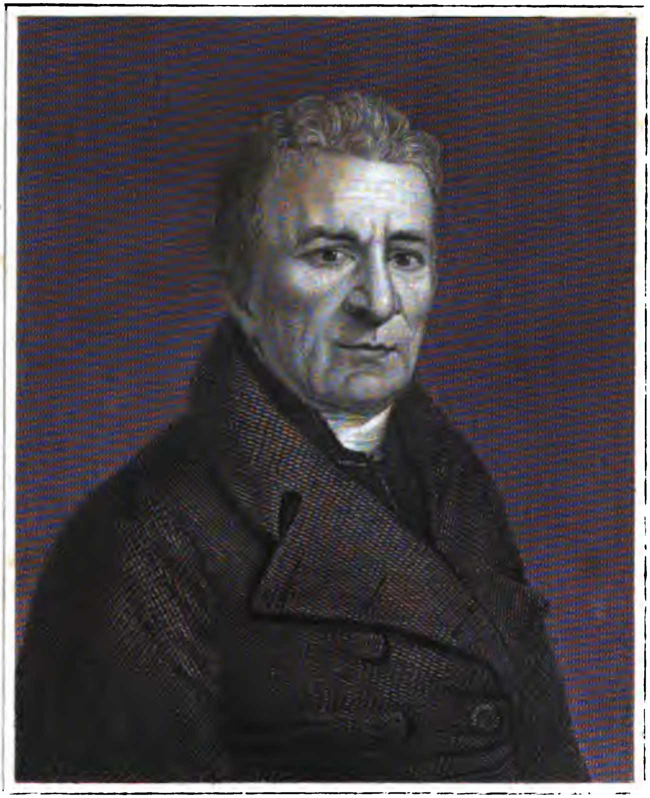
language, Old Testament
— Dictionaries, Latin

LEXICON

VETERIS TESTAMENTI.

W. Hauer pinxt. R. Cooper sc.

D. Joh. Fried. Schleusner

Theologus Vitebergensis.

Pub.d by Rich.d Priestley 143 High Holborn

NOVUS THESAURUS

PHILOLOGICO-CRITICUS:

SIVE,

LEXICON

IN LXX.

ET RELIQUOS INTERPRETES GRÆCOS,

AC

SCRIPTORES APOCRYPHOS

VETERIS TESTAMENTI.

POST BIELIUM, ET ALIOS VIROS DOCTOS

CONGESSIT ET EDIDIT

JOH. FRIED. SCHLEUSNER,

PHILOSOPHIÆ ET THEOLOGIÆ DOCTOR, HUJUSQUE PROF. P. O. ÆDI ARCIS PRÆPOSITUS,

SEMINARII ECCLES. REGII VITEB. DIRECTOR.

EDITIO ALTERA, RECENSITA ET LOCUPLETATA.

VOLUMEN PRIMUM.

GLASGUÆ:

CURAVERUNT ET EXCUDERUNT ANDREAS ET JOANNES M. DUNCAN,

ACADEMIÆ TYPOGRAPHI:

IMPENSIS RICARDI PRIESTLEY, LONDINI.

1822.

TYPOGRAPHORUM PRÆFATIO.

LECTORI S.

De Schleusneri, viri venerabilis, sacris in literis laboribus longè disserere, supervacaneum certè existimaremus. Pervenit in omnium jamdudum manus Lexicon ejus Novi Testamenti, quater enim ex Germanicis, bis prelis Britannicis exivit, et ad paginas nemo nisi estimatione summâ, veneratione quidem dicere liceat, unquam adit. Bene igitur, ut speramus, et de patriâ et literis, Lexica illius juris publici faciendo, meruimus; nam olim illud in Novum Testamentum, nunc alterum in LXX. et reliquos interpretes Græcos, ac scriptores apocryphos, Veteris Testamenti excudimus; quæ opera, artis criticæ in sacris bibliothecam, maximi pretii ac fere absolutam, studiosis exhibent. De voluminibus hisce perpauca dicere restat.

Exemplar Lipsiense fere in omnibus secuti sumus; in quibusdam tamen emendare, in nonnullis augere, operam dedimus. Capitum numeros et versuum minus accurate citatos sæpe invenimus. Hos, adjuvantibus Scriptis ipsis Sacrosanctis, Trommii Taylorique Concordantiis, curâ quantum potuimus curavimus, itaque molestiam lectoribus non parvam sustulimus; locis quoque, tum Græcis tum Hebraicis, mendas aliquando typographicas expurgavimus. Si istiusmodi sphalmata hinc inde oculos nobis effugerint, lector perite, chartæ Germanorum tenebritatis, ac preli censoris laborum tædii, ne immemor sis.

Voces omnes Germanicas formulasque sermonem in vernaculum, a F. Schoberl, Londinensi, verti curavimus.

Indicem locupletissimum Hebraicum, jamprimum instructum, suppeditavimus. Modo insueto, at præter omnia simplici, disponitur; vox unaquæque non ut solet sub radice, sed ut in contextu constet, cum præfixis, uti vocantur, et affixis omnibus, seriè distribuitur. Rudioribus, doctioribus, adjumenta non injucunda sic allaturi speramus. Linguæ enim stat clavis uberrima, facillimè adpetenda, Veteris Testamenti vocabula primo obtutu ostendens, periodosque quibus largiuntur singulos; quinetiam grammatices Orientalis, in evolvendo, doctrinam haud egregiam flagitans. Præterea, lectiones manuscriptorum varias codicumque aperiendi, vel in concordiam redigendi, facultates ministrat præstantes; nam voces et simplices et compositæ, membris singulis aut compluribus consentientes, apponuntur; et quis nesciat verba, literis simillima, interpretatione toto sæpissime cœlo inter sese differre, et ipsâ literâ commutatâ aut perperam collocatâ, obscurari sententiam integram, aut prorsus vitiari?

Ad capitum versuumque ordinem, sicut in editione Wecheli disponuntur, ab Auctore Nostro Doctissimo, fere semper refertur; eodemque utitur Trommius clarissimus supra laudatus. At eorum gratiâ, qui Bosii adhibent editionem, quæ nostratibus usitatior nuperque a nobis formâ concinnâ nitidâque evulgata est, versuum collationem ex Trommii Concordantiis depromptam, et sicut primùm Bosio celeberrimo adornatam, subjunximus.

Favore vestro, Lector Benevole, gaudeamus. Quicquid feliciter effecimus comprobes tu libens, quicquid infeliciter condones, ne frustra petamus. Librorum tibi studiis sacrorum omnia felicia faustaque sint!

Ex Æd. Typog. Acad. Glasg.
Ipsis Kalendis Augusti 1822.

LECTORI BENEVOLO

SALUTEM ET OFFICIA.

Quemadmodum ego in omnibus, quæ mihi per omnem vitam meam hucusque contigerunt, sapientem ac providam Dei O. M. rerum mearum curam semper usu meo expertus sum, ita quoque libri a me hucusque editi fata sua habuerunt, non cœca illa, sed quibus beneficio divino uti mihi licuit. Juvenis adhuc eram, magna quidem, immo ardentissima literas Græcas et Hebraicas discendi ac docendi cupiditate flagrans, sed, quia mihi admodum angusta res domi erat, subsidiis literariis haud bene, certe non ex voto meo instructus, cum in lucem publicam prodiret Joh. Christiani Bielii Past. quondam ad D. Ulric. et Joan. Brunsvic. *Novus Thesaurus Philologicus, sive Lexicon in LXX et alios Interpretes et Scriptores Apocryphos Veteris Testamenti*, quod ex B. Auctoris MSCto cum præfatione ediderat E. H. Mutzenbecher tunc temporis V. D. M. Eccl. Luther. Haganæ tribus partibus Hagæ Comitum 1779. octonis. Quo diutius et avidius hoc Lexicon a Viris Doctis expectatum fuerat, eo majori desiderio illud mihi comparandi et ego, ut bene adhuc memini, ferebar, sed quominus ei satisfacere possem, egestate me impediri, per aliquot annos admodum ægre ferebam. Singulari quodam providentiæ divinæ nutu et casu admodum secundo accidit tandem, ut post integrum et quod excurrit biennium facultates adquirerem comparandi mihi exemplum admodum splendidum hujus libri præstantissimi, utilissimi ac omni laude mea majoris, quo quomodo usus fuerim, *Spicilegium Lexici in Interpretes Græcos V. T. maxime Scriptores Apocryphos*, quod Lipsiæ 1784. sumtibus S. L. Crusii octonis prodiit, quemlibet docere facile potuit. Hoc Spicilegio maxime, quo, ut aliis viris doctis, ita inprimis

Celeb. et Doct. Heynio de meliori innotescere mihi contigit, factum est, ut mihi brevi post inopinato demandaretur provincia admodum honorifica theologiam ac speciatim exegeticam tradendi auditoribus in *Celeberrima Academia Georgia Augusta,* cui Deus semper faveat, in qua, corona Virorum Clarissimorum et Doctissimorum cinctus, per decem et quod excurrit annos commoratus sum, et præter alia scripta minoris pretii a me edita ac continuationem *Spicilegii* supra jam commemorati, omne mihi a reliquis laboribus academicis concessum otium ac indefessam operam elaborationi ac editioni *Novi in Novum Testamentum Lexici* (cujus quarta unice genuina editio proxime superiore anno Lipsiæ prodiit,) impendi. Non defuerunt quidem jam tum viri docti ac harum literarum studiosi, qui me passim partim coram partim per literas cohortarentur, ut, qua incepissem via, pergerem, et vel novam Operis Bieliani editionem curarem, vel novum huic simile opus in Versiones Græcas V. T. conficerem, sed horum desideriis et votis vel ideo respondere non potui, quia munerum gravissimorum in Academia Vitebergensi mihi postea demandatorum ratio me ita studiis rerum magis necessariarum distentum et quasi vinctum tenuit, ut raro tantum, ac aliud agendo ad interpretes Græcos V. T. oculos meos retorquere potuerim. Dum hæc ita gerebantur, exarsit funestum illud bellum Franco-gallicum, quod non solum per omnem Europam sæviit, sed etiam Vitebergæ meæ ac speciatim Universitati literarum ibi *fundatæ* (cujus olim florentis Musarum sedis nil amplius nisi umbram adhuc superesse, nunquam dolere desinam,) tristia ac calamitosa adduxit tempora, et non solum effecit, ut maxima negotiorum cum muneribus meis conjunctorum pars prorsus cessaret, sed etiam ipsa Academia, cui omnem vitam ac *fidem* meam consecraveram, non sine *perfidia* nonnullorum, quos posteritati judicandos relinquo, antiquam ac venerandam sedem suam mutare cogeretur. Postquam anno hujus sæculi decimo tertio, excepta unice præstantiore bibliothecæ meæ parte, omnia mea, tres nempe domos ac omnem supellectilem, flammarum ab oppugnatoribus *fortiter* excitatarum vi perdideram, Lipsiam, urbem patriam meam, secedere coactus, toleratis præterea terroribus et vitæ periculis, quæ cum prœlio gravissimo ad portas fere hujus urbis eodem anno commisso conjuncta erant, incidi tandem in febrem, quam neurodem medici vulgo appellare solent, et quæ ad summum vitæ periculum me, vexationibus hostium jam satis debilitatum, adduxit. Sed Deus prolationem vitæ mihi benigne decreverat. Vix autem restitutus, summo virium defectu adhuc laborans, auxilioque divino unice fretus, consilium jam abjectum recepi de edendo hoc Thesauro, ad quem adornandum inde a primis vitæ meæ in literis transactæ annis tam multa parata habebam, et quem jam exantlatis feli-

citer omnibus laboribus ac molestiis, ac omni otio meo in eum impenso, lectori benevolo tradere eo minus dubito, quo certius mihi certe persuasum est, libro huic nihil eorum deesse, quibus ornatus prodire e manibus meis debuit, quanquam non omnia ita a me exhausta arbitror, ut nulla addendi, dissentiendi, fortasse quoque carpendi, certe vituperandi adsit materia. Ita nunc, Deo ita volente, in eo desinat dilegentia et assiduitas mea ac bene merendi studium, a quo ante hos triginta et quinque annos inceperat. Sic, ut multis quoque aliis adhuc probare possem, habuit hic quoque liber meus fata sua, quæ Dei benignitati unice gratissima mente tribuo.

Non possum vero hunc librum e manibus dimittere, quin etiam de consilii, quod in eo edendo secutus sim, ratione, ac de subsidiis, quæ mihi profuerint, lectores breviter admoneam. Jam vero vel ex ipso titulo huic libro præfixo luculenter apparet, me hoc maxime spectasse, ut omnia, quæ partim a Bielio, partim a viris doctis, quos ætas nostra tulit, post Bielium ad illustrationem et emendationem versionum Græcarum ac librorum Apocryphorum V. T. hucusque prolata fuerunt, summa cum dilegentia collecta et in justum ordinem redacta ita exhiberentur, ut et Bielii Thesauro, ac reliquis omnibus, quæ partim a me ipso, partim a Bretschneidero, Kreyssigio aliisque viris clarissimis ad illum locupletandum collata et scripta fuerunt, harum literarum studiosi omnino nunc carere commode possint. In hoc vero negotio brevitatis, ut par erat, omnem rationem habui, ac ne libri moles pretiumque nimis incresceret, alia contraxi, alia, quæ mihi non ad rem pertinere videbantur, resecui, quod inprimis factum est in versione Latina Glossis Græcis Hesychii, Suidæ, aliorumque, ubique fere a Bielio addita. Præterea quoque viros nonnulles partim coram partim per literas rogavi, ut, si quid in his literis periclitati fuissent, emendationes ac observationes suas benigne mecum communicarent. Quod cupiebam unice a doctissimis et humanissimis Viris Kreyssigio, Professore Misenensi, et Zimmermanno, concionatore aulico Darmstadiensi, quos nunc honoris causa nec sine gratissimo animi mei sensu commemorare mihi liceat, impetravi, qui summa cum humanitate collectanea sua arbitrio meo permiserunt, ut ex iis, quæcunque mihi usui futura essent, expromerem. His quoque in adornando hoc Thesauro meo, sed ita usus sum, ut, ne mea cum alienis miscerem, aut aliorum observationes pro meis venditarem, aut uncis, aut aliis modis, qui facile cognosci potuerunt, ubique fere additis siglis K et Z, ipsorum observationes a meis rite distinguerem. Sed nec in his, quanquam non pauca erant, substitit industria mea, immo ut ad summam, quantum per me fieri poterat, perfectionem hoc opus perduceretur, iteratis vicibus diligentissimam collationem versionum Græcarum V. T.

cum textu Hebraico eo consilio institui, ut omnes voces Græcas ac Hebraicas a Bielio omissas, quarum magna mihi se obtulit copia, enotarem ac suis locis insererem, quas, ut eo facilius a reliquis distinguerentur, asteriscis notare placuit. His addidi permultas significationes ac phrasium proprietates a Bielio itidem non observatas, quarum quot deprehenderim, vel solus aspectus et subitaria perlustratio abunde satis commonstrat. Suscepi præterea in me molestum ac tædiosum negotium rudem illam et indigestam variarum lectionum aut potius mendarum farraginem, quam Holmesio suæ LXX Intt. editioni (cujus octo priores tomos tantum videre mihi benevolentia illustris et amici carissimi Reussii contigit,) addere placuit, perlustrandi et conferendi, e qua autem me parum profecisse ingenue fateor. Addidi quoque ea, quæ *Quartus Liber Maccabæorum*, ut vulgo dicitur, et cujus Bielius nullam prorsus rationem habuerat, ad augendum et ornandum hunc Thesaurum suppeditare mihi poterat. In eis locis autem, ubi LXX ac reliqui Interpretes Græci a textu Hebraico discrepare videntur, sunt autem, uti omnes sciunt, haud pauca, maxime in Iesaiæ ac Proverbiorum libris, haud minima pars laboris mei erat hæc, ut rationes discrepantiarum investigarem, ac variis modis, inprimis reliquarum linguarum orientalium ope, dissensum tollere studerem, ubi nempe fieri potuit. Quis enim omnium illarum discrepantiarum rationem reddat? aut quis dixerit, unde omnia interpretamenta et additamenta Græca originem duxerint? His omnibus denique, ne quid hujus rei studiosi desiderent, singulis fere paginis adjeci observationes criticas ad emendationem textus versionum Græcarum V. T. admodum corrupti pertinentes, haud raro quoque conjecturas criticas, quarum catalogum index in fine libri exhibebit, quas tamen, quanquam non omni probabilitate destitui mihi certe videbantur, aliis ideo obtrudere nollem. At vix opus esse videtur, ut descriptioni hujus operis diutius immorer. Quid in hoc libro edendo spectaverim, ac quid vere præstiterim, ut lectores ipso libri usu suo cognoscant, quam per me intellegant, vel ideo malo, ne quis, operis mei patrocinium suscipere me voluisse, temere suspicetur. Ad externam hujus libri formam quod attinet, ab ea, qua quarta editio Lexici mei in N. T., quæ nuper tantum prodiit, se omnibus, quantum equidem scio, commendavit, minime differt, sive typorum elegantia seu chartæ candor spectetur. Dilegens vitiorum typographicorum correctio in hoc quoque libro viro doctissimo, ac de me, ut de omnibus literis, quæ ab humanitate nomen habent, optime merito, Godofredo Henrico Schæfero, Professori Lipsiensi Celeberrimo, unice debetur. Jam vero vale, erudite lector, quem iterum salutandi mihi nunc omnis spes fere ademta videtur, atque his, quibus ex sapien-

tissimo M. Catonis præcepto otii mei literarii *) rationem aliquam extare volui, ita fruere, ut meæ de his literis bene merendi voluntati æquitatem tuam, ut hucusque consuevisti, præstare pergas. Qui enim dat, quod habet, ab eo, quod non habet, exigi non debet.

Scripsi Vitebergæ d. IV. Februar. CIƆIƆCCCXX.

D. Joh. Fried. Schleusner.

* Γηράσκω δ' αἰεὶ πολλὰ διδασκόμενος. Solon apud Plutarch. Tom. I. pag. 382. Reisk.

PRÆFATIO

E. H. MUTZENBECHERI.

Prodit tandem in lucem diu et avide a viris doctis expectatum Lexicon Viri Græce doctissimi Io. Christ. Bielii in LXX et alios Interpretes et Scriptores Apocryphos V. T. et prodit tale, quale ex τοῦ μακαρίτου schedis accepimus. Cujus consilii rationes antequam exponam, non abs re esse duco, paucis L. B. docere, quæ me occasio ad Editoris partes suscipiendas vocarit.

Cum ante hos quatuor fere annos singulari providentiæ divinæ nutu Goettinga Hagam Comitum evocatus essem, ut hic apud cœtum Lutheranorum sacra facerem, S. V. Jerusalem, insigne Germaniæ decus, primus injecit mentionem de quærendo in Batavis librario, qui, quod multi, iique primarii in Germania librarii suis aliorumque inter Germanos celeberrimorum virorum precibus negarant, sumtus ad hunc Thesaurum edendum suppeditaret. Quod viri summi consilium cum S. V. Nicolao Barkey, Theologiæ Professore et Ecclesiaste Hagano, communicatum huic ita arrisit, ut pro ardenti suo in omne literarum genus studio Bouvinkium, Bibliopolarum Haganorum non postremum, auctoritate sua impelleret ad Bielianum opus eo, quo nunc prodit, nitore excudendum. Huic igitur inprimis Græcarum literarum studiosi, si grati esse velint, operis editionem acceptam referre debent, præsertim cum idem ultra progressus, ne molestiam quidem speciminum typographicorum mecum inspiciendorum refugerit. Verum cum minutæ literarum Hebræarum Græcarumque formæ optimi senis oculos fatigarent et multæ gravissimæ cum muneris tum studiorum occupationes illum huic rei vacare haud sinerent, totam operis curam mihi delegavit. Bielianum autem opus ad me transmisit tali patre dignus filius C. A. Bielius, Ictus, et Curiæ juridicæ Guelpherbytanæ adsessor, vir mihi amicissimus. Ipsam adeo auctoris orthographiam religiose servavi, nec quicquam mihi juris arrogavi in opere, quod ille tot annis tanto studio elaborasset.

Non ignoro quidem, per hos triginta quatuor annos, quibus Bielii Lexicon, quamvis jam anno hujus seculi quadragesimo quinto absolutum, in schedis jacuit, Criticæ sacræ tam Vet. quam N. Fœderis eruditissi-

morum virorum scriptis multum affusum esse lucis, qua si Bielio nostro jam frui licuisset, opus suum mirum in modum emendare et locupletare potuisset. Ac fuit vir eruditissimus inter Germanos, cui Bielianus Thesaurus his novis subsidiis ornandus et amplificandus videretur. Sed ne dicam, me saltem eum non esse, qui hic loci et in hoc meo muneris vitæque genere quædam afferre posset, Bieliano opera digna, (pannum vero unum alterumve splendidæ vesti assuere religio vetat) ipse inprimis ab hoc consilio me deterruit metus, ne sic in infinitum quasi excresceret suapte natura jam satis amplum et copiosum opus. Et quid aliud, nisi libri moles Germanos librarios, quibus non semel oblatus est, ab eo literarum formulis exscribendo revocavit? Præterea cum opus veræ philologiæ studiosis maxime inservire possit, ratio ineunda erat, ut modico pretio possit ab omnibus comparari. Quid? quod ipsi in hac re judices peritissimi (inter quos unum illustrem Michaëlis nominasse satis sit) optimum putarunt, Bielii opus nec auctum nec mutatum, i. e. quale auctor reliquisset, in lucem proferri. Ac sane eam habet præstantiam, ut nativa sua forma, spretis aliorum lenociniis, placere audeat. Ipsi adeo in arte critica, sacra inprimis, apud Germanos exercitatissimi viri, Ernesti, Michaëlis, Tellerus, aliique, editionem Lexici, quod ex specimine, *Exercitationi* adjecto, *de Lignis ex Libano ad templum Hierosolymitanum ædificandum petitis, Brunsvigæ* 1740. 4. satis cognorant, publice privatimque optarunt. Utantur igitur Philologiæ sacræ cultores hoc opere, quale id auctor ipse illorum usui pararat. Quicunque autem longius in hoc genere sunt provecti, peculiaribus libellis, si ita videatur, illud vel augeant, vel emendent. Ita futurum auguramur, ut plurium doctorum studiis conjunctis Clavem, qua adhuc caremus, in LXX et reliquos V. T. Græcos interpretes omnibus numeris perfectam habeamus.

Ipsum studium LXX interpretum, quod paucis demum abhinc annis vehementius quam unquam celebrari cœpit, Bieliano opere multum juvari posse omnes fatebuntur. Sed et N. T. libri multum inde illustrantur, Cum Bielius præcipuas quasque voces ac loquendi formulas ex LXX Intpp. in N. T. derivatas solerter notaverit, multisque adeo locis N. T. multum lucis attulerit. Cujus rei exempla ipse nuper dedi in *Specimine Illustrationum Variorum N. T. Locorum* ex b. *Bielii Thesauro Philologico*, quod *Fasciculo primo Classis secundæ Symbolarum Litterariarum Haganarum* inseruit V. S. R. Barkey, pag. 1. seqq.

Judicium vero de hoc Opere meum interponere quid attinet, cum ipse Bielius in præfatione Exercitationis supra dictæ de illo vere et accurate statuerit? Cujus verba hic addere non alienum puto.

“ Cum jam in eo sim,” inquit, “ ut *Novum Thesaurum Philologicum*, sive *Lexicon in LXX et alios interpretes Apocryphos V. T.* longe plenius

et auctius, quam Cl. Jo. Andreas Keslerus in Appendice Criticæ Sacræ Eduardi Leigh, aliique B. Fabricio Bibl. Græc. Vol. X. p. 94. seq. laudati, ediderunt, condam, illudque prelo fere paratum habeam, *Specimina* quædam inde addere visum est. In illo autem Lexico omnes voces apud dictos Interpretes et Scriptores Apocryphos V. T. occurrentes juxta literarum seriem exhibeo. Singulas autem initio quidem ita expono, ut primo statim obtutu appareat, quid significent, et quibus significationibus apud eosdem Interpretes et Scriptores veniant. Deinde, si voces, apud LXX et alios Græcos V. T. Interpretes occurrentes, spectemus, Hebræas vel Chaldæas illis respondentes ad ductum Concordantiarum Trommianarum, ordine rursus Alphabetico, insero, et loca quædam, quibus occurrunt, et e quibus earundem significationes et structuræ perspici possunt, subjungo. Sique in Græcis vocibus quædam inveniantur, quibus Hebrææ vel Chaldææ non apud LXX, sed in Aquilæ, Symmachi, Theodotionis, et ceterorum Interpretum fragmentis tantum expressæ sunt, vel etiam, quæ in Scriptoribus Apocryphis alio significatu, vel alia constructione, quam apud Interpretes Græcos, leguntur, loca eo spectantia in fine cujusque vocis addo. Inque illis, quæ in laudatorum Interpretum fragmentis reperiuntur, haud exiguo mihi usui fuit summi viri, Bernardi de Montfaucon, Lexicon Græco-Hebraicum, Reliquiis Hexaplorum Origenis, Paris. 1713. fol. editis, subjunctum, et ad calcem Concordantiarum Cl. Trommii repetitum. Neque omitto loca, quibus nullas in textu authentico voces Græcis respondere deprehendi; præsertim si Græca vocabula alia ibi notione, quam in reliquis locis, usurpentur, vel ad confirmandam significationem vocum, alibi extantium, facere possint. Præterea multas voces et phrases, in subsidium adhibitis exteris scriptoribus, Glossariis item Græcis, tam editis, quam ineditis, antiquitatibus, imo et Philologis et Criticis præstantissimis, expono, et cum illis subinde confero voces et phrases apud Scriptores Novi Fœderis occurrentes. Cumque inter Glossaria Græca Hesychius magno mihi emolumento fuerit, Glossæ, quas inde sub titulo Hesychii Sacri aliquando edere constitui, hic maximam partem comparebunt.

" Minime autem Lexicon illud ex Concordantiis solummodo Trommianis, et aliis Lexicis Sacris, sed ex ipsis etiam præsertim Interpretibus Græcis et Scriptoribus Apocryphis, cum studio quodam a me perlectis, me concinnasse facile aliquis perspiciet, qui voces quasdam, vel in his Speciminibus extantes, cum Concordantiis laudatis et aliis Lexicis Sacris contulerit. Sic, e. c. quæ in v. Ἴσος ex Job. V. 14. XIII. 28. XV. 16. XXIX. 14. it. Job. XI. 12. XIII. 12. XXVIII. 2. in Λόγον ἔχω ex Tob. V. 26. et X. 14. in v. Μετὰ ex Es. LII. 3. Prov. XXIV. 12. 1 Reg. II. 28. 1 Par. XVII. 2. Jud. VI. 12. 2 Reg. VII. 3. Deut. XXXI. 10. et

in v. Ὅτι ex Job. XXXIII. 3. Ps. LVIII. 18. 3 Reg. I. 13. Gen. XIV. 23. XX. 2. Ps. XXXVI. 20. Jud. I. 19. Es. II. 6. Jud. XV. 3. 1 Reg. II. 25. Ps. CXV. 1. Es. X. 23. 1 Reg. XIV. 39. Exod. XIII. 17. 1 Paral. XVII. 6. allata et citata sunt, in Concordantiis Trommianis et aliis Lexicis frustra quæruntur.

" Quantum ad utilitatem hujus Lexici, illam nemo, credo, in dubium vocabit. Primo enim ad Alexandrinos, quorum versionem ad intelligendum textum Hebræum utilem imprimis, imo necessariam judicarunt viri eruditissimi, aliosque Interpretes Græcos, et scriptores Apocryphos V. T. explicandos et illustrandos haud parum faciet. Multumque aliquis de vocum significationibus, quibus illæ apud Græcos Interpretes reperiuntur, confirmari poterit, si statim ex hoc Lexico videre possit Hebræas et Chaldæas voces, quibus in textu authentico respondent. E. c. quod vox ἀγορὰ etiam *plateam*, λόγοι *prophetias*, νόμος *canticum*, ὅτι *certe, profecto, quare*, φωτίζω *doceo*, significent, de eo aliquis eo facilius persuadebitur, si videat, quod ἀγορὰ aliquando Hebr. שוק et חוץ, λόγος נבואה, νόμος שיר, ὅτι אך, אבו, למה, φωτίζω הירה, respondeat.

" Deinde cum Novi Fœderis Scriptoribus multa ex Græca Alexandrinorum V. T. versione depromta, quin omnia pæne eorum verba et loquendi formulæ, docente Cel. Schwartzio not. ad Olear. de Stil. N. T. p. 294., inde profecta sint, manifestum, quod e Lexico, in quo voces et phrases Alexandrinorum Interpretum paulo curatius explicantur et illustrantur, Scriptores N. T. magnam lucem possint accipere. Illudque vel ex Speciminibus, quæ nunc in lucem prodeunt, jam haud obscure apparere puto. Vide, si placet, quæ v. Ἑτοιμάζω ex Matth. XXV. 34. v. Θόρυβος ex Marc. V. 38. et Matth. IX. 23. v. Καταφέρω ex Luc. VI. 22. v. Λόγος ex 1 Thess. IV. 15. et Luc. III. 4. in Λόγον ποιέομαι ex Act. XX. 24. Μετὰ ex Marc. X. 30. v. Παραδίδωμι ex Rom. I. 28. v. Νόμος ex Ioh. X. 34. XV. 25. v. Πρῶτος ex 1 Cor. XV. 3. v. Συγκλείω ex Rom. XI. 28. v. Τριετὴς ex Matth. II. 16. v. Ὕαλος ex Apoc. XXI. 18. 21. sunt allegata.

" Porro alii Thesauri Græcæ Linguæ, et Lexica tam sacra, quam profana, magna augmenta inde poterunt capere, et Lexicon præsertim Pasoris, cujus novissima editio, Cel. Schoettgenio procurata, Titulo omnibus vocibus LXX aliorumque Græcorum Interpretum, Apocryphorum item V. T. aucta perhibetur, aliquot centuriis vocum, longe pluribus autem earum significationibus et phrasibus augeri poterit. Ut dictis aliquam fidem faciam, voces enarrabo, quæ in prima statim litera Lexici illius deesse deprehendi. Sunt illæ numero 98 sequentes: Ἂ ἄ. Ἀβαρά. Ἀγριολάχανα. Ἀγρώστης. Αἰσχύνωμα. Ἄχαν. Ἀχαριαῖος. Ἀχιδωτός. Ἀχλεής.

Ἀκλεῶς. Ἄκμα. Ἀλλοτρίως. Ἅλμα. *Ἀμερής. Ἀμυησπακία. Ἀμορίτης. Ἄμυλος. Ἀμυντήριον. Ἀνάγλυφον. Ἀνακτάομαι. Ἀνακυλίζω. Ἀναληπτής. Ἀνάλωσις. Ἀναμεταξύ. Ἀναπήγνυμι. Ἀναπίνω. Ἀναπνεύμασις. Ἀναῤῥέομαι. Ἀναῤῥοφέω. Ἀναστέλλομαι. Ἀνάφυσις. Ἀνδρείως. Ἀνδρίς. Ἀνδρωδῶς. Ἀνελεημόνως. Ἀνελεημοσύνη. Ἀνενδεής. Ἀνθράκινος. Ἀνῶμαι. Ἀνομοιογενής. Ἄνταρσις. Ἀντιδιακείμενος. Ἀντιδίδωμι. Ἀντίθετος. Ἀντικαθίζω. Ἀντιπρόσωπος. Ἀντίῤῥησις. Ἀντισταθμίζομαι. Ἀντιστρέφω. Ἀντισχύω. Ἀξιοπρεπής. Ἀπαγγελία. Ἀπαιδεύω. Ἀπαναισχυντέω. Ἀπαραιτήτως. Ἀπαυτομολέω. Ἀπειρημένος. Ἀπέχθεια. Ἀπέχθομαι. Ἀπεψία. Ἄπληστος. Ἀποβάλλομαι. Ἀποδύρομαι. Ἀποκάστησις. Ἀπολέγομαι. Ἀπόληγμα. Ἀπομετρέω. Ἀπόμοιρα. Ἀπομοχθέω. Ἀποπαύω. Ἀποπιτάζω. Ἀπέρησις. Ἀποῤῥύω. Ἀποσείομαι. Ἀποσκίαστομαι. Ἀποστέργω. Ἀποστρωννύω. Ἀποσυσκευάζω. Ἀποσχίω. Ἀποτυγχάνω. Ἅρμα. Ἁρμονία. Ἁρπῶμαι. Ἀρωματίζω. Ἀσύλητος. Ἀσθενῶς. Ἀσινής. Ἀσκοπυτίνη. Ἀσμίζω. Ἀσπιδοφόρος. Ἄστεκτος. Ἀστραγάλλως. Ἀστραγαλωτός. Ἀτάρ. Αὐτοφόρος. Ἄφημαι. Ἄχραντος.

"Augeri etiam et emendari inde aliquando poterunt Concordantiæ Trommianæ, si denuo illas alicui edere visum fuerit.

"Denique Glossaria Græca Hesychii, Suidæ, aliorumque, tam edita quam inedita, magnam lucem, et in vocibus corruptis non raro medicinam inde accipient.

"Quo vero instituti mei rationem paulo penitius aliquis introspicere, et de illa judicare possit, dicti Lexici Specimina quædam, et quidem ex singulis Alphabeti literis duas voces, hac occasione dare volui. Mirumque in modum et me, et alios, quorum usui idem Lexicon illud destinatum est, sibi obstrictos reddet, qui, si vel singulares observationes quasdam in voces et phrases Græcorum interpretum, et Scriptorum Apocryphorum V. T. habeat, vel glossas ineditas præter illas, quibus mihimet ipsi jam uti licet, possideat, illas communicare mecum haud fuerit gravatus. Uti autem mihi jam licet Glossis e Lexicis duobus MStis Cyrilli. Alterum extat Oxonii in Bodleiana inter Codices Baroccianos hoc titulo: Λεξικὸν τοῦ ἁγίου Κυρίλλου Ἀλεξανδρείου, συντεθὲν παρὰ τοῦ κυρίου Ἀντωνίνου τοῦ φιλοσόφου. Suntque illi adjectæ: 1) Λέξεις τῶν Προφητῶν. 2) Λέξεις Ἰεζεκιὴλ τοῦ Προφήτου. 3) Ἐκ τοῦ Ἡσαΐου καὶ Ἱερεμίου. 4) Ἐκ τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ. Ita hic vocatur Ecclesiastes Salomonis. 5) E quatuor Libris Regum, quæ conveniunt cum illis, quas Celeberrimus Fabricius, ὁ νῦν ἐν ἁγίοις, in Bibl. Græc. Vol. X. p. 67. seq. ex Codice, quem ex Bibliotheca B. D. Abr. Hinckelmanni possedit, publicavit. Et alteræ ex alteris sæpe emendari possunt. 6) Λέξεις τῶν ᾠδῶν τοῦ ψαλτῆρος. Sunt voces ex Canticis Scripturæ. 7) Λέξεις τῆς Παναρέτου. Ita hic appellatur Sapientia Salomonis. 8) Ὀνόματα τῶν Ἀποστόλων ἑρμηνευόμενα. 9) Λέξεις τῶν Πράξεων. 10) Ex Epistola ad Hebræos. Alterum in Bibliotheca Amplis-

* Vox hæc æque ac paulo post notata ἀποσχίω non reperitur in Thesauro Bieliano.

simi Senatus Bremensis adservatur. Ejusque usum, quod gratus profiteor, olim cum Bremæ agerem, pro mirifico suo bonas literas promovendi studio concessit humanissimus æque ac eruditissimus, dum viveret, Reipublicæ Bremensis Syndicus, Gerhardus von Mastricht. En ejus titulum: Κυρίλλου εἰς τὰς ἀπορουμένας λέξεις τῆς ἁγίας γραφῆς. Estque illud ipsum, cujus mentionem facit in literis suis ad laudatum modo Fabricium, Cl. Reimaro de Vit. et. Script. Ejusdem recensitis p. 226. Venerandus sacrorum Uratislaviensium Antistes, Jo. Fridericus Burg, cum quo antehac Lipsiæ ad pedes Philologi atque Theologi præstantissimi, Gottfridi Olearii, jam inter beatos cœlites triumphantis, (cujus in me merita nulla delebit oblivio) me sedisse, jucunda recordatio est. Nec immerito de Glossario illo Vir Doctissimus scribit, quod forte usu in illustranda dictione τῶν Ἑβδομήκοντα non destitueretur, si dari posset ad illius collationem aditus. Plane autem illud differt ab aliis Lexicis, quæ Cyrilli nomine in Bibliothecis extant, et quorum exemplum non solum Oxonii in Bodleiana usurpavi, sed etiam Lugduni Batavorum in Bibliotheca Academica me evolvisse, memini. Et præter voces Scripturæ multæ etiam ex profanis Scriptoribus Græcis in illo explicantur."

His Bielii verbis præfationi finem impositurus essem, nisi partes, quas suscepi, postulare viderentur, ut de vita scriptisque viri de re literaria præclare meriti pauca addam, quæ lectoribus non injucunda fore existimo. Bielii quidem nomen inter eruditos minime obscurum est, quod etiam insignis illa Albertina Hesychii editio, ad quam symbolas contulerat, justis laudibus ornatus ab Alberto in Præf. p. XXXIV. seq., valde apud exteros nobilitavit. Nec parum ad ejus gloriam pertinet, dignum existimatum esse ab acerrimo ingeniorum judice Richardo Bentleio, quocum sibi aliquid familiaritatis et literarum commercium esse vellet. Quo magis miror, ipsum Bielium, Germanum, a Germano, Joechero puta, in Lexico Eruditorum Lipsiæ 1750 seq. edito ne verbo quidem memorari, cum Bielius anno hujus seculi quadragesimo quinto jam de vita decesserit. Quare de vita et scriptis auctoris nostri hæc habeas, L. B., quæ maximam partem mecum communicavit unicus superstes filius, V. C. supra laudatus.

Natus vero noster Brunsvigæ anno seculi præteriti octogesimo septimo d. XII. Maii, literis, quibus ætas puerilis impertiri solet, in utroque patriæ urbis Gymnasio bene excultus, contulit se ad tres florentissimas Germaniæ Academias, primum ad Lipsiensem anno hujus seculi septimo, deinde ad Rostochiensem anno 1711. et sequenti anno ad Helmstadiensem, et ibi non intermissa sedulitate scholas celeberrimorum Theologorum, Philologorum ac Philosophorum frequentavit. Hoc spatio decurso Belgium et Angliam petiit, nec urbes modo invisit, sed et

cum eruditis, qui urbes nominis sui fama illustrarent, amicitiam contraxit, quam postea commercio literario magis excolere studuit. In Anglia inprimis Londini, Oxfordiæ et Cantabrigiæ commoratus, præ ceteris ex Thesauris Bibliothecæ Bodleianæ multa excerpendo et annotando in usum suum convertit, idemque institutum in Belgio secutus est, præsertim in alma Batavorum Leidensi, cujus locupletissimam Bibliothecam non quasi per transennam strictim adspexit, sed tanta diligentia excussit, ut inde non pauca in futuros usus depromeret. Ab itinere in patriam reduci immortalis nominis vir G. G. Leibnitius, cui se probaverant ingenium ac doctrina Bielii, munus quoddam insigne Petropoli suscipiendum illi proposuit, suorum autem amore dulcique consuetudine ductus hanc sibi tam honorificam vocationem recusavit et sacro Brunsvicensium ministerio anno hujus seculi decimo nono se adjungi passus est. Aliquot annis post Pastor ad D. Ulrici et Joannis in patria urbe creatus, munus hocce, quod, nec molestum, nec late patens, gratum illi otium faciebat, aliis amplioribus prætulit, quæ illi dein sponte tam in patria quam extra illam oblata sunt. Etenim Bielius ea ministri sacri officia, quæ in cœtibus nimis amplis occurrunt et animum magis debilitant quam recreant, illis reliquenda forte censuit, qui tum se studiis egregie defunctos esse putant, quando semel vel bis per hebdomadem sermonem coram populo habendum meditentur, reliquum vero temporis nugis, salutationibus, et alienis negotiis terant. Ille vero, quem nec res angusta domi luculentiora munera petere coëgit, omni quidem religione et cura contendit, ut muneris officiis pro virili satisfaceret; reliquum vero temporis in literis, quibus animus reficeretur, collocaret, et vel varia eruditionis specimina proferret, vel per literas de rebus ad philologiam pertinentibus cum viris sui temporis maximis, v. c. Menckenio, Fabricio, Bentleio, Alberti, aliisque ageret.

Inprimis vero ab anno hujus seculi tricesimo secundo omnes fere horas subsecivas Lexico nostro dicavit, cujus specimen anno 1740., uti supra dixi, editum, iterum sub limam vocavit multisque locis emendatum anno demum quadragesimo quinto sic absolvit, ut nunc a nobis exhibetur. Et hoc ipso anno 1745. d. XVIII. Octobris tabe correptus inter vivos esse desiit. Sed adhuc vivit nomen Bielii, vivetque diu libris præclaram eruditionem spirantibus, et memoria viri, religionis amore, pietate in suos, comitate adversus omnes, exquisita doctrina, ceterisque eximiis virtutibus excellentis etiam posteris curæ est futura.

Quæ mihi præter hoc Lexicon et notas ad Alberti Hesychium jam supra memoratas innotuere scripta Bielii, hæc sunt:

1) *Hesychius sacer*, sive Glossæ ex Hesychio Alexandrino, quæ ad voces et phrases Scripturæ S. explicandas, illustrandas facere possunt.

Selegit, recensuit, versionem et notas cum eruditissimorum hominum tum proprias adjecit J. C. Biel. Brunsv. 1716. 4. "Continet octo paginas, quas etiam pro instituti mei ratione adhibui." Sunt verba Alberti in præf. ad Hesychium pag. XXXV. (Non edidit hunc Hesychium sacrum Bielius, forte Rich. Bentleii epistola ad se data, quæ apud Albertum extat post præfationes, de hoc consilio depulsus.)

2) *Epistola* de Etymologico inedito, quod Photio vulgo adscribitur. (Extat in Actis Erud. Suppl. Tom. VI. pag. 253. ad quæ et alias symbolas Bielium contulisse ex ipso hoc Lexico nostro apparebit, et laudatur b. Fabricio in Bibl. Græca Vol. X. pag. 23.)

3) De purpura Lydia ad illustrandum locum Act. XVI. 14. Dissertatio. (Inserta est Bibliothecæ Bremensi Cl. II. pag. 404. seqq.)

4) De Judæis ex omni gente sub cœlo Hierosolymis commorantibus ad Act. II. 5. Observationes. (L. c. Cl. VI. pag. 1038. seqq.)

5) De Levi Juda Thaddæo Observatiuncula. (Cl. VI. pag. 1038. seq.)

6) Animadversiones ad Jo. Georg. Altmanni de Lydia Thyatirensi et gallicinio Hierosolymis in ædibus pontificis audito Observationes. (Cl. VI. pag 1041.)

7) Diatribe Philologica de voce Selah. (Exstat in Miscellaneis Novis Lipsiensibus Vol. III. P. I. pag. 14. seqq.)

8) Exercitatio de Lignis ex Libano ad templum Hierosolymitanum ædificandum petitis.—Accedunt specimina Novi Thesauri Philologici sive Lexici in LXX et alios interpretes et scriptores apocryphos Vet. Testamenti. Brunsvigæ 1740. 4. (Exercitationem ipsam, satis raro obviam, Museo suo Hagano mox inserendam curabit S. V. Editor, N. Barkey.) Quod factum est p. IV. Musei a. 1780.

9) Observatio ad verba Ezechielis XVI. 8. וָאֶפְרֹשׂ כְּנָפַי עָלַיִךְ, *et expandi alam meam super te*, exstat in Miscell. Lips. Nov. V. P. II. a. 1747. post obitum igitur Bielii editis.

10) Diss. *de viris militia æque ac scriptis illustribus* laudata a Joh. Henr. von Seeler in Oratione de præcocibus eruditis p. 33. seq.

Secunda ac tertia hujus Lexici pars, quibus totum opus absolvetur, primam, haud longa mora, uti speramus, interjecta, sequentur. Ignoscant vero æqui lectores vitiis typographicis, quæ, licet omnis cura adhibita sit, hic illic irrepserint. Hoc demum in votis habeo, ut veræ Philologiæ statores atque doctores, Valckenarii, Ruhnkenii, Saxii, Wassenbergii, Wyttenbachii cet. inter Batavos, Ernesti, Michaëles, Heynii, Mori aliique inter Germanos hoc Bielianum opus patrocinio suo tueantur ejusque verum usum disciplinæ suæ alumnis commendent.

Scr. Hagæ Comitum Id. Mart. MDCCLXXIX.

LEXICON GRÆCUM

VETERIS TESTAMENTI.

a ʼA, ἆ, vox lamentantis et dolentis seu interjectio a sono facta, Lat. *ah, heu, eheu*, אֲהָהּ idem. Jud. VI. 22. XI. 35. ἆ, ἆ θύγατέρ μου, heu, heu filia mea, sec. Vat. In utroque loco libri alii οἴμοι habent. Eustathius ad Il. A'. 441. p. 776. ἆ significare docet πάθος ταραχῶδες ψυχικὸν, οἷον ἢ σχετλιασμὸν, ἢ ὄνειδος, ἢ ἀγανάκτησιν ἢ ἔλεον. Conf. Intt. ad Hesych. s. h.
b v. et notata a me ad Photii Lex. s. h. v.

ʼA, ἆ, ἆ, idem. אֲהָהּ. Aqu. Jos. VII. 7. ubi LXX δέομαι habent. Ez. IV. 14. ubi in Hexaplis Montf. perperam editum est ἆ, ἆ, ἆ, et in reliquis Intt. partim μηδαμῶς, partim ὦ legitur.

ʼAA', ἀὰ, idem. אֲהָהּ. Aqu. et Hebr. Psalm. XXXIX. 16. Joel. I.
c 14. — הֶאָח הֶאָח. Symm. Psalm. XXXIV. 21. et LXIX. 4. Adde Aqu. Ez. VI. 11. et Eurip. Orest. v. 162.

ʼABAMA' est ipsa vox Hebraica בָּמָה, *excelsum, in quo idola coluntur*, cum ה præfixo. Ez. XX. 29. ubi Symm. recte sine ה præfixo, quod ex antecedente מָה adhæsisse videtur, βαμὰ habet. In nonnullis codd.
d vitiose scribitur ἀβανὰ vel ἀββανὰ, unde est, quod Scholiastes quidam annotat: κατὰ μὲν Σύρους λίθος, ubi Hebr. אֶבֶן et Syr. ܟܐܦܐ *lapis* in mente habuisse videtur. Conf. Drusium in Fragm. Vet. Int. Græc. p. 609. ac L. Bosii notas ad h. l.

ʼABAPA'. Bielius in Thes. Philol. ad h. l. hanc vocem 1 Macc. VI. 43. tantum obviam *elephantem* significare opinatur, et verba: καὶ εἶδεν e
ʼΕλεάζαρ ἀβαρὰν ita transtulit: *et vidit Eleazar elephantem.* Addit: Cl. Gagnierius Vindic. Kircherianis p. 19. b. ad hanc vocem notat sequentia: i. e. " את־הברה. Latinis Barrus i. e. elephas lingua Sabina. Barritus vox elephantis. Sed בר Chald. et Arab. eremicolam vult dicere, qualis est elephas vel maxime. Alii Barrum alludere putant ad f
בְּעִיר beir, quomodo jumentum vocant Hebræi, Syri et Arabes. Vide Bochartum Hier. P. I. L. II. c. 23. p. 249. Doct. Relandus autem in Diss. Miscell. P. I. p. 183. suspicatur, nomen *barro*, quo apud Indos vocari elephantem docet Isidorus Origg. L. XII. c. 2. posse deduci ex sermone Persico, qui sæpius a scriptoribus antiquis cum Indico g
confundatur, et quo *Boru* notet castellum, propugnaculum, murum,

a turrim: illudque nomen elephanti-
bus convenire putat, qui in bello
turribus fuerint instructi, et non
tantum procul castellorum et tur-
rium faciant speciem, sed quasi vi-
va propugnacula et turres sint."
Sed, ut recte monuit Doederleinius
in Bibl. Theol. P. I. p. 14. seq.
omnia hæc a Bielio congesta nullo
modo probant, elephantem, qui l. l.
b diserte θηρίον vocatur, ἀβαρὰν dici.
Vox hæc, quæ in Ald. tantum repe-
ritur, et cujus loco in ed. Rom. ὁ
Σαυαρὰν, et in Compl. Ἀναρὰν legi-
tur, est sine dubio vitiosa, cui ta-
men lucem affundit locus Josephi,
qui in A. J. XII. 9. 4. Eleasarem
cognomine Αὐρᾶν seu Αὐαρᾶν voca-
tum fuisse testatur, unde deinde
σαβαρὰν et ἀβαρὰν ortum suum ha-
c buit.

ἈΒΑΣΙ´ΛΕΥΤΟΣ, *qui est sine rege, rege carens, regi non subditus.* אֵין מֶלֶךְ *rex non.* Prov. XXX. 27. ἀβασίλευτον (sc. ζῶον aut ἔθνος, alii l. l. e correctione ἀβασίλευτος) ἐστὶν ἡ ἀκρὶς rege carent locustæ. Xenoph. Hist. Gr. V. 2. 12.

ἌΒΑΤΟΣ, *inaccessibilis, impervius, invius, desertus.* אֵיתָן *perennis.*
d Amos, V. 24. ὡς χειμάῤῥους ἄβατος.
Sensum expresserunt. — אָלָה *exe-
cratio.* Jer. XLII. (al. XLIX.) 18.
εἰς ἄβατον sc. γῆν in terram deser-
tam: non male quoad sensum. —
גְּזֵרָה *abscissio, excisio,* etiam *devas-
tatio, desolatio.* Lev. XVI. 22. terra
quasi abscissa a commercio et habi-
tatione mortalium. Vulg. terra so-
litaria. Vide Schultens. Anim. ad
e h. l. — עָיֵף *languens,* de terra, *ari-
da, siticulosa.* Ps. LXII. 1. ἐν γῇ ἐρή-
μῳ καὶ ἀβάτῳ καὶ ἀνύδρῳ. — עֲרָבָה
desertum. Jer. L. 12. LI. 43. Symm.
et Inc. Ies. XL. 3. ubi vid. notas
L. Bosii. Aqu. Symm. Ies. XLI. 19.
— *צִיָּה *siccitas, arriditas,* etiam
locus aridus, æstu solis exustus, et
ex adjuncto *desertum.* Aqu. Ps.
LXXVII. 17. Symm. et Inc. Ps.
LXII. 2. Aqu. Ies. LIII. 2. — f
שׁוֹאָה *vastitas.* Job. XXXVIII.
27. — שׁוּחָה *fovea,* etiam *terra de-
solata.* Jer. II. 6. Secundum Ald.
tamen vox ἀβάτῳ potius ad עֲרָבָה
referenda est. — שַׁמָּה *desolatio,* e-
tiam *locus desolatus.* Jer. XXV. 18.
38. et XLIX. 12. 16. — שְׁמָמָה
idem. Jer. VI. 8. XXIV. 6. —
*שׁוֹפָר *buccina.* LXX sec. ed. Ald.
aut potius Inc. Int. Hos. VIII. 1. g
ubi pro שׁוֹפָר nonnulli שַׁמָּה legis-
se videntur. Sed totus locus ob-
scuritate laborat. — תֹּהוּ *locus vas-
tus et inanis* Ps. CVI. 40. — תֵּל *tu-
mulus,* speciatim *arenosus,* sec. Arab.
تلّ Jer. XLIX. (30.) 2. ἔσονται εἰς
ἄβατον καὶ ἀπώλειαν, coll. Bar. II. 4.
ubi tamen ἄβατον cum ὀνειδισμὸς con-
jungitur, et, ut recte observavit
Zimmermannus, *conditionem homi-* h
num desertorum et contemtorum indi-
cat. Sap. V. 7. ἐρήμους ἀβάτους. Vulg.
difficiles vias. Ib. XI. 2. — Hesych.
ἄβατον, ἀδιόδευτον, ἀπέρατον. Phavori-
nus addit: ἢ τὸ ἱερὸν καὶ τὸ ἔρημον.
Suidas: ἄβατον, ἱερὸν, ἀπρόσιτον, ἔρημον,
καὶ ὁδὸς ἄβατος, ἢ ἀπόρευτος.

ἈΒΑΤΟ´Ω, *desertum reddo.* הֵשַׁם
Hiph. a שָׁמַם *vastare.* Jer. XLIX.
19. (seu XXIX. 20.) ἐὰν μὴ ἀβατω- i
θῇ ἐπ' αὐτοὺς κατάλυσις ἐθνῶν, ubi
Compl. male habet βατωθῇ.

ἈΒΒΑΝΑ´. Vide supra s. v. ἀβαμά.

ἈΒΕ´ΒΑΙΟΣ, *inconstans, instabilis, qui facile mutatur, infirmus.* לֹא נֶאֱמָן *non fidelis.* Aqu. Symm. Psalm. LXXVII. 8. ἀβέβαιος πρὸς τὸν Θεὸν τῷ πνεύματι τῷ ἑαυτῆς, non firma erga Deum spiritu suo, h. e. non constans in vero Dei cultu. k

ἈΒΕΒΑΙΟ´ΤΗΣ, *infirmitas, instabilitas, inconstantia.* לֹא הֶאֱמִין *non credere ac fidere, non firmitatem ag-*

a noscere in aliquo, adeoque ex adjuncto non posse confidere alicui. Symm. Job. IV. 18. bene quoad sensum. Vulg. non sunt stabiles, scil. in virtutis studio.

'ΑΒΙ'Β, vide Θὰλ 'Αβίβ.

'ΑΒΙΕ'ΣΕΡ in vers. Alex. Chis. Dan. I. 3. Hebr. אַשְׁפְּנַז (pro quo in vers. Theodot. est ἀσφανὲξ et v. 11. ἀμελλασὰρ) respondet. Ita enim
b recte scribitur hoc vocabulum et in Chis. et in Corbeiensi antiquo, non ἀβριέσερ, nec ἀβριεσδρί, uti apud Hieronymum (Pro Asphanez in Editione Vulgata ἀβριεσδρί scriptum reperi.) legitur, nec ἀβδιεσδρί, uti Montfauconius ex incerto auctore protulit. Sine dubio autem est explicatio verborum sequentium רב סריתיו, ut colligo e nota, quæ est
c in editione Romana: "Syri utrumque nomen servarunt: Dixitque rex ad Asphaz magistrum eunuchorum, qui et Abieser præfectus spadonum dicitur." Confer Ephr. Syri Comment. ad h. l.

'ΑΒΛΑΒΗ'Σ, *innocuus, innoxius, innocens,* etiam *noxæ expers, illæsus, sine damno.* Sap. XVIII. 3. ἥλιον ἀβλαβῆ solem non lædentem h. e.
d non urentem. Vulg. sine læsura. (Polyb. II. 61. 10.) Ibid. XIX. 6. ἵνα οἱ σοὶ παῖδες φυλαχθῶσιν ἀβλαβεῖς, ut filii tui servarentur *illæsi*, ut Vulgatus quoque bene reddidit. Polyb. IX. 4. 2. Plutarch. T. VI. p. 476. 3. Reisk.

'ΑΒΟΗΘΗΣΙ'Α, *auxilii defectus aut privatio.* Sir. LI. 10. ἐν καιρῷ ὑπερηφάνων ἀβοηθησίας, *in tempore, quo*
e *dominantur superbi, deficiente auxilio.*

'ΑΒΟΗ'ΘΗΤΟΣ, *auxilio carens et destitutus, immedicabilis.* אֵין אֱיָל *non est fortitudo, cui omnes vires desunt.* Ps. LXXXVII. 4. ὡς ἄνθρωπος ἀβοήθητος, ubi Ald. et Compl. ἀβόηθος habent, quæ mihi vera lectio esse videtur. Sap. XII. 6. ψυχῶν ἀβοηθήτων. Vulg. *animarum inauxi-*
f *liatarum,* ubi Nannius βοηθηθέντων, i. e. *mactatarum instar boum,* legere mavult. 2 Macc. III. 28. ἀβοήθητον nullo sibi auxilium ferente.

*'ΑΒΟ'ΗΘΟΣ, idem. אֵין אֱיָל *sine viribus.* Ps. LXXXVII. 4. sec. Ald. et Compl. ubi alii libri ἀβοήθητος habent, quod vide supra.

'ΑΒΟΥΛΕΥ'ΤΩΣ, *inconsulto, sine deliberatione.* 1 Macc. V. 67. ἐξελθεῖν εἰς πόλεμον ἀβουλεύτως, exire in g
bellum inconsiderate, s. inconsulto Deo, quia Dei opem prius non invocaverant.

'ΑΒΟΥΛΙ'Α, *consilii inopia ac defectus, imprudentia, stultitia, consilii pravitas, judicium perversum,* ut legitur apud Phlegontem Trallianum cap. 2. אִוֶּלֶת *stultitia.* Prov. XIV. 17. πράσσει μετὰ ἀβουλίας, temere et inconsiderate agit. — הַוָּה *pravitas.* h
Inc. et LXX Prov. XI. 6. ubi ἀβουλία (pro quo in Vat. legitur ἀπώλεια) significare videtur *consilia ac desideria prava,* unde Vulg. *insidias habet.* Montfauconius male transtulit per *inconsiderantiam.* — שׁוֹלָל *spoliatus,* h. l. *privatus prudentia.* Symm. Job. XII. 17. Vulg. in stultum finem. Bar. III. 28. ubi διὰ τὴν ἀβουλίαν αὐτῶν est i. q. in antec. παρὰ i
τὸ μὴ ἔχειν φρόνησιν, ac vertendum *ob impietatem.* Hesych. ἀβουλία, μωρία. Suidas: ἀβουλία, ἀπαιδευσία, ἄνοια, καὶ μωρία.

'ΑΒΡΑ. Vox origine Syriaca חַבְרְתָּא *socia.* Exstat in Chaldaico Exod. XI. 2. In notis ad Hesychium deducitur ab ἄβη, ἥβη *pubertas.* Aliis est ab ἁβρός. Græcis non quævis ancilla seu serva ita dicitur, sed k
ancilla heræ domestica ac honoratior, quali matronæ ditiores ad honestiora ministeria utuntur, quæ *delicata* Latinis ac *pedissequa,* Gallice *fille de chambre* vel *fille d'honneur* vocatur, ἡ σύντροφος καὶ παρὰ χεῖρα θεράπαινα, οἰκότριψ καὶ ἔντιμος, ut ex Pausania et Ælio Dionysio Eustathius ad Odyss. Γ. p. 1854, 15. interpretatus est, aut παιδίσκη τρυφερά, ut Lex. Cy- l

a rilli MS. Brem. habet. אָמָה *ancilla*. Exod. II. 5. ubi de filia Pharaonis sermo est. — נַעֲרָה *puella*. Gen. XXIV. 61: Exod. II. 5. Esther. II. 9. IV. 4. 15. Suidas: ἄβρα, οὔτε ἁπλῶς θεράπαινα, οὔτε ἡ εὔμορφος θεράπαινα λέγεται, ἀλλ' οἰκότριψ γυναικὸς κόρη, εἴτε οἰκογενὴς εἴτε μή. Hesych. ἄβραι, νέαι δοῦλαι. Id. ἄβρα, δούλη, παλλακή. Plura de hac voce vide apud Gro-
b tium ad Judith. VIII. 33. Steph. le Moyne in notis ad Var. Sacra, p. 287. seq. Bergler. ad Alciphr. I. 34. et quos laudat Sturzius in libro de Dialecto Macedonica et Alexandrina, p. 142. seq.

*'ΑΒΡΑΑΜΙ'ΤΙΣ, *una e posteris Abrahami*. 4 Macc. XVIII. 20.

*'ΑΒΡΑΜΙΑΙ'ΟΣ, *Abrahamo plane dignus*. 4 Macc. IX. 21. Ib. XVIII. 1.

c 'ΑΒΡΟ'Σ, *venustus, elegans, mollis, delicatus, lautus*. מַעֲדַנּוֹת *amœnitates, deliciæ*. Symm. 1 Sam. XV. 32. ubi Vulg. *pinguissimus*. Phavorino significat ἁπαλός. Vide et Gloss. in Hippocr. p. 602.

'ΑΒΡΟΧΙ'Α, *pluviæ defectus, imbrium penuria, siccitas*. בַּצֹּרֶת *cohibitio pluviæ*. Jer. XIV. 1. et XVII. 8. ἐν ἐνιαυτῷ ἀβροχίας. Sir. XXXII.
d 20. ὡς νεφέλαι ὑετοῦ ἐν καιρῷ ἀβροχίας. Joseph. A. J. VIII. 13. 2. p. 458.

*"ΑΒΡΩΤΟΣ, *esui ineptus, irrosus, inesus*. Prov. XXIX. 27. aut sec. ed. Breit. XXIV. 22.

"ΑΒΥΣΣΟΣ, *abyssus, locus fundo carens, profundum, infinitæ profunditatis vorago*. מְצוּלָה *locus profundus*. Job. XLI. 23. — צוּלָה *profundum*. Ies. XLIV. 27. Theodot. Jon. II.
e 4. — רֹחַב *latitudo*. Theod. et LXX Job. XXXVI. 16. Arab. رحب notat *amplus, spatiosus fuit*. — תְּהוֹם *abyssus maris stupendæ profunditatis*. Sic de mari, quod terram ambit ac olim tegebat, legitur Gen. I. 2. VII. 11. Job. XXVIII. 14. etc. — Ps. XXXV. 6. ubi metaphorice *impervestigabile* notat. Sir. I. 3. ἄβυσσον καὶ σοφίαν, h. e. ἄβυσσον σοφίας sec. Origenem. Hesych. ἄβυσ- f
σος, πέρας οὐκ ἔχον, ὕδατα ἄπειρα, ἀκατάληπτα. Lex. MS. Bibl. Coislin. p. 499. ἄβυσσος, πλῆθος ὑδάτων ἀπέραντον, ἢ τόπος ἐν θαλάσσῃ ἀπύθμαντος. Lex. Cyrilli MS. Brem. ἄβυσσος, ἀπύθμενον, ἀπέραντον ὕδωρ, πολὺ πλῆθος ὕδατος. Confer Lexicon N. T. s. h. v.

'ΑΒΥ'ΣΣΩΝ πηγαὶ κάτωθεν, *fontes maris subterranei*. תְּהוֹם רֹבֶצֶת תָּחַת *abyssus cubans seu jacens in-* g
fra. Deut. XXXIII. 13.

'ΑΓΑΘΟ'Ν ποιέω *benefacio*. גָּמַל *retribuo*. Prov. XI. 17. τῇ ψυχῇ αὐτοῦ ἀγαθὸν ποιεῖ ἀνὴρ ἐλεήμων, sui curam non negligit, qui est erga alios benignus.

'ΑΓΑΘΟΠΟΙΕ'Ω, *benefacio*. הֵיטִיב Hiph. a יָטַב idem. Inc. Jud. XVII. 13. Num. X. 32. ἀγαθὰ ὅσα ἂν ἀγαθοποιήσῃ κύριος ἡμᾶς, bona quibus h
Deus nos afficiet. Soph. I. 13. opponitur τῷ κακοποιεῖν. Jer. XXXII. 40. sec. MS. Montf. Tob. XII. 14. οὐκ ἔλαθές με ἀγαθοποιῶν. 1 Macc. XI. 13. 2 Macc. I. 2.

'ΑΓΑΘΟΠΟΙΟ'Σ, *beneficus*. Sic, sed malo sensu, legitur Sir. XLII. 14. ἡ ἀγαθοποιὸς γυνή, quam mulier blanda et benefaciens, h. e. quæ muneribus et comitate viros in sui i
amorem pellicit, ubi vid. Corn. a Lapide in Comment. ad h. l.

'ΑΓΑΘΟ'Σ, *bonus, præstans, probus, fertilis*, etc. (Æque late patet ac טוֹב Hebræorum, ita ut notio huic voci in singulis locis subjecta e serie orationis tantum sit intellegenda.) et τὸ ἀγαθὸν, *bonum, commodum*, et τὰ ἀγαθὰ, *bona, divitiæ, opes, proventus, virtutes*. אֱמֶת *fidelitas*. Neh. k
VII. 2. Sic Trommius et ex eo Bielius: sed in omnibus codd. ibi non ἀγαθὸς, sed ἀληθὴς legitur. — בָּמָה *excelsum, regio montana admodum fertilis*. Ies. LVIII. 14. ἐπὶ τὰ ἀγαθὰ τῆς γῆς, in *terram* admodum *fertilem*.

a coll. Jer. XXXI. 12. — דֶּשֶׁן *pinguedo.* Ies. LV. 3. Conf. Hassii Philol. S. p. 1129. — טַב Chald. *bonus.* Esdr. V. 17. εἰ ἐπὶ τὸν βασιλέα ἀγαθὸν, si regi ita *placet.* — טוּב cum Schurek *bonitas, bonum.* Gen. XXIV. 10. ἀγαθῶν, *rerum pretiosissimarum.* sic quoque legitur ibid. XLV. 18. 20. 23. Deut. XXVIII. 47. ἀγαθῇ καρδίᾳ, *hilari* animo. Esdr.
b IX. 12. ἀγαθὰ τ. γῆς, *proventus* terræ. coll. Neh. IX. 36. Prov. XI. 10. ἀγαθὰ, *felicitas.* Ies. LXIII. 7. κριτὴς ἀγαθὸς, judex *æquus ac benignus.* — טוֹב et טוֹבָה cum Cholem idem. Exod. III. 8. γῆ ἀγαθὴ, terra *fertilissima.* Num. XIV. 7. ubi in codd. ἀγαθὸς et καλὸς invicem permutantur. 1 Sam. II. 26. ἦν ἀγαθὸν, *gratus erat, favore fruebatur.* Construi-
c tur ibi cum μετὰ, quod per *apud* reddendum. 1 Sam. III. 18. ubi ἀγαθὸν seq. ἐνώπιον est quod *bonum videtur* seu *placet,* et Compl. habet ἀρεστόν. 1 Sam. XV. 22. ἰδοὺ ἀκοὴ ὑπὲρ θυσίαν ἀγαθὴν, ubi loco ἀγαθὴν e Compl. legendum est ἀγαθὴ, hoc sensu: obedientia præstantior est victimis. 1 Sam. XVI. 12. ἀγαθὸς ὁράσει κυρίῳ. h. e. admodum *pulcher*
d et *formosus.* Ibid. v. 23. ἀγαθὸν ἦν αὐτῷ, *recuperabat amissam valetudinem.* 2 Reg. V. 12. de fluvio, quatenus *vim salutarem* ac speciatim *cutem purgandi* habet. Sic et nos voce Gut, *good,* uti solemus. 2 Par. VII. 3. ᾔνεσαν τῷ κυρίῳ, ὅτι ἀγαθὸν, ubi non reponendum est ἀγαθὸς, ut codex Cantabr. ex mera conjectura librarii habet, ἀγαθὸν enim cohæret cum
e voce ἔλεος in sequentibus. Conf. v. 6. Aqu. Ps. XV. 2. τὸ ἀγαθὸν i. q. ἀγαθωσύνη *felicitas.* Prov. XIV. 22. παρὰ τέκτοσιν ἀγαθοῖς, ubi necessario reponendum est τ. ἀγαθῶν, partim ob oppositum τέκτονες κακῶν, partim ob seriem orationis, quæ postulat architectos et auctores bonorum, non autem fabros peritos. Zach. VIII. 19. ἑορτὰς ἀγαθὰς dies festos
f lætos ac hilares. Esdr. IX. 12. coll. 3. Esdr. VIII. 25. — *חָלָב *lac.* Syrus sec. Procopium in Cat. Nicephori p. 484. Gen. XLV. 18. אֶת חֵלֶב הָאָרֶץ transtulit τὰ ἀγαθὰ τῆς γῆς, bene quoad sensum, coll. v. 20. — *חֵן *gratia.* Symm. Prov. XI. 16. γυνὴ ἀγαθή. Confer Thieme de Puritate Symmachi, p. 22. — *יָפֶה *pulcra.* 1 Sam. XXV. 3. sec. Vatic. ἀγαθὴ τῷ εἴδει, ubi reliqui libri καλὴ g
habent. — יָשָׁר *rectus.* Jer. XL. (47.) 5. τὰ ἀγαθὰ ἐν ὀφθαλμοῖς σου, ubi in Compl. post ἀγαθὰ additur καὶ ἀρεστὰ, vel e glossemate, vel ex alio interprete. — מֵיטַב *bonitas, præstantia.* 1 Sam. XV. 9. τὰ ἀγαθὰ τῶν βουκολίων. — נָבוֹן *intellegens, prudens.* Prov. XIV. 35. ex usu loquendi S. S. ac maxime Salomoneo. Cæterum pro ἀγαθῷ reponere mal- h
lem ἀγαθοῦ, quemadmodum et Aquila ac Theodot. συνετοῦ habent. Postulat quoque hanc lectionem oppositio in sequenti membro. — נָכֹחַ *rectus, æquus.* Prov. XXIV. 26. ἀποκρίνεσθαι λόγους ἀγαθοὺς, apte respondere. — שָׁלֵם *integer, perfectus.* 1 Par. XXIX. 19. καρδία ἀγαθὴ animus integer, virtutis studiosus. — תִּקְוָה *exspectatio.* Job. i
XVII. 15. ubi תִּקְוָה per metonymiam objectum exspectationis, *bona, felicitatem* notat. Præterea legitur Cohel. VII. 2. ubi nihil ei respondet in textu Hebraico, ac est vel explicationis causa additum, vel repetitum e seq. v. — Sap. II. 6. τὰ ἀγαθὰ *proventus terræ,* ubi in seq. per τὴν κτίσιν explicatur. Sap. III. 15. ἀγαθῶν πόνων, h. e. ut Bretschneiderus k
interpretatus est, *concubitus legitimi.* πόνος enim h. l. per euphemismum de *re venerea* sive *concubitu* dicitur. Sap. VIII. 19. ψυχὴ ἀγαθὴ, naturalis indoles animi bona. Sir. XII. 1. diligenter vide, in quem conferas *beneficia,* καὶ ἔσται χάρις τοῖς ἀγαθοῖς σου, ut gratiam eorum ineas, coll.

a XVIII. 15. et XX. 16. Sirac. XII. 3. οὐκ ἔστιν ἀγαθὰ, nil boni manet. Ibid. XIII. 25. ἐν ἀγαθοῖς vulgo vertunt *in rebus secundis*, sed mihi καρδία ἐν ἀγαθοῖς positum esse videtur pro καρδία ἀγαθὴ, *cor hilare et lætum.* Sic Syrus. Ibid. XIV. 5. τίνι ἀγαθὸς ἔσται, cui *beneficus* aut *utilis* erit, coll. XXXIX. 27. et Ps. LXXIII. 1. Ibid. v. 14. ἀγαθὴ ἡμέρα, *lætus*
b et *jucundus dies*, v. c. convivii aut festi. Ibid. v. 25. ἐν καταλύμασι ἀγαθῶν, ubi ἀγαθῶν positum est pro ἀγαθῷ, ut Syrus quoque expressit: domus omnis generis bonis repleta. Vulg. et requiescent in casula illius bona per ævum. Ib. XVII. 7. ἀγαθὰ καὶ κακὰ ὑπέδειξεν αὐτοῖς, de discrimine bonorum et malorum docuit eos. Ibid. XVIII. 8. τί τὸ ἀγαθὸν αὐτοῦ
c καὶ τί τὸ κακὸν αὐτοῦ, quid potest Deo *boni* aut *mali* inferre. Ibid. v. 15. ἐν ἀγαθοῖς μὴ δῷς μῶμον, *beneficiis* tuis ne addas reprehensionem aut exprobrationem: ubi ἀγαθὰ in seq. cum δόσις permutatur. Ibid. XXII. 6. ἀγαθὴ ζωὴ, vita *proba*, non, ut olim interpretatus sum, vita splendida, ac prosper rerum status. Judith XI. 8. Holofernes vocatur μό-
d νος ἀγαθὸς ἐν πάσῃ βασιλείᾳ, h. e. præstantissimus s. fortissimus. Hesych. ἀγαθὸν, ἀνδρεῖον, γενναῖον. Dio Cass. L. XL. p. 247. ed. Reimari: τοὺς Ῥωμαίους ἠνάγκασεν ἀγαθοὺς εἶναι ἀπογνώσει τῆς σωτηρίας. Ibid. v. 23. ἀγαθὴ ἐν τοῖς λόγοις σου, bona in sermonibus tuis, h. e. Baduello interprete, *facultate dicendi præstans.* Sic Ælianus V. H. Lib. II. c. 13. ἐν λόγοις
e ἀγαθοῖς, facultate dicendi præstantibus. 1 Macc. X. 55. ἀγαθὴ ἡμέρα, *faustus dies.* Vulg. *felix dies.* Syrus ܡܒܣܡܐ ܝܘܡܐ. — Adde 1 Sam. XVI. 18. ὁ ἀνὴρ ἀγαθὸς τῷ εἴδει, ubi nihil in textu Hebraico respondet, et Cohel. VII. 13. ubi ἀγαθὸν post δώσει de suo addiderunt LXX sensus causa.

*ἈΓΑΘΟΣΥ'ΝΗ, *bonitas, benignitas*, et per metonymiam causæ pro
f effectu *ipsum beneficium.* טוֹבָה idem. Jud. VIII. 35. sec. Ox. Ald. et Compl. κατὰ πᾶσαν τὴν ἀγαθωσύνην (Alex. ἀγαθωσύνην), ἣν ἐποίησε, ubi Vat. habet κατὰ πάντα τὰ ἀγαθὰ, ἃ κ. τ. λ. Aqu. Ps. XV. 2. ubi *felicitatem* notat. Sed in omnibus his locis æque ac in Vett. Gloss. ab Hederico laudatis Friedemanno scribendum videtur ἀγαθωσύνη.

*ἈΓΑΘΩ'ΤΑΤΟΣ *optimus*, et, si g
de terra sermo est, *fertilissimus.* Vide infra s. ἀγαθώτατος.

ἈΓΑΘΟ'ΤΗΣ, *bonitas, benignitas*, i. q. ἀγαθωσύνη. Phavor. ἀγαθότης καὶ ἀγαθωσύνη ταὐτόν. Sap. I. 1. ubi ἀγαθότης est *sanctitas, probitas, virtus*, i. q. ἁπλότης καρδίας in altero membro. Ibid. VII. 26. et XII. 22. ἀγαθότης tribuitur Deo O. M. ita ut in priore loco *complexum omnium vir-* h
tutum divinarum s. *majestatem divinam* notet, in posteriore vero ejus *benignitatem* ac *lenitatem* significet. Sirac. XLV. 23.

ἈΓΑΘΟ'Ω, *benefacio, beneficiis afficio.* טוֹבָה *bonum, beneficium.* Jer. XLI. (44.) 27. ubi sensum expresserunt. — הֵיטִיב Hiph. a יָטַב *benefacere.* 1 Sam. XXV. 31. (ubi i
in Codd. ἀγαθόω et ἀγαθύνω invicem permutantur.) Jer. XXXIX. (32.) 41. Sir. XLIX. 9. sec. Vat. ubi in aliis libris vox κατορθοῦν legitur. Cæterum construitur hoc verbum cum dativo pariter ac accusativo.

ἈΓΑΘΥ'ΝΩ, *benefacio, bonum facio*, it. *exhilaro*, et in passivo ἀγαθύνομαι, *bonus sum, melior fio*, it. *gaudeo, hilaris sum.* Chald. טְאֵב *bonum fuit, placuit.* Dan. VI. 24. k
23. πολὺ ἠγαθύνθη ἐπ' αὐτῷ, multum *lætatus* est de eo. — טוֹב, verbum, idem. Jud. XVI. 26. ὅτι ἠγαθύνθη ἡ καρδία, in animorum suorum hilaritate. 2 Sam. XIII. 28. ἀγαθυνθεὶς ἐν τῷ οἴνῳ, vino exhilaratus, s. ut loquimur, *poculum hilaritatis bibens.* — יָטַב et הֵיטִיב Kal et Hiph. Jud. XVIII. 20. Inc. et LXX Jud. XIX. l
22. ἀγαθυνόντων et ἀγαθυνθέντων, ubi Vulg. non male habet: illis *epulan-*

a libus, ac ἀγαθύνειν respondet verna-
culo: sich gütlich thun. *To live
well, to enjoy one's self.* Ruth. III.
7. et 10. ἠγάθυνας τὸ ἔλεος, pietatis
tuæ documentum edidisti. Theodot.
1 Sam. II. 32. ubi ἀγαθύνειν notat
efficere, ut aliquis bonis affluat, ac
Symmachus voce εὐεργετεῖν usus est.
Ibid. XXV. 31. ubi ἀγαθοῦν et ἀγα-
θύνειν in libris veteribus permutan-
b tur invicem. 1 Reg. I. 47. ἀγαθύναι
ὁ Θεὸς τὸ ὄνομα, *augustius reddat* Deus
nomen. 1 Reg. VIII. 18. ubi ἀγα-
θύνειν cum καλῶς ποιεῖν in codd. per-
mutatur. 2 Reg. IX. 30. ἠγάθυνε τὴν
κεφαλὴν αὐτῆς, comsit s. *ornavit* ca-
put, ubi Ald. et C. e glossemate aut
ex alio interprete bene ἐκόσμησε ha-
bent. Ibid. X. 30. ἠγάθυνας ποιῆσαι,
perfecte satisfecisti. Neh. II. 5. εἰ
c ἀγαθυνθήσεται, si eam ei *exhibere* velis
gratiam. Ps. XXXV. 3. ubi *recte
agere, virtuti studere* notat. Ibid.
XLVIII. 19. ἀγαθύνῃς αὐτῷ, sibi
indulgere. — Ibid. CXXIV. 4. ἀγά-
θυνον τοῖς ἀγαθοῖς, benignum te præbe
bonis. Offendit vox ἀγάθυνον abso-
lute usurpata, h. l. H. Stephanum
in Thesauro L. Gr. s. h. v. qui eam
male scriptam pro ἀγαθύνου judica-
d vit. Ps. L. 19. Aqu. et LXX ἀγά-
θυνον τὴν Σιὼν, benefac Sioni.

'ΑΓΑΘΩ͂Σ, *bene, recte.* טוֹב. 1
Sam. XX. 7. ἐὰν δὲ εἴπῃ ἀγαθῶς, si
approbabit. — הֵיטִיב Infin. Hiphil
a יָטַב, qui haud raro adverbiascit.
1 Sam. XVI. 17. sec. Compl. ἀγα-
θῶς ψάλλοντα, artis musicæ peritum,
i. q. v. 18. ἐπιστάμενον seu εἰδότα ψάλ-
λειν, ubi reliqui libri pro ἀγαθῶς ha-
e bent ὀρθῶς. 2 Reg. XI. 19. εἰκόνας
αὐτοῦ συνέτριψαν ἀγαθῶς, diligenter seu
summo cum studio destruxerunt
simulacra, ubi alii libri habent ἐπι-
μελῶς.

*'ΑΓΑΘΩ͂Σ ΠΟΙΕ'Ω, i. q. ἀγαθο-
ποιέω, *recte ago, probus sum.* הֵיטִיב.
Theod. Gen. IV. 7. ἐὰν ἀγαθῶς ποιῇς.

'ΑΓΑΘΩΣΥ'ΝΗ, *bonitas, benigni-
tas.* גְּדוּלָּה, *magnificentia, magnifica
opera.* 2 Sam. VII. 21. sec. Ald. f
πᾶσαν τὴν ἀγαθωσύνην, omnia *illustria
facta*, ubi reliqui libri μεγαλωσύνην
habent. — בְּטוּב. Neh. IX. 25. ἐτρύ-
φησαν ἐν ἀγαθωσύνῃ σου, benignitate
tua voluptuantes. Ibid. v. 35. ἀγαθω-
σύνῃ σου, *felicitas* a te concessa. —
טוֹבָה idem. Jud. VIII. 35. Con-
fer supra s. v. ἀγαθωσύνη. 2 Paral.
XXIV. 16. Cohel. IV. 8. στερίσκω
τὴν ψυχήν μου ἀπὸ ἀγαθωσύνης, me ipse g
privo *hujus vitæ bonis* (coll. V. 17.
et VI. 3. 6.). Symm. ἀγαθοῦ. Ibid.
V. 10. in notione *divitiarum.* Ibid.
VII. 14. ἡμέρα ἀγαθωσύνης, dies bo-
nus s. *felix.* Ibid. IX. 17. ἀγαθωσύ-
νην πολλὴν, multa bona instituta.
Symm. Ps. XXVI. 13. Inc. sec.
Chrysostomum Ps. CXLIV. 7. ubi
LXX χρηστότητα habent. — Vocem
ἀγαθωσύνην Job. IX. 25. post οὐκ εἴ- h
δοσαν addidit Grabius ex mera con-
jectura, qua eo facilius supersedere
possumus, quo magis constat, LXX
Intt. non religioni duxisse hanc vel
illam vocem in versione sua omit-
tere. — Clemens Alex. Strom. Lib.
VI. p. 792. 13.

*'ΑΓΑΘΩ'ΤΑΤΟΣ, *optimus, ferti-
lissimus, feracissimus.* מֵיטַב, *bonum,
optimum.* Hebræus et reliqui Gen. i
XLVII. 6. ἐν ἀγαθωτάτῳ (Montf.
ἀγαθωτάτῃ) τῆς γῆς, in optima et
fertilissima parte Ægypti, (Confer
Fischeri Proluss. de Verss. GG. V.
T. p. 84.) pro quo LXX ἐν τῇ βελ-
τίστῃ γῇ. Male inquit Ælius Diony-
sius apud Eustathium ad Odyss. Α',
p. 1384. 49. ἀγαθώτερος καὶ ἀγαθώ-
τατος παρ' οὐδενὶ τῶν Ἑλλήνων κεῖται.
Legitur enim hic superlativus apud k
Diodor. Sic. XVI. 85. et alios. V.
Intt. Phrynichi p. 32. Maittaire in L.
de Gr. L. Dialectis p. 44. ed. Sturz.
Sturz. de Dial. Alex. p. 147. et
Fischer. ad Welleri Gr. Gr. Sp. II.
p. 95.

*'ΑΓΑΘΩ'ΤΕΡΟΣ, *melior, præstan-
tior.* טוֹב seq. מִן. Jud. XI. 25. sec.
Vatic. ubi reliqui libri κρείσσων exhi-
bent. Jud. XV. 2. ἀγαθωτέρα ὑπὲρ

a αὐτὴν, ea pulcrior: ubi etiam reliqui libri, excepto Vat. κρείσσων habent. Conf. supra ad vocem ἀγαθώτατος, Sturzium de Dialecto Maced. et Alex. p. 143. ac Fischeri Anim. ad Welleri Gramm. Gr. Spec. II. p. 95. seq.

'ΑΓΑΛΛΙ'ΑΜΑ, *exultatio, lætitia, etiam id, in quo exultamus.* גָּאוֹן *magna animi elatio, magnus fastus.*
b Ies. LX. 15. Θήσω σε ἀγαλλίαμα αἰώνιον efficiam, ut semper gaudere possis. Bene quoad sensum. — גּוּל *exulto.* Ies. LXV. 18. — גִּיל *gaudium, exultatio.* Ies. XVI. 10. — גִּילָה idem. Ies. LXV. 18. ποιῶ ἀγαλλίαμα, exultantes præ gaudio eos reddam. — מָשׂוֹשׂ *gaudium.* Ps. XLVII. 2. ubi ἀγαλλίαμα, ut vernaculum, Freude, *joy,* objectum læti-
c tiæ notat. — רֹן *cantatio, cantus.* Ps. XXXI. 9. — רְנָנָה idem. Prov. XI. 10. — *רְנָנָה *jubilum, cantus.* Inc. Job. III. 7. — שִׂמְחָה *lætitia.* Ies. XXII. 13. LI. 3 et 11. — שָׂשׂוֹן *gaudium, ac objectum gaudii.* Ps. CXVIII. 110. Ies. XXXV. 10. — תְּהִלָּה *laus.* Ies. LXI. 11. — Sir. VI. 33. et XV. 6. στέφανος ἀγαλλιάματος, corona præstantissima, quæ
d solet sumi in diebus nuptialibus ac festis. Similis formula est ἔλαιον ἀγαλλιάσεως Hebr. I. 9. Ibid. XXX. 22. ubi ἀγαλλίαμα est i. q. εὐφροσύνη καρδίας, animus hilaris ac lætus, in antecedentibus, cum qua formula ἀγαλλίαμα καρδίας quoque permutatur ibid. XXXIV. 28.

'ΑΓΑΛΛΙ'ΑΣΙΣ, *exultatio, lætitia non modo animi, sed vocis quoque ala-*
e *critate prodita.* — גִּיל idem. Ps. XLIV. 17. LXIV. 13. ἀγαλλίασιν οἱ βουνοὶ περιζώσονται, colles lætum aspectum præbebunt. — *שְׂחוֹק *risus.* Tetrapl. Job. VIII. 21. ubi LXX γέλωτος habent. — רִנָּה *cantus, canticum.* Psalm. XXIX. 6. ubi ἀγαλλίασις fletui opponitur. Ibid. XLVI. 1. φωνὴ ἀγαλλιάσεως, vox jubila. Ibid. CXXV. 2. ubi Aqu. αἰνέσεως, Symm. εὐφημίας habent. f
coll. Ps. XCIX. 2. — רַנֵּן Inf. Pihel a רָנַן, *canendo.* Ps. CXXXI. 17. ἀγαλλιάσει ἀγαλλιάσονται. — רְנָנָה *cantus.* Ps. LXII. 6. χείλη ἀγαλλιάσεως αἰνέσει τὸ στόμα μου, læta jubila os meum cantat. Hebræus Job. XX. 5. ubi ἀγαλλίασις est i. q. εὐθηνία, *prosperitas,* apud Symmachum. — שָׂשׂוֹן *gaudium.* Ps. XLIV. 9. L. 9. ubi ἀγαλλίασις lætum nuntium no- g
tat, nempe promissionem remissionis peccatorum, in qua significatione quoque legitur ibid. v. 13.

'ΑΓΑΛΛΙΑ'Ω, vel in conjug. media ἀγαλλιάομαι, uti fere semper occurrit, *lætor, exulto, gaudeo.* גִּיל et in Hiph. הֵגִיל, *exultare, tripudiare præ gaudio.* Aqu. Ies. XLIX. 13. ἀγαλλιᾶσθε. LXX ἀγαλλιάσθω. Idem et Theod. Prov. XXIV. 17. μὴ ἀγαλ- h
λιάσθω ἡ καρδία σου. LXX μὴ ἐπαίρου. LXX 1 Par. XVI. 31. Ps. II. 11. Ies. XXXV. 1. 2. ἀγαλλιᾶσθαι deserto ita tribuitur, ut sit i. q. ἀνθεῖν et ἐξανθεῖν. — הִגִּיד Hiph. a נָגַד *annunciare.* Ps. LXXIV. 9. ubi tamen LXX pro אָגִיד legisse videntur אָגִיל, nisi præferenda est lectio ἀπαγγελῶ loco ἀγαλλιάσομαι, quam Grabius exhibuit. Sed sine dubio i
est alius interpretis. Vide Hexapla ac Buxtorfii Anticrit. p. 514. — הִתְהַלֵּל Hitpael *glorior* ab הָלַל. Ies. XLI. 16. Jer. XXX. 4. (Hebr. XLIX. 4.) τί ἀγαλλιᾶσθε τοῖς πεδίοις: quid *gloriamini* de vallium vestrarum fertilitate? — יָסַף *addo.* Ies. XXIX. 19. יָסַף שִׂמְחָה *addere gaudium,* h. e. admodum lætari, per ἀγαλλιᾶσθαι ἐν εὐφροσύνῃ recte reddi- k
tur. יָסַף enim aliis verbis aut substantivis additum *summum alicujus rei gradum* indicare, satis constat. — עָלַן *hilaris fuit, exultavit.* 2 Sam.

a I. 20. Ps. LXVII. 5. Hab. III. 17. ubi tamen ἀγαλλιάσομαι mihi versio Theodotionis esse videtur. — עָלֵז exultabundus. Symm. ac Theod. Ies. V. 14. — עָלַץ hilaris fuit, exultavit, i. q. עָלַז. Ps. IX. 2. LXVII. 3. — צָהַל hinnio, it. jubilo. Ies. XII. 6. — *רוּם exaltari, efferre se. Symm. Prov. XI. 11. ubi tamen Jaegerus in Obss. ad h. l. ἀγαλλιάσονται ad
b תַּעֲלֹץ v. 10. potius pertinere arbitratus est. Sed cum רוּם eandem habeat significationem, (v. Alb. Schultens Opp. Min. p. 38. et 274.) hac conjectura facile supersedere possumus. — רָנַן canto. Symm. Ies. XXVI. 19. LXX Ps. V. 13. Ies. LXV. 14. Adde Theod. Deut. XXXII. 43. ubi Hebr. הַרְנִין respondet. — שׂוּשׂ gaudeo. Ps. XVIII.
c 6. CXVIII. 161. ἀγαλλιάσομαι, maxime delector. — שָׂמַח idem. 2 Sam. I. 20. — Sir. XXX. 3. ἐπ' αὐτῷ ἀγαλλιάσεται, de eo gloriabitur aut gloriari poterit.

*ΑΓΑΛΛΙΑ'ΣΕΙ ΆΓΑΛΛΙΑ'ΟΜΑΙ, admodum lætor, שׂוֹשׂ הָשִׂישׂ, gaudendo gaudeo. Symm. et Theod. Ies. LXI. 10.

"ΑΓΑΛΜΑ, proprie oblectamentum,
d s. omne quo aliquis delectatur, speciatim simulacrum, statua. אִטִּים incantatores, præstigiatores. Ies. XIX. 3. ἀγάλματα. Videntur LXX ita ex conjectura transtulisse vocabulum hoc ἅπαξ λεγόμενον. — פֶּסֶל sculptile, idolum sculptum. Ies. XXI. 8. 2 Macc. II. 2. Hesych. Ἄγαλμα, πᾶν ἐφ' ᾧ τις ἀγάλλεται, ξόανον, ἀφομοίωμα εἰδώλων, εἰκόνων, ἢ ἀνδριάν-
e των. Etymol. M. Ἄγαλμα, ἀγαλλίαμα, καλλώπισμα. πᾶν ἐφ' ᾧ ἀγάλλεταί τις καὶ χαίρει, κἂν τε ἱμάτιον ᾖ, κἂν τε εἰκών. Οἱ δὲ μεθ' Ὅμηρον (Conf. Schol. ad Homer. Il. IV. 144.) ποιηταὶ ἄγαλμα εἶπον τὸ ξόανον. τὸ δὲ ἄγαλμα παρὰ τὸ ἀγάλλω.

ΆΓΑ'ΛΜΑΤΑ ἈΣΤΑ'ΡΤΗΣ, simulacra Astartæ. הָעַשְׁתָּרוֹת. Aquila 1 Sam. VII. 4. ubi vid. Scholion ed. Bos. LXX habent τὰ ἄλση
f Ἀσταρώθ. Cf. Seldenum de Diis Syris Synt. II. c. 2. p. 235.

*"ΑΓΑΝ, valde, admodum. 3 Macc. IV. 11. ἄγαν εὐκαιροτάτῳ. Hesych. Ἄγαν, μεγάλως, λίαν.

'ΑΓΑΝΑΚΤΕ'Ω, indignor. Sap. V. 23. ἀγανακτήσει κατ' αὐτῶν ὕδωρ θαλάσσης, excandescet, efferveseet, h. e. magno impetu et furore mare æstuabit in impios. Ibid. XII. 27. g
Draco 33.

'ΑΓΑΝΩ'Θ, Aganoth. Est ipsa vox Hebraica אַגָּנוֹת, pluralis ex אַגָּן crater. Ies. XXII. 24. sec. Ald. et Compl. ἀπὸ σκεύους τῶν ἀγανὼθ, quæ verba apud Procopium asterisco signata Theodotioni tribuuntur.

'ΑΓΑΠΑ'Ω, amo, diligo. אָהַב idem. Gen. XXII. 2. ὃν ἠγάπησας, tibi carissimum. Ib. XXIV. 66. de amore conjugali. Ibid. XXV. 28. ἠγάπησε, magis amabat, coll. XXIX. 31. h
(V. Fesselii Advers. Sacra L. X. c. 1. p. 444.) Exod. XX. 6. τοῖς ἀγαπῶσί με, veris meis cultoribus. coll. Deut. V. 10. Deut. IV. 37. ἀγαπῆσαι, beneficiis afficere, coll. VII. 13. Jud. XVI. 4. et 16. de amore illicito. coll. 2 Sam. XIII. 4. Ps. IV. 3. ἀγαπᾷν, delectari, studiosum esse. coll. X. 6. i
et XXXII. 5. Ps. XXXIII. 12. ἀγαπῶν ἡμέρας ἰδεῖν ἀγαθὰς, qui vult ac cupit vitam agere felicissimam. Ps. XXXIX. 17. qui per te salvi esse cupiunt. Ps. CXIV. 1. ἠγάπησα, ὅτι εἰσακούσεται κύριος τῆς φωνῆς τῆς δεήσεώς μου, quæ verba Bielius reddidit: acquiesco, (seu contentus sum. Lucian. Toxar. c. 3.) quia exaudiet Dominus vocem precationis meæ, k
provocans ad Prov. XII. 1. ubi ἀγαπῶν παιδείαν juxta Tremellium est, qui castigationibus Dei acquiescit. Verum quidem est, ἀγαπᾷν ita et apud profanos scriptores accipi, ut docuit Fesselius. l. l. p. 437. (Ἀγαπᾷν — τὸ ἀρκεῖσθαι τινὶ, καὶ μηδὲ

a πλέον· ἐπιζητῶ. Lex. Seguer. T. I. Anecdot. GG. ed. Bekkeri p. 324.) sed nec *diligendi* notio est ab utroque loco aliena. Prov. VIII. 36. ἀγαπῶσι θάνατον, mortem *amare videntur*, s. conciliant sibi perniciem. Ibid. IX. 8. ἀγαπήσει σε, *gratum se tibi profitebitur*. Ibid. XII. 1. *Incertus* ἀγαπηθήσεται pro אֹהֵב דַּעַת, ubi non omisit vocem דַּעַת in ver-
b sione sua, sed ejus loco רֵעַ legisse videtur: amant eum socii, h. e. amabitur. Male itaque Semlerus conjicit, loco ἀγαπηθήσεται reponendum esse ἀγαπᾷ αἴσθησιν, quod legitur apud LXX. Aqu. Prov. XVIII. 21. ubi LXX κρατεῖν habent, et Cohel. III. 8. Prov. XX. 13. μὴ ἀγάπα καταλαλεῖν. Ibid. XXI. 17. ubi pro ἀγαπᾷ εὐφροσύνην necessario
c reponendum est ἀγαπῶν εὐφ. Jer. V. 31. ὁ λαός μου ἠγάπησεν οὕτως, et populus meus his omnibus *annuit*, hæc *approbat*. Ibid. XIV. 10. ἠγάπησαν κινεῖν πόδας αὐτῶν, *solent*, *consuescunt* movere pedes suos, coll. Hos. XII. 7. καταδυναστεύειν ἠγάπησε, *solet* opprimere. Sic exteri etiam loquuntur. Vide *Fesselium* l. c. p. 441. — Hos. III. 1. ἀγαπῶσαν πονηρὰ legerunt
d אֹהֶבֶת רָע. Mal. II. 11. ἐν αἷς ἠγάπησε, *dum amat*. — אָהֵב הָבוּ *amo dare*. Hos. IV. 19. ἠγάπησαν ἀτιμίαν, *delectantur* ista turpitudine. Solum אהבו expresserunt aut προσθέσει literæ א legerunt bis אהבו. Vide et Prov. XXX. 15.— אֲהָבִים *amatores*. Hos. VIII. 9. Sensum expresserunt. —* בָּרַךְ *benedico*. Inc. Prov. XXII. 9. Legerunt יְבָרֵךְ.
e —* הַב הַב Prov. XXX. 15. ἀγαπήσει ἀγαπωμένη. In mente habuisse nonnullis videntur vocem חָבַב, Arab. حَبَّ *amore complexus est*, *amavit*. Vide tamen supra s. אָהַב. הָבוּ. — הֵבִיא *adducere* Hiph. a בּוֹא. 2 Sam. VII. 18. ὅτι ἠγάπησάς με ἕως τούτων, quæ versio cum textu Hebraico ita optime conciliari poterit, ut statuamus, ἀγαπᾷν significare h. l. *amoris documenta dare mi-* f
nime dubia, *beneficiis afficere*, quæ notio latet quoque in formula Hebraica: הֲבִיא עַד־הֲלֹם, quæ in hac orationis serie notat: ad hoc fortunæ ac dignitatis fastigium evehere, et quidem amore ductum. Idem valet de loco parallelo, 1 Paral. XVII. 16. Erravit itaque Doederleinius, qui in Bibl. Theol. T. I. p. 20. LXX אֲהַבְתַּנִי legisse ar- g
bitratur loco הֲבִיאֹתַנִי. — הִזְכִּיר Hiph. a זכר *commemorare*, etiam *laudare*. Cant. I. 3. ἀγαπήσωμεν μαστούς σου ὑπὲρ οἶνον. Nonnullis visum est reponere ὑμνήσωμεν, *celebrabimus*, qua tamen conjectura non opus esse videtur. — הֵסִית Hiph. a סוּת *incitare*. 2 Paral. XVIII. 2. ἠγάπα αὐτὸν τοῦ συναναβῆναι μετ' αὐτοῦ. Loco ἠγάπα Bielio legendum videba- h
tur ἠπάτα, *persuadebat*, quo verbo alias (v. c. 2 Reg. XVIII. 32. et 2 Paral. XXXII. 11.) LXX Hebraicum הֵסִית interpretari solent.

Sed mihi non sollicitanda videtur lectio recepta, dummodo ἠγάπα cum Fesselio (Adversar. SS. Lib. X. c. 1. p. 436.) vertatur: *blandis verbis compellavit*, de qua notione expositum est a me in Lexico N. T. s. h. v. i
Hinc etiam in Compl. pro ἠγάπα legitur ἔπεισε e glossemate, aut potius ex alio interprete, quem expressit Vulgatus, qui habet: *persuasitque illi*. V. infra s. פָּתָה. — *חָטָא *peccare*. Hos. VIII. 11. θυσιαστήρια ἠγαπημένα pro aris exstructis ad peccandum. Nimis arguta est conjectura Bahrdtii, qui putat, hanc versionem ortam esse k
ex Vulgato interprete, ubi aliquis legisse ei videtur *dilecta* pro *delicta*, et inde illud ἠγαπημένα inseruisse. Mihi sensum paulo liberius expressisse videntur. Satis enim con-

a stat, idolorum cultum, de quo explicanda est h. l. vox חָטָא, in literis sacris haud raro cum libidine venerea comparari. Conf. Hos. IX. 10. — חָפֵץ *delector*. 1 Sam. XIX. 2. sec. Compl. ubi tamen ἠγάπα (quod Montfauconius invenit in margine Cod. Regii) non esse videtur LXX Intt., sed alius interpretis. Esther. VI. 9. Psalm. L. 7.—*כִּלְכֵּל
b Pihel a כּוּל *sustento*. Aqu. Symm. Ed. Vta et VIta Ps. LIV. 21. sed, ut jam recte observavit Doederleinius in Scholiis ad libros poëticos V. T. ad h. l., non dubitandum est, quin τὸ ἀγαπήσει σε ad יְהָבְךָ (pro quo vel יאהבך vel יחבך legerunt a חבב *amare*) potius quam ad יְכַלְכְּלֶךָ referendum sit. — מָשׂוֹשׂ *exultatio*. Jer. XLIX. 25. — נָדַד
c *fugere*. Symm. Psalm. LXVII. 13. ידדון ἠγαπήθησαν. Interpretatus est ex significatione יָדִיד, quod *dilectum* significat. Arab. ودّ *amavit*. — עָשָׂה *facio*. Ps. CXVIII. 165. καὶ τὰς ἐντολάς σου ἠγάπησα. Ita אָהַב ib. v. 47. 112. 158. etc. — פָּתָה Pihel, *blandior, blandis verbis compello, et incito ad aliquid*. Ps. LXXVII. 36. Grabius in Prolegg. ad
d LXX (T. IV. c. 4. §. 1.) pro ἠγάπησαν substituit ἠπάτησαν. Agellius quoque in Comment. ad h. l. LXX ἠπάτησαν scripsisse putat, sed posteriores religione permotos substituisse ἠγάπησαν. At vanam esse hanc conjecturam, partim docent ea, quæ sunt a me s. v. הֵסִית supra prolata, partim ipsa vox Hebr. פִּתָּה, quæ in Pihel notat *blandiendo allicere* s.
e *pellicere*, adeoque h. l. blandis verbis favorem Dei captare velle. Idem quoque est in formula: ἀγαπᾷν ἐν τῷ στόματι, h. e. amorem et fidem verbo tenus profiteri. Vulgatus habet *illexerunt*, ubi putet aliquis eum scripsisse *dilexerunt*. — *הִצְלִיחַ *prosperavit, secundavit*, Hiph. a צָלַח Prov. XXVIII. 13. sec. Hex. et notas ed. Rom. sed, ut Montf. T. II. p. 391. recte monuit, ἀγαπηθήσεται f respondet potius sequenti יְרֻחָם. — קָנָה *acquiro*. Prov. XV. 32. (al. XVI. 5.) ἀγαπᾷ ψυχήν. Ex Jaegeri ad h. l. sententia videtur interpres adscivisse notionem τοῦ קָנָא *æmulatur et affectat vitam*, h. e. studiose appetit. Mihi vero sensum expressisse videtur. — רָחַם *intime diligo, misereor*, et in Piial *misericordia afficior*. Psalm. XVI. 1. Prov. g XXVIII. 13. ubi v. supra ad הִצְלִיחַ. Ies. LX. 10. Zach. X. 6. — רָצָה *delector*. 1 Par. XXIX. 17. — שָׁמַר *servo, custodio*. Prov. XXVIII. 4. Dan. IV. 25. sec. Cod. Chisianum. τούτους τοὺς λόγους ἀγάπησον, hos sermones benigne accipe, ac memori pectore conde. — Præterea legitur Ies. III. 24. ubi nihil exstat in textu Hebraico, et Prov. XXVIII. h 17. ubi verba παίδευε — παρέξουσι ex c. XXIX. 17. 18. desumta esse jam ante Grabium observavit Drusius Anim. II. 32. et loco ἀγαπήσει judice Jaegero legendum est ἀναπαύσει. — Sir. VII. 35. ἐκ γὰρ τῶν τοιούτων ἀγαπηθήσῃ. Vulg. in dilectione firmaberis, ubi non legit ἀγαπήσεις, modo dilectionem non activam, sed passivam accipias. Sirac. i XXX. 22. ἀγάπα τὴν ψυχήν σου, tui ipsius curam habe.

'ΑΓΑΠΩ'ΜΕΝΟΣ, *dilectus*. אָהוּב part. Pahul. id. Neh. XIII. 26. יָחִיד *unicus, unigenitus*, et ex adjuncto *admodum dilectus*. Prov. IV. 3. 1 Macc. VI. 11. ubi ἀγαπώμενος Houbigantio est *contentus, cui nihil deest, qui sibi placet in sua vitæ conditione*. Equidem mallem: *magni* k *æstimatus*.

'ΗΓΑΠΗΜΕ'ΝΟΣ, *dilectus, amatus*. אָהֹב Infin. Hos. IX. 10. ἐγένοντο οἱ ἐβδελυγμένοι ὡς οἱ ἠγαπημέ

a ubi non legerunt בְּאֲהָבִים, ut Capello placuit, sed versio hæc ita optime cum textu Hebr. conciliari potest, si כאהבם reddamus: *sicut amor* vel *amores eorum*, qui erant Dii alieni, quorum cultui se addixerant Israelitæ. Ita autem potest reddi, sive אהבם sumamus pro nomine ab אֹהַב formæ קֹדֶשׁ, sive pro infinitivo, qui sæpe sumitur pro
b nomine. Conf. Buxtorfii Anticrit. p. 630. seq. — אֹהֵב partic. Ben. 2 Par. XX. 7. — אָהוּב Partic. Pahul. Deut. XXI. 15. 16. — נאהב Partic. Niph. 2 Sam. I. 23. ἠγαπημένοι, se invicem diligentes. — יָדִיד *dilectus, amicus.* Deut. XXXIII. 12. Ies. V. 1. — יְדִידוּת *dilectio.* Jer. XII. 7. — *יְשֻׁרוּן nomen populi Israelitici LXX Ies. XLIV. 2. se-
c cundum Hieronymum: *Isurun verbum Hebraicum, quod cæteri εὐθύτατον s. εὐθῆ, i. e. rectissimum s. rectum, interpretati sunt. Soli LXX dilectissimum, jungentes de suo Israel,* etc. — *הַבְהָב *donum.* Hos. VIII. 13. ubi legerunt מִזְבְּחֵי אֲהָבַי כִּי· — *חָטָא *peccare.* V. supra s. v. ἀγαπάω. — *שַׁעֲשׁוּעִים *deliciæ.* Ies. V. 7. — שִׂרְיוֹן nomen pro-
d prium montis. Psalm. XXVIII, 6. Deduxerunt a שׁוּר *considerare, diligenter curare,* aut potius respexerunt notionem *diligendi,* quam Arab. شوا habet. (Arab. شواشو *amoris affectus,* et سوبو *gratia.*) Vulg. *dilectus.* Non opus itaque est statuere, eos יְשֻׁרוּן legisse. — *שׁוֹשַׁנִּים *lilia.* Theodot. Ps. XLIV. 1. Sed loco ἠγαπημένοις apud
e Theodot., qui LXX Intt. sequi solet, sine dubio scribendum est ἠλλαγμένοις, ut legerit שֶׁשָּׁנִים *mutati* a שָׁנָה·

ἈΓΑ'ΠΗ, *amor, dilectio.* *אֲהָבִים *amores, spec. furtivi ac illiciti.* Aqu. Theod. Prov. VII. 18. Vulg. *cupitis amplexibus.* — אַהֲבָה *amor, dilectio.* 2 Sam. XIII. 15. Cant. II. 4. et 5. τετρωμένη ἀγάπης, amore languens. Ibid. v. 7. ἀγάπην, dilectam, f
pro ἠγαπημένην, coll. III. 5. et VII. 6. — *דּוֹדִים *amores.* Symm. Ezech. XVI. 8. ubi de *amore conjugali* dicitur. — *חֶבְיוֹן *absconsio, occultatio.* LXX sec. Compl. Hab. III. 4. Derivarunt non a חָבָא *abscondere,* sed a חָבַב *impense diligere.* V. infra s. v. ἀγάπησις.

ἈΓΑ'ΠΗΣΙΣ, *amor, dilectio, necessitudo amatoria.* אַהֲבָה idem. g
2 Sam. I. 26. Jer. XXXI. 3. ἀγάπησιν αἰώνιον ἠγάπησά σε, amavi te amore æterno. Hos. XI. 5. Zeph. III. 18. — חֶבְיוֹן *absconsio, occultatio.* Hab. III. 4. Non autem legerunt אַהֲבָה, ut Trommius conjecit, sed putarunt חָבָה et חָבַב idem significare, nempe *diligere,* quemadmodum רָבָה et רָבַב, et alia sexcenta ejusmodi. Conf. supra s. v. ἀγάπη. — Sirac. XLVIII. h
11. ἐν ἀγαπήσει κεκοσμημένοι, amicitia tua condecorati sunt. Sir. XVIII. 14. ubi, commate posito post τὸ φῶς, vox ἀγαπήσεως cum οὐκ ἀνήσει conjungenda est, hoc modo: non dimittit ex amore, h. e. semper amat.

ἈΓΑΠΗ'ΣΕΙ ἈΓΑΠΩ'ΜΕΝΑΙ, *amore amatæ,* הַב הַב· Prov. XXX. 15. Vide supra s. v. ἀγαπάω. i

ἈΓΑΠΗΤΟ'Σ, *amatus, dilectus, carus, unicus.* — *אָח, *frater.* Inc. Jer. XXII. 18. Sic אָח sumitur 2 Sam. I. 26. — *בַּת, *filia.* Inc. Cant. VII. 6. Hebr. בַּתַּעֲנוּגִים, *in deliciis,* transtulit: ἀγαπητὴ ἐν σπατάλαις, *dilecta in deliciis.* Legit divisim בַּת עֲנוּגִים· דוֹד — *amor,*

a *dilectus.* Symm. Cant. I. 13. LXX Ies. V. 1. — יְדִיד, *dilectus.* Psalm. XLIV. 1. LXXXIII. 3. *ὡς ἀγαπητὰ τὰ σκηνώματά σου,* quam suaves sunt tuæ habitationes. — *יְדִידְיָה cognomen Salomonis. Symm. 2 Sam. XII. 25. — יָחִיד *unicus* et *admodum dilectus.* Gen. XXII. 2. *λάβε τὸν υἱόν σου τὸν ἀγαπητὸν,* sume filium tuum unicum, unice dilec-
b tum. Aqu. ibi habet *μονογενῆ.* Ita Homerus Il. Z'. v. 401. *ἀγαπητὸν* juxta Scholiastam dixit *μονογενῆ.* Unde Hesych. Ἀγαπητὸν, *μονογενῆ, κεχαρισμένον.* Sic et Pollux L. III. c. 2. *Καλοῖτο δ' ἂν υἱὸς ἀγαπητὸς ὁ μόνος ὢν πατρὶ ἢ μητρὶ, ὥσπερ καὶ ἀγαπητὴ θυγάτηρ ἡ μονογενὴς, καθ' Ἡσίοδον.* Conf. Lex. N. T. s. h. v. Gen. XXII. 12. 16. Jud. XI. 34. Jerem.
c VI. 26. — יָקִיר *pretiosus.* Jer. XXXI. 20. — מְאָהֵב part. Pihel *amans, amator.* Zach. XIII. 6. — נָדַד *fugere.* Symm. Psalm. LXXII. 13. יִדֹּדוּן, ubi tamen verba *ἀγαπητοὶ ἐγένοντο* non ab ipso Symmacho profluxisse, sed meram interpretationem Eusebii ad præcedens *ἠγαπήθησαν* pertinentem continere mihi videntur. In Commentario Theo-
d doreti verba *ἀγαπητοὶ ἐγένοντο* in textu quidem reperiuntur, desunt autem in Cod. 2. Cæterum confer supra ad *ἀγαπάω* s. h. v. — Sir. XV. 13. *οὐκ ἀγαπητὸν* per miosin, *odibile, exsecrabile.*

*ΑΓΑΠΗΤΩ͂Σ, *grate, amabiliter, libenter.* Reperitur in prologo Siracidæ, qui est in editione Complutensi. Conf. Locellam ad Xenoph.
e Ephes. p. 258.

*ΑΓΑΥΡΙ'ΑΜΑ, *elevatio animi.* Jer. XXXI. 2. sec. cod. Alex. ubi nihil in textu respondet. Zonaras: *ἀγαυρίαμα, ἔπαρμα.* Vide Intt. ad Hes. s. h. v. Legitur quoque Job. XIII. 12. in ed. Compl. pro vulgari *γαυρίαμα,* et Bar. IV. 34. Breit.

ἈΓΓΕΙ͂ΟΝ, *omne quo aliquid recondi ac asservari solet ac potest, vas, receptaculum,* unde apud Medi- f
cos Vett. v. c. Galenum, de venis adeo, quæ sunt receptacula sanguinis, teste Budæo usurpatur. אָסוּךְ *lecythus, vas.* 2 Reg. IV. 2. sec. Compl. *ἀγγεῖον ἐλαίου,* ubi, ut obiter moneam, duæ versiones coaluerunt. — בּוֹר *cisterna.* Prov. V. 15. ubi *ἀγγεῖον* de cisterna, aut fovea, qua continetur aqua, adhibetur. — טֶנֶא *canistrum.* Aqu. Deut. XXVI. 2. g
— כִּכָּר *tracta, placenta.* 1 Sam. X. 3. *τρία ἀγγεῖα ἄρτων,* tria *canistra* (1 Sam. IX. 7.) panum. Ita enim placuit h. l. interpreti vertere, sine dubio ob sequentia. — כְּלִי *vas.* Gen. XLII. 25. *ἀγγεῖα, saccos,* coll. XLIII. 11. Jer. XIV. 3. *aquarum receptacula.* Ibid. XLVIII. 38. *ὡς ἀγγεῖον,* ad instar vasis inutilis, aut, ut etiam verti potest, *facillimo ne-* h
gotio, ὡς ἀγγεῖον ὀστράκινον, coll. XXXII. 14. — נֵבֶל *uter,* etiam *lagena,* et *urceus fictilis.* 1 Sam. XXV. 18. *ἀγγεῖα οἴνου.* Ies. XXX. 14. *ἀγγείου ὀστρακίνου.* Thren. IV. 2. — *פֶּה *os.* Symm. 2 Reg. XXI. 6. *ὥσπερ ἀγγεῖον,* ubi vel בּוֹר legit, vel, quia Hebraismum *os ad os* in versione sua retinere nolebat, similitudinem aliquam, sensum formulæ lo- i
quendi Hebraicæ exprimentem, nec male, posuit. Est autem similitudo desumta a vase aut alio receptaculo ita fluido repleto, ut fere effluat. — Sir. XXI. 15. Syrus ibi per *cisternam* exprimens alia imagine usus est, sensu tamen eodem. 1 Macc. VI. 53. *βρώματα δὲ οὐκ ἦν ἐν τοῖς ἀγγείοις,* ubi Grotius de *saccis* inepte cogitat: sed *τὰ ἀγγεῖα* sunt sine k
dubio h. l. *cellæ frumentariæ, horrea, receptacula frumenti aliorumque alimentorum,* quod apud nos Frucht-Magazine, *granaries.* Cæterum loco *ἀγγείοις* Cod. Alex. *ἀγίοις* habet, quæ lectio commate sequenti egregie confirmatur, pro quo libri Latini *in civitate, ἐν τῇ πόλει,* habent.

a 'ΑΓΓΕΛΙ'Α, *nuncium, annunciatio,*
etiam *illud ipsum, quod annunciatur.*
דָּבָר *verbum.* Prov. XII. 26. ἀγγε-
λία ἀγαθὴ nuncius lætus. — טַעַם
gustus, sapor, it. *ratio.* Prov. XXVI.
16. Legit e sententia *Jaegeri* שֶׁמַע
animum referens ad c. XXV. 25.
ut sermo ei sit de legato sollerti,
legationem cumulate ad commodum
voluntatemque regis obeunte. —
b *מְלָאכָה *factum insigne.* Aqu. Ps.
LXXII. 28. ubi ἀγγελίας notant *ea*
quæ annunciari merentur, h. e. facta
insignia. Vox מְלָאכָה quoque pro-
prie *legationem* notat, a לָאַךְ *mit-*
tere. — עֶגְלָה *vitula.* Jer. XLVIII.
(XXXI.) 34. Vox σιλεσίαν, quæ prox-
ime ἀγγελίαν sequitur, clare docet,
LXX subst. עגלה, ut Hebraice
jacebat, Græcis literis singularique
c modo expressisse. Male itaque Kir-
cherus famam reddit. Secundum
Cappellum in Notis Critt. ad V. T.
p. 535. scripserant procul dubio
LXX ἐγγελὰ, quod mutatum postea
fuit in ἀγγελία. — *צִיר *legatus.*
Jer. XLIX. (XXIX.) 14. Symm. se-
cundum Cyrillum, ubi ἀγγελία pro
ἄγγελος positum est, quod LXX ha-
bent. Abd. 1. — שְׁמוּעָה *auditio,*
d *fama.* Inc. Ps. CXI. 6. LXX 2 Sam.
IV. 4. Prov. XXV. 26. Ies. XXVIII.
9. ἀνηγγείλαμεν ἀγγελίαν. Ez. VII.
26. XXI. 7. — Sap. V. 9. ὡς ἀγ-
γελία παρατρέχουσα, ubi ἀγγελία *fa-*
mam, rumorem notat. Vulg. tanquam
nuncius percurrens. Conf. Polyb. III.
61. 8. Phavor. ἀγγελία· ἀκοὴ, φήμη.
Hesychius explicat ἄγγελμα, ἀκοή.

'ΑΓΓΕΛΟΣ, *angelus, legatus, nun-*
e *cius.* אַבִּיר *potens,* et generatim
præstans, eximius. Psalm. LXXVII.
29. ἄρτον ἀγγέλων, h. e. vel panem
divinitus missum ex sententia Ju-
dæorum, vel panem s. cibum præ-
stantissimum ex usu loquendi S. S.
quæ vocem ἄγγελος aliis substanti-
vis addere solet ad summam rei
præstantiam indicandam. Confer
Lexic. N. T. s. h. v. — *אִישׁ *vir.*
Gen. XXXII. 24. LXX sec. cod. f
Cotton. et Justin. M. Dial. c.
Tryph. Jud. p. 281. A glossemate
sc. in textum illato. Conf. Grabe
Diss. de Vitiis LXX Intt. etc. p.
36. seq. Adde Gen. XIX. 6. — אֵל
Deus. Job. XX. 15. ex opinione Ju-
dæorum, qui Deum angelorum mi-
nisterio haud raro uti existimant.
Huc pertinet quoque locus Ies. IX.
6. ubi verba μεγάλης βουλῆς ἄγγελος, g
in cod. Vat. ex Judæorum officina
profecta esse Starckius in Carmini-
bus Davidis etc. Vol. I. p. 136. seq.
judicavit. — אֱלֹהִים *Deus.* Gen.
XXXI. 24. V. supra ad אֵל a me
notata. Ps. VIII. 6. XCVI. 8. et
CXXXVII. 1. ad quæ loca rec-
te intellegenda observandum est,
אלהים in universum *colendum*
significare, et quandoque in V. T. h
speciatim de *angelis* adhiberi. —
*אֱלָהִין Chald. *Deus.* Dan. II. 11.
sec. Chis. — בֵּן *filius.* בנים *filii* cum
respectu ad Deum. Gen. VI. 2. sec.
Cod. Alex. ad quem locum vide
Scharfenberg. Prol. de Josephi et
Vers. Alex. Consensu p. 23. Deut.
XXXII. 8. ubi vide quæ ad h. l.
observavit Hodius de Bibl. Text.
Orig. p. 113. qui vult LXX ita i
transtulisse in gratiam Ægyptiorum,
qui septuaginta gentibus totidem
angelos s. numina præfuisse existi-
mabant. V. Millii Diss. Select. p.
375. et 381. Job. I. 6. et XXXVIII.
7. ubi suam opinionem secuti ita
transtulerunt LXX. — *בַּר *filius*
Chald. cum respectu ad Deum Dan.
III. 92. (25.) sec. Chis. — חֶרֶב
gladius. Job. XL. 14. Sic quoque k
Itala et Latini. Loco ὑπὸ τῶν ἀγ-
γέλων legendum videtur ὑπὸ τῶν
λογχῶν, ut quoque rescribendum
est in fragmentis Theodotionis Job.
XLI. 24. Ex sententia Doederleinii
Bibl. Theol. T. I. p. 18. LXX vel

a libere verterunt vel legerunt הַרְבִּין aut אֲבִירִין, ac Theodotion pro לְבָלָי habuit לְבָרִי aut לִבְנִי. — *יְהוּדָה Exod. IV. 24. ubi vide supra a me ad אֶל observata. — מַגִּיד part. Hiph. *annuncians* a נָגַד. 2 Sam. XV. 13. — מַלְאָךְ *legatus, nuncius.* Gen. XVI. 7. Exod. III. 2. Adde locis a Trommio laudatis 1 Sam. XXV. 42. sec. Complut. ubi reliqui
b libri παῖδες habent. — מַלְאָכִי nomen proprium prophetæ. Malach. I. 1. — מַלְאָכוּת *legatio.* Hagg. I. 13. — מֶלֶךְ *rex.* 2 Reg. VII. 17. Sine dubio legit מַלְאָךְ, quæ lectio quoque in textum recipienda est; nam per τὸν ἄγγελον esse *Prophetam* Elisam intellegendum, e commate 1. luculenter apparet. — עֶבֶד *servus, minister.* Ies. XXXVII. 24.
c Sunt autem per עֶבֶד h. l. ministri regis, aut ejus legati intellegendi, nempe Rabsaces, coll. XXXVI. 1. — עֶבְרָה *excandescentia.* Job. XL. 6. ubi per ἀγγέλους (in qua voce Drusius admodum hæsitavit) intellegenda sunt *omnia, quibus ira ac furor se exserit,* et loco ὀργῇ fortasse reponendum est ὀργῆς. — *עֵדֶר *grex.* Jud. V. 16. ut expressum le-
d gitur in Bibl. Polygl. Londin., ubi tamen jam Flam. Nobilius recte monuit legendum esse ἀγελῶν, (ut nunc recte scribitur in edit. Bosiana) quem etiam secutus est Cappellus. Non opus itaque est statuere, eos pro עֲדָרִים legisse עִירִים, quod *vigiles* et *angelos* significat. — עִיר Chald. *vigil* et *legatus.* Theodot. Dan. IV. 10. ubi Aqu. et Symm.
e habent ἐγρήγορος. Vide ad h. l. Scharfenberg. —*צַר *angustia.* Ies. LXIII. 9. Permutarunt צַר cum צִיר. — צִיר *legatus, nuncius,* a celeriter eundo, coll. صير *ivit, profectus est.* Prov. XIII. 18. XXV. 13. Jer. XLIX. 13. — *שַׂר *princeps.* Dan. X. 21. XII. 1. sec. Chis. Sermo enim ibi est de Michaële Archangelo. — Judith I. 11. III. 1. ubi *nuncium quemlibet* notat. 3 f
Esdr. I. 50. 51. ubi *prophetæ,* speciatim Jeremias, appellantur ἄγγελοι κυρίου, et ἄγγελοι κυρίου ac προφῆται invicem permutantur. 1 Macc. I. 44. et V. 14. ubi vid. Syrus. 2 Macc. XI. 6. ἄγγελον ἀγαθὸν numen auxiliare, aut auxilium simpliciter.

ἌΓΓΕΛΟΙ ἌΓΓΕΛΟΙ, אֵשׁ דָּת, *ignis legis,* h. e. *lex ignea.* Deut. XXXIII. 2. Legit sine dubio מְשָׁרֵת g
minister, quod de angelis interpretatus est. — Δι' ἀγγέλου, *per nuncium.* בְּיַד *per manum,* i. e. manu et ministerio. Prov. XXVI. 6. δι' ἀγγέλου ἄφρονος ἀποστείλας λόγον, *ministerio insipientis nuntium mittens.* — Τιτρώσκομαι ὑπὸ ἀγγέλων, *vulneror ab angelis vel nunciis.* בַּקְּדֵשִׁים *inter cinædos* Job. XXXVI. 14. ἡ δὲ ζωὴ αὐτῶν τιτρωσκο- h
μένη ὑπὸ ἀγγέλων. Fortasse legit קְדוֹשִׁים, quod de angelis interpretatus est. Semlerus reponere maluit ἁγίων.

ἌΓΓΙΣΤΡΟΝ. Vox hæc legitur 1 Reg. VII. 40. apud Aqu. et Symm. pro Hebr. יָעִים. Certe ita edi jussit in Hex. Montf. qui, ἄγγιστρον idem quod ἀγγεῖον significare ratus, male divinando vertit i
vasculum. Sed recte monuit Kreyssigius in Symbolis ad Bielii Thes. P. I. p. 5. ἄγκιστρα, *hamos,* reponendum esse. Nam 2 Reg. XXV. 14. vocabulum Hebr. יָעִים quo *palas, quibus cinis ab altari removebatur,* Exod. XXVII. 3. notari constat, Aquila perperam ἄγκιστρα, Symmachus autem ἀναλημπτῆρας reddidit. k

ἌΓΓΟΣ, *vas,* instrumentum quodlibet idoneum ad res ferendas, ἀπὸ τοῦ ἄγειν ἀφ' ἑαυτοῦ καὶ φέρειν sec.

a Phavor. כְּלוּב, *canistrum, corbis.* Amos VIII. 1. 2. ἄγγος ἰξευτοῦ, ubi tamen *ἄγγος rete* significat. — כְּלִי *vas.* Lev. XI. 33. ἄγγος ὀστράκινον, coll. Jer. XIX. 11. Ezech. IV. 9. Deut. XXIII. 26. et 1 Reg. XVII. 10. — צַפַּחַת, *ampulla, lecythus.* Aqu. 1 Sam. XXVI. 11. Confer Antonin. Lib. Metam. c. 10. ibique Intt.

b *ἌΓΕ, adverbium *hortandi* et *compellandi, age, agedum,* ab ἄγω. הוֹאֶל, *velis.* Jud. XIX. 6. ἄγε δὴ αὐλίσθητι. Adde 2 Reg. IV. 24.

ἈΓΕΛΑΊΟΣ, *gregarius, vilis, trivialis.* 2 Macc. XIV. 23. τοὺς δὲ συναχθέντας ἀγελαίους (i. q. ἀγεληδὸν) ὄχλους ἀπέλυσε, copias instar gregum atque armentorum collectas dimisit.

c ἈΓΈΛΗ, *grex.* גְּדֵרָה, *caula, septum.* 1 Sam. XXIV. 4. ubi non aliter legisse censendus est. Sensus enim redit eodem. — עֵדֶר, *grex.* 1 Sam. XVII. 34. Prov. XXVII. 23. Cant. I. 6. IV. 1. ubi ἀγέλαι positum est pro ἀγελῶν aut ἀγέλης, quemadmodum v. 1. περιστεραὶ positum est pro περιστερῶν. Eadem observatio valet quoque de loco

d VI. 4. 5. — שִׁפְעָה, *agmen.* Ies. LX. 6.

ἈΓΕΛΗΔΌΝ, *gregatim, turmatim, catervatim.* 2 Macc. III. 18. ἐκ τῶν οἰκιῶν ἀγεληδὸν ἐξεπήδων. Ibid. XIV. 14. ἔθνη συνέμισγον ἀγεληδὸν τῷ Νικάνορι. Polyb. XXXIV. 2. 14. Hesych. Ἀγεληδὸν, ἠθροισμένως, ἰδίως ἀγέλῃ. Idem fere tradit Phavorinus.

e ἈΓΕΡΩΧΊΑ, *superbia, jactantia, insolentia.* Sap. II. 9. μηδεὶς ἡμῶν ἄμοιρος ἔστω τῆς ἡμετέρας ἀγερωχίας, h. e. quisque nostrum expromat suam petulantiam, insolentiam et superbiam. Ita vulgo hic locus vertitur, ubi tamen ἀγερωχία quoque de *luxuria, vita molli ac voluptuosa* explicari potest. Introducuntur enim loquentes h. l. homines voluptatibus gulæque unice dediti, f et sequitur πανταχῇ καταλείψωμεν σύμβολα τῆς εὐφροσύνης. Non male itaque Vulgatus vertit: *nemo nostrum exsors sit luxuriæ nostræ.* Favet quoque huic explicationi etymologia vocis deducendæ ab ἀγείρειν ὄχην, τοῦτ' ἐστὶ τροφὴν, teste Hesychio et auct. Etym. M. 2 Macc. IX. 6. ὁ δὲ οὐδαμῶς τῆς ἀγερωχίας ἔληγεν, ille vero arrogantia et insolentia sua g nullo modo desistebat, unde additur: ἔτι δὲ καὶ τῆς ὑπερηφανίας ἐπεπλήρωτο. 3 Macc. II. 3. Alciphron Lib. I. Ep. 6. p. 26. πέπαυσο τῆς ἀγερωχίας, et Lib. III. Ep. 27. p. 334. οὐ παύσῃ, τάλαινα, τῆς ἀγερωχίας. Lex. Cyrilli MS. Brem. Ἀγερωχίας, ὑπερηφανίας. Gloss. MS. τῆς Παναρέτου. Ἀγερωχίας, ὑψηλοφροσύνας. h

*ἈΓΈΡΩΧΟΣ, *superbus, insolens.* Vox hæc, a Bielio omissa, legitur 3 Macc. I. 25. τὸν ἀγέρωχον αὐτοῦ νοῦν ἐξιστάνειν, insolentem ejus animum percellere. Polyb. Lib. X. c. 35. sect. 8. junxit ἀγερώχως et λίαν ὑπερηφάνως, et Lib. XVIII. 17. 3. ἀγερωχότερον αὐτοῖς ἀπάντα, superbius cum iis egit seu eos excepit. — Hesych. ἀγέρωχος· γαῦρος, πάνυ τετιμημένος, ἢ ὑπερήφανος. V. Bretschneideri Spicil. Lex. Biel. p. 19. i

ἉΓΙΑ'ΖΩ, *a communi usu separo et in peculiarem, maxime sacrum usum secerno, sanctifico, consecro,* etc. הִזִּיר Hiph. a נָזַר *separare.* Num. VI. 12. — כִּפֵּר Pihel et Pyhal, *expio, expior.* Exod. XXIX. 33. et 36. — קָדַשׁ in permultis locis, e quibus pauca tantum inprimis notabilia proferam. Gen. II. 3. ἁγιάζειν ἡμέραν, diem sacrum ac faustum esse velle ac ita quasi separare a reliquis. Theodoretus ad h. l. ἡγίασεν ἀντὶ τοῦ ἀφώρισεν τέθεικε. Lev. XXVII. 26. sec. Compl. οὐχ ἁγιάσει οὐδεὶς αὐτό: ubi ἁγιάζειν notat: *alii usui destinare.* Opponitur enim τῷ κυρίῳ εἶναι, unde apparet, quid k

a ubi velit illud ἀλλάξει in Oxon., quod in ἁγιάζει mutare nollem. Num. VI. 11. ubi ἁγιάζειν ad imitationem Hebr. קִדֵּשׁ *purgare, mundare* notat. Conf. et Jos. III. 5. ubi ἁγιάζειν in libris veteribus cum ἁγνίζειν permutatur. 1 Sam. VII. 1. ubi pro ἁγιάζειν in Alex. ἀναγκάζειν legitur, de quo infra dicendi locus erit. 2 Reg. XI. 4. αὐτὴ ἁγιαζομένη ἀπὸ
b ἀκαθαρσίας, et illa *purgabat* se ab immunditie. Ἁγιάζεσθαι enim est h. l. i. q. ἀπολούεσθαι, qua ipsa voce Aqu. *h.* l. usus est. Confer Lev. XVI. 19. Ies. XXIX. 23. ἁγιάζειν τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, *celebrare* nomen divinum, honorem debitum ei exhibere, coll. Ez. XX. 41. XXVIII. 25. ἁγιασθήσομαι, sanctitatem meam manifestabo. Ibid. XXXVIII. 23. ἁγι-
c άζεσθαι et ἐνδοξασθῆναι conjunguntur. Joël I. 14. et II. 15. ἁγιάσατε νηστείαν, *proclamate* jejunium ritu sollemni et sacro. (coll. 2 Reg. X. 70. ubi ἁγιάζειν per κηρύσσειν explicatur. Confer Drusii Anim. L. I. c. 19.) Ibid. v. 16. ἁγιάσατε ἐκκλησίαν, *indicite* conventum, et III. 9. ἁγιάσατε πόλεμον, parate bellum. coll. Mich. III. 5. Inde Hesychius: ἁγιάσατε,
d κηρύξατε. Suidas: ἁγιάσατε, προευτρεπίσατε, κηρύξατε. — קָדוֹשׁ *sanctus.* 2 Par. XXV. 3. Ies. X. 17. καὶ ἁγιάσει αὐτὸν, ubi pro וְקָדוֹשׁוֹ legit sine dubio וִיקַדֵּשׁ. Ps. XLV. 4. ἡγίασε. Legit קִדֵּשׁ. Ies. XLIX. 7. — קֹדֶשׁ *sanctitas.* Prov. XX. 25. παγὶς ἀνδρὶ ταχύ τι τῶν ἰδίων ἁγιάσαι, periculosum est præcipitanter aut inconsiderate *vota facere.* Aqu. ibi-
e dem habet καταπίεται ἡγιασμένος, ubi legere mallem καταπίνεσθαι ἡγιασμένους. Certe Vulgatus habet *devorare sanctos,* h. e. vota præcipitare. — Reperitur quoque hæc vox in nonnullis locis, v. c. Exod. XL. 8. Lev. VIII. 11. et Num. XXVII. 14. ubi nihil ei in textu Hebraico respondet. De voce ἁγιασθῶσι in Cod. Chisiano Dan. XII. 9. obvia

vide Segaar Observatt. p. 86. seq. f
— Sir. XIV. 16. ἁγίασον τὴν ψυχήν σου, quod Tigurina transtulit: dum sanctam conserves animam tuam, aut, ut ego interpretari mallem: ita sanctam conservabis animam tuam. — Ibid. XXXV. 8. ἁγίασον δεκάτην, ubi conf. Vorstium de Hebraismis N. T. ed. Fischeri p. 208. Ibid. XLV. 5. ubi ἁγιάζειν in sequentibus explicatur per ἐκλέγεσθαι g
ἐκ πάσης σαρκὸς, et, ut obiter moneam, loco αὐτοῦ reponendum est αὐτὸν, sc. Mosen. Ita habet quoque Cod. Alex. Confer quoque Judith. XI. 13. et 3 Macc. II. 9. 2 Macc. I. 25. ἁγιάσας est idem, qui in antecedentibus dicitur ὁ ποιήσας ἐκλεκτούς.

ἩΓΙΑΣΜΕ'ΝΟΣ, *sanctificatus, consecratus.* מְקֻדָּשׁ Partic. Pyhal. 2 Par. h
XXVI. 18. τοῖς ἡγιασμένοις, hanc in rem consecratis s. quorum hoc munus est et officium. Esdr. III. 5. ubi de diebus festis sermo est. — מָקוֹם *locus.* 1 Sam. VII. 16. οἱ ἡγιασμένοι, scil. τόποι, h. l. loca seu oppida, quæ ad judicia annua destinata erant. Conf. antecedentia. — נָזִיר, *Nasiræus.* Amos II. 12. V. supra s. v. ἁγιάζω. — קָדוֹשׁ, *sanc-* i
tus. Deut. XXXIII. 3. οἱ ἡγιασμένοι, qui ad populum Israëliticum Deo sacrum pertinent. — קֹדֶשׁ, *sanctitas.* Aqu. et Symm. 1 Reg. VI. 16. LXX Levit. XVI. 4. 2 Paral. 29. 33. Dan. XII. 7. ubi videndus Segaar. Adde Symm., qui Psalm. LXVII. 5. ἡγιασμένῳ pro ἁγίῳ LXX habet.

TO' ἩΓΙΑΣΜΕ'ΝΟΝ, *sanctificatum.* מִקְדָּשׁ, *sanctuarium.* Num. k
XVIII. 29. τὸ ἡγιασμένον ἀπ' αὐτοῦ partem mihi sacram adeoque optimam.

TA' ἩΓΙΑΣΜΕ'ΝΑ *sanctificata.* בַּדִּים plur. a בַּד, *vectes.* 1 Reg. VIII. 8. ubi sine dubio respexerunt notionem *separandi,* quam vox בָּדַד,

a Arab. بَلَّ, habet cum derivatis. — מָקוֹמוֹת plur. a מָקוֹם, *loca.* 1 Reg. VII. 16. ubi nonnullis loco הַמְּקוֹמוֹת legisse videntur הַמְקֻדָּשׁוֹת. Loco ἐν πᾶσι τοῖς ἡγιασμένοις τούτοις Compl. habet ἐ. π. τ. ἡ. τόποις τούτοις, ubi ἡγιασμένοι τόποι sunt loca vel oppida, quæ ad judicia annua destinata erant, de quibus in antecedentibus sermo erat. Vide
b infra s. v. ἅγιος ad h. l. — נְזִירִים plur. a נָזִיר, *Nasiræus.* Lev. XXV. 11. — קֹדֶשׁ sing. et plur. Lev. XX. 3. Num. V. 9. et 10.

ʼΗΓΙΑΣΜΕ'ΝΑ ʼΆΓΙΑ, *sanctificata, sancta.* קֹדֶשׁ, קָדָשִׁים. Num. XVIII. 9.

ʼΗΓΙΑΣΜΕ'ΝΟΝ ʼΌΝΟΜΑ, *sanctificatum nomen.* מִקְדָּשׁ, *sanctuarium.* Lev. XXI. 12.

c *ʼΑΓΙ'ΑΣΜΑ, *sanctuarium, templum,* it. *sanctificatio, sanctitas,* הִנָּזֵר Inf. Niph. a נזר *separare.* Zach. VII. 3. — *זֶבַח, *sacrificium.* Inc. Exod. XXIII. 18. ἁγιάσματος, quæ lectio haud scio an suborta sit ex θυσιάσματος, quod alii libri exhibent. K. — מָעוֹן *habitaculum.* 2 Par. XXXVI. 15. Scilicet habitaculum Dei est descriptio templi h.
d l. — מִקְדָּשׁ idem. Ex. XV. 14. 1 Par. XXII. 19. οἰκοδομήσατε τὸ ἁγίασμα κυρίῳ. Ps. XCV. 6. Ies. LXIII. 18. Ez. XI. 16. ἔσομαι αὐτοῖς εἰς ἁγίασμα, exorabilem me ipsis sum præbiturus. Dan. XI. 31. ἁγίασμα δυναστείας, sanctuarium bene munitum. Amos VII. 13. ἁγίασμα βασιλέως, regis sacellum. — נְזִירִים plur. a נָזִיר, *Nasiræus.* Lev. XXV.
e 5. τὴν σταφυλὴν τοῦ ἁγιάσματος, uvas vitium separatarum. ubi τοῦ ἁγιάσματος a Vulgato non male per *primitiarum* explicatum est, sed vere notat *terram sepositam extra usum eo tempore,* ut Grotius recte observavit. — נֵזֶר *separatio, Nasiræatus,* etiam *corona.* Inc. et LXX 2 Reg. XI. 12. sec. Compl. ubi non aliter legerunt, sed aut respexerunt notionem *separandi* ac *sacrandi,* quam f
habet vox נֵזֶר, ut vel e Lexicis notum est, aut liberius verterunt. Nam corona et diadema est ornamentum regibus proprium, quo separantur a reliquis hominibus, ut adeo ἁγίασμα h. l. illud ipsum significet, quod vim habet separandi aut aliquam personam sacrosanctam ac venerabilem reddendi. Psalm. LXXXVIII. 38. ubi τὸ ἁγίασμα est g
unctus a Deo rex. Ibid. CXXXI. 19. ἁγίασμα est *decus regium, corona regia,* ubi Aqu. ἀφόρισμα, alii τὸ ἀφωρισμένον habent. — עֹז *robur.* Ps. CXXXI. 8. κιβωτὸς τοῦ ἁγιάσματος, arca *majestatis* symbolum. — קֹדֶשׁ *sanctitas.* Aqu. Ps. XXIII. 3. ἐν τόπῳ ἁγιάσματος αὐτοῦ. — LXX Ex. XXVIII. 36. Ps. LXXVII. 69. ὄρος ἁγιάσματος, et XCII. 7. τῷ οἴκῳ h
σου πρέπει ἁγίασμα, domus tuæ sanctitas est eximia. Esdra IX. 8. coll. 3 Esdr. VIII. 70. V. Kreyssigii Symbolas ad Bielii Thes. P. II. p. 4. seq. Suidas: ἁγίασμα, ὁ θεῖος ναός. Δαβὶδ (Ps. CXIII. 2.)· ἐγενήθη Ἰουδαία ἁγίασμα αὐτοῦ.

ʼΑΓΙΑΣΜΟ'Σ, *sanctificatio, purificatio, sanctimonia, templum, sacrificium, sacra.* הִקְדִּשׁ inf. Hiph. a i
קָדַשׁ. Jud. XVII. 3. ἁγιασμῷ ἡγίασα τὸ ἀργύριον, consecravi Deo hanc pecuniam. — *חַטָּאת, *peccatum* et *sacrificium pro peccato* seu *expiatorium.* Num. VIII. 7. sec. Cod. Alex. ubi alii libri ἁγνισμὸν, alii ἀφαγνιασμὸν habent. — *מַרְגּוֹעַ, *requies.* Jer. VI. 16. sec. Alex. Arab. رَجَعَ *redire* notat et مَرْجَع *reditus,* v. c. *ad Deum,* Cor. Sur. XI. k
3. Fortasse itaque LXX vocem Hebr. h. l. metaphorice de *reditu ad Deum* s. *meliorem vitam* explicarunt.

a — *נֵזֶר *separatio*. Amos II. 11. εἰς ἁγιασμὸν, ubi pro נְזִרִים legit sine dubio נְזִירִים. — מִקְדָּשׁ *sanctuarium*. Ies. VIII. 14. ἔσται σοι εἰς ἁγιασμὸν asylum tibi præbebit. Ez. XLV. 4. ἀφωρισμένος τῷ ἁγιασμῷ αὐτοῦ sacra ejus curans. — קֹדֶשׁ *sanctitas*. Lev. XXIII. 27. sec. Ald. κλητὴ ἁγιασμοῦ, ubi tamen reliqui libri ἁγία exhibent, quod mihi glossema
b esse videtur: nam ἁγιασμὸς h. l. adjective ponitur. — Symm. Psalm. LXXVI. 14. — Sir. VII. 33. θυσίας ἁγιασμοῦ. 2 Macc. II. 17. τὸ ἱεράτευμα καὶ τὸν ἁγιασμὸν, ubi ἁ. omnia notat, quæ ad cultum divinum externum pertinent. Ibid. XIV. 36. ἅγιε παντὸς ἁγιασμοῦ, omni divino cultu prosequende seu sanctissime.

ἉΓΙΑΣΤΗΡΙΟΝ, *sanctuarium, sa-*
c *crarium, templum*. מִקְדָּשׁ idem. Lev. XII. 4. Ps. LXXIII. 8. — נָוֶה *habitaculum*, relate ad Deum. Ps. LXXXII. 12. ubi pro ἁγιαστήριον, quod Alex. Ald. et Compl. habent, in Vat. legitur θυσιαστήριον.

*ἉΓΙΑΣΤΙΑ, *sanctitas, sanctimonia*. V. s. ἁγιστεία. V. Phavor. p. 19. 2. Bas.

ἍΓΙΟΣ, *sanctus, sacer, purus, ve-*
d *nerandus*, et in universum *a communi usu separatus et Deo ejusque cultui dicatus*, — quandoque *ipse Deus* aut *divinus*. — אֱלֹהִים, *Deus*. Lev. XVIII. 21. βεβηλώσεις τὸ ὄνομα τὸ ἅγιόν σου, impie ageres contra Deum tuum. — *אֵלֶם, *mutitas*. Psalm. LV. inscr. Legit sine dubio אֵלִים, aut potius אֵלִם, ut defective scribitur Ex. XV. 11.
e — אִמְרָה *sermo*. Ps. CXXXVII. 2. ubi loco τὸ ἅγιόν σου plerique critici (v. c. Semlerus ac Grabius, præeunte Syro) statuunt legendum esse τὸ λόγιόν σου, ut Inc. quidam habet. Sed videtur quoque impressa lectio locum habere posse, dummodo ad ἅγιον suppleatur ῥῆμα, aut simile substantivum. Variam jam ab antiquissimis temporibus exstitisse lectionem, testis est Chry- f
sostomus in Scholiis Romanis allegatus, cujus hæc sunt verba: ἄλλος, ἐμεγάλυνας γὰρ ὑπὲρ πάντα τὰ ὀνόματά σου τὴν ῥῆσίν σου. ἄλλος, τὸ λόγιόν σου. Sed Latinus sanctum tuum habet. — *בַּעַל, *Dominus*. Aqu. et Symm. sec. Cod. Reg. 2 Sam. VI. 2. ἀπὸ τῶν ἁγίων, quorum verborum loco Procopius utrique tribuit ἀπὸ τῶν ἱερέων. Mira visa est utraque versio g
Montfauconio, qui se ejus causam ignorare ingenue fassus est. Mihi autem de h. l. ita videtur. Scilicet בַּעַל, ut Gr. κύριος, in universum *virum in suo genere insignem ac principem* significat, unde LXX h. l. ἀπὸ τῶν ἀρχόντων, Vulg. *de viris* habent. Jam hanc notionem interpretes supra laudati per ἁγίους exprimere voluerunt, quibus alius in- h
terpres certam speciem ἁγίων, nempe τοὺς ἱερεῖς, substituit. Sunt autem, ut hoc obiter addam, בַּעֲלֵי יְהוּדָה h. l. incolæ Judææ, qui Judæam quasi possidebant. — הֵבַר Hiph. a בָּרַר, *purifico*. Jer. IV. 11. Sensum expresserunt. Nam a purgatione notio separationis removeri nequit, quam habet quoque vox בָּרַר Ez. XX. 38. etc. — זְבֻל, *ha-* i
bitaculum, relate ad Deum. 1 Reg. VIII. 3. 2 Par. VI. 2. ubi non tam verterunt, quam interpretati sunt, quemadmodum Ies. XXVI. 21. ἅγιον apud LXX Hebr. מָקוֹם respondet, quasi מְקוֹם יְהֹוָה *Jehovæ sedes*. — *חֲלִיפָה, *permutatio, vicissitudo*. Job. XIV. 4. Symm. ἕως ἂν ἔλθοι ἡ ἁγία φύσις μου, ut post Drusium edidit Montfauconius, qui k
tamen ἡ ἄλλαξις legendum esse opinatur. Semlerus in Epistola Critica p. 55. reponere mavult ἀλλοίωσις. Kreyssigio autem in Obss. Critt. in Jobi Græcos Intt. p. 14. magis

a placet ἀνάφυσις, quod proprie *regerminationem* notat, et de arboribus plantisque revirescentibus dicitur, (V. Inc. Job. XXXVIII. 27.) adeoque bene respondet voci חֲלִיפָה, de qua vid. post Schultensium ad h. l. Michaëlis Suppl. ad Lex. Hebr. p. 787. et 791. et Rosenmülleri Scholia ad Ps. XC. 5. — *חָרָשׁ, *faber*. Ex. XXXV. 35. ubi non legit קֹדֶשׁ, ut
b voluit Tychsenius in Tentamine, etc. p. 85. seq. Nam حوس est *custodire*, hinc حووس *sanctum*, et الحووسق *urbs divinitus custodita, sancta.* — טָהוֹר, *purus*, Lev. X. 14. ἐν τόπῳ ἁγίῳ, in loco puro. — לְקַדֵּשׁ infin. *ad sanctificandum*. Ies. LVIII. 13. — מִקְדָּשׁ, *sanctuarium*. Neh. X. 39. Ies. LX. 13. — מָקוֹם, *locus* relate ad Deum.
c Inc. 1 Sam. VII. 16. οἱ τόποι, οἷς ἦσαν οἱ ἅγιοι, quæ verba nulla alia ratione explicari possunt quam *loca, in quibus* (ἐν οἷς) *erant sancti*. Sed quinam essent illi ἅγιοι? Num fortasse judices a Samuele in supra dictis locis constituti? Sed horum nulla fit mentio in omni ejus historia. Omnis vero difficultas evanescit, si loco οἷς reponatur οἱ et vox
d ἅγιοι ad oppida supra dicta relata eodem modo explicetur, quo ἡγιασμένοι apud LXX. V. supra s. v. ἡγιασμένος. — נֵזֶר, *corona*, etiam *separatio*. Symm. 2 Reg. XI. 12. ad quem locum vide supra s. v. ἁγίασμα a me notata. — LXX Lev. XXI. 12. et Zach. IX. 16. λίθοι ἅγιοι, lapides *pretiosi* aut lapides *coronæ*. — נִשְׂגָּב part. Niph. *exaltatus, ce-*
e *lebratus*. Ies. XXXIII. 5. ἅγιος, pro ἁγιασθήσεται, *celebrabitur*. — צְבָאוֹת *exercituum*. Ies. XIV. 27. ubi non tam vertit quam sensum expressit. — צוּר, *rupes*. 1 Sam. II. 2. Non

legit צָרִיק, ut nonnullis placuit, sed sensum expressit. Est enim צוּר epitheton Dei. V. Kircheri Concord. s. h. v. — *צָפוּן part. Pah. *abditus, occultus*. Ps. LXXXIII. 3. κατὰ τῶν ἁγίων σου. Sensum expressit. f
Sunt enim צְפוּן h. l. *clientes Dei*, qui quasi apud eum jure hospitii utuntur; ac sermo est de populo Judaico, quem Deus tuebatur. Cæterum צָפַן *protegere, tueri* notat Ex. VII. 27. — קָדוֹשׁ *sanctus*. Lev. XI. 44. ἅγιοι ἔσεσθε, ὅτι ἅγιός εἰμι ἐγώ, vos *sanctos* servate, ego enim sanctus sum. Coll. XX. 7. Ez. XXXIX. 7. ὁ ἅγιος ἐν Ἰσραὴλ, *numen* g
Israëlitarum. Zach. XIV. 5. ubi per τοὺς ἁγίους *angelos* intellegendos arbitror. — קַדִּישׁ Chald. id. Dan. IV. 10. ἅγιος, sanctus angelus, coll. v. 20. Ibid. VII. 18. ἅγιοι ἁγίου, *reges a Deo* electi, coll. 21. 22. etc. — קֹדֶשׁ *sanctitas*. Ex. III. 5. 1 Sam. XXI. 4. ἄρτοι ἅγιοι, qui alio nomine ἄρτοι προθέσεως vocantur, de quibus explicanda quoque sunt τὰ h
ἅγια, quæ ibid. v. 6. οἱ λοιποὶ pro eadem voce posuerunt. Thren. IV. 1. λίθοι ἅγιοι, lapides *pretiosi*. Dan. XI. 28. 30. διαθήκη ἁγία. — קָרוֹב, *proximus, affinis*. Neh. XIII. 4. οἴκου θεοῦ ἡμῶν ἁγίου. Sic Trommius et ex eo Bielius: sed falso, nam in textu Græco legitur ἐγγίων, quod Hebr. קָרוֹב bene exprimit. — *קָשֶׁה, *durus*. Ies. XXVII. 1. τὴν i
μάχαιραν τὴν ἁγίαν. Sic omnes libri editi. Montfauconio et aliis legisse videtur הַקְּדֹשָׁה, quos refutare conatus est Buxtorfius in Anticritic. p. 654. qui observat, Hieronymum docere, quosdam per hunc gladium intellegere *verbum Dei*. Id cum forte etiam sentirent LXX, videntur hunc gladium euphemiæ causa vocare maluisse הַקְּדֹשָׁה *sanctum*, k
quam הַקָּשָׁה *durum*, levi vocis mu-

a tatione. Mihi autem secus videtur; ac arbitror, ἅγιον h. l. *segregatum, selectum, eximium,* adeoque de gladio *admodum acutum ac durum* significare. — Cant. Tr. Puer. v. 11. ἅγιος est i. q. δοῦλος Θεοῦ, *cultor* Dei, coll. 3 Esdr. VIII. 70. ubi Judæi ἅγιον σπέρμα dicuntur. Hesych. ἅγιος, εὐσεβής. Sap. V. 5. ubi ἅγιοι *probi mortui et angeli* intellegendi esse vi-
b dentur Bretschneidero, qui huc quoque refert γνῶσιν ἁγίων, quam Jacobus Sap. X. 10. in somnio accepisse dicitur, nempe aspectus aulæ divinæ, angelorum, beatorum. 3 Esdr. V. 40. μετέχειν τῶν ἁγίων, edere sacrificii partem. In Hebr. coll. Esdra II. 63. Sir. VII. 31. ἀπαρχὴ ἁγίων, pars sacerdotalis de decimis, ubi vid. Linde. Tob. II. 1. ἁγία, *sacris*
c *celebranda.* 1 Macc. I. 48. ubi ἅγιοι sunt *sacerdotes* et *Levitæ,* omninoque ii, qui in templo ministrant, coll. X. 39. Sir. IV. 15. ubi λειτουργεῖν τῷ ἁγίῳ est eodem cum sacerdotibus templi ac Dei esse honore, coll. Ies. LXI. 6. Cæterum incertum est, utrum τῷ ἁγίῳ ab ὁ ἅγιος, *Deus,* an τὸ ἅγιον, templum Dei, derivandum sit. Prius membrum se-
d quens postulare videtur.

ΤΟ' ἍΓΙΟΝ, ΤΑ' ἍΓΙΑ, *sanctum, sancta* notat, vel *sanctuarium* vel *alias res sanctas.* בַּדִּים *vectes,* plur. a בַּד. 1 Reg. VIII. 7. Confer supra s. v. τὰ ἡγιασμένα. — *מוֹעֵד, *conventus ac tempus ad conveniendum constitutum.* Symm. Ies. XXXIII. 20. ubi τὰ ἅγια *solemnitates, festivitates* notat. — מִקְדָּשׁ,
e *sanctuarium.* Levit. XIX. 30. Jer. LI. 46. Ezech. XLVII. 13. — מְכוֹן מִקְדָּשׁ, *sedes sanctuarii.* Dan. VIII. 11. — מָקוֹם *locus,* relate ad Deum. Ies. XXVI. 21. — קָדַשׁ verbum in Pih. et Hitpah. Ex. XXVIII. 3. Ies. XXX. 29. Ez. VII. 24. — קָדוֹשׁ, *sanctus.* Psalm. XXI. 3. Cohel. VIII. 10. ubi Desvoeux perperam LXX scripsisse ar-
bitratur ἐκ τόπου ἁγίου loco ἐκ τοῦ f
ἁγίου. Ies. LVII. 15. — קֹדֶשׁ *sanctitas, sanctuarium.* Ex. XXVI. 33. Lev. VI. 30. ubi τὸ ἅγιον et τόπος ἅγιος in codd. invicem permutantur. 1 Par. XXVI. 28. ubi pro τῶν ἁγίων in Compl. legitur ὅσα ἡγίασε Σαμουήλ. Ps. XIX. 2. — קֹדֶשׁ קָדָשִׁים, *sanctum sanctorum.* Num. XVIII. 9. Ez. XLI. 4. — קִיר, *paries.* Ez.
XLI. 20. 25. ubi non aliter legit, g
sed enantiophaniæ evitandæ causa ita vertisse censendus est. — 1 Macc. VI. 53. ubi ἐν τοῖς ἁγίοις solus cod. Alex., consentiente Syro, habet, in reliquis autem legitur ἀγγείοις. Vulg. in civitate, nempe Hierosolyma, quæ κατ' ἐξοχὴν בֵּית הַמִּקְדָּשׁ aut עִיר vocabatur.

ἍΓΙΟΝ ἉΓΙ'ΩΝ, vel ἍΓΙΑ ἉΓΙ'ΩΝ, *sanctum* vel *sancta sanctorum.* k
— מִקְדַּשׁ קֹדֶשׁ idem. Lev. XVII. 33. — קֹדֶשׁ קָדָשִׁים idem. Ex. XXVI. 33. 34. Num. IV. 4. Ez. XLII. 13.

ἍΓΙΟΣ ἘΝ ἉΓΙ'ΟΙΣ, *sanctus in sanctis.* קָדוֹשׁ *sanctus.* Ies. LVII. 13.

*ὈΝΟΜΑ ἍΓΙΟΝ, *nomen sanctum.* מִקְדָּשׁ, *sanctuarium.* Lev. XXI. i
23.

ἉΓΙΟ'ΤΗΣ, *sanctitas.* 2 Macc. XV. 2. τῇ προτετιμημένῃ μεθ' ἁγιότητος ἡμέρᾳ. Sermo est de sabbato, quod Deus in honorem nominis sui consecravit. Conf. Schol. Aristoph. ad Thesmoph. v. 301. et Phavor.

*ἉΓΙΣΤΕΙ'Α, *sanctimonia, puritas.* 4 Macc. VII. 9. *sacri ritus,* ubi alii libri ἁγιασία habent. Suid. h
ἁγιστείας, ἁγιωσύνης, καθαρότητος, λατρείας. Vide quoque Phavor. s. v. ἁγιστεία.

*ἉΓΙ'ΩΣ, *sancte.* קֹדֶשׁ, *sanctum.* Inc. Ps. CXXXIII. 2. Chrysostomus: ἕτερος ἁγίως, ἄλλος ἡγιασμένως.

a ἉΓΙΩΣΥ´ΝΗ, *sanctimonia, sanctitas.* — הוֹד, *decus, majestas.* Ps. CXLIV. 5. — עֹז, *robur.* Ps. XCV. 6. עוֹז enim haud raro *dignitatem, majestatem* notat. — קֹדֶשׁ. Psalm. XCVI. 13.

*ἉΓΙΩ´ΤΑΤΟΣ, *sanctissimus.* 2 Macc. V. 15. *τὸ πάσης τῆς γῆς ἁγιώτατον ἱερόν.*

ἈΓΚΑ´ΛΗ, *ulna.* Gl. V. *gremium.*
b — חֵיק, *sinus.* Prov. V. 20. — *חֹצֶן, *sinus* vel *ulna.* Oἱ λοιποὶ Ies. XLIX. 22. *ἐν ἀγκάλαις,* pro quo LXX *ἐν κόλπῳ* posuerunt. حضن *in ulnas cepit, amplexus est.* — מֵאֵצֶל *de, apud,* h. e. *ex latere.* *ἔλαβε τὸν υἱόν μου ἐκ τῶν ἀγκαλῶν μου,* cepit filium meum ex ulnis meis. — Addit. Esther. V. 2. *ἀνέβαλε αὐτὴν ἐπὶ τὰς ἀγκάλας αὐτοῦ.* Sir.
c IX. 9. sec. Compl. *μὴ κατακλιθῇς ἐπ' ἀγκαλῶν μετ' αὐτῆς,* ne accubueris in ulnis cum ea, aut, ut habet Tigurina: nec inter ulnas ejus recumbas. Alio sensu habet Clemens Alex. II. Pæd. c. 7. p. 257. *μὴ μετακλιθῇς ἐπ' ἀγκῶνα μετ' αὐτῆς,* ne accumbas cum ea super cubitum, aut, ut Syrus expressit: ne innitaris cubitu tuo cum domina domus. 4
d Macc. XIII. 20. *ἐν ἀγκάλαις μαστῶν,* in mediis uberum amplexibus. — Adde Ælian. V. H. X. 21. Chariton. Lib. III. 7. et Anacr. Od. XXXIX. 18.

*ἈΓΚΑΛΙ´Σ, *ulna,* etiam *id quod ulnis gestatur, fasciculus, manipulus,* i. q. *ἀγκάλισμα* et *ἄγκαλος.* Legitur hæc vox apud LXX Job. XXIV. 19. *ἀγκαλίδα γὰρ ὀρφανῶν ἥρπασαν,* h.
e e. pauca illa, quæ pupilli habent, ad se rapuerunt; quibus verbis nihil in textu Hebraico respondet. Conf. Nicostratum apud Athenæum XIV. p. 615. F. Phav. *ἡ ἀγκαλὶς οὐ μόνον Ὁμηρικῶς* (Iliad. XVIII. 555.) *ἀγκάλην δηλοῖ, ἀλλὰ καὶ δεσμὸν ξύλων, ἤ τοιούτων τινῶν.*

ἌΓΚΙΣΤΡΟΝ, *hamus, uncus quilibet.* — חַח, in genere *acutum quid, hamus, uncus.* 2 Reg. XIX. f
26. *θήσω τὰ ἄγκιστρά μου ἐν τοῖς μυκτῆρσιν,* ubi intelligitur annulus domandi feras causa per nares perforatas transmissus. — חַכָּה idem. Job. XL. 20. Ies. XIX. 8. Hab. I. 15. — חֵרֶם *rete, sagena.* Ez. XXXII. 3. — *יָעִים. Aqu. 2 Reg. XXV. 14. ubi nonnulli *ἄγγιστρα* reponere malunt. Immo vox *ἄγκιστρα*
pro *ἄγγιστρα* reddenda est Aqu. ac g
Symm. 1 Reg. VII. 40. V. supra s. v. *ἄγγιστρον.* Hesych. *ἄγκιστρον, θηρατήριον ἐκ σιδήρου καμπτὸν, ἀγκύλον, στρεβλόν.*

ἈΓΚΥ´ΛΗ, *ansa, ansula, uncinus.* — וָו *uncus, uncinus.* Ex. XXXVIII. 17. 19. *αἱ ἀγκύλαι αὐτῶν ἀργυραῖ,* uncini eorum argentei. Vide et v. 29. Gloss. in Octateuch.
editum a Montf. in Bibl. Coislin. p. h
494. *ἀγκύλας, ὀγκίνους, εἰς οὓς ἐμβάλλονται οἱ κρίκοι τῆς κώπης.* Ita etiam in Gloss. in Octat. a Fabricio editis, nisi quod pro *ὀγκίνους* male legatur *ὀγκίους* et ultima vox *κώπης* desit. Hesychius etiam *ἀγκύλας* exponit *ὀγκίνους.* — לֻלָאֹת, *loramenta, fibulæ, cochleæ,* plur. ex לוּל. Ex. XXVI. 4. 5. 10. 11. et XXVI.
10. 14. i

*ἈΓΚΥ´ΛΟΝ, *curvum, aduncum, tortuosum.* 1 Macc. V. 3. secundum Cod. Alex. *ἔλαβε τὰ ἀγκύλα αὐτοῦ.* Multus est Michaëlis in notis ad h. l. in eo, ut hæc verba interpretetur. Sed lectio ipsa est vitiosa, et loco *ἀγκύλα* reponendum est *σκῦλα,* quod etiam series orationis postulat. Suid. *ἀγκύλον, καμπύλον, ἐπι-*
καμπές. k

ἈΓΚΩ´Ν, *cubitus, brachium.* — אַצִּיל *incurvatio manus interior.* Ez. XIII. 18. *ἀγκὼν χειρὸς, flexus manus,* non *cubitus manus,* ut vulgo redditur. Symm. Ies. XLI. 9. Theod Jer. XXXVIII. 12. — יַד

a *manus.* 2 Par. IX. 18. ubi notandus est error, in quem incuria sua incidit Montf. in Lex. Hebr. p. 404. s. v. אחן ita scribens: "מאחזים· LXX *ἀγκῶνες, cubiti, brachia,* 2 Paral. IX. 18. qui aliud ibi legisse videntur, nisi forte Græca lectio corrupta fuerit. Alii comprehensi, conjuncti." — קָנֶה *canna, scapus.* Job. XXXI. 22. *βραχίων μου ἀπὸ τοῦ* *b* *ἀγκῶνός μου συντριβείη,* meumque brachium ab osse frangatur. — Sir. XLI. 24. *ἀπὸ πήξεως ἀγκῶνος ἐπ' ἄρτους,* h. e. in mensa pudeat te figere cubitum supra panem illique incumbere. — Conf. quoque s. v. *ἀγκάλη.*

ʼΑΓΚΩΝΙ'ΣΚΟΣ, *cubitulus* s. *parvus cubitus,* metaphorice, *commissura, catenatio,* quæ verba Vitruvio *c* sunt familiaria. יָד, *manus.* Ex. XXVI. 17. ubi שְׁתֵּי יָדוֹת, quæ pr. sunt *duæ manus* et l. c. *duos cardines* notare videntur, qui tanquam duæ manus semet invicem tenent, (Symmachus reddidit *κατοχεῖς, retinacula,*) LXX *δύο ἀγκωνίσκους* interpretantur. Vide et ibid. XXXVI. 19. Gloss. in Octat. et Lex. Cyrilli MS. Brem. *Ἀγκωνίσκους, ἀντιβάσεις,* *d* *ἢ σκεύη τιμωρητικά.*

ʼΑΓΛΑ'ΙΣΜΑ, *ornamentum, omne quod splendet et ornat,* aut *de quo aliquis gloriatur et gaudet.* — מָשׂוֹשׂ, *gaudium.* Symm. Ps. XLVII. 3. — תִּפְאֶרֶת, *ornamentum.* Prov. XIX. 11. Hesych. *ἀγλάϊσμα, καλλονὴ, κόσμος.* Lex. Cyrilli MS. Brem. *ἀγλάϊσμα, κάλλος, λάμπρυσμα.* Heliodor. III. p. 139. Comel.

e ʼΑΓΛΑΙΣΜΟ'Σ, *ornatus, splendor.* Æschin. Socr. III. 15. — רְנָנִים, *exultantes.* Symm. Job. XXXIX. 13. ubi pro *ἀγλαϊσμοῦ* Semlerus conjicit legendum esse *ἀγαλλιασμοῦ,* qua tamen conjectura in illo loco non opus est, ubi de pennis et plumis struthionis aut pavonis sermo est, quibus *ἀγλαϊσμὸς* melius convenit, quam *ἀγαλλιασμὸς,* ut jam aliquo loco Ernesti judicavit. — *f* שָׂשׂוֹן, *gaudium.* Symm. et Hebr. Psalm. XLIV. 8. *ἔλαιον ἀγλαϊσμοῦ,* oleum nitorem reddens. Libere vertit, nec hic *ἀγλαϊσμοῦ* in *ἀγαλλιασμοῦ* mutandum erit. Vide s. v. *ἀγλάϊσμα.*

*ʼΑΓΜΟ'Σ, *fractio, locus præceps ac præruptus, littus.* אַגְמוֹן *juncus.* Ies. XIX. 15. Theod., ubi vero antecedens *κεφαλὴ* pro כִּפָּה clare do- *g* cet, *ἀγμὸν* esse ipsam vocem Hebraicam Græcis literis expressam. Suid. *ἀγμούς, τοὺς δρείους καὶ κρημνώδεις τόπους.*

ʼΑΓΝΕΙ'Α, *puritas, expiatio, lustratio.* — טָהֳרָה *purgatio.* 2 Par. XXX. 19. *οὐ κατὰ τὴν ἁγνείαν τῶν ἁγίων,* si vel non satis mundi essent ex legibus sacris. — נָזִיר *Nasiræus.* Num. VI. 3. — נֵזֶר *Nasiræatus.* *h* Num. VI. 21. *νόμος ἁγνείας,* lex Nasiræatus. — 3 Esdr. IX. 20. 1 Macc. XIV. 36. *ἐποίουν πληγὴν μεγάλην ἐν τῇ ἁγνείᾳ.* Michaëlis in explicatione hujus loci secutus est auctoritatem Syri interpretis, qui habet: ܒܝܬ ܡܩܕܫܐ *in sanctuario.* Mihi autem *ἁγνεία* h. l. *Dei cultum,* inprimis qui in ritibus externis est, significare videtur. Sermo enim *i* ibi est de gentilibus, qui templum polluerant et cultum Judæorum publicum prohibuerant. Sic quoque intellexisse videtur Vulgatus, qui voce *castitatis* h. l. usus est. Hesychius: *ἁγνείας, καθαρότητος.* Phavorinus: *ἁγνεία, καθαρότης, ἐπίτασις σωφροσύνης, ἐλευθερία παντὸς μολυσμοῦ, σαρκὸς καὶ πνεύματος.*

ʼΑΓΝΙ'ΖΩ, *purifico, sanctifico, lus-* *k* *tro, consecro.* — הִזִּיר, *separo me,* Hiph. a נָזַר. Num. VI. 3. *ἀπὸ οἴνου καὶ σίκερα ἁγνισθήσεται,* a vino et omni potu inebriante *e lege Nasiræatus abstinebit.* — הִתְחַטֵּא Hithp. a חָטָא, *expior, purgor a peccatis.*

a tione, h. e. veraces. Ps. XVIII. 10. ὁ φόβος κυρίου ἁγνὸς, religio Jovæ pura est, sc. ab errore, h. e. erroris expers. Prov. XV. 27. ἁγνῶν δὲ ῥήσεις σεμναὶ, ubi loco ἁγνῶν reponendum esse mihi videtur ἁγναὶ, ut apud Symm. legitur, hoc sensu: placent ei sermones honesti, nam quod purum est, etiam placere solet. — *חָסִיד benignus, pius, probus. Aqu.
b Ps. XI. 2. ubi Alex. ὅσιος habent. Inc. Ps. XXXVI. 20. — *מַרְגֵּעָה, requies. Ies. XXVIII. 12. ubi quid sibi velit in Theodotionis versione ἁγνὸς, admodum disputatum est. Semlerus conjicit, legendum esse ἁγνισμὸς, ut lectio impressa e compendio scribendi sit orta, coll. LXX Jer. VI. 16. Vide supra a me ad vocem ἁγνισμὸς notata, quibus hæc
c opinio Semleri mirifice confirmatur. — 2 Macc. XIII. 8. πῦρ ἁγνὸν est ignis sacer.

ἉΓΝῸΝ ἜΧΩ, *purum habeo.* זִכָּה, *purifico.* Pih. a זָכָה Prov. XX. 9. ἁγνὴν ἔχειν, puram ab omni vitiositate habere. Bene quoad sensum.

ΟὐΧ ἉΓΝΌΣ, *non castus.* מוֹרֵד part. *continuans.* Prov. XIX. 13. καὶ οὐχ ἁγναὶ εὐχαὶ ἀπὸ μισθώματος
d ἑταίρας, quæ verba prorsus huc non pertinent, sed quoad summam ex Deut. XXIII. 19. petita sunt, ut ad h. l. Jaegerus monuit. Aliis autem visum est, LXX legisse ולא טהר נדר מתני אשה.

ἈΓΝΩΜΟΝΈΩ, *ignoranter et imperite,* etiam *inique et improbe ago,* etiam *stulte ago.* — נִסְכַּל *stultus factus sum, stulte ago.* Aqu. 1 Sam.
e XIII. 13. ubi vel est *stulte agere,* vel ob sequentia *impie agere.* Male certe Montfauconius per *ingratum esse* reddidit. Hesych. ἀγνώμονα, (ita enim legendum est) ἀνόητον, ἀλόγιστον. Idem: ἀγνωμόνως, ἀνοήτως. Occurrit quoque hæc vox apud Demosth. p. 249. ult. Reisk. et Plutarch. T. VIII. p. 114. 2. IX. p. 70. 7. Reisk.

ἈΓΝΩΣΙ'Α, *ignorantia.* — בְּלִי דַעַת *defectus scientiæ.* Job. XXXV. f
16. ἐν ἀγνωσίᾳ ῥήματα βαρύνει, in ignorantia multa temere dicta profert. Sap. XIII. 1. οἷς παρῆν θεοῦ ἀγνωσία.

ἌΓΝΩΣΤΟΣ, *ignotus, incognitus.* — *סָתֻם, *occlusus, opertus.* Inc. Ps. L. 8. τὰ ἄγνωστα, quæ tamen verba, judice Kreyssigio, nisi majori, certe eodem jure ad præcedens טֻחוֹת, *abscondita,* pertinere g
dicas. — Sap. XI. 19. θῆρας ἀγνώστους, ignotas bestias. Ib. XVIII. 3. ἀγνώστου ὁδοιπορίας, viæ antehac nunquam tentatæ.

ἌΓΟΝΟΣ, *non generans, sterilis.* — *דַּל *tenuis, pauper.* Symm. Ps. LXXXI. 3. Sed videtur mendum esse pro ἄπονος, ut Aqu. hanc vocem reddidit Job. V. 16. — * מְשַׁכֵּל part. Pih. *abortiens* aut *prole orbatus.* h
Ex. XXIII. 26. ubi de terra infrugifera sermo est. — עָקָר, *sterilis.* Deut. VII. 14. — *עֲרִירִי *qui est ex genere et classe sterilium.* Aqu. Gen. XV. 2. — גַּלְמוּד *solitarius.* Inc. Job. XXX. 3. ἐν ἐνδείᾳ καὶ λιμῷ ἄγονος (seu ἄγονοι, ut Terentius legere mavult), h. e. *carens* (in qua significatione cum genitivo junctum legitur apud Platon. Theæt. c. 7. i
et Aristot. de Mundo c. 4.), ubi in editione Latina cum asterisco legitur: *in egestate et fame instabiles,* ut adeo auctor versionis hujus pro ἄγονος legisse videatur ἄστατοι, ut hodie habetur in LXX. Quid si legatur ἀγόμενος aut ἄπονος? Vide supra ad דַּל. — Hesychius: Ἄγονος, ἄτεκνος, ἄκαρπος, ἄσπορος.

ἈΓΟΡΆ, *forum, platea.* חוּץ *platea.* Inc. Cant. VIII. 1. et Symm. Job. XVIII. 17. — עִזְבוֹנִים *nundinæ.* Ez. XXVII. 12. ἔδωκαν τὴν ἀγοράν σου pro εἰς ἀγοράν σου (coll. v. 18.), ad nundinas tuas comportant. k

a Ibid. v. 14. 16. 19. et 22. — שׁוּק, *platea*. Cohel. XII. 4. 5. Cant. III. 2. — Tob. II. 3. ἔῤῥιπται ἐν τῇ ἀγορᾷ, jacet in platea. 3 Esdr. II. 18. τὴν πόλιν οἰκοδομοῦσι, τάς τε ἀγορὰς αὐτῆς, urbem ædificant et plateas ejus.

'ΑΓΟΡΑ'ΖΩ, *emo*. — *חָלַק Conj. Hiph. *divido*. Jer. XXXVII. (XLIV.) 12. Videtur legisse loco לְחַלִּיק per metathesin literarum לִלְקֹחַ *ad ac-*
b *cipiendum*. Aliter tamen de h. l. statuit Michaëlis, qui putat, LXX τῷ חָלַק eandem *emendi* significationem dedisse, quam et alia *secandi* ac *dividendi* verba habent, v. c. כָּרָה et שָׁבַר. Vide Collegium Crit. in Ps. XL. p. 339. seq. Confer tamen ad h. l. Dathium. — חָצָה *dimidiavit, divisit*. Theod. Job. XL. 25. Sensum expressit:
c nam, divident illum seu partientur inter se negotiatores, et ement eum (Montfauconius male transtulit: vendent eum) negotiatores, in hac orationis serie idem est. — לָקַח, *accipio*. Neh. X. 31. — לָקַח בִּמְחִיר, *accipio pro pretio*. 2 Paral. I. 17. — קָנָה *possideo, acquiro, emo*. 1 Par. XXI. 24. et 2 Par. XXXIV. 11. — שָׁבַר *emo*. Inc. Gen. XLII. 2. LXX
d Gen. XLI. 58.

'ΑΓΟΡΑ'ΖΩΝ, *emtor*. קֹנֶה *partic. emtor*. Prov. XX. 17. κακὸν κακὸν, λέγει ὁ ἀγοράζων. Ies. XXIV. 2.

*'ΑΓΟΡΑΝΟΜΙ'Α, *munus agoranomi, præfectura fori seu annonæ*, ab ἀγορανόμος, *magistratus, qui foro rerum venalium præest*. 2 Macc. III. 4. περὶ τῆς κατὰ τὴν πόλιν ἀγορανομίας sec. Compl. ubi Alex. ἀγορανομείας
e et Vatic. παρανομίας habet, quem secuti sunt Vulg. et Arabs. Lectionem ἀγορανομίας Augusti in nova Libr. Apocr. V. T. editione in textum recepit, eamque præferendam esse judicavit quoque Bretschneiderus. Sed mihi secus videtur. Nullo enim modo a me impetrare possum, ut credam, *Simonem*, qui fuit προστάτης τοῦ ἱεροῦ, simul agoranomi munere functum esse. He- f
sychius: ἀγορανόμος, δικαστὴς, ὁ ἐν τῇ ἀγορᾷ νέμων τὸ δίκαιον. Suidas: ἀγορανομίας, λογιστίας. Εἴρηται δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἐπισκοπούντων τὰ τῶν πόλεων ὤνια.

'ΑΓΟΡΑΣΜΟ'Σ, *merces, res venalis, emptio*. — מַלְּחוֹת, *merces*. Neh. X. 31. οἱ φέροντες τοὺς ἀγορασμοὺς, qui ferunt merces. — שֶׁבֶר, *annona*. Gen. XLII. 19. ἀπαγάγετε τὸν ἀγο- g
ρασμὸν τῆς σιτοδοσίας, domum deferte emtam annonam. — Præterea legitur apud LXX Prov. XXIII. 20. ubi ἀγορασμοῖς de suo addidisse videntur. Nam ad לָמוֹ nullo modo referri potest, nisi statuere velis, eos legisse לִמְהֹר a מָהַר quod in l. Syr. *emere* notat, quod mihi vel ideo non improbabile est, quia alias vox לָמוֹ versione careret sua. — h
2 Macc. VIII. 11. προσκαλούμενος ἐπ' ἀγορασμὸν, provocans ad *emtionem*. Ibid. v. 25.

'ΑΓΟΡΑΣΤΗ'Σ, *emtor, obsonator*. Tob. I. 12. ἤμην αὐτοῦ ἀγοραστὴς, fui emens omnia necessaria ei, vern. Einkaufer, *caterer, steward*. Vide ad h. l. Baduellum et Grotium. Pollux III. 126. ὁ ἀγοραστὴς ἐπὶ τοῦ ὀψωνοῦντος τέτακται. Athen. IV. p. i
176. A.

'ΑΓΟΡΕΥ'Ω, *palam verba facio, concionor*: etiam *confiteor, palam confiteor*. הוֹדָה idem. Symm. et LXX Ps. XXXI. 5. ubi Vulg. et Hieron. *confitebor*. — הֶחֱלִיק. Hiph. *divido me*, h. e. *leniter et placide me subduco, delabor*. Jer. XXXVII. (XLIV.) 12. Ita Trommius et ex eo Bielius. Sed ibi in textu legitur k
ἀγοράσαι, ad quam vocem vide supra a me notata.

'ΑΓΡΕΥ'Ω, *venor, venatu capio feras*, pisces, etc. etiam *capto, allicio*. Secundum Trommium ac Bielium respondet hæc vox Job. X. 16.

a Hebr. נָאָה extollo me, sed, ut recte monuit Doederleinius in Bibl. Theol. T. I. p. 19. ἀγριούμαι ὡς λέων ibi paraphrastice legitur pro כַּשַּׁחַל תְּצוּדֵנִי, adeoque ἀγριόω non ad נָאָה, sed ad צוּד pertinet. — *טָרַף rapio. Symm. Amos I. 11. — *לָכַד capio. Prov. V. 22. παρανομίαι ἄνδρα ἀγριοῦσι, suis ipsius capitur criminibus impius. Hesychius b ad h. l. ut Ed. Bernardo in notis ad illum videtur, respiciens ἀγριοῦσι interpretatur κρατοῦσι. — Inc. Prov. III. 26. — לָקַח capio. Prov. VI. 25. μηδὲ ἀγριευθῇς σοῖς ὀφθαλμοῖς, ne oculis tuis capiaris, h. e. seducaris ad illicitam libidinem veneream. Schol. μηδὲ ἕλῃ σε. Num fortasse legendum est τοῖς ὀφθαλμοῖς αὐτῆς? De usu verbi ἀγρεύειν in re ama- c toria vid. Jacobs ad Anthol. T. VII. p. 193. et Schraderum ad Musæum, p. 253. — צוּד, venor. Prov. VI. 26. γυνὴ δὲ ἀνδρῶν τιμίας ψυχὰς ἀγρεύει, ubi metaphorice pro insidias vitæ struere ponitur. — שָׁחַט macto. Hos. V. 2. οἱ ἀγρεύοντες τὴν θήραν κατέπηξαν. Ita quoque Syrus. Uterque Bauero ad h. l. legisse videtur צֵידִים. De hac versione d variæ sunt virorum doctorum conjecturæ. E sententia Baueri in scholiis ad h. l. ad quem lectores remitto, legerunt שָׁטְחוּ שֹׁטְחִים expanderunt expandentes. Doederleinius in Bibl. Theol. T. I. p. 20. arbitratur, ἀγρεύοντες θήραν tantum ad vocem שֹׁטִים pertinere. Secundum alios loco שֹׁטִים legerunt צֵידִים, aut potius sonum captantes e (τοῦ שׂ enim et τοῦ צ idem apud veteres sonus erat) derivarunt a צוּד, et hinc illa venatio.

ἈΓΡΙΑΙ'ΝΩ, agrestem s. ferum reddo, effero, etiam irrito, ad iram concito, exaspero. הִתְמַרְמֵר Hithp. a מָרַר exacerbo me. Dan. XI. 11. ἀγριανθήσεται exacerbabitur.

ἈΓΡΙ'ΖΩ, irrito, concito. גָּרָה, idem. Symm. Prov. XV. 18. ἀγριάζει, exacerbat.

ἈΓΡΙΟΒΑ'ΛΑΝΟΣ, arboris glandiferæ sylvestris nomen, secundum nonnullos cupressus, vel fagus, vel ilex. תִּרְזָה pinus. Ies. XLIV. 14. sec. Aqu. Theodot. et LXX.

ἈΓΡΙΟΛΑ'ΧΑΝΑ, olera agrestia. אֹרֹת idem. Inc. aut secundum Theodoretum οἱ ἄλλοι (V. Schol. edit. Bosianæ) 2 Reg. IV. 39. Vulg. herbas agrestes. Addenda i est hæc vox Lexicis. Neque enim Græci respuunt alia hujus formæ nomina, v. c. ἀγριόμηλα.

ἈΓΡΙΟΜΥΡΙ'ΚΗ, myrica agrestis s. sylvestris; est autem μυρίκη genista, de qua Dioscorides Lib. I. c. 117. עַרְעָר juniperus. Jer. XVII. 6. ὡς ἡ ἀγριομυρίκη ἡ ἐν τῇ ἐρήμῳ.

ἌΓΡΙΟΣ, agrestis, ferus. — אֶרֶץ terra. Job. V. 22. θηρίων ἀγρίων. — i בָּרָא Chald. ager. Dan. IV. 9. 18. 22. — פֶּרֶא ferus. Aqu. Gen. XVI. 12. — שָׂדֶה et שָׂדַי ager. Levit. XXVI. 22. Deut. VII. 22. 2 Reg. IV. 39. ubi ἄγριος et ἐν ἀγρῷ in codd. permutantur. Ies. LVI. 9. — Sap. XIV. 1. ἄγρια μέλλων διοδεύειν κύματα, per feros fluctus iter facere incipiens. 2 Macc. XI. 9. θῆρες ἀγριώτατοι, bestiæ ferissimæ. 2 Macc. XIV. 30. i ἀπάντησις ἀγριωτέρα ferocius seu asperius erga eum se gessit, aut conversatio asperior. Pollux Onom. IX. 32. θαλάττης ἀγριώτερος. Vide alibi μάνιος, ὄνος, σῖτος, φρύγανα, φυτὰ, ψώρα. Vide quoque infra s. v. ξύλον.

*ἈΓΡΙΟ'ΤΗΣ, feritas, arrogantia seu insolentia. Tob. IV. 13. ἐν τῇ ἀγριότητι ἐλάττωσις, secundum libros k nonnullos, superbiam et insolentiam sequitur ignominia aut deterior conditio. Sed alii libri habent h. l. ἀχρειότης, ac anceps est de h. l. judicium. 2 Macc. XV. 21. τὴν τῶν θηρίων ἀγριότητα. — Plato Conviv.

a Vol. III. p. 197. D. ed. Steph. Diod. Sic. I. p. 10. l. 28. ed. Steph. Joseph. A. J. XVI. 11. 2. p. 879.

*ΑΓΡΙΟ'Ω, *efferatum reddo, exaspero.* 3 Macc. V. 2. ubi elephantes mero et thure ἀγριωθέντες, *ad furorem concitati*, dicuntur. Lucian. T. I. p. 529. ed. Reitz. πέλαγος ἠγριωμένον, *mare concitatum* et *æstuans.* Dion. Hal. Antt. IX. 39. Vol. III.
b p. 1850. ed. Reisk.

*ΑΓΡΙΤΕ'ΚΤΩΝ. Exhibet hanc vocem margo Cod. Coisl. Lev. XI. 19. pro ἔποπα. Sine dubio orta est hæc mendosa scriptura ex ἀγριαλέκτορα aut ἀγριλέκτορα (a λέκτωρ pro ἀλέκτωρ apud Eustath. ad Il. Β'. p. 138. l. 9. Bas.), quæ vox bene respondet Hebr. דּוּכִיפַת, quod Chald. de *gallo montano* explicavit,
c consentiente Vers. Venet. quæ ἀγρίαν λεκτορίδα habet, ubi quoque fortasse ἀγριαλεκτορίδα aut ἀγριλεκτορίδα legendum est. Z.

'ΑΓΡΙ'ΩΣ, *fere, aspere, duriter, immaniter.* 2 Macc. XV. 2. μηδαμῶς οὕτως ἀγρίως ἀπολέσῃς, nequaquam ita immaniter sævias: ubi ἀγρίως est i. q. βαρβάρως, quod ei ibidem additur. Dion. Hal. I. 5. 2.

d *ΑΓΡΙΩ'ΤΑΤΟΣ et *ΑΓΡΙΩ'ΤΕΡΟΣ. Vide supra s. v. ἄγριος.

"ΑΓΡΟΙΚΟΣ, *agrestis, rusticus, qui est feræ naturæ.* — אִישׁ שָׂדֶה *vir agri.* Gen. XXV. 27. ἦν 'Ησαῦ ἄγροικος, Esavus in agris aut sylvis continuo versabatur. — בְּיוֹם אֵיד *in die exitii.* Prov. XXVII. 10. Aqu. ἄγροικος. Vox hæc, quam ex Hieronymo Martianæus exhibuit,
e merito suspecta fuit Montfauconio. Si conjecturæ locus esset, legendum esset εἰς οἶκον, ut ad בַּיִת ibidem referretur. Aut pertinet ἄγροικος ad רָחוֹק in fine commatis. In posteriore hac conjectura lubens nunc acquiesco. — פֶּרֶא, *ferus.* Gen. XVI. 12. ἄγροικος ἄνθρωπος, *homo ferissimæ naturæ.* — 2 Macc. XIV. 30. pro ἀγριώτερος, quod habet Vat. in Alex. et Compl. ἀγροικότερος legitur. — f
Pronuntiatur hæc vox quoque ἀγροῖκος. Hesychius: ἀγροῖκος, ὁ ἐν ἀγρῷ διάγων, χωρικός, ἢ ἐργάτης. καὶ ἀρουτήριος ἢ ζευγιλάτης.

'ΑΓΡΟ'Σ, *ager, villa.* — אֶרֶץ *terra.* Lev. XXVI. 20. et Job. V. 25. — בַּיִת *domus.* Ruth. II. 7. Nempe בַּיִת h. l. est *tugurium in agro exstructum*, et quidem in usum messorum. — בָּרָא Chald. *ager.* Dan. g
II. 38. — *חוּץ *quicquid extra est.* Inc. Cant. VIII. 1. ἐν ἀγρῷ, h. e. palam. Huc pertinet et locus 1 Sam. IX. 26. ubi Hebr. הַחוּצָה *foras* ab Incerto redditur εἰς ἀγρόν, unde apparet, vocem ἀγρὸς late patere apud LXX, nisi in utroque loco vocem ἀγρὰ substituere malis. — חֲצֵרִים *villæ, suburbia.* Symm. Jos. XIII. 23. Sed ibi verba Græca h
ἀγροὶ αὐτῶν Drusio debemus, ut monuit Scharfenbergius Anim. P. II. p. 25. Masius per ἀγρούς h. l. *suburbana prædia* intellexit. Lex. Vet. 'Αγρὸς, *ager, villa, rus.* — נֶגֶב *ager.* Jer. XXXIX. 10. — יַעַר *sylva.* Psalm. XLIX. 11. ἀγροῦ. Δρυμοῦ legit Eusebius Dem. Ev. Lib. VI. cui concinit Latinus interpres. — מִדְבָּר *desertum.* Job. i
XXIV. 5. ὥσπερ ὄνοι ἐν ἀγρῷ, ubi alii ἐπ' ἐρήμου sensu eodem. — מַחֲנֶה *castra.* 1 Sam. XIII. 17. ἐξῆλθε διαφθείρων ἐξ ἀγροῦ ἀλλοφύλων. Ita vertit fortasse, quia castra in agris posita erant. Sic et nos voce Feld, *field*, uti solemus. — Notat itaque ἀγρὸς h. l. *castra*, quemadmodum in universum *omnia* notat, *quæ sunt in agro*, v. c. *villas, prædia*, ut satis k
notum est. — *נחל *torrens*, etiam *vallis.* Job. XL. 17. χλόης ἀγροῦ. Sic legitur in Cod. Vaticano, in reliquis libris autem ἄγνου, quam lectionem præfert post Bochartum (Hieroz. P. III. p. 729. ed. rec.)

a Bielius et commendat Cod. Syr.
Hex. Sed recepta quoque lectio
habet, quo se defendat ac tueatur,
partim ex ambiguitate vocis נַחַל,
partim vero ex notione universa,
quam habet Gr. ἀγρός. — קָצִיר
messis. Lev. XXV. 5. sed ibi non
tam vox ἀγρὸς, quam tota formula
ἀναβαίνοντα τοῦ ἀγροῦ Hebr. קְצִיר non
male respondet. — שָׂדֶה *ager*. E
b multis locis, in quibus ἀγρὸς huic
voci respondet, nonnulla seligam.
Jud. IX. 24. ubi ἀγρὸς cum πεδίον in
codd. permutatur, æque ac 1 Sam.
IV. 2. et 2 Paral. XXVI. 23. coll.
Hex. Jud. IX. 42. — 2 Sam. I. 21.
ubi ἀγροὶ ἀπαρχῶν sunt agri præstan-
tissimi, a quibus primitiæ Deo con-
secrari solebant. Cæterum pro ἀγροὶ
mallem h. l. reponere ἀγροὺς, ut a
c præcedente præpositione ἐπὶ pen-
deret. Vulgatus supplet ὦσι, vertit
enim: neque sint agri primitiarum.
2 Reg. IV. 39. ἐν τῷ ἀγρῷ cum ἄ-
γριος in codd. permutatur, sensu eo-
dem. Symm. Ps. XCV. 12. Ed. Vta
Ps. CXXXI. 6. οἱ λοιποὶ Jer. XVII.
2. Theod. Ies. XVI. 8. שַׁדְמוֹת
arva, ἀγροὶ θανάτου. Ex communi
sententia legerunt divisim שְׂדֵי מָוֶת.
d Sed me alia docuit Simonis Lex.
Hebr. p. 1589. ed. rec. שְׁדֵמָה sci-
licet est *ager tristis*, (coll. Arab.
سدم *tristis fuit*) *adustus et tor-
ridus*, idem quod שְׁדֵפָה, et hanc
notionem suo ἀγροὶ θανάτου expri-
mere fortasse voluit Alexandrinus.
— פְּאַת שָׂדֶה *angulus agri*, seu
ager demensus. Levit. XIX. 9. et
XXIII. 22. — שׂוּר *calx*. Ies.
e XXXII. 12. ubi Trommius vult
eos שָׂדֶה legisse. Sed mihi videntur
LXX vocem שׂוּר prorsus omisisse
in versione sua, et τοῦ ἀγροῦ de suo
addidisse. Vide alibi Σκοπία et
Στρουθία.

ἈΓΡΥΠΝΕ΄Ω, *vigilo, evigilo*, etiam
metaphorice *invigilo alicui rei, studi-
ose quid quæro*. עֵר verbale: *vigilans*,
Cant. V. 3. — שָׁקַד *vigilo*. Esd.
VIII. 28. ἀγρυπνεῖτε καὶ τηρεῖτε, cus- f
todite diligenter. Similis est for-
mula 3 Esdr. VIII. 61. ἀγρυπνεῖτε
καὶ φυλάσσετε. Job. XXI. 32. Psalm.
CI. 8. et CXXVI. 2. Prov. VIII.
34. — Sap. VI. 15. ubi ἀγρυπνεῖν διὰ
τὴν σοφίαν est i. q. ἐνθυμηθῆναι περὶ
αὐτῆς in priori membro, coll. Sir.
XXXVI. 16. — Sir. XXXIII. 19.
κἀγὼ ἔσχατος ἠγρύπνησα, et ego ul-
timus expergefactus sum. g

ἈΓΡΥΠΝΙ΄Α, *vigiliæ, insomnia,
pervigilium*, etiam metaphorice *stu-
dium, cura, solertia*. Sir. XXXIV.
1. ἀγρυπνία πλούτου ἐκτήκει σάρκας,
anxium studium s. anxia cura di-
vitiarum debilitat corpus ejusque
vires absumit. Statim enim ad-
duntur verba: καὶ ἡ μέριμνα αὐτοῦ
ἀφιστᾷ ὕπνον, et v. 2. vocatur μέριμνα
ἀγρυπνίας. Conferri potest Ovid. h
Met. III. 396. *attenuant vigiles cor-
pus miserabile curæ*. Sir. XXXIV.
v. 20. πόνος ἀγρυπνίας, insomnia mi-
serrima. Ibid. XXXVIII. 26. 27.
et 30. XLII. 9. θυγάτηρ πατρὶ ἀπό-
κρυφος ἀγρυπνία, h. e. filia virgo mul-
tas curas et ærumnas patri creat;
nam statim explicationis causa se-
quitur: καὶ ἡ μέριμνα αὐτῆς ἀφιστᾷ
ὕπνον. i

ἌΓΡΩΣΤΙΣ, *herba, gramen*, etiam
species herbæ agrestis. — דֶּשֶׁא *gra-
men*. Deut. XXXII. 2. — עֵשֶׂב
herba. Mich. V. 7. — רֹאשׁ, *cicuta,
herba venenosa*. Hos. X. 4. ἀνατελεῖ
ὡς ἄγρωστις κρίμα, pœna, ut in agris
cicuta, germinabit. — שְׁדֵמָה *ager
tristis*, in quo herbæ venenatæ,
qualis est cicuta, crescere solent.
Ies. XXXVII. 27. — שָׁמִיר וָשַׁיִת k
sentes et vepres. Ies. IX. 18. ubi
libere verterunt. Suidas: ἄγρωστις,
εἶδος βοτάνης, ἡ κοινῶς ἀγρία. ad quem
locum Küsterus citat Scholiasten

a Theocriti. Idem XIII. 42. Adde Eustathium ad Il. Z'. p. 249. Polyb. XXXIV. 10. 3. Salmasii Exc. Plin. p. 917. ac præ cæteris H. Stephani Thes. L. Gr. (ed. Lond.) Vol. I. P. 2. p. 202. Gloss. Vett. ἀγρώστη, *gramen, felox.* Lege *filix* seu *felix*.

*ΑΓΡΩΣΤΟΣ. Vox hæc, quæ, si sana est, nihil aliud quam *rusti-*
b *cum, agrestem, venatorem* significare potest, in nullo tamen Lexicographo reperitur, legitur Gen. XVI. 12. in cod. Mosquensi pro Hebr. פֶּרֶא *ferus,* ubi in impressis et reliquis libris nunc ἄγροικος reperitur. Sine dubio autem ἀγρώστης reponendum erit, quod eandem significationem habet.

*ΑΓΡΩ'ΤΗΣ, sec. Hedericum,
c *ruricola, pastor,* secundum Bielium, *agrestis mos vel locus.* בַּר, *ager.* Symm. Job. XXXIX. 4. Mihi vero ἀγρώτης ibi est i. q. ἄγρωστις, ac *quamlibet plantam* et *herbam agrestem* notat, quam significationem quoque habet Hebraicum בַּר (quod alii de *sylva,* alii de *deserto* explicant) a radice בָּרָה *edit, comedit.* Certe Theodotion habet γέννημα,
d quod de omnibus proventibus terræ, inprimis iis, quæ sponte nascuntur, dicitur. Vid. de hac voce Jacobs ad Anthol. Gr. T. XII. p. 41.

*ΑΓΥΙΑ', *platea, omnis via publica urbis.* Occurrit 3 Macc. I. 17. αἱ δὲ κατὰ τὰς ἀγυιὰς — ἠθροίζοντο, aliæ vero per plateas congregabantur. Ibid. IV. 3. ἢ τίνες ἀγυιαὶ κοπετοῦ καὶ γόων ἐπ' αὐτοῖς οὐκ ἐνεπιπλῶντο;
e Hesych. ἀγυιὰ, ἄμφοδος, ῥύμη, ὁδὸς — ἀπὸ τοῦ δεῖ αὐτῶν ἄγειν ἡμᾶς τὰ γυῖα, τοῦτ' ἔστι πορεύεσθαι. Suidas: ἀγυιαὶ, ἄμφοδα, ῥύμαι ἢ ἐπιμήκεις ὁδοὶ, παρὰ τὸ μὴ ἔχειν τοῦ γυῖα καὶ μέλη καὶ κάμψεις. Rectius Scholiastes Pindari ad Olymp. IX. 53. ab ἄγειν deducere videtur. Conf. Erasmi Schmidii Comm. ad Pind. Pyth. p. 89.

*ΑΓΥ'ΜΝΑΣΤΟΣ, *inexercitatus,* etiam *inexpertus.* 1 Sam. XVII. 39. f
Inc. (quem Symmachum esse non male conjecit Kreyssigius in Symb. ad Bielium P. I. p. 6.) sensum verborum כִּי לֹא נִסִּיתִי *nam non tentavi* expressit per ἀγύμναστος γάρ εἰμι, ubi ἀγύμναστος est i. q. ἄπειρος ibid. apud Symm. Plutarch. Tom. IX. p. 63. 1. Reisk. Substantivum ἀγυμνασία occurrit apud Aristotelem Eth. III. 5. p. 112. ed. Oxon. V. g
quoque Spanhemium ad Aristoph. Ran. v. 1119.

*ΑΓΥ'ΝΑΙΟΣ, *qui uxore caret.* אַלְמָנָה *vidua.* Job. XXIV. 21. sec. Alex. ubi alii vitiose γύναιον habent. Acceperunt sc. vocem Hebr. de *viduo,* sensu eodem.

*ΑΓΧΙΣΤΑ, *proxime.* קָרוֹב *propinquus.* Lev. XXV. 25. sec. Ald. ὁ ἀγχιστεύων ὁ ἄγχιστα αὐτῷ, sc. ὤν, h
h. e. proximus ejus cognatus: ubi alii libri ἔγγιστα, alii vero ἐγγίζων habent, ita ut sensus minime mutetur. Plutarch. T. VI. p. 408. 3. Reisk.

'ΑΓΧΙΣΤΕΙ'Α, *propinquitas, cognatio.* — גֹּאַל *pollutio.* Nehem. XIII. 29. ubi perperam ac inepte interpres permutavit גֹּאַל cum גְּאֻלָּה. Nisi cum Bielio statuere velis, ἀγ- i
χιστείαν ἱερατείας h. l. *liberationem a sacerdotio* denotare, quemadmodum Esr. II. 62. et Nehem. VII. 64. ἠγχιστεύθησαν ἀπὸ τῆς ἱερατείας notat: *exclusi sunt sacerdotio.* — גְּאֻלָּה *redemptio* et *jus redemptionis* seu *propinquitatis et cognationis* e lege Mosaica. Ruth. IV. 6. ἀγχίστευσαι σεαυτῷ τὴν ἀγχιστείαν μου, redime tu, quod ego redimere debebam. Ibid. k
v. 7. et Jer. XXXII. 7. — Præterea legitur Ruth. IV. 7. τῷ ἀγχιστεύοντι τὴν ἀγχιστείαν σου, quibus nihil in textu Hebraico respondet. — Hesych. Ἀγχιστεία, συγγένεια. Idem tradit Suidas, qui laudat Aristoph. Av. v. 1659. Vide et Pollucis Onom. III. 33.

a 'ΑΓΧΙΣΤΕΥ'Σ, *propinquus, cognatus, vindex.* גֹּאֵל part. pr. *redemtor, vindex,* deinde *qui jure cognationis vindicat, redimit* et *liberat.* Inc. Gen. XLVIII. 16. secundum Schol. Gr. ed. Bosianæ, sine dubio Theodotion, coll. Job. XIX. 25. — LXX Ruth. III. 12. IV. 1. 6. 8. 14. 2 Sam. XIV. 11. ἐν τῷ πληθυνθῆναι ἀγχιστεία τοῦ αἵματος, ne multiplicentur
b vindices sanguinis. Hesych. ἀγχιστεὺς, συγγενής. Utitur quoque hac voce Lucianus Tim. p. 155.

*ΑΓΧΙΣΤΕΥΤΗ'Σ, *cognatus, vindex,* i. q. ἀγχιστεύς. Hoc vocabulum Lexicis ignotum Hebr. גֹּאֵל, *vindex jure cognationis,* Ruth. III. 9. respondet in fragmento Incerti Interpretis. Ibid. IV. 1. Breit.

'ΑΓΧΙΣΤΕΥ'Ω, *propinquus, cognatus sum:* it. *propinquitatis jure e lege Mosaica hæreditatem adeo et in uxorem duco, nec non eodem jure redimo vel vindex sum.* גָּאַל idem. Ruth. III. 13. ἐὰν ἀγχιστεύσῃ σε, si te jure propinquitatis uxorem ducere velit. Ibid. IV. 4. 5. et 6. Theodot. Job. III. 5. ἀγχιστευσάτω, e notione *vindicandi,* quam גָּאַל habet. — יָרַשׁ *possideo,* etiam *occupo.* Num.
d XXXVI. 8. πᾶσα θυγάτηρ ἀγχιστεύουσα κληρονομίαν, omnis filia, quæ jure cognationis hæres est; et paulo post: ἵνα ἀγχιστεύσωσιν οἱ υἱοὶ Ἰσραὴλ ἕκαστος τὴν κληρονομίαν τὴν πατρικὴν, ut unusquisque filiorum Israel sortem paternam jure hæreditario retineat. Gloss. in Octat. ἀγχιστεύων, ὁ ἀύνεγγυς τοῦ γένους.

'ΑΓΧΙΣΤΕΥ'ΟΜΑΙ, *liberor, exclu-*
e *dor.* Ad hanc vocem Bielius hæcce habet: Esdr. II. 62. Nehem. VII. 64. ἠγχιστεύθησαν ἀπὸ τῆς ἱερατείας, *sacerdotio excludebantur.* In Hebr. est וַיְגֹאֲלוּ, quod nonnullis redditur: *ut polluti absterriti sunt,* sed LXX procul dubio vocem illam ἠγχιστεύθησαν reddiderunt ex illo significatu, quo גָּאַל in Conj. Niph. in plerisque locis alias denotat: *propinquitatis nomine vindicor* vel *redi-* f
mor. Et certe, cum ille, qui redimitur, etiam liber evadit, etiam vox locis citatis transferri potuit ad illos, qui exclusione a sacerdotio, ab obeundo illo ita liberi evadebant, ac si redemti essent, quo minus illo amplius fungerentur.

'ΑΓΧΙΣΤΕΥ'ΩΝ, *propinquus, cognatus, vindex jure cognationis e lege Mosaica,* seu: *cui propinquitatis jure* g
hæreditas, uxor, vel quid aliud debetur. גֹּאֵל idem. Lev. XXV. 25. 26. ubi est consanguineus, qui jus redimendi habet. Num. V. 8. cognatus, cui res surrepta restituenda erat. Ibid. XXXV. 12. ὁ ἀγχιστεύων τὸ αἷμα, vindex sanguinis, (Conf. Michaëlis in Jure Mosaico P. II. §. 131. seq.) qui alias (v. c. ibid. v. 19. et 21.) ἀγχιστεύων τῷ αἵματι, alias h
(v. c. Deut. XIX. 6.) ὁ. τοῦ αἵματος dicitur. Adde Jos. XX. 3. 5. 9. Ruth. II. 20. III. 9. et IV. 2.

'ΑΓΧΟ'ΝΗ, *strangulatio, suffocatio.* מַחֲנָק idem. Aqu. Job. VII. 15. Vulg. *suspendium.* Hesych. ἀγχόνη, πνιγετός. Confer Barlæum ad Luciani Tim. p. 248.

"ΑΓΧΩ, *strangulo, suffoco.* בָּלַם *constringo.* Ps. XXXI. 9. χαλινῷ τὰς i
σιαγόνας αὐτοῦ ἄγξαι, freno maxillas, i. e. os eorum, frenare. In cod. Alex. perperam legitur ἄγξις, et in Ald. et Compl. ἄγξαις. Inde Hesychius: ἄγξαι (scil. ἐν χαλινῷ), χαλινῶσαι. Confer Suiceri Thes. Eccles. T. I. p. 71. — הִטָּה Hiph. a נָטָה *inclinare.* Aqu. Prov. VII. 21. ἦγξεν, *constrinxit.* Vulg. *irretivit* eum. LXX ἀπεπλάνησε. Si versio hæc k
vere est Aquilæ, respexit notionem vocis Hebraicæ nunc ignotam. Certe Arab. زطّ *constringere* notat. Sin autem, quod mallem, alii interpreti tribuitur, eum libere vertisse et alia metaphora usum esse statuendum erit. 4 Macc. X. 7.

"ΑΓΩ, *duco, adduco, affero, traho,*

a *instituo, celebro.* *אָב *pater.* Ies. IX. 6. ubi loco אֲבִי legerunt אֲבִיא. — *אָבַד pih. *perdo.* Ez. XXVIII. 16. אֲבַדֵּךְ *perdam.* LXX ἤγαγέ σε. Mirum, inquit Cappellus in Notis Criticis ad h. l. p. 555. hallucinatos esse LXX in voce tam facili et communi, nisi forte legerunt: וַאֲבִיאֵךְ *adducam te.* Mihi autem secus videtur. Ἄγειν est h. l. i. q. b ἀπάγειν, *abducere, auferre,* quam significationem etiam h. l. אבד habet, quia sequitur מִתּוֹךְ. Perperam autem vocem Hebraicam ad כְּרוּב retulit. — בּוֹא *venio.* Prov. XVIII. 6. et Ez. XXII. 4. In utroque loco autem voci בּוֹא tribuerunt notionem Hiphilicam. — הֵבִיא Hiph. a בּוֹא. Gen. II. 19. XLII. 20. ubi pro ἀγάγετε Cod. Alex. habet κατα- c γάγετε, quemadmodum ibid. v. 34. pro ἀγάγετε in Compl. ἀνάγετε legitur, coll. v. 37. Ibid. XLVI. 32. πάντα τὰ αὐτῶν ἀγηόχασιν, omnia sua secum adducebant. — 2 Sam. VII. 18. Aqu. Symm. ἤγαγες. Vulg. *adduxisti,* h. e. ad hoc fortunæ ac dignitatis fastigium nos evexisti. — 1 Reg. XIV. 10. ἐγὼ ἄγω κακίαν, adducam mala contra domum tuam, d h. e. inferam, nam pro ἄγω sine dubio reponendum est ἄξω, quia sequitur ἐξολοθρεύσω et ἐπιλέξω, ubi simul monendum est, genitivum τοῦ Ἱεροβοὰμ pendere a voce ἐξολοθρεύσω. Cohel. XI. 9. ἄξει σε ὁ Θεὸς εἰς κρίσιν, Deo judici rationem reddes, coll. XII. 14. ubi legitur ὁ Θεὸς ἄξει ἐν κρίσει. Ies. XLVI. 11. ἤγαγον, *effeci.* Jer. XX. 5. ἄξουσιν, *vi abducent,* coll. e XXIV. 1. XXXIX. 7. ac Ez. XII. 13. — Mich. I. 15. ἀγάγωσι secundum Vat. et Compl. quod autem sine dubio mutandum est in ἀγαγῶ σοι, ut habet Theodoretus, licet mendam Arabs jam habuerit. Aqu. Ps. LXXVII. 71. — הִגִּישׁ Hiph. a נָגַשׁ *accedere fecit, admovit.* Aqu. Symm. Ex. XXI. 16. — הוֹלִיךְ Hiph. a יָלַךְ *ire.* Levit. XXVI. 13. Deut. VIII. 2. 15. ubi pro ἀγαγόν- f τος alii libri habent ἐξαγαγόντος, ratione habita exitus ex Ægypto. Ies. XLVIII. 21. Hos. II. 14. — הוֹצִיא Hiph. a יָצָא *exeo, educo.* Ex. XV. 22. — הֵיתִי Chald. Aphel ab אֲתָה *venio, duco.* Dan. III. 13. et VI. 24. — הָלַךְ *eo, vado.* Ez. XXXI. 4. ubi voci Hebr. tribuerunt notionem hiphilicam. — הִנְחָה Hiph. *duco.* Deut. XXXII. 12. et Job. g XXXVIII. 32. — *חָבַר Hitp. הִתְחַבֵּר *consociare se.* Dan. XI. 6. sec. Chis. non male quoad sensum. — *יָבַל Hoph. הוּבַל *adducor.* Ies. LV. 12. sec. Compl. — הֶעֱלָה Hiph. ab עָלָה *ascendere facio.* 2 Reg. XXIV. 26. 2 Par. II. 16. σὺ ἄξεις. Ez. XVI. 39. — הֶעֱמִיד *stare facio, colloco,* Hiph. ab עָמַד. Dan. XI. 13. ἄξει ὄχλον πολὺν ὑπὲρ τὸν πρό- h τερον, coget exercitum priori longe majorem, ubi ἄγειν vel pro συνάγειν vel pro προσάγειν positum est. Conf. Sturzii Lex. Xenoph. s. h. v. n. 7. — לָקַח *accipio,* etiam *mecum sumo.* Num. XI. 16. ἄξεις αὐτοὺς, una tecum sumes. Job. XXXVIII. 20. Jer. XLI. 12. et XLIII. 10. — מִנְהָג *ductus.* 2 Reg. IX. 20. — מָשַׁךְ *extraho.* Job. XL. 20. — נָהַג i Kal. et Pih. *duco.* Ex. III. 1. 2 Reg. IX. 20. ὅτι ἐν παραλλαγῇ ἦγεν sec. Compl. ac Symmachum, ubi post ἦγεν supplendum est ἑαυτὸν, et ἄγειν *incedere* notat, cum celeriter incedat. Reliqui libri habent ibi ἐγίνετο e glossemate. 1 Par. XX. 1. ἤγαγεν, ubi Compl. habet ἀπήγαγεν. Ies. XX. 4. LXIII. 14. — 2 Sam. VI. 4. ἦγον τὴν ἅμαξαν, *trahebant* k currum, coll. 1 Par. XIII. 7. 2 Reg. IV. 24. Ies. XX. 4. ἄξει βασιλεὺς

a Ἀσσυρίων τὴν αἰχμαλωσίαν Αἰγύπτου,
captivos ducet rex Assyriorum
Ægyptios. — נָהַל *duco* Pih. Ies.
XLIX. 10. — *נָתַן *do, reddo, exhi-
beo. Ies. XLIII. 6. ἐρῶ τῷ Βοῤῥᾷ, ἄγε,
dicam septentrioni, *redde*. Ibid. v.
9. ἀγαγέτωσαν τοὺς μάρτυρας, *exhibeant*
testes. — עָשָׂה *facio*, etiam *celebro*.
Esth. IX. 18. ἦγον αὐτὴν ἡμέραν ἀνα-
παύσεως μετὰ χαρᾶς, *celebrabant* diem
b illum quietis cum gaudio. Ibid. v.
19. 21. 22. 3 Esdr. I. 1. 19. coll.
2 Par. XXXV. 1. 16. 17. 18. Sic
apud Ælian. V. H. XIV. c. 20.
ἑορτὴν ἄγουσι τὴν καλουμένην νηστείαν οἱ
Ταραντῖνοι. — קָרָא *voco*. Ies. XIII.
3. ἄγω αὐτούς. Sensum expresse-
runt. — *תָּאַר *definio, describo*. Jos.
XV. 9. ἄξει τὸ ὅριον εἰς Βαάλ, non
male quoad sensum. Simili ratione
c nos die Gränze führen, *to fix the
boundaries*, dicere solemus. — Sir.
XXX. 25. πρὸ καιροῦ γῆρας ἄγει μέ-
ριμνα, Vulg. ante tempus senectam
adducet cogitatus, h. e. cogitationes
molestæ, curæ. Ibid. v. 31. εἰ ἔστι
σοι οἰκέτης, ἄγε αὐτὸν ὡς σεαυτόν, i. q.
v. 30. ἔστω ὡς σύ, ubi ἄγειν est *ali-
quem tractare, se gerere erga ali-
quem*. 1 Macc. VI. 15. τοῦ ἀγαγεῖν
d καὶ ἐκθρέψαι αὐτὸν τοῦ βασιλεύειν, ut
institueret et educaret illum ad reg-
nandum. (Ita Ælian. V. H. Lib.
XIV. c. 20. τοῦ παιδὸς, ὃν ἦγε, διὰ
τῆς ὁδοῦ ἰσχάδι (Sic enim distingu-
endum putat Bielius pro ἦγε διὰ τῆς
ὁδοῦ, ἰσχάδι) περιτυχόντος, quum puer,
quem *instituebat*, per viam in ficum
incidebat. Sic et ibid. XII. 43.
παίδων ἀγωγή, puerorum *institutio*,
e unde παιδαγωγὸς dictus est puero-
rum magister.) ubi aliam, sed minus
commodam, interpretationem secu-
tus est Michaëlis in Anim. ad h. l.
Ibid. VII. 48. ἤγαγον τὴν ἡμέραν,
celebrarunt diem, coll. 2 Macc. II.
16. et X. 8. ac Xenoph. Cyrop. VI.
2. 3. Vide alibi Δρομή, Ἡσυχία,
Παῤῥησία, Πῦρ. Τέλος.

ἌΓΟΜΑΙ, *ducor*. בּוֹא *venio, du-
cor*. Ps. XLIV. 17. Prov. VII. 22. f
ὥσπερ βοῦς ἐπὶ σφαγὴν ἄγεται, ut bos
ad cædem abit. גִּלָּה. Pih. *revelo*.
Ies. XVI. 3. μὴ ἀχθῇς, quæ verba
Montf. transtulit: *ne moleste feras*.
— Scilicet pro אַל־תְּגַלִּי ne reve-
les, h. e. prodas, legerunt אַל־תִּגְלִי
ne migres, seu, ut etiam reddi pot-
est: ne abducaris, scil. in captivita-
tem, nam גָּלָה præter *revelandi*
etiam *migrandi* notionem habet. — g
הוּבַל Hoph. a יָבַל, *deducor, deferor*.
Ies. LIII. 7. ὡς πρόβατον ἐπὶ σφαγὴν
ἤχθη, ubi tamen Grabius in Diss.
de Vitiis LXX p. 39. apud Justi-
num M. pariter ac Clementem Alex.
pro ἤχθη rectius ἥκει legi male opi-
natur. Contrarium docet locus
Prov. VII. 22. ubi etiam ἄγεσθαι
de *sponte sequente* dicitur, ut series
orationis docet. — הֵיתַי Chald. h
Hoph. ab אֲתָה *venio*. Dan. III.
13. — *נֶגַע *plaga*. Ies. LIII. 8.
Videntur נֶגַע accepisse pro נָהַג,
quod *ducere* notat, vel legerunt
נֻגַּע, et acceperunt illud pro הֻגַּע:
nam הִגִּיעַ *pervenire* notat. — נִהַג
Pih. Nah. II. 7. — נִלְקַח Niph. a
לָקַח *sumere, ducere*. Esther. II. 8.
— לֹא עֲבַר *non transeo*. Esth. IX.
28. ἡμέραι αὗται ἀχθήσονται εἰς τὸν i
ἅπαντα χρόνον, dies illi *celebrabuntur*
omni tempore. Ita Ælian. V. H.
L. IX. c. 5. Ὀλυμπίων ἀγομένων. Cf.
supra s. v. ἄγω. — עָשַׁק *opprimo*.
Ies. LII. 4. εἰς Ἀσσυρίους βίᾳ ἤχθησαν,
ubi sensum expresserunt. — Præte-
rea legitur ἄγεται apud LXX Prov.
XVIII. 2. ubi in textu Hebraico
nihil habet, cui respondeat. Jaege-
rus retulit ad יַחְפֹּץ e priore mem- k
bro supplendum, ac conjicit, forte
ἀγαπᾷ, *probat, delectatur*, legen-
dum esse. Sed eodem jure quoque
referri potest ad לִבּוֹ *cor ejus*, quod

a lectioni receptæ æque conveniret, ac conjecturæ Jaegerianæ. — Sap. VIII. 2. νύμφην ἀγαγέσθαι, *sponsam assumere*. Ibid. v. 9. ubi ἀγαγέσθαι πρὸς συμβίωσιν est Lat. *in matrimonium duci*, ut sæpius apud profanos v. c. Dionys. Hal. Vol. I. p. 539. et Vol. IV. p. 2238. ed. Reisk.

Vide alibi Αἰχμάλωτος et Εὐφροσύνη.

ἈΓΟ'ΜΕΝΟΣ, *ductus, adductus.* —
b גַּלְמוּד *solitarius, desolatus.* Job. XXX. 3. ἐνδείᾳ καὶ λιμῷ ἀγόμενος sec. Ald. Per se quidem potest ferri hæc lectio, sed non commode conciliari cum textu Hebraico, nisi post ἀγόμενος omissum aut supplendum esse εἰς ἔρημον statuere velis. Sed reliqui libri omnes habent ἄγονος, quod vide infra. — יוּבַל fut. Hoph. a יָבַל. Jer. XI. 19. — לְקֻחִים part.
c Pah. a לָקַח. Prov. XXIV. 11. ἀγομένους εἰς θάνατον, *abreptos ad mortem*. — מֻגְלָה part. Hoph. Jer. XL. 1. τῶν ἀγομένων εἰς Βαβυλῶνα. Vide supra s. v. ἄγομαι. — מוּצֵאת part. Hoph. fœm. a יָצָא. Gen. XXXVIII. 25. — נָהוּג part. Pahl a נָהַג *duco*. Ies. LX. 11. — נוּגָה part. Niph. a יָגָה *mœrore affecta, afflicta*. Thren. I. 5. Legit נְהוּגוֹת,
d a נָהַג *ducere, deducere,* nisi forte loco ἀγόμεναι reponendum erit ἀχόμεναι vel ἀχθόμεναι. — *סְבִיבוֹת *circuitus.* Inc. Job. XXIX. 5. סְבִיבוֹתַי, ἀγόμενοι ὑπ' ἐμοῦ, ducti a me, seu: quorum dux eram. Libere verterunt. Sermo enim ibi est de servis, non autem de liberis. — *שָׁכַב *jacuit.* Symm. Ies. LI. 20. qui mihi sensum expressisse ac ideo
e vertisse videtur, quia in sequentibus חוּצוֹת per *retia* transtulit.

ἈΓΩΓΗ', *ductus, educatio, vitæ ratio, institutum.* — אָמַן *nutrio.* Esth. II. 20. Ἐσθὴρ οὐ μετήλλαξε τὴν ἀγωγὴν αὐτῆς, Esther non mutavit vitæ suæ rationem. Sensum expressit. — יָבָל s. יֶבֶל, *rivus.* Ies. XXX. 25. Symm. quasi *ductus aquarum*. — מִנְהָג *incessus.* Symm. ac Theod. et Compl. 2 Reg. IX. 20. f
ἡ ἀγωγὴ ὡς ἡ ἀγωγή, *incessus* s. *gressus* ejus sicut *incessus*. — שָׁלוֹם *pax, prosperitas.* Esther X. 3. διηγεῖτο τὴν ἀγωγὴν παντὶ τῷ ἔθνει, quæ verba, ut certe aliqua ratione cum textu Hebr. conveniant, ita reddenda esse arbitror: omnem eorum vitæ rationem regebat ac moderabatur, h. e. dux gentis erat. — 2 Macc. IV. 16. ὧν ἐζήλουν τὰς ἀγωγάς, g
quorum instituta æmulabantur. (coll. Polyb. XVIII. 1. 2.) Ibid. VI. 8. τὴν αὐτὴν ἀγωγὴν ἄγειν, eundem ritum aut morem celebrare ac colere. Ibid. XI. 24. τὴν ἑαυτῶν ἀγωγὴν αἱρετίζοντας, suam ipsorum institutionem præferentes. 3 Macc. IV. 10. ubi pro ἀγωγὴν sine dubio reponendum est διαγωγήν. Hesych. ἀγωγή, τρόπος, ἀναστροφή, ἀπαγωγή, h
ὁδός.

ἈΓΩ'Ν, *certamen.* Sap. IV. 2. ἀμιάντων ἄθλων ἀγῶνα νικήσασα, agonem s. certamen, cui proposita sunt æterna præmia, vincit. Ibid. X. 12. ἀγῶνα ἰσχυρὸν ἐβράβευσεν αὐτῷ, arduum certamen obeundum ei constituit. 2 Macc. IV. 18. et X. 28. ubi ἀγὼν de *certamine bellico* intelligendum est. Conf. Sturzii Lex. i
Xenoph. s. h. v.

ἈΓΩ'ΝΑ ΠΑΡΕ'ΧΩ, *negotium facesso, molestiam creo.* הֶלְאָה Hiph. *fatigo.* Theodot. et LXX Ies. VII. 13. μὴ μικρὸν ὑμῖν ἀγῶνα παρέχειν ἀνθρώποις, καὶ πῶς κυρίῳ παρέχετε ἀγῶνα; num parum vobis videtur, dum hominibus molesti estis, Deo quoque resistentia vestra molestiam creare? k

ἈΓΩΝΙ'Α, *angor, anxietas.* 2 Macc. III. 14. ἦν δὲ οὐ μικρὰ ἀγωνία καθ' ὅλην τὴν πόλιν, erat autem non

a parva anxietas in tota civitate. Ibid. v. 16. et 19.

'ΑΓΩΝΙΑ'Ω, *in angustiis ago et versor, trepido, timeo.* חָרַד *trepidavit, territus est.* Inc. 1 Sam. IV. 13. — *יָרֵא *timeo.* Dan. I. 10. sec. Chis. ἀγωνιῶ τὸν κύριόν μου τὸν βασιλέα, timendus mihi est rex dominus meus. — Esther VII. 1. ubi pro ἠγωνίασεν in Ed. vetere altera, ab
b Usserio edita ex Arundel. Bibl., ἠγωνίασεν rescribendum est, coll. XV. 8. ἀγωνιάσας ἀνεπήδησε ἀπὸ τοῦ θρόνου αὐτοῦ. Phav. ἠγωνίασε, ἐφοβήθη. In fragmento Lexici Græci, quod Hermannus libro de Emendanda Ratione Græcæ Grammaticæ subjecit, p. 340. n. 188. hæc leguntur: ἀγωνία, ὁ ἀγὼν, καὶ ὁ φόβος, καὶ ἡ λύπη, ἀφ' οὗ καὶ ἀγωνιῶν ἀντὶ τοῦ λυπεῖσ-
c θαι καὶ φοβεῖσθαι.

'ΑΓΩΝΙ'ΖΩ et med. 'ΑΓΩΝΙ'ΖΟΜΑΙ, *certo, contendo,* ac metaphorice *omnem operam impendo.* שׂוּם בָּל, Chald. *pono cor.* Dan. VI. 14. περὶ τοῦ Δανιὴλ ἠγωνίσατο τοῦ ἐξελέσθαι αὐτὸν, multum contendebat, ut Danielem liberaret. Sir. IV. 31. ἕως τοῦ θανάτου ἀγώνισαι, summum vitæ periculum pro veritate subire. 1
d Macc. VII. 21. ἠγωνίσατο Ἄλκιμος περὶ τῆς ἀρχιερωσύνης, h. e. ut Josephus interpretatus est: Ἄλκιμος δὲ τὴν ἀρχὴν αὐτοῦ βουλόμενος βεβαιώσασθαι. 2 Macc. VIII. 16. et XIII. 14. γενναίως ἀγωνίσασθαι.

'ΑΓΩΝΙΖΟ'ΜΕΝΟΣ ΕΙ'ΜΙ', *sum contendens, omni opera annitor.* הֲוָה מִשְׁתַּדַּר· Chald. part. Hithp. a שְׁדַר *sum satagens, operam do.*
e Dan. VI. 14. ἕως ἑσπέρας ἦν ἀγωνιζόμενος τοῦ ἐξελέσθαι αὐτὸν, usque ad vesperam multum contendebat, ut liberaret eum.

*'ΑΓΩΝΙΣΤΗ'Σ, *certator, pugil, athleta.* 4 Macc. XII. 15. τοὺς τῆς ἀρετῆς ἀγωνιστὰς, virtutis *cultores.*

'ΑΓΩ'Ρ. Est ipsummet Hebraicum עָגוּר *hirundo.* Aquila. Ies. XXXVIII. 14. ἵππος ἀγώρ. Theodotion χελιδὼν ἀγώρ. Hesychius: 'Αγὼρ, ἀετὸς, Κύπριοι. ubi Bochartus Hieroz. P. II. L. I. c. 11. ingeniose suspicatus est, scriptum ibi fuisse 'Αγὼρ, γέρανος, et vocis γέρανος priore parte omissa propter præcedentis ὁμοιόπτωτον, ex ανος factum esse ἀετός.

*'ΑΔΑ'Μ, *Adam.* אָדָם. Symm. Gen. XXV. 30. legit הָאָדָם. V. Scharfenbergium ad Cappelli Critt. S. p. 806.

'ΑΔΑΜΑ'ΝΤΙΝΟΣ, *adamantinus,* ac metaphorice *firmus, maxime munitus.* — אֲנָךְ *perpendiculum plumbeum.* Amos VII. 7. ἐπὶ τείχους ἀδαμαντίνου, in muro *firmissimo.* (Hesych. ἀδαμάντινα, στερρά. Conf. Platonem de Rep. Lib. II. p. 593. et auctores laudatos Wolfio not. ad Liban. Ep. III. p. 5. et Spanhem. ad Callimachum p. 412.) Vide Michaëlis Supplem. p. 104. — שָׁמִיר *adamas.* Jer. XVII. 1. ἐν ὄνυχι ἀδαμαντίνῳ, in ungue adamantino. 4 Macc. XVI. 13. ἀδαμάντινον νοῦν.

'ΑΔΑ'ΜΑΣ, *adamas.* אֲנָךְ *perpendiculum plumbeum.* Symm. et LXX Amos VII. 7. et 8. Defendit hanc versionem Reinesius Varr. Lectt. L. II. c. 7. — Sir. XVI. 14. sec. Alex. τὸ φῶς αὐτοῦ καὶ τὸ σκότος ἐμέρισεν ἀδάμαντι, lucem suam ac tenebras divisit adamante, quasi muro adamantino, h. e. prorsus ac perpetim. Sic Camerarius, qui sensum ita constituit: immutabiles esse vices lucis ac tenebrarum, et has infringi non posse. Vide ad h. l. Drusium et ejusd. Proverb. Class. I. Lib. IV. n. 41.

'ΑΔΑ'ΜΑΣΤΟΣ, *indomitus.* Sir. XXX. 8. ἵππος ἀδάμαστος, equus indomitus. Xenoph. Equ. I. 1. 4 Macc. XV. 13. ἀδάμαστα πάθη. Hesych. ἀδάμαστον, ἀνυπότακτον.

"ΑΔΕΙΑ, *vacuitas a metu, securi-*

a tas, *fiducia, libertas, immunitas, venia, potestas libera*. Sap. XII. 11. ἐφ' οἷς ἥμαρτον ἄδειαν διδοὺς, quæ verba Bielius male reddidit: *peccatorum veniam dedisti;* nam, ut recte monuit Bretschneiderus, ἄδεια, ut contexta oratio docet, est h. l. *licentia, venia peccandi*, hoc sensu: tu, neminem timens, potestatem fecisti illis eorum, in quibus peccarunt.
b Dio. Cass. I. 41. p. 267. ed. Reimari: δοῦναι ἄδειαν τῆς ἐκδημίας, *veniam dare emigrandi*. Joseph. de Bell. Jud. IV. 8. p. 294. ed. Haverc. ἄδεια τῶν ἁρπαγῶν, *prædandi licentia*. — 2 Macc. XI. 30. μετὰ τῆς ἀδείας, cum securitate. 3 Macc. VII. 12. ἔδωκεν αὐτοῖς ἄδειαν πάντων, dedit illis potestatem liberam. — Hesych. ἄδεια, ἀργία, ἀφοβία, εὐδία.
c Idem: ἄδειαν, ἐξουσίαν ἄφοβον. Idem: ἀδεής, ἄφοβος, ἀδεῆς.

*ἌΔΕΙΠΝΟΣ, *incœnatus, jejunus*. טְוָת Chald. idem. Dan. VI. 18. ἐκοιμήθη ἄδειπνος. Arab. طوى notat: *studio nihil comedere*. Conf. Schultens. Opera Minora p. 324. Aristoph. Acharn. v. 1153. ubi v. Schol. Hippocr. Aphor. Sect. V. Aphor. 41. p. 1254.

d *ἈΔΕΚΤΟΣ, *non acceptus, non admissus*. — 3 Macc. IV. 2. sec. Cod. Alex. ἄδεκτον πένθος, luctus magnus, intolerabilis, ubi alii libri ἀνήκεστον, alii ἄληκτον habent, et quænam harum lectionum sit vera, vix definiri poterit. Equidem conjicio ἄλεκτον legendum esse: *luctus, qui verbis exprimi non potest*. Hesych. ἄδεκτον, ἄπιστον. Conf. quoque Sui-
e ceri Thes. Eccl. s. h. v.

ἈΔΕΛΦΗ', *soror*, it. *propinqua, cognata, consanguinea, popularis, ex eadem gente oriunda, altera*, item *uxor*, ac *dilecta*. אָחוֹת, quæ vox apud Hebræos æque late patet. Gen. XII. 13. 19. Ibid. XX. 12. soror ex patre, sed non ex matre, *semisoror*, coll. Lev. XVIII. 19. ac XX. 17. Num. XXV. 17. θυγατέρα ἄρχοντος Μαδιὰμ ἀδελφὴν αὐτῶν, filiam f principis Midian, *popularem* ipsorum. Lev. XVIII. 18. γυναῖκα ἐπ' ἀδελφῇ αὐτῆς οὐ λήψῃ, uxorem ad sororem ejus, h. e. ad alteram, non accipies. Confer Ez. III. 13. ubi Hebr. אשה אל אחותה, quod proprie est uxor ad sororem suam, LXX reddunt: ἑτέρα πρὸς τὴν ἑτέραν, *altera ad alteram*. Conf. Feselii Advers. Sacra Lib. V. c. 12. Job. g XLII. 11. ἀδελφαί, *cognatæ*. — Prov. VII. 4. εἶπον τὴν σοφίαν τὴν ἀδελφήν σου εἶναι, h. e. contrahe *intimam familiaritatem* cum sapientia. Vide ad h. l. Schultensium. Cant. IV. 9. ἀδελφή νύμφη, sponsa *dilectissima*, coll. v. 10. 11. V. 2. et 3. — Ez. XVI. 45. ἡ ἀδελφὴ ὑμῶν ἡ πρεσβυτέρα Σαμάρεια, ubi soror dicitur *is, cujus mores imitamur, similis*, h coll. v. 44. 47. et sic per totum fere caput. Hos. II. 1. τῇ ἀδελφῇ ὑμῶν, *popularibus vestris*. — Tobias cap. V. 26. *conjugem* suam nomine ἀδελφή alloquitur.

ἈΔΕΛΦΙΔΟΥ͂Σ, etiam ἈΔΕΛΦΙΔΟΌΣ, contracte Ἀδελφιδοῦς, *fratruelis, fratris* vel *sororis filius*. — אָח *frater*. Gen. XIV. 14. sec. Vat. ubi reliqui libri (excepto Oxon. ubi i ἀνεψιὸς legitur) ἀδελφὸς habent. Eadem diversitas lectionis reperitur quoque ibid. v. 16. ubi in Oxon. per υἱὸν τοῦ ἀδελφοῦ, ut in Lexico Hesychii, explicatur. Cant. VIII. 1. τίς δώῃ σε, ἀδελφιδέ, utinam tu frater meus esses, ubi Complut. ἀδελφὸν habet, ex quo conjici posse videtur, loco ἀδελφιδὲ reponendum esse ἀδελφιδόν. — דּוֹד *dilectus*. Cant. I. 12. k II. 3. ubi, ut fere semper in hoc libro, ἀδελφιδὸς *præ cæteris carum, admodum dilectum* notat. Vide et Ælian. V. H. III. 7. — Cant. V. 1. Aqu. et Symm. ubi duæ versiones coaluerunt.

*ἈΔΕΛΦΙΚΩ͂Σ, *fraterne*. 4 Macc. XIII. 9.

ἈΔΕΛΦΟΚΤΟ'ΝΟΣ, *fratricida*. Sap. X. 3. ἀδελφοκτόνοις συναπώλετο

a θυμοῖς, fratricidalibus simul deperiit furoribus, ubi θυμοὶ ἀδελφοκτόνοι est ira ac furor *Caini*, qui perdidit Abelum cæde. — Herodot. III. 65. Plutarch. T. VII. p. 48. 5. Reisk.

*ἈΔΕΛΦΟΠΡΕΠΩ͂Σ, *pari cum fratribus virtute*. 4 Macc. X. 12. Carent hac voce Lexica.

ἈΔΕΛΦΟ'Σ, *frater*, item *cogna-*
b *tus, popularis, amicus, proximus, alter.* אָח *frater*, quod æque late patet. Gen. XXVIII. 2. Λάβαν τοῦ ἀδελφοῦ, Labanis, *avunculi* sui, coll. XXIX. 10. Ibid. v. 4. ubi ἀδελφὸς, ut φίλος, non tam sensu proprio, quam eo usurpatur, quo in vita communi etiam *ignotos* hoc vocabulo compellare solemus. Ibid. v. 15. ἀδελφὸς *cognatum* notat. Ibid.
c XXXI. 23. παραλαβὼν πάντας τοὺς ἀδελφοὺς, assumtis omnibus *propinquis* suis, coll. v. 32. 37. 46. et 54. Lev. XIX. 17. ubi ἀδελφὸς est i. q. πλησίος aut ἕτερος. Ibid. XXV. 35. in notione *popularis*, coll. v. 36. 39. etc. et Num. XXVII. 4. Deut. XV. 2. τὸν ἀδελφὸν οὐκ ἀπαιτήσεις, a *populari* tuo non exiges, coll. v. 3. ubi opponitur τῷ ἀλλοτρίῳ, *alienigenæ*.
d Conf. Philonem de Charit. p. 701. ubi Mosen ἀδελφὸν nominare docet οὐ μόνον τὸν ἐκ τῶν αὐτῶν φύντα γονέων, ἀλλὰ καὶ ὃς ἂν ἀστὸς ἢ ὁμόφυλος ᾖ. 1 Reg. X. 32. εἰ ἔτι ζῇ, ἀδελφός μου ἐστὶ, si adhuc vivit, frater meus est, h. e. *amicus meus carissimus*, coll. IX. 13. Psalm. XXI. 23. CXXI. 8. ἕνεκα τῶν ἀδελφῶν μου καὶ τῶν πλησίον, propter populares et contribules
e meos. Prov. XVIII. 9. ἀδελφός ἐστι τοῦ λυμαινομένου ἑαυτὸν, *similis* est ei, qui fortunas suas dissipat. Ἀδελφὸν Græcis (v. c. Æliano V. H. II. 18. et XII. 1.) frequentari de *germano* ac *simili*, scriptorum exemplis docuit Koenius ad Gregor. Corinth. de Dialectis p. 269. — *אַחֲרֵי *post.* Jud. IX. 14. Legit אָחִיךָ *frater tuus* pro אחריך, h. e. *post te.* — אִישׁ *vir.* Lev. XXVI. 37. ὁ ἀδελ- f
φὸς τὸν ἀδελφὸν, alii in alios, pro ἕτερος τὸν ἕτερον, coll. Exod. XVI. 15. Joel. II. 8. sec. Vat. ubi in Ald. πλησίον legitur. — דּוֹד *dilectus.* Cant. V. 2. ἀδελφοί, *amici*. V. D'Orville ad Charit. p. 384. — כֹּהֵן *sacerdos.* 2 Par. XXXV. 14. Libere vertit, et ἀδελφοὺς in notione *collegarum* accepit. — עַם *populus.* Ex. XXII.
25. Ἀδελφὸς in notione *popularis* g
bene h. l. respondet Hebr. עַם, quod *aliquem de populo* seu *popularem* significat. — רֵעַ *amicus, socius.* Gen. XLIII. 34. ac Theodot. 1 Sam. XX. 41. — Ἀδελφὸς supplendum fortasse Tob. IV. 20. ante τοῦ Γαβρία. Confer Sturz. de nominibus Græcorum Progr. I. p. 14. — Plura de hac voce vide apud Fesselium in Adverss. Sacris Lib. V. c. h
11. p. 474. seq.

ἈΔΕΛΦΟ'Σ ΤΗ͂Σ ΓΥΝΑΙΚΟ'Σ, *frater uxoris.* יָבָם *levir.* Deut. XXV. 5. 7. — *יָבַם Pih. *leviri officium præsto.* Deut. XXV. 7.

ΓΥΝΗ' ΤΟΥ͂ ἈΔΕΛΦΟΥ͂, *uxor fratris.* — יְבֶמֶת *fratria, glos.* Deut. XXV. 7. 9.

ἈΔΕΛΦΟ'Σ ΤΟΥ͂ ΠΑΤΡΟ'Σ, *frater patris.* — דּוֹד *patruus.* Lev. X. i
4. XXV. 49. Esther II. 7. 15. Adde Inc. 2 Reg. XXIV. 17.

ΘΥΓΑ'ΤΗΡ ΤΟΥ͂ ἈΔΕΛΦΟΥ͂ ΤΟΥ͂ ΠΑΤΡΟ'Σ, *filia fratris patris.* — דֹּדָה *amita, soror patris*, aut, ut hic vertitur: *filia amitæ.* Ex. VI. 20.

ἈΔΕΛΦΟ'ΤΗΣ, *fraternitas.* 1 Macc. XII. 10. et 17. ubi *fraternam necessitudinem* notat, seu *ami-* k
citiam, ac cum φιλότης conjungitur. 4 Macc. IX. 23.

*ἈΔΕ'ΣΠΟΤΟΣ, Gl. Vet. *indominabilis, dominum non habens.* Sir. XX. 31. sec. Compl. ἀδέσποτος τροχηλάτης τῆς ἰδίας ζωῆς, vitæ propriæ

a gubernator absque domino, h. e. Deo. Homo sibi relictus eleganter h. l. comparatur cum navi, quæ gubernatore caret, de qua vox ἀδέσποτος κατ' ἐξοχὴν adhibetur. Conf. Schweighaeuseri Lex. Polyb. s. h. v.

*ΑΔΕΩΣ, *forti animo, intrepide, absque metu.* Occurrit 3 Macc. II. 32. ἀδεῶς ἐπεχείρουν ἑαυτοὺς ῥύσασθαι ἐκ b τῶν ἀπογραφῶν, intrepide se ipsos ab illa translatione de matriculis Alexandrinorum in matriculas Ægyptiorum liberare conati sunt. Hesychius: ἀδεῶς, ἀφόβως. Idem tradit Phavorinus p. 16.

ἈΔΗΛΟΠΟΙΕ'Ω, *occultum, obscurum reddo, aboleo, aufero.* Vox hæc, qua Lexica ditari possunt, reperitur apud Symmachum Job. c IX. 5. ἐξαίρων ὄρη καὶ ἀδηλοποιῶν αὐτὰ, qui montes aufert, eosque obscuros seu occultos reddit. In textu Hebr. est וְלֹא יָדָעוּ, quod LXX reddiderunt: καὶ οὐκ οἴδασι, et Hieronymus: *et nesciebant.* Si vero quæritur, cur ita transtulerit Symmachus, facilis est responsio. Nempe ita vertit vel ideo, quia incommodum ipsi videretur, montibus, rebus d inanimatis, ignorantiam h. l. tribui, vel voci יָדָעוּ notionem passivam subjiciens: *ita ut non amplius viderentur,* h. e. e conspectu removit. — Adjectivum ἀδηλοποιὸς reperitur apud Homer. Il. Β', 455. et Eurip. Medea 1201. Schol.

ἌΔΗΛΟΣ, *non apparens, obscurus, incertus.* ΤΑ' ἌΔΗΛΑ, *obscura.* — בַּטֻּחוֹת *in præcordiis.* e Ps. L. 7. τὰ ἄδηλα καὶ τὰ κρύφια τῆς σοφίας σου ἐδήλωσας, sapientiam occultam ac absconditam me docuisti. Scilicet טֻחוֹת vel *renes* h. l. significat, vel *interiora animi.* — *הֶבֶל *vanitas.* Symm. Cohel. IX. 1. Admodum enim erravit Bielius, qui in Thesauro suo Philol. p. 21. Symmachum hac voce usum esse contendit pro לֹא יוֹדֵעַ *nesciens,* quæ tamen diserte per οὐκ ἐπίσταται ex- f pressit, ut vel e levissima collatione apparet. Potius illud ἄδηλα vel de suo addidit, in opinione scilicet versans, orationem h. l. mancam esse, vel, quod mihi magis vero accedere videtur, in suo codice post לִפְנֵיהֶם habuit הֶבֶל, quod ob הַכֹּל initio commatis sequentis facile excidere potuit. Tribuisse autem eum voci הֶבֶל hanc notionem (e propria sig- g nificatione *vaporis* aut *pulvisculi aërem obscurantis* facile derivandam), vel ex eo demonstrari potest, quod ibid. VIII. 14. eam per ἄπορον, *quod difficulter cognosci ac reperiri potest,* et quidem bis exposuit. — 2 Macc. VII. 34. ἀδήλοις ἐλπίσι, incertis spebus. Eodem sensu vox occurrit apud Lucianum de Gymnas. p. 393. et Hermotim. p. 535. h — 3 Macc. I. 14. ἄδηλόν τι τιθέμενοι τὸ γινόμενον, *inopinatum* malum aliquod accidisse opinantes: ubi ἄδηλον *omne, quod inopinato accidit, improvisum* notat. Sic et ἄδηλος πόλεμος apud Græcos usurpatur.

ἈΔΗΜΟΝΕ'Ω, *gravissime angor, ad desperationem redigor, pene exanimor.* נְשַׁמַּם Niph. a שָׁמֵם *desolari, vastum esse, obstupescere.* Aqu. Job. i XVIII. 20. ἀδημονήσουσιν ὕστεροι. Lege ὕστεροι. Vulg. *stupebunt novissimi.* Symm. Cohel. VII. 17. ἵνα μὴ ἀδημονῇς περισσῶς, ubi LXX habent ἐκπλαγῇς. — עָטַף *tegor, obruor.* Symm. Ps. LX. 3. ubi LXX ἀκηδιάσαι habent. Scilicet verba *tegendi* apud Orientales haud raro ad animum transferuntur, ac notant *animi deliquium pati,* aut *animo tristi esse.* k — חפזן Inf. *festinando* s. *fuga.* Symm. Ps. CXV. 11. εἶπον ἀδημονῶν, dixi in summa animi perturbatione vel desperatione. Sic Ælian. V. H. Lib. XIII. c. 3. ἀπηλλάγη ἀδημονῶν. abiit in summa animi perturbatione. Hesych. ἀδημονῶν, ἀγωνιῶν. Idem ha-

a bet Lex. Cyrilli MS. Brem. ubi etiam δυσφορῶν, *moleste ferens,* exponitur. Suidas: ἀδημονῶ, λίαν λυποῦμαι. et: ἀδημονούσης, ἀπορούσης. Etym. M. ἀδημονεῖν, ἀλύειν καὶ ἀπορεῖν, ἀμηχανεῖν.

ἍΙΔΗΣ (per ᾳ, quasi ἀΐδης, ex α priv. et εἴδω, *video*), proprie *quod videri nequit* (q. d. ἀειδὴς, ἀόρατον, ut Plutarchus exponit de Isid. et *b* Osirid. p. 382.), *locus obscurus et tenebricosus, infernus, locus ac status mortuorum, receptaculum animarum, sepulcrum* et *profunditas terræ.* — אַבְנֵי בוֹר *lapides foveæ.* Ies. XIV. 19. ubi sermo est de cadaveribus, quæ in foveis lapidibus obruta jacent. — דּוּמָה *silentium,* ac metaph. *sepulcrum* ac *status mortuorum,* ex poëtica descriptione in- *c* ferni in S. S. Ps. XCIII. 17. παραβραχὺ παρῴκησεν τῷ ᾅδῃ ἡ ψυχή μου, parum aberat, quin morti occubuissem. Ibid. CXIII. 26. — צַל מָוֶת *umbra mortis,* seu *umbra densissima.* Job. XXXVIII. 17. πυλωροὶ ᾅδου, portitores inferni. — *רְפָאִים *gigantes,* etiam *mortui.* Prov. II. 18. παρὰ τῷ ᾅδῃ, μετὰ τῶν γηγενῶν. ubi duæ versiones coaluerunt, ita ut po- *d* sterior videatur vera LXX Intt. versio (qui nunquam רְפָאִים per ᾅδην, sed semper per γηγενεῖς transtulerunt) esse, et verba παρὰ τῷ ᾅδῃ merum glossema contineant. — *שְׁאֵלָה, *petitio.* Aqu. Symm. Theod. Ies. VII. 11. Hi omnes legerunt mutatis punctis שְׁאֹלָה a שְׁאוֹל. — שְׁאוֹל, *tartarus, infernus.* Gen. XXXVII. 34. καταβήσομαι πρὸς τὸν *e* υἱόν μου εἰς ᾅδου, descendam præ mœrore ad inferos ad filium meum. Hic et alibi sæpius, v. c. Num. XVI. 30. 33. Ies. XIV. 11. 15., εἰς ᾅδου ponitur pro εἰς ᾅδου δόμον vel οἶκον. Vide L. Bos. Ellips. Gr. p. 113. seq. ed. Schaeferi. — Gen. XLIV. 31. κατάξουσιν μετ' ὀδύνης εἰς ᾅδου, nostra culpa in summo mœrore vitam suam finiret. 1 Sam. II. 6. κατάγει εἰς ᾅδου καὶ ἀνάγει, occidit et in vitam revocat. 1 Reg. II. 9. κατάξεις τὴν πολιάν αὐτοῦ εἰς ᾅδου, canos ejus ad inferos demittes. Job. XVII. 13. ᾅδης μου ὁ οἶκος, apud inferos domum meam exspecto. Psalm. XXIX. 3. et XLVIII. 16. ᾅδης *statum admodum miserum* notat. coll. LXXXV. 12. et LXXXVIII. 47. Cant. VIII. 6. ὡς ᾅδης, sicut *mors.* Ez. XXXII. 26. οἳ κατέβησαν εἰς ᾅδου ἐν ὅπλοις, qui cum armis suis sepulti sunt: ubi vide sequentia. Amos IX. 2. ἐὰν κατορυγῶσιν εἰς ᾅδου, si vel ad inferos penetrarint. Ion. II. 3. ἐκ κοιλίας ᾅδου, ex *profundo mari,* aut ex *medio mari profundo,* coll. v. 4. — Commemorantur quoque πύλαι ᾅδου Ies. XXXVIII. 10. et Sap. XVI. 13. qui alibi Ps. CVI. 8. πύλαι θανάτου vocantur. — Præterea legitur apud LXX Jer. XLI. (al. XXXIV.) 5. ubi הוֹי אָדוֹן *eheu domine* a LXX redditur: οὐαὶ κύριε καὶ ἕως ᾅδου, ita ut duæ versiones coaluerint. Illud ἕως ᾅδου glossema est, natum ex vocibus Hebraicis הוֹי אָדוֹן, quæ literis Græcis (ὢ ἀδών) aliquis in margine scripserat, quæque postea ab aliquo imperito librario commutatæ sunt in Græcas voces affines. Ita quoque statuerunt Nobilius, Sixt. Amama et Cappellus. — Cant. Tr. Pu. 58. ἐξείλετο ἡμᾶς ἐξ ᾅδου. Tob. III. 10. coll. VI. 15. Sap. I. 14. ᾅδου βασίλειον, regia mortis, ubi ᾅδης Bretschneidero esse videtur *is, qui inferni imperium tenet,* nempe diabolus, coll. v. 16. et II. 24. — Sic sumi quoque videtur Hos. XIV. 14. Sir. IX. 15. ἕως ᾅδου, *k* usque ad mortem. — Ibid. XIV. 12. διαθήκη ᾅδου, tempus constitutum mortis. Ibid. LI. 7. ἐκ βάθους κοιλίας ᾅδου, ex profunditate ventris inferni.

ΟἹ ἘΝ ἍΙΔΟΥ, scil. οἴκῳ seu δόμῳ ὄντες, *qui sunt in domo sepulcri* vel

a *mortui.* יוֹרְדֵי בוֹר, *descendentes in foveam.* Ies. XXXVIII. 18. οὐ γὰρ οἱ ἐν ᾅδου αἰνέσουσί σε, coll. Sir. XVII. 21.

ΠΥΘΜΗ'Ν ἍΙΔΟΥ, *fundum inferni.* דַּרְכֵי מָוֶת *viæ mortis.* Prov. XIV. 12. et XVI. 25.

*ἈΔΙΑΊΡΕΤΟΣ, *indiscretus, indivisus, inseparabilis.* Gen. I. 2. ubi pro ἀδιάκριτον, quod Hebraico בֹּהוּ
b in Symmachi versione respondet, schedæ Combefisianæ sensu non mutato præbent ἀδιαίρετον, ex illo forsitan subortum. Similem lectionis varietatem suppeditavit Doct. Kreyssigius P. II. Symbolarum ad Bielii Thesaurum p. 6. e loco Diodori Sic. Lib. III. c. 12. de auri fodinis Ægyptiacis, ex Agatharchide in Hudsoni Geogrr. Minn. Tom. I.
c p. 23. descripto, in quo quidem illum λίθον διακρίνειν, hunc autem λίθον διαιρεῖν scriptum reliquisse, utriusque auctoris editiones præ se ferunt. Hesych. ἀδιαίρετον, ἀχώριστον, ἄτμητον. Conf. quoque Suiceri Thes. Eccles. T. I. p. 96.

ἈΔΙΆΚΡΙΤΟΣ, *indiscretus, indistinctus,* etiam *non separandus, indubitatus.* — בֹּהוּ Symm. Gen. I.
d 2. ἀργὸν καὶ ἀδιάκριτον, *otiosum et indistinctum,* ubi tamen alii ἀδιαίρετον, *indivisibile,* legunt. Hesych. ἀδιάκριτον, ἀδιαχώριστον. Phavor. ἀδιάκριτον, ἀδιαχώριστον, μὴ ἔχον διάκρισιν. Orph. Hymn. in Nemes. v. 6. Hippocr. Coac. Prænot. p. 213. — גַּם *etiam.* Prov. XXV. 1. αὗται αἱ παροιμίαι Σαλωμῶντος αἱ ἀδιάκριτοι, quæ verba Jaegero ad h. l. judice vel
e verti possunt: *quæ non separantur nec separari debent* a Salomonicis superioribus, sed sunt veluti perpetua eorum appendicula, vel: quorum auctorem Salomonem esse *non dubitatur.* Conf. Lexicon N. T. s. h. v.

ἈΔΙΆΛΕΙΠΤΩΣ, *indesinenter, sine intermissione, continuo.* *לְעֵד *in testem.* Symm. Job. XVI. 8. qui לָעַד legisse censendus est; nam, ut jam *f*
recte monuit Kreyssigius l. l. P. II. p. 7., verba Symmachi: κατέδησάς με ἀδιαλείπτως ἐν ζυγῷ, minime cum Montfauconio ad v. 7. finem, sed cum Drusio ad v. 8. initium, referenda sunt. — תָּמִיד *jugiter.* Symm. Ps. LXXIII. 23. — 1 Macc. XII. 11. ἐν παντὶ καιρῷ ἀδιαλείπτως. 2 Macc. III. 26. ἐμαστίγουν αὐτὸν ἀδιαλείπτως, acriter eum cædebant. *g*
Ib. IX. 4. ἀδιαλείπτως ἐλαύνοντα κατανύειν πορείαν, summa contentione aut nulla itineris parte intermissa iter expedire. Sir. XI. 19. sec. ed. Complut. Adde Joseph. B. J. III. 7. 23. Hav. Polyb. IX. 3. 8.

ἈΔΙΆΛΥΤΟΣ, *indissolubilis.* לֹא יִקָּרֵעַ, *non lacerabitur.* Ex. XXXIX. 22. τὸ περιστόμιον ἀδιάλυτον, orarium indissolubile. *h*

ἈΔΙΑΠΝΕΥΣΤΟΣ, *non ventilatus auris, aura non perflatus.* לֹא יִפָּתֵחַ, *non aperietur,* aut, omisso אֲשֶׁר, *non apertum, inclusum seu sine spiraculo.* Symm. Job. XXXII. 19. ὡς οἶνος νέος ἀδιάπνευστος, *tanquam mustum, quod nondum deferbuit,* quæ verba Vulgatus bene transtulit: quasi mustum sine spiraculo; unde luculenter apparet, ἀδιάπνευστον notare h. l. *id,* *i*
quod spiritum non emittit seu emittere potest, adeoque non opus esse, ut cum Doederleinio in Scholiis ad h. l. statuatur, Symm. לא יפח legisse. — Jamblich. Vit. Pythag. c. 16. §. 68.

ἈΔΙΆΠΤΩΤΟΣ, *qui non labitur, stabilis, firmus.* Sap. III. 15. ἀδιάπτωτος ἡ ῥίζα τῆς σοφίας. Vulg. *quæ non concidat,* h. e. firma atque sta- *k*
bilis. Clemens Alex. Strom. II. p. 492. 14.

ἈΔΙΆΣΤΡΟΦΟΣ, *non distortus, non perversus,* metaphorice, *inconcussus, firmus, stabilis.* 3 Macc. III. 3. εὔνοια καὶ πίστις ἀδιάστροφος, benevolentiæ ac fides inconcussa et certa.

a Marc. Anton. I. 15. p. 20. Plutarch. T. IX. p. 119. Reisk.

ἈΔΙΆΤΡΕΠΤΟΣ, *qui averti nequit, immotus,* ac metaphorice, *qui pudore injecto deterreri* vel *detineri nequit,* a διατρέπομαι, i. q. ἐντρέπομαι, h. e. αἰσχύνομαι. Sir. XXV. 24. sec. Compl. γυνὴ ἀδιάτρεπτος, mulier impudica, quæ pudore injecto a voluptate detineri nequit, opponitur
b mulieri ἐχούσῃ τὴν αἰσχύνην. Ibid. XXVI. 10. (ubi vid. Drusius et Grotius) ac XLII. 11. θυγάτηρ ἀδιάτρεπτος, filia non verecunda, quæ a sua libertate ac lascivia averti nequit. Vulg. super filiam *luxuriosam.* Clemens Alex. Pæd. III. p. 255. 12. Διατρέπειν sæpe notat *injecto pudore deterrere vel avertere,* v. c. Herodian. Lib. I. c. 6. §. 20.
c διέτρεψε πρὸς ὀλίγον τὸ μειράκιον, adolescentulam injecto pudore deterruit.

ἈΔΙΑΤΡΈΠΤΩΣ, *immote, assidue.* Sir. XXVI. 11. ubi in Ald. loco ἀδιατρέπτῳ legitur ἀδιαστρέπτως, ita ut cum στερέωσον conjungatur, q. d. sine intermissione, nunquam avertens oculos, firma custodiam super filiam: sed litera σ e sequenti στε-
d ρέωσον voci ἀδιατρέπτῳ adhæsisse videtur. Idem valet quoque de altero loco ib. XLII. 11.

ἈΔΙΆΦΟΡΟΣ, *indifferens.* Sir. VII. 19. (17.) μὴ ἀλλάξῃς φίλον ἕνεκεν ἀδιαφόρου. Multi quidem statuunt, loco ἀδιαφόρου h. l. pariter ac XXVII. 7. reponendum esse διαφόρου, quod *præclarum* seu *eximium* notat: sed mihi secus videtur.
e Ἀδιάφορον, quod apud philosophos Græcos notat, *quod neque bonum neque malum est,* (Conf. Cic. Fin. III. 16.) deinde facili nexu significat quoque *divitias, opes,* ut sit i. q. διάφορον, quod *omnem rem præstantem, pecuniam, opes* (2 Macc. I. 35. III. 6. ubi χρήματα et διάφορα permutantur invicem, et IV. 28.) notat. Potest itaque locus Siracidæ com-
f mode ita verti: noli ullo pecuniæ pretio amicum permutare, unde statim sequitur: μηδὲ ἀδελφὸν γνήσιον ἐν χρυσίῳ σουφείρ, nec fratrem, qui vere est, auro præstantissimo. Idem valet de altero loco ib. XXVII. 1. χάριν ἀδιαφόρου πολλοὶ ἥμαρτον, quæ verba Vulgatus male vertit: propter *inopiam* multi deliquerunt. Verba enim sequentia: ὁ ζητῶν πληθῦναι ἀποστρέψει ὀφθαλμὸν αὐτοῦ, qui quærit g
locupletari, avertit oculum suum (scil. a lege divina, quod alibi additur, h. e. peccat), satis docent, hic quoque ἀδιάφορον notare *opes, divitias.* Suidas: τὸ δὲ ἀδιάφορον διχῶς λέγεται. ἅπαξ μὲν τὸ μήτε πρὸς εὐδαιμονίαν μήτε πρὸς κακοδαιμονίαν συνεργοῦν, ὡς ἔχει πλοῦτος, δόξα κ. τ. λ. Sir. XX. 17. sec. Compl. καὶ τὸ μὴ ἔχειν ὁμοίως ἀδιάφορον αὐτῷ, et ipsum non h
habere similiter indifferens est illi. Sermo est de prodigo, cui perinde est quod habet ac quod non habet. Ibid. XLII. 7. περὶ ἀδιαφόρου πράσεως, de indifferenti aut æquabili venditione, ut scil. indifferenti et æquali pretio vendas omnibus: ubi alii libri habent ἀδιαφθόρου (incorrupta, quæ est bonæ fidei et fit justo pretio), alii vero διαφόρου. i

*ἈΔΙΑΦΌΡΩΣ, *indifferenter.* Sir. VII. 19. sec. Compl. ἀδιαφόρως, h. e. ita, ut tibi indifferens ac perinde sit, an eum habeas amicum nec ne. Schol. Soph. Ajac. v. 678. Aristoph. Nub. 304. Athen. Deipnos. Lib. X. p. 437.

ἈΔΙΕΞΈΤΑΣΤΟΣ, *qui perquiri nequit, impervestigabilis, inenarrabilis.* Sir. XXI. 18. γνῶσις ἀσυνέτου k
ἀδιεξέταστοι λόγοι, sapientia imperiti sunt sermones obscuri, qui intellegi vel explicari non possunt. Sensus loci enim est: Quæ fatuus a sapiente audivit aut legit, inepte, inordinate et inconcinne aliis proponit. Vulg. *inenarrabilia* verba. Tigurina: sermones *inconsulti.* Grotio sunt *verba inpræmeditata.*

*ἈΔΙΚΑΣΊΑ, *denegatio administrationis juris, injustitia,* i. q. ἀδικία. l
רִיב *rixa, lis* et *contentio.* Symm.

a Psalm. LIV. 10. secundum Hex. Montf. ἀδικίαν καὶ ἀδικασίαν. Si lectio ἀδικασίαν sana est, ex altera Symmachi editione aut ex margine in textum irrepsit, pro utraque enim voce in textu Hebr. tantum רִיב legitur. Nec prorsus repudianda mihi vox ἀδικασία ideo videtur, quia est Lexicographis Græcis prorsus ignota, cum adjectivum ἀδίκασ-
b τος aliquoties reperiatur, v. c. apud Lucian. Abdicat. p. 450. A. unde ἀδικασία recte formari potuit. Nihilo minus tamen negari nequit, in Catena PP. GG. in Psalmos T. II. p. 49. ac Eusebii Commentario ad h. l. p. 60. loco ἀδικασίαν exhiberi διαδικασίαν, h. e. litem et contentionem, quam lectionem eo minus dubitarem in textum recipere, quo certius
c est, Symmachum verbo διαδικάζεσθαι pro Hebraicis רִיב et הֵרִיב usum esse, v. c. Job. XXIII. 6. et XXXIII. 13. Montf. legere mavult δικασίαν, litem, litigationem.

'ΑΔΙΚΕ'Ω, *injuriam facio, injuria afficio, injuste ago, inique opprimo.* בָּגַד, *prævaricor, perfide ago.* Aqu. Symm. Theod. Prov. XI. 6. — *גָּזַל *rapio.* Symm. Prov. XXVIII.
d 24. ubi ἀδικεῖν *subtrahere, clam auferre, furari* notat. Vulg. qui *subtrahit.* — דִּכָּא Pih. *contero.* Ies. III. 14. τί ὑμεῖς ἀδικεῖτε τὸν λαόν μου, cur vos injuria afficitis populum meum. — הוֹגָה Hiph. a יָגָה, *affligo, mærore afficio.* Ies. LI. 23. δώσω αὐτὸ εἰς τὰς χεῖρας τῶν ἀδικησάντων σε, tradam eum te affligentibus. — הִכָּה Hiph. a נָכָה *percutio.* Ies. X. 20.
e ἐπὶ τοὺς ἀδικήσαντας, iis, qui eos afflixerant, nempe Assyriis. — *הֵרִיב *litigare.* Jud. VI. 31. sec. Oxon. ὅστις ἠδίκησεν αὐτόν: ubi in codd. magna est lectionis varietas. — הֵרַע Hiph. a רוּעַ, *malefacio.* Ies. LXV. 25. οὐκ ἀδικήσουσιν, nemo *nocebit* alteri. — הִתְעַשֵּׂק Hiph. a עָשַׂק, *mutuo litigavit.* Gen. XXVI. 20. Legerunt cum Schin הִתְעַשְּׁקוּ, quod hanc significationem habet. f
— חָטָא *pecco.* Gen. XLII. 22. 2 Sam. XXIV. 17. Jer. XXXVII. 17. τί ἠδίκησά σε καὶ τοὺς παῖδάς σου, qua te ac pueros tuos injuria affeci. Sic et Lucianus Dial. Cup. et Jov. T. I. Opp. p. 189. τί δέ σε ἠδίκησα. Confer et Ep. ad Philem. v. 18. — חַטָּאת, *peccatum, culpa.* Ex. V. 16. — *חָמַץ, *crudeliter egit, violentus fuit.* Ps. LXXI. 14. g
Non legerunt חוֹמֵס loco חוֹמֵץ, ut Cappellus opinatus est, sed vocem hanc hoc sensu acceperunt. Idem fecit Chaldæus, qui habet חָטוֹף: et חָמַץ habet aliquando significationem hanc, ut sit i. q. חָמַס, v. c. Ies. I. 17. — מָעַל *prævaricor, perfide ac fraudulenter ago.* Symm. Prov. XVI. 10. ubi *impie agere* notat. LXX 2 Par. XXVI. 16. h
ἠδίκησεν ἐν κυρίῳ θεῷ αὐτοῦ, *contra* Jovam Deum suum peccavit. Ez. XVII. 20. ἀδικίαν αὐτοῦ, ἣν ἠδίκησεν ἐπ᾽ ἐμοί, propter *peccatum in* me commissum. Ibid. XXXIX. 26. — מְשׁוּבָה, *aversio, perversitas.* Prov. I. 32. ἀνθ᾽ ὧν γὰρ ἠδίκουν νηπίους, φονευθήσονται. Quæ Jaegerus in Obss. ad Proverbiorum Salom. Versionem Alexandrinam p. 19. seq. hanc versionem i
illustrandi causa scripsit, mihi non omnino satisfaciunt. Ex mea sententia LXX legisse videntur מְשׁוּפָה a שׁוּף, cui notionem *terendi* ac *premendi* haud pauci interpretes tribuerunt. V. Simonis Lex. Hebr. p. 1607. ed. Eichhornii — עָוָה, *perverto, perverse ago,* in Kal, Niph. Pih. et Hiph. 2 Reg. XIX. 19. Esth. I. 16. Ies. XXI. 3. ἠδίκησαν τοῦ μὴ k
ἀκοῦσαι. Jer. III. 21. ἠδίκησαν ἐν ταῖς ὁδοῖς αὐτῶν. Ibid. IX. 5. Dan. IX. 5. ἡμάρτομεν, ἠδικήσαμεν, ἠσεβήσαμεν. — עָלָה, *ascendo.* Ps. LXI. 9. τοῦ

a ἀδικῆσαι. Sine dubio לעלות deduxerunt ab עולה — עשק opprimo, vi vel fraude, in Kal et Pyhal. Lev. VI. 2. ψυχὴ, ἣ ἠδίκησέ τι τὸν πλησίον, homo, qui injuria affecit proximum. Schol. Gr. ed. Bos. ἐσυκοφάντησέ τι τὸν πλησίον. Job. X. 3. ἦ καλόν σοι ἐστὶν, ἐὰν ἀδικήσω, an bonum est tibi, si inique egero: ubi loco ἀδικήσω reponere mallem
b ἀδικήσῃς sc. με, ut respondet τῷ תעשק. LXX enim in prima persona hanc vocem legisse, mihi non vero simile est. Inc. ibi habet ὅτι συκοφαντήσῃς. Ies. XXIII. 12. ἀδικεῖν θυγατέρα, affligere filiam. — פשע prævaricor. Esdr. X. 13. — רשע, improbe ago, in Kal et Hiph. 1 Reg. VIII. 47. ἡμάρτομεν, ἠνομήσαμεν, ἠδικήσαμεν. Eadem leguntur quoque 2
c Par. VI. 37. Ps. CV. 6. Dan. IX. 15. ad quæ loca affert Bielius locum Æliani V. H. XIV. 28. οὐ γὰρ μόνον ὁ ἀδικήσας κακὸς, ἀλλὰ καὶ ὁ ἐννοήσας ἀδικῆσαι. — שקר, mentior, in Kal et Hiph. Gen. XXI. 23. Ps. XLIII. 19. οὐκ ἠδικήσαμεν ἐν τῇ διαθήκῃ σου, ubi ἀδικεῖν mentiri, et ex adjuncto perfide agere notat. Conf. Psalm. LXXXVIII. 33. ubi pro οὐ μὴ ἀ-
d δικήσω Symm. habet οὐ παραβήσομαι, et Aquila οὐ ψεύσομαι.

'ἈΔΙΚΩ͂Ν, *qui injuria afficit, injuste agit.* בצע *avarus, quæstui deditus.* Ps. IX. 24. ὁ ἀδικῶν εὐλογεῖται. Vulg. injuste agentes se beatos existimant. Non male: est enim בוצע h. l. *iniqui lucri studiosus.* — חמץ, *oppressor, violentus.* Psalm. LXX. 4. ubi non חמס legisse cen-
e sendi sunt. Vide supra s. v. ἀδικέω. — יריב, *litigator.* Ps. XXXIV. 1. Vide supra s. v. ἀδικέω. — עשק, *oppressor.* Ps. CXVIII. 120. Jer. XXI. 12. — עשוק verbale, *oppressor.* Jer. XXII. 3. — *רשע, *improbus.* Ex. II. 13. scil. vox רשע h. l. *injuriam inferentem* adeoque *aggressorem* notat.

'ἈΔΙΚΕ´ΟΜΑΙ, *injuriam patior, injuria afficior.* — חמס, *vis, injuria.* Gen. XVI. 5. ἀδικοῦμαι ἐκ σοῦ, in- f
juria a te afficior. Symm. Job. XIX. 7. ubi בחמס legit. — Sap. XIV. 29. κακῶς ὀμόσαντες ἀδικηθῆναι, male jurantes, malum se inde aliquid passuros esse.

'ἈΔΙΚΟΥ´ΜΕΝΟΣ, *cui fit injuria.* חמוץ verbale, *oppressus.* Ies. I. 17. ῥύσασθε ἀδικούμενον. — *חמס *iniquitas, injuria.* Hab. I. 3. ubi legit חמס. — עריץ *tyrannus, violentus.* g
Ies. XXV. 3. 4. — עשוק part. Pah. *oppressus.* Deut. XXVIII. 29. 33. Ps. CII. 6. et CXLV. 5.

'ἈΔΙ´ΚΗΜΑ, *iniquitas, injuria, impie* aut *male factum.* — חמס *vis, violentia.* 2 Sam. XXII. 49. ἐξ ἀνδρῶν ἀδικημάτων ῥύσῃ με. — משפט *judicium.* Soph. III. 16. περιεῖλε κύριος τὰ ἀδικήματά σου: ubi antecedens posuit pro consequente, nam ἀδίκη- h
μα præcedit condemnationem. — עולתה *iniquitas enormis.* Ez. XXVIII. 15. — עון *iniquitas.* 1 Sam. XX. 1. τί τὸ ἀδίκημά μου, cujus *delicti* aut *sceleris* reus sum. Ies. LIX. 12. τὰ ἀδικήματα ἡμῶν ἔγνωμεν, *peccatorum* nostrorum nos conscii sumus. In eadem significatione legitur quoque Jer. XVI. 16. quemadmodum Ez. XIV. 10. ἀδίκημα est i
pœna peccati. — עשק, *violentia, vis, injuria.* Lev. VI. 4. ἢ τὸ ἀδίκημα, ὃ ἠδίκησεν, ἀποδῷ: ubi ἀδίκημα ad imitationem Hebr. עשק metonymice notat *vi et fraude ablatum* vel *acquisitum.* Jer. XXII. 17. — פשע *defectio, prævaricatio.* Symm. Prov. XIX. 11. LXX Gen. XXXI. 36. Ex. XXII. 8. Lev. XVI. 16. — רעה *malum.* 1 Sam. XXVI. 18. k

a 'ΑΔΙΚΙ'Α, *injustitia, iniquitas, vitiositas.* — *אוֹן, *robur, vires*, etiam *opes* et *facultates*. Theod. Job. XXI. 19. Legit אָוֶן, et per ἀδικίαν sunt h. l. *pœnæ peccatorum* intellegendæ. Vulg. habet: *dolorem patris.* — אָוֶן, *iniquitas, vitiositas.* Symm. Prov. XXII. 8. ubi ἀδικία *mala, pœnas iniquitatis* notat. Jer. IV. 14. LXX Ps. VII. 15. ὠδίνησεν
b ἀδικίαν, concepit iniquitatem. Ibid. XXVII. 3. Hos. IV. 16. sec. Alex. οἶκος τῆς ἀδικίας, quæ Theodotionis esse videntur, teste Hieronymo scribente: *Pro domo Ων in quibusdam exemplaribus et maxime in Theodotione legitur domus iniquitatis.* Hanc Cod. Alex. lectionem exhibet quoque Arabs et Cyrillus, ac secundum Theodoretum in Comment.
c ad h. l. T. II. P. II. p. 1330. Symmachus quoque transtulit: οἶκος ἀδικίας, h. e. in hac orationis serie, *templum idololatriæ.* Eadem observatio valet quoque de v. 8. — אָשָׁם *delictum, reatus.* Jer. LI. 5. ἡ γῆ αὐτῶν ἐπλήσθη ἀδικίας ἀπὸ τῶν ἁγίων, terra eorum plena est sceleribus adversus numen Israëlitarum commissis, ubi pro ἀπὸ τῶν ἁγίων legere
d mallem ἐπὶ τὸν ἅγιον, aut ἀπὸ τῶν ἁγίων vertendum est *ab iis, qui sanctitati studere deberent.* — בֵּית מְרִי *domus rebellionis.* Ez. XII. 2. ubi ἀδικιῶν positum esse videtur pro ἀδίκων, abstractum pro concreto. — בֶּצַע *avaritia, injusti lucri studium.* Prov. XXVIII. 16. Confer supra s. v. ἀδικιῶν. — *דַּעַת *scientia.* Dan. XII. 4. sec. Chis. καὶ πλησθῇ ἡ γῆ
e ἀδικίας. Legit cum Resch רָעָה inepte. — הַוָּה, *ærumna*, etiam *desiderium pravum.* Conf. Simonis Lex. Hebr. p. 422. Ps. LI. 3. et LIV. 10. — הֶעֱוָה, *inique ago.* 2 Sam. VII. 14. Ita Bielius ex Trommio, sed codice sacro non inspecto: nam ibi formula ἔρχεται ἡ ἀδικία voci Hebraicæ respondet. — *זִמָּה *machinatio, cogitatio*, etiam *scelus excogitatum et præmeditatum.* Lev. f
XIX. 29. sec. Oxon. ubi Vatic. ἀνομίας habet. Isychius auctor est, LXX Intt. habuisse πορνείας, quæ tamen vox mihi merum glossema esse videtur, quia antea πορνεῦσαι et ἐκπορνεύειν legitur. Negari tamen nequit, ἀδικίαν h. l. esse i. q. πορνείαν. — זָמַם *cogito, meditor*, et quidem haud raro in malam partem, unde זִמָּה *scelus, flagitium.* g
Ps. XVI. 4. οὐχ εὑρέθη ἐν ἐμοὶ ἀδικία, scil. pro זַמֹּתִי, *cogitabo*, legit זִמָּתִי, *cogitatio mea.* Vide Scharfenb. ad Cappelli Crit. S. p. 621. — זֹעֲמָה part. Pah. fœm. *detestabilis.* Mich. VI. 10. μετὰ ὕβρεως ἀδικίας. Scilicet libere vertit: nam ἀδικία voci ὕβρις addita summum gradum indicat, adeoque ὕβριν admodum detestabilem. — חָמָס, *vis, violentia.* Symm. h
Ps. LIV. 10. ubi sine dubio ex altera ejus versione in textum irrepsit, nam ad חָמָס quoque pertinet βίαιον. Aqu. Symm. Prov. X. 6. LXX Gen. VI. 11. 13. Ps. VII. 17. Am. III. 10. οἱ θησαυρίζοντες ἀδικίαν: ubi ἀδικία notat *ea, quæ sunt vi ac injuria parta.* — *יוֹם, *dies.* Mal. III. 7. ἀπὸ τῶν ἀδικιῶν sec. Vat. ubi in textu legitur לְמִימֵי *a diebus.* i
Sine dubio legit לְמוּמֵי, nam מוּם est *vitium.* — *מָדוֹן *disceptatio, contentio, lis.* Prov. XXI. 9. μετ᾽ ἀδικίας, quæ versio judice Jaegero ad h. l. non adeo abhorret a textu Hebraico, ut de alia lectione quærendum sit. Sunt enim lites et rixæ fere semper cum injuria conjunctæ. — מֻטֶּה part. Hoph. a נָטָה, *perversum.* Ez. IX. 9. — מַעַל, *prævaricatio.* Ez. k
XVII. 20. et XXXIX. 26. — מִרְמָה, *dolus, fallacia.* Hos. XII. 7. ζυγὸς ἀδικίας, lances fraudulentæ.

a — מַעֲשֶׂה, *opus*. Job. XXXIII. 17.
Scilicet מעשה h. l., ut alibi sæpius,
in deteriorem partem adhibetur,
ut vel series orationis docet.
— מַעֲשַׁקּוֹת, *oppressiones*. Ies.
XXXIII. 15. — עַוָּה verbale, *per-
versa, perversitas*. Ez. XXI. 26.
— עֲוָיָה Chald. idem. Dan. IV. 24.
— עַוָּל, *iniquus*. Soph. III. 6. οὐκ
ἔγνω ἀδικίαν, sensu eodem. — עָוֶל
b *iniquitas*. Deut. XXXII. 4. 2 Sam.
III. 34. Ez. XXVIII. 18. διὰ τῶν
ἀδικιῶν τῆς ἐμπορίας σου, per *fraudes*
mercaturæ tuæ. Ibid. XXXIII. 13.
— עַוְלָה idem. Theod. Prov. XXII.
8. LXX Job. XV. 16. πίνων ἀδικίας
ἴσα ποτῷ, haurit ut potum iniquita-
tem, h. e. admodum studiosus est
iniquitatis. Hos. X. 9. Mal. II. 6.
— עַוְלָתָה idem. Psalm. XCI. 15.
c Hos. X. 14. — עָוֹן, *iniquitas, im-
pietas*. Lev. XVI. 22. ubi ἀδικία in
codd. cum ἀνομία permutatur. 1
Sam. XXVIII. 10. ubi ἀδικία non
est *perversitas*, sed *damnum ex ali-
qua re emergens, detrimentum, noxa*.
Vulgatus bene transtulit: *quidquam
mali*. — עַיִן, *oculus*. Ps. LXXII. 7.
ἐξελεύσεται ὡς ἐκ στόματος ἡ ἀδικία αὐ-
τῶν. Vulg. *iniquitas* eorum. Ita
d quoque Syrus. Bielius, Trommii
auctoritatem secutus, cum aliis sta-
tuit, LXX h. l. legisse עָוֹן. Sed non
opus est de varia lectione cogitare,
nam etiam עַיִן notionem *pravitatis*
habet, ex usu verbi Arab. غان
pravus fuit. Confer Simonis Lex.
Hebr. s. h. v. ac Cappelli Crit. S.
p. 510. seq. Eadem observatio va-
let quoque de locis Hos. X. 10. et
e Zach. V. 6. de quibus videndus est
L. Bos in Prolegomenis cap. 1. —
עֹלָה, *holocaustum*. Ies. LXI. 8. ἅρ-
παγμα ἐξ ἀδικίας: ubi legit עַוְלָה.
— עֹלֶה, *ascendens*. Job. XXXVI.
33. Hic quoque auctor hujus ver-
sionis legit עַוְלָה cum Syro et Sym-
macho. — עָנִי *afflictus*. Ez. XVIII.
17. Legit עָוֶן et accepit sensu pas-
sivo de *miseria, qua alter afficitur*.
Secundum Cappellum in Notis Cri- f
ticis ad h. l. legit מֵעָוֶן. — עֹנוֹת,
sulci. Hos. X. 10. sed lectio tex-
tualis est עוֹנֹתָם, de qua vide
supra s. v. עון in hoc articulo a
me monita. In margine tantum le-
gitur עוגותם, quod ex עונותם
depravatum mihi esse videtur. —
עֹשֶׁק, *oppressio*. Psalm. LXI. 10.
LXXII. 8. ἀδικίαν εἰς τὸ ὕψος ἐλά-
λησαν, ubi ἀδικία vel *sermones super-* g
bos, vel *blaspheme dicta* notat. Ez.
XXII. 7. 29. — עֵשֶׂק, *lis, contentio*.
Gen. XXVI. 20. ubi vocem He-
braicam cum Schin legisse viden-
tur עָשֵׁל. Vide supra s. v. ἀδικέω.
Schol. Gr. in ed. Bos. ἀδικίαν per
συκοφαντίαν interpretatur. — עָשַׁק.
Job. X. 3. ubi pro ἀδικήσω lege ἠδι-
κήσω. — עָתָק, *detortum, perversum*,
item *ferocia, superbia*. Ps. LXXIV. h
5. μὴ λαλεῖτε κατὰ Θεοῦ ἀδικίαν. Ibid.
XCIII. 4. — פֶּרֶק *dilaceratio*. Nah.
III. 1. ubi nonnulli statuunt, eum
pro פֶּרֶק legisse פֶּרֶץ. Sed ἀδικία
quoque a voce פֶּרֶק est minime
aliena, quæ a nonnullis per *prædam
violenter avulsam* explicatur. Conf.
פְּרַק Ps. VII. 3. — פֶּשַׁע *prævari-
catio*. Theod. Job. XXXIV. 6.
LXX Gen. L. 17. Ex. XXXIV. 7. i
ἀφαιρῶν ἀνομίας καὶ ἀδικίας, coll.
Num. XIV. 18. Job. XXXIV. 6. —
צָבוּעַ *hyæna*. Inc. Jer. XII. 9.
Sensum fortasse expressit, nam
hyæna est imago hominis rapacis
ac violenti, unde alius incertus in-
terpres per λῃστής interpretatus est.
Respicere tamen quoque potuit
Arab. ضبع, *iniquus, injustus fuit*.

a — קֶשֶׁר *conjuratio*. 2 Reg. XVII.
4. ubi ἀδικία est *defectio*, et in aliis
libris legitur ἐπιβουλή. — *רַבִּים
multi. Aqu. Ps. LXXXVIII. 51.
ἀδικίας. Legit רָעִים aut fortasse
רִבִּים, *rixas, altercationes*, quam
tamen vocem alias per δικασίας red-
dere solet. — רַע et רָעָה *malum*.
Ps. CXXXIX. 2. Prov. VIII. 13.
Ez. XX. 43. — רֶשַׁע *improbitas*. Ies.
b LVIII. 6. — *רָשָׁע *impius*. Prov.
XI. 5. ubi et ἀδικία *impium* notat, ut
sit abstractum positum pro con-
creto. — *שִׁית *ornamentum*. Ps.
LXXII. 6. ubi nonnullis legisse vi-
detur סוּד; ego vero eum שֵׁת pro
שֵׁאת, *tumultus bellicus*, versione
hac sua paulo liberiore exprimere
voluisse arbitror. — שֶׁקֶר *falsitas*:
quam notionem etiam habet ἀδι-
c κία. Deut. XIX. 18. Mich. VI. 12.
Ps. LI. 3. Theod. Job. XXXVI.
4. οὐκ ἄδικοι οἱ λόγοι μου. Vulg. *abs-
que mendacio sermones mei*. —
תּוֹעֵבָה *abominatio*, etiam *illud ip-
sum, quod est abominabile*, v. c. in-
justitia et impietas. Ez. XVIII. 24.
— *תֻּמָּה *perfectio, integritas*. Job.
XXXI. 8. sec. Compl. Sed lectio
ibi est aperte vitiosa, et pro ἀδικία
d reponendum est ἀκακία. — Præterea
legitur vox ἀδικίας apud Inc. Lev.
XV. 19. ubi de *menstruo* adhibetur,
eique nihil respondet in textu Heb-
raico. — Sir. XIV. 9. ubi ἀδικία πο-
νηρὰ est avaritia cum invidia con-
juncta, quia avarum stimulat ad
fraudes et injurias. — Vide infra
Κεκοπιασμένος μετὰ ἀδικίας in Κοπιάω.

ἌΔΙΚΟΣ, adject. *injustus, ini-
e quus*, it. *falsus, fallax*, et subst. τὸ
ἄδικον, τὰ ἄδικα, *injustum, injusta*. —
אָוֶן, *iniquitas, injustitia*. Inc. Ies.
XLI. 29. ubi concretum pro abs-
tracto positum est. Idem valet de
loco Job. XXXII. 15. apud LXX.
Prov. XII. 22. — דָּבָר *verbum*. Gen.
XIX. 8. εἰς τοὺς ἄνδρας τούτους μὴ
ποιήσητε ἄδικον, ne his viris injuriæ
quidquam inferte. Bene quoad
sensum, nam in hac orationis serie f
דָּבָר, ut Græcum τί, *injuriam* aut
mali quidquam notat. — חָמָס *vis,
violentia*. Ex. XXIII. 1. μάρτυς ἄδι-
κος, *testis falsus*, coll. Deut. XIX.
16. 2 Sam. XXII. 3. ἐξ ἀδίκου σώσει
με. Ps. XVII. 52. etc. — *יֵשׁ בְּלֹא
מִשְׁפָּט, *est qui propter injustitiam*.
Prov. XIII. 23. LXX ἄδικοι, ubi
videndus Jaegerus. Sed mihi po-
tius ad יֵשׁ tantum referendum vi- g
detur, ut libere sensum expresse-
rint. — *לֹא כֵן *non ita*. 2 Reg.
XVII. 9. ubi כֵּן in notione *rectitu-
dinis* acceperunt. In aliis libris le-
gitur οὐχ οὕτως. — לְזוּת *pravitas*.
Prov. IV. 24. — מִרְמָה, *fallacia,
fraus*. Ps. XLII. 1. ἀδίκου καὶ δολίου:
ubi ἄδικος eum notat, *qui vim infert*.
Amos. VIII. 5. ζυγὸν ἄδικον, lances
dolose perversæ. — עַוָּל *iniquus*. h
Job. XVIII. 22. XXIX. 17. et
XXXI. 3. — עָוֶל *iniquitas*. Lev.
XIX. 15. 35. (ubi alii libri ἀδικία
habent.) Prov. XXIX. 28. — עַוְלָה
idem. Job. VI. 29. XXII. 23. Soph.
III. 6. — עַלְתָה *nequitia*. Job. V.
16. — עֹשֶׁק *oppressio*. Ies. LIV. 14.
et LIX. 13. — *פָּשַׁע *prævaricari*.
Symm. Ies. LIX. 13. Si lectio ἄδι-
κον sana est, ita transtulit, quia וידעו i
in fine commatis antecedentis cum
nostro conjunxit. Fortasse tamen
loco ἄδικον reponendum est ἀδικεῖν,
ut legitur apud Procopium p. 672.
— רְמִיָּה *fallacia, dolus*. Job.
XXVII. 4. — רַע *malum*. Prov. XV.
27. et Ies. LVI. 2. — רָשָׁע *impro-
bus*. Ex. XXIII. 1. Prov. XVII.
15. Ies. LVII. 20. — שֹׁד *vastator*,

a it. *vastatio*. Job. V. 22. — שֶׁקֶר *mendacium, falsitas*. Theod. Job. XXXVI. 4. Jer. VIII. 10. IX. 23. ἐπ' ἀδίκῳ, *mendaciter* i. q. ἀδίκως. Symm. Prov. X. 18. et XXV. 14. LXX Ex. XXIII. 7. 1 Sam. XXV. 21. לַשֶּׁקֶר, εἰς ἄδικον, *frustra*, i. q. ἀδίκως, quod Hebr. חִנָּם Prov. I. 11. 17. respondet. Cæterum incertum manet, an ἄδικον sit h. l.
b masculini aut neutrius generis. Job. XIII. 4. ὑμεῖς ἐστε ἰατροὶ ἄδικοι, vos autem omnes estis medici indocti, seu artis medendi imperiti, vel, quod eodem redit, falsi, spurii. Apud GG. enim ἄδικος omnino is dicitur, *qui non talis est, qualis esse debet*. Ib. XXXVI. 4. οὐκ ἄδικα ῥήματα ἀδίκως συνιεῖς, non injusta verba injuste intelleges. Quanquam
c h. l. verba Græca non exacte Hebraicis (perfecta scientia probabitur tibi, ut Vulgatus reddidit, aut quoad sensum: veritatem scientiæ ipse agnosces) respondent, nihilominus tamen sensum non male expresserunt, modo pro ἄδικα reponatur δίκαια, quas voces in Versionibus Græcis sæpius invicem permutari infra s. v. δίκαιος a me demonstra-
d bitur. Jam illud δίκαια a librariis in ἄδικα mutatum est, quia antecedens οὐκ (quod tamen cum συνιεῖς, construendum est) cum δίκαια conjungendum rati, e recepta lectione sensum prorsus contrarium prodire videbant: nam οὐκ ἄδικα sunt δίκαια. Sed verba LXX Intt. sunt ita vertenda: et vere a me prolata verba non falso intelleges ac interpretabe-
e ris. — Ps. XXVI. 18. Prov. X. 18. Ibid. XI. 18. ubi ἔργα ἄδικα ποιεῖν est *opus ingratum facere, quod effectu suo fallit auctorem:* nam opponitur ἀληθείας μισθὸς, *mercedis ac præmiorum proventus certissimus*. Jer. V. 31. οἱ προφῆται προφητεύουσιν ἄδικα, prophetæ *falsa* vaticinantur. coll. VII. 8. ἐμείνατε ἐπ' ἀδίκῳ, creditis dictis *mendacibus*, et XXIX. 9. —
f תֹּהוּ *inane*. Ies. XXIX. 21. ἐπλαγίασαν ἐπ' ἀδίκοις δίκαιον, justum per calumnias opprimebant. Sensum expresserunt. — תַּהְפֻּכָה *perversitas*. Prov. X. 32. concreto recte posito pro abstracto. — Sir. VII. 2. ἄδικον et *injuste factum* et *pœnam injustitiæ* denotat. Ibid. XXXI. 18. θυσιάζων ἐξ ἀδίκου, i. q. v. 20. θυσία ἐκ χρημάτων πενήτων, ut adeo τὸ ἄδικον sint h. l. *opes injuste partæ*. Ibid. g
XXXV. 11. θυσία ἄδικος, i. q. supra θυσία ἐξ ἀδίκου. Ibid. LI. 7. διαβολὴ γλώσσης ἀδίκου. — 3 Esdr. IV. 37. ἄδικον *fluxum, caducum* notare videtur, ubi tamen Bretschneiderus monuit, e v. 39. apparere, esse potius ibi sermonem de justitia. — Vide alibi Πλοῦτος et Συγγραφή.

"ΑΔΙΚΟΝ ΚΡΙ'ΝΩ, *injustum judico*, h. e. *condemno*. הִרְשִׁיעַ Hiph. h
condemno. Prov. XVII. 15. ὃς δίκαιον κρίνει τὸν ἄδικον, qui insontem condemnat. Opponitur ibi τῷ δίκαιον κρίνειν.

"ΑΔΙΚΟΝ ΠΟΙΕ'Ω, *injustum facio*, h. e. *pronuncio, condemno*. הִרְשִׁיעַ Hiph. *condemno*. Symm. Job. XL. 8. ἄδικον ποιήσεις.

*ΕΙ'Σ "ΑΔΙΚΟΝ ΜΕΤΑΣΤΡΕ'ΦΟΜΑΙ, *in id, quod injustum est, per-* i
verto. עַוֵּת *perverto*. Symm. Job. VII. 3. εἰς ἄδικον μεταστρέψεται. Mallem legere μεταστρέψει.

'ΑΔΙ'ΚΩΣ, *injuste, impie, male, inique*. בְּלִי לְבוּשׁ, *absque veste*. Job. XXIV. 10. γυμνοὺς δὲ ἐκοίμησαν (al. ἐκοίμισαν) ἀδίκως. Libere verterunt. Sermo autem ibi est de vestimento, quod ipsis pro pignore inhumane et injuste ereptum est. — חִנָּם, k
frustra, immerito. Prov. I. 11. ἀδίκως, sine causa. Vulg. h. l. et c. III. 30. *frustra*, quod eandem significationem habet. Confer quoque v. 17. — *כָּזָב *mendacium*. Prov. XIX. 5. ὁ δὲ ἐγκαλῶν ἀδίκως. — *לֹא חָבַל *non parcere*. Inc. Job. XXXIV. 31. ἀδίκως, quod convenit quodammodo Hebr. לֹא אֶחְבֹּל, *non corrum-*

a *pam*, sc. ultra vias meas et mores, h. e. non prave et perdite agam, coll. Nehem. I. 7. — *עָצֵל *piger*. Prov. XIX. 24. ὁ ἐγκρύπτων εἰς τὸν κόλπον αὐτοῦ χεῖρας ἀδίκως, de quo loco anceps hæreo. Alibi עָצֵל per ὀκνηρὸς reddiderunt, sed hoc nimis differt ab ἀδίκως. Nec omnino placet Jaegeri ad h. l. conjectura, qui eum legisse putat עָוִיל, ut sermo
b sit de *injuste partis* aut *surreptis*, veluti c. XVI. 33. Magis mihi arrideret eorum opinio, qui statuerent, eum tribuisse voci עָצֵל notionem *iniquitatis* et *injustitiæ* nobis nunc ignotam, nam etiam c. X. 26. pro הֶעָצֵל voce παρανομία usus est. Num fortasse huc facit aliquid Arab. عصل *torqueri, contorqueri?* quod ex usu loquendi Orientalium ad
c *perversitatem* et *impietatem* transferri potuit. Posset quoque conjici ἀργῶς loco ἀδίκως. — צַדִּיק, *justus*. Ies. XLIX. 24. ἐὰν αἰχμαλωτεύσῃ τις ἀδίκως, σωθήσονται: ubi non aliter legit, sed sensum expressit; nam qui justum captivum abducit, is inique captivum ducit. — רָשָׁע, *improbus*. Prov. XVII. 24. λαμβάνων δῶρα ἀδίκως ἐν κόλποις. Non video, cur hæc
d versio Jaegerum ad h. l. offenderit, nec quid mutatione vocis ἀδίκως in ἀδίκου efficiatur. Λαμβάνειν δῶρα ἀδίκου et λαμβάνειν δῶρα ἀδίκως, h. e. παρ' ἀδίκου, non admodum inter se differunt. — שֶׁקֶר, *falsitas, mendacium*. Ps. XXXIV. 22. ἐχθραίνοντές μοι ἀδίκως. Ibid. XXXVII. 2. CXVIII. 78. et 86. ubi ἀδίκως positum est pro οὐκ ἐν δίκῃ, *ob nullum*
e *crimen, nullo persequendi titulo*. — לַשֶּׁקֶר, *ad falsitatem, falso*. Lev. VI. 4. — עַל שֶׁקֶר idem. Lev. VI. 3. — תָּמִים *integer, perfectus*. Job. XXXVI. 4. de quo loco vide supra a me ad vocem ἄδικος disputata.

ἈΔΟ'ΚΗΤΟΣ, *inopinatus, improvisus*. Sap. XVIII. 17. φόβοι δὲ ἐπέστησαν ἀδόκητοι. Suidas: Ἀδόκητος, ἀπροσδόκητος. Hes. Ἀδόκητον, αἰφνίδιον. Soph. Œd. Col. 252. Eurip. Phœn. f 317. Joseph. B. J. II. 19. 7. Hav.

ἈΔΟ'ΚΙΜΟΣ, *improbatus, minime probus, rejectaneus*. סִיג, *scoria*. Prov. XXV. 4. et Ies. I. 22. ἀργύριον ἀδόκιμον, argentum minime probum s. scoriis plenum. Hesych. ἀδόκιμον, πονηρόν, ἀπόβλητον, ἄχρηστον.

ἈΔΟΛΕΣΧΕ'Ω. Vox hæc apud SS. GG. fere in malam partem accipitur, ut *loquacem esse, garrire, de-* g *blatterare* significet, apud LXX vero etiam in bonam partem adhibetur pro *orationis meditationisque exercitio*. Hinc respondet τῷ רָנַן Pih. *canto*, item *exclamo*. Thren. II. 19. ἀνάστηθι ἀδολεσχῆσαι ἐν νυκτί, age clama noctu. Incertus quoque sec. Cod. Norimberg. h. l. ἀδολέσχησον habet. — שׂוּחַ et הֵשִׂיחַ Kal et Hiph. *loquor, meditor*. Gen. XXIV. 63. h
ἐξῆλθεν Ἰσαὰκ ἀδολεσχῆσαι εἰς τὸ πεδίον, exibat Isaacus ad meditandum, sive ad precandum in agro. Symmachus ibi habet λαλῆσαι, et in Bibl. Græc. Francof. hoc scholion legitur adjectum: ἐξῆλθε κατὰ μόνας, τοῖς ἰδίοις λογισμοῖς ἐνομιλῆσαι. οὐ πρόσκειται τίνι. εἰκότως, ἐπεὶ μηδὲ ἀνθρώπων ἡ τοιαύτη ὁμιλία γίνεται, ἀλλ' ἤτοι πρὸς Θεόν, ἢ αὐτοῦ τινος πρὸς ἑαυτόν. Vide Augus- i
tin. Quæst. in Genes. Lib. I. Qu. 69. Ps. LXVIII. 15. κατ' ἐμοῦ ἠδολέσχουν καθήμενοι, contra me confabulantur vel nugantur, h. e. diffamant me, otiosi. Ibid. LXXVI. 3. ἠδολέσχησα, *preces facio*, ubi Symm. διελάλουν habet. Suidas: ἠδολέσχησα, διελάλουν, ἐμαυτῷ προσδιαλεγόμενος. Ib. v. 6. ἠδολέσχουν, *meditor*. Ibid. v. 12. ἀδολεσχήσω, *considero, animum ad-* k
verto. Ps. CXVIII. 15. ἐν ταῖς ἐντολαῖς σου ἀδολεσχήσω, de præceptis tuis *meditor*. Cum præpositione ἐν construitur quoque ibid. v. 23. 27. 48. et 78. — Sir. VII. 15. ἀδολεσχεῖν in deteriorem partem adhibetur, ut

a sit: *garrire, nugari, ineptire, effutire quælibet, nulla habita ratione loci, temporis et personarum:* ubi Vulg. formula *verbosum esse* usus est. Verba Græca sunt: μὴ ἀδολέσχει ἐν πλήθει πρεσβυτέρων, et ibid. c. XXXII. 10. ἑτέρου λέγοντος μὴ πολλὰ ἀδολέσχει. Hesych. ἀδολέσχουν, ἐμερίμνων, ἐμελέτων. Suidas: ἀδολεσχήσω, ἀντὶ τοῦ διηνεκῶς μελετήσω. Hesych. ἀδολεσχεῖ,
b φλυαρεῖ, μακρολογεῖ. Phavorinus: Ἀδολεσχεῖν, τὸ φιλοσοφεῖν, ὡς τό (Ps. CXVIII. 23.)· ὁ δὲ δοῦλός σου ἀδολέσχει ἐν τοῖς δικαιώμασί σου. καὶ τὸ παίζειν. ὡς τό (Gen. XXIV. 63.)· ἐξῆλθεν Ἰακὼβ ἀδολεσχῆσαι εἰς τὸ πεδίον. τὸ φλυαρεῖν καὶ μακρολογεῖν, ὡς τό ἀδολεσχεῖς, ἄνθρωπε. καὶ τὸ ὀλιγωρεῖν, ὡς τό (Ps. LXXVI. 3.)· ἠδολέσχησα, καὶ ὠλιγοψύχησε τὸ πνεῦμά μου. Eadem fere
c occurrunt in Lex. Cyrilli MS. Barocc. ac Zonaræ Lex. c. 48.

ἈΔΟΛΕΣΧΙ'Α. Hæc quoque vox in utramque partem adhibetur: in deteriorem de *intempestiva loquacitate, continua garrulitate* ac *nugatione;* in bonam vero de *assidua meditatione,* unde in Gl. Vett. per *exercitatio* exponitur. — מַנְגִּינָה *psalmodia.* Huic voci ἀδολεσχία non
d male respondet in versione Incerti Int. Thren. III. 63. ubi Hebr. אֲנִי מַנְגִּינָתָם, *ego sum eorum cantilena,* sec. Cod. Norimbergensem collatum a Doederleinio in Eichhornii Repertorio Bibl. et Orient. Literaturæ T. VI. p. 204. hoc modo translata reperiuntur: ἐγὼ ἐγενόμην ἀδολεσχία αὐτῶν. — שִׂיחַ *meditatio.* 1 Sam. I. 16. ἐκ πλήθους ἀδολεσχίας μου,
e ex multitudine meditationis meæ, qua tristibus cogitationibus indulsi, h. e. ex magno animi mei mœrore et tristitia hactenus locuta sum. 2 Reg. IX. 11. οἴδατε τὸν ἄνδρα, καὶ τὴν ἀδολεσχίαν, nostis virum et sermones ejus. Ps. LIV. 2. ἐλυπήθην ἐν τῇ ἀδολεσχίᾳ μου, *tristes preces fundo,* aut, ut alii vertant, contristatus sum in meditatione mea. Juxta Scholion ad h. l. ἀδολεσχία est μετεωρι- f
σμὸς, μέριμνα, φλυαρία. Hesychius autem, ad eundem procul dubio locum respiciens, ἐν τῇ ἀδολεσχίᾳ interpretatur ἐν λύπῃ. Theod. Job. VII. 13. IX. 27. Aqu. ac Ed. Vta Amos IV. 13. — שׂוּחַ et שִׂיג junctim, *meditatio et insectatio.* 1 Reg. XVIII. 27. ὅτι ἔστιν ἀδολεσχία αὐτῷ, fortasse meditatur. — שׁוּחָה *fossa,*
fovea. Ps. CXVIII. 85. διηγήσαντό g
μοι παράνομοι ἀδολεσχίας. Scilicet retulerunt vocem שׂוּחָה ad שׂוּחַ cum puncto sinistro, non autem a rad. שׁוּחַ derivarunt.

ἈΔΟ'ΛΩΣ, *sine dolo, sincere.* Sap. VII. 14. ἀδόλως τε ἔμαθον, puram scil. ab omni fictione seu *non adulteratam* didici sapientiam: ubi alii male vertunt *sincere,* h. e. pura intentione et recto fine, scilicet ex h
amore sincero sapientiæ, non autem propter opes, honores, etc. Potest tamen ἀδόλως quoque h. l. passive accipi: non sum frustratus opinione, quam de sapientia susceperam, quod bona omnia promissa re ipsa præstaret. Tunc esset i. q. ἀφθόνως. Vatabl. *citra frustrationem.* Joseph. A. J. V. 1. 20. Hav.

ἈΔΟΞΕ'Ω, *inglorius sum, male* i
audio, vituperor. מִשְׁחַת verbale, *corruptus.* Ies. LII. 14. οὕτως ἀδοξήσει ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων τὸ εἶδός, ita deterior est totus ejus habitus externus, quam ullius hominis. Cæterum vox hæc sæpius est apud Josephum obvia, v. c. B. J. I. proœm. §. 3. Hav. Adde Polyb. XVI. 39. 2.

ἈΔΟΞΙ'Α, *infamia, mala existimatio.* Sir. III. 10. ὄνειδος τέκνοις μή- k
τηρ ἐν ἀδοξίᾳ, scil. οὖσα, probrum est liberis mater, quæ est in infamia s. infamis. Xenoph. Hist. Gr. VII. 5. 9.

ἌΔΟΞΟΣ, *inglorius, inhonoratus, infamis.* Sir. X. 34. ὁ ἄδοξος ἐν πλούτῳ, qui infamis est in divitiis. 1 Macc. II. 8. ἐγένετο ὁ ναὸς αὐτῆς ὡς ἀνὴρ ἄδοξος. Vulg. *templum ejus sicut homo*

a *ignobilis*. Sed ibi in Cod. Alex. quem etiam Syrus secutus est, contrarium legitur ἔνδοξος. Utraque quidem lectio habet, quo se defendat, priorem tamen commendant ea, quæ in sequentibus leguntur.

ἈΔΡΑΝΗ'Σ, *infirmus, imbecillus, ignavus*, ex α priv. et δραίνω, *facio*. Hesych. ἀδρανὴς, ἀσθενής. Superlativus ἈΔΡΑΝΕ'ΣΤΑΤΟΣ legitur Sap.
b XIII. 19. τὸν ἀδρανέστατον ταῖς χερσὶν εὐδράνειαν, ignavissimum, imbecillimum, impotentissimum idolum rogat gnavitatem aut agendi facilitatem.

ἉΔΡΟ'Σ, *crassus, dives, potens, abundans, multus, magnus*. *אִישׁ, *vir*. 1 Reg. I. 9. πάντας τοὺς ἁδροὺς Ἰούδα, sec. Vat. et Ald. ubi Alex. et Compl. ἄνδρας habet. Suspicari quidem
c aliquis posset, ἁδροὺς ex ἄνδρας ortum esse, sed etiam Hebr. אֲנָשֵׁי bene convenit: אִישׁ enim a viribus et robore nomen habet. — גָּדוֹל, *magnus, potens*. 2 Reg. X. 6. ἁδροὶ τῆς πόλεως ἐξέτρεφον αὐτοὺς, *principes* civitatis nutriebant eos. Ibid. v. 11. Jer. V. 5. πορεύσομαι πρὸς τοὺς ἁδροὺς, adibo *principes*. — דַּל, *tenuis, attenuatus*. Job. XXXIV. 19. οὐδὲ οἶδε τιμὴν θέσθαι ἁδροῖς.
d Sic ex Trommio Bielius, qui LXX hic pariter גָּדוֹל legisse arbitratur, sed falso ex meo quidem judicio. Nam uti LXX in omni hoc loco paulo liberius transtulerunt, ita admodum verosimile est, illud ἁδροῖς non ad דַּל pertinere, sed ad שׁוֹעַ, quod h. l. non *clamorem*, sed *divitem, opibus affluentem* notat. — רְאֵם, *unicornis, taurus*.
e Ies. XXXIV. 7. Causa, cur ita transtulerint, est sine dubio in eo, quod *taurus* in literis sacris est symbolum potentis, ut satis notum est. — *שׁוֹעַ. Vide supra s. v. דַּל. — שַׂר, *princeps*. Job. XXIX. 9. ἁδροὶ δὲ ἐπαύσαντο λαλοῦντες, *proceres* cohibebant sermonem. Hesych. ἁδροὶ, πλούσιοι. Idem: ἁδρὸς, μέγας, πλούσιος. Lex. Cyr. MS. Brem. Ἁδροὶ, δαψιλεῖς, μεγάλοι, παχεῖς, ἄρχοντες. f

ἉΔΡΥ'ΝΟΜΑΙ, *magnus, crassus, adultus fio, statura cresco;* item *magnifice me gero, superbio, fastu turgeo*. — גָּדַל, in Niph. נִגְדַּל, *grandem fieri, ad adultam ætatem pervenire*. Ex. II. 10. sec. Vat. ἁδρυνθέντος δὲ τοῦ παιδίου, cum puer *adolevisset:* ubi Ald. et Compl. habent ἀνδρυνθέντος sensu eodem. Eadem lectionis diversitas reperitur quoque g
Jud. XI. 2. ἡδρύνθησαν οἱ υἱοὶ τῆς γυναικὸς, adulti fiebant filii mulieris. 2 Reg. IV. 18. Jud. XIII. 24. ubi cum αὐξάνεσθαι in codd. permutatur. Ruth. I. 13. pro ἁδρύνεσθαι in aliis libris non solum ἀνδρύνεσθαι, sed etiam ἀνδρίζεσθαι reperitur. 2 Sam. XII. 3. pro ἡδρύνθη, quod est in Vat. Aldin. ἡνδρύνθη, Compl. συνετράφη habet. His adde Ps. CXLIII. 12. ubi h
pro מְגֻדָּלִים in nonnullis codd. legitur ἡδρυμμένα, aut rectius ἡδρυμένα, h. e. *auctæ, adultæ, confirmatæ*. Sequitur hanc lectionem Chrysostomus, qui interpretatur παῖδας σφριγῶντας καὶ ἀκμάζοντας, quam veram lectionem putat Agellius ad h. l. Grabio ad h. l. ἡνδρυμμένα magis placuit. — 1 Macc. VIII. 14. ὥστε ἁδρυνθῆναι ἐν αὐτῇ, ad *superbiendum* i
in illa, nempe purpura, ubi Syrus bene ܒܗ ܠܡܬܪܘܪܒܘ habet.

*ἈΔΥΝΑΜΕ'Ω, i. q. ἀδυνατέω, *non possum, impotens sum*. Vox hæc in Lexicis omissa legitur pro Hebr. מוּט, *vacillare, nutare*. Lev. XXV. 35. sec. Ald. ἀδυναμήσῃ ταῖς χερσὶ παρά σοι, ubi tamen reliqui libri omnes ἀδυνατήσῃ et ἀδυνατήσει habent.
Præterea legitur quoque hæc vox k
in Prol. Sirac. τισὶ τῶν λέξεων ἀδυναμεῖν, quarundam dictionum *vim non esse assecutos*. Ex hoc loco Bretschneiderus in Spicilegio suo p. 22. vocem.

ἈΔΥ'ΝΑΜΑΙ Lexico Bieliano male inferre voluit, cum omnes libri in lectione ἀδυναμεῖν consentiant.

a Confer Passow Uber Griech. Wörterb. p. 19.

'ΑΔΥΝΑΜΙ'Α, *impotentia.* שָׁאוֹן *strepitus, tumultus.* Amos II. 2. *ἀποθανεῖται ἐν ἀδυναμίᾳ Μωάβ.* Hic nonnulli critici, in opinione versantes, vocem Græcam Hebraicæ non bene respondere, LXX Intt. interpretationem vel justo liberiorem esse, vel eos כשלון legisse statuerunt. Ro-
b senmüllero ad h. l. LXX videntur respexisse ad notionem *vastationis,* quæ radici שָׁאָה nominique cognato שׁוֹאָה inest. Sed mihi hæc versio ex lingua Arabica illustranda videtur, in qua ثأى (שָׁאָה) pr. notat *frangere, disrumpere,* unde ثأ *infirmitatem* notat. V. Golii Lex. Arab. p. 410. 3 Macc. II. 13. *παρείμεθα ἐν ἀδυναμίαις,* h. e. hostium
c potestati resistere non valemus.

'ΑΔΥΝΑΤΕ'Ω, *impotens sum, infirmus sum, fieri non possum.* אֲנַס Chald. part. ab אֲנַס *premo.* Theod. Inc. et LXX Dan. IV. 6. *μυστήριον οὐκ ἀδυνατεῖ σε,* mysterium tibi non est impossibile, h. e. nullum est arcanum, quod tibi negotium facessat, seu quod non facili negotio interpretari queas. — כָּרַע, *incurvo*
d *me.* Job. IV. 4. *γόνασί τε ἀδυνατοῦσι θάρσος περιέθηκας,* genua impotentia vel vacillantia firmasti robore: ubi *ἀδυνατῶν* est i. q. *ἀδύνατος, debilis, infirmus, viribus fractus.* Conf. Lex. N. T. s. v. *ἀδύνατος.* — כָּשַׁל, *impingo, offendo.* Ies. VIII. 15. *ἀδυνατήσουσι ἐν αὐτοῖς πολλοί:* ubi antecedens pro consequente posuerunt, nam impingere est effectus *τῆς ἀδυναμίας.*
e Idem valet de sequenti. — מוֹט, *nuto, vacillo.* Lev. XXV. 35. ubi *ἀδυνατεῖν ταῖς χερσὶν* metaphorice notat: *ad paupertatem redactum esse.* — נִבְצַר Niph. *præcidor,* h. e. *avertor, prohibeor.* Job. XLII. 2. *ἀδυνατεῖ δέ σοι οὐδὲν,* nihil tibi erit impossibile: quod bene quoad sensum Hebraicis, *nihil a te prohibebitur,* respondet. — נִפְלָא Niph. *mirabile* f
vel impossibile est ac videtur. Inc. 2 Sam. XIII. 2. ubi LXX *ὑπέρογκος* habent, unde vel luculenter apparet, *ἀδυνατεῖν* non semper notionem *absolutæ impossibilitatis* habere, sed quoque notare *admodum difficile esse, magna difficultate laborare.* Confer Lex. N. T. s. v. *ἀδύνατος.* Certe Hebr. יִפָּלֵא, cui h. l. respondet, vertendum est: non poterat a se g
impetrare, aut difficile ei videbatur. Inc. Prov. XXX. 18. LXX Gen. XVIII. 14. *μὴ ἀδυνατεῖ παρὰ τῷ Θεῷ ῥῆμα;* num Deo aliquid impossibile est? Conf. Deut. XVII. 8. et Luc. I. 37. Zach. VIII. 6. — *פָּגַר Pihel, *lassus, piger, viribus me movendi destitutus sum.* Symm. 1 Sam. XXX. 10. *ἠδυνάτησαν,* ubi Aquila habet *ἠτόνησαν,* et Theodot. *ἀπενάρκησαν.* — Sap. h
XII. 9. *οὐκ ἀδυνατῶν;* nonne potest?

'ΑΔΥ'ΝΑΤΟΣ, *impotens, impossibilis.* — אֶבְיוֹן, *pauper, egenus.* Job. V. 15. *ἀδύνατος δὲ ἐξέλθοι ἐκ χειρὸς δυνάστου,* pauper autem evadat manibus oppressoris. 'Αδύνατος hic *pauperem* notat, ut in libro Baruchi VI. 27. *οὔτε πτωχῷ οὔτε ἀδυνάτῳ μεταδιδόασιν.* Vulgatus sine dubio ordine inverso vertit: *neque infirmo, neque* i
mendicanti aliquid impertiunt. Conf. infra s. v. *δυνατός.* In eadem significatione reperitur quoque *ἀδύνατος* pro eadem voce Hebr. Job. XXIV. 4. XXIX. 16. et XXXI. 20. — אַבִּיר, *potens, robustus.* Job. XXIV. 22. *θυμῷ δὲ κατέστρεψεν ἀδυνάτους,* ubi Grabius *ἀδυνάτους* mutavit in *δυνατούς,* adstipulantibus Schulzio ac Doederleinio: et recte quidem ita k
factum esse omnia docent, maxime Hebr. אַבִּיר, quod nullibi de *impotente* sumitur. Job. XXXIV. 20. *ἐγκλειομένων ἀδυνάτων,* ubi *ἀδύνατος* formulæ Hebr. אַבִּיר לֹא בְיָד respondet, ut monuit jam Doederlei-

nius Bibl. Theol. T. I. p. 20. — *בַל יָכֹל, *non potuit*. Ps. XX. 12. ubi Hebr. בַל יוּכָלוּ, *nec possunt perficere aut exsequi, nempe sua prava consilia*. Symm. ἀδυνάτους, *quæ perficere non possunt*, LXX ἣν οὐ μὴ δύνωνται στῆσαι, Vulgatus *quæ non potuerunt stabilire* transtulerunt. Conf. Fischeri Clavem Verss. GG. V. T. p. 15. seq. Hesych. ἀδύνατον, ἄπρακτον. — דַל *tenuis, pauper*. Job. V. 16. εἴη δὲ ἀδυνάτῳ ἐλπὶς, sic spes est pauperi, coll. v. 15. Aqu. ἀτόνῳ habet. Ibid. XXXI. 16. — חַלָּשׁ, *debilis*. Aqu. Theod. et LXX Joël. III. 10. ὁ ἀδύνατος λεγέτω, ἰσχύω ἐγώ. — קָשֶׁה, *durus*. Job. XXX. 25. ἐπὶ παντὶ ἀδυνάτῳ ἔκλαυσα. Sic Bielius ex Trommio. Male, si quid video. Perturbatus potius est in LXX ordo sententiarum, ut adeo ἀδύνατος ad אֶבְיוֹן in fine commatis pertineat, ad קְשֵׁה יוֹם autem referenda sint verba ἀνδρα ἐν ἀνάγκαις. — Ep. Jer. 45. ἀδύνατοι, *omnibus viribus destituta*. Sermo enim ibi est de idolis Gentilium. Sap. XVII. 14. ἡ ἀδύνατος νὺξ est *nox æterna, tenebræ, quæ dispelli non possunt*. (Perperam Grotius ἀδύνατον in δυνατάτην mutavit.) et ibid. ἀδύνατος ᾅδης est *infernum, e quo reditus non datur*.

ἈΔΥ'ΝΑΤΟΣ ΕἸ'ΜΙ', *impotens sum*. לֹא עָרַךְ, *non ordino, apto*. Job. XXXVI. 19. Sic iterum Bielius ex Trommio, textu utroque non dilegenter inspecto. Nam verba ἐν ἀνάγκῃ ὄντων ἀδυνάτων (ubi duæ versiones coaluerunt, ut sæpe) pertinent ad בְּצָר, quod nonnulli interpretes per *aurum* reddiderunt, cum tamen ב in hac voce sit servile, et ipsum nomen צַר *angustia*.

ἈΔΥ'ΝΑΤΟΝ ἘΣΤΙ νοῆσαι, *impossibile est ad cogitandum aut intellegendum*. נִפְלָא Niph. *mirabile est*. Prov. XXX. 18. τρία δὲ ἔστιν ἀδύνατά μοι νοῆσαι. Vulg. *difficilia mihi*.

ἌΔΥΤΟΝ, *locus inaccessus*. עֹפֶל *clivus*, item nomen proprium loci Ophel. 2 Par. XXXIII. 14. περιεκύκλωσε τὸ ἄδυτον. Hesych. ἄδυτον, σπήλαιον ἢ τὸ ἀπόκρυφον μέρος τοῦ ἱεροῦ.

ἌΙΔΩ, (per ᾁ pro ἀείδω) *cano, canto*. פָּצַח *sonum edo, in jubila erumpo*. Ps. XCVII. 6. — שׁוּר et הֵשִׁיר Kal et Hiph. *cano*. Ex. XIV. 32. τότε ᾖσε Μωϋσῆς τὴν ᾠδὴν ταύτην. Jud. V. 3. ᾄσομαι ἐγὼ, εἰμὶ τῷ κυρίῳ ἐγὼ εἰμὶ, quæ verba mihi ita distinguenda esse videntur: ᾄσομαι, ἐγὼ εἰμὶ τῷ κυρίῳ, ἐγὼ εἰμὶ, *canam, quia sum domini, sum, inquam, domini*. Psalm. XCVII. 1. et alibi passim. — שִׁיר pr. *cantus*. 1 Sam. XVIII. 6. 1 Par. XXV. 7. δεδιδαγμένοι ᾄδειν, edocti cantica Jovæ. 2 Par. XXIX. 27. Ies. XXIII. 16. πολλὰ ᾆσον, multum cantilla. — Vox hæc etiam occurrit (ubi ex opinione Bielii nihil pro ea legitur in textu Hebraico) Hos. VII. 2. ὡς ᾄδοντες τῇ καρδίᾳ αὐτῶν, tanquam canentes corde ipsorum. Sed ibi duæ versiones coaluerunt, ac formula ᾄδειν τῇ καρδίᾳ respondet Hebr. אָמַר בְּלֵב, nec pro אָמַר legerunt זָמַר, sed אָמַר in notione *canendi* acceperunt, quam etiam quandoque habet.

ἌΙΔΩΝ, *cantor*. מְשֹׁרֵר part. Pih. a שׁוּר *canere*. 1 Par. XV. 27. ὁ ἄρχων τῶν ᾠδῶν τῶν ᾀδόντων, princeps, qui cantoribus voce præibat. 2 Par. XXIII. 13. οἱ ᾄδοντες ἐν ὀργάνοις, canentes ad instrumenta musica. Neh. VII. 1. XI. 22. et alibi sæpius. — מְשָׁרֵת part. Pih. a שֵׁרֵת, *minister*. Esdr. VIII. 17. ubi sine dubio מְשֹׁרֵר legit. — שִׁיר, *cantus*. 1 Par. VI. 31. οὓς κατέστησε ἐπὶ χεῖρας ᾀδόντων. Bene quoad sensum. Conf. ad h. l. Intt. — שָׁר part. Kal a שׁוּר *canere*. 2 Sam. XIX. 35. Cohel. II.

a 8. — תּוֹדָה, *gratiarum actio, laudatio.* Jer. XXX. 16. Scilicet vox תּוֹדָה notat quoque *turbam* s. *chorum gratias agentium* seu *laudantium,* v. c. Neh. XII. 31. 40. etc. — Præterea legitur hæc vox Ies. XXVI. 1. ubi Symmachus οἱ ᾄδοντες de suo addidit.

ἌΙΔΟΥΣΑ, *cantatrix.* מְשֹׁרְרָה part. Pih. fœm. a שִׁיר idem. Esdr. b II. 65. Neh. VII. 67. — שָׁרָה part. Kal fœm. a שִׁיר idem. 2 Sam. XIX. 35. Cohel. II. 8.

ἈΔΩΝΑΪ́, *Adonai.* Est ipsa vox Hebraica אֲדֹנָי *dominus,* nomen proprium Dei. Vide in Κύριος.

ἈΔΩΡΕΙΜ, vel juxta alios Ἀδωρίμ. Est ipsa vox Hebr. אַדִּירֵיהֶם *primates, optimates illorum.* Neh. III. 5.

c ἈΕἸ, *semper.* סֶלָה. Aqu. Theod. et Inc. Ps. IX. 17. et alibi. Conf. Rosenmülleri Scholia in Psalmos Præf. p. LIX. — *עוֹד, *adhuc.* Inc. Psalm. CXXXVIII. 18. ubi Symmachus pro eodem εἰς ἀεὶ habet. Symm. Ps. XLVIII. 10. ἀεὶ διατελέσαι. — עָם, *populus.* Ps. XCIV. 11: ubi mihi non videntur עַד legisse, sed paulo liberius sensum ex- d pressisse. — עַד, *æternitas.* Symm. Prov. XXIX. 14. — כְּפַעַם בְּפַעַם, *sicut vice invicem,* h. e. *hac vice ut antea,* seu *semper hucusque,* s. *aliquoties.* Inc. Jud. XVI. 20. LXX καθὼς ἀεὶ, ubi in aliis libris legitur ἅπαξ καὶ ἅπαξ. — תָּמִיד, *jugiter.* Ies. LI. 13. φοβοῦ ἀεὶ πάσας τὰς ἡμέρας.

ΕἸΣ ἈΕἸ, *in sempiternum.* Vide e ἀεὶ s. עַד.

ΚΑΘῺΣ ἈΕἸ, *sicut semper.* Vide ib. s. כְּפַעַם בְּפַעַם.

*ἈΕΙΓΕΝΗ͂Σ, *qui semper fuit et erit, sempiternus.* Sir. XXIV. 18. sec. Compl. δίδωμι δὲ σὺν πᾶσι τοῖς τέκνοις μου ἀειγενεῖς τοῖς λεγομένοις ὑπ' αὐτοῦ: ubi ἀειγενεῖς alii per *sempiternas laudes* interpretantur, alii autem, quibus ego accedo, *sempiternos* s. *æternos fructus,* h. e. *præmia,* f ut scil. καρποὺς suppleatur, hoc sensu: *Communico cum omnibus meis cultoribus perennes ac perpetuos fructus,* quos jam in antecedentibus commemoraverat. Phav. ἀειγενετάων, διὰ παντὸς ὄντων. Plutarch. T. VII. p. 474. 11. Reisk.

*ἌΕΛΛΑ, *turbo, procella.* Hab. II. 15. in locum Hebraicorum מְסַפֵּחַ חֲמָתְךָ *adjungenti* seu *in-* g *fundenti venenum tuum,* s. ut ab aliis vertitur: *vinum fervens,* ἄελλα πετομένη, mirabile dictu, substituitur in fragmento versionis Græcæ: οὐαὶ τῷ ποτίζοντι τὸν ἑταῖρον αὐτοῦ ἀέλλῃ πετομένῃ. cujus auctorem ignotum הספת חמתה vel סופת חמתה, *turbinem fervoris* s. *æstuantem,* in codice suo reperisse non male suspicatus est Wahlius ad h. h l. quem vide. Utinam vero hanc *volucrem procellam* eodem successu avertere liceret, quo *tempestatem volantem* Job. XXVII. 20. a Sionita in Versionis Syriacæ textu concitatam depulit Rosenmüllerus in Scholiis ad h. l. His, quæ ad hanc vocem monuit Doct. Kreyssigius P. II. Symbolarum p. 7., addere mihi liceat, ἄελλαν h. l. eodem sensu ac- i cipiendum esse, quo ἔκστασις apud alium Inc. Int. ibid., ut vel *temulentiam* notet, *quæ ex vino largiter hausto oritur,* vel *ipsum vinum fortius* et *largiter haustum,* quod ἔκστασιν seu alia metaphora *procellas animi efficit et excitat.* סָפַח enim pr. *fundere, effundere* notat, et deinde ad *omne* transfertur, *quod largiter et copiose datur ac accipitur.* Certe k hoc negari vix poterit, laudatum interpretem loco מְסַבֵּב legisse מִסְפַּח aut מִשְׁפָּח *effusio,* quod Ies. V. 7. reperitur. De voce πετομένη vide infra s. v. πέτομαι. —

a Phav. inter alia: ἀέλλας, τὰ ἄτακτα πνεύματα, καὶ καταιγίδας, καὶ τὰς μεγάλας συστροφάς.

'ΑΕ'ΝΝΑΟΣ, quasi ἀείναος, *semper fluens, perennis, æternus*, ex ἀεὶ et νάω, *fluo*. חַי *vivens, vivus, perennis*. Job. XIX. 25. ἀέναός ἐστιν ὁ ἐκλύειν με μέλλων, semper perdurans s. *æternus* est, qui me redemturus est. — עוֹלָם *ævum, seculum*. Deut. b XXXIII. 15. βουνῶν ἀενάων, collium *jam olim celeberrimorum*. Ibid. v. 27. βραχιόνων ἀενάων, brachium æternum, h. e. *æternam* potentiam. — Baruch. V. 6. θῖνας ἀενάους, litora *perennia*. Sap. XI. 7. ἀενάου ποταμοῦ, fluvii *semper fluentis*. 2 Macc. VII. 36. ἀενάου ζωῆς, vitæ *æternæ*. Ælian. V. H. Lib. III. c. 43. πηγῆς ἀενάου, fontis *perennis*. Hesych. ἀέν-c ναος, διαρκὴς ἀεί, ἢ ἀεὶ θάλλων. Idem: ἀενάου, ἀεὶ οὔσης, ἀεὶ ῥεούσης. Lex. Cyrilli MS. Brem. 'Αέναος ἀεὶ ζῶον λέγεται, καὶ ἐπὶ ἀεὶ ὄντος, ἀϊδίου.

'ΑΕΡΓΟ'Σ, *otiosus, piger*. עָצֵל idem. Prov. XIII. 4. XV. 20. — רְמִיָּה *fraus, dolus*. Prov. XIX. 15. ψυχὴ δὲ ἀεργοῦ πεινάσει, homo *piger* esuriet. Scil. רְמִיָּה etiam *remissionem, ignaviam* notat. Conf. Si-d monis Lex. Hebr. p. 1528. ed. rec.

*'ΑΕΡΙΝΟ'Σ. Vox hæc in Lexicis omissa, quæ mihi idem significare videtur, quod ἀέριος, adeoque partim *aëria natura præditum*, partim *magnum ac immensum*, reperitur Esther. VIII. 15. στολὴν ὑακίνθινον ἀερινὴν, ubi ἀερινὸς vel de *puritate*, vel de *magnitudine* est explicandum, ac ad חִוָּר *candor* referendum esse mihi e videtur. Pollux Onom. IV. 119. ἀερίνη ἐσθής.

*'ΑΕ'ΡΜΩΝ. Ipsa vox Hebraica הַחֶרְמוֹן *Hermon*, nomen montis, seu potius montanæ regionis et tractus montium, qui communi nomine *Hermon* dicitur, pars montis Libanon. Occurrit Sir. XXIV. 14. ἐν ὄρεσιν (alii ὄρει) ἀερμών. Vulg. *in monte Sion*. coll. Deut. IV. 48. Syrus, cum quo Arabs pro more suo consentit: f *in Senir monte nivis*, coll. Deut. III. 8.

'ΑΕΤΟ'Σ, *aquila*. נֶשֶׁר idem. Ex. XIX. 4. Psalm. CII. 5. — *נְשַׁר Chald. idem. Dan. VII. 4. — *רֶשֶׁף, *pruna ardens*. Job. V. 7. sec. Compl. et Inc. νεοσσοὶ δὲ ἀετῶν (alii libri γυπὸς et γυπῶν habent) τὰ ὑψηλὰ πέτονται, ut pulli aquilarum in altum se ferunt volando. Deduxerunt a rad. g نسر in 8. Conj. *in altum elatus est*, unde רֶשֶׁף per *avem rapacem* interpretatus est Michaëlis in der Beurtheilung der Mittel, etc. p. 298. seq. ac in Supplem. ad Lex. Hebr. p. 2268. Symm. habet τῶν πετεινῶν, Aquila πτηνούς.

'ΑΖΥΜΙ'ΤΗΣ, *infermentatus*. חָמֵץ *fermentatus*. Lev. VII. 3. (Hebr. 13.) ἐπ' ἄρτοις ἀζυμίταις sec. Ald. h Codex Oxon. quoque ἀζύμων habet, sed in reliquis libris legitur ζυμίταις, quod rectius videtur. Lectio ἀζυμίταις et ἀζύμων ex proxime antecedente commate huc irrepsisse videtur.

"ΑΖΥΜΟΣ, scil. ἄρτος, *panis infermentatus*, et τὰ "ΑΖΥΜΑ, scil. λάγανα, *placentæ infermentatæ*. מַצָּה et מַצּוֹת idem. Gen. XIX. 3. ἀζύμους ἔπεψεν i αὐτοῖς, coxit illis panes azymos. Conf. Ex. XXIX. 2. ubi ἄρτους additur. Ex. XII. 15. ἑπτὰ ἡμέρας ἔδεσθε ἄζυμα, septem dies comedite placentas infermentatas. Hic autem et in similibus locis λάγανα subintellegi debere patet ex Ex. XXIX. 2. Lev. II. 4. VII. 2. Num. VI. 15. 1 Paral. XXIII. 29. ubi λάγανα ἄζυμα. Falluntur ergo, qui ἄζυμα k pro substantivo habent. — *חָמֵץ, *fermentatus*. Lev. VII. 2. (Hebr. 13.) sec. Oxon. ubi vide supra ad vocem ἀζυμίτης notata. Hesychius: "Αζυμα, τὰ ἄνευ παλαιᾶς ζύμης, ὃ καλεῖται πρόζυμη.

'ΑΗΔΗ'Σ, *insuavis, injucundus*,

a *odiosus.* יֵרַע *malum est* seu *videtur,* h. e. *displicet.* Symm. Gen. XLVIII. 17. וַיֵּרַע בְּעֵינָיו, ἀηδὲς αὐτῷ, *displicebat* ei. — *רַע, *malum.* Symm. 1 Sam. XXIX. 7. Confer infra s. v. ἀρεστός. Hesych. Ἀηδὲς, στυγνὸν, λυπηρόν. Idem: Ἀηδὴς, κοπιώδης, ὀχληρός.

ἈΗΔΙ'Α, *molestia, injucunditas, tædium.* רִיב, *lis, contentio.* Symm.
b Prov. XX. 3. Significat hic ἀηδία *molestam contentionem* et *confabulationem.* Suspicor tamen, post ἀηδίας h. l. aliquid excidisse, nempe λέσχης aut ἀδολεσχίας. V. sequentia.

ἈΗΔΙ'Α ΚΑΙ` ΛΕ'ΣΧΗ, *molestia et confabulatio,* h. e. per Hendiadyn *molesta confabulatio.* שִׂיחַ *oratio querula, querela.* Prov. XXIII. 29. τίνι ἀηδίαι καὶ λέσχαι;

c ἈΗ'Ρ, *aër.* שַׁחַק *nubes tenuis.* Symm. Job. XXXVII. 21. LXX 2 Reg. XXII. 12. ἐν νεφέλαις ἀέρων. Ita et Ps. XVII. 13. Sc. שַׁחַק h. l. *cœlum aërium* notat. — שָׁמַיִם, *cœlum.* Aqu. Theod. Job. XXXV. 11. τὰ κατὰ τὸν ἀέρα διϊπτάμενα πετεινά. — Sap. II. 7. μὴ παροδευσάτω ἡμᾶς ἄνθος ἀέρος. Sed ibi Cod. Alex. per metathesin habet ἔαρος, *veris,* ut
d loco ἀέρος reponendum judicavit Petrus Nannius. Vide Colomesii Obss. Sacr. p. 630. Vulg. habet *flos temporis.* Vide ad h. l. Cornel. a Lapide Comment. Ibid. V. 11. ὡς ὀρνέου διαπτάντος ἀέρα. Ibid. v. 13. τμηθεὶς ὁ ἀήρ. VII. 3. ἔσπασα τὸν κοινὸν ἀέρα, attraxi communem aërem. Ibid. XIII. 2. ταχινὸν ἀέρα, celerem mobilemque aërem.

e ἈΗ'ΤΤΗΤΟΣ, *invictus, inexpugnabilis.* — נַעֲרָץ, *formidandus.* Symm. Ps. LXXXVIII. 8. ubi non tam libere vertit, quam bene quoad sensum expressit notionem vocis עָרַץ, de qua videndus est Simonis. — עָזַז, *firmum, validum esse.* Symm. Ps. LXXXVIII. 14.

ἈΘΑΝΑΣΙ'Α, *immortalitas.* — עַל־מוּת, *super mortem.* Aqu. Ps. XLVIII. 15. Aquilæ interpretatio f deest quidem in Hexaplis, sed eum ἀθανασίαν transtulisse perspicitur ex Talmude Massech Megilla. fol. LXXIII. 2. ut jam observavit Lightfootus Append. ad 1 Cor. Hor. Talmud. p. 280. Sed ideo nollem cum Starckio Carm. Dav. p. 385. statuere, eum עוֹלָמוֹת legisse, nam immortalitatis notio latet quoque in lectione recepta. — Cæ- g terum vox hæc legitur quoque Sap. III. 4. IV. 1. VIII. 18. et XV. 3. ubi ἀθανασία *felicis immortalitatis* aut *æternæ felicitatis* notionem adjunctam habet. Sap. VIII. 14. ἀθανασία videtur *famam immortalem* indicare (quo sensu et nostrates vernaculo Unsterblichkeit, *immortality,* uti solent), certe in sequentibus per μνήμη αἰώνιος explicatur. Sir. XIX. h 17. sec. Complut. οἱ δὲ ποιοῦντες τὰ ἀρεστὰ αὐτῷ, ἀθανασίας δένδρον καρπιοῦνται: ubi *arbor immortalitatis,* ut *arbor vitæ, immortalitatem ipsam,* seu *perpetuam ac perennem felicitatem* significare videtur.

ἈΘΑ'ΝΑΤΟΣ, *immortalis.* Sap. I. 15. δικαιοσύνη γὰρ ἀθάνατός ἐστι, virtutis et sanctitatis studium *æterna habet præmia.* Sir. XVII. 24. οὐκ i ἀθάνατος υἱὸς ἀνθρώπου, homo est mortalis.

ἈΘΑΝΕΙ`Ν, vel juxta al: ἀθανίμ vel ἀθανίν. Ipsa vox Hebraica אֵתָנִין mensem *Septembrem* denotans. 1 Reg. VIII. 3.

ἈΘΑΡΕΙ'Μ. Ipsa vox Hebraica אֲתָרִים *exploratores.* Num. XXI. 1.

ἈΘΕΙ'Α, *impietas erga Deum,* k *atheismus.* Symm. Hos. IV. 15. בֵּית אָוֶן, οἶκον ἀθείας, *domum impietatis,* quia ibi idola colebantur ab Israelitis. Præterea legitur 1 Macc. XVI. 17. sec. Alex. ubi reliqui libri ἀθεσίαν habent.

*ἈΘΕ'ΜΙΣΤΟΣ, *impius, scelestus.*

a Phav. ἀθέμιστα, ἄνομα, ἄδικα. Hos. VI. 9. auctor versionis *quintæ* (sunt hæc verba Kreyssigii Symbolarum ad Bielii Lex. P. I. p. 6.), cujus fragmentum, codici Barberino adscriptum, Montfauconius ex Polyglottis Anglicanis adferre neglexit, sensum, non singula verba secutus, Hebraica כִּי זִמָּה עָשׂוּ ita interpretatus est: διὰ τῆς εἰδωλολατρείας αὐτῶν
b τῆς ἀθεμίστου. Vide Dathii Opuscula p. 35. ed. Rosenmülleri. Adverbium ἀθεμίστως reperitur apud Appian. Alex. Bell. Civ. Lib. III. p. 869. l. 13.

ἈΘΕ΄ΜΙΤΟΣ, *nefarius, qui est contra legem, illicitus.* 2 Macc. VI. 5. θυσιαστήριον τοῖς ἀποδιεσταλμένοις ἀπὸ τῶν νόμων ἀθεμίτοις ἐπεπλήρωτο, altare plenum erat illicitis, quæ lege Mo-
c saica prohibebantur. 2 Macc. VII. 1. ἀπὸ τῶν ἀθεμίτων ὑείων κρεῶν ἐφάπτεσθαι, edere contra legem carnes porcinas. 2 Macc. X. 34. λόγους ἀθεμίτους προΐεντο, sermones nefandos emittebant.

ἈΘΕΣΙ΄Α, *prævaricatio, conventorum et pactorum violatio, scelus.* חָמָס, *vis, violentia.* Jer. XX. 8. ἀθεσίαν καὶ ταλαιπωρίαν ἐπικαλέσομαι,
d de vi hostili ac miseria hujus terræ mihi dicendum erit. — מַעַל, *prævaricatio, perfidia.* Dan. IX. 7. ἐν ἀθεσίᾳ αὐτῶν, ᾗ ἠθέτησάν σε, propter peccata sua in te commissa. — פֶּשַׁע, *defectio, prævaricatio.* Aqu. Psalm. XXIV. 7. ubi tamen Semlero ἀσυνθεσία legendum videtur, coll. Thren. I. 5. quod vel ideo non necessarium esse videtur, quia ἀθεσία est i. q.
e ἀσυνθεσία. Idem Prov. XIX. 11. — 1 Macc. XVI. 17. ἐποίησεν ἀθεσίαν μεγάλην, ubi Alex. ἀθεσίαν habet. 2 Macc. XV. 10. παρεπιδεικνὺς τὴν τῶν ἐθνῶν ἀθεσίαν, ostendens gentium perfidiam ac fallaciam.

***ἈΘΕΣΜΟΣ**, *exlex, lege carens* vel *legibus non subjectus,* item *legibus vetitus, nefarius, injustus, improbus.* Maxime dici de rebus, rarius vero de hominibus adhiberi, f
observavit Kypkius ad 2 Petr. II. 7. et Loesnerus in Obss. Philonianis in N. T. ad eundem locum. Legitur vero 3 Macc. VI. 26. ἀθέσμοις περιβάλλειν αἰκίαις, injustis adficere tormentis. In sequentibus ἄδικα δεσμὰ commemorantur. Ibid. V. 12. τῆς ἀθέσμου μὲν προθέσεως πολὺ διεσφαλμένος, multum quidem lapsus improbo consilio. Hesych. Ἄθεσμος, ἄνομος. g
Idem: Ἀθέσμως, παρανόμως. V. Bretschneideri Spicil. p. 22. seq.

ἈΘΕΤΕ΄Ω, *prævaricor, perfide ago, aspernor, contemno, negligo, deficio, recedo, frango, irritum facio, rejicio.* — בָּגַד idem. Symm. et Vta Ps. CXVIII. 58. In Catena tamen Patrum T. III. p. 498. ab Heracleota Symmacho loco ἀθετοῦντας tribuitur ἀσυνθετοῦντας, quod reliqui h
Intt. habent. LXX Ex. XXI. 8. διότι ἠθέτησεν ἐν αὐτῇ, quoniam *fidem datam ei fefellit.* Jud. IX. 24. ἠθέτησαν, *defecerunt.* Ps. LXXVII. 63. ἀπεστρέψαν καὶ ἠθέτησαν, aversi perfide fallebant. Prov. XI. 3. Ies. XXI. 2. XXIV. 17. ἀθετοῦντες τὸν νόμον, qui legem *negligunt* et *violant.* Ies. XXXIII. 1. ὁ ἀθετῶν ὑμᾶς οὐκ ἀθετεῖ, ubi sine dubio scribendum i
est οὐκ ἀθετεῖται; quemadmodum ibidem apud Symm. pro ἀθετήσεις ex conjectura Montf. reponendum est ἀθετηθῇς, ut ex antecedentibus luculenter apparere arbitratur. Thiemius contra in Diss. de Puritate Symmachi p. 20. eum ἀθετηθεὶς scripsisse putat. Proprius enim est Symmacho et frequens participiorum usus, de quo vide Ernestium k
ad Xenoph. Mem. III. 9. 9. Jer. III. 20. ὡς ἀθετεῖ γυνὴ, ut mulier marito suo *fidem datam fallit.* — בִּקֵּשׁ Pih. *peto.* Esth. II. 15. οὐδὲν ἠθέτησεν ὧν ἐνετείλατο αὐτῇ, ubi sensum non male expressit. — הֵמִיר Hiph. a מוּר, *muto.* Ps. XIV. 6. ὁ ὀμνύων τῷ πλησίον αὐτοῦ, καὶ οὐκ ἀθετῶν, qui jurat proximo suo, et non *perfide agit.* Agellius ad h. l. statuit, l

a LXX non legisse יָמִיר לֹא, sed potius לֹא יִמְרוֹד *non decipit*, h. e. non violat promissa et pacta. Sed verba Hebraica eundem sensum habent. — הֵנִיא. Hiph. a נוּא, *frango*. Ps. XXXII. 10. ἀθετεῖ δὲ λογισμοὺς λαῶν, *irrita reddit* consilia gentium. Bene. Sic enim חֵנִיא sumitur Ps. CXLIV. 5. — הֵסִיר Hiph. a סוּר, *facio retrocedere, removeo*. Ies.
b XXXI. 2. ὁ λόγος αὐτοῦ οὐ μὴ ἀθετηθῇ, exsequetur minas suas. Sensum hic in vertendo secuti sunt, nec male. — הִתְעַמֵּר Hithp. *ad quaestum* seu *pro servo utor*. V. Michaëlis Jus Mosaic. P. II. p. 122. Deut. XXI. 14. οὐκ ἀθετήσεις αὐτήν. Habet h. l. ἀθετεῖν τινὰ notionem *vim alicui inferendi*, ut sit *mancipii loco aliquem habere*, ac tunc omnia invicem bene
c cohaerent. Vulg. *opprimere per potentiam*. Etiam in N. T. ἀθετεῖν notat *contumeliose tractare*. Vide Lex. N. T. s. h. v. n. 4. Confer quoque s. חָמָס. — חָמַס, *vim facio*. Ez. XXII. 26. ἠθέτησαν τὸν νόμον μου, *violarunt* leges meas. Violatione enim legum vis ipsis quasi infertur. — מָעַל *praevaricor*, et in specie *fraudulenter, perfide ago*, ut Arab.
d مغل. 1 Par. II. 7. ὃς ἠθέτησεν εἰς τὸ ἀνάθεμα, qui *deliquit* in praeda devota: ubi in Ald. et Compl. legitur ἠσυνθέτησεν. Ibid. V. 25. 2 Par. XXXVI. 14. ἐπλήθυναν τοῦ ἀθετῆσαι ἀθετήματα (pro κατ' ἀθετήματα) βδελυγμάτων ἐθνῶν, multiplicarunt praevaricari juxta praevaricationes abominationum (h. e. abominabiles) gentium. Dan. IX. 7. ἀδικία αὐτῶν,
e ἣ ἠθέτησάν σε, praevaricatio illorum, qua praevaricati sunt adversus te. — מָרַד, *rebello*. 2 Reg. XVIII. 7. ubi ἀθετεῖν in notione *deficiendi* cum ἐν construitur (seque ac XXIV. 1. 20.), cum ibid. v. 20. cum εἰς constructum reperiatur. 2 Par.

XXXVI. 13. ἐν τῷ τὰ πρὸς τὸν βασιλέα ἀθετῆσαι. — *מוֹרְאָה, *visu horrenda*. Inc. Soph. III. 1. Putarunt nonnulli, eum מוֹרְדָה legisse. Sed מוֹרְאָה, quod a רָאָה derivatum vulgo vertitur *visu horrenda*, potest etiam a מָרָה *rebellis fuit* deduci. Conf. Simonis s. h. v. — נָאַץ, *contemno*, 1 Sam. II. 19. ὅτι ἠθέτουν τὴν θυσίαν κυρίου, effecerunt, ut et alii Jovae sacra *contemnerent* seu *vilipenderent*. — נִמְצָא Niph. *invenior*. Jer. XV. 16. ὑπὲρ τῶν ἀθετούντων τοὺς λόγους σου. Scilicet pro נִמְצְאוּ le- g
gerunt מֹנַאֲצַי. — פָּשַׁע Kal et Niphal נִפְשַׁע, *deficio, rebello*. Aqu. Prov. XVIII. 19. Symm. Psalm. XXXVI. 38. LXX 1 Reg. VIII. 50. ἀθετήματα, ἃ ἠθέτησάν σοι. Ibid. XII. 19. ἠθέτησεν Ἰσραὴλ εἰς τὸν οἶκον Δαβίδ, *defecit* Israel a domo Davidis. 2 Reg. I. 1. ac III. 5. 7. in eadem notione cum ἐν construitur. Ez. II. 3. — *פָּשַׂע *ingredior*. Ies. h
XXVII. 4. ἠθέτηκα αὐτήν. Permutarunt invicem פָּשַׂע *ingredi* et פָּשַׁע, quod *deficere, rebellare* notat. — שָׁדַד, *vasto*. Ies. XXXIII. 1. ἀλώσονται δὲ ἀθετοῦντες. Confer supra ad הִתְעַמֵּר a me dicta. — שׁוּב *averto a me, recedo*. Ps. CXXXI. 11. οὐ μὴ ἀθετήσει αὐτήν, non *recedet* ab illa, scil. veritate. — *שָׁמַע, *audio*. 1 Sam. XIII. 3. λέγων, ἠθετήκασιν οἱ i
δοῦλοι. Quid pro יִשְׁמְעוּ legerint, equidem non assequor. Fortasse יִפְשְׁעוּ (coll. Ies. VII. 24.) ex literarum transpositione et affinitate soni τοῦ Mem et τοῦ Phe. — *שְׁנָא Chald. *muto*. Dan. III. 28. sec. Chis. ubi verba מִלַּת מַלְכָּא שַׁנִּיו quae obscure reddita sunt a Theodotione: καὶ τὸ ῥῆμα τοῦ βασιλέως ἠλλοίωσαν, planius vertunt LXX: k
τὴν γὰρ προσταγὴν τοῦ βασιλέως ἠθέτη-

a sua. — שָׁנָה Pih. muto. Psalm. LXXXVIII. 34. — שָׁקַר, mentior. Ies. LXIII. 8. τέκνα οὐ μὴ ἀθετήσωσι: ubi vel legendum καὶ οὐ μὴ κ. τ. λ. vel οἳ μὴ ἀθ. שָׁקַר haud raro perfide agere notat. — Judith. XIV. 17. ἠθέτησαν οἱ δοῦλοι, servi imperium tyrannorum excusserunt. Hinc explicari fortasse quoque poterit locus ib. XVI. 6. Deus ἠθέτησεν αὐ-
b τοὺς ἐν χειρὶ θηλείας, Deus per mulierem potestatem eorum infregit: ubi tamen Bretschneiderus vertere mavult: fugavit eos per mulierem. Sap. V. 1. ἀθετούντες τοὺς πόνους, qui impediverunt, aut cassos ac irritos fecerunt labores. 1 Macc. XV. 27. ἠθέτησε πάντα, ὅσα συνέθετο αὐτῷ. Hesych. Ἀθετεῖ, ἀτιμάζει, μετάζεται. Idem: Ἀθετεῖται, ὑβρίζεται, καταφρο-
c νεῖται.

'ΗΘΕΤΗΜΕΝΟΣ ἘΣΤΙ, abrogatus, abolitus est. הֻפַּר Hoph. a פּוּר idem. Jer. XXXIII. 21. ἡ διαθήκη μου ἠθετημένη ἔσται, promissiones meæ irritæ erunt.

'ΗΘΕΤΗΜΕΝΟΝ ΠΟΙΕΩ, abrogo, irritum facio. הֵפֵר Hiph. a פּוּר idem. Jer. XXXIII. 19. ἐὰν ἠθετημένην ποιήσητε τὴν διαθήκην, si meæ
d promissiones irritæ erunt.

'ΑΘΕΤΗΜΑ, prævaricatio, abrogatio, iniquitas, perfidia. בָּגַד idem. Jer. XII. 1. οἱ ἀθετοῦντες ἀθετήματα. — מַעַל, prævaricatio, perfidia. 2 Par. XXXVI. 14. — פֶּשַׁע, iniquitas, defectio. 1 Reg. VIII. 50.

'ΑΘΕΩΡΗΤΟΣ, sub aspectum non cadens, invisus, non conspicuus. Sap. XVII. 19. σκιρτώντων ζώων δρόμος ἀ-
e θεώρητος, salientium animalium cursus non aspectabilis. Marc. Ant. I. 9. p. 62.

'ΑΘΙΚΤΟΣ, intactus, integer, illibatus, intemeratus. — נֵזֶר, corona. Symm. Lev. XXI. 12. ἔλαιον ἄθικτον, oleum sacrum, quo nemo alius uti debebat. Sermo enim ibi est de summo sacerdote. Accepit sine dubio נֵזֶר in notione separationis ac abstinentiæ, quam hæc vox quoque f
habet. Lex. Cyrilli MS. Brem. Ἄθικτον, ἀνέπαφον.

*'ΑΘΛΗΤΗΣ, certator, athleta. 4 Macc. VI. 10. καθάπερ γενναῖος ἀθλητής.

*'ΑΘΛΙΟΣ, infelix, etiam malus. 3 Macc. V. 24. ποσάκις σοι δεῖ περὶ τούτων αὐτῶν προστάττειν, ἀθλιώτατε; quoties unum idemque mandatum tibi repetam, pessime? Sic nos quo- g
que voce elend, wretched, in vita communi quandoque uti solemus. Hesych. ἄθλιος, ταλαίπωρος.

'ΑΘΛΟΝ, præmium certaminis. Sap. IV. 2. τὸν τῶν ἀμιάντων ἄθλων ἀγῶνα νικήσασα, immarcescibilium vel incorruptibilium præmiorum agonem vincens. Vulgatus ἄθλων reddens certaminum ab ἄθλος masculino derivavit, quemadmodum in h
sequentibus ἀγῶνα metonymice de præmio certaminis interpretatus est. Conf. Ælian. V. H. IV. 3. Hesych. ἄθλον, ἀγώνισμα, ἔργον, ἔπαθλον. Suidas: Ἆθλον, ἀγώνισμα, ἡ τιμή, ὁ μισθός, καὶ τὸ τοῦ ἀγῶνος βραβεῖον. Καὶ ἆθλος ἀρσενικῶς, τὸ ἔργον καὶ τὸ ἀγώνισμα. Καὶ τὸ ἔπαθλον. Διαφέρει δὲ τοῦτο τοῦ οὐδέτερον, ὅτι τὸ μὲν οὐδέτερον δηλοῖ κυρίως τὸ ἔπαθλον, τοῦτο δὲ τὸν ἀγῶνα. i

*'ΑΘΛΟΘΕΤΕΩ, ludos præbeo. 4 Macc. XVII. 12.

*'ΑΘΛΟΦΟΡΟΣ, victor certaminis. 4 Macc. XV. 29. Ibid. XVIII. 23. Hesych. ἀθλοφόρους, ἀγωνιστάς.

*'ΑΘΡΟΙΖΩ, congrego, colligo. — אָסַף idem. Symm. Ps. XXXIV. 15. XLVI. 10. Cohel. II. 26. — נָגַר et in Hiph. הִגִּיר, diffluere facio. Jer. XVIII. 21. ἄθροισον αὐτοὺς k
εἰς χεῖρας μαχαίρας. Loco הַגִּירֵם legit הַאֲגִירֵם, ab אָגַר congregare. — הִתִּיק, Hiph. a נָתַק, evello. Theodot. et LXX Jer. XII. 3. ἄθροισον αὐτοὺς ὥσπερ πρόβατα εἰς σφαγήν. Paulo liberius verterunt. Nam

a oves, quæ evelluntur e grege ad mactationem, deinde congregari, et ita a reliquis separari solent. — כָּנַס, *colligo.* Symm. Cohel. II. 8. — *מָשַׁךְ *traho.* Symm. Jud. IV. 7. sec. marg. cod. X. ἀθροίσατε. Legendum ἀθροίσω πρός σε. Vide ad h. l. Bahrdt. — קָבַץ in Kal et Pihel *congrego.* Inc. Gen. XLIX. 2. LXX 1 Sam. VII. 5. Jer. XXIX. 14.
b Ez. XXXVI. 24. — *קָהַל idem. Num. XX. 2. ἠθροίσθησαν ἐπὶ Μωσῆν καὶ Ἀαρὼν sec. Vat. ubi Alex. et Ald. habent συνηθροίσθησαν. — 1 Macc. III. 13. ἤθροισεν ἄθροισμα. Ib. 45. ἠθροίσθη ἡ συναγωγή. — Ibid. XI. 1. et 60. ἀθροίζων δυνάμεις. Ibid. XIII. 2. et XIV. 30. ἀθροίζειν λαὸν et ἔθνος.

ἌΘΡΟΙΣΜΑ, *collectio, congrega-*
c *tio, multitudo.* 1 Macc. III. 13. ἤθροισεν ἄθροισμα, collegit *exercitum.* Hesych. ἄθροισμα, πλῆθος. Schol. Apoll. Rhod. II. 121. Eurip. Orest. 872. Diog. Laërt. X. 142.

ἈΘΡΟΙΣΜΌΣ, idem. אֲסֵפָה, *collectio, congregatio.* Symm. Ies. XXIV. 22. — רֶגַע, *momentum.* Aqu. Ps. XXIX. 5. seu 6. ubi ἀθροισμὸς ex sententia Montf. melius
d *festinatio,* quam *coacervatio* redditur. Sed recte monuit Fischerus in Proluss. de Verss. GG. V. T. p. 29. ἀθροισμὸν apud Aqu. potius notare *punctum temporis;* quod potest vel eo doceri, quia idem interpres adverbio ἀθρόως sic usus est Ps. VI. 11., ut significet *extemplo.* Vide quoque s. v. ἀθρόος.

ἈΘΡΌΟΣ, *coacervatus, frequens,*
e *universus.* — רֶגַע, *momentum.* Aqu. Job. XX. 5. ἕως ἀθρόου. Idem Ps. XXXIV. 23. pro רִגְעֵי־אֶרֶץ, *tranquillos terræ,* ἀθρόα γῆς habet, quibus verbis Montfauconio significare videtur *loca conferta terræ* seu *populosa.* Vide supra s. ἀθροισμός. — 3 Macc. V. 9. ἀθρόους τοὺς κλητοὺς, *congregatos* convivas. Etymol. M. ἀθρόος προπαροξύνεται. σημαίνει δὲ αἰφνίδιον. παροξύνει δὲ τὸν συνηθροισμένον. Idem f quoque in Phavorini Lexico reperitur.

ἈΘΡΌΩΣ, *confertim, confestim, repente, extemplo, statim.* רֶגַע *momentum.* Ps. VI. 11. ἀθρόως. Aquilæ hanc vocem vindicavit e Cod. Vat. Montfauconius, qui tamen inscite reddit *confertim* (fortasse *confestim*), cum potius reddendum sit *extemplo, continuo, repente.* Namque jam Homerus Od. Β', 356. τῷ ἀθρόα usus g est pro *statim.* V. Eustathium ad Od. Α', 43. p. 1386. 61. Rom. Etiam ἀθρόον eodem sensu legitur apud Heliodor. p. 5. 20. 35. et ἀθρόως apud eundem p. 43. 172. et 394. In loco Psalmorum laudato Symmachus ἐξαίφνης, LXX autem διὰ τάχους habent. Hesych. et Suidas: Ἀθρόως, αἰφνιδίως, ταχέως. Gloss. h Gr. Lat. Ἀθρόως, *summatim, repente.*

ἈΘΥΜΈΩ, *animum despondeo, mœreo, doleo, angor.* הִכְעִיס Hiph. *irrito, ægre facio.* 1 Sam. I. 7. ἠθύμει καὶ ἔκλαιε, *mœrebat* et flebat. Conjugationi Hiphil neutralem significatum subjecit. Conf. v. 6. et vide sequentia. — הַרְעִים Hiph. *ad fremitum commoveo.* 1 Sam. I. 6. ἠθύμει διὰ τοῦτο, *dolebat* propterea. i Sed potest ibi quoque ad כַּעַס initio commatis referri. — חָרָה, *exardeo, animo commoveor.* 1 Sam. XV. 11. ἠθύμησε Σαμουὴλ, *valde dolebat* Samuel. 2 Sam. VI. 8. 1 Par. XIII. 11. — עָטַף *operior, obtegor, obruor,* et intransitive *viribus deficio, langueo.* Ps. CI. 1. Symm. ἀθυμεῖ. — Judith. VII. 20. ἠθύμησαν τὰ νήπια αὐτῶν, *siti enecti spiritum vix ducebant.* 1 k Macc. IV. 27. συνεχύθη καὶ ἠθύμει.

ἈΘΥΜΩ͂Ν, ΟΥ͂ΣΑ, *pavidus.* רַגָּז idem. Deut. XXVIII. 65. sec. Alex. Oxon. et Incert. δώσει σοι κύριος καρδίαν ἀθυμοῦσαν, dabit tibi Deus cor *pavidum.* Vide infra s. ἀπειθέω. Hesychius: ἀθυμῶν, λυπούμενος.

a **ἈΘΥΜΙ´Α**, *animi dejectio, exanimatio, desperatio, tristitia, mœror, indignatio.* — זַלְעָפָה, *procella gravissima, æstus vehemens s. iræ s. zeli.* Psalm. CXVIII. 53. *ἀθυμία κατέσχε με ἀπὸ ἁμαρτωλῶν*, admodum indignor propter improbos: ubi tamen *ἀθυμία* per metonymiam quoque *calamitatem* notare potest, quæ causa est tristitiæ et mœroris, ut legitur
b apud Theodoretum T. IV. p. 1226. ed. Hal. *ἀθυμίαν τὴν συμβᾶσαν ὑμῖν.* — כַּעַס, *indignatio.* 1 Sam. I. 6. *κατὰ τὴν ἀθυμίαν τῆς θλίψεως αὐτῆς*, et ibid. v. 16. *ἐκ πλήθους ἀθυμίας*, ex magno animi mei mœrore et tristitia. — 2 Macc. X. 13. *ὑπ' ἀθυμίας φαρμακεύσας ἑαυτὸν*, præ *desperatione* sumto veneno. Hesych. *ἀθυμία, λύπη.*

c ***ἌΘΥΜΟΣ**, *qui animo est dejecto, anxius, mœstus, tristis, animum despondens, desperans.* In Hexaplis Montf. Job. XXX. 29. apud Symmachum respondet Hebraico תַּנִּים *dracones*, ubi Montfauconius in nota subjecta monuit vocem *ἀθύμων* apud Symmachum sibi suspectam esse, et fortasse *αἰθυιῶν, mergorum* vel *fulicarum*, ejus loco reponendum
d esse. Semlero videbatur esse ipsum nomen Hebraicum, sed Græce scriptum. Neutrā harum conjecturarum mihi placet, immo statuo, vocem Græcam esse ab hoc loco prorsus alienam, et ad בֹּכִים *flentium* v. 31. referendam. Mihi aliquando in mentem venit reponere *ἀθυμούντων*, sed nec hac conjectura opus esse videtur.

e **ἌΘΥΤΟΝ**, *quod sacrificii loco offerri non potest, insacrificabile, profanum.* פִּגּוּל, *res abominanda.* Lev. XIX. 7. *ἄθυτόν ἐστι, οὐ δεχθήσεται*, impurum habetur, sc. hoc sacrificium, neque acceptum est. Conf. Croii Obss. in N. T. c. 33. p. 258. seq. Sic apud Plutarch. de Is. et Os. c. 31. *ἄθυτον ἡγεῖσθαι* est non sacrificandum s. ineptum sacris putare. Apud GG. SS. vox *ἄθυτος* f
non sacrificatum ac immolatum fere notat. Vid. Lysiam p. 790. ed. Reisk. et Athen. V. p. 179. D. Conf. quoque Sturzii librum de Dialecto Alexandrina p. 143. seq.

ἈΘΩ͂ΟΣ, *innocens, insons, liber, impunis.* — מִלְחָמָה *bellum.* 1 Reg. II. 5. *ἔδωκεν αἷμα ἀθῷον ἐν τῇ ζώνῃ αὐτοῦ*, cruore innocentis zonam, qua cinctus erat, cruentavit et conta- g
minavit. Sensum bene expressit. — נָקִי *insons.* Gen. XXIV. 41. *ἔσῃ ἀθῷος ἀπὸ τοῦ ὁρκισμοῦ μου, liber* eris a jurejurando meo. Ex. XXI. 28. *ἀθῷος ἔσται, impunis* erit. Num. XXXII. 22. *ἔσεσθε ἀθῷοι, promissis vestris soluti eritis.* Deut. XXIV. 5. *ἀθῷος, immunis*, sc. a militia et aliis muneribus publicis. Ibid. XXVII. 25. *αἷμα ἀθῷον, homo innocens*, coll. h
Matth. XXVII. 4. et 1 Sam. XIX. 5. Jos. II. 17. 19. 20. *ἀθῷος τῷ ὅρκῳ, solutus* jurejurando. Ps. XIV. 6. *ἐπ' ἀθῴοις, in detrimentum innocentis.* Ibid. XXIII. 4. *ἀθῷος χερσί*, qui est insontibus manibus. Jer. XXVI. 15. *αἷμα ἀθῷον ὑμεῖς δίδοτε ἐφ' ὑμᾶς*, cædis innocentis vos reos facietis. —*נִקָּה, *mundando.* Nah. I. 3. *ἀθῷον.*
Sed sine dubio scripserunt *ἀθῳῶν*, i
ut legitur in cod. Alex. Hieron. *mundans.* — נִקָּיוֹן *innocentia.* Ps. XXV. 6. *νίψομαι ἐν ἀθῴοις τὰς χεῖράς μου*, cum innocentibus lavabo manus meas, h. e. ab omni culpa vacuus ero. Psalm. LXXII. 13. *ἐνιψάμην ἐν ἀθῴοις τὰς χεῖράς μου*, ad quem locum respiciens Suidas: *Ἀθῷος, ὁ ἀζήμιος. παροιμία· ἐνιψάμην ἐν ἀθῴοις τὰς χεῖράς μου, ἀντὶ τοῦ ἀθῷον* k
ἐμαυτὸν ἐτήρησα, οὐκ ἐκοινώνησα τοῦ κακοῦ. Ἀθῷος οὖν ἀναίτιος. — תָּמִים *integer, perfectus.* Inc. 2 Sam. XXII. 26. LXX Psalm. XVII. 28. 2 Macc. VII. 19. *σὺ δὲ μὴ νομίσῃς ἀθῷος ἔσεσθαι θεομαχεῖν ἐπιχειρήσας.* Vulgat. *tu autem ne existimes tibi impune futurum, quod contra Deum pugnare tentaveris.*

a 'ΑΘΩ͂ΟΣ ΕἸΜΙ', *innocens ac liber sum.* — הִתַּמֵּם Hithp. a תָּמַם, *integrum me exhibeo.* Ps. XVII. 28. μετὰ ἀνδρὸς ἀθώου ἀθῷος ἔσῃ, innocentibus *innocentem te præbes.* — נִקָּה Niph. *insons, impunis habitus sum.* Gen. XXIV. 41. τότε ἀθῷος ἔσῃ ἀπὸ τῆς ἀρᾶς μου, tunc a meo jurejurando *liber* eris. Ex. XXI. 19. Num. V. 19. ἀθῷα ἴσθι ἀπὸ τοῦ ὕδατος, *illæsa*
b eris ab hac aqua, et ita innocens declaraberis. In eadem significatione legitur ibid. v. 28. Ibid. v. 31. ἀθῷος ἀπὸ ἁμαρτίας, *immunis* ab omni culpa. Jud. XV. 3. ubi pro ἠθῷωμαι, quod Vat. exhibet, in reliquis libris legitur ἀθῷος εἰμί. Construitur quandoque cum ἐν, *propter,* ut Sir. VII. 8. coll. c. XII. 16.

'ΑΘΩ͂ΟΝ 'ΕΑ'Ω, *insontem sino.*
c נִקָּה Pih. *insons, impunis habitus sum.* Job. IX. 28. οἶδα γὰρ, ὅτι οὐκ ἀθῷόν με ἐάσεις, novi enim, quod non, *tanquam innocentem, me missum facturus sis.*

'ΑΘΩ͂ΟΝ ΠΟΙΕ'Ω, *insontem facio seu declaro.* נִקָּה Pih. Job. X. 14. ἀπὸ δὲ ἀνομίας οὐκ ἀθῷόν με πεποίηκας, ab iniquitate me non *absolves.* Vulg. *mundum me esse non pateris.* —
d נַקֵּה נִקָּה, *absolvendo absolvo,* h. e. *plane absolvo.* Jer. XXX. 11. ἀθῷον οὐ ποιήσω, *te non sinam esse impunitum.*

'ΑΘΩΟ'ΤΗΣ, *innocentia,* quo vocabulo locupletandus est Thesaurus Stephani. — נִקָּיוֹן idem. Aqu. Ps. XXV. 6. — תֹּם, *integritas.* Aqu. Gen. XX. 5. ubi tamen, ut post Fischerum (Clavi Verss. GG. V. T.
e p. 16. seq.) recte observavit Scharfenbergius (Spec. I. Animadverss. p. 20.), verba ἐν ἀθωότητι non ad בְּתָם, sed ad בְּנִקְיוֹן pertinent.

'ΑΘΩΟ'Ω, *insontem declaro, libero.* כִּפֵּר Pih. *expio, placo.* Jer. XVIII. 23. μὴ ἀθωώσῃς τὰς ἀδικίας αὐτῶν, ne *ignoscas* isti eorum iniquitati. — נִקָּה Pih. Aqu. ac Theod. Job. X. 14. ubi pro ἀθωώσῃς με Symmachus habet οὐ καθαρίσῃς με, f
et LXX οὐκ ἀθῷόν με πεποίηκας. LXX 1 Reg. II. 9. καὶ οὐ μὴ ἀθωώσῃς αὐτὸν, *jam* tu eum non *impunitum esse sines.* Eandem notionem habet quoque ἀθωοῦν Joël. III. 21. ubi τῷ ἐκζητεῖν opponitur. — נִקַּם Niph. *ulciscor, ultionem sumo.* Jer. XV. 15. ἀθώωσόν με ἀπὸ τῶν καταδιωκόντων, *ultionem sume* de hostibus meis, aut *libera* me a persequentibus me. g
Sap. I. 6. οὐκ ἀθωώσει βλάσφημον ἀπὸ χειλέων αὐτῶν, non *impunem sinet* (h. e. per miosin, gravibus pœnis et suppliciis afficiet) contumeliosum ob maledicentiam labiorum suorum.

'ΑΘΩΟΥ͂ΜΑΙ, *innocens, insons sum,* et ex adjuncto, *non punior.* *נִקָּה Niph. Inc. (sine dubio Aquila) et LXX Jud. XV. 3. ubi pro ἠθώωμαι (h. e. *culpa carebo*) alii libri h
habent ἀθῷος εἰμί. 1 Sam. XXVI. 9. τίς ἐποίσει χεῖρα καὶ ἀθωωθήσεται; quis *impune* manum intulerit? Prov. VI. 29. οὐκ ἀθωωθήσεται, non *impunis erit.* Sic quoque ibid. (Aqu. Symm. Theod.) XVI. 6. XVII. 5. — נִקֹּה נִקָּה *innocens existendo innocens sum,* Jer. XLIX. 11. — *נִקָּיוֹן *innocentia.* Aqu. Hos. VIII. 5. ἀθωωθῆναι. Ita transtulit i
ob antecedens לֹא יוּכְלוּ, consentientibus reliquis interpretibus Græcis. Cæterum ad h. l. recte observavit Fischerus in Clavi Verss. GG. V. T. p. 16. intellegi h. l. singulatim eam innocentiam et sanctitatem, quum quis cavet et se ita gerit, ut accusari cultus deastrorum nequeat, et verba Hebr. ita vertenda esse: *quando tandem desinent colere Deos* k
fictos? Sir. XI. 10. οὐκ ἀθωωθήσῃ, facile et varie *peccare* et *errare* tibi continget. Ibid. XII. 16. et XVI. 12. notat *immunem a pœna esse* seu *impunitum manere.*

'ΑΘΩ͂ΟΝ 'ΑΘΩΩ͂, *insontem declaro insontem.* נַקֵּה נִקָּה, *absolvendo absolvo.* Jer. XLVI. 27. Nah. I. 3.

*'ΑΙ'Α'. *Hebr.* Ex. VI. 2. pro

a Hebr. יְהוָה. Theodoretus ad h. l. de voce יְהוָה loquens, τοῦτο, inquit, παρ' Ἑβραίοις ἄφραστον ὀνομάζεται — καλοῦσι δὲ αὐτὸ Σαμαρεῖται μὲν Ἰαβὲ, Ἰουδαῖοι δὲ ἀϊά. Alii vero Græci secundum Hebræos legunt vocem ἰαὼ, vel ἰαοὺ, alii ἰαὼ.

ΑἼΓΑΓΡΟΣ, *caper agrestis.* — יַחְמוּר *Anth°lops, capreæ rufæ species, cervo similis.* Inc. Deut. b XIV. 5. ubi Alex. τύγαγρον. Respexit ad h. l. sine dubio Hesychius: αἴγαγρον, τύγαγρον.

ΑἼΓΕΙΟΣ, *caprinus.* עִזִּים, plur. ab עֵז, *capra.* Num. XXXI. 20. πᾶσαν ἐργασίαν ἐν αἰγείαις, scil. δοραῖς, omne opus ex caprinis pellibus. Αἴγεια, scil. δέρματα, reperitur apud Aquilam Ex. XXXV. 24. nisi καὶ ante δέρματα delere malles. Idem c valet de versione Theodot., in quam τριῶν e LXX irrepsisse videtur.

ΑἼΓΕΙΑΙ ΤΡΙΧΕΣ, *caprini pili.* עִזִּים plur. ab עֵז, *capra.* Ex. XXV. 4. et XXXV. 6. 24.

ΑἸΓΙΑΛΟΣ, *littus.* חוֹף idem. Jud. V. 17. παρ' αἰγιαλὸν θαλασσῶν. Sir. XXIV. 15. ὡς φοῖνιξ ἀνυψώθην ἐν αἰγιαλοῖς, ubi ἐν αἰγιαλοῖς cum φοῖνιξ d construendum est: ut palma ad littora plantata.

ΑἸΓΙΔΙΟΝ, *hœdus.* גְּדִי idem. 1 Sam. X. 3. αἰγίδια, ubi alii libri ἐρίφια habent.

ΑἸΓΙΩΝ ΦΑΡΑΓΞ, נַחַל קְדוּמִים, *torrens* Chetummim. Symm. Jud. V. 21. Theodotion reddidit καθησίμ legitque sine dubio קְדשִׁים, unde bene suspicatur Montfauconius, ita etiam legisse Symmachum et vertisse non αἰγίων, sed ἁγίων, *vallem sanctorum.* Certam hanc conjecturam esse docet Procopius Cat. Niceph. p. 156. ἑρμηνεύεται δὲ καδημὶμ (immo καθησίμ) μὲν, φάραγξ ἁγίων.

*ΑἼΓΥΠΤΟΣ, *Ægyptus.* נֶגֶב, *meridies, terra australis,* etiam interdum *Ægyptus.* Dan. XI. 5. sec. Chis. ἐνισχύσει βασιλείαν Αἰγύπτου, ubi Segaarius pro βασιλείαν legendum f judicat βασιλεία. Ib. v. 25. et 29. De etymologia hujus vocis conf. Vitringam in Ies. T. I. p. 713. b.

ΑἸΔΕ, ut in Cod. Alex., vel, ut in aliis rectius legitur, ΑἸΔΑΔ aut ΑἸΔΕΔ, est ipsa vox Hebraica הֵידָד, *celeusma, vox ovantium continuo ingeminata,* speciatim *calcantium uvas in torculari.* Jer. XLVIII. 33. In ed. Francof. male scribitur g αἱ δὲ, quasi esset articulus cum particula δὲ, et ad vers. 34. refertur: qua falsa lectione deceptus Montfauconius quoque perperam transtulit *istæ.*

ΑἸΔΕΟΜΑΙ, *revereor.* *הֵבִין *intellegere.* Symm. Job. XXIII. 8. sec. Colbert. αἰδεσθήσομαι. Sed vera lectio sine dubio est αἰσθήσομαι, quam Montf. in textum recepit. Non tah men prorsus neglegenda fuisset a Bielio hæc varia lectio. — הִכִּיר Hiph. *cognoscere facio,* a נָכַר, etiam *cognosco, respicio.* Prov. XXIV. 23. juxta Vat. αἰδεῖσθαι πρόσωπον ἐν κρίσει οὐ καλὸν, personam revereri, aut personarum respectum habere in judicio, non bonum. Ita Ælianus V. H. XI. c. 9. ταῦτά με ἀναγκάσει αἰδούμενον ὑμᾶς καταχαρίσασθαί τι τῶν i δικαίων μὴ αἰδουμένου δὲ, μηδὲ χαριζόμενον ὑμῖν, ἀχάριστον δόξαι. 2 Macc. IV. 34. οὐκ αἰδεσθεὶς τὸ δίκαιον, nullam justitiæ reverentiam habens.

ΑἸΔΕΣΙΜΟΣ, *reverendus, venerabilis.* נְשׂוּא פָנִים *acceptus faciebus.* Symm. Ies. IX. 15. bene quoad sensum, nam formula Hebraica notat h. l. *eum, qui auctoritate pollet, honoratum,* proprie *honorabilem vultu.* k

ΑἸΔΗΜΩΝ, *reverendus, venerabilis,* i. q. αἰδέσιμος. Hesych. αἰδήμονα, αἰδέσιμον. 2 Macc. XV. 12. αἰδήμονα μὲν τὴν ἀπάντησιν, quandam gravitatem et majestatem præ se ferentem, propter quam homines eum reverebantur. 4 Macc. VIII. 2. per vere-

a cundus reddere mallem. Conf. Lex. Xenoph. s. h. v.

'ΑΙ'ΔΙΟΣ, *æternus*. Sap. VII. 26. ἀπαύγασμα φωτὸς ἀϊδίου, splendor seu fulgor lucis æternæ, h. e. radius divini numinis. Hesych. ἀΐδιον, ἀεὶ ὤν, ἀεὶ ὑπάρχον. Phav. ἀΐδιος, ὁ ἀεὶ ὤν, ὁ μηδέποτε ἀρξάμενος, μηδὲ λήγων.

'ΑΙ'ΔΙΟ'ΤΗΣ, *æternitas*. Sap. II. 23. εἰκόνα τῆς ἰδίας ἀϊδιότητος, ad im-
b aginem suæ æternitatis, h. e. ad imaginem Dei immortalis ac æterni. Sed incerta est hic lectio. Vulgatus legit sine dubio ἰσότητος aut ὁμοιότητος, nam habet *similitudinis suæ*. Clemens Alex. Strom. Lib. VI. exhibet ἰδιότητος (proprietatis suæ, h. e. naturæ divinæ, ut etiam Vulg. Ar. et Syr. legerunt), quem etiam Cantacuzenus secutus est et inter re-
c centiores Hasse, Nachtigall et Kleuker, quorum sententia eo quoque commendatur, quod auctorem ad Gen. I. 27. respexisse credibile est.

'ΑΙ'ΔΙ'ΩΣ, *in æternum, perpetuo*. עַד *æternitas*. Symm. Mich. VII. 18.

ΑΙ'ΔΟΙ'ΟΝ, plur. ΑΙ'ΔΟΙ'Α, *pudenda, verenda*. זִרְמָה pr. *inundatio, imber*, item *seminis fluxus copio-*
d *sus*. Ez. XXIII. 20. αἰδοῖα ἵππων τὰ αἰδοῖα αὐτῶν, pudenda seu membra virilia instar equorum. Scilicet per metonymiam continens pro re contenta posuerunt seriei orationis admodum accommodate.

*ΑΙ'ΔΩ'Σ, *verecundia, pudicitia, pudor*. Legitur 3 Macc. I. 19. mulieres τὴν ἁρμόζουσαν αἰδῶ παραλείπουσαι. Lucian. Rhet. Præc. T. III. p.
e 16. ed. Reitz. αἰδῶ οἴκοι ἀπόλιπε, domi relinque h. e. mitte pudorem. Dion. Hal. VI. 72. T. II. p. 1203. ed. Reisk. Hesych. αἰδῶ, αἰσχύνην, τὴν τοῦ σώματος αἰσχρότητα. Bretschneider.

ΑΙ'ΘΑ'ΛΗ, *cinis, fuligo*. פִּיחַ, *favilla*. Ex. IX. 8. λάβετε πλήρεις τὰς χεῖρας αἰθάλης καμιναίας, sumite plenis pugillis fuliginem fornacis. Ib.
f v. 10. Hes. Αἰθάλη, σποδὸς, τὸ ἐκ καμίνου μέλαν. Idem: αἰθάλη, τέφρα, σποδός.

*ΑΙ'ΘΗ'Ι. Vox hæc in Bielii Thesauro omissa legitur apud LXX sec. Vat. 1 Reg. I. 9. pro Hebr. אֶבֶן, *lapis*, μετὰ αἰθῇ, ubi dubio caret fuisse olim in textu λίθου aut λίθον, ut reliqui libri habent et Cat. Nicephori. Fortasse tamen hæc verba inepto loco posita sunt, ac g
pertinent ad אֵצֶל עַיִן in sequentibus, ut αἰθῇ positum sit pro πηγῆς aut πηγήν. Vide Scharfenbergii Anim. ad h. l.

ΑΙ'ΘΗ'Ρ, *æther, aër, cœlum*. עָנָן, *nubes*. Symm. Prov. VIII. 28. — שְׁחָקִים *nubes*. Symm. Prov. VIII. 28. Idem Job. XXXVI. 28. XXXVII. 18. Ps. XXXV. 6. (ubi tamen pro αἰθέρων Drusius legere mavult αἰθερίων, atque sic prorsus habet Vat. h
754. ex quo notas hexaplares excerpsit Adlerus in Eichhornii Repertorio Liter. Bibl. et Or. T. XIV. p. 183. seq.). Ibid. LXXVI. 18. Prov. VIII. 25. Lex. Cyrilli MS. Brem. Αἰθὴρ, ὁ ἐν ὕψει ὑπὲρ τὸν ἀέρα πυρώδης τόπος.

ΑΙ'ΘΙ'ΟΨ, plur. Αἰθίοπες, *Æthiops, Æthiopes*: sic dicti *ab adusta facie*. i
כּוּשִׁי *a Chus* (filio Chami) *oriundus*. Jer. XIII. 23. εἰ ἀλλάξεται Αἰθίοψ τὸ δέρμα αὐτοῦ; num Æthiops cutem suam mutare potest? Ibid. XXXVIII. 7. Amos IX. 7. — צִיִּים plur. a צִי, *loca arida, deserta* et *eorum incolæ*, quales sunt Æthiopes. Aqu. Symm. et LXX Ps. LXXI. 9. et LXXIII. 15. ubi Vulg. habet: populis Æthiopum. k

ΑΙ'ΘΙΟΠΙ'Α, *Æthiopia*, i. e. *Æthiopum regio, quam incolunt*. כּוּשׁ. Job. XXVIII. 19. τοπάζιον Αἰθιοπίας.

ΑΙ'ΘΙΟ'ΠΙΣΣΑ, *Æthiopissa*, h. e. *mulier ex Æthiopia oriunda*. כֻּשִׁית idem. Num. XII. 1. τῆς γυναικὸς τῆς Αἰθιοπίσσης.

ΑΙ'ΘΡΙΟΣ, *subdialis, qui est sub dio*. Est ab αἴθρα, *serenitas aëris*. 3

a Esdr. IX. 11. οὐκ ἰσχύομεν στῆναι αἴθριοι, non possumus stare sub dio. Hebr. בַּחוּץ Esdr. X. 13. Hesych. Αἴθριος, ὑπὸ τὸν ἀέρα. Lex. MS. Bibl. Coislin. p. 503. αἴθριος, ἔξω ὑπὸ τὸν ἀέρα. Joseph. A. J. III. 5. 3. Hav.

ΑἼΘΡΙΟΝ, τὸ, sc. μέρος, *locus subdialis, qui sub dio est.* מִפְתָּן *limen, inferius,* etiam *locus ante fores domus.* Ez. IX. 3. εἰς τὸ αἴθριον τοῦ οἴκου. Ibid.
b X. 4. 18. XLVII. 1. ὑποκάτωθεν τοῦ αἰθρίου, ubi in textu Hebr. verbis מִפְתַּן הַבָּיִת respondet. — פָּנִים plur. *facies,* etiam *omnes partes rei in oculos cadentes.* Ez. XL. 16. et 20. Ibid. v. 15. עַל פְּנֵי, *super faciebus,* τὸ αἴθριον.

ΑἼΘΡΙΟΝ ΤΟΥ͂ ᾿ΑΙΛΑ᾿Μ, sc. μέρος, *locus subdialis liminis.* עַל־לִפְנֵי אֵלָם, *super ad facies vestibuli.*
c Ez. XL. 15. τὸ αἴθριον τοῦ αἰλὰμ, ubi Aquila κρίωμα, Symm. περιστάσεις, alii vero προπύλαιον habent.

ΑἸΚΙ͂Α, *cæsio, verberatio, plaga, tormentum, cruciatus.* 2 Macc. VII. 42. crudelissima tormenta septem fratribus et matri ipsorum illata αἱ ὑπερβάλλουσαι αἰκίαι vocantur. 3 Macc. IV. 14. VI. 26. Hesych. αἰκία, πληγὴ, ὕβρις, βάσανος, μάστιξ.

d ΑἸΚΙ͂ΖΟΜΑΙ, *verbero, flagris cædo, excrucio, contumeliis afficio,* et passiv. *verberor, flagris cædor, plaga et contumelia afficior.* 2 Macc. VII. 1. μάστιξι καὶ νευραῖς αἰκιζομένους, flagellis et loris cæsos. Ibid. v. 13. ἐβασάνιζον αἰκιζόμενοι, torquebant flagris cædentes. Ibid. v. 15. ᾐκίζοντο. Ibid. VIII. 28. et 30. ᾐκισμένοις καὶ ὀρφανοῖς, ubi ᾐκισμένοι ob adjec-
e tum ὀρφανοῖς non videntur esse *flagris cæsi,* sed ἀσθενοῦντες, *qui debilitate corporis laborant, nec victum sibi parare possunt.* Vulg. bene: *debiles.*

ΑἸΚΙΣΜΟ΄Σ, *cæsio, verberatio,* etiam *plaga, injuria, contumelia.* 2 Macc. VIII. 17. τὸν τῆς ἐμπεπαιγμένης πόλεως αἰκισμὸν, illusæ civitatis injuriam. 4 Macc. VI. 9.

ΑἸΛΑ΄Μ. Ipsa vox Hebraica f
אֵילִים plur. ex אַיִל, *limina.* Sæpius occurrit apud interpretem Græcum Ezechielis, v. c. pro אֹהֶל *tentorium,* Ez. XLI. 1. ubi אֹהֶל *vestibulum* notat. V. Buxtorfii Anticrit. p. 625. seq. — אוּלָם, *vestibulum.* Aqu. ed. sec. et LXX Ez. VIII. 16. Joël. II. 17. ubi pro αἰλὰμ Arabs expressit ναοῦ. — אֵלָם *vestibulum.* Ez. XL. 9. ubi Schol. g
τὸ αἰλὰμ exponit τὸ πρόθυρον, *vestibulum.* Ibidem etiam τὰ αἰλὰμ dicuntur τὰ αἰλεὺ sec. Vat. (ubi Alex. αἰλὰμ habet) et v. 21. ac 36. 37. τὰ αἰλαμμὼν (vel juxta Alex. αἰλαμμὼθ), quæ Schol. ad v. 21. interpretatur πρόπυλα, *vestibula.* Scribitur et ἐλαμμὼν in Cod. Alex. ib. v. 21. Gloss. MSS. in Ezech. ἐλὰμ, τοῦ προπύλου. In iisdem: τὸ ἐλὰμ, τὸ ὑπέρ- h
θυρον; et rursus: τὰ ἐλαμὼν, τὰ πρόπυλα. Hesychius: ἔλαμαι, (quod ex ἐλαμὼν et hoc ex αἰλαμμὼν enatum) ὑπέρθυρον. V. Jablonskii Opuscula T. I. p. 85. qui ex eo derivari posse judicat nomen θάλαμος.

ΑἼΛΟΥΡΟΣ, *ælurus, catus, felis.* Epist. Jerem. v. 19. ὡσαύτως δὲ καὶ οἱ αἴλουροι, ubi hæc ex Evagrio notat Grotius: ὁ δὲ ἔφη αἴλουρον εἶναι, ἣν i
κάτταν ἡ συνήθεια λέγει. Conf. Artemidorum Lib. III. c. 11. Phavor. αἴλουρος, παρὰ τὸ αἴλλειν τὴν οὐρὰν, i. e. a versando caudam.

ΑἿΜΑ, *sanguis, cædes, bellum.* אָדָם *homo.* Gen. IX. 6. habito nempe א pro matre lectionis. — דָּם *sanguis.* Gen. IV. 10. φωνὴ αἵματος τοῦ ἀδελφοῦ, fratris tui *cædes.* Ibid. IX. 6. ὁ ἐκχέων αἷμα ἀνθρώπου, k
effundens sanguinem hominis, h. e. occidens hominem. Vide et Gen. XXXVII. 21. Ez. XVIII. 10. Deut. XXXII. 14. αἷμα σταφυλῆς, *sanguis uvæ.* Ita *vinum* dicitur, quod in Palæstina rubrum est, ut sanguis. Vide et Gen. XLIX. 11. Sir. XXXIX. 32. L. 17. 1 Macc. VI. 34. Apoc. XIV. 20. ubi videndi

a Intt. Adde Eustathium ad Il. Β'.
p. 233. ubi probat, quod sæpius,
poëtis maxime, res quædam ab ani-
malibus ad inanimata transferantur,
et huc etiam p. 234. refert, quod
οἶνος dicatur *αἷμα σταφυλῆς*. Jud. IX.
24. *τὸ αἷμα αὐτῶν ἐπιθεῖναι ἐπὶ Ἀβιμε-
λὲχ*, ut sanguinem illorum impone-
rent Abimelecho, h. e. ut *cædem*
illorum imputarent Abimelecho, et
b ulciscerentur in eo. 2 Sam. I. 16.
τὸ αἷμά σου ἐπὶ τὴν κεφαλήν σου, cædes,
qua sanguis tuus effundetur, tibi-
met ipsi imputetur, seu: ipse reus
sis cædis tuæ. Vide et 1 Reg. II.
38. Ez. XXXIII. 4. ac conf. Deut.
XXII. 8. ubi דָּם per *φόνον* explica-
tur. 2 Sam. XVI. 7. *ἀνὴρ αἱμάτων*,
vir sanguinis cupidus, crudelis. Vide
et Ps. V. 7. XXV. 9. LIV. 27. et
c conf. Sir. XXXIV. 23. Ez. XXIV.
6. 9. *πόλις αἱμάτων*, civitas sangui-
num, h. e. cædium (seu, ut etiam
verti potest, flagitiorum omnis ge-
neris) plena. Vide et Nah. III. 1.
Ez. XXXVIII. 22. *κρινῶ αὐτὸν θανά-
τῳ καὶ αἵματι*, puniam illum peste et
bello (Conf. Joël. II. 30. et Sirac.
XL. 11.) vel *gladio*, ut legitur apud
Sophocl. Electr. v. 1410. Vide
d Miscell. Obss. Vol. I. p. 416. 1
Paral. XXVIII. 3. *αἵματα ἐξέχεας*,
multum sanguinis effudisti. coll. 1
Reg. II. 5. *τὰ αἵματα πολέμου*, et 2
Reg. IX. 26. Mich. III. 10. *οἱ οἰκοδο-
μήσαντες Σιὼν ἐν αἵματι*, qui exstruitis
Sionem ex *opibus vi partis*. Ies. I.
15. *αἷμα* notat *dira scelera omnis ge-
neris*, coll. Hab. II. 12. ubi consi-
derandus est parallelismus senten-
e tiarum. — דֹּם. Imper. a דָּמַם,
quiesce, subsiste. Ez. XXIV. 17.
Loco דֹּם LXX legisse דָּם, omni
dubio caret. — הָמוּ 3. pers. plur.
ab הָמָה *fremo*. Zach. IX. 15. *ἐκ-
πίονται τὸ αἷμα αὐτῶν ὡς οἶνον*, ubi pro
הָמוּ *tumultuabuntur* legisse viden-
tur דָּמָם *sanguinem eorum*. In Vat.
legitur simpliciter *αὐτοὺς*, omisso *τὸ*
αἷμα, ut adeo דָּמָה in suo codice
legisse videantur. — חָמָס *vis, vio-* f
lentia. Aqu. Hab. II. 17. ubi pleri-
que critici (parum probabiliter, in
voce scil. hac satis nota ac sæpe ob-
via) putant forte *αἷμας* rescriben-
dum ac impressam lectionem *αἷμα*
esse corruptam scriptionem ejus,
qui חָמָס literis Græcis exprimere
volebat. Mihi vero illi rectius sta-
tuere videntur, qui putant, Aqui-
lam propriam vocis חָמָס notionem g
expressisse, quæ quidem non in
lingua Hebraica, attamen Arabica
invenitur. Quod si autem vel hoc
in dubium vocari possit, tamen sa-
tis constat, *αἷμα* æque ac Hebr.
דָּם latissime patere, ac de omnibus
sceleribus ac *flagitiis* adhiberi, ut
adeo etiam ad *violentiam* et *rapinam*
transferri commode possit. Non
opus itaque est statuere, *αἷμα* h. l. h
ad דְּמִי in sequentibus pertinere.
Cæterum vide ad h. l. Montfauco-
nium. — יֶתֶר, *residuum*. Inc. et
LXX 2 Sam. XXI. 2. *ἐκ τοῦ αἵμα-
τος τοῦ Ἀμοῤῥαίου*, ex sanguine Amor-
rhæo, h. e. ex genere Amoritarum.
Sic hunc locum explicavit Bielius,
ac laudavit Lex. Cyrilli MS. ubi
αἷμα per *γένος* explicatur. Non om-
nino male. Quia vero יֶתֶר *reli-* i
quias, residuum notat, et h. l. eos,
qui ex posteris Emorræorum ad-
huc residui erant, conjicere mal-
lem, utrumque interpretem potius
λεῖμμα scripsisse, quod mihi vel ideo
non improbabile est, quoniam pro
αἵματος, quod monente L. Bosio in
aliquot libris legitur, Vat. habet
ἐλλείμματος, Alex. autem *λῆματος*,
unde *αἵματος* facile oriri potuit. — k
*כָּזָב, *mendacium*. Amos II. 4. sec.
cod. Alex. ubi tamen *αἵματα* est
merus error scribæ, ortus per me-
tathesin ex similitudine literarum
cum *τὰ μάταια*. — נֵצַח, *robur*. Ies.
LXIII. 3. 6. *κατήγαγον τὸ αἷμα αὐ-*

a τῶν εἰς τὴν γῆν. Scil. נֵצַח est vocabulum poëticum pro דָּם a rad. Arab. نضح *spargere, aspergere,* (Vide Schultensii Opera Minora p. 287.) nec contexta oratio ullum alium sensum admittit. Vulg. *sanguis eorum.* Semlerus conjiciendi libidine abreptus loco αἷμα reponendum esse opinabatur ᾆσμα. Ex aliorum sententia confuderunt LXX hunc ver-
b sum cum sexto hujus capitis, aut נֵצַח per metonymiam acceperunt pro *eo, per quod ipsi valebant.* — רוּחַ, *spiritus.* Job. VI. 4. θυμὸς αὐτῶν ἐκπίνει μου τὸ αἷμα, ubi libere et ita ideo verterunt, quia non commode dici posse putarunt θυμὸς ἐκπίνει τὸ πνεῦμα. Non tamen admodum repugnarem, si quis αἷμα in πνεῦμα mutare, ac loco θυμὸς θυμὸν
c reponere mallet. — רָמוּת, *altitudo.* Ex. XXXII. 5. ἐμπλήσω ἀπὸ τοῦ αἵματός σου πᾶσαν τὴν γῆν. Fortasse legerunt דָּמוֹת *sanguines.* Eos secutus videtur Hieronymus, qui *saniem* reddidit. — *שְׁאֵר, *caro.* Inc. Levit. XVIII. 12. ubi Scharfenb. T. I. p. 90. λεῖμμα reponendum esse censet. Mihi vero sensum expressisse videtur. — *שָׁלוֹם, *pax.*
d Inc. 1 Reg. II. 6. scilicet hac ratione, ut Hebr. לֹא בְשָׁלֹם, *non in pace,* transtulerit per ἐν αἵματι, adeoque hanc formulam (quam de *morte violenta* explicandam esse, omnes concedunt) seriei orationis convenienter explicaverit. Præterea monente Bonfrerio in Comm. ad Pentat. p. 1047. vocem αἷμα Basileenses codices male præferunt Deut.
e XXXII. 43. cum tamen ἅμα scribendum esse res ipsa indicet. 1 Reg. XXII. 38. αἷμα, cui nihil respondet in textu Hebr. notat *piscinam sanguine regis tinctam.* Conf. Theodoret. et Joseph. A. J. VIII. 15. 6. — Sir. VIII. 16. αἷμα est *cædes, homicidium.* Ibid. IX. 9. pro πνεύματι Vulgatus legit αἵματι, quæ lectio si vera est, (exhibet autem eam quoque Clemens Alex. Pæd. II. c. 7. f
p. 257.) αἷμα *pravam concupiscentiam* notabit, quatenus ex corpore, maxime sanguine, ortum suum habet. Ibid. XI. 32. εἰς αἷμα ἐνεδρεύει, insidiatur sanguini s. *vitæ.* Ibid. XXXIII. 30. ἐν αἵματι ἐκτήσω αὐτὸν, i. q. in seq. ejus ut animæ propriæ indiges.

ΑἿΜΑ ἈΘΩ͂ΟΝ. Pro דָּמִים recte posuerunt LXX 1 Sam. XXV. g
26. nam etiam vox דָּמִים simpliciter posita habet hanc notionem. Vide Lex. N. T. s. v. αἷμα.

ΚΡΙ'ΣΙΣ ΑἽΜΑΤΟΣ, *judicium sanguinis.* דָּמִים, *sanguines.* Ies. XXXIII. 15. ἵνα μὴ ἀκούσῃ κρίσιν αἵματος. Bene: nam דָּמִים notat h. l. *consilia sanguinaria,* ut vel ex addita voce *audire* luculenter apparet.

ΑἹΜΑ'ΣΣΩ, Attice ΑἹΜΑ'ΤΤΩ, h
sanguino. (Gloss. Vett.) *sanguine perfundo, cruento.* Sir. XLII. 7. οἰκέτῃ πονηρῷ πλευρὰν αἱμάξαι, servum pravum flagellis cruentare seu cædere usque ad sanguinem. Eur. Phœn. 62.

*ΑἹΜΟΒΟ'ΡΟΣ, *sanguivorus.* 4 Macc. X. 17. Hesych. αἱμοβόρου, αἷμα ἐσθίοντος.

*ΑἹΜΟ'ῬῬΟΙΑ, *fluxus sanguinis, sanguinis profluvium.* דָּוָה *infirma,* i
menstruata. Lev. XX. 18. Inc. (sec. Montf. cujus errorem correxit Scharfenberg. Ann. I. p. 98.) ἐν αἱμοῤῥοίᾳ. Vulg. *in fluxu menstruo.*

ΑἹΜΟῬῬΟΟΥ͂ΣΑ, *fœmina sanguinis profluvio laborans,* seu *menstruata.* דָּוָה *languida, menstruata.* Lev. XV. 32. τῇ αἱμοῤῥοούσῃ ἐν τῇ ἀφέδρῳ αὐτῆς. Plutarch. T. X. p. 791.
7. Reisk. k

ΑἹΜΩΔΙΑ'Ω, *dentibus stupeo, hebesco,* v. c. ex acidis et acerbis cibis, *dentium dolore afficior,* ex αἷμα et ὀδούς. Est i. q. αἱμωδέω, quod apud Hippocratem de Humoribus p. 30.

a occurrit. קָהָה *obtusus fio.* Jer. XXXI. 29. οἱ ὀδόντες τῶν τέκνων ᾐμωδίασαν, dentes liberorum stupuerunt. Ib. v. 30. αἱμωδιάσουσιν οἱ ὀδόντες αὐτῶν. Ez. XVIII. 2. pro ἐγομφίασαν editio Complut. Inc. ac Theodoretus ὠμωδίασαν, alius vero ignotus interpres ἐμωδίασαν habent, sed procul dubio corrupte pro ᾐμωδίασαν. Vide ad h. l. Montf. et eundem in Lexi-
b co ad Hexapla Orig. Phavor. αἱμωδεῖν, τὸ αἱμωδιᾷν, καὶ τοὺς ὀδόντας ὀδυνᾶσθαι.

*'ΑΙ'Ν. Est ipsa vox Hebraica הִין· הַהִין autem est *vasis genus mensuram liquidorum constituens.* Legitur apud Inc. Ex. XXIX. 40. ubi Schedæ Combefisianæ hanc notam habent: 'Αὶν μέτρον 'Εβραϊκὸν οἴνου καὶ ἐλαίου. δέχεται δὲ, ὥς φησιν 'Ιώσηπος,
c δύο χόας 'Αττικούς.

ΑΙ'ΝΕΣΙΣ, *laus, laudatio, celebratio.* *גְמוּל, *retributio.* Ps. CII. 2. sec. Vat. et Psalt. Æthiop. πάσας τὰς αἰνέσεις αὐτοῦ. Scio quidem, omnes fere interpretes statuere, loco αἰνέσεις reponendum esse ἀνταποδόσεις, ac provocare ad Alex. 'Ald. et Compl., Vulgatum (qui habet: *omnes retributiones ejus*), Vers. Arab.
d Theodoretum (p. 1324.) et Catenam PP. GG. (T. III. p. 34.), nec inficias eo, per compendium scribendi ex ἀνταποδόσεις facile αἰνέσεις oriri potuisse; nihilominus tamen lectio αἰνέσεις (alii interpreti fortasse vindicanda) non prorsus aliena est ab hoc loco, modo αἰνέσεις de ipsis *factis laudibus celebrandis* accipiatur, quod bene convenit Hebr. גְמוּל,
e quod h. l. *beneficia collata* significat. — הוֹדוֹת infin. Hiph. a יָדָה *confiteri, celebrare.* Neh. XII. 45. εἰς ὕμνον καὶ αἴνεσιν τῷ Θεῷ. — הַלֵּל infin. Pihel ab הָלַל *laudare.* 1 Par. XXV. 3. ἐξομολόγησιν καὶ αἴνεσιν. — זִמְרָת et זִמְרָה, ת pro ה, *cantus, psalmodia.* Inc. Job. XXXV. 10. LXX Ies. XII. 2. LI. 3. φωνὴν αἰνέσεως. — מְלָאכָה, *opus.* Ps. LXXII.
27. ἐξαγγεῖλαί με πάσας τὰς αἰνέσεις f σου. Secundum Cappellum in Critica S. (p. 678. ed. rec.) aut LXX legerunt aliud quid pro כָּל־ מַלְאֲכוֹתֶיךָ (v. c. תְּהִלּוֹתֶיךָ et sic in Arab. Polygl.), aut scribendum ἐργασίας loco αἰνέσεις. Alii Grabium secuti reponere volunt πάντα τὰ ἐπαγγέλματά σου, ac statuunt, exempla vulgata LXX Intt. manifeste interpolata esse e Ps. IX. 5. Hie- g ronymus testatur, LXX vertisse ἀγγέλματα, quod convenit cum edito מַלְאֲכוֹתֶיךָ, ac in versione Latina: *prædicationes tuæ.* Ego vero eos ad sensum respexisse arbitror, et assentior Buxtorfio, qui in Anticritica p. 661. bene monuit, vocem Hebraicam deduci posse a מַלְאָךְ ἄγγελος, unde מַלְאָכָה vel מַלְאָכוּת cogitarunt esse ἀγγελίαν, *nuntia-* h *tionem, annuntiationem.* Jam si hoc respexerunt, quid est omnes annuntiationes tuas, quam omnes laudes tuas? Potest tamen etiam referri ad מְלָאכָה *opus,* et enarrare opera Dei nihil aliud est, quam laudes operum vel auctoris operum. — רִנָּה, *cantus, clamor.* 2 Par. XX. 23. ἐν τῷ ἄρξασθαι τῆς αἰνέσεως. Aqu. Ps. XVI. 1. XLI. 5. et CXXV. 2. — *רְנָנָה, i *jubilum, cantus.* Aqu. Ps. XCIX. 2. — שָׂשׂוֹן, *gaudium,* inprimis *quod laudibus et gratiarum actione se exserit.* Ies. LI. 11. αἴνεσις καὶ εὐφροσύνη. — תְּהִלָּה, *laus, laudatio.* Esdr. X. 11. δότε αἴνεσιν κυρίῳ, laudibus celebrate Dominum. 1 Par. XVI. 35. Neh. IX. 5. εὐλογίᾳ καὶ αἰνέσει. Ps. IX. 14. ὅπως ἂν ἐξαγγεῖλαι πάσας τὰς αἰνέσεις σου, ut tot tuas laudes (h. e. k *facta insignia* ac *laude digna*) celebrare possim: coll. L. 16. Psalm. LXV. 1. δότε δόξαν αἰνέσει αὐτοῦ, præstate debitum honorem *majestati* ejus. Hab. III. 2. — תּוֹדָה *con-*

a *fessio, laudatio, sacrificium eucharisticum.* Lev. VII. 2. ubi αἴνεσις a Schol. per εὐχαριστίαν explicatur. Ib. 3. et 5. θυσία αἰνέσεως. 2 Par. XXIX. 31. ubi videndus L. Bos in notis. Ps. LV. 13. (al. 12.) ἃς ἀποδώσω αἰνέσεώς σου, ubi Grabius αἰνέσεως σοι excudi jussit auctoritate textus Hebr. et vers. Hieronymi. Quibus argumentis addi poterit consensus
b Symmachi, qui habet ἀποδώσω αἰνέσεις σοι. Lectionem σοι habet etiam Theodoretus in suo ad h. l. Commentario. Symm. Ps. XLIX. 24. ὑπὲρ αἰνέσεως. LXX simpliciter αἰνέσεως habent. Jer. XVII. 26. φέροντες αἴνεσιν εἰς οἶκον κυρίου, ferentes *sacrificium eucharisticum* in templum Domini. — *תּוֹרָה *Lex.* Ies. XLII. 21. μεγαλύνῃ αἴνεσιν: ubi legit Daleth
c loco Resch, תּוֹדָה. — *תְּרוּעָה *clangor, vociferatio.* Inc. Ps. XXVI. 6. Sir. XXXII. 2. ὁ ποιῶν ἐλεημοσύνην θυσιάζων αἰνέσεως, qui eleemosynas distribuit, offert sacrificium eucharisticum: ubi αἰνέσεως positum est pro περὶ αἰνέσεως, coll. Lev. VII. 2.

ΑἸΝΕΤΟ'Σ, *laudabilis, laudandus.* — הִלּוּל, *laudatio.* Lev. XIX. 24. αἰνετὸς τῷ κυρίῳ, *destinatus ad sacrifi-*
d *cia eucharistica s. ad convivia sacrificalia.* — לְהַלֵּל infin. Pih. *ad laudandum.* 2 Sam. XIV. 25. — מְהֻלָּל part. Pyh. *laudandus.* 2 Sam. XXII. 4. αἰνετὸν ἐπικαλέσομαι κύριον, Jovam invocavi *Optimum Maximum.* 1 Par. XVI. 25. μέγας κύριος καὶ αἰνετὸς σφόδρα. Idem legitur quoque Psalm. XLVII. 1. XCV. 4. et CXLIV. 3. Præterea legitur hæc vox post ἅγιος
e apud LXX sec. Ald. Lev. XXVII. 21. ubi nihil habet in textu Hebraico, cui respondeat, nec video, quid hic sibi velit. Fortasse ex cap. XIX. 24. huc transiit. Cant. Tr. Puer. v. 3. αἰνετὸς (seu αἰνετὸν) καὶ δεδοξασμένον τὸ ὄνομά σου. Confer Dan. III. 26. sec. Chis. Sir. XI. 31. ubi pro αἱρετοῖς in quibusdam libris legitur αἰνετοῖς, sensu eodem.

ΑἸΝΕ'Ω, *laudo.* בָּרַךְ *benedico:* item *laudibus celebro.* Ps. XCIX. 4. f
— הוֹדָה Hiph. a יָדָה *confiteor, laudo.* Inc. Ies. XXXVIII. 18. LXX Gen. XLIX. 8. αἰνέσαισαν. (V. Sturz. de Dial. Alex. p. 60.) 2 Par. VII. 3. ᾔνεσαν. — הָלַל et הוֹלֵל Pihel. *laudare.* Symm. Psalm. X. 3. LXX Jud. XVI. 25. ᾔνεσαν τὸν θεὸν αὐτῶν sec. Ald. et Compl. ubi αἰνεῖν est *hymnum canere,* unde in Vat. et reliquis legitur ὕμνησαν. 1 Paral. g
XVI. 10. αἰνεῖτε ἐν ὀνόματι ἁγίῳ, et v. 36. ᾔνεσαν τῷ κυρίῳ, coll. 2 Par. XX. 22. Nehem. XII. 24. εἰς τὸ αἰνεῖν καὶ ὑμνεῖν ἐν ἐντολῇ Δαβίδ. Psalm. LV. 11. ἐπὶ τῷ θεῷ αἰνέσω ῥῆμα. Prov. XXXI. 31. αἰνείσθω ἐν πύλαις ὁ ἀνὴρ αὐτῆς. — חָלַל Pih. *tibia cano.* Jer. XXXI. 5. ubi male nonnulli statuerunt eum pro חִלְּלוּ legisse per He הִלְּלוּ, ignorantes nempe, חָלַל h
præter *profanandi* notionem habere quoque eam, quam supra indicavi. — עַיִן *oculus,* it. *fons.* Neh. XII. 35. ἐπὶ πύλης τοῦ αἰνεῖν κατέναντι αὐτῶν: ubi tamen αἰνεῖν non verbum Græcum, potius ipsa vox Hebraica, sed deformata, (pro ἀιν) esse videtur. — *רָנַן *canto, jubilo.* Aqu. Ies. XVI. 10. et XXVI. 19. Job. XXIX. 13. Psalm. XXXII. 1. ubi tamen i
vide notata a me in Opusculis Criticis ad Verss. GG. V. T. p. 188. — שַׁבַּח Chald. Pah. *laudavit.* Dan. II. 23. IV. 31. 34. V. 4. et 25. Præterea legitur αἰνεῖν cum ἐξομολογεῖσθαι junctum 2 Par. XX. 22. ubi nihil est in textu Hebr. et αἰνεῖν merum glossema esse videtur. Ies. LV. 6. legitur apud Symmachum αἰνεῖτε καὶ καλέσατε αὐτὸν, ubi in textu k
Hebr. tantum קְרָאֻהוּ exstat, ac ex mea sententia duæ versiones coaluerunt. Prioris auctor aut libere vertit, aut legit הָרִיעֻהוּ. Sap. XIX. 9. Sir. XI. 2. XXIV. 1. ἡ σοφία αἰνέσει ψυχὴν αὐτῆς, sapientia est omni laude ac honore digna. I'

a XXXIX. 18. αἰνέσατε ᾆσμα, hymnum canite, q. d. laudando Dominum canticum ei canite. Ib. XLVII. 6. ᾔνεσεν αὐτὸν ἐν εὐλογίαις κυρίου, beneficiis summis *tanquam encomiis eum ornavit*. Ib. L. 21. ᾔνεσαν ἐν φωναῖς.

ΑἸΝΕ'Ω ΦΩΝῌ͂ ΜΕΓΑ'Λῌ, *laudo voce magna*. הֵרִיעַ Hiph. a רִיעַ *clango*. Job. XXXVIII. 7. ᾔνεσάν με φωνῇ μεγάλῃ.

b ΑἼΝΙΓΜΑ, *ænigma, obscurus sermo, quæstio*. חִידָה *oratio inflexa, ænigma*. Num. XII. 8. ἐν εἴδει, καὶ οὐ δι' αἰνιγμάτων, *coram*, non per ænigmata. 1 Reg. X. 1. ἦλθε πειράσαι αὐτὸν ἐν αἰνίγμασι, venit ad illum tentandum ænigmatibus, aut *quæstionibus difficilioribus propositis*. 2 Par. IX. 1. Prov. I. 6. αἰνίγματα, *sententiæ acutæ*. Inc. Psalm. XLVIII. 4.
c Hesych. ad h. l. αἴνιγμα, πρόβλημα, ζήτημα. — שַׁמָּה, *res stupenda, admiratio, stupor*. Deut. XXVIII. 37. ἔσῃ ἐκεῖ ἐν αἰνίγματι. ubi Scharfenbergius monuit, τῷ ἐν αἰνίγματι nihil respondere in Hebraicis, nisi dicas, eos pro לְשַׁמָּה legisse לְחִידָה, adeoque verosimile esse, ἐν αἰν. additum esse vel ab ipsis auctoribus hujus versionis, vel a librariis, ex
d aliis locis, ubi conjunguntur verba מָשָׁל et חִידָה. Mihi autem secus videtur. Commode enim per ipsam rei naturam שַׁמָּה, *res stupenda*, per αἴνιγμα reddi poterat, inprimis in hac orationis serie, ubi αἴνιγμα æque ac Hebraicum חִידָה de *carmine ad irridendum composito* explicari potest ac fortasse debet. Præterea legitur hæc vox Prov. I. 3.
e ubi in Ald. et Compl. additur: καὶ λύσεις αἰνιγμάτων, quibus verbis cum nihil respondeat in textu Hebraico, videntur continere versionem alius interpretis ad מְלִיצָה v. 6. pertinentem. Sap. VIII. 9. ἐπίσταται καὶ λύσεις αἰνιγμάτων. Sir. XXXIX. 3. et XLVII. 16. ἐν αἰνίγματι παραβολῶν et ἐν παραβολαῖς αἰνιγμάτων, parabolis, quæ sensum reconditum habent. Lex. Ms. αἴνιγμα, παραβολή, ὁμοίωμα. f
Vide Bibl. Coislin. p. 603. Hesych. αἰνίγματα, ζητήματα, ὁμοιώματα, τεκμήρια.

ΑἸΝΙΓΜΑΤΙΣΤΗ'Σ, *ænigmata loquens s. proferens*. מֹשֵׁל part. Kal. *parabolis seu proverbiis utens*, item *poëta*. Num. XXI. 27. διὰ τοῦτο ἐροῦσιν οἱ αἰνιγματισταί, unde dixerunt *poëtæ*.

ΑἸΝΟΠΟΙΕ'Ω, *hymnum facio, canto*. g
הִרְנִין Hiph. *lætus canto*. etiam *laudare et cantare facio*. Ps. XXXI. 11. ubi pro αἰνοποιήσατε Symmachus habet εὐφημεῖτε, LXX καυχᾶσθε. In alia significatione legitur hæc vox apud eundem Psalm. LXXIV. 9. ubi αἰνοποίησις est i. q. ὑμνολογούσας ποιήσεις apud Symmachum adeoque transitive usurpatur: ubi vid. Montf. Eadem vox restituenda h
quoque est Aquilæ Deut. XXXII. 43. ubi apud Procopium in Cat. Nic. perperam ἐνοποιήσατε legitur.

ΑἾΝΟΣ, *laus, hymnus*. — *הוֹד, *gloria, dignitas*. 1 Par. XVI. 27. sec. Compl. nam reliqui libri δόξαν habent. Symm. Job. XXXVII. 22. — הַלֵּל inf. Pih. *laudando*. Esdr. III. 11. ἐν αἴνῳ καὶ ἀνθομολογήσει. — *עֹז, *fortitudo*. Psalm. VIII. 3. Sic i
etiam Symm. et Arabs. Cappellus in Notis Criticis ad h. l. p. 471. argute magis quam vere conjecit, LXX scripsisse ἶνα (ab ἴς, ἰνὸς, *vis*), quod postea mutatum fuerit in αἶνον ab aliquo, qui vel nesciverit, quid significaret ἶνα, vel non ceperit mentem phraseos καταρτίσαι ἶνα. Sed satis notum est, עֹז, ut Arab. عِزّ et عِزَّة, *laudem* et *gloriam* sig- k
nificare, quam significationem non deserere debuisset Dathius in versione sua Latina. — תְּחִלָּה, *initium*. Neh. XI. 17. ἄρχων τοῦ αἴνου, primus præcentor carminum. Legit תְּהִלָּה laus. — תְּהִלָּה *laus*. Symm. Psalm. LXX. 8. Sir. XV.

a 9. 10. ubi *αἶνος* est *laus sapientiæ* et *virtutis*, quæ est *οὐχ ὡραῖος ἐν στόματι ἁμαρτωλοῦ*. Hesych. *Αἶνον, ἔπαινον, ὕμνον.*

ΑἸΝΟ'Σ, *gravis, horribilis, terribilis.* תְּהִלָּה, *laus, laudatio.* Jer. XLIX. 24. *πῶς οὐχὶ ἐγκατέλιπε πόλιν αἰνὴν*, sec. Complut. ubi in Vat. legitur *ἐμήν*. Utrumque falsum est. *Αἰνὴν* ortum est e compendio scribendi pro *αἰνετὴν*, *urbem tam cele-*
b *brem et festivam.*

ΑἼΞ, *αἰγὸς*, *caper, capra.* עֵז, plur. עִזִּים, idem. Gen. XV. 9. Dan. VIII. 5. 8. — *קְדוּמִים nomen proprium, ad verbum *antiquitatum*, aut ex aliorum sententia: *prœliorum*. Symm. Jud. V. 21. Semlerus *αἰγῶν* mutavit in *ἀρχαίων*, ut habet Vat., quod nimis alienum est ab impressa lectione. Alii ma-
c lunt *ἁγίων*, ut legerit קְדוֹשִׁים, sicut Alex. aut potius Theodotion *καδησείμ*. Ego vero levissima mutatione *αἰγῶν* reponendum esse arbitror, ab *αἶξ*, *motus violentus, impetus, fluctus*, (certe Suidas *αἶγες* per *μεγάλα κύματα* interpretatus est,) quod bene *fluvio* convenit, et quodammodo etiam voci Hebraicæ. Conf. Vitringam in Iesaiam T. I. p. 713. b. קָדַם
d *obviam venire* notat, et collato Arab. اقدم in IV. quandoque *audaciter procedere in aciem.* — קֹדֶשׁ, *sanctitas.* 2 Paral. XXXI. 6. *ἐπιδέκατα αἰγῶν*: ubi *αἰγῶν* est transposita litera ex *ἁγίων* formatum. V. Wesselingii Obss. pag. 150. — שָׂעִיר *hirsutus*, it. *hircus.* Dan. VIII. 21. Præterea legitur hæc vox Jud. XIV. 6. ubi nihil est in textu Hebraico
e apud LXX et Inc., qui *αἰγῶν* voci *ἔριφος* non tam de suo addiderunt, quam potius ex aliis locis, v. c. Gen. XXVII. 9. 16. ubi עִזִּים *τῷ* גְּדִי jungitur.

ΑἸΠΟ'ΛΟΣ, quasi *αἰγοπόλος*, *caprarius, pastor caprarum*, et *pastor* in genere. בֹּקֵר, *bubulcus*, et in universum *pastor*, quemadmodum בָּקָר ac Syr. ܒܩܪܐ de *quovis pecorum grege* adhibetur. Amos. VII. 14. *αἰπό-* f
λος ἤμην, ubi *αἰγῶν* additur. Hesych. *Αἰπόλος, αἰγονόμος, ποιμὴν τῶν αἰγῶν.* Eustathius ad Il. Δ'. p. 390. *Αἰπόλος λέγεται ὁ ἄγων αἶγας, οὐ μόνον ὡς αἰγοπόλος, ἀλλὰ κατά τινας καὶ ὡς αἰπυπόλος, ἤγουν περὶ τὰ ὕψη πολῶν, διὰ τὸ τὰς αἶγας μάλιστα τοῖς τραχέσι χαίρειν. Διὸ καὶ τῶν νήσων αἱ τραχύτεραι αἰγίβοτοί εἰσι.* Vide et Theocrit. Id. Α'. v. 1. g

ΑἽΡΕΣΙΣ, *electio, propositum, arbitrium.* מְכֵרוֹת plur. *conventiones, pactiones.* Gen. XLIX. 5. *συνετέλεσαν ἀδικίαν ἐξ αἱρέσεως αὐτῶν.* Ita enim scribendum est loco impressi *ἐξαιρέσεως*. Sic quoque legitur in Ald. Cat. Nicephor. T. I. p. 512. et recte edidit Grabius. Vide L. Bos. Prolegom. ad h. l. Est autem *ἐξ αἱρέσεως αὐτῶν* h. l. *sua sponte, non* h
lacessiti. Etsi, quid legerint hi interpretes (sunt ipsa verba Sharfenb. ad Cappelli Crit. S. p. 606.) accurate definiri non potest, tamen vero simile est, eos expressisse significationem verbi Hebr. nobis quidem ignotam, sed cujus vestigia exstent in reliquis linguis Orientis. Nam, ut Ludov. de Dieu in Crit. S. ad h. l. monuit, verbum מכר in l. i
Æthiop. notat *consultare*, *συμβουλεύσασθαι*, et nomen מכר *consilium.* Vide quoque Castelli Lex. Polygl. s. h. v. — נְדָבָה, *voluntaria oblatio.* Lev. XXII. 18. *κατὰ πᾶσαν αἵρεσιν αὐτῶν*, juxta quamvis electionem vel liberam voluntatem illorum. Vide et v. 21. — *שְׁתַּיִם *duo.* 1 Sam. XVIII. 21. ubi pro בִּשְׁתַּיִם, *in*
duabus rebus, in Hex. Montf. hæc k
versio LXX Intt. e Cod. Coislin. profertur: *ἐφ' αἱρέσει.* Potuisset quidem hæc versio facile e verbis [illegible]

a τοῖς δυσὶν, quibus Theod. usus est, iisque male lectis oriri, sed non opus est, ut ad correctionem seu potius immutationem textus Græci LXX Intt. confugiamus. Scilicet duplici modo Davides gener Sauli factus erat, partim amore Michalis (Conf. v. 20. et 28.), partim libera voluntate Sauli (Conf. seq. et v. 22.), qui benevolentia simulata ipsi insidias
b struebat. Non male itaque LXX loco *in duabus rebus* posuerunt ἐφ' αἱρέσει, quæ verba hunc sensum h. l. habent: non solum filiæ meæ erga te amore compulsus, sed etiam ex libera mea voluntate ac electione, generum te hodie meum declarabo. Ita omnia bene cohærent, ac veritati sunt convenientia. 1 Macc. VIII. 30. ποιήσονται ἐξ αἱρέσεως
c αὐτῶν, facient pro *lubitu* suo.

ΑἹΡΕΤΙ'ΖΩ et ΑἹΡΕΤΙ'ΖΟΜΑΙ, *eligo, præfero, delector, desidero*, i. q. αἱρέω et αἱρέομαι. אִוָּה Pih. *expeto.* Psalm. CXXXI. 14. ᾑρετίσατο αὐτὴν εἰς κατοικίαν ἑαυτῷ, *desideravit* seu *elegit* illam in domicilium. Lex. Cyrilli MS. Brem. ᾑρετίσατο, ἠγάπησεν, ἐπεθύμησεν. Ibid. v. 15. ὧδε κατοικήσω, ὅτι ᾑρετισάμην αὐτὴν, hic habitabo,
d quoniam elegi illam. Hesych. ᾑρετισάμην, ἠγάπησα, ἐπεθύμησα, ἠθέλησα, ἠράσθην. — בָּחַר *eligo.* Jud. V. 8. ubi αἱρετίζειν cum ἐκλέγεσθαι in codicibus permutatur, æque ac 1 Par. XXVIII. 4. et 6. 1 Par. XXIX. 1. ὁ υἱός μου εἷς, ὃν ᾑρέτισεν ἐν αὐτῷ ὁ Κύριος, filius meus unicus, quem elegit Dominus. 2 Par. XXIX. 12. ἐν ὑμῖν ᾑρέτικε Κύριος. vos elegit Domi-
e nus. Psalm. XXIV. 13. ἐν ὁδῷ, ᾗ ᾑρετίσατο, in via, quam elegit. Psalm. CXVIII. 30. ὁδὸν ἀληθείας ᾑρετισάμην, viam veritatis elegi. Ib. v. 172. τὰς ἐντολάς σου ᾑρετισάμην, ubi Symm. habet εἱλόμην, Aqu. et Theod. ἐξελεξάμην. Quem locum sine dubio respiciens Suidas: Ἡιρετισάμην, αἰτιατικῇ, εἱλόμην, ἐξελεξάμην. Hagg. II. 24. διότι σε ᾑρέτισα. Gloss. MS. in
f Proph. Ἡιρέτισα (ex emendatione Bielii loco Ἡρέτισα), ἠθέλησα, ἠράσθην. Inc. 1 Sam. VIII. 18. — זָבַל, *cohabito*, etiam *coëo.* Gen. XXX. 20. ἐν τῷ νῦν καιρῷ αἱρετιεῖ με ὁ ἀνήρ μου, jam maritus meus me *magis diliget.* Hesychius, ad hunc sine dubio locum respiciens, αἱρετιεῖ με interpretatur προτιμοτέραν με ἡγήσεται, me præferendam judicabit. — חָמַל *parco.* Mal. III. 17. αἱρετιῶ αὐτοὺς, ὃν g
τρόπον αἱρετίζει ἄνθρωπος τὸν υἱὸν αὐτοῦ, *amabo* eos (et *curam* eorum *geram*), ut pater filium. Videntur quidem sensum pro more suo expressisse, sed vero similius est, eos legisse חָמַד, *appetiit, desideravit.* Hesychius ad hunc locum fortasse: Αἱρετιῶ, προσλαμβάνω, αἱρῶ αὐτοὺς πρὸς ἐμαυτὸν, ad quem locum Bielius hæcce habet: Hic αἱρετιῶ pro præsenti ha- h
betur, sed LXX procul dubio futurum Doricum usurparunt, quemadmodum Gen. XXX. 20. αἱρετιεῖ Dorice dixerunt pro αἱρετίσει. — חָפֵץ, *delector.* Num. XIV. 8. εἰ αἱρετίζει ἡμᾶς Κύριος, si delectatur nobis Deus. Hesychius: αἱρετίζειν, αἱρεῖσθαι, ἀρέσκεσθαι. — *נָשָׂא, *elevo, effero.* 1 Sam. XXV. 35. Scilicet ibi in textu Hebraico legitur for- i
mula satis nota נָשָׂא פָנִים, πρόσωπον λαμβάνειν, *personarum respectum et rationem habere*, a qua autem parum aut potius nihil differt formula αἱρετίζειν τὸ πρόσωπόν τινος, qua LXX h. l. usi sunt, et quæ notat: *delectari alicujus persona, adeoque in favorem alicujus agere.* Symm. ibi usus est formula ἐντρέπεσθαι τὸ πρόσωπον τινὸς, *revereri aliquem, et huic reverentiæ* k
convenienter agere. — סוּר, *recedo.* Hos. IV. 19. ᾑρέτισε Χαναναίους (sec. Ald. et Compl. In cod. Vat. legitur ἠρέτισε): ubi tamen pro ᾑρέτισε legendum plerisque videtur ἠρέθισε, quod vetus versio apud Hieronymum interpretatur *provocavit.* Grabius in Ep. ad Millium p. 51. reponere mavult ᾑρέτισε (spiritu aspero adhibito ac iota subscripto), *dilexit,*

amore prosecutus est, ut Cyrill. in Comment. ad h. l. rectius habet. Sic quoque statuit Cappellus in Nott. Critt. ad h. l. p. 558. qui existimat, LXX סַר per Palach legisse, et significatione transitiva accepisse, cum intransitiva potius usurpetur. Sunt etiam, qui reponere malint ᾑρέτισαν Χαναναίοις, quia in Vers. Arab. legitur: *gratificati sunt Chananæis*, ut adeo legerint עָרְבוּ ab עָרַב *gratificari*. Semlerus reponere mavult ἠρέμησε, ut referatur ad antecedens הִבְחִילוּ. — *רָצָה, *volo, delector*. Inc. Ies. XLII. 1. ὃν ᾑρέτισεν ἡ ψυχή μου. Judith. XI. 1. ὅστις ᾑρέτισεν δουλεύειν, qui elegit servire. 3 Esdr. IV. 19. VIII. 11. 1 Macc. II. 19. ᾑρετίσαντο ταῖς ἐντολαῖς αὐτοῦ, *obsequium præstent* ejus præceptis. Ibid. IX. 30. ᾑρετισάμεθά σε εἶναι εἰς ἄρχοντα. 2 Macc. XI. 24. τὴν ἑαυτῶν ἀγωγὴν αἱρετίζοντας, suum morem tenentes seu suam vivendi rationem sequentes.

*ΑΙ'ΡΕΤΙΚΟ'Σ. Vox hæc, in Bielii Thesauro omissa, reperitur apud Sirac. XI. 31. ἐν τοῖς αἱρετικοῖς ἐπιθήσει μῶμον (sec Compl.) Vulg. *in electis ponet maculam.* Est in hoc loco magnus Codd. dissensus. In aliis est αἱρετοῦ, in aliis ἑτέροις, et in quibusdam legitur αἰνετοῖς. Quod si lectio αἱρετικοῖς tanquam difficilior probatur, statuendum erit, αἱρετικὸς esse i. q. αἱρετὸς, et tunc duplicem admittit sensum. Si enim masculino genere sumitur, αἱρετικοὶ illi dici videntur, *qui præ reliquis pii sunt ac minime vitiosi.* Quodsi autem neutro genere accipitur, τὰ αἱρετικὰ *actiones præcipue bonas et honestas* significaret. Vide infra ad αἰνετὸς et ἕτερος notata. Camerario αἱρετικοὶ sunt *ejusdem factionis et sectæ.*

ΑΙ'ΡΕ'ΤΙΣ, *electrix, quæ delectatur aliqua re.* Sap. VIII. 4. αἱρέτις τῶν ἔργων αὐτοῦ, quæ delectatur operibus divinis, seu, ut alii malunt: sapientia præest operibus divinis, et ex variis, quæ sese offerunt, meliora eligit. Anastasius Nicenus, Cantacuzenus et Budæus in Comment. L. Gr. legunt εὑρετὶς, *inventrix*, quam lectionem series orationis quoque admittit. Phav. αἱρετὶς, ἀγαπῶσα.

ΑΙ'ΡΕΤΟ'Σ, *eligendus, optandus.* etiam *electus* (ut apud Plutarch. T. VI. 190. 4. Reisk. αἱρετὸς βίος, *certum vitæ genus*). שְׁרִירוּת, *malitia, pravitas* (Arab. شَرَارَةٌ *malitia*). Jer. IX. 13. ἐπορεύθησαν ὀπίσω τῶν αἱρετῶν τῆς καρδίας (sec. Compl.), sectati sunt deastros, quos pro lubitu sibi elegerant: ubi non male sensum expresserunt. In Vatic. legitur ἀρεστῶν, sine dubio e glossemate. Cod. Alex. habet ἐραστῶν, quæ lectio ex ἀρεστῶν orta esse videtur, nisi statuere velimus, deducendum esse a voce inusitata ἐραστὸς, *adamatus*, quod bene idolis conveniret. Sir. XI. 32. ἐν τοῖς αἱρετοῖς (probandis, laudabilibus, tam factis quam hominibus) ἐπιθήσει μῶμον sec. Vat. Vide supra s. v. αἱρετικός. Ib. XX. 25. αἱρετὸν κλέπτης, *potior* h. e. *minus malus et noxius* est fur. Susann. 23. αἱρετόν μοι ἐστὶ, *malo*, seu *optabilius mihi est.* 2 Macc. VII. 14. αἱρετὸν, *melius est.* Hesych. Αἱρετὸν, ἐπιθυμητὸν, ἐκλεκτικόν.

ΑΙ'ΡΕΤΩ'ΤΕΡΟΣ, *optabilior, præstantior.* טוֹב *bonus*, seq. מִ. Prov. XVI. 17. αἱρετώτεραι χρυσίου, *longe præstantiores* sunt auro. — נִבְחָר part. Niph. *electus*, seq. מִ. Prov. XVI. 17. αἱρετώτεραι ὑπὲρ ἀργύριον. Ib. XXII. 1. αἱρετώτερον ἢ πλοῦτος. Hesych. Αἱρετώτεραι, καλλιώτεραι.

ΑΙ'ΡΕ'Ω, in med. ΑΙ'ΡΕ'ΟΜΑΙ. *eligo, volo.* בָּחַר, *eligo.* Aqu. Job. VII. 15. LXX 2 Sam. XV. 15. Job. XXXIV. 4. Jer. VIII. 3. εἵλοντο τὸν θάνατον (scil. μᾶλλον) ἢ τὴν ζωὴν, mortem præferebant vitæ. Cf. Ælian. V. H. Lib. III. c. 25. — הֶאֱמִיר

a Hiph. *facio dicere.* Deut. XXVI. 17. τὸν Θεὸν εἵλου σήμερον εἶναί σου Θεόν. Sensum expresserunt, voci Hebraicæ hanc notionem subjicientes, ut sit: *voluntatem* s. *electionem suam declarare verbis.* Idem valet de v. 18. — *חָפֵץ *delector.* 1 Sam. XIX. 2. ᾑρεῖτο τὸν Δαβὶδ σφόδρα, admodum *dilegebat* Davidem: ubi in Compl. legitur ἠγάπα, quod est aut glossema, b aut alius interpretis. Certe Montf. invenit in margine Cod. Regii. Pertinet huc glossa Hesychii: ᾑρεῖτο, ἠγάπα, ubi vide Intt. — חָשַׁק, *impense amo.* Ies. XXXVIII. 17. εἵλου μου τὴν ψυχὴν, ἵνα μὴ ἀπόληται, tuo me amore amplexus effecisti, ne peream. — *לָקַח *capio.* 2 Reg. II. 13. sec. Compl. εἵλετο, ubi in ed. Rom. legitur ὕψωσε. — נָטָה *extendo.* c 1 Par. XXI. 10. τρία αἱρῶ ἐγὼ ἐπί σε sec. Vat. (ubi Ald. habet ἐρῶ et Compl. αἴρω), tria tibi *ad eligendum propono,* bene quoad sensum. 2 Macc. XI. 25. αἱρούμενοι οὖν καὶ τοῦτο τὸ ἔθνος ἐκτὸς ταραχῆς εἶναι, volentes igitur, ut et hæc gens omni perturbatione careat. Hesych. et Lex. Cyrilli MS. Αἱρουμένοις, βουλομένοις.

d ΑΙ'ΡΩ, *tollo, porto, elevo, aufero, fero, tolero.* אָמַן, *nutrio.* Ies. LX. 4. עַל־צַד תֵּאָמַנָה, juxta latus nutrientur, ἐπ' ὤμων ἀρθήσονται. Libere veterunt respicientes sine dubio locum Ies. LXVI. 12. Non opus itaque est cum Houbigantio statuere, eos תִּנָּשֶׂאנָה legisse, nam etiam אָמַן habet notionem *sustentandi* ac *firmum reddendi,* ut ex derivatis ap- e paret. — אָסַף *congrego,* item *aufero.* Ies. XVI. 10. ἀρθήσεται εὐφροσύνη, *sublatum est* gaudium. Ibid. LVII. 1. ἄνδρες δίκαιοι αἴρονται, pii *moriuntur.* et ib. ἦρται, *morte præripitur.* Ib. v. 2. ἦρται ἐκ τοῦ μέσου. — אָפֵס *desino.* Ies. XVI. 4. ἤρθη ἡ συμμαχία σου. — *אֲרָרַט nomen proprium Ararat. Jer. LI. 27. ubi pro ἄρατε legendum ἀραράτ, unde factum illud ἄρατε a sciolo aliquo scriba vel correctore. — בּוֹא et הֵבִיא Kal et Hiph. *venio, facio venire.* 1 Reg. IV. 28. ἦρον εἰς τὸν τόπον, *advehebant* ad ea loca. Neh. XIII. 19. ὥστε μὴ αἴρειν, ne *importarentur.* — גָּזַר *abscindo.* Ies. LIII. 8. αἴρεται ἀπὸ τῆς γῆς ἡ ζωὴ αὐτοῦ, ex numero viventium est sublatus. — הֵטִיל Hiph. a טוּל *jacio.* 1 Sam. XVIII. 11. ἦρε Σαοὺλ τὸ δόρυ, ubi ἦρε notionem prægnantem habere, ac simul *jacere* significare videtur. — הָלַךְ *eo, ambulo.* Ies. LVII. 2. ἦρται ἐκ τοῦ μέσου. E notione scilicet Arab. هلك *moriendi.* — הֵמִישׁ Hiph. a מוּשׁ, *amoveo.* Mich. II. 3. ἐξ ὧν οὐ μὴ ἄρητε τοὺς τραχήλους, cui colla vestra non poteritis *subtrahere.* — הֵנִיף Hiph. a נוּף, *agito.* Ies. X. 15. ἐὰν τις ἄρῃ ῥάβδον καὶ ξύλον, si quis *elevaret* baculum aut virgam. — הֵסִיר Hiph. a סוּר, *facio recedere, removeo.* Symm. 2 Sam. V. 6. LXX Gen. XXXV. 2. ἄρατε τοὺς θεοὺς τοὺς ἀλλοτρίους, *removete* Deos alienos. Ies. V. 23. τὸ δίκαιον τοῦ δικαίου αἴροντες, justum jure suo *defraudantes.* Ibid. XVII. 1. ἀρθήσεται ἀπὸ πόλεων, e numero civitatum *delebitur.* — הֵפֵר Hiph. a פּוּר *irritum facio.* Ies. XXXIII. 8. ἡ διαθήκη αἴρεται, *irritum* est fœdus. Bielius Trommium secutus putat, αἴρεσθαι etiam voci מָאַס *sperno* h. l. respondere, sed verba sequentia וּמָאַס עָרִים a LXX prorsus omissa esse e collatione apparet. — הֵרִים Hiph. a רוּם, *attollo.* Jos. IV. 5. 1 Sam. IX. 24. Ies. XLIX. 22. — הִשְׁחִית Hiph. *corrumpo, perdo.* Ies. LI. 13. ὃν τρόπον ἐβουλεύσατο τοῦ ἆραί σε, quemadmodum consultavit de te *perdendo.* — חָתָה, *capio.* Ies. XXX. 14. ὄστρακον, ἐν ᾧ πῦρ ἀρεῖς, tes-

a ta, qua ignem *capies*. — יָלַךְ כַּשְּׁבִי, *in captivitatem abeo*. Ez. XXX. 18. αἰχμάλωτοι ἀρθήσονται, in captivitatem *abducentur*. — *יֵשׁ *est*. Mich. II. 1. כִּי יֶשׁ־לְאֵל יָדָם *quoniam possunt*. LXX διότι οὐκ ἦραν πρὸς τὸν θεὸν χεῖρας αὐτῶν: ubi multi statuunt eos legisse: כִּי לֹא יִשְׂאוּ, quod nimis a recepta lectione recederet. Potius ante יֵשׁ inseruerunt לֹא, et
b ita pro more suo sensum expresserunt. — לָקַח *accipio* et in Piial לֻקַּח *sublatus sum*. Ies. LIII. 8. — *מָרוֹם *altitudo*. Inc. Psalm. X. 5. (מָרוֹם, supple בְּ, *in altitudine*, h. e. *longe remotæ sunt*) ἦρται ἡ κρίσις σου. מַשָּׂא *onus*. Num. IV. 16. 25. 32. 33. 2 Par. XXXV. 3. — נָטָה *extendo*. 1 Par. XXI. 10. τρία αἴρω ἐπί σε sec. Compl. ubi sine dubio
c αἱρῶ legendum est, aut נָטָה permutarunt cum נָטַל, coll. 2 Sam. XXIV. 12. Job. XV. 25. ἦρκε, ubi Compl. ἦρε habet. Jerem. XLIII. 10. — נָטַל *impono*. 2 Sam. XXIV. 12. τρία ἐγὼ αἴρω ἐπί σε, h. e. tria ego quasi onera tibi impono. Vulg. *optionem do*. Videtur legisse αἱρῶ. نفّل in conjug. oct. *eligere*. Thren. III. 28. ὅτι ἦρεν ἐφ' ἑαυτῷ,
d *imposuit* ei. — נָסַע in Kal et Hiph. *proficiscor* et *facio proficisci*. Aqu. sec. cod. Mosqu. Gen. XI. 2. ἐν τῷ ἆραι αὐτοὺς, sc. τοὺς πόδας, cum tollerent pedes, h. e. proficiscerentur, ubi Symm. ἀπᾶραι habet. LXX Num. II. 17. ἀρθήσεται, *proficiscetur*. 1 Reg. V. 17. αἴρουσι, *adveherentur*. 2 Reg. IV. 4. τὸ πληρωθὲν ἀρεῖς, impleta *sepones*. Jer. XXXI. 24. ἀρ-
e θήσονται ἐν ποιμνίῳ, ubi Cappellus in Notis Critt. ad h. l. pag. 530. perperam conjecit eos legisse נָשְׂאוּ. —*נִרְפָּא *sanor, sanitatem recupero*. Inc. Lev. XIV. 3. ubi sermo est de lepræ morbo, a quo sanatur, cui lepra sublata est. — נָשָׂא, *tollo, aufero*. Aqu. Gen. L. 17. ἆρον δὴ ἀθεσίαν ἀδελφῶν σου, *condona*, quæso, injuriam fratribus tuis, qua te affectum ab iis nosti. Scilicet נָשָׂא, f
cum additur ei פֶּשַׁע aut חַטָּאָה, notat *condonare*, quod imitatus est Aquila suo αἴρειν. Conf. Ps. XXXI. 6. Aqu. Gen. XIX. 21. ἦρα τὸ πρόσωπόν σου, *obtemperabo precibus tuis, obsequar tuæ voluntati*, seu *dabo tibi*. Formula enim שְׂאֵת פָּנִים notat, *obsequi, obtemperare, rationem habere*. Huc pertinet etiam formula αἴρειν τὴν ψυχὴν ἑαυτοῦ (quod bene g
Græce diceretur uno verbo ἐπαίρεσθαι), quæ apud eundem Prov. XIX. 18. pro נָשָׂא נֶפֶשׁ legitur, et notat *incitato animo esse*, speciatim *ira abripi*. Πρὸς τὸ θανατῶσαι αὐτὸν μὴ ἄρῃς ψυχήν σου, noli ita exacerbari, ut ei mortem inferas. Vide ad h. l. Jaegerum. Aqu. 1 Sam. XXV. 36. ἦρα, scilicet τὸ πρόσωπόν σου, *tui rationem habui*. Idem Deut. I. 9. sec. Cod. Paul. Lips. ubi αἴρειν, ut h
φέρειν apud LXX, sensu metaphorico *regere, gubernare* notat. Idem Deut. I. 31. ubi Symm. βαστάζειν habet. LXX Gen. XLV. 23. ὄνους αἴροντας (scil. τί) ἀπὸ πάντων τῶν ἀγαθῶν, asinos *portantes* aliquid ex omnibus bonis Ægypti. Similem ellipsin vide infra s. v. ἀνίημι. Num. XI. 12. ὡσεὶ ἄραι τιθηνὸς τὸν θηλάζοντα, quemadmodum *gestare* solet nutrix i
infantem lactantem. Conf. 2 Par. XXXV. 3. Jud. III. 18. ubi αἴρειν permutatur cum φέρειν in codd. 1 Sam. XVII. 7. ὁ αἴρων τὰ ὅπλα. Vulg. *armiger*. 2 Reg. IV. 37. αἴρειν est *secum auferre*, i. q. λαμβάνειν, cum quo in codd. permutatur, coll. v. 36. et 1 Par. X. 9. ac XVI. 29. Job. XXI. 3. ἄρατέ με, ἐγὼ γὰρ λαλήσω, *ferte* seu *tolerate* me loquen- k
tem, h. e. patienter et æquo animo audite. Vulg. *sustinete*. Symm. ἀνέχεσθαι, Theod. ὑποφέρειν posuerunt. Jud. XXI. 2. ἦραν τὴν φωνὴν αὐτῶν καὶ ἔκλαυσαν, *sustulerunt* vo-

a cem suam et fleverunt. Vide et 1 Sam. XI. 4. XXIV. 17. 1 Sam. XV. 24. ἆρον δὴ τὸ ἁμάρτημά μοι, *condona* quæso peccatum meum. Vide et ib. XXV. 18. Psalm. XXIV. 1. πρὸς σὲ, κύριε, ἦρα τὴν ψυχήν μου, ad te, Domine, elevavi animam meam, h. e. *spem meam in te posui*, te exspecto. Ita et Psalm. LXXXV. 3. et CXLII. 10. ad quem posteriorem
b locum Chrysostomus: τουτέστι πρὸς σὲ κέχηνα, πρὸς σὲ βλέπω. Conf. Deut. XXIV. 15. ubi formulam נָשָׂא נֶפֶשׁ seq. אֶל reddiderunt ἔχειν τὴν ἐλπίδα ἐπί τινι. Sic et Jer. XLIV. 14. eandem formulam Hebr. reddiderunt ἐλπίζειν ταῖς ψυχαῖς. Confer et Ezech. XXIV. 25. ubi ἔπαρσις ψυχῆς *exspectationem animi* notat.—*נִשְׂגָּב, *exaltor*. Aqu. Symm. ac Theod.
c Prov. XVIII. 10.—עָדַר in partic. Niph. הָיָה נֶעְדָּר *sublatus sum, deficio*. Ies. LIX. 15. καὶ ἡ ἀλήθεια ἦρται, nam veritas *non admittitur*. — עָמַס, *onero*. Ies. XLVI. 3. ἀκούσατε οἱ αἰρόμενοι ἐκ κοιλίας, audite, quos ego ab utero gestavi. Scil. עָמַס est verbum prægnans, et non solum notat *onus portandum imposuit*, sed etiam *onus impositum portavit*. — עָרַךְ *dispono, ordino*. 1 Par. XII.
d 24. αἴροντες θυρεὸν καὶ δόρυ sec. Compl., pro quo in Vatic. legitur θυρεοφόροι καὶ δορατοφόροι. Sensum expresserunt. — *רוּם, Hiph. הֵרִים, *extollere, attollere, elevare*. 2 Reg. II. 13. ubi notat *tollere* vel *sumere aliquid de terra*. — שָׂעַר *horruit*, etiam *procella agitatus, procellosus fuit*. Symm. Psalm. LVII. 10. λαίλαψ αἴρει. Sir. XX. 10. αἴρειν κεφαλὴν,
e *emergere*, scil. ex egestate et ignobilitate. Ibid. XXXVI. 13. ἆραι τὰ λόγιά σου, ubi αἴρειν Lindio est i. q. ἐξαίρειν, *laudibus extollere*, Bretschneidero autem *ratum facere*, hoc sensu: satia, h. e. bea Sionem eo, quod rata facis promissiones tuas.

1 Macc. III. 29. ἆραι τὰ νόμιμα, *tollere* leges. Ibid. V. 2. ubi ἆραι per θανατοῦν in sequentibus explicatur. 2 Macc. XV. 5. Hesychius: αἴρει, f
ἐγείρει, αὔξει, κουφίζει, βαστάζει, κατὰ κράτος λαμβάνει.

ΑΙ'ΡΩ ΤΟΥ'Σ ΠΟ'ΔΑΣ, *tollo pedes*, h. e. *eo*. Ies. LVIII. 13. ubi κατὰ τὸ ῥητὸν aliter in textu Hebraico. — Vide alibi: Αἰχμάλωτος et Μνήμη.

ΑΙ'ΣΘΑ'ΝΟΜΑΙ, *sentio*, proprie sensu corporis, etiam *mente percipio, intellego, cognosco*. הֵבִין Hiph. a בִּין, g
intellego. Symm. Job. XXIII. 8. οὐκ αἰσθήσομαι, non sentio ejus præsentiam. Vulg. *non intellegam eum*. LXX Job. XXIII. 5. αἰσθοίμην δὲ, τίνα μοι ἀπαγγελεῖ, intellegerem, quid mihi diceret. Hesych. ad h. l. αἰσθοίμην, νοήσαιμι (νοησαίμην). Adde 2 Sam. XII. 19. ubi cum νοεῖν in codd. permutatur. — חָפַז *trepido*, *cum tremore accedo*. Job. XL. 18. οὐ h
μὴ αἰσθηθῇ, *non curarem, ne sentire quidem viderer*. Vulg. *non mirabitur*. Sensum expresserunt, quemadmodum Symmachus, qui voce καταπλήσσεσθαι usus est, causa nempe posita per metonymiam pro effectu. — חָשַׁשׁ, *fænum, gramen torridum*. Ies. XXXIII. 11. νῦν αἰσθήσεσθε. Ita transtulerunt ex eo, quod Chaldæis et Syris חָשַׁשׁ est *sentire*. — יָדַע *scio*. i
Prov. XXIV. 14. οὕτως γὰρ αἰσθήσῃ σοφίαν ἐν σῇ ψυχῇ, ubi in textu Hebraico legitur דְּעָה, quod alii infinitivum, alii imperativum, alii nomen esse censent. Ies. XLIX. 26. αἰσθανθήσονται — *מְאֹד, *centies*. Prov. XVII. 10. οὐκ αἰσθάνεται, ubi vel libere verterunt, vel legerunt מָאַס aut מָאֵן — *רָאָה, *video*. Inc. 2 Sam. XII. 19. ubi αἰσθάνεσθαι k
commode quoque per *audire* reddi potest, fortasse etiam per *animadvertere, observare*. Ep. Jerem. 17. 36. et 41. ᾔσθοντο τοῦ κυρίου, *intellegebant*, Deum hoc effecisse.

ΑΙ'ΣΘΗΣΙΣ, *sensus, perceptio, intellegentia clara, perspicientia.* — דַּעַת, *scientia, intellegentia, sapientia.* Inc. Prov. I. 7. εὐσέβεια εἰς θεὸν est ἀρχὴ αἰσθήσεως, h. e. *summa sapientia* s. *intellegentia.* LXX Prov. I. 4. 22. ἐμίσησαν αἴσθησιν, odio habebunt *scientiam.* Prov. II. 10. αἴσθησις est *sapientia.* Ibid. III. 20. *prudentia.* Ibid. V. 2. αἴσθησιν ἐμῶν χειλέων, præcepta *prudentiæ.* — יָדַע, *scio.* Prov. XIV. 7. ὅπλα αἰσθήσεως: ubi pro כַּל יָדַעַת legerunt כְּלֵי דַּעַת· — חָכְמָה, *sapientia.* Ex. XXVIII. 3. οὓς ἐνέπλησα πνεύματος σοφίας καὶ αἰσθήσεως. Cod. Alex. tantum habet πνεύματος αἰσθήσεως. — *מְזִמָּה, *versutia.* Symm. Prov. I. 4. Sed videndum est, annon hæc vox ibi potius ad דַּעַת sit referenda. Judith. XVI. 17. κλαύσονται ἐν αἰσθήσει ἕως αἰῶνος, plangent, cum *sentient*, sc. ignem et vermes in carnibus, in æternum. Ep. Jer. 36. 3 Esdr. I. 22. Sir. XX. 17. αἴσθησις ὀρθὴ, recta *prudentia, judicium* et *discretio.* Ibid. XXII. 20. ὁ νύσσων καρδίαν, ἐκφαίνει αἴσθησιν, qui cor stimulat, *affectus* proritat.

ΑΙ'ΣΘΗΤΗ'ΡΙΟΝ, *sensorium, organum,* itemque *facultas sentiendi.* קִיר, *paries, murus.* Jer. IV. 19. τὰ αἰσθητήρια τῆς καρδίας μου. Scilicet קִיר metaphorice de corde dictum h. l. *præcordia* notat, quod LXX de sensibus intellexerunt, aut potius de organis sentiendi, quæ sunt quasi septum animæ. 4 Macc. II. 22. Hesych. αἰσθητήρια, τὰ μέλη, δι' ὧν αἰσθόμεθα. Lex. Cyrilli MS. Brem. αἰσθητήριον, ὄργανον, ἐν ᾧ καθίδρυται ἡ αἴσθησις.

ΑΙ'ΣΘΗΤΙΚΟ'Σ, *sensibilis, sensitivus, aptus ad aliquid sentiendum.* יוֹדֵעַ partic. Kal *sciens.* Prov. XIV. 10. καρδία ἀνδρὸς αἰσθητικὴ, ubi bono sensu dicitur. In deteriorem partem sumitur ibid. v. 32. ubi Hebr. קִנְאָה *invidia* respondet, et καρδία αἰσθητικὴ est i. q. μικραίτιος aut ὀργιστική. Aqu. Symm. Theod. usi sunt voce ζῆλος. *f*

ΑΙ'ΣΧΡΟ'Σ, *turpis, fœdus, deformis.* *נִכְלָם Niph. *confusus, contumelia affectus.* Symm. 2 Sam. X. 5. ubi αἰσχρὸς notat *eum, qui est contumelioso modo tractatus, dehonestatus, fœdatus,* ut præter seriem orationis vox ipsa Hebraica ac reliqui interpretes Græci docent. — רַע, *malus,* etiam *deformis.* Gen. XLI. 3. αἰσχραὶ τῷ εἴδει, coll. v. 19. quæ v. 4. *g* et 20. simpliciter αἰσχραὶ vocantur. Ibid. v. 21. αἱ ὄψεις αὐτῶν αἰσχραί. Ælian. V. H. Lib. IV. c. 28. γινομένης αἰσχρᾶς αὐτῷ τῆς ὄψεως, et ibid. Lib. X. c. 6. Vide quoque Lex. Xen. s. h. v. Hesychius: αἰσχρὰ, μυσαρὰ, κακά. Εὐριπίδης Τρωάσιν.

ΑΙ'ΣΧΡΩ'Σ, *turpiter.* 2 Macc. XI. 12. αἰσχρῶς φεύγων διεσώθη. Xenoph. *h* Venat. XII. 4.

ΑΙ'ΣΧΥ'ΝΗ, *pudor, pudenda, res pudenda, ignominia, opprobrium, dedecus.* בּוֹשׁ verbum, *pudefio, erubesco.* 2 Reg. VIII. 10. ἔστησεν ἕως αἰσχύνης, ubi Compl. habet ᾔσχυνετο, h. e. *diu vultu immoto aspexit.* Job. VI. 20. αἰσχύνην ὀφειλήσουσιν, *pudefient.* Ies. XIX. 9. αἰσχύνη λήψεται, *spe sua excident.* Jer. VIII. 12. αἰσχύνῃ *i* οὐκ ᾐσχύνθησαν, pudore, quo debebant, non sunt suffusi. Ibid. XXXI. 19. ἡμέρα αἰσχύνης, *dies pœnæ* et *calamitatis.* — בּוֹשָׁה *pudor, ignominia:* Ps. LXXXVIII. 44. κατέχεας αὐτοῦ αἰσχύνην, operuisti eum ignominia. Ez. VII. 18. ἐπὶ πᾶν πρόσωπον αἰσχύνη ἐπ' αὐτοὺς, in facie pudorem ostendent. Abd. I. 10. καλύψει σε αἰσχύνη, pudore obrutus eris. Mich. *k* VII. 10. περιβαλεῖται αἰσχύνην, pudore suffundetur. — בַּעַל *Baal,* idoli nomen. 1 Reg. XVIII. 25. προφῆται τῆς αἰσχύνης sacerdotes Baalis dicuntur, quia *pudor* apud Hebræos idolum dicitur, pudore scilicet afficiens cultores suos. V.

a Glassii Philol. S. p. 844. ed. Dathii. — בָּשְׁנָה, *pudor*. Hos. X. 6. *δέξεται αἰσχύνην*, *pudore suffundetur*. — בֹּשֶׁת idem. 1 Sam. XX. 29. Job. VIII. 22. *ἐνδύσονται αἰσχύνην*. coll. Ps. XXXIV. 30. et CXXXI. 19. Ps. XXXIX. 21. *κομισάσθωσαν αἰσχύνην αὐτῶν*. Ibid. XLIII. 17. *αἰσχύνη τοῦ προσώπου μου ἐκάλυψέ με*. Ibid. CVIII. 28. *περιβαλέσθωσαν αἰσχύνην αὐτῶν*.
b Ies. XXX. 3. 5. *αἰσχύνη* tribuitur ei, *cujus spes vana atque irrita facta est*, coll. XLII. 17. Jer. III. 24. *αἰσχύνη*, *turpissima idololatria*. Ibid. XX. 18. *ἐν αἰσχύνῃ*, in *ignominia*, coll. Daniel. IX. 7. 8. Hos. IX. 12. Hab. II. 10. — דֵּרָאוֹן, *fastidium*. Dan. XII. 2. ubi דֵּרָאוֹן per metonymiam *objectum contemtus* et *aversationis* notat. — הַוָּה, *ærumna*. Prov. XIX.
c 13. ubi pariter ac reliqui Intt. Græci sensum expresserunt. — הַכָּרָה, *agnitio*, it. *obduratio*, *protervia*. Ies. III. 8. *ἡ αἰσχύνη τοῦ προσώπου αὐτῶν ἀντέστη αὐτοῖς*, perfricta eorum frons testatur contra ipsos. Retulerunt non ad נָכַר, sed ad הָכַר, *attonitus fuit*. — חֶרְפָּה, *opprobrium*. Psalm. LXX. 14. — כְּלִמָּה, *ignominia*. Ies. XLV. 16. et L. 6. — *מֵבִישׁ, *con-*
d *fundens*, *pudore afficiens*. Aqu. Prov. X. 5. *υἱὸς αἰσχύνης*. Si recte præfixum hic est nomen Aquilæ, reponendum erit *αἰσχύνων*. — *מְבֻשִׁים, *pudenda*. Aqu. sec. cod. X. Holm. Deut. XXV. 11. *ἐν αἰσχύναις*. Aqu. *ἐν αἰσχύνῃ*. Vulg. *verenda ejus*. LXX *τῶν διδύμων αὐτοῦ*. — *מָה, *quidquam*. Prov. IX. 13. *ἣ οὐκ ἐπίσταται αἰσχύνην*. Non possum a me impetrare,
e ut credam cum Jaegero, LXX h. l. pro מָה legisse כְּלִמָּה; potius sensum non male ac seriei orationis convenienter adeoque ipsam Salomonis mentem feliciter expresserunt. — *מְחִתָּה, *fractio*, *contritio*. Theod. Prov. XIII. 3. Scil. חָתַת ex usu l. Arab. خَتَّ in conj. IVta etiam intransitive notat *erubuit*, *pudefactus est*. Est itaque מְחִתָּה etiam *confusio*, *consternatio*, et h. l. per metonymiam *id*, *quo quis consternatur et terretur*. — מַעַר *nuditas*, *pudenda*. Nah. III. 5. *δείξω ἔθνεσιν τὴν αἰσχύνην σου*, ostendam gentibus *verenda* tua, h. e. summa te contumelia afficiam. — עֶרְוָה *nuditas*, *turpitudo*, *pudenda*. Ies. XX. 4. et XLVII. 3. *ἀνακαλυφθήσεται ἡ αἰσχύνη σου*, revelabuntur *pudenda* tua. Ez. XXII. 10. XXIII. 10. 18. 29. — שׁוֹבֵבָה partic. Pih. fœm. a שׁוּב, *avertens*, *perversum reddens*. Ies. XLVII. 10. *ἡ πορνεία σου σοι αἰσχύνη*. — שֶׁבֶת Infin. a יָשַׁב *sedes*. 2 Sam. XXIII. 7. *καυθήσονται εἰς αἰσχύνην αὐτῶν*. Legerunt בְּבֹשֶׁת aut potius לְבָשְׁתָּם aut בָּשְׁתָּם literis transpositis. Judith. IX. 2. ubi de *stupratione* adhibitum legitur, et cum voce *μίασμα* permutatur. Verba sunt: *ἐγύμνωσαν μηρὸν* (sc. *παρθένου*) *εἰς αἰσχύνην*. In antecedentibus erat: *ἔλυσαν μήτραν παρθένου εἰς μίασμα*. Sir. IV. 24. *ἔστι γὰρ αἰσχύνη ἐπάγουσα ἁμαρτίαν*, *καὶ ἔστιν αἰσχύνη δόξα καὶ χάρις*: e quo loco luculenter apparet, *αἰσχύνην*, ut *pudor* apud Latinos, esse vocabulum *μέσον*. Sir. XX. 22. *ἔστιν ἀπολλύων τὴν ψυχὴν δι' αἰσχύνην*, ubi *αἰσχύνη* est *nimia alicujus reverentia* et *verecundia*, *timor*, *metus*, *personarum respectus*, i. q. *προσωποληψία*, unde in seq. per *λῆψιν προσώπου* explicatur, coll. v. 24. quemadmodum cap. XLII. 2. *αἰσχύνεσθαι* et *λαμβάνειν πρόσωπον* ut synonyma ponuntur. Causa hujus significationis est in eo, quia *αἰσχύνομαι* sæpe pro *αἰδοῦμαι* ponitur, et *revereri* notat. Unde apud Chrysostomum *veri Dei cultores* vocantur *αἰσχυνόμενοι τὸν θεὸν*, et apud Xenophontem in Cyrop. I. 4. 22. *αἰσχύνεσθαι τὸν πατέρα* eodem sensu occur-

a rit, quo apud Terent. (Andr. I. 5. 28.) *pudor patris* est *reverentia patris*. Sirac. XXII. 3. *αἰσχύνη, habet, de quo pudore suffundatur*. Ibid. XXV. 24. *αἰσχύνη μεγάλη, magnum dedecus*. Sic Ælianus V. H. Lib. XIV. c. 7. in fin. de Nauclide: *φέρειν γὰρ αὐτοῦ τὸ εἶδος καὶ τὴν τοῦ σώματος διάθεσιν αἰσχύνην καὶ τῇ Λακεδαίμονι, καὶ τοῖς νόμοις.*

b ΑἸΣΧΥΝΤΗΡΟ'Σ, *pudibundus, verecundus*. Sir. XXVI. 17. *χάρις ἐπὶ χάριτι γυνὴ αἰσχυντηρὰ*, summum beneficium seu admodum gratiosa est mulier *verecunda*. Ibid. XXXII. 11. *πρὸ αἰσχυντηροῦ προελεύσεται χάρις*. Ib. XLII. 2. Contrarium prorsus notat *αἰσχυντὴς, fœda perpetrans, adulter*, quod legitur apud Æschyl. Choëph. v. 989.

c ΑἸΣΧΥ'ΝΩ, *pudefacio, ignominia afficio, dedecoro, dehonesto*. *הֵבִישׁ et הֹבִישׁ Hiph. a בּוֹשׁ. Prov. XXIX. 15. *αἰσχύνει γονεῖς αὐτοῦ*, parentibus *suis est dedecori*. Joël. I. 12. *ᾔσχυναν χαρὰν οἱ υἱοὶ τῶν ἀνθρώπων*, pudefecerunt gaudium filii hominum. Sic quoque Arabs, ac si esset: כִּי הֹבִישׁוּ שָׂשׂוֹן בְּנֵי אָדָם, loco *cessavit gaudium a filiis hominum*, ut
d Syrus bene expressit. — בארו (pro quo olim testimonio parvi Massoreth, et Rabbi Jacob, filii Haim, scriptum fuit in textu בָּאֲרוּ, quam lectionem repertam esse in libris quibusdam MSS. monet Michaëlis Bibl. Or. P. XI. p. 215. seq.). Aquila Ps. XXI. 18. *ᾔσχυνάν*, h. e. *fœdarunt, cruentarunt*. Scilicet בָּאַר in lingua Syr. significat *fœdare*. Cf.
e Lud. de Dieu Animadv. ad h. l. p. 131. et Sam. Bocharti Hieroz. P. I. Lib. III. c. 6. p. 780. Cappellus in Crit. Sacra p. 835. falso judicat, Aquilam legisse כָּרוּ, quod significat *foderunt*, et quia חָפַר et *fodere* et *ignominiam* significat, existimasse, verbum כָּרָה utrumque similiter significare. Sed refutatus est a Buxtorfio in Anticrit. p. 581. qui statuit, כָּאֲרוּ cum א in medio Aquilam sumsisse pro כָּעֲרוּ, כָּעַר f
autem esse idem, quod Græcum *αἰσχύνειν*, et pro כָּעַר aliquando etiam dici כָּאַר, frequentem enim esse harum duarum literarum permutationem. Conf. Buxtorfii Lex. Talm. in כָּאַר. Cæterum recte post Bochartum observavit Bielius, esse *αἰσχύνειν* interdum *torquere, cruciare, indignis modis tractare*, etiam g
fœdare ac *cruentare*. Sic Homerus Il. Σ. 24. *αἰσχύνειν* usurpat, gravissimum Achillis luctum describens ob acceptum de cæde Patrocli nuntium, *χαρίεν δ' ᾔσχυνε πρόσωπον*, et paulo post v. 27. *χερσὶ κόμην ᾔσχυνε δαΐζων*. Itidemque Virgilius Æn. Lib. IV. 673. *fœdare* adhibet, cum ab eo introducitur Anna *unguibus ora fœdans et pectora pugnis*, audita scili- h
cet morte Didonis sororis. Et Æneas alibi apud eundem Lib. II. 286. percontatur umbram Hectoris, pulvere cruento atram: *Quæ causa indigna serenos fœdavit vultus?* id est *cruentavit*, monente Servio. Vide Fulleri Miscell. Sacr. Lib. III. c. 12. p. 350.

ΑἸΣΧΥ'ΝΟΜΑΙ, *pudefio, erubesco*, item *revereor, respicio*, h. e. *ratio-* i
nem habeo. בָּאַשׁ, propr. *fœteo, putresco*, in Niph. Hiph. et Hithp. ubi etiam metaphorice usurpatur, ut sit *abominabilis, odiosus factus sum*. 1 Sam. XIII. 4. *ᾐσχύνθησαν Ἰσραὴλ ἐν τοῖς ἀλλοφύλοις*, ubi ex nonnullorum sententia confuderunt בָּאַשׁ cum בּוֹשׁ. Ibid. XXVII. 12. 2 Sam. X. 6. *ὅτι ᾐσχύνθησαν ὁ λαὸς* sec. Compl. ubi reliqui libri habent *καταισχύνθη-* k
σαν et *αἰσχύνεσθαι* notat *offendi* s. *offensum esse facinore aliquo*, quod ad summam indignationem provocare quemque debet. Prov. XIII. 4. 5. ubi pro *αἰσχύνεσθαι* Symm. posuit *ἀτιμάζεσθαι*. — בּוֹשׁ in Kal potissimum, sed et in Hiph. et Hithp.

a Gen. II. 25. Jud. III. 25. προσέμειναν αἰσχυνόμενοι, *satis diu* exspectarunt. Est modus loquendi prorsus singularis, explicandus ex eo, quod בֹּשׁ h. l. non est a בּוֹשׁ, sed a בָּשַׁשׁ *morari*. Conf. 2 Reg. II. 17. Esdr. IX. 6. αἰσχύνεσθαι et ἐντρέπεσθαι conjunguntur, ut Ps. XXXIV. 4. 29. et LXIX. 2. Ps. CVIII. 27. αἰσχυνθήτωσαν, *turpiter excidant conatibus*
b *suis*. Ies. I. 29. αἰσχυνθήσονται, *ignominia afficientur*. Ez. XVI. 51. αἰσχύνθητι, *lues pœnam ignominiosam*. Ibid. v. 62. — *בָּשַׁשׁ *moror, cunctor.* Jud. V. 28. sec. Rom. διότι (immo διατί) ᾐσχύνθη ἅρμα σου. ad quem locum Scharfenbergius hæcce habet: Vera lectio est ἠσχάτισε. Lectio ᾐσχύνθη ed. Rom. et Cat. Niceph. (quæ addit ἐλθεῖν) redolet ingenium
c insciti interpretis, forte Theodotionis, qui confudit verba בָּשַׁשׁ *cunctari* et בּוֹשׁ *erubescere*. Vide supra ad בּוֹשׁ a me dicta. — בֹּשֶׁת, *pudor*. Ps. LXIX. 4. ubi pro בָּשְׁתָּם, *pudoris sui*, LXX habent αἰσχυνόμενοι. — *הַכֵּר, *cognoscere*, a נָכַר. Inc. Prov. XXIV. 23. ubi αἰσχύνεσθαι est *revereri*, i. q. αἰδεῖσθαι, qua voce h. l. LXX usi sunt: sermo enim ibi
d est de personarum respectu. — חָפֵר Hiph. הֶחְפִּיר, *pudore affectus sum*. Ies. XXXIII. 9. ᾐσχύνθη ὁ Λίβανος, *exaruit* Libanus, aut: pudet Libanum, quod exaruit. — חָרַשׁ, *aro*. Prov. XX. 4. ὀνειδιζόμενος ὀκνηρὸς οὐκ αἰσχυνθήσεται. Scilicet חָרַשׁ etiam *silere* notat, quod facere solent pudore suffusi. — *מַשָּׁאוֹת, *debita*. Prov. XXII. 26. αἰσχυνόμενος πρόσω-
e πον, magna alicujus auctoritate commotus. Ex Jaegeri ad h. l. sententia manasse videtur hæc versio a שְׂאֵת *eminentia* et מ *propter*. — נִכְלַם Niph. a כָּלַם, *ignominia et contumelia afficior*. 2 Sam. XIX. 3. Jer. VIII. 12. et XXII. 22. — נִכְנַע Niph. a כָּנַע, *humilio me*. 2 Par. XII. 6. ᾐσχύνθησαν, *pudorem suum palam declararunt*. — *עָרַב, *fidejubeo, spondeo*. Prov. XXII. 26. f
Sic Trommius. Sed LXX in illo loco vocis בְּעֹרְבִים nullam rationem habuerunt, ac verba αἰσχυνόμενος τὸ πρόσωπον pertinent potius ad מַשָּׁאוֹת, ad quam vocem vide supra a me notata. — *שְׁתִי, *compotatio*. Cohel. X. 17. οὐκ αἰσχυνθήσονται. ubi בַּשְּׁתִי acceperunt, quasi esset a בֹּשֶׁת *pudor, ignominia*. Sir. IV. 23. περὶ τῆς ψυχῆς σου μὴ αἰσχυν- g
θῇς, ne te pudeat animæ tuæ, h. e. ne te tui ipsius pudeat, seu: ne quid committas, cur te tui ipsius pudere possit. Ibid. XXI. 24. αἰσχυνθήσεται ἀπὸ προσώπου, *modestus est et alios reveretur*.

ΟΥ'Κ ΑΙ'ΣΧΥ'ΝΟΜΑΙ, *non revereor*. הִכִּיר Hiph. a נָכַר *agnosco*. Prov. XXVIII. 21. הַכֵּר פָּנִים לֹא טוֹב, *personarum respectum habere* h
non bonum est. LXX ὃς οὐκ αἰσχύνεται πρόσωπα δικαίων, οὐκ ἀγαθός, ubi Jaegerus hæcce monuit: Alex. immemor ejus, quod c. XXIV. 23. scripserat, in bonam partem interpretabatur, ideoque, ut sententiam veram ex illo sensu et explicatione sua efficeret, nec repugnaret attributo לֹא טוֹב, necessario οὐκ et δικαίων a suis copiis adjecit; nisi po- i
tius pro insititiis hæ voces habendæ sunt.

ΑΙ'ΣΧΥ'ΝΩΜΑ, *pudendum*. פֹּת, *pudendum muliebre*. Inc. ac LXX sec. Compl. Ies. III. 17. ubi in Vat. legitur σχῆμα.

ΑΙ'ΤΕ'Ω et in medio ΑΙ'ΤΕ'ΟΜΑΙ, οῦμαι, *peto, postulo*. אָמַר הָבוּ *dico, date*. Job. VI. 22. μή τι ὑμᾶς ᾔτησα; num aliquid a vobis petii? — בְּעָא k
Chald. *quæro, peto*. Dan. II. 49. ᾐτήσατο παρὰ τοῦ βασιλέως. Ibid. VI.

a 7. αἰτήσομαι αἴτημα. Ibid. v. 18. — בָּקַשׁ Pih. quaero, peto. Esth. VII. 7. καρτεράσαι καὶ ἠτεῖτο, intense oravit. — יָכַח, Hiph. הוֹכִיחַ, increpo. Job. VI. 25. וּמַה יּוֹכִיחַ הוֹכֵחַ מִכֶּם, et quid increpabit increpando, s. increpans ex vobis? LXX οὐ γὰρ παρ' ὑμῶν ἰσχὺν αἰτοῦμαι: ubi loco αἰτοῦμαι sine dubio legendum est αἰτιῶμαι. — נָתַן, do. Jos. XIV. 12. αἰτοῦμαί

b σε τὸ ὄρος τοῦτο: ubi pro αἰτοῦμαί σε in textu Hebraico legitur תְּנָה־לִּי, da mihi. — *פָּקַד, diligenter inspicio, visito. 1 Sam. XXV. 21. οὐκ ᾐτησάμεθα. Ita Inc. et LXX sec. Compl. In reliquis libris legitur ἐνετειλάμεθα et ἐνετειλάμην. Scilicet פָּקַד significat quoque, ut Æthiop. פקד, cupiit, desideravit, et αἰτεῖν h. l. imperii ac mandati notionem adjunctam ha-

c bet. Sic omnia facillime conciliari possunt. — שָׁאַל, rogo, oro. Ex. III. 22. αἰτήσῃ, expetat. Deut. X. 12. τί κύριος ὁ Θεός σου αἰτεῖται παρὰ σοῦ; quid postulat Jova Deus vester a vobis? Jos. XV. 18. αἰτήσομαι τὸν πατέρα μου ἀγρὸν, coll. Jud. V. 25. 2 Sam. III. 13. λόγον ἕνα ἐγὼ αἰτοῦμαι ἀπὸ σοῦ, sub hac tantum conditione. — *שָׁלוּ Chald. error, cessa-

d tio. Esdr. VI. 9. דִּי לָא שָׁלוּ, sine hæsitatione, ὃ ἐὰν αἰτήσωσι. Sensum paulo liberius expresserunt, aut legerunt דִּי שָׁאֲלוּ, vel litera א Arabum more extrusa דִּי שְׁלוּ. 2 Macc. VII. 10. τὴν γλῶσσαν αἰτηθεὶς ταχέως προέβαλε, jussus, ut linguam emitteret, statim emisit.

ΑἼΤΗΜΑ, petitio, desiderium, petitum. בָּעוּ et בָּעוּת Chald. petitio,

e oratio. Dan. VI. 7. 13. αἰτήσηται αἴτημα παρὰ Θεοῦ. — מִשְׁאֲלוֹת, petita. Psalm. XIX. 6. πληρώσαι πάντα τὰ αἰτήματά σου, impleat vota tua omnia, coll. XXXVI. 4. δώῃ σοι τὰ αἰτήματα τῆς καρδίας σου. — נָתַן, do. 1 Reg. III. 5. αἴτησαί τι αἴτημα σεαυτῷ, pro Hebr. מָה אֶתֶּן לָךְ quid dabo tibi? — שְׁאֵלָה, petitio. 1 Sam. I. 17. 27. Esth. V. 7. Psalm. CV. 16. Phavor. ad h. l. αἴτημα, ζήτημα καὶ ἡ ἐπιθυμία. f Δαβίδ· καὶ ἔδωκεν αὐτοῖς τὸ αἴτημα αὐτῶν.

ΑἼΤΗΣΙΣ, petitio, petitum. שְׁאֵלָה idem. Jud. VIII. 24. αἰτήσομαι παρ' ὑμῶν αἴτησιν. Eadem formula occurrit quoque 1 Reg. II. 16. 20. Job. VI. 8. εἰ γὰρ δῴη, ἔλθοι μου ἡ αἴτησις, utinam veniret, quod opto.

ΑἸΤΊΑ, causa, it. culpa, crimen. בַּלָּהוֹת, terror. Job. XVIII. 15. g σχοίη δὲ αὐτὸν ἀνάγκη αἰτίᾳ βασιλικῇ. Sic Bielius in Thesauro suo, Trommii, ut videtur, auctoritatem secutus. Sed verba αἰτίᾳ βασιλικῇ respondent l. l. Hebraico לְמֶלֶךְ ad regem, nec significant, ut Montf. reddidit, causa regali, sed more regio s. sicut rex, cujus voluntati et imperio nemo resistere audet. Sermo enim est ibi de fatali moriendi necessitate. — h עָוֹן, iniquitas. Gen. IV. 12. μείζων ἡ αἰτία μου τοῦ ἀφεθῆναί με, major est culpa mea, quam ut posset mihi remitti. Sap. XIV. 27. idololatria παντὸς κακοῦ αἰτία καὶ πέρας ἐστί: ubi tamen αἰτία, quia ἀρχὴ jam præcesserat, mihi suspectum, et vocis ἀρχὴ explicandæ causa adjectum videtur. Ib. XVII. 13. τῆς παρεχούσης τὴν βάσανον αἰτίας, causæ, quæ scilicet ti- i mido tormentum præbet. 1 Macc. IX. 10. μὴ καταλίπωμεν αἰτίαν τῇ δόξῃ ἡμῶν, non infamiam notamque turpitudinis gloriæ nostræ inuramus. — Occurrit præterea hæc vox quoque apud LXX Prov. XXVIII. 17. ubi verba Græca ἄνδρα τὸν ἐν αἰτίᾳ φόνου respondent Hebraicis: אָדָם עָשֻׁק בְּדַם נָפֶשׁ, h. e. cædis piaculo adstrictum. k

ΑἸΤΙΑ'ΟΜΑΙ, causam attribuo, imputo, culpo, accuso, criminor. זָעַף, indignor. Prov. XIX. 3. τὸν δὲ Θεὸν

a αἰτιᾶται τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ. Sensus non mutatur: Irascitur Deo, dum ei suam culpam imputat. Sir. XXIX. 6. τὸν καιρὸν αἰτιάσεται, tempori causam tribuet, h. e. culpam rejiciet in tempus difficultatibus et incommodis impeditum, ideoque se non esse solvendo dicet.

ΑἼΤΙΟΣ, *auctor, causa*, item *reus*. Sus. 52. ἀπολύων τοὺς αἰτίους, absolvens vero *reos*. Draco v. 49. τοὺς
b αἰτίους τῆς ἀπωλείας, *auctores* interitus. Sic 2 Macc. IV. 47. αἴτιος κακίας, et XIII. 4. αἴτιος τῶν κακῶν occurrit. Conf. Ælian. V. H. I. 30. et II. 13. Hesych. Αἴτιος, ποιητής, κτίστης.

ΑἼΤΙΟΣ ΕἸΜΙ', *causa* vel *reus sum*. סָבַב *causam præbeo*. 1 Sam. XXII. 22. αἴτιος τῶν ψυχῶν, *causa mortis*.

c ΑἸΦΝΙ'ΔΙΟΣ, *repentinus*. *פִּתְאֹם, *subito*. Symm. Psalm. LXIII. 8. ubi חֵץ פִּתְאוֹם, *sagitta subito advolans*, redditur βέλος αἰφνίδιον, sagitta repentina incautum e longinquo feriens, quam Virgilius Æn. IX. 572. et X. 754. *longe fallentem* dixit. Sap. XVII. 15. αἰφνίδιος γὰρ αὐτοῖς καὶ ἀπροσδόκητος φόβος ἐπῆλθεν, repentinus illis et insperatus timor supervenit.

d ΑἸΦΝΙΔΙ'ΩΣ, *repente*. *בְּרֶגֶשׁ, *in strepitu*. Symm. Psalm. LIV. 15. αἰφνιδίως θάνατος ἐπέλθοι αὐτοῖς: ubi vocem Hebraicam cum commate sequente non male conjunxit. Quod non vidit Doct. Kreyssigius, qui in Symbolis ad Bielii Thes. P. II. p. 8. αἰφνιδίως ad יַשִּׁי retulisse videtur, quod transtulit: *subito opprimat*. — לִרְגָעִים, *ad momenta*. Symm. Job.
e VII. 18. quem h. l. Vulgatus secutus est, qui habet: *subito*. Permutavit invicem בְּרֶגַע, et לְרֶגַע, quæ sensu sunt admodum diversa. Hesych. Αἰφνιδίως, ἐξάπινα.

ΑἸΧΜΑΛΩΣΙ'Α, *captivitas, captivi*. *אָסִיר, *vinctus*, spec. *bello captus*. Aqu. et Symm. Ies. X. 4. Uterque nonnullis legisse videtur אֵסוּר *vinculum*: sed αἰχμαλωσία etiam interdum de concreto s. de f
captivis adhibetur, cujus rei multa infra proferentur exempla. Vide Theoph. Sim. VIII. c. 3 extr. ubi interpres vertit *prædam*. — גְּאֻלָּה, *redemtio*, it. *cognatio*. Ez. XI. 15. οἱ ἄνδρες τῆς αἰχμαλωσίας σου. Videntur legisse גּוֹלָתְךָ loco גְּאֻלָּתְךָ, quam lectionem Syri quoque auctoritate comprobatam in versione sua Latina secutus est Dathius. g
Fortasse tamen sensum expresserunt, notionem *cognationis*, quam vox גאל habet, ad *populares*, qui una captivi erant, transferentes. — גּוֹלָה, *captiva deportatio, captivi deportati*. Ez. I. 1. ἐν μέσῳ τῆς αἰχμαλωσίας, inter alios *captivos*. Ib. III. 11. εἴσελθε εἰς τὴν αἰχμαλωσίαν, adi *captivos* illos. Eandem notionem habet quoque hæc vox ib. XI. 24. h
25. Ib. XII. 3. σκεύη αἰχμαλωσίας, vasa, quibus in *demigratione* uti solent, coll. v. 4. et 7. Amos I. 15. πορεύσονται ἐν αἰχμαλωσίᾳ, *captivi abducentur*, coll. Zach. XIV. 2. — גֹּלָה part. Kal *captivus*. 2 Reg. XXIV. 14. — גָּלוֹת inf. *deportari* a גָּלָה. Jer. I. 3. — גָּלוּת, *captivitas*. Ies. XLV. 13. Ez. I. 2. Amos I. 6. 9. — גָּלוּתָא Chald. idem. Dan. II. i
25. V. 14. VI. 13. — מִשְׁכָּן, *habitaculum*. Jer. XXX. 18. τὴν αἰχμαλωσίαν αὐτῶν ἐλεήσω: ubi pro מִשְׁכְּנֹתָיו plerisque legisse videntur extrito Nun מִשְׁבוֹתָיו, ac derivasse a שָׁבָה *abducere in captivitatem*: quod tamen non opus est, si מִשְׁכְּנוֹת de *domiciliis in captivitate* seriei orationis convenienter explicantur. — שָׁב part. a שׁוּב, *revertens*. Ies. I. k
27. ubi sine dubio legerunt שִׁבְיָהּ, a שְׁבִי *captivitas*. — *שָׂב verbale a שׂוּב, *canus, senior*. Esdr. V. 5. ubi

a loco שָׁבֵי senes legerunt שְׁבִי captivitas. — שְׁבָאִים, nomen proprium Sabæi. Joël. III. 8. (vel 13.). Deduxerunt a שָׁבָה captivum abduxit, ac habuerunt pro plurali vocis שְׁבִי. — שְׁבוּת, captivitas. Psalm. XIII. 8. ἐπιστρέψαι τὴν αἰχμαλωσίαν, coll. LII. 8. Jer. XXIX. 14. Jer. XLIX. 38. ἀποστρέφειν τὴν αἰχμαλωσίαν, coll. Ez. XXIX. 14. Ez.
b XXXIX. 25. ἀναστρέφειν τὴν αἰχ. — שְׁבִי, captivitas, captivus. Symm. Ies. XLIX. 24. ubi incertum est, an αἰχμαλωσία de iis intellegendum sit, qui in captivitatem abducti sunt, aut positum sit pro αἰχμαλωτίζων. Cf. v. 25. et ibi LXX Intt. LXX Num. XXI. 1. Deut. XXI. 13. et alibi passim. — *אֶרֶץ שֶׁבִי, terra captivitatis. Jer. XLVI. (26.) 27. ἐκ
c τῆς αἰχμαλωσίας αὐτῶν: ubi non opus est, ut loco τῆς reponatur γῆς, quæ fuit Trommii conjectura, utraque enim notio tam arcte conjuncta est invicem, ut nullo modo separari possit. — שִׁבְיָה, captivitas. Deut. XXXII. 42. 2 Par. XXVIII. 5. ἀντελάβοντο τῆς αἰχμαλωσίας, curam suscipiebant captivorum. Neh. IV. 4. — שְׁבִית idem. Aqu. et Symm.
d Ez. XVI. 52. quater. Ps. LXXXIV. 1. CXXV. 5. et Soph. II. 7. — שֶׁבֶר, fractio, fractura, ubi pro שִׁבְרֵךְ legerunt שְׁבִיתֵךְ. — שׁוּב infin. reverti. Jer. XXXI. 19. Scil. שׁוּבִי derivarunt a שָׁבָה, quasi legissent שִׁבְיִי, captivitas mea. 1 Macc. XIV. 7. συνήγαγεν αἰχμαλωσίαν πολλὴν, congregabat, h. e. liberabat captivos multos.

e ἘΝ ΑἸΧΜΑΛΩΣΊᾼ ΠΟΡΕΎΟΜΑΙ, in captivitatem eo, captivus abducor. נָפַל, cado. Thren. II. 21. Videntur ita reddidisse, quia in antecedentibus quoque virginum mentio fit, de quibus non commode dici posse arbitrabantur, eas æque ac juvenes gladio trucidatas esse.

ΑἸΧΜΑΛΩΤΕΎΩ, captivo, captivum duco. גָּלָה pass. at in Hiph. active. Esth. II. 6. ἣν ᾐχμαλώτευσε Ναβουχοδονόσορ. Ez. XXXIX. 23. διὰ τὰς ἁμαρτίας αὐτῶν ᾐχμαλωτεύθησαν. Amos I. 5. 6. V. 5. — לָקַח, capio. Job. I. 15. 17. — נָהַג, abduco. 1 Sam. XXX. 2. — *שְׁבָא Scheba, i. e. Sabæi. Job. I. 15. οἱ αἰχμαλωτεύοντες. Appellativum pro proprio reddiderunt: nam שָׁבָא est abducere in captivitatem. Eckermanno שְׁבָה legisse videntur, vel שָׁבָה, caterva prædonum homines captivos abducentium. — שָׁבָה in captivitatem abduco. Gen. XIV. 14. 1 Reg. VIII. 46. ubi αἰχμαλωτεύειν et αἰχμαλωτίζειν in codd. permutantur. 2 Par. XXVIII. 5. ᾐχμαλώτευσεν ἐξ αὐτῶν αἰχμαλωσίαν μεγάλην, magnam eorum partem captivam abduxit. — שְׁבִי, captivitas. 2 Paral. VI. 38. Ies. XLIX. 25. Legerunt fortasse h שׁוֹבָה. Judith. XVI. 7. κάλλος αὐτῆς ᾐχμαλώτευσε ψυχὴν αὐτοῦ, pulcritudo ejus eum cepit. Vide infra s. ἁλίσκω.

ΑἸΧΜΑΛΩΤΊΖΩ, captivo, captivum duco. גָּלָה pass. Ez. XII. 3. αἰχμαλωτίσθητι. — שָׁבָה, captivum abduco. Jud. V. 12. αἰχμαλώτιζε αἰχμαλωσίαν, captivos fac. 1 Reg. VIII. 46. ubi αἰχμαλωτίζειν et αἰχμαλωτεύειν in codd. permutantur, i coll. 2 Par. XXVIII. 8. — שְׁבִי, captivitas. Ies. XLIX. 25. Theod. et LXX. Uterque legisse videtur שְׁבָה. Vide supra s. αἰχμαλωτεύω. 1 Macc. VIII. 10. X. 33. XV. 40. Passivum legitur quoque apud Diodor. Sic. XIII. 59. Tzetzem ad Lycophr. 183. 330. Eustath. ad Od. Κ'. p. 1659. 14. Vide Croii Obss. in N. T. p. 268. seq. et Sturzium de Dialecto Alexandrina, p. 144.

a ΑΙ'ΧΜΑΛΩ'ΤΙΣ, *captiva.* * שִׁפְחָה, *ancilla, serva.* Inc. Ex. XI. 5. sec. Hex. ac Schol. ed. Bos. ἕως πρωτοτόκου τῆς αἰχμαλωτίδος, usque ad filium natu maximum captivæ: ubi non opus est statuere eum loco שִׁפְחָה legisse שְׁבִיָּה. Confer LXX Ex. XII. 29. ac Scharfenbergium in Anim. ad locum nostrum. — שְׁבוּיָה et שְׁבִיָּה part. Pah. fœm.
b Gen. XXXI. 26. — שְׁבִי, *captivitas.* Ex. XII. 29. ubi suspicari aliquis fortasse posset, eos שְׁבִיָּה legisse. Adde Eurip. Hecub. 615. et 1016. Soph. Aj. Flagell. 71. Polyb. X. 18. 7.

ΑΙ'ΧΜΑ'ΛΩΤΟΣ, *captivus.* גּוֹלָה, *captivitas, demigratio.* Ez. XII. 4. ὡς ἐκπορεύεται αἰχμάλωτος. Libere vertit, sensu tamen non mutato. —
c שָׁבוּי, part. Pah. *captivus.* Ies. LXI. 1. — בַּשְּׁבִי, *in captivitate.* Nah. III. 10. — שְׁבִיָּה, verbale fœm. *captiva.* Ies. LII. 2. — בַּשְּׁבִית, *in captivitate.* Num. XXI. 29. — שׁוֹלָל, *spoliatus.* Job. XII. 17. et 19. 1 Macc. II. 9. τὰ σκεύη αἰχμάλωτα ἀπήχθη, vasa sacra tanquam præda ac spolia abducta sunt.

d ΑΙ'ΧΜΑ'ΛΩΤΟΣ ἌΓΟΜΑΙ, *captivus ducor.* גָּלָה in Niph. נִגְלָה. Ies. XXIII. 1. — הָלַךְ בַּשְּׁבִי, *eo in captivitatem.* Ies. XLVI. 2.

ΑΙ'ΧΜΑ'ΛΩΤΟΣ ΑΙ'ΡΟΜΑΙ, *captivus tollor.* יָלַךְ בַּשְּׁבִי, *eo s. abducor in captivitatem.* Ez. XXX. 18. Sed fortasse ibi pro ἀρθήσονται cum cod. Alex. et Compl. ἀχθήσονται legendum est.

e ΑΙ'ΧΜΑ'ΛΩΤΟΣ ΓΙ'ΝΟΜΑΙ, *captivus fio.* גָּלָה. Ies. V. 13. — נִשְׁבָּה Niph. idem. Ex. XXII. 10.

ΑΙ'ΧΜΑ'ΛΩΤΟΣ ΕΙ'ΜΙ', *captivus sum.* גָּלָה in Hoph. הָגְלְתָה. Esth. II. 6. — הָיְתָה שֹׁבָה. Ies. XIV. 2.

ΑΙ'ΧΜΗ', *cuspis, mucro.* לַהַב, *flamma,* item *ferrum flammans.* Inc. Jud. III. 22. qui, ut recte conjecit Doederleinius Repertor. B. et O. L. f
T. I. p. 222. sine dubio est Symmachus. Nam in margine Cod. Coislin. ad φλιβὸς posterius notatum est: Σ. ἐχμῆς. Lege αἰχμῆς, *mucronis.* Accedit, quod 1 Sam. XVII. 7. Symm. voce hac pro eadem Hebr. usus reperitur.

ΑΙ'Ω'Ν, *ætas, ævum, vitæ tempus, tempus antiquum, tempus longissimum, sæculum, æternitas,* it. *mundus.* g
עַד nomen, *æternitas, perpetuum.* Ies. LVII. 15. κατοικῶν τὸν αἰῶνα, pro εἰς τὸν αἰῶνα, habitans in æternum. — עוֹלָם, *sæculum,* etc. Deut. XXXII. 7. μνήσθητε ἡμέρας αἰῶνος, recordemini temporum *antiquiorum.* Ps. LX. 7. ubi αἰὼν de *vita longæva* explicandum est. Psalm. CXLII. 4. νεκροὶ αἰῶνος, *jam dudum* mortui, coll. Thren. III. 6. Cohel. III. 11. αἰὼν, h
mundus aspectabilis. Ibid. XII. 5. οἶκος αἰῶνος, domus *æterna,* sc. ubi semper manebis, h. e. *sepulcrum.* Ies. LXIII. 9. πάσας τὰς ἡμέρας τοῦ αἰῶνος, per *complures* annos. Amos IX. 11. καθὼς αἱ ἡμέραι τοῦ αἰῶνος, ubi *olim* fuit, aut: in statum *pristinum* redigam. Mich. V. 2. ἐξ ἡμερῶν αἰῶνος, inde ab *antiquissimis* temporibus. Ibid. VII. 14. κατὰ τὰς i
ἡμέρας τοῦ αἰῶνος, sicut *olim:* coll. Mal. III. 4. Inc. Hab. III. 6. βουνοὶ τοῦ αἰῶνος, colles *antiquissimi* seu inde *a mundo condito.* — לְעוֹלָם, *in sæculum.* Ies. XXV. 2. ἀσεβῶν πόλις τὸν αἰῶνα οὐ μὴ οἰκοδομηθῇ, impiorum civitas in æternum non ædificabitur; ubi τὸν αἰῶνα positum est pro εἰς τὸν αἰῶνα. Idem valet quoque de loco Zach. I. 5. Pertinet huc etiam k
locus a Trommio omissus Ex. XV. 18. ubi βασιλεύων τὸν αἰῶνα a Grabio mutatum est in βασιλεύων τῶν αἰώνων (quod ne quidem satis recte Græce

a dicitur: scribendum potius fuisset βασιλεὺς τῶν αἰώνων, ut legitur apud Tobiam XIII. 6. 10.) ex Philone de Plant. Noe p. 221. de qua immutatione parum commendabili vide quae recte observavit L. Bos. Proleg. p. 12. Caeterum verba sequentia καὶ ἐπ' αἰῶνα continent notam marginalem librarii ad verba antecedentia τὸν αἰῶνα (quae pro ἐπ' αἰῶνα posita
b esse mihi videntur) pertinentem. Est enim semel tantum לְעוֹלָם in Ebraeo. — *לְעָלְמִין Chald. *in saecula.* Dan. II. 4. sec. Cod. Chis. — עוֹלָמִים in plur. Ps. CXLIV. 13. βασιλεία πάντων τῶν αἰώνων, regnum *aeternum.* Ies. LI. 9. γενεὰ αἰῶνος, *antiquissima* tempora. — עֲלוּמִים verbale plur. *occulta,* sc. *peccata.* Psalm. LXXXIX. 8. ὁ αἰὼν
c ἡμῶν εἰς φωτισμὸν τοῦ προσώπου σου. Scio quidem, nonnullos statuere, LXX hic quoque עוֹלָמִים exprimere voluisse, sed mihi secus videtur. Αἰὼν h. l. potius *pravos saeculi mores; vitiositatem regnantem* notat, (de qua significatione copiose est expositum a me in Lex. N. T. s. h. v. n. 5.) et cum voce ἀνομία permutatur. Suidas ad h. l. respiciens
d ita: Αἰὼν δὲ καὶ ὁ παρὼν βίος. Δαβίδ· Ὁ αἰὼν ἡμῶν εἰς φωτισμὸν τοῦ προσώπου σου. Amplexus est hanc interpretationem quoque Bielius, qui addit: Sic Homero et Pindaro αἰῶνα significare *vitam* vel *vitae tempus,* docet Massonius in Hist. Crit. Reip. Liter. T. III. p. 146. Et Herodoto Lib. I. c. 32. τελευτᾷν τὸν βίον est *finire vitam,* seu *vitae tempus.* Etym. M.
e αἰὼν, ἡ ζωὴ, οἱ γὰρ ζῶντες ἐν χρόνοις καὶ ἔτεσι διάγουσιν. Adde Fesselii Advers. Sacr. L. III. c. 2. Sap. XIII. 9. αἰὼν est *universum,* τὸ πᾶν, coll. Job. XIII. 6. 10. Sap. XIV. 6. αἰὼν hunc in quo versamur *mundum* seu *orbem terrarum* notat. Sap. IV. 2. *vita post mortem futura,* coll. III. 14. Conf. Vorstium de Hebr. N. T. ed. Fischeri pag. 39. seq. Sir. XVIII.

9. αἰὼν, *aeternitas.* Ibid. XXXVIII. f
40. πλήρωμα αἰῶνος, *res* hujus *mundi creatas.* Ib. XLIII. 7. luna dicitur σημεῖον αἰῶνος, *signum temporis,* i. q. ἀνάδειξις χρόνου in antecedentibus.

ἈΠΟ' ΤΟΥ͂ ΑἸΩ͂ΝΟΣ, ἈΠ' ΑἸΩ͂ΝΟΣ, *a saeculo, a temporibus antiquissimis, olim, ante saeculum, ab aeterno.* *מִנִּי עַד, *a saeculo.* Symm. Job. XX. 4. ἀπ' αἰῶνος, inde a mundo condito. Conf. seq. — מֵעוֹלָם, g
a saeculo. Gen. VI. 4. οἱ ἀπ' αἰῶνος, *antiqui.* Psalm. XXIV. 6. ἀπὸ τοῦ αἰῶνος, *ab aeterno.* coll. XCII. 3. Ps. CXVIII. 52. ἀπ' αἰῶνος, *inde ab antiquissimis temporibus.* Ies. XLII. 14. *diu.* Ibid. XLVI. 9. ac LXIV. 4. Jer. II. 20. *olim.* — מִן הָעוֹלָם. Jer. XXVIII. 8. et Joël. II. 2. — *מֵעֲרֵלִים, *de incircumcisis.* Ez. XXXII. 27. Legerunt sine dubio h
מֵעוֹלָם, quam lectionem in textum recipere non dubitarem. Vide ad h. l. Dathium

ΔΙ' ΑἸΩ͂ΝΟΣ, *per saeculum, per longum tempus, in sempiternum, perpetuum.* עוֹלָם. Jerem. XX. 11. δι' αἰῶνος οὐκ, *nunquam.* לְעוֹלָם. Deut. V. 29. Ies. LX. 21. δι' αἰῶνος κληρονομήσουσι, *perpetui* erunt possessores. — עַד עוֹלָם. Deut. XII. 28. Aeli- i
anus V. H. Lib. I. c. 12. δι' αἰῶνος βασιλεύειν. Vide et Lib. III. c. 25.

ΕἸΣ ΤΟ'Ν ΑἸΩ͂ΝΑ, *in saeculum, in omnem vitam, in sempiternum, in aeternum.* אַחֲרוֹן, *ultimus.* Ies. XLVIII. 12. πρῶτος καὶ ἐγὼ εἰμὶ εἰς τὸν αἰῶνα. Confer notata a me in Lexico N. T. sub A. et Ἔσχατος. — לָנֶצַח, *in perpetuum.* Ies. XXVIII. 28. Jer. L. 39. μὴ οἰκεῖτε εἰς τὸν αἰῶνα, k
nunquam amplius. — לָעַד, *in testimonium.* Ies. XIX. 20. ἔσται εἰς σημεῖον εἰς τὸν αἰῶνα: ubi pro לְעֵד legerunt לָעַד. — סֶלָה. Symm. Hab. III. 3. Est mera Symmachi inter-

a pretatio, quæ nullo nobis noto fundamento nititur. Conf. Noldii Concord. Part. Hebr. p. 941. ac supra s. v. ἀεί. — *עְוֹלִים, *parvuli*. Job. XIX. 18. ubi legerunt לְעוֹלָם vel לְעוֹלָמִים. — עוֹלָם. Ex. XL. 13. Lev. III. 17. ubi εἰς τὸν αἰῶνα cum αἰώνιον in codd. permutatur. Deut. XV. 17. *ἔσται σοι οἰκέτης εἰς τὸν αἰῶνα*, erit tibi servus per omnem *vitam*,
b coll. 1 Sam. XXVII. 12. et Psalm. LXXXVIII. 1. Dan. XII. 7. ζῶντι εἰς αἰῶνα, *æternum* viventi. — לְעוֹלָם. Gen. III. 22. 2 Reg. V. 27. — עַד עוֹלָם. Deut. XXIX. 29. Jos. XIV. 9. etc. — לְעָלְמִין Chald. plur. Dan. V. 10. εἰς τὸν αἰῶνα ζῆθι, sit vita tua *longissima*. — לְעִילוֹם, formula sequioris Hebraismi pro לְעוֹלָם. 2 Par. XXXIII. 7. —
c לְחֻקַּת עוֹלָם, *in statutum æternum*. Ex. XXIX. 9. Libere verterunt. — *עָרֵי עֲרֹעֵר *urbes Aroer*. Ies. XVII. 2. Secundum Trommium forte legerunt עָרֵי עוֹלָם, sed mihi propius ad lectionem impressam accedere videtur עֲדֵי עַד. — לְפָנֶיךָ, *coram facie tua*. Psalm. CI. 29. σπέρμα αὐτῶν εἰς τὸν αἰῶνα κατευθυνθήσεται. Libere verterunt. Sensus
d est idem.

ΕἸΣ ΤῸΝ ΑἸΩ͂ΝΑ ΤΟΥ͂ ΑἸΩ͂ΝΟΣ, *in sæculum sæculi, in sempiternum*. Tob. VI. 18.

ΕἸΣ ΤΟῪΣ ΑἸΩ͂ΝΑΣ, *in sæcula*. *לִפְנֵי יְהוָה, *coram Jehova*. Psalm. CII. 29. Sensum expressit. Scil. formula Hebraica notat *superstite Deo*, quemadmodum Gen. XI. 28. עַל־פְּנֵי תֶּרַח est *superstite Taracho*.
e — עַל מוּת, *usque ad mortem*. Ps. XLVII. 13. Pro una tantum voce habuerunt LXX et Symm. (qui habet διηνεκὲς), nempe עֹלָמוֹת. — לָעַד *in sempiternum*. Psalm. LX. 8. — עָלְמָה Chald. Dan. IV. 31. — לְעוֹלָם. Ps. LXXXIV. 5. et CIII. 32. — עוֹלָמִים in plur. 1 Reg. VIII. 13. 2 Par. VI. 2. Psalm. LX. 4. — לְעוֹלָמִים. Psalm. LXXVI. 7. — לְעָלְמִין Chald. Dan. II. 4. VI. 6. f
26. — לְעָלְמַיָּא Chald. Dan. II. 44.

ἘΝ ΤΟΙ͂Σ ΑἸΩ͂ΣΙ, *in sæculis*. לְעוֹלָמִים. Cohel. I. 10. ἤδη γέγονεν ἐν τοῖς αἰῶσι τοῖς γενομένοις, jam dudum *ante tempora* nostra extitit.

*ἘΞ ΑἸΩ͂ΝΟΣ, *a sæculo*. Sir. I. 4. ubi parallelismus sententiarum *æternitatis* notionem postulat. Dicitur vero quoque ita, ut *per cer-* g
tum temporis spatium semper locum aliquid habuisse indicetur. 3 Esdr. II. 23. ubi Judæi dicuntur regibus Medorum infensi fuisse ἐξ αἰῶνος, coll. v. 26. In textu Chald. Esdr. IV. 15. legitur מִן־יוֹמָת עָלְמָא.

ἝΩΣ ΤΟΥ͂ ΑἸΩ͂ΝΟΣ, ἝΩΣ ΑἸΩ͂ΝΟΣ, *usque in sæculum*. אֵיבַת עוֹלָם, *inimicitia æterna, perpetua*. Ez. XXV. 15. τοῦ ἐξαλεῖψαι ἕως αἰῶνος h
sec. Alex. Ald. et Compl. nam in Vat. legitur ἑνός: ubi sine dubio vocem אֵיבַת prorsus omiserunt, aut libere verterunt. — עַד הֲלוֹם, *eo usque*. 1 Par. XVII. 16. ὅτι ἠγάπησάς με ἕως αἰῶνος, amasti enim me *ad hoc usque tempus*. Arbitror scil., post αἰῶνος omissum esse τούτου, ut adeo non opus sit statuere, eos legisse עַד עוֹלָם. — עַד נֶצַח, *in perpetuum*. i
Psalm. XLVIII. 20. ἕως αἰῶνος οὐκ, *nunquam*. — עֲדֵי עַד, idem. Psalm. CXXXI. 13. Ies. XXVI. 4. — לְעוֹלָם. Jer. XXXI. 40. — עַד עוֹלָם. Gen. XIII. 15. Ex. XII. 24. Jos. IV. 7. — עַד לְעוֹלָם. 1 Par. XXIII. 25. et XXVIII. 7.

ἝΩΣ ΕἸΣ ΤῸΝ ΑἸΩ͂ΝΑ, *usque in æternum*. עַד עוֹלָם. Deut. XXIII.

a 3. 2 Sam. VII. 13. — לְעַד עַד עוֹלָם· Ies. XXX. 8. ἔσται εἰς ἡμέρας καὶ ἕως εἰς τὸν αἰῶνα.

ἝΩΣ ΕἸΣ ΤΟΥ͂Σ ΑἸΩ͂ΝΑΣ, *usque in sæcula.* וְעַד עוֹלָם· Mich. IV. 7. ἀπὸ τοῦ νῦν ἕως εἰς τοὺς αἰῶνας.

ΠΡΟ' ΤΟΥ͂ ΑἸΩ͂ΝΟΣ, ΠΡΟ' ΑἸΩ͂ΝΟΣ, *ante sæculum.* מְעוֹלָם· Prov. VIII. 23. — מִקֶּדֶם· Psalm. LXXIII. 13.

b ΠΡΟ' ΤΩ͂Ν ΑἸΩ'ΝΩΝ, *ante sæcula.* קֶדֶם propr. *æternitas.* Psalm. LIV. 21.

ΕἸΣ ΤΟ'Ν ΑἸΩ͂ΝΑ ΚΑΙ' ἘΠΕ'ΚΕΙΝΑ, *in sæculum et ultra.* לְעוֹלָם וָעֶד, Mich. IV. 5. Gloss. MS. in Proph. ἐπέκεινα, τὰ ἔμπροσθεν, τὰ μέλλοντα.

ΕἸΣ ΤΟ'Ν ΑἸΩ͂ΝΑ ΚΑΙ' ἜΤΙ, *in sæculum et ultra.* לְעוֹלָם וָעֶד· c Dan. XII. 3.

ἝΩΣ ΤΟΥ͂ ΑἸΩ͂ΝΟΣ ἜΤΙ, *usque in sæculum adhuc.* עַד עוֹלְמֵי עַד· Ies. XLV. 17.

ΕἸΣ ΤΟ'Ν ΑἸΩ͂ΝΑ ΧΡΟ'ΝΟΝ, *in tempus æternum,* h. e. *perpetuum.* הָלְאָה *ultra.* Ies. XVIII. 7. — לָנֶצַח *in perpetuum.* Ies. XIII. 20. et XXXIII. 20. — לְעוֹלָם· Ies. XIV. 20. et XXXIV. 10. — עַד d עוֹלָם· Ex. XIV. 13. Ies. XXXIV. 17.

ἈΠΟ' ΤΟΥ͂ ΑἸΩ͂ΝΟΣ ΚΑΙ' ἝΩΣ ΤΟΥ͂ ΑἸΩ͂ΝΟΣ, et semel ἈΠ' ΑἸΩ͂ΝΟΣ ΚΑΙ' ἝΩΣ ΑἸΩ͂ΝΟΣ, *a sæculo et usque in sæculum.* מֵעוֹלָם וְעַד עוֹלָם, idem. 1 Par. XXIX. 10. Ps. XL. 14. LXXXIX. 2. et CII. 16. — מִן עוֹלָם וְעַד עוֹלָם· 1 Par. XVI. 36. Neh. IX. 5. — לְמִן e עוֹלָם וְעַד עוֹלָם· Jer. XXV. 5. ἀπ' αἰῶνος καὶ ἕως αἰῶνος. — מִן הָעוֹלָם וְעַד הָעוֹלָם· Ps. CV. 47. — מִן עָלְמָא וְעַד עָלְמָא Chald. Dan. II. 20.

ΕἸΣ ΤΟ'Ν ΑἸΩ͂ΝΑ ΤΟΥ͂ ΑἸΩ͂ΝΟΣ, vel ΕἸΣ ΑἸΩ͂ΝΑ ΑἸΩ͂ΝΟΣ, *in sæculum sæculi.* לָעַד· Ps. XVIII. 10. CX. 3. 10. CXI. 3. 8. — עֲדֵי עַד· Ps. LXXXII. 15. XCI. 8. CXXXI. 15. — עוֹלָם וָעֶד· Ps. XX. f 4. XLIV. 8. CIII. 6. — לְעוֹלָם· Ps. XXXVI. 28. — לָעַד לְעוֹלָם· Psalm. CX. 7.

ἘΞ ΑἸΩ͂ΝΟΣ ΚΑΙ' ἝΩΣ ΑἸΩ͂ΝΟΣ, *ex ævo et usque in ævum.* — מִן עוֹלָם וְעַד עוֹלָם· Jer. VII. 6.

ΤΟ'Ν ΑἸΩ͂ΝΑ ΚΑΙ' ἘΠ' ΑἸΩ͂ΝΑ ΚΑΙ' ἜΤΙ, *in sæculum et in sæculum et ultra.* לְעוֹלָם וָעֶד· Ex. XV. g 18. κύριος βασιλεύων τὸν αἰῶνα καὶ ἐπ' αἰῶνα καὶ ἔτι: ubi τὸν αἰῶνα positum est pro εἰς τὸν αἰῶνα, ut adeo non opus sit cum Grabio τὸν αἰῶνα in τῶν αἰώνων contra usum loquendi mutare.

ἝΩΣ ΑἸΩ͂ΝΟΣ ΤΩ͂Ν ΑἸΩ'ΝΩΝ, *usque in sæculum sæculorum.* עַד עָלְמָא וְעַד עָלַם עָלְמַיָּא· Dan. VII. 18.

ΕἸΣ ΤΟ'Ν ΑἸΩ͂ΝΑ ΚΑΙ' ΕἸΣ h ΤΟ'Ν ΑἸΩ͂ΝΑ ΤΟΥ͂ ΑἸΩ͂ΝΟΣ, *in sæculum et in sæculum sæculi.* עוֹלָם וָעֶד· Psalm. IX. 40. XLVII. 13. et LI. 8. — לְעוֹלָם וָעֶד· Psalm. IX. 5. XLIV. 20. CXXIII. 44. et CXLIV. 1. 2. 22. — לָעַד לְעוֹלָם· Psalm. CXLVIII. 6.

ἘΠ' ΑἸΩ͂ΝΑ, *in sæculum.* לָעַד· Ex. XV. 18.

ΑἸΩ'ΝΙΟΣ, *æternus, perpetuus,* i *sempiternus.* אֱלֹהִים, *Deus.* Job. XXXIII. 12. αἰώνιος γάρ ἐστιν ὁ ἐπάνω βροτῶν. Libere verterunt. — אָסִיר *vinctus.* Job. III. 18. ὁμοθυμαδὸν δὲ οἱ αἰώνιοι. Multum disputarunt interpretes, quid h. l. et quidem in

a hac orationis serie τὸ αἰώνια apud LXX pro אֲסִירִים vincti sibi velit. Cappellus in Notis Criticis ad h. l. judicat, eos legisse אַשְׁרֵיהֶם, quod beatos significat, ac de æternum beatis vocem intellexisse. Alii αἰώνιοι ad sequens שׁאננו referre malunt, ac pro δὲ οἱ αἰώνιοι reponendum esse putant δέσμιοι ἀνώδυνοι. Nodum solvit auctor Vers. Vulgatæ, in qua legitur:
b quondam (h. e. olim, inde ab antiquissimis temporibus) vincti, unde luculenter apparere arbitror, post αἰώνια (quam vocem pro more de suo ad h. l. addiderunt) excidisse δεσμῶται aut δέσμιοι. Loco αἰώνιοι legitur in Compl. δεδεμένοι, quod nonnullis esse videtur mera correctio ad textum Hebraicum. — טֶרֶף, præda. Ps. LXXV. 4. ἀπὸ ὀρέων αἰω-
c νίων. Num legerit מֵהָרֵם aut מְמָרֵם, aut ita propterea verterit, quia sensum verborum Hebraicorum non satis caperet, aut denique respexerit alia SS. loca, v. c. Hab. III. 6. dijudicare equidem non valeo. — מֶלַח, sal. 2 Par. XIII. 5. εἰς διαθήκην αἰώνιον. Scilicet fœdus salis est h. l. fœdus æternum, seu immutabile, ut Chaldæus recte interpretatus est:
d sal enim symbolum est diuturnitatis et perpetuitatis, et sic quoque Arabicum صلح sumitur. Confer Num. XVIII. 19. ac Suiceri Thes. Eccles. T. I. p. 178. — עוֹלָם. Gen. IX. 12. διαθήκη εἰς γενεὰς αἰωνίους, i. q. v. 16. διαθήκη αἰώνιος. Ibid. XVII. 8. κατάσχεσις αἰώνιος, ubi αἰώνιος est diu durans, perennis. Ibid. XLIX. 26. θινῶν αἰωνίων sec. Compl.
e et Ald., ubi reliqui libri ἀεννάων habent, et αἰώνιος est i. q. μόνιμος in antecedentibus. Lev. III. 17. ubi αἰώνιος et εἰς τὸν αἰῶνα in codd. permutantur. Job. XXII. 15. τρίβος αἰώνιος, via antiqua. Ibid. XL. 23. δοῦλος αἰώνιος, servus ad dies vitæ. Ps. XXIII. 7. 9. πύλαι αἰώνιοι, portæ antiquæ. Ibid. LXXVI. 5. ἔτη αἰώνια, anni antiqui, i. q. ἡμέραι ἀρχαῖαι. — עָלַם Chald. id. Dan. III. 34. IV. f
31. VII. 14. 27. — לְעוֹלָם. Inc. Ps. XI. 8. Symm. Coh. I. 4. LXX Ex. III. 15. Jon. II. 7. Mich. II. 9. — מֵעוֹלָם. Ex. XXVI. 20. עֲלוּמִים plur. adolescentia. Ies. LIV. 4. αἰσχύνην αἰώνιον ἐπιλήσῃ. Non improbabile quidem est, LXX legisse literis transpositis עוֹלָמִים, potest tamen etiam cum recepta lectione hæc eorum versio conciliari, modo αἰώνιος g reddatur per pristinus. — עוֹלָמִים plur. Ies. XXVI. 4. XLV. 17. Dan. IX. 24. — עֲלָמוֹת, nomen instrumenti musici, ut videtur, Halamoth. Psalm. XLVI. 1. ubi Symm. legit עֲלָמוֹת ab עָלַם sæculum. — עֲוִילִים plur. ab עֲוִיל parvulus. Job. XXI. 11. ὥσπερ πρόβατα αἰώνια. Legerunt עוֹלָם vel potius עוֹלָמִים. Tob. III. 16. τόπος αἰώνιος, sepulcrum, בֵּית h
עוֹלָם, coll. Ps. XLIX. 12. — In libris apocryphis αἰώνιος nude positum sæpius de Deo usurpatur, v. c. Bar. IV. 10. 14. 20. 22. coll. v. 8. ubi θεὸς additur.

ΑΙΏΝΙΟΣ ΕἸΜΊ, æternus sum. קוֹמֵם Pih. a קוּם stare facio, erigo. Ies. LVIII. 12. ἔσται τὰ θεμέλιά σου αἰώνια. Sensu eodem. Vide alibi Χρόνος. i

*ΑΙΩΝΊΩΣ, æterne, in æternum. עוֹלָם. Symm. Psalm. LX. 7. οἰκήσει αἰωνίως ἔμπροσθεν τοῦ θεοῦ. Vide eundem Gen. VI. 3. et Ps. LXXXVIII. 37. — לָעַד. Symm. Amos I. 11. Præterea interpres ignotus וַיַּעֲמִידֵם לָעַד לְעוֹלָם, stabilivit ea, ut semper durent, Ps. CXLVIII. 6. ita transtulit: ἔστησεν αὐτὰ διαμένειν αἰωνίως.

*ἈΚΑΘΑΙΡΕΤΟΣ, inexpugnabilis, qui everti et dirui non potest. Legitur hæc vox a Bielio omissa in

a reliquis Symm. Ps. CL. 1. pro Hebr. עֻזּוֹ *fortitudo* ἐν στερεώματι ἀκαθαιρέτῳ αὐτοῦ, ubi Montfauconius transtulit: *in firmamento indelebili ejus.* Non male quoad sensum: Chrysost. T. IV. Opp. p. 165. B. Hesych. ἀκαθαίρετον, τὸ μὴ χειρούμενον καὶ ἀφανιζόμενον.

b ἈΚΑΘΑΡΣΊΑ, *immunditia, impuritas physica et moralis,* etiam legalis et Levitica, et per metonymiam *illud ipsum, quod impurum est aut habetur.* *חַטָּאָה, *peccatum.* Lev. XVI. 34. sec. Oxon. ἀπὸ πασῶν τῶν ἀκαθαρσιῶν αὐτῶν: ubi reliqui libri ἁμαρτιῶν habent. Lectio Cod. Oxon. mihi alius interpretis versionem continere videtur, et ἀκαθαρσία est h. l. *impuritas moralis, quæ per peccata contrahitur.* Vide Lex. N. T. s. h.

c voce. — טָמֵא adject. masc. *immundus.* Lev. XXII. 4. ὁ ἁπτόμενος πάσης ἀκαθαρσίας ψυχῆς, qui tetigerit hominem quacunque de causa immundum. Jer. XIX. 13. — טָמֵא infin. Pih. *immundare, impurum reddere.* Lev. XX. 25. ἐν ἀκαθαρσίᾳ, tanquam impura. Jer. XXXII. 34. ἐν ἀκαθαρσίαις, quo facto vehementer est polluta. — טָמְאָה præt. Kal fœm.

d Mich. II. 10. — טְמֵאָה adject. fœm. *immunda.* Jud. XIII. 7. ubi cum ἀκάθαρτον permutatur in codd. Ez. XXII. 10. ἀκαθαρσία de *impuritate ex menstruis* dicitur. — טֻמְאָה *impuritas, immunditie*s. Lev. V. 3. XV. 3. impuritas ex fluxu sanguinis menstruo, quæ v. 24. ἀκαθαρσία ῥύσεως, et v. 25. ἀκαθαρσία τῆς ἀφέδρου dicitur. Ib. XVI. 16. *peccata.* Ibid.

e XVIII. 19. ipsa *menstrua* χωρισμὸς τῆς ἀκαθαρσίας. Num. XIX. 13. *impuritas tactu mortui contracta.* Jud. XIII. 7. μὴ φάγῃς πᾶσαν ἀκαθαρσίαν, ne edas *cibos, quorum usus lege Mosaica interdictus est.* 2 Sam. XI. 4. *impuritas legalis concubitu maxime illicito contracta.* 2 Par. XXIX. 16. πᾶσαν ἀκαθαρσίαν, omnes sordes. Esdr. VI. 21. *idolorum cultus.* Ibid. IX.

f 11. *abominanda scelera ac peccata,* coll. Ez. XXII. 15. Ibid. XXIV. 11. *immunditie*s *aëris.* — נַבְלוּת *stultitia,* etiam *impietas, vitiositas.* Hos. II. 10. νῦν ἀποκαλύψω τὴν ἀκαθαρσίαν αὐτῆς, mox ejus *impietatem* (*turpitudinem*) oculis amatorum exponam. Potest tamen vox Hebr. cum Jonath. de *pudendis* exponi, ut ἀκ. h. l. dicatur *ea pars corporis, quæ turpis habetur,* quatenus ea flagitia

g committuntur et expletur libido. Ita quoque ἀσχημοσύνη usurpatur. Commendat hanc explicationem Hebr. נְבָלָה, quod requirit aliquid, quod retegi possit. Conf. Ez. XVI. 37. — נִבַּלְתִּי 1. pers. præt. Pihel. a נָבֵל, *turpitudine afficio.* Nah. III. 6. κατὰ τὰς ἀκαθαρσίας σου. Legerunt בְּנִבְלָתֵךְ, nam נְבָלָה est *scelus, flagitium.* — נִדָּה, *separatio,* e-

h tiam *fœditas, impuritas.* Lev. XV. 23. XX. 21. 2 Par. XXIX. 5. — עָרְלָה, *præputium.* Lev. XIX. 23. περικαθαριεῖτε τὴν ἀκαθαρσίαν: ubi ἀκαθαρσία de arboribus usurpata *ramos inutiles adeoque resecandos* significat. Confer Lex. N. T. s. v. καθαίρω. Causa autem hujus versionis in promptu est. — תּוֹעֵבָה,

i *abominatio.* Prov. VI. 16. et XXIV. 9. — In libris apocryphis ἀκαθαρσία inprimis usurpatur de *impuritate, quæ idolorum cultu contrahitur,* de *ipsis* quoque *idolis,* ac in universum *omni* tribuitur, *qui verum Dei cultum vel admixta idololatria contaminat, vel ullo aliquo modo turbat.* Sic v. c. 3 Esdr. I. 41. ἀκαθαρσία (seu, ut statim in sequentibus vocatur, δυσσέβεια) tribuitur regi Babyloniæ

k Nabuchodonosor, de quo in antecedentibus narratur, eum abstulisse vasa sacra templi Hierosolymitani, et ita ipsum templum violasse. Ib. v. 49. occurrit formula πάσαι ταῖς ἀκαθαρσίαις τῶν ἐθνῶν. 3 Esdr. VIII. 69. τὰ ἀλλογενῆ ἔθνη τῆς γῆς καὶ τὰς ἀκαθαρσίας αὐτῶν. In textu Hebr. Esdr.

a IX. 2. est תּוֹעֵבוֹת, quod de *idolis* adhibetur Deut. VII. 25. 1 Macc. XIII. 48. ἐξέβαλε (sc. ἐκ τῆς πόλεως) πᾶσαν ἀκαθαρσίαν, coll. v. 47. (ἐκαθάρισε τὰς οἰκίας, ἐν αἷς ἦν τὰ εἴδωλα) et 50. ac XIV. 7.

ἈΚΑΘΑΡΤΙ΄ΖΟΜΑΙ, *immundus fio*. טָמֵא, *immundus*, *pollutus fio*. Inc. Lev. XIV. 36. Deest hæc vox in Lexicis.

b ἈΚΑ΄ΘΑΡΤΟΣ, *immundus*, *impurus* vel physice, vel moraliter, vel legaliter ac Levitice. Omnino ἀκάθαρτον dicitur *omne, quod est legibus divinis Mosaicis interdictum et contrarium*. *טָהֳרָה, *purificatio*. LXX sec. Vat. et Alex. Lev. XII. 4. et 6. Offendit hæc versio haud paucos interpretes, qui apparentem dissensum hac ratione optime removeri

c posse putarunt, si ἀκαθάρτῳ mutaretur in καθαρῷ, ut v. 5. Inc. Int. habet. Sed consultius est nodum solvere, quam secare. Mihi nec lectio recepta sollicitanda esse nec LXX aliter legisse videntur. Nam fluxus sanguinis, quo mulier post partum editum laborat, eodem jure ἀκάθαρτος quo καθαρισμὸς dici poterat. Ratione legis Mosaicæ ἀκά-

d θαρτος erat, nam legaliter immundum reddebat. Per se autem spectatus, et quatenus est purgatio naturalis æque necessaria ac salutaris, commode καθαρισμὸς dici poterat. Hinc apparet, vocem καθαρισμοῦ, quæ in Oxon. et Compl. pro hac voce legitur, vel esse alius interpretis, vel emendationem ad textum Hebr. nullo autem modo ferendam

e esse lectionem καθαρῷ, quam MS. Sav. et Ald. habet; nisi forte quis statuere velit, καθαρὸς habere h. l. notionem transitivam, ut sit i. q. καθαίρων aut καθαρίζων. Alias enim nullo modo fluxus sanguinis post partum καθαρὸς dici potest. Sensu activo ἀκάθαρτος, ut sit *non purgans*, legitur apud Aretæum pag. 127. 29. 30. — טָמֵא adject. *impurus*, *immundus*. Jud. XIII. 4. μὴ φάγῃς πᾶν ἀκάθαρτον, ne edas *cibos lege Mosaica interdictos*, coll. Hos. IX. 3. Cohel. IX. 2. καθαρῷ καὶ ἀκαθάρτῳ, probo ac *improbo*. Ies. VI. 5. ἀκάθαρτα χείλη ἔχων, *improbus*. Ibid. XXXV. 8. ἀκάθαρτος, *profanus*, *a sacris arcendus*. Ibid. LII. 1. *gentilis*, *paganus*, i. q. ἀπερίτμητος in antecedentibus, coll. Thren. IV. 15. Amos VII. 17. ἐν γῇ ἀκαθάρτῳ τελευ-

g τήσεις, morieris *in exilio*, *inter gentiles*. — טָמֵא טָמֵא per duplicationem. Lev. XIII. 45. — טֻמְאָה, *immunditia*. Jud. XIII. 14. ubi ἀκάθαρτον et ἀκαθαρσία permutantur in codd. Zach. XIII. 2. τὸ πνεῦμα τὸ ἀκάθαρτον, *idola*. — *מְחִתָּה, *contritio*. Prov. XXI. 15. ὅσιος δὲ ἀκάθαρτος παρὰ κακούργοις. Fortasse scrip-

h sit interpres: ὅσιον δὲ ἀκάθαρτον κ. τ. λ. aut abstracti loco maluit concretum variationis causa. Ὅσιος s. ὅσιον prodiit ex antecedentibus, ac recte hic suppletur, et ἀκάθαρτον est h. l. *abominabile, quod terrorem incutit*. Sic omnia bene cohærent. — נֶאֱלָח part. Niph. *fœtidus factus*. Job. XV. 16. ἔστι δὲ ἐβδελυγμένος καὶ ἀκάθαρτος ἀνὴρ, est abominabilis et *putidus* ho-

i mo. — *קְדֵשָׁה, *scortum*. Symm. sec. edit. alteram Hos. IV. 14. unde apparet etiam ἀκάθαρτος h. l. *scortum*, *meretricem* notare, ut *impurus* pro *libidinoso* et *impudico* dicitur apud Cic. Orat. II. Catil. c. 10. ac Ephes. V. 5. πόρνος et ἀκάθαρτος conjunguntur, coll. Phil. III. 14. — תּוֹעֵבָה, *abominatio*. Prov. III. 32. ἀκάθαρτος γὰρ ἔναντι κυρίου πᾶς παράνομος, *abominabilis* enim est Deo

k omnis impius. Eodem sensu legitur quoque hæc vox ibid. XVI. 6. et XX. 13. unde ἀκάθαρτος et βδελυκτὸς conjunguntur Prov. XVII. 15. ubi nihil est in textu Hebraico. Sir. XXXIV. 4. ἀπὸ ἀκαθάρτου τί καθαρισθήσεται, ab homine impuro nulla res pura potest proficisci. Ibid.

a XL. 17. *ἀκάθαρτος est impius, scelestus*, i. q. ἀσεβὴς, cum quo h. l. permutatur. Syrus [Syriac]. Suidas s. v. ἁμαρτητικὸς — ἀκάθαρτός γε τὴν ψυχὴν, ὅ γε κακὸς, καθαρὸς δὲ, ὁ ἐναντίος. Adde Alciphr. I. 37. 1 Macc. IV. 43. τόπος ἀκάθαρτος.

ἈΚΑ'ΘΑΡΤΟΣ ΓΙ'ΝΟΜΑΙ, *immundus fio*. טָמֵא verbum. Lev. XIV. 36. ubi ἀκάθαρτοι γίνεσθαι cum
b μιαίνεσθαι in codd. permutatur.

ἈΚΑ'ΘΑΡΤΟΣ ΕἸΜΙ', *immundus sum*. טָהֵר, *mundus, purus sum*. Num. XIX. 19. ἀκάθαρτος ἔσται ἕως ἑσπέρας: ubi nec aliter legisse LXX, nec versionem eorum in mendo cubare statuendum est: nam qui usque ad vesperam immundus est, circa vesperam purus est, ut adeo sensus verborum Hebr. ex hac versione
c minime mutetur. — טָמֵא verbum. Lev. XI. 24. XV. 4. Num. XIX. 7.

*ἈΚΑ'ΘΕΚΤΟΣ, *qui non potest retineri*, i. q. ἀκατάσχετος, qua voce quoque a Suida explicatur. Job. XXXI. 11. sec. cod. Alex. θυμὸς γὰρ ὀργῆς ἀκάθεκτος, ubi alii libri ἀκατάσχετος habent. Quid vero hic legerint aut cur ita reddiderint, nemo facile divinare poterit. Legitur
d vero hæc vox etiam apud Phocyl. Νουθ. v. 181.

ἈΚΑΙ'ΡΙΟΣ, *breve tempus habens, momentaneus*. Ita hæc vox, in Lexicis non obvia, exponi solet ex 2 Macc. VI. 25. διὰ τὸ μικρὸν καὶ ἀκαίριον ζῆν sec. ed. Wechel., propter cupiditatem hujus fluxæ et caducæ vitæ. Sed sine dubio ibi præferenda est lectio ἀκαριαῖον, quam reliqui
e libri habent. Vide infra s. v. ἀκαριαῖος.

*ἌΚΑΙΡΟΣ, *intempestivus, non opportunus, importunus*. Sir. XX. 19. μῦθος ἄκαιρος, narratio vel sermo intempestivus. Ibid. XXII. 6. ἄκαιρος διήγησις.

ἈΚΑΙ'ΡΩΣ, *intempestive*. Sirac. XXXII. 5. ἀκαίρως μὴ σοφίζου, intempestive ne sapientiam præ te feras.

ἈΚΑΚΙ'Α, *innocentia, probitas,* f
sanctitas, virtus, quum vita est sine labe, speciatim *humanitas, quum quis vitæ alterius non insidiatur, neque salutem ejus atque fortunas oppugnat.* תָּם, *integer*. Ps. XXXVI. 39. φύλασσε ἀκακίαν, καὶ ἴδε εὐθύτητα. — תֹּם, *integritas*. Aqu. et LXX Ps. VII. 9. κατὰ τὴν ἀκακίαν μου ἐπ' ἐμὲ, remunerare humanitatem, qua usus sum erga hostes meos. Vide ad h. l. g
Fischeri Clavem Verss. GG. p. 17. seq. LXX Psalm. XXV. 1. et 11. ἐγὼ ἐν ἀκακίᾳ μου ἐπορεύθην, ego enim vitæ integræ studui. Ibid. XL. 13. διὰ τὴν ἀκακίαν, propter integritatem. Ibid. LXXVII. 78. ἐν τῇ ἀκακίᾳ τῆς καρδίας, pro *humanitate ac benignitate* sua. Ibid. C. 3. — תֻּמָּה, idem. Job. II. 3. ἔτι δὲ ἔχεται ἀκακίας, adhuc integritatem suam retinet. h
Ibid. XXVII. 5. ubi pro τὴν ἀκακίαν Symmachus ἁπλότητα habet. Ibid. XXXI. 6. — תָּמִים, *integer, integritas*. Ps. LXXXIII. 13.

ἌΚΑΚΟΣ, *integer vitæ, sceleris purus, innocens, malitiæ expers.* אַלּוּף, *dux*, it. *bos*. Jer. XI. 19. ὡς ἀρνίον ἄκακον. Hieron. *ut agnus mansuetus*. Respexerunt Arab. ألف, quod, ut Golius ex Lexico Maruphidis i
docuit, notat: *mansuefactus fuit*. Confer Schultensium ad Prov. II. 17. atque eundem in Opp. Min. p. 296. — כַּבִּיר, *validus*. Job. XXXVI. 5. κύριος οὐ μὴ ἀποποιήσηται τὸν ἄκακον. Respexerunt notionem vocis Hebraicæ nobis nunc quidem ignotam, sed seriei orationis admodum convenientem. Vide v. 6. כַבִּיר significat in universum *insignem*, k
præstantem in ulla aliqua re. Potest itaque ad eum quoque referri, *qui insignis est probitate ac integritate*, h. e. ἄκακος. —*מוּסָר, *correctio, disciplina*. Inc. Prov. X. 17. ἄκακοι. Concretum posuit pro abstracto, quia מוּסָר h. l. dictum esse

a putavit de *iis, qui disciplinam admittunt.* Fortasse etiam מוּסָר pro participio pass. verbi יָסַר habuit. — פֶּתִי, *simplex, fatuus.* Prov. I. 4. ἵνα δῷ ἀκάκοις πανουργίαν, ubi ἄκακος notat *eum, qui est ingenuæ simplicitatis, qui, ut ipse est minime malus, nec ab aliis mali quid suspicatur, adeoque facile decipi potest,* i. q. ἁπλοῦς. Conf. Rom. XVI. 18. Theodot. habet
b ἠπατημένοις. Symm. νηπίοις. Sed ibid. v. 22. ἄκακοι malo sensu adhibetur, ut sit *imperiti.* Ibid. VIII. 5. XIV. 15. ἄκακος πιστεύει παντὶ λόγῳ. Ibid. XXI. 11. — רַע, *malus.* Prov. XV. 11. ubi mendose ἀκάκου pro κακοῦ scriptum est, quemadmodum Cohel. III. 16. pro εὐσεβὴς legendum est ἀσεβής. — תָּם, *integer, perfectus.* Ita Prov. X. 29. LXX
c Job. VIII. 20. — תֹּם, *integritas, perfectio.* Ps. XXIII. 22. concreto per metonymiam posito pro abstracto. — תָּם דֶּרֶךְ, *integer viæ* vel potius *vitæ* per Hebraismum. Prov. XIII. 6. Sap. IV. 12. νοῦν ἄκακον, mentem sine malitia.

'ΑΚΑΛΗ'ΦΗ, *urtica, spina.* סִרְפַּד nomen fruticis ignotæ, vulgo *paliurus,* scil. *Ægyptius, spinis maxi-*
d *me abundans.* Symm. Ies. LV. 13. Hesych. ἀκαλῆφαι, κνίδαι.

'ΑΚΑ'ΛΥΠΤΟΣ, *retectus, apertus.* *פָּרוּעַ, *nudatus.* Lev. XIII. 45. sec. Vat. ubi reliqui libri ἀκατακάλυπτος habent. Ep. Jerem. v. 28. κεφαλαὶ ἀκάλυπτοι, *capita retecta.* Legitur quoque Tob. II. 9. in Alex. et Rom. Sed Ald. et Compl. ἀνακάλυπτον. Adde Herodian. III. 9.
e Aristot. Hist. Anim. I. 5.

*'ΑΚΑΛΥ'ΠΤΩΣ, *discooperte, non tecte.* Occurrit 3 Macc. IV. 6. νάνιδες — — ἀκαλύπτως δὲ ἀγόμεναι, sponsæ nuper nuptæ sine velamine agebantur. Addatur hoc adverbium Lexicis.

'ΑΚΑΜΠΗ'Σ, *inflexibilis, rigidus.* עָרִיץ, *tyrannus, ferox.* Symm. ac Theod. Job. XXVII. 13. Hesych. ἀκαμπής, σκληρός. Orph. Argon. 171. f et 996.

Ἄ'ΚΑΝ, *carduus, spina, vepres.* חוֹחַ idem. 2 Reg. XIV. 9. ὁ ἄκαν ὁ ἐν τῷ Λιβάνῳ, vepres in Libano. Et mox: συνεπάτησαν τὸν ἄκανα, conculcabant veprem. Cæterum vox ἄκαν pro ἄκανθα Sturzio (in Lib. de Dial. Alex. p. 144.) videtur esse vocabulum ex antiquissima Hellenum lingua superstes. In Lexicis deside- g ratur.

Ἄ'ΚΑΝΘΑ. *spina, vepres.* — *בָּאְשָׁה, *napellus, aconitum.* Theod. Job. XXXI. 40. ad quem locum in notis ad Ed. Rom. hæcce observantur: Θεοδ. καὶ Σύμ. ὁ μὲν, ἀντὶ τοῦ κριθῆς ἄκανθα ἐξέδωκεν, ὁ δὲ, ἀντὶ τοῦ βάτου ἀντιλεοφόρητα. Schol. ὁ μὲν τοῦ Σύμ. οὕτως ἐκδέδωκεν ἀντὶ σίτου βλαστησάτω ἄκανος. ἀνέγνων δὲ ἐν τοῖς Βασιλείοις φυ- h τὸν, ἄκανον οὕτω λεγόμενον. — בְּאֻשִׁים, *napelli, aconitum.* Vulgo *uvas fœtentes.* Ies. V. 2. Libere verterunt genus ponentes pro specie. — *בַּרְקָנִים, *spinæ species.* Aqu. Jud. VIII. 16. — חֵדֶק, *genus spinæ.* Prov. XV. 20. ὁδοὶ ἀεργῶν ἐστρωμέναι ἀκάνθαις. — חוֹחַ idem. Prov. XXVI. 9. Cant. II. 2. Hos. IX. 7. — סִיר, *spina.* Ps. LVII. 9. Coh. VII. 7. — i קוֹץ *spina.* Gen. III. 18. Jud. VIII. 7. 16. Ez. XXVIII. 24. — קָצִין *messis.* Ps. XXXI. 4. ἐν τῷ ἐμπαγῆναί μοι ἄκανθαν, cum infigeretur mihi spina. Legerunt sine dubio קוֹץ, quamquam etiam קָצִין, si a rad. קָצָה, *abscindere* derivatur, hanc notionem habere potest. Theod. et Suidæ ἄκανθα hic est ἁμαρτία, *peccatum.* Sed Lamb. Bos. Prolegg. in LXX k Intt. cap. 3. intellegit potius grave aliquod malum, quod presserit et afflixerit Davidem. Hoc enim in sacris literis occurrere nomine *spinæ, surculi, aculei, teli,* etc. observat.

a Sic Psalm. XXXVII. 2. ὅτι τὰ βέλη σου ἐνεπάγησάν μοι, quia sagittæ tuæ infixæ mihi sunt. Job. VI. 4. βέλη κυρίου ἐν τῷ σώματί μου. Hoc Paulus, eodem viro doctissimo docente, expressit ἐδόθη μοι σκόλοψ ἐν σαρκί, 2 Cor. XII. 7. Cf. Ei. Obss. Critt. p. 104. et infra notata ad σκόλοψ. — *שִׁטָּה, acacia. Plur. שִׁטִּים. Symm. Joël. III. 18. — שַׁיִת, vepres. Ies.
b V. 6. VII. 23. 24. 25. — *שִׂיד calx. Ies. XXXIII. 12. Acceperunt vel tanquam סִיר, quemadmodum ד et ר sæpissime in legendo confuderunt, vel, quod mallem, שַׁיִת legerunt. Sirac. XXVIII. 27. περίφραξον τὸ κτῆμά σου ἀκάνθαις.

ἈΚΑ'ΝΘΙΝΟΣ, spineus. Hinc phrasis

ἈΚΑ'ΝΘΙΝΑ ΞΥ'ΛΑ, spinea ligna.
c סִירִים plur. q. d. spinarum multitudo. Ies. XXXIV. 18. — שִׁטִּים, acaciæ. Symm. Ex. XXXV. 7.

ἌΚΑΝΟΣ, acanus, spinosus et aculeatus frutex. חוֹחַ, spinæ genus. Symm. Job. XXXI. 40. ubi v. Schol. ed. Rom. supra ad v. ἄκαν probatum. Hos. VIII. 6. — שָׁמִיר, Arab. سمور samoron, h. e. spina Ægyptia vel sidræ species. Ins. Ies. XXXII. 13. κνῖδες ἄκανοι. Sic
d enim pro ἄγχανοι legendum suspicatur Grabius de Vitiis LXX Intt. p. 120.

ἈΚΑ'ΡΔΙΟΣ, excors, vecors. לֵב אַיִן, sine corde, h. e. intellegentia et prudentia. Prov. XVII. 16. κτήσασθαι γὰρ σοφίαν ἀκάρδιος οὐ δυνήσεται, non acquiret sibi sapientiam, qui caret intellectu. — אֵין לֵב idem. Jer. V. 21. λαὸς μωρὸς καὶ ἀκάρδιος,
e ubi ἀκάρδιος est omni sensu veri et falsi, recti ac pravi destitutus. — חֲסַר לֵב carens corde. Prov. X. 14. Schol. Aristoph. ad Av. v. 1473. i. q. ἄψυχος.

ἈΚΑΡΙΑΙ'ΟΣ, pausillus, brevis, exiguus, momentaneus. 2 Macc. VI. 25. διὰ τὸ μικρὸν καὶ ἀκαριαῖον ζῆν, propter parvum atque exiguum vitæ spatium. In edit. Wechel. legitur quidem ἀκαίριον, sed cum hæc f
vox alias haud facile occurrat, præfert Bielius ex Rom. et Alex. codd. ἀκαριαῖον, quod et alias eodem quo hic significatu legitur. Diodor. Sic. Lib. I, cap. 2. πάντες γὰρ ἄνθρωποι διὰ τὴν τῆς φύσεως ἀσθένειαν βιοῦσι μὲν ἀκαριαῖόν τι μέρος τοῦ παντὸς αἰῶνος. Inde Hesychio etiam ἀκαριαίῳ inter alia exponitur τὸ βραχύ, τὸ ὀλίγον. Idem: Ἀκαρεῖ, βραχεῖ, ταχέως. Rursus idem: Ἀκαρὲς ἀντὶ τοῦ ἀκαριαίου. g
ἐνίοτε δὲ τὸ βραχὺ, ὃ οὐδὲ κεῖραι οἷόν τι. Et alibi: ἐν ἀκαρεῖ, ἐν ῥιπῇ.

ἌΚΑΡΠΟΣ, infructuosus, sterilis, inutilis, noxius. אֲשִׁישָׁה lagena. Symm. Hos. III. 1. ubi pro אֲשִׁישֵׁי legisse videtur יְשִׁישֵׁי nam יָשִׁישׁ senem, decrepitum notat, et Aquila h. l. παλαιὰ habet. — גַּלְמוּד, valde sterilis, vastus. Aqu. Theod. Job. h
XV. 34. — חֲפַרְפָּרוֹת plur. talpæ. Symm. Ies. II, 20. ἀκάρποις. Aut sensum expressit, aut legit, ut nonnulli voluerunt, לֹא פְּרִפֵּרוֹת. — צַלְמָוֶת, umbra mortis. Jer. II. 6. ἐν γῇ ἀνύδρῳ καὶ ἀκάρπῳ. Sap. XV. 4. πόνος ἄκαρπος Bretschneidero vertendum videtur labor improbus, nempe eorum, qui idola scindunt, i. q. antea κακότεχνος. i

ἈΚΑΤΑ'ΓΝΩΣΤΟΣ, liber a condemnatione, in quem reprehensio non cadit. 2 Macc. IV. 47. ἀπελύθησαν ἀκατάγνωστοι.

ἈΚΑΤΑΚΑ'ΛΥΠΤΟΣ, retectus, non velatus.—פָּרוּעַ nudatus. Partic. Pah. Lev. XIII. 45. sec. Alex. Ald. et Compl. ἡ κεφαλὴ αὐτοῦ ἀκατακάλυπτος: ubi in Vat. legitur ἀκάλυπτος. Polyb. XV. 27. 2.

ἈΚΑΤΑ'ΛΥΤΟΣ, indissolubilis,

a æternus, perpetuus. 4 Macc. X. 11. ἀκαταλύτους βασάνους.

'ΑΚΑΤΑΜΑ'ΧΗΤΟΣ, *inexpugnabilis, qui vinci et superari non potest.* — עָזָּה, *robusta, obfirmata.* Symm. Cant. VIII. 6. ubi οἱ ὁ δυσκαταγώνιστος. Sap. V. 20. λήψεται ἀσπίδα ἀκαταμάχητον ὁσιότητα, sumet tanquam clypeum invincibilem sanctitatem. Hesychius: ἀκαταμάχητον, ἀνίκητον,
b ἀηττητόν. Marc. Antonin. VIII. 48. Schol. Soph. Œd. Col. 126.

*'ΑΚΑΤΑΠΑ'ΤΗΤΟΣ, *qui non conculcatur aut conculcari potest.* Vox hæc in Bielii Thesauro æque ac reliquis Lexicis Græcis omissa legitur Job. XX. 18. sec. cod. Alex. pro Hebr. לֹא יַעֲלֹס, *non exultabit.* Omni autem dubio caret, ἀκατάποτος legendum esse, quod reliqui libri
c habent.

'ΑΚΑΤΑ'ΠΟΤΟΣ, *non potabilis, qui deglutiri nequit, qui non potest devorari.* לֹא יַעֲלֹס, *non exultabit.* Job. XX. 18. ὥσπερ στρίφνος ἀμάσητος ἀκατάποτος: ubi non singula verba, sed sensum, prout ipsis videbatur, secuti sunt. Fortasse tamen respexerunt Arab. عَلَسَ, *degustavit, bibit editque.*

d 'ΑΚΑΤΑΣΚΕΥ'ΑΣΤΟΣ, *incompositus, rudis, informis, non elaboratus.* בֹּהוּ, *res inanis, vacuitas, inanitas.* Gen. I. 2. ἡ δὲ γῆ ἦν ἀκατασκεύαστος, terra autem erat rudis indigestaque moles. Hesych. ἀκατασκεύαστον, ἀφιλοκάλητον.

'ΑΚΑΤΑΣΤΑΣΙ'Α, *turbæ, tumultus, seditio, confusio.* מִדְחֶה, *expulsio.* Prov. XXVI. 28. στόμα δὲ ἄστεγον
e ποιεῖ ἀκαταστασίας. Videtur auctor hujus versionis ἀκαταστασίαν accepisse in notione sua propria, qua notat *instabilitatem in loco,* seu *crebram loci mutationem.* Bielius transtulit: *os patens* vel *quævis effutiens parit tumultus.* Tob. IV. 17. ἐν τῇ ὑπερηφανίᾳ καὶ ἀκαταστασία πολλή, superbiæ conjunctus est interitus et *perturbatio* (alii *confusio*) magna. Sir. XXVI. 27. sec. Complut. πολέμου f
ἀκαταστασίαις.

'ΑΚΑΤΑΣΤΑΤΕ'Ω, proprie *instabilis sum,* etiam *turbas excito, seditiose ago.* נָדַד, *vagor.* Hebr. et Syr. Gen. IV. 12. ἀκαταστατῶν. — שְׁבָבִים plur. *fragmenta.* Symm. Hos. VIII. 6. ἀκαταστατῶν. Si sana est hæc lectio, necessario statuendum erit, Symmachum שָׁבַב legisse
cum LXX et Theod. (qui habent g
πλανῶν) et Ed. Vta, in qua ῥεμβεύων reperitur. Suspicari tamen facile aliquis posset, ἀκαταστάτων potius esse genitivum pluralis adjectivi ἀκατάστατος. Certe Aquila, teste Hieronymo, transtulit sec. ed. primam *errantibus* (πλανωμένοις) et sec. ed. 2dam *conversis,* ἀποστρεφομένοις. Codex Barbarinus quoque in margine Symmacho tribuit ἀκατάστατος. h
Cæterum rationem hujus versionis reddidit Hieronymus his verbis: *Nos ab Hebræo didicimus, proprie* (שְׁבָבִים) *nominari aranearum fila per aërem volantia.* unde in Hexaplis legitur: ἀλλ. παραπλησίως τῷ τῆς ἀράχνης ἱστῷ. Rectius dixisset, vocem שָׁבַב habere notionem *dissipandi fragmenta,* et *huc* et *illuc vagandi, errandi, seducendi,* coll. Ies. XLVII. i
10. et Jer. L. 6. Legitur quoque, ut Bretschneiderus monuit, Tob. I. 15. αἱ ὁδοὶ αὐτοῦ ἠκαταστάθησαν, i. e. mutavit (scil. in pejus) agendi rationem, male egit. Hoc sensu et substantivum ibid. IV. 13. legitur. Sequutus esse videtur hanc lectionem Syrus, et exhibita est in Bibl. Polygl. Lond. Quidam vero codd. (v. Drusius ad h. l.) ἠκατέστησαν, k
et Alex. ex emendatione Grabii κατέστησαν.

'ΑΚΑΤΑ'ΣΤΑΤΟΣ, *instabilis, turbulento modo agitatus, valde perturbatus, vagus.* *נָד *profugus, vagus.* Symm. sec. cod. Mosquensem Gen. IV. 12. quanquam ibi eodem jure

a quoque ad נוּעַ referri potest. Vide tamen supra s. v. ἀκαταστατέω. — סְעָרָה part. Kal fœm. *procellis agitata*. Ies. LIV. 11. ταπεινὴ καὶ ἀκατάστατος.

*ἈΚΑΤΆΣΤΑΤΟΣ ΓΊΝΟΜΑΙ, *instabilis fio, vagor*. נוּעַ, *vagor*. Symm. Thren. IV. 14. ἀκατάστατοι ἐγένοντο.

ἈΚΑΤΆΣΧΕΤΟΣ, *qui coërceri et cohiberi nequit, indesinens, perpetuus,*
b *vehemens*. 3 Macc. VI. 17. ἀκατάσχετος οἰμωγὴ, indesinens s. vehemens ejulatus. Præterea legitur Job. XXXI. 11. apud LXX. Vide infra sub θυμὸς ὀργῆς ἀκατάσχετος. Josephus B. J. II. 11. p. 173. ed. Hav. φόβος ἐμπίπτει Ἰουδαίοις ἀκατάσχετος.

ἈΚΑΤΈΡΓΑΣΤΟΣ, *imperfectus, inelaboratus, nondum confectus, non-*
c *dum formatus*. Τὸ ἀκατέργαστον, *imperfectum opus*. גֹּלֶם, *rudis massa*. Aqu. et LXX Psalm. CXXXVIII. 15. τὸ ἀκατέργαστόν μου εἶδον οἱ ὀφθαλμοί σου, quod in me nondum formatum erat, seu *me nondum formatum*, videtur oculi tui, ubi Symm. habet ἀμόρφωτον. Simonis in Lex. et alii vocem Hebraicam explicarunt per *involucrum s. tegumentum s. mem-*
d *branam*, cui tanquam amiculo embryo est involutus, a גָּלַם *involvit s. convolvit*. 2 Reg. II. 8. Vide ad h. l. Dathium ac Rosenmüllerum. Phav.: Ἀκατέργαστος, ἀμόρφωτος, (lege Ἀκατέργαστον, ἀμόρφωτον,) ἀδιατύπωτον. Cf. Bocharti Hieroz. P. I. Lib. I. c. 2. p. 7.

ἈΚΑΥΣΤΟΣ, *non accensus*. לֹא נֻפָּח part. Pih. a נָפַח *flo, sufflo*.
e Job. XX. 26. πῦρ ἄκαυστον, *ignis non accensus*, h. e. qui non opus habet exsufflatione, sed perpetuo ardet, ignis inextinguibilis, πῦρ ἄσβεστον. Aqu. et Theodot. habent: μὴ φυσηθέν.

*ἈΚΈΡΑΙΟΣ. A κεραΐζειν, *lædere, nocere*, deductum proprie *eum* notat, *qui neminem lædit, nemini nocet, innocentem*. Occurrit in Additam. Esther. cap. XVI. v. 14. τῶν ἐπιχειρούντων ἀκέραιον εὐγνωμοσύνην, qui prædit sunt animo simplici et benevolo. f
Hesych. ἀκέραιον, ἀνεπίληπτον (legendum sine dubio ἀνεπίληπτον), καθαρὸν, ἄκακον. — ἀκέραια, σῶα, ἀβλαβῆ. Confer præter Suiceri Thes. Eccles. T. I. p. 154. Eustathium ad Hom. Il. Β'. 855. qui ἀκέραιος explicat verbis: ὁ ἁπλοῦς καὶ μὴ τινὰ κεραΐζων.

ἈΚΗΔΊΑ, *acedia* aut *accedia*. Varias habet notiones. Significat nempe g
torporem, pigritiam, tædium, incuriam, a κῆδος *cura, labor, et α* priv. unde ἀκηδὴς est *expers laboris, piger, incurius, negligens, torpidus*, qui et Latinis *acedus* dicitur. Interdum tamen ἀκηδία quoque *anxietatem, mœrorem, tristitiam* notat, ut sit positum pro ἀηδία. Nam ex mœrore, anxietate animi, ac displicentia sui pigritia in- h
terdum oriri solet. V. Sturzium de Dialecto Alex. pag. 32. כֵּהָה, *contractio*. Ies. LXI. 3. καταστολὴν δόξης ἀντὶ πνεύματος ἀκηδίας, amictum gloriæ pro spiritu mœroris. Scilicet כָּהָה haud raro de animo dicitur, et tunc notat *pusillanimis fuit, animo defecit*. — תּוּגָה, *mœror, mœstitia*. Ps. CXVIII. 28. ἐνύσταξεν ἡ ψυχή μου ἀπὸ ἀκηδίας, dormitavit i
anima mea præ mœrore. Bar. III. 1. πνεῦμα ἀκηδιῶν, spiritus anxietatum, h. e. animus valde anxius. Sir. XXIX. 6. λόγοι ἀκηδίας, sermones tristitiæ, h. e. tristes querelæ de rebus minus prospere ac feliciter gestis. Confer ad h. l. Kuhnium Quæst. Philol. Pent. IV. Quæst. 3. p. 5. seq. Alii λόγοι ἀκηδίας videntur esse λόγοι ὕβρεως, ut huc re- k
spexerit Hesychii glossa: ἀκηδία, αἰσχύνη, ὕβρις. Suidas: Ἀκηδία, ῥᾳθυμία, ἀχθηδὼν, λύπη. Hesychius: Ἀλυχή, ἀδημονία, ἀκηδία, quod in ἀηδία non mutem.

ἈΚΗΔΙΆΖΩ, *anxius sum, mœreo, tristitia afficior*. *אֶתְכְּרִיַּת Chald. præt. fœm. Ithpehel, *dolore, tristi-*

a tia affecta est. Dan. VII. 15. sec. Chis. ἀκηδιάσας ἐγὼ Δανιὴλ ἐν τούτοις, ego Daniel territus aut perturbatus sum in his. — עָטַף, *tegor, obruor.* Psalm. LX. 2. ἐν τῷ ἀκηδιάσαι τὴν καρδίαν μου, cum triste esset cor meum. Psalm. CXLII. 4. ἠκηδίασεν ἐπ' ἐμὲ τὸ πνεῦμά μου. Scilicet vox עָטַף, ut omnia verba *tegendi* apud Orientales, notat *animi deliquium*
b *pati, animo tristi ac demisso esse.* Sir. XXII. 14. οὐ μὴ ἀκηδιάσῃς ἐν τῇ ἀπονοίᾳ αὐτοῦ, ne in anxietatem venias propter amentiam ejus.

'ΑΚΗΛΙ'ΔΩΤΟΣ, *immaculatus, maculæ expers, purus, incorruptus.* *שָׁנוּן part. Pah. a שָׁנַן *acuere.* Prov. XXV. 18. τόξευμα ἀκηλίδωτον sec. cod. Alex. et ed. Ald. Sed lectio hæc vitiosa visa est Bielio, judi-
c canti reponendum esse ἀκιδωτὸν, ut legitur in Vat. Sed recepta quoque lectio defendi potest, nam sagitta acuta est etiam polita, atque squalor et ferrugo ferrum quoque hebetare solet. Sap. IV. 9. βίος ἀκηλίδωτος, vita pura et immaculata. Philo de Præm. Sacerd. pag. 571. ubi ἐγχεάτωσαν dicitur καθαρὰ καὶ ἀκηλίδωτος ἀρετή. Sap. VII. 26. ἔσοπτρον ἀκηλί-
d δωτον, *speculum purum,* cui nulla macula adhæret, aut secundum Grotium: *speculum non mentiens,* qualia sunt plana, non media depressa, non elata, non aversa, non obliqua. Vide Plin. XXXIII. 9. Κηλὶς est *quodvis vitium.* Gloss. MSS. τῆς παναρέτου· 'Ακηλίδωτος, ἀμόλυντος. Hesych. 'Ακηλίδωτον, ἄσπιλον, καθαρόν.

'ΑΚΙΔΩΤΟ'Σ, *cuspide, acie instruc-*
e *tus, cuspidatus, spiculatus.* שָׁנוּן part. Pah. a שָׁנַן *acuo.* Prov. XXV. 18. sec. Vat. τόξευμα ἀκιδωτὸν, *sagitta cuspidata, acuta.* V. supra s. v. ἀκηλίδωτος. Sic et Polluci L. X. sect. 133. *hami, cuspide acuta instructi,* vocantur ἄγκιστρα ἀκιδωτά. Suidæ ἀκιδωτὸν est τὸ ἔχον ἀκίδας, ac Hesychio 'Ακιδωτὸν βέλους (scil. μέρος) exponitur γλωχὶς σιδήρου, cuspis fer-
rea. Sic enim legendum suspicatus f
est Bielius pro 'Ακιδωτὸν, βέλος χωρὶς σιδήρου.

'ΑΚΙΝΑ'ΚΗΣ, *acinaces, gladius Persicus, qui a femore suspendebatur.* Judith XIII. 8. καθεῖλε τὸν ἀκινάκην αὐτοῦ ἀπ' αὐτοῦ; et ib. XVI. 7. διῆλθεν ὁ ἀκινάκης τὸν τράχηλον αὐτοῦ. Confer Relandi Diss. Miscell. Part. II. pag. 111. et Bocharti Hieroz. P. I. p. 140. g

*'ΑΚΙΝΔΥΝΕΥ'Ω, *sine periculo sum, liber a periculo sum, tutus sum.* Vox hæc, in omnibus quidem Lexicis omissa, reddenda esse mihi videtur Theodotioni Job. XXXIV. 9. pro Hebr. סָכַן, *proficere, utilitatem percipere,* ubi verba οὐ κινδυνεύσει ἀνὴρ ἐν τῷ εὐδοκιμῆσαι αὐτὸν μετὰ θεοῦ, non periclitabitur vir, quando Deo probabitur, uti nunc in Hexaplis h
leguntur, sensum prorsus contrarium exhibent ei, quem postulat textus Hebraicus, ubi legitur: non prodest homini, quum Deum amore complectitur. Sine dubio Theodotion scripsit: οὐκ ἀκινδυνεύσει ἀνὴρ, non ab omni periculo ac malo liber erit, aut illud οὐ ante κινδυνεύσει tollendum est sensu prorsus eodem. Fortasse tamen et hac conjectura i
supersedere possemus, si verba Theodotionis interrogative acciperentur. Adjectivum ἀκίνδυνος sæpius legitur apud Hippocratem. Vide Dieterichii Iatreum Hippocrat. p. 151.

'ΑΚΙ'ΝΗΤΟΣ, *immobilis, immotus.* לֹא סוּר, *non recedo.* Ex. XXV. 15. ἀναφορεῖς ἀκίνητοι. Præterea legitur hæc vox apud LXX Job. XXXIX. 26. ἀκίνητος καθορῶν τὰ πρὸς τὸν Νότον. Bocharto in Hierozoico P. II. Lib. II. cap. 19. T. III. pag. 10. ed. rec. LXX de suo addidisse videntur ἀκίνητος καθορῶν, ut sensus esset clarior. Mihi autem vox ἀκίνητος ad לְתֵימָן (*ad austrum*) referenda esse videtur, quasi a יָמַן sive אָמַן vox derivanda esset. Est autem

אָמֵן proprie *firmus, stabilis, inconcussus fuit.* Origenes hoc non animadvertens, ac deesse hujus vocabuli interpretationem ratus, ex Theodotione illud καθαρῶν τὰ πρὸς τὸν Νότον adjecit. 3 Macc. VI. 19. ἀκινήτοις πέδαις, firmissimis, nunquam relaxandis vinculis.

ἈΚΙ'Σ, *cuspis, mucro, acies:* item *telum cuspidatum.* Legitur hæc vox
b apud LXX Job. XVI. 10. ἀκίσιν ὀφθαλμῶν ἐνήλατο. Trommius in Concordantiis ἀκίσιν retulit ad Hebr. צַר *hostis, adversarius,* ut legerint LXX צָרַי pluralem ex צִיר: Bielius autem (cui equidem lubens accedo) ad verba: יִלְטוֹשׁ עֵינָיו לִי, *acuet oculos suos mihi.* Conf. infra s. v. ἐνάλλομαι.

ἈΚΛΕΗ'Σ, *inglorius, probrosus.*
c 3 Macc. IV. 12. τὴν ἀκλεᾶ ταλαιπωρίαν, *probrosam* miseriam. Herodot. Lib. I. init.

ἈΚΛΕΩ'Σ, *inglorie.* 3 Macc. VI. 34. hostes Judæorum dicuntur ἀκλεῶς ἐσβεσμένοι, inglorie extincti. Hesych. ἀκλεῶς, ἀδόξως.

ἈΚΛΗΡΕ'Ω, *exsors sum, sorte privatus sum, infelix sum.* 2 Macc. XIV. 8. ἡμῶν γένος οὐ μικρῶς ἀκληρεῖ, gens
d nostra non parum, i. e. valde, infelix est. Sic Diodoro Siculo Lib. III. p. 150. μυριάδες ἀκληρούντων ἀνθρώπων sunt myriades hominum profligatæ vel miserrimæ sortis. Phavorin. ἀκληρούντων, δυστυχούντων. Idem: ἀκληρεῖ, οὐ μετέχει, οὐ κεκλήρωται, ἢ χωρὶς κλήρου.

ἌΚΛΗΤΟΣ, *invocatus* (Cornel. Nep. V. 4. 3.) *non invitatus.* אֲשֶׁר
e לֹא יִקָּרֵא, *qui non vocabitur.* Esther. IV. 10. ὃς εἰσελεύσεται πρὸς τὸν βασιλέα ἄκλητος.

*ἈΚΛΗ'ΤΩΣ, *sine vocatione, invitatione,* i. q. ἀκλητί. Adverbium hoc in Lexicis vulg. omissum legitur Esther. IV. 11. in vetere altera et in edit. Origenica pro אֲשֶׁר לֹא יִקָּרֵא, *qui non vocabitur;* ac paulo post: πῶς εἰσελεύσομαι νῦν ἀκλήτως pro ἀκλήτως, ubi in textu f est וַאֲנִי לֹא נִקְרֵאתִי *et ego non sum vocata.*

ἈΚΛΙΝΗ'Σ, *indeclinabilis, stabilis.* בַּל יִמּוֹט, *non dimovebitur.* Symm. Job. XLI. 14. Ita Bielius. Mihi autem magis verosimile est, ἀκλινὴς apud Symmachum ad דָּבֵק referendum esse, quod notat *invicem cohærent,* aut totam formulam spectandam esse, quia h. l. paulo li- g berius transtulit.

ἌΚΜΑ, *indigentia.* 2 Macc. I. 7. ἐν τῇ θλίψει καὶ ἐν τῇ ἄκμῃ (sic enim legendum visum est Bielio pro impresso ἀκμῇ) τῇ ἐπελθούσῃ ἡμῖν, in afflictione et indigentia nobis superveniente. Jungitur ibi voci θλίψις. Hesych. Ἄκμα, νηστεία, ἔνδεια. Vide infra s. v. ἀκμή.

ἈΚΜΑ'ΖΩ, *floreo ætate, ætate sum* h *firma, polleo, vigeo, floreo re quacunque.* גָּדַל, *magnus sum, cresco.* Hebr. Int. Ez. XVI. 7. ἤκμασας, *adulta facta es.* —*בָּחַל, *fastidivit, nauseavit.* Symm. Zach. XI. 8. Scil. בָּחַל in l. Chald. s. Talmud. notat *maturescere cœpit,* unde בֹּחַל *res quævis nondum matura.* Aquila ibidem pro eadem voce πικράζειν usus est. i

ἈΚΜΑΙ'ΟΣ, *florens ætate, juvenis, adultus, viribus valens, vegetus.* 3 Macc. IV. 8. μετὰ ἀκμαίας καὶ νεανικῆς ἡλικίας.

*ἈΚΜΑΙ'ΩΣ, *in flore, cum vigore.* 3 Macc. VI. 34. sec. cod. Alex. ἀκμαίως ἐσβεσμένοι, ubi reliqui libri ἀκλεῶς habent, quod vide supra.

ἈΚΜΗ', *cuspis, acies, maturitas, s. flos ætatis, juventus, vigor, rei ali-* k *cujus summum incrementum, summus gradus.* עֶדְנָה, *oblectatio, voluptas.* Symm. Gen. XVIII. 12. μετὰ τὸ παλαιωθῆναί με, ἐγένετό μοι ἀκμή, postquam vetustate consenui, redeat mihi vigor ætatis. Sensum bene

a expressit, nec male Bielius ad h. l. attulit locum Æliani V. H. Lib. III. c. 18. sub fin. τὸ μὲν γὰρ γῆρας ἀποῤῥίψας, ἐπὶ τὴν ἀκμὴν ὑποστρέψει. — עַל מוּת, *super morte*. Theod. et Ed. VIta Psalm. IX. 1. ὑπὲρ ἀκμῆς τοῦ υἱοῦ, *de florida ætate filii*. Legerunt contracte tanquam unam vocem עלמות, ac si esset idem quod עֲלוּמִים *adolescentia*. Sir. XXIV.
b 19. τέκνον, ἀκμὴν τῆς ἡλικίας σου συντήρησον ὑγιῆ, ubi in altero membro ἰσχὺς dicitur. Josepho Antiq. Jud. VII. 4. p. 372. οἱ ἐν ἀκμῇ τῆς ἡλικίας dicuntur illi, *qui ad arma ferenda sunt validi*. 2 Macc. I. 7. ἐν τῇ θλίψει καὶ ἐν τῇ ἀκμῇ τῇ ἐπελθούσῃ ἡμῖν. Locus hic varie explicatur. Baduello ἀκμὴ est acris et vehemens malorum aut hostium incursio, sive incre-
c mentum, quo mala suum habent vigorem et vim. Bretschneidero autem *dolor acerbus, qui excitari solet cuspide pungente, calamitas atrox*. Bielius loco ἀκμῇ reponere malebat ἄκμῃ, ut supra dictum est. Equidem assentior Grotio, qui ἐν τῇ θλίψει καὶ ἐν τῇ ἀκμῇ recte judicat esse pro ἐν τῇ ἀκμῇ τῆς θλίψεως, in summis calamitatibus. Ἀκμὴ enim
d aliis substantivis additum haud raro *summum gradum* indicat. Ælian. V. H. L. II. c. 10. ἡ ἀκμὴ τῆς εὐτυχίας, *supremus felicitatis gradus*. Joseph. A. J. Lib. XIX. cap. 1. p. 927. ed. Haverc. ἀκμὴ κακοῦ. Ammian. Marcell. 26. 9. p. 364. χειμὼν ἐν ἀκμῇ ἦν. Joseph. de Bell. Jud. Lib. I. c. 14. p. 88. ed. Hav. De *morbo* ἀκμὴν quoque usurpari docuit Stephanus
e in Thes. s. h. v. Confer quoque D'Orville ad Charit. Aphrod. p. 383. 2 Macc. IV. 13. ἀκμή τις Ἑλληνισμοῦ, intensum studium se conformandi moribus et institutis Paganorum : ubi ἀκμὴ necessario notat *studium alicujus rei*, et quidem *acre ac intensum*, nam in sequentibus explicatur per πρόσβασις ἀλλοφυλισμοῦ. Hesych. ἀκμαῖς, ὀξύτησιν : ὀξύτης autem notat *studium acre*. 2 Macc. XII. 22. ταῖς τῶν ξιφῶν ἀκμαῖς ἀναπείρεσθαι, gladiorum mucronibus transfigi. f Hesych. ad h. l. ἀκμαῖς, ὀξύτησιν. Lex. Vet. Ἀκμὴ, *maturitas, vigor*. Suidas: ἀκμὴ, νεότης. Vide quoque Drusium in Fragm. Vett. Intt. GG. p. 27.

ἌΚΜΩΝ, *incus*. פֶּלַח *fragmentum, segmentum*. Job. XLI. 16. ἕστηκε δὲ ὥσπερ ἄκμων ἀνήλατος. Alia hic metaphora pro more suo usi sunt, sen- g
su tamen non mutato; nam incus et lapis molaris inferior (hunc enim notat h. l. פֶּלַח, ut docuit Schultensius in Commentario ad h. l.) duritie parum differunt. Sir. XXXVIII. 33. χαλκεὺς καθήμενος ἐγγὺς ἄκμονος.

ἈΚΟΗ', *auditus, auditio, auscultatio, nuntium, fama, rumor*, item *auris*. — אֹזֶן, *auris*. Symm. 1 Sam. XX. 2. Suid. ἀκοὴ, τὸ μέρος τοῦ σώματος. h — *מִשְׁמָע, *auditum*, seu *id de quo auditur*. Symm. Ies. XI. 3. — מַשְׁמִיעַ part. Hiph. a שָׁמַע, *audire faciens*. Ies. LII. 7. πόδες τῶν εὐαγγελιζομένων ἀκοὴν εἰρήνης. Legerunt sine dubio מִשְׁמָע, quanquam ἀκοὴ quoque de *nuntium afferentibus* explicari potest. — מִשְׁמַעַת, *auditio*, etiam *interior ad audiendum admissio*. 2 Sam. XXIII. 23. ἔταξεν αὐτὸν i Δαβὶδ πρὸς τὰς ἀκοὰς αὐτοῦ, constituit eum David, ut sibi esset a secretis. Vulg. *auricularius*. — עָנָה Pih. *affligo*. Nah. I. 12. ἡ ἀκοή σου οὐκ ἐνακουσθήσεται ἔτι : ubi עִנִּתֵךְ pro *cantilena tua* acceperunt, nam עָנָה aliquando hoc significat: *cantilena tua non cantabitur amplius*. — *שָׁמַע, *audio*. Deut. XXVIII. 15. ubi huic voci apud Inc. ἀκοῇ ἀκούειν respon- k
det. — שָׁמוֹעַ, שְׁמוֹעַ, infin. *audiendo*. Ex. XV. 26. XIX. 5. Deut. XI. 13. et XV. 5. in quibus locis formula ἀκοῇ ἀκούειν occurrit. 1 Sam. XV. 22. ἰδοὺ ἀκοὴ ὑπὲρ θυσίαν, *obedientia sacrificio longe est præstantior*.

a 2 Sam. XXII. 45. *εἰς ἀκοὴν ὠτίου ὑπήκουσέ μοι*, ad nutum mihi obtemperat. Job. XXXVII. 2. — שְׁמוּעָה et שְׁמֻעָה, *rumor, fama, sermo, nuntium*. 1 Sam. II. 26. *οὐκ ἀγαθὴ ἡ ἀκοὴ, ἣν ἐγὼ ἀκούω*, non bonus est *rumor*, quem ego de vobis audio. Suidas h. l. laudans: *ἀκοὴ, ἡ φήμη*. 2 Sam. XIII. 30. *ἡ ἀκοὴ ἦλθεν πρὸς Δαβὶδ*, ubi in Compl. legitur *ἀγγελία*.
b Conf. quoque 1 Reg. II. 28. 1 Reg. X. 7. *ἐπὶ πᾶσαν τὴν ἀκοὴν*, quam ego audieram, coll. 2 Paral. IX. 6. Ps. CXI. 6. *ἀκοὴ πονηρὰ, fama* sinistra, coll. Jer. XLIX. 22. Ies. LIII. 1. *τίς ἐπίστευσε τῇ ἀκοῇ ἡμῶν*, quis fidem habet *prædicationi* vel *concioni* nostræ. Jer. XLIX. 13. *ἀκοὴν ἤκουσα παρὰ Κυρίου*, audivi a Domino, coll. Abd. v. 1. Dan. XI. 44. sec. Chis.
c — שֵׁמַע et שֶׁמַע idem. Ex. XXIII. 1. Psalm. XVII. 48. *εἰς ἀκοὴν ὠτίου ὑπήκουσέ μου*, ad *nutum* mihi obtemperabat, coll. 2 Sam. XXII. 45. Jer. XXXVII. 4. Hos. VII. 12. *ἐν τῇ ἀκοῇ θλίψεως*, calamitate, quam sæpius ipsis sum comminatus. Hab. III. 1. *εἰσακήκοα τὴν ἀκοήν σου*, audivi *quod dixisti* aut *comminatus es*. — *שִׁמְעָה. Jer. VI. 24. — שָׁמֹר infin.
d *observando*. Deut. XI. 22. *ἐὰν ἀκοῇ ἀκούσητε πάσας τὰς ἐντολὰς*, si *obtemperaveritis* omnibus præceptis. Sap. I. 9. *λόγων αὐτοῦ ἀκοὴ πρὸς κύριον ἥξει*. Sir. XXVII. 15. *ἀκοὴ μοχθηρὰ*, i. q. v. 14. *ἐμφραγμὸς ὠτίων*, est audientibus molestissima. Ibid. XLII. 1. et XLIII. 29. 2 Macc. XV. 40. *τέρπει τὰς ἀκοὰς*, oblectat *aures*.

'ΑΚΟΙ'ΜΗΤΟΣ, *insomnis, non dor-*
e *miens, pervigil*, et ex adjuncto *efficax*, nam, ut recte monuit Bretschneiderus l. l., inest huic vocabulo metaphorice sumto notio *efficaciæ nunquam intermittentis*, quum, qui nunquam sopitur, sed semper est vigil, *efficax* cogitetur. Sap. VII. 11. *ἀκοίμητον τὸ ἐξ αὐτῆς* (scil. *σοφίας*) *φέγγος*, sapientia semper fundit lumen suum, semper efficax est. Usus autem est hac voce, quia sapientiam f
comparat h. l. cum sole, qui vespere occidit, et, ut vulgus loquitur, it cubitum et dormitum. Bielius, quem sequuti sunt Kleukerus et Hasse, *ἀκοίμητος* transtulit per *inextinguibilis*, sensu parum diverso. Suidas: *ἀκατεύναστος, ἀκοίμητος*. Æschyl. Prom. Vinct. v. 138. ubi v. Schol.

'ΑΚΟΙΝΩ'ΝΗΤΟΣ, *incommunica-* g
bilis, non communicandus. Sap. XIV. 21. *τὸ ἀκοινώνητον ὄνομα*, nomen, sc. Dei, non communicandum, seu non tribuendum idolis. Vetitum enim hoc erat Deut. VI. 4. Adde Joseph. A. J. III. 10. 2. Hav.

*'ΑΚΟΛΑΣΙ'Α, *intemperantia, nimia licentia, incontinentia in quocunque rerum genere*. Omisit hoc substantivum Bielius in Thesauro suo, h
quanquam reperitur in Complut. Sir. XXIII. 17. (in aliis 13.) *ἀκολασία ὅρκου μὴ ἐθίσῃς τὸ στόμα σου*, intemperantiæ juramenti ne assuefacias os tuum. 4 Macc. XIII. 7. *τὴν τῶν παθῶν ἀκολασίαν*. Hesychius *ἀκολασία, ἀκρασία*. Apud Josephum A. J. Lib. XX. c. 7. §. 3. (Tom. I. p. 970. ed. Haverc.) de *libidinis intemperantia* usurpatur. i

'ΑΚΟ'ΛΑΣΤΟΣ, *luxuriosus, intemperans, protervus, lascivus, libidinosus*. לֵץ, *derisor, illusor*. Prov. XIX. 29. *ἑτοιμάζονται ἀκολάστοις μάστιγες*, parantur protervis plagæ: ubi *ἀκόλαστος* eum notat, qui se legibus nullis nec divinis nec humanis corrigi ac coërceri patitur. Ib. XX. 1. *ἀκόλαστον οἶνος*, vinum est res, ex qua lascivia facile oritur, k
aut: vinum facile dissolutum reddit. Idem quoque voluit Vulgatus vertens: *luxuriosa res est vinum*. Ibid. XXI. 11. *ζημιουμένου ἀκολάστου*. Æliano V. H. c. 29. *νεανίσκοι ἀκόλαστοι* sunt *adolescentes lascivi, petulantes*. Hesychius: *ἀκόλαστον, θρασὺ, καινὸν, ἀσελγὲς, ὑβριστικόν*. Suidæ etiam *ἀκόλαστον* est *ὑβριστικὸν πρᾶγμα*, ubi

a forte respexit ad Prov. XX. 1. ubi ἀκόλαστον et ὑβριστικὸν junguntur.

ἈΚΟΛΟΥΘΕ'Ω, *sequor, obsequor, obtempero.* אָחוֹר, *retro, retrorsum, a tergo.* Symm. Job. XXIII. 8. ἀκολουθῶ. — *אַחֵר, *alienum.* Inc. Ps. XV. 4. אַחֵר מָהָרוּ, h. e. vel alium Deum festinanter sequuntur, vel ex Dathii versione: *retrorsum* festinant. Inc. ἀκολουθοῦσαι ταχέως. Le-
b git sine dubio אַחַר.—*בוֹא אַחֲרֵי s. הוּבָא, *adducor post.* Inc. Psalm. XLIV. 15. —*אַחֲרֵי, *post.* Symm. 1 Sam. VIII. 3. Idem ib. XV. 11. et Psalm. XLVIII. 18. — אַחֲרֶיךָ, *post te.* Symm. Jud. V. 14. ἀκολουθήσω σοι, *sequar te.* — דָּבַק *agglutinor, adhæreo.* Ruth. I. 14. — *הָלַךְ אָחוֹר, *eo post.* Symm. Job. XXIII. 8. — הוֹבִיל Hiph. a יָבַל,
c *aufero, abduco.* Inc. Psalm. XLIV. 16. — הָלַךְ לְרֶגֶל, proprie *ad pedem eo,* i. e. *vestigia sequor.* 1 Sam. XXV. 42. —*חָרַד *trepido, territus sum.* Symm. 1 Sam. XIII. 7. ἠκολούθησε, *trepide secutus est.* Non male, immo optime. Scilicet postulat hanc interpretationem series orationis, ac admittit usus loquendi: nam חָרַד etiam *festinare* notat, ut
d docuit Simonis in Lex. Hebr. p. 609. seq. unde apparet, quid statuendum sit de conjectura Semleri, qui in Apparatu ad V. T. p. 303. ἐξεθαμβήθη reponere voluit. — יָלַךְ *eo.* Symm. 2 Sam. III. 16. ubi sequitur אַתְ. Confer sequentia. LXX Num. XXII. 20. ἀκολουθήσω αὐτοῖς. 1 Reg. XIX. 20. ἀκολουθήσω ὀπίσω σου, sequar te. Eadem formula lo-
e quendi legitur quoque Ies. XLV. 14. — *מֵאַחַר *de post.* Symm. Ps. LXXVII. 71. — *נִפְרַד, *separor* aut *separo me.* Symm. Hos. IV. 14. Scil. הִפְרִד notat h. l. *separare se ab aliquo, eo consilio, ut alium sequaris.* — *עָקֵב, *calcaneus, planta.* Symm. Psalm. XL. 10. ἀκολουθῶν. Scilicet malo sensu h. l. ἀκολουθεῖν adhibetur, ut sit *a tergo aliquem sequi et quidem malo animo, insidias* f
struendi causa. — פָּנָה, *aspicio,* it. *converto.* Lev. XIX. 4. ubi in codd. cum ἐπακολουθέω permutatur. Ez. XXIX. 16. — Prol. Sir. ἄλλων τῶν κατ' αὐτοὺς (προφήτας) ἠκολουθηκότων, aliorum prophetarum, *qui serius his scriberent,* ubi ἀκολουθέω est *subsequor, excipio.* Judith. XII. 2. τὰ ἠκολουθηκότα μοι, scil. ὑποστήματα, cibi, quos secum *attulerat* ad castra, g
coll. X. 5. seq. 2 Macc. VIII. 36. διὰ τὸ ἀκολουθεῖν τοῖς ὑπ' αὐτοῦ προστεταγμένοις νόμοις, *obtemperare* legibus ab ipso promulgatis.

*ἈΚΟΛΟΥΘΙ'Α, *series, nexus, consequentia.* 4 Macc. I. 21. παθῶν ἀκολουθίαι, perturbationum vicissitudines.

ἈΚΟ'ΛΟΥΘΟΣ, *sequens, subsequens.* — אַחַר, *post.* Symm. Ps. h
LXVII. 27. ἀκόλουθα. 3 Esdr. VIII. 16. τὰ τούτοις ἀκόλουθα, quæ hæc sequuntur. 2 Macc. IV. 17. ταῦτα ὁ ἀκόλουθος καιρὸς δηλώσει, hæc tempus futurum docebit aut clarum reddet.

ἈΚΟΛΟΥ'ΘΩΣ, *consequenter, convenienter.* 3 Esdr. V. 49. s. 73. Hebr. כְּ Esdr. III. 2. προσενέγκαι ὁλοκαυτώσεις ἀκολούθως. 3 Esdr. V. i
71. Hebr. כַּאֲשֶׁר Esdr. IV. 3. 3 Esdr. VII. 9. Chald. כִּכְתָב, *juxta scripturam,* Esdr. VI. 18. Ibid. VIII. 14.

ἈΚΟΝΑ'Ω (perperam in Bielio ac Trommio legitur ἈΚΟΝΕ'Ω), *acuo, exacuo.* חַדָּה verbale fœm. *acutum.* Prov. V. 4. ἠκονημένον μᾶλλον μαχαίρας διστόμου. — לָטַשׁ, *polio, acuo.* Symm. Ps. IX. 13. τὴν μάχαιραν αὐτοῦ ἀκονήσει, ensem s. ferrum acuet. k
— מְלַטֵּשׁ part. Pyh. a לָטַשׁ. Ps. LI. 2. ξυρὸν ἠκονημένον, novacula acu-

a ta. — *שָׁנַן, *acuo*, οἱ λοιποὶ Prov. XXV. 18. LXX Psalm. LXIII. 3. et CXXXIX. 3. ἠκόνησαν γλώσσας, linguam acuerunt, h. e. callide ac insidiose locuti sunt. — שָׁנוּן, *acutus*. Ps. XLIV. 7. τὰ βέλη ἠκονημένα, quæ verba quoque reperiuntur Ps. CXIX. 4.

*ἈΚΟΝΙΣ. Vox hæc, in Bielii Thesauro ac omnibus, quæ consului,
b Lexicis Græcis omissa, reperitur Psalm. CXXVI. 4. in Ed. VIta, ubi ἀκόνεως νοῦ, *acuminis mentis*, legitur, sed ita, ut, quo pertineat, non satis certo dici possit. Drusius legit ἀκονηθέντος νοῦ. Suspicari aliquis posset, hæc verba ad הַנְּעוּרִים, *juventutis*, referenda esse, ut *filii juventutis* sint *filii acutæ mentis*, ac respexerit auctor hujus versionis
c ad notionem *excutiendi* (tributam huic voci a LXX, qui habent h. l. ἐκτετιναγμένοι), quam tamen sensu metaphorico acceperit: non male et rei pariter ac usus loquendi ratione habita. Mihi tamen in mentem venit, annon loco ἀκόνεως νοῦ reponendum sit ἀκοντιστοῦ, *jaculatoris*, ut ad antecedens גִּבּוֹר referatur. Vox enim גִּבּוֹר in universum *eum*
d notat, *qui in aliqua re aliquid valet, peritum, exercitatum*, adeoque h. l., ubi de sagittis sermo est, *artis jaculandi* s. *sagittandi peritum*. Sed dent alii meliora.

ἈΚΟΝΤΙ'ΖΩ, *jaculor, peto jaculo, idque sive assequaris s. aliter*. Herodot. I. 43. זָרַק, *spargo*. Inc. Lev. I. 5. Scilicet aspersio cum jaculatione aliquam similitudinem habet.
e — יָרָה et הוֹרָה, *jacio, jaculor*. Kal et Hiph. 1 Sam. XX. 19. τρισσεύσω ταῖς σχίζαις ἀκοντίζων, tres jaculabor sagittas, coll. ib. v. 35. et 36. — רָמָה, *jacio, jaculor*. Symm. Psalm. LXIII. 8. ubi non assentiri possum viris doctis, qui statuunt, Symmachum putasse, יֹרֵם esse futurum verbi יָרָה in Hiph., quod *jaculari* significat. Hesych. ἀκοντίζει, ἄνω ῥίπτει, quæ glossa multum valet f
ad illustrationem loci Lev. I. 5. supra allati.

ἈΚΟ'ΝΤΙΟΝ, *jaculum*. חֵצִים, *sagittæ*. Symm. 1 Sam. XX. 36. Hesych. Ἀκόντιον, δοράτιον, μικρὰ λόγχη.

ἈΚΟΝΤΙΣΤΗ'Σ, *jaculator*. מוֹרֶה idem, part. Hiph. a יָרָה, *jaculor, jacio*. 1 Sam. XXXI. 3.

*ἈΚΟΠΙΑ'ΣΤΟΣ, *sine labore ac* g
molestia. Legitur hæc vox a Bielio omissa Sap. XVI. 20. sec. cod. Alex. ἄρτον ἀπ' οὐρανοῦ παρέσχες αὐτοῖς ἀκοπιάστως, ubi ἀκοπιάστως ad Israëlitas pertinet, qui sine labore ac molestia manna in deserto colligebant. Reperitur præterea hoc adverbium apud Schol. Soph. ad Ajac. v. 852.

ἈΚΟΠΙΑ'ΤΩΣ, *sine labore et mo-* h
lestia, i. q. ἀκοπιάστως et ἀκοπητί. Sap. XVI. 20. sec. Vatic. ἕτοιμον ἄρτον αὐτοῖς ἀπ' οὐρανοῦ ἔπεμψας ἀκοπιάτως. Vide artic. anteced.

ἌΚΟΣΜΟΣ, *inornatus, indecorus, inhonestus*. Prov. XXV. 27. οὕτως ἄκοσμον δίκαιον πεπτωκέναι: ubi ἄκοσμον LXX de suo addiderunt perspicuitatis caussa.

ἈΚΟ'ΣΜΩΣ, i. q. ἀκοσμήτως, *con-* i
fuse, inornate, it. *ignominiose*. 2 Macc. IX. 1. ἐτύγχανεν ἀναλελυκὼς ἀκόσμως, reversus erat inhoneste: quibus verbis *fœdam fugam* significat, *indignam ordine militari*, ut recte monuit ad h. l. Baduellus. Respondet nostro: in Unordnung, *in confusion*. Reperitur præterea hoc adverbium apud Schol. Aristoph. Ran. v. 38. et Æschyl. Pers. k
v. 374. Schol.

ἈΚΟΥΣΙΑ'ΖΟΜΑΙ, *involuntarie ago, per imprudentiam pecco*. שָׁגַג, *erro*. Num. XV. 26. τῆς ψυχῆς τῆς ἀκουσιασθείσης καὶ ἁμαρτούσης ἀκουσίως, animæ, quæ nesciens peccavit.

a 'ΑΚΟΥ'ΣΙΟΝ, *involuntarium, peccatum per imprudentiam et errorem commissum.* שְׁגָגָה *error,* etiam *peccatum per errorem ac imprudentiam commissum.* Aqu. ac Theod. Cohel. X. 5. ubi LXX ἄγνοιαν posuerunt. LXX Num. XV. 23. ὅτι ἀκούσιόν ἐστι, quoniam per errorem commissum est; ac paulo post ἤνεγκαν δῶρον περὶ τῶν ἀκουσίων αὐτῶν. — בִּשְׁגָגָה, *per*
b *errorem.* Num. XV. 24. Confer Bonfrerium ad Levit. IV. p. 591.

'ΑΚΟΥΣΙ'ΩΣ, *involuntarie, non sponte, imprudenter, per errorem.* — בִּבְלִי דַעַת, *sine scientia,* h. e. *imprudenter, per errorem.* Deut. XIX. 4. ubi ἀκουσίως cum οὐκ εἰδὼς in codd. permutatur. ὃς ἂν πατάξῃ τὸν πλησίον αὐτοῦ ἀκουσίως, qui alium per imprudentiam occiderit. —
c בִּשְׁגָגָה, *in errore.* Levit. IV. 2. 22. 27. V. 15. Jos. XX. 3. 9. — לִשְׁגָגָה idem. Num. XV. 22. — Præterea legitur Lev. IV. 13. ἐὰν δὲ πᾶσα συναγωγὴ 'Ισραὴλ ἀγνοήσῃ ἀκουσίως: ubi ἀκουσίως de suo addiderunt LXX. Deest quidem in ed. Ald. neque agnoscit Origenes; additum autem videtur ab iis propterea, quia ἀγνοεῖν de *omnis generis peccatis* adhibetur. Adde Eurip. Troad. v. 1011. Plato
d de Rep. Lib. III. p. 412. ult.

'ΑΚΟΥΣΙ'ΩΣ 'ΑΜΑΡΤΑ'ΝΩ, *invite aut ex ignorantia pecco.* כִּסָּה פֶּשַׁע, *tego transgressionem.* Job. XXXI. 33. Sic Bielius Trommium secutus. Verba Græca sunt: εἰ δὲ καὶ ἁμαρτὼν ἀκουσίως, ἔκρυψα, ubi ex collatione luculenter apparet illud ἔκρυψα ad כִּסִּיתִי pertinere, et ἁμαρτὼν ἀκουσίως tantum Hebraico פִּשְׁעִי respondere.

e 'ΑΚΟΥΣΤΗ'Σ, *auditor, qui audit.* Sap. I. 6. τῆς γλώσσης αὐτοῦ ἀκουστής, Deus audit ea, quæ lingua profert, etiam futilia ac inania.

'ΑΚΟΥΣΤΟ'Σ, *audibilis, sub auditum cadens.* נִשְׁמַע, *audior.* Niph. Ex. XXVIII. 35. ἀκουστὴ ἡ φωνὴ αὐτοῦ εἰσιόντι εἰς τὸ ἅγιον, ut audiatur sonitus ejus, quando sanctuarium Jovæ ingreditur. — *תְּרוּעָה, *clangor, vociferatio.* Num. XXIX. 1. f
יוֹם תְּרוּעָה, *dies clangoris,* h. e. quo buccinis clangetur. Samarit. sec. Schol. a Montf. prolatum (quod Apolinario tribuit Cat. Niceph. p. 1371.) ἡμέρα ἀκουστή, ubi LXX habent ἡμέρα σημασίας. Confer ad h. l. Drusium ac Scharfenbergii Anim. P. I. p. 118.

'ΑΚΟΥΣΤΟ'Σ ΓΙ'ΝΟΜΑΙ, *audibilis fio.* שָׁמַע in Kal et Hiph. Gen. g
XLV. 2. ἀκουστὸν ἐγένετο εἰς τὸν οἶκον Φαραώ, audierunt aulici Pharaonis. Ies. XLVIII. 3. et 20. — שֵׁמַע, *auditus.* Ies. XXIII. 5.

'ΑΚΟΥΣΤΟ'Σ ΕΙ'ΜΙ', *audibilis sum.* שָׁמַע Kal. *audio.* Ies. XVIII. 3. ὡς σάλπιγγος φωνὴ ἀκουστὸν ἔσται, cum tubæ sonum audieritis.

'ΑΚΟΥΣΤΟ'Ν ΠΟΙΕ'Ω, *audibile facio.* — *גָּלָה, *revelo.* Symm. 2 h
Sam. VII. 27. V. infra s. v. שָׁלַח. — הִשְׁמִיעַ, *audire facio.* Hiph. a שָׁמַע, *audio.* Aqu. sec. cod. X. Holm. Deut. XXX. 12. ἀκουστὴν ἡμῖν αὐτὴν ποιήσει (?). Symm. Psalm. L. 10. Inc. Jud. XIII. 23. LXX Deut. IV. 36. ἀκουστήν σοι ἐποίησεν τὴν φωνὴν αὐτοῦ, *locutus est.* 1 Sam. IX. 27. ἀκουστόν σοι ποιήσω ῥῆμα κυρίου sec. cod. Alex. et Ald. Sed Vat. pro i
ἀκουστόν σοι ποιήσω habet ἄκουσον, sensu eodem. Ies. XXX. 30. et alibi sæpius. — *שָׁלַח seq. אֶל. Si fides habenda est Montfauconio, verba καὶ ἀκουστὸν ποιήσω σοι in versione Symmachi 1 Sam. XX. 12. ad Hebr. אֶשְׁלַח אֵלֶיךָ, *misero ad te,* referenda sunt, quod etiam locum habere potest, si verba Symmachi ita reddantur: *per legatos s. missos* k
nuntios notum tibi faciam. Sed æque verosimile est, hæc verba ad proxime sequentia וְגָלִיתִי אֶת־אָזְנֶךָ,

a *revelavero aurem tuam*, pertinere, ut adeo duæ versionis, ut sæpe fit, h. l. coaluerint, aut duæ editiones versionis Symmachi laudatæ fuerint. Vide supra s. v. גָּלָה. Sir. XLV. 11. ἀκουστὸν ποιῆσαι ἦχον. Ib. XLVI. 20. ἐν ἤχῳ μεγάλῳ ἀκουστὴν ἐποίησε τὴν φωνὴν, et L. 19. ἀκουστὴν ἐποίησαν φωνὴν μεγάλην.

'ΑΚΟΥΤΙ'ΖΩ, *audire facio*. הִשְׁמִיעַ b idem. Symm. Theodot. Ies. XLIII. 9. Οἱ λοιποὶ ibid. v. 14. LXX Jud. XIII. 23. 2 Sam. XV. 16. sec. Compl. 1 Par. XV. 16. ubi cum φωνῶ in codd. permutatur. Psalm. L. 9. ἀκουτιεῖς μοι ἀγαλλίασιν, annuntia mihi summam illam lætitiam. Cant. II. 14. ἀκούτισόν με τῆς φωνῆς σου. Ibid. VIII. 13. Jer. XLIX. 2. Sir. XLV. 5. ἠκούτισεν αὐτὸν τῆς φωνῆς c αὐτοῦ. Theophylact. Ep. 21. p. 289. T. VIII. Opp. Meursii. Suidas: ἀκουτίσαι, διδάξαι. Confer Interpp. Hesychii in v. ἀκουστήσας et ἀκουστιῶ. Schol. Gregor. Nazianzen. inedit. apud Ruhnk. ad Tim. p. 258. ἐνοτρίζεσθαι τι καὶ ἀκουτίζεσθαι.

*'ΑΚΟΥΤΙΣΤΟ'Σ idem quod ἀκουστός. Vocem hanc a Bielio in Thesauro omissam et omnibus Lexico- d graphis Græcis ignotam exhibet Theodoretus et Codex unus Regius Ps. LXV. 8. ubi pro ἀκουστὴν ποιεῖτε apud Symm. ad Hebr. הַשְׁמִיעוּ legitur ἀκουτιστὴν ποιήσατε.

'ΑΚΟΥ'Ω, *audio, obedio, exaudio, intellego*. אָזְנַיִם dualis ab אֹזֶן, *aures*. Job. XIII. 17. ἀναγγελῶ γὰρ ὑμῶν ἀκουόντων. Sensum expresserunt. Ez. IX. 5. et X. 13. — *גּוּר, e *metuo*. Deut. XVIII. 22. ubi pro לֹא תָגוּר מִמֶּנּוּ, *non timebis ab eo*, in nonnullis libris teste Bosio legitur οὐκ ἀκούσεσθε αὐτοῦ, non ei fidem habebitis, sensu eodem. Sermo enim ibi est de vaticiniis falsorum prophetarum, quæ fidem nullam merebantur, nec adeo metuenda erant. — דַּעַת, *scientia*. Ies. XXXII. 4. καρδία τῶν ἀσθενούντων προσέξει τῷ ἀκούειν. Pro ἀκούειν, quod in marginem f rejecit, Grabius in textu posuit νοεῖν, partim e MS. Regio, partim ob textum Hebr. Sed cum voces νοεῖν et ἀκούειν parum habeant similitudinis, e præcedentibus originem lectionis ἀκούειν petere mallem. Cum enim eadem vox in fine v. 3. præcesserit, ea vel librario ob oculos versata est, vel in mentem recurrit, ita ut pro νοεῖν scriberet ἀκούειν. Sed g ut ingenue profitear, quod sentio, recepta quoque lectio defendi potest. — דָּרַשׁ seq. לְ, *colo*. 3 Esdr. V. 69. coll. Esdr. IV. 2. — הֶאֱזִין Hiph. *aures præbeo, auribus percipio*. 2 Par. XXIV. 19. Ies. XXXII. 9. — הִקְשִׁיב Hiph. *auscultio, attendo*. 2 Par. XX. 16. Ies. XLVIII. 18. εἰ ἤκουσας τῶν ἐντολῶν μου, utinam attenderes s. morem gereres legibus h s. præceptis meis. Jer. VI. 10. 17. et XVIII. 18. ubi ante ἀκουσώμεθα inserendum est οὐκ, ut legitur in Compl. Cod. Syr. Hex. et Theodoreto. — הִשְׁמִיעַ *audire facio*, etiam *audio*. 1 Sam. IX. 27. sec. Vat. ἄκουσον ῥῆμα Θεοῦ, quæ lectio quanquam quodammodo excusari potest, quippe sensus ex ea non mutatur, tamen pro ἄκουσον scrip- i tum fuisse ἀκουστὸν scil. ποίησον (ut Alex. et Ald. habent) probabile est. — *זְעָקָה, *clamor*. Prov. XXI. 13. ὃς φράσσει τὰ ὦτα αὐτοῦ τοῦ μὴ ἀκοῦσαι ἀσθενοῦς, ubi τοῦ μὴ ἀκοῦσαι Hebr. מִזַּעֲקַת *a clamore* respondet, ac sensum expresserunt. — יָצָא, *exeo*. 2 Par. XXVI. 15. ἠκούσθη ἡ κατασκευὴ αὐτῶν ἕως πόῤῥω, audiebatur instructio illorum longe lateque, vel fama k instructionis illorum longe dimanabat. Scilicet יָצָא quandoque de re usurpatur, quæ *late propagatur*, v. c. de fama alicujus rei, uti h. l. Idem valet de altero loco Esth. VII. 8. ubi verba Hebraica הַדָּבָר יָצָא מִפִּי הַמֶּלֶךְ LXX brevitati stu-

a dentes et ad Hamanem referentes transtulerunt: ἀμὰν δὲ ἀκούσας, sensu eodem. — *נִמְהַר, Niph. *festino.* Symm. Ies. XXXII. 4. sec. Hex. נִמְהָרִים, *festinantes, præcipitati,* per ἀκούοντες reddidit. Sed vitiosa hic sunt Hexapla, et ἀκούοντες rejiciendum est ad שֹׁמְעִים v. 3. — נִפְתַּח *aperior.* Ies. XXXV. 5. ὦτα κωφῶν ἀκούσονται, ubi Hebraismum
b satis notum bene interpretati sunt. — *עָנָה, *respondeo, exaudio.* Symm. Ies. XXX. 19. in notione *exaudiendi,* ubi LXX ἐπήκουσεν habent. — רָאָה, *video.* Inc. 2 Sam. XVIII. 29. Verba sensuum sæpe apud Hebræos invicem permutantur. Ἀκούειν pro *spectare* legitur apud Musæum v. 5. ubi vid. Schraderus. — שְׁמוּעָה, *auditio.* Ies. XXVIII.
c 19. — שָׁמַע, *audio.* Gen. III. 8. ἤκουσαν τῆς φωνῆς κυρίου, audierunt vocem Jovæ. Sic cum *genitivo* construitur ib. v. 10. et IV. 22. Cum *accusativo* vero ibid. XI. 7. XXXI. 1. Exod. II. 15. Gen. III. 17. ὅτι ἤκουσας τῆς φωνῆς τῆς γυναικός σου, quoniam uxori *obtemperasti.* Gen. XI. 7. ἵνα μὴ ἀκούσωσιν ἕκαστος τὴν φωνὴν τοῦ πλησίον, ut non *intellegat*
d unusquisque linguam proximi, coll. Gen. XLII. 23. Gen. XLIX. 2. ἀκούσατε περὶ τοῦ πατρὸς ὑμῶν, audite patrem vestrum. Ex. XVI. 20. οὐκ ἤκουσαν Μωϋσῆ, non *obediebant* Mosi. Sic quoque legitur Deut. XI. 27. et XIII. 4. Confer Fesselii Advers. SS. Lib. VIII. c. 1. p. 212. 1 Sam. XII. 15. ubi ἀκούειν est *exaudire,* et cum εἰσακούειν in codd. permutatur,
e coll. Ex. XVIII. 24. Psalm. VI. 9. et XVII. 8. — *שְׁמַע Chald. idem. Dan. III. 5. 7. V. 15. VI. 14. etc. — שָׁמַע בְּאָזְנֵי, *audio auribus.* Job. XXVIII. 22. — שָׁמַע שְׁמוּעַ, *audiendo audio.* Job. XIII. 17. — שָׁמַר, *observo.* Deut. XI. 21. XXXI. 12. Jos. XXII. 2. ubi perperam nonnulli statuunt LXX שְׁמַעְתֶּם legisse. Sirac. XXV. 9. ἀκουόντων, *docilium, intellegentium* et *obedien-* f *tium.* Ibid. v. 18. ἀκούσας, audiens alios queri de uxoris suæ morositate et morum asperitate. Mallem tamen legere ἀκουσίως, ut habet Compl. Sir. XXIX. 28. πικρὰ ἀκούσῃ. 2 Macc. X. 13. προδότης παρέκαστα ἀκούων, cum ubicunque proditor *audiret.* Scil. ἀκούειν, ut Latinum *audire,* est interdum, ut h. l., *vocari, appellari, circumferri.* Polyb. III. 94. 8. κακῶς g ἀκούειν παρά τινι. Dio Cass. p. 480. ed. Reim. δεινῶς ἀγανακτῶν, ὅτι κακῶς ἤκουε. Conf. quoque Stephanum in Thes. L. Gr. s. h. v.

ἈΚΟΥ´Ω, ἈΚΟΥ´Ω, *audio, audio.* הַקְשִׁיב. Ies. LI. 4.

ἈΚΟΥ´Ω ΒΑΡΕ´ΩΣ, *difficulter audio.* הִכְבִּיד Hiph. *aggravo.* Ies. VI. 10. τοῖς ὠσὶν αὐτοῦ βαρέως ἤκουσαν.

ἈΚΟΥ´Ω ΠΛΕΙ͂ΟΝ, *plus audio,* h h. e. *majorem intellegentiam consequor;* nam ἀκούειν interdum est *discere, intellegere.* הוֹסִיף לֶקַח *adjicio perceptionem.* Prov. XVI. 11.

῎ΑΚΡΑ, ἡ, pr. *summum cacumen montis,* deinde i. q. ἀκρόπολις, *arx, munitio.* מִלּוֹא nomen proprium. 2 Sam. V. 9. 1 Reg. XI. 15. 27. Habuerunt scil. nomen proprium pro i nomine appellativo, quod *castellum cum vallo* notat. — *צְרִיחַ, *arx montana, turris elata.* Jud. IX. 46. sec. Oxon. In Ald. et Compl. legitur ὀχύρωμα. — *קָצֶה, *extremum, finis.* Theod. Ies. LVI. 11. מִקְצֵהוּ, ἐπ' ἄκρῳ αὐτοῦ, ubi melius apud alios legitur ἀπ' ἄκρου αὐτοῦ. — *רֹאשׁ, *caput, summitas.* Aqu. Symm. 2 Sam. XV. 32. Vulg. *summitatem.* k Ib. XVI. 1. 1 Macc. I. 35. ubi videndus Michaëlis in Anim. ad Vers. Germ. p. 31. seq. Ib. IV. 2. ubi οἱ υἱοὶ τῆς ἄκρας, filii arcis, dicuntur *habitatores* vel *defensores*

a arcis. 4 Macc. IV. 20. ἐπ' αὐτῇ τῇ ἄκρᾳ, h. e. ἐν ἀκροπόλει, coll. 1 Macc. I. 15.

*ἌΚΡΑΤΟΣ, *merus, non mixtus.* חֵמָה *æstuans ira.* Jer. XXV. 15. ποτήριον τοῦ οἴνου τοῦ ἀκράτου, poculum vini meri. Legerunt sine dubio חֶמֶר, quod *merum* notat. — חָמַר, *turbidus sum.* Symm. et LXX Ps. LXXIV. 7. Legerunt et hic חֶמֶר.

b Lectu digna de h. l. habet Starckius in Carminibus Davidis Vol. I. p. 275. qui putat, formulam οἶνος ἄκρατος *h. l.* ad illud mixtionis genus respicere, quo tres aquæ partes cum quarta vel quinta parte vini in calice simul miscere solebant veteres, ut temperet animosum lympha vinum. 3 Macc. V. 2. οἶνος ἄκρατος, *merum.* Hesych. ἄκρατος, ἀμιγής,
c ἀσυγκέραστος. Xenophon apud Suidam in Ἄκρατος· πάνυ δὲ ἦν ὁ οἶνος ἄκρατος, εἰ μή τις ὕδωρ ἐπιχέοι. Confer Schefferum ad Ælian. V. H. Lib. II. cap. 11.

*ἈΚΡΕ΄ΜΩΝ, *ramus quivis,* speciatim, *ramus major, prægrandis.* Vocabulum נֵצֶר, *surculus,* Aquila Ies. XI. 1. teste Hieronymo ἀκρέμονας seu potius ἀκρέμων, quo casu
d Hexaplis inserendum erat, (ut recte monuit Kreyssigius in Symbol. P. II. p. 8.) interpretatus est. Vide Montf. ad Hex. h. l. et cap. XIV. 19. Hesych. ἀκρέμονες, βλαστοί, κλάδοι.

ἈΚΡΙΒΑ΄ΖΩ, *diligenter indago, probo,* item *exacte, curate describo* ac *definio, diligenter constituo.* — חָקַק, *excido, delineo,* etiam *decerno, statuo.*
e Aqu. Theod. Prov. VIII. 27. ubi ἀκριβάζειν γῦρον non est *accurate describere circulum,* sed *circulo.* Vulg. *quando certa lege et gyro vallabat abyssos.* Legitur quoque hæc vox apud eosdem ibid. v. 15. ἀκριβάσονται δίκαιον, accurate decernent, quod justum est. — *חָקַר, *investigo, exploro.* 2 Paral. IV. 18. sec. Compl. — חֻקֹּת, *statuta.* Inc. Lev. XVIII. 26. — מְחֹקֵק, *decernens, legislator,* f
qui accurate leges describit, doctor. Aqu. Gen. XLIX. 10. ubi de doctore et interprete legum oraculorumque divinorum explicandum est. V. Fischeri Clavem p. 18. seq. ac Drusium in Fragm. p. 72. Confer quoque Theodot. Psalm. LIX. 8. — צְבִי, *decus.* Aqu. et LXX sec. Compl. 2 Sam. I. 19. ἀκρίβασαι, al. ἀκρίβασον. Cappellus in Crit. S. p. g
882. ed. rec. existimat, eos loco הַצְּבִי legisse הַצְפִּי *speculare, considera,* ut sit Imp. Hiph. a rad. צָפָה, contra quem recte observavit Scharfenbergius, eos aberrasse non a lectione, sed interpretatione vulgata, ratos nempe, הַצְּבִי esse imper. Hiph. verbi יָצַב, quod Chaldæis est *diligenter cognoscere et explorare verum, vero insistere et inniti,* unde h
Dan. VII. 16. Chald. יַצִּיבָא a LXX et Theod. per ἀκρίβεια redditur. Confer quoque ibid. v. 19. Buxtorfius in Anticr. p. 778. statuit, illos respexisse ad חָשַׁב per commutationem ח et ה, item צ et שׁ, quod alias ab ipsis non infrequenter factitatum, simulque addit, lectionem genuinam LXX h. l. esse στήλωσον, quod habent editt. pleræque et me- i
liores. Sir. XLVI. 18. ἐν πίστει αὐτοῦ ἠκριβάσθη προφήτης, in fide sua *probatus est* propheta.

ἈΚΡΙ΄ΒΑΣΜΑ, *accurate constitutum, statutum exactum et accuratum, quod exacte observandum proponitur, lex, præceptum.* Vocabulum hoc, quo caret Thesaurus Stephani, legitur pro חֹק *statutum* apud Aquilam Deut. VI. 17. et 20. in Ed. Vta Ps. k
XCVIII. 23. ac apud Inc. (qui sine dubio Aquila est) 1 Reg. II. 3. — מִשְׁפָּט, *jus, judicium.* Inc. Lev. XVIII. 5. Scilicet מִשְׁפָּט etiam de *legibus* et *institutis divinis* adhibetur,

a ut satis notum est. — *מִקְדָּשׁ, *sanctuarium.* Inc. Lex. XIX. 30. ex falsa quidem interpretatione, per se tamen non incommoda. — *פִּקּוּד, in plur. פִּקּוּדִים, *mandata, cum cura commissa.* Inc. (Aquila sine dubio, e conjectura Montf.) Psalm. XVIII. 9. ἀκριβάσματα, ubi non assentiri possum Fischero, qui in Clavi Verss. GG. V. T. p. 19. A-
b quilam loco פִּקּוּדֵי legisse putat חֻקֵּי, aut, quod paulo propius accedit ad figuram literarum τοῦ פקודי, חֻקּוֹת. Nam vox Hebraica, quæ in textu legitur, eandem significationem habet.

'ΑΚΡΙΒΑΣΜΟ'Σ, *accurata inquisitio,* etiam i. q. ἀκρίβασμα, *accurate constitutum, quod exacte observandum, propositum, lex, præceptum, manda-*
c *tum,* חֹק, *statutum.* Aqu. Ps. II. 7. ἀναγγέλλων ἰσχυροῦ ἀκριβασμὸν, tradam Dei præcepta s. perferam Dei mandata ad homines, ubi LXX πρόσταγμα habent. Idem Gen. XLVII. 22. ubi ἀκριβασμὸς *cibaria statuta et demensa* notat, quæ Pharaonis auctoritate Ægyptiorum sacerdotibus ex horreis publicis præbebantur. Verba Græca sunt: ἀκριβασμὸς γὰρ τοῖς
d ἱερεῦσι. Conf. Fischeri Clavis p. 20. Idem Ex. XXIII. 10. Prov. XXX. 4. Aqu. et Theod. Prov. VIII. 27. LXX Prov. VIII. 29. ἐν τῷ τιθέναι θαλάσσῃ ἀκριβασμὸν, cum poneret mari *terminum suum accurate constitutum.* — חָקַק plur. חֲקָקִים *statuta.* Aqu. Ps. XCIII. 20. LXX sec. Ald. et Compl. Jud. V. 15. μεγάλοι ἀκριβασμοὶ καρδίας, ubi pro
e חִקְקֵי legisse nonnullis videntur חֹקְרֵי, *investigantes,* ac reliqui libri ἐξιχνούμενοι habent.

'ΑΚΡΙΒΑΣΤΗ'Σ, *diligens explorator, inquisitor, probator.* מְחֹקֵק, *decernens, legislator.* Aqu. Jud. V. 14. Symm. ἐπιτάσσοντες. Idem Ps. LIX. 8. — שֹׁטֵר, *minister, qui promulgat decreta magistratuum, atque ea executioni mandat.* Aqu. Deut. XVI. 18. sec. Basil. ubi ex sententia f
Scharfenbergii substituenda est lectio sanior Coislin. ἐκβιβασταὶ (q. d. *exactores,*) quam etiam Procopius ad Jos. I. 10. Cat. Niceph. T. II. p. 7. secutus est. Sed mihi utraque lectio ex duabus Aquilæ editionibus hausta locum hic habere posse videtur.

'ΑΚΡΙ'ΒΕΙΑ, *accurata diligentia, accuratio, accurata inquisitio* et *cogni-* g
tio, accurate statutum. יַצִּיבָא, Chald. *veritas, certitudo.* Dan. VII. 16. τὴν ἀκρίβειαν ἐζήτουν παρ' αὐτοῦ, *accuratam notitiam* petebam ab illo. — חֻקָּה, *statutum.* Aqu. Ex. XII. 14. Lev. XXIII. 41. Job. XXXVIII. 33. — חוּקְּקִים. Symm. Jud. V. 15. Sap. XII. 21. μετὰ πόσης ἀκριβείας ἔκρινας τοὺς υἱούς σου, cum quanta dilegentia (ne sc. modum excederes in puni- h
endo) et cautione judicasti filios tuos? Sir. XVI. 26. ἐν ἀκριβείᾳ ἐπαγγελῶ ἐπιστήμην: ubi ἐν ἀκριβείᾳ est *exacta diligentia.* Ibid. XLII. 6. ἀκρίβεια ζυγοῦ καὶ σταθμῶν. Hesychio ἀκρίβεια est ἡ ἀκριβὴς κατάληψις, *accurata cognitio.*

'ΑΚΡΙΒΗ'Σ, *accuratus, exquisitus.* *יַצִּיב, *verum.* Dan. II. 45. sec. Chis. ἀκριβὲς τὸ ὅραμα. Ibid. IV. 25. i
ἀκριβὴς γάρ μου ὁ λόγος, ubi ἀκριβὴς *verum* ac *certum* notat. Sir. XVIII. 29. παροιμίας ἀκριβεῖς, sententias *exquisitas.* Ibid. XIX. 21. πανουργία ἀκριβὴς, *subtilis* calliditas. Ibid. XXXI. 28. μαρτυρία ἀκριβὴς, reprehensio *justa,* aut testimonium *verum* ac *certum.* Ibid. XXXII. 4. ἀκριβὴς ἐπιστήμη.

'ΑΚΡΙΒΟΛΟΓΙ'Α, *accurata discus-* k
sio et examinatio, subtilis disputatio. — חֵקֶר, *scrutatio, perscrutatio, investigatio.* Jud. V. 16. ἀκριβολογίαι καρδίας, accuratæ perscrutationes cordis. Hesych. ἀκριβολογεῖται, ἀκριβῶς ἐξετάζει.

'ΑΚΡΙΒΟ'Ω, *plane cognosco, dile-*

a *genter exploro, summa cura ac diligentia aliquid facio, accurate constituo.* — חָקוֹת, *statuta.* Inc. Lev. XVIII. 3. ἠκριβωμένα, accurate constituta, — חָקַק. Aqu. Ies. XLIX. 16. ἠκρίβωσα, h. e. *accurate delineavi.* — *מִשְׁפָּט. Aqu. Lev. XX. 22. ἠκριβωμένα. Sed pertinet hæc vox potius ad antecedens חֻקֹּתַי, ut recte monuit Scharfenbergius.

b ἈΚΡΙΒΩ͂Σ, *accurate, dilegenter, exquisite.* הֵיטֵב inf. in Hiph. adverbialiter, *bene, optime.* Deut. XIX. 18. ἐξετάσωσιν οἱ κριταὶ ἀκριβῶς, judices dilegenter in rem inquirant. — לְיַצִּבָא Chald. *ad veritatem.* Dan. VII. 19. ἐζήτουν ἀκριβῶς περὶ τοῦ θηρίου.

ἈΚΡΙ'Σ, *locusta.* אַרְבֶּה idem. Ex. X. 4. Deut. XXVIII. 38. Joël.
c I. 4. — *אֲרֻבָּה, *fumarium.* Hos. XIII. 1. sec. Compl. quam lectionem in textum recepit Grabius, ubi, ut jam Hieronymus ad h. l. monuit, alia puncta subjecerunt, legentes מֵאַרְבֶּה. Koehlero in Obss. Critt. in Psalmos T. III. Repertorii Eichhorn. Literat. Bibl. et Or. p. 3. LXX scripsisse videntur ἀπὸ θυρίδων loco ἀπὸ ἀκρίδων, coll. Ies. XXIV.
d 18. Sed ἀτμὶς ἀπὸ ἀκρίδων est nebula ex locustis constans, quæ solis lucem intercipit atque obscurat, sed brevi evanescit. Non possum tamen prorsus silentio præterire conjecturam, quam Fellus Not. ad Clementis Ep. I. ad Corinth. §. 17. proposuit, ἀκρίδων pariter ac δακρύων pro χύτρας librarii errore nunc haberi, cui voci consonare putat Hebr.
e אַרְבֶּה, quod apud Rabbinos כלי קטן exponitur. Confer Opuscula nostra Critica p. 421. — גּוֹב, idem. Ies. XXXIII. 4. Amos VII. 1. Nahum III. 17. — חָגָב, etiam *cicada.* Lev. XI. 22. Num. XIII. 33. Coh. XII. 5. παχυνθῇ ἡ ἀκρίς. Ad hunc locum respicitur in Lex. Cyrilli MS. Bar. ubi ita: Ἀκρίς, βοτάνη τις οὕτω λεγομένη. Καὶ ὁ Σολομὼν ἡμᾶς διδάσκει λέγων· ἀνθήσῃ τὸ ἀμύγδαλον f
καὶ παχυνθήσεται (vulgo παχυνθῇ) ἡ ἀκρίς. Ταύτας οἶμαι καὶ τὸν πρόδρομον ἐν τῇ ἐρήμῳ ἐσθίειν. In eadem sententia fuit Athanasius Alexandrinus in Comment. ad Matth. III. 4. T. II. Collect. Nov. Patr. Montf. Conf. et Bocharti Hieroz. P. II. Lib. IV. c. 7. p. 489. et cap. 12. p. 518. Ies. XL. 22. — חָסִיל, *bruchus.* Joël. II. 25. — יֶלֶק, *bruchus.* Jer. LI. g
14. 27. Nah. III. 15. Judith. II. 14. πολὺς ὁ ἐπίμικτος, ὡς ἀκρίς. ubi ἀκρὶς collective sumitur, ut apud Theophan. Chronogr. p. 235. B. Sap. XVI. 9. ἀκρίδων δήγματα.

ἈΚΡΙ'ΤΩΣ, *extra judicium, re non judicata, injuste,* etiam *temerarie, sine judicio et sensu decori.* Gen. XVIII. 25. ubi Symm. sensum verborum: הֲשֹׁפֵט כָּל־הָאָרֶץ לֹא h
יַעֲשֶׂה מִשְׁפָּט, *totius terrarum orbis judex non ita judicabit,* liberius paulo expressit: ὁ πάντα ἀνθρώπων ἀπαιτῶν δικαιοπραγίαν, ἀκρίτως μὴ ποιήσῃς τοῦτο, non male quoad sensum. Præter hunc locum adverbium hoc quoque Hab. II. 15. de suo addidit Symmachus ac auctor ed. Vtæ. Sir. XIII. 13. μὴ ἔμπιπτε, ἵνα μὴ πέσῃς, ἀκρίτως (h. e. *temere*). Ita enim in- i
terpungenda videntur hæc verba (quæ in Compl. tantum exstant, in reliquis autem codd. et verss. desiderantur), ut ἀκρίτως cum ἔμπιπτε construatur. Polyb. II. 7. ἀκρίτως καὶ προφανῶς περιβάλλειν ἑαυτὸν ταῖς συμφοραῖς. Budæus in Commentariis Gr. L. p. 12. ut doceret, ἄκριτον apud Græcos dici *sine judicio ac ratione factum,* exempli loco affert k
locum Herodiani II. 7. 3. ubi ἀκρίτοις ἀναλώμασι occurrit. Hinc ἀκριτόμυθος est *sine judicio et delectu verba faciens.* 1 Macc. II. 37. ἀκρίτως ἀπόλλυτε ἡμᾶς, *indicta causa* nos perditis. Ibid. XV. 33. ἀκρίτως κατεκρατήθη, *injuste* possessa ac nobis quasi retenta est.

a **'ΑΚΡΟ'ΑΜΑ**, *acroama, quod auditur, narratio,* aut *fabula, quæ a vulgo lubenter auditur, recitatio.* Sir. XXXII. 5. ὅπου ἀκρόαμα, μὴ ἐκχέῃς λαλιὰν, ubi aliquid narratur, vel ubi aliquid audiri, auscultari debet, ne effundas sermonem. Nonnullis interpretibus, v. c. Bretschneidero, ἀκρόαμα h. l. vel significat *concentum musicum in convivio,* vel *homines, qui*
b *cantu et gestibus exhilarant convivas.* Conf. Cic. Verr. IV. 22. et Orat. p. Sexto c. 54. " ipse ille maxime ludius, non solum spectator, sed actor et acroama."

'ΑΚΡΟ'ΑΣΙΣ, *auditio, auscultatio.* עֹנֶה, part. *respondens, responsor.* 1 Reg. XVIII. 26. οὐκ ἦν ἀκρόασις, nihil seu nulla responsio audiebatur; ubi aut ἀκρ. de *exauditione pre-*
c *cum* explicari, aut ejus loco ἀπόκρισις reponi potest. Certe Vulg. habet: *nec aliquis respondebat.* — קֶשֶׁב, *attentio, auscultatio.* 2 Reg. IV. 31. οὐκ ἦν ἀκρόασις, non videbatur intellegere, quæ dicebantur, seu: nullus sensus se prodebat. Symm. Theod. LXX Ies. XXI. 7. ἀκροάσαι ἀκρόασιν πολλὴν, attente omnia considerabat. Ad hunc locum
d Bielius: Ita λῆρον ληρεῖς apud Aristoph. in Plut. v. 517. pro κατὰ λῆρον ληρεῖς, et similes phrases Attice eodem modo usurpari observat Scholiastes ad eundem l. c. Falluntur ergo, qui tales Hebræis tantum receptas putant, quos inter Fesselius Adverss. Sacr. Lib. VIII. c. 5. p. 268. Confer et quæ contra illos observat Wolfius ad Liban.
e Epist. p. 21. — שְׁמוֹעַ infin. *audiendo.* 1 Sam. XV. 22. sec. Compl. ubi ἀκρόασις æque ac ἐπακρόασις in Vat. *obedientiam* notat, *quæ præstatur voluntati divinæ,* et est i. q. ἀκοὴ in anteced. Coh. I. 8. οὐ πληρωθήσεται οὖς ἀπὸ ἀκροάσεως, nec auris audiet, h. e. eo, quod audit, repletur. Sir. V. 13. γίνου ταχὺς ἐν ἀκροάσει σου, coll. Jac. I. 19.

'ΑΚΡΟΑΤΗ'Σ, *auditor.* לַחַשׁ, *mussitatio, pronuntiatio, incantatio.* Ies. III. 2. συνετὸν ἀκροατήν. Significat autem h. l. ἀκροατὴς *oratorem disertum ac potentem,* qui facile potest movere animos hominum, atque ad partes suas perducere, adeoque quasi vim incantandi habet. Vide ad h. l. L. Bosium in notis. Sir. III. 32. οὖς ἀκροατοῦ ἐπιθυ- f
μία σοφοῦ, homine discendi et audiendi cupido delectatur sapiens. Cf. Prov. XXV. 12.

'ΑΚΡΟΑ'Ω, in med. **'ΑΚΡΟΑ'ΟΜΑΙ**, *audio, ausculto.* אָזַן Piel. et Hiph. הֶאֱזִין *ausculto, attendo.* Symm. Job. XXXI. 11. — הִקְשִׁיב קֶשֶׁב, *attentione attendo.* Symm. Ps. CXLI. 8. Inc. Cant. VIII. 13. LXX Ies. XXI. 7. ubi vide supra g
ad v. ἀκρόασις notata.

'ΑΚΡΟΒΥΣΤΕ'Ω. Quanquam ἀκροβυστία *præputium* est et ἀκρόβυστος *præputiatus,* ut proinde ἀκροβυστεῖν videri posset potius significare *præputia relinquere* vel *inducere,* βύειν τὸ ἄκρον, *extremam membri virilis partem tegere,* tamen LXX Intt. ad imitationem Hebr. עָרֵל hanc vocem contraria significatione acceperunt, ut h
sit *circumcidere* aut *præputium auferre,* q. d. *depræputiare.* עָרַל, *circumcido.* Aqu. Symm. Theod. Lev. XIX. 23. ἀκροβυστιεῖτε. Sermo autem ibi est non de hominibus, sed de arboribus, quibus tribuitur ἀκαθαρσία, h. e. rami inutiles, qui circumcidendi et amputandi erant. LXX usi sunt voce περικαθαρίζειν. Vulgatus transtulit: *auferetis præputia eorum.* i
Nobilius legendum conjicit ἀκροβυστιεῖτε, quod tamen non opus est, cum etiam ἀκροβυστεῖν h. l. simpliciter sit τέμνειν aut περιτέμνειν τὸ ἄκρον.

'ΑΚΡΟΒΥΣΤΙ'Α, *præputium.* עָרְלָה, idem. Gen. XVII. 11. τὴν σάρκα τῆς ἀκροβυστίας, coll. v 14. XXIV. 25. Lev. XII. 3. i. q. in aliis locis, Gen.

a XVII. 23. ἀκροβυστία simpliciter, coll. Exod. IV. 25. 1 Macc. I. 17. ἐποίησαν ἑαυτοῖς ἀκροβυστίαν, attrahebant s. reficiebant sibi præputium, quod uno verbo ἐπισπᾶσθαι dicitur 1. Cor. VII. 18. de qua voce conf. Lex. N. T.

*ἈΚΡΟΒΥΣΤΙ΄Α ΤΗ͂Σ ΚΑΡΔΙ΄ΑΣ, *præputium cordis.* עָרְלָה לֵב idem. Deut. X. 16. sec. nonnullos libros

b aut interpretes, ut notavit L. Bos. in notis ad h. l. Est autem ἀκροβυστία τῆς σαρκὸς h. l. *vitiositas, impietas, i. q.* σκληροκαρδία, ut legitur in Vatic. Eadem mataphora usus quoque est Paulus Coloss. II. 13. ubi ἀκροβυστία τῆς σαρκὸς dicitur, ubi vide notata a me in Lex. N. T. s. h. v.

ἈΚΡΟ΄ΒΥΣΤΟΣ, *præputiatus, non circumcisus.* עָרֵל, idem. Aqu. et

c Theod. Ex. VI. 12. ubi cum voce ἀπερίτμητος permutatur. LXX Jos. V. 7.

*ἈΚΡΟ΄ΒΥΣΤΟΣ, ΧΕΙ΄ΛΕΣΙ, *incircumcisus labiis.* עֲרַל שְׂפָתַיִם, idem, Aqu. Ex. VI. 12. *qui est lingua impedita, qui difficulter loquitur,* qui μογιλάλος Græcis dicitur.

ἈΚΡΟΓΩΝΙΑΙ΄ΟΣ, *angularis, in extremitate anguli constitutus.* כֹּתֶרֶת

d *coronamentum, quo aliquid,* v. c. *columna, undique cingitur.* Symm. 2 Reg. XXV. 17. sec. Coisl. — פִּנָּה, *angulus, extremitas.* Ies. XXVIII. 16. λίθον ἐκλεκτὸν ἀκρογωνιαῖον. — רֹאשׁ פִּנָּה, *caput anguli.* Symm. Ps. CXVII. 22. Confer Lex. N. T. s. h. v.

ἈΚΡΟ΄ΔΡΥΟΝ, proprie *cacumen rami,* ut in Gloss. Vett. explicatur.

e ἈΚΡΟ΄ΔΡΥΑ, *fructus arborei,* et speciatim quidem, *qui putamen ligneum habent, glandes, nuces, baccæ;* item, ut δρῦς pro *quavis arbore,* sic et ἀκρόδρυα *primi ac præstantissimi fructus cujusvis arboris.* מֶגֶד, in plur. מְגָדִים, *eximia præstantia, res præstantes.* Cant. IV. 13. μετὰ καρποῦ ἀκροδρύων, cum fructibus præstantissimis. Fructus enim in cacuminibus ramorum, quippe soli f maxime expositi, sunt præstantissimi. Ibid. IV. 16. seu V. 1. et VII. 13. ἐπὶ θύραις ἡμῶν πάντα ἀκρόδρυα νέα, pro foribus nostris sunt omnis generis fructus optimi. 1 Macc. XI. 34. ἀπὸ τῶν γεννημάτων καὶ τῶν ἀκροδρύων. Philo Lib. *quod quivis probus sit,* etc. p. 615. τελευταῖαι ἀκροδρύων γέμουσαι, mensæ postremæ variis fructibus abundantes. g Vid. idem de Vit. Mos. p. 434. Hesychius: ἀκρόδρυα, ἀρχὴ καρπῶν, καρποί. Idem: ἀκροδρύων, ἀρχῶν καρπῶν δένδρων, ὡς ἐκ τῆς δρυός. Suidas: ἀκρόδρυα, καρποὶ δενδρικοὶ πάντες, οἱ τῶν δένδρων καρποί. Etym. M. in Δρύϊνος· Ἀκρόδρυα οὐ μόνον βαλάνους, ἀλλὰ παντὸς φυτοῦ καρπὸν ἐδώδιμον. Lex. Cyrilli MS. Brem. ἀκρόδρυα, παντὸς δένδρου καρπὸς ψυκτός. Idem: Ἀκροδρύων, καρ- h πῶν δένδρων, ὡς ἐκ τῆς δρυός. λέγεται δὲ καὶ τὸ ὑλαστοῦ τρυφερώτατον. Confer quoque Athen. Lib. II. p. 52. et Casaub. ad h. l. p. 65.

ἌΚΡΟΝ, τὸ (scil. μέρος, vel ὅριον, vel πέρας, vel τέλος), *extremum, summum, extremitas, summitas, extrema pars.* אֶפֶס, *finis, terminus.* Deut. XXXIII. 17. ἀπ' ἄκρου τῆς γῆς. 1 Sam. II. 12. ἄκρα γῆς pro τὰ ἄκρα τῆς γῆς, ut le- i gitur Prov. XXX. 4. Ies. LII. 10 et Mich. V. 4. — בֹּהֶן, *pollex,* tam manus quam pedis. Ex. XXIX. 20. ἐπιθήσεις ἐπὶ τὸ ἄκρον τῆς χειρὸς τῆς δεξιᾶς, καὶ ἐπὶ τὸ ἄκρον τοῦ ποδὸς τοῦ δεξιοῦ, pones super extremitatem manus dextræ, et super extremitatem pedis dextri. Utraque formula occurrit quoque Lev. VIII. 22. 23. et XIV. 14. 17. 25. 28. Adde Jud. k I. 6. et 7. — יַרְכָּה, *latus.* 1 Reg. VI. 16. — כָּנָף, *ala, ora.* Symm. 1 Sam. XV. 27. Job. XXXVII. 3. Ez. V. 3. ἄκρον τοῦ ἱματίου. LXX 1 Sam. XXIV. 4. sec. Coislin. et Hagg. II. 13. — סוֹף, *finis, extremitas.* 2 Par. XX. 17. — *סְעִיף, *ramus.* Aquila Ies. LVII. 5. Scilicet vox Hebraica, quam vulgo *ramos* vertunt, significat quoque in l.

a Arab. (شعفة) *verticem, cacumen,* v. c. petræ, montis. Vulgatus habet: *eminentes petras.* — עֵבֶר, *latus oppositum.* Ex. XXVIII. 26. ἀπ' ἄκρου τοῦ ὀπισθίου, coll. XXXIX. 18. — *צַמֶּרֶת, *ramus gracilior, cacumen.* Aqu. Ez. XXXI. 14. Vulg. *sublimitas.* — קָצֶה mascul. *finis, extremum.* Symm. Theod. Ez. XV. 4. Vide hic notas L. Bosii. Gen.
b XLVII. 21. ἀπ' ἄκρων ὁρίων Αἰγύπτου, ab extremis finibus Ægypti. Additur hic ὁρίων, quod alias omittitur. Deut. IV. 32. XIII. 7. ἀπ' ἄκρου τῆς γῆς ἕως ἄκρου τῆς γῆς, ab una extremitate terræ ad alteram. 1 Sam. IX. 27. sec. Compl. ubi in reliquis libris μέρος legitur. Neh. I. 9. et alibi sæpius. — קָצָה fœmin. idem. Theodot. Jud. VII. 11. ubi, ut hoc
c obiter moneam, duæ versiones coaluerunt, nam et εἰς μέρος et πρὸς τὸ ἄκρον pertinent ad אֶל־קְצֵה. Inc. Ps. CXXXIV. 7. LXX Ps. XVIII. 6. Ies. XL. 28. XLI. 5. 9. Jer. XLIX. 35. — רֹאשׁ, *caput,* ac *omne quod summum ac extremum est.* Gen. XXVIII. 18. ἐπέχεεν ἔλαιον ἐπὶ τὸ ἄκρον αὐτοῦ, cacumen cippi oleo perfudit. Ibid. XLVII. 31. Ex. XXXIV.
d 2. et alibi sæpius. — שָׂפָה, *labium, labrum,* etiam metaphorice *extremum.* Inc. et LXX Ex. XXVIII. 26. et XXXIX. 18.

'ΑΚΡΟ'ΠΟΛΙΣ, *arx,* q. d. *summa urbs* vel *summitas urbis.* 2 Macc. IV. 12. 27. τῷ τῆς ἀκροπόλεως ὑπάρχῳ, arcis præposito. Hesych. ἀκρόπολις, τὸ ἄκρον τῆς πόλεως.

*'ΑΚΡΟΣ, *summus, extremus.* Ad-
e jectivum hoc, quod sine omni auctoritate prolatum est a Bielio, reperitur apud Symmachum Zach. IV. 7. τὸν λίθον τὸν ἄκρον, ubi in textu Hebraico legitur הָרֹאשָׁה *primarium.* Fortasse huc quoque pertinet locus 1 Sam. XIV. 43. ἐγευσάμην ἐν ἄκρῳ τῷ σκήπτρῳ, nisi fortasse loco τῷ σκήπτρῳ ex Compl. legendum est τοῦ σκήπτρου.

*'ΑΚΡΟΤΗ'ΡΙΟΝ, *summitas, pro-* f
montorium. Vox hæc a Bielio ac omnibus Lexicographis Græcis omissa reperitur pro Hebr. שֵׁן, *dens.* 1 Sam. XIV. 4. et 5. bis sec. Compl. Scilicet שֵׁן *dens* notat quoque *scopulum acutum* et *cacumen.* coll. Job. XXXIX. 28. Confer Simonis Lex. Hebr. p. 1691. ed. rec. Sed videndum est, annon in omni-
bus his locis ἀκρωτήριον reponendum g
sit, quanquam non ignoro, ο quandoque pro ω poni, ut ἀκρόρειαν Orph. Ὑποθ. Λιθ. v. 65. pro ἀκρώρειαν ibid. v. 14. Schol. Ed. Rom. ad 1 Sam. XIV. 4. ἀκρωτήριον καὶ ἀκρωτήριον (lege ἀκροτήριον)· μᾶλλον ταῦτα ἐν τῷ ἐξαπλῷ ἠστέρισται ὡς ἐκ Θεοδοτ. προστεθέντα. Vide quoque Scharfenbergium ad h. l. ac infra s. v. ἀκρωτήριον.
Hesych. ἀκροτηριάζει, τὰ ἄκρα τέμνει. h

'ΑΚΡΟ'ΤΟΜΟΣ, *valde acutus, admodum secans, durus, præruptus, altus,* it. *rupes.* בּוּל, *proventus,* per aphæresin pro יְבוּל. Job. XL. 15. ἐπελθὼν δὲ ἐπ' ὄρος ἀκρότομον, veniens autem in montem altum: ubi quid legerint LXX, divinando assequi non possum. — חַלָּמִישׁ, *petra durissima.* Deut. VIII. 15. ἐκ πέτρας ἀκροτόμου, ex petra durissima. Job. i
XXVIII. 9. ἐν ἀκροτόμῳ (scil. πέτρᾳ) ἐξέτεινε τὴν χεῖρα αὐτοῦ, ad petram durissimam extendit manum suam. Ps. CXIII. 8. τὴν ἀκρότομον εἰς πηγὰς ὑδάτων, silicem in fontis scaturiginem. Chrysostomus ad h. l. interpretatur: τὴν σιδήρῳ οὐ ῥᾳδίως εἴκουσαν, ἀλλ' ἐκ τῶν ἄκρων μόλις ἀποξεομένην. — צוּר. Aqu. Symm. Hos. IX. 13.
Accepit nomen proprium pro ap- k
pellativo צוּר, *rupes acuta et prærupta.* — צֹר, vel *acies,* vel *rupes, saxum acutum cultri instar.* Theod. Ex. IV. 25. Symm. Job. XXII. 24. Confer infra s. v. ψῆφος. — שָׁלֵם, *integer, perfectus.* 1 Reg. VI. 7. λίθοις ἀκροτόμοις ᾠκοδομήθη, lapidibus *resectis* ædificabatur. Sap. XI. 4. ἐκ πέτρας ἀκροτόμου. Vulg. de petra *altissima:* ubi non legit ἀκροτάτου,

licet id opinatur Iansen. Sir. XL. 17. et XLVIII. 20. Hesychius: Ἀκροτόμῳ, ὀξυτάτῳ λίθῳ ἢ ὑψηλῷ καὶ σκληρῷ τέμνοντι,, h. e. qui ob duritiem lapicidæ negotium facessit. Suidas: Ἀκρότομος, σκληρὸς, ὑψηλός. ἢ ὀξύτατος λίθος ὁ τέμνων, καὶ ἀκρότομος πέτρα, ἡ σκληρὰ καὶ ἄτμητος. ἀκρότομον δὲ ὄρος, τὸ δυνατὸν παρὰ τῷ Ἰώβ. Sic et Phavorino ἀκρότομος λίθος est ὁ σκληρὸς τῷ τέμνοντι, ὑψηλὸς ἢ ὀξύτατος.

* ἈΚΡΟΦΥ'ΛΑΞ, *arcis præfectus.* 4 Macc. III. 12. ubi commemorantur πυλῶν ἀκροφύλακες, h. e. *præsidia portarum.*

'ΑΚΡΩ'ΜΙΟΝ, *summitas seu eminentia humeri*, i. q. ἀκρωμία apud Polluc. Lib. II. 137. et Aristot. Hist. Anim. Lib. II. c. 1. et ἀκρωμίς apud Alciphr. Fragm. 5. שְׁכֶמָה, *humerus.* Symm. Job. XXXI. 22. Hesychius: Ἀκρώμια, αἱ κατακλεῖδες, ubi Palmerius: Ossa sunt, quæ a summo thorace ad summos humeros pertendunt, et ideo non male dicuntur ἀκρώμια, ἀπὸ τοῦ ἄκρου τῶν ὤμων, a summitate humerorum. Ea pars corporis Græcis κλεὶς et κατακλεὶς, Lat. *clavicula.* Cf. infra s. v. κλείς.

'ΑΚΡΩΤΗΡΙΑ'ΖΩ, *extremas partes, speciatim corporis, amputo, corpus mutilo.* 2 Macc. VII. 4. περισκυθίσαντες ἀκρωτηριάζειν, excoriantes extremas partes resecare. 4 Macc. X. 20. Polyb. V. 54. 10. VIII. 23. 3. ibique Intt. Hesych. Ἀκρωτηριάσας, τὰ ἄκρα ἀποτέμνων.

'ΑΚΡΩΤΗ'ΡΙΟΝ, *extremitas, extrema pars*, etiam *summitas, cacumen.* כְּרָעַיִם, *crura,* dual. Lev. IV. 11. σὺν τῇ κεφαλῇ αὐτοῦ καὶ τοῖς ἀκρωτηρίοις, cum capite ejus et partibus extremis. Conf. Dieterichii Iatreum Hippocrat. pag. 164. — מְזָרִים part. Pih. plur. *dispergentes.* Theod. ac LXX Job. XXXVII. 9. ἀπὸ δὲ ἀκρωτηρίων ψῦχος, ubi tamen in Theodot. versione secundum Hex. legitur ἀρκτῴων, de quo supra a me est expositum. L. Bos. in Prolegg. in LXX Intt. c. 3. suspicatur, LXX pro ἀκρωτηρίων scripsisse ἀρκτῴων, h. e. βορείων τόπων, ut habet Hesychius, vel ἀρκτούρου (Vulg. ab Arcturo), vel simile quid. R. Levi vocem Hebræam *boreales* interpretatur. Arab. زورا *dissitam terram* notat. — קָצֶה, *finis, extremum.* Ez. XXV. 9. τῶν πόλεων ἀκρωτηρίων. — שֵׁן, *dens.* Inc. 1 Sam. VII. 12. Sc. שֵׁן omnes partes eminentes notat. Vulg. *eminentes petræ*, et quasi in modum dentium scopuli prærupti. Vide supra s. v. ἀκροτήριον.

* 'ΑΚΤΗ', *littus,* etiam *amœnus secessus, maxime ad maris littus.* עֵדֶן, *voluptas, deliciæ,* etiam *regio amœnitatis ac deliciarum.* Symm. Gen. II. 15. ἐν τῷ παραδείσῳ τῆς ἀκτῆς, quam lectionem Symmacho e quatuor codd. MSS. restituit Vallarsius ad Hieron. T. III. Opp. p. 307. Vide tamen Scharfenb. Anim. P. I. p. 2. qui monuit, ἀκτὴν non simpliciter significare *amœnitatem* et *delicias*, ut Hieronymus interpretatur verba Symmachi, sed *locum amœnum*, loci autem notionem jam contineri antecedente vocabulo παραδείσου. Fortasse reponendum est τῇ ἀκτῇ, ut duæ versiones h. l., ut alias sæpe, coaluerint.

'ΑΚΤΙ'Ν, *radius quicunque,* ut solis, fulminis, lucis, etc. Sap. II. 4. διωχθεῖσα ὑπ' ἀκτίνων ἡλίου. Eadem formula occurrit quoque ib. XVI. 27. Sir. XLIII. 5. ἐκλάμπων ἀκτῖνας ἀμαυροῖ ὀφθαλμοὺς, sol radios emittens suos obfuscat oculos. Heliod. VIII. p. 431. Lucian. Pseudom. §. 34. T. V. Bip. p. 96. ubi vid. Intt.

* 'ΑΚΤΙ'Ν 'ΑΣΤΡΑΠΗ~Σ, *radius fulminis.* בָּזָק *fulgur, fulmen.* Symm. Ez. I. 14. ὡς εἶδος ἀκτῖνος ἀστραπῆς.

* 'ΑΚΥ'ΜΑΝΤΟΣ. Vox hæc in Bielii Thesauro omissa composita est ex α priv. et κῦμα, *fluctus.* Notat itaque proprie *fluctibus non agitatum, tuto navigantem*, ἀκύμονα (Alciphr. II. 4.), deinde autem omnino *tranquillam.* Occurrit autem in Additam. Esther. XIII. 2. ἀκυμάν-

a τους διὰ παντὸς καταστῆσαι βίου, ubi in Vet. altera Usserii p. 121. ἀταράχους legitur. Vulg. *absque ullo terrore vitam silentio transigentes*. Alibi apud Græcos ἀκύμων dicitur, quod Hesychius per ἀτάραχος explicat. Phav. Lex. p. 46. ἀκύμαντος, ἀτάραχος, ἀπὸ τοῦ α στερητικοῦ μορίου, καὶ τὸ κυμαίνω, τὸ ταράσσω. Scribitur quoque ἀκύμαστος apud Schol. Lycophr.
b Alex. v. 736. et ἀκύματος Esther. III. 13. sec. Cod. Alex. Similis est confusio inter ἀπέραντος et ἀπέρατος 3 Macc. II. 9.

* 'ΑΚΥ'ΜΑΤΟΣ, i. q. ἀκύμαντος. quod vide. Usum hujus vocis illustrat quoque Segaar ad Clem. Alex. *quis div. salut. conseq.* p. 310.

"ΑΚΥΡΟΣ, *auctoritate privatus, abrogatus, irritus, invalidus, antiqua-*
c *tus, obsoletus*. Hesych. "Ακυρον, παλαιόν. Hinc

"ΑΚΥΡΟΝ ΠΟΙΕ'Ω, *irritum reddo, auctoritate privo, aboleo, abrogo*, ac, si de legibus ac præceptis sermo est, *violo, transgredior*. סוּר, *recedo*. Prov. V. 7. μὴ ἀκύρους ποιήσῃς ἐμοὺς λόγους, ne violate mea præcepta. Bene quoad sensum. — פָּרַע, *abjicio, rejicio*. Inc. (quem Aquilam
d esse suspicor, quia Ps. CXIX. 126. et Ies. XXIV. 5. eandem vocem per ἀκυροῦν transtulit.) et LXX Prov. I. 25. ἀκύρους ἐποιεῖτε ἐμὰς βουλάς. Confer Opuscula mea Critica p. 265.

'ΑΚΥΡΟ'Ω, *auctoritate privo ac spolio, irritum reddo*, ac, si de legibus ac præceptis sermo est, *violo, transgredior*. *הֵנִיא, *annihilo*. Aqu.
e Num. XXX. 9. sec. codd. Holmes. ἐὰν ἀκυρῶν ἀκυρώσῃ αὐτὰς κ. τ. λ. — הֵפֵר, *rumpo, frango*, ac metaph. *irritum facio*. Aqu. Num. XXX. 13. et 9. Ies. XXIV. 15. Job. V. 12. Ps. CXVIII. 29. — *שׁוּר *intueor, respicio*. Inc. (quem Montf. Symmachum esse putat) Job. XXXIII. 14. οὐκ ἀκυρώσει αὐτῷ, in quibus verbis, nisi interpretem lectionem יְשׁוּרֶנּוּ expressisse temere conjicias, ex sententia Kreyssigii in Sym- f
bolis ad Bielii Thes. Philol. P. II. p. 9. loco αὐτῷ reponendum est αὐτόν. Cæterum dubio caret, eum legisse שׂוּר cum Sin, quod est idem, quod סוּר. — 3 Esdr. VI. 32. ἐὰν παραβῶσι τὶ τῶν γεγραμμένων καὶ ἀκυρώσωσι, si transgressi fuerint aliquid ex his, quæ scripta sunt, aut irritum fecerint. Respondet ibi Chald. נְסַח *evulsit*, h. l. *irritum red-* g
didit. Esdr. VI. 11. Hesychio ἀκυρῶσαι est ψευδοποιῆσαι, καταργῆσαι. 4. Macc. II. 1. *restingui* de cupiditatibus, coll. v. 8.

'ΑΚΧΟΥ'Χ. Ipsa vox Hebr. חוֹחַ, *carduus, spina*, cum ה præfixo. הַחוֹחַ. 2 Paral. XXV. 18.

'ΑΚΩ'ΛΥΤΟΣ, *qui non prohibetur*. Sap. VII. 23. ἀκώλυτον. Vulgat. *quem nemo vetat*, h. e. cujus poten- h
tiæ ac efficaciæ nemo resistere valet, semper efficax.

* 'ΑΚΩΛΥ'ΤΩΣ, *nemine prohibente, libere*. Adverbium hoc a Bielio omissum reperitur Job. XXXIV. 31. ubi verbis לֹא אֶחְבֹּל intellectu difficillimis in Symm. versione respondet: οὐχ ἕξω ἀκωλύτως, quod Drusius *nemo me impediet*, Montf. autem rectius transtulit: *non ero* i
sine impedimento. Vulgatus habet: *te quoque non prohibebo*. Hanc lectionem vulgatam nisi interrogative efferre quis malit, necessarium erit illud οὐχ delere, quæ fuit sententia Kreyssigii in Obss. Critt. ad Græcos Jobi Intt. p. 22. Conf. etiam Doederleinii Scholia in Libros V. T. poëticos p. 56.

"ΑΚΩΝ, *invitus, nolens*. Hinc: k

"ΑΚΩΝ ΠΑΡΑΒΑΙ'ΝΩ, *invitus transgredior*. עָוֹן *iniquitas*. Job. XIV. 17. εἴτι ἄκων παρέβην.

"ΑΛΑ, τὸ, *sal*. Sir. XXXIX. 32. ἅλα sec. Vat. Kreyssigio in Symbolis P. II. pag. 9. expungendum videtur hoc dubiæ auctoritatis vocabulum, atque l. l. cod. Alex. et

a edit. Complut. auctoritate cum Grabio, Breitingero et Bretschneidero ἄλας legendum. Addit tamen: Vitii originem olim in sequenti καὶ γάλα quærebam. Jam vero parum abest, quin mihi persuadeam, veram loci lectionem servasse Clementem Alex., qui pro καὶ ἄλα legit καὶ γάλα, quo facto postea καὶ γάλα omisit. Vulgata catenus cum Clemente
b facit, ut contra ordinem, quem in enumerando sequitur textus Græcus, γάλα præponat τῷ σεμίδαλις. Confer Bendtsenii Spec. Exercitat. Critt. in V. T. Libros Apocryphos p. 49. Ex quo, me vel non monente, intellegitur, in codice, quo versionis vulgatæ auctor utebatur, corruptam lectionem καὶ ἄλα, postea in καὶ ἅλας mutatam, a librario
c inepte fuisse inculcatam, atque cum genuina καὶ γάλα pessime conjunctam, id quod in libris MSS. sæpius evenisse, inter Criticos constat. Vide Drakenborch. ad Liv. III. c. 44. §. 4.

'ΑΛΑ'ΒΑΣΤΡΟΣ et 'ΑΛΑ'ΒΑΣΤΡΟΝ, *alabaster*, h. e. *lapis candore ac lævitate insignis, ex quo vasa veteres excavabant*, etiam *vas unguen-*
d *tarium ex alabastrite lapide.* (Cf. Plin. XIII. 2. Martial. XI. ep. 9. Athen. XV. 13. VI. 19.) — צַלַּחַת, *scutella, paropsis, catillus.* 2 Reg. XXI. 13. καθὼς ἀπαλείφεται ὁ ἀλάβαστρος ὁ ἀπαλειφόμενος, delebo Hierosolymam, quemadmodum abstergitur vas unguentarium abstersum. In Cod. Alex. legitur τὸ ἀλάβαστρον. Alii πυξίον habent. Vide de hac voce
e Lex. N. T. ac Scacchi Sacr. Elæochrism. p. 240. seq.

'ΑΛΑΖΟΝΕΙ'Α, *jactantia, gloriatio, ostentatio, fastus.* גַּאֲוָה, *superbia, elatio animi.* Theod. Prov. XIV. 13. Inc. Jer. XLVIII. 29. *גָּאוֹן, idem. Symm. Theod. Hos. V. 5. — רַהַב, *ferocia, insolentia, superbia.* Symm. Job. IX. 13. et XXVI. 12. in quo posteriore loco Vulgatus ha-
f bet *superbum*, abstracto posito pro concreto, quod etiam Hebr. מָחַץ postulat. Inc. Ies. LI. 9. seu 10. — שַׁאֲנָן, *insolentia, ferocia.* Symm. Ies. XXXVII. 29.

'ΑΛΑΖΟΝΕΥ'Ω, et in Medio 'ΑΛΑΖΟΝΕΥ'ΟΜΑΙ, *glorior, jacto me, sum ostentator.* הִתְהַדֵּר Hithp. *honorem mihi arrogo.* Prov. XXV. 6. μὴ ἀλαζονεύου ἐνώπιον βασιλέως, ne glorieris aut insolenter te geras co- g
ram rege. — הִתְחַלֵּל Hithp. *doloribus me conficio.* Job. XV. 20. ubi Symm. pro מִתְחוֹלֵל legit sine dubio מִתְהַלֵּל cum He. — הִתְהַלֵּל, *glorior.* Inc. Ps. XLVIII. 8. Sap. II. 16. ἀλαζονεύεται πατέρα Θεὸν, ubi, ut recte monuit Bretschneiderus, ἀλαζονεύεσθαι, præter *gloriandi*, etiam *mentiendi* notionem habet, quoniam mentiuntur, qui sese jactant, hoc h
sensu: *jactabunde mentitur, Deum patrem ejus esse.* Hesych. 'Αλαζονεύεται, ὑπερηφανεύεται. Id. 'Αλαζονεύεσθαι, ψεύδεσθαι. Ταραντῖνοι. 'Αλαζὼν, ψεύστης.

'ΑΛΑΖΩ'Ν, *gloriosus, jactabundus.* יָהִיר, *arrogans.* Hab. II. 5. καταφρονητὴς ἀνὴρ ἀλαζών. — שַׁחַץ, *elatio, ferocia*, ab Arab. شخص *elatus* i
fuit. Job. XXVIII. 8. υἱοὶ ἀλαζόνων. Vulg. *filii institorum*, h. e. *ostentatorum, jactatorum.* coll. Quinctil. Lib. VIII. cap. 3. Vide alibi αὐθάδης καὶ ἀλαζών. Hesych. 'Αλαζὼν, ὑπερήφανος, ψεύστης, ἢ ἐπὶ ἄλης ζῶν, ὅ ἐστιν ἀλώμενος. Sic enim scribendum putat Bielius cum Suicero pro ἐπὶ ἄλης ζῶν, ὅ ἐστιν ἅλας. Etymol. M. 'Αλαζὼν, ὁ ἀπατεὼν καὶ κομπαστὴς, ὁ k
ἐν ἄλῃ καὶ πλάνῃ καὶ ἐκ τοῦ περιιέναι ζῶν, οὐκ ἐξ ἐπιτηδεύματος, ἀλλ' ἀπὸ ἀπάτης, ὁ ἐπὶ πλέον τὰ ἑαυτοῦ κομπάζων.

*'ΑΛΑΙ'Ω. Vox hæc in Bielii Thesauro omissa legitur apud Inc. Thren. II. 22. pro Hebr. טָפַח, in Piel טִפַּח, quod ibi notat *manibus leniter superductis permulcere* s. *fo-*

a *vere.* Montf. putat, legendum esse παλαίω, *luctor.* Sed quid hic luctandi notio sibi velit, non video, nisi quis sensum ita constituere velit: *pro qua luctor, quam omnibus viribus meis defendo.* Si conjecturæ locus esset, reponerem ἀλειαίνω aut ἀλειάζω.

ἈΛΆΛΑΓΜΑ, *clamor exultantium, jubilatio,* vocabulum, ut videtur,
b fictitium ad sonum ἀλαλά. *מְחִיר *pretium.* Ps. XLIII. 12. οὐκ ἦν πλῆθος ἐν τοῖς ἀλαλάγμασιν αὐτοῦ. E textu Hebr. luculenter apparet, legendum esse ἀλλάγμασιν aut ἀνταλλάγμασιν aut ἀνταλλαγμοῖς (e conjectura Robertsoni) aut ἀναλλάγμασιν, ut et veteres quidam libri habent. Vulg. recte: *in commutationibus eorum.* Eandem lectionem quoque secuti
c sunt Ambrosius et Apollinarius in metaphrasi. Diodorus, qui eandem scripturam amplexus est, explicat τὸ ἄλλαγμα per πρᾶσιν καὶ τιμὴν, et recte quidem, cum مخر apud Arabes de *mercatura* et *mercis pretio* in usu sit, quo verbo in Glossariis Syro-Arabicis MSS. τὸ ܙܒܠܦ explicatur. Eadem observatio valet quoque de Theodotionis versione,
d in qua legitur: οὐκ ἦν πλεόνασμα ἐν τῷ ἀλαλάγματι ἡμῶν. Cf. L. Bos. Prolegomena c. 3. ad h. l. Ringeltaube ad h. l. confert Æthiop. מָחַר Conj. X. *ingemuit, ejulavit,* quam notionem quoque ἀλαλάζειν habet. — רַעַם שָׂרִים, *tonitru principum.* Job. XXXIX. 25. ubi nempe pro συναλλάγματι, quod habet Ald., et σὺν ἅλματι, quod legitur in Vat. et
e Alex., e conjectura Bielii reponendum est σὺν ἀλαλάγματι. — תְּרוּעָה, *clangor, jubilatio.* Οἱ ἄλλοι 1 Sam. IV. 6. φωνὴ τοῦ ἀλαλάγματος.

ἈΛΑΛΑΓΜΌΣ, *clamor, speciatim exultantium, jubilatio,* et improprie *balatus ovium.* — יְלָלָה, *ejulatus.* Jer. XXV. 36. ἀλαλαγμὸς τῶν προβάτων. Scilicet ἀλαλάζειν notat *clamorem et sonum edere quemcunque,* non solum *ob rem lætam,* sed etiam f
ob rem tristem, et tunc *ejulare, lamentari, clamorem et sonum tristem edere* notat, ut legitur v. c. Marc. V. 3. 8. Non male itaque h. l. de ovibus ob defectum pabuli balantibus ac quasi ejulantibus adhibetur. Conf. Lex. N. T. s. v. ἀλαλάζω. — תְּרוּעָה, *clangor, jubilatio.* Jos. VI. 20. ἠλάλαξε πᾶς ὁ λαὸς ἀλαλαγμῷ πολλῷ, totus populus ingentem cla- g
morem sustulit, ubi intellegendum est de clamore militum prœliantium, aut in concursu proterentium hostem, aut successum victoriæ exultationis voce testantium. Vide Schwebelium ad Onosandri Strateg. p. 93. Psalm. XXVI. 11. XXXII. 3. καλῶς ψάλατε αὐτῷ ἐν ἀλαλαγμῷ, bene canite illi clamore læto. Intellegenda hic est vociferatio popu- h
li acclamantis ac gratulantis. Ib. XLVI. 5. ἐν ἀλαλαγμῷ ascendit Deus, h. e. cum *jubilatione.* Psalm. LXXXVIII. 15. ἀλαλαγμὸς de *clangore tubæ* usurpatur, coll. CL. 5. ubi Symm. σημασίας habet. Jer. XX. 16. — Præterea legitur apud Aqu. sec. Procopium Cat. Nic. p. 1335. Num. XXIII. 21. Inc. 2 Sam. VI. 15. Aquil. ac Theodot. Job. VIII. i
21. Aquil. Job. XXXIII. 26. Hesychius: Ἐν ἀλαλαγμῷ, ἐν εὐφήμῳ βοῇ. Idem: Ἀλαλαγμὸς, ἐπινίκιος ὕμνος, ἢ εὔφημος βοή. Lex. Cyrilli MS. Ἀλαλαγμὸς, φωνή τις ἄναρθρος, σύμφωνος ἀλλήλοις τῶν ἐν πολέμοις συνασπιζόντων, συνηχούντων. Cf. Phavorinum, ubi eadem habentur, ac Suiceri Thes. Eccles. T. I. p. 177.

ἈΛΑΛΆΖΩ, *clamorem et sonum* k
edo quemcunque, sive ob rem lætam, et tunc *in jubila erumpere* notat, sive ob rem tristem, et tunc per *ejulare, lamentari, clamorem et sonum tristem edere* vertendum erit. — *בָּכָה, *fleo.* Esdr. III. 12. sec. Compl. ἠλάλαξαν φωνῇ μεγάλῃ, ubi reliqui libri ἔκλαιον habent. — הֵילִיל

a Hiph. a ילל, *ejulo*. Jer. XXV. 34. ἀλαλάξατε ποιμένες, ejulate pastores, ubi alii libri habent ὀλολύξατε. Ib. XLVII. 3. — הֵרִיחַ Hiph. a רוח, *odoror*. Symm. Job. XXXIX. 25. πόῤῥωθεν ἀλαλάξω (scribendum ἀλαλάξει) πολεμικὸν, quæ sunt ipsa verba, quibus Chrysostomus in Commentario ad h. l. usus est. Si sana est hæc lectio, Symm. יָרִיעַ loco
b יָרִיחַ legisse dubio caret, et יָרִיעַ h. l. notat: *vocem bellicam exultando emittet*. — הֵרִיעַ Hiph. a רוע, *clango, vociferor*. Jos. VI. 20. ἠλάλαξε πᾶς ὁ λαὸς ἀλαλαγμῷ μεγάλῳ. 1 Sam. XVII. 20. ἠλάλαξαν ἐν τῷ πολέμῳ. 2 Par. XIII. 15. sec. Compl. Ps. XLVI. 1. ἀλαλάξατε τῷ Θεῷ ἐν φωνῇ ἀγαλλιάσεως. Ps. XCVII. 8. ἀλαλάξατε ἐνώπιον τοῦ Βασιλέως.
c Hesych. ἀλαλάξατε, ἀναφώσατε τὴν φωνήν. — הִשְׁמִיעַ Hiph. *facio audire*. Ez. XXVII. 30. ἀλαλάξουσιν ἐπὶ σὲ φωνῇ αὐτῶν. — *הִתְהַלֵּל, *glorior*. Inc. Jerem. XLIX. 4. — רָנַן, *canto*. Inc. (sine dubio Theodotion) Lev. IX. 24. Theod. Ies. XXVI. 19. — תָּקַע, *clango*. Inc. Jos. VI. 19. ubi tamen, ut recte monuit Scharfenbergius ad h. l., Montf. ἠλάλαξαν
d male retulit ad וַיִּתְקְעוּ, quod potius pertinet ad וַיָּרִיעוּ.

*'ΑΛΑΛΕ'ΟΜΑΙ. Hoc verbum, quod a Bielio æque ac reliquis Lexicographis Græcis omissum est, et *mutum* ac *linguæ usu destitutum esse* notat, occurrit in versione Aquilæ Ps. XXXVIII. 3. pro נֶאֱלַם, *obmutuit*, q. d. *lingua ligata est*, sec. Vatic. ab Adlero collatum in Eich-
e horn. Repertorio Bibl. et Orient. Literat. T. XIV. p. 188. e quo Hexaplis hæc nota reddenda erit: — נֶאֱלַמְתִּי. Ά. ἠλαλήθην. Σ. ἄλαλος ἐγενόμην. Ο. ἐκωφώθη. Eadem versio Aquilæ tribuitur in eodem codice v. 10. ejusdem Psalmi, ubi idem vocabulum reperitur.

"ΑΛΑΛΟΣ, *mutus*. אִלֵּם, *mutus*. Aqu. Symm. Theod. Prov. XXXI. 8. ἀλάλῳ. Symm. Hab. II. 18. f
LXX Ps. XXXVII. 14. ὡσεὶ ἄλαλος, οὐκ ἀνοίγων τὸ στόμα αὐτοῦ.

"ΑΛΑΛΟΣ ΓΙ'ΝΟΜΑΙ, *mutus fio*. נֶאֱלַם Niph. ab אָלַם idem. Symm. Ps. XXXVIII. 13. LXX Ps. XXX. 22. ἄλαλα γενηθήτω τὰ χείλη τὰ δόλια, obmutescent labia falsiloqua.

*"ΑΛΑΛΟΣ ΕΙ'ΜΙ', *mutus sum*. נֶאֱלַם idem. Symm. Ez. III. 28.

'ΑΛΑ'ΟΜΑΙ, Ω~ΜΑΙ, *erro, vagor*, g
hinc ἀλώμενος, *vagus, errabundus*. נֹדֵד part. Jer. XLIX. 5. ὁ συνάγων τοὺς ἀλωμένους, qui congregat errabundos. Hesych. 'Αλᾶται, πλανᾶται, πηδᾷ, ἐμβαίνει.

"ΑΛΑΣ, *sal*. מֶלַח, idem. Lev. II. 13. Deut. XXIX. 23. θεῖον καὶ ἅλας κατακεκαυμένον, sulphure et sale combustam. Jud. IX. 45. ἔσπειρεν αὐτὴν ἅλας, sale eam conspersit. Ezech. h
XLVII. 12. εἰς ἅλας δέδονται, redigentur in salsuginem. — *מְלַח Chald. idem. Esdr. IV. 14. et VI. 9.

'ΑΛΑ'ΣΤΩΡ; *qui perpetravit ἄλαστα, non obliviscenda, malignus, scelestus, exsecrandus*, etiam *dæmon crudelis et sanguinarius*. 2 Macc. VII. 9. σὺ μὲν ἀλάστωρ. 4 Macc. IX. 24. Alciphr. III. 62. Suidas: i
ἀλάστωρ, πικρὸς καὶ φονικὸς δαίμων, τιμωρῶν καὶ ἀνεπίληστα ἔργα ποιῶν.

'ΑΛΓΕ'Ω, *doleo*. הֵחִיל Hiph. a חוּל, *parturio*. Jer. IV. 19. τὴν κοιλίαν μου ἀλγῶ, viscera mihi dolent. — חָשַׂךְ, *cohibeo*. Job. XVI. 6. ubi לֹא יֵחָשֵׂךְ כְּאֵבִי *non prohibebitur dolor meus*, redduntur a LXX οὐκ ἀλγήσω τὸ τραῦμα, quod sensum prorsus contrarium efficit. Ex mea sen- k
tentia vel hæc verba, uti sequentia, interrogative accipienda sunt, hoc sensu: num propterea quiescet do-

a lor vulneris seu vulnerum mihi inflictorum? vel loco ἀλγήσω reponendum est ἀναλγήσω. — כָּאַב *doleo.* Job. XIV. 22. et Ps. LXVIII. 34. πτωχὸς καὶ ἀλγῶν εἰμὶ ἐγώ. — צַר seq. לְ, *angustia alicui est.* 2 Sam. I. 26. ἀλγῶ ἐπὶ σὲ, ἀδελφέ μου.

'ΑΛΓΕΙ͂Ν ΠΟΙΩ͂, *dolere facio, dolore afficio.* הִכְאִיב Hiph. Job. V. 18. αὐτὸς γὰρ ἀλγεῖν ποιεῖ, vulnera
b quidem infligit.

'ΑΛΓΗΔΩ'Ν, *acris dolor.* מַכְאוֹב, *idem.* Ps. XXXVII. 18. ἡ ἀλγηδών μου ἐνώπιόν μου ἐστί, perpetuo dolore angor. 2 Macc. VI. 30. σκληρὰς ὑποφέρω κατὰ τὸ σῶμα ἀλγηδόνας μαστιγούμενος, duros sustineo in corpore dolores flagellatus. Ib. VII. 12. IX. 5. 9. ζῶντος ἐν ὀδύναις καὶ ἀλγηδόσι. Ib. v. 11. Polyb. XII. 25. 2.

c "ΑΛΓΗΜΑ, *dolor et corporis et animi.* כְּאֵב, idem. Ps. XXXVIII. 3. τὸ ἄλγημά μου ἀνεκαινίσθη. — מַכְאוֹב, idem. Cohel. I. 18. προσθήσει ἄλγημα, auget sibi dolorem. Ib. II. 23. πᾶσαι αἱ ἡμέραι αὐτοῦ ἀλγημάτων, omnes dies ejus sunt dolores. Joseph. A. J. XIX. 8. 2. pag. 951. Diog. Laërt. X. 149.

'ΑΛΓΗΡΟ'Σ, *dolorificus, dolorem*
d *afferens,* i. q. λυπηρός. מָזוֹר, *vulnus, ulcus.* Jer. XXX. 11. — נַחְלָה part. Niph. fœm. Jer. X. 18. et XXX. 12. ἀλγηρὰ ἡ πληγή σου, dolorem affert plaga tua. Hesychius: ἀλγηρὰ, λυπηρά. Sturzius in Lib. de Dialecto Maced. et Alex. pag. 145. refert hanc vocem in numerum vocabulorum probabiliter Alexandrinorum, et qui alii hoc adjectivo usi sint, se
e non reperisse ingenue fatetur.

"ΑΛΓΟΣ, *dolor, tam corporis quam animi.* — מַכְאוֹב. Aqu. ac Theod. Jer. XXX. 15. LXX Ps. LXVIII. 31. Thren. I. 13. 19. Sir. XXVI. 7. ἄλγος καρδίας. 2 Macc. III. 17. τὸ κατὰ καρδίαν ἐνεστὸς ἄλγος. Hesych. ἄλγος, πένθος, πόνος.

"ΑΛΕΙΜΜΑ, *unguentum.* *מִשְׁחָה, *unctio.* Aqu. Lev. XXI. 12. — סוּךְ infin. a סוּךְ, *ungendo.* Dan. X. 3. f
ἄλειμμα οὐκ ἠλειψάμην. — שֶׁמֶן, *oleum.* Ies. LXI. 3. ἄλειμμα εὐφροσύνης.

'ΑΛΕΙΦΗ', *unguentatio, unctio.* טוּחַ, *tectorium.* Ez. XIII. 12. ποῦ ἐστιν ἡ ἀλειφὴ ὑμῶν, ἣν ἠλείψατε, ubi est litura, quam livistis.

'ΑΛΕΙ'ΦΩ, *ungo, oblino.* אָסוּךְ, *lecythus, vas olei.* 2 Reg. IV. 2. ὅτι ἀλλ' ἢ ὃ ἀλείψομαι ἔλαιον. Complut. g
habet: ἀλλ' ἢ ἀγγεῖον ἐλαίου ἐν τῷ οἴκῳ, ᾧ ἀλείψομαι. Coaluerunt hic duæ versiones. Posterioris auctor legit אָסוּךְ, ante quod אֲשֶׁר supplendum esse existimavit. — טוּחַ, *oblino, obduco.* Levit. XIV. 43. et 48. ubi ἀπαλείφω et ἐξαλείφω in codd. permutatur. Ez. XIII. 10. 11. 12. 14. κατασκάψω τὸν τοῖχον, ὃν ἠλείψατε. Ib. v. 15. XXII. 28. מָשַׁח, *ungo.* h
Gen. XXXI. 13. Ex. XL. 12. Num. III. 3. — *מְשִׁיחַ. Aqu. 1 Sam. II. 25. ἠλειμμένου (ubi apud Euseb. Lib. IV. Dem. Evang. c. 16. male legitur εἰλημμένου). Dan. IX. 26. Ps. II. 2. Vide Wesselingii Obss. p. 74. seq. — סוּךְ, *ungo.* Ruth. III. 3. 2 Sam. XII. 20. XIV. 2. Mich. VI. 15. Judith. XVI. 6. ἠλείψατο τὸ πρόσωπον αὐτῆς ἐν μυρισμῷ, i
unxit faciem suam unguento.

*"ΑΛΕΚΤΟΣ, *ineffabilis.* 3 Macc. IV. 2. ἄλεκτον πένθος. Ita enim legendum in Cod. Alex. loco impressi ἄδεκτον π. teste Flam. Nobilio.

'ΑΛΕΚΤΡΥΩ'Ν, *gallus.* זַרְזִיר, *accinctus.* Prov. XXX. 31. Aqu. et Theodot. Sc. זַרְזִיר מָתְנַיִם, *accinctus lumbis,* de omni alacri, generoso, strenuo ad militiam, et habili k
ad cursum aut venationem adhibetur. Unde laudati interpretes, quod Prov. l. l. de *equo* dicitur, ad *gallum* pro lubitu transtulerunt. Conf. Fulleri Miscell. SS. Lib. V. c. 12. Chald. זְרַז etiam de *luctatore* et *ad-*

a versario adhibetur. — 3 Macc. V. 23. ἄρτι δὲ ἀλεκτρυὼν ἐκέκραγε ὄρθριος, modo autem sub diluculum clamavit gallus. Sic aliis summum mane sive tempus, quod ante lucem et auroram labitur, a gallorum cantu describi solet. Vide Jungermanni notas ad Pollucem Lib. I. c. 8. segm. 71. Berglerum Not. ad Alciphron. Epist. p. 187. et alios lau-
b datos Bibl. Brem. Class. VI. p. 1065.

ἈΛΈΚΤΩΡ, *gallus*. זַרְזִיר *accinctus*. Prov. XXX. 31. ἀλέκτωρ ἐμπεριπατῶν ἐν θηλείαις. Vide supra s. v. ἀλεκτρυών.

*ἌΛΕΥΡΟΝ, *farina*. קֶמַח, idem. Num. V. 15. Jud. VI. 19.

ἈΛΈΩ, *molo*. טָחַן, idem. Num. XI. 8. ἤλεον αὐτὸν ἐν ἐμμυλῶνι, sec.
c Ald. ubi in aliis libris ἀλήθω reperitur. Ies. XLVII. 2. ἄλεσον ἄλευρον, mole farinam, h. e. tanquam ancilla molestissimos labores perage. Conf. ad h. l. quæ de ancillis molas olim trusantibus observant auctores citati Wolfio ad Matth. XXIV. 41. et ad Luc. XVII. 35. ac Goetzium de Pistrin. Vett. p. 190. seq. et 401. seq. Inc. seu Hebræus sec. Schol. ed.
d Bos. Job. XXXI. 10. ἀλέσαι ἄρα καὶ ἡ γυνή μου ἄλλῳ, *molat sane et uxor mea alteri*, de qua formula vide præter Schultensium in Commentario ad h. l. Goetzium lib. cit. p. 193. seq. et infra s. v. ἀρέσκω.

ἈΛΉΘΕΙΑ, *veritas, fides, integritas, sinceritas*. *אוּרִים, *Urim, illuminationes*, plur. ex אוּר *ignis*. Ita Trommius in Concordantiis ad h.
e v. adducto loco Deut. XXXIII. 8. Sed male: nam in loco laudato ἀλήθεια non Hebraico אוּרִים respondet, sed potius voci תֻּמִּים, ut Exod. XXVIII. 26. et Lev. VIII. 8. Cf. infra s. v. תֻּמִּים. — אֱמוּנָה, *veritas, veracitas*. 2 Par. XIX. 9. ἐν ἀληθείᾳ, omni *fide*. Psalm. XXXV. 5. ἡ ἀλήθειά σου ἕως τῶν νεφελῶν, veracitas tua in servandis promissis usque ad nubes pertingit. Sic legi- f
tur quoque Psalm. XXXIX. 13. ubi est i. q. *benignitas*, coll. Psalm LXXXVII. 12. et LXXXVIII. 2. ac 24. Ib. v. 33. οὐ μὴ ἀδικήσω ἐν τῇ ἀληθείᾳ μου, *fidem* ei datam non fallam. Psalm. CXVIII. 86. πᾶσαι αἱ ἐντολαί σου ἀλήθεια, omnia præcepta tua fidem commendant. Ps. CXLII. 1. ἐνώτισαι τὴν δέησίν μου ἐν τῇ ἀληθείᾳ σου, attende ad preces meas sup- g
plices pro benignitate tua. Ies. XI. 5. — אֱמוּנִים plur. ex אָמוּן, *verax*. Psalm. XI. 1. ὠλιγώθησαν αἱ ἀλήθειαι ἀπὸ τῶν υἱῶν τῶν ἀνθρώπων, *fides* inter homines est sublata. Abstractum posuerunt pro concreto, nec male. Ies. XXVI. 2. — אֱמֶת, *veritas*. Gen. XXIV. 27. 48. ὅς εὐόδωσέ με ἐν ὁδῷ ἀληθείας, qui me recta via huc duxit. Ibid. XLVII. 29. ἐλεημοσύνην h
καὶ ἀλήθειαν. Jos. II. 14. ἔλεος καὶ ἀλήθειαν. Jud. IX. 15. 16. ἐν ἀληθείᾳ, *bona fide*. Ibid. v. 19. ἐν ἀληθείᾳ ἐποιήσατε, recte vos gessistis. 1 Sam. XII. 24. δουλεύσατε αὐτῷ ἐν ἀληθείᾳ, colite illum *sincere*. Vide et 1 Reg. II. 4. III. 6. et 2 Reg. XX. 3. Neh. IX. 33. ἀλήθειαν ἐποίησας, rectum vel justum fecisti. Prov. XI. 18. μισθὸς ἀληθείας, mercedis ac præmiorum i
proventus *certissimus*. — דַּךְ, *attritus*. Prov. XXVI. 28. γλῶσσα ψευδὴς μισεῖ ἀλήθειαν. Conferendum hic est Arab. زكا *purum, verum esse*, pro quo Hebr. זָכָה dicitur. — חָמָס, *violentia*. 1 Par. XII. 17. οὐκ ἐν ἀληθείᾳ χειρὸς, ubi tamen lectio ἀληθείᾳ est aperte vitiosa, et in ἀδικίᾳ mutanda, nisi quis illud οὐκ delere malit. Ex sententia Tychsenii le- k
gerunt אֱמֶת. — יַצִּיב Chald. *verum, certum*. Dan. II. 8. ἐπ' ἀληθείας οἶδα ἐγὼ, certe novi ego. — יֵצֶר, *cogitatio*. Ies. XXVI. 3. ἀντιλαμβανόμενος ἀληθείας. Scilicet יֵצֶר in illo loco

a *pactum* notat, coll. Arab. صرم, *fœdus.* Nam verba *secandi* et potestate *paciscendi* apud Orientales pollent. — יָשָׁר, *rectus.* Job. XXIII. 7. — מָגֵן, *scutum.* Theod. et LXX Psalm. LXXXIII. 12. ὅτι ἔλεος καὶ ἀλήθειαν ἀγαπᾷ κύριος. Verba hæc huc non pertinere quilibet videt. Referenda fortasse sunt ad Psalm. LXXXV. 11. — מֵישָׁרִים plur. *rec-*
b *titudines.* Ies. XLV. 19. — מִשְׁפָּט, *jus, judicium.* Prov. VIII. 20. ἀνὰ μέσον τρίβων ἀληθείας ἀναστρέφομαι, per semitas *rectitudinis* seu *rectas* ambulans. — קְשׁוֹט Chald. *veritas.* Dan. II. 47. — תֹּם, *integritas.* Prov. XXVIII. 6. κρείσσων πτωχὸς πορευόμενος ἐν ἀληθείᾳ, melior est pauper isque *vir bonus ac probus,* coll. Prov. XIV. 2. ubi talis dicitur ὁ πορευόμενος
c ὀρθῶς. — תֻּמִּים *Thummim,* i. e. *perfectiones,* plur. ex תֹּם. Ex. XXVIII. 26. Lev. VIII. 8. Deut. XXXIII. 8. Rationes, cur LXX Intt. תֻּמִּים per ἀλήθειαν interpretati fuerint, bene exposuit Sturzius in Lib. de Dial. Maced. et Alex. p. 97. Scilicet auctore Æliano V. H. XIV. 34. ἀλήθεια fuit ἄγαλμα περὶ τὸν αὐχένα ἐκ σαπφείρου λίθου, quod gesta-
d bat senior idemque princeps sacerdotum Ægyptiorum, et summus judex. Sic quoque Diodorus Sic. I. 48. τὸν ἀρχιδικαστὴν describit ἔχοντα τὴν ἀλήθειαν ἐξηρτημένην ἐκ τοῦ τραχήλου καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπιμύουσαν, et c. 75. ἐφόρει δ' οὗτος περὶ τὸν τράχηλον ἐκ χρυσῆς ἁλύσεως ἠρτημένον ζώδιον τῶν πολυτελῶν λίθων, ὃ προσηγόρευον ἀλήθειαν, τῶν δ' ἀμφισβητήσεων ἤρχοντο, ἐπειδὰν
e τὴν τῆς ἀληθείας εἰκόνα ὁ ἀρχιδικαστὴς προσθεῖτο. Videtur ergo non solum veritatis, sed etiam justitiæ imago fuisse. Cui cum simile fuisse appareat illud, quod in pectorali summi sacerdotis Judæorum fuit, תֻּמִּים appellatum, factum esse videtur, ut LXX Intt. vocabulum illud Hebraicum fere nomine ἀλήθεια redderent. Conf. Is. Vossium de LXX Intt. p. 50. Marsham. Can. Chron. f
p. 816. Spencerum de Legibus Hebr. Ritualibus p. 1337. (ed. Lips. 1705. 4.) Hodium de Textibus Bibl. Orig. p. 113. Vide quoque quæ contra Witsium in Ægyptiacis p. 253—261. disputavit Fr. Sam. de Schmidt de Sacerdotibus et Sacrificiis Ægyptiorum (Tub. 1768. 8.) p. 38 — 43. Adde Sir. XLV. 10. s. 12. ac 3 Esdr. V. 40. coll. g
Esdr. II. 63. Tob. IV. 9. ποιοῦντός σου τὴν ἀλήθειαν, agente te ex veritate, h. e. vere, integre, sincere, ubi vid. Drusius. Vide et Tob. XIII. 8. 3 Esdr. IV. 13. et 37. 38. ubi ἀλήθεια notat *id quod perenne est nec fluxum et caducum.* Opponitur enim ibi *bonis caducis.* Conf. Loesneri Obss. in N. T. p. 124. Vide tamen quæ contra hanc explicationem dis- h
putavit Bretschneiderus p. 28. Spicilegii, qui maluit vocem conferre cum Hebr. תֹּם, et vertere *perfectio* (sc. Dei) *summa,* ita ut intellegatur complexus virtutum summarum, inprimis sapientia, potentia et justitia Dei junctim spectatæ, aut potius Deus ipse, cui adscribitur v. 34. creatio et gubernatio mundi. Sir. IV. 28. 31. ubi ἀλήθεια est vel i
vera religio (in qua significatione legitur quoque apud Philonem de Creat. Princ. p. 726. ed. Mang. de proselyto, qui a deastrorum cultu ad veri Dei cultum transierat, et dicitur μεταναστὰς εἰς ἀλήθειαν.) vel *verum, bonum, æquum et justum,* ut quoque legitur in Additam. ad Dan. c. III. 27. 28. 31. ac Tob. III. 2. 5. Sirac. VII. 22. μὴ κακώσῃς οἰ- k
κέτην ἐργαζόμενον ἐν ἀληθείᾳ, ne mercede sua priva mercenarium, omni cum *fide* laborantem, ubi ἀλήθεια est i. q. πίστις, et notat *fidelitatem in negotiis peragendis.* In sequentibus enim eum vocat διδόντα τὴν ψυχὴν αὐτοῦ, qui omnes vires rebus heri impendit. Sir. XLI. 19. ἀπὸ ἀληθείας

a θεοῦ καὶ διαθήκης, ubi pro ἀπὸ ἀληθείας, quod vulgo legitur, Grotius scribere malebat ἀπὸ λήθης, non male quoad sensum, sed legendum melius ἀπὸ ἀπειθείας θεοῦ καὶ διαθήκης, sensu claro et perspicuo. 1 Macc. VII. 18. οὐκ ἔστιν αὐτοῖς ἀλήθεια καὶ κρίσις. 2 Macc. III. 9. εἰ ταῖς ἀληθείαις ταῦτα οὕτως ἔχει. Ib. VII. 6.

'ΕΝ 'ΑΛΗΘΕΙ'Α, *in veritate.*
b אָמְנָם, *vere, revera.* 2 Reg. XIX. 17.

'ΕΠ' 'ΑΛΗΘΕΙ'ΑΣ, *in veritate.* אָמְנָם, *vere, revera.* Job. IX. 2. XIX. 4. XXXVI. 3. Ies. XXXVII. 18. et Dan. II. 8. sec. Chis. Tob. IX. 9. *integro et puro animo.*

'ΑΛΗ'ΘΕΙΑΝ ΟΥ' ΜΗ' ΠΟΙΩ', *veritatem seu rectum non facio.* נְכֹחוֹת עָוֶל, *æquitates inique ago.*
c Ies. XXVI. 10. ἀλήθειαν οὐ μὴ ποιήσῃ. Recte quoad sensum.

'ΑΛΗΘΕΥ'Ω, *vera loquor, veritati studeo, recta facio, perficio.* אֱמֶת seq. אֵת, *veritas est penes aliquem.* Gen. XLII. 16. εἰ ἀληθεύετε, vos vera dixisse. — הִשְׁלִים Hiph. *compleo, perficio.* Ies. XLIV. 26. βουλὴν τῶν ἀγγέλων αὐτοῦ ἀληθεύων, meorum legatorum effata *perficiam,*
d *ac ita veracitatem eorum confirmabo.* Sic et nos formula wahr machen, *to prove something to be true,* in vita communi uti solemus. — מִשְׁפָּט (supple עָשָׂה) *jus facio.* Prov. XXI. 3. ποιεῖν δίκαια καὶ ἀληθεύειν. — נֹכַח Niph. a יָכַח, *arguor, erudior.* Gen. XX. 16. πάντα ἀλήθευσον: ubi pro וְנֹכָחַת legerunt in forma activa וְנֹכַחַת. Sir. XXXIV. 4.
e ἀπὸ ψεύδους τί ἀληθεύσει; quomodo somniis, quæ non sunt veri quid, quod vere sit eventurum, præsignificari potest?

'ΑΛΗΘΗ'Σ, *verus, certus, eventu comprobatus.* אֱמֶת *veritas.* Deut. XIII. 14. καὶ ἰδοὺ ἀληθὴς σαφῶς ὁ λόγος γέγονε, quod si revera scelus hoc turpissimum inter vos patratum est. Ib. XVII. 4. 2 Paral. XXXI. 20. ἐποίησε τὸ καλὸν καὶ τὸ ἀληθὲς, ubi f
ἀληθὲς *fidem in Deum* notat, ac est *probitas, virtus.* Prov. XXII. 21. Ies. XLII. 3. εἰς ἀλήθειαν ἐξοίσει κρίσιν, religionis veritatem prorsus demonstrabit. Ibid. XLIII. 9. et Dan. VIII. 26. — *חָכָה, *exspecto, præstolor.* Ies. LXIV. 4. Hieronymus in Epistola ad Pammachium de Optimo Genere Interpretandi hæc habet: "LXX Interpretes multo g
aliter transtulerunt. A sæculo non audivimus neque oculi nostri viderunt Deum absque te, et opera tua vera, et facies exspectantibus te misericordiam." Erat igitur in Græcis: ἀπὸ τοῦ αἰῶνος οὐκ ἠκούσαμεν, οὐδὲ οἱ ὀφθαλμοὶ ἡμῶν εἶδον θεὸν πλὴν σοῦ, καὶ τὰ ἔργα σου ἀληθῆ, καὶ ποιήσεις τοῖς ὑπομένουσί σε ἔλεον. Sed non animadvertit Hieronymus, primo, duas h
versiones in unam coaluisse. Nam alii ista וַעֲשֶׂה לִמְחַכֵּה לוֹ interpretati sunt: καὶ sive ἃ (ut habes apud Justinum in Dial. c. Tryph. Jud. p. 124.) ποιήσεις τ. ὑ. σ. ἔ. Alii vero, qui legebant: לָךְ לִמְחַכֵּה וַעֲשֶׂה, hoc modo verterunt: καὶ τὰ ἔργα σου ἀληθῆ. Secundo observandum est, corrupta esse ista verba: καὶ τὰ ἔργα σου ἀληθῆ. Non enim est in i
textu Hebr. ἀληθῆ. Itaque corrigendum est: καὶ τὰ ἔργα σου, ἃ λήθει, h. e. *et opera tua, quæ latent,* respondebuntque Hebræis: nam חָכָה etiam significat *latere exspectando.* Confer Sam. Petiti Var. Lectt. c. XIV. — חָכָם, *sapiens.* Job. XVII. 10. οὐ γὰρ εὑρίσκω ἐν ὑμῖν ἀληθὲς, vera dicentem inter vos non reperio. Non male quoad sensum. k
— נָכוֹן part. Niph. a כּוּן, *firmus.* Inc. Ps. L. 12. LXX Gen. XLI. 32. ὅτι ἀληθὲς ἔσται τὸ ῥῆμα τὸ παρὰ τοῦ θεοῦ, ubi Schol. ἕτοιμον τὸ ῥῆμα, βέβαιος ὁ λόγος, quæ verba sine du-

a bio sunt ex aliis interpretibus desumta. Symm. et LXX Job. XLII. 7. 8. — צַדִּיק, *justus*. Ies. XLI. 26. ἐροῦμεν, ὅτι ἀληθῆ ἐστιν: ubi tamen loco ἀληθῆ, *vera*, rectius legitur ἀληθής ἐστιν, judice Schultensio in Opp. Min. p. 260. qui etiam ibidem multis docuit, Arab. صدق notare *verum esse*, et صديق ac صادق *verum, veracem*. — קְשֹׁט,
b *certitudo*. Prov. XXII. 21. διδάσκω οὖν σε ἀληθῆ λόγον. — *מִן־קְשֹׁט, *a veritate*, Chald. Dan. II. 47. sec. Chis. — תּוּשִׁיָּה, *substantia*. Job. V. 12. μὴ ποιήσουσιν αἱ χεῖρες αὐτῶν ἀληθὲς, manus eorum rem non conficient. — His addendus est locus Prov. I. 3. ubi LXX Intt. vocem צֶדֶק transtulerunt δικαιοσύνην ἀληθῆ, ac illud ἀληθῆ nihil habet in textu
c Hebr., cui respondeat, secundum Scholion Duorum Codd. Regiorum: κατὰ δὴ Ἑβραϊκὸν καὶ τοὺς λοιποὺς οὐ κεῖται τὸ ἀληθῆ. Igitur vel sententiæ magis exornandæ causa addidisse videntur LXX Intt. vel statuendum est, ἀληθῆ (τὰ) esse alius interpretis versionem, quæ hic, ut sæpe factum est, in textum versionis Alexandrinæ irrepserit, e notione verbi
d צָדַק, quam in l. Arab. habet, ubi صدق notat *verum, veracem esse*. Conf. I. D. Michaëlis Bibl. Orient. T. IV. p. 40. Sap. I. 6. Deus appellatur τῆς καρδίας ἐπίσκοπος ἀληθὴς, i. e. qui verum semper videt, nec falli potest. Hesych. ἀληθὴς, δικαία καὶ δίκαιος.

ἈΛΗΘΈΣΤΑΤΟΣ superl. *verissimus*. Sap. VI. 17. ἀρχὴ γὰρ αὐτῆς
e ἀληθεστάτη παιδείας ἐπιθυμία, ubi ἀληθεστάτη *admodum sincerum et non fucatum* notat, si cum ἐπιθυμία construitur, *verissimum* autem, si, quod alii volunt, ad antecedens ἀρχὴ refertur.

ἈΛΗΘΙΝΌΣ, *verus, verax, integer, sincerus, rectus*. אֱמוּנָה, *veritas*. Ies. XXV. 1. et LIX. 4. οὐδὲ ἐστι κρίσις ἀληθινὴ, neque est judicium rectum et justum. — אָמֵן, *veritas*. f
Ies. LXV. 6. — אֱמֶת, *veritas*. Ex. XXXIV. 7. Deus dicitur ἀληθινὸς, h. e. *verax*, coll. Psalm. LXXXV. 14. 2 Sam. VII. 28. οἱ λόγοι ἀληθινοὶ, coll. 1 Reg. X. 6. et 2 Par. IX. 5. Jer. II. 21. ἐφύτευσά σε ἄμπελον καρποφόρον πᾶσαν ἀληθινὴν, ego plantavi te vitem fructiferam, totam veram, h. e. juxta Chrysost. γνησίαν, *genuinam*. Conf. Joh. XV. 1. Zach. VIII. g
3. κληθήσεται Ἱερουσαλὴμ πόλις ἀληθινὴ, *vocabitur* (h. e. erit) *Hierosolyma urbs vera*, h. e. nomini suo respondens, quæ vere ita dici meretur, vel præstantissima. (Similiter ἀληθινὸν στράτευμα vocat Xenophon Anab. I. 9. 10. exercitum, qui vere exercitus dici meretur, h. e. præstantissimum.) Potest tamen quoque verti: *urbs veritatis, fidelitatis ac pietatis sedes*. — *גָּנַב, *furor, clandestine* h
aliquid facio. Job. IV. 12. ubi pro וְאֵלַי דָּבָר יְגֻנָּב, *et a me verbum furtive dictum est*, LXX habent: εἰ δέ τι ῥῆμα ἀληθινὸν ἐγεγόνει ἐν λόγοις σου. Sed lectio ibi est aperte vitiosa, et loco ἀληθινὸν reponendum videtur λήθιον, *clandestinum*. — טוֹב, *bonus*. Ies. LXV. 2. οἳ οὐκ ἐπορεύθησαν ὁδῷ ἀληθινῇ, qui non am- i
bularunt in via recta, h. e. impie egerunt. — יַצִּיב Chald. *verum, certum*. Dan. II. 45. et VI. 12. — יָשָׁר *rectus, probus*. Job. II. 3. ἄνθρωπος ἄκακος, ἀληθινὸς, ἄμεμπτος. Ib. IV. 7. ἢ πότε ἀληθινοὶ ὁλόῤῥιζοι ἀπώλοντο, aut quando probi deleti sunt. Ibid. VIII. 6. XVII. 8. θαῦμα ἔσχεν ἀληθινοὺς ἐπὶ τούτοις, ad hæc obstupescunt probi. — יֹשֶׁר, *rectitudo*. k
Job. VI. 25. — נָקִי, *innocens*. Job. XXVII. 17. — קְשׁוֹט Chald. *veritas*. Dan. IV. 34. — שָׁלֵם, *integer*,

a *perfectus.* Deut. XXV. 15. στάθμιον ἀληθινὸν et μέτρον ἀληθινὸν, pondus justum et mensura justa. Ies. XXXVIII. 3. ἐπορεύθην ἐν καρδίᾳ ἀληθινῇ. — שְׁתֻם *apertus.* Num. XXIV. 3. φησὶν ὁ ἄνθρωπος ὁ ἀληθινὸς ὁρῶν sec. Alex. Oxon. Ald. et Compl. Sed vera lectio est ὁ ἀληθινῶς ὁρῶν, quam exhibet Vat. Vide infra s. ἀληθινῶς. Eadem lectionis diversitas
b reperitur quoque ibid. v. 15. — תָּמִים, *perfectus.* Deut. XXXII. 4. Θεὸς, ἀληθινὰ τὰ ἔργα σου. Conf. supra s. אֱמֶת et שָׁלֵם. — 3 Esdr. VIII. 89. κύριε, ἀληθινὸς εἶ, h. e. interprete Bretschneidero, tu, O Domine, *benignus es.* In textu Hebr. Esdr. IX. 15. est צַדִּיק, quod, ut צְדָקָה et δικαιοσύνη, sæpius dicitur de *benignitate* ac *beneficentia*, ut do-
c cuit Vorstius de Hebr. N. T. ed. Fisch. p. 57. seq. Postulare hanc notionem ibi videtur contexta oratio: sermo enim est de benignitate Dei, quæ Israëlitas, quanquam peccassent gravissime, tamen non penitus perdidisset. Sed seriei orationis conveniens quoque ibi est notio *veracitatis.*

ἈΛΗΘΙΝΩ͂Σ, *vere, recte.* שְׁתֻם עַיִן
d *apertus oculis*, aut *cui sunt aperti oculi, clare videns.* Num. XXIV. 3. 15. ὁ ἀληθινῶς ὁρῶν sec. Vat. *vates fide dignus* s. *verax.* Ita quoque Onkelosus et Syrus. Scharfenbergio in Anim. ad h. l. LXX Intt. sensum secuti esse videntur, nisi quis, quod ipse etiam ingeniose conjicit, forte dixerit, eos h. l. intellexisse sic, ut שׁ putarent esse pronomen *qui*, ad-
e ditum nomini, תֹּם, *veritas* sive *verus*, ac pro הָעַיִן *oculus* legerent participium עָיִן *videns.* Mihi vero respexisse videntur Arab. سَتُمَ *verus, dignus, nobilis fuit.* Ergo verax oculis, qui, ut sunt, omnia videt, et futura veracissime annunciat. Adde Tob. XIV. 6. Sir. XLII. 2. 11.

ἈΛΗΘΩ͂Σ, *vere, recte.* *אַמָּה, *cubitus, mensura.* Jer. LI. 13. Le- f
gerunt אֱמֶת pro אַמַּת. — אָמֵן, *verus, certus.* Jer. XXVIII. 6. — אֱמוּנָה, *veritas.* Gen. XX. 12. Jos. VII. 20. — אָמְנָם, *veritas certissima.* Ruth. III. 12. — אֻמְנָם idem. Gen. XVIII. 13. 1 Reg. VIII. 27. 2 Par. VI. 18. Psalm. LVII. 1. — אֵפוֹא, *jam, nunc.* Ex. XXXIII. 16. ubi non aliter legisse, sed paulo liberius vertisse censendi sunt. — g
יַצִּיבָא, *veritas,* Chald. Dan. III. 25. — צְדָא Chald. *de industria.* Dan. III. 14. Adde 2 Macc. III. 38.

ἈΛΗ͂ΘΩ, *molo.* טָחַן, idem. Num. XI. 8. ubi pro ἤληθον, quod habent reliqui libri, sola Aldina ἤλεον exhibet. Jud. XVI. 22. Phrynich. p. 58. ἀλεῖν ἐρεῖς, οὐκ ἀλήθειν. Thom. Mag. p. 31. ἀλεῖς, οὐκ ἀλήθεις. Recte, ju- h
dice Sturzio in Libro de Dial. Maced. et Alex. p. 145. Nam ἀλήθειν habent tantum scriptores ætatis recentioris, v. c. Diodor. Sic. III. 13. et 14. Theophr. de Caus. Plant. IV. 14. Lucillius in Brunckii Analectt. Tom. II. p. 326. n. 47. et Aphthonius Fab. 15.

ἈΛΗ͂ΘΟΥΣΑ, part. fœm. *molitrix.* טַחֲנָה *molitio* seu *mola.* Cohel. XII. i
4. Legerunt טֹחֲנָה. Ita quoque Syrus.

ἈΛΗ͂ΘΟΥΣΑΙ, *molitrices.* טֹּחֲנוֹת, *dentes molitrices.* Cohel. XII. 3. ἤργησαν αἱ ἀλήθουσαι, feriabantur ancillæ molitrices.

*ἌΛΗΚΤΟΣ, *indesinens, nunquam cessans.* Adjectivum hoc a Bielio omissum reperitur 3 Macc. IV. 2. ἄληκτον πένθος, *luctus indesinens.* Sic k
enim legunt Alex. et Compl. pro ἀνήκεστον πένθος, *luctus intolerabilis.* Lucian. de Gymn. T. II. p. 891.

a ed. Reitz. σπουδὴ ἄληκτος τῆς νίκης, et de Dips. T. III. p. 237. ὀδύνας ἀλήκτους. Hesych. ἄληκτον, ἀκατάπαυστον. Vide Bretschneideri Spicil. p. 29.

'ΑΛΙΑΙ'ΕΤΟΣ aut, ut etiam scribi potest, 'ΑΛΙΑ'ΕΤΟΣ (quemadmodum quoque ἀετὸς et αἰετὸς scribitur), *aquila marina.* עָזְנִיָּה, proprie *pennipotens* seu *valeria, a-*
b *quila nigra minor* sec. Bochartum Hieroz. P. II. Lib. 2. c. 6. Lev. XI. 13. γρῦπα καὶ τὸν ἁλιάετον. Deut. XIV. 12. Gloss. Brem. 'Αλιάετος (sic enim legendum censet Bielius pro 'Αλίετος), ὄρνεον, ὅπερ περὶ τὰ συστήματα τῶν ὑδάτων διατρίβει. Gloss. in Octat. 'Αλιάετος, ὄρνεον, ὃ παρ' ὑδάτων τρέχει.

*'ΑΛΙ'ΕΤΟΣ, *aquila marina.* עָזְנִיָּה. v. s. v. ἁλιάετος. Deut. XIV.
c 12. sec. cod. Alex. Sed rectius sine dubio in reliquis libris scribitur ἁλιαίετος seu ἁλιάετος, quod vide supra.

'ΑΛΙΕΥ'Σ, *piscator.* דָּג, *piscis.* Job. XL. 26. ἐν πλοίοις ἁλιέων. Scilicet loco דָּגִים *piscium* legerunt דַּיָּגִים *piscatorum.* Symm. habet ἰχθυοφόροις. — דַּוָּג, *piscator.* Ez. XLVII. 11. — דַּיָּג idem. Ies. XIX.
d 8. Jer. XVI. 15. ubi ἁλιεῖς metaphorice de *hostibus diripientibus et captivantibus* adhibetur. Vide s. v. ἁλιεύω.

'ΑΛΙΕΥ'Ω, *piscor,* et metaphorice *hostiliter diripio, et captivum abduco.* דַּיָּג idem. Jer. XVI. 15. ἁλιεύσουσιν αὐτούς.

'ΑΛΙ'ΖΩ, *salio, sale conspergo, sale condio.* מָלַח, idem. Lev. II. 13.
e Ez. XVI. 4. οὐδὲ ἁλὶ ἡλίσθης. Symm. Ies. LI. 6. ἁλίσουσιν pro נִמְלָחוּ h. e. salis modum imitabuntur, seu, ut habet Hieronymus: *in salis modum conterentur.* Vulg. *liquescent.* Vide ad h. l. Montf. et quæ a me notata sunt in Lexico N. T. s. v. ἁλίζω n. 3. Loco ἁλίσουσιν fortasse legendum est ἁλίσονται, h. e. *destruentur.* Conf. Homer. Il. Π', 737. Od.
Ε', 104. — *מְלַח, Chald. idem. f
Esdr. IV. 14. ἅλας τοῦ ναοῦ ἡλισάμεθα, sale palatii saliti sumus, h. e., ut recentiores recte transtulerunt, salarium de regis palatio percipimus, aut salario regio fruimur. Vide Bocharti Hieroz. P. II. L. I. c. 7. §. 4. ac Zornii Bibl. Antiqu. Exeget. T. I. p. 496.

'ΑΛΙΚΟ'Σ, *salsus* sive potius *ma-*
ritimus. שִׂדִּים *Siddim.* Gen. XIV. g
3. secundum libros nonnullos, ut notavit L. Bos, ad quem locum Kreyssigius in Symbolis P. II. p. 10. hæcce notavit: Hæc quoque vox, nisi fallor, inducenda, atque cum codd. Vat. et Alex. pro ἁλικὴν legendum ἀλυκὴν, ut v. 8. et 10. quam quidem versionem nominis שִׂדִּים ex sequenti membro de-
sumptam putat Rosenmüllerus in h
Scholiis ad h. l. Si conjecturæ locus daretur, v. 3. ἁλικὴν sive ἀλυκὴν mutarem in ἀλσικὴν, atque v. 8. ἀλσικῇ pro ἀλυκῇ, ac v. 10. ἀλσικὴ pro ἀλυκὴ reponerem, ab adjectivo recens conficto ἀλσικὸς, i. q. ἀλσώδης, *sylvester, nemorosus.* Symmach. certe et Theodotion v. 3. et 8. atque haud dubie etiam v. 10. השדים
verterunt τῶν ἀλσῶν, literisque trans- i
positis et paululum immutatis legerunt חרשים *silvarum,* unde Vulgatus quoque *vallem silvestrem* reddidit. Vide Scharfenb. Anim. ad h. l. Tantum igitur abest, ut τῶν ἀλσῶν, quod Symmacho et Theodotioni tribuitur, recte mutaverint Drusius in τῶν ἁλῶν, et Vallarsius in τῶν ἀκτῶν, ut Alexandrinus etiam,
nostra conjectura admissa, eandem k
cum illis lectionem versione sua expresserit.

'ΑΛΙΜΑΖΟΝΕΙ'Σ, *Alimazones,* nomen populi. לַמַּחֲנֶה, *in castra.* 2 Par. XXII. 1. ubi LXX procul dubio aliter legerunt, ac hodie in textu Hebraico scriptum est. Ita

a Bielius. Mihi autem hæc vox ex ipso Hebraico Græcis literis scripto orta esse videtur. Alii habent Ἀμάζονες, alii ἐν τῇ παρεμβολῇ.

"ἍΛΙΜΟΣ, *maritimus, siccus, aridus*. Hinc:

"ἍΛΙΜΑ, *marina* vel *salsa loca*. חֲרֵרִים plur. *siccitates*. Jerem. XVII. 6. ἐν ἁλίμοις, sc. τόποις, in locis aridis. Gloss. MS. in Jer. Ἐν
b ἁλύμοις (scr. ἁλίμοις), ἐν ξηρότητι. Hesychius: ἅλιμον, παραπλήσιον θαλάσσῃ γινόμενον. Idem: Ἁλίμοις καὶ ἁλίμοις (sic enim legendum censet Bielius pro Ἁλισμοῖς καὶ ἁλιμαῖς,) βοτάναις δενδροειδέσι ἐπὶ θάλασσαν ἢ ξηροῖς τόποις. Posteriori interpretatione ad Jerem. l. c. respexisse videtur. Conf. Salmasii Exc. Plin. p. 772.

"ἍΛΙΜΟΣ, *famem pellens*, unde
c "ἅλιμον, *alimum*, est *arbuscula s. fruticetum rhamno persimile, sed sine spinis s. aculeis, conficiendis sepibus aptissimum, cujus folia devorata famem sedant atque compescunt*, unde illi nomen, ex α privat. et λιμὸς, *fames*, quod ejus morsu sistatur fames. Aliis hoc fruticum genus sic dictum videtur, quod nascatur in maritimis, q. ἅλιμα. מַלּוּחַ *salsilagi-*
d *nosa herba*. Job. XXX. 4. οἱ περικυκλοῦντες ἅλιμα, decerpentes frutices salsuginosos. Scilicet pro περικυκλοῦντες reponendum ibi est περικλῶντες, ut bene legendum censent Is. Vossius de LXX Intt. p. 63. Drusius Quæst. Hebr. Lib. I. c. 17. et Bochartus Hieroz. P. I. Lib. III. cap. 16. T. II. pag. 227. quibus tamen in eo non assentior, quod pro
e ἄλιμα cum spiritu leni ἅλιμα cum spiritu aspero reponendum esse existimant. Cappello deformata hæc vox esse videtur ab Hebr. מַלּוּחַ per literarum inversionem. Chrysostomus in Catena ad h. l. "Ἅλιμα βοτάνη τίς ἐστιν, ὥς φασί, ταχὺ πληροῦσα τὸν ἐσθίοντα καὶ κόρον ἐμποιοῦσα. — "שֹׁרֶשׁ רְתָמִים, *radix juniperorum*. Job. XXX. 4. ἅλιμα ἦν αὐτῶν τὰ σῖτα. Versu seq. idem repetitur, f
et redditur per ῥίζαι ξύλων, pro quo Symm. ῥίζαν αὐτῶν ἀγρίων habet. Suidas: "Ἅλιμον, βοτάνη δενδροειδὴς παρὰ θάλασσαν, πληθυντικὰ δὲ τὰ ἅλιμα, ἐστι δὲ γεννητικὸν γάλακτος καὶ σπέρματος. Confer quoque Hilleri Hierophyt. P. I. c. 56. et Salmasii Exerc. p. 122. et 772.

ἈΛΙΣΓΈΩ, *contamino, polluo*. גָּאַל idem. Mal. I. 7. προσάγοντες ἄρτους g
ἠλισγημένους, (ubi in margine cod. Barber. est scholion: μεμολυσμένους. Hesych. ἠλισγημένους, μεμολυσμένους, ἠρτυμένους.) ἐν τίνι ἠλισγήσαμεν αὐτούς; ubi pro ἠλισγήσαμεν αὐτοὺς in Cod. Alex. et Vatic. ut respondeat Hebr. גְאַלְנוּךָ, reponendum est ex Compl. ἠλισγήσαμέν σε: ut quoque habet Vulg. *polluimus te*. Confer Fischeri h
Proluss. de Verss. Græcis V. T. p. 192. Eodem judice verba τράπεζα κυρίου ἠλισγημένη ἐστί, quæ eodem versu inferius extant, aliena sunt, et huc e v. 12. migrarunt. — הִתְגָּאֵל *me polluo*. LXX sec. Chis. Dan. I. 8. ὅπως μὴ ἀλισγηθῇ. Theod. ὡς οὐ μὴ ἀλισγηθῇ ἐν τῇ τραπέζῃ τοῦ βασιλέως, ne pollueretur mensa s. cibis regis, ubi Schol. per μιανθῇ i
explicat. Recta a VV. DD. monitum est, huc pertinere glossam Hesychii: Ἀλισγηθῇ, συνεστιαθῇ, aut, ut Heinsius ad Act. XV. 20. legere mavult, συνεστιαθῇ, *una comederet*. Idem habet. Ἀλίσγοντες, μολύνοντες, μιαίνοντες. Sopingius substituit ἀλισγοῦντες, quod minus necesse videtur. Ἀλίω idem est ac κυλίω, *volvo*. Hinc Macedones et Alexandrini forma- k
runt duplex verbum, ἀλίσγω et ἀλισγέω, quod pr. est *volvendo et versando inquino sordibus vel pulvere*. Conf. Spencerum de Legibus Hebr. Ritualib. p. 696. seq. Scharfenbergium ad Dan. p. 7. ac me in Lex. N. T. s. v. ἀλίσγημα. Adde Sir. XL. 33.

ἉΛΙΣΚΩ, *capio, prehendo, deprehendo, convinco, damno*. בּוּז, *sperno*. Prov. VI. 30. οὐ θαυμαστὸν, ἐὰν ἁλῷ

a τις κλέπτων. Ita Bielius Trommii auctoritatem male secutus. Nam voci θαυμαστὸν in versione Alex. potius respondet יָבוֹן, et verba ἁλῷ τις κλέπτων referenda sunt ad נָבַב, in cujus vocis translatione pro more suo, nec male paraphrasi usi sunt. — הִכָּה, Hiph. a נָכָה, *percutio.* Ez. XXXIII. 21. ἑάλω ἡ πόλις, capta est urbs. Vide et ibid. XL.
b 1. μετὰ τὸ ἁλῶναι τὴν πόλιν. Bene quoad sensum. Sic Ælian. V. H. III. 22. ὅτι ἑάλω τὸ Ἴλιον, *cum captum est Ilium.* — הִרְשִׁיעַ Hiph. *condemno.* Ex. XXII. 9. ὁ ἁλοὺς διὰ τοῦ Θεοῦ ἀποτίσει διπλοῦν, convictus vel damnatus per Deum reddet duplum. Confer Perizonii not. ad Ælian. V. H. XI. 6. Hesych. 'Αλοὺς, πιασθεὶς, ληφθείς. — חָלָה, *ægroto.* Ies. XIV.
c 10. σὺ ἑάλως, ὥσπερ καὶ ἡμεῖς; ubi sensum secuti sunt, non verba: qui enim captus est, est quoque viribus attritus, ac mors apud Orientales haud raro sub imagine venatoris sistitur. — חָפַשׂ, *scrutor, pervestigo.* Prov. XXVIII. 12. ἐν δὲ τόποις ἀσεβῶν ἁλίσκονται ἄνθρωποι. Jaegero ad h. l. legisse videntur חָפַשׂ, unde est εὐάλωτος c. XXX. 28. quanquam
d notio *investigandi* cum *deprehendendi* notione interdum per emphasin connexa est, ut c. XX. 27. — טָרַף, *rapio, capio prædam.* Aqu. Psalm. XXI. 14. Idem Ps. XXVII. 14. — לָכַד, *capio.* Prov. VI. 2. ἁλίσκεται, *obstrictus est.* Ibid. XI. 6. ἁλίσκονται, *miseri redduntur, in pericula incident.* Ies. VIII. 15. XXIV. 18. XXVIII. 13. κινδυνεύσονται καὶ ἁλώ-
e σονται. Jerem. VIII. 9. ἐπτοήθησαν καὶ ἑάλωσαν, perterriti et capti sunt. Vid. et Jerem. LI. 56. Hesychius: 'Εάλωσαν, ἐλήφθησαν, ἡττήθησαν, ἀπέπεσον. Jerem. L. 2. ἑάλωκε Βαβυλῶνα, capta est Babylon, coll. v. 9. et 24. Jerem. LI. 41. πῶς ἑάλω καὶ ἐθηρεύθη τὸ καύχημα πάσης τῆς γῆς; quomodo occupata et capta est gloria omnis terræ? Hesychius: 'Εάλω, ἐκρατήθη, ἠλέγχθη. Zach. XIV. 2. f
ἁλώσεται ἡ πόλις, capietur urbs. Vide et Symm. Cohel. VII. 27. Hesych. 'Αλώσεται, ληφθήσεται, πολεμηθήσεται. — מָצָא, *invenio,* etiam *deprehendo.* Deut. XXIV. 7. ἐὰν δὲ ἁλῷ ἄνθρωπος κλέπτων, si fur aliquis in flagranti (ἐπ' αὐτοφώρῳ) delicto deprehendatur. coll. Prov. VI. 31. et Jer. II. 26. Ies. XIII. 15. XXII. 3. Hesych. 'Αλῶ, ληφθῶ, πιασθῶ. Conf. Ælian. g
V. H. XII. 12. et XIII. 24. — פָּקַד, *visito.* Ies. XXVII. 3. ἁλώσεται γὰρ νυκτός. Respexerunt notionem *puniendi,* quam vox פָּקַד haud raro habet, ac libere transtulerunt. — קֻמַּט in Pyhal. *constrictus sum vinculis.* Symm. Job. XXII. 16. non male quoad sensum, nam qui capitur, is etiam fere vinculis constringitur: et sermo h. l. est de h
iis, qui ad supplicium constringuntur. — שַׂר, *princeps.* Ies. XXXI. 9. ὁ δὲ φεύγων ἁλώσεται, de qua versione judicent me peritiores. — *תָּמַם, *perficio, finio, consumo.* Ies. XXXIII. 1. ἁλώσονται οἱ ἀθετοῦντες. Libere verterunt ac sensum non male expresserunt. — תָּפַשׂ, *capio.* Ez. XVII. 20. et XXI. 24. Sir. XXIII. 6. ὁ φυλάσσων οὐ μὴ ἁλῷ, scil. τῇ i
γλώσσῃ, qui præcepta mea observat, non capietur h. e. punietur lingua sua. Ibid. XXVII. 27. et 30. παγίδι ἁλώσονται.

'ΑΛΙΤΗ'ΡΙΟΣ, *peccator, flagitiosus, sceleratus,* i. q. ἀλιτηρός. 2 Macc. XII. 13. συγκειτῶν τοὺς ἀλιτηρίους. Ib. XIII. 4. et XIV. 42. Hesychius: 'Αλιτήριος, ἁμαρτωλὸς, τελανίτης, θανάτου αἴτιος καὶ ἔνοχος. Confer quoque k
Suidam s. v. ἀλιτηροῦ. Schol. Soph. Œd. Col. v. 384. ἀλιτηροῦ, μιαρᾶς. Polyb. XXXII. 21. 3.

*'ΑΛΙΩΤΟ'Σ. Jud. XVI. 7. pro אֲשֶׁר לֹא־חֹרָבוּ, *qui non exarue-*

a *rani* aut *aridi sint*, Aquilæ in Hexaplis Origenianis tribuitur ἀλιωτοῖς. Vox dubia judice Montfauconio, quam etiam versione non expressit. Semlerus in Apparatu ad Liberalem V. T. Interpretat. p. 303. vocem hanc mutandam censuit in ἀναλώτοις, *incorruptis, non consumtis vetustate*, i. q. μὴ διεφθαρμέναις, quod in quibusdam versionis Alex. libris
b legitur. Scharfenbergius vero in Animadv. Spec. II. p. 76. hanc interpretationem ab Aquilæ ingenio alienam ratus, suspicatus est, olim scriptum fuisse χλωροῖς, quo Aquila aut alius, nescio quis, Intt. vett. non inepte, sive χλωροῖς explices *recentibus*, sive *humidis*, (Hesych. χλωρὸν, ὑγρὸν) vocabulum antecedens לַחִים expresserit. Jure meritoque
c tamen hujus emendationis audacia displicuit Doederleinio in Bibl. Theol. Vol. II. p. 35. His nuper Kreyssigius in Symbolis ad Bielium P. II. p. 11. aliam addidit conjecturam. Existimat enim, vocabulum καλωδίοις, quod v. 11. legitur, etiam h. l. velut in Cod. Oxoniensi κλήμασι, pro νευραῖς s. νευρίαις in libro quodam manuscripto extitisse, et
d margini alius codicis additum librarii stupore in notam hexaplarem: Ἀκ. ἀλιωτοῖς, abiisse. His quid addam, in præsenti non habeo.

ἈΛΚΗ΄, *robur, vires*. *מֶשֶׁל, *potestas*. Dan. XI. 4. sec. Chis. οὐ κατὰ τὴν ἀλκὴν αὐτοῦ. Monente Kreyssigio in Symb. ad Bielium P. II. p. 12. ridicule erravit h. l. Segaarius, qui hæc verba ad וְלֹא לְאַחֲרִיתוֹ,
e *neque tamen inter posteros ejus*, ab interprete Alexandrino prætermissa, retulit, atque hanc versionem vel ex alia lectione profectam esse, vel ejus auctorem vocabulum ἀλκαία, quæ *caudam*, eximie leonis, notat, in mente habuisse, opinatus est, neque vidit, verba οὐδὲ κατὰ τὴν κυρίαν αὐτοῦ ex versione Theodotionis in Alexandrinam irrepsisse.
Sir. XXIX. 16. δόρυ ἀλκῆς, *hasta* f
firma et valida. 2 Macc. XII. 28. συντρίβοντας τὰς τῶν πολεμίων ἀλκὰς, infringentes hostium robur ac potestatem. Hesych. Ἀλκὴ, δύναμις, ἰσχὺς, ἢ ἀλέξησις, ἢ μάχη. Αἰσχύλος Ἀγαμέμνονι.

ἌΛΚΙΜΟΣ, *fortis, potens, robustus*. Hieronymus Ep. 136. *Saddai* (שַׁדַּי) Aquila interpretatur ἄλκιμον,
quod nos robustum et sufficientem ad g
omnia perpetranda possumus dicere. Locus, quem Hieronymus in mente habuit, est ex sententia Zimmermanni sine dubio Job. VI. 4. quanquam ibi eidem τοῦ ἱκανοῦ tribuitur, quod ad Ezech. I. 24. pertinere videtur, ubi Hier. Saddai, Aquila, Symm. Theod. ἱκανὸν transtulerunt. Vide Drusium in Fragm. p. 570.
Est ab ἀλκὴ, quod Hesychio est h
δύναμις, ἰσχύς.

ἈΛΛΑ΄, *sed, profecto, nisi*. אֲבָל, *certe, utique*. Arab. بَلْ *sed, at vero*. 2 Par. I. 4. ἀλλὰ κιβωτὸν τοῦ Θεοῦ ἀνήγαγε, arcam *vero* Dei transtulerat. Esdr. X. 13. — אָכֵן, *sane, utique*. Job. XXXII. 8. — *בְּרַם Chald. *veruntamen*. Dan. II. 28. sec. Chis. — יַחְדָּו, *simul*. Ies. XLIII.
17. — כִּי אִם, *nisi*. Num. X. 30. οὐ i
πορεύσομαι ἀλλ' εἰς τὴν γῆν μου, non ibo, nisi in terram meam. Vide et Num. XXXV. 33. — לָהֵן Chald. *nisi*. Dan. II. 11. — עַתָּה, *nunc*. 1 Sam. XV. 30. — *רַק, *tantum*. Jos. XI. 13. ubi Oxon. πλὴν habet. — Cæterum legitur quoque hæc vocula apud LXX Ies. XXX. 10. ante ἡμῖν λαλεῖτε, ubi nihil ei respondet
in textu Hebraico. Nisi statuere k
velimus, eos hanc particulam de suo addidisse, ac post ἀλλὰ ἡμῖν λαλεῖτε excidisse adjectivum aliquod, v. c. λεῖα, pro ἀλλὰ vel legendum est ἄλλα (*alia*, h. e. *diversa ab iis, quæ vobis visione revelata sunt*, seu *falsa*),

a vel scribendum est λεῖα, ut respondeat Hebr. חֲלָקוֹת, quod alias prorsus omissum esset. Sir. XXXVI. 1. ἀλλ' ἐν πειρασμῷ, καί, nisi in tentatione, sed. 1 Macc. X. 56. ἀλλ' ἀπάντησον εἰς Πτολεμαΐδα, igitur obviam mihi veni ad Ptolemaida. Est enim ἀλλὰ h. l. exhortandi particula. Nec desunt hujus loquendi usus exempla in scriptoribus Græcis, v. c. He-
b rodot. Lib. I. p. 5. ἀλλὰ κεῖνόν γε δεῖ ἀπόλλυσθαι, itaque illum interire opus est. Aristoph. Thesmoph. v. 223. ἀλλ' πρᾶττ', εἰ σοὶ δοκεῖ, igitur fac, si tibi videtur. Idem in Pace v. 570.

ἈΛΛ' Ἤ, sed, veruntamen, quam, nisi. אֲבָל, certe, utique, etiam sed ex usu l. Ar. Vide supra s. v. ἀλλά. 2 Par. XIX. 3. Dan. X. 7. 21. — אַךְ, at vero, certe, tantummodo. 1
c Sam. XXIX. 9. — אֶפֶס, nisi, tantummodo. Num. XIII. 29. et XXIII. 13. coll. 1 Sam. III. 5. — וּבְעֵת, et in tempore. 2 Par. XXVIII. 22. — זוּלָתִי, præterquam. Deut. IV. 12. ὁμοίωμα οὐκ εἴδετε, ἀλλ' ἢ φωνήν. — כִּי. Ez. XXVI. 10. — כִּי אִם. Ps. I. 2. 4. Ies. XLII. 19. Esth. V. 12. ubi ἀλλ' ἢ nisi. Vid. Matth. XX. 23. Marc. X. 40. et Bergler. ad
d Aristoph. Equ. 777. Vide et Ps. CXXXII. 1. ubi pro ἀλλ' ἢ nihil κατὰ τὸ ῥητὸν in textu Hebraico legitur.

ἈΛΛᾺ ΚΑΊ, sed etiam. אַךְ, veruntamen. 1 Sam. XVI. 6.

ἈΛΛᾺ ΜΉΝ, sed utique. *אוּלָם, vere. Symm. Mich. III. 8. — כִּי עַתָּה, sed nunc. Theod. Job. VI. 21.

*ἈΛΛᾺ ΝΥ͂Ν, sed nunc. וְאִם־
e לֹא אֵפוֹא, et si non, ubinam. Inc. Job. XXIV. 25. ubi LXX εἰ δὲ μή, alioquin, habent.

ἈΛΛ' ΟΥ̓ΔΕΊΣ, certe nullus. לֹא אֶחָד, non unus. Job. XIV. 4.

*ἈΛΛᾺ ΠΡῸΣ ΤΟΎΤΟΙΣ, sed præterea. אַף. Inc. Ps. XLIII. 10. — Vide alibi: Ὅτι et Οὐ.

ἈΛΛΑΓΗ', mutatio, commutatio, permutatio. חֲלִפוֹת, vicissitudines. Inc. Jud. XIV. 12. ἀλλαγαὶ στολῶν. f
V. infra s. v. ἀλλασσόμενοι. Aqu. Ps. LIV. 20. ubi ἀλλαγὴ sensu morali de emendatione ac mutatione in melius accipiendum erit. Conf. infra s. v. ἀλλάσσω. Sap. VII. 19. τρόπων ἀλλαγάς, vicissitudinum seu conversionum permutationes: nam loco τρόπων legendum est h. l. τροπῶν, ut infra docebitur. Hesych. ἀλλαγήν, ἀμοιβήν. g

ἌΛΛΑΓΜΑ, commutatio, permutatio, pretium. חֲלִיפָה, permutatio, vicissitudo. Aqu. et Theod. Job. XIV. 14. — כֹּפֶר, redemtionis pretium. Ies. XLIII. 3. ἐποίησα ἄλλαγμά σου Αἴγυπτον, dabit Ægyptios tui piaculum. Amos V. 12. λαμβάνοντες ἀλλάγματα, ubi vid. Montf. — מְחִיר, pretium. Aqu. et Symm. Ies. LV. 2. LXX Deut. XXIII. 19. οὐδὲ ἄλλαγμα h
κυνός, neque pretium ex vendito cane, h. e. vilissimum. 2 Sam. XXIV. 24. κτήσομαι περὶ σοῦ ἐν ἀλλάγματι, pretio soluto a te emam. Ps. XLIII. 14. οὐκ ἦν πλῆθος ἐν τοῖς ἀλλάγμασι. Pro hac voce in Cod. Vat. 754. Theodotioni tribuitur ἐν ἀλαλάγματι, de quo vide supra s. v. ἀλάλαγμα. Etiam Ed. Francof. et aliæ male habent ἐν τοῖς ἀλαλάγμασιν αὐ- i
τῶν. Conf. L. Bos. Proleg. in LXX Intt. c. 3. Thren. V. 4. ξύλα ἡμῶν ἐν ἀλλάγματι ἦλθον, ligna nostra non nisi pretio emta venerunt, seu pretio constant. — תְּמוּרָה, vicissitudo, permutatio. Lev. XXVII. 10. 33. Job. XXVIII. 17. Sir. II. 4. ἐν ἀλλάγμασι ταπεινώσεώς σου μακροθύμησον, ubi ἀλλάγματα vicissitudines fortunæ seu mutationem sortis felicis in mi- k
seram notat, ac ταπεινώσεως positum est pro ταπείνωσιν.

ἈΛΛΆΣΣΩ vel Attice ἈΛΛΆΤΤΩ, muto, immuto. הֵמִיר Hiph. a

a מוּר, *muto*. Symm. Ps. XIV. 4. pro לֹא יָמִיר, *et non mutabit*, h. e. servabit jusjurandum, habet: μὴ ἀλλαγεὶς, ubi ἀλλάσσειν notare videtur *mutare sententiam*. LXX Lev. XXVII. 10. οὐκ ἀλλάξει αὐτὸ καλὸν πονηρῷ, non mutabit illud bonum pro malo. Ibid. v. 33. ubi cum ἀπαλλάσσω in codd. permutatur. Ps. CV. 21. ἠλλάξαντο τὴν δόξαν αὐτοῦ ἐν
b ὁμοιώματι κ. τ. λ., mutarunt Deum suum in imaginem etc. coll. Jer. II. 11. — הֵפַךְ, *muto*. Jer. XIII. 23. — *הִקְדִּישׁ *sanctifico*, et in universum *aliis usibus destino*. Lev. XXVII. 26. ἀλλάξει sec. Oxon., quod in ἁγιάσει mutare nollem. Reliqui libri habent ἁγιάσει et καθαγιάσει. — הַשְׁנֵא Chald. Aph. a שְׁנָא. Esdr. VI. 11. 12. — חָלַף, *muto*. Gen.
c XXXI. 7. XXXV. 2. ἀλλάξατε τὰς στολὰς ὑμῶν. Ib. XLI. 14. ἤλλαξαν τὴν στολὴν αὐτοῦ. Ib. XLV. 22. sec. cod. Alex. 2 Sam. XII. 20. Ps. CI. 28. Ies. XL. 31. et XLI. 1. ἀλλάξουσιν ἰσχὺν, robur mutabunt, h. e. novum robur, novas vires accipient. Dan. IV. 13. ἑπτὰ καιροὶ ἀλλαγήσονται ἐπ' αὐτὸν, sic septem annos transigat. — חָלַף et הֵפֵר junctim, *mu-*
d *to et frango*. Ies. XXIV. 5. ἤλλαξαν τὰ προστάγματα, mutarunt seu *violarunt* statuta. — *חֲלִיפָה, *permutatio, vicissitudo*. Symm. Ps. LIV. 12. οὐ γὰρ ἀλλάσσονται, non enim se emendari patiuntur. Sequitur enim οὐδὲ φοβοῦνται τὸν Θεόν. Eodem sensu metaphorico ἀλλαγὴ apud Aquilam reperitur ib. pro eodem. — מָנָה, *numero*. 1 Reg. XX. 25.
e ἀλλάξομαί σοι δύναμιν. Scilicet מָנָה h. l. est *certo numero definire*, nempe ad numerum prioris exercitus, in quo est notio permutationis. — מָרָה, *rebello*. Neh. IX. 26. ἤλλαξαν, mutarunt sententiam, aut *violarunt* præcepta ac mandata tua, coll. Esdr. VI. 11. 12. — פָּדָה, *redimo*. Ex. XIII. 13. Lev. XXVII. 27. ubi in Oxon. sine dubio e glossemate aut ex alius interpretis versione loco f ἀλλάξῃ legitur λυτρώσηται. שָׁנָה Pih. Jer. LII. 32. Sap. IV. 11. μὴ κακία ἀλλάξῃ σύνεσιν αὐτοῦ, ne malitia immutaretur sensus ejus, ubi ἀ. *mutationem in pejus* notat. Ibid. XII. 10. ἀλλάσσεσθαι est *in melius mutari, emendari*. Sir. VII. 19. μὴ ἀλλάξῃς φίλον ἕνεκεν ἀδιαφόρου, ne *permutes* unquam amicum auro atque pecunia. Ibid. XXXIII. 25. μὴ ἀλλάξῃς σεαυτὸν πάσῃ σαρκὶ, ne *permutes* te cum g ulla carne: h. e. ne loco tui aliquem possessorem bonorum tuorum facias, aut: ne te cuiquam mortalium emancipes. 3 Macc. I. 29. τῶν πάντων θάνατον ἀλλασσομένων ἀντὶ τῆς τοῦ τόπου βεβηλώσεως, omnibus mortem *præoptantibus* præ loci profanatione. ubi Grotius recte adduxit locum Plutarchi in Laconicis Apophtheg- h matis Vol. VI. p. 878. Reisk. οὐκ ἀλλάξαιτο τῆς ἐλευθερίας τὴν Περσῶν βασιλείαν.

'ΑΛΛΑΣΣΟ'ΜΕΝΟΣ, *mutatus*, et 'ΑΛΛΑΣΣΟ'ΜΕΝΟΙ, *semet invicem permutantes*. חֲלִיפָה, *mutatio, vicissitudo*. 1 Reg. V. 14. δέκα χιλιάδες ἐν τῷ μηνὶ ἀλλασσόμενοι, decem chiliades unoquoque mense sese invicem permutantes. 2 Reg. V. 5. et i XXII. 23. ἀλλασσόμεναι στολαὶ sunt vestes permutatoriæ, quæ inter se permutari possunt, quæ Jud. XIV. 12. in versione Inc. Int. ἀλλαγαὶ ἱματίων vocantur. V. Bonfrerium in Commentario ad h. l. p. 356. ac Suiceri Thes. Eccl. s. v. ἀλλαγή. LXX illas interdum ἐξαλλασσούσας vocant. Homerus εἵματα ἐξήμοιβα dixit, observante Heinsio in Exerc. k Sacr. ad Matth. X. 10. p. 37. qui tamen locum non indicavit, qui tamen occurrit Odyss. Θ', 249. Unde Hesychius: 'Εξήμοιβα, ἀλλακτὰ, διὰ τὸ πλῆθος. Confer quoque Perizonium ad Ælian. V. H. V. 5.

'ΑΛΛΑΧΗ͂, *alibi, alio*. Sap. XVIII.

a 18. ἄλλος ἀλλαχῇ ῥιφείς. 2 Macc. XII. 22. ἄλλος ἀλλαχῇ φερόμενος.

'ΑΛΛΑΧΟ'ΘΕΝ, *aliunde*. מִמָּקוֹם אַחֵר, *ex alio loco*. Esth. IV. 13. ἀλλαχόθεν βοήθεια καὶ σκέπη ἔσται. Adde 4 Macc. I. 7.

'ΑΛΛΗΛΟΥΙ'Α, *Alleluia*, ipsa vox Hebr. הַלְלוּ יָהּ, *laudate Dominum*. Ps. CIV. 1. et 44. CV. 1. et alibi sæpius in Psalmis. Hesychius: 'Αλ-
b ληλουΐα, αἶνος τῷ ὄντι Θεῷ, αἰνεῖτε τὸν Θεόν. Lex. MS. Bibl. Coislin. p. 503. 'Αλληλουΐα, αἰνεῖτε τὸν ὄντα, ἤτοι τὸν κύριον. 'Αλληλουΐα, τὸ, ut substantivum legitur. 3 Macc. VII. 13. ἐπιφωνήσαντες τὸ ἀλληλουΐα.

'ΑΛΛΗ'ΛΩΝ, *invicem, mutuo*. — אִישׁ הָ, *vir illa*. Amos IV. 3. — אִשָּׁה רְעוּתָהּ, *fœmina proximam suam*. Ies. XXXIV. 15. τὰ πρόσωπα
c ἀλλήλων.

'ΑΛΛΗ'ΛΟΙΣ, *sibi invicem*. אִישׁ רֵעֵהוּ, *vir proximum suum*. Gen. XV. 10. Adde 2 Sam. II. 13. ubi Hebr. וַיִּפְגְּשׁוּם, *occurrerunt eis*, LXX sec. Vatic. transtulerunt: συναντῶσιν αὐτοῖς, sec. Complut. autem συναντῶσιν ἀλλήλοις.

'ΑΛΛΗ'ΛΟΥΣ, *se invicem*. אִישׁ
d לְרֵעֵהוּ, *vir proximo suo*. Ex. XVIII. 7

ΕΙ'Σ 'ΑΛΛΗΛΑ, *ad invicem*. אִישׁ אֶל אָחִיו, *vir ad fratrem suum*. Ex. XXV. 20. et XXXVII. 9.

ΕΙ'Σ 'ΑΛΛΗ'ΛΑΣ, *ad invicem*. — אֶל אֶחָת, *ad unam*. Exod. XXXVI. 10. — אֶל אֲחוֹתָהּ, *ad sororem suam*. Exod. XXVI. 5.

ΕΙ'Σ 'ΑΛΛΗ'ΛΟΥΣ, *ad invicem*.
e אִישׁ בְּרֵעֵהוּ, *vir in proximum suum*. 2 Par. XX. 24.

'ΕΞ 'ΑΛΛΗ'ΛΩΝ, *ex invicem*. Ex. XXVI. 3. et XXXVI. 9. ubi nihil est pro eo in textu Hebraico.

*'ΕΠ' 'ΑΛΛΗ'ΛΩΝ, *alius super alium, catervatim*. Sap. XVIII. 23. πεπτωκότων ἐπ' ἀλλήλων νεκρῶν.

ΠΡΟ'Σ 'ΑΛΛΗ'ΛΟΥΣ, *ad invicem*. אִישׁ, *vir*. Ez. I. 11. — אִישׁ אֶל אָחִיו, *vir ad fratrem suum*. Gen. f
XLII. 28. — בֵּית אִישׁ, *domus viri*. Job. I. 4.

'ΑΛΛΟΓΕΝΗ'Σ, *alienigena, extraneus*. זֵד, *superbus*. Mal. IV. 1. ἀλλογενεῖς. Loco זֵדִים legerunt זָרִים. — זָר, *alienigena, extraneus*. Ex. XXIX. 33. ἀλλογενὴς οὐκ ἔδεται ἀπ' αὐτῶν; ubi ἀλλογενὴς vi contextæ orationis notat *eum, qui non est de stirpe sacerdotali*, aut *de genere Aa-* g
ron, coll. Num. XVI. 40. et Lev. XXII. 10. Jer. LI. 51. ἀλλογενεῖς, *barbari, hostes*, coll. Joël. III. 17. et Abd. v. 11. — זָר et נָכְרִי junctim. Job. XIX. 15. — מַמְזֵר, *nothus, spurius*. Zach. IX. 6. κατοικήσουσιν ἀλλογενεῖς ἐν Ἀζώτῳ, peregrini Asdode habitabunt. Non male quoad sensum. Spurius enim dicitur is, qui non ad familiam pertinet. — h
בֶּן נֵכָר, *filius extranei*. Ex. XII. 43. Lev. XXII. 25. Ies. LVI. 3. 6. — *נָכְרִי Deut. XV. 3. sec. cod. 85. Holm.

'ΑΛΛΟΓΕΝΕ'Σ ἜΘΝΟΣ, *gens alienigena*. בֶּן נֵכָר Gen. XVII. 27. ἐξ ἀλλογενῶν ἐθνῶν.

'ΑΛΛΟ'ΓΛΩΣΣΟΣ, *aliena lingua utens, barbarus*. Ez. III. 6. οὐδὲ πρὸς λαοὺς πολλοὺς ἀλλοφώνους ἢ ἀλλογλώσ- i
σους, ubi nihil est in textu Hebraico, et ἢ ἀλλογλώσσους merum glossema esse videtur. Bar. IV. 11. ἔθνος ἀναιδὲς καὶ ἀλλόγλωσσον. Joseph. A. J. I. 4. 3. p. 19. Herodot. II. 154.

*'ΑΛΛΟΕΘΝΗ'Σ, *alienigena, peregrinus, barbarus*. Deest hoc adjectivum in Thesauro Bieliano. Occurrit tamen 3 Macc. IV. 6. ὡς ἐσπαραγμέναι σκυλμοῖς ἀλλοεθνέσι, misere vexatæ ab alienigenis et barbaris populis; ubi Syrus pro ἀλλοεθνέσι

a habet ܠܢܫ̈ܐ ܢܣܒܘ ܠܗ. Josephus. A. J. Lib. XI. c. 5. §. 3. p. 561. *ἀλλοεθνεῖς ἠγμένοι γυναῖκας*. Adde Lib. XIX. c. 7. §. 3. p. 948. ac Phav. p. 1576. l. 19.

Ἀλλοιόω, *muto*. הִתְחַפֵּשׂ Hiph. a חָפַשׂ, *muto me*. Inc. ac LXX sec. Compl. 1 Sam. XXVIII. 8. ubi *ἠλλοιώθη* positum est pro *ἠλλοίωσεν ἑαυτὸν*, *mutavit habitum suum*, vernacu-
b lum: *er verkleidete sich*, *he disguised himself*. Cod. Vat. habet *συνεκαλύψατο*. Alex. *περιεκαλύψατο*. Symm. *μετεσχημάτιζεν ἑαυτόν*. Eodem modo et 2 Paral. XVIII. 29. *ἀλλοιοῦσθαι* et *συγκαλύπτεσθαι* in Codd. permutantur. — כָּחַשׁ, *macer fio*. Ps. CVIII. 23. *ἡ σάρξ μου ἠλλοιώθη*, *caro mea mutata est in deterius*, h. e. macilenta facta. Simili ratione et
c nos in lingua vernacula voce *verändern*, *to change*, *to alter*, uti solemus. — *לִי, *ei*. Hab. III. 6. Inc. *ἀλλοιωθήσονται*. qui Bahrdtio in Apparatu Critico p. 195. legisse videtur נָלֹף. Nempe נָלַל a Græcis reddi solet *ἀφαιρέω*, *περιαιρέω*, *φύρομαι*, ut adeo et *ἀλλοιόω* verti potuerit. Jam sensus esset: *vetustissimi rerum status immutabuntur*. Mihi vero
d hæc vox potius referenda videtur ad הֲלִיכוֹת, ut חֲלִיפוֹת legerit. — שָׁנָה in Kal, Pih. et Hithp. itemque in formis Chaldaicis. Aqu. et Theod. Prov. XXXI. 5. ubi pro שַׁנֵּה דִין legitur *ἀλλοιοῦν κρίσιν*, *pervertere* et *corrumpere* judicium. LXX 1 Sam. XXI. 13. *ἠλλοίωσε τὸ πρόσωπον αὐτοῦ*, *mutavit gestum suum*, h. e. *se insanire simulavit*, ut in se-
e quentibus explicatur, coll. Psalm. XXXIII. 1. sec. vers. Aquilæ et Edit. Vtam. 1 Reg. XIV. 2. *ἀλλοιώθήσῃ*, muta habitum tuum. Dan. II. 21. III. 19. 28. ubi vid. Scharfenb. Ib. v. 29. IV. 13. (sec. Chis.) etc. Mal. III. 6. *ἐγὼ κύριος οὐκ ἠλλοίωμαι*. — *שָׁנִי, *coccus*. Theodot. Ex. XXXV. 23. et 53. Scilicet in mente habuit vocem שָׁנָה, quæ *mutare* notat. — שָׁנַן, *acuo*, in Hithp. f
הִשְׁתּוֹנֵן, *pungor*. Ps. LXXII. 21. *ἠλλοιώθησαν*. Legerunt הִשְׁתַּנָּה a שָׁנָה, *mutare*. Sir. XII. 24. ubi *ἀλλοιοῦν τὸ πρόσωπον*, *vultum mutare*, est: *pro tristi lætum hilaremque ostendere*. Ib. XIII. 29. *καρδία ἀνθρώπου ἀλλοιοῖ τὸ πρόσωπον αὐτοῦ*, cor tristitiam atque lætitiam etiam ad faciem emittit. Ib. XXV. 19. *πονηρία γυναικὸς ἀλλοιοῖ τὴν ὅρασιν*, nequitia mulieris g
deturpat faciem ejus. Ibid. XXVII. 11. *ὁ δὲ ἄφρων ὡς σελήνη ἀλλοιοῦται*, stultus more lunæ variatur, h. e. *admodum inconstans* est. Ibid. XXXIII. 8. *ἠλλοίωσε καιροὺς καὶ ἑορτάς*, h. e. diversa et varia tempora fecit et constituit. In eadem notione, ut nempe sit *varia ac diversa facere*, *τὰ ἄλλα ποιεῖν*, legitur quoque ib. XXXVI. 5. *ἀλλοίωσον θαυμάσια*, alia novaque patra miracula. h
Eodem modo שָׁנָה usurpatur Esther III. 8. דָּתֵיהֶם שֹׁנוֹת מִכָּל־עָם, statuta eorum diversa sunt a statutis reliquorum populorum. Porro כֵּלִים שׁוֹנִים sunt *vasa varia*, ut jam Drusius ad h. l. bene observavit. Conf. etiam XXXIII. 12. Ibid. XXXVIII. 31. et XL. 6. 1 Macc. I. 27. XI. 12. *ἠλλοιώθη τοῦ Ἀλεξάνδρου*, *abalienabat* se ab Alexandro. i

Ἀλλοιωθησόμενος, *mutandus*. שׁוֹשַׁן, *lilium*, item *hexachordum*, *instrumentum musicum sex chordarum*. Ps. XLIV. 1. LXVIII. 1. LXXIX. 1. *εἰς τὸ τέλος ὑπὲρ τῶν ἀλλοιωθησομένων*. Legerunt שֹׁשַׁנִּים, h. e. *qui mutantur*, a שָׁנָה *mutare*. — שׁוּשַׁן עֵדוּת, *hexachordum testimonii*. Ps. LIX. 1. ubi idem legerunt. k

Ἀλλοίωσις, *mutatio*. שְׁנוֹת, *anni*. Ps. LXXVI. 10. *ἡ ἀλλοίωσις τῆς δεξιᾶς*. Ita quoque Aquila. Habu-

a erunt pro infinitivo vocis שָׁנָה *mutare, immutare.* Sir. XXXVII. 20. ἴχνος ἀλλοιώσεως καρδίας. Ibid. XLIII. 9. αὐξανομένη θαυμαστῶς ἐν ἀλλοιώσει, crescens mutationibus est mirabilis. Marc. Ant. VI. 15. p. 177.

᾿ΑΛΛΟ΄ΚΟΤΟΣ, *alienus, peregrinis moribus præditus,* per metathesin pro ἀλλότοκος, *alieno loco natus.* אֲחֵרִים, *alii, alieni.* Symm. 1 Sam.
b XXVI. 19. ἀλλοκότοις. Vide infra s. v. ἄλλος, ac adde Joseph. A. J. T. I. p. 570. Hav.

῞ΑΛΛΟΜΑΙ, *salio, salto,* etiam *insilio.* דִּלֵּג Pih. idem. Ies. XXXV. 6. τότε ἀλεῖται ὡς ἔλαφος ὁ χωλός, tunc saliet, tanquam cervus, claudus. Hesych. ἀλεῖται, πηδήσει. — סִלֵּד Pih. *æstuo.* Job. VI. 10. ἐφ' ἧς ἐπὶ τειχέων ἡλλόμην. Arab. صلد est
c *saltare,* ut recte observavit Schultensius in Opp. Minn. p. 16. — צָלַח, *irruo, invado.* Jud. XIV. 6. ἥλατο ἐπ' αὐτὸν πνεῦμα κυρίου, ac subito correptus spiritu Dei, seu adjutus vi divina. Symmachus habet ἐφώρμησεν. Simonis in Lexico Hebr. ad h. v. docuit ex Gjeuhario ad Camusum, اصلّع esse vocabulum solenne de *correptione spiritus*
d *divini.* Confer quoque 1 Sam. X. 10. Hesych. Ἥλατο, ἐπλανᾶτο, ἔδραμεν, ἐπήδησεν. Sed hic, ut Bielius observavit, vel duæ voces, Ἥλατο (sic enim legendum loco ἥλατο) et ᾿Ηλᾶτο, confusæ sunt, vel ita legendum est: ᾿Ηλᾶτο, ἐπλανᾶτο. Ἥλατο, ἔδραμεν, ἐπήδησεν. Sic enim Suidas: Ἥλατο, ἐπήδησεν. ᾿Ηλᾶτο δὲ, ἐπλανᾶτο. — *צֶלְצַח, *Selsach,* nomen pro-
e prium. 1 Sam. X. 2. pro בְּצֶלְצַח LXX sec. Ald. et Compl. et Inc. habent ἀλλομένους μεγάλα, ubi quam etymologiam secuti fuerint, disputatur. Nonnullis legisse videntur בְּצֶלְצֶל, quod notat *cymbalum,* quasi sensus sit, illos homines ad cymbali sonum saltasse. Mihi vero ad vocem צָלַח respexisse videntur, quam vide supra. Sap. V. 21. jacula fulgurum tanquam ab arcu orbiculato f
nubium, βολίδες ἀστραπῶν, ὡς ἀπὸ εὐκύκλου τόξου νεφῶν, ἐπὶ σκοπὸν ἁλοῦνται, ad metam transiliunt. Hesych. ᾿Αλοῦνται, πηδῶσιν. Confer infra s. v. εὔκυκλος. Ib. XVIII. 15. πολεμιστὴς εἰς μέσον τῆς ὀλεθρίας ἥλατο γῆς, debellator in mediam exitialem vel perniciosam terram prosiliit.

*῎ΑΛΛΟΣ, *alius, alienus, diversus, duplex.* Vocabulum hoc a Bielio, quanquam reperitur in Trommio, g
perperam omissum reperitur pro אֶחָד *unus.* 2 Sam. VII. 23. τίς ὡς ὁ λαός σου ᾿Ισραὴλ ἔθνος ἄλλο ἐν τῇ γῇ; Ez. XIX. 5. ἔλαβεν ἄλλον ἐκ τῶν σκύμνων αὐτῆς. Scilicet אֶחָד notat quandoque *alium, alterum,* ut multis exemplis docuit Noldius in Concordantt. Partic. Hebr. pag. 750. Unde simul apparet, quam fidem ii mereantur, qui Mal. II. 15., ubi in h
Compl. legitur οὐκ ἄλλος, auctorem hujus versionis putant legisse וְלֹא אַחֵר. Cæterum ibi reponendum est οὐκ ἄλλον, aut, ut in Cyrillo legitur, οὐκ ἄλλως. — אַחֵר, *alius.* 1 Sam. X. 6. στραφήσῃ εἰς ἄνδρα ἄλλον, in alium prorsus mutatus. Ibid. v. 9. μετέστρεψεν αὐτῷ ὁ θεὸς καρδίαν ἄλλην, Deus mentem ejus prorsus *emendavit.* Job. VIII. 19. etc. — זָר i
alienus. Job. XIX. 27. ὀφθαλμός μου ἑώρακε, καὶ οὐκ ἄλλος. — נוֹצַר Niph. a יָצַר, *formatus sum.* Ies. XLIII. 10. ἔμπροσθέν μου οὐκ ἐγένετο ἄλλος θεός. Sic Trommius in Concordantiis s. h. v., sed, ut jam recte monuit Bretschneiderus, erravit, cum ἐγένετο huic verbo respondeat, et ἄλλος ab ipsis (fortasse ex alio loco) additum sit. — עַם, *populus.* Job. XXXVI. 20. τοῦ ἀναβῆναι ἄλλους ἀντ' αὐτῶν sec. Ald. et Compl. Sed in Vat. rectius, ut videtur, loco ἄλλους legi-

a tur λαούς. Præterea legitur apud Symm. Psalm. XI. 2. a quo verba שְׂפַת חֲלָקוֹת בְּלֵב וָלֵב יְדַבֵּרוּ ita translata reperiuntur: χείλη δόλια ἐν καρδίᾳ ἄλλῃ καὶ ἄλλῃ λαλεῖ, labia dolosa e duplici corde promunt verba. Ita transtulit hæc verba Fischerus in Clavi p. 21. simulque observavit, ἄλλος, quum bis ponitur, interveniente particula καὶ, signare *du-*
b *plex, diversus.* Sed quia hic Hebraismus durior est, quam ut ejus usus a Symmacho expectari possit, ac Hieronymus Latine transtulit: *in corde aliud est, et aliud loquitur,* parva mutatione legendum arbitror: ἐν καρδίᾳ ἄλλο, καὶ ἄλλο λαλεῖ. Conf. Thiemii Diss. pro Puritate Symmachi p. 20. Sap. XIV. 23. ἢ ἐμμανεῖς ἐξ ἄλλων θεσμῶν κώμους ἄγοντες,
c ubi loco ἄλλων reponere mallem ἀλλοκότων. Sap. XVIII. 18. ἄλλος ἀλλαχῇ, *alius hic, alius illic.* — Vide alibi Ὅμοιος.

*ΑΛΛΟΤΕ, *alias, alio tempore.* Adverbium hoc, quod in Bielii Thesauro desideratur, occurrit 2 Macc. XIII. 10. ubi legitur: ἐπικαλεῖσθαι τὸν κύριον, εἴπερ ποτὲ ἄλλοτε, καὶ νῦν ἐπιβοηθεῖν κ. τ. λ. ut dominum in-
d vocarent, velit, sicut olim semper, ita etiam nunc eos adjuvare, etc.

ἈΛΛΟΤΡΙΟΣ, *alienus, hostis.* אַחֵר, *alius.* Deut. XXXI. 18. 21. ἐπὶ θεοὺς ἀλλοτρίους, ad Deos, qui a populis barbaris colebantur, coll. 1 Reg. IX. 9. et Jer. I. 16. Ps. XLVIII. 10. καταλείψουσιν ἀλλοτρίοις τὸν πλοῦτον, divitias suas relinquent alienis, h. e. *ad familiam suam non pertinen-*
e *tibus.* — זֵד, *superbus, superbia.* Ps. XVIII. 13. ἀπὸ ἀλλοτρίων φεῖσαι τοῦ δούλου σου, ubi incertum est, an ἀλλοτρίων neutraliter aut masculine accipiendum sit. Sim. de Muis intellegit *effrenes cordis affectus, et a sana ratione alienos motus.* Quidquid sumatur, tamen hoc certum est, eos loco מִזֵּדִים legisse מִזָּרִים, ut quoque Mal. III. 15. Suidas:

Ἀλλοτρίους, πολεμίους. καὶ ὁ Δαβίδ· καὶ f
ἀπὸ ἀλλοτρίων φεῖσαι τοῦ δούλου σου. τουτέστι δυσμενῶν. Hesych. ἀλλότριος, πολέμιος, ξένος. — זוּר, *alienatus sum.* Job. XIX. 13. — זָר, *alienus.* Aqu. Symm. Theod. Prov. V. 3. ἀλλοτρίας. LXX πόρνης. Symm. Prov. XIV. 10. LXX Lev. X. 1. πῦρ ἀλλότριον, ignem *non sacrum,* h. e. non ex ara sacrificiorum sumtum. Sic legitur quoque Num. III. 4. et g
XXVI. 61. — Deut. XXXII. 16. ἐπ᾽ ἀλλοτρίοις, cultu *idolorum,* coll. Jer. II. 25. ac Psalm. XLIII. 22. Psalm. LIII. 3. ἀλλότριοι, *hostes.* Ibid. CVIII. 10. ἀλλότριοι, *peregrini, ad familiam non pertinentes.* Prov. V. 10. VII. 5. γυνὴ ἀλλοτρία, *uxor non tua.* coll. XXIII. 33. Vide ad h. l. Opuscula mea Critica p. 300. seq. Hos. V. 7. τέκνα ἀλλότρια, h
filios spurios. Ibid. VIII. 12. εἰς ἀλλότρια ἐλογίσθησαν, habuerunt eas *pro re nihil ad se pertinente.* — *יֹשֶׁר, *rectitudo.* Prov. XI. 24. apud τοὺς ἄλλους in Hex. et in Ald. מִיֹּשֶׁר, *a rectitudine s. magis quam rectum est per leges divinas æque ac humanas,* per τὰ ἀλλότρια redditur. Hinc ἀλλότρια h. l. sunt *ea, quæ aliis deben-*
tur, et aliorum usibus inservire debe- i
bant. — נֵכָר, *ignotus, peregrinus.* Gen. XVII. 12. XXXV. 2. 2 Par. XIV. 3. τὰ θυσιαστήρια τὰ ἀλλότρια sec. Compl. ubi τὰ ἀλλότρια notat *ea, quæ ad idola seu Deos peregrinos pertinent.* In reliquis libris legitur ἀλλοτρίων, scil. θεῶν. — נֵכֶר, *alienatio.* Abd. 12. ἐν ἡμέρᾳ ἀλλοτρίων, ubi loco נָכְרוֹ, *alienationis suæ,* legerunt
נָכְרִים· — נָכְרִי *alienigena, ali-* k
enus. Gen. XXXI. 15. Deut. XV. 3. ubi pro ἀλλότριον cod. 85. Holm. ἀλλογενῆ habet. 2 Sam. XV. 19. ὅτι ἀλλότριος σὺ sec. Compl., ubi reliqui libri habent ὅτι ξένος εἶ σύ, *quoniam alienigena tu es.* 1 Reg. VIII. 41. καὶ τῷ ἀλλοτρίῳ, ὃς οὐκ ἔστιν ἐκ τοῦ λαοῦ, coll. 2 Par. VI. 32. Esdr.

a X. 2. γυναῖκας ἀλλοτρίας, mulieres *gentiles*, coll. 10. 11. 14. 44. ac Neh. XIII. 26. 27. Prov. XX. 16. et XXVII. 13. ubi legerunt נָכְרִים seu נָכְרִיִּים. — *נָקִי, *insons*. Deut. XIX. 13. τὸ αἷμα τὸ ἀλλότριον sec. Oxon. Sed ibi pro ἀλλότριον, quod nullo modo locum habere potest, sine dubio reponendum est ἀναίτιον. — *עַיִן, *oculus*. Job. XVII. 2. עֵינִי, b ἀλλότριοι. Hujus versionis ratio patebit ex Arabismo, si levi mutatione pro עֵינִי legatur עִירַי, Arab. غيري *diversi a me, alieni*. Confer Schultensii Opera Minora p. 36. — פְּלִשְׁתִּים, *Philistæi*. Theod. Jud. X. 6. Vide infra s. v. ἀλλόφυλος. — *רָשָׁע, *impius*. Theod. Ed. Vta et VIta Ps. I. 1. רְשָׁעִים, ἀλλοτρίων. Scilicet רָשָׁע proprie no- c tat *avertit se, abalienavit ab aliquo*. Confer Simonis Lex. Hebr. s. h. v. Fischero in Clavi p. 21. ἀλλότριοι sunt h. l. tropice *scelerati, facinorosi*, qui et monuit, deesse hanc notionem in omnibus fere Lexicis. Confirmatur hæc significatio loco Sir. XLV. 23. ubi homines scelesti et seditiosi Datham et Abiron ac turba Core vocantur ἀλλότριοι. An vero inde d explicanda sit vox ἀλλοτριοεπίσκοπος 1 Petr. IV. 15. ut sit *homo omnibus sceleribus deditus*, aliorum judicio subjicere malo. Sap. XII. 15. ἀλλότριον ἡγούμενος τῆς σῆς δυνάμεως, *indignum* arbitratus tua potentia; ubi ἀλλότριον, ut Lat. *alienus*, est *inconveniens, indignum*. Polyb. L. VIII. 3. 1. ἀλλότριον τῆς προθέσεως, *alienum* ab instituto. Lucian. Insomn. Tom. e I. p. 9. ed. Reitz. φθόνου παντὸς ἀλλότριος ἴσῃ. Sap. XIX. 15. ἀπεχθῶς προσεδέχοντο τοὺς ἀλλοτρίους. Sodomitæ inimice *peregrinos* (angelos) exceperunt. Sir. VIII. 21. μετὰ ἀλλοτρίου μὴ ποιήσῃς κρυπτὸν, secretorum tuorum particeps ne fiat homo tibi *prorsus ignotus*: ubi ἀλλότριος *eum* notat, *cujus mens et fides non satis est tibi cognita ac perspecta*. Nam paulo post eandem sententiam repetit his f verbis: παντὶ ἀνθρώπῳ μὴ ἔκφαινε τὴν καρδίαν σου. Eodem sensu a Cicerone *alienus* opponitur *homini conjunctissimo et amicissimo*. Sir. XI. 35. ἀλλότριος a nonnullis recte explicatur per *virum a fide alienum, ac hostili animo præditum*. Syrus habet *iniquo*. Sir. XXI. 27. ἀλλότριοι opponuntur τοῖς φρονίμοις, et loco ἀλλοτρίων in Compl. legitur πολυλάλων. Ibid. g XXIII. 29. ἐξ ἀλλοτρίου, sc. ἀνδρὸς, coll. v. 30. Ibid. XXIX. 25. ἐν ἀλλοτρίοις, in *alienis* sc. *domibus*, apud exteros.

ἈΛΛΟ'ΤΡΙΟΣ ΟἾΚΟΣ, *aliena domus*. זוֹנָה, *scortum, meretrix*. Prov. XXIII. 27. πίθος γὰρ τετρημμένος ἐστὶν ἀλλότριος οἶκος. Mihi Interpres hic sensum expressisse, non autem זָרָה legisse videtur. Vide ad h. l. Jae- h gerum.

ἈΛΛΟΤΡΙΟ'Ω, *alieno, abalieno*. Pass. ἀλλοτριοῦμαι, *alienor, separor, segregor*. *הִשְׁבִּית, *cessare facio, abalieno*. Jos. XXII. 25. ἀλλοτριώσουσιν sec. Compl. reliqui libri habent ἀπαλλοτριώσουσιν, bene quoad sensum. — הִתְנַכֵּר Hithp. *alienum me fingo, extraneum ago*. Gen. XLII. 7. ἠλλοτριοῦτο ἀπ' αὐτῶν, alienum se i simulans, h. e. simulans, se ipsos non agnoscere fratres suos. — נוּד, *vagor, migro*. Jer. L. 8. ἀλλοτριώθητε ἐκ μέσου Βαβυλῶνος, *migrate* ex medio Babylonis. — *שׁוֹשָׁן, *lilium*, item *hexachordum, instrumentum musicum sex chordarum*. Psalm. LIX. 1. ubi versio τοῖς ἀλλοτριωθησομένοις, quæ Aquilæ in Hexaplis Origenianis tribuitur, Koehlero videtur esse lectio k corrupta versionis Alex., quæ habet ἀλλοιωθησομένοις. Mihi autem uterque interpres legisse videtur שֹׁשַׁנִּים, h. e. *qui mutantur*. 3 Esdr. IX. 4. ἀλλοτριοῦσθαι ἀπὸ τοῦ πλήθους,

a separari a populo, Hebr. נִבְדַּל מִקְּהַל, Esdr. X. 8. quod LXX διαστέλλεσθαι transtulerunt. 1 Macc. VI. 24. χάριν τούτου ἠλλοτριοῦντο ἀφ' ἡμῶν, propterea abalienati sunt a nobis. Ibid. XI. 53. ἠλλοτριώθη τῷ Ἰωνάθαν, abalienabatur a Jonathane.

ἈΛΛΟΤΡΙ'ΩΣ ΧΡΑ'ΟΜΑΙ, *aliene utor, aliter me habeo.* זָר מַעֲשֵׂה, *alienum opus,* h. e. *opus prorsus in-*
b *suetum ac inauditum.* Ies. XXVIII. 21. ὁ δὲ θυμὸς αὐτοῦ ἀλλοτρίως χρήσεται, ira autem ejus facinus patrabit prorsus insuetum. Potest quoque verti: *hostiliter se geret.* Suidas: ἀλλοτρίως, πολεμίως.

ἈΛΛΟΤΡΙ'ΩΣΙΣ, *alienatio.* מְחִתָּה, *terror.* Jer. XVII. 17. μὴ γενηθῇς μοι εἰς ἀλλοτρίωσιν, *ne te hostiliter erga me geras.* Sensum secutus est. —
c נֵכָר, *alienus.* Nehem. XIII. 30. ἐκαθάρισα αὐτοὺς ἀπὸ πάσης ἀλλοτριώσεως, purgavi eos ab omnibus *peregrinis,* scil. *mulieribus.* Thucyd. I. 35.

*ἈΛΛΟΦΥΛΕ'Ω, *sum alienigena.* 4 Macc. XVIII. 5. ubi ἀλλοφυλῆσαι notat *externos mores et ritus amplexari.* Sed sine dubio legendum ibi ἀλλοφυλίσαι. Vide s. v. ἀλλοφυλισ-
d μός.

ἈΛΛΟΦΥΛΙΣΜΟ'Σ, *alienigenarum ritus, gentilismus, peregrinitas,* quasi ab ἀλλοφυλίζω, quod nusquam reperitur, formatum tamen est ut Ἀττικίζειν, ab Ἀττικὸς, et Ἰουδαΐζειν. Est vocabulum Alexandrinum. Conf. Sturz. de Dial. Maced. et Alex. p. 145. 2 Macc. IV. 13. ubi est i. q. Ἑλληνισμὸς, et ib. VI. 24.

e ἈΛΛΟ'ΦΥΛΟΣ, *qui alterius gentis est, alienigena, peregrinus,* ac speciatim Philistæus. *אִלֵּם, *mutus.* Huic voci Hebr. ἀλλόφυλος respondet apud Symm. Psalm. LV. 1. teste Eusebio in Catena PP. GG. in Ps. Tom. II. p. 86. κατὰ δὲ Σύμμαχον ἐπινίκιος (in Hexaplis Montf. editum est ἐπινίκιον) ὑπὲρ τῆς περιστερᾶς ὑπὲρ τοῦ ἀλλοφύλου. In Hex. est errantis librarii culpa φύλου, *tribus.* f
Vocatur ἀλλόφυλος Davides, quoniam tunc inter Philistæos, populum barbarum, versabatur. Sed an אִלֵּם hoc significare possit, aliis me doctioribus judicandum relinquo. Num fortasse Symmachus legit אֲרָם, coll. 2 Reg. VIII. 28.? — אֲנָשִׁים, *homines,* plur. 1 Sam. VI. 10. Sc. אֲנָשִׁים sunt h. l. Philistæi, qui κατ' ἐξοχὴν ἀλλόφυλοι di- g
cebantur, coll. v. 1. — אֲרָם *Aramia, Syria.* 2 Reg. VIII. 28. — בֶּן נֵכָר, *filius alienigenæ.* Ies. LXI. 5. —*בְּנֵי קֶדֶם, *filius Orientis.* Jud. VIII. 10. παρεμβολῆς ἀλλοφύλων sec. Vatic. Auctor hujus versionis respexit notionem vocis קֶדֶם, qua *hostem, adversarium in pugna esse* significat, coll. Arab. لغلم in IV. *processit in aciem,* unde קָדִים h
قُلَّم est *ventus ex adverso flans, contrarius.* Scharfenbergio ad h. l. ἀλλοφύλων ex ἀνατολῶν ortum esse videtur. — נָכְרִי, *alienus, alienigena.* Ies. II. 6. τέκνα πολλὰ ἀλλόφυλα ἐγενήθη αὐτοῖς. — פְּלִשְׁתִּים, *Philistæi.* 1 Sam. XIII. 2. Psalm. CVII. 10. Aqu. 1 Sam. XIII. 3. 1 Macc. IV. 22. γῆ ἀλλοφύλων, terra *Philistæorum*; ubi Syrus habet: i
ܐܪܥܐ ܕܦܠܫܬܝܐ. Confer Joseph. IX. 5. 3.

ἈΛΛΟ'ΦΩΝΟΣ, *alia voce seu aliena lingua utens.* לֹעֵז, *barbarus.* Symm. Ps. CXIII. 1. — עִמְקֵי שָׂפָה, *profundus lingua.* Ez. III. 6. οὐδὲ πρὸς λαοὺς πολλοὺς ἀλλοφώνους. Scil. עִמְקֵי שָׂפָה notat *eum, qui est ignoti sermonis,* aut *linguæ peregrinæ.* Sub-

a stantivum ἀλλοφωνία legitur apud Josephum A. J. I. 4. 3. p. 19.

ἌΛΛΩΣ, *aliter.* *בְּעֵינֵי, *in oculis.* LXX sec. Hex. Jud. VI. 1. ἄλλως; quæ versio nullum sensum habet, nisi ἄλλως per *contra* reddatur. Sed vitium sine dubio latet in Hex. quæ sunt ita refingenda: בְּעֵינֵי O. ἐνώπιον. O. ἄλλως ἐναντίον. Insertio literæ Θ, quæ significat, Theodo-
b tionem eandem versionem habere, sine dubio causa erroris fuit. Conf. seq. notam hexaplarem, et v. 13. ac 15. — נָבוּב partic. Niph. a בוב *vacuus, evacuatus.* Job. XI. 12. ἄνθρωπος δὲ ἄλλως νήχεται λόγοις, quæ verba me non intellegere cum Drusio ingenue fateor. Num fortasse legendum ἄνους aut ἀλαζών? Certe Arab. نبّ notat *magnifice semet*
c *extulit* et *superbivit.* Job. XL. 3. ubi pro μὴ ἄλλως sec. Vatic. vel, ut in Ald. est, μὴ ἄλλως e sententia Grevii haud dubie legendum est μὴ καλῶς vel μὲ μὴ καλῶς, deleto sequente ἀλλ' vel ἤ, quod in Vaticano est.

ἌΛΛΩΣ ΚΑῚ ἌΛΛΩΣ, *hinc illinc, ut sors ferebat.* 3 Macc. I. 20. Hes. Ἄλλως· ὡς ἔτυχεν.

d ΜῊ ἌΛΛΩΣ, *non aliter.* לֹא, *non.* Esth. I. 19. μὴ ἄλλως χρησάσθω, non aliter quis isto (scil. edicto) utatur, h. e. nemo illud transeat.

ΟΥ̓ΔῈ ΜῊΝ ἌΛΛΩΣ, *neque tamen aliter.* וְלֹא, *et non.* Esth. IX. 27.

ἍΛΜΑ, *saltus, saltatio.* רַעַם שָׂרִים, *tonitru principum.* Job. XXXIX. v. 25. ubi in versione Alex. sec. Vatic.
e aperte vitiose legitur σὺν ἅλματι. Scribendum videtur cum Bootio et Breitingero σὺν ἀλαλάγματι, unde in editione Ald. corruptum συναλάγματι ortum est. Codex Alex. voculæ σὺν præfigit καὶ, atque κραυγῇ subjungit ἐκπορεύεται. Bochartus in Hieroz. T. I. p. 110. ed. Rosenmülleri in vulgari lectione σὺν ἅλματι defendenda vel corrigenda frustra laboravit: Græci, inquiens, *qui hic* f
habent σὺν ἅλματι καὶ κραυγῇ *legerunt* עִם *cum, pro* רַעַם *tonitru, et* שָׂרִים ἅλματι *transtulerunt, tanquam a Chaldæo* שְׁוַר *saltare, aut pro* ἅλματι *scripserant* ψάλματι, *vel* ᾄσματι, *quod esset* שִׁירִים, *non* שָׂרִים. Hes. Ἅλμα, πήδημα.

ἍΛΜΗ, *salsugo,* item *siccitas.* מְלֵחָה, idem. Ps. CVI. 34. ἔθετο γῆν καρποφόρον εἰς ἅλμην, mutavit terram g
frugiferam in salsuginem, aut potius *terram sterilem.* V. Xenoph. Œcon. XX. 12. Sir. XXXIX. 28. ὡς μετέστρεψεν ὕδατα εἰς ἅλμην, mutavit aquas in salsuginem. Latinus ibi, judice Grotio, ἅλμην bene vertit *siccitatem.* Vide s. v. ἁλμυρός.

ἉΛΜΥΡΑ, *salsugo.* Ez. XLVII. 8. ubi pro הַמּוּצָאִים, *eductæ,* Hebræo Int. in Hex. tribuuntur ver- h
ba: τῆς ἁλμυρᾶς τῆς θαλάσσης, *salsuginis maris,* quæ mihi tamen inepto loco posita, ac aut ad אֶל הַיָּמָּה aut ad לְמֶלַח v. 10. pertinere videntur.

ἉΛΜΥΡΙΣ, *salsugo, locus salsuginosus.* מְלֵחָה idem. Job. XXXIX. 6. ἐθέμην καὶ τὰ σκηνώματα αὐτοῦ ἁλμυρίδα. Diod. Sic. Bibl. Lib. II. p. 120. 33.

ἉΛΜΥΡΟΣ, *salsus,* etiam *siccus.* i
מְלֵחָה, *salsugo, locus salsuginosus.* Jer. XVII. 6. γῇ ἁλμυρᾷ, ἥτις οὐ κατοικηθήσεται. Vide s. v. ἅλμη.

*ἉΛΜΥΡΌΩ. כָּהָה, *caligo.* Aquilæ Gen. XXVII. 1. pro תִּכְהֶיןָ in Hex. sec. cod. Coislin. tribuitur ἁλμυρώθησαν, quæ lectio merito suspecta fuit Montf. ac Fischero (de Verss. GG. p. 19.), qui reponere malunt ἀμαυρώθησαν, vel potius ἠμαυρώθησαν, quia ipse כֵּהוֹת vertit ἀμαυροῦσθαι. 1 Sam. III. 13. et כָּהָה

a ἀμαυρός. Ies. XLII. 3. Hesych. ἠμαυρώθη, ἠμβλύνθη, ἐσκοτίσθη.

ἈΛΟΆΩ, (scribitur et ἀλοάω), trituro. דּוּשׁ, idem. Symm. Ies. XXV. 10. Inc. ac LXX Jud. VIII. 7. ἀλοήσω sec. Vat. ubi reliqui libri καταξανῶ habent. 1 Par. XXI. 20. Ies. XLI. 15. ἀλοήσεις ὄρη, καὶ λεπτυνεῖς βουνοὺς, montes triturabis, et colles comminues, h. e. hostes tuos
b potentissimos vinces. Mich. IV. 13. ἀνάστηθι καὶ ἀλόα αὐτοὺς; ubi ἀλοᾷν eodem sensu metaphorico adhibetur. — דַּיִשׁ, trituratio. Deut. XXV. 4. οὐ φιμώσεις βοῦν ἀλοῶντα, bovi trituranti ne capistrum injiciatis. — הִדְרִיךְ Hiph. calco. Jer. LI. 33. ὡς ἅλω ὥριμος ἀλοηθήσεται, sicut area, in qua triturabitur. — חָרוּץ, exscindo. Ies. XLI. 15. ἐποίησά σε ὡς τρο-
c χοὺς ἁμάξης ἀλοῶντας. Confer Paulsenium de Agricultura Orientalium §. 40—42. — *יָדַע, scio, novi. Jud. VIII. 16. ἠλόησεν ἐν αὐτοῖς; ubi haud paucis legisse videntur דּוּשׁ, ut est v. 7. Sed mihi respexisse videntur ad notionem puniendi, quam יָדַע quandoque habet, ut ex Arabismo docuit Schultensius in Opp. Min. p. 48. — *נִמְלַח, consumtus sum, con-
d sumor. Ies. LI. 6. Aqu. ἠλοήθησαν. Defendere quidem conatus est hanc lectionem Montf., sed partim ἀλοᾶσθαι admodum incommode de cœlis dicitur, partim aliena est hæc versio ab ingenio Aquilæ. Non male itaque conjicere me arbitror, Aquilam ἠλίσθησαν posuisse, quod etiam conciliari potest, cum testimonio Hieronymi scribentis: “Juxta A-
e quilam et Symmachum, comminuentur in nihilum et in salis modum conterentur et evanescent.” — רִישֵׁשׁ Pih. a רוּשׁ, pauperem reddo, q. d. depaupero. Jer. V. 17. ἀλοήσουσι πόλεις τὰς ὀχυρὰς ὑμῶν: ubi pro יְרֹשֵׁשׁ, ad paupertatem rediget, fortasse legerunt יְדוּשׁ, quod triturare notat.

Sed opitulatur Syriasmus, cui ܕܫ est contundere, e. g. malleo.

ἈΛΟΓΈΟΜΑΙ, ratio non habetur f
mei, negligor. 3 Macc. XII. 24. τούτους ἀλογηθῆναι συμβήσεται, accidet, ut eorum nulla ratio habeatur. Hesychius: ἀλογῆσαι, ἀφροντιστῆσαι, λόγον οὐχ ἕξει. Vide Bergler. ad Alciphr. II. 1. p. 263. seq.

ἈΛΌΓΙΟΣ, rationis expers, vel facultatis dicendi expers. עֲרַל שְׂפָתַיִם, præputiatus labiis al. Exod. VI. 12. Ita Bielius. Sed l. l. in omnibus g
libris legitur ἄλογος.

ἈΛΟΓΙΣΤΊΑ, irrationalitas, inconsideratio, etiam impietas, quæ est in eo, quod aliquis non curat mandata ac præcepta divina. 2 Macc. XIV. 8. ubi ἀλογιστία iis tribuitur, qui seditionibus ac dissidiis, quæ movebant, populum vexabant, ac reipublicæ Judaicæ detrimentum afferebant. Vulgatus bene per pravita- h
tem transtulit. Adde 3 Macc. V. 22.

ἈΛΌΓΙΣΤΟΣ, rationis expers, imprudens, etiam is, cujus nulla habetur ratio. *נָפַל, cado. Num. VI. 12. sec. Oxon. αἱ ἡμέραι αἱ πρότεραι ἀλόγιστοι ἔσονται, dies priores non computantur: ubi reliqui libri ἄλογοι habent. Eandem significationem habet quoque נָפַל, quod plerique i
recentiores interpretes per irritum esse explicarunt. Sap. XII. 25. ὡς παισὶν ἀλογίστοις, velut pueris ratione carentibus. Sir. XVIII. 9. sec. Compl. ἀλογίστῳ δὲ ἑκάστῳ πᾶσιν ἡ κοίμησις: ubi vel ἀλογίστῳ positum mihi esse videtur pro ἀλογίστως, vel ἀλογίστῳ δὲ ἑκάστῳ vertendum est, ita, ut nemo eorum prævideret. 4 Macc. III. 11.

*ἈΛΟΓΊΣΤΩΣ, inconsiderate, in- k
cogitanter. 4 Macc. VI. 14.

ἌΛΟΓΟΣ, rationis (Theodoretus Opp. T. IV. p. 643. ed. Hal.) vel facultatis dicendi expers, it. cujus nulla ratio habetur, it. absurdus. עֲרַל שְׂפָתַיִם, præputiatus labiis. Ex. VI. 12. sec. Vatic. ἐγὼ δὲ ἄλογός εἰμι, ego

a vero facultatis dicendi expers, seu non disertus sum. Ita et habet Chronicon Alexandrinum, in quo male ad Aquilam legitur: ἄλογος χείλεσι. — נָפַל *cado*, i. e. *non numeror, irritus sum.* Num. VI. 12. αἱ ἡμέραι αἱ πρότεραι ἄλογοι ἔσονται. dierum priorum *nulla ratio habebitur.* Confer supra s. v. ἀλόγιστος. Job. XIII. 4. verbis κατασκευάζοντες ἄλογα
b apud Symm. nihil respondet in textu Hebr. sec. Hex. Continent autem versionem alius interpretis, pertinentem illam ad טֹפְלֵי־שֶׁקֶר, *concinnatores mendacii*, initio commatis. Hac ratione κατασκευάζειν respondet Hebraico טָפַל, et ἄλογα Hebr. שָׁקֶר. Sunt autem ἄλογα, scil. ῥήματα, h. l. sermones amicorum Jobi, speciosi quidem, sed ni-
c hil nisi vana ac falsa continentes. Bielius per *absurda* reddidit. Vide ad h. l. Drusium in Fragm. p. 799. ac Montf. Alciphr. III. 70. ἄλογος πρᾶξις, *stulte factum.* Sap. XI. 16. ἄλογα ἑρπετὰ — ἀλόγων ζώων, ubi ἄλογα ἑρπετὰ et ζῶα non sunt *muta et irrationalia*, sed *vilia et contemptibilia*, ut ipse idem auctor declarat.

ἈΛΟ΄ΓΩΣ, *irrationaliter, temere,*
d *inconsiderate.* לְלֹא דָבָר, *sine ratione.* Symm. Amos VI. 12. (14.) ubi LXX habent ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ. Adde 3 Macc. VI. 25. Alciphr. I. ep. 35.

ἈΛΟ΄ΗΤΟΣ, (scribitur quoque Ἀλοητὸς) *tritura, trituratio, tempus triturandi.* דַּיִשׁ, *trituratio.* Lev. XXVI. 5. καταλήψεται ὑμῖν ὁ ἀλοητὸς τὸν τρυγητὸν, assequetur vobis tempus triturandi vindemiam: ubi in
e MS. A. loco ἀλοητὸς legitur ἀμητός. — *הַדִּישׁ, *conculcari*, a דּוּשׁ *triturare.* Symm. Ies. XXV. 10. — חֹרֵשׁ part. (Forte legendum חרש. addit Bielius.) *arans, arator.* Amos IX. 13. καταλήψεται ὁ ἀλοητὸς τὸν τρυγητὸν, assequetur tempus triturandi vindemiam. Apud Suidam in voce Ἀλοῆος, ἀλοητὸς exponitur ὁ καιρὸς τοῦ θέρους. Vocis ἀλοητὸς mentio etiam fit apud Pollucem Lib. I. c. 12. f
segm. 226.

ἈΛΟΙΦΑ΄Ω, *oblino, obduco.* כָּפַר, *operio, obduco, oblino.* Aqu. Gen. VI. 14. ἀλοιφήσεις ἀλοιφῇ.

ἈΛΟΙΦΗ΄, *unguentum, pinguedo, tectorium, linimentum.* טוּחַ, *tectorium.* Ez. XIII. 20. ποῦ ἐστιν ἡ ἀλοιφὴ ὑμῶν, ἣν ἠλείψατε; ubi est tectorium vestrum, quod obduxistis? — *כֹּפֶר, *bitumen.* Aqu. Gen. VI. 14. g
— מְחֹה infin. *delendo.* Ex. XVII. 14. ἀλοιφῇ ἐξαλείψω τὸ μνημόσυνον, penitus eos exstirpabo.

*ἈΛΟΙΦΟ΄Ω, *oblino, obduco.* כָּפַר. *operio, obduco, oblino.* Aqu. Gen. VI. 14. ἀλοιφώσεις ἀλοιφῇ sec. cod. Reg. 1871. Lectio hæc, etiam Montf. probata, mihi ideo vera videtur, quia amat Aquila verba in όω desinentia. h

ἍΛΣ, *sal.* הָמְלֵחַ, inf. Hoph. *saliendo.* Ez. XVI. 4. οὐδὲ ἁλὶ ἡλίσθης, neque sale conditus es. — מֶלַח, *sal.* Gen. XIV. 3. Lev. II. 13. ubi cum ἅλας permutatur in codd. Num. XVIII. 19. διαθήκη ἁλὸς αἰωνίου, fœdus salis æterni. Conf. ad h. l. Zornii Bibl. Antiqu. Exeg. T. I. p. 499. Jud. IX. 5. ἔσπειρεν αὐτὴν ἅλας, seminabat in illam salem. Sic olim i
etiam aliæ gentes hostium regionem sale conspergere solebant, ut sterilitatem illi inducerent. Talem regionem ἁλίσπαρτον Græci vocabant. Etymolog. ined. quod Bielius laudavit: Ἁλίπαστον (MS. vitiose Ἁλίσπαστον) καὶ ἁλίσπαρτον διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ ἁλὶ πεπασμένον κρέας, ἢ ἰχθὺν ἔλεγον ἁλίπαστον. Ἁλίσπαρτον δὲ τὴν ἁλὶ κατεσπαρμένην χώραν. Τῶν γὰρ ἀρχαίων k
τινῶν βαρβάρων δυσμενῶς διακειμένων πρὸς τοὺς Ἕλληνας, τὰς χώρας αὐτῶν ἁλὶ κατέσπειρον, εἰς τὸ μηκέτι δύνασθαι φέρειν αὐτὰς καρπούς. Confer Act. Erudit. Lips. Supplem. T. VI. p. 259. Fesselii Adverss. SS. Lib. IV. c. 13. p. 400. et quæ ex Stephani Morini

a Diss. *de sale adspergi solito super urbium dirutarum ruinas* recensentur Zornio l. c. p. 491. et Intt. ad Hesychium in Ἀρὰς ἐπισπεῖραι. — שִׂדִּים, *Siddim,* nomen proprium vallis. Gen. XIV. 3. τῶν ἀλῶν ex conjectura Drusii in Fragm. Vet. Intt. Gr. pag. 23. pro τῶν ἀλσῶν. Confer tamen Scharfenb. Anim. T. I. p. 14.

b ἌΛΣΗ, *lucus, nemus.* עֵדֶן. Symm. Gen. II. 15. (ubi vid. Montf.) ἐν παραδείσῳ τῆς ἄλσης, ex Hieronymi Quæstt. in Genesin. Ad h. l. ita Drusius in Fragm. pag. 8. *Ἄλσης suspectum mihi de mendo. Quid si ἀλοσύνης?* (Non male, judice Scharfenbergio, si modo in locum ἀλοσύνης substituas ἀδοσύνης: nam ἀλοσύνη corruptum esse ex ἀδοσύνη colligitur
c ex eo, quod supra apud eundem legitur: ἀδοσύνη, ἡδονή. Vide Intt. ad Hesych. T. I. p. 248.) Lexicon Hesychii: ἀλοσύνη, ἡδονή. H. Stephanus *scribit ἀλοσύνα cum spiritu aspero. Ἄλση quid sit, adhuc quæro. An in mente habuit ἄλσος? id significat lucum.* Vallarsius ad Hieronymum T. III. Opp. p. 307. e quatuor codd. MSS. restituit ἐν τῷ πα-
d ραδείσῳ τῆς ἀκτῆς. Conf. Kreyssigii Symbolas ad Lex. Biel. P. II. p. 12. Holmesius ad h. l. conjicit legendum ἀκμῆς. Origenes in Lex. apud Hieron. III. p. 626. Ἐδὲμ τρυφὴ ἢ ἀκμή. Est τρυφὴ forte τῶν Ο', et ἀκμὴ Symmachi. Porro Gen. XVIII. 12. Ἀ. τρυφερία. Σ. ἀκμή. Delenda itaque est hæc vox commentitia et Græcis scriptoribus ig-
e nota.

ἌΛΣΟΣ, *lucus, nemus, saltus,* it. *quivis locus Diis consecratus.* Conf. Spanhem. ad Callim. Cer. 27. אֲשֵׁרָה, idem. Aqu. 2 Reg. XVII. 6. Aqu. Symm. Theod. Ies. XXVII. 9. LXX Ex. XXXIV. 13. Deut. VII. 5. — בָּמָה, *excelsum, in quo idolis sacra fiebant.* Jer. XXVI. 18. Mich. III. 12. — *חֶרֶם, *sol.* Aqu. Jud. VIII. 13. ἀλσῶν quæ lectio f
mihi admodum suspecta est. Fortasse legit per ה, collato Arab. هرسة, aut חֹרֶשׁ. — *עָבִים, *condensa.* Jer. IV. 29. εἰσέδυσαν εἰς τὰ σπήλαια, καὶ εἰς τὰ ἄλση ἐκρύβησαν, ubi quilibet videt duas coaluisse versiones: nam in Hebr. tantum legitur בָּאוּ בֶּעָבִים. Verba εἰσέδυσαν εἰς τὰ σπήλαια ex alio interprete (qui tamen non legit בחֹרים loco בֶּעָבִים, g
quæ fuit I. D. Michaëlis sententia, sed עָבִים ab Arab. غاي, *latuit,* derivavit) huc translata videntur. LXX vero et Chaldæus עָבִים deduxerunt ab עָבָה (Arab. عبو), *crassum, densum fieri.* — עַשְׁתָּרוֹת, plur. *Astaroth, dii Sidoniorum et Philistæorum.* 1 Sam. VII. 3. XII. 10. In utroque loco legerunt וְהָאֲשֵׁרוֹת. Vide ad priorem Schar- h
fenb. in Anim. T. II. p. 100. — רֹאשׁ, *caput, cacumen.* 2 Sam. V. 24. ἀκοῦσαί σε τὴν φωνὴν τοῦ ἄλσους. Scilicet luci erant fere in cacuminibus montium. רֹאשׁ autem h. l. *cacumen* notat, ut Vulgatus recte interpretatus est. — שִׂדִּים, *Siddim,* nomen proprium vallis. Theod. Gen. XIV. 3. τῶν ἀλσῶν, ut Montf. ex Hieronymi Quæstt. in Genesin edidit, pro quo Vallarsius rescribere i
conatus est τῶν ἀκτῶν. Drusius autem conjecit τῶν ἀλῶν. Sed vera lectio est ἀλσῶν, ut Scharfenb. T. II. Anim. p. 14. docuit, qui etiam recte monuit, Theod. non legisse שָׂדִים, h. e. *agri,* ut Cappellus Crit. Sacr. pag. 806. volebat, sed aut חֳרָשִׁים, *sylvarum,* aut אֲשֵׁרִים, *lucorum.* Hesychius: Ἄλσος, σύνδενδρος τόπος. Schol. ad Il. Β', v. 506. πᾶς τόπος σύνδενδρος ὕδωρ ἔχων καὶ θεοῖς ἀφιερωμένος ἄλσος καλεῖται. Confer

a quoque locum Pollucis infra s. v. περίβολος.

ΤΑ' ἌΛΣΗ ἈΣΤΑΡΩ'Θ, *luci Astaroth.* עַשְׁתָּרוֹת plur. *Astaroth, dii Sidoniorum et Philistæorum.* 1 Sam. VII. 4. ubi Scholia ex Procopio: τὰ δὲ ἄλση Ἀσταρὼθ ὁ Ἀκύλας ἡρμήνευσεν, τουτέστιν τὰ τῆς Ἀστάρτης ἀγάλματα. Ἀστάρτην δὲ καλοῦσι τὴν Ἀφροδίτην, ἐκ τοῦ ἄστρου τὴν ἐπωνυμίαν πεποιηκότες.
b αὐτῆς γὰρ εἶναι τὸν ἑωσφόρον μυθολογοῦσι. Confer Seldenum de Diis Syris Synt. II. c. 2. p. 235.

ἈΛΣΩ'ΔΗΣ, *nemorosus, sylvestris.* רַעֲנָן, *virens, viridis.* 2 Reg. XVI. 4. ὑποκάτω παντὸς ξύλου ἀλσώδους, coll. XVII. 10. 2 Par. XXVIII. 4. et Jer. III. 6. 13. Jer. XVII. 8. στελέχη ἀλσώδη.

ΟἸ'ΚΟΣ ἈΛΣΩ'ΔΗΣ, *domus præ-*
c *toria,* ut vulgo redditur, seu *prætoriolum,* ut transtulit Vulgatus. Conf. Zornii Bibl. Antiquar. p. 433. seq. בַּת אֲשֻׁרִים *filia gressuum.* LXX et Aqu. sec. Theodoretum Ex. XXVII. 6. οἴκους ἀλσώδεις, *domos e lucorum arboribus,* h. e. *proceris.* Legerunt בֵּית אֲשֵׁרִים, nam אֲשֵׁרִים sunt ἄλση.

ἌΛΣΩΜΑ, *lucus.* אֲשֵׁרָה idem.
d Aqu. 2 Reg. XXIII. 4. et 7.

ἌΛΣΩ'Ν, *lucus.* 2 Reg. XVII. 6. apud Aqu. legitur ἐποίησεν ἀλσῶνα pro יַעֲשׂוּ אֲשֵׁרָה. Sed quia in reliquiis Aqu. ib. c. XXIII. 4. לָאֲשֵׁרָה per τῷ ἀλσώματι et v. 7. per τοῦ ἀλσώματος translatum reperiatur, etiam hoc nostro loco ἐποίησαν ἄλσωμα legendum esse suspicatus est Kreyssigius in Symbolis ad
e Bielii Thes. Philol. P. I. p. 7. ne interpres geminam vocem, qua Hebraicum אֲשֵׁרָה et אֲשֵׁרָה redderet, effinxisse putandus sit.

ἉΛΥΚΟ'Σ, *salsus.* מֶלַח *sal.* Num. XXXIV. 3. 12. Deut. III. 17. Jos. XV. 2. 5. In omnibus his locis occurrit formula ἡ θάλασσα ἡ ἁλυκή.
— שִׂדִּים, Siddim, nomen proprium vallis. Gen. XIV. 3. ἐπὶ τὴν φάραγγα τὴν ἁλυκήν, pro quo in aliis f
libris perperam legitur τὴν ἀλικήν. Confirmatur hæc lectio verbis sequentibus: αὕτη ἡ θάλασσα τῶν ἁλῶν, ac iis, quæ v. 8. et 10. in eadem versione reperiuntur. Ingeniosa tamen est conjectura Kreyssigii in Symbol. P. II. p. 10. ita scribentis: "Si conjecturæ locus daretur, v. 3. ἀλικὴν s. ἁλυκὴν mutarem in ἀλσικὴν, atque v. 8. ἀλσικῇ pro ἁλυκῇ, et v. 10. ἀλσικὴ pro ἀλικὴ reponerem, ab g
adjectivo recens conficto ἀλσικός, i. q. ἀλσώδης, *sylvester, nemorosus.* Symmachus certe ac Theodotio v. 3. et 8. atque haud dubie etiam v. 10. הַשִּׂדִּים verterunt τῶν ἀλσῶν, literisque transpositis et paululum immutatis legerunt חֲרָשִׁים, *silvarum,* unde Vulgatus quoque *vallem silvestrem* reddidit. Confer h
Scharfenbergii Anim. ad h. l."

*ἈΛΥ'ΠΩΣ, *sine dolore ac molestia, sine animi ægritudine.* Adverbium hoc a Bielio neglectum legitur Sir. IV. 8. κλῖνον πτωχῷ ἀλύπως τὸ οὖς σου sec. Complut. Chrysost. Lib. III. de *sacerdotio* et Vulgatum, qui habet: *sine tristitia,* h. e. non moleste, impatienter ac coacte.

ἉΛΥΣΙΔΩΤΟ'Σ (scribitur et ἀλυ- i
σιδωτὸς), *catenatus, squamatus,* item *catenula, annulus.* עֲבֹת, *contortum, tortile.* Ex. XXVIII. 22. ἔργον ἀλυσιδωτὸν χρυσίου καθαροῦ, opere tortili ex auro puro: ubi Symm. βροχωτὸν habet. Ib. v. 24. ubi de catenis aureis tortilibus dicitur. — קַשְׂקַשִּׂים plur. *squamæ.* 1 Sam. XVII. 5. θώρακα ἀλυσιδωτὸν, loricam squamatam. Confer ad h. l. Bochartum Phaleg. k
Lib. III. c. 13. Sic et 1 Macc. VI. 35. Antiochi milites memorantur τεθωρακισμένοι ἐν ἀλυσιδωτοῖς, scil. θώραξι, armati loricis catenatis s. squamatis. Homerus loricam ejuscemodi appellat στρεπτὸν χιτῶνα. Sic enim Il. Ε', v. 113. αἷμα δ' ἀνηκόντιζε διὰ στρεπ-

a τοῦ χιτῶνος: unde Hesych. στρεπτοὶ χιτῶνες, τοῦ ἀλυσιδωτοῦ θώρακος. Cf. eundem in Διὰ στρεπτοῦ. Pausan. L. IX. c. 26. p. 761. Schol. Aristoph. ad Pac. v. 1223. ac Apollon. Rhod. Arg. III. v. 1225. Brissonium de Regno Pers. Lib. III. §. 12. ac Bielii Diss. de Lignis Libani p. 29.

ἌΛΥΣΙΣ, *catena*. זָר, *alienus*. Prov. VI. 1. εἰς ἄλυσιν sec. Scholion in ed. b Bos., quod mihi incerti interpretis versionem, suo loco insertam Hexaplis Origenianis continere videtur, qui loco לְזָר levissima immutatione legerat לְזֵר. זֵר autem *omne, quod vim habet constringendi et cingendi*, a זוּר, *comprimere, constringere* notat, et de *corona* æque ac de *catena* usurpatur. Unde apud Syros ܙܝܪܐ, *torques, collare*, 3. Esdr. III. 6. et in c lingua Arabica زِيَار, *funiculus*, 2 Sam. XII. 31. dicitur. — כּוֹשָׁרוֹת, *compedes*. Symm. Ps. LXVII. 7. — עֲבֹתֹת, *complicationes, catenæ*. Inc. Ex. XXVIII. 25. — שַׁרְשֹׁת, *catenæ*. Aqu. Symm. Theod. Ex. XXVIII. 22. — שַׁרְשְׁרֹת, *catenæ*. Aqu. Symm. Ex. XXVIII. 14. LXX 2 Par. III. 16. sec. Compl. ubi in reliquis libris χαλαστὰ re- d peritur. Sap. XVII. 18. μιᾷ γὰρ ἁλύσει σκότους πάντες ἐδέθησαν, una catena tenebrarum omnes vincti erant. Similis locutio occurrit 2 Petr. II. 4. ubi Deus malos angelos σειραῖς ζόφου, sc. δεδεμένους, *catenis tenebrarum vinctos*, in tartarum detrusisse dicitur. Vide me in Lex. N. T. s. v. ζόφος.

ἈΛΥΤΡΩΤΟΣ, *qui redimendus* e *non est*. צְמִתֻת *excisio*. Symm. sec. cod. 130. Holm. Levit. XXV. 23. ἀλύτρωτον lege ἀλύτρωτος seu ἀλυτρώτως, h. e. *ut venditori præcisa sit omnis spes redemtionis*. Eundem sensum habet vox Hebr., ut docuit Michaëlis Suppl. p. 2104. Cæterum desideratur hæc vox in Lexicis Græcis.

ἌΛΦΙΤΟΝ, *farina, polenta, puls ex hordei torrefacti et pilo vel mola* f *tusi farina facta*. V. Heynii Opuscula Academ. T. I. p. 371. — קָלִי *tostum, oryza leviter tosta* (Vide, quæ ex Epistolis Leydeckeri ad Job. Ludolfum afferuntur in Hamburgischen Berichten von gelehrten Sachen 1742. p. 393. sq.). Ruth. II. 14. ἐβούνισεν αὐτῇ Βοὸζ ἄλφιτον, porrexit ei Boas frumentum tostum. 1 Sam. XVII. 17. XXV. 18. 2 Sam. g XVII. 28. Hesych. Ἄλφιτον, τὸ ἀπὸ νέας κριθῆς ἢ σίτου πεφυρμένον ἄλευρον. — כַּרְמֶל et אָבִיב junctim. Theod. Lev. II. 14. πίονα ἄλφιτα, farina pinguis. Judith X. 5. πήραν ἐπλήρωσεν ἀλφίτων καὶ παλάθης. Conf. Salmasii Exerc. p. 231. seq.

ἈΛΦΟΣ, *pustula lucida, impetigo, vitiligo alba*. — בֹּהַק, *maculæ albæ in cute, sed languidæ, ac pro lepra* h *non habendæ*. Lev. XIII. 39. αὐγάσματα αὐγάζοντα λευκανθίζοντα ἀλφὸς (Vulg. *maculam coloris candidi*.) ἐστιν. ad quem locum Catenæ Regiæ MSS. hæcce notant: ἀλφὸς καλεῖται ἡ ἐπίλυσις ἡ καλουμένη μελανία, ἡ περὶ τὰς παρειὰς γινομένη ἐκ τοῦ ἡλιακοῦ καύσωνος. Hesychius: Ἀλφὸς, λεύκη τις ἐν τῷ σώματι. Lex. Cyrilli MS. Brem. Ἀλφοὺς, λέπρας. V. Celsum L. V. c. i ult. Festum in v. *vitiligo*, ac Dieterichii Iatreum Hippocrat. pag. 170.

ἈΛΩΗ, *aloe*. אֲהָלוֹת plur. Cant. IV. 14.

ἍΛΩΝ, *area*, it. *fruges, quæ in aream colliguntur*. אִדַּר Chald. idem, Dan. II. 35. ἀπὸ ἅλωνος θερινῆς, ex areis æstivis. — גָּדִישׁ, *meta frumenti, acervus, manipulus*. Exod. XXII. 6. προσεμπρήσῃ ἅλωνας ἢ στάχυς, et k accendat manipulos in area ac segetes adhuc stantes. Hinc lucem fœneratur locus Jud. XV. 5. ἐνεπύρισε τοὺς στάχυας ἀπὸ ἅλωνος καὶ ἕως σταχύων ὀρθῶν, incendit aristas, quæ

a erant in area manipulatim coacervatæ ac dispositæ usque ad segetes stantes. Quod si locus hic ita vertitur, nec opus erit statuere, eos legisse מִגֹּרֶן, *ab area*, nec verbo גָּדִישׁ, *manipulus* sive *acervus manipulorum*, per metonymiam tribuenda notio *areæ*, sed LXX bene sensum expressisse censendi sunt. Vide ad h. l. Scharfenbergium T.
b II. p. 73. Cæterum pro ἅλωνος in Alex. Oxon. et Compl. legitur στοιβῆς ex Theodotione. Job. V. 26. Conf. Lex. N. T. s. h. v. — גֹּרֶן *area*. Gen. L. 10. 11. Num. XV. 18. et alibi sæpius. — *מֶלַח, *sal*. Soph. II. 9. θημωνία ἅλωνος, h. e. palearum cumuli in area. Sed quia in textu Hebr. legitur מֶלַח, loco ἅλωνος reponendum est ἁλὸς vel
c ἅλατος, uti quoque habet Vulgatus. — מַתְבֵּן, *stramen*. Ies. XXV. 10. ὃν τρόπον πατοῦσιν ἅλωνα ἐν ἁμάξαις. Hinc quoque apparet, ἅλωνα per metonymiam significare *ea, quæ sunt in area*. Conf. supra s. v. גָּדִישׁ. — Vide alibi Ἀπαρχὴ et Θημωνία.

ἈΛΏΠΗΞ, *vulpes*. שׁוּעָל, idem. Jud. XV. 4. Neh. IV. 3. Psalm. LXII. 9. — שֹׁעַל, *pugillus*. 1 Reg.
d XX. 10. Scilicet permutarunt h. l. שֹׁעַל *pugillus* cum שׁוּעָל *vulpes*, unde sensus exoritur admodum ineptus. — *שַׁעַלְבִים, *Sahalbim*, nomen proprium. Jud. I. 35. Legerunt שׁוּעָלִים. — *שֹׁפָר, *buccina*. Hos. VIII. 1. ὡς ἀλώπηξ sec. Ald. seu Inc. Int. Auctor hujus versionis pro שׁוֹפָר quoque legit שׁוּעָל ex nonnullorum sententia. Sed rec-
e tius ἀλώπηξ mutatur in σάλπιγξ.

ἍΛΩΣ, idem quod ἅλων, *area*. גָּדוֹל *magnus*. Inc. ac LXX sec. Vat. Ald. et Compl. 1 Sam. XIX. 22. ἔρχεται ἕως τοῦ φρέατος τοῦ ἅλω κ. τ. λ. ubi necessario loco τοῦ ἅλω reponendum videtur τοῦ μεγάλου aut μεγάλῳ, nam alia ratione cum textu Hebraico conciliari nequit. Statuunt tamen alii, eos loco גָּדוֹל legisse גֹּרֶן. Confer Kreyssigii f
Symbolas ad Bielium P. II. p. 13. — גֹּרֶן, *area*. Ruth. III. 3. ἐπὶ τὴν ἅλω, coll. 6. 14. 2 Sam. XXIV. 16. περὶ τῇ ἅλῳ, coll. 18. 21. et 1 Paral. XXI. 18. — הֵיכָל, *palatium*. 1 Reg. XXI. 1. παρὰ τῇ ἅλῳ Ἀχαάβ. Sed nemo facile infitias ibit, ἅλῳ ibi esse lectionem falsam ac reponendum οἴκῳ, ut quoque habet Compl. — מְגוּרָה *horreum*. Agg. g
II. 20. Gloss. MS. in Proph. Ἅλω, ἅλωνα. Legendum videtur ἅλωνος pro ἅλωνα. Ἅλως autem *area* Græcis dicta, quia rotunda est. Vide Bocharti Hieroz. P. I. Lib. II. c. 49. p. 548.

ἍΛΩΣΙΣ, *captio, captura*. טֶרֶף, *præda*. Aqu. et LXX Job. XXIV. 5. ἐξέρχονται ὀρθρίζοντες εἰς ἅλωσιν, labore matutino alimenta quærunt. Scilicet ἅλωσις, quia de pauperibus h
h. l. sermo est, notat *alimentum, nutrimentum, cibum*, quemadmodum טֶרֶף est i. q. לֶחֶם Psalm. CXI. 5. et Mal. III. 10. Usus quoque est hac voce pro eadem Hebr. Aqu. Gen. XLIX. 9. et Psalm. LXXV. 5. — נִתְפָּשָׂה, *capta est*, præt. fœm. Niph. a תָּפַשׂ. Jer. L. 46. ἁλώσεως Βαβυλῶνος, ubi Theodoretus: τοῦ πάθους (cladis) ἡ φήμη. Hesychius: ἁλώσεως, ἀπωλείας, θανάτου. i

ἍΜΑ, *simul*. אֵת, nota accusativi. Theod. Ies. LXVI. 10. et LXX Ies. XLI. 7. — אָתָא, *venio*. Deut. XXXIII. 21. Ita Bielius. Sed l. l. non tam ἅμα, quam tota formula συνηγμένοις ἅμα Hebr. וַיֵּתֵא respondet. אָתָא autem *convenire* quandoque notare, notum est. — בְּ præfixum. Mich. II. 1. ἅμα τῇ ἡμέρᾳ, *prima luce*. Sic ἅμα τῷ ἔαρι apud

a Herodot. Lib. V. c. 31. et ἅμα τῷ ἦρι apud Thucyd. Lib. VI. c. 88. et Arrianum de Expedit. Alex. Lib. I. cap. 1. p. 3. (pro quo idem Arrianus plenius dixit ἅμα τῷ ἦρι ἀρχομένῳ) significat *ineunte vere*. Vide Horrei Miscell. Crit. pag. 177. ac notata a me in Lexico N. T. s. h. v. — בְּאַחַת, *in una re, in hoc uno*. Jer. X. 8. ἅμα ἄφρονες καὶ ἀνόητοί εἰσι.
b Bene quoad sensum. — כְּאֶחָד, *ut unus*. Ies. LXV. 25. λύκοι καὶ ἄρνες συμβοσκηθήσονται ἅμα. Non legerunt כְּאֶחָד, ut nonnulli voluerunt, sed sensum secuti sunt. — יַחַד, *una, simul*. Theod. 1 Sam. XVII. 10. Aqu. et Theod. Job. X. 8. Aqu. Job. III. 18. Aquila et Ed. Vta Psalm. XXXII. 15. sec. Vat. ab Adlero collatum in Repert. Bibl.
c et Or. Literat. Tom. XIV. p. 187., ubi Symm. ὁμοῦ habet. LXX Deut. XXXIII. 5. Psalm. XXX. 17. XXXIX. 19. et alibi sæpius. — יַחְדָּו idem. Gen. XIII. 6. XXII. 6. 8. Prov. XXII. 18. et Jer. XXXI. 24. ἅμα τῷ γεωργῷ, una cum agricola: et alibi sæpius. — *כֹּל, *omnis*. Aqu. ac Theodot. Job. XXXVIII. 7. ubi כל cum יחד in priori mem-
d bro permutatur. — מִקָּצֶה *ab extremo*. Gen. XIX. 4. ἅπας ὁ λαὸς ἅμα. Probat hanc versionem, quam Vulgatus quoque secutus est, Schultensius in Operibus Minoribus pag. 121. qui multis exemplis docuit, Arab. عن اقصا, *ab extremo*, eodem sensu adhiberi. Confer quoque Abulpharagii Hist. Dynast. p. 524. et Ies. LVI. 11. — *שְׁנֵיהֶם
e יַחְדָּו, *duo una*. Ies. I. 31. — עַל, pro עִם, *cum*. Num. XXXI. 8. ἅμα τοῖς τραυματίαις αὐτοῦ, una cum vulneratis ejus. Conf. quæ ex Arriano notat Horreus Miscell. Critt. p. 177. Similiter in N. T. Matth. XIII. 29. ἅμα αὐτοῖς, una cum illis.

Tum vero σὺν subaudiendum esse apparet ex 1 Thess. IV. 17. ubi diserte additur. — *עָם, *populus*. Deut. XXXII. 43. עַמּוֹ, ἅμα αὐτῷ. f
Legerunt עִמּוֹ. In cod. Basil. perperam ibi exhibetur αἷμα. 3 Esdr. VIII. 71. καὶ (ἐγίνετο addunt Alex. et Ald.) ἅμα τὸ ἀκοῦσαί με ταῦτα, simulac hæc audivi. In textu Hebr. Esdr. IX. 3. est כְּשָׁמְעִי. Cum dativo, ut apud profanos, eodem sensu legitur 1 Macc. XIII. 7. ἅμα τῷ ἀκοῦσαι, *simulac* audivissent. Vide Vorstium de Hebr. N. T. p. 715. g
ed. Fischeri. Sir. XLV. 20. λειτουργεῖν αὐτῷ ἅμα καὶ ἱερατεύειν. 1 Macc. IV. 6. καὶ ἅμα τῇ ἡμέρᾳ ὤφθη Ἰούδας. Hesych. Ἅμα, ὁμοῦ, ἐν τῷ αὐτῷ χρόνῳ, καὶ ἐκ διαφόρων τόπων, καὶ εἰς ἕνα τόπον, καὶ ὁμόσε.

ἍΜΑ ΠΑ'ΝΤΕΣ, *simul omnes*. פִּי אֶחָד, *uno ore*. Jos. IX. 2.

*ἝΩΣ ἍΜΑ, *usque simul*. עַד חֹם, *usque ad incalescendum*, i. e. *donec* h
incalesceret. Neh. VII. 3. οὐκ ἀνοιγήσονται πύλαι Ἱερουσαλὴμ, ἕως ἅμα τῷ ἡλίῳ, non antea aperientur portæ Hierosolymæ, quam cum sol illuxerit. Fortasse tamen ἅμα est ipsa vox Hebr. חֹם, Græce scripta: nisi legere malis ἕως καύματος ἡλίου. — Vide alibi Καλύπτω, Πορεύομαι et Συμπαραλαμβάνω.

*ἈΜΑΓΓΑΡΙ' vel ἀματταρὶ et ἀ- i
ματταρά, est ipsa vox Hebraica מַטָּרָה, *custodia*, item *scopus*. 1 Sam. XX. 19.

*ἈΜΑΖΟΝΕΙ'Σ, ἈΜΑ'ΖΟΝΕΣ, *Amazones*, ex varia lectione. Vide Ἀλιμαζονεῖς.

ἈΜΑ'ΘΕΙΑ et ἈΜΑΘΙ'Α, *ignorantia, stultitia*. אִוֶּלֶת, idem. Symm. Prov. XIV. 26. — סִכְלוּת idem. k
Cohel. II. 13. Alciphr. I. 31.

ἈΜΑΘΗ'Σ, *indoctus, rudis, imperitus*. בַּעַר, *brutus, stupidus*. Symm. Ps. XLVIII. v. 11.

ἈΜΑΛΘΕΙ'ΑΣ ΚΕ'ΡΑΣ, *capræ* vel

a *Amaltheæ cornu*, proverbialiter dicitur de iis, qui in rerum copia vivunt, et res suas feliciter agunt. Suidas: Ἀμαλθείας κέρας, ἐπὶ τῶν ἀφθόνως ζώντων, καὶ εὐθυνούντων καὶ εὐπραγούντων. Job. XLII. 14. קֶרֶן הַפּוּךְ, quod est nomen tertiæ filiarum Jobi, LXX reddunt Ἀμαλθείας κέρας. Conf. ad h. l. Spanhemium Hist. Jobi c. 15. §. 13. et
b 14. Glossæ MSS. in Job. Ἀμαλθείας κέρας, εὐθηνία καὶ ὑγεία. Respexerunt interpretes ad fabulam suæ ætatis de cornu Amaltheæ, formosissimæ cujusdam fœminæ, in quo ejus reconditæ essent opes, unde comparari omnia possent. Vide Palæph. Incred. 46. Hinc *cornu Amaltheæ* pro *cornu copiæ* dictum, et pro symbolo felicitatis
c usurpatum est, ut adeo LXX h. l. sensum expresserint. Vid. Ernesti not. ad Gloss. Sacr. Hesychii (apud quem Ἀ. κ. exponitur τὸ πάντων ἐπιτυγχάνειν) p. 13.

ἈΜΑΝΑ᾽, *Amana*, nomen montis. Est ipsa vox Hebraica אֲמָנָה. Aqu. Cant. IV. 8.

ἉΜΑΞΑ, *currus*. מַדְמֵנָה *sterquilinium*. Ies. XXV. 10. ὃν τρόπον
d πατοῦσιν ἅλωνα ἐν ἁμάξαις. Legerunt sine dubio בְּמַרְכָּבָה. — עֲגָלָה *currus*. Gen. XLV. 19. 21. 27. XLVI. 5. Num. VII. 3. et alibi passim. Inc. Psalm. XLV. 10. Sir. XXXIII. 5. τροχὸς ἁμάξης σπλάγχνα μωροῦ, præcordia fatui tanquam rota carri: quo summa ejus inconstantia in cogitationibus et desideriis significatur.

e *ἉΜΑΞΟΕΙΔΗ᾽Σ, *plaustri formam referens*. צָב *operimentum*. Inc. Num. VII. 3. κατασκευαστὰς ἁμαξοειδεῖς, concinnatos (sc. currus) plaustri forma. ubi vid. Schol. a Montf. adductum. Conf. Simonis Lex. Hebr. s. h. v. Simile huic adjectivum est ἀραχνοειδὴς apud Polluc. II. 71. Num. l. l. legi quoque fortasse posset ἁμαξοειδῶς, quod ex Eustathio attulit Passow in Libr. f
de Fin. Lexic. p. 118.

ἈΜΑ´ΡΑΝΤΟΣ, *non marcescens*. Sap. VI. 12. ἀμάραντός ἐστιν ἡ σοφία.

ἉΜΑΡΤΑ´ΝΩ, *pecco*. אָשַׁם, *reus sum*, it. *vastor*. Lev. V. 5. ἐξαγορεύσει τὴν ἁμαρτίαν, περὶ ἧς ἡμάρτηκε, confitebitur peccatum, cujus reus factus est. 2 Par. XIX. 10. οὐχ ἁμαρτήσονται τῷ κυρίῳ. Ies. XXIV. 6. — אָשֵׁם verbale, *reus*. Lev. V. 4. ἁ- g
μάρτῃ ἕν τι τούτων, reus sit alicujus eorum. — אַשְׁמָה, *reatus*. Lev. IV. 3. 2 Par. XXVIII. 13. — הִרְשִׁיעַ Hiph. *improbe ago*. 2 Par. XXII. 3. μήτηρ αὐτοῦ ἦν σύμβουλος τοῦ ἁμαρτάνειν. — חָטָא *pecco, delinquo*. Gen. XX. 6. τοῦ μὴ ἁμαρτάνειν σε εἰς ἐμέ. Ita quoque construitur ib. v. 9. XLIII. 9. XLIV. 32. Gen. XXXIX. 9. ἁμαρτήσομαι ἐναντίον τοῦ θεοῦ. Eadem h
constructio reperitur quoque Ex. X. 16. Deut. IX. 16. 1 Sam. VII. 6. Cum ἔναντι constructum legitur Lev. IV. 2. Num. XV. 26. cum εἰς Gen. XLIV. 32. 1 Sam. II. 27. et XIX. 4. 5. cum ἐν Lev. IV. 14. 28. cum ἀπὸ Lev. V. 15. 16. cum περὶ Lev. V. 5. 6. 11. Num. VI. 11. cum genitivo Lev. IV. 27. 28. cum dativo Jud. XI. 27. 1 Sam. XIV. i
33. 2 Par. VI. 22. cum accusativo Ex. XXXII. 29. 30. Lev. XIX. 22. Job. V. 24. οὐ μὴ ἁμάρτῃ. Schol. Gr. οὐ δυσπραγήσῃ. Recte. Ez. XVI. 50. κατὰ τὰς ἡμίσεις τῶν ἁμαρτιῶν οὐχ ἥμαρτεν, dimidiam partem peccatorum tuorum non perpetravit. — חֵטְא, *peccatum*. Hos. XII. 8. — חַטָּאת, *peccatum*. Gen. IV. 7. ὀρθῶς δὲ μὴ διέλῃς, ἥμαρτες. Legerunt, aliis punc- k
tis subjectis, חָטָאתָ. 1 Sam. XX. 1. Job. XXXV. 3. — חָרָה אַף, *exardet ira*. Job. XLII. 7. ubi scilicet in textu legitur: חָרָה אַפִּי בְךָ, *exardet ira mea in te*, quod LXX reddiderunt: ἥμαρτες σύ, ita ut ante-

a cedens posuerint pro consequente, sensu minime incommodo. — מָעַל, *prævaricor.* 2 Par. XII. 2. ὅτι ἥμαρτον ἐναντίον κυρίου, quia peccavi contra Dominum. — עָוֹן, *iniquitas.* Job. XI. 6. ἄξιά σοι ἀπέβη, ὧν ἡμάρτηκας, ubi alii παρωραμένα habent. — עָשָׂה, *facio.* Inc. Num. V. 7. LXX 1 Sam. XXVI. 18. Ez. XXXV. 6. Scilicet ut ποιεῖν in N. T. (confer Lex. N.
b T. s. h. v.), ita etiam עָשָׂה quandoque notat *committere, perpetrare aliquid mali, scelus, flagitium.* — פָּשַׁע, *prævaricor.* Thren. III. 41. ἡμαρτήσαμεν, ἠσεβήσαμεν. — פֶּשַׁע, *prævaricatio.* Job. XXXIII. 9. Prov. XXVIII. 24. et XXIX. 6. — רָשָׁע, *improbus.* Psalm. XXXV. 1. φησὶν ὁ παράνομος τοῦ ἁμαρτάνειν ἐν ἑαυτῷ. Legerunt לְרֵשַׁע, *ad impie*
c *agendum*, pro לָרָשָׁע. Cæterum τοῦ ἁμαρτάνειν positum est pro ἐν τῷ vel εἰς τὸ ἁμαρτάνειν, *ad peccandum*, h. e. ita ut possit tranquillo animo peccare. Psalm. LXXIV. 4. — שִׁחֵת Pih. *perdo.* Deut. XXXII. 5. ἡμάρτοσαν οὐκ αὐτῷ τέκνα μωμητά. Scilicet cogitarunt de usu loquendi, ex quo שִׁחֵת, subintellecto דֶּרֶךְ vel עֲלִילוֹת, notat *perdite agere.* Aqu.
d et Symm. habent διέφθειραν. — *שָׂנֵא, *odio habeo.* Ez. XXXV. 6. εἰ μὴν εἰς αἷμα ἥμαρτες. Sensum, non verba, secuti sunt. Nam שָׂנֵא h. l. de effectu odii explicandum est, adeoque notat *male tractare, injuste agere.* Sir. VII. 7. μὴ ἁμάρτανε εἰς πλῆθος πόλεως, noli plebem urbis *offendere* seu *irritare.* Sir. X. 29. ἁμαρτάνειν εἰς τὴν ἑαυτοῦ ψυχὴν, *vitam lædere*, h.
e e. *manum sibi inferre.* Grotius quidem et Linde explicarunt: *iniquum erga se esse*, scilicet semet dejiciendo, sed Bretschneiderus statuit cum Drusio, αὐτοχειρίαν h. l. prohiberi. Contulit enim Drusius verba חוֹטֵא בְּנַפְשׁוֹ, quæ Prov. XX. 2. leguntur, et de homine, qui ea facit, quæ sibi sunt exitio, ac vitæ pericula temere incurrit, dicuntur. Clarior adhuc videtur esse locus f
Prov. VIII. 36. Sir. XV. 20. XIX. 4. ὁ ἁμαρτάνων, qui peccat, scilicet in proximum suum, male de eo sentiendo et mala audita leviter credendo, εἰς ψυχὴν αὐτοῦ πλημμελήσει, delinquit in animam suam, h. e. sibi ipsi injurius est. Ibid. XIX. 28. ἁμαρτεῖν, *lædere, nocere.* Confer sequentia. Ibid. XXIV. 24. οὐχ ἁμαρτήσουσι, *spe sua non frustrabuntur, a scopo non aberrabunt.* XLII. 3. μὴ g
λάβῃς πρόσωπον τοῦ ἁμαρτάνειν, ne personarum respectu te ad injuste facta seduci patiaris.

ΠΟΙΕ'Ω 'ΑΜΑΡΤΑ'ΝΕΙΝ, *peccare facio.* הֶחֱטִיא Hiph. idem. Exod. XXIII. 33. Ies. XXIX. 21. — Vide alibi Ἀκουσίως.

'ΑΜΑΡΤΑ'ΝΩΝ, *peccator.* חֹטֵא et חֹטָה part. idem. Coh. II. 26. VII. 27. IX. 2. 17. ὁ ἁμαρτάνων εἷς, h
qui peccaverit *in uno.* Legendum sine dubio est ἕν. — חַטָּאִים plur. *peccatores.* 1 Sam. XV. 18. Psalm. XXIV. 9. et Prov. XIII. 22.

'ΑΜΑΡΤΗΛΑ'ΤΗΣ, *auriga.* 2 Macc. IX. 4. συνέταξε τὸν ἁμαρτηλάτην ἀδιαλείπτως κ. τ. λ. jussit aurigam incessanter agitantem expedire iter. Ita Bielius Trommium secutus, sed ἁρματηλάτην legendum esse, dubio caret. Vide infra s. h. i
v.

'ΑΜΑ'ΡΤΗΜΑ, *peccatum, delictum.* *אַחַד מֵאֵלֶּה, *unus ex istis.* Ez. XVIII. 10. ποιοῦντα ἁμαρτήματα, Sensum expresserunt. — *דָּבָר, *verbum.* Huc refero Job. XIX. 28. ubi ἁμάρτημα λόγου non, ut nonnullis visum est, respondet Hebraico שֹׁרֶשׁ דָּבָר, *radix verbi*, sed tantum voci דָּבָר, quæ, ut plerisque visum est Interpretibus, h. l. sensu malo

a adhibetur, ut sit *res iniqua,* h. e. calumniæ ac criminationes, quibus volebant lacessere Jobum. — דֶּרֶךְ, *via.* Hos. X. 13. ubi pro כִּי־בָטַחְתָּ בְדַרְכְּךָ, *quia fisus es viæ tuæ,* LXX sec. Vat. habent: ὅτι ἤλπισας ἐν τοῖς ἁμαρτήμασί σου. Scilicet *viæ,* ut omnino *actiones,* ita speciatim ἁμαρτήματα in codice sacro significant. In dubium tamen hanc lectionem
b receptam vocavit Bahrdtius in Apparatu Critico ad hunc locum, qui loco ἁμαρτήμασι reponendum esse existimavit ἅρμασιν, ut non solum in Alex. Ald. et Compl. legitur, sed etiam Arabs expressit, ut adeo pro בְּדַרְכְּךָ legerint בְּרַכְבְּךָ, *in curribus tuis.* Sed mihi hæc verba alius interpretis versionem continere videntur. — חַטָּאת, *pec-*
c *catum.* Gen. XXXI. 36. Lev. IV. 29. κεφαλὴν τοῦ ἁμαρτήματος, capiti *victimæ piacularis.* Deut. IX. 27. 1 Sam. XV. 24. καὶ νῦν ἆρον δὴ τὸ ἁμάρτημά μου, tolle a me *pœnam peccati mei,* seu: condona mihi peccatum meum. Eodem sensu hæc vox legitur 2 Sam XII. 13. κύριος παρεβίβασε τὸ ἁμάρτημά σου, ac Ies. XL. 2. Hos. X. 8. — עָוֹן, *iniquitas,*
d *peccatum.* Ex. XXVIII. 38. Num. XVIII. 23. αὐτοὶ λήψονται τὰ ἁμαρτήματα αὐτῶν, *pœnam ferant, in quo peccarunt.* Jos. XXII. 17. Ies. LIX. 2. — פֶּגַע, *occursus.* 1 Reg. V. 3. ubi ἁμάρτημα sec. Vat. videtur esse lectio vitiosa, et ex reliquis libris ac Incerto interprete in Hexaplis Origenianis reponendum ἀπάντημα. Fortasse tamen est ἁμάρτημα versio
e alius interpretis, qui loco פֶּגַע legit פֶּשַׁע, et ἁμάρτημα πονηρὸν est *scelus, flagitium insigne.* — פֶּשַׁע, *peccatum, iniquitas.* Jos. XXIV. 19. οὐκ ἀνήσει τὰ ἁμαρτήματα ὑμῶν, non feret peccata vestra. Ies. LVIII. 1. Thren. I. 23. — קֶצֶף, *ira fervens.* Num. I. 53. οὐκ ἔσται ἁμάρτημα ἐν τοῖς υἱοῖς Ἰσραήλ. Posuerunt antecedens pro consequente, et ἁμάρτημα est h. l. *peccatum iram divinam provocans.* f
— רֶשַׁע, *impietas.* Jer. XIV. 20. Judith XIII. 21. *stuprum, illicitus concubitus.* Sap. II. 12. ἁμάρτημα νόμου, *peccatum adversus legem, violatio legis.* Sir. XVIII. 21. ἐν καιρῷ ἁμαρτημάτων δεῖξον ἐπιστροφήν: ubi καιρὸς ἁμαρτημάτων notat *tempus, quo pœnæ peccatorum sentiuntur,* speciatim quo homini cum morbo graviore (quem pœnam peccatorum g
recte habebant veteres) conflictandum est. Non male itaque Vulgatus habet: *tempore infirmitatis.* Præcesserant enim verba: πρὶν ἀῤῥωστῆσαί σε, ταπεινώθητι.

ʼΑΜΑΡΤΙ´Α, *peccatum,* etiam *pœna peccati,* et *sacrificium piaculare.* אָשָׁם, *reatus.* Lev. V. 7. Num. XVIII. 9. 2 Reg. XII. 16. Ies. LIII. 10. περὶ ἁμαρτίας, ut *sacrifi-* h
cium pro peccatis. — אָשֵׁם, *reus.* Gen. XLII. 21. ἐν ἁμαρτίᾳ ἐσμὲν περὶ τοῦ ἀδελφοῦ, *rei enim sumus peccati contra fratrem.* — אַשְׁמָה, *reatus.* 1 Par. XXI. 3. — בָּמָה, *excelsum.* Mich. I. 5. τίς ἡ ἁμαρτία οἴκου Ἰούδα: ubi non opus est, ut cum nonnullis interpretibus statuatur eos legisse חַטָּאת, aut excidisse illud vocabulum, sed ἁμαρτία h. l. est spe- i
ciatim *idololatria,* quam Gentiles maxime in excelsis exercere solebant. — דֶּרֶךְ, *via,* etiam metaphorice *actiones,* speciatim *illicitæ.* 1 Reg. XXII. 53. — *זָר, *alienus.* Symm. ac Theod. Ies. XXVIII. 21. זָר מַעֲשֵׂהוּ per ἁμαρτία ἡ ἐργασία σου transtulerunt; ubi Clericus in Comm. ad h. l. conjecit pro ἁμαρτία legendum esse ἀλλοτρία, quia hanc k
versionem cum textu Hebraico nullo alio modo conciliari posse putabat. Sed vide infra in hoc articulo a me notata s. v. נָכְרִיָּה. — חָטָא,

a verbum, *pecco.* Job. XXIV. 19. Ez. XXXIII. 12. ἐν ἡμέρᾳ ἁμαρτίας, quam primum peccaverit. Hos. VIII. 11. εἰς ἁμαρτίας, ad *cultum idolorum.*—חֵטְא, in plur. חֲטָאִים. Gen. XLI. 9. Lev. XIX. 17. οὐ λήψῃ δι' αὐτὸν ἁμαρτίαν, nec propter eum *peccati rei fiatis,* coll. XXII. 9. et XXIV. 16. Deut. XV. 9. ἔσται ἐν σοὶ ἁμαρτία, coll. XXI. 22. et XXIV.
b 15. Alibi legitur ἔστι σοι ἁμαρτία, v. c. Deut. XXIII. 23. — חַטָּאָה, et contracte חַטָּאת. Gen. L. 17. τὴν ἀδικίαν καὶ τὴν ἁμαρτίαν. Ex. XXIX. 36. τὸ μοσχάριον τὸ τῆς ἁμαρτίας ποιήσεις, vitulum in *sacrificium pro peccatis* parabis. Lev. IV. 20. ἐποίησε τὸν μόσχον τὸν τῆς ἁμαρτίας, paravit vitulum in *sacrificium pro peccato.* Ibid. v. 32. ἐὰν δὲ πρόβατον προσενέγκῃ τὸ δῶρον αὐ-
c τοῦ περὶ τῆς ἁμαρτίας, si ovem offerat in *sacrificium pro peccato.* Ibid. v. 33. ἐπὶ τὴν κεφαλὴν τοῦ τῆς ἁμαρτίας, capiti *victimæ piacularis.* Lev. V. 9. ἁμαρτία γάρ ἐστι, est enim *sacrificium pro peccato.* Conf. 2 Cor. V. 21. et Ez. XLIV. 27. ubi חַטָּאת LXX reddunt ἱλασμὸν sensu eodem. Sic et Inc. Lev. IV. 8. et VI. 25. οὗτος ὁ νόμος τῆς ἁμαρτίας, ἐν τόπῳ, οὗ
d σφάζουσι τὸ ὁλοκαύτωμα, σφάξουσι καὶ τὸ τῆς ἁμαρτίας, hæc est lex de sacrificio pro peccato: In loco, ubi mactant holocaustum, mactabunt etiam sacrificium pro peccato. Lev. XIV. 18. ποιήσει ὁ ἱερεὺς τὸ περὶ ἁμαρτίας, parabit sacerdos sacrificium pro peccato. 2 Par. XXIX. 24. τὰ περὶ ἁμαρτίας, sacrificia pro peccato. Vide et Ez. XLII. 13. Subaudien-
e dum videtur θῦμα et θύματα. Conf. L. Bos. Ellips. Gr. p. 83. — Hos. IV. 8. ἁμαρτίας λαοῦ μου φάγονται, *victimis,* quas populus meus *pro peccatis* offert, vescuntur. Zach. XIV. 19. αὕτη ἔσται ἡ ἁμαρτία Αἰγύπτου, hæc erit *pœna peccati* Ægyptiorum. — חֳלִי, *morbus, infirmitas.* Ies. LIII. 4. οὗτος τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν φέρει. Bene quoad sensum: nam in

SS. peccata ut morbus gravissimus f
sistuntur. Conf. Glassii Philol. S. p. 1165. ed. Dathii. — יוֹם, *dies.* Mal. III. 7. ἀπὸ τῶν ἁμαρτιῶν τῶν πατέρων σου. Sensum secuti sunt, nec opus est, ut statuamus, eos loco לְמִימֵי legisse לְמוּמֵי, a מוּם *macula,* quod fortasse aliquis conjicere posset. Nam לְמִימֵי אֲבֹתֵיכֶם quoad sensum est: *sicut olim violarunt eas majores vestri.* — מְגוּרָה, *formido.* g
Ies. LXVI. 4. τὰς ἁμαρτίας αὐτῶν ἀνταποδώσω αὐτοῖς. Non male, quoad sensum. — מַחֲשָׁבָה, *cogitatio, consilium,* in utramque partem, etiam *pravum.* Ies. LXV. 2. — מַכְאוֹב, *dolor.* 2 Par. VI. 29. ubi ἁμαρτία in codd. cum μαλακία permutatur, ac sine dubio notat *pœnam peccati,* speciatim *morbum a Deo immissum ob peccata.* Confer sequentia. — h
*מַרְשִׁיעַ, *prævaricator.* Dan. XI. 32. sec. Chis. — מְשׁוּבָה *aversio,* speciatim a Deo. Jer. XIV. 7. πολλαὶ ἁμαρτίαι ἡμῶν ἐναντίον σου. — *נָכְרִיָּה, *extranea.* Symm. ac Theodot. Ies. XXVIII. 21. Acceperunt vocem Hebraicam sensu metaphorico, quem habet, ut de alienatione a Deo, seu abnegatione ac repudiatione Dei dicatur, et ἁμαρτία h. l. i
speciatim est *idolorum cultus.* Aliena itaque ab hoc loco mihi esse videtur conjectura Semleri, qui pro ἁμαρτία reponere voluit ἀλλοτρία. — עָוֹן, *iniquitas.* Gen. XV. 16. Ex. XX. 5. et alibi sæpius. Adde Symm. Psalm. LVIII. 5. ubi ἁμαρτία de *peccato contra alios* adhibetur. Vulg. *sine iniquitate.* Hieronymus: *non egi inique.* — *עִלָּה, *occasio,* k
scil. *criminandi et calumniandi.* Dan. VI. 5. sec. Chis. — עֲלִילָה, *opus,* in utramque partem. Ez. XXXVI. 19. — *עֱנוֹת, *cantilenæ.* Samar. Ex. XXXII. 18. Non legit aliis literis

a עֲוֹנוֹת, quæ fuit Cappelli conjectura, sed aliis duntaxat punctis easdem literas, scilicet עֹנוֹת pro עֲוֹנוֹת. — פֹּשֵׁעַ, partic. *prævaricator.* Dan. VIII. 23. — פֶּשַׁע, *prævaricatio.* Job. XIII. 23. Psalm. XVIII. 14. et alibi sæpius. — רָעָה fœm. *mala res, malum.* Prov. XXVI. 26. — רֶשַׁע, *improbitas.* Ps. CXL. 4. — שְׁבוּת, *captivitas.* Deut. XXX.
b 3. ἰάσεται κύριος τὰς ἁμαρτίας σου, remittet Deus peccata vestra, quod fiebat reductione e captivitate. — תּוֹעֵבָה, *abominatio.* Ez. XX. 4. Bene quoad sensum: nam תּוֹעֵבָה notat h. l. *id quod Deo est abominabile,* scil. peccatum. — Sap. X. 13. ἐξ ἁμαρτίας, a peccato, sc. *adulterii* cum uxore Putipharis. Vulg. a *peccatoribus.* Vide Lex. N. T. s. v.
c ἁμαρτάνω. Sir. VII. 1. ἀπόστηθι ἀπὸ ἀδικίας, καὶ ἐκκλινεῖ ἀπὸ σοῦ ἁμαρτία: ubi ἁμαρτία est ipsa *pœna peccati,* et i. q. in antecedente membro τὰ κακά. Cessante peccato cessabit pœna ejus. Vulg. bene: *et deficient mala abs te.* Ibid. XXIII. 21. δύο εἴδη πληθύνουσιν ἁμαρτίας, καὶ τὸ τρίτον ἐπάξει ὀργήν. Sir. III. 16. (14.) ἀντὶ ἁμαρτιῶν. Si lectio sana est, ἁμαρτίαι
d erunt *senilia matris vitia a filio tolerata,* nam in antecedentibus quoque sermo erat de senilibus patris vitiis. Sir. XIX. 8. εἰ μὴ ἔστι σοι ἁμαρτία, μὴ ἀποκάλυπτε; quæ verba ex recepta lectione ita sunt vertenda: si sine delicto potes facere, si potes absque peccato facere, h. e. si non teneris officio et charitate. Sed rectius sine dubio Vulgatus
e absque negatione habet: si est tibi delictum, si quod delictum occulte perpetrasti.

ΛΥ'Ω ΤΗ'Ν 'ΑΜΑΡΤΙ'ΑΝ, *solvo,* i. e. *remitto peccatum.* נָשָׂא פָּנִים, *accipio faciem* seu *personæ respectum habeo.* Job. XLII. 9. ἔλυσε τὴν ἁμαρτίαν αὐτοῖς διὰ Ἰώβ, remittebat illis peccatum propter Jobum. Recte ad sensum. Sic Aristoph. in Ran. v. 703. λύσας τὰς πρότερον ἁμαρτίας, remittens priora peccata. Conf. infra s. v. λύω. f

'ΑΜΑΡΤΩΛΟ'Σ, *peccator, impius, flagitiosus, improbus, gentilis.* חַטָּא et חֹטֶה partic. *peccator.* Prov. XI. 31. ὁ ἀσεβὴς καὶ ἁμαρτωλὸς ποῦ φανεῖται. Ies. I. 4. LXV. 20. — חַטָּאָה, *peccatum.* Am. IX. 8. — חַטָּאִים plur. Gen. XIII. 13. 1 Reg. I. 21. ἐσόμαι ἐγὼ καὶ Σολομῶν ὁ υἱός μου ἁμαρτωλοί: ubi ἁμαρτωλοὶ dicuntur ἃ, g *qui votorum suorum non compotes fiunt,* ex notione propria verbi ἁμαρτάνειν, *aberrare a scopo, non collineare.* Ies. I. 28. οἱ ἄνομοι καὶ οἱ ἁμαρτωλοί. — חֹרֵשׁ part. *arator.* Psalm. CXXVIII. 3. ἐπὶ τὸν νῶτόν μου ἐτέκταινον οἱ ἁμαρτωλοί, dorsum meum ararunt peccatores. Scilicet חָרַשׁ quandoque metaphorice de iis adhibetur, qui *mala machinantur,* v. h c. Prov. III. 29. — *פָּרִיץ, *effractor, grassator.* Ez. XVIII. 10. sec. ed. sec. — *פְּרָזִי *paganus.* Inc. Hab. III. 14. Forte legit פָּרִיץ, aut ita transtulit pro more loquendi, qui ipsius ævo invaluerat. — רֹאשׁ, *caput,* item *venenum.* Ps. CXL. 6. ἔλαιον δὲ ἁμαρτωλοῦ. In mente habuerunt notionem metaphoricam, qua *venenum* de *malitia impiorum* i adhibetur, Deut. XXXII. 33. et Ps. LVIII. 5. — רָוָה, *ebria,* fœm. ex רָוֶה. Deut. XXIX. 19. ἵνα μὴ συναπολέσῃ ὁ ἁμαρτωλὸς τὸν ἀναμάρτητον. Secundum Tychsenium legerunt הָרַע. Schultensius in Origg. Hebr. p. 173. conjicit, רָוָה LXX fuisse *peccatis ebrium.* Vide quoque notata ad h. l. in Cocceii Lexico Hebr. s. v. רָוֶה p. 1298. seq. ed. rec. — רַע, *malus.* Prov. XII. 14. — רָשָׁע, *improbus.* 2 Par. XIX. 2.

a Ps. III. 7. VII. 10. et alibi sæpius. — רֶשַׁע, *improbitas*. Ps. LXXXIII. 11. et CXXIV. 3. 1 Macc. II. 44. ubi ἁμαρτωλοὶ, qui in sequentibus ἄνομοι vocantur, sunt i. q. v. 40. τὰ ἔθνη, *Gentiles*. Ib. v. 48. Antiochus ἁμαρτωλὸς dicitur fortasse sensu eodem, nisi quis malit, eum ita vocatum esse, quia Judæos ad defectionem a religione patria sollicitare
b semper studuerat, ut sit i. q. ἄνθρωπος τῆς ἁμαρτίας, 2 Thess. II. 3. De utraque notione conf. Lexic. N. T. s. h. v.

ἈΜΑ΄ΣΗΤΟΣ, *non mansus, non manducatus*, it. *qui nihil manducavit*. תְּמוּרָה, *commutatio*. Job. XX. 18. ὥσπερ στρίφνος ἀμάσητος, ubi videndus. L. Bos. in notis subjectis. Quid autem hic legerint aut sibi
c voluerint, divinando assequi non valeo.

ἈΜΑΤΤΑΡΙ΄. Vox Hebr. מַטָּרָה, *scopus*. 1 Sam. XX. 20. ubi Schol. ed. Rom. τὸ καλούμενον παρ' Ἕλλησι τάφρος καὶ παρὰ Ῥωμαίοις φοσσάτον, τοῦτο παρ' Ἑβραίοις ἀματταρί. His e Bielii Thesauro liceat mihi adhuc sequentia addere: Ald. Ed. ibi habet ἀμαγγαρί, Al. (Compl.) ἀματ-
d ταρὰ, quod magis Hebræo convenit. Inde corruptissime in Gloss. in Lib. I. Reg. a Fabricio editis: Εἰς τὰ ἀμπεργόμ, εἰς τὰς πιλάδα. Pro quo Gloss. MS. Cod. Barocc. Εἰς τὴν ἀματτάριν γοῦν, εἰς τὴν πιλιάδα. Num postremo loco πιλιάδα legendum est? In Cod. Alex. legitur Διαρματταραὶ, quod procul dubio depravatum ex Λιματταρὰ, vel Λαματταρά.
e Ita enim in Cod. quodam scriptum fuisse colligo ex Eusebii Onomast. Locor. ubi ita: Λεματτάρα, ἔνθα Ἰωνάθαν ἠκόντιζε τὰς σχίζας. Ἀκύλας, εἰς σκοπόν. Σύμμαχος, εἰς τὸν συντεταγμένον. Hieronymus vertit: *Lamathara, ad quem locum Jonathan jacula dirigebat*. Pro quo Aquila interpretatur, *ad signum*, Symmachus, *ad condictum*. Inde et Glossæ Vett. Lamattara, *signum vel conditio*. Pro f
quo Drusius in Fragm. pag. 246. legendum censet: *signum vel condictum*, aut potius: *ad signum vel condictum*.

ἈΜΑΥΡΟ΄Σ, *obscurus, obfuscatus*. כֵּהָה, verbale contractum, *debilis, remissus, hebetatus*. Lev. XIII. 6. ἰδοὺ ἀμαυρὰ ἡ ἀφὴ, ecce obscura superficies lepræ. Eodem modo legitur ib. v. 26. 27. 28. et 56. V. et g
Aqu. Symm. ac Theod. Ies. XLII. 3. Gloss. in Octateuch. Ἀμαυρὰ, σκοτεινή. Schol. ined. ad Lycophr. Cass. v. 687. ἀσθενής.

ἈΜΑΥΡΟ΄Ω, *obscuro, obfusco*. כָּהָה, *debilis, remissus, hebetatus sum*, ac speciatim de oculorum debilitate adhibetur. Aqu. Gen. XXVII. 1. Inc. (quem Aquilam esse suspicor) 1 Sam. III. 2. Aqui- h
la ac Theod. 1 Sam. III. 13. οὐκ ἠμαύρωσεν ἐν αὐτοῖς, ubi ἀμαυροῦν notat *rugas frontis contrahere, torvo ac severo vultu aliquem intueri*. LXX bene quoad sensum καὶ οὐκ ἐνουθέτει αὐτούς. Lutherus vocem Hebraicam reddidit per sauer dazu sehen, *to look sour at*. Conf. Fischeri Proluss. de Verss. GG. V. T. p. 119. Job. XVII. 7. οἱ λοιποὶ ἠμαυρώθησαν. i
LXX Deut. XXXIV. 7. οὐκ ἠμαυρώθησαν οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ. 1 Sam. III. 2. ubi ἀμαυροῦσθαι, *de oculis* adhibitum, in codd. cum βαρύνεσθαι permutatur. — עָמַם, *tego, abscondo, celo*. Thren. IV. 1. πῶς ἀμαυρωθήσεται τὸ χρυσίον; quomodo *infuscabitur* aurum? Respexerunt notionem Arabicam verbi עמם غم *obnubilari*. Syr. et Æthiop. עוּם *obscurari*. k
Confer Simonis Lex. Hebr. s. h. v. p. 1211. ed. rec. — *שָׁעַע, *illino, calce et cæmento obduco*. Symm. Ies. XXXII. 3. Sap. IV. 12. βασκανία γὰρ φαυλότητος ἀμαυροῖ τὰ καλὰ, fascinatio enim malitiæ, quæ honesta sunt, obscurat. Sirac. XLIII. 5. de radiis solis, ἀμαυροῖ ὀφθαλμούς.

a Gloss. MSS. Ἀμαυροῖ (sic enim recte ex sententia Bielii legendum est loco ἀμαυρεῖ), σκοτεινὰ ποιεῖ, ἀφανίζει. Hesychius vero ἀμαυροῖ exponit ἀναιρεῖ, μαραίνει. Idem: ἀμαυροῦσθαι, σκοτίζεσθαι. Id. ἠμαυρώθη, ἠμβλύνθη, ἠφανίσθη.

ἈΜΑΥ'ΡΩΣΙΣ, *obscuratio, obfuscatio, obscuritas.* כִּיּוּן *Chiun* aut *Kijun,* nomen Saturni. Theod. b Amos V. 26. Deduxit hanc vocem a כָּהָה *caligavit, obscuravit.* Vide supra s. v. ἀμαυρόω.

ἈΜΑΦΕ'Θ, Hebr. מִפְתָּן cum ה præfixo, *limen.* 1 Sam. V. 4. sec. Vat. et Alex. Verba τὰ ἐμπρόσθια (addit Bielius in Thesauro), quæ hanc vocem præcedunt, vel juxta Francof. ἐμπρόσθια σταθμῶν, videntur glossema, et primum ad expli- c candum ἀμαφὲθ in margine positum. Francof. editio pro ἀμαφὲθ habet ἀφεφέμ. In Glossis autem in Lib. I. Reg. Lex. MS. Cyrilli Barocciano additis scribitur Ἀμαφὶ, et exponitur βαθμῶν, *graduum.* Ita etiam in Bibl. Coislin. et Fabric. Vide Montf. Bibl. Coislin. p. 503. et Fabricii Bibl. Gr. Vol. X. p. 67.

ἌΜΑΧΟΣ, *invictus.* Sir. XIX. 5. d Ita Bielius. Sed, uti jam observatum est a me in Spicilegio T. II. pag. 9., hæc delenda, et eorum loco hæcce reponenda esse arbitror: Ἄμαχος, *non contentiosus, qui nullas rixas spargit, non rixosus nec litium amans.* Sir. XIX. 5. ὁ ἐγκρατευόμενος γλώσσῃ ἀμάχῳ συμβιώσεται. Verba autem hæc, quæ tantum ed. Compl. nobis servavit, hunc sensum ha- e bent: *qui compos est linguæ suæ, cum aliis sine rixis vitam traducet suam.* Sed ut verum fatear, mallem loco ἀμάχῳ legere ἀμάχως, quanquam non ignoro, alios ἀμάχῳ reddere *difficili,* ac Vatablum per *moroso* transtulisse. Cf. Lex. N. T. s. h. v.

ἈΜΑ'ΧΩΣ, *citra rixam et pugnas, pacifice.* Vide supra s. v. ἄμαχος.

ἈΜΑ'Ω, *meto.* קָצַר, idem. Lev. f XXV. 11. Deut. XXIV. 19. Ies. XVII. 5.

*ἈΜΒΛΑΚΕΙ'Α seu ἈΜΒΛΑΚΙ'Α, *erratum, peccatum.* 3 Macc. II. 19. διασκέδασον τὰς ἀμβλακείας ἡμῶν, sec. Alexand.

ἈΜΒΛΑ'ΚΗΜΑ, *peccatum.* שְׁחִיתָה Chald. *corruptela,* item *delictum, peccatum.* Dan. VI. 4. Aqu. et Theod. ad quem locum Hierony- g mus: "Pro suspicione Theodotio et Aqu. ἀμβλάκημα interpretati sunt, quæ Chaldaice dicitur *Essaitha.* Cumque ab Hebræo quærerem, quid significaret, respondit, vim verbi sonare δέλεαρ, quam nos *illecebram,* sive σφάλμα, h. e. *errorem* dicere possumus. Porro Euripides in Medea ἀμπλακίας, per π, et non per β, ἁμαρτίας i. e. pec- h cata appellat." Hesych. Ἀμβλάκημα, ἁμάρτημα. Apud eundem: Ἀμβλακεῖν, ἁμαρτεῖν. Cf. Drusium in Fragm. p. 122.

*ἌΜΒΛΗΜΑ. Vox hæc Græcis scriptoribus ignota, nec a Bielio notata, reperitur Ies. XLI. 7. sec. Compl. pro Hebr. דֶּבֶק, *junctura,* ubi quilibet videt lectionem esse vitiosam, ac reponendum σύμβλημα, i quod reliqui libri habent.

ἈΜΒΛΥ'ΝΩ, *hebeto, obtundo.* כָּהָה, *rugas contraho, caligo.* Gen. XXVII. 1. ἠμβλύνθησαν οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ τοῦ ὁρᾷν, hebetati sunt oculi ejus, ne viderent.

ἈΜΒΛΥΩΠΕ'Ω, *cæcutio, hebetibus oculis sum.* קוּם *consisto,* Germ. steif stehen, *to stand stiff.* Inc. 1 Reg. XIV. 4. ἠμβλυώπουν, cæcutiebant k oculi. Scilicet pupilla oculorum, qui *amaurosi* laborant, stat immota, nec radiis lucis contrahitur. Arab. قام, *congelascere, rigescere.* Præterea legitur quoque apud Inc. 1 Reg. XIV. 1. ubi nihil pro eo in textu Hebraico legitur. Hesych. Ἀμβλυωπεῖ, τυφλώττει. Vide quoque

a Polluc. II. 51. Xenoph. Venat. V. 27.

'ΑΜΒΛΥΩ'ΤΤΩ, *cæcutio.* קוּם, *consisto.* 1 Reg. XIV. 4. ἠμβλυώττουν οἱ ὀφθαλμοί. Vide s. ἀμβλυωπέω. Hippocr. de Morb. II. p. 461. 44. Hesych. Ἀμβλυώττοντες, τυφλώττοντες.

'ΑΜΒΡΟΣΙ'Α, *ambrosia, cibus Deorum,* (uti νέκταρ *potus eorum* jux- b ta fabulas poëtarum:) *cibus cœlestis, divinus, admirabilis.* Sap. XIX. 20. Manna vocatur κρυσταλλοειδὲς γένος ἀμβροσίας τροφῆς, genus cibi cœlestis crystallo simile. Inde Gloss. MSS. in Sap. Ἀμβροσίας τροφῆς, οὐρανίου, τοῦ μάννα, ἢ ἀφθάρτου καὶ ἀθανάτου. Hesych. Ἀμβροσία, θεία θαυμασία τροφὴ ἢ μάννα. Idem: Ἀμβροσίη, θεία καὶ ἀθάνατος καὶ ἡ τῶν θεῶν τρο- c φή.

'ΑΜΕ'ΘΥΣΤΟΣ, (etiam ἀμέθυσος, v. c. apud Hesych. et Josephum A. J. III. 6.) *amethystus,* nomen gemmæ purpureæ vel violaceæ, vel potius quæ mixtam habet violam purpuræ. Vide Plin. H. N. XXVII. 9. et Franc. Rueum Lib. II. c. 11. Vox illa sonat quasi *sine vino et crapula,* et ideo sic dic- d tam hanc gemmam nonnulli veterum existimarunt, quod ebrietati resistat, et vim vini retundat: nam apud medicos vett. dicuntur ἀμέθυστα φάρμακα, quæ ebrietatem arcent. Secundum Plinium l. c. ita dicitur hæc gemma, quod usque ad vini colorem accedat. אַחְלָמָה, Ex. XXVIII. 19. et XXXIX. 10. Vide quoque de hac gemma Braunium e de Vestitu Sacerd. Hebr. L. II. c. 16. §. 170.

'ΑΜΕΙ'ΒΩ, *commuto, permuto.* גָּמַל, *rependo.* Aqu. et Theod. Prov. XI. 17. Gen. L. 17. — עָרַב, *misceo.* Inc. Ez. XXVII. 9. Scilicet עָרַב notat h. l. *mercaturam exercere.* Erat enim olim mercatura in commutatione mercium. — עָשָׂה, *facio.* Symm. 1 Sam. II. 6. Nempe עָשָׂה h. l. conjungitur cum חֶסֶד f וֶאֱמֶת. Vulg. *reddam gratiam.*

'ΑΜΕΙΔΗ'Σ, *tristis, tetricus.* Sap. XVII. 4. φάσματα ἀμειδῆ, spectra tetrica. Gloss. MSS. in Sap. Salom. Ἀμειδῆ, στυγνὰ, ἀγέλαστα. Idem tradit Hesych. Alciphr. III. 64.

*'ΑΜΕΙ'ΔΗΤΟΣ, *tristis, tetricus.* Sap. XVII. 4. sec. cod. Vat. ἀμειδήτοις προσώποις. Sed legendum ibi potius est: φάσματα ἀμείδητα τοῖς κατ- g ηφέσι προσώποις. Hesychius: ἀμειδήτοις, σκυθρωποῖς. Μειδιᾶν γάρ ἐστι τὸ γελᾶν. Id. ἀμείδητον, ἀγέλαστον.

*'ΑΜΕΙ'ΝΩΝ, *melior, commodior, aptior.* Ἀμείνους, *meliores,* legitur apud Symm. Cohel. IV. 9. pro Hebr. טוֹבִים seq. מִן.

'ΑΜΕ'ΛΓΩ, *mulgeo.* הִתִּיךְ Hiph. a נָתַךְ, *fundo, effundo.* Job. X. 10. οὐχ ὥσπερ γάλα με ἤμελξας, nonne h sicut lac me mulsisti. Bene quoad sensum ac usum loquendi; nam Arab. نتك notat *compressis digitis aliquid exprimere.* — מִיץ, *pressura.* Prov. XXX. 33. ἄμελγε γάλα, καὶ ἔσται βούτυρον. Hesychius: Ἀμέλγει, ἐπισπᾶται τὸ γάλα.

'ΑΜΕ'ΛΕΙΑ, *negligentia, incuria,* etiam *peccatum per negligentiam et incuriam commissum.* עָלַם, *abscon-* i *ditum.* Symm. Ps. LXXXIX. 8. Hieron. *negligentias nostras.* Similis vox est ἄγνοια, de qua supra expositum est.

'ΑΜΕΛΕ'Ω, *non curo, negligo.* בָּעַל, *dominus sum,* it. *in uxorem duco.* Jer. XXXI. 32. ἐγὼ ἠμέλησα αὐτῶν, ego despexi vel neglexi eos. Plerique Cappellum (in Notis Criticis ad h. l. et in Critica Sacra Lib. k II. c. 3. §. 4. et Lib. IV. cap. 6. §. 4.) sequuti LXX גָּעַלְתִּי per Gimel loco Beth, (גָּעַלְתִּי בָם, quod nusquam legitur, sed potius גְּעַלְתִּים.) sensu commodissimo ac convenientissimo, legisse existimant, quorum

a opinionem satis jam refutavit Ed. Pocockius in Notis ad Portam Mosis cap. I. p. 9. ed. Oxon. multis docens, Arab. بعل significare *nauseare, fastidire aliquid.* Sec. Buxtorfium in Anticritica בָּעֲלְתִּי acceperunt, quasi scil. idem hic significet, quod בָּחֲלָתִי per commutationem literarum ח et ע. Sic
b explicavit quoque Kimchius. Cf. Zach. XI. 18. ac Grotium ad h. l. I. D. Michaëlis conferre mavult Arab. بغل per *Gain, segnis fuit,* quod Græco ἀμελεῖν optime respondeat. I. C. Harenbergius in Spicil. II. de Pericopis Biblicis p. 314. Class. III. Nov. Bibl. Brem. ἠμέλησα pro aoristo primo Attico activo verbi μέλω, μελέω habet, et vertit:
c *curæ meæ addictum habeo,* et vituperat interpretes, qui ἠμέλησα h. l. ex ἀμελέω deductum esse existimarunt. Equidem ad Pocockii sententiam lubens accedo. — חָשָׁה, in Hiph. הֶחֱשָׁה, *sileo.* Symm. Jud. XVIII. 9. Qui enim silet, aliquid non curare videtur. — מָרָה, *rebello.* Jer. IV. 17. ὅτι ἐμοῦ ἠμέλησας, nam me neglexisti. Sensu eodem: nam
d formulæ, Deum non curare ac rebellare contra eum, parum differunt. Sap. III. 10. ἀμελήσαντες τοῦ δικαίου. 2 Macc. IV. 14. τῶν θυσιῶν ἀμελοῦντες.

"ΑΜΕΛΞΙΣ, *mulctio.* פְּלַגּוֹת plur. *rivus.* Job. XX. 17. μὴ ἴδοι ἄμελξιν νομάδων, ubi notandum est, sermonem esse h. l. de *fluminibus lactis.*

'ΑΜΕΛΩ͂Σ, *neglegenter.* רְמִיָּה pr.
e *laxatio, remissio;* metaphorice, *ignavia.* Jer. XLVIII. 10. ἐπικατάρατος ὁ ποιῶν τὰ ἔργα κυρίου ἀμελῶς. Scil. רְמִיָּה non notat h. l. *fraudulenter,* sed *remisse, neglegenter,* hoc sensu: male pereat, qui opus Dei neglegenter exsequitur.

'ΑΜΕΜΠΤΟΣ, *inculpatus, irreprehensibilis.* *אַשְׁרֵי, *felicitates, beatitudines.* Inc. Ps. I. 1. qui æque ac Theodot. et auctor Ed. VItæ, qui f per τέλειος expresserunt, אַשְׁרֵי deduxerunt a יָשַׁר, quod pariter notionem *pietatis* ac *felicitatis* habet. — בַּר, *mundus, purus.* Job. XI. 4. — זָכָה, *mundus sum.* Job. XV. 14. — חַף, *mundus, nitidus.* Job. XXXIII. 9. — טָהֵר, *mundus sum.* Job. IV. 17. — נָקִי, *innocens.* Job. XXII. 19. — תָּם, *integer, perfectus.* Job. I. 1. 8. II. 3. IX. 20. — תָּמִים, g idem. Gen. XVII. 1. Job. XII. 4.

"ΑΜΕΜΠΤΟΣ ΕἸΜΙ ΤΟΙ͂Σ "ΕΡΓΟΙΣ, *inculpatus sum operibus.* צָדַק, *justus sum.* Job. XXII. 3.

*'ΑΜΕ'ΜΠΤΩΣ, *inculpate et sine querela,* i. q. ἀμέμφως. Hes. ἀμέμφως, ἀμέμπτως. Adverbium hoc omissum in Thesauro Bielii extat in Addit. Esther. XIII. 3. τὴν ὑφ' ἡμῶν κατευθυνομένην ἀμέμπτως συναρχίαν, imperi- h um ita a nobis constitutum, ut omni culpa et querela careat, seu, ut nemo jure de eo conqueri possit, ut apud Herodian. VI. 2. 1. et 9. 5. ἔθνῶν δὲ ἡγησάμενος ἀμέμπτως. Fortasse tamen in loco Esther. ἀμέμπτως per *satis superque* explicari posset, quo sensu occurrit in Æschyli Supplic. v. 277.

*'ΑΜΕΡΗ'Σ. Hoc adjectivum a i Bielio neglectum proprie notat *indivisum,* aut *quod in singulas partes dissecari et dividi non potest.* Sed si de tempore dicitur, *momentum, spatium temporis brevissimum* ac *quasi punctum* notat. Sic v. c. 3 Macc. V. 25. οἱ δὲ 'Ιουδαῖοι κατὰ τὸν ἀμερῆ ψυχουλκούμενοι χρόνον, h. e. Judæi ad punctum temporis tantum victuri. Ita recte explicat hæc ver- k ba Grotius in Comment. ad h. l. ubi præterea bene monet, ἀμερῆ χρόνον esse idem quod alibi στιγμὴν χρόνου. Infra enim v. 49. de iisdem Judæis

a in eadem re scribit auctor libri: ἱστάτην βίου ῥοπὴν αὐτοῖς ἐκείνην δόξαντες εἶναι. — Eodem sensu cap. VI. 29. legitur: οἱ δὲ ἐν ἀμερεῖ χρόνῳ λυθέντες, Judæi momento temporis vinculis soluti. Pertinet huc glossa Hesychii: ἀμερεῖ, ἀμερίστῳ, ταχυτάτῳ. Similia vocabula sunt ἄτομος (de quo vide notata a me in Lex. N. T.) et ἀκαρής, de quo lege docte
b exponentem H. Stephanum in Thesauro L. Gr. T. II. p. 102.

*ἈΜΕΡΙΜΝΈΩ, *sollicitudine vaco, securus sum*, i. q. ἀμεριμνάω, quod legitur apud Schol. Aristoph. ad Nubes v 5. בָּטַח, *fiduciam pono*. Aqu. Ps. LXI. 9. ubi ἀμεριμνεῖν ἐν τινι notat *spem et fiduciam in aliquo ponere*, ac LXX voce ἐλπίζειν usi sunt. — חָסָה, *fido, confido*. Symm.
c Ps. XXXV. 8. ubi eadem observatio valet. Qui enim jure suo potest in Deo fiduciam ponere, is tranquillam, curarum expertem et jucundam vitam vivit. Inc. Psalm. XXXVI. 40. Cæterum damnat hanc vocem Phavor. p. 335. 41.

ἈΜΕΡΙΜΝΗΣΙ'Α, et ἈΜΕΡΙΜΝΙ'Α, *absentia curarum, securitas, spes ac fiducia*. רְחַץ, *lotio*. Symm.
d Ps. LIX. 8. s. 10. ex usu linguæ Chaldaicæ, in qua רְחַץ *confidere* notat. Agellius ad h. l. loco ἀμεριμνίας legit ἀμεριμνησίας, quæ vox in Lexicis non reperitur. Ita autem Davides vocat Moab, quia ibi tanquam in arce tutum se futurum sperabat. Symm. Ps. CVII. 9.

ἈΜΈΡΙΜΝΟΣ, *curarum vacuus, securus*. בֹּטֵחַ, *confidens*. Ps. CXI.
e 7. Sap. VI. 15. ταχέως ἀμέριμνος ἔσται. Ibid. VII. 23. βέβαιον, ἀσφαλὲς, ἀμέριμνον.

ἈΜΕΡΙ'ΜΝΩΣ, *sine cura, confidenter*. לָבֶטַח, *ad fiduciam*, i. e. *confidenter*. Symm. Jud. XVIII. 7.

*ἈΜΕΣΣΑΓΟΣ. אִישׁ־הַבֵּנַיִם. 1 Sam. XVII. 4. sec. Alex. Ald. et Compl. ἰδοὺ ἀνὴρ ὁ Ἀμεσσαῖος ἀνέβαινε. Sed quilibet videt, legendum esse ὁ μεσαῖος, h. e. *qui intervenit ac stat*
f *inter duo*, ut sit i. q. ὁ μεσάζων apud Aquilam. Confer Fischeri Proluss. de Verss. GG. V. T. p. 61. Num fortasse legendum est μεσῆλιξ? aut, ut Kreyssigio (cui origo lectionis Ἀμεσσαῖος quærenda videtur in nomine Ἀμεσσαὶ 2 Sam. XX. 8. 11.) placuit, ἀναμεσαῖος i. q. ἀναμέσος?

*ἈΜΕΤΆΘΕΤΟΣ, *immutabilis, constans*. 3 Macc. V. 1. κατὰ πᾶν g
ἀμετάθετος, *constans* in omni proposito animi. Ibid. v. 12. τοῦ δὲ ἀμεταθέτου λογισμοῦ μεγάλως διεψευσμένος rex dicitur, qui *firmum* et immutabile animi sui propositum exsequi non valebat. Hesych. ἀμετάθετος, ἀκίνητος, ἀμεταποίητος. Eodem modo Phavorin. p. 62. 1. Sed quia hoc vocabulum in Lexicis Græcis, in Thesauro H. Stephani adeo T. III. h
p. 1505. sine exemplo et auctoritate ulla profertur, non abs re erit, etiam e scriptoribus exteris exempla quædam apponere. Sic apud Polyb. Hist. Lib. II. §. 3. legitur θεωροῦντες ἀμετάθετον οὖσαν τὴν ἐπιβολὴν Ῥωμαίων. Diod. Sic. Bibl. Lib. I. p. 14. πίστιν ἀμετάθετον. Hebr. VI. 17. τὸ ἀμετάθετον τῆς βουλῆς θεοῦ, immutabilia consilia et decreta Dei. Vide i
Lex. N. T. s. h. v.

*ἈΜΕΤΑΤΡΈΠΤΩΣ, *ita ut non verses, ita ut non fuerit versatus*. Adverbium hoc, quod nec Stephanus nec Montfauconius nec Bielius transtulerunt in Lexica sua, reperitur Hos. VII. 8. in fragmentis Vers. Vtæ: ὡς ἐν σποδιᾷ πεσσόμενος ἄρτος ἀμεταστρέπτως, h. e. interprete Fischero in Clavi Verss. GG. V. T. p. 22.: k
sicut panis, qui coquitur in cineribus, sed non percoquitur, seu: qui comeditur, antequam fuerit versatus. Mihi autem vertendum videtur: sicut placenta non versa (ut scilicet legatur ἀμετάτρεπτος, nam o
et ω in codd. sæpe permutantur. LXX habent οὐ μεταστρεφόμενος.) h. e. quæ, quia non vertitur, et a nemine curatur, igne corrumpitur,

a cum qua eleganter comparantur Israëlitæ inter Gentiles dispergendi.

'ΑΜΕ'ΤΡΗΤΟΣ, *immensus*. רְחַב יָדַיִם, *latus manibus*, i. e. *valde latus et extensus*. Ies. XXII. 18. ῥίψει σε εἰς χώραν μεγάλην καὶ ἀμέτρητον. Bar. III. 15. Deus dicitur ὑψηλὸς καὶ ἀμέτρητος. Sir. XVI. 18. κτίσις ἀμέτρητος, creatura *inumerabilis*. Ita quoque *immensus* sumitur et *immen-*
b *sitas*. Vide Jacobs. Anim. ad Anthol. T. X. p. 308. Sir. XXX. 14. ὄλβος ἀμέτρητος.

*'ΑΜΕ'ΤΡΩΣ, *immodice, sine mensura*. Legitur hoc adverbium a Bielio omissum Prov. XVI. 26. ubi נֶפֶשׁ עָמֵל, *homo laboriosus*, seu *nimium industrius*, a Theodotione, recte quoad sensum, redditur: ὁ ἐν πόνοις πονῶν ἀμέτρως, quæ verba, omis-
c sis tamen ἐν πόνοις, ex versione Alexandrina huc translatis, Symmacho potius vindicanda esse judicavit Kreyssigius (Symbol. P. II. p. 13.), cum notæ C et Θ alibi quoque a librariis permutatæ reperiantur. Vide Thiemii Diss. de Puritate Symmachi p. 23. seq.

*'ΑΜΗ'Ν, *amen, vere, fideliter*. אָמֵן. 1 Par. XVI. 36. Neh. V. 13. et
d VIII. 8. Symm. Ps. XL. 14. ἀμὴν, ἀμήν. Suidas: ἀμὴν, πεπιστωμένως, ἀληθῶς. Confer quæ ex Hieronymi Epist. 137. notat Drusius in Fragm. etc. ad Psalm. LXXII. 19. p. 967.

*'ΑΜΗΝΗ'Σ. Sir. XIX. 17. γινόμενος ἀμηνὴς sec. Complut. Sed lectio est sine dubio vitiosa, ac loco ἀμηνὴς reponendum est ἄμηνις, h. e. *non iratus, ira et simultate vacuus*.

*"ΑΜΗΝΙΣ. Vide s. voce antece-
e dente 'Αμηνής.

"ΑΜΗΤΟΣ, Η'ΤΟΥ, *messis*, it. *fruges ad metendum maturæ*.

'ΑΜΗΤΟ'Σ vero, ΗΤΟΥ˜, *tempus messis*. Schol. ad Il. Τ', 223. Ἄμητος προπαροξυτόνως μὲν ὁ ἀμώμενος καὶ θεριζόμενος καρπὸς τοῦ σίτου. ἀμητὸς δὲ ὀξυτόνως ὁ καιρὸς τοῦ θέρους. Hesych. Ἄμητος, τῆς μὲν πρώτης ὀξυνομένης, αὐτὰ τὰ τεθερισμένα, τῆς δὲ τελευταίας, ὁ καιρὸς τῆς συγκομιδῆς τῶν καρπῶν. Cf. f
notata infra ex Suida in voce τρυγητός. Apud LXX autem ἄμητος et ἀμητὸς promiscue tam de *frugibus, quæ metuntur*, quam de *æstate vel tempore messis* accipitur. *דִּישׁ, *trituratio*. Lev. XXVI. 5. sec. cod. Alex. quæ lectio receptæ lectioni ἀλοητὸς præferenda mihi esse videtur, quanquam illa ex hac facile oriri potuit. — חֹרֵשׁ, *arator*. Amos g
IX. 13. sec. Vatic. Non tam legerunt קָצִיר, ut nonnullis placuit, sed libere verterunt, sensu tamen non mutato. — קַיִץ, *æstas*. Prov. XXVI. 1. Jer. VIII. 20. Mich. VII. 1. — קָמָה, *seges adhuc stans et in culmum erecta*. Deut. XVI. 9. XXIII. 25. — קָצִיר, *messis, collectio frugum*. Gen. XLV. 6. Ex. XXXIV. 21. τῷ ἀμητῷ καταπαύσεις, h
messis tempore ferieris, aut: metere cessabis. Deut. XXIV. 19. ἀμήσῃς τὸν ἀμητόν σου, messem facies. Symm. Prov. X. 6. — קָצַר, *meto*. 2 Reg. XIX. 29. σπορὰ καὶ ἀμητὸς, semen et messis. Adde 4 Macc. II. 9.

'ΑΜΗΧΑΝΕ'Ω, *consilii inopia laboro*. נִבְהַל, *conturbor*. Inc. Job. XXIII. 15. ἀμηχανῶ. Phav. ἀμηχανῶ, τὸ ἀπορῶ καὶ οὐχ εὑρίσκω μηχανήν. i

'ΑΜΗ'ΧΑΝΟΝ, *difficile, impossibile*. 2. Macc. III. 12. παντελῶς ἀμήχανον εἶναι, plane impossibile esse. Secundum Baduellum potest quoque reddi *omnino aut prorsus grave et inusitatum*, et *quod postea nulla ratione corrigi sarcirique possit*, ut ἀμ. accipiatur pro δεινὸν, *indignum et grave facinus*. Hesych. ἀμήχανον, ἄπορον, πρὸς ὃν μηχανὴν οὐκ ἔστιν εὑρεῖν, ἢ k
δυσχερὲς ἢ ἐνδεές. Conf. Suiceri Thes. s. h. v.

'ΑΜΙ'ΑΝΤΟΣ, *impollutus*. Sap. III. 13. μακαρία στεῖρα ἡ ἀμίαντος, felix est sterilis incorrupta, h. e. quæ florem virginitatis illibatum servat. Ib. IV. 2. τὸν τῶν ἀμιάντων ἄθλων

a ἀγῶνα νικήσασα; ubi si ἄθλων per *præmium* redditur, intellegenda sunt *præmia, quæ nunquam marcescunt*, h. e. nullo mœrore, dolore aut timore inquinantur; si autem, quod præfero, ἆθλον in notione *certaminis* accipitur, ἆθλα ἀμίαντα sunt certamina, quæ cum tentationibus libidinis, multorum corpora et mentes polluentibus, a castis suscipiuntur, et ita
b superantur, ut ipsi prorsus maneant ab iis intacti et incoinquinati. Ibid. VIII. 20. σῶμα ἀμίαντον, corpus *vitiorum contagionis expers*. 2 Macc. XIV. 36. et XV. 34. ubi ἀμίαντος est *non profanatus*.

'ΑΜΙΛΛΑ'ΟΜΑΙ, *certo, certatim propero*. חָרָה in Piel. Aqu. Jerem. XXII. 15. Scil. vox Hebraica proprie notat *semet ipsum concitavit, ut*
c *effervesceret*, quod deinde facile ad notionem *certationis* transferri potuit. Syr. ܐܬܚܪܝ in Aphel est *aptare ad pugnam*, in Ethpeh. ܐܬܚܪܝ *semet ad pugnam aptare, pugnare.*

'ΑΜΙΞΙ'Α, tribuitur *iis, quibus nihil est commercii cum aliis*, q. d. *sine mixtura, sinceritas, permistionis expers vitæ genus*. 2 Macc. XIV. 38. ἐν τοῖς ἔμπροσθεν χρόνοις τῆς ἀμιξίας,
d ubi ἀμιξία erat in eo, quod aliquis Judæus cum Gentilibus promiscue vivere, eorumque mores, ritus et sacra sequi nolebat. Vide sequentia. Præterea legitur ibid. v. 3. ubi pro ἀμιξίας, quod Alex. et Compl. exhibent, in Vat. legitur ἐπιμιξίας, ubi quid verum sit, non facile aliquis dixerit. Adde Thucyd. I. 3. Herodot. II. 136.

e 'ΑΜΙΣΘΙ', *sine mercede*. Vide 'Εργάζομαι ἀμισθὶ καὶ ἀσιτί. Lex. Cyrilli MS. Brem. ἀμισθί, ἄνευ μισθοῦ. Lucian. de Sacrif. p. 182. B. Dial. Deor. p. 65. A.

'ΑΜΜΑΖΕΙΒΙ'. Ita effertur Hebr. מִזְבֵּחַ, *altare*, cum præfixo הַ. 2 Reg. XII. 9. In Cod. Alex. scribitur 'Αμμασβὴ, et μασὼβ in Gloss. in Lib. IV. Reg. ubi παρὰ μασὼβ exponitur παρὰ τὸ θυσιαστήριον. Et in Lex. Cy- f
rilli MS. Barocc. Μασὼβ inde procul dubio exponitur: τὸ θυσιαστήριον.

"ΑΜΜΟΣ, *arena*. חוֹל, idem. Gen. XXII. 17. Jos. XI. 4. Job. VI. 3. et alibi sæpius. — *חַיִל, *acies, exercitus*. Jer. XLVI. 22. ἐν ἄμμῳ πορεύσονται. Legerunt hic בְּחוֹל, quod aliquando *scrupos arenarum* notat. — *מְרוֹרִים, *amaritudines*. Inc. Thren. III. 15. Versio hæc, quæ g
nullo modo cum textu Hebraico conciliari potest, referenda forte est ad בָּאֵפֶר v. 16. aut ad בֶּחָצָץ ibidem. — עָפָר, *pulvis*. Gen. XIII. 16. et XXVIII. 14. ὡσεὶ ἄμμος τῆς γῆς. Sir. XVIII. 9. ψῆφος ἄμμου.

'ΑΜΜΩ'ΔΗΣ, *arenosus*. Sir. XXV. 22. ἀνάβασις ἀμμώδης, ascensus arenosus, h. e. admodum difficilis ac molestus. Adde Strabonem II. p. h
193. A. XVII. p. 1155. B.

'ΑΜΝΑ'Σ, *agna*. כֶּבֶשׂ, *agnus*. Num. VII. 17. 23. 29. 35. — כַּבְשָׂה: כִּבְשָׂה, *agna*. Gen. XXI. 28. 29. 30. Lev. XIV. 6. ubi cum πρόβατον in codd. permutatur. — כִּשְׂבָּה, *agna*. Lev. V. 6. — מֹנִים, plur. *vices*. Gen. XXXI. 41. παρελογίσω τὸν μισθόν μου δέκα ἀμνάδων, aut, ut in nonnullis libris legitur, δέκα ἀμ- i
νάσιν: ubi tamen pro ἀμνάσιν legendum δέκα μναῖς e conjectura Grabii. Confer ejusdem Prolegg. in LXX Intt. T. I. c. 4. §. 1. — קְשִׂיטָה, *nummus figura agni signatus*. Gen. XXXIII. 19. sec. MS. Sar. Jos. XXIV. 33. Job. XLII. 12. Confer infra ad vocem ἀμνός. — רָחֵל, *ovis fœmina*. Symm. Cant. VI. 5. Lex. Cyrilli MS. Brem. ἀμνάδα, τὸ θῆλυ k
πρόβατον.

'ΑΜΝΗΜΟΝΕ'Ω, *obliviscor*. Sir. XXXVII. 6. μὴ ἀμνημονήσῃς αὐτοῦ ἐν χρήμασί σου, non immemor sis ejus (sc. amici tui) in opibus tuis, seu in opulentia tua. In Compl. legi-

a tur μνημονεύσῃς pro ἀμνημονήσῃς, quod sine dubio in ἀμνημονεύσῃς mutandum est. Nam utrumque in usu est.

*'ΑΜΝΗΣΙ'Α, oblivio. Sap. XIV. 26. χάριτος ἀμνησία, beneficiorum ingrata oblivio. Sir. XI. 25. ἀμνησίᾳ κακῶν. Hesych. ἀμνησία, ἡ λήθη. Ita enim legendum est e Gloss. MS. in Sirac. Confer ibi Intt. Cæterum
b augenda sunt hac voce Lexica.

'ΑΜΝΗΣΙΚΑΚΙ'Α, *malorum* vel *injuriæ illatæ oblivio*. 3 Macc. III. 21. ubi Ptolemæus in Epistola ad duces suos et milites scribit, se Judæis declarasse ἀμνησικακίαν, *oblivionem injuriæ sibi illatæ*. Hesych. ἀμνησικακία, τὸ μὴ μιμνήσκεσθαι κακῶν.

'ΑΜΝΗΣΤΕΙ'Α, *oblivio præteritorum malefactorum* aut *malorum*. Sap.
c XIX. 4. τῶν συμβεβηκότων ἀμνηστείαν ἐνέβαλεν. Vulgatus: *horum, quæ acciderant, cemmemorationem amittebant*, h. e. Deus oblivionem priorum plagarum a Mose Ægyptiis immissarum illis injecit.

*'ΑΜΝΗΣΤΙ'Α, *oblivio*. Sap. XIV. 26. χάριτος ἀμνηστία sec. Complut. ubi reliqui libri ἀμνησία habent. Phav. p. 143. l. 13. ἀμνηστία δὲ ἡ
d λήθη, διὰ τοῦ ι.

'ΑΜΝΗ'ΣΤΕΥΤΟΣ, *non desponsata*. אֲשֶׁר לֹא אֹרָשָׂה, *quæ non est desponsata*, præt. Pyh. fœm. ab אָרַשׂ. Ex. XXII. 16. παρθένον ἀμνήστευτον.

'ΑΜΝΟ'Σ, *agnus*. אִמַּר, Chald. idem. Esdr. VI. 9. 17. et VII. 17. — כֶּבֶשׂ, *agnus*. Ex. XII. 5. ubi ἀμνοὶ et ἄρνες in codd. permutantur. Ibid. XXIX. 38. ἀμνοὺς ἐνιαυσίους,
e coll. Lev. IX. 3. et XII. 6. — כַּר, *aries, agnus*. Ies. XVI. 1. — כֶּשֶׂב
f idem cum כֶּבֶשׂ *agnus*, per metathesin literarum. Gen. XXX. 41. — מֹנִים plur. *vices* seu *partes temporis*. Gen. XXXI. 7. ἤλλαξε τὸν μισθόν μου δέκα ἀμνῶν, mutavit mercedem meam decem agnorum ic. temporibus, sive temporibus, quibus oves, quas pascebat Jacob, pepererant. Ita Spanhemius Historia Jobi cap. XI. §. 12. addens: Sic *decem agnos* dixerunt, quomodo *decem messes, decem vindemiæ, decem aristæ* pro totidem temporibus, et ita accuratissime Augustinus Quæstt. in Genes. XCV. Tom. IV. Cappellus, Bochartus, Grabius, alii pro ἀμνῶν legendum conjiciunt μνῶν (ut nempe legerint מָנִם a sing. מָנֶה *mina*), sicuti et v. 41. pro g
ἀμνάσιν μναῖς. Sed cum omnes Codices repugnent, et lectio τῶν ἀμνῶν et ἀμνάσιν juxta explicationem Spanhemii cum Hebræo textu conciliari possit, non temere illam deserendam putavit Bielius, cujus verbis hucusque usus sum. Idem statuit quoque Buxtorfius in Anticritica, qui recte monuit, *agnos* pro *fœturis* positos esse, et sic idem esse *decem agni*, h
quod *decem vices*. Confer quoque Schulzii Examen Mutationum in Textu Cod. Alex. a Grabio ex Conjectura Factarum (Hal. 768. 4.) p. 6. seq. — עַתּוּדִים, plur. *hirci*. Ies. XXXIV. 6. Zach. X. 3. — קְשִׂיטָה, *nummus figuram agni habens*. Gen. XXXIII. 19. acquirebat sibi portionem agri ἑκατὸν ἀμνῶν, centum agnis. Hic rursus quidam Græcos interpretes pro ἀμνῶν scripsisse μνῶν suspicantur. Vide Bocharti Hieroz. P. I. Lib. II. c. 43. p. 436. Sed obstat, quod in loco parallelo Jos. XXIV. 32. itidem legatur ἀμνάδων ἑκατὸν, quodque Jobi XLII. 11. קְשִׂיטָה pariter ἀμνάδα interpretentur. Vide Grabii Prolegg. in LXX Intt. T. I. c. 4. §. 3. Et LXX Gen. l. c. per ἀμνοὺς vel *agnos ipsos* intellegere potuerunt, vel *nummos agnorum imagine signatos*. Agnos ipsos, quia antiquissimis temporibus nummorum loco animalibus usi sunt. Vide Gen. XLVII. 16. 17. Prov. XXVII. 26. et de Græcis aliisque populis Pollucis Onom. Lib. IX. cap. 6. sect. 73. ac Feithii

a Antiq. Homer. Lib. II. c. 10. p. 148. seq. Nummos vero agnorum imagine signatos, quia et hi olim in usu fuerunt (Confer tamen notam Rosenmülleri ad Bocharti Hieroz. P. I. p. 478. seq.). Vide Bocharti Hieroz. P. I. Lib. II. c. 43. et Spanhemii Historiam Jobi cap. XI. §. 8. Adde Hesychium in Δεκάβοιον et Ἐννεάβοιον. — רָחֵל, *ovis fœmina.*
b Ies. LIII. 7. — שֶׂה, *pecus parvum,* speciatim de *ovibus.* Lev. XII. 8. Num. XV. 11. Deut. XIV. 4.

ἈΜΟΙΒΗ', *remuneratio, retributio.* גְּמוּל, idem. Aqu. Symm. Theod. Prov. XII. 14. — טוֹב, *bonum, beneficium.* Symm. 1 Sam. XXIV. 19. — שִׁלּוּמִים plur. *compensationes.* Symm. Ies. I. 23. Hesych. ἀμοιβαὶ, χάριτες, καὶ τιμωρίαι, ἀνταπο-
c δόσεις καὶ ἐκτίσεις, χρία.

*ἈΜΟΙΡΕ'Ω, *expers sum, careo, destituor.* Sir. III. 25. γνώσεως δὲ ἀμοιρῶν sec. Complut., *expers scientiæ.* Confer infra s. v. ἄμοιρος. Hesychius: ἀμοιροῖ (lege ἀμοιρεῖ), ἐστέρηται. Suidas: ἀμοιρῆσαι γενικῇ, ἀποτυχεῖν· ἀμοιρῶ γὰρ τὸ οὐ μετέχων καὶ ἄμοιροι, ἀμέτοχοι καὶ κακόμοιροι.

*ἈΜΟΙΡΟΣ, *qui sine sorte est, par-*
d *tem non habens, expers.* Sap. II. 9. μηδεὶς ἡμῶν ἄμοιρος ἔστω τῆς ἡμετέρας ἀγερωχίας. Vulg. *nemo nostrum exsors sit luxuriæ nostræ.* Sir. III. 25. γνώσεως δὲ ἄμοιρος ὢν, scientia autem idonea destitutus, eam ne profitearis. Ed. Compl. habet ἀμοιρῶν. Gloss. MS. τῆς Παναρέτου· Ἄμοιρος, ἀμέτοχος. Sic enim legendum censet Bielius pro ἀμήτοχος ex Hesy-
e chio, ubi vicissim ex his pro ἄμορος reponendum ἄμοιρος.

ἈΜΟ'ΛΥΝΤΟΣ, *impollutus.* Sap. VII. 22. πνεῦμα ἀμόλυντον, spiritus purus, *carens omnibus sordibus vitiositatis ac tenebris.* Inde Gloss. MSS. Ἀμόλυντον, ἄνευ μολυσμοῦ.

ἈΜΟ'ΡΑ, *similago cum melle cocta,* etiam *placenta ex similagine cocta cum melle.* אֲשִׁישָׁה, *lagena.* Cant. II. 5. Ita Bielius. Sed nec in f
Hex. nec in codice ullo versionis Alex. ἀμόραις legitur, sed potius ἐν μύροις. Lectio ἀμόραις unice debetur conjecturæ Grabii minime improbabili. Drusius tamen legendum existimat ἐν ἀμύροις. Confer infra s. v. Μύρον. Athenæus Dipnos. Lib. XIV. c. 14. docet, ἀμόραν esse μελίττωμα πεπεμμένον, et Hesychius exponit per σεμίδαλις ἑφθὴ σὺν μέλιτι. g

ἈΜΟΡΙ'ΤΗΣ, *torta panis,* ab ἀμόρα, *similago cum melle cocta.* אֲשִׁישָׁה, *lagena.* 1 Par. XVI. 3. ἀνδρὶ ἄρτον ἕνα ἀρτοκοπιακὸν καὶ ἀμορίτην, viro cuique panem unum a pistore confectum et placentam ex similagine coctam cum melle. Sed in dubio positum est, sitne vox ἀμορίτην ad אֲשִׁישָׁה, an ad אֶשְׁפָּר referenda. Certe Hebraico אֲשִׁישָׁה h
rectius respondere videtur sequens vox ἰσχαρίτης. Vide quoque 2 Sam. VI. 19. ubi Aqu. et Symm. אֶשְׁפָּר interpretantur ἀμυρίτην, sed Bielio legendum videtur ἀμορίτην; nisi malis assentiri Montf., qui ἀμυλίτην reponendum suspicatur. Confer notata infra s. v. Μύρον ac s. v. Ἀμυρίτης.

*ἈΜΟΡΦΟΣ, *informis,* i. e. *non in* i
ordinem redactus et apte formatus. Sap. XI. 18. κτίσασα τὸν κόσμον ἐξ ἀμόρφου ὕλης, creavit mundum ex rudi indigestaque mole, aut ex informi materia, coll. Gen. I. 1.

ἈΜΟ'ΡΦΩΤΟΣ, *informis,* i. q. ἄμορφος, quod vide. גֹּלֶם, *rudis massa.* Symm. Psalm. CXXXVIII. 16. ubi videndus Dathius, qui docuit, vocem Hebr. intellegendam esse de k
primis staminibus corporis humani in utero materno, s. *embryone.*

*ἈΜΠΕΛΟΣ, *vitis.* גַּן, *hortus.* Thren. II. 6. διεπέτασεν ὡς ἄμπελον τὸ σκήνωμα. Legerunt sine dubio כַּגֶּפֶן, quæ lectio sine dubio vera est, nam imago *vitis* magis convenit Hebr.

a חָמַס (quod Syrus bene per ܚܡܣ eradicavit, evulsit explicavit), quam hortus. Monuit tamen Pareau in Annotatt. ad h. l. p. 113., non adeo certum esse, Græcos revera ita legisse, cum fieri possit, ut de magis solita imagine cogitaverint. Vide quoque infra s. כֶּרֶם. — גֶּפֶן, *vitis*. Gen. XL. 9. 10. XLIX. 11. Deut. VIII. 8. — כֶּרֶם, *vinea*. Lev. XXV.
b 3. ubi pro ἄμπελον, quod Vat. exhibet, Oxon. habet ἀμπελῶνα, quæ posterior lectio plerisque præferenda visa est. Sed utrumque locum habere potest. Nam כֶּרֶם per metonymiam continentis pro re contenta etiam de *vitibus* dici potest, sicut *ager* de frugibus terræ, quod forte ignorans interpres non commode dici posse putavit *putare*
c *vineam* et τέμνειν τὴν ἄμπελον posuit. Præterea ἄμπελος quoque *vineam* interdum notat, ut docuit Jacobs Anim. in Athenæum p. 39. Eadem observatio valet quoque de v. 4. Num. XXII. 24. ac Cant. II. 15. ubi eadem varietas lectionis reperitur. — שֹׂרֵק, *vitis generosa, selecta*. Jer. II. 21. ἄμπελον καρποφόρον. — שֹׂרֵקִים, plur. idem. Ies. XVI. 8.
d καταπατήσαντες τὰς ἀμπέλους αὐτῆς. Sir. XXIV. 20. ὡς ἄμπελος βλαστήσασα.

ἌΜΠΕΛΟΣ ΣΩΡΗ'Χ, vel potius ΣΩΡΗ'Κ. *Vitis Sorech vel Sorek*. שֹׂרֵק, *vitis generosa, selecta*. Ies. V. 2. ἐφύτευσα ἄμπελον σωρὴχ, ubi Symm. ἐκλεκτὴν, alii autem καλλίκαρπον habent. Vide infra sub Σωρήχ.

ἈΜΠΕΛΟΥΡΓΟ'Σ, *vinitor*. כֹּרֵם,
e idem. 2 Reg. XXIV. 32. 2 Par. XXVI. 10. γεωργοὶ καὶ ἀμπελουργοί. Ies. LXI. 5. ἀροτῆρες καὶ ἀμπελουργοί. Jer. LII. 13. Tzetzes ad Lycophr. ed. Mülleri pag. 20. Macedon. XXVI. 2. T. IV. Anthol. p. 88. ed. Jac.

ἈΜΠΕΛΩ'Ν, *vinea*. בָּתָה, *desolatio*. Ies. V. 6. ἀνήσω τὸν ἀμπελῶνά μου, καὶ οὐ μὴ τμηθῇ. Sed male hic locus adductus est a Trommio æque f
ac Bielio. Verba enim τὸν ἀμπελῶνά μου a LXX sensus causa e v. 5. hic inserta sunt, ac nihil ei in textu Hebraico respondet præter affixum הוּ in v. 7. וַאֲשִׁיתֵהוּ. Vox ἀνήσω autem exprimit Hebr. אָשִׁית בָּתָה. — גֶּפֶן, *vitis*. Jer. V. 17. κατέδονται τοὺς ἀμπελῶνας ὑμῶν, per metonymiam contenti pro continente, sensu tamen eodem. — כַּר, *agnus*. 1 Sam. g
XV. 9. Pro כָּרִים legisse videntur כֶּרֶם vel potius כְּרָמִים. — כֶּרֶם, *vinea*. Gen. IX. 20. Lev. XXV. 10. (ubi vide supra ad ἄμπελος notata). Num. XXII. 24. et alibi sæpius. — *כְּרָמִים, nomen proprium. Jud. XI. 33. ἀμπελώνων πληγὴν sec. Alex. Oxon. Ald. et Compl. ubi tamen rectius in Cod. Vatic. legitur Ἐβελχαρμίμ. — כַּרְמֶל, *arvum*. Inc. h
1 Par. XXVII. 27. LXX Ies. XVI. 10. כַּרְמֶל quoque *vineam* notat. Conf. Syrum Jer. II. 59. et Michaëlis Supplem. p. 1359. — שָׂדֶה, *ager*. Lev. XIX. 19. Scilicet שָׂדֶה adhibetur de *omni terra, quæ colitur*, adeoque etiam de *vinea*.

ἈΜΠΛΑ'ΚΗΜΑ, *erratum, peccatum*. שָׁלוּ, Chald. idem. Dan. VI.
4. παράπτωμα καὶ ἀμπλάκημα οὐχ i
εὑρέθη κατ' αὐτοῦ, delictum ac peccatum non inventum est contra illum: ubi vid. Scharfenb. Adde Sophocl. Antigon. 50. Æschyl. Prometh. Vinct. 112. 386. ubi vid. Schol. In Gloss. MSS. in Proph. ac Phavorino ἀμπλάκημα exponitur ἁμαρτία, et apud Hesychium ἁμάρτημα.

*ἈΜΠΛΑΚΙ'Α, *peccatum*, i. q. k
ἀμπλάκημα. Legitur 3 Macc. II. 19. ἀπάλειψον τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν, καὶ διασκέδασον τὰς ἀμπλακίας (Alex. ἀμβλακείας) ἡμῶν. Hesych. ἀμπλακεῖ,

a ἁμαρτῆ. Pindar. Olymp. Ζ', v. 43. ubi Schol. ἁμαρτίαι. Apollon. Rhod. Argon. I. 1054.

ἈΜΥΓΔΑΛΟΝ, *amygdala, arbor.* שָׁקֵד, idem. Coh. XII. 5. ἀνθήσῃ τὸ ἀμύγδαλον. Aqu. Symm. Gen. XLIII. 15. ubi LXX κάρυα habent. *Nam,* scribit ad h. l. Hieronymus, *in censu nucum amygdala. Dicimus autem* ἀμύγδαλον et ἀμυγδάλη. He-
b racleon Ephesius: κάρυα ἐκάλουν καὶ τὰς ἀμυγδάλας, καὶ τὰ νῦν καστάνεια. Οἱ λοιποὶ Num. XVII. 8.

ἈΜΥΓΔΑ'ΛΙΝΟΣ, *amygdalinus.* שָׁקֵד, *amygdala, arbor.* Theod. Syr. et Hebr. Jer. I. 11. — לוּז, *corylus.* Symm. Gen. XXX. 37.

ἈΜΥ'ΘΗΤΟΣ, *ineffabilis, innumerabilis, multus.* רַב, *amplus, multus.* Job. XXXVI. 28. ἐσκίασε δὲ νέ-
c φη ἐπὶ ἀμυθήτων βροτῶν, nubes expandit super homines innumerabiles. — שָׂגָה מְאֹד, *valde cresco.* Job. VIII. 7. ἔσται οὖν τὰ μὲν πρῶτά σου ὀλίγα, τὰ δὲ ἔσχατά σου ἀμύθητα, priora tua igitur quidem parva erunt, posteriora vero tua admodum multa. 2 Macc. XII. 16. ἀμυθήτους ἐποιήσαντο σφαγὰς, innumerabilem hominum copiam occidebant. Vide et
d 2 Macc. III. 6. Hesychius: Ἀμύθητοι, ἀναρίθμητοι, πολλοί. Conf. Suiceri Thes. T. I. p. 234.

*ἈΜΥΛΟΣ, propr. *non molitus.* Speciatim ἄμυλος, sc. ἄρτος, est *placentæ genus, ita dictæ, quod sine mola fiat.* צַפִּיחִית, *laganum, placenta.* Symm. Ex. XVI. 31. Hesych. Ἄμυλος, βρῶμα ἐκ πυροῦ. Idem: ἀμύλους, πλακοῦντας. Auctori Etym.
e M. ἄμυλος dicitur βρῶμα, τὸ μὴ πεπτωκὸς ὑπὸ μύλωνα. Athenæo ἄμυλον vocatur Lib. XIV. p. 647. Mentio quoque ejus fit in loco Anaxandridis apud eundem Lib. IV. p. 131. et in Matronis Parodi versibus Lib. cit. pag. 134. Conf. Scholiastam Theocriti Idyll. Θ', v. 21. et auctores citatos Geetzio de Pistrin. p. 295.

*ἈΜΥΝΑ, *ultio, vindicta.* Sap. V. f
18. ὁπλοποιήσει τὴν κτίσιν εἰς ἄμυναν ἐχθρῶν, armabit creaturam in ultionem inimicorum.

ἈΜΥΝΤΗ'ΡΙΑ, *defensiones,* vel *arma ad defensionem.* מָגֵן in plur. *scutum.* Inc. Job. XV. 26. θαῤῥῶν τοῖς ἀμυντηρίοις αὐτοῦ, confidens armis ad defensionem suam. Ita Bielius. Sed mihi, loco accuratius inspecto, videntur verba τοῖς ἀμυντηρίοις αὐτοῦ apud g
Incertum potius pertinere ad בַּעֲבִי גַבֵּי, quæ verba vulgo vertunt *in densitate umbonum.* גַב enim est *dorsum* seu *umbo clypei,* qui per exergasiam dicitur pro *toto clypeo. Clypeus* autem ponitur pro *omnibus armis, quibus ad defensionem miles uti solet.* Hesychius: Ἀμυντήριον, ξίφος δίστομον, ἢ βάκλον, ἤ τι τῶν πληττόντων ἀμῦνον. h

ἈΜΥ'ΝΩ et in medio ἀμύνομαι, *propugno, tueor, ulciscor, propulso, amolior.* הוֹשִׁיעַ Hiph. a יָשַׁע, *salvo.* Ies. LIX. 16. ἠμύνατο αὐτοὺς βραχίονι αὐτοῦ, potentia sua *auxilium* ipsis *præstat.* Conf. Act. VII. 24. — הֵמִיל Hiph. a מוּל, *exscindo.* Ps. CXVII. 10. 11. 12. ὀνόματι κυρίου ἠμυνάμην αὐτοὺς, nomine Domini *repellam* seu *in fugam vertam* eos. Arab. i
مال est *declinavit, deflexit,* et in Conjug. IV. de *fuga hostium* dicitur. — נָקַם, *ulciscor.* Jos. X. 13. ἕως ἠμύνατο ὁ θεὸς τοὺς ἐχθροὺς αὐτῶν, donec *ultus esset* Deus hostes eorum. Vide quæ ad h. l. disputavit post Masium Scharfenb. Anim. T. II. p. 17. — Hesych. Ἀμῦναι, ἀπαλεξῆσαι, τιμωρῆσαι. Idem: Ἠμύνατο, ἐτιμωρήσατο, ἐξεδίκησεν. Idem: Ἠμύναντο, ὑπερεμάχουν. Suidas: ἀμύνω σοι, βοηθῶ σοι. k
ἀμύνομαι δέ σε, ἀντὶ τοῦ τιμωρῶ σε. Καὶ τῷ ὀνόματι κυρίου ἠμυνάμην αὐτούς. Ex Ps. CXVII. 10. 11. etc.

*ἈΜΥ'ΡΑ, *genus placentæ ex similagine coctæ cum melle.* אֲשִׁישָׁה, *lagena.* Cant. II. 5. ubi lectionem

a LXX Intt. sic effert in Cod. Regio uno Procopius ex Origene: *στηρίσατέ με ἐν ἀμύραις*; Drusius vero legendum existimat *ἐν ἀμύροις*.

*ἈΜΥΡΙΤΗΣ. Vox hæc a Bielio omissa legitur in Aqu. ac Symm. Frag. 2 Sam. VI. 19. pro Hebr. אֶשְׁפָּר, quod sec. etymologiam *assaturam bubulæ carnis* notat, ut ipsis verbis Vulgati interpretis utar. Produxit
b eam Montf. e Cod. Coislin. 2. et conjecit, ἀμυλίτην legendum esse ex ἄμυλος. Confer ejus Lexicon Græcum. Sed ἀμυλίτης est *placentæ* genus, hic autem sermo est de *parte carnis assatæ*. Igitur arbitror, ἀμυρίτης reponendum esse, ut ipsam vocem Hebraicam literis Græcis exprimere voluerint. Quod si autem quis e conjectura Montf. ἀμυλίτην
c legere mallet, referenda esset hæc vox ad formulam חַלַּת לֶחֶם, *placentam panis*, in antecedentibus. Vide supra s. v. Ἀμορίτης, ut hic legere mavult Kreyssigius, cui hoc vocabulum, coll. 1 Par. XVI. 3., ad præcedens אֲשִׁישָׁה referendum videtur. Conf. Faberi Descript. Comment. in LXX Intt. P. I. p. 5. seq.

d ἈΜΥΣΣΩ, *discerpo, lacero, lanio.* שָׂרַט Niph. *cædor*. Aqu. Zach. XII. 3. ἀμυχθήσεται.

*ἈΜΦΗΚΗΣ, *utrimque acutus, anceps.* Occurrit hoc vocabulum a Bielio omissum 2 Sam. XX. 8. ubi Hebr. חֶרֶב מְצֻמֶּדֶת *gladii conjuncti* aut *alligati* in Compl. respondet μάχαιραν ἀμφήκη, pro quo interpretis, ut videtur, incerti fragmento
e ex mera conjectura aut ignorantia orto reliqui vers. Alex. libri habent μάχαιραν ἐζευγμένην. Conf. infra s. v. ἀμφιμήκης. Phav. Ἀμφῆκες, δίστομον, ἀμφοτέρωθεν ἠκονημένον, quam glossam Kreyssigius in Symbolis P. II. p. 14. pertinere putat ad Homeri Iliad. X. 256. ubi φάσγανον ἄμφηκες est idem quod φάσγανον ἀμφιπλὴξ apud Sophocl. in Trachin. v. 939. ξίφος ἀμφίστομον apud Diodor. Sic. Lib. f
V. c. 33. et φάσγανον ἀμφίτομον in Brunckii Analectis Tom. III. p. 216. Ep. Adesp. 307.

ἈΜΦΙΑΖΩ, et in medio ἈΜΦΙΑΖΟΜΑΙ, *induo*. לָבַשׁ idem. Job. XXIX. 14. ἠμφιασάμην δὲ κρίμα ἴσα διπλοΐδι, indui vero justitiam, tanquam diploidem. Job. XL. 5. δόξαν καὶ τιμὴν ἀμφίασαι, gloriam et honorem indue. In utroque loco vox g
ἀμφ. metaphorice de *arcta conjunctione* explicanda est. Conf. Lex. N. T. s. v. ἐνδύω.— עָנַק, *torque ligo seu cingo.* Symm. Ps. LXXII. 6. ἠμφιάσαντο. Sensum expressit. עָנַק enim est *cingere* simpliciter. Hesych. et Lex. Cyrilli MS. Brem. Ἠμφιάσαντο, ἐφόρησαν.

ἈΜΦΙΑΣΙΣ, *vestimentum*. בֶּגֶד, *vestis*. Job. XXII. 6. ἀμφίασιν δὲ h
γυμνῶν ἀφείλου. — לְבוּשׁ, *indumentum*. Job. XXXVIII. 9. ἐθέμην δὲ αὐτῷ νέφος ἀμφίασιν, dedi illi nubem in vestimentum. Vox ἀμφίασμα reperitur in Ctesiæ Persicis c. 10.

ἈΜΦΙΒΑΛΛΩ, *utrinque jacio*. הֵרִיק Hiph. a רִיק, *evacuo*. Hab. I. 17. ἀμφιβαλεῖ ἀμφίβληστρον αὐτοῦ, utrinque jaciet rete suum. Scil. רִיק non tantum *evacuare*, sed etiam i
expromere notat, adeoque non male LXX h. l. secundum sensum interpretati sunt.

ἈΜΦΙΒΛΗΣΤΡΕΥΩ, *reti capio*. מִכְמָר, *rete*. Aqu. et Inc. Ies. LI. 20. ἠμφιβληστρευμένος. Supplerunt ב ante מִכְמָר, aut habuerunt pro participio pass. verbi כָּמַר, quod in l. Chald. notat *inclusit*, ac ita quoque k
reti cepit.

ἈΜΦΙΒΛΗΣΤΡΟΝ, *rete*. *חוּץ, *platea*. Symm. Ies. LI. 20. ubi non aliter legisse censendus est, sed חוּץ in ea significatione accepit, qua notat *omne quod aliquid cingit ac ambit*, adeoque etiam de reti

a pisces captos cingente adhiberi potest. Conf. Simonis Lex. Hebr. p. 528. seq. ed. rec. — חֵרֶם, *rete.* Hab. I. 15. 17. — מִכְמוֹר, idem. Psalm. CXL. 11. — מִכְמֶרֶת, idem. Hab. I. 16. — Fortasse autem ibi voces σαγήνη et ἀμφίβληστρον sunt transpositæ. — מְצוּדָה, *venatio,* etiam *rete.* Coh. IX. 12.

ἈΜΦΙΒΟΛΕΎΣ, *piscator.* Ies.
b XIX. 8. οἱ ἀμφιβολεῖς πενθήσουσι, piscatores lugebunt, ubi in textu *Hebr.* tantum legitur עַל פְּנֵי מַיִם, *in superficie aquarum.* Ita Trommius. Dici quidem posset, LXX sensum expressisse, nam versantur in superficie aquarum piscatores. Sed nec hoc verum est. Potius LXX verba עַל פְּנֵי מַיִם in versione sua prorsus omiserunt, ac verba οἱ ἀμ-
c φιβολεῖς alius interpretis versionem exhibent, ad verba פֹּרְשֵׂי מִכְמֹרֶת pertinentem, quæ LXX transtulerunt οἱ βάλλοντες σαγήνας. Hesych. ἀμφιβολεῖς, ἁλιεῖς.

ἈΜΦΙΒΌΛΩΣ, *dubie.* Adverbium hoc in Symm. 1 Reg. XVIII. 21. respondet Hebr. עַל־שְׁתֵּי הַסְּעִפִּים, *super duas cogitationes,* ut adeo sensum, non autem verba secutus fu-
d erit. Arab. شَعَبَ notat *dividere,* et *animum dividere nunc huc nunc illuc* dixit Virgilius Æn. IV. 285. Non tamen repugnarem, si quis loco ἀμφιβόλως legere mallet ἀμφίβολοι, quod magis ad textum Hebraicum accederet.

ἈΜΦΙΈΝΝΥΜΙ, vel ἈΜΦΙΕΝΝΎΩ, *vestio, induo, amicio, gero.* חָפָה, *occulto.* 2 Reg. XVII. 9.
e ἠμφιέσαντο οἱ υἱοὶ Ἰσραὴλ λόγους, h. e. ex mea sententia: *occulte egerunt* Israëlitæ, aut *varios excogitarunt prætextus.* Potest quoque reddi: *ornarunt orationem.* — כְּסוּת, *tegumentum.* Job. XXXI. 19. γυμνὸν ἀπολλύμενον, καὶ οὐκ ἠμφίεσα. — לְבוּשׁ, *vestimentum.* Inc. Psalm. XLIV. 15. Male enim verba ἠμφιεσμένη ποικίλα ad vocem לִרְקָמוֹת, *vestibus acu pictis,* retulit Montf., non videns f
nempe, ab omnibus fere interpretibus Græcis ex antecedente commate לְבוּשָׁהּ, *vestimentum ejus,* cum sequenti conjunctum esse. Hesych. Ἀμφιέννυμαι, ἐνδύομαι.

ἈΜΦΙΛΑΦΗ͂Σ, *densus, valde copiosus, umbrosus.* Sap. XVII. 18. περὶ ἀμφιλαφεῖς κλάδους, inter spissos arborum ramos. Sic Julianus Orat. III. p. 210. Κήπων τινῶν καὶ παρα- g
δείσων ἐν αὐταῖς πεφυτευμένων μάλα ἀμφιλαφέσι καὶ κατασκίοις τοῖς δένδρεσι. Hesych. Ἀμφιλαφὲς, πολὺ, δαψιλὲς καὶ μέγα, πανταχόθεν πλῆρες, κατάσκιον. Respicit forte Callimachum Hymn. in Cerer. v. 25. 26. Τὶν δ' αὐτᾷ καλὸν ἄλσος ἐποιήσαντο Πελασγοὶ Δένδρεσιν ἀμφιλαφές. Conf. ad h. l. Ez. Spanhemii Observatt. p. 683. qui et p. 74. plura de hac voce affert. h

ἈΜΦΙΜΉΚΗΣ, *oblongus.* מְצֻמֶּדֶת. Inc. 2 Sam. XX. 8. Hæc Bielius ex Montf. Lex. Hexapl. petita inconsultius in Thesauro suo reposuit. Scharfenb. enim in Anim. ad h. l. hæc habet: Apud Ἄλλον pro ἀμφιμήκη, quod unde Montf. eruerit, et quare verterit *oblongum,* nescio, rescribendum est ex Compl. ἀμφήκη, *ancipitem.* Hoc enim utcunque conve- i
nit Hebr. חֶרֶב מְצֻמֶּדֶת עַל־מָתְנָיו, quæ vulgo explicant *gladius junctus* sive *adcommodatus lateri,* si dicas, interpretem istum, quia nomen צֶמֶד ductum a verbo צָמַד, *junxit,* significat *par,* inprimis jumentorum, חֶרֶב מְצֻמֶּדֶת accepisse de *gladio, in quo est par acierum,* sive *duplici acie instructo,* h. e. *ancipiti.* Sed ut Hebræo conciliari pos- k
sit ἀμφιμήκη, vocabulum dubiæ auctoritatis, valde vereor. Kreyssigius contra Symbol. P. II. p. 15. putat, lectorem moleste sedulum h. l. nomini μάχαιραν de suo addidisse ad-

a jectivum ἀμφήκη, quod deinde ab editoribus Hispanis in texta receptum participium ἐζευγμένην loco demoverit. Nec sollicitandum existimat adjectivum ἀμφιμήκης, quod vix ac ne vix quidem discrepabit a περιμήκης, h. e. πολυμήκης sive εὐμήκης, *prælongus*, minime vero confundendum erit cum παραμήκης, *oblongus*, quod fecisse videtur Montf. Addit
b denique, pro ἀμφιμήκη levi admodum mutatione ἀμφὶ μηρία legi, idque ad Hebraica עַל־מָתְנָדו, quibus in Vers. Alex. ἐπὶ τῆς ὀσφύος αὐτοῦ respondet, commode referri posse.

'ΑΜΦΙ'ΤΑΠΟΣ, *tapes utrimque hirsutus et villosus*, ἐξ ἀμφοτέρων μαλλὸν ἔχων, auctore Thoma Mag. v. Τάπητις. חָטוּב part. Pahul. *excisum*,
c *exsculptum*, nimirum *affabre* ac *artificiose*. Prov. VII. 16. ἀμφιτάποις διέστρωσα τοῖς ἀπ᾽ Αἰγύπτου, tapetibus utrinque villosis ex Ægypto stravi, scilicet lectum meum. Sic Bielius. Sed, ut recte monuit Jaegerus ad h. l. videtur voci utrique חֲטֻבוֹת אֵטוּן satisfactum esse una voce ἀμφιτάποις. Vide quoque Michaëlis Suppl. p. 68. Confer Ferrarium de
d Re Vest. P. II. p. 29. cui μαλλὸς non absimile τῷ אֵטוּן videtur. Hesych. Ἀμφιτάποις, ταπητίοις ἀμφιμάλλοις. Sic lectos aureos Ptolemæi Philadelphi, Ægypti regis, tapetibus ejusmodi utrimque villosis stratos fuisse, discimus e loco Callixeni Rhodii apud Athenæum Deipnos. Lib. V. p. 99. ubi ita: ἔκειντο δὲ κλίναι χρυσαῖ σφιγγόποδες, ἐν ταῖς δυσὶ πλευ-
e ραῖς, ἑκατόν. ἡ γὰρ κατὰ πρόσωπον ὄψις ἀφεῖται ἀναπεπταμένη. ταύταις δ᾽ ἀμφίταποι ἁλουργεῖς ὑπέστρωντο τῆς πρώτης ἐρέας. Confer et Eustathium ad Il. Π', p. 1073. et Salmasium ad Capitolin. p. 550. Dicuntur tapetes illi et ἀμφιτάπητες. Vide Pollucem Lib. VI. segm. 9. et Lib. X. segm. 38. De iisdem Lucilius apud Nonium cap. 14. *Psilæ atque amphitapæ villis ingentibus molles*. Eusebius f
Comm. in Psalm. p. 29. edit. Montfaucon. T. I. Collect. Nov. Patr. ἀμφιτάπητας suo tempore ψιλοτάπητας dictos esse refert. — מַרְבַדִּים, *tapetes lectorum, lectisternia*. Symm. Prov. XXXI. 22. Occurrit quoque vox ἀμφίταπος apud LXX 2 Sam. XVII. 28. ubi ei nihil respondet in textu Hebraico.

'ΑΜΦΟΔΟΝ, *platea, bivium, pagi* g
vel *urbis vicus*. אַרְמוֹן, *palatium*. Jer. XVII. 27. καταφάγεται ἄμφοδα Ἱερουσαλὴμ, devorabit plateas Hierosolymæ. Sic exhibet hunc locum editio Sixtina. Sed Hieronymus ad h. l. monet, LXX aliosque Intt. transtulisse βάρεις, quod melius videtur. Sed obstat locus Jer. XLIX. 26. ubi etiam ἄμφοδον pro אַרְמוֹן
reperitur, ut adeo liberius vertisse h
videantur. Palatia enim sunt fere in plateis posita, adeoque et h. l. continens pro re contenta ponitur. — חוּץ, *foras, platea*. Inc. Prov. I. 20. Videtur Symmachus esse. Symm. 1 Sam. I. 20. et Amos V. 16. Theodot. Jer. XI. 13. Hesych. ἄμφοδα, ῥύμαι, ἀγυιαὶ, δίοδοι. Confer Bocharti Hieroz. P. I. Lib. II. c. 17. p. 211. et Lexicon N. T. s. h. v. i

'ΑΜΦΟΡΕΥ'Σ, *amphora*. נֵבֶל, *uter, lagena*. Aqu. 1 Sam. I. 24. X. 3. et XXV. 18.

'ΑΜΦΟΤΕΡΟΔΕ'ΞΙΟΣ, *ambidexter*, h. e. *qui sinistra perinde utitur manu ac dextra*. אִטֵּר יַד יָמִין, *præclusus* (h. e. *debilis*. Arab. أطر, *curvavit*, Conj. V. *cohibitus est*.) *manu dextera* seu *scævola*. Jud. III. 15. ἀμφοτεροδέξιος, h. e. Josepho inter- k
prete: τῶν χειρῶν τὴν ἀριστερὰν ἀμείνων, καὶ ἀπ᾽ ἐκείνης τὴν πᾶσαν ἰσχὺν ἔχων. Ibid. XX. 16. ubi viri, qui funda utralibet manu uti poterant, vocantur ἀμφοτεροδέξιοι. Vocantur tales etiam Græcis περιδέξιοι. Hesych. περιδέξιον, φρόνιμον, ὀρθὸν, μηδὲν ἀριστερὸν

a ἔχει. καὶ οἱ μὲν περισσῶς δεξιὰν περὶ τὴν τοῦ δόρατος βολήν. οἱ δὲ ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶν, ὡς τῇ δεξιᾷ, βάλλοντα. Eustathius ad illa Homeri Il. Φ', v. 163. de Asteropæo heroë,—ἐπεὶ περιδέξιος ἦν, ita: τουτέστιν ὑπερδέξιος κατὰ τοὺς παλαιοὺς ἢ ἀμφιδέξιος, ὅ ἐστιν ἀμφοτεροδέξιος. Ejuscemodi heroum exempla memorantur etiam in sacris 1 Paral. XII. 2. Manus vero talium
b etiam ἀμφιδεξίους vocavit Æschylus teste Hesychio: Ἀμφιδεξίοις χερσὶ ταῖς τῶν τοξοτῶν, διὰ τὸ ἑκατέραν χεῖρα ἐπεγεῖν ἐν τῷ τοξεύειν, Αἰσχύλος Τηλέφῳ. His a Bielio jam notatis liceat addere locum Erotiani τῶν παρ' Ἱπποκρατ. in A. col. 2. Βαυχιδὸς φησιν ἀμφοτεροδέξιος, ὡς ἀμφήκης, ἢ ἀμφοτέρωθεν ἠκονημένος.

ἈΜΦΟ΄ΤΕΡΟΙ, *ambo*. *יַחַד, *pa-*
c *riter*. 1 Sam. XVII. 10. ubi in Hex. Montf. male editum est ἀμφότεροι. — שְׁנַיִם, *duo*. Gen. XXI. 27. Ex. XII. 22. Lev. III. 10. et alibi passim. — *שְׁנֵיהֶם יַחְדָּו, *ambo ipsi*. Ies. I. 31. Symm. ἀμφότεροι. Theodot. ἀμφότεροι. — *שְׁתֵּי, *duo*. 1 Sam. XVII. 21. ac Lev. III. 15. ubi cum δύο in codd. permutatur. — הֵם, *eos*. LXX sec. Oxon.
d Gen. XLII. 23. ubi reliqui libri αὐτῶν habent. Sir. X. 7. ἀμφότεροι ad Deum et homines referendum est: ex sensu et judicio Dei ac hominum. Confer ibi versionem Syr.

ἈΜΦΩ΄Θ, vel juxta alios libros ἀπφὼθ, ἀφφὼθ, σαπφὼθ, Hebr. סִפִּים, *pelves, hydriæ, crateres*. Jer. LII. 19. Chrysostomus in Catena Ghisler. p. 929. exponit κρατῆρας, οἵ εἰσιν οἱ
e περιρραντῆραι.

Ἄ΄ΜΩΜΟΣ, *immaculatus, sine labe*. צַדִּיק, *justus*. Symm. Gen. XXV. 27. et LXX Prov. XX. 7. ὃς ἀναστρέφεται ἄμωμος ἐν δικαιοσύνῃ. — *תֹּם, *integritas, perfectio*. Οἱ λοιποὶ Job. XXI. 23. — תָּם, *integer, perfectus*. Psalm. LXIII. 3. κατατοξεῦσαι ἐν ἀποκρύφοις ἄμωμον. Unde Suidas: Ἄμωμος, ὁ καθαρὸς καὶ ἀναίτιος. Δα-
f βὶδ· τοῦ κατατοξεῦσαι ἐν ἀποκρύφοις ἄμωμον. — תָּמִים, idem. Symm. Amos V. 10. LXX Ex. XXIX. 2. Lev. I. 3. 10. Prov. XI. 5. δικαιοσύνη ἀμώμου ὀρθοτομεῖ ὁδούς. Lectioni ἀμώμους enim haud dubie præferendum, quod Grabius edidit, ἀμώμου, qui genitivus pendet ab ὁδοὺς, locumque tenet omissi e דַּרְכּוֹ pronominis, pro structura Hebraica δικ. ἀμώμου ὀρθ. ὁδοὺς αὐτοῦ. Vide L. Bos. Prolegg. g
ad LXX Int. cap. 3. Prov. XI. 20. ἄμωμοι ἐν ὁδῷ, integri vitæ, et alibi passim. — *רָשָׁע, *impius*. Psalm. XXXVI. 28. ἄμωμοι ἐκδιωχθήσονται: ubi loco ἄμωμοι sine dubio legendum est ἄνομοι, ut in Cod. Alex. et nonnullis aliis libris recte scribitur. Cf. ad h. l. Agellii Commentarium, ac Starckii Carmina Davidis P. I. p. 107. seq. Symm. Psalm. LIX. 1. h
τοῦ ταπεινόφρονος καὶ ἀμώμου, ubi in textu Hebr. מִכְתָּם reperitur, pro quo legisse videtur מָךְ וְתָם. Dan. I. 4. LXX sec. Chis. אֲשֶׁר אֵין־בָּהֶם כָּל־מְאוּם, *quibus non est omnis macula*, unica voce ἀμώμους expresserunt. Legitur præterea vox ἄμωμος Cohel. XI. 9. sec. edit. Sixtinam, ubi nihil ei in textu Hebraico respondet. Vide ad h. l. Desvœux in i
Commentario p. 261. 1 Macc. IV. 42. ἱερεῖς ἀμώμους sunt sacerdotes sine vitiis ac defectibus corporis, coll. Lev. XXII. 19. Hesych. Ἄμωμος, ἄμεμπτος, καθαρὸς, ἄψεκτος.

Ἄ΄ΜΩΜΟΣ ΕἸΜΙ΄, *sine labe sum*. נִתָּם Niph. a תָּמַם, *perficior, perfectus sum*. Psalm. XVIII. 14. τότε ἄμωμος ἔσομαι. Dathius putat, eos legisse אֱהִי תָמִים. k

ἈΜΩΜΟ΄ΤΗΣ, *puritas, innocentia, perfectio, integritas*. תֹּם, idem. Symm. Ps. XXV. 1. ἐν ἀμωμότητι, in innocentia.

ἌΝ, particula potentialis. Vide Ἕως ἂν et Πῶς ἂν γένοιτο.

a 'ΑΝΑ', præpositio. Respondet
Hebraico ב apud Symm. Zach. IV.
12.
'ΑΝΑ' ΤΡΕΙ͂Σ, *terni*. שְׁלוֹשִׁים.
Inc. Ex. XIV. 7. Vide et 'Ανὰ μέσον.
'ΑΝΑΒΑΘΜΙ͂Σ, *gradus*. מַעֲלָה,
idem. Exod. XX. 26. οὐκ ἀναβήσῃ
ἀναβαθμίσιν ἐπὶ τὸ θυσιαστήριόν μου, non
in scala ascendatis aram mihi sacram.
'ΑΝΑΒΑΘΜΟ͂Σ, *gradus*. מַעֲלָה,
b idem. 1 Reg. X. 19. 20. 2 Reg.
XX. 9. 10. 11. ubi ἀναβαθμὸς in
codd. cum βαθμὸς permutatur. 2
Paral. IX. 18. 19. et alibi sæpius.
'ΑΝΑΒΑΙ͂ΝΩ, *ascendo, eo, exsur-
go, succresco,* item *redeo, revertor.*
בּוֹא, הֵבִיא Kal et Hiph. *venio, ve-
nire facio.* 1 Sam. I. 22. ἕως τοῦ ἀνα-
βῆναι τὸ παιδάριον, si puer ipse *profi-
cisci* poterit. 'Αναβαίνειν enim haud
c raro notat apud LXX *proficisci ad
regionem superiorem* seu *ad loca edita.*
Confer Lex. N. T. s. h. v. 2 Reg.
XV. 19. ἀνέβη βασιλεὺς ἐπὶ, rex *expe-
ditionem fecit* contra. Ies. XXXVII.
1. ἀνέβη εἰς τὸν οἶκον, templum Jeho-
væ *adiit*. — גָּלַשׁ, *tondeo.* Cant. VI.
4. αἰγῶν, αἳ ἀνέβησαν ἀπὸ τοῦ γαλαάδ.
Cappello in Critica Sacra p. 679.
LXX legisse videntur שָׁעֲלוּ, contra
d quem disputavit Buxtorfius in An-
ticritica p. 624. cui גָּלַשׁ est *promi-
nere, eminentem, conspicuum esse.*
Quæ in alto sunt, ea maxime emi-
nent et conspicua sunt; ut autem
quis in alto emineat, oportet, ut as-
cendat. Bochartus in Hieroz. T. I.
pag. 626. seq. voci גָּלַשׁ notionem
ascendendi vindicavit e lingua Ara-
bica جلس. — חִלֵּל Pih. *profa-*
e *no.* 1 Par. V. 1. ἐν τῷ ἀναβαίνειν αὐ-
τὸν ἐπὶ τὴν κοίτην, quod *conscenderat*
cubile patris, *contaminandi illud cau-
sa:* sensu eodem. In nonnullis li-
bris legitur βεβηλοῦν, vel e glossema-
te, vel ex alius interpretis versione.
— יָלַךְ, *eo, proficiscor.* Jos. II. 1.
Jud. I. 11. 1 Reg. XXII. 4. 15.

ἀναβαίνειν εἰς πόλεμον, *bellum inferre.*
— יָרַד, *descendo.* Ruth. III. 3.
ἀναβήσῃ ἐπὶ τὴν ἅλω. Scilicet *areæ* f
erant apud veteres fere in locis ex-
celsis, ut eo facilius vento perflari
possent, et יָרַד quandoque simpli-
citer *abire* notat. Jon. I. 3. ἀνέβη εἰς
αὐτὸ, sc. τὸ πλοῖον. Scilicet quemad-
modum ad mare descenditur, ita in
navem ascenditur. Inc. Hagg. II.
23. ubi ἀναβαίνειν sine dubio sensu
militari accipiendum est, ut sit *ex-
peditionem bellicam facere.* — *לוּעַ, g
deglutio. Abd. v. 16. ubi in quibus-
dam libris teste L. Bos legitur ἀνα-
βήσονται, quæ lectio nullum sensum
habet, nisi vertatur: *redibunt in pa-
triam,* scilicet: in fugam versi. —
*מַעֲלָה, *ascensus.* 2 Reg. IX. 27.
Vat. ἐν τῷ ἀναβαίνειν. Alex. πρὸς τὸ
ἀναβαίνειν. Compl. ἐν τῇ ἀναβάσει. —
נִזְעַק Niph. *convocor.* 1 Sam. XIV.
20. ἀνέβη Σαοὺλ, καὶ πᾶς ὁ λαὸς ὁ μετ' h
αὐτοῦ. Libere verterunt. — נָטַשׁ,
dimitto. Nehem. X. 31. ἀναβησόμεθα
τὸ ἔτος τὸ ἕβδομον sec. Ald. et Compl.
Sed lectio sine dubio est vitiosa, et
loco ἀναβησόμεθα reponendum est ἀφή-
σομεν, ut habet Vatic. — נְסַק *ascen-
do* ex Chaldaismo. Ps. CXXXVIII.
7. ἐὰν ἀναβῶ εἰς τὸν οὐρανὸν, si ascen-
dero in cœlum. — סְלַק Chald. *as-
cendit.* Esdra IV. 12. οἱ ἀναβάντες i
ἀπὸ σοῦ, qui a te ad nos *venerunt.*
Dan. II. 29. οἱ διαλογισμοὶ ἀνέβησαν,
obortæ sunt cogitationes. Ibid. VII.
8. 8. κέρας ἕτερον μικρὸν ἀνέβη, aliud
cornu parvum *succrescebat,* coll. v.
20. — עָבַר, *transeo.* 1 Sam. XIV.
1. 2 Reg. VIII. 21. — עָלָה, *ascen-
do.* Aqu. Symm. Theod. Prov.
XXI. 22. Theod. Ies. LIII. 2.
Symm. Ps. LXXIII. 23. ubi pro k
μέχρις οὗ ἀναβαίνοντος legendum est
μέχρις σου (aut μέχρι σου) ἀναβαίνοντος.
LXX quoque addiderunt πρός σε.
LXX Gen. II. 6. πηγὴ δὲ ἀνέβαινεν ἐκ
τῆς γῆς, nubes e terra ascenderunt,

a quæ eam irrigabant. Ibid. XIII. 1. ἀνέβη ἐξ Αἰγύπτου, remigravit ex Ægypto. Ibid. XVII. 22. ἀνέβη ἀπὸ Ἀβραὰμ, ab Abrahamo *discessit*. Ib. XXXI. 10. οἱ κριοὶ ἀναβαίνοντες ἐπὶ τὰ πρόβατα, cum arietes ovibus *admitterentur*, coll. v. 12. Ibid. XXXII. 26. ἀνέβη ὁ ὄρθρος, ad *ortum* auroræ. Ibid. XLI. 22. ὥσπερ ἑπτὰ στάχυες ἀνέβησαν, tanquam septem spicas *in*
b *culmo crescentes*. Gen. XLIV. 17. ἀνάβητε μετὰ σωτηρίας πρὸς τὸν πατέρα, salvi ad patrem vestrum *redite*. Ib. XLIX. 4. ἀνέβης ἐπὶ τὴν κοίτην τοῦ πατρός σου, *conscendisti* cubile patris tui. Ex. II. 24. ἀνέβη ἡ βοὴ αὐτῶν πρὸς θεὸν, *exaudivit* Deus eorum gemitus. Jud. I. 1. τίς ἀναβήσεται ἡμῖν πρὸς τὸν Χαναναῖον, quis *ascendet* vel *ibit nobiscum dux* adversus Chana-
c næos. Ibid. VI. 21. ἀνέβη πῦρ ἐκ τῆς πέτρας, sec. Vat. ubi reliqui libri ἀνήφθη habent. Jud. XI. 13. et 16. ubi ἀναβαίνειν et ἀνάβασις in codd. permutantur. 1 Sam. XXIV. 1. ubi pro ἀνέστη sine dubio reponendum est ἀνέβη, quod Compl. habet. 2 Sam. XXIII. 9. Vide infra s. v. ἀναβοάω. 2 Paral. XXIV. 13. ubi ἀναβαίνω cum ἀνίστημι permutatur,
d ac, ut Lat. *surgere*, de *ædificio* adhibetur. Ps. LXXIII. 23. ubi pro μέχρις οὗ ἀναβαίνοντος apud Symm. legendum est μέχρις σου ἀναβαίνοντος. LXX quoque addiderunt πρὸς σέ. Ps. CXXI. 3. ἐκεῖ ἀνέβησαν αἱ φυλαὶ, ibi ascendunt tribus, ubi sermo est de Hierosolymis in montana regione sitis. Cf. Ottii Spicilegium e Josepho ad N. T. p. 46. Ies. XXXII. 13. ἄκαν-
e θα καὶ χόρτος ἀναβήσεται, spina et gramen *succrescet*. Vide et Ies. V. 24. ac LV. 13. — Jer. III. 16. οὐκ ἀναβήσεται ἐπὶ τὴν καρδίαν, non *venit in mentem*. Vide quoque Jer. XLIV. 21. ac LI. 50. — עָלָיו, *contra eum*. 1 Sam. II. 12. ubi pro עָלָיו legerunt עָלוֹ. — עַל־יָם, *juxta mare*, seu *super mare*. Ps. CV. 7. Loco עַל־יָם contracte legerunt עֹלִים, *ascenden-*

tes, sensu aptissimo. Confer tamen f
Buxtorfium in Anticritica p. 619. seq. — עָמַד, *sto, subsisto*. 2 Reg. IX. 17. ὁ σκοπὸς ἀνέβη ἐπὶ τὸν πύργον. Sensu eodem: nam ἀνέβη est h. l. i. q. εἱστήκει, quod alii habent. Dan. VIII. 22. ἀναβάντα ὀπίσω αὐτοῦ τέσσαρα κέρατα sec. Chis. ubi ἀναβάντα vertendum est: *quæ succreverant*. עָמַד interdum notat i. q. קוּם. — פָּרָה, *fructifico*. Ies. XI. 1. ἄνθος ἐκ g
τῆς ῥίζης αὐτοῦ ἀναβήσεται, virgultum ex radice ejus *succrescet*. Hujus notionis plura exempla jam s. h. v. prolata sunt. —* צָמַח, *germino, progermino*. Jud. XVI. 22. sec. Oxon. ἤρξατο θρὶξ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ ἀναβαίνειν, incepit *renasci* ejus cæsaries ex tonsura; ubi ἀναβαίνειν de coma est *crescere*, ac i. q. βλαστάνειν et ἀνατέλλειν, cum quibus verbis ibidem in h
codd. permutatur. — צָעַק, *clamo*. 1 Sam. XIII. 3. ubi tamen pro ἀνέβησαν reponendum nonnullis esse videtur ἀνεβόησαν, (ut legerint וַיִּצְעֲקוּ, unde Hieronymus quoque videtur desumsisse suum *clamavit*,) quam genuinam lectionem servavit nobis Aldinum exemplum. Conf. Fischeri Proluss. de Verss. GG. V. T. p. 152. seq. 2 Reg. III. 21. ubi pro Hebr. i
יִצָּעֲקוּ, *acciti sunt, congregarunt se*, in Cod. Alex. legitur ἀνέβησαν, quod fortasse ex antecedenti ortum, ac in ἀνεβόησαν mutandum est, quod reliqui libri habent. Habet tamen quoque lectio ἀνέβησαν, quo se defendere ac tueri possit, si nempe statueremus, consequens h. l. positum esse pro antecedente. — קָרַם, *superinduco*. Ez. XXXVII. 8. ἀνέ- k
βαινεν ἐπ' αὐτῷ δέρμα ἐπάνω, cute nova tegebatur, aut *inducebat* eis cutem. Nam ἀναβαίνειν h. l. intransitive sumi videtur, quia קְרַם in l. Chald. est *inducere*. — רָכַב, *equito*. Ies. XXX. 16. ἐπὶ κούφοις ἀναβάταις ἀναβησόμεθα, celerrimos equos conscendamus

a Hos. XIV. 4. ubi pro ἀναβησόμεθα alii habent φευξόμεθα, sensu eodem. — שׁוּב, *revertor*. Ies. XXXVIII. 8. ἀνέβη ὁ ἥλιος τοὺς δέκα ἀναβαθμοὺς, ubi ἀνέβη vertendum est per *rediit*. — *שָׁקַף in Niphal נִשְׁקַף, *videor, respicior*. Inc. Cant. VI. 9. ἀναβαίνουσα: quæ versio in editione Romana tanquam scholion profertur. Non male quoad sensum, coll. VIII.
b 5. — תָּפַשׂ, *prehendo*. Jer. XLVI. 9. ἀνάβητε. Videtur Int. תִּפְשֵׂי prorsus omisisse, et ex initio commatis inseruisse עֲלוּ. Præterea legitur Num. XIII. 32. ὅτι οὐ μὴ δυνώμεθα ἀναβῆναι per meram repetitionem ex præcedentibus. Sir. XLVIII. 21. ἀνέβη Σενναχηρεὶμ, *expeditionem fecit* Sanheribus. 1 Macc. IV. 36. 37. V. 31. ἡ κραυγὴ τῆς πόλεως ἀνέβη ἕως τοῦ οὐρανοῦ, *admodum*
c *magnus* in civitate *exortus est clamor*. Ibid. IX. 8. ἀναβῶμεν ἐπὶ τοὺς ὑπεναντίους ἡμῶν, *aggrediamur* seu *impetum hostilem faciamus* in hostes nostros.

ΟΥ'Κ 'ΑΝΑΒΑΙ'ΝΩ, *non ascendo*. נִסְתַּר. Niph. *abscondor*. Ies. LXV. 16. οὐκ ἀναβήσεται ἐπὶ τὴν καρδίαν αὐτῶν, *nulla amplius earum erit recordatio*.

'ΑΝΑΒΑ'ΛΛΩ, *attollo, erigo*. נָשָׂא,
d idem. Jer. XIII. 20. ἀνάβαλε ὀφθαλμούς σου, *attolle* oculos tuos. — קוֹא, *evomo*. Theod. Lev. XVIII. 25. ubi tamen loco ἀνέβαλεν reponendum esse videtur ἀπέβαλεν e Cod. Coisl. Lips. Paul. et Catena Nicephori p. 1084. Confirmatur quoque hæc conjectura versione Incerti Int. ib. v. 28.

'ΑΝΑΒΑ'ΛΛΟΜΑΙ, *circumdor, ami-*
e *cio me, induor, rejicior, conferor, comparor*. עָטָה, *amicio*. 1 Sam. XXVIII. 14. διπλοΐδα ἀναβεβλημένος, *pallio amictus*. Ps. CIII. 2. ἀναβαλλόμενος φῶς ὡς ἱμάτιον, lucem induit tanquam vestem. Atticis hoc verbum eo sensu solemne esse pro περιβάλλεσθαι docet Suidas. 'Αναβάλλεσθαι δὲ τὸ ἱμάτιον, inquit, οἱ 'Αττικοὶ, οὐ περιβάλλεσθαι λέγουσι. Conf. Perizon. ad Ælianum V. H. pag. 490. f
a. — סָלָה, Pyh. ubi ה pro א, *æstimor*. Aqu. Job. XXVIII. 16. Symm. Job. XXVIII. 19. ἀναβληθήσεται, *conferetur, comparabitur*. Ita Bielius in Thesauro suo. Ego vero de utroque loco ita statuo: סָלָה in 1. Chald. ac Syr. (ܣܠܐ) notat *rejecit, respuit, sprevit*. Eandem notionem quoque habet vox ἀναβάλλειν. Jam sensus est idem, sive di- g
cas: *sapientia non auro æstimatur Ophireo*, sive: *sapientia non repudiabitur aut rejicietur propter aurum Ophireum*. Semper manet sententia hæc: aurum Ophireum sapientiæ non est præferendum, immo longe postponendum. — הִתְעַבֵּר, Hithp. *excandesco, irascor*. Ps. LXXVII. 25. ἤκουσε κύριος καὶ ἀνεβάλετο. Vulg. *et distulit*. Ex mea sententia parti- h
cula negativa οὐκ excidit ante ἀνεβάλετο, *non distulit iram suam*, h. e. *illico punivit*. Tunc bene convenit cum ἀνυπερθέτησεν Aquilæ, quod Hieronymus vertit: *non distulit*. Eodem modo quoque ibidem v. 59. ante ὑπερεῖδεν excidisse mihi videtur particula negativa οὐχ. Habere autem עָבַר quandoque notionem *condonandi* apparet ex locis Prov. XIX. i
11. Am. VII. 8. et VIII. 2. Psalm. LXXXVIII. 37. ἀνεβάλου τὸν Χριστόν σου, ubi fortasse loco ἀνεβάλου scribendum erit ἀπεβάλου. Bielius transtulit: *iratus es uncto tuo*.

*'ΑΝΑΒΑ'ΠΤΩ, *mergo, immergo*, i. q. simplex βάπτω, nam ἀνὰ in compositis sæpe est otiosum. טָבַל, *intingo*. 1 Sam. XIV. 27. ἀνέβαψεν αὐτὸ εἰς τὸ κηρίον τοῦ μέλιτος, intinxit k
baculum suum melli isti silvestri. Ita Compl. sed reliqui libri ἔβαψεν habent. Deest hæc vox in Lexicis.

'ΑΝΑ'ΒΑΣΙΣ, *ascensio, ascensus, scala*. *גּוֹלָה, *captivitas*. Esdr. I. 11. sec. Compl. ubi ἀνάβασις in notione *reditus* accipiendum erit. —

a יַעֲלוּ, fut. ab עָלָה, *ascendent.* 1 Reg. VI. 8. ἑλικτὴ ἀνάβασις εἰς τὸ μέσον, per cochleas ascendebatur ad medium. — *מִלְמַעְלָה, *desuper.* Jud. VIII. 13. sec. Alex. Oxon. Ald. et Compl. ubi loco ἀναβάσεως (ad quam vocem supplendum est ἀπὸ) in Vatic. legitur παρατάξεως. Scilicet עָלָה non solum *ascendere,* sed etiam *expeditionem facere* notat.
b Videntur autem h. l. variæ versiones coaluisse. — מְסִלָּה, *via trita.* 1 Par. XXVI. 16. 2 Par. IX. 11. ξύλα τὰ πίτυνα ἀναβάσεις τῷ οἴκῳ, e lignis pineis *scalas* in domo Domini. Psalm. LXXXIII. 6. ἀναβάσεις ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ διέθετο, perpetuo de *viis* (scil. ad ædem tuam) cogitat. In utroque loco cogitasse videntur de notione *elevandi,* quam
c סָלַל habet, unde quoque notat *viam lapidibus sternere.* — מַעֲלָה *ascensus,* etiam *reditus.* Esdr. VII. 7. τὴν ἀνάβασιν τὴν ἀπὸ Βαβυλῶνος, *reditum* e captivitate Babylonica. Am. IX. 6. οἰκοδομῶν εἰς τὸν οὐρανὸν τὴν ἀνάβασιν, qui in cœlis *solium* s. *thronum* suum exstruxit. Scilicet ἀνάβασις h. l. *thronum* notat, quia ad eum per gradus ascenditur. — מַעֲלֶה idem.
d Num. XXXIV. 4. ubi ἀνάβασις *juga montium* notat, coll. Jos. X. 10. et XVIII. 17. 2 Sam. XV. 30. ἀνέβαινε τὴν ἀνάβασιν τοῦ ὄρους, *ascendebat montem,* coll. 1 Sam. IX. 11. αὐτῶν ἀναβαινόντων εἰς τὴν ἀνάβασιν τῆς πόλεως, cum illi *ascenderent* in urbem. — עוֹלָה, *ascensus,* et metonymice: *via, qua ascenditur.* 1 Par. XXVI. 16. — עָלֶה, *folium.* Ez. XLVII.
e 13. καὶ ἀνάβασις αὐτῶν εἰς ὑγίειαν, atque adeo *folia* eorum erunt medicina. Nam ut ἀναβαίνειν *crescere, succrescere* notat, ita quoque ἀναβάσεις *omne quod crescit et propullulat,* adeoque etiam *folia* significare potest. — עֲלִיָּה, *ascensus,* metonymice *via, qua ascenditur.* Neh. III. 31. 32. ἀνὰ μέσον τῆς ἀναβάσεως τῆς πύλης. — עֲלוֹת infin. ab עָלָה, *ascendere.* Jos. VI. 15. ἀνάβασις ὄρθρου
f sec. Ald. Reliqui libri habent simpliciter ὄρθρου. Jud. XI. 13. 15. ἀνάβασις ἐξ Αἰγύπτου. Ib. XIX. 30. Jud. IV. 5. διακατασχεῖν τὰς ἀναβάσεις τῆς ὀρεινῆς, ubi ἀνάβασις per metonymiam *viam omnem, per quam ascenditur, seu iter fit,* significat. Sic ib. VII. 1. *loca, quibus ad urbem aditus est,* ἀναβάσεις τῆς πόλεως dicuntur. Sir. XXV. 22. ὡς ἀνάβασις ἀμμώδης ἐπὶ
g ποσὶ πρεσβύτου. Vulgatus: *sicut ascensus arenosus in pedibus veterani.* Eodem modo διάβασις apud Græcos scriptores *ipsum pontem, ipsas trabes, in quibus transeunt,* omninoque *locum omnem* notat, *qui transitur.* Cf. Xenoph. Anab. Cyri III. 4. 14.

'ΑΝΑΒΑΣΤΑ'ΖΩ, *tollo.* הֵסִיעַ Hiph. a נָסַע *recedere facio.* Jud. XVI. 3.
h

'ΑΝΑΒΑ'ΤΗΣ, *ascensor, eques.* פָּרָשׁ, *eques.* Exod. XIV. 23. 26. 28. XV. 19. σὺν ἅρμασι καὶ ἀναβάταις. Ies. XXXVI. 9. εἰς ἵππον καὶ ἀναβάτην. — רֹכֵב partic. *equitans.* Ezech. XXXVIII. 15. ἀναβάται ἵππων, coll. Hagg. II. 23. Jer. LI. 21. διασκορπιῶ ἐν σοὶ ἵππον καὶ ἀναβάτην, διασκορπιῶ ἐν σοὶ ἅρματα καὶ ἀναβάτας, dispergam in te equum et equitem,
i dispergam in te currus et ascensores. Similis locus est Hagg. II. 23. καταστρέψω ἅρματα καὶ ἀναβάτας, καταβήσονται ἵπποι καὶ ἀναβάται αὐτῶν. In utroque loco per ἀναβάτας post ἅρματα, ut recte monuit Bielius s. h. v., sunt iidem intellegendi, qui Græcis alias παραβάται vel παραιβάται dicebantur, nempe *qui in curribus stantes pugnabant.* Mentio il-
k lorum fit apud Eurip. Supplic. v. 679. — οἱ δ' ἔστρεφον πώλους ἐς ἀλκὴν αὖτις ἐς παραιβάτας, *alii vero vertebant equos ad pugnam rursus adversus eos, qui e curribus pugnabant.* Hesych. παραιβάται, οἱ ἐπὶ τῶν δίφρων ἑστῶτες μαχόμενοι, οἱ κύριοι τῶν ἁρμάτων.

a Vide quoque Eustath. ad Il. E', v. 365. et confer Schefferum de Re Vehiculari Vet. L. II. c. 11. p. 153. Lampium Exerc. V. in Psalm. XLV. p. 180. Wolfium Diss. de Apparatu Philistæorum Bellico ad 1 Sam. XIII. 5. pag. 26. seq. Wichmannshausen Diss. de Curribus Bellicis in Oriente Usitatis pag. 18. ubi inter alia observatur, quod, b qui παραβάτης aliis dicatur, Platoni etiam et Homero Il. Ψ', ἀναβάτης audiat. Et p. 19. ex Strabonis Lib. XV. verba hæc adducuntur: Δύο δ' εἰσὶν ἐπὶ τῷ ἅρματι ἀναβάται. — רֶכֶב, *currus*, et metonymice *equi currui juncti*, fortasse etiam *milites, qui in curribus stantes pugnabant*, de quibus in antecedentibus expositum est. Deut. XX. 1. Ies. XXI. 7. et 9. c XXII. 6. Ez. XXXIX. 20. ἐμπλησθήσεσθε ἵππον καὶ ἀναβάτην. In omnibus his locis loco רֶכֶב legisse videntur רֹכֵב *equitans*, quæ lectio in Ez. loco ideo præferenda esse videtur, quia non eduntur currus bellici, sed equites una cum equis suis possunt devorari a feris et alitibus. Bene itaque Hieronymus: *satiabimini de equo et equite forti*. — Vox d ἀναβάτης occurrit etiam Ex. XV. 4. ubi nihil in textu Hebraico ei respondet, ac ἀναβάτας (Codex laudatus a Montf. Palæogr. p. 240. ἐπιβάτας exhibet) est merum glossema ad vocem τριστάτας in margine positum, ut e cap. XIV. 7. luculenter apparet. Confer Opuscula mea Critica p. 102. Commemorandus quoque est locus Ies. XXX. 16. ubi e verba Hebraica: עַל־קַל נִרְכָּב, *super levem*, h. e. celerrimis equis, *equitabimus*, a LXX vertuntur ἐπὶ κούφοις ἀναβάταις ἐσόμεθα, ubi Grabius ἀναβάται ex conjectura posuit admodum felici. Postulat enim hanc emendationem partim sensus ac series orationis, inprimis ob sequens ἐσόμεθα, partim lectio reliquorum librorum ἀναβησόμεθα, pro quo f etiam φευξόμεθα ponitur. Nec alia est interpretatio, quam Chaldæus, Syrus et Arabs dederunt. Gloss. MS. in Cant. Script. Ἀναβάτας τοὺς ἐπικαθημένους τοῖς ἵπποις. Hesych. Ἀναβάτης, ἵππου ὀχευτής.

ἈΝΑΒΙΒΑ'ΖΩ, *ascendere facio, educo, perduco*. דִּלָּה, *in altum traho et eveho, educo*. Ps. XXIX. 2. Aqu. ἀνέσωσάς με. al. ἀνεβίβασας. al. ἀνεπίσωσάς με. Assentior Kreyssigio, qui g Part. III. Symbol. p. 6. ἀνεβίβασάς με, quod Hebraico optime respondet, veram ac genuinam lectionem Aquilæ esse statuit. — *דָּרַךְ, *calco* et *calcare facio*. Inc. Hab. III. 15. Recte. Sermo enim ibi est de Deo, qui equis vehi per mare dicitur. — הוֹרִיד, Hiph. a יָרַד, *descendere facio*. 2 Par. XXIII. 20. ἀνεβίβασαν τὸν βασιλέα εἰς οἶκον, *perduxit* regem h in domum, sec. Ald. In Alex. et Compl. legitur ἀνεβίβασαν. — הֶעֱבִיר Hiph. *transire facio*. 2 Sam. II. 8. ἀνεβίβασεν αὐτὸν εἰς Μαναΐμ, *perduxerunt* illum Menaëm. Ita exhibet hunc locum Vatic. Sed loco ἀνεβίβασεν necessario reponendum est διεβίβασεν, quam lectionem, expressam jam in Complut. sequutus quoque est Josephus A. J. VII. 1. i 3. Ἀνεβίβασεν enim est Hebraicum וַיַּעֲלֵהוּ, non autem וַיַּעֲבִרֵהוּ, quod in textu Hebraico h. l. legitur, et cui διεβίβασεν bene respondet. — הֶעֱלָה, Hiph. et in Kal quoque semel iterumque occurrit. Aqu. Job. XLII. 8. ubi de sacrificiis sermo est, ac *offerre* notat, quia altaria editiora erant. Idem Ps. XLVI. 10. et Incertus Ps. CXXXIV. 7. LXX k Gen. XXXVII. 27. ἀνεβίβασαν τὸν Ἰωσὴφ ἐκ τοῦ λάκκου, *educebant* Josephum ex fovea. Ibid. XLVI. 4. ἐγὼ ἀναβιβάσω σε, ego *reducam* te. Exod. VIII. 6. ἀνεβιβάσθη ὁ βάτραχος, *propellentur* ranæ. Ib. XVII. 3. ἀνεβίβασας ἡμᾶς ἐξ Αἰγύπτου, *eduxisti* nos ex Ægypto, coll. XXXII. 4. 8. Ib. XXXII. 6. ἀνεβίβασεν ὁλοκαυτώματα, *offerebat* holocausta. Vide et Num.

a XXIII. 4. Jos. VIII. 31. Hesych. ἀναβιβάζων, ἀναφέρων. Lev. II. 12. ἐπί τι θυσιαστήριον οὐκ ἀναβιβασθήσονται, ad altare non *perducetur*. Num. XXII. 41. ἀνεβίβασαν αὐτὸν ἐπὶ τὴν στήλην τοῦ Βάαλ, *perducebant* illum ad columnam Baal. Confer Matth. XIII. 47. et quæ ad h. l. ex Herodoto notat Raphelius pag. 164. Jud. II. 1. ἀναβιβάζειν in codd. cum
b ἀνάγειν permutatur, æque ac cap. VI. 8. Jer. LI. 27. ἀναβιβάσατε ἐπ' αὐτὴν ἵππον, *adducite* adversus eam equitatum. Thren. II. 10. ἀνεβίβασαν χοῦν ἐπὶ τὴν κεφαλὴν αὐτῶν, pulvere in capite *conspersi*. Amos VIII. 10. ἀναβιβῶ ἐπὶ πᾶσαν ὀσφὺν σάκκον, efficiam, ut omnes vestitu lugubri incedant. — הִרְכִּיב, Hiph. *equitare facio*. Gen. XLI. 43. et 2 Par.
c XXXV. 24. ἀνεβίβασεν αὐτὸν ἐπὶ τὸ ἅρμα, currui illum *imponebat*. Ex. IV. 20. ἀνεβίβασεν ἐπὶ τὰ ὑποζύγια. asinis *imposuit*. 2 Reg. XXIII. 30. cum ἐπιβιβάζειν in codd. permutatur. Ies. LVIII. 14. coll. Deut. XXXII. 13. — קִדֵּשׁ, Pih. *sanctifico*. Jer. LI. 28. ἀναβιβάσατε ἐπ' αὐτὴν ἔθνη. Scilicet קִדֵּשׁ h. l. *seligere* notat, et quidem *ad expeditionem*
d *bellicam faciendam*. Posuerunt igitur LXX consequens pro antecedente. — Præterea legitur hæc vox Num. XXIII. 28. sec. Oxon. ubi τῷ ἀνεβίβασεν αὐτὸν nihil quidem in textu Hebr. respondet, nihilominus tamen לָקַח initio commatis h. l. adjunctam habet notionem τοῦ ἀναβιβάζειν, (quemadmodum παραλαμβάνειν Matth. IV. 8. non solum *as*-
e *sumere*, sed etiam *ducere* notat), ut adeo hanc vocem LXX sensus causa non male addiderint.

ἈΝΑΒΙ'ΩΣΙΣ, *resurrectio, reditus in vitam*, quasi *reviviscentia*. 2 Macc. VII. 9. εἰς αἰώνιον ἀναβίωσιν ζωῆς ἀναστήσει ἡμᾶς, ubi loco αἰώνιον sine dubio reponendum est αἰωνίου. Hesych. Ἀναβίωσις, ἀνανέωσις ζωῆς. Confer Suiceri Thesaur. Eccles. s. h. v.

f ἈΝΑΒΛΑΣΤΕ'Ω, *progermino*. צָמַח, idem. Job. V. 6. οὐδὲ ἐξ ὀρέων ἀναβλαστήσει πόνος, neque ex montibus *succrescunt* molestiæ. Ib. VIII. 19. Herodot. V. 4. p. 320.

ἈΝΑΒΛΕ'ΠΩ, *suspicio, sursum specto, oculos attollo*. אוֹר proprie *illuminor*. 1 Sam. XIV. 27. ἀνέβλεψαν οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ, ubi pro Hebr. וַתָּאֹרְנָה, ut Masorethæ h. l. reponendum docuerunt, legerunt g וַתִּרְאֶנָה, ut recentiores quoque Judæi, v. c. Kimchius ad h. l. legendum censuerunt. Conf. Fischeri Proluss. de Verss. GG. V. T. p. 163. seq. — הִבִּיט Hiph. a נָבַט, *intueor*. Gen. XV. 5. Job. XXXV. 5. Ies. XLII. 18. οἱ τυφλοὶ ἀναβλέψατε ἰδεῖν, ubi ἀναβλέπειν videtur esse *visum recuperare*, hoc sensu: *vos, O cæci, visum recuperate, ut vi*- h *deatis*. — נָשָׂא, *elevo, attollo*, sequente nempe עֵינַי. Construitur sic partim cum dativo, v. c. Gen. XIII. 14. XVIII. 2. Zach. V. 5. partim vero cum accusativo, v. c. Ez. VIII. 5. Adde Dan. VIII. 3. sec. Chis. — עָרַג, *vociferor*. Joël I. 20. κτήνη τοῦ πεδίου ἀνέβλεψαν πρὸς σέ; ubi ἀναβλέπειν πρός τινα, ut Latinorum *suspicere*, aut *respicere ad aliquem*, i est *auxilium alicujus exspectare ac implorare*, i. q. nos sehnsuchtsvoll zu jemanden aufblicken, *to look wistfully at a person*, adeoque bene respondet Hebraico, quod ex usu l. Arab. عرج *circumspicere ac desiderio ferri* notat. — פָּנָה, *aspicio, respicio*. Ies. VIII. 21. ἀναβλέψονται εἰς τὸν οὐρανὸν ἄνω. — *רָזַם, *murmur et fragorem edo, iratus sum*, ut k Arab. رزم. Inc. Job. XV. 12. ubi ἀναβλέπειν est *oculis truci supercilio minantibus et quasi fremitum volventibus aspicere ac intueri aliquem*. Vulg. *et quasi magna cogitans, attonitos habes oculos*. Semlerus conjicit e Didymo legendum

a ἀντιβλέψαι, ut Polychronius ἀντοφθαλμεῖν. Cf. quoque verba Didymi in Cat. Nic. p. 288.

'ΑΝΑ'ΒΛΕΨΙΣ, *visus recuperatio*, פְּקַח־קוֹחַ, *apertio carceris*, vel *omnimoda apertio*. Conf. Hassei et Ikenii Nov. Thes. Theol. Phil. P. II. p. 5. Ies. LXI. 1. τυφλοῖς ἀνάβλεψιν. Ita verterunt, quia antecedens אָסוּר, *vinctus*, per τυφλὸς, *quasi*
b *vinctus oculis*, transtulerant. Secundum Cappellum Crit. S. p. 159. acceperunt pro unica voce a rad. פָּקַח, quæ passim adhibetur de *apertione oculorum*. — שְׁמֻרוֹת, plur. *vigiliæ*, it. *palpebræ*. Symm. Psalm. LXXVI. 4. ἐκώλυον τὰς ἀναβλέψεις οἱ ὀφθαλμοί μου. Hieronymus: *prohibebam suspectum oculorum meorum;* unde apparet, male nunc in
c Hexaplis legi οἱ ὀφθαλμοί μου, cujus loco scribendum est τῶν ὀφθαλμῶν μου, id quod etiam res ipsa postulat. Nam in textu Hebraico legitur: *tenuisti vigilias oculorum meorum*, h. e. oculos meos insomnes reddidisti. Versio autem Symmachi, uti nunc se habet: *impediebant sursum aspicere oculi mei*, longe alium sensum fundunt.

d 'ΑΝΑΒΛΥ'ΖΩ, *scaturio, erumpo, ebullio*. נָבַע, *scaturio, ebullio*. Aqu. Symm. Prov. XVIII. 4. ἀναβλύζων. — הִבִּיעַ, *scaturire facio, eructo*, metaphorice *copiose effatus sum*. Aqu. Theod. Prov. I. 23. ἀναβλύσω. Symm. Ps. LXXVII. 2. Hesych. ἀναβλύζουσα, ἀναβρύουσα.

*'ΑΝΑΒΛΥ'Ω, idem quod antecedens ἀναβλύζω. Legitur hæc vox
e nec a Bielio nec ab ullo Lexicographo Græco notata Prov. XV. 2. ubi Hebraicum יַבִּיעַ Aqu. et Symm. ἀναβλύει transtulerunt. Præterea legitur quoque apud Polyb. XXXIV. 9, 7. Cæterum pro βλύζω reperitur etiam βλύω apud Græcos. Hesych. ἀναβλύει, ἀναζεῖ, ἀναβρύει.

'ΑΝΑΒΟΑ'Ω, *clamo, exclamo*. הֵרִיעַ Hiph. a רוּעַ, *clango*. Jos. VI. 10. ubi ἀναβοᾷν videtur esse *clamorem* f
bellicum edere, quod bene convenit voci Hebr., quæ generatim *intensum sonum* edere notat, sive instrumento musico sive voce. — זָעַק, *clamo*. Ex. II. 24. ἀνεβόησαν, clamabant ad Deum ejusque auxilium implorabant, coll. Neh. IX. 28. Ies. LVII. 13. Jon. I. 5. 1 Sam. IV. 13. ἀνεβόησεν ἡ πόλις φωνὴν μεγάλην, omnes incolæ urbis intense clamarunt. Ib. g
XXVIII. 12. legitur ἀνεβόησε φωνῇ etc. 2 Sam. XXII. 32. Zach. VI. 8. ἀνεβόησε καὶ ἐλάλησε πρός με, λέγων. — זְעַק, Chald. *clamo*. Dan. VI. 20. τῷ Δανιὴλ φωνῇ ἰσχυρᾷ ἀνεβόησε, h. e. *acclamavit*. — נָשָׂא, *attollo, levo*, et omissa voce קוֹל *attollo vocem*. Gen. XXVII. 3. — נָשָׂא קוֹל, *attollo vocem*. Gen. XXI. 16. — עָלָה, *ascendo*. 2 Sam. XXIII. 10. ἀνεβόησεν h
ἀνὴρ Ἰσραὴλ πρὸ προσώπου αὐτοῦ, sec. Ald. Sed ibi loco ἀνεβόησεν e reliquis libris reponendum esse ἀνέβησαν, nemo facile inficias ibit. Pro eadem voce legitur quoque Hos. VIII. 9. ubi pro ἀνέβησαν εἰς Ἀσσυρίους, quod reliqui libri omnes habent, solus codex Barberinus ἀνεβόησαν exhibet, quæ lectio ideo ferri potest, quia עלה h. l. *confugere ad aliquem*, i
auxilium alicujus implorare significat, quam notionem quoque ἀναβοᾷν habet, ut adeo sensum non male expresserint. — *עָנָה, *respondeo*. Dan. VIII. 16. sec. Chis. — צָעַק, *clamo*. Gen. XXVII. 34. ubi in codd. cum βοᾷν permutatur. Ex. VIII. 12. ἀνεβόησε πρὸς κύριον περί. Ibid. XIV. 10. 2 Reg. III. 21. ἀνεβόησαν ἐκ παντὸς περιεζωσμένοι: ubi, si k
lectio Cod. Vatic. sana nec reponendum est ἀνέβησαν e reliquis libris, loco περιεζωσμένοι reponendum est περιεζωσμένους. Cæterum ἀναβοᾷν h. l. *conclamare*, h. e. *congregare, colligere* notat. Neh. IX. 27. ἀνεβόησαν πρός σε ἐν καιρῷ θλίψεως. — קָרָא,

a voco, clamo. 1 Sam. XVII. 8. 2 Sam. XVIII. 25. 26. Ies. XXXVI. 13. 2 Macc. XII. 37. τὴν μεθ' ὕμνων κραυγὴν ἀναβοήσας, clamorem cum hymnis extollens.

'ΑΝΑΒΟ'ΛΑΙΟΝ, *amiculum, pallium.* מַעֲטָפוֹת, plur. *amicula.* Symm. Es. III. 22. ἀναβόλαια. Hieronymus: "Mutatoria autem et pallia, quæ significantius Symma-
b chus transtulit ἀναβόλαια, ornamenta sunt vestium muliebrium, quibus humeri et pectora teguntur."

'ΑΝΑΒΟΛΗ', *amictus,* et speciatim *pallium, tunica.* — חֹצֶן, *lacertus, ora vestimenti.* Neh. V. 13. τὴν ἀναβολήν μου ἐξετίναξα, *pallium* meum excussi. — כָּנָף, *ala, ora, extremitas,* speciatim *vestis.* Ez. V. 3. συμπεριλήψῃ αὐτοὺς τῇ ἀναβολῇ σου, compre-
c hendas illos *pallio* tuo. Ita Lucianus Timon. T. I. Opp. p. 159. σωφρονικὸς τὴν ἀναβολὴν, *qui frugalitatem pallio præ se fert,* ut bene interpretatur Barlæus, qui etiam ἀναβολὴν pro *pallio* usurpari docet ἀπὸ τοῦ ἀναβιβλῆσθαι, *quod in utrumque humerum rejiceretur.* מִפְשָׂעָה, *coxendix.* 1 Par. XIX. 4. ἀφεῖλε τῶν μανδυῶν ἕως τῆς ἀναβολῆς, præcidit tuni-
d cas usque ad *amiculum.* Lexic. Vet. 'Αναβολὴ, *amiculum, amictus.* Confer Æliani V. H. VII. 9. et Perizonium ad eundem p. 489. seq.

'ΑΝΑΒΡΑ'ΖΩ, *bullire facio, vi æstus et agitationis ejicio, exsilire facio, educo.* נָעַר, *excutio.* Aqu. Ex. XIV. 27. ἀνέβρασεν, *vi æstus maris ejecit.* — קִלְקֵל Pih. a קָלַל, *expolio, lævigo.* Ez. XXI. 21. τοῦ ἀναβράσαι ῥάβ-
e δον, ut virgam vel sagittam *exsilire faciat:* ubi Polychronius: ἀντὶ τοῦ, ῥίψαι βέλη, ταύτῃ γὰρ τῇ λέξει ἐχρήσατο ὁ 'Εβραῖος. De hac ῥαβδομαντείᾳ vide Grotium ad h. l. קִלְקֵל h. l. ex usu linguæ Arab. قلقل notat *commovit, concussit.* Lomeiero de Lustratt. Vett. pag. 10. seq. ἀναβράσαι respicere videtur agitationem et concussionem sagittarum in urna aut vasculo, unde eximebantur. f
Nam talis concussio eas quasi calefaciebat. — רִמֵּם, *vermifico.* Inc. Ex. XVI. 20. ἀνέβρασεν, *produxit* vermes, aut vermes in ea enati sunt. Habet hic ἀναβράζειν eandem significationem, quam ἐκζέω, quod vide infra. Sap. X. 19. ἐκ βάθους ἀβύσσου ἀνέβρασεν αὐτοὺς, ex profundis abyssi *eduxit* eos. Ita Bielius. Mallem: *imas profundi scatebras in eos emisit.* g

'ΑΝΑΒΡΑ'ΣΣΩ, *ferveo, effervesco, subsilio, exsilio.* מֶרְקָחָה, *conditura, pigmentum,* etiam *olla pigmenti, vas unguentarium.* Symm. Job. XLI. 22. ὡς ἀναβρασσομένην ἄρτυσιν, ut *ebulliens* condimentum. Sec. Cappellum in Crit. S. p. 836. ed. rec. legit מֶרְתָּחָה a רָתַח *fervere, fervefacere.* Sed admodum erravit Cappellus. Symmachus enim non una voce ἀναβρασ- h
σομένην expressit Hebr. מֶרְקָחָה, sed et altera ἄρτυσιν, et hæc quidem præcipua est, notat enim *condituram, condimentum.* Significatur autem voce Hebr. non simpliciter *condimentum* s. *unguentum,* sed *condimentum* et *unguentum in olla* vel *aheno fervens* et *bulliens,* ut eam exposuerunt Aben-Esra et alii, quos laudat Buxtorfius in Anti-Critica i
pag. 705. Hieronymus: *sicut unguenta, cum bulliunt,* cum quibus h. l. eleganter comparatur ab auctore Jobi *mare æstuans.* — רָקַד, *subsilio.* Nah. III. 2. ἅρματος ἀναβράσσοντος, currus *subsilientis.* Ita Bielius transtulit. Sed rectius vertitur *currus ferventis,* ut in Vulgato legitur. Fervent enim currus rotæ, quando cum impetu feruntur. רָקַד k
autem de *omni celeri motu* dicitur. Adde Aristoph. Acharn. 1004. Schol., Eustath. ad Iliad. p. 1429. 49.

'ΑΝΑΓΑΓΩ'ΤΕΡΟΝ, *insolentius.* 2 Macc. XII. 14. ἀναγαγώτερον ἐχρήσαντο, *insolentius agebant.* Est com-

a paratīvus ab ἀνάγωγος, qui ab Hesychio ὑβριστὴς, *superbus, insolens*, explicatur. Gloss. Vett. Petulantia, ἀναγωγία, προπέτεια. Confer Suiceri Thes. Eccles. T. I. p. 254. Ita Bielius. Sed delendus est hic articulus, nam loco laudato legitur ἀναγωγότερον, quod vide infra.

'ΑΝΑΓΓΕ'ΛΛΩ, *annuncio, indico, expono, enarro*. — אַחֲוָה, *indicatio*.
b Job. XIII. 17. ἀναγγελῶ. Legerunt fortasse אֲחַוֶּה. — *אַחֲוָיַת Chald. *indicatio, interpretatio*. Dan. V. 13. ἀναγγέλλων κρατούμενα. Ita transtulit interpres, quia participium præcesserat. — *אֲמַר Chald. *dico, loquor*. Dan. II. 4. ἀνάγγειλον τὸ ἐνύπνιόν σου sec. Chis. — אָמַר, *dico, loquor*. Gen. XLVIII. 1. Job. VIII. 10. Ps. CI. 24. — *גוּר, *peregrinor*.
c Ies. XXXIII. 14. ἀναγγελεῖ. Legerunt יַגִּיד cum *Daleth*. — דִּבֶּר Pih. *edico, alloquor*. Jos. IV. 10. — הִבִּיעַ Hiph. a נָבַע, *eructo, loquor*. Prov. XV. 2. — הִגִּיד Hiph. a נָגַד, *annuncio, indico*. Gen. III. 11. τίς ἀνήγγειλέ σοι, ὅτι γυμνὸς εἶ; quis tibi indicavit, te nudum esse? Gen. IX. 22. sec. Vat. ἀνήγγειλε, ubi Compl. habet ἀπήγγειλε. Eadem varietas
d lectionis reperitur quoque ib. XXIV. 28. XXXVII. 14. et 1 Sam. XIV. 9. ubi הִגִּידְנוּ legerunt. Dan. II. 2. τοῦ ἀναγγεῖλαι τῷ βασιλεῖ τὸ ἐνύπνιον, ut *exponerent* regi somnium. Dan. IX. 23. ἐγὼ ἦλθον ἀναγγεῖλαί σοι, ego veni, ut tibi *interpreter*. — הִגִּיעַ Hiph. a נָגַע, *pertingere facio*. 1 Sam. XIV. 9. ἀπόστητε ἐκεῖ, ἕως ἀναγγείλωμεν ὑμῖν. Libere verterunt
e hoc sensu: *usquedum redeuntes ad vos nuncium afferamus vobis*. — הוֹדִיעַ Hiph. a יָדַע, *scire facio*. Deut. VIII. 3. XII. 4. 5. — הוֹדַע, Chald. Aphel. idem. Dan. II. 9. ἐὰν δὲ τὸ ἐνύπνιον μὴ ἀναγγείλητέ μοι, quod si somnium mihi non *indicaveritis*. Ib. v. 25. ὅστις τὸ σύγκριμα τῷ βασιλεῖ ἀναγγελεῖ, qui posset somnii *interpretationem dare*. Ibid. v. 26. — הוֹרָה Hiph. a יָרָה, *doceo*. f
Deut. XXIV. 8. Job. XXVII. 11. Ies. II. 3. et XXVIII. 9. — הֵשִׁיב Hiph. a שׁוּב *redire facio*, item *respondeo*. Deut. I. 22. ἀναγγειλάτωσαν ἡμῖν ἀπόκρισιν, *reddant* nobis responsionem. — הֵשִׁיב דָּבָר. *redire facio verbum*, h. e. *respondeo*. Gen. XXXVII. 13. — הִשְׁמִיעַ Hiph. *audire facio* a שָׁמַע. Ies. XLIII. 9. Jer. IV. 16. XLVI. 14. XLVIII. g
4. Am. III. 9. IV. 5. — הַשְׁמָעוּת, *auditio*. Ez. XXIV. 26. — חִוָּה Pih. *indico*. Job. XV. 17. XXXII. 6. 10. Ps. XVIII. 2. νὺξ νυκτὶ ἀναγγέλλει γνῶσιν, quælibet nox hanc Dei notitiam loquitur. — הַחֲוֵי : חַוִּי Chald. Pah. et Aphel. Dan. II. 4. 9. 24. 27. III. 33. V. 13. 16. — *חָזָה, *video*. Ies. XXX. 10. ἀναγγέλλετε ἡμῖν ἑτέραν πλάνησιν, ubi vulgo putant h
eos loco חָזָה legisse חִוָּה, sed mihi secus videtur. Potius חָזָה *videre seu visione edoceri* est h. l. i. q. נִבָּא et דִּבֵּר, ut series orationis docet. — *חָיָה, *vivo*. Ies. XXXVIII. 16. περὶ αὐτῆς ἀνηγγέλη σοι. Forte scripserunt ἀναγγελοῦσι, *de hac re narrabunt*, gloriam tuam pervulgando et celebrando. Quidquid statuatur, tamen hoc certum est, eos חָיָה et i
חִוָּה h. l. permutasse. — יָעַץ, *consulo, oraculis edoceo*. Ies. XLI. 28. ἀπὸ τῶν εἰδώλων αὐτῶν οὐκ ἦν ὁ ἀναγγέλλων, nullum idolorum ipsorum illis *responsa dat*. — מִלֵּל Pihel, *dico*. Gen. XXI. 7. — *נֶעֱצַב Niph. ab עָצַב, *dolore afficior*. Inc. 1 Sam. XX. 3. ὅπως μὴ ἀναγγείλῃ τῷ Δαυίδ. Non aliam lectionem, sed sensum sequutus est, ac paulo liberius ver-

a tit. — סִפֵּר Pih. *narro.* Aqu. Psalm.
II. 7. LXX Job. XV. 17. Ies. LII.
15. Jer. LI. 10. ἀναγγείλωμεν εἰς Σιὼν
τὰ ἔργα κ. τ. λ. *celebremus* Sione,
quæ Jova Deus noster fecit. —
עָלָה, *ascendo.* Ies. LIII. 2. ἀνηγγεί-
λαμεν ὡς παιδίον ἐναντίον αὐτοῦ. Cor-
ruptam hanc lectionem secuti sunt
Patres, qui dicuntur, Latini. Lud.
Cappellus in Notis Criticis in V. T.
b p. 22. suspicatur, LXX vel legisse
in suis codd. וַנְּגַל pro וַיַּעַל, h. e.
revelavimus, vel eos scripsisse ἀνε-
τείλατο juxta Hebr., quod postea
mutatum sit in ἀνετείλαμεν calami
seu librarii lapsu, unde postea rur-
sus factum sit ἀνηγγείλαμεν. Sed
verum vidit Segaar in Animadverss.
ad Danielem e Cod. Chisiano pag.
29. qui recte statuit, LXX scripsis-
c se ἀνέτειλε μὲν, unde facile ἀνετείλα-
μεν, et quoque ἀνηγγείλαμεν oriri
potuit. Semlerus conjicit, olim in
LXX lectum fuisse ἀνέβησαν μὲν,
quam lectionem sequitur quoque
Eusebius. Vriemoet denique in
Obss. ad Dicta Classica V. T. P. II.
p. 102. statuit, LXX respexisse ad
usum illum v. עָלָה, quo occurrit
de *hominibus, qui re prospera cres-*
d *cunt et maxime florent.* Ita quoque
Jonathan. — צָמַח, *germino.* Ies.
XLII. 9. πρὸ τοῦ ἀναγγεῖλαι ἐδηλώθη
ὑμῖν. Ita Vatic. ac Rupefucaldinus.
Sed hic quoque loco ἀναγγεῖλαι re-
ponendum erit ἀνατεῖλαι, quod
Alex. dedit, ac apud Symm. legitur.
Confer Grabii Diss. de Vitiis LXX
Intt. etc. p. 38. — קָרָא, *voco,* item
lego. Jer. XXXVI. 18. ἀπὸ στόματος
e αὐτοῦ ἀνήγγειλέ μοι, ex ore ejus an-
nunciavit mihi. Qui nempe alicui
prælegit aliquid, is eum certiorem
facit de aliqua re. — רָאָה, *video.*
Ies. XXX. 10. μὴ ἀναγγέλλετε ἡμῖν,
nolite *vaticinari* aut *edere oracula*
nobis. Est enim רָאָה æque ac
חָזָה verbum de prophetis edenti-
bus oracula, quæ visione accepe-
rant, proprium. Sir. XIX. 26. βῆ-
μα ἀνθρώπου ἀναγγέλλει τὰ περὶ αὐτοῦ, e f
gressu seu incessu hominis animi ejus
indoles dijudicari potest. Hesych.
Ἀναγγέλλει, κηρύσσει, λέγει.

ἈΝΑΓΙΝΏΣΚΩ, *lego.* גָּלָה, *revelo.*
Jer. XXXII. 11. ἔλαβε τὸ βιβλίον τῆς
κτήσεως τὸ ἀνεγνωσμένον. Vitiosum et
corruptum h. l. esse vocabulum ἀν-
εγνωσμένον ejusque loco ἀνεῳγμένον
rescribendum esse, ut magis re-
spondeat Hebr. הַגָּלוּי, ingeniose g
judicavit Cappellus in Notis Cri-
ticis ad h. l. quem secutus quoque
est Semlerus in Epistola Critica p.
38. Non tamen animadvertit, LXX
sensum h. l. liberius quidem nec
tamen male expressisse. Exem-
plum enim instrumenti apertum
legere ac emtionis conditiones cog-
noscere cupientibus destinatum
erat, et τὸ ἀνεγνωσμένον h. l. non tam h
significat, *quod legitur* sive *legeba-*
tur, quam, *quod legi et inspici pote-*
rat. Confirmatur præterea lectio
recepta Vers. Arab. et Cod. Syr.
Hex. Confer etiam v. 14. — *מִסְפָּר,
numerus. Job. XXXI. 36. ubi
Trommio legisse videntur מְסַפֵּר
part. Pih. Sed nihil certi de hoc lo-
co, ubi omnia sunt confusa, statui
potest. — קִטֵּר Pih. *adoleo.* Am. i
IV. 5. ἀνέγνωσαν ἔξω νόμον. Legisse
videntur וְקָרְאוּ loco וְקַטֵּר *et*
adole. — קָרָא, *voco,* item *lego.*
Theod. Jer. II. 1. LXX Ex.
XXIV. 7. ἀνέγνω εἰς τὰ ὦτα τοῦ λαοῦ,
coll. Jos. VIII. 35. pro quo etiam
ἐν ὠσὶ legitur 2 Reg. XXIII. 2. 2
Paral. XXXIV. 30. Jer. XXXVI.
6. Cum accusativo construitur Deut.
XXXI. 11. Jer. LI. 61. 63. et cum k
præpositione ἐν Deut. XVII. 19.
Neh. VIII. 5. ac Jer. XXXVI. 14.
— *קְרָא Chald. idem. Esdr. IV.
23. Dan. V. 7. 8. 16. 18. etc. Orat.
Manass. v. 11. ἡμάρτηκα, Κύριε, καὶ
τὰς ἀνομίας μου ἀναγινώσκω, peccavi,

a O Deus, et peccata mea *confiteor.* Hesych. ἀναγινώσκω, ἀναγνωρίζω.

'ΑΝΑΓΚΑ'ΖΩ, *cogo.* *קִדֵּשׁ, *sanctifico.* 1 Sam. VII. 1. τὸν 'Ελεάζαρ ἠνάγκασαν φυλάσσειν τὴν κιβωτὸν διαθήκης κυρίου. Quod si lectio ἠνάγκασαν, quam solus codex Alex. exhibet, est vera, nec reponendum ἡγίασαν, quod reliqui libri habent, auctor hujus versionis e conjectura ita
b transtulit, nam periculosum erat asservare ac custodire arcam fœderis, ut ex historia sacra V. T. satis constat. Adde Judith. VIII. 26. 3 Esdr. III. 24. 1 Macc. II. 25.

'ΑΝΑΓΚΑ'ΖΩΝ, *cogens, coactor.* שֹׁטֵר, *moderator, præfectus.* Prov. VI. 7. μηδὲ τὸν ἀναγκάζοντα ἔχων. Aqu. et Theod. habent ἐκβιαστήν. Utraque appellatio non male *magi-*
c *stratibus* convenit, etsi etiam *præceptori* cuivis possit competere, unde et Hieron. *præceptorem* reddidit.

'ΑΝΑΓΚΑΙ͂ΟΣ, *necessarius.* Sap. XVI. 3. ἀναγκαία ὄρεξις, necessaria concupiscentia, h. e. cibus concupitus et necessarius. 2 Macc. IV. 23. et IX. 21. ἀναγκαῖον ἡγησάμην, necessarium duxi.

d 'ΑΝΑΓΚΑΙΟ'ΤΑΤΟΣ, *summe necessarius.* Prolog. Sirac. ἀναγκαιότατον ἐθέμην, admodum necessarium esse duxi.

'ΑΝΑΓΚΑΣΜΟ'Σ, *coactio.* גָּזֵל, *rapina.* Inc. Lev. VI. 2. Vulg. bene: *vel vi aliquid extorserit.*

'ΑΝΑ'ΓΚΗ, *necessitas, angustia, afflictio, calamitas, coactio, vinculum.* זַעֲוָה, *commotio, inquieta divagatio.*
e Jer. XV. 4. παραδώσω αὐτοὺς εἰς ἀνάγκας κ. τ. λ. efficiam, ut ab aliis gentibus affligantur. Libere verterunt, aut tribuerunt voci זוע notionem *vexandi,* quam Hab. II. 7. habere nonnullis videtur. — יַד עָמֵל, *manus molesti.* Job. XX. 22. πᾶσα δὲ ἀνάγκη ἐπ' αὐτὸν ἐπελεύσεται. Loco עָמֵל legit sine dubio עָמָל, quod *molestiam, ærumnam, miseriam* notat. — לַעֲנָה, *absinthium.* Jer. f
IX. 14. ἐγὼ ψωμίζω αὐτοὺς ἀνάγκας, ego cibabo eos angustiis. Scilicet *absinthium* haud raro metaphorice *pœnas* ac *supplicia* notat. Conf. Glassii Philol. S. pag. 1108. ed. rec. — מָצוֹק *angustia, miseria, calamitas.* Ps. CXVIII. 142. θλίψεις καὶ ἀνάγκαι εὕροσάν με. — מְצוּקָה idem. Ps. XXIV. 18. CVI. 6. 13. 28. Soph. I. 16. ἡμέρα θλίψεως καὶ g
ἀνάγκης, dies afflictionis ac summæ miseriæ. — צַר, *angustia.* Job. VII. 11. λαλήσω ἐν ἀνάγκῃ ὢν τοῦ πνεύματός μου, loquar in angustia animi mei. Ib. XV. 24. ἀνάγκη δὲ καὶ θλίψις αὐτὸν καθέξει. Ib. XXXVI. 19. — צָרָה, idem. Job. V. 19. XXVII. 9. ἐπελθούσης αὐτῷ ἀνάγκης, cum venerit super eum angustia. Ps. XXX. 9. Prov. XVII. 18. — *קָשֶׁה, h
durus. Job. XXX. 25. Confer supra s. v. ἀδύνατος. Ep. Jer. v. 32. ἐν ἀνάγκῃ ἄνθρωπον ὄντα, hominem in angustia constitutum. Cf. Drusii Quæstt. Hebr. Lib. III. qu. 78. ac Lex. N. T. s. h. v. Sap. XVII. 17. et XIX. 4. εἷλκε γὰρ αὐτοὺς ἡ ἀξία ἐπὶ τοῦτο τὸ πέρας ἀνάγκη, traxit enim eos ad ejusmodi interitum *inevitabile,* quo se dignos reddiderant, i
fatum. Lat. *dura necessitas. Trahunt sua quemque fata.* 2 Macc. VI. 7. ἤγοντο δὲ μετὰ πικρᾶς ἀνάγκης, ducebantur autem cum acerba *vi.* 2 Macc. XV. 2. τῶν δὲ κατ' ἀνάγκην συνεπομένων αὐτῷ, cum autem illi *vi* coacti eum sequerentur. 3 Macc. IV. 9. κατήχθησαν δὲ θηρίων τρόπον ἀγόμενοι σιδηροδέσμοις ἀνάγκαις, deducebantur autem ferarum ad in- k
star abrepti ferreis *vinculis.* Inde ἀναγκαῖον aliquando idem ac δεσμωτήριον. Vide Hesychium ac Harpocrationem s. v. ἀναγκαῖον. 4 Macc. V. 37. ἀνάγκαι, *tormenta.* Ibid. V. 19. Cæterum de hujus vocabuli vi vid. Dorville ad Chariton. Aphr.

a Lib. VIII. c. 2. ed. Beckii et Lex. N. T. s. h. v.

'ΑΝΗ'Ρ 'ΕΝ 'ΑΝΑ'ΓΚΑΙΣ, scil. ὢν, *vir qui est in angustiis, admodum afflictus, miser.* אֶבְיוֹן, *egenus, miser, afflictus.* Job. XXX. 25. ἐστέναξα ἰδὼν ἄνδρα ἐν ἀνάγκαις (scil. ὄντα. Conf. Job. XXXVI. 19.), ingemiscebam videns hominem, qui erat in angustiis.

b 'ΕΝ 'ΑΝΑ'ΓΚΑΙΣ 'ΩΝ, *in necessitate existens,* aut *in angustiis constitutus.* אִישׁ מָצוֹק, *vir angustiæ seu angustiatus.* 1 Sam. XXII. 2.

'ΑΝΑ'ΓΚΗ 'ΕΧΕΙ, *dura ac fatalis necessitas tenet aliquem.* הִצְעִיד Hiph. *incedere facio, adigo.* Job. XVIII. 15. σχοίη δὲ αὐτὸν ἀνάγκη αἰτίᾳ βασιλικῇ. Ita Bielius Trommium secutus. Sed uterque erravit, ex mea
c certe sententia. Pertinet potius hæc formula ad Hebr. בַּלָּהוֹת *terrores,* et ἀνάγκη h. l. de *fatali moriendi necessitate* secundum seriem orationis explicandum erit.

'ΑΝΑ'ΓΛΥΦΑ, *sculpturæ.* Græci appellant ita scyphos ac pocula variis imaginibus ac signis, seu prominentibus cælaturis aspera. פְּטוּרִים, *aperturæ.* Symm. 1 Reg.
d VI. 18. פְּטוּרֵי צִצִּים *aperturæ florum* sunt *flores primum se aperientes.* Ita Bielius. Sed dubito, an recte. Mihi enim vox ἀνάγλυφα potius ad מִקְלַעַת *sculptura* referenda videtur.

'ΑΝΑΓΝΕΙ'Α, *impuritas, impietas, scelus.* 2 Macc. IV. 13. διὰ τοῦ ἀσεβοῦς — ὑπερβάλλουσαν ἀναγνίαν, propter impii summam flagitiositatem et
e impietatem. Adjectivum ἄναγνος legitur apud Æschyl. Choëph. 986. et Lycophr. Alex. 162.

'ΑΝΑΓΝΩΡΙ'ΖΟΜΑΙ, *notus fio, agnoscor.* הִתְוַדַּע Hithp. a יָדַע, *notum facio me ipsum, agnoscendum me præbeo.* Gen. XLV. 1. ἡνίκα ἀνεγνωρίζετο τοῖς ἀδελφοῖς αὐτοῦ, cum se fratribus suis *notum faceret.*

*'ΑΝΑΓΝΩΣΙ'Α. Legitur hæc vox a Bielio omissa Job. XXXV. f
16. sec. Ald. sed ibi loco ἐν ἀναγνωσίᾳ sine dubio reponendum est ἐν ἀγνωσίᾳ, quod reliqui libri habent.

'ΑΝΑ'ΓΝΩΣΙΣ, *lectio, prælectio.* מִקְרָא idem. Neh. VIII. 10. (8.). 3 Esdr. IX. 49. ubi notat *id quod prælegitur.*

'ΑΝΑΓΝΩ'ΣΤΗΣ, *lector, prælector.* 3 Esdr. VIII. 9. 10. 21. ἀναγνώστης τοῦ νόμου, Hebr. סֹפֵר. Esdr. VII. g
11. 12. 21. Ib. IX. 39. 42.

*'ΑΝΑΓΟΥΓΓΑΥ'Α. הֵנַע וְעִוָּה. Ies. XXXVII. 13. Cave putes, LXX has voces Hebraicas perperam junxisse, nam, ut recte monuit Doederleinius, vera lectio sine dubio est 'Ανὰ καὶ Γαύα, quæ non tantum textui Hebraico conformis, sed et in Cod. Norimbergensi ac editt. antiquis, v. c. Ald. Münsteri, ac h
versione Arabica e Græco facta conservata est.

'ΑΝΑΓΡΑΦΗ', *rescriptio, perscriptio, scripta relatio.* 2 Macc. II. 13. ἐν ταῖς ἀναγραφαῖς, ubi ἀναγραφαὶ opponuntur τοῖς ὑπομνηματισμοῖς, *commentariis publicis.* Sunt ergo *scriptæ relationes privatæ.* Adde Polyb. XII. 11. 4.

'ΑΝΑΓΡΑ'ΦΩ, *perscribo, in acta* i
refero, literis consigno. סָפַר *scribo, enarro.* Ps. XXI. 31. ubi τῷ יְסֻפַּר *narrabitur* in Symm. reliquiis respondent verba: ἀναγραφήσεται ἐν βιβλίῳ. 2 Macc. IV. 19. τοὺς ἐν 'Ιεροσολύμοις 'Αντιοχεῖς ἀναγράψαι. Polyb. XII. 11. 5. De *inscriptione sepulcrali* usurpatum legitur 4 Macc. XVII. 8.

'ΑΝΑ'ΓΩ, *sursum duco, eveho,* k
elevo, sustollo, educo, reduco, offero, duco, et 'ΑΝΑ'ΓΟΜΑΙ, *proficiscor, deferor.* — נָגַר *rumino,* quasi *cibum retraho,* ex usu l. Arab. جَرَّ et Syr. ܓܪ *attraxit, retraxit.* Lev. XI. 7.

a οὐκ ἀνάγει μηρυκισμόν. — הֵבִיא Hiph. a בּוֹא, *venire facio.* Gen. XXXII. 34. et 37. ubi cum ἄγειν in codd. permutatur. Num. XX. 4. 2 Reg. X. 26. et XXIII. 8. ubi pro ἀνάγειν in aliis libris ἀναφέρειν, in aliis vero ἐξάγειν legitur. Ez. XXXII. 9. — *הִגִּיד Hiph. a נָגַד *annuntio.* Inc. Ex. XVI. 2. ubi vox ἀνήγαγον nonnullis in ἀνήγγειλαν mutanda vide-
b tur, qua tamen conjectura non opus est, modo ἀνάγειν in notione *deferendi* accipiatur. — הוֹבִיל Hiph. a יָבַל *affero.* Jer. XXXI. 9. ἐν παρακλήσει ἀνάξω αὐτούς: ubi ἀνάγειν rectius per *reducere* vertitur. — הוֹצִיא Hiph. a יָצָא, *educo.* 2 Par. VI. 5. Jer. VII. 21. — הֶעֱלָה Hiph. *sursum veho,* etiam *educo.* Gen. L. 24. Exod. X. 14. ubi tamen activo
c עָלָה respondet, quod hujus versionis auctor in notione hiphilica accepit. Lev. XI. 3. 4. 5. 6. ἀνάγειν μηρυκισμόν. Jud. II. 1. cum ἀναβιβάζειν in codd. permutatur, coll. VI. 8. 1 Reg. III. 15. ἀνήγαγεν ὁλοκαυτώσεις, *obtulit* holocausta. Confer Elsnerum ad Act. VII. 41. p. 393. ac Raphelii Annotationes ex Herodoto ad eundem locum p. 348.
d 1 Sam. II. 6. κατάγει εἰς ᾅδου καὶ ἀνάγει, ducit in infernum et *reducit.* 2 Reg. II. 1. ἐν τῷ ἀνάγειν κύριον ἐν συσσεισμῷ τὸν Ἠλιοῦ ὡς εἰς οὐρανὸν, cum *elevaret* Dominus in turbine Eliam usque in cœlum. 2 Paral. VIII. 8. ἀνήγαγεν αὐτοὺς εἰς φόρον, *fecit* illos tributarios. Psalm. XXIX. 3. ἀνήγαγες ἐξ ᾅδου τὴν ψυχήν μου, *eduxisti* ex inferno animam meam. Vide et
e Psalm. XXXIX. 2. LXX. 22. Ps. CI. 25. μὴ ἀναγάγῃς με ἐν ἡμίσει ἡμερῶν, ne *auferas* me in dimidio dierum; ubi nonnullis translatio desumta esse videtur a piscibus, qui hamo ex aqua extrahuntur et tolluntur, coll. Ez. XXXII. 1. ac Coh. IX. 12. Psalm. CXXXIV. 7. ἀνάγων νεφέλας ἐξ ἐσχάτου τῆς γῆς, qui *sustollit* nubes ex extremo terræ, coll. Jer. LI. 16. Jer. XXX. 17. ἀνάγειν *obducere, inducere* notat. — הֵשִׁיב Hiph. a שׁוּב, *redire facio.* Gen. XLII. 37. Jer. XXXIV. 12. — יָגַע *laboro,* in Pihel *defatigo.* Jos. VII. 13. μὴ ἀναγάγῃς ἐκεῖ τὸν λαὸν ἅπαντα, ne educas omnem populum, scil. ad hanc expeditionem suscipiendam: ubi sensum expresserunt, nam in textu Hebraico legitur: ne fatiges omnem populum, sc. in hac expeditione suscipienda. In nonnullis libris h. l. pro ἀνάγειν legitur ἐξάγειν, sensu minime diverso. — נָהַג, *duco, deduco.* Psalm. LXXVII. 57. ἀνήγαγεν αὐτοὺς ὡσεὶ ποίμνιον ἐν ἐρήμῳ, duxit illos tanquam gregem in deserto. Hesych. Ἀνάγεται, ὁδηγεῖται. Sap. VI. 20. ἐπιθυμία σοφίας ἀνάγει ἐπὶ βασιλείαν, concupiscentia sapientiæ ad summum honoris ac felicitatis gradum *perducit.* Ibid. XVI. 13. κατάγεις εἰς πύλας ᾅδου καὶ ἀνάγεις. 2 Macc. V. 9. πρὸς Λακεδαιμονίους ἀναχθεὶς, ad Lacedæmonios *profectus.* Sic apud Æl. V. H. I. 15. εἰς Λιβύην ἀπὸ τῆς Σικελίας ἀνάγεσθαι, e Sicilia proficisci in Libyam. 2 Macc. VI. 10. δύο γυναῖκες ἀνήχθησαν περιτετμηκυῖαι τὰ τέκνα αὐτῶν, duæ mulieres *delatæ sunt,* quod liberos suos circumciderint.

ἈΝΑΓΩΓΟ'Σ, *dissolutus, remissus, qui est sine disciplina, petulans, protervus.* Hesych. Ἀναγωγὸς, ὑβριστὴς, ὁ μὴ τῆς δεούσης ἀγωγῆς τετυχηκώς. Idem: Ἀναγωγοὺς, ἐκλελυμένους, h. e. juxta Guietum: *male educatos.* Gloss. Vett. *Petulantia,* ἀναγωγία, προπέτεια. Hinc

ἈΝΑΓΩΓΟ'ΤΕΡΟΝ, *petulantius, protervius, remissius.* 2 Macc. XII. 14. οἱ δὲ ἔνδον ἀναγωγότερον ἐχρῶντο, qui vero intus erant, petulantius vel protervius agebant. Ita Bielius. Mallem vertere: *contumacius,* nempe freti munitione urbis, quanquam ob sequentia etiam prior interpretatio locum habere potest. Sequitur

a enim: τὸν Ἰούδαν λοιδοροῦντες, καὶ προσέτι βλασφημοῦντες, καὶ λαλοῦντες, ἃ μὴ θέμις. Suidas: ἀναγαγώτερον, ἀμαρτητικώτερον, ἀναιδέστερον.

'ΑΝΑΔΕΙ'ΚΝΥΜΙ, *ostendo, designo, creo.* *הוֹדִיעַ, *notum facio.* Inc. et LXX Hab. III. 2. Scilicet verba ἐν τῷ παρεῖναι καιρὸν ἀναδειχθήσῃ non pertinent ad בְּרֹגֶז רַחֵם תִּזְכּוֹר, *in ira misericordiæ recordaberis*, ut
b Montf. existimasse videtur, sed ad antecedens בְּקֶרֶב שָׁנִים תּוֹדִיעַ, *in medio annorum notum fac*, ut adeo duæ versiones coaluerint. Sic omnia bene invicem cohærent. — *לָכַד, *capio, deprehendo.* Niph. נִלְכַּד, *deprehendor in delicto.* Jos. VII. 16. ἀνεδείχθη ἡ φυλὴ Ἰούδα, ubi æque ac v. 17. et 18. ἀναδείκνυμι est *denuntio, defero.* — *מִנָּה, *definio,*
c *assigno, præficio, constituo.* Dan. I. 11. sec. Chis. τῷ ἀναδειχθέντι ἀρχιευνούχῳ, ubi Theod. καθίστημι habet. 3 Esdr. I. 34. ἀνέδειξαν βασιλέα ἀντὶ Ἰωσίου, loco Josiæ *crearunt* regem, ubi in textu Hebr. 2 Chron. XXXVI. 1. est וַיַּמְלִיכֻ, et ibid. v. 43. Hebr. v. 9. הוֹכִינוּ בְּמַלְכוֹ. Ibid. II. 3. et VIII. 23. ubi Esdr. VII. 25. est Chald. מֶנִּי, *præfice,*
d quod LXX verterunt κατάστησον. 2 Macc. II. 8. IX. 15. ηὔχετο — τὴν ἁγίαν πόλιν — ἐλευθέραν ἀναδεῖξαι, h. e. ποιῆσαι, spondebat se civitatem sacram (quam solo æquare paraverat) liberam *redditurum* esse: quæ sunt ipsa verba Vulgati. Ibid. v. 23. ἀνέδειξε τὸν διαδεξάμενον, successorem *constituit.* 3 Macc. II. 14. templum dicitur ὁ ἐπὶ τῆς γῆς ἀναδε-
e δειγμένος τῷ ὀνόματι τῆς δόξης σου ἅγιος τόπος, ubi ἀναδεδειγμένος vel per *dictus*, vel per *consecratus* reddi potest. 2 Macc. X. 11. ἀνέδειξεν ἐπὶ τῶν πραγμάτων Λυσίαν, rebus *præfecit* Lysiam.

'ΑΝΑ'ΔΕΙΞΙΣ, *ostensio, demonstratio, designatio.* Sir. XLIII. 7. ubi luna dicitur ἀνάδειξις χρόνου, *ostensio temporis*, ut Vulgatus transtulit, h. e. *indicium temporum.* f

'ΑΝΑΔΕΝΔΡΑ'Σ, *arbustum*, item *vitis arbustiva*, h. e. *sursum scandens in arborem.* — עָנָף, *ramus.* Psalm. LXXIX. 11. αἱ ἀναδενδράδες αὐτῆς. — פּוֹרָה, *ramus.* Ez. XVII. 6. ἐξέτεινε τὴν ἀναδενδράδα αὐτῆς.

'ΑΝΑΔΕ'ΧΟΜΑΙ, *suscipio, recipio, excipio*, item *suscipio* aut *recipio in me*, h. e. *polliceor, me præstiturum.* *עָלַי, *super.* Psalm. LV. 3. ubi עָלַי, g
quod in hac orationis serie notat: *mihi incumbit officium*, seu *meum est*, sc. solvere vota mea, Symmachus exprimere voluit voce ἀναδέχομαι, h. e. *recipio* aut *suscipio in me vota mea.* — *עָרַב, *spondeo.* Symm. Ps. CXVIII. 122. Ἀναδέχομαι ibi est *suscipio, recipio in fidem meam.* 2 Macc. VI. 19. τὸν μετὰ μύσους βίον ἀναδεξάμενος, vitam cum odio con- h
junctam *eligens.* Ibid. VIII. 36. ὁ τοῖς Ῥωμαίοις ἀναδεξάμενος φόρον, qui Romanis *promiserat* tributum. Phav. ἀναδέχομαι, τὸ ἐπ' ἐμοὶ δέχομαι.

'ΑΝΑΔΙ'ΔΩΜΙ, *reddo, rependo*, etiam *emitto, produco*, ac intransitive, *enascor, orior, repullulo, regermino.* Sir. I. 20. ὕστερον αὐτῷ ἀναδώσει εὐφροσύνη, tandem ipsi repullulabit, h. e. quasi de terra exorie- i
tur et germinabit, lætitia, ubi ἀναδίδωμι est i. q. ἀναβλαστάνω, vel ἀναθάλλω v. 18. Vulgatus habet *redditio*, ut adeo ἀνάδοσις legisse videatur. Phav. ἀναδίδωμι, ἀνίσχω, ἀναβλαστάνω, ἀνίημι, ἐκφύω, καὶ ἀναδίδωσιν, ἀντὶ τοῦ ἀναβλαστάνει, ἀναπέμπει.

'ΑΝΑ'ΔΥΣΙΣ, *emersio*, v. c. ex aqua. Sap. XIX. 7. ξηρᾶς ἀνάδυσις γῆς ἐθεωρήθη, aridæ emersio terræ k
conspecta est.

'ΑΝΑΔΥ'Ω et 'ΑΝΑΔΥ'ΟΜΑΙ, *emergo, prodeo*, etiam *retrocedo, pedem refero, secedo.* *בּוֹא, *venio.* Inc. Hab. III. 16. ἀνέδυ τρόμος εἰς τὰ ὀστᾶ μου, *subiit* tremor in ossa mea: ubi pro ἀνέδυ LXX habent εἰσῆλθε,

a — *שָׁקַע, *submergor.* Jer. LI. (XXVIII.) 59. (seu 64.) ubi pro תִּשְׁקַע בָּבֶל, *Babylon in profunda descendet* sive *demergetur,* in libris nonnullis, nescio quibus, legitur ἀναδύσεται Βαβυλὼν, *emerget* sive ex alia h. v. significatione *recedet Babylon.* Kreyssigius in Symbolis P. III. p. 4. pro ἀναδύσεται auctoritate Vatic. et Alex. scribendum judicat
b καταδύσεται, id quod etiam declarat corrupta Ald. lectio καταλύσεται, in qua pariter, atque Jer. XLV. (Hebr. XXXVIII.) 22. (ubi pro καταλύσουσι in versionis Alexandrinæ textu καταδύσουσι reponi oportere, Bosius in Prolegg. ad Vers. Alex. cap. III. verissime existimavit,) literas Δ et Λ librariorum negligentia esse permutatas, statim in oculos incurrit.
c Conf. Trilleri Obss. Critt. in Varr. Grr. et Latt. Auctores p. 336. seq. atque Piersoni Verisimilia p. 231. seq. qui plura dabunt hujus erroris exempla. Hesych. 'Αναδύομαι, φεύγω, ἀνανεύω, ὑποχωρῶ.

'ΑΝΑΖΕΥ'ΓΝΥΜΙ, *moveo, removeo, cedo, recedo, revertor, castra moveo, proficiscor,* ut metaphora sumta sit ab equis, qui, quando iter paratur,
d currui jungi solent. נָסַע, *proficiscor.* Ex. XIV. 15. ἀναζευξάτωσαν, proficiscantur, seu castra moveant. Ibid. XIV. 33. 37. Adde Inc. Num. II. 9. 16. 33. Judith. VII. 1. 6. αὐτὸς ἀνέζευξεν εἰς τὸν λαὸν αὐτοῦ, ipse *rediit* in patriam suam, coll. XVI. 19. ἀνέζευξεν ἕκαστος εἰς τὴν κληρονομίαν αὐτοῦ, *revertebatur* unusquisque domum suam. 3 Esdr.
e II. 30. respondet Chald. אֲזַל, *abiit,* Esdr. IV. 23. Ibid. VIII. 62. ἀναζεύξαντες ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ, ubi Syrus habet ܐܬܦܢܝܘ, a ܦܢܐ, *profectus est, migravit.* Matth. XIX. 1. 1 Macc. XII. 32. ἀναζεύξας ἦλθεν εἰς Δαμασκὸν, *revertens* veniebat Damascum. Hesych. ἀναζεύξας, ὑποστρέψας, ἐκ μεταφορᾶς ἁρμάτων. 2 Macc. V. 11. 4 Macc. IV. 22. ἐπ' αὐτοὺς ἀνέζευξεν, contra eos *expeditionem suscepit.* Adde Xenoph. Hist. Gr. III. 1. 8. ἀναζευγνύναι στόλον, *iter parare,* et Cyrop. VIII. 5. 1. οὕτω δὴ ἀνέζευγνυ. Philostrat. de Vit. Soph. Lib. I. p. 514.

'ΑΝΑΖΕ'Ω, *ferveo, ebullio.* הִרְתִּיחַ Hithp. a רָתַח, *fervefacio, ebullire facio.* Job. XLI. 23. ἀναζεῖ τὴν ἄβυσσον, ὥσπερ χαλκεῖον, *effervescere facit* profundum, sicuti ollam. 'Αναζεῖ enim h. l. habere notionem hiphili- f cam dubio caret. Aqu. habet καχλάζει. — פָּרַח, *effloreo.* Ex. IX. 9. φλυκτίδες ἀναζέουσαι, pustulæ *efflorescentes.* 2 Macc. IX. 9. ὥστε καὶ ἐκ τοῦ σώματος αὐτοῦ σκώληκας ἀναζεῖν, ita ut etiam ex corpore ejus vermes *scaturirent* aut *enascerentur.*

'ΑΝΑΖΗΤΕ'Ω, *requiro, inquiro, studiose quæro.* — בִּקֵּשׁ Pih. Job. X. 6. ὅτι ἀνεζήτησας τὴν ἀνομίαν μου, h ut *inquiras* (h. e. *punias*) in meam iniquitatem. — דָּרַשׁ, *quæro, requiro.* Job. III. 4. μὴ ἀναζητήσαι αὐτὴν ὁ Κύριος ἄνωθεν, non *curet* eam Deus desuper. 2 Reg. I. 2. ubi ἀναζητεῖν Symmachi æque ac ἐπιζητεῖν apud LXX est *consulere,* et speciatim de oraculis adhibetur. Compl. habet ibi ἐπερωτῆσαι, et Symmachus ex altera, ut videtur, editione πυθέσθαι. i 2 Macc. XIII. 21. ἀνεζητήθη δὲ καὶ κατελείφθη, *requisitus* seu *studiose quæsitus est* autem, et comprehensus.

'ΑΝΑΖΥΓΗ', *expeditio, iter, castrorum motio.* מַסָּע, *profectio.* Ex. XL. 35. ἐν πάσαις ταῖς ἀναζυγαῖς αὐτῶν, in omnibus *itineribus* eorum. Gloss. in Octat. 'Αναζυγαῖς, ἀναλύσεσιν, ἐπαναστροφαῖς. Suid. ἀναζυγαῖς, ἀναστροφαῖς, στρατοπεδείαις. Hesych. ἀναζυγαί, ἀναλύσεις, ἀναστροφαί. 2 Macc. IX. 2. ἀσχήμονα ἀναζυγὴν ποιήσασθαι, turpiter *redire.* Sermo autem ibi est de Antiocho, qui v. 1. dicitur ἀναλελυκὼς ἀκόσμως. Ibid. XIII. 26. τῆς ἀναζυγῆς ἐχώρησε, regis *reditus* contigit, ubi ἀναζυγὴ opponitur τῇ ἐφόδῳ.

'ΑΝΑΖΩ'ΝΝΥΜΙ et 'ΑΝΑΖΩΝΝΥ'Ω, *accingo.* חָגַר, idem. Jud.

a XVIII. 16. οἱ ἀνεζωσμένοι τὰ σκεύη τῆς παρατάξεως (sec. Vatic.) *instructi* armis, ubi reliqui libri habent περιεζωσμένοι. Prov. XXXI. 17. ἀναζωσαμένη ἰσχυρῶς τὴν ὀσφὺν αὐτῆς, *succingens* fortiter lumbos suos.

ἈΝΑΖΩΟ'Ω (perperam in Thesauro Bieliano legitur ἈΝΑΖΩ'Ω), proprie *reviviscere facio, sanitati restituo, reddo saluti:* metaphorice
b *restituo, incommodis miseriisque depulsis, in statum pristinum.* — חָיָה, *vivifico, reviviscere facio.* Aqu. et Symm. Hos. VI. 2. ἀναζωώσει ἡμᾶς, *reddet* nos *sanitati*, h. e. *fortunæ pristinæ.* Confer Fischeri Clavem p. 22. seq. Symm. Hab. III. 1. Aqu. Ps. XXIX. 4. ubi Hieronymus: *vivificasti me.* Symm. Psalm. CXVIII. 149.

c ἈΝΑΖΩΠΥΡΕ'Ω, *rursus et de novo inflo, exsuscito, resuscito, recreo,* it. *revivisco.* חָיָה, *vivo,* etiam *revivisco.* Gen. XLV. 27. ἀνεζωπύρησε (subaudiendum nonnullis videtur ἑαυτὸ) τὸ πνεῦμα Ἰακὼβ, *reviviscebat* spiritus Jacobi, h. e. νέος ἐκ γέροντος γέγονεν, interprete Chrysostomo Homil. 65. in Gen. Ita est quoque 1 Macc. XIII. 7. ἀνεζωπύρισε τὸ πνεῦμα τοῦ
d λαοῦ, *reviviscebat* spiritus populi, h. e. *refectus* ac *confirmatus est.* Gloss. in Octat. Cod. Fabric. Ἀνεζωπύρισεν, (scrib. Ἀνεζωπύρησεν.) ἀνεκτήσατο τὴν ψυχὴν καὶ ἀνεπαύσατο. Ita et in Gloss. Octat. Montfaucon. Bibl. Coislin. p. 491. ubi præterea additur: καὶ παρεμυθήθη. Gloss. in N. T. ab Albertio evulgatum p. 161. Ἀναζωπυρεῖν, ἀναφλέγειν. Hesych. ἀναζωπυρεῖν, ἀνε-
e γεῖραι. Idem: Ἀναζωπυρῆσαι, ἀναπνῶσαι, ἀνεγεῖραι, ζωῶσαι. Descendit autem verbum ex ἀνὰ et ζωπυρεῖν, *incendere, refocillare,* et hoc derivatur ἀπὸ τῆς ζωπύρας, quod *follem* vel *flabellum* significat, quibus fabri ignem exsufflant. Hesychius: Ζωπύρας, φυσητῆρας ζωτικὰς, ὅθεν οἱ χαλκευταὶ τὸ πῦρ ἐκφυσῶσιν. Sic enim ex Phavorino et Lex. Cyrilli MS. Brem. legendum pro ἐκφυσσῶ. Vi etymologiæ ergo ἀναζωπυρεῖν nihil f
aliud est quam *ignem pæne exstinctum flabello rursus et de novo inflare ac suscitare.* Confer Lex. N. T. s. h. v.

ἈΝΑΘΑ'ΛΛΩ, *refloresco, reviresco,* it. *florere* seu *reflorescere facio.* הִפְרִיחַ Hiph. a פָּרַח, *florere facio.* Ez. XVII. 24. ἀναθάλλων ξύλον ξηρὸν, *faciens, ut revirescat* arbor arida. — עָלַז, *exulto.* Psalm. g
XXVII. 10. (7.) ἀνέθαλεν ἡ σάρξ μου. Ita Theod. ac LXX. Scilicet ἀναθάλλειν h. l. metaphorice, quia de corde et animo sermo est, notat *iterum gaudere, hilaritatem animi recipere,* quam significationem ibidem quoque habet vox ἀνθεῖν apud Symmachum. Conf. Buxtorfii Anticrit. p. 621. — *פֶּרֶא, *onager.* Hos. VIII. 9. ubi pro פֶּרֶא בּוֹדֵד לוֹ h
אֶפְרַיִם, *onager solitarius sibi Ephraim,* Symm. habet: καὶ οὐκ ἀνέθαλλεν ἐν ἐμοὶ Ἐφραΐμ, legens sine dubio וְלֹא אֶפְרַח בִּי אֶפְרַיִם, hoc sensu: *nec per me beatus esse cupit Ephraim.* LXX autem transtulerunt: ἀνέθαλλε καθ᾽ ἑαυτὸν Ἐφραΐμ, idem legentes. Cappello legisse videntur פָּרָה, quem refutare conatus est Buxtorfius in Anticritica p. i
632. qui contra statuit, LXX פֶּרֶא accepisse ita, ut א sit loco ה positum, ac provocat ad Hos. XIII. 15. ubi ipsum verbum פָּרָה secundum interpretes in fine scribitur per א. — *שָׁלַף, *extraho, educo, stringo.* Aqu. Psalm. CXXVIII. 6. ἀνέθαλεν, *reviruit.* Sensum expressit. Flores enim et aliæ herbæ, quando crescunt et virent, flores et germina k
tanquam e vagina educere videntur. Hinc Symmacho potius quam Aquilæ hanc versionem tribuere ac vindicare mallem. Hieronymus: *quod statim, ut viruerit, exaruit.* Sap. IV. 4. κἂν γὰρ ἐν κλάδοις πρὸς καιρὸν

a ἀναθάλῃ, etsi enim in ramis ad tem-
pus germinaverit. Sir. I. 15. φόβος
κυρίου ἀναθάλλων εἰρήνην, ubi ἀναθάλ-
λων sensu bono copiose proferre no-
tat. Vulg. replens, h. e. plene afferens.
Ibid. XI. 22. ἀναθάλλει εὐλογίαν, ef-
ficit, ut efflorescat eorum prosperitas
seu felicitas. Habet enim ἀναθάλλειν
h. l. significationem Hiphîlicam.
Ibid. XLVI. 15. τὰ ὀστᾶ αὐτῶν ἀνα-
b θάλοι ἐκ τοῦ τόπου αὐτῶν, h. e. ut ip-
sorum virens semper et florida sit
memoria. Eadem formula loquendi
reperitur quoque ibid. XLIX. 11.
Ibid. L. 11. ὡς ἐλαία ἀναθάλλουσα
καρπούς.

'ΑΝΑ'ΘΕΜΑ. Vox hæc, ut ejus-
dem originis est atque ἀνάθημα (ab
ἀνατίθημι, sepono), ita etiam eandem
habet cum ea significationem, unde
c non solum haud raro permutata in-
vicem reperiuntur in codd. vett.
LXX Intt. (v. c. Lev. XXVII. 29.
Jud. XVI. 19.), Theodoreti (Confer
Baveri Glossarium Theodor. s. h.
v.) etc., sed etiam promiscue usur-
pata sunt a scriptoribus Græcis, ut
docuit Deylingius Obss. SS. P. II.
n. 42. Significat autem ἀνάθεμα
proprie et in universum omnem rem
d Deo devotam et a vulgari ac communi
usu separatam, deinde autem ca-
tachrestice omne, quod est exitio des-
tinatum, quod perditur, deletur ac
exscinditur. Confer Theodoretum
ad cap. XIII. Iesaiæ T. II. p. 260.
et ad Rom. IX. 3. חֵרֶם et חֶרֶם,
res diris vel internecioni devota. Inc.
Lev. XXVII. 21. LXX Deut. VII.
26. ἀνάθεμα ἔσῃ ὥσπερ καὶ τοῦτο, ita
e devoti fieretis, uti res ipsa est. Ibid.
XIII. 17. XX. 17. ἀναθέματι ἀνα-
θεματιεῖτε αὐτούς, eas prorsus ever-
tetis. Jos. VI. 17. 18. 1 Par. II. 7.
ὃς ἠσυνθέτησεν εἰς τὸ ἀνάθεμα, qui deli-
quit in præda devota. Zach. XIV.
11. καὶ ἀνάθεμα οὐκ ἔσται ἔτι, nec no-
va vastatio inferetur. — חָרְמָה,
Horma, nomen loci ab execratione
aut devotione sic dicti. Num. XXI.
3. Jud. I. 17. ubi ἀνάθεμα in codd.
cum ἐξολόθρευσις permutatur. — 2
Macc. II. 13. ἐπιστολὰς βασιλέων περὶ
ἀναθεμάτων, epistolas regum de do-
nariis. Adde Lev. XXVII. 28. 29.
ubi pro ἀνάθημα in Cod. Alex. legi-
tur ἀνάθεμα. Copiosius de hac voce
exposui in Lexico N. T.

'ΑΝΑΘΕΜΑΤΙ'ΖΩ, anathematizo,
Deo consecro, diris devoveo, exsecror.
הֶחֱרִים Hiph. a חָרַם, idem. Aqu.
Ex. XXII. 20. Οἱ λοιποὶ Mich. IV.
13. LXX Num. XXI. 2. ἀναθεματιῶ
αὐτὸν καὶ τὰς πόλεις αὐτοῦ, devovebo
ipsum et ejus oppida. Ibid. v. 3.
Deut. XIII. 15. ἀναθέματι ἀναθεμα-
τιεῖτε αὐτήν. In Codd. quibusdam
hic scriptum fuisse ἀναθέματι ἀναθε-
ματιεῖς αὐτὴν, suspicatus est Bielius.
Inde enim procul dubio Gloss. in
Octat. 'Αναθέματι ἀναθεματιεῖς, ἀφα-
νισμῷ ἀφανιεῖς τὰ σκῦλα. Quæ lectio
etiam cum textu Hebr. magis con-
venit. Sed potest hæc glossa quo-
que ad XX. 17. pertinere. Jos. VI.
21. Jud. I. 17. ἀνεθεμάτισαν αὐτὴν
καὶ ἐξωλόθρευσαν. Dan. XI. 44. τοῦ
ἀφανίσαι καὶ ἀναθεματίσαι πολλούς. —
הִכָּה Hiph. a נָכָה, percutio, occido.
Aqu. Deut. III. 3. ἀναθεματίσαμεν
ex edit. Rom. et Drusio. Sed Montf.
(quem vide) suspectam habet hanc
lectionem, eamque huc ex versu 6.
ubi legitur נַחֲרֵם, translatam opi-
natur. — *מוּת, morior, interficior.
Ex. XXII. 19. ubi pro מוֹת יוּמָת,
moriendo morietur, Theod. habet
ἀναθεματισθήσεται. 1 Macc. V. 5.
ἀναθεματίζεσθαι erat in eo, quod tur-
res ipsorum, cum omnibus qui ibi
erant, igne comburebantur.

'ΑΝΑΘΕΜΑΤΙΣΜΕ'ΝΟΝ, quod in-
ternecioni devotum est, quod diris de-
votum est, etiam devotum simpliciter.
חֵרֶם. Num. XVIII. 14. πᾶν ἀνα-
θεματισμένον σοι ἔσται, omne devotum,
h. e. omne Deo consecratum, tuum
esto. Codex Oxon. habet ibi ἀνατε-
θέμενον, e glossemate, ut opinor.

a Phav. ἀναθεματισμένος, ἀκάθαρτος, ἢ ἀκοινώνητος.

'ΑΝΑ'ΘΗΜΑ, *donarium, Deo sacrum, et suspensum aut repositum in templo.* חֵרֶם. Lev. XXVII. 28. πᾶν ἀνάθημα, ὃ ἂν ἀναθῇ ἄνθρωπος, omne quod quis Deo devovit aut consecravit. Ibid. v. 29. 2 Macc. IX. 16. καλλίστοις ἀναθήμασι κοσμήσειν, se pulcherrimis *donariis* templum
b exornaturum esse. 3 Macc. III. 17. Vide et Judith. XVI. 17. ubi in Cod. Alex. pro ἀνάθημα scribitur ἀνάθεμα. Hesych. 'Ανάθημα, κόσμημα.

'ΑΝΑΘΥΜΙ'ΑΣΙΣ, *suffitus.* Vox hæc in Hexaplis et a Bielio in Thesauro refertur ad כְּתִימְרוֹת *columnæ*, cui Cant. III. 6. in Symm. reliquiis respondeat ὡς ἀναθυμιάσεις,
c *tanquam suffitus.* Sed mallem equidem scribere ὡς ἀναθυμιάσεως, aut ὡς ἀπὸ ἀναθυμιάσεως, ut ad sequens מְקֻטֶּרֶת, *suffita,* referendum sit, quod Aquila per ἀπὸ θυμιάματος, LXX per τεθυμιαμένη transtulerunt.

'ΑΝΑΙ'ΔΕΙΑ, *impudentia.* Sir. XXV. 24. ὀργὴ καὶ ἀναίδεια καὶ αἰσχύνη, mulieris ira et impudentia magnam et gravem ignominiam
d marito, sibi ac suis affert.

'ΑΝΑΙΔΕΥ'ΟΜΑΙ, *impudenter me gero.* הֵעֵז Hiph. ab עָזַז, *conforto, obduro.* Theod. Prov. VII. 13. ἀναιδεύσατο ἐν προσώπῳ αὐτῆς, impudenter se gessit vultu suo. Hanc enim significationem habet h. l. formula הֵעֵז פָּנִים. Suidas: 'Ηναιδηκότες, ἀναισχυντήσαντες. Aristoph. Equit. v. 396.

e 'ΑΝΑΙ'ΔΗΝ, *impudenter.* נָּרַע, *imminuo.* Symm. Job. XV. 4. Nisi statuas, eum notionem verbi נָּרַע nobis ignotam secutum esse, aut conjiciendo ita vertisse, eum fortasse loco תְּגָרַע legisse תְּגַדֵּל sumendum erit. Hæc enim vox haud raro notat *fastuose, insolenter se gerere,* ut multis exemplis docuit Simonis Lex. Hebr. p. 309. Potuit etiam in mente habuisse vocem f נִדַּף, *convitiis proscidit, blasphemavit.* Sed prior conjectura mihi præferenda esse videtur. Vide tamen ad h. l. Montf. ac Drusium in Fragm. p. 803. Adde Diod. Sic. II. p. 78. 14. Polyb. X. 26. 2.

'ΑΝΑΙΔΗ'Σ, *impudens,* item *durus.* הֵעֵז Hiph. ab עָזַז, *obduro, conforto.* Prov. VII. 13. ἀναιδεῖ δὲ προσώπῳ προσεῖπεν αὐτῷ, impudenti autem facie allocuta est illum. Vide et Symm. g Ies. XXXIII. 19. — *חָזָק, *validus, durus.* Symm. Ez. III. 7. חִזְקֵי מֵצַח, *dura fronte,* h. e. *fronte perfricta, impudentes,* ἀναιδεῖς μετώπῳ. — מְהַחְצְפָה, part. fœm. Aphel Chald. a חֲצַף, *accelerans,* ex usu l. Arab. Ex usu l. Chald. autem *durus, rigidus.* Dan. II. 15. ἡ γνώμη ἡ ἀναιδής, decretum *durum,* vulg. *crudelis sententia :* ubi vid. Scharfenb. Hesych. ἀναιδής, σκληρὸς, ἀναίσχυντος. — *נוֹעָז, h *roboratus,* ab עָזַז, *validus fuit.* Symm. Ies. XXXIII. 19. ubi עַם נוֹעָז *populum atrocem* notat. — נִזְעָם part. Niph. *indignabundus.* Prov. XXV. 24. πρόσωπον ἀναιδὲς γλῶσσαν ἐρεθίζει, facies *impudens* linguam irritat. — נִצַּחַת partic. fœm. Niph. a נָצַח, *pervincens,* i. e. *summe pertinax,* it. *æterna, perpetua.* Jer. VIII. 5. διατί ἀπέστρεψεν ἀποστροφὴν ἀναιδῆ, cur in aversione sua ita pertinax i est, ut redire nolit. — עַז, *robustus.* Deut. XXVIII. 50. ἔθνος ἀναιδὲς προσώπῳ, gens impudens facie. Eadem formula legitur quoque Dan. VIII. 23. Ies. LVI. 11. οἱ κύνες ἀναιδεῖς. — עֹז, *robur.* Coh. VIII. 1. Legerunt עַז, nam עַז פָּנִים notat *impudentem,* qui frontem habet duram et ferream, seu *os durum,* ut

a comici loquuntur. Sed hic sensus est ab h. l. alienus. — *עָרִיץ, *violentus, oppressor.* Ed. VIta Psalm. XXXVI. 35. Est enim impudentia arctissime conjuncta cum violentia. — צִוָּה Pih. *præcipio.* 1 Sam. II. 31. ἀναιδεῖ ὀφθαλμῷ. Ita Bielius secutus Trommium, sed non recte instituta collatione utriusque textus, e qua luculenter apparet, formulam
b ἀναιδεῖ ὀφθαλμῷ Hebraico מָעוֹן potius respondere (omissis nempe verbis אֲשֶׁר צִוִּיתִי), pro quo legerunt מְעַוֵּן partic. Piel ab עָוַן, uti quoque legi vult Michaëlis. עָוַן ibid. XVIII. 9. est *invidiose aspicere,* sicut عين apud Arabes. Bar. IV. 11. ἔθνος ἀναιδὲς καὶ ἀλλόγλωσσον, coll. Ies. XXXIII. 19. Sir. XXIII. 5. ψυχῇ ἀναιδεῖ, pro ἀναιδεῖ.

c ἈΝΑΙΔΩ͂Σ ὙΦΙ'ΣΤΑΜΑΙ, *impudenter subsisto.* הֵעֵז, Hiph. ab עָזַז, *obduro, conforto.* Prov. XXI. 29. ἀσεβὴς ἀνὴρ ἀναιδῶς ὑφίσταται προσώπῳ. Vulg. *procaciter obfirmat.* Adverbium ἀναιδῶς occurrit apud Aristoph. Thesmoph. 531. et Sophocl. Œd. Tyr. 362.

ἈΝΑΙ'ΡΕΣΙΣ, *elevatio, exaltatio,* item *sublatio, cædes, internecio.* הֲרֹג
d infin. propr. *interficiendo,* qui tamen sæpe nominascit. Num. XI. 15. εἰ τοῦτο σὺ ποιεῖς μοι, ἀπόκτεινόν με ἀναιρέσει, si ita mecum agere velis, me potius interfice. — רָמָה, *projectio,* aut *cavitas projectione alicujus rei facta.* Jud. XV. 17. ἐκάλεσε τὸν τόπον, ἀναίρεσις σιαγόνος. Hieronymus *elevatio,* quasi esset a רוּם, *altus fuit,* cum potius sit *projectio,* a רָמָה, *projicio.*
e Judith. XV. 5. εἰς τὴν ἀναίρεσιν αὐτῶν, ad *internecionem* illorum. 2 Macc. V. 13. νέων καὶ πρεσβυτέρων ἀναιρέσεις, juniorum et seniorum *cædes.* Hesych. Ἀναίρεσις, ἡ τῆς κόρης ἐκτομή, καὶ ἄλλως θανατῶσαι.

ἈΝΑΙΡΕ'Ω, *suscipio, tollo,* idque vel per *ablationem,* vel per *interfectionem.* אִבֵּד Pihel *perire facio, perdo.* Aqu. Symm. Job. IV. 11. ἀνεῖλεν. — בִּצַּע Pih. *succido, reseco.* Job. f VI. 9. εἰς τέλος δὲ μή με ἀνελέτω. — הִכָּה Hiph. a נָכָה, *percutio.* Gen. IV. 14. Deut. XIII. 15. ἀναιρῶν ἀνεῖλες. Ies. XXXVII. 36. — הֵמִית Hiph. a מוּת, *occido.* Inc. 1 Reg. XVII. 20. cujus versio clare docet, ἀναιρεῖν non semper de *morte cruenta* et *violenta,* sed quoque de *naturali* ac *placida* adhiberi. LXX Ies. XI. 4. XIV. 30. Jer. XXVI. 15. — g הָרַג, *occido.* Exod. II. 14. 15. Jud. VIII. 21. ἀνεῖλε τὸν Ζεβεὲ, *occidit* Zebee. Vide et 2 Reg. X. 18. Hesychius: ἀνεῖλεν. ἐφόνευσεν. Jer. IV. 31. — הֶרֶג הֲרֻגִים, *occisio occisorum.* Ies. XXVII. 7. — הֲרֵגָה, *occisio.* Jer. VII. 30. φάραγξ τῶν ἀνῃρημένων. Concretum posuerunt pro abstracto. — הֵרִים Hiph. a רוּם, *exalto, tollo.* Num. XVI. 37. ἀνέλεσθε h τὰ πυρεῖα τὰ χαλκᾶ, *tollite* thuribula ærea. — הֵרִיק Hiph. a רִיק, *evacuo.* Ex. XV. 9. ἀνελῶ τῇ μαχαίρᾳ μου, gladio meo *perdentur.* Scil. Orientalibus gladius dicitur *evacuare* se, cum multum sanguinis effundit, hominemque anima vitali spoliat. Hinc أراق in IV. Conj. notat *effudit sanguinem.* Confer Lette ad Cant. Mosis p. 219. seq. Non opus i itaque est statuere, LXX הָרַג in mente habuisse. — חָלָל, *confossus.* Aqu. et Symm. 2 Sam. I. 22. ἀνῃρημένων, occisorum. Iidem sec. cod. Holm. 108. Deut. XXI. 2. — לָקַח, *capio, accipio.* Ex. II. 5. ἀνείλετο αὐτὴν, *tollebat* illam, sc. arcam. Prov. XI. 29. Sc. לָקַח quoque *auferre* notat. — *מִלְחָמָה, *bellum, prælium.* Ies. XXVIII. 6. מְשִׁיבֵי מִלְחָמָה שָׁעְרָה, *avertentibus prælium ad por-*

a iam. LXX κωλυόντων ἀνελεῖν. Sensum secuti sunt, non verba. — מוּת, *morior*. Num. XXXV. 31. ἐνόχου ὄντος ἀναιρεθῆναι. Bene, quia מוּת haud raro *interfici* notat, ac de *morte violenta* dicitur. — מָשָׁה, *extraho*. Ex. II. 10. ἐκ τοῦ ὕδατος αὐτὸν ἀνειλόμην. — *מָצָא, *invenio*. Inc. 1 Sam. XX. 21. Est nempe מָצָא h. l. in notione prægnanti, ut non solum *inveni-*
b *re*, sed etiam *inventum tollere ac afferre* notet. Vulg. *vade et affer mihi sagittas*. — נָשָׂא, *fero, porto*. Jos. IV. 3. ἀνέλεσθε. Ita quoque Josephus. Eleganter. Nam ἀνελέσθαι non tantum dicuntur *ii, qui aliquid tollunt in suum usum*, ut ἱλάαν ἀνελέσθαι Theophr. Char. 10. sed etiam *ii, qui aliquid tollunt in humeros suos, quod ipsi ferant alio*. Atque sic dif-
c fert ab ἀνελεῖν, quod tamen v. 8. pro medio ponitur. Dan. I. 16. secundum Chis. ac Theodot. — פָּגַע, *irruo, impetum facio*. 1 Reg. II. 30. 32. 47. In omnibus his locis פָּגַע habet notionem adjunctam *occidendi*. — קְטַל, Chald. *occido*. Dan. II. 13. 14. V. 21. 32. et VII. 11. — Sap. I. 11. στόμα δὲ καταψευδόμενον ἀναιρεῖ ψυχὴν, ubi Bretschneidero
d ἀναιρεῖν notare videtur, ut ἀνακόπτειν, *miserum aliquem reddere, summis obruere miseriis*. Oppositum legitur cap. III. 1. coll. Matth. X. 28. et quæ observavit Kuinoel in Obss. ad N. T. e Lib. Apocryphis V. T. ad 1 Cor. VIII. 11. Formula ἀναιρεῖν ψυχὴν legitur quoque Sir. XXI. 3. Sir. XXII. 2. ἀναιρούμενος αὐτὸν, ubi illud αὐτὸν ad *stercus* referendum est —
e quod quicunque *contigerit*. Syrus: *qui eum videt*.

ἈΝΑΙ'ΣΘΗΤΟΣ, *sensu carens, stupidus*. נָבָל, *stultus*. Theod. Prov. XVII. 22. — בְּלִי־דַעַת, *absque scientia*. Symm. Job. XXXV. 16. ubi in aliis legitur ἀνόητος.

*ἈΝΑΙΣΘΗ'ΤΩΣ, *sine sensu, stupide, stolide, temerarie*. Sir. III. 21. χαλεπώτερά σου μὴ ζήτει ἀναισθήτως, (sec. Compl.) difficiliora te ne quæ- f
ras *inscienter*, h. e. *inconsiderate, imprudenter*, i. q. in seq. ἐν ἀφροσύνῃ. Tribuitur h. l. ἀναίσθησις ei, qui nimiam de se ac viribus suis alit et fovet opinionem. Confer etiam v. 25. Alciphr. III. 23. ἀναισθήτως ἔχειν, *non sentire*.

ἈΝΑΙ'ΤΙΟΣ, *innocens, insons, culpæ expers*. — חִנָּם, *gratis, frustra*, etiam *immerito*. Symm. Job. XXII. g
6. ἐπ' ἀναιτίους, h. e. pro *culpæ expertibus*, ut nempe *pignus* h. l. sit quod apud Græcos τὸ ἱκανὸν, nempe *sponsio*. Si autem exemplis idoneis probari posset, ἀν. etiam *eum* significare, *qui nullum debitum contraxit*, hanc interpretationem ideo præferrem, quia nullibi traditur, Jobum judicis personam sustinuisse. Sed fortasse species injuriæ pro genere h. l. po- h
nitur. Adde 1 Sam. XXV. 31. — נָקִי, *innocens*. Deut. XIX. 10. αἷμα ἀναίτιον, coll. v. 13. et XXI. 8. 9. — צַדִּיק, *justus*. Symm. 2 Sam. IV. 11. — תָּם, *integer*. Inc. Job. IX. 20. Hesych. Ἀναίτιος, ἀθῷος, ἀνέγκλητος.

ἈΝΑΙΤΙ'ΩΣ, *immerito*. חִנָּם, *gratis, frustra*, etiam *immerito, sine causa*. Οἱ λοιποὶ Job. IX. 17. Olym- i
piod. Οἱ λοιποὶ, ἀντὶ τοῦ διακενῆς, ἀναιτίως ἐξέδωκαν καὶ δωρεάν. Symm. Ps. XXXIV. 8. bis. — בְּלִי־פֶשַׁע, *sine prævaricatione, sine crimine*. Symm. Job. XXXIV. 6.

ἈΝΑΚΑΙΝΙ'ΖΩ, *renovo*. חִדֵּשׁ et הִתְחַדֵּשׁ Pih. et Hithp. idem. Ps. CII. 5. ἀνακαινισθήσεται ὡς ἀετοῦ ἡ νεότης σου, *innovabitur* juventus tua instar aquilæ. Ibid. CIII. 31. ἀνα- k
καινιεῖς τὸ πρόσωπον τῆς γῆς, novam terræ faciem inducis. Thren. V. 21. — *חֶרֶשׂ, nomen proprium, *Hares*. Ies. XVI. 11. ὡς τεῖχος ἀνεκαίνισας. Legerunt חֲדַשְׁתְּ, mutata

a ר in ד. — עָכַר, *conturbo*. Psalm. XXXVIII. 3. τὸ ἄλγημά μου ἀνεκαινίσθη. Hebraica: *dolor meus est conturbatus*, nihil aliud significant, quam *dolor meus est admodum auctus*, quem sensum LXX suo ἀνακαινίζεσθαι exprimere voluerunt. Unde simul apparet, Agellium h. l. male conjecisse ἀνεκινήθη, ac provocasse ad ἀνεταράχθη apud Symmachum,
b ac ἀνέγρετο δεύτερον apud Apollinarium. Cæterum similis huic locus reperitur 1 Macc. VI. 9. ἀνεκαινίσθη ἐπ' αὐτὸν λύπη μεγάλη, *recruduerat* s. *auctus erat* in lecto dolor magnus.

'ΑΝΑΚΑΙ'Ω, *comburo, accendo*. הִבְעִיר Hiph. a בָּעַר, *ardere facio, accendo*. Symm. Ps. XXXVIII. 4. LXX Ez. V. 2. ἐν πυρὶ ἀνακαύσεις. — הִדְלִיק Hiph. idem. Ez. XXIV.
c 10. ἀνακαύσω τὸ πῦρ. — *קָרַב, *propinquus sum, accedo*. Hos. VII. 6. קֵרְבוּ לִבָּם, *applicuerunt cor suum*, ἀνεκαύθησαν αἱ καρδίαι αὐτῶν. Statuunt nonnulli, eos in textu habuisse בָּעֲרוּ. Cappello legisse videntur חָרְבוּ. Non admittenda est hæc conjectura: nam חָרַב non notat *inflammari*, sed *exsiccari*. Si lectio varia fingenda esset, meliori specie
d diceretur, eos legisse קָדְחוּ, cujus vocis scriptio etiam est aliquo modo affinis, aut צָרְבוּ, quod in Piel efferendum sit. Sunt denique, qui putant, eos liberius vertisse, ac elegisse verbum, quod contextui non contrarium viderent. Mihi vero nec aliter legisse, nec pro lubitu transtulisse videntur. Nam formula *applicare cor* notat *animum adverte-*
e *re, intentum esse*, quod commode a LXX per *ardere, incensum esse* exprimi poterat, inprimis ob additam comparationem cum *clibano*. Sic quoque nostri vocibus **brennen**, *to burn*, et **entbrannt seyn**, *to be inflamed*, uti solent. Accedit, quod קָרַב ex usu l. Arab. قرب *incensum esse* significat. Cæterum cum LXX consentit h. l. quoque Syrus. Judith. VII. 5. ἀνακαύσαντες πυρὰν, f *incendentes pyram*. Eadem formula legitur quoque 1 Macc. XII. 28. Sir. IX. 9. ἐκ τούτου φιλία, ὡς πῦρ, ἀνακαίεται, hinc amicitia tanquam ignis *nova nutrimenta capit*.

'ΑΝΑΚΑΛΕ'Ω, *voco, revoco, revertor*. הוֹגָה, Hiph. *mærore afficio, affligo*, a יָגָה. Symm. Thren. I. 12. ἀνεκάλεσε. Num deduxit vocem ab הָגָה? N. L. — *מוֹט, *nuto, mo-* g
veo me, vacillo. Symm. Ies. LIV. 10. pro *fœdus pacis meæ* לא תָמוּט *non nutabit* seu *movebit se*, habet: οὐκ ἀνακληθήσεται, *non revocabitur*. Sensum bene expressit; nam fœdus aut promissio vacillat, quando revocatur et retractatur. Simili modo ἀνακαλεῖν apud Græcos legi, multis exemplis docuit Abresch. Diluc. Thucyd. p. 711. — מִקְרָא, *convo-* h
catio. Num. X. 2. ἔσονταί σοι ἀνακαλεῖν τὴν συναγωγήν. 'Ανακαλεῖν, ante quod εἰς τὸ supplendum erit, significare h. l. *convocare*, i. q. συγκαλεῖν, e commate sequente luculenter apparet. — נָקַב, *expresse nomina*. Num. I. 17. τούτους τοὺς ἀνακληθέντας ἐξ ὀνόματος, hos modo expresse *nominatos*. — קָרָא, *voco, nomino*. Ex. XXXI. 2. ἀνακέκλημαι ἐξ ὀνόματος. Eadem i
formula occurrit quoque ib. XXXV. 28. Lev. I. 1. ubi in Ald. pro ἀνεκάλεσε legitur ἐκάλεσε, quemadmodum etiam apud Latinos *revocare* pro *vocare* ponitur. Jos. IV. 4. — שׁוּב, *revertor*. Jud. XX. 48. ἀνὴρ ἀνεκάλεσεν εἰς τοὺς υἱοὺς sec. Ald. ubi post ἀνεκάλεσεν subaudiendum erit ἑαυτὸν, revertebatur ad filios Benjamin. Alii libri habent ἀνέστρεψαν, k
alii vero ἀπέστρεψαν. Hesych. ἀνεκαλέσατο, ἀπέστρεψεν.

*'ΑΝΑΚΑ'ΛΥΠΤΟΣ, *discoopertus, non tectus*. Occurrit hæc vox, quæ in Lexicis desideratur et a Bielio neglecta est, in libro Tobiæ II. 9.

a τὸ πρόσωπόν μου ἀνακάλυπτον ἦν. Ita nempe legitur in Cod. Alex. Ald. et Compl. In ed. Rom. tantum ἀκάλυπτον reperitur.

'ΑΝΑΚΑΛΥ'ΠΤΩ, *detego, revelo.* גָּלָה idem. Ex. XX. 26. ubi cum ἀποκαλύπτειν in codd. permutatur, æque ac Deut. XXII. 30. Conf. infra s. v. ἀποκαλύπτω. Job. XX. 27. ἀνακαλύπτειν τὴν ἀνομίαν, retegere, h. e.
b *in lucem protrahere* iniquitatem. Ib. XXXIII. 16. ἀνακαλύπτειν νοῦν, *edocere ac admonere* homines. Prov. XX. 22. ἀνακαλύπτειν βουλὰς, *revelare secretum.* Ies. XXII. 8. 14. XLVII. 3. Dan. II. 21. sec. Chis. — חָבַשׁ Pih. *ligo, obligo.* Job. XXVIII. 1. βάθη δὲ ποταμῶν ἀνεκάλυψεν. Theodot. ἐξηρεύνησεν. Uterque חָבַשׁ et חָפַשׂ, *scrutor,* permutasse
c videtur. Vulg. quoque habet *scrutatus est,* quem etiam Hieronymus sequitur. — יָצָא, *exeo.* Jer. XXI. 12. ὅπως μὴ ἀνακαλυφθῇ ὡς πῦρ ἡ ὀργή μου, ne tanquam ignis patefiat ira mea. Bene quoad sensum. Nam *exire* et *prodire* in omnibus linguis pro *manifestari, in lucem proferri* ponitur. — עָוָה, Pih. *perverto.* Ies. XXIV. 1. ἀνακαλύψει τὸ πρόσωπον αὐ-
d τῆς. Permutatæ mihi h. l. esse videntur a LXX voces עָרָה et עָוָה, sensu admodum incommodo, aut potius nullo. — עָרָה, Pih. *denudo.* Ies. III. 16. κύριος ἀνακαλύψει τὸ σχῆμα αὐτῶν, Deus pudenda eorum reteget. In Hex. Montf. ἀνακαλύψει refertur ad vocem שִׂפַּח, *scabie inficiet,* sed hanc per ταπεινώσει expresserunt. Conf. infra s. v. ἀποκαλύπτω
e ad h. l. Præterea legitur hæc vox apud LXX Ies. XXII. 9. ubi τῷ ἀνακαλύψουσι nihil respondet in textu Hebraico. Sine dubio suppleverunt ex antecedente commate vocem וַיְגַל, et *discooperuit.* 3 Esdr. VIII. 79. Hebr. הֵאִיר. Esdr. IX. 9. Tob. XII. 6. τὰ δὲ ἔργα τοῦ Θεοῦ ἀνακαλύπτειν ἐνδόξως, opera Dei *celebrare* et *prædicare* honorificum est.

'ΑΝΑΚΑ'ΜΠΤΩ, sc. δρόμον, (conf. f
L. Bos. Ellips. Gr. p. 15.) *reflecto cursum.* h. e. *revertor.* סוּר, *recedo.* Jer. XV. 5. ἢ τίς ἀνακάμψει εἰς εἰρήνην σου, quis redibit, ut videat, quomodo tu valeas. — שׁוּב, *redeo.* Ex. XXXII. 26. Jud. XI. 39. ubi cum ἐπιστρέφειν in codd. permutatur, æque ac 1 Par. XIX. 5. 2 Sam. I. 22. ῥομφαία Σαοὺλ οὐκ ἀνέκαμψε κενὴ, gladius Sauli vacue non redibat. Adde g
Inc. 2 Reg. X. 5. Theodot. Job. XXXIX. 4. et Aqu. Symm. Theod. Ez. I. 8. Adde 3 Esdr. VIII. 89. 4 Macc. I. 35. metaphorice usurpatur, ut sit *flectere,* h. e. *regere, moderari, refrænare,* et cum φιμοῦν permutatur.

'ΑΝΑΚΑ'ΜΠΤΟΥΣΑ 'ΑΝΑΚΑ'ΜΠΤΩ, *revertens revertor.* שׁוּב. Jerem. III. 1. h

'ΑΝΑ'ΚΕΙΜΑΙ, *accumbo,* speciatim ad *cœnam.* 3 Esdr. IV. 10. αὐτὸς ἀνάκειται, ἐσθίει καὶ πίνει. Confer Lex. N. T. s. h. v.

*'ΑΝΑ'ΚΛΗΣΙΣ, *revocatio,* et speciatim *revocatio ac reditus ex captivitate.* Certe hoc sensu reperitur hæc vox (qua caret Thesaurus Bielii) in Prol. Sir. sec. Compl. μετὰ τὴν αἰχμαλωσίαν καὶ ἀνάκλησιν, post captivi- i
tatem Babylonicam et reditum ex ea.

'ΑΝΑΚΕΦΑΛΑΙΟ'ΟΜΑΙ, *recapitulor, recognoscor.* כָּלָה Pih. *absolvor, perficior, finior.* Theodot. et Vta Ed. Ps. LXXI. 20. ἀνεκεφαλαιώθησαν, quod Montf. exponendum putat: *recognitæ sunt.*

'ΑΝΑΚΛΑ'Ω, *refringo, reflecto.* מָלַק, *ungue seco seu reseco.* Samar. k
sec. scholion ed. Roman. Lev. I. 15. et Inc. Lev. V. 8. 4 Macc. XI. 10. Alciphr. I. 28.

'ΑΝΑΚΛΙ'ΝΩ, *reclino, discumbo.* בּוֹא, *venio.* 1 Sam. XVI. 5. בָּאתֶם אִתִּי בַּזָּבַח *venite mecum in victima,* seu ad sacrificium. ἀνακλίθητε sec.

a Complut. ubi sine dubio de epulis sacrificalibus cogitarunt, seque ac ignotus ille interpres, qui voce εὐφραίνομαι h. l. usus est. — נָטָה, *inclino*. Aqu. Prov. II. 2. ἀνακλινεῖς, ubi vox ἀνακλίνειν metaphorice sumitur de *inclinatione animi*, seu *attentione ac studio*.

'ΑΝΑ'ΚΛΙΣΙΣ, *reclinatio, accubitus*. מֵסַב, *circuitus, ambitus circularis*.
b Cant. I. 11. Aqu. et LXX ἐν ἀνακλίσει αὐτοῦ. Vulg. *in accubitu suo*. Potest tamen h. l. per ἀνάκλισιν etiam *conclave, in quo accumbitur ad cœnam*, seu *cœnaculum* intellegi. Conf. infra s. v. ἀνάπαυσις. Cæterum adhuc monendum est, Grabium Proleg. in LXX Intt. T. IV. c. 4. §. 8. pro ἀνακλίσει legendum esse conjecisse ἀνακυκλήσει, quia vox Hebraica
c alias sæpe redditur κύκλος et κύκλωμα. Adde Hippocr. Coac. Prænot. p. 197. 1.

'ΑΝΑ'ΚΛΙΤΟΝ, *reclinatorium, locus, ubi discumbitur*. רְפִידָה, *stratum*, a רָפַד, *sternere, substernere*. Cant. III. 10. ἀνάκλιτον αὐτοῦ χρυσίον. Vulg. *reclinatorium*, h. e. *cervical, in quod caput reclinamus*.

'ΑΝΑΚΟΙΝΟ'Ω, *communico*. 2
d Macc. XIV. 20. τοῦ ἡγεμόνος τοῖς πλήθεσιν ἀνακοινωσαμένου, cum dux rem cum populo communicasset. Polyb. XI. 26. 2.

'ΑΝΑΚΟΜΙ'ΖΩ et 'ΑΝΑΚΟΜΙ'ΖΟΜΑΙ, *effero, deporto*, etiam *recipio, recupero, restituo*. 2 Macc. XII. 39. τὰ τῶν προπεπτωκότων σώματα ἀνακομίσασθαι, corpora mortuorum *deportare*. 2 Macc. II. 22. ἀνακομίζεσθαι
e τὸ ἱερὸν, *templum restituere*. Lectio enim Ald. et Compl. ἀνοικοδομεῖσθαι interpretamentum est, quod e margine in textum irrepsit. Vulg. *recuperarent*. Syrus, qui transtulit: *pacatum, quietum reddere*, Bretschneidero ἀνακοιμίσασθαι, *sopire, placidum reddere*, legisse videtur. Cæterum, ut idem observavit, legitur hoc verbum eodem fere sensu et apud profanos, v. c. Dion. Hal. f
Antt. III. 23. T. I. p. 474. ed. Reisk. ἀνακομίσασθαι ἡγεμονίαν. Dio Cass. p. 87. ed. Reim. ἀνακομισθέντων αὐτῶν, sc. τῶν κακουμένων, quum ab hoste oppressos recuperasset, i. e. liberasset, in pristinum restituisset statum. Polyb. IV. 83. 2. ἀνακομίσασθαι τὸ φρούριον τοῖς Δυμαίοις. 3 Macc. I. 1. μαθὼν παρὰ τῶν ἀνακομισθέντων, accipiens ab iis, qui fuga g
se receperant, *perfugis*. Est enim h. l. reciproce intellegendum: *se recipere*, i. e. *reverti, evadere*. Sic apud Polyb. I. 83. 5. et III. 74. 8. ἀνακομισθῆναι est *reverti, evadere e naufragio vel pugna adversa*. V. Schweighæuseri Lex. Polyb. s. h. v.

*'ΑΝΑΚΟΠΗ', *impedimentum*. פֶּרֶץ, *fractura*. Aqu. Ies. LVIII. 12. h
Sed est ibi lectio non satis certa. Nam, ut Montf. ad h. l. docuit, loco ἀνακοπῆς fortasse legendum est διακοπῆς, qua voce h. l. Symmachus et Aquila alibi pro eodem Hebraico usi reperiuntur. Vide etiam Wesselingii Probabil. p. 218. Cæterum vox ἀνακοπὴ reperitur apud Strabon. Geogr. III. p. 264. B. et Dion. Halic. de Comp. Verb. II. 27. 25. i

'ΑΝΑΚΟ'ΠΤΩ, *reseco, præcido, inhibeo, sedo*. הָלַם, *obtundo*. Theod. Jud. V. 22. ἀνεκόπησαν, *resectæ sunt*. Scharfenbergio ad h. l. scribendum videtur ἀπεκόπησαν, (חָלְמוּ) *abscissi, amputati sunt*, coll. v. 26. Sap. XVIII. 23. ἀνέκοψε τὴν ὀργὴν, *sedabat* iram.

*'ΑΝΑΚΟΥ'Ω, *inaudio, ausculto*. שָׁמַע, *audio*. Gen. XXI. 6. Sed ibi k
in Cod. Cotoniano vitiose legi videtur ἀνακούσῃ, ortum sine dubio ex ἂν ἀκούσῃ.

'ΑΝΑΚΡΑ'ΖΩ, *exclamo, clamo*. הֵרִיעַ, Hiph. a רוּעַ, *clango, vociferor*. Jos. VI. 5. ἀνακεκραγέτωσαν πᾶς ὁ λαός. 1 Sam. IV. 5. ἀνέκραξε φωνῇ μεγάλῃ. — צָעַק, *clamo*. Ex.

a XXI. 12. ἀνάκραγε καὶ ὀλόλυξον. — קָרָא, *voco, clamo.* Jud. VII. 20. Ez. IX. 1. Zach. I. 14. 17. — שָׁאַג, *rugio.* Joël. III. 16. ὁ δὲ κύριος ἐκ Σιὼν ἀνακράξεται. — תְּרוּעָה, *clangor, acclamatio mutua.* Jos. VI. 5.

ἈΝΑΚΡΕΜΑ'ΖΩ, *suspendo.* תָּלָה idem. Inc. 2 Sam. XVIII. 10. ἀνεκρεμάσθη, *suspensus est.*

ἈΝΑΚΡΙ'ΝΩ, *scrutor, interrogo.*
b חָקַר, *investigo, exploro.* 1 Sam. XX. 12. ἀνακρίνω τὸν πατέρα μου, *sciscitor patrem meum.* Dan. III. 13. sec. Chis. Susann. 48. 51. ubi sensu judiciali accipiendum est, de *inquisitione judicis.*

ἈΝΑ'ΚΡΙΣΙΣ, *inquisitio judicis, testium interrogatio.* 3 Macc. VII. 5. ἄνευ πάσης ἀνακρίσεως καὶ ἐξετάσεως; ubi Grotius notat, quod ἀνάκρισις
c sit *testium interrogatio* Platoni VI. de *legibus,* et allegat Act. XXV. 26.

ἈΝΑΚΡΟΤΕ'Ω, *explodo, illudo.* הָלַם, *contundo.* Theod. Prov. XXIII. 35. ἀνεκρότησαν, exploserunt. LXX quoque vocem Hebr. per ἐμπαίζειν transtulerunt, sine dubio tautologiam evitandi causa. Vide tamen infra ad ἐμπαίζω a me notata.
d Adde Aristoph. Vesp. 1305.

ἈΝΑΚΡΟΥ'Ω, et in medio Ἀνακρούομαι, *pulso,* et speciatim de instrumentis musicis adhibetur. חָזָה *video.* 1 Par. XXV. 5. τοῦ ἀνακρουομένου (scil. ἐν ὀργάνοις) τῷ βασιλεῖ, qui pulsabat coram rege instrumenta musica. Scilicet חָזָה est h. l. i. q. הִנָּבֵא *prophetare,* ac notat h. l. *carmina sacra canere adhibitis instru-*
e *mentis musicis.* Vide ad h. l. Intt. — חָצַץ, Pih. *ejaculor.* Jud. V. 11. φωνὴν ἀνακρουομένων (scil. ἐν ὀργάνοις) ἀνὰ μέσον εὐφραινομένων, vocem pulsantium instrumenta musica inter exultantes. Non legerunt מְחַצְצִים, *sagittariorum,* sed vel מְחַצְּרִים, quod Hos. V. 8. per ἠχεῖν redditur, (vide Doederleinii Bibl. Theol. T. III. p. 32.) vel מְחַזִּים aut מְחַזְוִים a חָזָה, *videre,* quod vide f
supra. — כִּרְכֵּר Pih. a כָּרַר, *subsilio.* 2 Sam. VI. 14. ἀνεκρούετο ἐν ὀργάνοις. Non secuti sunt lectionem ab impresso textu diversam, nam v. 16. eadem voce Græca pro eadem Hebraica usi sunt: sed ἀνακρούεσθαι respondet h. l. Latino *pulsare terram,* quod pro *saltare* apud Horatium (I. Od. 37. 2.) legitur, atque bene τῷ כִּרְכֵּר respondet, quod etiam g
saltare notat. — נִבָּא Niph. *propheto.* 1 Par. XXV. 3. ἐν κινύρᾳ ἀνακρουόμενοι ἐξομολόγησιν καὶ αἴνεσιν κυρίου, ubi in Compl. loco ἀνακρούεσθαι legitur προφητεύειν. Vide notata supra s. v. חָזָה. — שָׁלָה, *tranquillus sum.* Ez. XXIII. 42. φωνὴν ἁρμονίας ἀνεκρούοντο, gratum concentum instrumentis musicis faciebant, ubi non video, quomodo hæc versio cum h
textu Hebraico conciliari possit.

* ἈΝΑΚΤΑ'. Vox hæc nihili, quæ legitur apud Aquilam Deut. VI. 8. pro Hebr. טוֹטָפֹת, *frontalia,* mutanda est ex conjectura Montf. minime improbabili in ἀτίνακτα, *immota,* ut quadret cum ἀσάλευτον, quod LXX h. l. et Exod. XIII. 16. Symm. Theod. et LXX pro eadem voce posuerunt. Mihi in mentem i
venit, annon legendum sit ἄναπτα, nam frontalia capiti alligata erant.

ἈΝΑΚΤΑ'ΟΜΑΙ, *restauro, recreo, recupero, recipio.* הֵשִׁיב נֶפֶשׁ, *animam redire facio,* h. e. *recreo.* Symm. Ps. XXII. 3. ἀνεκτήσατό με, *recreavit* me. Ita Bielius. Sed in Hex. Montf. refertur hæc vox ad יְנַהֲלֵנִי, *ducet me,* in fine commatis antecedentis. נָהַל de *pastoribus* di- k
citur, *qui pecus in pascua agunt.* Mihi prius præferendum esse videtur ob loca reliqua, ubi Symmachus hac voce pro הֵשִׁיב usus est,

a nempe 1 Sam. XXX. 12. ubi *ἀνεκτήσατο* est *recreavit se*, quasi *ad se*
rediit, et Thren. I. 16. *ἀνακτώμενος*,
coll. Origene Tom. III. p. 333. —
עֵדֶר Pih. ab עָדַר, *statumino*.
Symm. Ps. CXLVI. 6. *ἀνακτώμενος*,
recreans. — שָׁבַר, *frango*. Symm.
Ps. CIII. 11. pro יִשְׁבְּרוּ צְמָאָם,
frangent, h. e. *sedabunt sitim suam*,
habet: *ἀνακτήσεται δίψαν*. Hieron.
b *reficiat*.

*'ΑΝΑΚΤΙ'ΖΩ, *rursus creo, renovo*. בָּרָא, *creo*. Aqu. Ps. L. 12.
ἀνάκτισον, pro quo LXX simplex
κτίσον habent. Kreyssigio autem
Symb. P. III. p. 4. urgenda h. l.
esse videtur vis præpositionis *ἀνά*,
quæ tamen non raro in compositis
redundat. Vide Fischeri Proluss.
de Vitiis Lexic. N. T. p. 26. seq.
c et p. 124. seq. Cæterum reperitur
quoque hæc vox apud Joseph. A.
J. XI. 4. 3. p. 556. Strabon. Geogr.
IX. p. 617. C. ac Eustath. in Il. p.
32. 32.

'ΑΝΑ'ΚΤΟΡΟΝ, *templum*. מְעוֹן
בֵּית יְהוָֹה, *habitaculum domus Jehovæ*. Symm. Ps. XXV. 8. In Hex.
Montf. refertur quidem hæc vox ad
מִזְבֵּחַ, *altare*, v. 6. sed perperam,
d ut apparet ex Theodoreto T. I. ed.
Hal. p. 766. *ἀντὶ τῆς εὐπρεπείας ὁ Σύμμαχος ἀνάκτορον τέθεικεν*. Conf. Opuscula Critica p. 183. Cæterum frequens est hæc vox de templo, apud
poëtas tragicos inprimis, unde, ut
Bielius recte observavit, Critici ad
Aristophanis Aves p. 578. *Ἄνακτας, τοὺς θεούς· ἔνθεν καὶ ἀνάκτορα τὰ ἱερά*.
Vide Spanhem. ad Callim. Hymn.
e in Apoll. v. 77. Hesych. *'Ανάκτωρ, θεὸς, βασιλεύς*. Idem: *'Ανακτόρων, ναῶν, ἢ οἴκων βασιλέων*.

'ΑΝΑΚΥ'ΚΛΩΣΙΣ, *circuitus, orbis*.
Vide in *'Ανάκλισις*. Plato Polit. II.
269. E. Polyb. VI. 9. 10.

'ΑΝΑΚΥΛΙ'Ω, *provolvo*. Sir.
XXXVII. 3. *πόθεν ἀνεκυλίσθης καλύψαι τὴν ξηράν*, unde provoluta es,
seu prorepsisti, ut operias terram.
Sermo ibi est de simulatione amici- f
tiæ aut insidiosa proreptione ad
amicitiam.

'ΑΝΑΚΥ'ΠΤΩ, *erigo caput, sursum specto*, i. q. *ἀνανεύω* apud Achill.
Tat. Lib. V. c. 3. *ἀνανεύσας εἰς τὸν οὐρανόν*. נָשָׂא רֹאשׁ, *attollo caput*.
Job. X. 15. *οὐ δύναμαι ἀνακύψαι*,
non possum caput attollere. Sus.
35. sec. Chis. *ἀνακύψασα ἔκλαυσεν*:
quæ quid sibi velint, facile intellegi- g
tur ex verbis Theodot. *ἡ δὲ κλαίουσα ἀνέβλεψεν εἰς τὸν οὐρανόν*.

'ΑΝΑΛΑΜΒΑ'ΝΩ, *suscipio, attollo, recipio, apprehendo, capio, fero, porto, induo*. הֵשִׂים, Hiph. a שׂוּם,
pono. Job. XXII. 22. *ἀνάλαβε τὰ ῥήματα αὐτοῦ ἐν καρδίᾳ*, suscipe corde
ejus doctrinam. — חָגַר, *accingo*.
Deut. I. 41. *ἀναλαβόντες ἕκαστος τὰ σκεύη τὰ πολεμικὰ*, *capientes unus*- h
quisque arma. Sic *ἀναλαμβάνειν ὅπλα* 2 Macc. X. 27. XI. 7. et apud
Xenophontem (v. c. Hist. Gr. II.
4. 4.) sæpius. — יָסַף, *addo*. Job.
XVII. 9. *ἀναλάβοι θάρσος*, *obfirmat animum suum*. — לָקַח, *accipio*,
capio. Gen. XXIV. 61. XLV. 18.
ἀναλαβόντες τὸν πατέρα, *comitem sibi adjungerent* patrem; ubi in codd.
cum *παραλαμβάνειν* permutatur. i
Conf. XLVI. 5. et XLVIII. 1.
Num. XXV. 7. *ἀναλαβὼν σειρομάστην ἐν τῇ χειρὶ*, in manu fasciam *gestarunt*. Jud. IV. 21. ubi *ἀναλαμβάνειν*
permutatur in codd. cum *λαμβάνειν*,
(coll. 2 Sam. XXII. 17.) ac per
sumere vertendum est. Ibid. XIX.
28. *ἀνέλαβεν ἐπὶ τὸ ὑποζύγιον*, *imposuit asino*. 2 Reg. II. 9. *πρὶν ἢ ἀναληφθῆναί με ἀπὸ σοῦ*, antequam a te *au*- k
ferar, nempe in cœlum, coll. v. 10.
Ps. LXXVII. 76. *ἀνέλαβεν ἐκ ποιμνίων*, ex caulis *sumsit*, ut nempe ad
dignitatem regiam eum eveheret,
coll. Amos VII. 15. Ez. VIII. 3.
ἀνέλαβέ με τοῦ κρασπέδου τῆς κορυφῆς,
apprehendit me in cincinno capitis.
— נָטַל et Chald. נְטַל, *levo*. Ies.

a LXIII. 9. ἀνέλαβεν αὐτοὺς καὶ ὕψωσεν. Dan. IV. 31. τοὺς ὀφθαλμούς εἰς τὸν οὐρανὸν ἀνέλαβον, *levabant* oculos in cœlum. — *נָסָה, *tenio*. Symm. Job. IV. 2. Legit הֲנִשָּׂא : nam נָשָׂא modo *attollere*, modo *capere* notat. Cæterum ἀναλαμβάνειν ibi Latino *suscipere* respondens notat *conari*, *sustinere*. Confer Buxtorfii Anticrit. p. 701. — נָשָׂא, *fero*, *tollo*: Gen.
b XLV. 27. τὰς ἁμάξας, ἃς ἂν ἀπέστειλεν, ὥστε ἀναλαβεῖν αὐτὸν, currus, quos miserat, ut *ferrent* illum. Ex. XIX. 4. ἀνέλαβον ὑμᾶς, ὡς ἐπὶ πτερύγων, *portavi* vos, tanquam super alas. Amos V. 26. ἀνελάβετε τὴν σκηνὴν τοῦ Μολόχ, *portastis* templum Molochi. Conf. Lex. N. T. s. h. v. Num. XIV. 1. ἀναλαβοῦσα (scil. ἑαυτὴν) πᾶσα ἡ συναγωγὴ, *insurgens* totus
c cœtus clamorem edebat. Job. XIII. 14. ἀναλαβὼν τὰς σάρκας μου τοῖς ὀδοῦσι. Vulg. *lacero carnes meas* etc. Ps. XLIX. 17. ἀναλαμβάνεις διαθήκην μου διὰ στόματός σου, religionem meam semper in ore *habes*. Jer. IV. 5. ἀναλαβόντες (scil. ἑαυτοὺς) φεύγετε εἰς Σιὼν, *surgentes* fugite in Sion. Jer. VII. 28. ἀνάλαβε ἐπὶ χειλέων θρῆνον, *assume* seu *tolle* in labiis la-
d menta. Cf. 2 Macc. I. 28. Similiter Thren. V. 13. ἐκλεκτοὶ κλαυθμὸν ἀνέλαβον, electi fletum *assument*. Adde Theod. Job. XXVII. 21. ἀναλήψεται. Vulgatus: *tollet eum*. — סָבַל *bajulo*. Ies. XLVI. 4. ἐγὼ ἀναλήψομαι καὶ σώσω ὑμᾶς, ego bajulabo et servabo vos. — *סִלְסֵל, *exalto*. Aqu. Prov. IV. 8. ἀνάλαβε αὐτὴν, *admitte* eam, scil. sapientiam, seu
e potius *in pretio habe*, *æstima*. — עוֹדֵד Pih. ab עָדַד, *erigo*, *statumino*. Ps. CXLV. 8. ὀρφανὸν καὶ χήραν ἀναλήψεται, pupillos ac viduas *sustentat*. Ps. CXLVI. 6. — עָדָה, *orno*. Job. XL. 5. ἀνάλαβε δὲ ὕψος καὶ δύναμιν, *indue* s. *assume* majestatem et potentiam, h. e. *utere* ea. Sic et Sir. L. 12. ἐν τῷ ἀναλαμβάνειν αὐτὸν στολὴν δόξης, cum *indueret* ille vestem gloriæ. — עָלָה, *ascendo*. 2 Reg. II. f
11. ἀνελήφθη 'Ηλιοὺ ἐν συσσεισμῷ, *ascendit* Elias in turbine in cœlum, coll. Sir. XLVIII. 9. et 1 Macc. II. 58. — עָרַךְ, *ordino*. Jer. XLVI. 3. ἀναλάβετε ὅπλα καὶ ἀσπίδας, *assumite* arma et clypeos. Judith. XIV. 3. ἀναλαβόντες οὗτοι τὰς πανοπλίας αὐτῶν, induentes hi gravem armaturam suam. Conf. Lex. N. T. s. h. v. Sir. XLIX. 16. ἀνελήφθη ἀπὸ τῆς γῆς, *sublatus* g
est de terra, h. e. mortuus est. 2 Macc. II. 26. ἀναλαβεῖν εὐκοπίαν, ut *consequantur* facilitatem. Ib. VI. 23. ἀναλαμβάνειν λογισμὸν, consilium *sequi* in agendo. Tob. III. 6. ἀναλαβεῖν τὸ πνεῦμα, vitam *auferre*. Præterea legitur quoque Dan. II. 5. sec. Chis. ἀναληφθήσεται ὑμῶν τὰ ὑπάρχοντα εἰς τὸ βασιλικὸν, bona vestra in fiscum regium *redigentur*, ubi in h
textu legitur בָּתֵּיכוֹן נְוָלִי יִתְּשָׂמוּן, *domus vestræ in sterquilinium ponentur*. Libere, sed egregie. Confer Scharfenb. ad h. l. et 2 Macc. III. 13. Judith. XIV. 5. ἀναλαμβάνειν notat *prostratum humi manu apprehensum excitare* ac *erigere*. Plutarch. de *fraterno amore* T. II. pag. 484. A. ἀναλαμβάνειν τὴν οὐσίαν εἰς τὸ Καίσαρος ταμιεῖον ἀναληφθεῖσαν. Alia dabunt i
Valckenarii notæ ad Herodot. Lib. II. c. 149.

*ΑΝΑΛΑΜΒΑ'ΝΩ 'ΡΗ͂ΣΙΝ, *loquor*. Job. XXXIV. 31. ubi כִּי אֶל־אֵל הֶאָמַר נָשָׂאתִי, *quia ad Deum, qui dicit, peperci*, Symm. transtulit: ὅτι πρὸς τὸν Θεὸν ῥῆσιν ἀνέλαβον, quia ad Deum sermonem habui. Conjunxit נָשָׂאתִי cum אָמַר, cujus loco legit אֹמֶר vel k
אֵמֶר.

'ΑΝΑΛΑ'ΜΠΩ, *reluceo*, *splendeo*. הִגִּיהַּ Hiph. a נָגַהּ, *illumino*, *illustro*. Inc. 2 Sam. XXII. 29. — לֹא כָהָה, *non caligo*. Ies. XLII. 4. ἀναλάμψει, quod de *studio non defen-*

a *vescente* h. l. explicandum erit. — נָשָׂא, *attollo*. Job. XI. 15. οὕτως γὰρ ἀναλάμψει σου τὸ πρόσωπον. Sensum expresserunt. *Faciem attollere* dicitur is, qui a conscientiæ morsibus liber neminem metuit, ac omnes libere aspicere valet. In hoc quoque est ἀνάλαμψις seu λάμψις τοῦ προσώπου. — צָלַח, *irruo*. Amos V. 6. ὅπως μὴ ἀναλάμψῃ ὡς πῦρ ὁ οἶκος.
b Vulg. *comburatur*. Ita et Syrus ac Chaldæus. E sententia Baveri legerunt יִצְרַב. Mihi autem videntur potius in mente habuisse צָלָה *assare*. Sap. III. 7. ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλάμψουσιν, in tempore visitationis *fulgebunt*, sicut stellæ seu sol, coll. Matth. XIII. 43., h. e. summa dignitate ac felicitate conspicui erunt. 2 Macc. I. 22. ὅτε ἥλιος
c ἀνέλαμψε, cum sol *reluxisset*.

ἈΝΑ΄ΛΓΗΤΟΣ, *carens dolore, is qui sine curis vivit*, unde phrasis: ἡδὺς καὶ ἀνάλγητος, *suavis et carens dolore*, i. e. *qui suaviter et sine dolore vivit*. דְּבַר שְׂפָתַיִם, *verbum labiorum*. Prov. XIV. 23. ὁ δὲ ἡδὺς καὶ ἀνάλγητος ἐν ἐνδείᾳ ἔσται: ubi nimium a vero sensu verborum Hebraicorum aberrarunt, quam ut versionis
d eorum rationem reddere valeam. Hesych. ἀνάλγητοι, ἀνηλεεῖς ἢ ἀμέριμνοι.

ἈΝΑΛΕ΄ΓΩ, *colligo, recolligo*. לִקֵּט Pih. idem. 1 Sam. XX. 37. ἀνέλεξε τὰς σχίζας, *collegit* sagittas. 3 Macc. II. 22. ἀναλεξάμενος ἑαυτὸν, *recolligens seipsum*, h. e. *vires recipiens*.

ἈΝΑΛΕ΄ΓΩ ΛΟ΄ΓΟΝ, *excipio sermonem*. חָלַט, *præcise cognosco*. 1
e Reg. XX. 33. ἀνελέξαντο τὸν λόγον ἐκ τοῦ στόματος αὐτοῦ, *excipiebant* sermonem ex ore ejus. Vulg. *rapuerunt verbum ex ore ejus*. Arab. حلط *festinare* notat.

ἈΝΑΛΕΙΨΙ΄Α, *defectus unctionis*. מִשֶּׁמֶן *de oleo, oleum*. Symm. Ps. CVIII. 24. ἀπὸ ἀναλειψίας, a defectu unctionis. Scilicet מ haud raro de *privatione* aut *defectu* explicandum est. Augenda sunt hac voce Lexica, quæ tantum adjectivum ἀνάλειπτος agnoscunt.

ἈΝΑΛΕΚΤΗ΄ΡΙΟΝ, *collectorium, pera pastoralis*. יַלְקוּט, idem, a לָקַט *colligo*, quod pastores illuc cibum reliquasque res necessarias congerunt. Aqu. 1 Sam. XVII. 40. Josephus A. J. VI. 10. habet πήραν ποιμενικήν. Cæterum hæc vox, quæ in Lexicis desideratur, ad etymologiam vocis Hebraicæ ab Aquila ficta esse videtur.

ἈΝΑ΄ΛΗΜΜΑ, *altitudo*, it. *munimentum, edita structura, pars munimenti, quæ lorica dicitur*. מִלֹּא, nomen proprium loci muniti in urbe Hierosolymitana. 2 Par. XXXII. 5. κατίσχυσε τὸ ἀνάλημμα τῆς πόλεως Δαβίδ, instaurabat munimentum urbis David. Sir. L. 2. ἀνάλημμα ὑψηλὸν περιβόλου ἱεροῦ, *munimen* excelsum ambitus templi. Camerario ad h. l. ἀνάλημμα est *erectio*, seu *explanatio*, ut et apud Vitruvium horologiorum. Suid. Ἀνάλημμα, ὕψωμα, στήριγμα.

ἈΝΑΛΗΠΤΕ΄ΟΝ ἘΣΤΙ΄, *assumendum est*, ab ἀναλαμβάνω, *assumo*. 2 Macc. III. 13. εἰς τὸ βασιλικὸν ἀναληπτέα ταῦτα εἶναι, in fiscum regium ea *redigenda* esse. Conf. supra s. v. ἀναλαμβάνω in fine.

ἈΝΑΛΗΜΠΤΗ͂ΡΕΣ, vel ἈΝΑΛΗΠΤΗ͂ΡΕΣ, *forcipes*, vel, ut alii volunt, *haustra*. Ad quam vocem Hebraicam referri debeat, non ita certum est. 2 Reg. XXV. 14. ἀναληπτῆρας in versione Symm. a Montf. in Hex. relatum est ad הַיָּעִים, *scopas*, ubi Vulgatus *trullas* habet. Potest tamen ibi quoque referri ad הַכַּפּוֹת, *cochlearia*. Idem valet quoque de altero loco Aqu. ac Theodot. Jer. LII. 18. ubi videndus Montf.

ἈΝΑΛΙ΄ΣΚΩ, *consumo*. אָכַל, *edo*,

consumo. Symm. Psalm. XVII. 9. LXX Jer. L. 7. ἀνήλισκον αὐτοὺς, comederunt eos. Ez. XV. 4. ἀναλίσκει τὸ πῦρ, consumit ignis, coll. v. 5. XIX. 12. Joël. I. 19. — הוֹסִיף Hiph. a יָסַף, addo, adjicio. Prov. XXIII. 28. πᾶς παράνομος ἀναλωθήσεται, omnis transgressor destruetur. Illud ἀναλωθήσεται petitum est a perdendi notione, quam יָסַף cum
b אָסַף, סוּף et סָפָה communem habet. — *הִכְרִית Hiph. a כָּרַת, excindo. Lev. XXVI. 22. sec. Oxon. — חוּשׁ, festino. Symm. Coh. II. 25. ἀναλώσει, quæ tamen vox potius ad יֹאכַל ejusdem commatis referenda est, ut jam monuit Doederleinius in Scholiis ad h. l. Sed חוּשׁ in l. Chald. notat sentire, sensibus percipere. Fortasse hanc notionem respexit Symmachus. — כָּלָה, כִּלָּה Kal et Piel, consumo. Symm. Job. VII. 8. 9. et Psalm. LXX. 13. LXX Gen. XLI. 30. ἀναλώσει ὁ λιμὸς τὴν γῆν, consumet fames terram. Ies. XXXII. 10. ἀνήλωται ὁ τρυγητὸς, consumta est vindemia. — כָּרַת, abscindo. Neh. I. 15. συντετέλεσται, ἀνήλωται. — לָבִיא, leo immanis. Theod. Psalm. LVI. 3. — *מָסַס in Hiph. liquefacio. Inc. Psalm. XXXVIII. 14. — *לָהַט ardeo, flammo. Theod. Ps. LVI. 5. Sensum expressisse videtur. Fortasse tamen loco לְהָטִים legit לְהָמִים a لهم deglutivit avide. — *סָבַב, circumeo. Jos. VI. 3. ubi Montf. in margine cod. Coisl. hæc descripta invenerat: Οἱ λοιποὶ - - καλώσατε τὴν πόλιν κύκλῳ τῆς πόλεως. sed pro ἀναλώσατε rescribendum esse κυκλώσατε, et res ipsa clamat, et aliorum Codd., ut Oxon. ac Basil., auctoritas confirmat, in quibus diserte κυκλώσατε scriptum legebatur.

— סוּף, deficio, consumor. Ies. LXVI. 17. Drac. v. 16. ἀνήλουν αὐτὰ, consumebant illa. Formatur ab ἀναλόω.

*ΑΝΑ'ΛΛΑΓΜΑ. Vide infra s. v. ἀντάλλαγμα. f

*ΑΝΑΛΟΓΙ'Α, comparatio, proportio, ut Cicero explicat de Universo cap. 4. Interpres Græcus, cujus fragmentum in Cod. Lips. margine legitur, Lev. XXVII. 18. verba: עַל־פִּי הַשָּׁנִים הַנּוֹתָרֹת, super os annorum residuorum, s. pro ratione annorum reliquorum, ita transtulit: κατὰ ἀναλογίαν τῶν ἐτῶν τῶν ὑπολειφθέντων. Hæc Symmacho vindicanda g
esse, Scharfenbergius recte opinatus est in Animadv. ad Genes. XLVII. 12. Vide Kreyssigii Symbol. P. I. p. 7.

'ΑΝΑΛΟΓΙ'ΖΟΜΑΙ, recogito, mecum reputo. חָשַׁב, cogito, reputo. Symm. Ps. LXXVI. 16. ἀνελογιζόμην, recogitabam. — פָּנָה, respicio. Symm. sec. Caten. MS. Jobi in Bibl. D. Marci n. 21. Job. XXI. 5. h
ἀναλογιζόμενοι τὰ κατ' ἐμέ. Adde 3 Macc. VII. 7.

ΑΝΑ'ΛΟΓΟΣ, proportione respondens, consentaneus. לְעֻמַּת, e regione. Symm. Cohel. VII. 15. ἀνάλογοι τούτου, huic consentaneum.

'ΑΝΑΛΟ'ΓΩΣ, convenienter. Sap. XIII. 5. ἀναλόγως ὁ γενεσιουργὸς αὐτῶν θεωρεῖται, per analogiam generator seu creator eorum conspicitur. i
Lex. Cyrilli MS. Brem. Ἀναλόγως, κατὰ τὸ μέτρον τῆς τῶν δεχομένων δυνάμεως. Hesych. Ἀναλόγως, ἴσως.

"ΑΝΑΛΟΣ, sine sale, insulsus, insipidus. תָּפֵל, cæmentum inconditum. Aqu. Ez. XIII. 10. XXII. 28. ἀνάλῳ, re insulsa. Confer Drusium in Fragm. p. 593. — קָלִי, tostum. Inc. Lev. XXIII. 14. Montf. ad h. l.: Forte melius legatur αὔαλα (aut potius αὐαλέα. Hesych. αὐαλέον, λίαν ξηρόν.), arefacta, sicca, quæ interpretatio apprime quadrat cum voce קָלִי.

a 'ΑΝΑΛΥ'Ω, *solvo, discedo, abeo, revertor, reduco.* *שׁוּב, *revertor.* Inc. Jos. XXII. 8. Tob. II. 8. ἀνέλυσα θάψας, *domum redii* e sepultura mortuorum. Male, ut videtur, Bielius transtulit: *iterum abii* ad sepeliendum mortuos. Judith. XIII. 1. ἐσπούδασαν ἀναλύειν, festinantes *abibant.* 3 Esdr. III. 3. Sap. II. 1. Sir. III. 15. ὡς εὐδία ἐπὶ παγετῷ,
b οὕτως ἀναλυθήσονταί σου αἱ ἁμαρτίαι, sicut serenitate diei glacies solvitur, ita solventur peccata tua; ubi ἀναλύειν τὰς ἁμαρτίας est *remittere, condonare peccata, auferre peccatorum pœnas.* Syrus: ܠܡܚܣܝܘ ܚܛܗ̈ܝܗܘܢ, *ad abolenda peccata.* Conf. Suiceri Thes. Eccles. T. I. p. 285. Sap. V. 13. divisus sagitta aër εὐθέως εἰς ἑαυτὸν ἀνελύθη, statim in se ipso re-
c solutus redit, aut in statum pristinum redit. Nisi fortasse legendum est ἀνεκλείσθη, *in se quasi clauditur, unitur et coit.* Ita Vulg., qui habet: *reclusus est.* Grotius substituendum conjecit ἀνελήλυθεν. Ibid. XVI. 14. οὐδὲ ἀναλύει ψυχὴν παραληφθεῖσαν, nec *revocare* aut *reducere poterit* (nempe *occisor*) animam, quæ recepta est. Posset tamen quoque legi ψυχὴ πα-
d ραληφθεῖσα. 2 Macc. IX. 1. ἀναλελυκὼς ἀκόσμως ἐκ τῶν κατὰ τὴν Περσίδα τόπων, Antiochus inglorius *discessit* ex Persia. Ibid. XII. 7. ἀνέλυσεν ὡς πάλιν ἥξων, *discedebat,* tanquam iterum reversurus. Ibid. XV. 28. μετὰ χαρᾶς ἀναλύοντες, cum gaudio *discedentes.* Confer Periz. ad Æl. V. H. IV. 23. et Lex. N. T. s. h. v.

'ΑΝΑ'ΛΩΣΙΣ, *consumtio.* אָכְלָה,
e *esca* vel *comestio.* Ez. XV. 4. 6. εἰς ἀνάλωσιν, ad consumtionem. Sermo ibi est de igne. — מְגְעֶרֶת, *perditio.* Deut. XXVIII. 20. Potest tamen ibi ἀνάλωσις quoque ad מְהוּמָה referri, quod Vulg. per *esuriem* transtulit. Drac. 1. περὶ δράκοντος ἀναλώσεως, de draconis *destructione.*

'ΑΝΑΜΑΡΤΗΣΙ'Α, *innocentia, integritas vitæ.* נִקָּיוֹן, *innocentia.* Symm. Ps. LXXII. 13.

'ΑΝΑΜΑ'ΡΤΗΤΟΣ, *peccati expers, innocens.* צְמֵאָה foem. a צָמֵא, *sitiens.* Deut. XXIX. 19. μὴ συναπολέσῃ ὁ ἁμαρτωλὸς τὸν ἀναμάρτητον, ne peccator una perdat innocentem. Libere verterunt. Nam *sitiens* est h. l. *sobrius, qui abstinet a voluptatibus hujus seculi, adeoque est peccati expers.* Conf. Schultensius in Origg. Hebr. p. 173. 2 Macc. VIII. 4. τῶν ἀναμαρτήτων νηπίων, infantum *innocentium.* Vide et 2 Macc. XII. 42.

*ΑΝΑΜΑΡΥΚΑ'ΟΜΑΙ, i. q. ἀναμασάομαι, *rumino, renovo mandendo.* Legitur hæc vox a Bielio omissa Lev. XI. 26. ubi pro וְגֵרָה אֵינֶנָּה מַעֲלָה, *et ruminationem non ascendere faciens* in Cod. Alex. legitur: καὶ μηρυκισμὸν οὐκ ἀναμαρυκᾶται. Reliqui libri habent μηρυκᾶται. Eadem varietas lectionis est quoque Deut. XIV. 8. Legitur quoque hæc vox apud Chrysostomum in Genes. I. 215. 39. κινοῦντες καὶ ἀναμαρυκώμενοι, ubi codices nonnulli habent ἀναμηρυκώμενοι. V. Stephani Thes. App. c. 420. E. Vox altera ἀναμηρυκάομαι legitur apud Lucian. Somn. p. 709. D.

'ΑΝΑΜΕ'ΝΩ, *exspecto,* item *permaneo, tardo.* יִחֵל, *sperare facio,* etiam *firmiter spero, exspecto.* Symm. 1 Sam. XIII. 8. Aqu. Ps. XLI. 6. — הִכְתִּיר, Hiph. a כָּתַר, *cingo corona.* Aqu. Prov. XIV. 18. ex usu linguæ Chaldaicæ, in qua כְּתַר *exspectare* notat. Confer Job. XXXVI. 2. — קִוָּה Pih. *exspecto.* Job. VII. 2. ὥσπερ μισθωτὸς ἀναμένων τὸν μισθὸν αὐτοῦ, sicut mercenarius, qui exspectat mercedem suam. Ies. LIX. 11. Jer. XIII. 16. ἀναμενεῖτε εἰς φῶς, exspectabitis lucem. Adde Symm. Psalm. XXIV. 5. et Inc. Psalm. XXXIX. 2. — שִׁלֵּשׁ Pihel, *triplico.* Aqu. 1 Sam. XX. 19. τρεῖς ἡμέρας

a ἀναμενεῖς, tres dies remanebis: ubi tamen omnis erroris evitandi causa monendum est, non simplex ὑπομένειν Hebraico שָׁלַשׁ respondere, sed totam formulam τρεῖς ἡμέρας ἀναμένειν spectandam esse. Judith. VII. 10. ἀνάμεινον ἐπὶ τῆς παρεμβολῆς σου, permane in castris tuis. Ibid. VIII. 16. ἀναμένοντες τὴν παρ' αὐτοῦ σωτηρίαν. Sir. V. 8. μὴ ἀνάμενε ἐπιστρέ-
b ψαι πρὸς κύριον, ne differas (Eurip. Orest. 1107. Vid. Markland. ad Suppl. 646. et 984.) conversionem tuam. 2 Macc. VI. 14. ἀναμένει μακροθυμῶν, patienter exspectat.

*ΑΝΑΜΕ'ΣΟΝ, *per medium, in medio, inter*, pro ἀνὰ μέσον. מִבֵּין, *inter*. 2 Reg. XVI. 14. sec. Vat. — סְעִיף, *summitas, ramus*. Ies. LVII. 5. ἀναμέσον τῶν πετρῶν sec. Vat. Scilicet
c شعب est *divisit*, ב autem et פ haud raro permutantur.

'ΑΝΑΜΕΤΑΞΥ', *inter*. בֵּין. Aqu. Symm. 1 Sam. XX. 3. Thucyd. I. 118. Schol.

'ΑΝΑΜΙ'ΓΝΥΜΙ, *misceo, commisceo*. בָּלַל, id. Aqu. Gen. XI. 9. — מָשַׁח, *ungo*. Aqu. Ex. XXIX. 2. Unguenta enim sunt μίγματα. Fortasse tamen illud ἀναμεμιγμένας apud A-
d quilam potius ad antecedens בְּלוּלֹת *mixtas* referendum est. Sed non opus est hac conjectura, cum מָשַׁח cum בָּלַל h. l. diserte permutetur. — סִיג, *scoria*. Ez. XXII. 18. Sunt autem ἀναμεμιγμένοι h. l. qui, quasi *scoriæ*, commixti adhærent metallis. Habet præterea סוּג notionem *implicandi* e lingua Arabica ساج et سيج. V. Schultensium ad Prov.
e XIV. 14. — עֲרַב in forma Chald. *misceo*. Dan. II. 41. 43. — רָסַס, *aspergo*. Ez. XLVI. 15. τοῦ ἀναμῖξαι τὴν σεμίδαλιν, ubi Symm. ἐπιῤῥᾶναι habet.

'ΑΝΑΜΙΜΝΗ'ΣΚΩ, *recordor, in memoriam revoco*. זָכַר, et הִזְכִּיר, Kal et Hiph. idem. Symm. Psalm. XLI. 7. ubi tamen pro ἀναμιμνήσκομαι ex Eusebio et Catena PP. GG. T. I. p. 778. reponendum est ἀναμιμνήσκωμαι, quæ lectio etiam magis f ad אֶזְכְּרָה accedit. Aqu. Ps. LXII. 7. LXX Gen. VIII. 1. sec. Vat. ubi autem in Alex. et Ald. μνάομαι legitur. Ibid. XLI. 9. τὴν ἁμαρτίαν μου ἀναμιμνήσκω σήμερον, recordor hodie peccati mei. Ex. XXIII. 13. οὐκ ἀναμνησθήσεσθε. Num. V. 15. θυσία μνημοσύνου ἀναμιμνήσκουσα ἁμαρτίαν, victima recordationis, in memoriam g revocans peccatum. Num. XV. 37. ubi cum μιμνήσκομαι in codd. permutatur. 2 Sam. XX. 24. permutatur in codd. cum ὑπομιμνήσκειν, ac significat *a commentariis esse*. 1 Reg. IV. 3. ἀναμιμνήσκων, *commemorans* vel *a commentariis*. Sic legitur quoque apud Aqu. 2 Sam. VIII. 16. et Ies. XXXVI. 3. in March, ubi in reliquis libris editis legitur ὑπο- h μνηματογράφος. — *זֵכֶר, *memoria*. Symm. Psalm. XXIX. 5. ἀναμιμνήσκοντες, ubi Aqu. μνημόσυνον posuit. Præterea legitur apud LXX Job. XXIV. 19. εἶτ' ἀνεμνήσθη (sec. Vat. In Alex. legitur εἶτα ἐμνήσθη) αὐτοῦ ἡ ἁμαρτία, quæ vulgo referunt ad שְׁאוֹל חָטָאוּ, *sepulcrum peccaverunt*, ut nempe legerint: שְׁאוֹל חָטָאוּ. Sirac. III. 14. ἐν ἡμέρᾳ θλίψεώς σου ἀναμνησθήσεταί σου, in die afflictionis tuæ recordabitur tui, h. i e. eleemosyna tui memoriam refricabit Deo, nempe ad tuum commodum et præmium: ubi confer vers. Arab.

'ΑΝΑ'ΜΝΗΣΙΣ, *memoria, recordatio*. אַזְכָּרָה, idem. Lev. XXIV. 7. — הַזְכִּיר inf. Hiph. a זָכַר, *in memoriam revoco, recordor*. Ps. XXXVII. 1. et LXIX. 1. — זִכָּרוֹן, *memoria*. Num. X. 10. — זֵכֶר, *memoria*.

a Symm. Ex. III. 15. et Ps. VI. 5. ac Inc. Ps. CXXXIV. 13. Sap. XVI. 6. εἰς ἀνάμνησιν ἐντολῆς νόμου σου: ubi ἀνάμνησις non simpliciter *recordationem* notat, sed eam, quæ cum observantia conjuncta est. Conf. Prov. III. 1.

'ΑΝΑΜΟΝΗ', *patientia, patiens exspectatio.* — *תְּהִלָּה· *laus, materia laudandi.* Symm. Ps. LXX.
b 6. ubi sine dubio תּוֹחֶלֶת, aut תּוֹחִילָה, a יָחַל, *speravit, exspectavit*, legit. — תּוֹחֶלֶת, *spes, exspectatio.* Symm. Psalm. XXXVIII. 8. Hesych. 'Αναμονή, μακροθυμία.

*'ΑΝΑΜΟΧΛΕΥ'Ω, *vectibus submoveo, emolior.* 4 Macc. X. 5.

'ΑΝΑΜΦΙΣΒΗΤΗ'ΤΩΣ, *indubitanter, sine controversia.* 3 Esdr. VI. 30. ubi respondet Chald. דִּי לָא שָׁלוּ,
c *ut non cessatio.* Esdr. VI. 9. quod LXX verterunt ὃ ἐὰν αἰτήσουσιν. Josephus A. J. XI. c. 4. p. 558. ed. Hav. καὶ τὰ ἄλλα, ὅσα ἂν οἱ ἱερεῖς ὑπαγορεύσωσιν. Dionys. Hal. de V. Sept. Cons. c. 3. p. 425. ed. Reisk. τῆς σαφηνείας ἀναμφισβητήτως Ἡροδότῳ τὸ κατόρθωμα δίδοται. Confer Bretschneiderum l. c. p. 34. — Adjectivi ἀναμφισβήτητος exempla sunt a
d Scotto in Append. ad Thes. Stephani prolata.

*'ΑΝΑΝΔΡΟΣ, *parum virilis, effœminatus, mollis.* 3 Macc. V. 31. VI. 21. Hinc ἀνανδρία apud Dion. Cass. p. 473. 48. Reim. Hesych. ἄνανδρος, ἀσθενής.

*'ΑΝΑΝΕΑ'ΖΩ, *renovo, instauro.* 4 Macc. V. 31. ἀνανεάζειν τὸν λογισμὸν, *juvenem quasi reddere* rationem. Ib.
e VII. 13.

'ΑΝΑΝΕΟ'Ω, *renovo.* *דָּלָה, *in altum traho et eveho.* Aqu. Ps. XXIX. 2. ἀνανέωσάς με, ex varietate lectionis. Kreyssigius Symbol. P. III. p. 6. ἀνανέωσάς με fragmento Symmachi ἀνεζώωσάς με, quod v. 4. in Hex. profertur, originem suam debere statuit. Sed mihi videtur hæc vox versio alius interpretis esse, qui libere nec male sensum f
expressit. — חָדַשׁ, *renovo, instauro.* Symm. Job. XXIX. 20. Esther. III. 13. ἀνανεώσασθαι τὴν εἰρήνην. 1 Macc. XII. 1. ἀνανεώσασθαι τὴν φιλίαν, coll. III. 10. 16.

'ΑΝΑ'ΝΕΥΣΙΣ, *repulsa, renutus,* item juxta Hesych. ἀναβίωσις, ἀνάπαυσις, ἀνάνηψις, *reditus ad vitam, requies, evigilatio.* חַרְצֻבּוֹת plur. a חַרְצֹב, *vincula.* Psalm. LXXII. 4. g
ὅτι οὐκ ἔστιν ἀνάνευσις ἐν τῷ θανάτῳ αὐτοῦ, quæ versio in mendo cubare plerisque visa est, ac variis modis explicatur. Scholiasta Græcus in ed. Romana: ἀνάνευσις, λέγει τὴν μνήμην τοῦ θανάτου. καὶ ἄλλος. ἀνάνευσις τὴν ἀπαγόρευσιν δηλοῖ. L. Bos. in Prolegg. c. 3. et in Anim. ad Auctt. Græc. p. 123. auctoritatem versionis Arabicæ (ubi est راحات h
requies) ac Hesychii secutus, transtulit: *non est enim requies in morte eorum,* ut ἀνάνευσις sit i. q. ἀνάπαυσις. In Psalterio Rom. Coislin. Mediolan. et Breviario Mozarabico legitur: *non est declinatio,* quam lectionem Hieronymus rejicit Lib. IV. de Interpell. Davidis cap. 3. et legendum putat: *non est reclinatio morti eorum.* Ferrandus et Belangerus arbitran- i
tur, LXX Intt. (Cf. Symm. Theod. Hieron. et Chald.) חֶשְׁבּוֹן legisse, interpretante inprimis scholiasta Græco vocem ἀνάνευσις per μνήμην θανάτου. Genebrardus ait, LXX fortasse dedisse ἀνάδεσις, *religatio, constrictio.* Vulgatus: *non est respectus* (hic legi fortasse posse *despectus* ex Græca voce putat Genebrardus) *morti eorum,* h. e. mortem k
non considerant et respiciunt, non afficiuntur timore mortis. Toupius in Emendatt. in Hesychium P. II. p. 537. ἀνάπνευσις legendum conjicit. Vide Starcke Carmina Davidis Vol. I. p. 61. seq.

'ΑΝΑΝΕΥ'Ω, *renuo.* הֵנִיא Hiph.

a a נוא, *frango, irritum facio.* Num. XXX. 6. ἐὰν δὲ ἀνανεύων ἀνανεύσῃ ὁ πατὴρ αὐτῆς, si renuens renuat pater ejus. Vide et v. 9. ac 12. — *כָּבֵד, *grave, aggravatum est.* Symm. Ex. VII. 14. ἀνένευσεν. Sed recte dubitat Scharfenbergius in Anim. ad h. l., an hoc verbum sit suo loco collocatum, nec potius referendum ad מָאֵן *renuit* in sequentibus, adeoque
b Aquilæ potius vindicandum, quam Symmacho. — מָאֵן. *renuo,* Pih. Aqu. Ex. IV. 23. et Ps. LXXV. 3. Aqu. Ps. LXXVI. 3. ubi ἀνένευσε in Catena PP. GG. T. II. p. 582. per ἀπηρνήσατο explicatur. LXX Ex. XXII. 17. et Neh. IX. 17. Hesych. ἀνανεύει, οὐ συντίθεται πρός τι. Idem: ἀνανεύων, παραιτούμενος.

ἈΝΑΝΕΏΣΙΣ, *innovatio, renova-*
c *tio.* *חָדָשׁ, *recens, novus.* Symm. Job. XXIX. 20. ἡ δόξα μου ἀνανεώσει παροῦσα μοι, gloria mea renovatione (h. e. semper renovata) præsens mihi erit. Vulg. *gloria mea semper innovabitur.* 1 Macc. XII. 17. ἐπιστολάς περὶ τῆς ἀνανεώσεως καὶ τῆς ἀδελφότητος ἡμῶν, epistolas de renovatione fraternitatis seu amicitiæ nostræ. Confer supra s. v. ἀνανεόω.
d Adde Josephum A. J. XII. 7. 7. p. 617. et Thucyd. VI. 82.

ἈΝΑΝΤΙΎῬῬΗΤΟΣ, *irrefutabilis.* לֹא יַעֲנֶה, *non respondebitur.* Symm. Job. XI. 2. ubi ἀναντίῤῥητος dicitur *is, cui non respondetur* aut *contradici debet.* Ib. XXXIII. 13.

ἈΝΑΝΤΛΕΏ, *haurio,* deinde, ut Lat. *exantlo, perfero.* Dionys. Hal. Ant. p. 658. 1. et 1627. 1. ἀνήντλησα
e πόνους. נָקַף Pih. *concido, perfodio.* Job. XIX. 25. ἀναστήσειται τὸ δέρμα μου τὸ ἀναντλοῦν. Vox ἀναντλοῦν quomodo exprimat Hebraicum נִקְּפוּ, cum doctissimis Intt. ignorare fas est. *Hispani editores* dederunt ἀνατλοῦν, in qua scriptura vitiosa latere videtur lectio genuina ἀνατλῶν vel ἀνατλᾶν. Præter Origenem enim sic legisse videntur Latini veteres, qui reddunt: *quæ hæc patitur, quæ por-* f *tavit hæc, quod* (sc. *corium*) *passum est.* Non dissimilis confusio verborum ἀνάτλημι et ἀναντλέω occurrit Prov. IX. 12. ubi pro μόνος ἀντλήσεις legendum est vel ἀν τλήσεις (ut Grabius volebat in Prolegg. T. IV. c. 4. §. 3.) vel melius forte μόνος ἀνατλήσεις. Jam sensus erit: resurget corpus meum exantlatis laboribus ac molestiis hujus vitæ. Cæterum g vox ἀναντλέω legitur apud Strabonem Geogr. III. p. 218.

ἈΝΑΞΑΙΝΩ, *refrico, rursum carmino.* חִרְחֵר Pih. a חָרַר, *accendere.* Aqu. Theod. Prov. XXVI. 21. Sermo ibi est de dissidio ac litibus, de quibus ἀναξαίνεσθαι, *recrudescere,* speciatim adhibetur. Vide Schweighæuseri Lex. Polyb. s. h. v. h

ἈΝΑΞΗΡΑΙΝΩ, *exsicco.* חָרַב, idem. Aqu. Prov. XVII. 1. LXX Jer. L. 27. יָבֵשׁ, *exaresco.* Hos. XIII. 15. Sir. XIV. 9. ἀδικία πονηρὰ ἀναξηραίνει τὴν ψυχήν. Dicitur hoc de avaro et lucri cupido, vel hoc respectu, quod animam suam misere discruciat, dum partim semper appetit nec tamen potitur optatis, partim cruciatibus animi sibi male i conscii vexatur, vel quatenus omnem plane humanitatem exuit, aliorumque mala ac miseriam ne sentit quidem, quo sensu et nos dicere solemus: Sein Herz ist ganz vertrocknet, *his heart is quite dried up.* Syrus habet: *perdit animam suam.* Vulg. *donec consumat arefaciens animam suam.* Cæterum vox ἀναξηραίνειν occurrit apud Herodot. k VII. 109. p. 415. et Hippocrat. de Dieb. Judicat. p. 58. 3.

ἈΝΆΞΙΟΣ, *indignus.* זוֹלֵל, *vilis.* Jerem. XV. 19. ἐὰν ἐξαγάγῃς τίμιον ἀπὸ ἀναξίου, si bonos a *malis* separas, dignos præmiis ac æstimatione ab *indignis.* Sir. XXV. 11. ὃς οὐκ ἐδούλευσεν ἀναξίῳ αὐτοῦ, qui non servit

a Symm. Jerem. XXXI. 2. LXX Deut. XXVIII. 65. οὐκ ἀναπαύσει σε, nullum quietum domicilium dabit. Ies. XXXIV. 14. Jer. XLVII. 6. ἀνάπαυσαι, subsiste. Sermo est de gladio. — יָשַׁב sedeo. Mich. IV. 4. — מְנוּחָה, requies. Ies. XXXII. 18. — נוֹחַ, quies. Neh. IX. 28. — הוּנַח, נוּחַ, הֵנִיחַ, Kal, Hiph. Hoph. *quiesco, quiescere facio*. Ex. XXIII.
b 12. 1 Sam. XXV. 9. וַיָּנוּחוּ LXX sec. libros nonnullos ἀνέπαυσαν, pro quo in Vatic. legitur ἀνεπήδησε. Est emendatio mera ad textum Hebr. ac necessario scribendum ἀνεπαύσαντο, *siluerunt, exspectantes* nempe *ejus responsum*. Οἱ λοιποὶ habent ἐπαύσαντο. Conf. infra s. v. ἀναπηδάω. 1 Reg. V. 4. ἀνέπαυσε ἐμοί, *quietem* mihi *dedit*. 1 Par. XXII. 9. ἀνα-
c παύσω αὐτὸν ἀπὸ πάντων τῶν ἐχθρῶν, *tutum* illum *præstabo*, seu *liberabo* ab omnibus inimicis, coll. Ies. XIV. 3. Prov. XXIX. 17. ἀναπαύσει σε, *recreabit* te. Zach. VI. 8. ἀνέπαυσαν τὸν θυμόν μου, animum meum *tranquillum reddiderunt*. Dan. XII. 13. sec. Chis. — נִחַם Niph. *pœnitet me*. Jer. XLII. 10. Sensum expresserunt, et ἀναπαύεσθαι est h. l. La-
d tinorum *acquiescere*. — נִשְׁעַן, *innitor*, Niph. Mich. III. 11. ἐπὶ τὸν κύριον ἀνεπαύοντο, in Deo spem suam ac fiduciam posuerunt. — *צְעָנִים a צען *migravit*. Nomen proprium. Jud. IV. 11. πρὸς δρῦν ἀναπαυομένων. Ex nonnullorum sententia legerunt בְּשַׁאֲנַנִּים, ex mea vero opinione LXX aut dederunt ἀναπαυομένων, vel participium consimile, aut vocem
e deduxerunt a צָעָה, *inclinari, prosternere se*. — רָבַץ, et הִרְבִּיץ Kal et Hiphil, *cubo, cubare facio*. Gen. XXIX. 2. XLIX. 14. Ez. XXXIV. 14. 15. — רָוָה, *respiro*. Job. XXXII. 20. — *רָפָה, *remitto me*.

LXX sec. cod. Alex. aut potius Inc. Int. Jud. VIII. 3. coll. Ez. I. 24. ubi per καταπαύειν redditur. — שַׁאֲנַן Pih. *tranquille ago*. Jer. XLVIII. 11. ἀνεπαύσατο, quietus et f
tranquillus mansit, seu *pacem coluit*. — שָׁבַת, *cesso ab opere, quiesco*. Ex. XXIII. 12. Ies. XIV. 4. ἀναπέπαυται, *ad incitas redactus est*. — שָׁכַב, *cubo*. Num. XXIV. 9. — שָׁכַן *habito*. Inc. Prov. I. 33. Symm. 2 Sam. VII. 10. LXX Deut. XXXIII. 20. Ies. LVII. 15. ἀναπαυόμενος, *habitans*. — שֶׁמֶן, *pinguedo*. Prov. XXI. 20. Loco וְשֶׁמֶן legit וְשִׁכּוֹן, g
cujus e literis כן intervallo non distinctis facile conflari ם potuit. — שָׁקַט et הִשְׁקִיט. Ies. XIV. 7. LVII. 20. Ez. XVI. 41. Dan. XIII. 37. sec. Chis. Sir. III. 5. ἀναπαύσει μητέρα, matri *gaudium et quietem animi conciliabit*. Ib. XVIII. 16. καύσωνα ἀναπαύσει δρόσος, ubi ἀν. κ. est *sedare, mitigare, temperare* calorem et æstum. Ib. XXII. 10. ἀνε- h
παύσατο, *ad quietem pervenit*, coll. XLVII. 25. ἀνεπαύσατο Σολομὼν μετὰ τῶν πατέρων, h. e. *mortuus* seu *sepultus est*.

ἈΝΑΠΕΊΘΩ, *persuadeo*, ac sensu malo *decipio, seduco*. הֵסִית Hiph. a סוּת *incito*. Inc. et Aqu. Deut. XIII. 6. — הִשִּׁיא Hiph. a נָשָׁא *decipio*. Jer. XXIX. 8. μὴ ἀναπειθέτωσαν ὑμᾶς οἱ ψευδοπροφῆται, ne decipiant vos falsi prophetæ. Sic et i
simplex verbum πείθειν et ἀπατᾷν apud Euseb. H. E. VI. 41. et Chrysostom. Homil. I. in Ep. ad Philem. pro synonymis ponuntur. Conf. Lex. N. T. s. h. v. 1 Macc. I. 12. ἀνέπεισαν etiam sensu malo accipiendum est. Vide quoque infra s. ἀπατάω.

ἈΝΑΠΕΊΡΩ, *transadigo, transfigo, configo*. 2 Macc. XII. 22. ταῖς τῶν ξιφῶν ἀκμαῖς ἀναπείρεσθαι, ut gladiorum mucronibus configerentur. In ed. Wechel. vitiose legitur ἀνα-

a πειρᾶσθαι, unde in Trommii Concordantias ἀναπειράω venit. Adde Herodot. IV. 103. p. 255. et Aristoph. Acharn. v. 1006.

'ΑΝΑΠΕΤΑ'ΖΩ, *expando.* פָּרַשׂ, idem. Job. XXXIX. 26. ἀναπετάσας τὰς πτέρυγας, expandens alas.

'ΑΝΑΠΗ'ΓΝΥΜΙ, *suffigo, suspendo.* הוֹקִיעַ Hiph. a יָקַע idem. Aqu. Num. XXV. 4. ἀνάπηξον αὐτοὺς, sus-
b pende illos. Voce hac utitur etiam Aqu. 2 Sam. XXI. 6. (ubi Vulgatus interpres de *crucifixione* interpretatus est) et 9. Aristoph. Eccles. v. 838. Dion. Hal. I. 242. 23. Hesych. 'Αναπῆξαι, ἀνηγῦξαι.

'ΑΝΑΠΗΔΑ'Ω, *subsilio.* נָבַע, *scaturio.* Prov. XVIII. 4. ποταμὸς δὲ ἀναπηδῶν, fluvius vero *scaturiens:* ubi Aqu. et Symm. ἀναβλύζων,
c Theod. ἀνομβρῶν. — נוּחַ, *quiesco.* 1 Sam. XXV. 9. ἀνεπήδησε. Si lectio sana est, (nam alii libri habent ἀνέπαυσαν, de quo supra dictum est) exprimit hæc vox *indignationem,* qua correptus fuit Nabal, et quam etiam in sequentibus satis verbis exprimit. Qui enim aliquid audiunt ac vident, quod bilem ipsorum movet, subsilire aut resilire solent.
d Tunc autem etiam aliter legisse censendi sunt, nempe vel יָנוּד a נוּד *moveri, commoveri,* vel יָנוּס. Fortasse etiam vocem Hebraicam a נוּעַ aut a נוּף deduxerunt, aut legerunt יָנוּחוּ a נוּחַ. — קוּם, *surgo.* 1 Sam. XX. 34. ubi ἀναπηδᾶν quoque notat *exsilire* seu *subsilire, præ ira et furore.* Tob. VI. 2. ἀνεπήδησεν ἰχθὺς ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ. Ib. VII. 7. ἀνε-
e πήδησεν, *exsiliit,* scil. *præ gaudio.*

'ΑΝΑΠΗΔΥ'Ω, *scaturio, erumpo e scaturigine.* נָבַע, *scaturio.* Prov. XVIII. 4. ἀναπηδύει sec. Vat. Fortasse tamen legendum est ἀναπιδύει. Ald. ἀναπηδῶν habet.

'ΑΝΑ'ΠΗΡΟΣ, *mancus, mutilus.* 2 Macc. VIII. 24. ἐν τοῖς μέλεσιν ἀναπήρους, membris mutilatos. Conf. Lex. N. T. s. h. v. Hesych. ἀνάπηρος, πηρὸς, τυφλὸς, νοσώδης. Suidas: f
ἀνάπηρος, ὁ χωλὸς, ὁ καθ' ὑπερβολὴν πεπηρωμένος μέλει τινὶ τοῦ σώματος.

*'ΑΝΑΠΙ'ΘΩ. Vox nihili, quæ tamen in Hex. Origen. apud Symm. Amos VII. 10. legitur, ubi ei pro קָשַׁר, *conjuravit, rebellavit,* tribuitur ἀνέπισεν, quod Montf. restituendum putat ἀνέδησεν, quia alias hanc vocem per ἐνδέειν transtulerit. Sed g
sine dubio legendum est ἀνέπεισεν, quod parum differt ab קָשַׁר, *conspirationem facere,* (Vide supra s. ἀναπείθω) aut ἀνέσεισεν ἄνταρσιν, *suscitavit conjurationem.*

'ΑΝΑΠΙ'ΝΩ, *absorbeo.* נָשַׁת, *deficio,* Niph. vel Piel, *consumor.* Aqu. Ies. XIX. 5. ἀναποθήσεται ὕδατα ἀπὸ θαλάσσης, *absorbebuntur* aquæ a mari. Fortasse deduxit a שָׁתָה, h
bibere, quod etiam fecisse videntur h. l. LXX, qui voce πίνειν usi sunt. Adde Hippocr. de Prisca Med. p. 18. 9. et de Nat. Pueri p. 241. 42.

'ΑΝΑΠΙ'ΠΤΩ, *accumbo, recumbo, recubo, concumbo.* כָּרַע, *incurvo me.* Gen. XLIX. 9. ἀναπεσὼν ἐκοιμήθη ὡς λέων, *procumbens* jacuit, ut leo. — נָטַשׁ, *diffundo me.* Symm. 1 Sam. XXX. 16. ἀναπεπτωκότες, *diffusi* in i
superficie omnis terræ *discumbebant,* qua voce h. l. Vulgatus usus est. Vide Lex. N. T. s. h. v. — שָׁכַב, *cubo.* Symm. Ps. LXVII. 14. — *שָׁלַב, *cohæsit, conjunctus fuit,* apud Chaldæos. Ex. XXVI. 17. ἀναπίπτοντες (sc. ἀγκωνίσκοι) ἕτερος τῷ ἑτέρῳ, *combinatæ* una ad alteram. —*הִשְׂתָּרֵעַ, Hithp. a שָׂרַע, *extendo me.* Ies. XXVIII. 20. ubi pro מֵהִשְׂתָּרֵעַ, k
quam ut se extendere possit, habent: εἰς τὸ μὴ ἀναπεσεῖν, ac sensum expresserunt. Tob. II. 1. ἀνέπεσα τοῦ φαγεῖν, coll. Judith. XII. 15. Susann. 36. ἀνέπεσε μετ' αὐτῆς, *rem habuit* cum ea.

a ἈΝΑΠΛΑ'ΣΣΩ, *fingo, formo*. Sap. XV. 7. ἐκ τοῦ αὐτοῦ πηλοῦ ἀνέπλασεν, de eodem luto *finxit*.

*ἈΝΑΠΛΗ'ΘΩ, *impleo*. מִלֵּא Pih. idem. Ex. XXXI. 3. ἀνέπλησα αὐτὸν πνεῦμα θεῖον σοφίας, *abunde instruxi* eum spiritu divino sapientiæ. 1 Reg. VIII. 10. νεφέλη ἀνέπλησε τὸν οἶκον sec. Compl., ubi reliqui libri ἔπλησε habent. Eadem varietas lectionis
b reperitur quoque ib. v. 11. Sir. XLVII. 16. ἀνέπλησας ἐν παραβολαῖς αἰνιγμάτων, h. e. *plurima congessisti* ænigmata.

ἈΝΑΠΛΗΡΟ'Ω, *impleo, adimpleo, repleo, compleo*. הִגִּיעַ Hiph. a נָגַע, *pertingo, pervenio*. Esther. II. 15. ἐν τῷ ἀναπληροῦσθαι τὸν χρόνον Ἐσθήρ, cum ordo tangeret Estheram. — מִלֵּא Pih. act. et Kal et Niph.
c pass. Gen. XXIX. 28. Ex. VII. 25. ἀνεπληρώθησαν ἑπτὰ ἡμέραι, per septem dies duravit. Lev. XII. 6. ὅταν ἀναπληρωθῶσιν αἱ ἡμέραι, *finito* tempore, coll. Esth. I. 5. et II. 12. — מִקֵּץ, *a fine*. Esth. II. 12. — סָגַר, *claudo*. Gen. II. 21. ἀνεπλήρωσε σάρκα ἀντ' αὐτῆς, *substituit* carnem in ejus locum. — שָׁלַם pass. *compleor*. 1 Reg. VII. 51. ἀνεπληρώθη πᾶν τὸ ἔρ-
d γον, *perfectum est* omne opus. Ies. LX. 20. — שָׁלֵם, *perfectus*. Gen. XV. 16. οὔπω γὰρ ἀναπεπλήρωνται αἱ ἁμαρτίαι, nondum enim iniquitates *ad summum gradum pervenerunt*. Aqu. sec. ed. secundam Amos I. 6. pro שְׁלֵמָה.

ἈΝΑΠΛΗΡΩ͂Ν ἈΝΑΠΛΗΡΟ'Ω, *complens compleo*. מִלֵּא *impleo*. Ex. XXIII. 26.

e ἈΝΑΠΛΗΡΟ'Ω ἈΡΙΘΜΟ'Ν, *impleo numerum*. מָנָה, *numero*. Symm. Cohel. I. 15. ὑστέρημα μὴ δυνάμενον ἀναπληρῶσαι ἀριθμὸν, non omnes defectus *enumerari possunt*.

ἈΝΑΠΛΗ'ΡΩΣΙΣ, *impletio*, *לְמַלְּאוֹת, *ad implendum*. Dan. IX. 2. εἰς ἀναπλήρωσιν sec. Chis. 3 Esdr. I. 57. εἰς ἀναπλήρωσιν λόγου κυρίου, ut eventu comprobetur verbum domini. לְמַלֹּאות 2 Par. XXXVI. 21. f
Adde Aristot. de Moribus III. 13. Arrian. de Expedit. Alex. Lib. II. p. 56. 16.

ἈΝΑΠΛΟ'Ω, *expando*. פֵּרֵשׂ. Symm. Ies. XXV. 11.

ἈΝΑΠΝΕΥ'ΜΑΣΙΣ, *vapor, fumus*. קִיטֹר, *fumus*. Int. Hebr. Gen. XIX. 28. ex Hieronymi Quæstt. Vocabulum hoc Græcis scriptoribus ignotum in dubium vocavit Schar- g
fenb. ad h. l. substituens ἀναθυμίασις, *exhalatio, vapor*, provocans simul partim ad auctoritatem Hesychii (ἀναθυμιάσεις, ἀτμοί, καπνοί), partim ad loca SS., ubi קָטַר et derivata θυμιᾷν ac θυμίαμα redduntur. Sed cur sollicitanda sit lectio recepta, equidem non video. Commode enim *fumus, exhalatio* ἀναπνεύμασις *fornacis* dici potest. h

ἈΝΑ'ΠΝΕΥΣΙΣ, *respiratio*. רְוָחָה, idem. Aqu. Exod. VIII. 15.

ἈΝΑΠΝΕ'Ω, *respiro*. הֵשִׁיב רוּחַ, *reduco spiritum*. Job. IX. 18. — רֶוַח, *respiratio, refrigerium*. Theod. 1 Sam. XVI. 25. ἀνέπνευσε, sc. ἑαυτὸν, i. q. ἀνέψυχεν apud LXX.

ἈΝΑΠΝΟΗ', *respiratio*. *אַף, *ira*. Symm. Psalm. CXXXVII. 7. ubi LXX habent ὀργή, unde luculenter i
apparet, ἀναπνοὴν h. l. *iram, furorem* notare, quemadmodum אַף ab אָנַף *spiravit* nomen habet. Sed hoc ipsum me movet, ut Aquilæ hanc vocem h. l. tribuendam censeam. — נְשָׁמָה, *halitus, flatus*. Aqu. et LXX Ies. II. 22. Inc. Ps. CL. 5. Aqu. Symm. Theod. Gen. II. 7. Symm. Job. XXII. 3. — רוּחַ, *spiritus, halitus*. Symm. Job. VI. 4. k
Cohel. III. 19. Aqu. Job. XLI. 7.

ἈΝΑΠΟΔΙ'ΖΩ, *regredior, retrogradior, refero s. inhibeo pedem, sive id fiat retrocedendo, sive etiam con-*

a *sistendo absque ulteriori motu.* Sir. XLVI. 5. ἀνεπόδισεν ὁ ἥλιος, retrocessit sol, coll. XLVIII. 26. Lex. Cyrilli MS. Brem. ἀνεπόδισεν, ἀνέκαμψεν. Gloss. MSS. in Sirac. ἀνεπόδισεν, ἀνέλυσεν, ἀνέκαμψεν. Ex sententia Alberti huc pertinet quoque glossa Hesychii: ἀνεπήδησεν, ἀνέκαμψεν, ἀνέλυσεν, ubi vel ἀνεπόδισεν corrigendum, vel auctor glossæ apud Siracidem
b vere legit ἀνεπήδησεν, nec incommode. Vulg. *impeditus est,* ubi videtur ad simplex πεδίζειν vel ἐμποδίζειν respexisse, quæ *impedire* significant. Sed idem quoque vox ἀναποδίζειν vel active vel passive s. neutraliter significare potest, cum præpositio ἀνὰ subinde vim nullam in compositione habeat. 2 Macc. XIV. 14. τῶν δὲ ταχέως ἀναποδισάντων, cum autem illi ce-
c leriter *retropederent.*

ἈΝΑΠΟΔΙΣΜΟ'Σ, *regressus, retrocessio, remeatio, reditus.* Sap. II. 5. οὐκ ἔστιν ἀναποδισμὸς τῆς τελευτῆς ἡμῶν, Vulg. *non est reversio finis nostri;* quæ verba cum incommodum sensum fundant, ἐμποδισμὸς loco ἀναποδισμὸς legere mallem, hoc sensu: *nemo mortem impedire potest.* Cf. vers. Arab. Hesych. ἀναποδισμὸς,
d ἐπανάλυσις.

ἈΝΑΠΟΙΕ'Ω, *præparo, misceo.* Hinc part. præt. pass. ἈΝΑΠΕΠΟΙΗΜΕ'ΝΟΣ, *præparatus, mixtus.* בָּלוּל part. Pah. *mistus, mixtus.* Lev. VI. 40. ἀναπεποιημένη ἐν ἐλαίῳ. Ibid. VII. 2. XXIII. 13. Num. VI. 15. ubi cum voce ἀναφυράω permutatur in codd., sicut et ποιέω ac φυράω invicem ib. v. 9. permutantur. He-
e sych. ἀναπεποιημένην, ἀναζυμωθεῖσαν, ἀναπεφυραμένην, coll. Lev. IX. 4. — חָמִיץ, *fermentatum,* it. *merum.* Ies. XXX. 24. ἄχυρα ἀναπεποιημένα ἐν κριθῇ, paleas mixtas hordeo. Gloss. in Octat. ἀναπεποιημένα, ἀναφυρθέντα. — מָשַׁח, *ungo.* Theod. Ex. XXIX. 2.

ΜΗ' ἈΝΑΠΕΠΟΙΗΜΕ'ΝΟΣ, *non præparatus* seu *mixtus.* חָרֵב pr. *siccus.* Lev. VI. 40. θυσία μὴ ἀνα- f
πεποιημένη, scil. ἐν ἐλαίῳ, libamen non mixtum oleo.

*ἈΝΑΠΟΛΑ'Ω. Vocem hanc a Bielio prætermissam pro ἀναπολέω habent duo codices Colbertini Ps. XXXVIII. 4. apud Symm. pro הֲגִיג *meditatio,* a rad. הָגָה. Sed scribendum sine dubio est ἀναπολῶ, quod vide infra.

ἈΝΑΠΟΛΕ'Ω, *revolvo, recordor,* g
animo verso, cogito, meditor. הֲגִיג, *meditatio,* a rad. הָגָה. Symmach. Ps. XXXVIII. 4. — זָכַר, *recordor.* Symm. Ps. XLI. 5. LXXVI. 12. Suidas: ἀναπολεῖ, ἀναμιμνήσκεται. Phav. p. 1542.

ἈΝΑΠΟ'ΣΤΡΕΠΤΟΣ, *qui averti non potest.* לֹא־יָשִׁיב, *non avertet.* Symm. et LXX sec. Compl. Job. IX. 13. Vulg. *Deus, cujus iræ nemo* h
resistere potest.

ἈΝΑΠΡΙ'Ω vel ἈΝΑΠΡΙ'ΖΩ, *reseco.* Drac. 1. ἀναπρισθὲν παράδειγμα.

ἈΝΑΠΤΕΡΟ'Ω, *alatum facio, alas addo, sursum volare facio, effero,* metaph. *excito ad aliquid agendum.* הִרְהִיב Hiph. *effero.* Cant. VI. 4. ὅτι αὐτοὶ ἀνεπτέρωσάν με, ubi loco ἀνεπτέρωσαν Philo Carpath. Episc. habet ἀνεπτέρωσαν, ut quoque legitur in i
vers. Arab. Sermo autem ibi est de oculis puellæ, quibus ἀναπτεροῦν tribuitur, quatenus cupiditates concitant. Sir. XXXIV. 1. ἐνύπνια ἀναπτεροῦσιν ἄφρονας, somnia sublimes ferunt insipientes, h. e. insipientes somniis suis credentes *efferuntur animo,* putantes scil., illa sibi eventura, quæ somniarunt. Vide Suiceri Thes. Eccles. s. h. v. k

ἈΝΑΠΤΕΡΟ'ΟΜΑΙ, *efferor, volatilis, volitans sum, huc illuc discursito, animi levis sum.* הֹמִיָּה part. fœm. Kal ab הָמָה, *strepera.* Prov. VII. 11. ubi meretrix dicitur ἀνεπτερωμένη καὶ ἄσωτος, ferax et luxuriosa. De *hominibus cupiditate et motu animi*

a *concitatis* dicitur ἀνάπτεσθαι (Soph. Antig. 1419. Ajac. 702. ubi vid. Schol.) et ἀναπτεροῦσθαι, de quo vide Mollum ad Longi Past. II. 4. p. 159. Bod. Adde Aristoph. Av. v. 1436. seq. et Haverc. ad Tertull. Apologet. p. 200.

ἈΝΑΠΤΥ'ΣΣΩ, *expando, evolvo.* פָּרַשׂ, idem. Deut. XXII. 17. ἀναπτύξουσι τὸ ἱμάτιον, *expandent* vesti-
b mentum. Jud. VIII. 25. 2 Reg. XIX. 14. ἀνέπτυξεν αὐτὰ ἐναντίον κυρίου, expandebat, *revolvebat* illas (sc. literas) coram Domino. Erant nempe tum temporis epistolæ et libri in cylindri formam convoluti. Confer quos laudat Wolfius ad Luc. IV. 17.

*ἈΝΑ'ΠΤΩ, *alligo, suspendo.* Ps. CXVII. 27. ad verba difficiliora
c אִסְרוּ־חַג־הַמִּזְבֵּחַ a Montf. inter alia et hæc in Hex. proferuntur: Ἄλλος. στεφανώματα καὶ κλάδους ἀνάψατε τῷ ναῷ (ita enim legendum est loco λαῷ, quod Bosius et Drusius ediderunt, atque librarii passim cum ναῷ confuderunt. V. Segaar. Anim. ad Dan. IV. 1.), ubi, si quid video, duæ interpretationes coaluerunt, quarum auctores חַג deduxerunt
d a חוּג, *rotundavit in globum.* Vide Kreyssigii Symbol. P. III. p. 5. seq. et confer Schweighæuseri Lex. Polyb. s. h. v. Phavorin. ἀνάπτειν, ἀναπίμπειν, παρατιθέναι, προσάγειν. λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἀναπτόντων τὸ πῦρ.

ἈΝΑ'ΠΤΩ, *accendo, incendo.* בָּעַר idem. Aqu. Ex. III. 2. LXX Psalm. XVII. 10. Thren. II. 3. 2 Sam. XXII. 9. ubi cum ἐκκαίειν permuta-
e tur in codd.—הֵאִיר Hiph. ab אוֹר. Mal. I. 10. οὐκ ἀνάψεται τὸ θυσιαστήριόν μου δωρεάν, sec. Vat. ubi non legisse putandi sunt וְיָאִירוּ, sed ἀνάψεται mutandum erit in ἀνάψετε e vers. Arab. Sic quoque Syrus ac Chaldæus. — הִצִּית Hiph. a יָצַת, *accendo.* Theod. Am. I. 14. LXX Jer. IX. 11. Thren. IV. 11. Ez. XX. 47. Adde Jer. XI. 16. sec. Vatic. — יָצָא, *exeo.* Jer. XLVIII. f
9. ἀφῇ ἀναφθήσεται, tactu accendetur. Ita Bielius. Sed mihi hic locus est de mendo suspectus. Fortasse cogitarunt de voce נָצָה, *avolare.* Vide infra s. h. v. — לִהֵט Pih. *incendo.* Joël. I. 19. II. 3. Mal. IV. 1. ἀνάψει, *perdet.* — נָצָה, *avolo.* Thren. IV. 15. ἀφῇ ἀνήφθησαν. Nonnulli statuunt, LXX legisse h. l. נָצוּ a rad. נָצַץ, unde fit נִיצוֹץ g
scintilla ignis; aliis vero, v. c. Cappello in Crit. S. p. 530., reponendum videtur ἀνέπτησαν, *avolarunt,* a verbo ἵπτημι, quod format sua tempora a πτάω. Sed נָצָה eandem significationem habet, quam נָצַץ. — נִשַּׂק, Niph. *accendor.* Ps. LXXVII. 25. — עָלָה, *ascendo,* quod etiam de flamma *surgente in altum* adhibetur. Jud. VI. 21. ubi vid. Scharfenb. — h
קָדַח. Jer. XVII. 4.

ἈΝΑΡΙ'ΘΜΗΤΟΣ, *innumerabilis, ingens, valde multus.* אֵין־מִסְפָּר, *sine numero.* Theod. et LXX Job. XXI. 33. Joël. I. 6. — אֵין קֵץ, *sine fine.* Job. XXII. 5. — כַּבִּיר, *ingens, validus.* Job. XXXI. 25. εἰ δὲ ἐπ' ἀναριθμήτοις (scil. χρήμασι) ἔθεμην χεῖρά μου; num vero in opum copia posui manum seu spem meam? — לֹא נִסְפַּר וְלֹא נִמְנָה, *non nu-* i
meror neque supputor. 1 Reg. VIII. 5. — עָצוּם, *potens, numerosus.* Symm. Theod. ac LXX Prov. VII. 26.

ἈΝΑΡΠΑ'ΖΩ, *diripio, spolio.* גָּזַל. Jud. IX. 25. ἀνήρπαζον, spoliabant omnes illuc iter facientes. — חִלֵּץ Pih. *eripio, libero.* Aqu. Ps. VII. 5. Scilicet vox Hebr. præter alias significationes habet etiam notionem

a *spoliandi* ex usu l. Arab. (خلس) et Syriacæ ܢܫܠܚ, unde חֲלוּצוֹת, *exuviæ, hostibus, quasi detractæ.* — חָתַף, *rapio.* Symm. Job. IX. 12.

ἈΝΑΡῬΕ´Ω, *sursum fluo, scaturio.*

ἈΝΑΡῬΕ´ΟΜΑΙ, idem. עָלָה, *ascendo.* Aqu. Ies. LIII. 2. sec. Euseb. in Demonstr. Evang. Montf. hic mendum suspicatus est, non enim commode de ramo dici posse putat b ἀναῤῥηθήσεται. Sed עָלָה dicitur de *hominibus, qui re prospera crescunt* et *maxime florent.* Unde Jonathan habet יִתְבְּרֵא *crescet, magnus erit vel habebitur,* aut, ut reddere quoque possis ex usu verbi apud Rabbinos, *inaugurabitur,* quod affine maxime est τῷ ἀναῤῥηθήσεται Aquilæ. Fortasse quoque legendum est ἀναβλαστήσεται vel ἀναβήσεται. B et P c facile permutari potuerunt.

ἈΝΑΡῬΗ´ΓΝΥΜΙ, *disrumpo, discerpo, dilacero.* בִּקַּע Pih. idem. 2 Reg. II. 24. VIII. 12. ubi pro ἀναῤῥήξεις alii libri habent διαῤῥήξεις. Eadem lectionis varietas reperitur quoque ibid. XV. 16.

ἈΝΑΡῬΟΦΕ´Ω, *absorbeo.* שָׁאַף, idem. Symm. Job. V. 5. ἀναῤῥοφῆσαι διψῶν τὴν δύναμιν αὐτοῦ, ut absorbeat, d aut consumat, sitiens opes ejus.

ἈΝΑΡῬΥ´Ω, *libero.* הִצִּיל Hiph. a נָצַל. Aqu. Ps. XXXIII. 5.

ἈΝΑ´ΡΤΥΤΟΣ, *inconditus, insulsus, insipidus.* תָּפֵל, *insipidus.* Symm. Job. VI. 6. ἀνάρτυτον, sc. βρῶμα, *cibus inconditus, adeoque insipidus.* Vide et Symm. Ez. XIII. 10. XXII. 28. Addenda est hæc vox Lexicis.

e *ἈΝΑΣΑΛΕΥ´Ω, *concutio, quasso, agito.* — נָמַס, *liquefactus sum.* Mich. I. 4. ἀνασαλευθήσεται sec. cod. B. in marg., ubi reliqui libri σαλευθήσεται habent. Sensum expresserunt: nam montes quando terræ motu destruuntur, liquefieri videntur. Adde Lucian. de Astrol. p. 545. B. Verbum hoc sine omni auctoritate protulit Stephanus, quam Schneiderus addidit. f

ἈΝΑΣΕΙ´Ω, *commoveo, concito.* הֵסִית Hiph. a סוּת, *concito, incito.* Aqu. Job. II. 3. ἀνέσεισας, *commovisti,* seu *instigasti.* Sensu malo h. l. adhibetur. Vide Lex. N. T. s. h. v.

ἈΝΑΣΚΑ´ΠΤΩ, *effodio.* חָפַר idem. Psalm. VII. 16. λάκκον ὤρυξε καὶ ἀνέσκαψε αὐτὴν, foveam effodit et *excavavit.* — כָּסַח, *excido.* Psalm. g LXXIX. 17. ἀνεσκαμμένη, ubi, quia de vite sermo est, ἀνασκάπτειν *radicitus evellere, penitus destruere* notat.

*ἈΝΑΣΚΟΛΟΠΙ´ΖΩ, *palo adfigo, in crucem ago, suspendo.* Esth. VI. 11. καθότι ἐκείνῃ ἡμέρᾳ κεκρίκει ἀνασκολοπίσαι αὐτήν. Herodot. III. 132. Lucian. Prometh. p. 56. C. Diodor. Sic. V. 32. Sext. Empir. Pyrrhon. h Hypotypos. Lib. III. c. 24. Phav. ἀνεσκολοπισμένος, ἀνεσταυρωμένος, σκόλοπες γὰρ τὰ ὀξέα ξύλα. Idem: ἀνεσκολοπισμένοι, ἐσταυρωμένοι etc. Vide quoque Suidam s. ἀνεσκολοπισμένοι ac Hesychium s. ἀνασκολοπήσει.

ἈΝΑΣΟ´Ω, *servo.* Quæ Bielius Montf. auctoritate inductus ex Ps. XXIX. 2. in Thesaurum suum s. h. v. contulit, ad ἀνασώζω referenda i sunt, quod vide suo loco.

ἈΝΑΣΠΑ´Ω, *sursum traho, extraho, retraho.* הֶעֱלָה Hiph. *ascendere facio, elevo.* Inc. Ps. CXXXV. 17. LXX Hab. I. 15. ἐν ἀγκίστρῳ ἀνέσπασε, hamo extraxit. — לָקַח, *capio.* Am. IX. 2. ἐκεῖθεν ἡ χείρ μου ἀνασπάσει αὐτοὺς, illinc quoque manus mea retrahet eos. Sermo ibi est de iis, qui ad inferos penetra- k runt, et לָקַח habet h. l. notionem prægnantem, capiendi scilicet et auferendi. — *מָשַׁח, *ungo.* Ies. XXI. 5. ἀνασπάσαντες θυρεοὺς, sec. Ald. et

a Compl., ubi reliqui libri ἐνεμάσαντο habent. Si lectio sana est, non legerunt מִשְׁכָּב ab Arab. مسك prehendere, ut nonnullis placuit, sed vel מָשָׁה et מָשַׁח invicem permutarunt, vel, quod mihi magis placet, sensum expresserunt. Erant enim scuta loris instructa apud veteres, quibus attrahi et retrahi poterant.

ἈΝΑ´ΣΤΑΣΙΣ, *resurrectio, statura.*
b *יְקוּם, *substantia, omne quod subsistit.* Gen. XVII. 4. πᾶσαν τὴν ἀνάστασιν, sec. Coton., ubi reliqui libri ἀνάστημα et ἐξανάστασιν habent, adeoque ἀνάστασις notat *id quod exsurgit.* Eadem lectio reperitur quoque apud Inc. in Hex. — *מַעֲבִיר, *transire faciens.* Dan. XI. 20. εἰς ἀνάστασιν, sec. Chis. Legitne מַעֲמָד? Romani Editt. transtulerunt *ad*
c *eversionem*, et recte, ut videtur. — קוּם, *surgo.* Thren. III. 62. ubi ἀνάστασις *insurrectionem* s. *insectationem* notat. Soph. III. 9. ubi *surgere* simpliciter significat. קוֹמָה, *statura.* Aqu. Cant. VII. 8. 2 Macc. VII. 14. ἀνάστασις εἰς ζωὴν, coll. v. 36. Ibid. XII. 43.

ἈΝΑ´ΣΤΑΤΟΣ, *instabilis, huc et illuc titubans, vagus.* לְנִדָּה הָיְתָה,
d *in commotionem fuit.* Symm. et οἱ Σ Thren. I. 8. ἀνάστατον, ubi alii ἀνάστατος habent. — *נוֹד nomen proprium loci. Symm. sec. cod. Mosqu. Gen. IV. 16. Deduxit a נָדַד *vagari.* — *נָע, *vagus.* Symm. Gen. IV. 12. sec. cod. Mosqu. quem Matthæi contulit in Eichhorn. Repertor. Bibl. et Or. Literat. T. IV. p. 262. — נוֹדֵד idem. Symm. Ies.
e XVI. 4.

ἈΝΑΣΤΑΤΟ´Ω, pro ἀνάστατον ποιέω, *instabilem reddo, extorrem facio, ejicio, subverto, transmigro, sedem muto.* *דּוּשׁ Chald. *trituro, contero.* Dan. VII. 23. sec. Chis. ἀναστατώσει αὐτήν. — נָדַד, *vagor.* Aqu. Ps. X. 1. ἀναστατοῦ εἰς τὰ ὄρη, *fuge in montes*, seu : *vagare* per montes. Legit נוּדִי cum LXX. — נָדַד, idem. Symm. Ies. XXII. 3. Inc. f
Jer. XLIX. 13. — הֵנַע, nomen proprium loci. Symm. 2 Reg. XVIII. 34. ἀναστάτωσιν. Putavit esse Hiphil verbi נוּעַ. Aqu. Symm. Ies. XXXVII. 13. — הֵנִיעַ Hiph. a נוּעַ, *commoveo.* Symm. Psalm. LVIII. 12. ἀναστάτωσον, *extorres fac, ejice.* — *רָגַז, *expavesco.* Inc. Hab. III. 16. Notio propria vocis Hebr. est *commovendi.* V. Dounæi Prælectt. in Demosth. de g
Pace p. 108. ed. Beck. Harpocr. ἀναστατωθῆναι, ἀνασκευάσασθαι.

ἈΝΑΣΤΕ´ΛΛΩ, *contraho, retraho.*

ἈΝΑΣΤΕ´ΛΛΟΜΑΙ, *moveor, concutior, deturbor,* it. *reprimor, cohibeor.* נָשָׂא, *attollo.* Nah. I. 5. ἀνεστάλη ἡ γῆ ἀπὸ προσώπου αὐτοῦ, *mota* vel *deturbata* est terra *loco suo* a facie ejus. Hesych. ἀνεστάλη, ἐσείσθη, μετεκλονήθη. Gloss. MS. in Proph. ἀνεστάλη, ἐσείσθη, ἐκινήθη, aut sec. h
Suidam μετεκινήθη. Cappellus, ἀνεστάλη *contraxit se* reddens, Græcos non ἀνεστάλη, sed ἀνέστη legisse conjicit, uti נָשָׂא ab ipsis redditur Num. XVI. 3. Sed eum graviter h. l. errasse jam observavit L. Bos. in Prolegg. ad LXX Intt. c. 3. 1 Macc. VII. 24. ἀνεστάλησαν τοῦ πορεύεσθαι εἰς τὴν χώραν, *repressi sunt*, seu *cohibebantur* invadere regionem. Syrus habet: ܐܬܟܠܝܘ, ut adeo le- i
gisse videatur ἀνεστάλησαν. Ælian. V. H. XII. 64. ἀνεστάλη τοῦ δρόμου, *cohibebatur* impetu. Hesych. ἀναστέλλω, κωλύω, ἀναφράττω.

ἈΝΑ´ΣΤΕΜΑ, *altitudo.* קוֹמָה idem. Aqu. 1 Reg. VI. 10. Pro ἀνάστεμα legendum esse ἀνάστημα (quod etiam v. 4. in ejusdem Aquilæ et Theodotionis fragmentis occurrit), statuit Kreyssigius in

Symbol. P. III. p. 7. Sed obstare mihi videtur locus Sophon. II. 14. ubi pro עָרָה, *nudavit*, in Cod. Alex. ἀνάστιμα legitur, ac Compl. vitiose ἀνάστιμμα habet, Vatic. autem ἀνάστημα, unde apparere arbitror, de nominibus ἀνάστεμα et ἀνάστημα idem valere, quod de vocabulis ἀνάθεμα et ἀνάθημα supra sum suspicatus. Vide quoque infra σύστιμα et
b σύστημα.

*ἈΝΆΣΤΕΜΜΑ. V. vocem Ἀνάστιμα.

ἈΝΑΣΤΕΝΆΖΩ, *ingemisco*. נֶאֱנַח Niph. idem. Thren. I. 8. Sir. XXV. 20. ἀνεστέναξεν πικρά. Susann. 21. 2 Macc. VI. 30. Adde Æschyl. Choëph. 332. Herod. I. 86. p. 35.

ἈΝΆΣΤΗΜΑ, *erectio* vel *quod erigitur et assurgit*, *munimentum*, *al-*
c *titudo*, *statura*. יְקוּם, *substantia*, *id quod subsistit*. Gen. VII. 4. 23. πᾶν τὸ ἀνάστημα, omne quod se erigit, h. e. omnia animantia, quorum erectio, cum surgunt aut motu attolluntur, est quædam ὕψωσις. Accuratius scilicet Int. h. l. rem definivit, nimis enim generale est: omnes res creatæ in terra existentes. Chrysostomus legit ἐξανάστασιν. — עָרָה
d Pih. *denudo*. Soph. II. 14. sec. Vat. ὅτι κέδρος (pro ὡς κέδρος) τὸ ἀνάστημα αὐτῆς, quia sicut cedri *altitudo* ejus: ubi nonnulli statuerunt, LXX putasse, עָרָה esse ab עוּר *excitare*. Sed etiam עָרָה notat *prominere*, *surgere*, ut docuit Funckius in Symb. ad Interpr. S. Cod. p. 4. seq. Hesych. et Gloss. MS. in Proph. ἀνάστημα, ὕψωμα. — צָבָא, *exerci-*
e *tus*. Zach. IX. 8. ὑποστήσομαι τῷ οἴκῳ μου ἀνάστημα, stare faciam domui meæ munimentum. Legisse videntur מַצָּבָה a rad. יָצַב στῆναι. — קוֹמָה, *altitudo*. Aqu. Theod. 1 Reg. VI. 20. Aqu. Symm. Ez. XIV. 5. Judith. IX. 11. θραῦσον αὐτῶν τὸ ἀνάστημα, frange eorum celsitudinem, h. e. *magnos elatosque eorum animos* comprime. Vulg. *ferociam*. Ibid. XII. 8. εἰς ἀνάστημα, ad *eri-* f
gendos et extollendos afflictos. Cæterum conf. Intt. ad Hesychium s. h. v.

ἈΝΑΣΤΡΑΤΟΠΕΔΕΎΩ, *castra moveo*, *revertor cum exercitu*. 2 Macc. III. 35. ἀνεστρατοπέδευσε πρὸς τὸν βασιλέα, cum exercitu rediit ad regem. Adde Polyb. III. 110. 4. et XIV. 10. 8.

ἈΝΑΣΤΡΈΦΩ, *revertor*, *inverto*, g
everto, et in med. ἀναστρέφομαι, *versor*, *conversor*, *ambulo*, *gero me*, בּוֹא. *venio*. Gen. VIII. 11. sec. Vat. ubi in Compl. legitur ἀπέστρεψε. — הָלַךְ, הִתְהַלֵּךְ Kal et Hithp. *ambulo*. Symm. Gen. V. 24. sec. cod. Mosqu. Jos. V. 5. ἀνεστρέψαντο, *iter fecerunt*, *errarunt*, *vagati sunt*. In eadem versione verba καὶ δύο deleri debent, et verba τῇ Μαβδαρίτιδι sunt h
haud dubie aliena. 1 Sam. XII. 7. sec. Compl. et Inc. Prov. XX. 7. ἀναστρέφεται ἄμωμος, integre vivit. Ez. XIX. 6. — הָפַךְ, *converto me*. Jud. VII. 13. ἀνέστρεψεν αὐτὴν ἄνω, sec. Vat. ubi reliqui libri κατέστρεψεν habent. Ibid. XX. 39. 41. — הִפְנָה Hiph. *respicio*. Jer. XLVI. 5. Scil. פָּנָה quoque notat *se retro vertere*. 2 Sam. I. 7. Job. VIII. 20. — i
הֵשַׁם Hiph. a שָׁמַם in part. מְשׁוֹמֵם, *stupens*. Ez. III. 15. ἀναστρεφόμενος ἐν μέσῳ αὐτῶν, conversans in medio illorum. Videtur ante ἀναστρεφόμενος omissa esse vox *stuporem* aut *commotionem animi* significans. Hesych. ἀναστρεφόμενος, περιερχόμενος. Quid si legeretur ἀναστρεπτόμενος, sc. τῇ ψυχῇ? coll. Diod. Sic. Lib. XX. c. 12. Sed Symma- k
chus quoque et Theodot. ibi per *habitare* expresserunt. — *הִתְהַפֵּךְ. Symm. Job. XXXVII. 12. ἀναστρέφεται, *in orbem vertitur* aut *volvit se*. Vulg. *quæ lustrant per circuitum*. — יָלַךְ, *ambulo*, *eo*. 1 Sam. III. 6. 9.

a 1 Reg. VI. 12. — יָצָא, *exeo*. 2 Sam. III. 26. — מַהְלְכִים plur. *ambulacra*. Zach. III. 7. ubi cum Vulg. ac Syro ut participium verterunt, sed obscure et sensu fere nullo. — עָשָׂה, *facio, tracto*. Ez. XXII. 7. *ἀνεστρέφοντο ἐν ἀδικίαις*, admodum injuste tractabant. — פָּנָה, *respicio*, etiam *converto me, revertor*. Symm. Deut. I. 40. — רְמִיָּה, *dolus*. Symm. Hos.
b VII. 16. *τόξον ἀνεστραμμένον*, arcus qui subito vertitur, et cujus sagittæ a scopo abducuntur. — שׁוּב Kal sæpissime, et raro הֵשִׁיב Hiph. Aqu. Ps. IX. 18. LXX Gen. VIII. 7. sec. Vat. ubi in Ald. *ὑποστρέφειν* legitur. Eadem varietas lectionis est quoque ibid. v. 9. XIV. 7. ubi non solum cum *ὑποστρέφειν*, sed etiam cum *ἀποστρέφειν* in codd. permutatur, sicut
c ibid. XVIII. 14. cum *ἐπαναστρέφειν*, ac Jud. VIII. 13. cum *ἐπιστρέφειν*. Jos. XIX. 29. *ἀναστρέψει τὰ ὅρια εἰς Ῥαμὰ, convertunt se* fines ad Ramam. — שׁוּב et יָלַךְ junctim. Jer. XLI. 14. — *שׁוּר, *murus*. Gen. XLIX. 22. עֲלֵי־שׁוּר, *super murum, πρός με ἀνάστρεψον*. Verba hæc Græca, quæ nonnulli ad antecedentia עֲלֵי־עָיִן, *super fontem*, referre
d maluerunt, ut legerint: עָלַי עַיִן, h. e. *ad me respice*, pertinent, ut e collatione utriusque textus luculenter apparet, ad עֲלֵי־שׁוּר, ita tamen, ut non שׁוּר pro סוּר, *recedo*, ut Trommius volebat, aut אֵלַי שָׁב legerint, quod aliis placuit, sed potius respexerint notionem *intuendi, contemplandi*, quam שׁוּר habet, unde deinde, ut Arab. سار, *ire, pro-*
e *ficisci* notat. Eichhornius Introd. T. I. p. 466. conjicit *ἀνάβλεψον*. — שָׁנָה, *itero*. Prov. XXVI. 11. ubi *ἀναστρέφειν ἐπὶ τὴν ἑαυτοῦ ἁμαρτίαν* est i. q. in textu Hebr. legitur *iterare stultitiam*. — שְׁכוֹל, *carentia liberorum, orbitas*. Symm. Ps. XXXIV. 12. ubi loco *ἀνεστραμμένα* (Drusius exhibet *ἀντεστραμμένα*) Agellius legere mavult *συνεστραμμένα*, alii *ἀπεστραμμένα*, quia שָׁכַל in universum
f notat *privare, orbare*. Ego vero receptam lectionem sollicitandam esse non arbitrarer. Sir. VIII. 9. *ἐν ταῖς παροιμίαις αὐτοῦ ἀναστρέφου*, in parœmiis ejus *conversare*, sc. *mente, pertractando eas ac meditando*, coll. XXXIX. 3. et L. 30. Sic *versari in aliqua re* usurpatur apud Latinos. Ibid. XII. 14. *μὴ ἀναστρέψας σε στῇ ἐπὶ τὸν τόπον σου*, ne *evertens te* occu-
g pet locum tuum. Ibid. XXIX. 19. *ἀγαθὰ ἀνάστρέφει*, bona *invertit*, h. e. bonis mala reddit. Ita Bielius. Mallem *evertit*, cum nempe eum sua infidelitate cogit exsolvere suum debitum. Ibid. XXXIII. 13. *ἀνάστρεψε αὐτοὺς ἀπὸ στάσεως αὐτῶν*, *evertit* illos e statione sua. Hesych. Ἀναστρέφειν, ἀνατρέπειν. Judith. I. 11. *ἀνέστρεψαν τοὺς ἀγγέλους αὐτοῦ, remi-*
h *serunt* legatos ejus, ubi *ἀν.* est hiphilice, *reverti facere*. Judith. I. 13. *ἀνέστρεψε πᾶσαν τὴν δύναμιν*, omnem exercitum *in fugam conjecit*.

ἈΝΑΣΤΡΕΦΟΜΕΝΟΣ ὈΡΘΩ͂Σ, *conversans recte*. גֹּדֵר גָּדֵר, *sepiens sepem*. Ez. XXII. 30. Bene quoad sensum: nam pii h. l. eleganter comparantur cum iis, qui maceriem
i interponunt ad ruinam terræ impediendam.

ἈΝΑΣΤΡΟΦΗ῾, *conversatio, vita*. Tob. IV. 19. *ἴσθι πεπαιδευμένος ἐν πάσῃ ἀναστροφῇ σου*, esto eruditus in omni *conversatione* tua. 2 Macc. V. 8. *κακῆς ἀναστροφῆς, vitæ* male actæ. Hesych. *ἀναστροφῆς, ζωῆς*. Vide Suiceri Thes. Eccles. T. I. p. 322. et Lex. N. T. s. h. v.

ἈΝΑΣΥ῎ΡΩ, *sursum traho, detego,*
k *revelo*. חָשַׂף, *nudo, denudo*. Aqu. Ies. XXX. 14. LXX Ies. XLVII. 2. *ἀνάσυρε τὰς πολιὰς, detege canos*. Nulla prorsus necessitate coacti

a nonnulli statuerunt, LXX loco חָשַׂפְתִּי legisse סָחַפְתִּי a סָחַף seu סָחַב, quod *trahere* notat. Hesych. Ἀνασῦραι, ἀποκαλύψαι, ἢ περιποιῆσαι. Idem: Ἀνεσύρατο, ἄνω τὰ ἱμάτια ἔσυρεν, ubi v. Intt.

ἈΝΑΣΧΙ´ΖΩ, *discindo, disseco.* בָּקַע, *findo, diffindo, disrumpo.* Amos I. 13. ἀνθ' ὧν ἀνέσχιζον τὰς ἐν γαστρὶ ἐχούσας, propterea quod gravidas
b dissecuerunt. Confer v. 3. Adde Herod. III. 35. p. 173. Orph. Lap. v. 8. p. 202.

ἈΝΑΣΩ´ΖΩ, *salvo, salvum facio, in vita conservo.* *דָּלָה, seu potius דִּלָּה Pih. *eveho.* Aqu. Ps. XXIX. 1. ἀνέσωσάς με. Lectionem hanc (quæ tamen apud Origenem T. II. Opp. ed. Paris. p. 640. quoque reperitur) Kreyssigius Symb. P. III. p. 6. frag-
c mento Symmachi ἀνεζώωσάς με (quod v. 4. in Hex. profertur) originem suam debere statuit. Mihi autem versio alius interpretis ad sensum facta esse videtur. Daniel Barbarus habet *reservasti me,* qui usus vocis *reservare* notandus est. — הוֹשִׁיעַ Hiph. a יָשַׁע. Theod. LXX (etiam Ed. Vta sec. Hieronymum) Abd. 21. ἀναβήσονται ἀνασωζόμενοι ἐξ ὄρους
d Σιών, ubi ἀνασώζεσθαι est i. q. simplex σώζεσθαι. Hieronymus transtulit *residui.* Conf. Hex. — נִמְלַט, מִלֵּט, Pih. et Niph. Jer. XLVI. 6. μὴ ἀνασωζέσθω, non *evadat.* Ibid. LI. 6. Zach. II. 7. — פָּלַט, *evado.* Ez. VII. 16. — פָּלִיט, *evadens, evasor.* Gen. XIV. 13. τῶν ἀνασωθέντων τις, eorum aliquis, qui *evaserant.* Jer. L. 28. φωνὴ φευγόντων καὶ ἀνασωζομένων.
e Thren. II. 22. ἀνασωζόμενος καὶ καταλελειμμένος. Am. IX. 1. μὴ διασωθῇ ἐξ αὐτῶν ὁ ἀνασωζόμενος, *ne evadat ullus.* — פְּלֵיטָה, *evasio.* 2 Reg. XIX. 31. Jer. L. 29. Joël. II. 3. 32.

ἈΝΑΣΩΣΜΟ´Σ, *salvatio, liberatio.* פְּלֵיטָה, *evasio.* Aqu. Gen. XLV. 7.

ἈΝΑΤΑΡΑ´ΤΤΩ, *perturbo.* עָכַר, idem. Symm. Ps. XXXVIII. 3. — f
*קָשַׁר, *conspirationem facio.* Symm. sec. cod. Barber. Amos VII. 10. ἀναταράσσων, ex varia lectione aut editione altera. Conjectura Montf. ad h. l., qui putabat, ἀναταράσσων potuisse librarios ponere pro ἀντῆρεν, (quia nempe Symmachus voce ἀντάρσεις pro קָשַׁר usus fuerit), per se non satis probabili, eo facilius supersedere possumus, quo certius est, g
ἀναταράσσειν æque ac simplex ταράσσειν notare *seditionem movere,* quod est ipsum Hebr. קָשַׁר. Cæterum pro ἀναταράσσων vel legendum est ἀναταραίσσων, vel scribendum ἀντάραξιν. Quid si legeretur ἀνέσεισεν ἄνταρσιν, *suscitavit conjurationem?* Adde Sophocl. Trachin. v. 222. Hippocr. Coac. Prænot. p. 171. B.

ἈΝΑΤΑ´ΣΣΟΜΑΙ, *compono, ordino.* h
יִאֵשׁ Pih. *spe destituo.* Coh. II. 10. ἐπέστρεψα τοῦ ἀνατάξασθαι τῇ καρδίᾳ sec. Ald. ubi Schol. ἀνακαμεῖν. Sed loco ἀνατάξασθαι rectius fortasse ibi legitur e Vat. ἀποτάξασθαι, *ut cor meum valediceret omni labori,* ut jam Bielius recte monuit.

*ἈΝΑΤΕΙ´ΝΩ, *sursum extendo, sursum tollo, attollo.* 2 Macc. XV. 21. ἀνατείνας τὰς χεῖρας εἰς τὸν οὐρανόν, sec. i
Alex. et Compl. Reliqui libri habent προτείνας. Syrus ܐܪܝܡ, *sustulit.* 4 Macc. VI. 6. ὑψηλοὺς ἀνατείνας εἰς τὸν οὐρανὸν τοὺς ὀφθαλμούς. Dio Cass. p. 1028. ed. Reim. ἀνέτεινε τὴν χεῖρα.

ἈΝΑΤΕ´ΛΛΩ, *orior, exorior, enascor, progermino, floreo, cresco,* item *enasci* ac *progerminare facio,* (Eurip. Herc. Fur. v. 1596.) *profero.* *בּוֹא, de sole, *occido.* Jud. XIV. 18. πρὸ k
τοῦ ἀνατεῖλαι τὸν ἥλιον, sec. Vatic. ubi reliqui libri habent πρὶν δῦναι τὸν ἥλιον. Incertus ille interpres, qui ἀνατεῖλαι habet, male de *ortu solis* interpretatus est, quia בּוֹא quandoque etiam *prodire* notat. — דָּרַךְ, *gradior, procedo.* Num. XXIV. 17. ἀνατελεῖ ἄσ-

a τρον ἐξ 'Ιακὼβ, *orietur* stella ex Jacob. — זֵרוּעַ, *satus*, part. Pah. Ps. XCVI. 12. φῶς ἀνέτειλε τῷ δικαίῳ, mutata nempe (ex sententia Cappelli) lectione זֵרוּעַ in זָרַח, quod confirmatur loco parallelo Ps. CXII. 4. Sic quoque Syrus. Buxtorfius vero in Anticrit. p. 583. putat, eos vel sensum expressisse (nam *lux sata est justo*, coll. Ps. CXXVI. 5.,
b nihil aliud est, quam justo lux, utut aliquamdiu abscondatur, tandem tamen orietur ac progerminabit, instar seminis aliquamdiu in terra latentis, sed suo tempore erumpentis copiose), vel dici posse, illos זֵרוּעַ sumsisse pro זָרַח per commutationem literarum homogenearum. Sic Joël. III. 16. עוּשׁוּ juxta quosdam ponitur pro חוּשׁוּ, *festinate*, ut ob-
c servatur a R. Salomone et aliis;. et pro eo, quod 2 Reg. II. 13. legitur וַיִּשְׁמַע, Ies. XXXIX. 2. reperitur וַיִּשְׂמַח. — זָרַח, *emico, exorior*, speciatim de *sole*. Gen. XXXII. 31. ἀνέτειλε δὲ ὁ ἥλιος, coll. Ex. XXII. 3. Jud. IX. 33. 2 Par. XXVI. 19. ἡ λέπρα ἀνέτειλεν ἐν τῷ μετώπῳ, lepra in fronte ejus *erupit*. Ies. LX. 1. ἡ δόξα κυρίου ἐπί σε ἀνατέταλκεν, gloria
d Domini super te *orta est*. Hesych. ἀνατέταλκεν, ἀνέτειλεν. Mal. IV. 2. — יָפֵחַ, verbale, *spirans*. Hab. II. 3. ἀνατελεῖ εἰς πέρας. Legisse videntur וְיֹפַע, *et apparebit* seu *illucescet*. — יָצָא, *exeo*. Ies. XIII. 10. — *לָקַח, *accipio, occupo*. Inc. Job. III. 6. ἀνατεῖλαι ἐπ' αὐτὸν (σκότος), *oriantur* super eum tenebræ: ubi ἀνατέλλειν, quod alias de sole ac lumine adhi-
e betur, de *tenebris* usurpatur. Conf. 2 Sam. I. 9. κατέσχε με σκότος δεινὸν, ubi pro κατέσχε in textu Hebr. legitur אָחַז. — עַפְעַפַּיִם dual. *palpebræ*. Job. III. 9. μὴ ἴδοι ἑωσφόρον ἀνατέλλοντα. Ita Bielius. Sed voci Hebr. non solum ἀνατέλλοντα, sed etiam ἑωσφόρον respondet, nec male, cum de *aurora* dicatur, ut docuit Simonis in Lex. Hebr. p. 1165. Fortasse alterutrum horum verborum versionem alius interpretis continet, si nempe post ἀνατέλλοντα suppleatur ἥλιον. Vulgatus tamen habet: *ortum surgentis auroræ*. — פָּרַח, *floreo, germino*. Lev. XIV. 43. Ps. XCI. 7. ἐν τῷ ἀνατεῖλαι ἁμαρτωλοὺς ὡσεὶ χόρτον, cum *floreant* peccatores tanquam gramen. Hes. ἀνατεῖλαι, ἀνθῆσαι. Ies. LXVI. 14. pro ἀνατελεῖ alii habent ἀνθήσει. — פָּתַח, *aperio*. Ies. XLV. 8. pro Hebr. *aperiat se terra*, h. e. *producat*, LXX habent: ἀνατειλάτω ἡ γῆ, ubi ἀνατέλλειν in significatione Hiphilica accipiendum est, et cum βλαστάνειν permutatur. — צָמַח in Kal, Pih. et Hiph. *germino*. Symm. Ies. XLII. 9. LXX Gen. III. 18. τριβόλους ἀνατελεῖ, tribulos *proferet*. Lev. XIII. 37. θρὶξ μέλαινα ἀνατέλλῃ ἐν αὐτῷ. De barba *crescente* usurpatur quoque apud Inc. Jud. XVI. 22. Confer quoque 2 Sam. X. 5. 1 Par. XIX. 5. Ies. XLII. 9. Vide supra s. ἀναγγέλλω ac ibid. LXI. 11. ἀνατελεῖ δικαιοσύνην, felicitate *beabit*. Ez. XVII. 6. ἀνέτειλε, *progerminavit*. Hesych. ἀνέτειλεν, ἀνέβλαστησεν. Ibid. XXIX. 21. ἀνατελεῖ κέρας, *crescet* cornu. — צֶמַח, *germen*. Ps. LXIV. 11. ubi pro צִמְחָהּ, *germen ejus*, legerunt צִמְחָה. — קוּם, *surgo*, metaph. *exorior*. Job. XI. 17.

ΠΡΩΙ` 'ΑΝΑΤΕ'ΛΛΩΝ, *mane oriens*. בֶּן שָׁחַר, *filius auroræ*, Ies. XIV. 12.

ΤΑ` 'ΑΝΑΤΕ'ΛΛΟΝΤΑ, *ea quæ oriuntur, nempe e terra*. סָחִישׁ, *sponte natum*. 2 Sam. XIX. 29. — צֶמַח, *germen*. Gen. XIX. 25.

'ΑΝΑΤΕ'ΜΝΩ, *disseco*. Tob. VI. 4. ἀνάτεμε τὸν ἰχθὺν.

'ΑΝΑΤΙ'ΘΗΜΙ, *reponо, suspendo, devoveo, consecro, distincte enarro, expono*. הֶחֱרִים, *consecro*. Lev. XXVII. 28. 29. Num. XVIII. 14. ubi cum ἀναθεματίζειν in codd. per-

a matatur. Mich. IV. 13. — *נָתַן, do. 2 Reg. XXIII. 11. ἀνέθηκαν, *consecraverant*, (sec. Compl. reliqui libri habent ἔδωκαν) est merum glossema, quo librarius docere voluit, διδόναι h. l., ut נָתַן (Lev. XX. 2.) *consecrandi* notionem habere. — הֵשִׂים Hiph. a שׂוּם, *pono*. 1 Sam. XXXI. 10. ἀνέθηκαν τὰ σκεύη αὐτοῦ εἰς τὸ Ἀσταρτεῖον, *suspendebant* arma
b ejus in Astarteo. — פִּתְחֵי פֶּה, *ostia oris*. Mich. VII. 5. τοῦ ἀναθέσθαι τι αὐτῇ; ubi sensum secuti sunt. 2 Macc. III. 9. ἀνέθετο περὶ τοῦ γεγονότος ἐμφανισμοῦ, *exposuit* illi de facto indicio. Conf. Lexic. N. T. s. h. v.

*ΑΝΑΤΙ'ΚΤΩ, *iterum pario*. 4 Macc. XVI. 13. ἀνατίκτουσα, *recreans*. Addenda est hæc vox Lexi-
c cis.

'ΑΝΑΤΙΝΑΓΜΟ'Σ, *concussio, status mutatio, dimotio*. מְבוּקָה, *evacuatio*. Nah. II. 10. Hesych. ἀνατιναγμὸς, μετάστασις, (ut etiam exponitur in Gloss. MS. in Prophet.) μετακίνησις.

'ΑΝΑΤΜΗΤΙΚΟ'Σ, *dissecans*. פְּתִחוֹת, *stricti gladii*. Symm. Ps. LIV. 22. bene quoad sensum.

'ΑΝΑΤΟΛΗ', *ortus, oriens, splen-*
d *dor, lumen*. אֹרֶךְ, *longitudo*. Ez. XLII. 20. Libere verterunt. — *חֲמָת, Chamath, nomen proprium urbis. Ies. XI. 11. ἀπὸ ἡλίου ἀνατολῶν sec. Vat. Legerunt מֵחַמָּה *a sole*, scil. *oriente*. —*יֹם Chald. *dies*. Dan. VIII. 4. sec. Chis. — *מִזְבֵּחַ, *altare*. Ez. VIII. 5. Legerunt מִזְרָח, quod ipsum et Syrus expressit. — מִזְרָח, *ortus*. Num. III. 38. XXI.
e 11. Deut. IV. 41. — נֹגַהּ, *splendor*. Ies. LX. 19. οὐδὲ ἀνατολὴ σελήνης φωτιεῖ σου τὴν νύκτα, neque splendor lunæ collustrabit noctem tuam. — צֵאת inf. a יָצָא, *exire, exitus*. Jud. V. 31. ἀνατολὴ ἡλίου. — צֶמַח, *germen*. Jer. XXIII. 5. ἀνατολὴν δικαίαν, *sobolem* genuinam, ubi Symm. βλάστημα habet. Ez. XVI. 7. ἡ ἀνατολὴ τοῦ ἀγροῦ, *herba in agro germinans*, coll. XVII. 10. Zach. III. 8. VI. 12. f
— צָפוֹן, *aquilo*. Ez. IX. 2. κατ' ἀνατολάς. Sed, cur ita verterint, ignoro. — קָדִים, *oriens*. Ez. XI. 1. XXV. 4. (ubi Schol. κατὰ δὲ τὴν τρίτην ἔκδοσιν ἀνατολῶν ἡμερινῶν.) et alibi sæpius. — רוּחַ קָדִים, *ventus oriens*. Ez. XLII. 16. — קֶדֶם, *oriens*. Gen. II. 8. Jos. VII. 2. Jud. VIII. 10. 11. etc. — קַדְמוֹנָה, *orientalis*. Ez.
XLVII. 9. — קַדְמוֹנִי, idem. Ez. g
XLVII. 19. — שַׁחַר, *aurora*. Inc. Ies. XLVII. 11.

'ΑΦ' 'ΗΛΙ'ΟΥ 'ΑΝΑΤΟΛΩ~Ν, *a solis ortu*. בְּנֵי קֶדֶם, *filii orientis*. Job. I. 3. τῶν ἀφ' ἡλίου ἀνατολῶν. Ies. XI. 14. — מִקֶּדֶם, *ab oriente*. Ies. IX. 12.

*'ΕΞ 'ΑΝΑΤΟΛΗ~Σ, *ex oriente*. קַדְמַת, *ante*. Aqu. Gen. II. 14. sec. Coisl. h

'ΑΝΑΤΟΛΙΚΟ'Σ, *orientalis*. בְּנֵי קֶדֶם, *filii orientis*. Symm. Job. I. 3. Vide Chrysostom. in Catena p. 14. — קָדִים, *orientalis*. Ez. XL. 11. — *קַדְמוֹנִי, idem. Symm. Gen. XV. 19. sec. cod. Mosqu.

'ΑΝΑΤΡΕ'ΠΩ, *everto, subverto, prosterno, in fugam verto*. דָּחָה, *impello*. Ps. CXVII. 13. ἀνετράπην τοῦ πεσεῖν, *impulsus sum*, ut caderem. — i
הָדַף, *deturbo*. Prov. X. 3. ζωὴν ἀνατρέψει. — *הֵשִׁיב, *reduco*. Symm. 2 Sam. XIV. 13. ubi ἀνατρέπειν habet hanc notionem rariorem, ut sit: *reducere, redire jubere, revocare ex exilio*, i. q. ἐπιστρέφειν, qua voce h. l. Theod. ac LXX usi sunt. Sermo enim ibi est de Absolomo in exilio vivente. — כָּפָה, *supprimo*. Prov. XXI. 14. δόσις λάθριος ἀνατρέπει ὀργὰς,

a munus occultum *supprimit* iras: ubi ἀνατρέπειν est *penitus cessare facere*, i. q. σβεννύειν apud Symm. Secundum Cocceium respexerunt ad notionem verbi, quam in Talmud habet: כְּלִי כָּפוּי est *vas inversum*. — מַכְלִים part. Hiph. *pudore suffundens*. Aqu. Job. XI. 3. ubi tamen fortasse pro ἀνατρέπων scribendum erit ἐντρέπων, nisi quis statuere malit, b ἀνατρέπειν, quod in universum est ἀναταράττειν, h. l. idem quod ἐντρέπειν significare, cum qua voce etiam haud raro in codd. permutatur. Conf. Schweighæuseri Lex. Polyb. s. h. v. — נִרְתַּק, Niph. *concatenor*. Coh. XII. 6. ἀνατραπῇ τὸ σχοινίον. Secuti sunt lectionem Chethibh, יִרְחַק, *recedet*. Judith. XVI. 9. ἀνετράπησαν, *in fugam versi sunt*, coll. c 1 Macc. VI. 6. 2 Macc. V. 18. ἀνετράπη τοῦ θράσους, ab audacia *aversus fuit*.

'ΑΝΑΤΡΕ'ΦΩ, *educo, nutrio*. Sap. VII. 4. ἐν σπαργάνοις ἀνετράφην, in fasciis *enutritus sum*.

'ΑΝΑΤΡΕ'ΧΩ, *accurro, recurro, ascendo*. — שׁוּב, *revertor*. Lev. XXV. 41. εἰς τὴν κατάσχεσιν ἀναδραμεῖται, *redeat* ad patriam posses- d sionem: ubi nullam prorsus *currendi* notionem adjunctam habet. Conf. Polyb. I. 50. 4. 2 Macc. IX. 25. ἀνατρέχων εἰς τὰς ἐπάνω σατραπείας, *expeditionem faciens* per superiores satrapias. Ib. XIV. 43. ἀναδραμὼν, *ascendens* fortiter in murum. Xenoph. Hist. Gr. IV. 4. 4. Hes. ἀναδραμεῖν, ἀναβῆναι.

'ΑΝΑΤΡΟΠΗ', *eversio, subversio*. e מְסַפֵּחַ part. Pih. *adjungens*. LXX et ed. Vta Hab. II. 15. ὁ ποτίζων τὸν πλησίον ἀνατροπὴν θολερὰν, quod Arabs bene transtulit *fæcem turbidam*: θολερὸν enim, si de liquidis usurpatur, notat *immundum, turbidum*, et ἀνατροπὴ est *subversio*. Ergo *potio sursum ac deorsum mota adeoque fæx*. Nonnulli volunt, eos legisse מֶסֶךְ מִמְאָה, nam מֶסֶךְ est *potus mixtus ac subversus*. Cappello legisse vi- f dentur מַהְפֵּךְ, nam הָפַךְ est ἀνατρέπειν, *evertere*. Alii contra tribuunt illis lectionem מִכְפַּת חֵמָה. Scil. כָּפָה est *deprimere, subigere, subvertere*, et חֵמָה *perturbatio*, et cum de rebus fluidis usurpatur, quibus fæces sunt, *excitatio*. Tunc ἀνατροπὴ θολερὰ esset *subversio talis, qua fæces excitantur*: nam θολόω est pr. *turbo, cœno fæculento excitato*. g Secundum Grevium per ἀνατροπὴν apud LXX significatur, *quod circumacto spatha liquore in scypho sursum vertitur*. Mihi vero videntur LXX sensum expressisse. סָפַח nempe pr. est ex usu l. Arab. سفح *effundere*. *Effusio* autem est symbolum *interitus* in SS. Fortasse etiam loco ἀνατροπὴν legi posset ἀνατροφὴν, quod *omnis generis* h *refectionem* significat. Præterea legitur 3 Macc. IV. 5. ubi ἀνατροπῆς ὁρμῇ βιαίας a Grotio vertitur: *vi subitæ necis*.

'ΑΝΑΤΡΟΦΗ', *educatio*. 2 Macc. VI. 23. τῆς ἐκ παιδὸς καλλίστης ἀνατροφῆς, optima a pueritia educatione. Adde 4 Macc. XVI. 8.

'ΑΝΑΤΥΠΟ'Ω, *effiguro, typo repræsento*. Sap. XIV. 17. τὴν πόῤῥωθεν i ὄψιν ἀνατυπωσάμενοι sunt, interprete Baduello, *qui formam, vultum figuramque hominis absentis ac remoti sculptura retulerant et expresserant*. Vulgat. *e longinquo figura eorum allata* etc. Sap. XIX. 6. sec. Compl. ἀνετυποῦτο, *quasi de novo creabatur et reformabatur*.

'ΑΝΑΥ'ΞΗΤΟΣ, *non augendus*. עֲרִירִי, *solitarius, sine liberis*. Aqu. k sec. *ed. secundam* Jer. XXII. 30. Adde Eustath. in Iliad. Α', p. 15. 13. et Odyss. Α', p. 8. 7.

'ΑΝΑΦΑΙ'ΝΩ, *manifesto, ostendo, exhibeo, edo*, et 'Αναφαίνομαι, *appareo*. — *גָּלַשׁ, *depilo me*. Cant. VI. 4.

a αἳ ἀπεφάνησαν, sec. Vat. et Schol. Vulg. *quae apparuerunt.* Permutarunt sine dubio גָלַשׁ cum גָּלָה, nisi fortasse legendum est ἀνέβησαν, quod reliqui libri habent. — זָרַח, *orior.* Aqu. Deut. XXXIII. 3. sec. Montf. Sed Scharfenb. ad h. l. ἀνεφάνη potius ad הוֹפִיעַ referendum videtur. — *יָצָא, *exeo, prodeo.* Inc. Hab. *III. 13.* bene quoad sensum, b nam sermo ibi est de Deo. 4 Macc. I. 4. κυρίων ἀναφαίνεται pro κυριεύει. De voce ἀναφαίνεσθαι vid. H. A. Hamaker Lectt. Philostrateas Fasc. I. p. 17. seq. — Vide alibi Δίκαιος et Εἰρήνη.

ἈΝΑΦΑ'ΛΑΝΤΟΣ, *recalvaster* seu *ab anteriore parte tantum calvus,* et ita differt a φαλακρὸς, *qui calvus est perfecte.* גִּבֵּחַ, idem. Lev. XIII. 41. c Gloss. Philoxen. Reburrus, ἀνάσιλος, ἀναφάλαντος. Onom. Vet. *Recalvus,* ἀναφαλαντίας. Confer Intt. ad Polluc. II. c. 3. §. 26. et ad Lucian. Tim. p. 146.

ἈΝΑΦΑΛΑ'ΝΤΩΜΑ, *recalvatio, calvitium, locus recalvus.* גַּבַּחַת, idem. Lev. XIII. 42. 43. sec. Alex. et Compl. Reperitur quoque haec vox apud Hesychium (v. Ge. d d'Arnaud Lectt. Gr. p. 12.) ac Aristot. Hist. Anim. Lib. III. c. 2.

ἈΝΑΦΕ'ΡΩ, *sursum fero, attollo, porto, affero, offero, profero, refero.* הֵבִיא Hiph. a בּוֹא, *venire facio.* Inc. Psalm. XLIV. 15. LXX Ex. XVIII. 19. ἀνοίσεις τοὺς λόγους αὐτῶν πρὸς τὸν Θεὸν, *deferes* eorum causas ad Deum, coll. 22. et 26. Jos. VII. 23. ἀνήνεγκαν πρὸς Ἰησοῦν, ferebant ad e Josuam. 2 Par. XXIX. 31. ἀναφέρετε θυσίας αἰνέσεως, *offerte* sacrificia eucharistica. 2 Reg. XXIII. 8. ubi cum ἀνάγειν et ἐξάγειν in codd. permutatur. — הוֹבִיל Hiph. a יָבַל, *adduco.* Aqu. Theod. Job. X. 19. ubi *deducere, transferre* notat, ac LXX ἀπαλλάσσεσθαι posuerunt. Vulg. *translatus.* LXX Ies. XVIII. 7. ἀνενεχθήσεται δῶρα. — הוֹרִיד Hiph. a יָרַד, *descendere facio.* f 1 Sam. VI. 15. οἱ Λευῖται ἀνήνεγκαν τὴν κιβωτὸν, Levitae portabant arcam. — הֵיטִיב Hiph. a יָטַב, *bonum videtur, placet.* 1 Sam. XX. 13. ubi libere verterunt. — הֵנִיף Hiph. a נוּף, *agito,* etiam *offero* et *consecro,* si de sacrificiis sermo est. Lev. VIII. 27. et XXIII. 11. — הַנְסֵק Chald. Aphel a נְסַק, *ascendere facio.* Dan. VI. 23. ἀνηνέχθη ἐκ τοῦ g λάκκου, *extractus est* e fovea. — הֶעֱבִיר Hiph. *transire facio.* Theod. ac LXX Jer. XXII. 35. Sensum expresserunt: nam vox Hebraica h. l. *immolare* notat. Vulg. ut *initiarent.* — הֶעֱלָה Hiph. *ascendere facio,* et in Kal עָלָה, utut raro. Gen. VIII. 20. ἀνήνεγκεν εἰς ὁλοκάρπωσιν. Ibid. XL. 10. vitis virens ἀνηνεγκυῖα βλαστοὺς, proferebat propa- h gines. Jud. XVI. 3. ἀνήνεγκεν αὐτὰ ἐπὶ τὴν κορυφὴν τοῦ ὄρους, portavit illa in verticem montis. 2 Sam. XXIV. 22. et alibi passim. — הִקְטִיר Hiph. *adoleo.* Ex. XXIX. 18. 25. Lev. II. 16. 2 Reg. XVI. 13. ubi cum θυμιᾷν in codd. permutatur. — הִקְרִיב, *appropinquare facio, offero,* Hiph. a קָרַב. Lev. III. 14. Deut. I. 17. — הֵרִים Hiph. a רוּם, i *elevo,* etiam *offero Deo, sacrifico.* Inc. et LXX Lev. XXII. 15. ubi cum προσφέρειν et ἀφορίζειν, in codd. permutatur. — *הִרְכִּיב, *equitare facio.* 2 Reg. IX. 28. ἀνήνεγκαν sec. Compl. ubi reliqui libri ἐπεβίβασαν habent. — הֵשִׁיב Hiph. a שׁוּב, *redire facio.* Ex. XIX. 8. ἀνήνεγκεν τοὺς λόγους, *retulit* sermones. — חִטֵּא Pih. *expio, offero sacrificium expiationis.* Lev. VI. 26. — מִפְתָּח, *apertio.* Prov. VIII. 6. ἀνοίσω ἀπὸ χειλέων ὀρθὰ, *proferam* labiis recta.

a — נָשָׂא, *porto*, etiam ex adjuncto
aufero. Num. XIV. 33. *ἀνοίσουσι τὴν
πορνείαν*, defectionis *pœnam luent*.
Deut. XIV. 24. Job. VII. 13. *ἀνοί-
σω δὲ πρὸς ἐμαυτὸν ἰδίᾳ λόγον*, ubi *ἀνα-
φέρειν λόγον* est *loqui*. Vulgatus: *et
revelabor loquens mecum in strato
meo*, secundum parallelismum sen-
tentiarum, ubi loco *λόγον* legisse
videtur *λέγων*. Ies. LIII. 12. *αὐτὸς*
b *ἁμαρτίας πολλῶν ἀνήνεγκε*, ipse pro
peccatis multorum *satisfecit*. —
סָבַל, *bajulo*. Ies. LIII. 11. — עָשָׂה,
facio, etiam *sacrifico*. 1 Reg. XII.
27. Ps. LXV. 14. 3 Esdr. IV. 6. 7.
ἀναφέρουσι τοὺς φόρους, *afferunt* tribu-
ta, coll. Xenoph. Cyrop. IV. 5. 13.
Sir. VIII. 24. *μὴ ἀναφερέτω σοι χάριν*,
gratiam tibi non habeat. 1 Macc.
II. 24. *ἀνήνεγκε θυμὸν*, *sustulit iram*,
c h. e. Drusio interprete, *vehementer
excanduit*. 2 Macc. X. 7. *ὕμνους ἀνέ-
φερον*, hymnos cantabant, q. d. quasi
sacrificii loco offerebant. Ibid. VI.
10. *δύο γὰρ γυναῖκες ἀνηνέχθησαν περι-
τετμηκυῖαι τὰ τέκνα αὐτῶν*. Vulg. duæ
enim mulieres *delatæ sunt* filios suos
circumcidisse; ubi est i. q. v. 11.
μηνυθέντες, nisi fortasse ibi legendum
est cum Syro *ἀνήχθησαν*. Hinc *ἀνα-
d φορὰ* est *criminis delatio*.

'ΑΝΑΦΘΕ'ΓΓΟΜΑΙ, *loquor*. דָבַר.
Symm. Job. XXXIX. 35.

'ΑΝΑ'ΦΘΗΣΙΣ, *exustio*. בָּעַר, *com-
buro*. Aqu. Symm. Ies. I. 31. ubi
loco וּבָעֲרוּ, *et succendentur*, sine
dubio legerunt וּבְעֵרָה *et incen-
dium*.

'ΑΝΑΦΟΡΑ', *portatio*, it. *oblatio*,
vectigal. הֲלָךְ Chald. *vectigal*. Esdr.
e VII. 23. — מַשָּׂא, *onus*. Num. IV.
20. *κατὰ τὴν ἀναφορὰν αὐτοῦ*, secun-
dum *onus* ipsi ferendum. — עוֹלָה,
oblatio, *sacrificium*. Symm. Gen.
VIII. 20. Ps. XIX. 4. et Job. XLII.
8. LXX Ps. L. 20.

'ΑΝΑΦΟΡΕΥ'Σ, *vectis*, *bajulus*.
בַּד, idem. Ex. XXV. 13. 14. 15. et
alibi. 2 Par. V. 7. 8. — מוֹט, *vectis
et feretrum, quo aliquid loco movetur*.
Num. IV. 10. 12. 1 Par. XV. 15. f
Gloss. in Octat. et Hesych. *ἀνα-
φορεῖς, οἱ ἀνέχοντες, οἱ ἀναβαστάζοντες*.
Lex. Bibl. Coisl. p. 494. *ἀναφορεῖς, οἱ
ἄνω ἔχοντες*.

'ΑΝΑΦΡΑ'ΤΤΩ, *obstipo*, *obsepio*.
סָתַם, idem. Neh. IV. 7. *ἀναφράσ-
σεσθαι*, h. e. iterum *muniri* et hinc
obsepiri. Georg. Pachym. II. Hist.
c. 27. p. 80. B. Chrysost. T. I. Opp.
p. 196. C. g

'ΑΝΑΦΥΗ', *germen renascens*.
צֶמַח, nomen propr. viri, quod pro
appellativo *germen* habuit Inc. Zach.
III. 8. ac Aqu. (e conjectura nempe
Montf.) Zach. VI. 12.

'ΑΝΑΦΥΡΑ'Ω, *commisceo*. בָּלַל,
idem. Lev. IX. 4. ubi cum simplici
φυράω in codd. permutatur, sicut
cum *ἀναποιέω* Num. XV. 6. quem-
admodum *ποιέω* et *φυράω* permutan- h
tur invicem ib. v. 9.

*'ΑΝΑΦΥ'ΡΩ, *commisceo*, quod est
paulo usitatius, quam *ἀναφυράω*.
Eurip. Bacch. 740. Lev. II. 4.
Hebr. חַלּוֹת מַצּוֹת בְּלוּלֹת בַּשֶּׁמֶן,
h. e. *placentas non fermentatas et
oleo perfusas*. Aqu. Symm. et
Theod. substituerunt *κολλύρας ἀνα-
πεφυρμένας ἐν ἐλαίῳ*, vel *ἐλαίῳ*, ubi
Kreyssigius Symb. P. III. p. 7. i
ἀναπεφυραμένας legere mavult, quum
in LXX h. l., ut alibi, exstet *πεφυ-
ραμένους*, a Montf. in *πεφυρμένους* mu-
tatum. Cæterum de permutatione
utriusque vocis vide Casaub. et
Ernesti ad Sueton. Tiber. c. 57.
Num. VI. 15. pro *ἀναπεποιημένους*
Cod. XI. Holm. *ἀναπεφυραμένους*
habet. Textus Hebr. habet בְּלוּלֹת.

'ΑΝΑΦΥ'ΣΙΣ, *repullulatio*, *reger-* k
minatio, vel, ut barbaro vocabulo
utar, *regeneratio*, ac metaphorice
*conditionis afflictæ mutatio in melius
lætiusque*. Inc. Job. XXXVIII. 27.
ubi מוֹצָא דֶשֶׁא, *egressum germinis*,
de herbis læte pullulantibus ac-

a cepit. Incertus hic interpres est sine dubio Symmachus, qui מוֹצָא derivavit ex Hiphil, quod ἀναφύειν vertere solet. Eidem Symmacho reddidit quoque hanc vocem Kreyssigius in Symb. P. III. p. 9. Job. XIV. 14. pro Hebr. חֲלִיפָה (regerminatio, renovatio et immutatio, h. l. restitutio in statum pristinum), ubi nunc ἡ ἄγια φύσις legitur.

b ἈΝΑΦΎΩ, *renascor, repullulo, etiam produco.* *הוֹצִיא, *exire facio, produco.* Symm. Job. XXXVIII. 32. ubi ἀν. simpliciter *producere* notat. Non enim sermo ibi est de germinibus ac plantis, sed de stellis. Vulg. *num quid producis.* — *יָצָא, *exeo.* Dan. VIII. 9. ἀνεφύη κέρας, sec. Chis. — *סְלַק Chald. *ascendo.* Dan. VII. 8. ἄλλο ἓν κέρας ἀνεφύη, sec. c Coisl. ubi Theod. voce ἀναβαίνειν usus est. — עָלָה, *ascendo,* etiam *succresco.* Ies. XXXIV. 13. ἀναφύσει ἀκάνθινα ξύλα, *crescunt* ligna spinea, sec. Ald. ubi in Vat. perperam legitur ἀναφυήσει pro ἀναφύσει, quod reliqui libri habent. — צָמַח, *germino.* Aqu. Ies. XLII. 9. LXX Gen. XLI. 7. ἀνεφύοντο, de aristis. Ibid. v. 23. ubi pro ἀνεφύοντο Ald. habet d ἐφύοντο.

ἈΝΑΦΩΝΈΩ, *exclamo, persono, resono.* הִזְכִּיר Hiph. *recordari facio, commemoro.* 1 Par. XVI. 4. ἀναφωνοῦντας, scil. ad prædicandum et laudandum Deum. — הִשְׁמִיעַ Hiph. *audire facio, sonum edo.* 1 Par. XV. 28. XVI. 5. 42. 2 Par. V. 12. — *נָתַן קוֹל. Inc. Hab. III. 10. ubi ἀναφωνῇ μεῖζον magis *resonare* e notat.

ἈΝΑΧΑΊΝΩ, (In Bielii Thesauro perperam legitur ἀναχηνάω.) *hisco, dehisco, hio, os adaperio.* 2 Macc. VI. 18. ἀναχανὼν ἠναγκάζετο φαγεῖν, cogebatur *hiare,* seu *os aperire,* ut partem porci comederet.

*ἈΝΑΧΎΩ, *refundo.* הוּצַק, *effusus sum.* Inc. Ps. XLIV. 3. ubi pro ἀνεχύθη fortasse legendum est ἐνεχύθη. Vulg. *diffusa est.* f

ἈΝΑΧΩΡΈΩ, *recedo, secedo, fugio.* בָּרַח, *fugio.* Ex. II. 15. ἀνεχώρησε ἀπὸ προσώπου Φαραώ, fugiebat a facie Pharaonis. Jer. IV. 29. Hos. XII. 12. — הָלַךְ, *eo.* Symm. Cant. V. 17. — הִתְפָּרֵץ Hithp. *abrumpo me, fugitivus sum.* 1 Sam. XXV. 10. ubi pro ἀναχωροῦντες alii habent ἀποδιδράσκοντες. — נִגַּע Niph. a נָגַע, *percutior.* Jos. VIII. 15. Ita Bielius. Sc. נָגַע notat h. l. *fingere, simulare* g se *percussum,* ut adeo effectum expresserint. Sed rectius ibi ἀνεχώρησαν refertur ad וַיָּנֻסוּ, *fugerunt.* — *נִגַּשׁ Niph. *coarctatus sum.* 1 Sam. XIII. 6. ἀνεχώρησεν ὁ λαὸς sec. Compl. Legerunt sine dubio לֹא נִגַּשׁ. Non appropinquare seu prodire ad pugnam (coll. Jud. XX. 23. et 1 Sam. VII. 10.) est in hac orationis serie, *in fugam verti, retrocedere.* נָדַד, *fugio, vagor.* Aqu. Theod. h Ies. XXXIII. 3. — נוּס, *fugio.* Jud. IV. 17. ubi cum φεύγειν in codd. permutatur. 1 Sam. XIX. 10. — *סוֹד, *arcanum.* Prov. XXV. 9. Legerunt סוּר, quæ voces etiam confusæ sunt ib. X. 25. — עָלָה, *ascendo.* Num. XVI. 24. Sc. עָלָה h. l. notat *ascendendo se submovere, s. discedere.*

ἈΝΑΧΏΡΗΣΙΣ, *secessio.* נְדוֹד, *vagando.* Symm. Ps. LIV. 8. i

ἈΝΆΨΥΞΙΣ, *respiratio, refrigeratio, refocillatio, recreatio, requies.* מַרְגֵּעָה, *requies.* Aqu. Ies. XXVIII. 12. — רוּחַ, *spiritus.* Symm. Ies. XXXII. 15. Legit fortasse רֶוַח, *relaxatio, refrigerium.* Sed רוּחַ eandem quoque notionem habet, ut ex Gen. III. 8. apparet. — רְוָחָה, *respiratio.* Ex. VIII. 15. ὅτι γέγονεν ἀνάψυξις, respirationem sibi factam

a h. e. malum sublatum esse Jer. XLIX. 30. sec. Compl. Hesych. ἀνάψυξις, ἀνάπαυσις.

'ΑΝΑΨΥΧΗ', idem. אוֹן, *robur*, deinde i. q. הוֹן *divitiæ, opes.* Hos. XII. 8. εὕρηκα ἀναψυχὴν ἐμαυτῷ. Deduxerunt ab ونى, *quievit*, unde subst. *quies et tranquillitas.* Vide Simonis p. 65. Bahrdtius conjicit, eos legisse אוֹר *lux*, quod tropice
b de *refectione* dicitur. Jonathan per *rapinas* interpretatur, h. e. divitias injuste partas. — בֶּטַח, *securitas.* Jer. XLIX. 30. εἰς ἀναψυχὴν, in *tranquillitate.* — רְוָיָה, *exuberans, inebrians.* Ps. LXV. 11. Legerunt רְוָחָה, ut quoque interpretatus est Chaldæus, qui habet לִרְוַחְתָּא. Nonnullis sensum tantum secuti esse videntur. Hieron. *refrigerium.*
c Hesych. ἀναψυχὴν, παραμυθίαν. Adde Platon. Legg. XI. p. 919. A. Eurip. Suppl. 615. Ion. 1604.

'ΑΝΑΨΥ'ΧΩ, *respiro, reficio, refocillo, recreo.* הִבְלִיג Hiph. a בָּלַג, *recreo me.* Ps. XXXVIII. 14. ἵνα ἀναψύξω, ut me *recreem.* —*הִרְגִּיעַ, *refocillatus sum.* Aqu. Ies. XXXIV. 14. ἀνέψυξεν, sc ἑαυτὴν, *recreavit se.* — חָיָה, *vivo, revivisco.* Jud. XV.
d 19. ἐπέστρεψε τὸ πνεῦμα αὐτοῦ καὶ ἀνέψυξε, rediit anima ejus ac *novas vires sumsit.* — *כָּלָה, *compleo.* Aqu. Ex. XXXI. 18. ubi verba καὶ ἀνέψυξεν mihi alius interpretis versionem continere videntur, quæ autem non pertinent ad כְּכַלֹּתוֹ, ad quod Montf. retulit, sed ad וַיִּנָּפַשׁ in fine v. 17. — נִפַּשׁ Niph. ex נֶפֶשׁ deductum, *recreo me.* Ex. XXIII.
e 12. 2 Sam. XVI. 14. ἀνέψυξαν ἐκεῖ, *quiescebant* ibi. Hesych. ἀνέψυξεν ἀνέπαυσεν. — רֶוַח, *respiratio.* 1 Sam. XVI. 23. ἀνέψυχε, sc. ἑαυτόν. Potest quoque suppleri αὐτὸν, scil. Δαυίδ. Vide seq. vocem ἀναπνέω. 2 Macc. IV. 46. XIII. 11. βραχέως ἀνεψυχότα λαὸν, paululum respirantem populum. Fortasse legendum ἀναψυχόντα. Hesych. ἀναψυχόντα, ἀναπνέοντα.

*ΑΝΔΡΑΓΑΘΕΙ'Α, *virilitas, strenuitas.* 4 Macc. I. 8. f

*ΑΝΔΡΑΓΑ'ΘΕΣΙΣ, *virilitas, strenuitas.* 1 Macc. V. 56. ἤκουσε — τῶν ἀνδραγαθέσεων sec. Alex. ubi ἀνδρ. *actionem dignam viro forti* significat, et in reliquis libris ἀνδραγαθιῶν legitur.

'ΑΝΔΡΑΓΑΘΕ'Ω, *viriliter ago.* 1 Macc. V. 61. οἰόμενοι ἀνδραγαθῆσαι. Syrus transtulit: *quod vellent etiam sibi comparare honorem et gloriam.* g
Similiter v. 67. Ib. XVI. 23. et 2 Macc. II. 22.

'ΑΝΔΡΑΓΑ'ΘΗΜΑ, *virile factum.* כִּשְׁרוֹן, *rectitudo, æquitas.* Symm. Cohel. V. 10. 2 Macc. II. 22. τοῖς ὑπὲρ τοῦ Ἰουδαϊσμοῦ φιλοτίμως ἀνδραγαθήμασι, ubi tamen legendum videtur ἀνδραγαθήσασι. Strabo Geogr. I. 36. B.

'ΑΝΔΡΑΓΑΘΙ'Α, *virilitas, strenuitas,* etiam *virile factum.* גְּבוּרָה, *robur, virtus.* Esth. X. 2. τὴν ἰσχὺν αὐτοῦ καὶ τὴν ἀνδραγαθίαν. Symm. Cohel. X. 17. 1 Macc. V. 56. 2 Macc. XIV. 18. h

*ΑΝΔΡΑ'ΠΟΔΟΝ, *mancipium.* 3 Macc. VII. 5. Dio Cass. p. 15. ed. Reim. ἐν ἀνδραπόδου τρόπῳ.

'ΑΝΔΡΕΙ'Α, *virilitas, fortitudo, virtus.* גְּבוּרָה, *robur, virtus.* Samar. Ex. XXXII. 18. — *כִּישׁוֹר, *colus.* Aqu. Symm. Theod. Prov. XXXI. i
19. ubi Montf. legendum suspicatur ἐν ἀνδρείᾳ. Videntur deduxisse a יָשַׁר, *rectus fuit,* quanquam etiam כָּשַׁר eandem notionem habet. — כִּשְׁרוֹן, *rectitudo, æquitas.* Coh. II. 21. ἐν ἀνδρείᾳ, *fortiter et magno animo.* Ib. IV. 4. V. 10. — כּוֹשָׁרוֹת plur. *compedes.* Ps. LXVII. 7. ἐξάγων πεπεδημένους ἐν ἀνδρείᾳ. Vulg.

a Hieron. *in fortitudine.* Secundum plerosque Intt. Hebr. vocem derivarunt a יָשַׁר, *frangere,* spec. *frangere hostes,* quod notionem *fortitudinis* adjunctam habet. Mihi autem ἀνδρεία h. l. esse videtur i. q. ἐλευθερία ac ἐν ἀνδρείᾳ positum pro εἰς ἀνδρείαν, ut sensum expresserint. — תְּבוּנָה, *intellegentia.* Prov. XXI. 30. οὐκ ἔστιν ἀνδρεία, ad quem locum
b Jaegerus: nihil animi, nihil nervorum, h. e. גְּבוּרָה cap. VIII. 14. Ep. Jer. 49. Sap. VIII. 8.

ἈΝΔΡΕΙ͂ΟΣ, *virilis, fortis, strenuus.* *גִּבּוֹר, *fortis, validus.* Symm. Ps. XXXII. 16. Ies. III. 2. Amos II. 16. — גֶּבֶר, *vir,* ita dictus a *viribus.* Prov. XXVIII. 3. — חַיִל, *robur, strenuitas.* Prov. XII. 4. γυνὴ ἀνδρεία, mulier *omni virtute exornata,*
c coll. XXXI. 10. — חָרוּץ, *sedulus, industrius.* Theod. Prov. XII. 24. LXX Prov. X. 4. χεῖρες δὲ ἀνδρείων πλουτίζουσι, manus vero *strenuorum* ditant, coll. XIII. 4. — יָשָׁר, *rectus, æquus.* Prov. XV. 20. ubi ἀνδρεῖοι opponuntur τοῖς ἀέργοις. — עָרִיץ, *violentus, prævalidus.* Prov. XI. 16. οἱ δὲ ἀνδρεῖοι ἐρείδονται πλούτῳ, ubi mihi עָרִיץ cum חָרוּץ, *solers, sedu-*
d *lus,* permutasse, aut utramque vocem communes habere notiones statuisse videntur. — כִּישׁוֹר, *colus, verticulum.* Aqu. Symm. Theod. Prov. XXXI. 19. ubi tamen pro ἀνδρεῖα forte melius legatur ἐν ἀνδρείᾳ, *in fortitudine.* V. supra s. v. ἀνδρεία. Sir. XXVIII. 16. γυνὴ ἀνδρεία, i. q. γυνὴ ἀγαθή. Vide sub חַיִל.

*ἈΝΔΡΕΙΟ'Ω, *virilem reddo, vi-*
e *rili fortitudine imbuo.* 4 Macc. XV. 23. τὰ σπλάγχνα ἀνδρειώσας. Carent hac voce Lexica.

*ἈΝΔΡΕΙ'ΩΣ, *viriliter, fortiter, strenue.* 1 Macc. IX. 10. 2 Macc. VI. 27. Ibid. XIV. 43. ubi vero Compl. et Alex. legunt ἀνδρωδῶς. Dio Cass. p. 1010. ed. Reim. μαχομένους ἡμᾶς ἀνδρείως πᾶσιν.

*ἈΝΔΡΕΥ'Ω. רָמָה Pih. *decipio, fallo.* Prov. XXVI. 19. οὕτως πάντες f
οἱ ἀνδρεύοντες τοὺς ἑαυτῶν φίλους. Hæc Trommius, ita tamen, ut, unde sua hauserit, ignorem. Omnes enim editi libri recte habent ἐνεδρεύοντες.

ἈΝΔΡΙΑ'Σ, *simulacrum, statua,* proprie *viri.* צֶלֶם, *imago.* Symm. Dan. II. 31. ἀνδριάς. Vide Hieron., cujus excerpta ad h. l. dedit Montfauconius.

ἈΝΔΡΙ'ΖΟΜΑΙ, *viriliter ago, vi-* g
rum me præsto, in virum evado. אָמֵץ, *robustus sum, fio.* Jos. I. 6. ἴσχυε καὶ ἀνδρίζου, confortare et *viriliter age,* coll. 7. 9. 18. 1 Par. XXVIII. 20. Nah. II. 1. — גָּדַל, *magnus fio.* Ruth. I. 12. ἕως οὗ ἀνδρυνθῶσι, usque dum *adolescant;* ubi cum ἀδρύνω et ἀνδρύνω in codd. permutatur. — גּוּחַ, *prodeo, prodire facio.* Mich. IV. 10. ubi illud ἀνδρίζου Lat. *eniti* respondere videtur, sermo enim est h
de fœtu. Conf. seq. — זוֹרֵר Pih. a זוּר, *sternuto.* 2 Reg. IV. 34. ubi ἀνδρίζεσθαι æque ac διακινεῖσθαι in Compl. esse videtur *cum impetu sternutare.* — חָזַק, *validus sum et fio.* Deut. XXXI. 6. ἀνδρίζου καὶ ἴσχυε, coll. 7. 23. Jos. X. 25. Ἀνδρίζεσθαι et κραταιοῦσθαι conjunguntur 2 Sam. X. 12. Ps. XXVI. 20. XXX. 32. Ἀνδρίζεσθαι et ἰσχύειν in codd. permutantur 1 Par. i
XXVIII. 10. Adde Dan. X. 19. sec. Chis. — נוֹאָשׁ Niph. a יָאַשׁ, *despero.* Jer. II. 25. ἀνδριοῦμαι. Derivarunt ab אָשַׁשׁ, quod in Hithp. *viriliter agere* notat, aut ab אִישׁ *vir,* q. d. *fiam vir, evadam in virum.* Idem valet de loco XVIII. 12. — *עוּז s. עָזַז. Dan. XI. 1. sec. Chis. Sir. XXXI. 29. ἐν οἴνῳ μὴ ἀνδρίζου, in vino noli *fortem agere.* 1 Macc. II. 64. ἀνδρίζεσθαι ἐν τῷ νόμῳ, *pro vi-*

a rili *facere*, quæ in lege præcepta sunt, aut *tueri legem*.

'ΑΝΔΡΙ'Σ, *vira*, ab ἀνήρ. Verbum fictum ad imitationem Hebr. אִשָּׁה ab אִישׁ *vir*, cui respondet apud Symm. Gen. II. 23. Vulg. male *virago*: nam *virago* est *mulier animi virilis*, quod genus quondam Amazones, sed *vira* Festo auctore est *fœmina*. V. Drusii Quæstt. Hebr. I. 19.

b 'ΑΝΔΡΟ'ΓΥΝΟΣ, *androgynus*, pr. *qui vir et fœmina simul* seu *utriusque sexus est*, it. *pathicus* (Vid. Jacobs in Anthol. T. VIII. p. 280.), *effœminatus, imbellis, impotens*. Legitur hæc vox Prov. XVIII. 8. ψυχαὶ δὲ ἀνδρογύνων πεινάσουσι, ubi frustra collocaret operam, si quis cum Hebr. conciliare vellet. Trommius tamen h. v. retulit ad בֶּטֶן *venter*. Idem

c valet de altero loco ibid. XIX. 15. ubi pro תַּרְדֵּמָה *sopor* poni videtur. Hes. ἀνδρόγυνος, ὁ ἑρμαφρόδιτος, καὶ ὁ ἀσθενὴς, ἤγουν ὁ ἀνίσχυρος. Vide Phavor. et Suidam. Adde Herodot. IV. 67. p. 242.

*'ΑΝΔΡΟΛΟ'ΓΕΙΟΝ. 2 Macc. XII. 43. κατ' ἀνδρολόγειον sec. cod. Alex. sed sine dubio scribendum ibi est ἀνδρολογίαν.

d 'ΑΝΔΡΟΛΟΓΙ'Α, *virorum collectio ad militiam*, etiam *collectio quævis, quæ fit viritim*. In posteriore significatione legitur 2 Macc. XII. 43. κατ' ἀνδρολογίαν, *viritim colligendo*.

'ΑΝΔΡΟ'ΟΜΑΙ, *vir evado, ad virilem ætatem pervenio*. *גָּדַל, *magnus fio, adolesco*. Ex. II. 10. ἀνδρωθέντος sec. cod. 59. Holm. —

e צֶאֱצָאִים plur. *prognati, propago*. Job. XXVII. 14. ἐὰν δὲ ἀνδρωθῶσι, si vero *ad virilem ætatem perveniant*. Libere verterunt.

'ΑΝΔΡΩΘΕΙ'Σ 'ΕΝ 'ΑΝΘΡΩ'ΠΟΙΣ, *vir factus in hominibus*. לִימֵי עֲלוּמִים, *ad dies adolescentiæ*. Job. XXXIII. 25.

*'ΑΝΔΡΟΦΟΝΕ'Ω, *sum homicida*. 4 Macc. IX. 15.

*'ΑΝΔΡΟΦΟ'ΝΟΣ, *homicida*. 2 f
Macc. IX. 28.

'ΑΝΔΡΥ'ΝΟΜΑΙ, *adolesco, in virum cresco*. גָּדַל, *magnus fio, adolesco*. Ex. II. 10. ἀνδρυνθέντος δὲ τοῦ παιδίου, cum autem puer adolesceret, sec. Ald. et Compl. Reliqui libri habent ἁδρυνθέντος. Eadem diversitas lectionis reperitur quoque Jud. XI. 2. Ruth. I. 13. 2 Sam. XII. 3.
ac 2 Reg. IV. 18. g

'ΑΝΔΡΩΔΩ'Σ, *viriliter, fortiter*, i. q. ἀνδρείως, cum quo etiam permutatur in Codd. 1 Macc. VI. 31. ἐπολέμησαν ἀνδρωδῶς. 2 Macc. XIV. 43. sec. Alex. et Compl. Reliqui libri ἀνδρείως habent.

'ΑΝΕΓΕΙ'ΡΩ, *excito*, etiam *restituo, restauro*. הָקִים. Ies. XLIX. 8. לְהָקִים אֶרֶץ *ad restaurandam terram*. Symm. ἀνεγεῖραι τὴν γῆν. Symm. h
Psalm. XL. 11. ubi metaphorice notat *restituere in pristinam dignitatem et felicitatem*. Sirac. XLIX. 15. ἀνεγείρειν *iterum ædificare, restituere ædificium* notat. Syrus ܒܢܐ *ædificavit*.

*'ΑΝΕΙ'ΚΑΣΤΟΣ, *summus in suo genere, incomparabilis, quasi qui nulla imagine exprimi potest*, ὁ εἰκασμῷ τινὶ μὴ ὑποβαλλόμενος, ut Suidas inter- i
pretatus est. 3 Macc. I. 28. ἀνείκαστος βοὴ, *summus, vehementissimus clamor*: ubi vid. Syrus. Dion. Halic. I. 252. ἀνείκαστος ὕβρις, summa et inaudita injuria, ut adeo non opus sit cum VV. DD. ἀνήκεστος legere.

'ΑΝΕΙΛΙ'ΣΣΩ, *expando*. פָּרַשׂ, idem. Ez. II. 10. ἀνείλισσεν αὐτὴν, expandebat illam, sc. epistolam. V.
notata supra ad ἀναπτύσσω. k

'ΑΝΕΚΛΕΙΠΗ'Σ, *indesinens, non deficiens*. Sap. VII. 15. ἀνεκλειπὴς θησαυρός, thesaurus non deficiens, vel *inexhaustus*. Ibid. VIII. 18. πλοῦτος ἀνεκλειπὴς, divitiæ *perennes*. Cf. Lex. N. T. s. v. ἀνέκλειπτος.

a 'ΑΝΕΛΕΗΜΟ'ΝΩΣ, *immisericorditer, crudeliter.* לְאַכְזָר, *in crudelem.* Job. XXX. 21. Sirac. XIII. 12. sec. Compl. Præterea legitur Job. VI. 21. ubi videtur glossema ex margine translatum in textum.

'ΑΝΕΛΕΗΜΟΣΥ'ΝΗ, *immisericordia, crudelitas.* לֹא רֻחָמָה, *Lo-Ruchama*, nomen proprium. Hos. I. 6. sec. Compl. ib. v. 8. Est alius
b interpretis. Cæterum hoc vocabulo carent Lexica.

'ΑΝΕΛΕΗ'ΜΩΝ, *immisericors.* אַכְזָר, *crudelis, sævus.* Prov. V. 9. et XI. 17. — אַכְזָרִי, idem. Prov. XII. 10. XVII. 11. — אַכְזְרִיּוּת, *crudelitas.* Prov. XXVII. 4. — *אַךְ־זָרוּ *veruntamen alienati sunt.* Job. XIX. 13. Legerunt conjunctim אַכְזָרוּ. Sap. XII. 5. XIX. 1.
c ἀνελεήμων θυμὸς, vindicta usque ad internecionem. Sir. XIII. 15. XXXV. 19.

'ΑΝΕ'ΛΠΙΣΤΟΣ, *desperatus, qui est sine spe.* קַו־קָו, propr. *linea lineæ.* Ies. XVIII. 2. Legerunt לֹא קַו a קָוָה *exspectare, sperare.* Fortasse tamen scribendum erit ἐλπιστόν. Certe infra v. 7. habent ἐλπίζον, ubi tamen LXX teste Hie-
d ronymo etiam ἀνέλπιστον posuerunt. Vide Dieterichii Iatreum Hippocr. p. 185.

'ΑΝΕΛΠΙ'ΣΤΩΣ, *ex insperato, præter spem.* Sap. XI. 8. Polyb. I. 63. Diod. Sic. XI. p. 285. 4.

"ΑΝΕΜΟΣ, *ventus.* *קָרִים, *frigidæ.* Jer. XVIII. 14. Legerunt קָדִים, *ventus orientalis.* — קָדִים, *ventus orientalis.* Inc. Gen. XLI. 6.
e *Incertus* ille interpres (in cujus versione post ἀνέμῳ sine dubio excidit καύσων) est sine dubio Symmachus, qui etiam Hab. I. 9. h. v. per ἄνεμος καύσων interpretatus est. Confer Simonis Lex. Hebr. p. 1401. — רוּחַ, *ventus.* Ex. X. 13. 19. Jer. XLIX. 35. διασπερῶ ἐν πᾶσι τοῖς ἀνέμοις, dispergam in *omnibus terræ plagis, unde spirant venti.* In hac significatione legitur quoque ἄνεμος f
Ez. V. 10. 12. XII. 14. Dan. XI. 4. Zach. II. 6. Conf. Lex. N. T. s. h. v. Adde Inc. Psalm. CXLVIII. 8. Schol. Coh. I. 17. Symm. Hos. IV. 19. ubi ἀνέμου in fine mutandum est in αὐτοῦ, ut jam recte conjecit Montf. Inc. Jer. II. 24. Dan. IV. 15. sec. Chis. — שַׁלְהֶבֶת, *flamma.* Job. XV. 30. Vox Hebraica mihi h. l. ventum orientalem, *Samum* g
dictum, significare videtur, ut composita sit ex سلب *celeriter incessit*, et سهب *abiit in desertum*, in quo hic ventus furere solet. — תְּהוֹם, *abyssus.* Prov. VIII. 27. Scil., ut bene monuit Jaegerus ad h. l., תְּהוֹם h. l. non *mare* notat, sed *vastum hiatum, qui cœlum terramque disjungit, in cujus regione infima depugnant venti.* Sir. V. 9. μὴ λίκμα ἐν παντὶ ἀνέμῳ, ne te ventiles, h. e. h
agas, moveas et inflectas in omnem ventum: h. e. ne accommodes te ad omnes homines ac omnem impulsum. Taxatur his verbis levitas et inconstantia.

'ΑΝΕΜΟΦΘΟΡΙ'Α, non est *venti* vel *aëris corruptio*, sed *corruptio, quæ fit a vento*, speciatim *uredo, cum venti calore nimio corrumpuntur segetes.* Auctor Axiochi c. 2. appellat ἐπίκαυσιν. יֵרָקוֹן *rubigo segetis.* i
Hagg. II. 18. — שִׁדָּפוֹן, *uredo.* Deut. XXVIII. 12. et 2 Par. VI. 28. Aqu. Symm. Theod. Amos IV. 9. — *שַׁחֶפֶת *phthisis.* Inc. Lev. XXVI. 16. ubi tamen mallem hanc vocem ad sequens קַדַּחַת referre. Suid. ἀνεμοφθορία, ἡ πληγὴ τῶν ἀνέμων.

*'ΑΝΕΜΟΦΘΟ'ΡΙΟΣ, רוּחַ, *ventus.* Hos. VIII. 7. sec. cod. Alex., ubi tamen e reliquis libris ἀνεμόφθορα

a plerisque reponendum videtur. Vide seq.

'ΑΝΕΜΟ'ΦΘΟΡΟΣ, *vento corruptus.* נִדָּף part. Niph. *depulsus.* Ies. XIX. 7. Vox nempe Hebraica h. l. *corrumpi* notat. — רוּחַ, *ventus.* Hos. VIII. 7. ubi ἀνεμόφθορα ipsos ventos corrumpentes ac perniciosos notare videtur. Certe ita interpretatus est Arabs. Hoc quoque vo-
b luisse videtur auctor versionis ἀνεμοφθόρια in cod. Alex., nam φθόριος est *corrumpendi vim habens.* Fortasse ἀνεμόφθορα sunt *semina a vento corrupta* s. *vitiata,* h. e. *inania, in quibus nulla est medulla,* coll. Gen. XLI. 7. — שְׁדוּפוֹת קָדִים plur. fœm. *Euro adustæ.* Gen. XLI. 6. (ubi ἀνεμόφθοροι a Schol. explicatur ἐφθαρμένοι καύσωνι, πεφρυγμένοι ἀνέμῳ,)
c 7. 23. 27.

'ΑΝΕΜΟ'ΦΘΟΡΟΣ ΓΙ'ΝΟΜΑΙ, *vento corruptus fio.* נִרְדַּם Niph. *sopore obruor.* Prov. X. 6. ubi vid. Jaegerum, qui laudat Rommershusii sententiam putantis, Intt. pro dormiente exhibuisse ἀνεμόφθορον, quoniam, qui a Samum vento pestilenti tentati perierint, dormientium speciem præferant.

d 'ΑΝΕΜΠΟ'ΔΙΣΤΟΣ, *non impeditus.* Sap. XVII. 20. ἀνεμποδίστοις ἔργοις, operibus, quæ tenebris Ægyptiis non impediebantur. Ibid. XIX. 7. ὁδὸς ἀνεμπόδιστος, via *facilis, sine impedimento.*

'ΑΝΕΝΔΕΗ'Σ ΓΙ'ΝΟΜΑΙ, *non egens evado.* חָדַל, *deficio, desisto.* Symm. (sec. Coisl. Aquila) 1 Sam. II. 5. ἀνενδεεῖς ἐγένοντο, *ditescunt.*
e Vulg. *saturati sunt.* — *אֵין מַחְסוֹר, *non defectus.* Prov. XXVIII. 27. sec. Compl. seu potius Inc. Int.

'ΑΝΕΝΤΡΕ'ΠΩ. הִשְׁבִּית Hiph. *cessare facio,* a שָׁבַת. Symm. Ez. VII. 24. ubi Aqu. καταπαύσω, LXX ἀποστρέψω habent. Suspicor tamen, Symmachum ἀνατρέψω scripsisse.

'ΑΝΕΞΕ'ΛΕΓΚΤΟΣ, *qui est sine redargutione et castigatione,* vel *inexploratus, imperscrutabilis.* אֵין־חֵקֶר, f
non perscrutatio. Prov. XXV. 3. καρδία δὲ βασιλέως ἀνεξέλεγκτος, ubi Compl. habet ex alio interprete aut glossemate ἀνεξερεύνητος. — עֹזֵב part. *derelinquens.* Prov. X. 18. παιδεία (scribe παιδείᾳ) δὲ ἀνεξέλεγκτος πλανᾶται, qui disciplina se non emendari patitur. Confer ad h. l. Pearsonium Præf. in LXX. Suidas: 'Ανεξέλεγκτος, ἀβασάνιστος (ita quoque Hesychius, g
ubi vid. Intt.) ἀγύμναστος, ἀδόκιμος. Thucyd. IV. 126.

'ΑΝΕΞΕΡΕΥ'ΝΗΤΟΣ, *imperscrutabilis, impervestigabilis.* אֵין חֵקֶר, *non perscrutatio.* Symm. et Compl. Prov. XXV. 3. — עָקֹב, *fraudulentum.* Symm. Jer. XVII. 9.

'ΑΝΕΞΕ'ΤΑΣΤΟΣ, *qui examinari non potest, imperscrutabilis.* אֵין חֵקֶר, *non perscrutatio.* Aqu. Prov. XXV. h
3.

'ΑΝΕΞΙΚΑΚΙ'Α, *tolerantia malorum, patientia et constantia in malis perferendis.* Sap. II. 19. Hesych. ἀνεξικακία, ἡ ἀνοχὴ τοῦ κακοῦ. ubi vide Intt. et D'Orville ad Charit. VIII. 4. p. 616.

'ΑΝΕΞΙΧΝΙ'ΑΣΤΟΣ, *impervestigabilis,* ac adhibetur speciatim de eo, quod in Deo mens humana as- i
sequi ac perspicere non potest. אֵין חֵקֶר, *non pervestigatio.* Job. V. 9. τὸν ποιοῦντα μεγάλα καὶ ἀνεξιχνίαστα, qui magna præstat et impervestigabilia, coll. IX. 10. Job. XXXIV. 24. Orat. Manass. v. 6. ἀνεξιχνίαστον τὸ ἔλεος. Vide Lex. N. T. s. h. v. Hesych. ἀνεξιχνίαστος, ἀκατάληπτος. Suidas: ἀνεξιχνίαστον, ἀνεξερεύνητον, οὗ μηδ' ἴχνος ἐστὶν εὑρεῖν. k

'ΑΝΕΠΙ'ΒΑΤΟΣ, *inaccessus.* תַּנּוֹת מִדְבָּר, *habitationes deserti,* h. e. *loca deserta.* Mal. I. 3. Symm. et Theod. ἀνεπίβατα, sc. μέρη, loca *inaccessa* s. *vasta.* תַּנּוֹת notat h. l. *sedes, domi-*

a *cilia*, a ثنا *habitavit*. Conf. Fischeri Proluss. de Verss. GG. V. T. p. 185. seq. Ex aliorum sententia תָּן omne notat, *quod est sine termino latum*, adeoque etiam *loca inaccessa*, a תָּנַן, quod, ut Simonis docuit, *extensionis* notionem habet. Confer quoque Rosenmüllerum ad Bocharti Hieroz. T. III. p. 222. et Tychsenum ad Philol. Syr. cap. 28. p. 147. seq.
b Adde Strabon. XII. p. 821. C. et Diod. Sic. I. p. 43. 21.

'ΑΝΕΠΙΣΤΗΜΟ'ΝΩΣ, *inscienter*. מַעַל, *prævaricatio*. Symm. Job. XXI. 34. ubi ἀνεπιστημόνως, si lectio sana est, vertendum est *veritati repugnanter*. Sed sine dubio legendum ἀνεπιστήμοσι. Vulg. *cum responsio vestra repugnare ostensa sit veritati*. Adde Platon. de Legg. I. p. 636. E.
c et Schol. Aristoph. Nub. v. 136.

'ΑΝΕΠΙΣΤΗ'ΜΩΝ, *inscius, imperitus*. בָּעַר, *brutus*. Symm. Psalm. LXXII. 22. — לֹא יָדַע, *ignoro*. Inc. (forte Symm.) Jud. III. 2. Xenoph. Mem. II. 3. 7. et 8. Vide Eustath. ad Odyss. VIII. 179.

*'ΑΝΕΠΙΣΤΡΕ'ΠΤΩΣ, *ita ut non convertaris*. 3 Macc. I. 20. ἀνεπιστρέπτως ἠθροίζοντο sec. cod. Alex. ubi
d reliqui libri ἀνεπιτρέπτως habent, de quo vide infra.

'ΑΝΕΠΙΣΤΡΕ'ΦΩ, *averto*. הֵשִׁיב Hiph. a שׁוּב, *reverti facio*. Jer. XXIII. 22. τὸν λαόν μου ἀνεπίστρεφον, populum meum avertere studerent, sc. a pravitate. Habet h. v. Schneiderus ex Artemidoro. Confer Lobeck. ad Phrynich. Pr. III. p. 5.

*'ΑΝΕΠΙΤΡΕ'ΠΤΩΣ, *ita ut non*
e *concessio seu permissio detur*. 3 Macc. I. 20. sec. Vat. Sed sincera lectio sine dubio est ibi ἀνεπιστρέπτως, quanquam et altera locum habere potest.

*'ΑΝΕΡΓΟ'Σ, i. q. ἀεργός, *iners, piger, deses*. עָצֵל *piger*. Prov. XV. 19. ἀνεργῶν sec. libros nonnullos. Alii habent ἀεργῶν. Eurip. Hel. 366.

'ΑΝΕΡΕΥΝΑ'Ω, *investigo*. חָפַשׂ, f
idem. Symm. Psalm. LXXVI. 7. 4 Macc. III. 14. ἀνερευνώμενοι, *disquirentes*. Plato Phæd. I. p. 63. A.

'ΑΝΕ'ΡΧΟΜΑΙ, *ascendo*. בּוֹא, *venio*. Gen. XLI. 57. ubi cum ἔρχομαι permutatur in codd. Jud. XXI. 8. 1 Sam. XVI. 5.

*'ΑΝΕΣΙΣ, *remissio, relaxatio, venia*. *הֲפוּגָה, *refrigeratio, concessio quietis*. Symm. Thren. III. 49. — יָדַיִם g
dualis ex יָד *manus*. 2 Par. XXIII. 15. ἔδωκαν αὐτῷ ἄνεσιν. Respexerunt fortasse notionem *spatii*, quam vox Hebr. quandoque habet, ac verba Græca vertenda sunt: *dederunt ei libertatem exeundi*. Excidere quoque potuit οὐκ ante ἔδωκαν. — רְוָחָה, *respiratio*. Symm. Ex. VIII. 15. — שָׁלוּ Chald. *error*. Esdr. IV. 22. Deduxerunt a שָׁלָה, aut שָׁלֵו, *quie-* h
tus, tranquillus fuit. 3 Esdr. IV. 62. ἔδωκεν αὐτοῖς ἄφεσιν καὶ ἄνεσιν, dedit illis libertatem et *veniam*. Sir. XV. 20. οὐκ ἔδωκεν ἄνεσιν οὐδενὶ ἁμαρτάνειν, neque ulli dedit *licentiam* peccandi. Vulg. *spatium*, h. e. dilationem, v. c. in flore juventutis, quo multi putant licere sibi abuti ad omnem cupiditatem et nequitiam. V. Sap. II. 6. Sir. XXVI. 11. ἄνεσις est vel *oc-* i
casio, ut Vulg. transtulit, vel *educatio minus severa*.

'ΑΝΕΤΑ'ΖΩ, *inquiro*. דָּרַשׁ, idem. Jud. VI. 29. ἀνήταζον, *percontabantur*. Sus. 13. ἀνετάζοντες ἀλλήλους τὴν αἰτίαν, *sciscitantes* ad invicem causam.

*'ΑΝΕΥ, *absque, sine*. אַיִן, *non*. Exod. XXI. 11. Amos III. 5. — לֹא, *non*. Ed. Vta Hos. VII. 16. k
LXX 1 Sam. VI. 7. Psalm. X. 6. ἄνευ κακοῦ, ubi non videntur legisse אֲשֶׁר, et per metathesin בְּלֹא רָע. Vulg. *sine malo*. — בְּלֹא, *in non*.

a Ies. LV. 1.—*ללא, *ad non.* 2 Par. XV. 3. ubi cum ἐν οὐ in codd. permutatur. — על, *præter*, ex usu l. Chald. Symm. Psalm. XV. 2. — בלעדי, *præter, præterquam.* Aqu. Gen. XLI. 16. — Ies. XXVIII. 1. ἄνευ ante οἴνου vel de suo addiderunt LXX, vel vere legerunt בלא ante יין. Adde Ies. LXV. 10. ubi Symmachus מני (nom. propr.) Hie-
b ronymo teste transtulit: *absque me.*

*'ΑΝΕΥΛΑΒΗ'Σ, *irreligiosus, irreverens.* לא ירא *non timeo.* Aqu. Ies. LVII. 11. ἀνευλαβής. Ita enim legendum est loco impressi ἄνευ λάβης.

'ΑΝΕΥΟ'ΔΩΤΟΣ, *qui non prospere agit:* proprie, *qui non iter expeditum habet.* לא צלח, *non prosper sum.* Inc. Jer. XXII. 30. ubi vid. L.
c Bos.

'ΑΝΕΥΦΗΜΕ'Ω, *benedico, laudo.* רנן, *canto.* Symm. Psalm. LXII. 8. ἀνευφήμουν, *laudabam.*

'ΑΝΕ'ΦΙΚΤΟΣ, *inaccessus, inaccessibilis.* 3 Macc. II. 15. οὐρανὸς ἀνέφικτος ἀνθρώποις, coll. 1 Tim. VI. 16.

'ΑΝΕ'ΧΩ et in medio ἀνέχομαι, *sustineo, tolero, bajulo,* it. *abstineo,*
d *aufero, inhibeo.* האריך Hiph. *prorogo, prolongo.* Job. VI. 11. τίς μου ὁ χρόνος, ὅτι ἀνέχεταί μου ἡ ψυχή, ubi dubium esse mihi videtur, an ἀνέχεσθαι de spe alenda, aut de malis perferendis accipiendum sit. — *גור, *metuo.* Deut. XVIII. 22. sec. Oxon. Acceperunt גור in notione *recipiendi.* — התאפק Hithp. *reprimo me.* Gen. XLV. 1. οὐκ ἠδύνατο ἀνέχεσ-
e θαι, non poterat *sese diutius continere.* Ies. XLII. 14. ἀνέξομαι, *tacitus me contineam.* Ib. LXIII. 15. LXIV. 11. — יכל, *possum, valeo.* Ies. I. 14. οὐκ ἀνέχομαι, non *tolerare* amplius possum. Hesych. οὐκ ἀνέχομαι, οὐ καταδέχομαι. — כלא, *cohibeo.* Hagg. I. 10. ἀνέξει ὁ οὐρανὸς ἀπὸ δρόσου, *cœlum rorem vobis negabit.* Gloss. MS. in Proph. ἀνέξει, ἀνάστασιν ἔχει, *demigrationem* vel *discessum habet.* — לקח, *accipio.* Hos. XIII. 11. ἀνέσχον, *sustuli.* — מנע, *inhibeo.* Amos IV. 7. ἀνέσχον ἐξ ὑμῶν ὑετὸν, pluviam a vobis *cohibui.* Lex. Cyrilli Brem. 'Ανέσχον, ἐκώλυσα. Hes. ἀνέχω, κωλύω. Idem: ἀνέσχον, ἀνάστασιν (fortasse ἀνάπαυσιν) ἐποίουν. — נואש, part. Niph. a יאש, *spe destitutus.* Job. VI. 26. — *נשא, *fero, tolero.* Symm. Job. XXI. 3. ἀνάσχεσθε, *ferte* me loquentem *æquo* g
animo, favete linguis, patienter audite. Vulg. *sustinete.* — סבל, *bajulo.* Ies. XLVI. 4. ἀνέχομαι ὑμῶν, *bajulo vos tanquam mater vel nutrix infantes.* Hes. ἀνέχεσθαι, ἀναδέχεσθαι καὶ τρέφειν. — Idem: ἀνέχομαι, καταδέχομαι. Confer Suiceri Thes. T. I. p. 343. — סחף, *trahens, everrens.* Aqu. Symm. Theod. Prov. XXVIII. 3. h
ὑετὸς ἀνοχηκὼς, pluvia *retenta.* סחף nempe notionem *auferendi* ac *retinendi* habuisse olim videtur. — *עלה, *ascendo.* Inc. 1 Sam. XIII. 12. ἀνέσχον, quod tamen mihi potius referendum videtur ad התאפק in antecedentibus. Sirac. XLVIII. 3. ἀνέσχεν οὐρανὸν, *inhibuit* cœlum, ne sc. pluviam emitteret. Vulg. *exaltavit cœlum.* (Scil. quo altiores nubes i
sunt, eo minus pluviam demittunt.) Et sic etiam Hesychius: ἀνέσχεν, ἐκράτησεν, ἄνω ἔσχεν, ἐτήρησεν, ὕψωσεν. 4 Macc. I. 34. ubi pro ἀντέχεται reponendum est ἀνέχεται.

'ΑΝΕΨΙΟ'Σ, *consobrinus, patruelis.* *אח, *frater,* et deinde *quilibet consanguineus.* Gen. XIV. 13. sec. Oxon. — בן דוד, *filius patrui.* Num. XXXVI. 11. Hesych. 'Ανεψιοί, ἀδελφῶν υἱοί.

*'ΑΝΗΒΟΣ, *impuber, qui nondum*

a *ad maturam seu justam pervenit ætatem.* 2 Macc. V. 13. sec. Alex. *ἀνήβων,* ubi tamen alii rectius *ἀνδρῶν* habent. Hesych. *ἄνηβος, ὁ μήπω φθάσας τὴν ὀφείλουσαν ἡλικίαν, τουτέστιν δωδεκαέτης.*

'ΑΝΗ'ΚΕΣΤΟΣ, *insanabilis, intolerabilis.* Addit. Esth. VIII. 15. et XVI. 4. *insanabilis.* 2 Macc. IX. 5. *ἀνήκεστος τῶν σπλάγχνων ἀλγηδὼν, intolerabilis* viscerum dolor. 3 Macc. b IV. 2. sec. Ald. et Rom. Hesych. *Ἀνηκέστων, ἀνιάτων, ἀνυπομονήτων.*

'ΑΝΗ'ΚΟΟΣ, *inobediens, rebellis.* מְרִי, *rebellio.* Num. XVII. 10. — סֹרֵר part. *contumax.* Jer. V. 23. *καρδία ἀνήκοος.* — סָרֵי סֹרְרִים, *contumacissimi contumacium.* Jer. VI. 27. — לֹא שָׁמַע, *non audit.* Prov. XIII. 1. Adde Alciphr. III. 35.

c 'ΑΝΗ'ΚΩ, *convenio, pertineo.* *בּוֹא, *venio, ingredior.* 1 Sam. XXVII. 8. בֹּאֲךָ, *ingrediente te, ἀπὸ ἀνηκόντων.* Legerunt בָּאוֹ vel בָּאִים. 1 Macc. X. 40. *ἀπὸ τῶν τόπων τῶν ἀνηκόντων,* a locis *convenientibus.* Ibid. v. 42. *διὰ τὸ ἀνήκειν αὐτὰ τοῖς ἱερεῦσι,* quod illa ad sacerdotes *pertinerent,* coll. XI. 35. et 2 Macc. XIV. 8.

d 'ΑΝΗ'ΛΑΤΟΣ, *non impulsus, immotus.* תַּחְתִּית fœm. *inferior.* Job. XLI. 16. *ἕστηκε δὲ ὥσπερ ἄκμων ἀνήλατος,* stetit autem tanquam incus immotus. Ita Bielius Trommii auctoritatem secutus. Sed mallem referre ad יָצוּק, *durus,* nam *ἀνήλατος* dicitur de *metallo, quod cudendo nondum emollitum et subactum est.* Zonaras Lex. p. 171. *ἀνήλατος, ὁ μηδέπω* e *δαμασθεὶς ὑπὸ ζυγίου, ἢ ἐλαθεὶς, ἢ ὁ ἀπειθής.*

*ΑΝΗΛΕΗ'Σ, i. q. *ἀνηλεήμων, immisericors, crudelis,* et, si de bestiis sermo est, *ferus, sævus, immanis.* 3 Macc. V. 10. *τοὺς ἀνηλεεῖς ἐλέφαντας.* Hesych. *ἀνηλεὴς, ἀνοικτίρμων, ὠμόν.* Idem: *ἀνηλεῶς, ἀνοίκτως, ἀσπλάγχνως.* Dicitur etiam *νηλεής.*

*'ΑΝΗ'ΝΥΤΟΣ, *infectus, non consummatus.* 3 Macc. IV. 15. ubi de- f scriptio Judæorum dicitur *ἀνήνυτον λαμβάνουσα τὸ τέλος ἐπὶ ἡμέρας τεσσαράκοντα,* finem non consummatum obtinens per quadraginta dies, h. e. quæ per quadraginta dies ad finem perduci non potuerit. Hesych. *Ἀνηνύτῳ, ἀπράκτῳ, ἀτελειώτῳ.* Idem: *Ἀνήνυτα, ἄπρακτα, δύσκολα, ἀκατόρθωτα, μὴ ἀνυόμενα.*

'ΑΝΗ'Ρ, *vir, homo, maritus, sponsus,* g *vir in suo genere insignis, præstans, princeps, strenuus, fortis, masculæ indolis* (Philostrat. Vit. Apoll. I. 16. Icon. II. 32. Aristoph. Equit. v. 178. seq. et Eurip. Heracl. 996. Confer Gataker. ad Antonin. IV. 3. p. 97.), *aliquis, unusquisque.* אָדָם *homo,* etiam *vir.* 1 Par. V. 21. Ps. XXXI. 2. Prov. VI. 13. Dan. VIII. 16. — *אֲדֹנָי, *Dominus.* Am. VII. h 7. sec. Alex. et Ald. ubi non tam אִישׁ legerunt, sed in mente habuerunt locum Zach. II. 1. — אִישׁ, *vir.* Gen. II. 23. *ἐκ τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς,* ex *marito* suo, coll. III. 6. 16. XIX. 8. XXIV. 16. Lev. XV. 2. *ἀνδρὶ ἀνδρὶ, unicuique,* coll. Num. V. 12. Num. I. 52. *ἀνὴρ ἐν τῇ ἑαυτοῦ τάξει, unusquisque* in ordine suo. Vide et Neh. XI. 3. XIII. 10. et confer i Gen. X. 5. ubi אִישׁ redditur *ἕκαστος.* Num. IV. 50. *ἄνδρα κατ' ἄνδρα, singulos, viritim.* Jud. VI. 8. *ἄνδρα προφήτην,* prophetam *aliquem.* Conf. Gen. III. 16. et alia loca in Concord. Trommii, ubi אִישׁ exponitur per *τις.* Sic *ἀνὴρ μάντις* apud Herodot. VI. 83. et Pausan. Att. p. 34. est *vates quidam.* Conf. Lex. N. T. s. h. v. Jud. III. 29. *πάντα ἄνδρα* k *δυνάμεως,* omnem virum fortem. Vide et 1 Reg. I. 42. Jud. XII. 2. *ἀνὴρ ἀντιδικῶν εἰμι ἐγὼ,* litigabam ego. Similia exempla, ubi *ἀνὴρ* redundat, vide in Lex. N. T. s. h. v. 1 Reg. II. 2. *ἔσῃ εἰς ἄνδρα τέλειον,* sis vir perfectus, coll. Eph. IV. 13. 1 Reg.

a II. 26. ἀνὴρ θανάτου, *vir morte dignus.* Confer Vorstii Philol. S. P. II. c. 24. Neh. IV. 23. ἄνδρες τῆς προφυλακῆς, *viri custodiæ,* i. e. *vigiles.* Neh. VII. 7. ἄνδρες λαοῦ Ἰσραὴλ, viri populi Israël, h. e. Israëlitæ. 1 Sam. XVII. 33. ἀνὴρ πολεμιστὴς, *bellator.* Vide et 2 Sam. XVII. 8. Ez. XXXIX. 20. et confer 1 Sam. VI. 8. ubi אִישׁ מִלְחָמָה simpliciter
b redditur πολεμιστὴς, et Ex. II. 14. אִישׁ שַׂר ἄρχων. Sic ἀνὴρ βασιλεὺς, *tyrannus,* apud Eurip. Suppl. v. 444. His a Bielio jam notatis adde: Jud. IX. 51. ubi ἀνὴρ cum ἡγούμενος in codd. permutatur, quemadmodum אִישׁ haud raro est nomen honoris. Jud. XVI. 9. ubi lectio ἄνδρα, quam solus Vat. exhibet, mihi mera emendatio ad textum Hebr. esse
c videtur. 2 Reg. V. 1. ἀνὴρ et ἄνθρωπος in codd. permutantur invicem, quemadmodum 2 Reg. XI. 11. ἀνὴρ et ἕκαστος. — אֱנוֹשׁ. *homo.* Ies. LVI. 2. Jer. XX. 10. אֲנָשִׁים, plur. *viri.* Gen. XLVI. 33. 35. ἄνδρες κτηνοτρόφοι et ἄνδρες κτηνοφόροι, *pastores.* Ezech. XXII. 9. ἄνδρες λῃσταὶ, *latrones.* Abd. v. 7. ἄνδρες τῆς διαθήκης σου, *fœderati tui.* Jon. III. 5. οἱ ἄν-
d δρες Νινευὶ, *Ninevitæ.* — *אֵשׁ, *ignis.* Ez. VIII. 2. ubi אִישׁ, legerunt. — בֵּן, *filius.* 1 Sam. XI. 8. XVII. 53. 2 Sam. XXIII. 20. — בַּעַל, *dominus, maritus.* Gen. XX. 3. Prov. XII. 4. Joël. I. 8. νύμφην περιεζωσμένην σάκκον ἐπὶ τὸν ἄνδρα αὐτῆς παρθενικὸν, sponsam sacco indutam propter *sponsum* ipsius virgineum. —*בָּרָק, *fulgur.* Job. XX. 25. ἄνδρα sec. cod.
e Alex. In Vat. legitur ἄστρα, sed æque male, quia voci Hebr. neutra harum interpretationum satis est accommodata. Scribendum sine dubio ἀστραπὴ s. ἀστραπαί. — גֶּבֶר, *vir.* Exod. X. 11. Deut. XXII. 5. Jos. VII. 14. 17. ubi verba προσήχθη κατ' ἄνδρα ad versum sequentem pertinent. Job. III. 23. θάνατος ἀνδρὶ ἀνάπαυσις, mors *homini* quietem concedit. — *גְּבַר, quod Hebr. et Chald. f
est. Psalm. XVII. 28. Dan. II. 25. III. 11. 28. — גִּבּוֹר, *fortis, validus.* Symm. Psalm. LXXXVIII. 20. ubi ἀνὴρ *virum potentem* et *dignitate insignem* notat, ut adeo non opus sit loco ἀνδρῶν legere ἀνδρείῳ. Hieron. *super robustum.* LXX 1 Sam. XVI. 18. 2 Sam. XXII. 26. ubi loco גִּבּוֹר legerunt et legendum est גֶּבֶר, aut גֶּבֶר, ut legitur in loco paralle- g
lo Psalm. XVIII. 26. Buxtorfius in Anticrit. pag. 377. contra statuit, גִּבּוֹר esse i. q. גֶּבֶר, provocans ad Kimchium, qui per אִישׁ h. l. explicat. Jer. XIV. 9. — *חִישׁ, *cito.* Aqu. Psalm. LXXXIX. 10. Legit אִישׁ sec. Cappellum. Sed fortasse ibi ἄφνω reponendum erit. — *הַכְשִׁיר inf. Hiph. *rectum facere.* Coh. X. 10. ubi ingenio suo indul- h
sisse videtur. — זָכָר, *mas.* Num. XXXI. 35. ἀνὴρ cum ἄρσεν in codd. permutatur. — זָקֵן, *senex, senior.* Deut. XXI. 20. 1 Sam. VIII. 4. XI. 3. XXVIII. 14. — מַלְאָךְ *nuncius.* 1 Reg. XX. 9. — *מַעֲשֶׂה, *opus.* Prov. XXXI. 31. ὁ ἀνὴρ αὐτῆς, quæ verba mihi a librario male sedulo e v. 23. huc translata esse videntur, i. q. factum quoque est v. i
21. et 22. Fortasse autem legerunt אִישָׁהּ. Vide tamen infra s. v. עָשָׂה. — *מַשְׂכֶּלֶת, *intellegens.* Prov. XIX. 14. ubi, ut equidem suspicor, pro ἀνδρὶ reponendum est ἀνδρεία, aut potius post γυνὴ excidit ἀνδρεία, ut ἁρμόζεται cum ἀνδρὶ construatur. מְתִים, plur. *homines.* Ies. LV. 7. Adde Aqu. Deut. XXXIII. 7. ubi vid. Montf. — נֶפֶשׁ, *anima, homo.* Gen. XIV. 21. Prov. XVI. 26. —

a עָם, *populus*. 1 Sam. XXX. 4. οἱ ἄνδρες, *milites*. Prov. XXIX. 2. *cives, subditi*. — עַם אִישׁ *populus vir*. 1 Sam. XVI. 15. — עֹשֶׂה part. *factor*. 1 Reg. XI. 28. ἀνὴρ ἔργων, *vir rebus agendis idoneus*. Inde corrigendum videtur Bielio Lex. Cyrilli MS. Brem. in quo ita: Ἀνὴρ ἀράχ, ἀνὴρ δεξιὸς, et Gloss. MSS. in libro Reg. in quibus ἀνὴρ βραχὺς eodem modo
b exponitur. — *פְּסִיל *sculptile*. Jud. III. 19. ubi tamen pro ἀνδρῶν Scharfenb. e Theodoreto Quæst. 9. p. 329. et Oxon. reponere mavult εἰδώλων. — רוּחַ, *spiritus*. Prov. XVII. 23. XVIII. 14. Libere verterunt. רָשָׁע, *improbus*. Prov. V. 22. Scil. ἀνὴρ quandoque sensu malo adhibetur. Legitur præterea hæc vox in multis aliis SS. locis, ubi nihil est
c in textu Hebraico, quæ diligenter collegit Trommius et quibus nunc nonnulla addere liceat. 1 Sam. X. 21. εἰς ἄνδρας, *viritim*, i. q. κατ' ἄνδρα apud Joseph. A. J. VI. 4. 5. Prov. XIV. 33. Ingeniosa est et mihi admodum probabilis conjectura Jaegeri, qui pro ἀνδρὸς, alioquin admodum otioso, legere mavult ἔνδρος, *insidet, inhabitat*, ut ad תָּנוּחַ per-
d tineat. Soph. Philoct. 154. ἔνδρος ναίει. — Prov. XVII. 24. ubi pro חָכְמָה LXX habent ἀνὴρ σοφὸς abstractum ponentes pro concreto. Sir. X. 26. ἀνὴρ opponitur τῷ πτωχῷ, adeoque virum *potentem* ac *divitem* notat. Vulg. *virum divitem*. Syrus: ܥܬܝܪܐ. Ibid. IV. 10. ἀνὴρ est *maritus*. 1 Macc. II. 25. *Apelles, summus dux militum regis*, ἀνὴρ βασιλέως
e appellatur; (coll. Josepho A. J. XII. 6. 2.) et ibid. v. 31. ἄνδρες βασιλέως opponuntur *militibus gregariis*, coll. cap. VI. 57. ubi Symm. ἄνδρας vertit: *magnates populi*. His adde 3 Esdr. VIII. 27. coll. Esdr. VII. 28. ubi est רָאשִׁים in textu Hebr. 1 Macc. II. 18. pro ἄνδρες Cod. Alex. habet ἄρχοντες. 1 Macc. XIII. 54. ἀνὴρ dicitur, qui est ætate virili ac florente, gerendis bellis f
idonea. — Sir. XIX. 29. ἀνὴρ, *vir sapiens ac prudens*, i. q. νοήμων in membro parallelo.

*ΑΝΗ'Ρ ΤΕ'ΛΕΙΟΣ, *vir perfectus*. אִישׁ. 1 Reg. II. 2. sec. Ald. ubi אִישׁ sensu proprio acceperunt.

*ἌΝΔΡΑ *ἜΧΩ, *virum habeo, maritata sum*. בֶּן בְּעוּלָה, *filius maritatæ*. Ies. LIV. 1. ubi τῇ ἐρήμῳ opponitur. Confer Lex. N. T. s. h. v. g
— Vide alibi Ἀδελφὸς, Ἀνάγκη, Γεωργὸς, Δυνάστης, Δυνατὸς, Πολεμιστὴς, Πραΰθυμος.

'ΑΝΘΕ'ΜΙΟΝ. In hujus vocis significatione constituenda admodum dissentiunt viri docti. Hes. ἀνθέμιον, τὸ ἐκλεπτὸν χρυσίον (ita quoque Suidas), ἡ γραμμή τις ἑλικοειδὴς ἦν (dele illud ἦν, natum e seq. ἐν) ἐν τοῖς κίοσι. Nonnullis est *flosculi quod-* h
dam genus, quod *Gith* dici volunt, et *nigella* vulgo dicitur. At de flore non apte dicitur, quod συντριβῇ, conteratur. Kircherus vertit *rosam*. Hieronymus, nescio quo jure, per *vittam* transtulit. Salmasius e Gloss. MS. ἀνθέμιον, τὸ κάθαρμα ἐκ τοῦ χρυσίου, τὸ ἤλεκτρον. V. Ej. Exerc. in Solin. T. II. p. 761. Olympiod. in Comm. ad h. l. ἡ τὸ ἄνθος, καὶ ἡ ὡραι- i
ότης τοῦ χρυσίου, ἣ καὶ ἡ θήκη, ἐν ᾗ πεφύκαμεν ἀποτίθεσθαι τὸ χρυσίον. גֻּלָּה, *lecythus*. Coh. XII. 6. ad quem locum Desvœux in Comm. pag. 243. ἀνθέμιον de *trochlea* seu *cochlea* (Symm. περιφερὴς) interpretatus est. Pfannkuchio in Exercit. in Cohel. l. l. ἀνθέμιον (forte ἄνθιμον) τοῦ χρυσίου videtur e Græcismo, quo ἄνθος de *rebus præstantibus* dicitur, *aurum, vas aureum* k
præstans denotare, coll. Arab. خلّ *quod præcipuum est in aliqua re*. Sed locus forte mendosus, et ἀνθέμιον ex ἄντλιον ortum est. — Reperitur præterea hæc vox Ex. XXXVIII. 16. ubi pro ἐνθέμια in multis codd.

a Holm. legitur *ἀνθέμια*, ac Flam. Nobilius putat, hoc vocabulo significari *ea, quæ ornamenti causa adjunguntur,* quæque alibi *σφαιρωτῆρες, sphærulæ,* appellentur, et paulo ante *βλαστοὶ ἐξέχοντες, germina exstantia,* cui sententiæ lubens equidem accedo.

'ΑΝΘΕ'Ω, *floreo.* הֵחִיל Hiph. a חוּל, *parturire facio,* it. *expecto.*
b Job. XX. 21. *οὐκ ἀνθήσει αὐτοῦ τὰ ἀγαθά,* non *perennis erit* ejus felicitas. Libere verterunt.—הֵנֵיץ Hiph. a נוּץ, *floreo, effloresco.* Cohel. XII. 5. Cant. VII. 12. — יָצָא, *exeo,* quod etiam de *flore emicante* dicitur. Conf. Simonis Lexic. Hebr. pag. 726. Job. XIV. 2. — *עָלַז, *exulto.* Symm. sec. Colbert. et Euseb. Ps. XXVII. 7. ubi partim *ἀνθεῖν* notat *gaudere,*
c *hilarem esse,* partim pro impresso *ἀνθῆσαι* cum Corderio legendum erit *ἀνθήσει.* — פָּרַח *floreo, germino.* Symm. Ies. LXVI. 14. LXX Lev. XIII. 12. ubi cum *ἐξανθέω* in Codd. permutatur, quemadmodum v. 42. et 57. cum eodem et *ἐξανθίζω.* Adde Job. XIV. 9. et Psalm. XCI. 12. — פִּתַּח Pih. *aperio me.* Cant. VII. 12. — צוּץ et הֵצִיץ Kal et Hiph. *flo-*
d *reo, effloresco.* Ps. LXXXIX. 6. Ez. VII. 10.

'ΑΝΘΗΡΟ'Σ, *floridus.* בְּעֵדֶן. Symm. Gen. II. 8. Debetur hæc vox, uncis inclusa, librario, qui vocem *τῆς ἄλσης,* qua Symmachum loco בְּעֵדֶן usum fuisse e v. 15. vero simile est, interpretari voluit.

"ΑΝΘΙΜΟΣ, *floridus.* מֶשִׁי, *sericum.* Aqu. sec. ed. secundam Ez. XVI.
e 10. et 13. pro quo Fullerus Misc. Sacr. Lib. II. c. 11. et Braunius *ἀνθινὸν* legunt.

"ΑΝΘΙΝΟΣ, *floridus.* Exod. XXVIII. 30. ubi pro hac voce nihil in textu Hebr. legitur. Hesych. *ἀνθινόν, ἀνθηρόν, βαπτόν.* Confer Braunium de Vest. Sacerd. Hebr. Lib. I. c. 17. §. 274. p. 307.

'ΑΝΘΙ'ΣΤΗΜΙ, *resisto, repugno.* בָּחַן, *probo, exploro, tento.* Mal. III. f
15. Formulam *tentare Deum* haud raro notare *Deo esse immorigerum* satis constat. Nonnulli statuunt, eos legisse ויחנו. — הוֹעִיד Hiph. a יָעַד, *tempus constituo,* nempe *ad litigandum.* Job. IX. 19. ubi Doederlein. in Scholiis ad h. l. judicat LXX pro יוֹעִידֵנִי in suis codd. habuisse יְעִידֵנִי, *quis citabit eum,* aut *in judicium vocabit,* quod tamen g
mihi non necessarium esse videtur. Jer. XLIX. 18. et L. 44. ad quem locum Cappellus in Nott. Critt. pag. 536.: Derivarunt ab עוֹד *adhuc,* unde in Hithp. הִתְעוֹדֵד, *stare, consistere,* et in Hiph. הֵעִיד *sistere se,* h. e. *resistere.* Vide ad h. l. I. D. Michaëlis Obss. Phil. Crit. p. 363. — הֵסִיר Hiph. a סוּר, *recedere facio.* 2 Sam. V. 6. Sensum expres- h
serunt. Removendi enim sunt, qui alicui obstant ac resistunt. — הִקְדִּים Hiph. *prævenio,* etiam *prævaleo.* Job. XLI. 3. — הִשִּׁיא Hiph. a נָשָׁא, *decipio.* Abd. v. 7. Non male quoad sensum. — הִתְאַמֵּץ Hithp. *fortifico me,* et seq. עַל *insurgo contra aliquem,* q. d. *roboro me contra aliquem.* Inc. et LXX 2 Paral. XIII. 7. ubi cum *ἀντέχω* et *ἀνίστημι* in codd. i
permutatur. — הִתְגָּרָה Hithp. *misceo,* nempe *prœlium, bellum.* Jer. L. 24. *ὅτι τῷ κυρίῳ ἀνθέστης.* — הִתְחַזֵּק Hithp. *confirmo, roboro me, audeo me opponere aut resistere alicui.* 2 Par. XIII. 7. 8. ubi formula *ἀντιστῆναι κατὰ πρόσωπον* occurrit, quæ etiam Gal. II. 11. legitur. — זוּד, *superbio, superbe ago.* Jer. L. 29. *ἀντέστη, insolenter se gessit.* — מְגַמָּה, *haustus.* Hab. I. 9. ubi ex nonnullorum sententia legerunt מוּמִם, ac re-

a tulerunt ad חָמַס וְמַם est *impugnare*. Aliis legisse videntur מְקֹמֶת, et illud accepisse, quasi esset מְקוֹמֵי a קוּם. Mihi autem videntur legisse מְנֹמֶם a נָמַם *instituit*, aut potius מְקֹמֵם. — מְחֵא Chald. Pah. *cohibeo*. Dan. IV. 32. — מָרָה, *rebello*. Hos. XIV. 1. — נִצָּב et הִתְיַצֵּב Niph. et Hithp. a יָצַב *sisto me, consisto*, etiam seq. עַל *resisto*. Num. b XXII. 23. 31. 34. Deut. VII. 24. Job. XLI. 2. — עָמַד, *sto, consisto*, etiam seq. particula, quæ *contra* notat, *resisto*. Jos. XXIII. 9. Jud. II. 14. Abd. v. 11. Dan. XI. 2. sec. Chis. — עָנָה, *respondeo*, it. *testor*, et seq. עַל *accuso, condemno*. Deut. XIX. 18. Ies. III. 8. LIX. 12. — *פָּגַע, *deprecor*. Symm. Ies. XLVII. 3. Sensum expressisse videntur: c nam deprecatione resistimus iræ alicujus. Sed notat פָּגַע etiam *incurrere, irruere*. Vulg. *et non resistet mihi homo*. — צָרַר, *hostiliter ago*. Num. X. 9. — קוּם, *surgo, consisto*, it. in Pih. et Hithp. etiam *insurgo contra aliquem*. Num. XVI. 2. Deut. XXVIII. 7. Jos. VII. 13. Adde Aqu. Nah. I. 6. et Inc. 2 Sam. XVIII. 31. — תְּקוּמָה, *resurrectio*, d *insurrectio*. Lev. XXVI. 37. — קָרָה, *occurro*, etiam *hostiliter aggredior*. Deut. XXV. 18. Sir. VIII. 2. *μήποτε ἀντιστήσῃ σου τὴν ὁλκήν*, ne forte attrahat contra pondus tuum, h. e. Grotio interprete, *ne tibi præponderet*. Melius Vulgatus: *ne forte contra te constituat litem*, quæ scil. te quasi pondus gravet et opprimat. Sir. XLVI. 10. ubi cum *ἔναντι* con- e struitur. 1 Macc. VIII. 11. 3 Esdr. II. 19. Chald. נְזַק Aphel, *damno affecit*, Esdr. IV. 13.

*ἈΝΘΟΛΟΓΗΣΙΣ. Esdr. III. 11. sec. Compl. pro הוֹדוֹת *confitendo*. Est lectio aperte vitiosa ac e compendio scribendi orta, pro *ἀνθομολόγησις*.

ἈΝΘΟΜΟΛΟΓΕΟΜΑΙ, *palam confiteor, celebro, gratias ago*. הוֹדָה Hiph. a יָדָה *celebro, gratias ago*. Psalm. LXXVII. 14. *ἀνθομολογησόμεθά σοι, ὁ θεὸς*, celebrabimus te, O f Deus. Suidas ad h. l. *ἀνθομολογησόμεθα, ἀντὶ τοῦ εὐχαριστήσωμεν κ. τ. λ.* 3 Esdr. VIII. 93. *ἀνθωμολογεῖτο κλαίων*, *confitebatur* (scil. *peccata*) *cum lacrymis*. Sir. XX. 2. *ἀνθομολογούμενος*, *qui respondens correptioni fatetur culpam*. Perperam alii legunt sensu contrario *ἀνθολογούμενος*. Confer Lex. N. T. s. h. v. g

ἈΝΘΟΜΟΛΟΓΗΣΙΣ, *confessio, celebratio, gratiarum actio*. הוֹדוֹת, infin. ab הוֹדָה, *celebrare*. Esdr. III. 11. *ἀπεκρίθησαν ἐν αἴνῳ καὶ ἀνθομολογήσει*, ubi in aliis libris perperam *ἀνθολογήσει* legitur. Sirac. XVII. 21. *διδόντων ἀνθομολόγησιν*.

ἌΝΘΟΣ, *flos, surculus, germen*. אֲשִׁישָׁה, *lagena*. Symm. Cant. II. 5. ex usu l. Ar. أش *herbæ virentes*. — h חֲבַצֶּלֶת, *rosa*. Cant. II. 1. *ἄνθος τοῦ πεδίου*. Genus pro specie posuerunt, incerti, ad quamnam florum speciem referendum sit חֲבַצֶּלֶת. — מוֹץ, *gluma*. Soph. II. 2. ubi pro כְּמוֹץ legisse videntur כְּמוֹ צִיץ *sicut flos*. — נִצָּה, *flos, fructus splendens et fere maturus*. Job. XV. 33. Cant. II. 12. Ies. XVIII. 5. — נֵצֶר, *surculus*. Ies. XI. 1. *ἄνθος ἐκ τῆς ῥίζης* i *αὐτοῦ ἀναβήσεται*, *surculus* ex radice ejus ascendet. Cappello in Crit. S. p. 646. LXX legisse videntur נִצָּה vel נֵץ a נָצַץ *florere*. Mihi autem potius videntur נֵצֶר hoc sensu accepisse et intellexisse, ut sit i. q. נֵץ, i. q. inde probari potest, quia et Dan. XI. 7. itidem per *ἄνθος* reddiderunt in simili phrasi. Significationem hanc agnovit etiam Hierony-

a mus. Hesych. ἄνθος, βλάστησις. — פֶּרַח, germen, flos. Ies. V. 24. et XVIII. 5. — צִיץ, flos. Num. XVII. 8. Job. XIV. 2. Psalm. CII. 14. — צֶמַח, germen. Ies. LXI. 11. — רֹאשׁ, caput, it. præcipuum. Ex. XXX. 23. ἄνθος σμύρνης. — שֵׁבֶט, virga, germen. Num. XXIV. 17. ἀναστήσεται ἄνθος (sic enim recte legit L. Bos. in Proleg. ad LXX Int.
b c. 3. pro ἄνθρωπος) ἐξ Ἰσραὴλ, surget germen ex Israël. שׁוֹשַׁן עֵדוּת, hexachordum testimonii. Symm. Psalm. LIX. 1. ἀνθῶν. — שׁוֹשַׁנִּים, lilia, Symm. Psalm. XXXIV. 1. LIV. 1. et Cant. VI. 2. Sap. II. 7. ἄνθος ἔαρος, metaphorice quælibet voluptas. Sir. XXIV. 20. τὰ ἄνθη μου, præmia mea.

ἈΝΘΡΑΚΙΑ', congeries carbonum
c vel prunarum. גַּחֶל, carbo. Aqu. Psalm. CXIX. 4. Sir. XI. 33. De ipsis carbonibus usurpatum legitur 4 Macc. IX. 20. ὁ σωρὸς τῆς ἀνθρακιᾶς, rogus, vel potius carbones ardentes, qui supererant.

ἈΝΘΡΑΚΙΝΟ'Σ, qui est ex carbunculo. Esth. I. 7. juxta Rom. ἀνθρακινὸν κυλίκιον, poculum minutum ex carbunclo.

d ἌΝΘΡΑΞ, carbo, et quandoque pruna, it. carbunculus, gemmæ species, sic dictæ, quod igniti carbonis speciem referat, cujus fulgor nec nocte vincitur, lucet enim in tenebris. V. Plin. XXVII. 7. Isidor. Origg. XVI. 13. et Franc. Rueum Lib. II. c. 14. — אַגְמוֹן ahenum majus. Job. XLI. 12. Legerunt אגמר, nam גמר Arab. notat pru-
e nas seu carbones ardentes. — בְּדֹלַח, bdellium. Gen. II. 12. Confer Michaëlis Bibl. Or. T. IX. p. 174. qui suspicatur, LXX בלח sive בולח legisse, Balch enim in Choraesmia propter gemmarum fodinas notum est. — גַּחַל, carbo, pruna. Lev. XVI. 12. 2 Sam. XXII. 9. 13. Prov. XXV. 23. ἄνθρακας πυρὸς σωρεύσεις ἐπὶ τὴν κεφαλὴν, commovebis eum ad pudorem et resipiscentiam. f
Confer Lex. N. T. s. h. v. Adde Symm. Theod. Psalm. CXIX. 4. — גַּחֶלֶת, idem. 2 Sam. XIV. 7. σβέσουσι τὸν ἄνθρακά μου τὸν καταλειφθέντα; ubi ἄνθραξ metaphorice is dicitur, a quo propagatio familiæ pendet, stirps, quemadmodum unica pruna adhuc candente ignis excitari potest. Alii libri h. l. voce σπινθὴρ eodem sensu usi sunt. Ies. XLVII. g
14. — לָשׁוֹן, lingua, et, si igni tribuitur, flamma. Ies. V. 24. Krægelio ad h. l. legisse videntur נַחֲלֵי אֵשׁ. — פּוּךְ, stibium. Ies. LIV. 11. ubi vel ideo verterunt, quia stibio supercilia denigrantur, vel ἄνθρακα acceperunt in notione carbunculi, quam Hebr. פּוּךְ etiam habet. — פֶּחָם, carbo. Ies. XLIV. 12. LIV. 16. — *פַּחִים, laquei. Inc. Psalm. h
XI. 6. qui ם pro radicis litera habuit, ac vocem contulit cum פֶּחָם. — רִצְפָּה, lapis ignitus, candefactus. Aqu. Symm. Theod. et LXX Ies. VI. 6. — תַּרְשִׁישׁ, beryllus marinus. Ez. X. 9. ὡς ὄψις λίθου ἄνθρακος, ubi Symm. ὑακίνθου. Aqu. χρυσολίθου. Ibid. XXVIII. 13. ubi ἄνθραξ cum ὑάκινθος in codd. permutatur. Gloss. MS. in Ez. λίθου ἄνθρακος πυρὸς, τουτέστιν ὑακίνθου. Sir. VIII. 13. μὴ ἔκκαιε ἄνθρακας ἁμαρτωλοῦ, noli irritare bilem, aut vehementes affectus peccatoris importune aut nimis severe reprehendendo et arguendo: nam utrumque potest bene comparari cum carbonibus fere restinctis, qui si vel folle vel flabello succendantur, iterum ardent et in flammam erumpunt. Ibid. XXXII. 6. σφραγὶς ἄνθρακος ἐπὶ κόσμῳ χρυσῷ, sigillum carbunculi in ornatu aureo. He-

a sychio ἀνθράκιον inter alia exponitur λίθος τίμιος ὁ ἐν δακτυλίῳ.

ἈΝΘΡΩΠΑ'ΡΕΣΚΟΣ, *hominibus placens s. nimis placere studens, hominum benevolentiam captans, adulator.* Nam ἄρεσκος semper mala significatione usurpatur, unde Aristoteles Moral. Lib. II. T. II. p. 102. C. ἄρεσκον et κόλακα jungit. חָנֵף, vox composita ex חֹנָה et אַף, *obsidens*
b *te, castra movens contra te.* Psalm. LII. 7. Legerunt חֲנֵף, *hypocrita (qui nempe aliis placere studet)*, ut jam monuit Cappellus Crit. S. p. 605. aut a חָנַן derivarunt: unde *Incertus*, quem Cyrillus laudat, ἀνθρωπαρέσκων habet. Confer Lex. N. T. s. h. v. et adde Psalter. Salomon. IV. 8. 10. et 21. p. 929. in Fabricii Cod. Pseudep. V. T.

c ἈΝΘΡΩ'ΠΙΝΟΣ, *humanus.* אָדָם, *homo.* Num. V. 6. XIX. 16. Ez. IV. 12. 15. — אֱנוֹשׁ, *homo.* Job. X. 5. — *מֵתִים, *mortui.* Inc. Ez. XXIV. 7. ubi non deduxit a מוּת *mori*, sed a מְתָה, unde מְתִים *homines.* Kreyssigio ἀνθρώπινον hic non ad εἶδος, sed ad αἷμα, quod haud dubie præcessit, referendum videtur.

d ἌΝΘΡΩΠΟΣ, *homo, vir, aliquis, unusquisque, servus.* *אֱדוֹם, *Idumæa.* Am. IX. 12. Legerunt אָדָם. Conf. Act. XV. 17. — אָדָם, *homo.* Gen. I. 26. 27. II. 5. V. 1. et alibi sæpissime. — אִישׁ, *vir.* Gen. II. 24. ubi *filium* notat, coll. IV. 1. Ibid. IX. 20. ἄνθρωπος γεωργὸς, *agricola.* Lev. XXI. 9. ἀνθρώπου ἱερέως, *sacerdotis.* Similia exempla, ubi
e ἄνθρωπος redundat, vide in Lex. N. T. s. h. v. Ex. II. 11. ἄνθρωπον Αἰγύπτιον, *Ægyptium aliquem.* Lev. XVII. 8. ἄνθρωπος τῶν υἱῶν Ἰσραὴλ, *unusquisque* filiorum Israël. Vide et v. 8. 10. 13. XVIII. 6. et conf. Ex. XXXVI. 4. et Num. I. 4. ubi אִישׁ אִישׁ redditur ἕκαστος. Sic et Lev. XXI. 18. XXII. 3. 14. 21. et alibi ἄνθρωπος idem est ac Lev. XXI. 17. πᾶς ἄνθρωπος, *unusquisque.* Conf. f
Prov. XXIV. 12. ubi אָדָם vertitur ἕκαστος. Deut. XXIII. 1. ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ, *minister Dei, interpres voluntatis divinæ, a Deo missus.* Vide et Jos. XIV. 6. Jud. XIII. 6. 8. 2 Reg. I. 9. 10. 11. coll. 2 Par. XXIV. 6. ubi ἄνθρωπος respondet Hebr. עֶבֶד *servus.* — אִישׁ אִישׁ, *vir vir.* Lev. XXII. 4. — אִישׁ וָאִישׁ, *vir et vir.* Esth. I. 8. ubi ἀνθρώπων g
vertendum est *convivarum.* Certe Josephus habet τῶν κατακειμένων. — אָנוּשׁ, *ægerrimus, mortiferus.* Ies. XVII. 11. Aqu. Theod. Jer. XVII. 9. 16. In omnibus his locis legerunt אֱנוֹשׁ. — אֱנוֹשׁ, *homo.* Deut. XXXII. 26. 2 Par. XIV. 11. Job. V. 17. etc. — אֱנָשׁ Chald. idem. Dan. II. 10. — אֲנָשִׁים plur. *homines, viri.* Gen. VI. 4. XIII. 8. 13. et alibi passim. — *אֲרָם. h
Syrus. Ez. XXVII. 16. Legerunt אָדָם cum Daleth. — אֶרֶץ הַחַיִּים, *terra viventium.* Job. XXVIII. 13. οὐδὲ μὴ εὑρεθῇ ἐν ἀνθρώποις. — בֵּן, *filius.* 1 Reg. IV. 30. Mal. IV. 6. — בֶּן אָדָם, *filius hominis.* Prov. XV. 12. Ies. LVI. 2. — בַּעַל, *dominus.* Jer. XXXVII. 12. — בָּשָׂר, *caro.* Gen. VI. 13. ex idiotismo l. Hebr. — בְּשַׂר אִישׁ, *caro viri.* Job. XII. 10. — גֶּבֶר. *vir.* Hebr. et Symm. i
Job. III. 3. LXX Num. XXIV. 3. 15. Job. XIV. 14. Psalm. XXXVI. 24. ac Dan. II. 30. 38. sec. Chis. — גּוֹי, *gens, populus.* Ies. XXV, 3. Non male in hac orationis serie. — יָתֵד, *clavus, paxillus.* Ies. XXII. 25. ubi ἄνθρωπος sensu honesto *vi-*

a rum *eximiæ dignitatis* et *auctoritatis* notat, quemadmodum et vox Hebraica metaphorice adhibetur. Vid. Valckenar. ad Herodot. VII. 210. p. 604. — *מְאָדָם, *rubefactus est.* Nah. II. 4. ἐξ ἀνθρώπων. Legerunt מֵאָדָם· — מַיִם, *aqua.* Num. XXIV. 7. ubi מַיִם de numerosa sobole explicandum est. — עֶבֶד, *servus.* 2 Par. XXIV. 6. Apud GG.
b quoque ἄ. *personam admodum vilem et contemptam* quandoque notat. Cf. Lex. N. T. s. h. v. et S. Petiti Miscell. Obss. III. c. 15. — עֹבֵר, *transiens.* Ez. XXXV. 7. ubi τοῖς κτήνεσι opponitur adeoque recte per ἄνθρωπος reddi poterat. — עֵינֵי חַי, *oculi videntis.* Job. XXVIII. 21. πάντα ἄνθρωπον; bene quoad sensum. עֵינֵי רֹאִים, *oculi videntium.* Ies.
c XXXII. 3. — עָם, *populus.* Job. XII. 2. Cohel. XII. 9. Ies. XXXVI. 11. — פְּנֵי אִישׁ, *facies viri.* Job. XXXII. 21. ἄνθρωπον οὐ μὴ αἰσχυνθῶ. — *פָּרִיץ, *effractor.* Psalm. XVII. 4. ubi non legerunt אָדָם, ut Koehlerus voluit, sed ἄνθρωπος sensu malo, ut nostrum mensch, *man*, adhibuerunt. — שֵׁבֶט, pr. *sceptrum.* Num. XXIV. 17. L. Bos in Pro-
d legg. in LXX Intt. c. 3. conjicit, LXX scripsisse ἄνθος: qua tamen conjectura non opus erit, modo teneatur, ἄνθρωπον quandoque esse vocabulum *honoris* et *laudis*, ut *virum insignem in suo genere, principem adeoque regem* significet. Cf. supra s. יֶתֶר. — Præterea sæpius hæc vox reperitur, ubi nihil est in textu Hebr., v. c. Lev. XX. 10. XXI. 20.
e Num. IX. 10. etc. Inprimis hanc in rem memorabilis est locus Job. XV. 15. ubi verba πόσῳ μᾶλλον ἄνθρωπος in vers. Symm. sunt merum additamentum librarii, quod e margine in textum irrepsit. V. ad h. l. Montf. — 3 Esdr. II. 28. et VI. 12. ἄνθρωποι, *quidam*, Hebr. et Chald. גְּבַר. Esdr. IV. 21. V. 10. Sir. XV. 14. ἄνθρωπος, *homo sana ratione et libero arbitrio præditus.* f
Conf. seq. Sir. XXXIV. 16. ὡς ἄνθρωπος, h. e. *honeste, modeste, sobrie.* Vulg. quasi *homo frugis.* — Vide alibi Ἀνδρωθείς, Ὁμιλέω, Πνευματοφόρος, Πολεμιστής.

ἈΝΘΡΩΠΟΤΗΣ, *humana natura*, etiam *genus humanum.* בְּנֵי אָדָם, *filii hominis.* Symm. Ps. XLVIII. 3. *quivis homo*, coll. Jer. XLIX. 32. g

ἈΝΘΥΦΑΙΡΕ'Ω, *subduco, detraho.* גָּרַע, *diminuo, subtraho.* Lev. XXVII. 18. ἀνθυφαιρεθήσεται ἀπὸ τῆς συντιμήσεως αὐτοῦ, *subtrahetur* a pretio ejus. Dio Cass. p. 551. 92. ed. Reim.

ἈΝΘΥΦΑΙ'ΡΕΣΙΣ, *subtractio mutua.* תְּרָפִים, *Teraphim.* Aqu. 1 Sam. XV. 23. Ita Bielius Montfauconium secutus. Sed nullo modo ἀνθυφαίρεσις in Aquilæ versione h
Hebr. תְּרָפִים respondere potest, a quo toto cœlo differt, et quod Aqu. sec. Hex. per θεραπείαι interpretatus est. Verba in Hex. mihi ita interpungenda esse videntur: καὶ ἀνθυφαίρεσιν ἡρμήνευσεν ἄλλος ἐπιτήρησιν, quæ vel verti possunt: *Loco* ἀνθυφαίρεσιν *alius posuit* ἐπιτήρησιν, vel: *Pro voce* ἐπιτήρησις *incertus scripsit* ἀνθυφαίρεσις. Quidquid sumatur, tamen hoc certum esse mihi videtur, vocem ἀνθυφαίρεσις referendam esse ad antecedens אָוֶן, quod in genere *vacuitatem, defectum alicujus rei* significat, ut adeo Aqu., qui proprias verborum significationes exprimere solet, jure sua voce ἀνθυφ. ad eam exprimendam uti potuerit. Semlero in Apparatu Critico p. 303. vox ἀνθυφαίρεσις l. l. ad הִפְצַר *transgredi* referenda esse videtur. Cæterum vide de h. v.

a Hesych. s. v. ἀνθοσφορῷ, et Suidam T. I. p. 169. ult.

'ΑΝΙΑ'ΟΜΑΙ, ῶμαι, *doleo, crucior.* אֲנוּשָׁה fut. ab אָנַשׁ, *anxius fui.* Symm. Psalm. LXVIII. 21. ἠνιώμην, *cruciabar.* Secundum Koehlerum legit נוֹאָשׁ. Hesych. ἀνιωμένους, λυπουμένους, δακνομένους. Phav. ἀνιῶμαι, λυποῦμαι.

'ΑΝΙ'ΑΤΟΣ, *insanabilis, immedi-*
b *cabilis.* אֵין מַרְפֵּא, *sine sanatione.* Prov. VI. 15. συντριβὴ ἀνίατος, *exitium sine remedio.* — אַכְזָר, *crudelis, sævus.* Deut. XXXII. 33. θυμὸς ἀνίατος, venenum *insanabile;* ac si (inquit Bochartus Hieroz. P. II. Lib. III. c. 5.) pro אַכְזָר legerint אֵין זָר, *non est curatio:* nam זָר est *curare vulnus,* Ies. I. 6. Ies. XIII. 9. ἡμέρα κυρίου ἀνίατος, dies pœnæ, *qui averti*
c *non potest.* Thren. IV. 3. ἀνίατος, *cujus animus curari,* h. e. *flecti ad misericordiam nequit.* — אָנוּשׁ, *ægerrimus, mortiferus.* Jer. XXX. 15. ἀνίατος ὁ πόνος σου. — בִּלְתִּי זָרָה, *sine dimotione.* Ies. XIV. 5. πληγῇ ἀνιάτῳ. Legisse videtur זָרָה. — * מַבְלִיגִיתִי, *confortatio mea.* Jer. VIII. 18. ἀνίατα. LXX sine dubio neglectis regulis grammaticis le-
d gerunt בִּבְלִי נָהָה aut גּוֹהֶה, aut substantivum aliquod a נָהָה deductum, quod quale fuerit, l. Hebr. usu destitutus definire non audeo. Cæterum lectionem hanc LXX Intt. secutus quoque est Blayney in Nott. Critt. ad h. l. qui גִּיתִי pro infinitivo verbi נָהָה cum suffixo Jod habet. — מְרִירִי, *amarus.* Deut. XXXII. 24. 2 Macc. IX. 5. ἀνιάτῳ καὶ ἀοράτῳ
e πληγῇ. Phav. ἀνίατον, ἀθεράπευτον. Diod. Sic. I. p. 50. 6.

'ΑΝΙΕΡΟ'Ω, *consecro, devoveo,* et ex adjuncto *aufero, tollo e medio.* 3 Esdr. IX. 4. ἀνιερωθήσονται τὰ κτήνη αὐτῶν. Vulgatus: *tollerentur facultates.* Respondet in textu Esdr. X. 8. Hebr. חָרַם, *internecioni devovere.* 3 Macc. VII. 20. ἀνιερώσαντες ἐν στήλῃ, *quos dies, ut sacros, columnæ inscripserunt.* f

'ΑΝΙ'ΗΜΙ, *dimitto, emitto, remitto, permitto, laxo, relaxo, desero, attollo.* הֵקֵל Hiph. a קָלַל, *levo.* 2 Par. X. 9. ἄνες (scil. τι. Similem ellipsin vide Gen. XLV. 28. Lev. VIII. 10. 11. 12.) ἀπὸ τοῦ ζυγοῦ. Bene quoad sensum. — הֵשִׁית בָּתָה, *pono vastitatem.* Ies. V. 6. ἀνήσω τὸν ἀμπελῶνά μου, *deseram* vitem meam. Vide supra s. v. ἀμπελών. — הֵשְׁעָה Hiph. a שָׁעָה, *averto me, desisto.* g
Ps. XXXVIII. 18. ἄνες μοι, *desiste a me,* scil. malis inferendis. Bielius transtulit *permittas mihi, ut respirem.* Hesych. ἀνίημι, συγχωρῶ. — חָדַל, *desino, cesso.* 1 Sam. IX. 5. ἀνεὶς τὰ περὶ τὰς ὄνους, *relinquens* asinas. Ib. XII. 23. ἀνιέναι τοῦ προσεύχεσθαι, *desinere* orare. Ibid. XXII. 14. ἀνῆκε, *omisit.* Vulg. *dissimulavit.* —* יָאֲתָה, *convenit.* Theod. Jer. X. 7. ἀνῆκε. — *יָנַח, *sino, relinquo.* Symm. Cohel. h
VII. 19. μὴ ἀνῇς, ne *remittas,* seu *dimittas.* Hinc orta est vitiosa lectio LXX μιάνῃς. — כָּשַׁל, *impingo, offendo.* Ies. III. 7. ἀνεῖται Ἱερουσαλὴμ, *soluta,* i. e. *eversa est* Hierosolyma. Lex. Cyrilli MS. Brem. et Phavor. ἀνεῖσθαι, λελύσθαι. — נוֹאַשׁ Niph. a יָאַשׁ, *despero, spem abjicio.* 1 Sam. XXVII. 1. ἀνῇ ἀπ' ἐμοῦ Σαοὺλ τοῦ ζητεῖν με. Bene quoad sensum. — נָטַשׁ, *mitto.* Ex. XXIII. 11. Theod. i
et LXX Ies. II. 6. ἀνῆκε γὰρ τὸν λαὸν αὐτοῦ, *deseruit* enim populum suum. — נָשָׂא. Gen. XVIII. 24. οὐκ ἀνήσεις πάντα τὸν τόπον; nonne *dimittes* sc. *impunitum* totum locum? Jos. XXIV. 19. οὐκ ἀνήσει τὰ ἁμαρτήματα ὑμῶν, non *remittet* peccata vestra. Lex. Cyrilli MS. Brem. οὐκ ἀνήσει,

a οὐκ ἀφήσει. Ies. I. 14. II. 9. οὐ μὴ ἀνήσω αὐτοὺς, non *dimittam* illos. Hesych. ἀνήσω, ἀφήσω. Ies. XLII. 2. οὐδὲ ἀνήσει, scil. φωνὴν, neque *attollet* vocem. Similis ellipsis Esdr. X. 5. ὕψωσε (sc. φωνὴν) κλαίων, extollebat vocem flens. — פָּרַשׂ, *expando*. Ies. XXV. 11. ἀνήσει τὰς χεῖρας αὐτοῦ. *Emittere manus* est *expandere eas*. — קָצַר, *curtus, contractus*. Ies.
b XXXVII. 27. ἀνῆκα τὰς χεῖρας, *retraxi* manus. — רָפָה in Kal, Pih. et Hiph. etiam Hithp. (ut Prov. XVIII. 9. מִתְרַפֶּה *remittens se*, Theod. ἀνειμένος, h. e. *qui remisse agit, deses, piger*). Deut. XXXI. 6. 8. οὐκ ἀνήσει σε, οὐδ' οὐ μή σε ἐγκαταλίπῃ, *non vos relinquet, aut deseret auxilio suo*. Jud. VIII. 3. τότε ἀνῆκε τὸ πνεῦμα αὐτῶν, tunc *resedit* ira
c eorum. 1 Sam. XI. 3. ἄνες ἡμῖν ἑπτὰ ἡμέρας, *permitte* seu *concede* nobis septem dies. Ez. I. 25. ἀνίεντο αἱ πτέρυγες, remittebantur alæ. Theod. ib. ἀνιόντα, quod Montf. transtulit *remittentia*, ubi vel legendum ἀνίονται, vel in seq. τὰς πτέρυγας reponendum erit loco αἱ πτέρυγες. Inc. Cant. III. 4. — רָפָה, *remissus*. Ies. XXXV. 3. χεῖρες ἀνειμέναι, *manus re-*
d *missæ*. — שָׁלַח, *mitto, emitto*. Gen. XLIX. 21. στέλεχος ἀνειμένον, *arbor* vel *truncus emissus, diffusus, germinans, propagines emittens*. 'Ανίημι enim, cum de plantis sermo est, *germinationem* denotat (v. c. apud Dioscor. de xiphio Lib. IV. c. 2. καυλὸν δ' ἀνίησι πηχύαιον, καρπὸν δὲ στρογγύλον, ῥίζας β'.), adeoque bene respondet τῷ שָׁלַח, quod etiam
e *emittere* ac *proferre* notat, v. c. Ps. LXXX. 12. et Jer. XVII. 8. — *שָׁעָה, *respicio*, etiam *recedo*. Theod. Job. XIV. 6. ἄνες, *remitte*. Bene quoad sensum. — שָׁקַט, *quiesco*. Ies. LXII. 1. διὰ Ἱερουσαλὴμ οὐκ ἀνήσω, propter Hierosolymam non *cessabo*. Sap. XVI. 24. res creata dicuntur ἀνίεσθαι, *relaxari* ad benefaciendum Dei cultoribus, ubi metaphora petita est ab *arcu*. Sir. V. f
4. οὐ μή σε ἀνῇ, non *dimittet te impunem*, sed eo acrius puniet, quo tardius. Ibid. XXX. 8. υἱὸς ἀνειμένος, *filius, qui non castigatur, cui nulla severior disciplina adhibetur*. Sic apud GG. SS. ἀνειμένη γῆ et ἀνειμένον χωρίον de *inculta terra* dicuntur. Apud Euripid. Heracl. v. 3. ἀνειμένος dicitur *effusus, omnia sibi permittens*. Ibid. XXX. 25. ἄνες g
χεῖρας αὐτῷ, *relaxa* servo manus, h. e. *otiosum esse patere*, coll. v. 24. 26. 27. Hesych. 'Ανίεσθαι, τὸ ἀπολύεσθαι, συγχωρεῖσθαι, κουφίζεσθαι. Idem: 'Ανίησιν, ἐᾷ, ἀπολύει, ἀναπαύει, ἐνδίδωσι. Idem: 'Ανίησιν, ἐνδίδωσιν, ἀναβάλλει.

'ΑΝΙ'ΗΜΙ 'ΕΚ ΔΕΣΜΩ'Ν, *dimitto e vinculis*. מַרְבֵּק, *saginarium*. Mal. IV. 2. μοσχάρια ἐκ δεσμῶν ἀνειμένα, vituli ex vinculis dimissi. Bochartus in Hieroz. P. I. Lib. II. c. 34. h
intellegit vincula, quibus in area devinciebantur, ut subsultando grana triturarent, ac putat, ἀνειμένα (quod tamen agnoscit quoque versio Arab.) additum esse e glossemate, quia scribis imperitis, qui de tritura hic agi non cogitaverint, visum fuerit absurdum, ut *ex vinculis saltare* dicerentur. Vide tamen, i
quæ contra illum observat Horreus Miscell. Critt. p. 330. Aliis contra legisse videntur מֵרַתֹּק, nam רַתּוֹק *catenas, funes, vincula* significat. Bahrdtius ad h. l. suspicatur, h. l. lectum fuisse primum μοσχάρια σιτευτὰ, et ἐκ δεσμῶν ἀνειμένα esse verba alius interpretis, qui respexerit Arab. ربث, quod Conj. II. est *solvere vincula*. k

ΟΥ'ΚΕ'ΤΙ 'ΑΝΙ'ΗΜΙ, etiam Οὐκέτι ἀνίημι τὰς ἁμαρτίας, *non amplius remitto*, sc. *peccata*. — נִלְאָה הִנָּחֵם, *defessus sum pœnitendo*. Jer. XV. 6. οὐκέτι ἀνήσω αὐτοὺς, non amplius dimittam eos, sc. impunitos. — נִלְאָה

a נָשָׂא, *defessus sum ferendo.* Ies. I. 14. οὐκέτι ἀνήσω τὰς ἁμαρτίας ὑμῶν, non amplius *remittam* peccata vestra.

'ΑΝΙ'ΚΗΤΟΣ, *invictus, invincibilis.* 2 Macc. XI. 13. 3 Macc. IV. 21. 4 Macc. IX. 18.

*'ΑΝΙΚΜΟΣ, *siccus, humore carens.* Vox hæc legitur in nonnullis codd. a Montf. laudatis Job. VIII. b 16. apud Aqu. pro Hebr. רָטֹב, *humidus, humectus,* ubi tamen ἔνικμος reponendum esse nemo facile inficias ibit. Hesych. ἄνικμος, ξηρὰ, ἰκμάδα, ὅ ἐστιν ὑγρασίαν, μὴ ἔχουσα.

'ΑΝΙ'ΠΤΑΜΑΙ, *avolo.* נָדַד, *vagor.* Ies. XVI. 2. πετεινοῦ ἀνιπταμένου.

'ΑΝΙ'ΣΤΗΜΙ, (etiam ἀνιστάω. Vide s. v. הֵקִים.) *erigo, excito, resuscito, instauro, constituo, surgo, resurgo,* c *invalesco.* אָנוּשׁ, *ægerrimus, mortiferus.* Jer. XXX. 10. ἀνέστησα σύντριμμα. Videntur legisse אֶנְשָׂא, a rad. נָשָׂא, *attollere.*—הִתְיַצֵּב הִצִּיב Hiph. et Hithp. a יָצַב, *constituo, sisto me.* Num. XXII. 22. 1 Sam. XV. 12. ἀνέστακεν αὐτῷ χεῖρα, *erexit sibi* tropæum. — הִקִּיף Hiph. a נָקַף, *cingo.* 1 Reg. VII. 23. sec. Ald. et Compl. ἀνιστᾷν. Ita enim d scribendum est loco ἀνίσταν, quod Trommius edi jussit. Sed locus ipse mihi est admodum suspectus. — הֵקִיץ, *evigilo,* Hiph. a קוּץ. Ps. XLIII. 25. — הִשְׁכִּים Hiph. *matutino.* Gen. XXI. 14. Jud. IX. 33. ubi cum ὀρθρίζειν in codd. permutatur. Job. I. 5. — *הִתְאַמֵּץ, *roboro me,* seq. עַל. 2 Par. XIII. 7. ubi cum πρὸς construitur, et notat e *surgere adversus aliquem, insurgere:* unde Inc. ibi ἀνθίστημι posuit. — חָזַק, *validus sum.* Ies. XXXIX. 1. ἀνέστη, h. e. *convaluit ex morbo.* — חָיָה, *vivo, revivisco.* Ies. XXXVIII. 9. ἀνέστη ἐκ τῆς μαλακίας. — *חָרָה, *contendo.* Syrus Jer. XII. 5. ubi tamen suspicor eum loco ἀναστῆναι scripsisse ἀντιστῆναι. Sed etiam impressa lectio defendi potest. — *מָקוֹם, *locus.* Aqu. Nah. I. 8. f ἀπὸ τῶν ἀνισταμένων. Legit מְקוֹמִים, a קוּם, *insurgere,* aut מִמְּקוֹמְמִים, ut Theod. et Ed. Vta. — *נָשָׂא. Dan. XI. 14. sec. Chis. — נָתַן צְבִי, *do decus.* Ez. XXVI. 20. ἀναστάθῃς, *restitueris.* — *סוּר, *recedo.* Aqu. Gen. XLIX. 10. οὐκ ἀναστήσεται. Sed legendum videtur ἀποστήσεται, ut Ps. CXXXVIII. 19. vertit, et sensus postulare videtur, ac v. 14. Sic judicarunt jam de h. l. Junius g et Montf. — עָזַר, *juvo, auxilior.* 2 Par. XX. 23. — עָלָה, *ascendo.* 1 Sam. XXIV. 1. ubi pro ἀνέστη fortasse reponendum est ἀνέβη, quod Compl. habet. Idem valet quoque de loco 2 Par. XXIV. 23. 2 Par. XXIV. 13. ut Lat. *surgere* de ædificio adhibetur. Ies. VII. 1. — הֶעֱמִיד עָמַד, Kal et Hiph. *sto, constituo.* Aqu. Symm. Ies. XI. 10. LXX 1 Par. XXI. 1. ubi cum ἵστημι permutatur in codd. 2 Par. XXIV. h 13. ἀνίστησιν τὸν οἶκον, *instaurabat* domum. Ibid. XXV. 5. ἀνέστησεν αὐτοὺς, *constituit* illos. Prov. XXIX. 4. ἀνίστησι χώραν, *firmat* regnum. Ies. XI. 10. ἀνιστάμενος ἄρχειν ἐθνῶν, qui regnum in gentes *suscipit.* Similiter Herodot. III. 67. ἀνιστάμενος ἐς τὴν ἀρχήν. Dan. VIII. 22. βασιλεῖς ἀναστήσονται, reges *regnare incipient,* coll. XI. 2. 3. ac Herodot. III. 66. βασιλέα ἀνιστᾶντα. — קוּם et הֵקִים Kal et Hiph. Aqu. Ps. CVI. 29. i ἀναστήσει λαίλαπα εἰς αὖραν, *statuet* seu *mutabit* turbinem in tranquillitatem, ubi ἀνίστημι est i. q. simplex ἵστημι, quo Symm. usus est. LXX Gen. IV. 8. ἀνέστη ἐπὶ Ἄβελ, *insurgebat* adversus Abelem. Ex. X. 23.

a ubi cum ἐξανίστημι in codd. permutatur (coll. Num. VII. 1. Jud. V. 7. et 2 Sam. XXIII. 10.). Ibid. XXVI. 30. ἀναστήσεις τὴν σκηνὴν, *ædificabis* tabernaculum. Ib. XL. 2. cum ἵστημι permutatur in codd. (coll. Jud. VIII. 30.). Num. XV. 2. ἀνέστησαν, *insurrexerunt*, ubi Oxon. ἀνθέστησαν. Deut. VI. 4. Jos. VI. 26. ὃς ἀναστήσει sec. Ald. Syr. et
b Theod., ubi Vat. οἰκοδομήσει habet. 1 Par. X. 12. cum ἐγείρειν permutatur. 2 Par. VI. 10. ἀνέστησε τὸν λόγον τοῦτον, *eventu confirmavit* hoc promissum. Psalm. XL. 11. ἀνάστησόν με, *restitue me in pristinam dignitatem et felicitatem*. Psalm. LXXXVII. v. 11. ἢ ἰατροὶ ἀναστήσουσι, medici suscitabunt, scil. arte sua ad vitam restituent. Legerunt aliis punctis
c רוֹפְאִים יְקִימוּ. Dan. II. 44. ἀναστήσει βασιλείαν, *stabiliet* regnum. Ib. XI. 14. sec. Chis. Amos VII. 2. ubi pro יָקוּם legerunt יָקִים. Præterea legitur in notione *reædificandi* Hagg. II. 9. et Ies. II. 10. ubi verba ὅταν ἀναστῇ θραῦσαι τὴν γῆν e v. 19. et 29. huc translata sunt. 3 Esdr. II. 24. in notione *exstruendi* Chald. שַׁכְלֵל, Esdr. IV. 16. Sir.
d XXV. 1. ἀνέστην ὡραία, *fui* speciosa. Ib. XLVII. 1. ἀνέστη, *exortus* est, coll. XLVIII. 1. et 1 Macc. XIV. 41. 2 Macc. VII. 9. εἰς αἰώνιον ἀναβίωσιν ζωῆς ἀναστήσει, ad æternam vitæ renovationem *suscitabit*. Ib. v. 14. πάλιν ἀναστήσεσθαι ὑπ' αὐτοῦ, se rursus *suscitatum iri* ab eo.

ἈΝΙΣΧΥΣ ΕἸΜΙ, *infirmus sum*. כָּשׁוֹל נִכְשַׁל, *cadendo cado*. Ies. XL.
e 30. ἐκλεκτοὶ ἀνίσχυες ἔσονται, electi infirmi erunt. Causam posuerunt h. l. pro effectu.

ἈΝΟΔΙΑ, *invia, locus invius*. לֹא דֶרֶךְ, *non via*. Symm. Job. XII. 24. δι' ἀνοδίας. Vulg. *per invium*.

ἈΝΟΗΣΙΑ, *insipientia, amentia*. אֵין תַּחְבֻּלוֹת, *non gubernatio*, aut *gubernandi peritia*. Theod. Prov. XI. 14. ἐν ἀνοησίᾳ, ubi tamen suspicor post hæc verba excidisse κυβερνητῶν, f aut simile vocabulum. — *כֶּסֶל, *stultitia*. Aqu. Ps. XLVIII. 14. ubi Symm. ἄνοιαν posuit. Vide Suidam s. v. ἀβελτηρία.

ἈΝΟΗΤΟΣ, *insipiens, amens*. אֱוִיל, *stultus*. Prov. XVII. 29. — אִוֶּלֶת, *amentia*. Prov. XV. 22. — יוֹנָה, *opprimens*. Theod. Soph. III. 1. ratus nempe יוֹנָה h. l. *columbam* denotare. — כְּסִיל, *stultus*. Prov. g
XIX. 1. Symm. Psalm. XLVIII. 11. — *לֹא חָכָם, *non sapiens*. Inc. Hos. XIII. 13. ac Prov. XIV. 26. Theod. Prov. XXVI. 3. — פְּלִילִי, *judex*. Deut. XXXII. 31. Legerunt sine dubio אֱוִילִים. — שֶׁקֶר, *falsitas, mendacium*. Symm. 1 Sam. XXV. 21. לַשֶּׁקֶר, *in vanum*, ἀνόητον. Scribendum est vel ἀνόητος, vel ἀνοήτως. Alias enim nullum h
sensum haberet hæc versio. Qui ingratis beneficia confert, est ἀνόητος. Potest tamen quoque ante ἀνόητον suppleri εἰς, ubi tamen ambiguum manet, an ἀνόητον sit h. l. masculinum (in commodum insipientis ac stolidi) aut neutrum. Sir. XXI. 21. XLII. 10. Hesych. ἀνόητος, μωρὸς, ἠλίθιος, ἀσύνετος, ἄφρων.

ἈΝΟΗΤΟΣ ΕἸΜΙ, *insipiens, stultus sum*. כָּסַל idem. Jer. X. 8. i

*ἈΝΟΗΤΟΤΕΡΟΣ, *stultior, insipientior*. 4 Macc. V. 9.

*ἈΝΟΗΤΩΣ, *stulte, insipienter, imprudenter*. בְּלִי דַעַת, *absque scientia*. Symm. Job. XLII. 3. Ad hæc enim verba ἀνοήτως in vers. Symm. referre mallem, quam cum Kreyssigio Symb. P. III. p. 11. ad לֹא אָבִין. Vulg. *insipienter locutus sum*. — פּוֹתָה, *stolida*. Hos. VIII. 1. sec. cod. Barb., quod Dathius Opusc. p. 27. Theodotionis esse pu-

a tat, ubi tamen a Kreyssigio l. l. in ἀνόητος convertitur.

ἌΝΟΙΑ, *amentia, stultitia.* אִוֶּלֶת, idem. Prov. XXII. 15. — דּוּמִיָּה, *silentium.* Psalm. XXI. 2. οὐκ εἰς ἄνοιαν μοι. Interpretatio hæc vix sensum patitur. R. Simoni in Hist. Crit. V. T. p. 38. probabile est, eos his verbis significare voluisse, ipsius preces non irritas fore, et dedecori
b pudorive cessuras. Semlerus conjicit, legendum esse ἄνεσιν, quam conjecturam secutus quoque est Fischerus in Clavi p. 33. qui docuit, reponi oportere aut οὐκ εἰς ἄνεσιν, aut οὐκ ἔστιν ἄνεσις. — *כֶּסֶל, *stultitia.* Symm. Psalm. XLVIII. 14. ubi tamen pro ἀνοίας alii in Catena Corderii legerunt ἀγνοίας. — שַׁחֲרוּת, *juventa.* Coh. XI. 10.
c Cappello in Notis Critt. ad h. l. p. 489. LXX (quos h. l. secuti sunt Syrus et Arabs) ἄνοιαν accepisse videntur significatione *nigredinis.* Desvœux autem in Comment. ad h. l. p. 270. reponere mavult ἄνθια, quod secundum dialectum ionioæolicam positum sit pro ἄνθη, ac commode de *juventute* dici possit; coll. Il. Ν', 484. Sed quia vox ἄνθια apud nul-
d lum scriptorem Græcum reperitur, sumere mallem, LXX in mente habuisse notionem *fascinationis,* quam habet שָׁחַר cum derivatis, et cum qua *stultitia juventuti propria* bene comparari poterat, unde mihi quoque *voluptas* apud Vulgatum fluxisse videtur. Hesych. ἀνοίας, μωρίας. Sap. XV. 18. ἄνοια γὰρ συγκρινόμενα τῶν ἄλλων ἐστὶ χείρονα, ubi auctor hujus li-
e bri videtur accepisse adjective pro ἀνόητα, i. e. *amentia* vel *insensata,* ut Vulg. transtulit. V. ad h. l. Corn. a Lapide in Comment. 2 Macc. XIV. 5. ἄνοια est *impietas,* quæ in eo erat, quod populares suos Demetrio prodebat. Syrus ܣܟܠܘܬܐ. In eadem significatione legitur ib. XV. 33. et 3 Macc. III. 11.

ἈΝΟΙΓΜΑ, *apertura, ostium.* f
פֶּתַח, *janua.* 1 Reg. XIV. 6. εἰσερχομένης αὐτῆς ἐν τῷ ἀνοίγματι, cum intraret illa per ostium. Vide et Aqu. Num. IV. 26. Psalm. XXIII. 7. Ies. XIII. 2. — פִּתּוּחַ, *sculptura.* Aqu. Zach. III. 9. respiciens scilicet notionem *aperiendi,* quam habet פָּתַח.

ἈΝΟΙ'ΓΩ, *aperio.* בּוֹא פֶּתַח, *ingredior januam.* Ies. XIII. 2. secundum sensum: qui enim ingredi- g
tur, aperuit sibi *januam.* — בָּקַע, *findo, scindo.* Jud. XV. 19. — גָּלָה, *revelo, retego.* 1 Par. XVII. 25. ubi cum ἀποκαλύπτειν in codd. permutatur. Job. XXXVIII. 17. — הוֹצִיא Hiph. a יָצָא, *exire facio.* Jer. VIII. 1. ἀνοίξουσι τὰ ὀστᾶ τῶν βασιλέων Ἰούδα, aperient sepulcra, quibus recondita sunt ossa regum Judæ, ut nempe ea ejiciant. Est itaque ἀνοίγειν h. l. in notione prægnanti. — הִרְחִיב h
Hiph. *dilato.* Ies. LVII. 4. ἐπὶ τίνα ἠνοίξατε τὸ στόμα ὑμῶν, contra quem tam libere locuti estis. Vide Lexic. N. T. s. h. v. — הֵשִׂיחַ Hiph. a שׂוּחַ, *eloquor.* Job. VII. 11. ubi post ἀνοίξω omissa sunt aut exciderunt verba τὸ στόμα μου, *libere ac palam declarabo.* — *נוץ, *emico, effloresco.* Aqu. Cant. VII. 12. ubi post ἀνοίγειν omissum esse videtur τὸ ἄνθος, h. e. *aperire florem.* — i
פֶּטֶר, *apertio.* Ex. XIII. 2. — פָּעַר, *distendo, distendendo aperio.* Psalm. CXVIII. 130. — פָּצָה, *frango, rumpo.* Num. XVI. 30. Deut. XI. 6. Jud. XI. 35. et 36. ubi ἀνοίγειν τὸ στόμα πρὸς θεὸν de *votis, quibus aliquid Deo promittitur,* adhibetur. Job. XXXV. 16. ματαίως ἀνοίγει τὸ στόμα αὐτοῦ, temere *dicta evolvit.* Ies. X.

a 14. — פָּקַח, *aperio*. Symm. Ies. XLII. 20. ἀνεῳγμένα τὰ ὦτα αὐτοῦ, ubi pro αὐτοῦ reponendum est σοῦ. Cæterum legit פָּקַח. LXX Gen. XXI. 19 2 Reg. IV. 35. VI. 20. — פָּרַשׂ, *expando, extendo*. Ies. XXXVII. 14. Vide supra s. v. ἀναπτύσσω. — *פֶּתַח, *janua*. Theod. Hos. II. 7. Legit לִפְתֹּחַ. LXX Ies. XIII. 2. ἀνοίξατε. Legerunt
b פִּתְחוּ. — פָּתַח, *aperio*. Gen. VII. 11. VIII. 6. ἠνέῳξε sec. Vat. ubi Compl. ἀνέῳξε, Ibid. XXIX. 30. ἤνοιξε τὴν μήτραν, *effecit, ut fœcunda esset*, coll. XXX. 22. Ps LXXVII. 2. ἀνοίξω ἐν παραβολαῖς τὸ στόμα μου. Prov. XXXI. 8. Lucian. Philopseud. T. III. p. 597. ἀνοίξας τὸ στόμα ἐν ἔπεσιν ἑπτά. — פְּתַח Chald. et in part. Pih. פְּתִיחָן. Dan. VI. 10. VII.
c 10. — פִּתְחוֹן, *apertio*. Ez. XVI. 62. et XXIX. 21. — קָרַע, *lacero*. Ies. LXIV. 1. ἐὰν ἀνοίξῃς τὸν οὐρανόν. Sir. XV. 5. ἀνοίξει στόμα αὐτοῦ, efficiet, ut sapienter, docte atque prudenter loquatur, aut *disertos reddet*. Vide Vorstium de Hebr. N. T. p. 703. ed. Fischeri. Ibid. XX. 14. XXII. 23. Vulg. *si aperueris os triste*, h. e. *iratum*, ut iracunda, morosa, acer-
d ba ac minacia verba protulerit. Confer Lucil. apud Nonn. IV. 455.

'ΑΝΟΙΚΟΔΟΜΕ'Ω, *reædifico, restauro*. *בָּכָה, *fleo*. Mich. I. 10. ubi loco תִּבְכּוּ legerunt תִּבְנוּ. — *בֵּן, *filius*. Dan. XI. 14. sec. Chis. ubi pro וּבְנֵי legisse videntur יִבְנֶה. — בָּנָה, *ædifico, exstruo*. Symm. Job. XX. 19. Recte: nam בָּנָה ibi *reædificandi* notionem habet. LXX
e Deut. XIII. 16. Neh. II. 5. Prov. XXIV. 27. — בְּנָא Chald. idem. Esdr. IV. 13. — גָּדַר, *sepio, sepem obduco, maceriam struo*. Thren. III. 7. 9. In utroque loco ἀνοικοδομεῖν *obstruere* notat, et est i. q. ἀποικοδομεῖν et ἐνοικοδομεῖν, unde ἀνοικοδομεῖν ὁδοὺς et ἐμφράσσειν τρίβους in posteriore loco junguntur. Schol. Arist. ad Pac. v. 99. ἀνοικοδομεῖν per ἀποφράξαι interpretatur. Adde Diod. Sic. XI. 22. f
et Abreschii Lectt. Thucyd. p. 355. Unde apparet, errare partim Drusium, qui LXX Hos. II. 6. בָּנִיתִי legisse existimat, partim eos, qui eodem in loco ἀνοικοδομεῖν in ἀποικοδομεῖν aut ἐνοικοδομεῖν mutandum esse præcipiunt. Vide Fischeri Proluss. de Verss. Græc. p. 27. Kreyssigium Symb. P. III. p. 11. ac Opuscula mea Crit. p. 413.

*"ΑΝΟΙΚΤΟΣ, *immisericors, cru-* g
delis. 3 Macc. IV. 3. μετὰ πικρᾶς καὶ ἀνοίκτου ψυχῆς, duro et *crudeli* animo. Schol. Aristoph. ad Thesmoph. v. 1031. ἄνοικτος, σκληρὸς, ἀνηλεήμων, ἀνέλεος, ἀταλαιπώρητος. Hesych. ἀνοίκτως, ἀνηλεῶς, ἀταλαιπωρήτως.

*"ΑΝΟΙΟΣ, *amens; insensatus*. Sap. XV. 18. ἄνοια γὰρ συγκρινόμενα τῶν ἄλλων ἐστὶ χείρονα. Sc. auctor hujus libri, qui subinde verba Græca novat, noveque accipit, ἄνοια videtur h
accepisse adjective in plurali, et in genere neutro. Vulg. *insensata*.

'ΑΝΟΜΒΡΕ'Ω, *effundo tanquam imbrem*, metaph. *copiose profero*. נָבַע, *scaturio*. Theod. Prov. XVIII. 4. ἀνομβρῶν. Sir. XVIII. 29. ἀνώμβρησαν παροιμίας ἀκριβεῖς, *tanquam imbrem effundebant* sententias accuratas. Ibid. XXXIX. 8. ἀνομβρήσει ῥήματα σοφίας. Ibid. L. 29. Hesych. ἀνομβρεῖ, ἀναβάλλει. Hinc ἀ- i
νομβρία apud Joseph. A. J. VIII. 13. 2. p. 458. et ἄνομβρος apud Herodot. II. 22. p. 96.

'ΑΝΟΜΕ'Ω, *inique ago*, etiam *tanquam impium tracto*. בָּגַד, *prævaricor*. Ps. XXIV. 3. — הִרְשִׁיעַ Hiph. *condemno*. 2 Sam. XX. 21. 1 Reg. VIII. 32. τοῦ ἀνομηθῆναι ἄνομον, *ad condemnandum* aut *puniendum* im-

a pium, coll. 2 Par. VI. 23. τοῦ ἀνομῆσαι τῷ ἀνόμῳ. 2 Par. XX. 36. Dan. XI. 32. — הִתְעִיב Hiph. a תָּעַב, *abominabile facio.* Ez. XVI. 51. — חָנֵף, *contaminor.* Ies. XXIV. 5. ἡ γῆ ἠνόμησε, terra *fœde contaminata est peccatis:* ubi ἀνομεῖν sensu passivo adhibetur. — מָעַל, *prævaricatus sum.* 1 Par. X. 13. — עָוָה et הֶעֱוָה Pih. et Hiph. *perversus sum,*
b *inique ago.* Ps. CV. 6. ἡμάρτομεν, ἠνομήσαμεν, ἠδικήσαμεν. — עָוֹן, *perversitas.* Job. XXXIII. 9. — עָשָׂה תוֹעֵבָה, *abominationem facio.* Ez. XXII. 11. ἀνομεῖν γυναῖκα, *vitiare* uxorem, *ea fœdissime abuti ad rem veneream.* — פָּשַׁע, *prævaricor.* Ies. XLIII. 27. — פֶּשַׁע, *prævaricatio.* Job. XXXV. 6. — שָׁדַד, *devasto.* Ies. XXI. 2. ubi ἀνομεῖν *inique, in-*
c *juste agere* notat. — הִשְׁחִית שִׁחֵת, *corrumpo, devasto.* Ex. XXXII. 7. Num. XXXII. 15. Deut. IV. 16. — שָׁקַד, *maturo, evigilo.* Ies. XXIX. 20. οἱ ἀνομοῦντες ἐπὶ κακίᾳ. Legerunt fortasse cum Resch, (שֹׁקְרֵי) ubi notat *mentiri: fallaciter* h. e. *impie agere,* aut etiam sensum expresserunt, quia *vigilare* notat metaphorice *omni cum studio aliquid facere.*
d Nonnulli statuunt, eos legisse שַׁחַת. Si conjecturæ locus esset, scribere mallem ἀγρυπνοῦντες. Ita enim שָׁקַד vulgo vertitur. 3 Esdr. IX. 7. Hebr. מָעַל, coll. Esdr. X. 10.

'ΑΝΟ'ΜΗΜΑ, *iniquitas, flagitium.* בְּלִיַּעַל, *Belial, nequam.* Deut. XV. 9. — זִמָּה, *scelus.* Lev. XX. 14. ubi cum ἀνομία in codd. permuta-
e tur. — חַטָּאת, *peccatum.* Jos. XXIV. 19. — נְבָלָה, *stultitia,* etiam *flagitium, scelus.* Jos. VII. 15. Ita quoque Chald. דְּלָא כָּשַׁר, h. e. *improbum.* Non opus itaque erit statuere, LXX scripsisse ἀνόμημα. — עָוֹן, *perversitas.* Aqu. Gen. IV. 13. sec. cod. Mosqu. LXX Lev. XVII. 16. Thren. V. 7. Ez. XVI. 49. — פֶּשַׁע, *prævaricatio.* 1 Sam. XXV. 28. Ps. L. 2. — תּוֹעֵבָה, *abomina-* f
tio. Ez. XVI. 49. — תִּפְלָה, *insulsitas,* etiam *improbitas.* Jer. XXIII. 13. Soph. Œd. Tyr. v. 480. Schol. Diod. Sic. I. p. 48. ult.

'ΑΝΟΜΙ'Α, *iniquitas, peccatum, flagitium,* proprie *aberratio a lege, transgressio legis.* אָוֶן, *vanitas, molestia, peccatum.* Job. XXXI. 3. Ps. V. 6. VI. 8. — אָשָׁם, *reatus, oblatio pro reatu.* Ez. XLVI. 21. τὰ g
ὑπὲρ τῆς ἀνομίας, sc. θύματα. — בַּלָּהָה, *conturbatio, terror.* Psalm. LXXII. 19. Scilicet בַּלָּהָה h. l. interpretati sunt de peccatis et flagitiis, quæ stuporem faciunt; non male ac seriei orationis convenienter. Arab. بله *stultitiam, simplicitatem* notat. — בְּלִיַּעַל, *Belial, nequam.* 2 Sam. XXII. 5. Ps. XVII. 5. — בֶּצַע, *quæstus, lucrum,* h
etiam *peccata, quæ ex lucri cupiditate oriuntur,* spec. *iniquitas, injustitia.* Ies. XXXIII. 15. — דֶּרֶךְ, *via, vivendi ratio,* in utramque partem. Ez. XX. 30. ubi in malam partem sumitur. — הֶבֶל, *vanitas.* Prov. XIII. 11. ubi sensum expresserunt, aut potius, quæ Jaegeri est opinio, sententiam a calumniis defendere magisque explicare voluerunt. — i
הַוָּה, *ærumna, pravitas.* Ps. LVI. 2. XCIII. 20. — *הֱיוֹת, *essendo,* s. *futurum esse.* Ps. XLIX. 21. ὑπέλαβες ἀνομίαν. Legerunt sine dubio הַוּוֹת. Cæterum pro ἀνομίαν vel est legendum ἄνομε, (ut secundum Hex. Inc. habet, ac non solum legit

a Clemens Alex. Strom. Lib. IV. p. 536. b. sed quoque transtulit vetus interpres, et Arabs), vel ἀνομίαν positum est pro κατ' ἀνομίαν, ut verba sint ita interpungenda: ὑπέλαβες, ἀνομίαν ὅτι ἔσομαί σοι ὅμοιος. Vide Colomesii Obss. SS. p. 83. — הַשְׁחֵת infin. *corrumpendo.* Deut. XXXI. 29. — זִמָּה, *scelus.* Lev. XIX. 29. ubi Isychius auctor est LXX Intt.
b pro ἀνομίας legisse πορνείας, quæ vox merum glossema esse videtur, quia in antecedentibus πορνεύειν et ἐκπορνεύειν legitur. Lev. XX. 14. Psalm. XXV. 10. CXVIII. 149. — חֵטְא, in plur. חֲטָאִים, *peccatum.* Ps. CII. 10. — חַטָּאת contr. ex חַטָּאָה, idem. Ex. XXXIV. 9. Ps. XXXI. 5. Ies. LVIII. 1 — חָמָס, *vis, violentia.* Ps. LIV. 10. Ies. LIII.
c 9. Ez. VII. 23. — חֶסֶד, *benignitas, pietas.* Ps. LI. 3. Ex Dathii et aliorum sententia acceperunt חֶסֶד in notione Syriaca vocis ܚܣܕܐ, quæ *ignominiam, opprobrium* notat. Koehlerus autem existimat, eos legisse חָמָס. — *יוֹם, *dies.* Mal. III. 6. ubi pro לְמִימֵי legerunt לְמוּמֵי, a מוּם *labes, macula, vitium.* — כְּלִמָּה *ignominia,* etiam *id quod ignominiam*
d *affert.* Ez. XVI. 51. — מְהוּמָה, *turbatio.* Ez. XXII. 5. — מוֹשָׁב *habitatio.* Ez. XXXVII. 23. Legerunt מְשׁוּבֹתֵיהֶם, *defectiones eorum.* — מַעַל, *prævaricatio.* 1 Par. X. 13. — מַעֲלָלִים, *actiones.* Ies. III. 7. Acceperunt vocem Hebr. h. l. sensu malo, et quidem recte, non autem reddiderunt ita, quasi esset ab עוֹלָה *iniquitas,* quæ fuit
e nonnullorum sententia. — מַעֲנִית, *sulcus.* Ps. CXXVIII. 3. Sine dubio derivarunt ab עָנָה, *affligere, opprimere,* et legerunt מַעֲנִים.

Conf. Ies. LI 23. Ἀνομία h. l. est *injuria, violentia.* — מִשְׂפָּח, (שׂ pro ס) *suppuratio, vulnus.* Ies. V. 7. ubi ἀνομία est *iniquitas, injuria omnis generis.* Genus posuerunt pro specie. Ita quoque Chaldæus, qui habet *oppressionem.* — נְבָלָה, *stultitia,* f
etiam *impietas.* Jer. XXIX. 23. — סָרָה, *aversio,* speciatim a Deo. Ies. I. 5. — עָוֶל, *improbitas.* Ps. LII. 2. Ez. XXXIII. 13. 18. — עַוְלָה, idem. Ps. XXXVI. 1. LXXXVIII. 22. — עוֹלָה, idem. Ps. LVII. 2. LXIII. 6. — עַוְלָתָה, idem cum intensione. Ps. CXXIV. 3. — עָוֹן, *perversitas.* Symm. Ps. LXIV. 4. ubi tamen pro ἀνομιῶν legendum g
videtur ἀνόμων, ut habet Theodoretus T. I. p. 1029. LXX Gen. XIX. 15. Ex. XXXIV. 7. Lev. XVI. 21. 22. et alibi sæpius. — *עִנְיָן, *occupatio molesta.* Symm. Cohel. V. 2. Legit עָוֹן, extrito Nun. Semlero legendum videtur ἀσχολίας, aut simile quid. — עֹצֶב, *dolor, molestia,* etiam *id quod molestiam et dolorem facit et creat.* Ps. CXXXVIII. 23. h
— עָתָק, *durum, perversum.* Psalm. XXX. 23. — פַּלָּצוּת, *tremor, terror.* Ies. XXI. 4. Fortasse loco impressi ἀνομία scripserant ἀνία aut σκοτία. Certe eandem vocem Ps. LIV. 5. per σκότος transtulerunt. — פֶּשַׁע, *defectio, prævaricatio.* Job. VII. 20. VIII. 4. Ps. XXXI. 1. 5. — פֹּשֵׁעַ part. *defector, prævaricator.* Ies. LIII. 12. — רֶשַׁע, *improbitas.* Ps. i
V. 4. XLIV. 9. Ez. III. 19. — רִשְׁעָה, idem. Ies. IX. 18. Ez. XVIII. 20. 27. Mal. I. 4. — שֶׁקֶר, *falsitas, mendacium.* Ps. VII. 15. Ies. LIX. 3. — תּוֹעֵבָה, *abominatio.* Jer. XVI. 17. Ez. VIII. 6. XXII. 2.

a 'ΑΝΟΜΟΙΟΓΕΝΕ'Σ, *quod est diversi generis.* כִּלְאַיִם, *mixturæ.* Aqu. vel sec. Coisl. Symm. Deut. XXII. 9. ἀνομοιογενὲς, *semen diversi generis,* ubi vid. Scharfenb. Adv. ἀνομοιογενῶς legitur apud Schol. Soph. Antig. v. 74.

*ΑΝΟΜΟΙΟΦΥΛΟΣ, *qui est ex diversa classe s. genere.* כִּלְאַיִם, *diversæ species.* Symm. sec. cod. 108.
b Holm. ἀνομοιοφύλῳ. Desideratur hæc vox in Lex. Græc. Similis huic est vox ἀνομοιογενὴς, *diversi generis,* reddenda Clementi Alex. Strom. II. p. 401. loco ἀνομογενής.

'ΑΝΟΜΟΣ, *iniquus, transgressor legis.* *אָדָם, *homo.* Soph. I. 3. Olim suspicatus sum, loco ἀνόμους reponendum esse ἀνθρώπους, ex auctoritate vers. Arab. ut lectio ἀνόμους
c ex compendio scripturæ (ανους) orta fuerit: sed nunc, re dilegentius cogitata, mihi non sollicitanda videtur lectio recepta, cum אָדָם h. l. tantum *impios* significet, unde quoque cum רְשָׁעִים permutatur. — אָוֶן pr. *iniquitas.* Job. XI. 14. XXXIV. 8. 22. Ies. LV. 7. — בְּדִיל pr. *stannum.* Ies. I. 25. bene quoad sensum. Vide ad h. l. Intt. Arab.
d بذل est *profanavit.* Exod. XX. 25. Lev. XX. 3. — בֶּצַע, *quæstus, avaritia, turpe lucrum.* Prov. I. 19. ubi ἄνομα sunt *injuste facta.* Jer. VI. 13. — הוֹלֵל part. *insaniens.* Ps. LXXII. 3. Flagitiositas in SS. haud raro *insania* dicitur. — זֵד, *arrogans superbus.* Ies. XIII. 11. — חַטָּאִים plur. *peccatores.* Ies. XXXIII. 14. — חָנֵף, *hypocrita,*
e *profanus.* Ies. IX. 17. X. 6. — חֹנֶף, idem. Ies. XXXII. 6. — *חֹק, *statutum.* Lev. XVIII. 30. sec. cod. Alex. Bene quoad sensum. Sermo enim est de legibus et statutis, quæ in terra Canaan ante Israëlitas inter Gentiles valuerant, quæ partim νόμιμα (sic enim reliqui libri habent), partim ἄνομα dici poterant, quatenus *legibus Mosaicis contraria* erant. Conf. Lex. N. T. s. h. v. — כָּפָן, f
pr. *fames.* Job. V. 22. Pro abstracto posuerunt concretum, quasi כָּפָן notaret h. l. *eos, qui alios famelicos reddunt.* — לָצוֹן, pr. *derisio.* Prov. XXIX. 8. sec. Ald. — מִרְשַׁעַת, fœm. *improba.* 2 Par. XXIV. 7. — מַשְׁחִית part. Hiph. *corruptor.* Ies. I. 4. — *מִשְׁפָּט *judicium.* Job. XXXIV. 17. ubi aut legerunt מִשְׁפָּח, aut bis legerunt illud g
שׂוֹנֵא מִשְׁפָּט שׂוֹנֵא, ut transtulerint per τὰ ἄνομα, quod pro τοὺς ἀνόμους positum sit, quemadmodum et in seq. τοὺς πονηροὺς legitur. — נִשְׁבַּע Niph. *juro.* Lev. V. 4. ubi pro ἡ ἄνομος vel legendum est ἢ ἂν ὀμόσῃ, ut alii libri habent, vel scribendum ἀνόμως, omisso seq. ἢ, ut נִשְׁבַּע in notione *temere jurandi* acceperint. — סָרָה, *aversio, recessio,* h
spec. *a Deo.* Ies. XXXI. 6. — עַוְלָה, *iniquitas.* Job. XXVII. 4. — *עוֹלָם, *sæculum.* Ps. XXXVI. 28. ubi legisse videntur עַוָּלִים. — עָוֹן, *perversitas.* Job. XIX. 29. Ps. LXIV. 3. ubi Grabius ἀνόμων mutavit in ἀνομιῶν, qua tamen conjectura commode supersedere possumus. Solent enim LXX pro abstractis ponere concreta, ac receptam lec- i
tionem tuentur Vulg. et Arabs. — עֹנְנָה, *præstigiatrix.* Ies. LVII. 3. Legerunt עַוְלָה cum Chaldæo, quæ lectio quoque magis convenit seriei orationis. — עָרִיץ, *tyrannus.* Ies. XXIX. 20. — פֹּשֵׁעַ part. *prævaricator.* Ps. L. 14. Ies. I. 28. LIII. 12. — צַדִּיק, *justus.* Ez. XXI. 3. ubi tamen pro ἄνομον forte legendum ἄμωμον, qua voce et Prov. XX. 7.

a Hebr. צַדִּיק reddunt. — רָשָׁע, improbus. 1 Sam. XXIV. 14. 1 Reg. VIII. 32. Ps. CIII. 36. — בֵּית רָשָׁע, domus improbi. Hab. III. 12. — רֶשַׁע, improbitas. Prov. X. 2. XII. 3. ubi ἀνόμου est generis neutrius, ac improbitatem notat. Ez. VII. 11. — רִשְׁעָה, idem. Ez. V. 5. Mal. III. 15. IV. 1. — שֹׁדֵד, vastator. Job. XII. 5. — שָׁוְא, vani-
b tas, falsitas. Job. XI. 11. — שֶׁקֶר, falsitas, mendacium. Ies. IX. 15. תָּמִים, integer, perfectus. Prov. XXVIII. 10. ubi iterum pro ἄνομοι legendum erit ἄμωμοι. Vide Grabii Prolegg. in LXX T. IV. c. 4. §. 3. 1 Macc. II. 44. ubi ἄνομος est *Gentilis, non Judæus*, coll. Sap. XVII. 2. et Fragm. Esther. c. 4. Hesych. ἄνομον, τὸ μὴ ὑποκείμενον νόμῳ. Vide
c Lex. N. T. s. h. v.

ἌΝΟΜΑ (sc. ἔργα) ΠΟΙΕ'Ω, *iniqua facio*. שֹׂנֵא מִשְׁפָּט, *odi jus*. Job. XXXIV. 17.

ἈΝΟ'ΜΩΣ, *inique*. 2 Macc. VIII. 16.

*ἈΝΟΜΩ'ΤΕΡΟΝ, *iniquius, magis contra leges*. Sir. X. 9. φιλαργύρου μὲν γὰρ οὐδὲν ἀνομώτερον, (sec. Compl.) *avaro nihil est iniquius*, seu: *magis*
d *contra leges*, sc. *humanitatis*.

ἈΝΟ'ΜΟΙΟΣ, *dissimilis*. Sap. II. 15. ἀνόμοιος τοῖς ἄλλοις ὁ βίος, dissimilis est aliis ejus vivendi ratio.

ἈΝΟ'ΝΗΤΟΣ, *inutilis*. Sap. III. 11. κόποι ἀνόνητοι. 4 Macc. XVI. 7. et 9. ubi ἀνόνητοι positum est pro ἀνονήτως. Hesych. ἀνόνητον, ἀνωφελῆ, ἄκερδον s. ἀκερδῆ. Vide quoque supra s. v. ἀνόητος.

e ἈΝΟΡΘΟ'Ω, *erigo, stabilio*. *הֲקִים, idem. 1 Par. XVII. 24. sec. Vat. et Ald. — הִרְבָּה Hiph. *adaugeo*. Ps. XVII. 39. ἡ παιδεία σου ἀνώρθωσέ με: ubi ἀνορθοῦν est *felicem, potentem reddere*. Symm. ibi usus est voce αὐξάνειν. — הִתְעוֹדֵד Hithp. *consisto, quasi statuminatus*. Ps. XIX. 9. — זָקַף, *erigo*. Ps. CXLIV. 15. CXLV. 7. — כּוּן in Niph. Pih. Hiph. et Hithp. 2 Sam. f
VII. 13. ἀνορθώσω τὸν θρόνον αὐτοῦ, stabiliam thronum ejus, coll. v. 16. et 26. 1 Par. XVII. 12. 14. 24. ubi ἀνορθοῦσθαι cum ἑτοιμάζεσθαι in codd. permutatur. Jerem. X. 11. ὁ ἀνορθώσας, qui *creavit*. Ez. XVI. 7. οἱ μαστοί σου ἀνωρθώθησαν, mammæ *sororiarunt*. Sir. XI. 13. ἀνώρθωσεν αὐτὸν ἐκ ταπεινώσεως αὐτοῦ, *erexit* eum ab humilitate ejus. g

ἈΝΟΡΥ'ΣΣΩ, *effodio*. חָפַר, idem. Job. III. 21. ἀνορύσσοντες ὥσπερ θησαυρούς, qui quærerent cupidius quam thesauros. Ibid. XXXIX. 21. ἀνορύσσων ἐν πεδίῳ, ungula fodiens terram.

ἈΝΟ'ΣΙΟΣ, *non sanctus*, i. e. *profanus, impius, impurus, sceleratus, iniquus*. זִמָּה, *scelus*. Ez. XXII. 9. ἀνόσια ἐποίουν. Hesych. ἀνόσια, βέβηλα, h
ἄδικα, ἄνομα. Sap. XII. 4. τελετὰς ἀνοσίους. Vulg. *sacrificia injusta*. 2 Macc. VII. 34. ὦ ἀνόσιε. O sceleste. De *profano* et *idololatria inquinato* legitur 3 Macc. II. 2. V. 8.

ἈΝΟΣΙ'ΩΣ, *impie*. 3 Macc. I. 21. Fragm. Esther. VIII. 6.

ἈΝΟΣΙΩ'ΤΑΤΟΣ, *impiissimus, impurissimus*. 2 Macc. VIII. 32. Adde Ælian. V. H. XIII. 2. init. i

ἌΝΟΥΣ, *amens, demens, simplex*. בַּעַר pr. *brutus, bardus*. Ps. XLVIII. 9. ἄφρων καὶ ἄνους. — לְסוּר, *ad recedendum*. Prov. XIII. 15. ubi LXX לְסוּר visum est participium סוּר *aversus*, ל redundans in subjecto enuntiationis. Vide ad h. l. Jaegerum. Doederleinius in Bibl. Theol. T. I. p. 21. existimat, eos אָסוּר, *vinctum*, h. e. *mente captum*, legisse. k
— פֹּתֶה, *fatuus, simplex*. Hos. VII. 11. ὡς περιστερὰ ἄνους, tanquam columba simplex. Conf. Symm. Soph. III. 1. ubi יוֹנָה vertitur per ἀνόητος.

a 'ΑΝΟΧΗ', *tolerantia*, it. *moræ tempus, spatium temporis concessum patientia et tolerantia alterius*. 1 Macc. XII. 25. οὐ γὰρ ἔδωκεν αὐτοῖς ἀνοχὴν ἐμβατεῦσαι κ. τ. λ., non enim eis dedit spatium, ut ingrederentur regionem ipsius. Josephus σχολὴν habet. Syrus. ܦܢܝܐ.

* ΑΝΤΑΓΩΝΙΣΤΗ'Σ, *adversarius in pugna*. 4 Macc. III. 5. Hesych. b ἀνταγωνιστής, ἀντίπαλος.

*ΑΝΤΑΙ'ΡΩ, *contra attollo, levo*. נָשָׂא, *levo*. 2 Sam. XVIII. 28. τοὺς ἀντάραντας τὴν χεῖρα sec. cod. Alex. ubi reliqui libri voce ἐπαίρω usi sunt.

'ΑΝΤΑΚΟΥ'Ω, *contra* vel *vicissim audio*. לֹא־עָנָה, *non respondeo*. Job. XI. 2. ὁ τὰ πολλὰ λαλῶν καὶ ἀντακούσεται, qui multa loquitur, ille etiam c vicissim audiet seu audire debet. Libere transtulerunt. Soph. Aj. 1163. Eurip. Hecub. 321.

'ΑΝΤΑ'ΛΛΑΓΜΑ, *id quod cum alio commutatur et alius loco datur, pretium, id quod emitur vel redimitur*, item *commutatio, retributio*, etiam *res æquiparanda alteri, quod alteri simile est*. חֲלִיפָה, *vicissitudo*. Inc. et LXX Ps. LIV. 22. οὐ γάρ ἐστιν αὐd τοῖς ἀντάλλαγμα, *non mores suos mutant*, vel, *meliores evadunt*. Est ibi ἀντάλλαγμα i. q. ἀλλαγή, *emendatio, mutatio in melius*. V. supra s. v. ἀλλάσσω, ac Schultensii Opera Minora p. 188. — מְחִיר, *pretium*. 1 Reg. XXI. 2. ἀργύριον ἀντάλλαγμα τοῦ ἀμπελῶνος, argentum *pretium* vineæ tuæ. Aqu. Symm. Prov. XVII. 16. Theod. et LXX Job. XXVIII. 15. e οὐ σταθήσεται ἀργύριον ἀντάλλαγμα αὐτῆς, non appendi potest argentum, ut ejus pretium, h. e. summa est sapientiæ præstantia. Jer. XV. 13. thesauros tuos in direptionem dabo ἀντάλλαγμα διὰ πάσας τὰς ἁμαρτίας σου, *loco pœnæ* omnium peccatorum tuorum. — עָקֵב, *calcaneus*. Psalm. LXXXVIII. 50. οὗ ὠνείδισαν τὸ ἀντάλλαγμα τοῦ χριστοῦ σου. Bielius transtulit *typum* uncti tui. Suidas f ad h. l. respiciens paulo generalius exponit τοὺς κατὰ σάρκα προγόνους τοῦ χριστοῦ. Eodem modo Theodoretus, quem Suidas procul dubio secutus est. Verba ejus Küsterus ad Suidam in Τὸ ἀντάλλαγμα produxit. Sed hæ nugæ sunt. Τὸ ἀντάλλαγμα positum est pro εἰς ἀντάλλαγμα, *pœnæ loco*, et loco עָקֵב legisse videntur עֵקֶב, quod ex usu l. Arab. *retri- g butionem, compensationem* in universum notat. Vide infra s. v. ἀνταλλάττω. — תְּמוּרָה, *commutatio, permutatio*. Ruth. IV. 7. ubi ἀντάλλαγμα est *cessio juris redimendi*. Sir. VI. 16. οὐκ ἔστιν ἀντάλλαγμα, *nihil ei comparari potest, tanquam æquivalens, nullum par est pretium*. Vulg. *amico fideli nulla est comparatio*. Similis sententia reperitur apud h Eurip. Orest. v. 1158. Sir. XXVI. 16. οὐκ ἔστιν ἀντάλλαγμα, nulla re æstimari potest, *nihil est simile*. Hesych. ἀντάλλαγμα, ἀνθόμοιον. Ibid. XLIV. 16. de Noacho: ἐν καιρῷ ὀργῆς ἐγένετο ἀντάλλαγμα, tempore diluvii *liberatus* s. *ereptus est mortis periculo*. Nam ἀντάλλαγμα, quod speciatim *pretium* notat, *quo aliquis liberatur e servitute*, deinde quoque i ad *ipsam liberationem*, seu *eum qui liberatus est* transfertur. Conf. h. l. Syrum. Fortasse hæc vox quoque reddenda est LXX Intt. 2 Sam. XXIV. 24. ubi pro מְחִיר in Vat. legitur ἐν ἀναλλάγματι, ubi vel ἐν ἀνταλλάγματι legendum est, vel ἐν ἀλλάγματι, ita ut ἀν ex præcedente ἐν ortum sit.

'ΑΝΤΑΛΛΑ'ΤΤΩ, *commuto*. נָשָׂא, k *accipio*. Prov. VI. 35. οὐκ ἀνταλλάξεται οὐδενὸς λύτρου τὴν ἔχθραν, *nullo pretio dato placabitur*. Lex. Cyrilli MS. Brem. ἀνταλλάξασθαι, ἀντιδοῦναι. — עָקַב Pih. *differo, retardo*. Job. XXXVII. 4. ubi mihi permutasse videntur עָקַב et עָרַב, quod *permu-*

a tare notat. Sed versio ipsa ibi obscura est. Cæterum vide supra s. v. ἀντάλλαγμα.

ἈΝΤΑ΄ΜΕΙΨΙΣ, *retributio, commutatio.* Δι' ἀντάμειψιν, *propter retributionem.* עֵקֶב. *ad finem usque, finaliter.* Ps. CXVIII. 111. δι' ἀντάμειψιν. Vide supra s. v. ἀντάλλαγμα. Hesych. ἀντάμειψιν, ἀνταπόδοσιν.

ἈΝΤΑΝΑΙΡΕ΄Ω, *vicissim sumo, au-*
b *fero, cessare facio.* אָסַף, *colligo, recipio.* Psalm. CIII. 30. ἀντανελεῖς τὸ πνεῦμα αὐτῶν, *auferes* spiritum eorum. — בְּלִי, *consumtio.* Ps. LXXI. 7. ἕως οὗ ἀνταναιρεθῇ ἡ σελήνη, usque dum *evanescat* Luna. Hesych. ἀνταναιρεθῇ, ἀφανισθῇ, ad h. l. forte respiciens. Ita et Lex. Cyrilli MS. — הִשְׁבִּית Hiph. *cessare facio.* Psalm. XLV. 8. ἀνταναιρῶν πολέμους, qui
c bella *cessare facit.* Lex. Cyrilli MS. Brem. ἀνταναιρῶν, ἐξαφανίζων. — לָקַח, *accipio,* et seq. מִן *aufero.* Ps. L. 12. — מָרוֹם, *altitudo, excelsum.* Ps. IX. 27. ἀνταναιρεῖται (alii ἦρται) τὰ κρίματά σου. Sensum expresserunt, ante מָרוֹם supplendo בְּ, *in altitudine,* h. e. longe remotæ sunt. Inde forte apud Hesychium pro ἀνανταίρεται, quod ἀφαιρεῖται exponi-
d tur, judice Bielio legendum est ἀνταναιρεῖται. — נֶהֱלַךְ, *abire cogor.* Ps. CVIII. 22. Theod. et LXX Psalm. LVII. 9. — עָרָה Pih. *denudo.* Ps. CXL. 9. μὴ ἀντανέλῃς τὴν ψυχήν μου. Sc. anima hominis, quando moritur, *denudatur,* h. e. *exuitur corpore.* Legitur præterea hæc vox Prov. VIII. 10. sec. cod. Alex. ἀνταναιρεῖσθε ἔσθησιν κ. τ. λ. quæ verba Grabius
e uncis conclusa edidit, sed ibi sine dubio legendum est ἀνθαιρεῖσθε, ut legitur apud Clement. Alex. p. 299. A. et reponendum quoque est in Ald. ac Compl.

ἈΝΤΑΝΑΚΛΑ΄Ω, *refringo, reflecto, repercutio.* Sap. XVII. 19. ἀντανακλωμένη ἐκ κοιλοτάτων ὀρέων ἠχώ, echo ex montibus cavissimis *repercussione translata.* Hesych. Ἀντανακλωμένη, κατ' ἀνάκλασιν (sic enim ju- f
dice Bielio legendum est ex Phavorino pro ἀνάκλησιν) διά τινος μεταγομένη. γίνεται δὲ τοῦτο ἐπὶ φωνῆς, ἣν καλοῦσιν ἠχώ, καὶ ἐπὶ φωτός. ἢ ἀντιπίπτουσα. Idem fere legitur in Gloss. MS. in Sap. Sal. ac Lex. Cyrilli MS. Brem.

*ἈΝΤΑΝΙ΄ΣΤΗΜΙ, *e regione excito* (Dio Cass. p. 333. 14. Reim.), i. q. simplex ἀνίστημι ἀντί. Bar. III. g
19. ἄλλοι ἀντανέστησαν ἀντ' αὐτῶν, alii *eorum loco surrexerunt,* seu *exorti sunt.* Sic Alex. et Compl. ubi Vatic. habet ἀνέστησαν ἀντ' αὐτῶν.

ἈΝΤΑΠΟΔΙ΄ΔΩΜΙ, *reddo, retribuo,* in utramque partem. בּוֹא, *venio.* Ies. XXXV. 4. κρίσιν ἀνταποδίδωσι: ubi aut sensum magis secuti sunt quam verba, aut בּוֹא h. l. in notione hiphilica acceperunt. Quid- h
quid sumatur, tamen erravit Bielius, qui, Trommium secutus, vocem ἀνταποδίδωμι ad גְּמוּל quoque retulit. — גָּמַל, *retribuo.* Deut. XXXII. 6. 1 Sam. XXIV. 18. ἀνταπέδωκάς μοι ἀγαθά, ἐγὼ δὲ σοὶ ἀνταπέδωκα κακά. Psalm. VII. 4. et alibi sæpius. — גָּמַר, *perficio.* Psalm. CXXXVII. 9. ubi non legerunt גָּמַל pro גָּמַר, ut nonnulli volue- i
runt, sed גָּמַר habet quoque significationem *retribuendi,* v. c. Psalm. LVII. 3. ubi *perficere benignitatem suam* nihil aliud est, quam *retribuere.* Sic Chaldæis שְׁלֵם notat *perficere* et *retribuere.* Conf. etiam Ps. LIII. 3. — הֵבִיא Hiph. a בּוֹא, *venire facio.* Ies. LXVI. 4. Veniunt sc. peccata super aliquem, quando propter ea punitur. — הֵשִׁיב Hiph. k
a שׁוּב, *redire facio.* Gen. L. 15. ἀνταπόδομα ἀνταποδῷ, coll. Thren. III. 63. Joël. III. 4. 7. Deut. XXXII. 41. et 44. ἀνταποδώσω δίκην. — *הֵשִׂים. 1 Sam. II. 20. ἀνταπο-

a δῶ sec. Compl. ubi reliqui libri ἀποτίσω habent. Sc. הֵשִׂים h. l. *dare, concedere* notat. — פָּקַד, *visito*, it. *punio*. Lev. XVIII. 25. — *שׁוּב, *revertor*. Symm. Ps. LIV. 7. ubi secuti sunt cum Syro lectionem marginalem יָשׁוּב. — *שׂוּם, *pono*, etiam *do*, et, seq. תַּחַת, *reddo*. Inc. 1 Sam. II. 20. — שִׁלֵּם Pih. *retribuo*. Gen. XLIV. 4. Deut. XXXII.
b 41. Jud. I. 7. etc. — שִׁלֵּם, *retributio*. Deut. XXXII. 35. — תַּגְמוּל, *beneficium, meritum*. Ps. CXV. 3. In libris apocryphis dicitur in utramque partem de *præmiis*, Sir. III. 34. XXX. 6. de *pœnis*, Judith. VII. 15. Sir. XVII. 19. XXVI. 22. *retribuet meritam pravitatis suæ pœnam*. Vulg. *resistet illi*. Legit ἀντιποδώσει, *pedibus obviam ibit*. 1 Macc. XI. 53.
c ὡς ἀνταπέδωκεν αὐτῷ. Syrus bene: quæ *promiserat* ei: nam ἀνταποδιδόναι, ut Hebr. נָתַן, notat h. l. *promittere daturum esse*.

'ΑΝΤΑΠΟ'ΔΟΜΑ, *retributio, remuneratio*, in utramque partem. גְּמוּל, idem. Symm. ac Theod. Prov. XIX. 17. LXX Jud. IX. 16. 2 Par. XXXII. 25. Ps. XXVII. 6. — הָשֵׁב inf. Hiph. a שׁוּב. Gen. L.
d 15. — שִׁלְמֹנִים plur. *retributiones*. Ies. I. 23. — תֹּאֲנָה, pr. *occasio*. Jud. XIV. 4. ubi *occasionem* seu *prætextum se ulciscendi* notat, ac in codd. cum ἐκδίκησις permutatur. Sir. XI. 2. εὑρήσεις ἀνταπόδομα, *gratias tibi referet*. Malo sensu de *pœna* ibid. XIV. 6. coll. Tob. XIV. 12. 1 Macc. II. 68.

'ΑΝΤΑΠΟ'ΔΟΣΙΣ, idem. גְּמוּל,
e idem. Ps. XCIII. 2. CII. 3. Ies. LIX. 18. — גְּמוּלָה, idem. 2 Sam. XIX. 36. Jer. XXXI. 56. — נָקָם, *vindicta, ultio*. Ies. LXI. 2. LXIII. 4. — עֵקֶב, *merces, præmium*. Psalm. XVIII. 12. — צְדָקָה, *justitia*. Ps. CII. 17. Intellegitur h. l. justitia Dei, quæ se exserit in distribuendis præmiis. — שִׁלּוּם, *remuneratio*. Ies. XXXIV. 8. Hos. IX. 8. — *שְׁלוֹמִים, *paces*. Ps. LXIX. 22. ubi f pro לִשְׁלוֹמִים legerunt לְשִׁלּוּמִים, aut לְשַׁלְמוֹנִים.

'ΑΝΤΑΠΟΘΝΗ'ΣΚΩ, *propter aliquid morior*. שִׁלֵּם שָׁלֵם, *retribuendo retribuo*. Ex. XXII. 3. ἀνταποθανεῖται, *vicissim interficietur*. Kircherus reddidit *simul morietur*.

'ΑΝΤΑΠΟΚΡΙ'ΝΟΜΑΙ, *contra respondeo, obloquor*. הֵשִׁיב Hiph. a שׁוּב *redire facio*, seq. אֹמֶר, *verbum*. g Jud. V. 29. 2 Sam. III. 11. sec. Compl. — עָנָה, *respondeo*. Job. XVI. 8. Theod. et LXX Job. XXXII. 12.

'ΑΝΤΑΠΟ'ΚΡΙΣΙΝ ΔΙ'ΔΩΜΙ, *responsum do*. הֵשִׁיב Hiph. *reddo*, etiam *respondeo*. Job. XIII. 22. — תְּשׁוּבָה, *regressio, responsio*. Job. XXXIV. 36.

'ΑΝΤΑΠΟΣΤΕ'ΛΛΩ, *remitto, rursus ablego*. שָׁלַח, *mitto*. 1 Reg. XX. h 10. Ælian. V. H. X. 20. Dio Cass. XXXIV. p. 2. B.

'ΑΝΤΑΠΟΤΙ'Ω, *rependo, retribuo*, et quidem in utramque partem. שִׁלֵּם Pih. idem. 1 Sam. XXIV. 20. ἀνταποτίσει αὐτῷ ἀγαθά.

"ΑΝΤΑΡΣΙΣ, *elevatio manus contra aliquem, insurrectio*. קֶשֶׁר, *conjuratio*. Inc. sine dubio Symm. 2 i Reg. XI. 14. Symm. Ies. VIII. 12. et Jer. XI. 9. Dicitur alias ἀνταρσία. Lex. Vet. 'Ανταρσία, *rebellatio*. Idem: ἀντάρτης, *rebellio, perduellio*.

'ΑΝΤΕ'ΠΩ, *contradico, obloquor*. דִּבֵּר Pih. *dico, loquor*. Gen. XXIV. 50. οὐ δυνησόμεθά σοι ἀντειπεῖν κακὸν καλῷ, non poterimus tibi malum *regerere* pro bono. Jos. XVII. 14. — הֵשִׁיב Hiph. a שׁוּב, *redire facio*,

a etiam *respondeo*. Esth. VIII. 9. Job. XX. 2. XXIII. 13. — כָּנָף pr. *ala*. Ies. X. 14. Ita Bielius, sed male: nam ἀντέπω ibi non respondet Hebr. כָּנָף, sed formulæ פָּצָה פֶה, *aperire aut disrumpere os*. — *מְרִיבָה, *lis, jurgium*. Num. XXVII. 14. sec. Oxon. et Inc. apud Montf. Reliqui libri pro ἀντειπεῖν habent ἀντιπίπτειν, quod vide infra. — עָנָה, *respondeo*.
b Job. XXXII. 1. Tetrapl. Job. IX. 3. — *צִפְצֵף, *pipio*. Ies. X. 14. nam et huic voci ibi ἀντέπω respondere potest. Vide supra s. v. כָּנָף.

'ΑΝΤΕΡΕΙ'ΔΟΜΑΙ, *renitor, concerto*. Sap. XV. 9. ἀντερείδεται μὲν χρυσουργοῖς, *ambitiose* quidem *concertat* cum aurifabris.

'ΑΝΤΕΡΕ'Ω, *contradico, obloquor*. *הֵשִׁיב Hiph. a שׁוּב *redire facio*,
c it. *respondeo*. Job. XXIII. 13. sec. cod. Alex. Judith. XII. 13. τίς εἰμί ἐγὼ ἀντεροῦσα τῷ κυρίῳ μου. Thucyd. III. 42.

'ΑΝΤΕ'ΧΟΜΑΙ, *adhæreo alicui velut unguibus affixus, adhæresco, meum esse contendo, vindico, retineo, sum tenax, do operam, studiosus sum, succurro*. אָחַז, *capio*. Deut. XXXII. 41. ἀνθέξεται κρίματος ἡ χείρ μου, *te-*
d *nax erit* judicii manus mea, s. *parabo* judicium. Gloss. MS. in Cant. Script. ἀνθέξεται, ἀντιλήψεται, (ita quoque Suidas, adducto hoc loco.) ἀντιποιηθήσεται. Cohel. VII. 19. ἀγαθὸν σὲ ἀντέχεσθαι ἐν τούτῳ, bonum est, te huic *adhærere*. Theod. Job. XVII. 9. — דָּרַשׁ, *quæro, requiro*. Jer. VIII. 2. ὧν ἀντείχοντο, quæ *sectati*, h. e. *religioso cultu prosequuti*
e *sunt*. Soph. I. 6. τοὺς μὴ ἀντεχομένους τοῦ κυρίου, qui non *adhærent* seu *addicti sunt* Domino. — הָלַךְ, *ambulo, convenienter vivo, observo*. Jerem. XLIV. 10. οὐκ ἀντείχοντο τῶν προσταγμάτων μου, non *studiose observarunt* præcepta mea. Bene quoad sensum. — חָזַק in Hiph. et Hithp. *apprehendo, teneo, confirmo me*. 1 Par. XI. 10. ubi cum κατισχύειν in codd. permutatur. Neh. IV. 16. f
Prov. III. 18. τοῖς ἀντεχομένοις αὐτῆς, qui ejus, nempe sapientiæ, *sunt studiosi*. Herodot. I. c. 134. τῆς ἀρετῆς ἀντέχεσθαι, *virtutis studiosum esse*. V. Lex. N. T. s. h. v. Ies. LVI. 6. ἀντεχομένους τῆς διαθήκης μου, *tenaces* fœderis mei. Dan. X. 21. οὐκ ἔστιν εἷς ἀντεχόμενος μετ' ἐμοῦ, non est unus, *stans a partibus* meis, vel mihi *auxilium ferens*. — חָסָה, *confugio, spe-* g
ro. Ies. LVII. 13. — נִקְרָא Niph. *vocor*. Ies. XLVIII. 2. ἀντεχόμενοι τῷ ὀνόματι τῆς πόλεως, *constanter tuemini* nomen urbis sanctæ. — פָּדַע, *redimo*. Job. XXXIII. 24. ἀνθέξεται τοῦ μὴ πεσεῖν αὐτὸν εἰς θάνατον, *servabit* eum, seu: *contendet ac omni opera impedire conabitur*, quominus ad sepulcrum abeat. — שָׁמַר, *custodio, servo*. Prov. IV. 6. ἀνθέξεταί σου, h
semper tibi quasi a latere erit, h. e. *tuebitur, opitulabitur*. —*תָּמַךְ, *prehendo*. Symm. Prov. XI. 16. ubi ἀντέχεσθαι *consequi* notat. Id. Ps. XL. 14. — תָּפַשׂ, *prehendo, tracto*. Jer. II. 8. οἱ ἀντεχόμενοι τοῦ νόμου, *tractantes legem*, legi *operam dantes*. Sir. I. 29. ἕως καιροῦ ἀνθέξεται μακρόθυμος, ubi ἀνθέξεται sumi potest 1) pro ἀνέξεται, cum quo in codd. permutatur, i
i. e. *sustinebit, tolerabit, perferet*. V. Schweighæuseri Lex. Polyb. s. h. v. vel 2) *resistet, reluctabitur*, sc. tentationi, vel 3) *adhærescet*, velut unguibus affixus, sc. suæ patientiæ, eamque mordicus retinebit, vel 4) *complectetur*, mutuoque complexu sibi adstringet patientiam, quasi sponsam sibi electam et dilectam. 1 Macc. XV. 34. ἀντεχόμεθα τῆς κληρονομίας τῶν πατέρων ἡμῶν. Vulgatus: k
vendicamus hæreditatem patrum nostrorum. Hesych. ἀντέχεται, ἀντιλαμβάνεται, φροντίζει, περιποιεῖται.

'ΑΝΤΗΧΕ'Ω, *contra sono, ex ad-*

a verso sono, resono. Sap. XVIII. 10. ἀντήχει δ' ἀσύμφωνος ἐχθρῶν ἡ βοή.

'ΑΝΤΙ', *pro, vice, loco, propter,* alias *contra.* *ב praefixum. Gen. IX. 6. ἀντὶ τοῦ αἵματος αὐτοῦ pro בָאָדָם דָמוֹ, ubi non legerunt בְּעַד דָמוֹ, quod Cappello placuit, sed בָאָדָם transtulerunt *pro hominis* sc. *sanguine.* Weplerus in Fragm. Philol. et Crit. T. IV. pag. 67. sta-
b tuit, eos legisse potius תַּחַת דָמוֹ aut בָּדָם sine א, ut αἷμα errore exciderit. — בִּגְלַל, *propter, causa.* Jer. XI. 17. — חֵלֶף, *pro, vice.* Num. XVIII. 21. 31. — תַּחַת, *loco.* Aqu. Symm. Gen. L. 19. LXX 2 Par. XXXIII. 20. ἐβασίλευσεν ἀντ' αὐτοῦ, regnabat loco ejus. Vide et Gen. IV. 25. Ex. XXI. 24. 1 Macc. XVI. 3. γίνεσθε ἀντ' ἐμοῦ καὶ τοῦ ἀδελ-
c φοῦ μου, estote loco mei et fratris mei. Conf. Henckii Diss. de usu Scriptt. Apocr. V. T. in N. T. p. 36. seq.

'ΑΝΘ' 'ΩΝ, *pro eo quod, propterea quod,* item *pro quibus.* — אַחֲרֵי אֲשֶׁר, *postquam.* Jud. XI. 36. *eo quod.* — ב praefixum. Ps. LXXXIX. 17. ἀνθ' ὧν ἡμερῶν ἐταπείνωσας, *postquam* tam graviter nos afflixisti. —
d כְּפִי אֲשֶׁר, *secundum os quod.* Mal. II. 9. מִדֵּי, *ex quo.* Jer. XXXI. 20. ἀνθ' ὧν οἱ λόγοι μου ἐν αὐτῷ, *quoties* de eo loquor. — עֵקֶב, *propter, quia.* Deut. VIII. 20. — עֵקֶב אֲשֶׁר, *propterea quod.* Gen. XXII. 18. XXVI. 5. Sap. XVIII. 3. ἀνθ' ὧν, *contra vero* aut *pro quibus,* sc. Hebraeis ducendis tuendisve.

*'ΑΝΘ' 'ΩΝ 'ΟΤΙ. יַעַן אֲשֶׁר, *pro*
e *eo quod.* 2 Par. VI. 8. ubi alii libri διότι habent.

'ΑΝΤΙΒΑ'ΛΛΩ, *vicissim* vel *ex adverso jacio, inter se confero, collationem instituo, reputo.* 2 Macc. XI. 13. πρὸς ἑαυτὸν ἀντιβάλλων τὸ γεγονός, intra se *reputans,* quod factum erat.

'ΑΝΤΙ'ΒΛΗΣΙΣ, *collatio.* הֶגֶה, *gemitus.* Aqu. Ez. II. 10. ubi tamen L. Bos. pro ἀντίβλησις legendum censet ἀντιβόλησις, *postulatio,* f
supplicatio. Vide Suidam. Est ab ἀντιβολῶ, quod Hesychio exponitur παρακαλῶ, *precor.* Idem: ἀντιβολεῖν, συναντᾷν, καὶ ἱκετεύειν. Sed nonne legi quoque eodem jure posset ἀντιβόησις?

'ΑΝΤΙ'ΓΡΑΦΟΝ, *exemplum,* aut *exemplar aliquid descriptum* ἀπὸ ἀρχετύπου, h. e. *a primo scripto,* quod vocant *originale, rescriptum.* פַּרְשֶׁגֶן g
Hebr. et Chald. *exemplar, apographum,* i. q. alias פַּתְשֶׁגֶן. Esdr. VII. 11. sec. Compl. Esth. III. 14. IV. 7. Ep. Jer. I. 3. Esdr. VI. 7. 1 Macc. VIII. 22. Confer Th. Smith, in Septem Asiae Ecclesiarum Notitia pag. 57.

'ΑΝΤΙΓΡΑ'ΦΩ, *rescribo, describo.* כְּתַב, *scribo.* Theod. Jud. VIII. 14. 3 Esdr. II. 25. in textu Chald. h
Esdr. IV. 17. שְׁלַח פִּתְגָמָא, *mitto verbum.* 1 Macc. VIII. 22. et XII. 23. ἡμεῖς δὲ ἀντιγράφομεν ὑμῖν, nos autem rescribimus vobis: post quae verba Syrus bene addit: de omnibus, quae apud nos sunt, seu de rebus nostris.

'ΑΝΤΙΔΑ'ΚΤΥΛΟΣ, *pollex.* בֹּהֶן *pollex.* Aqu. Exod. XXIX. 20. ubi LXX habent: τὸ ἄκρον τῆς δεξιᾶς, i
quod in Schol. Gr. ed. Rom. per τὸν ἀντιδάκτυλον explicatur.

'ΑΝΤΙΔΙΑΚΕΙ'ΜΕΝΟΝ, *contra dispositum,* i. e. *varium.* שַׁעַטְנֵז, *contextura, vestimentum vario commixtum.* Aqu. Deut. XXII. 11. In Cod. 108. Holm. male ad גְּדִלִים *funiculos* v. 12. refertur.

'ΑΝΤΙΔΙ'ΔΩΜΙ, *reddo.* הֵשִׁיב Hiph. a שׁוּב, idem. Ez. XXVII. 15. ἀντιδίδου τοὺς μισθούς σου, *reddunt honorarium tibi.* Dan. I. 16. sec. Chis.

a ᾿ΑΝΤΙΔΙΚΑ'ΖΩ, *contra litigo*, seu *litigo* simpliciter. הֵרִיב Hiph. a רִיב, *litigo, contendo.* Inc. et LXX Jud. VI. 31. ubi cum ἀντιδικέω et simplici δικάζω in codd. permutatur.

᾿ΑΝΤΙΔΙΚΑΣΙ'Α, *litigatio, lis, contentio.* רִיב, idem. Aqu. Prov. XX. 3. Deest hæc vox in Thesauro Stephani.

b ᾿ΑΝΤΙΔΙΚΕ'Ω, *adversarium ago, judicio contendo, litigo.* הֵרִיב Hiph. a רִיב, *litigo, contendo.* Jud. VI. 31. Vide supra sub ἀντιδικάζω. — רִיב, *lis.* Inc. et LXX Jud. XII. 2. ἀνὴρ ἀντιδικῶν ἤμην, *litigabam ego,* seu potius *grave bellum mihi fuit:* unde in Vat. legitur ἀνὴρ μαχητὴς ἤμην. Sic δίκη apud LXX sæpe ponitur pro *bello.* Esth. III. 13. ἀν-
c τιδικοῦν sec. Veterem alteram, ubi Vat. habet ἀντίθετον, Alex. ἀντίτυπον. Sermo ibi est de populo Judaico, qui dicitur esse legibus ac moribus suis contrarius omnibus nationibus. Xenoph. Mem. IV. 4. 8. Hesych. ἀντιδικεῖν, ἐν δίκῃ ἀντιβαίνειν. Confer Spanhemii Notas ad Aristoph. Nub. v. 774.

᾿ΑΝΤΙΔΙΚΙ'Α, *litigatio, lis, conten-*
d *tio.* מָדוֹן, idem. Symm. Prov. XXVIII. 25. Inc. Prov. VI. 14. et XVI. 28. — מִדְיָן, idem. Aqu. Prov. XIX. 13.

᾿ΑΝΤΙ'ΔΙΚΟΣ, *adversarius in judicio, litigans, contendens.* מָדוֹן, *mensura magna.* Aqu. 2 Sam. XXI. 20. Legit מִדְיָן, *contentio, lis,* a דּוּן *litigare,* aut secutus est lectionem מָדוֹן a Masorethis in margine no-
e tatam, quam tamen quoque *extensionem* interpretari licet. Confer Scharfenb. ad Cappelli Critic. Sacr. p. 949. — מֵרִיב part. Hiph. *litigans.* 1 Sam. II. 9. ubi notat *eum, qui cum Jova contendere audet.* — רִיב, *lis, contentio.* Jer. L. 34. et LI. 36. ubi recte concretum posuerunt pro abstracto. — אַנְשֵׁי רִיב *viri litis.* Ies. XLI. 11. — רֵעַ *proximus, alter.* Prov. XVIII. 17. ubi f
רֵעַ opponitur *accusatori,* adeoque est *pars contraria,* die Gegenparthey, *the adverse party.* Hesychius: ἀντίδικος, ἀντίπαλος, ἐχθρός, ἐναντίος. Cf. quoque Spanhemii Notas ad Aristoph. Nub. v. 774.

*᾿ΑΝΤΙΔΟΚΕ'Ω, *contra sentio, contrariam sententiam foveo.* 2 Macc. IX. 8. ὁ δὲ ἀντιδοκῶν sec. cod. Alex. Potest quidem hæc lectio quodam- g
modo defendi, magis tamen mihi arridet ἄρτι δοκῶν (*qui nuper in opinione versabatur,*) quod reliqui libri habent.

*᾿ΑΝΤΙΔΟΞΕ'Ω, pr. *contrariam, diversam sententiam foveo, dissentio,* sed deinde omnino *refragor, resisto.* Occurrit in Additam. Esther. XIII. 5. καὶ οὐκ ἔστι ἀντιδοξῶν σοι ἐν τῷ θέλειν σε σῶσαι τὸν ᾿Ισραήλ. Vulgatus: h
et nemo est, qui possit resistere tuæ voluntati, si decreveris salvare Israël. Adde Strabon. Geogr. L. II. p. 120. Polyb. II. 56. 1. et XVI. 14. 4. ubi cum πρὸς construitur.

᾿ΑΝΤΙ'ΖΗΛΟΣ, *zelotypus, æmulus.* צַר, *hostis.* Symm. 1 Sam. XXVIII. 16. Aqu. Ps. CXXXVIII. 20. — *צַר, *angustiator.* Aqu. 1 Sam. II. 32. — צָרָה fœm. q. d. *arctatrix.* 1 i
Sam. I. 6. ἡ ἀντίζηλος αὐτῆς, *æmula ejus.* — צָרַר, *arcto, ango.* Lev. XVIII. 18. γυναῖκα ἀντίζηλον, mulierem *æmulam.* In eadem significatione legitur quoque Sirac. XXVI. 7. et XXXVII. 11.

᾿ΑΝΤΙ'ΘΕΤΟΣ, *oppositus, contrarius.* Job. XXXII. 3. οὐκ ἠδυνήθησαν ἀποκριθῆναι ἀντίθετα ᾿Ιώβ, non habebant, quod Jobo responderent *ad refutandam ejus sententiam:* ubi k
nihil legitur in textu Hebr. pro hac voce. Esth. III. 13. λαὸν ἀντίθετον τοῖς νόμοις πρὸς πᾶν ἔθνος sec. Vat. Vulg. *qui novis uteretur legibus, et contra omnium gentium consuetudi-*

a sen faciens. Hesych: ἀντίθετα, ἐναντία.

'ΑΝΤΙΚΑΘΙ'ΖΩ, *alicujus loco colloco*, seu *habitare facio*. הוֹשִׁיב Hiph. a יָשַׁב *habitare facio*. 2 Reg. XVII. 26. ἔθνη, ἃ ἀπῴκισας, ἀντικάθισας ἐν ταῖς πόλεσι, gentes, quas deduxisti, *loco filiorum* Israëlis (ἀντὶ υἱῶν 'Ισραὴλ) *collocasti* in urbibus Samariæ. Loco ἀντικάθισας in
b Compl. legitur κατῴκισας.

'ΑΝΤΙΚΑΘΙ'ΣΤΗΜΙ, *contra statuo, substituo, oppono*. הֵקִים Hiph. a קוּם, *surgere facio*. Jos. V. 7. ἀντὶ δὲ τούτων ἀντικατέστησε τοὺς υἱοὺς αὐτῶν, pro his autem *substituit* filios illorum. — *הִתְיַצֵּב Hithp. a יָצַב, *sto*. Inc. 1 Sam. XXI. 5. τοῦ μὴ ἀντικαθίστασθαι, ne *reniti* aut *obsistere* aliquis valeat, h. e. quoad sensum:
c ne sit residuus, qui obsistere valeat. Irrepsit hæc versio Incerti interpretis quoque in Compl. — עָנָה, *respondeo*. Deut. XXXI. 21. ἀντικαταστήσεται ἡ ᾠδὴ αὕτη, *opponetur*, seu: *testabitur contra eos* hoc carmen. — *קוֹמֵם, *insurgo*. Mich. II. 8. ἀντικατέστη sec. cod. Alex. Reliqui libri habent ἀντέστη.

'ΑΝΤΙΚΑΤΑΛΛΑ'ΣΣΩ, *commuto*,
d *permuto*, *permutatione renovo*. תְּמוּרָה, *commutatio*. Symm. Job. XXVIII. 17. οὐδὲ ἀντικαταλλαγήσεται σκεύεσι χρυσοῖς, nec vasis aureis *permutatur*. Sir. XLVI. 15. τὸ ὄνομα αὐτῶν ἀντικαταλλασσόμενον ἐφ' υἱοῖς, nomen eorum *commutatione restauretur* in filiis. Baduellus ad h. l.: *Commutari* hic *nomen* dicitur, quod a patribus ad filios et poste-
e ros transfertur, et quasi de manu in manum traditur. 3 Macc. II. 32. τὰ χρήματα περὶ τοῦ ζῆν ἀντικαταλλασσόμενοι, pecuniam pro vita *persolventes*.

'ΑΝΤΙ'ΚΕΙΜΑΙ, *oppono me, resisto, adversor, hostis sum*. צוּר, *hostiliter premo*. Ex. XXIII. 22. ἀντικείσομαι τοῖς ἀντικειμένοις σοι, *adversabor adversariis vestris*. — רָדַף, *persequor*. Job. XIII. 25. — שָׂטָן, f
Theod. Num. XXII. 22. LXX Zach. III. 1. Symm. Ps. XXXVII. 21. Adde 2 Macc. X. 26. Lex. Vet. 'Αντίκειμαι, *obsto, refragor, officio*.

'ΑΝΤΙΚΕΙ'ΜΕΝΟΣ, *adversarius, hostis, inimicus*. אוֹיֵב, *hostis, inimicus*. Esth. IX. 2. Ies. LXVI. 6. — אִישׁ מִלְחָמוֹת, *vir bellorum*. 2 Sam. VIII. 11. — נֶחֱרֶה part. Niph. a חָרָה, *exardescens ira*. g
Ies. XLI. 11. — קְרָא pro קָרָה (א pro ה) part. *eveniens*. Ies. LI. 19. ταῦτα ἀντικείμενά σοι, hæc quæ *adversa* tibi *accidunt*. — שָׂטָן, *adversarius*. Aqu. Gen. XXVI. 21. Theod. Job. I. 16.

'ΑΝΤΙΚΡΙ'ΝΟΜΑΙ, *judicio contendo contra aliquem, obloquor*. מַכְלִם part. Hiph. *pudore afficiens*. Job. XI. 3. ὁ ἀντικρινόμενός σοι, *obloquens*, h
aut: *qui contradicat tibi*. Vulg. *a nullo confutaberis*. LXX h. l. vel sensum expresserunt, vel respexerunt notionem verbi in l. Arabica: كلم enim est *alloqui, respondere*, et in Conj. III. كالم, *verbis disceptare*. — עָנָה, *respondeo*. Job. IX. 32. οὐ γάρ εἶ ἄνθρωπος κατ' ἐμὲ, ᾧ ἀντικρινοῦμαι, non enim es homo contra me, cui *in judicio me possim* i
opponere.

'ΑΝΤΙΚΡΥ', *e regione, ex adverso, ab altera parte*. נֶגֶד, *coram*. Symm. Gen. II. 18. ἐπὶ τὸ ἀντικρύς. — אֶל עֵבֶר, *ad latus*. Symm. Theod. Ex. XXVIII. 26. Hes. ἀντικρὺ, κατέναντι, ἐξ ἐναντίας.

*'ΑΝΤΙΚΡΥ'Σ, idem. אֶל עֵבֶר, *ad latus*. Theod. sec. cod. 130. Holm. Ex. XXVIII. 26.

'ΑΝΤΙΛΑΛΕ'Ω, *contradico*. Symm. Ps. CXXXVIII. 20. οἵτινες ἀντιλά-

a λησάν σοι. In textu est: אֲשֶׁר יֹמְרוּךָ, quod a מָרָה vulgo deducitur, pro quo tamen Symm. et Aqu. (qui habet ἀντιλέξουσι) legerunt יֹאמְרוּךָ, inserto א.

'ANTIΛAMBA'NOMAI, *apprehendo, suscipio, manu porrecta erigo, adjuvo, sublevo, succurro, opitulor, curam suscipio vel gero, assumo, teneo*: it. *assero, vindico, recupero.*
b אֱוִלִים, *stulti.* Ps. CVI. 17. ἀντελάβετο αὐτῶν ἐξ ὁδοῦ ἀνομίας, *manu porrecta erexit* illos ex via iniqua. Duduxerunt vocem Hebraicam ab אול, quod in l. Arab. آل pro اول *præesse, regere, recte disponere,* etiam *validum* ac *robustum esse* notat, unde אֱיָלֻת Ps. XXI. 1. ἀντίληψις ab iis redditur. Ex sententia Dathii ad Psalt. Syr. p. 245. cum
c Syro legerunt הוֹעִילָם. Nam. יָעַל, *ascendit,* in Hiphil est *asylum præstitit,* docente Schultensio ad Proverbia Salom. p. 84. — הֵקִים Hiph. a קוּם, *surgere facio.* Ps. LXXXVIII. 42. οὐκ ἀντελάβου αὐτοῦ ἐν τῷ πολέμῳ, non *auxiliatus es* illi in bello. — הֶחֱזִיק : חָזַק Pih. et Hiph. *confirmo, firmiter teneo.* Lev. XXV. 35. ἀντιλήψῃ αὐτοῦ ὡς προσηλύτου,
d *juvabis* eum ut proselytum. 1 Reg. IX. 9. ἀντελάβοντο θεῶν ἀλλοτρίων, alios Deos *sectati sunt,* coll. 2 Par. VII. 22. 2 Par. XXVIII. 15. ἀντελάβοντο τῆς αἰχμαλωσίας, *curam suscipiebant* captivorum. 2 Par. XXIX. 34. ἀντελάβοντο αὐτῶν, *opitulabantur* illis. Ies. XLI. 9. οὗ ἀντελαβόμην, quem *forti manu eduxi,* ex usu l. Syr. Ib. LI. 18. ὁ ἀντιλαμ-
e βανόμενος τῆς χειρὸς, qui manu eam *prehendat.* Jer. XXIII. 14. Ez. XVI. 48. χεῖρα πτωχοῦ οὐκ ἀντελαμβάνοντο, nullam *curam gerebant* pauperis. — כָּפַף, *incurvo.* Mich. VI. 6. ἀντιλήψομαι Θεοῦ μου ὑψίστου, num *incurvabo me* (tanquam faciunt, qui prostratum volunt erigere) coram Deo excelso. Ita Bielius. Sed Cappello in Notis Criticis p. 92. ἀντ. usurpatum esse videtur f
pro *prensare,* quod est supplicum, et eorum, qui illius, quem prensant, gratiam conciliare sibi student: ut אכף acceperint, quasi esset a כַּף *manus.* Arab. كف, constructum cum صن, *manu excepit et prehendit* significat. — מִשְׂגָּב, *locus editus, munitio.* Psalm. XLVII. 3. ὅταν ἀντιλαμβάνηται αὐτοῖς. Scil. vox Hebraica meta- g
phorice quoque de eo usurpatur, qui aliquem tutum præstat eique auxiliatur. — נָהַל Pih. *leniter duco.* 2 Par. XXVIII. 15. ἀντελάβοντο αὐτῶν ἐν ὑποζυγίοις, *juvabant* illos jumentis, h. e. imposuerunt illos jumentis et duxerunt illis. — נָצַר, *custodio, servo.* Ps. XXXIX. 15. ἀντιλάβοιντο, *suscipiant me.* Sic enim scribenda est h. l. hæc vox, ut sit h
oratio, non autem ἀντελάβοντο, ut legitur in Vat. et Vulg. *susceperunt me.* — נָשָׂא, *attollo.* 1 Reg. IX. 11. ubi נָשָׂא notionem *donandi* habere videtur, coll. 2 Sam. XIX. 43. Ez. XX. 5. 6. ubi videndus Dathius. —סָכַךְ, *obtego.* Ps. CXXXVIII. 12. ἀντελάβου μου ἐκ γαστρὸς μητρός μου: ubi mihi sensum, et quidem recte, expressisse videntur, nec as- i
sentiri possum iis, qui eos תְּסֻבֵּנִי, a rad. סָבַב, vel תְּסֻבֵּנִי, a rad. Chald. נְסַב, *capere, suscipere, tollere,* legisse existimant. — סָמַךְ. *fulcio, sustento.* Ps. III. 5. CXVIII. 115. Ies. LXIII. 5. In omnibus his locis non tam verba sequuti sunt, quam sensum. Ies. XXVI. 3. ἀντιλαμβανόμενος ἀληθείας, veritatis *studiosus.* Sed mihi hæc verba potius ad antecedentia שֹׁמֵר אֱמֻנִים v. 2. pertinere videntur. Vide et Symm.

a Ps. XXXVI. 17. — סָעַד, idem. Ps. XVII. 38. XIX. 2. Ies. IX. 7. Vide quoque Symm. Ps. XXXVI. 18. — עָזַר, *juvo, opem fero.* Esdr. X. 15. ubi cum βοηθεῖ in codd. permutatur. 1 Par. XXII. 17. 2 Par. XXVIII. 23. Ps. CXVII. 13. ἀντελάβετό μου, *porrecta manu me erexit,* aut *tenuit, ne sc. caderem.* Inc. Ps. XLIII. 27. — עָלֶה, *folium.* Prov.
b XI. 28. ἀντιλαμβανόμενος δικαίων. Orta est hæc interpretatio, judice Jaegero, quem vide, ex מַעֲלֶה, *evehens, sustentans.* — שָׂגַב Pih. *exalto.* Ps. LXVIII. 34. ἀντιλάβοιτο. Ita enim legendum est. — שֵׁיזִב Chald. Pah. *libero.* Dan. VI. 27. ἀντιλαμβάνεται καὶ ῥύεται, *succurrit* et liberat. — תָּמַךְ, *prehendo, teneo.* Gen. XLVIII. 17. Ps. XL. 13. Ies.
c XLII. 1. Vide et Aqu. Ps. XVI. 5. Sir. II. 6. ἀντιλήψεται, *suscipiet* te. Vulg. *recuperabit te,* h. e. *in pristinum felicitatis statum te restituet.* Ibid. III. 11. ἀντιλαμβάνεσθαι et per *tolerare, sustinere,* et per *sustentare* reddi potest. 1 Macc. II. 48. ἀντελάβοντο τοῦ νόμου ἐκ χειρὸς τῶν ἐθνῶν, *vindicarunt* seu *obtinuerunt* legem *contra* Gentiles. Syrus male
d transtulit per *acceperunt.* V. Michaëlis Anim. ad h. l.

ἈΝΤΙΛΑΜΒΑΝΌΜΕΝΟΙ, *auxiliatores.* אֲגַפִּים plur. *agmina.* Ez. XII. 14. Vide Michaëlis Supplem. p. 16. Ezech. XXXVIII. 6. 9. per τοὺς περὶ, et ib. v. 26. per τοὺς μετὰ redditur. — עֶזְרָה propr. *auxilium.* Ibid.

ἈΝΤΙΛΗΨΌΜΕΝΟΣ, *opitulator,*
e *defensor.* מַפְגִּיעַ part. Hiph. *intercessor.* Ies. LIX. 16.

ἈΝΤΙΛΆΜΠΩ, *resplendeo.* 2 Macc. I. 32. ἀντιλάμψαντος φωτός. Æschyl. Agam. v. 302. Xenoph. Cyneg. V. 18.

ἈΝΤΙΛΈΓΩ, *contradico.* אָמַר, *dico.* Aqu. Psalm. CXXXVIII. 20. Vide supra s. voce ἀντιλαλέω. Symm. Job. XVI. 8. sed ibi ἀντιλέγειν sequente κατὰ potius τῷ עָנָה f
respondet, non voci אָמַר, ut placuit Bielio. — הֵרִיב Hiph. a רִיב, *litigo.* Symm. Ies. XLV. 9. LXX Hos. IV. 4. λαός μου, ὡς ἀντιλεγόμενος ἱερεύς, ac si esset כְּכֹהֵן מְרִיב. Sic quoque Syrus et Arabs; sed desidero sensum, ac suspicor, mendum satis antiquum esse in LXX, et rescribendum ἀντιλεγόμενοι ἱερεῦσι. Bielius tamen receptam lectionem g
transtulit: *populus meus, tanquam sacerdos, cui contradicitur,* provocans ad Luc. II. 34. σημεῖον ἀντιλεγόμενον, *signum, cui contradicitur.* — נָסוֹג אָחוֹר Niph. a סוּג, *retrocedo.* Ies. L. 5. οὐκ ἀπειθῶ, οὐδὲ ἀντιλέγω, non inobediens sum, neque contradico. Conf. Ies. LXV. 2. ubi עַם סוֹרֵר LXX reddunt λαὸν ἀπειθοῦντα καὶ ἀντιλέγοντα. — *עָנָה, h
respondeo. Vide supra s. v. אָמַר.

ἈΝΤΙΛΉΠΤΩΡ, *susceptor, opitulator, auxiliator, defensor.* מָגֵן, *clypeus.* Psalm. III. 3. CXVIII. 113. βοηθός μου καὶ ἀντιλήπτωρ μου εἶ. — מַחְסֶה, *refugium.* Psalm. XC. 2. — מִשְׂגָּב, *locus editus, munitio.* 2 Sam. XXII. 3. Psalm. XVII. 3. XLV. 7. 11. etc. Vide supra s. ἀντιλαμβάνομαι. — מֹשֵׁךְ חֶסֶד, part. i
protendens benignitatem. Ps. CVIII. 11. — סֶלַע, *petra.* Psalm. XLI. 12. — צוּר, *rupes.* Psalm. LXXXVIII. 26. Hesych. ἀντιλήπτωρ, ἀντιλαμβανόμενος, ὑπερασπιστής, βοηθός.

ἈΝΤΊΛΗΨΙΣ, *susceptio, assumtio, auxilium, opitulatio.* — אַיֶּלֶת pr. *cerva.* Symm. et LXX Psalm. XXI. 1 Sec. Grotium legerunt עֶזְרַת, coll. v. 20. Sed vide s. v. ἀντιλαμβάνομαι sub אֱיָלוּת. Confer

a quoque Hasæi Anal. Bibl. in Bibl. Brem. Cl. II. p. 100. seq. — זְרוֹעַ, *brachium,* et metaph. *auxilium forte.* Psalm. LXXXII. 7. — מָגֵן, *clypeus,* metaph. *is qui aliquem defendit et protegit.* Psalm. LXXXVIII. 18. — מָעוֹן, *robur, potens.* Ps. CVII. 8. — עוֹן, idem. Psalm. LXXXIII. 6. — עֶזְרָה, *auxilium.* Psalm. XXI. 20. 3 Esdr. VIII. 80. *ἀντίληψις κυ-*
b *ρίου.* 3 Esdr. VIII. 27. Respondet formulæ Hebr. יַד יְהוָה עָלַי, Esdr. VII. 28. 2 Macc. XI. 26. *πρὸς τὴν τῶν ἰδίων* (sc. *πραγμάτων*) *ἀντίληψιν, ad res domesticas curandas.* Phavor. *ἀντίληψις ἀντὶ τοῦ ἐπίληψις.* Glossar. Mediceum: *ἀντιλήψεις, προστασίαι τῶν καταπονουμένων.* Vide Lex. N. T. s. h. v.

*'ΑΝΤΙΛΙ'ΒΑΝΟΣ, *Antilibanus,*
c nomen montis, alias *Libanus.* לְבָנוֹן, *Libanon,* nomen montis notissimi, aut potius *tractus montium.* Deut. I. 7. III. 25. XI. 24. Jos. I. 4. IX. 1. Conf. etiam Judith. I. 7.

'ΑΝΤΙΛΟΓΙ'Α, *contradictio, lis, disceptatio, rebellio,* etiam *omnis generis injuria et contumelia, sive factis se exserat, sive verbis tantum.* דָּבָר, pr. *verbum.* Ex. XVIII. 16. ubi
d דָּבָר *causam, litem* notat. — מָדוֹן, in plur. מְדָנִים, *contentio.* Psalm. LXXIX. 7. Prov. XVIII. 18. — מְרִי, *rebellio.* Prov. XVII. 11. — מְרִיבָה, *contentio, lis.* Num. XX. 13. ubi æque ac v. 24. cum *λοιδορία* permutatur in codd. Deut. XXXII. 53. Psalm. LXXX. 6. Adde Symm. Ez. XLVII. 19. sec. Theodoretum in Commentario ad h. l. p. 1043.
e seq. — רִיב, idem. Symm. et LXX Psalm. XVII. 44. Inc. et LXX 2 Sam. XXII. 44. in notione *rebellionis* et *insurrectionis,* ubi cum *μάχη* et *μάχαιρα* in codd. permutatur. LXX Deut. I. 12. 2 Sam. XV. 4. Ps. XVII. 47. — עֹשֶׁק, *oppressio.* Symm. Theod. Ies. XXX. 12. — רָשָׁע, *improbus.* Symm. Job. XX. 29. Legit sine dubio רֶשַׁע, ac *ἀντιλογίαν* accepit in notione *impietatis,* f
quæ e stilo SS. est insurrectio ac rebellio contra Deum. Cæterum verba *ἀπὸ τοῦ Θεοῦ* ibidem non sunt construenda cum *ἀντιλογίας,* sed pendent a voce חֵלֶק. — שׁוֹט, *flagellum, scutica.* Inc. Job. V. 21. *ἀπὸ ἀντιλογίας γλώσσης:* ubi *ἀντιλογία* sine dubio formulæ Hebr. *flagellum linguæ* respondet, ita ut *γλώσσης* e LXX huc migraverit. Vide infra s. g
v. *γλῶσσα.*

*'ΑΝΤΙ'ΛΥΤΡΟΝ, *pretium redemtionis.* יֵקַר פִּדְיוֹן, *pretiosa erit redemtio.* Inc. fortasse Symm. Psalm. XLVIII. 9. secutus lectionem וְיֵקַר, quæ etiam a LXX verbis: *τὴν τιμὴν τῆς λυτρώσεως,* expressa reperitur. Hesych. *ἀντίλυτρον, ἀντίδοτον.*

'ΑΝΤΙΜΑΡΤΥΡΕ'Ω, *testor contra aliquem.* 2 Macc. VII. 6. *διὰ τῆς* h
κατὰ πρόσωπον ἀντιμαρτυρούσης ᾠδῆς, per in facie protestans canticum. 'ΑΝΤΙΜΑΡΤΥ'ΡΟΜΑΙ legitur apud Lucian. Symp. 47.

'ΑΝΤΙΜΑ'ΧΟΜΑΙ, *repugno.* צַר, *hostis.* Theod. Ies. LIX. 19. *ἀντιμαχόμενος.*

'ΑΝΤΙ'ΟΝ adject. neutr. *adversum, contrarium.* בְּלִיַּעַל, *Belial, nequam.* Nah. I. 11. *βουλευόμενος ἀντία,* consiliarius *pessimus,* q. d. *consulens con-* i
traria Deo.

'ΑΝΤΙ'ΟΝ nomen subst. *liciatorium, jugum textorium.* מָנוֹר, idem. 2 Sam. XXI. 19. *ὡς ἀντίον ὑφαινόντων,* tanquam *jugum* textorum. 1 Par. XI. 23. XX. 5. Aqu. Theod. 1 Sam. XVII. 7. Gloss. MS. in Lib. 3. Regum: *ὡς ἀντίον ὑφαινόντων. ἀντίον λέγεται, ἔνθα τὸ κανόνιον τὸ μέσον τοῦ ἱστοῦ βάλλομεν, ὅπερ καὶ μεσάγκωνον λέγεται.* Idem ex parte legitur in Gloss. Cod. Fabric. in Lib. 3 Reg.

a 'ANTΙ'ΠΑΛΟΣ, proprie *adversarius in lucta, colluctator*, deinde omnino *hostis, adversarius*. 2 Macc. XIV. 17. 3 Macc. I. 5. Hesych. ἀντίπαλον, ἐναντίον, ἐχθρόν. Confer D'Orville ad Charit. Aphrod. VI. c. 4. p. 574. et Jungerm. ad Polluc. Onom. I. 150.

'ANTIΠΑΡΑΒΑ'ΛΛΟΜΑΙ, *me objicio*. Sir. XXIII. 13. ἔστι λέξις ἀντι- b παραβεβλημένη (sic enim cum Grotio legendum putat Bielius pro ἀντιπεριβεβλημένη) θανάτῳ, est elocutio morti *se objiciens*, vel: *in* mortis periculum *incurrens*. Confirmat quidem hanc interpretationem Bielii Syrus ac Vulgatus, qui *contraria* habet, sed, ut recte monuit Bretschneiderus ad h. l., ἀντιπαραβάλλειν notat *conferre inter se, comparare*, ut adeo c altera lectio longe sit præferenda.

'ANTIΠΑΡΑ'ΓΩ, *ex adverso procedo*. 1 Macc. XIII. 20. ἀντιπαρῆγεν αὐτῷ, *contra veniebat* ei. Sermo ibi est de exercitu, qui obvius contra hostem ducitur. Frequenter hæc vox in eadem significatione apud Polybium ex Xenoph. occurrit, v. c. Cyrop. I. 6. 19.

'ANTIΠΑΡΑΓΩΓΗ', *instructio exer-* d *citus hostibus adversa, hostilis incursio*, ab ἀντιπαράγω, *exercitum contra hostem duco*. Deinde *prœlium ipsum*, et *certamen* in universum. Addit. Esther. XIII. 5. ubi Judæi appellantur ἔθνος ἐν ἀντιπαραγωγῇ παντὶ διαπαντὸς ἀνθρώπῳ κείμενον. Vulg. *gens rebellis adversus omne hominum genus*.

*'ANTIΠΑΡΑΤΑ'ΣΣΩ, *contra col-* e *loco in acie, aciem contra instruo*, deinde omnino *resisto, renitor*. 3 Esdr. II. 26. εὑρέθη, ὅτι ἡ πόλις ἐκείνη ἐστὶν ἐξ αἰῶνος βασιλεῦσιν ἀντιπαρατάσσουσα, inventum est (scilicet in commentariis publicis), cives Hierosolymitanos jam ab antiquissima memoria regibus *restitisse*, quo ipso vocabulo Vulgatus h. l. utitur. In textu Chald. Esdr. IV. 19. legitur הִתְנַשֵּׂא seq. עַל, h. e. *rebellare*, q. d. *elevare se contra aliquem*, pro quo f LXX ἐπαίρεται ἐπί posuerunt. Subst. ἀντιπαράταξις legitur apud Joseph. A. J. XVIII. 8. 4. et Dion. Halic. p. 1090. ult. Reisk.

'ANTIΠΑΡΕ'ΡΧΟΜΑΙ, *ex adverso prætereo, advenio*. Sap. XVI. 10. τὸ ἔλεος γάρ σου ἀντιπαρῆλθεν καὶ ἰάσατο αὐτούς. Vulg. *misericordia tua adveniens sanabat illos*. Nonnulli tamen urgentes compositionem ver- g tunt: ex adverso advenit, h. e. opposuit se plagis lethiferis a serpentibus inflictis. Conf. Lex. N. T. s. h. v.

'ANTIΠΕ'ΡΑΝ, *ex opposito*. אֶל־עֵבֶר, *ad transitum*. Aqu. Deut. XXX. 13. *מֵעֵבֶר, *a transitu*. Aqu. (sec. Euseb. Onom. s. v. Μισβρά) 1 Reg. IV. 12.

'ANTIΠΕΡΙΒΑ'ΛΛΩ, *ex adverso* h *cingo, circumvestio, circumdo*. Sirac. XXIII. 13. λέξις ἀντιπεριβεβλημένη θανάτῳ, loquela *circumsepta undique* morte, h. e. in mortis periculum certissime conjiciens, seu: quam mors necessario sequitur. Vide supra s. v. ἀντιπαραβάλλομαι. Cæterum vox ἀντιπεριβάλλω occurrit quoque apud Achillem Tat. V. 8. p. 426. ed. Boden. i

'ANTIΠΙ'ΠΤΩ, *contra cado, ex adverso attingo* vel *retineo*, vel *concurro, adversor, obnitor, obloquor, discepto, litigo*. הִקְבִּיל Hiph. *recipio, contineo*. Exod. XXVI. 5. et XXXVI. 10. ubi ἀγκύλαι *ansulæ* dicuntur ἀντιπρόσωποι ἀντιπίπτουσαι εἰς ἀλλήλας, *ex adverso semet invicem retinentes*, seu: *sibi invicem respondentes*. Si vero huic voci Hebraicæ respondet, de k quo tamen dubito, cum mihi referenda videatur ἀντιπίπτουσαι ad seq. הַלֻּלָאֹת, aut duæ versiones hic coaluerunt, aut ἀντιπρόσωποι explicationis causa additum est. — *הֵשִׁיב Hiph. a שׁוּב, *redire facio*. Job. XXIII. 13. sec. Compl. ἀντιπίπτων, quod est ex alia versione petitum. — מְשֻׁלָּב part. Pyh. *scalari forma*

a *dispositus.* Exod. XXVI. 17. et XXXVI. 19. δύο ἀγκωνίσκοι ἀντιπίπτοντες ἕτερος τῷ ἑτέρῳ, duo cardines, qui unum asserem cum altero ex adverso jungant. — מְרִיבָה, *contentio, lis.* Num. XXVII. 14. ἐν τῷ ἀντιπίπτειν τὴν συναγωγὴν, *altercante* universo cœtu: ubi cum ἀντιπνεῖν in codd. permutatur. Conf. Lex. N. T. s. h. v.

b 'ΑΝΤΙΠΝΕ'Ω, *ex adverso spiro, contrarium flatum emitto, adversus sum.* סִמֵּר Pih. *horripilare facio, horrifico.* Aquila sec. Montf. aut potius Inc. sec. Colbert. Job. IV. 15. ἀντιπνέει μοι ὁ φόβος. Sumi quidem potest, interpretem illum significationem nobis ignotam expressisse, mallem tamen statuere, hæc verba non suo loco posita, ac potius ad
c verba initialia v. 14. פַּחַד קְרָאַנִי, *pavor occurrit mihi,* referenda esse. Male me quoque habet vox ἀντιπνέω, quia non commode de horrore dici posse mihi videtur, eum ex opposito spirare alicui. Quid si legeretur ἀντιπίπτει? Sed nec hanc conjecturam aliis obtruderem. Cæterum legitur vox ἀντιπνέω apud Diod. Sic. I. p. 24. 29. et Hippocr.
d de Humor. p. 51. 18.

'ΑΝΤΙΠΟΙΕ'Ω, *contra* vel *vicissim facio,* it. *recupero.*

'ΑΝΤΙΠΟΙΕ'ΟΜΑΙ, *contra* vel *vicissim fio,* et in medio, *vendico, attribuo mihi,* it. *recupero.* גָּאַל, *vindico.* Symm. Job. III. 5. ἀντιποιήσαιτο. — דָּרַשׁ, *requiro.* Symm. Job. III. 4. μὴ ἀντιποιήσαιτο αὐτῆς, ne sibi *vindicet* illam. — הִסְתּוֹלֵל Hithp.
e *attollo, elevo me.* Aqu. et LXX sec. Oxon. Ex. IX. 17. unde apparere mihi videtur, ἀντιποιεῖσθαι notare *arrogantem, insolentem esse,* quasi: *vindicare sibi imperium in aliquem.* — *הִתְעָרֵה, *in altum surgo, promineo.* Ed. VIta Psalm. XXXVI. 35. ἀντιποιούμενον ἐν σκληρότητι, *vendicantem* in duritie. N. L. — מָחָה, *cohibeo.* Al. Dan. IV. 32. — עָשָׂה, *facio.* Lev. XXIV. 19. ὡς ἐποίησεν f
αὐτῷ, ὡσαύτως ἀντιποιηθήσεται αὐτῷ, ut fecit illi, sic *vicissim illi fiet.* 1 Macc. XV. 4. ἀντιποιήσασθαι τῆς βασιλείας, *recuperare regnum.*

'ΑΝΤΙΠΟΛΕΜΕ'Ω, *pugno contra aliquem, repugno.* In part. plur. ἀντιπολεμοῦντες, *contra aliquem pugnantes.* אַנְשֵׁי מִלְחָמָה, *viri belli.* Ies. XLI. 12. οἱ ἀντιπολεμοῦντές σε Thucyd. III. 39. g

*'ΑΝΤΙΠΟΛΙΤΕΥ'ΟΜΑΙ, *contrariæ partis sum in republica, adversor alicui in administranda republica.* 4 Macc. IV. 1. ubi cum πρὸς construitur. Conf. Schweighæuseri Lex. Polyb. s. h. v.

'ΑΝΤΙΠΡΑ'ΤΤΩ, *resisto.* 3 Esdr. II. 26. πόλις ἐκείνη βασιλεῦσιν ἀντιπράσσουσα, sec. Ald. Conf. supra s. v. ἀντιπαρατάσσω. 2 Macc. XIV. 29. ἐπεὶ h
δὲ τῷ βασιλεῖ ἀντιπράττειν οὐκ ἦν, quoniam autem *aperte resistere* regi minus commodum videbatur.

'ΑΝΤΙΠΡΟ'ΣΩΠΟΣ, *qui adversam frontem habet, adversus.* 'ΑΝΤΙΠΡΟ'ΣΩΠΟΙ, *adversis frontibus sese aspicientes.* לֻלָאֹת plur. ex לוּל, *ligulæ, loramenta,* aut ex aliorum sententia הִקְבִּיל Hiph. *recipio, contineo.* Ex. XXVI. 5. et XXXVI. i
10. ubi Schol. διαδεχόμεναι. Vide supra ad ἀντιπίπτω monita. — לִקְרַאת, *in occursum, obviam.* Gen. XV. 10. ἔθηκεν αὐτὰ ἀντιπρόσωπα ἀλλήλοις, posuit illa *sibimet invicem adversa.* — פָּנִים, *facies, frons.* Inc. ac LXX 2 Sam. X. 9. εἶδεν Ἰωάβ, ὅτι ἐγενήθη πρὸς αὐτὸν ἀντιπρόσωπον τοῦ πολέμου, videbat Joabus, quod *pars adversa* belli contra se fieret, i. e. quod contra se acies procederet. 1 Par. XIX. k
10. ὅτι γεγόνασιν ἀντιπρόσωποι τοῦ πολέμου, quod *adversa fronte accederent,* ad pugnandum contra ipsum. — עַל פְּנֵי, *coram facie, a fronte.* Ex. XLII. 8. αὗται εἰσὶν αἱ ἀντιπρόσωποι

a ταύταις, haec sunt illis *opposita.* Schol. Thucyd. I. 53.

*ἈΝΤΙΠΡΟΣΩ΄ΠΩΣ, *ex adverso, ita ut facies oppositam habeat faciem alterius.* Hoc adverbium, quo lexica carent, ut recte monuit Kreyssigius Symb. P. III. p. 12. seq. occurrit Exod. XXVI. 5. apud Samarit. qui verba Hebr. מַקְבִּילֹת הַלֻּלָאֹת אֶל־אֲחֹתָהּ, *ita ut illæ*
b *ligulæ sibi invicem respondeant,* latius expressit hunc in modum: *διαδεχόμεναι συμβολαὶ μία πρὸς μίαν, ἀντιπροσώπως, κατὰ τὸ προσέχειν ἀλλήλαις.* Confer Schol. Aristoph. Thesmoph. v. 909. et Schol. Tzetz. ad Posth. 168.

ἈΝΤΙΠΤΩΜΑ, *casus adversus, ruina.* Sirac. XXXI. 34. ubi *ἀντίπτωμα* eodem jure de *contentione* ac
c de *ruina* explicari potest, ut recte observavit ad h. l. Corn. a Lapide. Ibid. XXXII. 21. *ἐν ὁδῷ ἀντιπτώματος μὴ πορεύου,* viam *impeditam,* h. e. *asperam, ubi facilis est lapsus, aut offensio,* ne ingrediaris.

*ἈΝΤΙΡΗΤΟΡΕΥ΄Ω, *contra concionor.* 4 Macc. VI. 1. Similis vox est *ἀντισοφιστεύειν* in Eudociæ Violario p. 166. 6.

d ἈΝΤΙ΄Ῥ῾ΡΗΣΙΣ, *contradictio.* פִּתְגָם, propr. *decretum, sententia,* speciatim, *contra aliquem proposita ac pronuntiata.* Cohel. VIII. 11. *οὐκ ἔστι γινομένη ἀντίῤῥησις,* ubi *ἀντίῤῥησις interdictum* notat, seu *interlocutionem.* Symm. habet *ἀπόφασις.* Potest tamen etiam verti: *quia non celeriter decretum* s. *sententia pronunciatur contra illos, qui malum faciunt.* —
e תְּשׁוּבָה, (Bielius perperam שׁוּב posuit.) *responsio,* speciatim, *contradictoria,* a שׁוּב *revertor.* Symm. Job. XXI. 34. coll. XXXIV. 36.

ἈΝΤΙΣΤΑΘΜΙ΄ΖΟΜΑΙ, *rependor,* etiam *comparor.* סָלָה Pyh. *æstimor,* a סָלָה. Inc. Job. XXVIII. 19. *ἀντισταθμισθήσεται, comparabitur,* aut: *compensari potest.*

ἈΝΤΙΣΤΗ΄ΡΙΓΜΑ, *firmamentum, fulcimentum.* מִשְׁעָן, *scipio, cui quis* f *innititur.* 2 Sam. XXII. 19. ubi sensu metaphorico æque ac Psalm. XVII. 21. adhibetur, et cum *ἐπιστήριγμα* in codd. permutatur. — סֹמֵךְ part. *fulciens.* Ez. XXX. 6. *πεσοῦνται τὰ ἀντιστηρίγματα Αἰγύπτου,* cadent Ægypti *socii,* seu: *cum Ægyptiis fœdere juncti.* Sir. XXXIV. 16. *τίς ἀντιστήριγμα αὐτοῦ;* quisnam ejus *adversus calamitates fulcimentum?* g Hippocr. de Articulis p. 785. H. et 793. A.

ἈΝΤΙΣΤΗΡΙ΄ΖΩ, *contra firmo, fulcio, sustento,* et ἈΝΤΙΣΤΗΡΙ΄ΖΟΜΑΙ in Med., *innitor,* ac metaphorice *spem et fiduciam pono, confido.* נִשְׁעַן Niph. *innitor,* metaphor. *spero, confido.* Ies. L. 10. *ἀντιστηρίσασθε ἐπὶ τῷ θεῷ.* — סָמַךְ, *fulcio, sustento.* Psalm. XXXVI. 25. *κύριος ἀντιστηρίζει χεῖρα αὐτοῦ,* Deus eum h manu sua sustentat. Suid. *ἀντιστηρίζει, ἀντιλαμβάνεται.* Ies. XLVIII. 2. *ἀντιστηριζόμενοι ἐπὶ τῷ θεῷ.* Hippocr. de Morbis I. p. 458. 44. IV. p. 515. 23.

ἈΝΤΙΣΤΡΕ΄ΦΩ, *in contrarium verto, obverto.* שְׁכוֹל, *carentia liberorum, orbitas.* Symm. Ps. XXXIV. 12. *ἀντεστραμμένα:* ubi Agellius legit i *συνεστραμμένα,* Montf. autem ex Eusebio edi jussit *ἀνεστραμμένα,* quæ posterior lectio mihi præferenda videtur. Adde Xenoph. Hier. IV. 5.

ἈΝΤΙΣΧΥ΄Ω, *viribus obnitor, contra nitor,* etiam *prævaleo.* עָזַז, *roboror.* Al. Dan. XI. 12. *ἀντισχύσει.* Sap. VII. 30. *σοφίας δὲ οὐκ ἀντισχύει κακία,* sapientiæ non prævalet ma- k litia. Vide Bretschneideri Spicileg. p. 38. seq.

ἈΝΤΙΤΑ΄ΣΣΟΜΑΙ, *in acie contra hostem sto, oppono me, repugno, resisto:* it. *oppono me pro aliquo, tueor aliquem.* הֵלִיץ Hiph. a לוּץ, *illudo.* Prov. III. 34. *κύριος ὑπερηφάνοις ἀν-*

a ντιτάσσεται. Bene quoad sensum, q. d. resistendo deridet eos. — הֵשִׁית נָשִׂיא Hiph. a שׁוּת, *pono principes.* 1 Reg. XI. 34. Videntur legisse הַשִׂיא נָשֹׂא, sed sensu alieno. — נָשֹׂא נָשָׂא, *deportando deporto.* Hos. I. 6. ἀντιτασσόμενος ἀντιτάξομαι αὐτοῖς, *opponendo opponam me illis,* s. aciem instruam adversus illos, h. e. perdam. Ego suspicor, eos le-
b gisse נָשִׂיא אָשִׁית, quæ verba eodem modo interpretati sunt 1 Reg. XI. 34. — *שָׁוָה, *æqualis sum, æquor, æquiparor.* Prov. III. 15. οὐκ ἀντιτάξεται αὐτῇ οὐδὲν πονηρὸν, ubi partim pro πονηρὸν Grabius recte restituit ποθητὸν, partim ἀντιτάξεται est i. q. ἀντάξιον ἔσται, ut ἀντιτάσσεσθαι h. l. de eo dicatur, *quod in comparatione, ut paris virtutis, dignitatis et pretii,*
c *contenditur cum alio.* Vide ad h. l. Jaegerum. Eodem modo in lingua vernacula entgegensetzen aut entgegenstellen, *to oppose to,* quandoque usurpatur. Hesych. ἀντιτάσσεται, ἀντίκειται. Lex. Cyrilli MS. Brem. Ἀντιτάξασθαι, πολεμῆσαι.

ἈΝΤΙΤΊΘΗΜΙ, *loco alicujus pono, repono.* — הֵבִיא Hiph. a בּוֹא, *venire facio.* Lev. XIV. 42. ἀντιθή-
d σουσιν ἀντὶ τῶν λίθων, *loco* lapidum *ponent.* In *opponendi* notione legitur 4 Macc. III. 16. Conf. Sturzii Lex. Xenophont. s. h. v.

*ἈΝΤΊΤΥΠΟΣ, *durus, qui tactui non cedit et alterius ictum repellit, renitens.* Esth. III. 13. λαὸν τοῖς νόμοις ἀντίτυπον πρὸς πᾶν ἔθνος, sec. cod. Alex. ubi Vatic. habet ἀντίθετον, et *Vetus altera* ἀντιδικοῦν. Conf. supra
e s. v. ἀντιδικέω et ἀντίθετος. V. Suid. in ἀντιτυπῆσαι. Etym. M. ἀντίτυπα, ἀντιπίπτοντα. Hesych. Ἀντίτυπος, (ita enim scribendum est loco impressi Ἄντυπος) ἴσος, ὅμοιος, ἢ ἐναντίος.

ἈΝΤΙΦΘΈΓΓΟΜΑΙ, *contradico, obloquor.* עָנָה *respondeo.* Symm. Job. XXXIX. 32. ubi עָנָה cum רָבַב, *contendere,* permutatur. Soph. Philoctet. 191. Euripid. Hippolyt. 1251. Lucian. de Domo pag. 906. D.

*ἈΝΤΙΦΙΛΟΣΟΦΈΩ, *contraria statuo* aut *doceo.* 4 Macc. VIII. 14.

ἈΝΤΙΦΩΝΈΩ, *respondeo.* 1 Macc. XII. 18. ubi ἀντιφωνεῖν est *respondere per literas, rescribere, literis renunciare.* Vide s. προσφωνέω.

*ἈΝΤΊΨΥΧΟΣ, *vicem animæ præstans, qui pro altero se devovet.* 4 Macc. VI. 19. Neutrum ἀντίψυχον pro *victima piaculari* legitur ibid. XVII. 22.

ἈΝΤΛΈΩ, *haurio, tolero, exantlo,* q. d. *exhaurio laborem.* דָּלֹה דָלָה, *hauriendo haurio.* Exod. II. 19. ἤντλησεν ἡμῖν. — נָשָׂא, *fero, porto.* Prov. IX. 12. μόνος ἀντλήσεις τὰ κακὰ, solus pœnas *lues.* Ita enim si vertuntur hæc verba, (ut ex usu loquendi Græcorum verti possunt, cum ἀντλεῖν et ἐξαντλεῖν sæpe de *molestiis vitæ* usurpentur. Vide Gataker. ad Antonin. IV. 50. p. 180.) non opus erit cum Grabio (Prolegg. in LXX Intt. T. IV. c. 4. §. 3.) divisim legere ἂν (aut, quod Jaegero placuit, αὖ, *contra*) τλήσεις, aut, quod alii prætulerunt, μόνος ἀνατλήσεις. Vide quoque quæ de h. l. scripsit Schulzius in Diss. " qua mutationes in textu Cod. Alex. a Grabio ex conjectura factæ ad examen revocantur," p. 54. — שָׁאַב, *haurio.* Gen. XXIV. 13. 20. Ies. XII. 3.

ἈΝΤΟΦΘΑΛΜΈΩ, *adversis oculis intueor, obluctor, obnitor.* *רָאָה, *video, aspicio.* Inc. Hab. III. 10. ubi notat *truci vultu adspicere.* Sap. XII. 14. ἢ τύραννος ἀντοφθαλμῆσαι δυνήσεταί σοι, neque princeps tibi potest *obniti.* Sirac. XIX. 5. ὁ ἀντοφθαλμῶν ἡδοναῖς, qui pravis cupiditatibus *resistit.*

*ἌΝΤΡΟΝ, *antrum, spelunca.* אַרְמוֹן, *palatium.* 1 Reg. XVI. 18.

a εἰς ἄντρον τοῦ οἴκου τοῦ βασιλέως. Scilicet ἄντρον h. l. notat in universum *locum absconditum, ubi aliquis bene latere potest,* adeoque bene respondet Hebr. אַרְמוֹן, quod h. l. pariter ac 2 Reg. XV. 20. *partem palatii interiorem, ad quam aditus non patet, gynæconitida* significat. — צְרִיחַ, *arx, propugnaculum.* Inc. Jud. IX. 49. Hic quoque ἄντρον latius patet b et *quemlibet locum bene munitum* notat, *qui tutum aliquem præstare potest.* Inc. ὀχύρωμα. Vulg. *præsidium.* Hesych. Ἄντρον, σπήλαιον, ἢ ὑπόγαιος τόπος, ἢ σκοτεινὸν σπήλαιον.

'ΑΝΤΡΩ'ΔΗΣ, *in antro factus, antri speciem habens, cavernosus.* 2 Macc. II. 5. οἶκος ἀντρώδης, locus abditus, instar antri aptus ad abscondendam arcam. Hesych. ἀντρώδη, c σπηλαιώδη.

'ΑΝΥΔΡΟΣ, *aqua carens, siccus,* q. d. *inaquosus.* — בְּלִי מָיִם, *sine aqua.* Psalm. LXII. 3. γῆ ἀνύδρῳ. — יַבָּשָׁה fœm. *arida.* Ies. XLIV. 3. ἐν ἀνύδρῳ, sc. γῇ. — יְשִׁימוֹן, *solitudo, desertum.* Deut. XXXII. 10. Psalm. LXXVII. 45. Jer. XLIII. 19. 20. — עָיֵף, *lassus,* it. *sitibundus.* Inc. Psalm. LXII. 2. LXX Psalm. d CXLII. 6. — צִיָּה, *siccitas, siccus locus.* Job. XXX. 3. Ps. LXXVII. 20. Jerem. II. 6. et alibi passim. — שָׁרָב, *aridus locus.* Ies. XXXV. 7.

'ΑΝΥΔΡΟΣ ΓΗ', *terra carens aqua, siticulosa, in qua ex aquarum inopia fruges non proveniunt.* מִדְבָּר, *desertum.* Ies. XLI. 19. θήσω εἰς τὴν ἄνυδρον γῆν κέδρον, efficiam, ut in loco e siticuloso succrescant cedri.

'ΑΝΥ'ΠΑΡΚΤΟΣ, *qui non existit, qui nuspiam est.* — אֱלִילִים plur. *idola,* quæ quoniam sunt res nihili et vana, (hanc enim significationem habet Chald. אֱלִיל) recte a Symm. Psalm. XCV. 5. ἀνύπαρκτοι, *non existentes,* dicuntur. Cf. Th. Gale ad Jamblich. p. 187. Phav. ἀνύπαρκτον, τὸ μὴ ὑπάρχον. Præterea autem legitur hæc vox apud Symm. Job. f XXIV. 16. ubi autem non, ut voluit Kreyssigius (Symb. P. III. p. 13.), Hebr. יַכִּיר *cognoscit* respondet, quod per φωραθείς expressit Symmachus, sed Hebr. בַּלָּהוֹת *terrores,* nec, quod aliquando mihi in mentem venit, legit בְּלִימָה aut בְּלִי מָה, aut בְּלִי הוּא, sed ἀνύπαρκτος respondet formulæ בַּלָּהוֹת צַלְמָוֶת, h. e. *terrores tenebrarum* g *mortis.* Quem enim terrent, seu vinctum tenent, tenebræ mortis, is est ἀνύπαρκτος. Quæ sententia mea si admittitur, verba sequentia apud Symm. βιασθεὶς θανάτῳ sunt vel alius interpretis, vel ex altera Symm. editione desumta. Vide infra s. v. ἀνυπαρξία.

'ΑΝΥΠΑΡΞΙ'Α, q. d. *non existentia, existentiæ finis, interitus, inopia.* h בְּלִי (male Bielius in Thes. ad בַּלָּהָה *terror* retulit) *defectus, consumtio.* Theod. Job. XVIII. 15. ubi מִבְּלִי לוֹ per ἀνυπαρξία, vel potius, ut ego reponendum arbitror, ἀνυπαρξίᾳ reddidit. Vide ad h. l. Montf. qui conjicit, ἀνυπαρξία translatum huc fuisse ex versione Aquilæ præcedentis versus. — בַּלָּהוֹת, *terrores,* spec. mortis. Aqu. Job. XVIII. 14. Aqu. i Symm. Job. XXVII. 20. ubi Vulg. *inopia.* Adde Ies. LXV. 23. ubi videndus L. Bos. et Montf. qui Hieronymi verba huc pertinentia attulit. Vide supra s. v. ἀνύπαρκτος, ac Suiceri Thes. Eccles. s. h. v.

'ΑΝΥΠΕ'ΡΒΛΗΤΟΣ, *qui superari non potest, quem nemo antecellit, præstantissimus, excellentissimus.* Judith. XVI. 11. ubi Deus ita dicitur. k Phav. ἀνυπέρβλητος, προέχων.

'ΑΝΥΠΕΡΘΕΣΙ'Α, *nulla dilatio, celeritas,* speciatim: *ira, quæ differri s. contineri nequit, sed se effundit vindicando et ulciscendo alios,* h. e. *gra-*

a vis, vehemens, rapida. עֶבְרָה, *ira, excandescentia*. Aqu. (respiciens originem vocis ab עָבַר *transiit*) Ps. VII. 7. Hos. V. 10. Amos I. 11. Cæterum in loco Psalmi sine dubio scribendum est ἐν ἀνυπερθεσίαις loco ἐν ἀνυπερθεσίᾳ, quia in textu Hebr. est בְּעֶבְרוֹת. Fortasse tamen Aquila scripserat ἐν ὑπερθεσίαις, h. e. *in transgressionibus*, nam ὑπέρθεσις est ὑπέρ-
b βασις, interprete Hesychio, et עָבַר quandoque notat *transgressus est*. Cf. Drusium ad Fragm. Vett. Intt. Ps. l. c.

'ἈΝΥΠΕΡΘΕΤΕ'Ω, *non differo, accelero*, speciatim *iram non differo, excandesco*. הִתְעַבֵּר, idem. Aqu. Ps. LXXVII. 21. 59. ἀνυπερθέτησεν, *excandescebat*.

'ἈΝΥΠΕΡΘΕ'ΤΩΣ, *sine mora, sine*
c *dilatione*. 3 Macc. V. 20. et 42. Lex. Vet. Ἀνυπερθέτως, *immoranter, incunctanter, procul dubio*. Phalarid. Epist. 39. p. 27. 7. ed. Oxon. Vide et Suidam s. v. ἀμελλητί.

'ἈΝΥΠΟ'ΔΕΤΟΣ, *discalceatus, nudis pedibus*. יָחֵף id. 2 Sam. XV. 30. Ies. XX. 2. 3. 4. — שׁוֹלָל, *spoliatus*. Mich. I. 8. ἀνυπόδετος καὶ γυμνή, specie scil. pro genere posita.
d Vocem ἀνυπόδετος rejiciunt Thomas Magister et Phrynichus, et rectius dici ἀνυπόδητος adserunt. Sed apud scriptores probatissimos, v. c. Xenophontem et Ælianum, occurrit etiam ἀνυπόδετος. Vide Perizonium ad Ælian. V. H. VII. 13. ac Suiceri Thes. Eccles. s. h. v.

'ἈΝΥΠΟ'ΚΡΙΤΟΣ, *minime fucatus, ab omni simulatione alienus*, it.
e *personas non respiciens*. Sap. V. 19. κρίσις ἀνυπόκριτος, judicium ab omni personarum respectu alienum. Vulg. *judicium certum*, h. e. rectum. Ib. XVIII. 16. τὴν ἀνυπόκριτον ἐπιταγήν, imperium non simulatum et fictum, sed verum, certum et efficax. Hesych. Ἀνυπόκριτος, ἄδολος, ἀπροσωπόληπτος.

*ἈΝΥΠΟΜΟ'ΝΗΤΟΣ, *qui sustineri nequit, intolerabilis*. Ex. XVIII. f
18. φθορᾷ καταφθαρήσῃ ἀνυπομονήτῳ. Ita legitur in Vat. Sed pro ἀνυπομονήτῳ, quod in Ald. deest, ac nihil habet in textu Hebr. cui respondeat, in cod. Alex. ἀνυπονοήτῳ legitur. Utraque lectio a serie orationis est minime aliena. V. Dionys. Halic. I. p. 366. 16. Conf. quoque Ind. Græc. Diodori Sic. ed. Bip.

'ἈΝΥΠΟΝΟ'ΗΤΟΣ, *qui est extra* g
suspicionem, vel *de quo nulla est suspicio*, vel *expectatio*. Ex. XVIII. 18. sec. cod. Alex. φθορᾷ καταφθαρήσῃ ἀνυπονοήτῳ, ubi nihil legitur in cod. Hebr. Sir. XI. 5. ὁ δὲ ἀνυπονόητος ἐφόρεσεν διάδημα, *is, de quo minime suspicio erat*, seu *de quo non cogitabatur*, gestavit diadema. Conf. Lex. Polyb. s. h. v.

'ἈΝΥΠΟ'ΣΤΑΤΟΣ, *intolerabilis*, h
cujus impetus sustineri nequit, insuperabilis. בְּלִיַּעַל, *nequam*. Symm. Prov. XVI. 27. ἀνυπόστατος. ubi tamen Bielio legendum videtur ἀνυπότακτος, qua voce et Symmachus Hebr. בְּלִיַּעַל interpretatur 1 Sam. II. 11. Sed recepta lectio quoque defendi potest, modo cum Montfauconio vertatur *intolerabilis*. — זֵדוֹנִים plur. *superbi*. Ps. CXXIII. i
4. τὸ ὕδωρ ἀνυπόστατον, h. e. vel: aqua, cui non est ὑπόστασις, h. e. ubi figere pedem et insistere nemo potest, ergo aqua profunda, vel: quæ tanto cum impetu ruit, ut illi obsisti non possit. Sic Juliano Orat. I. p. 34. χειμάῤῥους ἀνυπόστατος est torrens, cujus impetus sustineri nequit. — לַיִשׁ, *leo fortissimus*. Symm. Job. IV. 11. ἀνυπόστατος λέων, quod non k
est *leo insuperabilis*, ut Bielius transtulit, sed *leo substantia egens*. Nam secundum Buxtorfium ad Dan. VI. 8. לַיִשׁ notat *leonem, qui tandem præ inopia prædæ, quam viribus destitutus consequi non valet, perit*. Job. IV. 11. Symm. Ps. LXXXV. 13. — עָרִיצִים, *prævalidi*. Symm.

a Job. XXVII. 13. 2 Macc. I. 13. ἡ περὶ αὐτὸν ἀνυπόστατος δοκοῦσα εἶναι δύναμις, exercitus ejus, qui *insuperabilis* esse videbatur. Sic Julianus Orat. II. p. 60. ἄμαχον καὶ ἀνυπόστατον στράτευμα dixit. Vide Ez. Spanhem. ad Julian. p. 223. Conf. Pollucem Lib. I. sect. 157. ubi ἄμαχοι, δύσμαχοι, ἀπροσμάχητοι, δυσαντίβλεπτοι, ἀνίκητοι conjunguntur. 2
b Macc. VIII. 5. Orat. Manass. v. 5. ἀνυπόστατος ἡ ὀργή, ira *intolerabilis*. Suidas: Ἀνυπόστατον, ἀντὶ τοῦ ἀφόρητον.

ἈΝΥΠΟ'ΤΑΚΤΟΣ, *indomitus, refractarius*. בְּלִיַּעַל, *nequam*. Symm. 1 Sam. II. 12. Cf. s. v. ἀνυπόστατος ex Prov. XVI. 27.

ἈΝΥΨΟ'Ω, *sublevo, erigo, exalto*. אַחִים Chald. Aph. *resarcio, re-*
c *stauro*. Esdr. IV. 12. θεμελίους αὐτῆς ἀνύψωσαν, ubi libere verterunt. — הָרִים ,רוֹמֵם Pih. et Hiph. a רוּם, *exalto*. 1 Sam. II. 7. ταπεινοῖ καὶ ἀνυψοῖ, humiliat et *exaltat*, h. e. *ad dignitatem et honores evehit*, seu *felices reddit*. Ps. CXII. 6. Sir. IV. 12. ἡ σοφία υἱοὺς ἑαυτῇ ἀνύψωσεν, sapientia filios suos *extollit*, h. e. ex rudibus facit doctos, ex insipienti-
d bus sapientes, ex terrenis cœlestes. Vulg. *vitam inspirat*. Legit aut ἐνέψυχωσε aut ἐνεφυσίωσε, *insufflando vitam inspirat*, ut quoque habuit Clem. Alex. Strom. Lib. VI. Confer etiam L. Bos. ad h. l. Sir. XX. 28. ἀνυψώσει θημωνίαν αὐτοῦ, *altum* acervum frugum *attollit*, h. e. magnam colligit messem. Ib. XXVIII. 11. κατὰ τὸν πλοῦτον ἀνυψώσει ὀργὴν αὐτοῦ,
e quo magis divitiis abundabit, eo magis irascetur. Ib. XXXIII. 9. ἀπ' αὐτῶν ἀνύψωσε καὶ ἡγίασε, eorum nonnullos posuit in numerum festorum dierum: ubi ἀνυψοῦν ἡμέρας est i. q. ἁγιάζειν, *separare a reliquis diebus ad peculiarem et sanctum usum*. Ib. XXXIV. 19. ἀνυψῶν ψυχήν, animum *erigit*, seu *exhilarat*. Ib. XXXVIII. 3. ἐπιστήμη ἰατροῦ
f ἀνυψώσει τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ, medicus insignis peritia sua *ad magnas opes et honores ascendit*. Ibid. XL. 28. facultates et vires ἀνυψώσουσι καρδίαν, hominem *faciunt animosum* et *audacem*. Ib. XLIV. 23. ἀνυψοῦν, *multiplicare*. Ib. XLVI. 23. ἀνυψοῦν τὴν φωνήν, elevare vocem, h. e. in risu cachinnari ac perstrepere, coll. XXI. 22. etc.

*ἈΝΥ'Ω, *perficio, efficio*. 4 Macc. g
IX. 12. μηδὲν ἀνύοντες, nihil *proficientes*.

"ἌΝΩ, *supra, sursum*. מֵעַל. Ps. XLIX. 5. — מִמַּעַל. Ex. XX. 4. Jos. II. 11. Prov. VIII. 28. τὰ ἄνω νέφη, sc. ὄντα, nubes, quæ sursum sunt. — מַעְלָה. Deut. XXVIII. 43. 1 Reg. VII. 30. — לְמַעְלָה. 2 Reg. XIX. 30. 2 Par. XXVI. 8. κατίσχυσεν ἕως ἄνω, invalescebat h
usque ad summum. Cohel. III. 21. εἰς ἄνω, *sursum*. — עֶלְיוֹן, *supremus*. Jos. XVI. 5. ἕως Βαιθωρὼν τῆς ἄνω, usque ad Bethoron *superiorem*. Ies. VII. 3. τῆς ἄνω ὁδοῦ, viæ *superioris*. — עֶלְיוֹת, *superior*. Jos. XV. 19. — Vide alibi Ὕδωρ et Φῶς.

"ἌΝΩΘΕΝ, *superne, desuper, supra, denuo, iterum*. — מֵעַל. Ex. XXV. 22. — מִמַּעַל. Ex. XXVIII. i
27. Job. III. 4. — לְמַעְלָה. Ez. XLI. 7. — מִלְמַעְלָה. Gen. VI. 16. Théod. Jos. III. 13. Sap. XIX. 6. πάλιν ἄνωθεν pleonastice i. q. simplex ἄνωθεν, *iterum, denuo*, coll. Gal. IV. 9. Joseph. A. J. I. 18. φιλίαν ἄνωθεν ποιεῖται πρὸς αὐτόν. Conf. Lex. N. T. s. h. v.

ἈΝΩ'ΤΑΤΟΣ, superlat. *supremus*. עֶלְיוֹן, *supremus*. Symm. Ps. k
LXXXVIII. 27. ἀνώτατον τῶν βασιλέων τῆς γῆς, supremum seu summum regum terræ. Tob. VIII. 3. τὰ ἀνώτατα Αἰγύπτου, i. e. regiones desertæ, arenosæ, et æstu flagrantes, quibus superior Ægypti pars abundabat.

a 'ΑΝΩ'ΤΕΡΟΝ, *superius.* מִמַּעַל. Lev. XI. 21.

'ΑΝΩ'ΤΕΡΟΣ, compar. *superior.* לְמַעְלָה לְמַעְלָה, *supra supra.* Ez. XLI. 7. — עֶלְיוֹן, *supremus.* Neh. III. 25. Præterea legitur 1 Reg. X. 22. ubi videndus L. Bos.

*'ΑΝΩΤΕ'ΡΩ, *superius.* 1 Reg. X. 22. τῶν ἀνωτέρω sec. Vat. Vide supra s. v. ἀνώτερος.

b 'ΑΝΩ'ΝΥΜΟΣ, *anonymus, qui est sine nomine,* vel *non nominandus, qui nominari non debet, infandus, inglorius, obscurus.* — בְּלִי שֵׁם, *sine nomine.* Inc. Job. XXX. 8. Sap. XIV. 27. τῶν ἀνωνύμων εἰδώλων θρησκεία, *cultus idolorum infandorum,* ut Vulg. reddidit, h. e. *execrandorum.*

'ΑΝΩΦΕ'ΛΕΙΑ, *inutilitas.* אָוֶן, c *vanitas.* Aqu. Jer. IV. 14.

'ΑΝΩΦΕΛΗ'Σ, *inutilis.* *אָוֶן, *vanitas.* Aqu. Job. XV. 35. ubi τὸ ἀνωφελὲς est *abortus,* seu *moles ventosa,* quæ Ps. VII. 15. שֶׁקֶר dicitur. LXX habent κενά. Idem Prov. XXII. 8, ubi tamen incertum est, an ἀνωφελὲς ad עַוְלָה, *iniquitas,* aut ad אָוֶן, *vanitas,* referendum sit. Aqu. Ps. VI. 9. Al. Ps. IX. 29. d Aqu. Symm. Jos. IX. 2, Aqu. Job. IV. 8, Jer. IV. 14. Hos. IV. 15. — *אוֹן, *robur.* Aqu. Hos. XII. 9. ubi pro אוֹן לוֹ legit אָוֶן לוֹ. — אֵין לֶחֶם, *sine pane* vel *cibo.* Prov. XXVIII. 3. ὥσπερ ὑετὸς ἀνωφελὴς, sicut imber noxius, nullam fertilitatem largiens, immo detrimentum afferens, nempe agris frugiferis, ita ut caritas annonæ oriatur. Vide ad e h. l. Jaegerum. — לֹא הוֹעִיל, *non prodest.* Jer. II. 8.

ΕΙ'Σ 'ΑΝΩΦΕΛΗ̃, *ad nihil utile.* לְבִלְתִּי הוֹעִיל, *non prodest.* Ies. XLIV. 10.

'ΑΞΙ'Α, *dignitas, meritum.* Ita vulgo in Lexicis exponitur, quasi esset substantivum. Sed L. Bos de Ellips. p. 265. merito pro adjectivo habet, et τὴν ἀξίαν Græcos dicere pro κατὰ τὴν ἀξίαν τιμὴν observat. V. Schol. Thucyd. Lib. I. c. 27. Similiter Sir. X. 31. δὸς αὐτῷ τιμὴν κατὰ τὴν ἀξίαν αὐτῆς, da illi honorem *pro merito ejus.* Ib. XXXVIII. 18. ποίησον τὸ πένθος κατὰ τὴν ἀξίαν αὐτῆς, fac luctum *secundum meritum ejus.* Conf. et Ælian. V. H. II. 3. Additur autem τιμὴ apud Hesychium in 'Αξία τιμὴ, quod exponitur καθῆκον ἀξίωμα. Sic enim sine interpunctione legendum est. Cæterum apud eundem grammaticum κατ' ἀξίαν etiam redditur: κατὰ δόξαν.

'ΑΞΙΝΑ'ΡΙΟΝ, *securis, securicula.* קַרְדֹּם, *securis.* Symm. 1 Sam. XIII. 20. V. Joseph. B. J. II. 8. 7. p. 163. et Suidam s. h, v.

'ΑΞΙ'ΝΗ, *securis.* גַּרְזֶן, idem. Deut. XIX. 5. Ies. X. 15. — קַרְדֹּם, idem. Jud. IX. 48. Ps. LXXIII. 7. Jer. XLVI. 22. ubi metaphorice denotatur *horrenda Dei vindicta in improbos,* coll. Matth. III. 10. Adde Aqu. Symm. Ps. LXXIII. 6. Hesychius: 'Αξίνη, δίστομος πέλεκυς.

'ΑΞΙΟ'ΠΙΣΤΟΣ, *fide dignus, fidelis.* אֱמוּנָה, pr. *fides, veritas.* Prov. XXVIII. 20. ἀνὴρ ἀξιόπιστος, vir fide dignus. — נֶאֱמָן part. Niph. Prov. XXVII. 6. vulnera ab amico inflicta ἀξιοπιστότερά ἐστιν, majorem fidem amicitiæ demonstrant, quam spontanea oscula inimici. 2 Macc. X. 11. ὄνειρον ἀξιόπιστον, somnium fide dignum, h. e. verum, insignibus auctoritatis divinæ notis commendatum. Lex, Cyrilli MS. Brem 'Αξιόπιστον, ἄξιον τοῦ πιστεύεσθαι.

"ΑΞΙΟΣ, *dignus, conveniens, par, æqualis.* בֵּן, *filius.* Aqu. 2 Sam. XII. 5. ἄξιος θανάτου. Bene quidem quoad sensum, sed non accommodate rationi, quam Aquila in versione sua secutus est. Repono υἱός. Vox ἄξιος sine dubio e reliquis

a versa. irrepsit. Symm. 1 Sam. XXVI. 16. Scilicet בֵּן aliis substantivis adjunctum haud raro eum notat, *qui aliqua re dignus est.* Itaque quoque υἱὸς et τέκνον, de quibus verbis expositum est a me in Lexico N. T. — מָלֵא, *plenus.* Gen. XXIII. 9. 1 Par. XXI. 22. 24. ἀργύριον ἄξιον, *justum* pretium ac sufficiens. Respondet vernaculo: einen reichlich
b oder gut bezahlen, *to pay a person handsomely.* — שֹׁוֶה part. *æqualis, par, conveniens.* Esth. VII. 4. οὐ γὰρ ἄξιος ὁ διάβολος τῆς αὐλῆς τοῦ βασιλέως, hostis nullo modo compensare potest damnum regi illatum. Præterea legitur apud LXX Mal. II. 13. ubi sine dubio de suo addiderunt, certe nihil illi respondet in textu Hebraico. Sap. I. 16. ἄξιοί
c εἰσι τῆς ἐκείνου μερίδος εἶναι, pro τοῦ τῆς ἐκείνου κ. τ. λ., digni sunt, qui sint ex parte ejus. Similis constructio infra XVIII. 1. et Luc. XV. 19. Sap. III. 5. εὗρεν αὐτοὺς ἀξίους ἑαυτοῦ, invenit illos sibi *convenientes;* coll. VI. 16. ac Matth. X. 38. Sap. XII. 7. ἀξίαν ἀποικίαν, coloniam filiis Dei dignam. Sap. XII. 26. ἀξίαν Θεοῦ κρίσιν πειράσουσι,
d pœnas peccatis suis *convenientes* dabunt Deo. Non enim ἀξίαν ibi cum Θεοῦ construendum videtur. Sap. XIX. 4. ἀξία ἀνάγκη, digna necessitas, h. e. *commerita* sors, *justa* pœna. Sir. XXVI. 17. οὐκ ἔστι σταθμὸς πᾶς ἄξιος ἐγκρατοῦς ψυχῆς, omne pondus non æquat animam continentem, h. e. *nihil pretiosius et præstantius* est anima continente. Lex. Cyrilli
e MS. Brem. "Αξιοι, ἴσοι.

"ΑΞΙΟΝ 'ΑΠΟΒΑΙ'ΝΕΙ, *dignum evenit.* הִשָּׁה Hiph. a נָשָׁה, *oblivíscor.* Job. XI. 6. ἄξιά σοι ἀπέβη ἀπὸ κυρίου, ὧν (pro τούτων, ἃν) ἡμάρτηκας, quod digna peccatis tuis tibi a Deo eveniant. Similis constructio Job. XXXIII. 27. et Luc. XXIII. 41. Cæterum נָשָׁה acceperunt in notione *mutuo dandi,* et in malam partem *debitum durius exigendi.* Forf tasse etiam vocem hanc cum שָׁוָה permutarunt.

"ΑΞΙΟΣ ΕΙ'ΜΙ', *dignus sum.* שָׁוָה, *æquiparor, æqualis sum.* Prov. III. 15. et VIII. 11. πᾶν δὲ τίμιον οὐκ ἄξιον αὐτῆς ἐστι, omne pretiosum autem non est æquiparandum illi.

"ΑΞΙΑ 'ΕΤΑ'ΖΩ, *digna scrutor.* שָׁוָה, *æqualis, par sum,* et ex usu l. Arab. سوب *complano, æquo.* g Job. XXXIII. 27. καὶ οὐκ ἄξια ἤτασέ με ὧν ἥμαρτον, sed non *ex merito mecum egit* secundum peccata mea.

"ΑΞΙΟΝ 'ΗΓΟΥ'ΜΑΙ, *dignum æstimo.* הֵשִׁית Hiph. a שׁוּת, *pono.* Job. XXX. 1. οὓς οὐχ ἡγησάμην ἀξίους κυνῶν τῶν ἐμῶν νομάδων, quos non eodem loco cum canibus meis pecuariis habuissem.

'ΑΞΙΟΠΡΕΠΕ'Σ, (τὸ) *dignitas.* h הָדָר, *decor.* Symm. Ps. LXXXIX. 15.

'ΑΞΙΟ'Ω, *dignum censeo,* it. *precor, peto, postulo.* — בְּעָה : בְּעָא Chald. *peto, oro.* Dan. II. 16. ἠξίωσε τὸν βασιλέα, rogabat regem. Vide Suidam in v. ἀξιουμένου, ubi ἀξιοῦσι ἀντὶ τοῦ παρακαλοῦσι usurpari docet. Dan. II. 23. ἃ ἠξιώσαμεν παρά σου, quæ *petivimus* a te. Conf. Act. i XXVIII. 22. et ad h. l. Jac. Hasæum in Bibl. Brem. Cl. IV. p. 358. Dan. VI. 11. ἀξιοῦντα καὶ δεόμενον, orantem et obsecrantem. — בִּקֵּשׁ Pih. idem. Inc. 2 Reg. XII. 16. ubi etiam Compl. ἠξίου habet. LXX Esther. IV. 7. Dan. I. 8. — בַּקָּשָׁה, *petitio.* Esth. IX. 12. τί οὖν ἀξιοῖς; ἔστι, καὶ ἔσται σοι. — בַּקָּשָׁה et שְׁאֵלָה junctim. Esth. V. 6. — k הִתְחַנֵּן Hithp. *deprecor.* Esth. VIII. 3. — *נָא, *quæso, obsecro.* Jer. XXXVII. 20. sec. Hex. ἀξιῶ ἄκουσον, seu potius ἄκουσον ἀξιῶ. Non est varia lectio, sed diversa

a interpretatio alterius interpretis, probabiliter Symmachi (cf. Symm. 1 Sam. XV. 25.), qui sectatus est elegantiam sermonis Græci. Adhibetur nempe elegantioribus Græcis v. ἀξιῶ in istum sensum, ut sit i. q. δή. — נָטַשׁ, *permitto*. Gen. XXXI. 28. Libere verterunt. Permutatur etiam ibi ἀξιοῦσθαι cum καταξιοῦσθαι in codd. — נָשָׂא, *attollo*. Jer. VII.
b 15. et XI. 14. In utroque loco נָשָׂא construitur cum substantivis רִנָּה ac תְּפִלָּה. — שָׁוָה Pih. *æquiparo*. Symm. Ps. CXXX. 3. ἠξίωσα, pro quo tamen alii ἐξίσωσα. Conf. v. ἐξισόω.

'ΑΞΙ'ΩΜΑ, *dignitas, auctoritas, majestas, petitio, postulatio*. הָדָר, *decor, majestas*. Al. Ps. XLIV. 5. CX. 3. Aqu. Ps. VIII. 6. Symm.
c Ies. V. 3. et LIV. 2. Conf. 2 Macc. IV. 31. Sic Æliano V. H. VIII. 12. ἀξίωμα τοῦ συνεδρίου est *majestas synedrii*. Hesych. ἀξίωμα, δόξα. — בַּקָּשָׁה. Esth. V. 7. τὸ αἴτημά μου καὶ τὸ ἀξίωμά μου, petitio mea et postulatio mea. Lex. Cyrilli MS. Brem. Τὸ ἀξίωμα, τὸ αἴτημα. — פְּלִילִי, pr. *judex*. Ex. XXI. 22. μετὰ ἀξιώματος, h. e. *ita ut antea res*
d *ab arbitris constitutis recte æstimetur*. Fortasse legerunt פְּלִילָה, quod *rei æstimationem* notat. — רִנָּה, *clamor*, etiam *preces supplices*. Ps. CXVIII. 169. Ad hunc locum respiciens Suidas ita: ἀξίωμα, ἡ ἱκετεία. — *תְּחִנָּה, *deprecatio*. Ps. CXIX. 171. ubi non opus est, ut pro ἀξίωμα legatur αἴτημα. — 3 Esdr. VIII. 4. εὑρόντι χάριν ἐνώπιον αὐτοῦ ἐπὶ πάντα τὰ
e ἀξιώματα αὐτοῦ, invenienti gratiam coram illo in omnibus, *quæ petebat*.

'ΑΞΙ'ΩΣ, *digne, merito, juste, convenienter*. Sap. VII. 16. ἐνθυμηθῆναι ἀξίως τῶν δεδομένων, cogitare digne de datis, h. e. *pro donis acceptis rite gratias agere*. Ib. XVI. 1. ἐκολάσθησαν ἀξίως, *juste* puniti sunt. Sir. XIV. 11. προσφορὰς κυρίου ἀξίως πρόσαγε, offer Deo munera *convenienter facultatibus tuis*. f

"ΑΞΩΝ, *axis*, it. *orbita, semita*, metaph. *vitæ ratio*. אֹפַן, *rota*. Ex. XIV. 25. συνέδησε τοὺς ἄξονας τῶν ἁρμάτων, colligavit axes curruum. Vide et Sir. XXXIII. 5. ὡς ἄξων στρεφόμενος. Hesych. ἄξονα, ξύλον, τὸ τοὺς τροχοὺς φέρον. Idem: Ἄξων, τὸ διὰ τῶν τροχῶν διῆκον ξύλον, περὶ ὃ στρέφονται. Conf. Schefferum de Re Vehic. Lib. I. c. 5. p. 35. — מַעְגָּל, *or-* g
bita. Prov. II. 9. πάντας ἄξονας ἀγαθοὺς, *omnem recte vivendi rationem*. Ib. v. 18. ἄξονες, *vivendi ratio*. — נְתִיבָה, *semita*. Inc. Prov. III. 17. Adde 4 Macc. IX. 20.

*ΑΟΙ'ΔΙΜΟΣ, *celeber, decantatus*. 4 Macc. X. 1. Hesych. ἀοίδιμος, ἀείμνηστος, διαβόητος, ἀεὶ ᾀδόμενος, εὐκλεής, ὀνομαστός.

'ΑΟΙ'ΚΗΤΟΣ, *inhabitabilis, incul-* h
tus. חוּצָה, propr. *platea, rus*. Prov. VIII. 26. κύριος ἐποίησε χώρας καὶ ἀοικήτους, Deus fecit terram cultam et loca deserta s. inculta. Vocem Hebr. de pascuis Nomadum adhiberi docuit Michaëlis Commentatt. Synt. I. p. 223. — *יְשִׁימוֹן nomen proprium, quod secundum Etymol. *devastationem, solitudinem magnam* notat. Symm. 1 Sam. XXIII. 24. i
et Ps. LXVII. 8. — יְלֵל, *ejulatus*. Aqu. Deut. XXXII. 10. Sed suspicor, ἀοικήτῳ ibi potius ad seq. יְשִׁמוֹן pertinere, ita ut hujus vocis duplex sit h. l. versio, e duabus sc. Aquilæ editionibus. — לֹא יָשַׁב, *non habito*. Job. XV. 28. — מְשׁוֹאָה, *devastatio*, et *locus devastatus ac desertus*. Job. XXXVIII. 27. ἄβατον καὶ ἀοίκητον, sc. γῆν, ter- k
ram inviam et inhabitabilem. — נְשַׁמָּה, *desolata*. Symm. Psalm. LXVIII. 26. — עֲרָבָה, *desertum*. Symm. Jos. III. 16. IV 13. XV.

a 6. ubi vid. Scharfenb. Idem Job. XXXIX. 6. et Ps. LXVII. 5. Conf. quoque Holmesium ad Deut. IV. 48. Append. — *שְׁחוֹר, *nigrum*. Jos. XIII. 3. Grotio legisse videntur שְׁאוֹן. Sed hæc nimis differunt. Suspicor potius, eos *Resch* et *Daleth* permutasse. Certe Syr. ܚܘܪܒܐ de *solitario* et *solitudine* adhibetur. — שְׁמָמָה, *desolatio*. Jos.
b VIII. 28. — תֵּל, *tumulus*. Deut. XIII. 16. ubi ante ἀοίκητον supplendum videtur χῶμα, quod additur Deut. VIII. 28. Arab. تَلّ, *tumulus arenosus*. Adde Deut. XI. 13. — תַּלְאוּבָה, *siccitas*. Hos. XIII. 5. — תַּנִּים, *dracones*. Aqu. Psalm. XLIII. 21. ubi מְקוֹם תַּנִּים, *locus, ubi dracones habitant*, h. e. *locus desertus* ex usu SS., redditur
c τόπος ἀοίκητος. Sensum expressit, ideoque hanc versionem Aquilæ esse negaverim. Si vere sunt Aquilæ hæc verba, ut testatur Eusebius, ante תַּנִּים Aquila in suo codice לֹא legit, ut nempe respexerit notionem vocis Arab. ثَنَا *substitit*, unde ثَنَاءَة *habitatio*. Sap. XI. 2. ἔρημον ἀοίκητον. 1 Macc. III. 46. ἀοίκητος ὡς ἔρημος. Adde Herodot.
d III. 34. p. 101. et V. 10. p. 289.

'ΑΟΙ'ΚΗΤΟΣ ΕΙ'ΜΙ', *inhabitabilis sum*. קוּט, *fastidio*. Job. VIII. 14. ἀοίκητος γὰρ αὐτοῦ ἐστιν ὁ οἶκος. Num respexerunt notionem *abscindendi*, quam habet vox Arab. قَطّ. Fortasse autem verba hæc continent merum scholion, pertinens illud ad verba sequentia: ἀράχνη δὲ αὐτοῦ ἀποβήσεται ἡ σκηνή.

e 'ΑΟΡΑΣΙ'Α, *cæcitas*. — סַנְוֵר, *excæcatio*. Gen. XIX. 11. 2 Reg. VI. 18. — עִוָּרוֹן, *excæcatio totalis*. Deut. XXVIII. 28. Sap. XIX. 16. ἐπλήγησαν ἀορασίᾳ. 2 Macc. X. 30.

'ΑΟ'ΡΑΤΟΣ, *invisibilis, invisus, qui fugit aciem oculorum*. מִסְתָּר, *absconsio, absconditum*. Ies. XLV. 3. ἀοράτους ἀνοίξω σοι θησαυρούς, absconditos tibi aperiam thesauros. — תֹּהוּ, *inane*. Gen. I. 2. ἡ δὲ γῆ ἦν f ἀόρατος, quæ verba vel ita verti possunt: *terra erat invisa*, sc. ἐπικειμένου τοῦ ὕδατος, interprete Theodoreto Quæst. in Genes. p. 9. ed. Hal. aut βαθεῖ μὲν κρυπτομένης σκότει, quod addit Joseph. A. J. I. 1. 1. (Zonaras Lex. c. 232. 'Αόρατος, ὥσπερ τὸ καλύπτεσθαι τὴν γῆν ὑπὸ τοῦ ὕδατος, ὡς τὸ, ἡ δὲ γῆ ἦν ἀόρατος καὶ ἀκατασκεύαστος. φύσει γὰρ ἦν ὁρατή· διὰ δὲ g τὴν ἐπιπρόσθησιν τοῦ ἐπικειμένου αὐτῇ ὕδατος ἦν ἀόρατος.), vel: *horribilis ac tetrica aspectu erat*, οὐκ ἀξία τοῦ ὁρᾶσθαι, ut explicat Severus Cat. Niceph. p. 12. Patricius Junius conjecit legendum ἄωρος, quæ vox quandoque ἄμορφον notat. Confer tamen Grabii Epistolam ad Millium p. 58. seq. Cæterum Weplerus in Fragm. Critt. T. IV. p. h 39. non male existimat, LXX תֹּהוּ deduxisse a תָּוָה (sic quoque Schultensius), ac hoc permutasse cum טָוָה, Arab. طوى, *tegere*. 2 Macc. IX. 5. ἀνιάτῳ καὶ ἀοράτῳ πληγῇ. Hesych. ἀόρατον, μὴ θεωρούμενον. Cf. Suiceri Thes. Eccl. T. I. p. 101.

'ΑΟΡΙ'Α, *tenebræ*. אֲפֵלָה, *caligo*. Ies. LIX. 9. ἐν ἀωρίᾳ περιεπάτησαν. i Complut. habet σκότει. Utrumque metaphorice h. l. de *infelicitate* ac *miseria* explicandum est.

'ΑΟ'ΧΛΗΤΟΣ, *immunis a molestia, imperturbatus, quietus*. שַׁאֲנָן Pih. *tranquille ago*. Symm. Job. III. 18. Vulg. *sine molestia*. Legitur quoque apud Lucian. de Parasito p. 767. D. et Dion. Hal. I. 7. 26. Vide Bergler. ad Alciphr. III. 55. p. 169.

'ΑΠΑΓΓΕΛΙ'Α, *nuncium*. הָגֵּד

a inf. Hoph. ab הִגִּיד. Jos. IX. 24. ἀπαγγελίᾳ ἀπηγγέλη, coll. Ruth. II. 11. — שֶׁמַע, *auditio, etiam id quod auditur, nuncium.* Nah. III. 19.

*ΑΠΑΓΓΕΛΜΑ, *nuncium,* etiam *prædicatio, laus, præconium.* מַלְאָכוֹת, *opera,* et quidem *insignia, celebratione digna.* Ps. LXXII. 28. ex emendatione Grabii, cui lectio αἰνέσεις, quam reliqui libri ha-
b bent, merum glossema esse videbatur.

ἈΠΑΓΓΕ'ΛΛΩ, *annuncio, renuncio, declaro, significo, resolvo, explico, interpretor.* — אָמַר, *dico, loquor.* Jos. II. 2. — הִגִּיד Hiph. a נָגַד, *annuncio.* Gen. IX. 22. sec. Compl. ubi reliqui libri habent ἀνήγγειλε, cum qua voce quoque permutatur ib. XXIV. 28. et XXXVII. 14.
c Jud. XIV. 12. ubi de ænigmatibus sermo est, adeoque ἀπ. notat *solvere, explicare, interpretari,* coll. 13. 14. 15. Ps. CXLIV. 4. τὴν δύναμιν σου ἀπαγγελοῦσιν, potentiam tuam *laudibus celebrabunt.* Ies. XLII. 12. et LVII. 12. Amos IV. 13. ἀπαγγέλλων εἰς ἀνθρώπους τὸν χριστὸν, *annuncians* hominibus unctum ipsius. Similiter Luc. VIII. 34. ἀπήγγειλαν εἰς τὴν πόλιν. Adde Symm. Job.
d XXXVI. 33. et Ps. XXXIX. 6. — *הִגִּיעַ Hiph. a נָגַע, *attingere, pertingere facio.* 1 Sam. XIV. 9. ubi pro הַגִּיעֵנוּ non legerunt הִגִּידֵנוּ, ut Fischero placuit in libro de Verss. GG. V. T. p. 153., sed libere verterunt: usque dum nos redeuntes ad vos nuncium afferamus vobis. — הוֹדִיעַ Hiph. a יָדַע, *notum facio.* Ps. LXXXVIII. 2. CIV. 1.
e — הוֹצִיא Hiph. a יָצָא, *exire facio.* Ies. XLVIII. 20. Scilicet *exire* ex usu SS. quandoque *innotescere* notat. — הָמָה pr. *strepo.* Ps. LIV. 19. ubi vox Hebraica a plerisque interpretibus per *ingemiscere, preces facere* explicatur. — הַחֲוָה חַוֵּי, Chald. Pah. et Aph. *annuncia.* Dan. II. 6. 7. 11. et 16. — נוֹעַץ Niph. a יָעַץ, *consilium ineo.* 1 Reg. XII. 6. ἀπήγγειλα, h. e. retulit ad f
seniores, nempe eo consilio, ut eorum sententiam audiret. — סִפֵּר, Pih. *narro.* Ps. LXXVII. 5. et 8. — פָּתַר, *interpretor.* Gen. XLI. 8. ubi de somnio sermo est. V. supra s. הִגִּיד. — קָרָא, *clamo.* Ies. XXX. 7. — שָׁלַח, *mitto.* 2 Sam. XI. 22. ἀπήγγειλε, sc. per legatos. — שָׁמַע, *audio,* in Niph. et Hiph. Neh. VI. 7. Nah. I. 15. Præterea legitur g
2 Sam. XII. 1. ubi verbis ἀπάγγειλον δὲ μή τὴν κρίσιν ταύτην sec. Compl. h. e. *sententiam dicas* seu *feras judicium,* nihil respondet in textu Hebraico. Hesych. ἀπαγγέλλει, φανερὸν ποιεῖ.

*ΑΠΑΓΟΡΕΥ'Ω, *interdico.* 4 Macc. I. 34. τῶν ἀπηγορευμένων ἡμῖν κατὰ τὸν νόμον. Hesychius ἀπαγορεύει inter alia per κωλύει exponit, h
ac ἀπηγορευμένα per ἄνομα.

ἈΠΑ'ΓΧΩ, *strangulo, suffoco.* — נֶחְנַק Niph. *strangulo me.* 2 Sam. XVII. 23. ἀπήγξατο, *strangulabat se.* Ælian. V. H. V. 8. Plutarch. Thes. p. 8. de Ariadne. Tob. III. 11. ὥστε ἀπάγξασθαι, ad suspendium usque, vel: *ita ut de suspendio etiam cogitaret.* Vide Lex. N. T. sub h. v. Esth. XII. 3. ἀπήγχθη- i
σαν, *strangulati sunt.*

ἈΠΑ'ΓΩ, *abduco, vel vi vel sponte sequentem.* *אָבֵל, *lugens,* plur. אֲבֵלִים *lugentes, mœrentes.* Symm. Job. XXIX. 25. ἀπάγει αὐτούς. Deduxit sine dubio a יָבַל, quod in Hiph. *adducere* et *abducere* notat, quasi in textu esset אוֹבִילֵם. — אָסִיר, pr. *vinctus.* Gen. XXXIX. 22. πάντας τοὺς ἀπηγμένους, sc. εἰς τὸ δεσμωτήριον, omnes qui abducti erant

a in carcerem. Sic Esther I. 1. ἀπάγεσθαι notat *ad supplicium duci* seu *rapi*. Vide Lex. N. T. s. h. v. — אָסַר, *vincio, ligo*. Gen. XL. 3. εἰς τὸν τόπον, οὗ Ἰωσὴφ ἀπῆκτο ἐκεῖ, in illum ipsum carcerem, in quem Joseph abductus erat. Ibid. XLII. 16. ἀπάχθητε, sc. εἰς δεσμωτήριον, vel φυλακὴν, coll. v. 17. — הֵבִיא Hiph. a בּוֹא, *venire facio*. 1 Sam. XX. 8.
b 2 Reg. XI. 4. — הִגְלָה Hiph. *deporto*. 2 Reg. XVII. 28. — הוֹבִיל Hiph. a יָבַל. Ps. LIX. 10. CVII. 11. et Al. Ies. XXIII. 7. ἀπάξουσιν εἰς ἀποικίαν, abducent in captivitatem. — הוֹלִיךְ Hiph. a יָלַךְ, *abire facio*. Aqu. Job. XII. 17. LXX Deut. XXVIII. 36. Thren. III. 2. Ez. XLVII. 7. — הוֹרִיד Hiph. a יָרַד, *descendere facio*. Jud. XVI.
c 22. — *הֶעֱבִיר Hiph. ab עָבַר, *transire facio*. 2 Sam. XII. 31. sec. cod. Alex. — הֵשִׁיב Hiph. a שׁוּב, *redire facio*. 1 Sam. VI. 7. — *הִשְׁלִיךְ Hiph. a שָׁלַךְ, *projicere facio*. Aqu. Amos IV. 3. — יָשֵׁשׁ pr. *decrepitus*. 2 Par. XXXVI. 17. ubi libere verterunt. — *מָשַׁךְ, *traho*. Jud. IV. 7. sec. cod. Alex. — נָהַג, *duco*. Gen. XXXI. 18. 26.
d Deut. XXVIII. 37. 1 Sam. XXIII. 5. ubi cum ἀπελαύνω in Codd. permutatur, quemadmodum cum ἄγειν 1 Par. XX. 1. — תּוֹלָלִים plur. *contumulatores*, h. e. *qui in tumulum omnia redigunt*. Psalm. CXXXVI. 4. quæ versio, ut recte monuit ad h. l. Dathius, duplici modo ex l. Arab. illustrari potest, vel ut תול conferatur cum טול *longus, remotus fuit*,
e et in Conj. II. et IV. *elongare, projicere*, vel ut conferatur تَلّ (Golius p. 388.) *humi prostravit*, et in IVta *vinxit, manu duxit*. Idem tamen aliter de hac versione judicavit in notis ad Psalterium Syriacum p. 301. ubi monet, LXX pariter ac Vulgatum ex sensu tantum vertisse, aut ex præcedente שׁוֹבֵינוּ divinantes. Ego ita statuo. תול positum est pro שׁול, quæ literæ sæpe mutuo ponuntur, ut חתף et חשף. f
תול vero ex Arab. est *longus fuit*, Pi. *in longinquum projecit*. Judith. VIII. 30. ἀπήγαγεν ὀργὴν ἐφ' ἡμᾶς. Sed Bretschneidero rectius legere videtur Cod. Alex. ἐπήγαγεν, cum ἀπάγειν hoc modo dici posse vix videatur. Ep. Jer. 15. ὡς ἐπὶ θανάτῳ ἀπηγμένῳ. Moschopulus: Ἀπάγεται κυρίως ἐπὶ αἰχμαλωσίας, ἢ ἐπὶ καταδίκων, οἷον, ἀπάγεται τὴν ἐπὶ θάνατον. Sic Philoni in Flacc. p. 671. ἀπα- g
γόμενοι τὴν ἐπὶ θανάτῳ. Sæpe et absolute ἀπάγεσθαι dicitur pro ἀπάγεσθαι ἐπὶ θανάτῳ, vel εἰς θάνατον. Inde Hesych. ἀπάγεσθαι, εἰς θάνατον ἕλκεσθαι, et Gloss. Brem. Ἀπαχθῆναι, ἀπενεχθῆναι τὴν ἐπὶ θάνατον. Similiter Ælian. V. H. XIII. 34. Vide Lex. N. T. s. h. v. Sir. XLVII. 21. ἀπαγαγεῖν ὀργήν. Vulg. *inducere iracundiam*. Videtur legisse ἐπαγα- h
γεῖν, ac rectius. 1 Macc. II. 9. III. 51. ubi *expellere* notat.

ἈΠΑΓΩΓΗ', *abductio, adductio in carcerem vel captivitatem, captivitas, etiam locus, in quem quis captivus abducitur*. אָסוּר et אֲסִיר, *vinctus*. Ies. X. 4. τοῦ μὴ ἐμπεσεῖν εἰς ἀπαγωγήν, ne incidat in *captivitatem*. Ibid. XIV. 17. τοὺς ἐν ἀπαγωγῇ (ὄντας) οὐκ ἔλυσε, *captivos* non dimisit. 3 Esdr. VIII. 27. ubi *abductionem in carce-* i
rem notat, et Chald. אֱסוּרִין, *vincula*, Esdr. VII. 26. respondet. Vide Polyb. V. 27. 5. ex emendatione Schweighæuseri. Sir. XXXVIII. 21. ubi de *abductione mortui* dicitur. Lex. Cyrilli MS. Brem. Ἀπαγωγῆς, αἰχμαλωσίας. Herodot. I. 6. p. 3. Eustath. ad Il. Α'. p. 58. 23.

ἈΠΑΔΙΚΕ'Ω, *injuste retineo*. עָשַׁק, *opprimo vi vel fraude*. Deut. XXIV.

a 14. οὐκ ἀπαδικήσεις μισθὸν πένητος, non injuste retinebis mercedem pauperis. Ita sec. Vat. In reliquis libris ἀποστερήσεις legitur, quod est fortasse alius interpretis.

'ΑΠΑΙΔΕΥΣΙ'Α, *defectus disciplinæ et institutionis, imperitia, inscitia, procacitas.* אֵין מוּסָר, *sine disciplina.* Symm. Prov. V. 23. — זַעַם, *indignatio, ira.* Hos. VII. 15. δι' b ἀπαιδευσίαν γλώσσης. Effectum posuerunt pro causa, qui enim valde irascitur, is est ἀπαίδευτος, h. e. nullam admittit παιδείαν, seu correctionem. Vide seq. — *לֵץ, *derisor.* Inc. Prov. XX. 1. pro לֵץ רַיִן (*vinum derisorem efficit*) habet: οἶνος ἀπαιδευσία, h. e. *vinum indisciplinatum reddit.* Confer supra s. v. ἀκόλαστος. Sir. IV. 28. περὶ τῆς ἀπαιδευ- c σίας ἐντράπηθι, pudeat te procacitatis tuæ, aut *falsitatis.* Ed. Compl. habet ψεῦσμα ἀπαιδευσίας, h. e. mendacium inscite, imperite, ac imprudenter prolatum. Ibid. XXI. 26. ἀπαιδευσία ἀνθρώπου ἀκροᾶσθαι παρὰ θύραν, hominis male instituti vel morati est auscultare ad ostium. Ibid. XXIII. 14. ἀπαιδευσίαν ἀσυρῆ μὴ συνεθίζῃς τὸ στόμα. Vulg. *indiscipli-* d *natæ loquelæ* (h. e. *rusticitati* et *irreverentiæ loquendi*) *non assuescas os tuum;* ubi *assuescere* cum accusativo transitive pro *assuefacere* ponitur.

ΑΠΑΙ'ΔΕΥΤΟΣ, *indisciplinatus, non institutus, ineruditus, indoctus, insulsus, stolidus.* אֵין מוּסָר, *sine castigatione.* Prov. V. 23. μετ' ἀπαιδεύτων. Auctor hujus versionis, ut recte mo- e nuit Jaegerus ad h. l. in מוּסָר videbat participium Hoph. ut c. XIII. 1. et in בְּ non causæ particulam, sed societatis, *cum, inter.* — בְּלִיַּעַל, *nequam.* Theod. 1 Sam. I. 16. ubi vid. Montf. Symm. Jud. XIX. 22. — בַּעַל מְזִמּוֹת, *dominus* seu *magister sceleratarum cogitationum.* Prov. XXIV. 8. — כְּסִיל, *insipiens, stultus.* Prov. VIII. 5. et XV. 15. — לֹא נִכְסָף, *non affectus desiderio.* Soph. f II. 1. Videntur legisse לֹא נֶחְכָּם. Hieron. *non amabilis:* nam כָּסַף est pr. *concupiscere.* — לֵץ, *derisor.* Prov. XV. 13. — נָבָל, *stultus.* Prov. XVII. 22. — *נַעֲוַת, *perversa,* sc. mater. Symm. 1 Sam. XX. 30. ubi confer reliquos interpretes et Comment. — סִיר, *spina, vepres.* Symm. Cohel. VII. 6. s. 7. Legit בְּקוֹל, חֲסֵרִים, a חָסֵר, *destitutus, carens.* g Vide ad h. l. Montf. Negari tamen nequit, *spinas* in SS. haud raro esse symbolum *impietatis.* Conf. Glassii Philol. Sacr. p. 1108. ed. Dathii. In libris apocryphis non tam *rudem literarum,* quam *impium, nullius eruditum virtutis* notat. Sir. VIII. 5. μὴ προσπαιζε ἀπαιδεύτῳ, ubi Vulg. male per *indoctum* transtulit. Suidas: ἀπαίδευτοι, ἀνόητοι, ἄτακτοι. Hinc h proverbium ἀπαιδευτότερος Φιλωνίδου τοῦ Μελιτέως, qui, ut idem Suidas excerpsit e Schol. Aristoph. in Plut. p. 34. erat ἀμαθὴς καὶ ὑώδης. Eurip. Ion. v. 247. τὸ μὲν σὸν οὐκ ἀπαιδεύτως ἔχει, tua agendi ratio hominem bene moratum prodit. Sic ἀπαιδευσία apud Xenoph. de Rep. Athen. I. 5. est i. q. ἀταξία, et *inconditam vitæ rationem, nulla educatione et discipli-* i *na gubernatam,* notat. Sir. VI. 22. ἀπαίδευτος, qui non rationem, sed mere concupiscentiam sequitur, ἀκάρδιος, ut in seq. vocatur. Ibid. X. 3. *insipiens,* uti Vulgatus transtulit, coll. v. 1. ubi opponitur σοφός. Ib. XXII. 3. LI. 31. Hesych. ἀπαίδευτοι, ἀμαθῆ. Lex. Vet. ἀπαίδευτος, *indoctus, ineruditus, rudis.*

'ΑΠΑΙ'ΡΩ, *discedo, revertor, profi-* k *ciscor, tollo, aufero, exire facio.* הֶעְתִּיק Hiph. *transfero.* Gen. XXVI. 22. ac Symm. sec. cod. Mosqu. Gen. XII. 8. — חָנָה, *cas-*

a tra metor. Num. IX. 18. ubi tamen suspicor permutationem factam esse ab ipsis interpretibus, ac ἀπαροῦσι sede sua motum ad יִסָּעוּ potius referendum esse. Confirmat hanc suspicionem utraque versio Arabica. — יָלַךְ, eo. 1 Reg. XX. 9. ἀπῆραν οἱ ἄνδρες, revertebantur viri. Phav. Ἀπῆραν, ἀντὶ τοῦ ἀπὸ ἀλλοτρίου τόπου εἰς τὸν οἰκεῖον τόπον ἐπανοστρέφησαν, ubi
b verba Aristidis subjungit, quibus vox eo sensu occurrit. — *מָשַׁךְ, traho. Jud. IV. 7. ubi tamen pro ἀπάρω, quod Oxon. exhibet, legendum ἀπαρῶ, proficisci faciam, ducam ad te, et ἐπαίρειν cum ἀπάγειν ac ἐπάγειν in codd. permutatur. — נָסַע, proficiscor, et in Hiph. הִסִּיעַ, proficisci facio. Symm. sec. Coislin. Gen. XI. 2. pro הִסִּיעַ ἀπᾶραι. Vulg.
c cum proficiscerentur. Eandem lectionem exhibet quoque Cod. Mosqu. Samar. Ex. XIV. 15. coll. Psalm. LXXVII. 30. et 57. LXX Gen. XXXV. 16. Num. XX. 22. ἀπῆραν. Vulg. movebant castra. Jos. III. 1. ubi pro ἀπῆρεν sec. Vat. legendum ἀπῆραν, quod est in Ald. Compl. Hesych. et Lex. Cyrilli MS. Brem. Ἀπῆραν, ὥδευσαν. — נָפוֹשׁ Niph. a
d פּוּשׁ, diffundo me. Nah. III. 18. ἀπῆρεν ὁ λαός σου ἐπὶ τὰ ὄρη. Non opus est, ut statuatur, eos legisse נָפֹצוּ, a פּוּץ, dissilire, dissipari. Sensus enim manet idem. — עָבַר, transeo, etiam abeo. Deut. II. 13. — *צָעַד, incedo. Jud. V. 4. sec. Vatic. reliqui libri ἐπαίρω habent. — רוּם, effero me. Ez. X. 4. 15. Hes. ἀπαίρει, ὁδεύει, ἀποδημεῖ, ἀναχωρεῖ.

e ἈΠΑΙΤΕ΄Ω, repeto, requiro, postulo, exigo. *הִפְגִּיעַ, occurrere facio, a פָּגַע. Οἱ ἄλλοι Job. XXXVI. 32. ubi pro ἀπαιτῆσαι legendum est ἀπαντῆσαι, ut habet Symm. — מַשָּׁא, debitum. Neh. V. 7. ubi מַשָּׁא pro verbo habuerunt, quod notat debitum exigere. — נָגַשׂ, exigo, exigendo arcto. Deut. XV. 2. τὸν ἀδελφόν σου οὐκ ἀπαιτήσεις, nec debitum a fratre tuo exiges. Ibid. v. 3. Sic Andocides f
(p. 126. ult. Reisk.): ταῦτα ὑμᾶς, εἰ μὲν βούλεσθε, αἰτῶ· εἰ δὲ μὴ βούλεσθε, ἀπαιτῶ. Locum hunc observavit Boisius in Collat. ad Luc. VI. 30. Ies. IX. 4. ἀπαιτούντων, exactorum. — נָשִׁים plur. fœminæ. Ies. III. 11. Aqu. et LXX ἀπαιτοῦντες. Legerunt hic cum Theod. Arab. et Chaldæo participium a נָשָׁא aut נָשָׁה, non autem, quod alii voluerunt, נֹשִׁים g
cum נָשִׁים confuderunt. — נָשָׁה, debitum exigo. Symm. Ies. XXIV. 2. Præterea legitur apud LXX Ies. XXX. 33. ubi verba כִּי עָרוּךְ מֵאֶתְמוּל תָּפְתֶּה, nam paratum jam dudum est Topheth, ita transtulerunt: σὺ δὲ πρὸ ἡμερῶν ἀπαιτηθήσῃ. L. Bos in Prolegg. ad h. l.: Vera haud dubio est lectio Compl. quæ habet ἀπατηθήσῃ. Ita etiam reddide- h
runt Jer. XX. 10. εἰ ἀπατηθήσεται. Sed non cogitavit, ἀπαιτεῖσθαι quandoque etiam dici de eo, a quo vita repetitur, seu qui naturæ debitum reddere cogitur, quam in rem insignes sunt loci Sap. XV. 8. Luc. XII. 20. Quæ notio quam bene huic loco Iesaiæ conveniat, quilibet videt. Judith. XII. 15. ubi poscere ad consuetudinem notat, et pro ἀπατᾷν i
in nonnullis codd. legitur. Sir. XXXI. 2. μέριμνα ἀγρυπνίας ἀπαιτήσει νυσταγμὸν, solicitudo vigil interpellabit s. prohibet soporem. Grabius in Prolegom. T. IV. c. 4. §. 6. legendum esse conjicit ἀποθήσει, illudque veteri interpretationi avertit congruum esse censet. Quid si hic quoque ἀπατήσει legatur?

ἈΠΑΙ΄ΤΗΣΙΣ, repetitio, exactio. k
בֹּשֶׁת, pudor. Soph. III. 6. οὐκ ἔγνω ἀδικίαν ἐν ἀπαιτήσει, nescivit injustitiam in repetitione. Hier. in exactione, sc. pecuniæ mutuo datæ. Cap-

a pellus in Crit. S. p. 758. legendum statuit ἐν ἐπιθέσει, in impositura, ut legerint בְּשֶׁת pro בְּשֶׁת, et acceperint, quasi esset a שׁוּת, τιθέναι, ponere: ubi vid. Scharfenb. Bielio autem legisse videntur בשאת inf. Kal cum præf. ב, a נשא, aufero. Quid si legeretur ἐν ἀπαισχύνῃ, aut, quod propius ad impressam lectionem accederet, παραιτήσει, depreca-
b tione? aut num fortasse voci ἀπαίτησις notionem παραιτήσεως tribuerunt? — מַשָּׁא, debitum, mutuum. Neh. V. 10. X. 31. Sir. XXXIV. 31. ἐν ἀπαιτήσει, h. e. vel: ita ut exigas repetasque debitum, quod tibi debet, vel: ut cogas eum repetere evacuationem cyathi. 2 Macc. IV. 27. ποιουμένου τὴν ἀπαίτησιν Σωστράτου, Sostrato debitum exigente.
c — Adde Joseph. B. J. VII. 3. 4. p. 408. Herodot. V. c. 85.

ἈΠΑΛΕΙ'ΦΩ, deungo, item deleo, abstergo. *הִטּוֹחַ, linior. Lev. XIV. 43. μετὰ τὸ ἀπαλειφθῆναι sec. Compl. Reliqui libri habent ἐξαλειφθῆναι. Ibid. v. 48. Oblinendo et obducendo abstergitur. — מָחָה, deleo, abstergo. Gen. VI. 7. ἀπαλείψω τὸν ἄνθρωπον, delebo homines. 2 Reg.
d XXI. 13. ἀπαλείψω τὴν Ἱερουσαλήμ, destruam, vastabo Hierosolymam: ubi etiam cum ἐξαλείφω in codd. permutatur. Ies. XLIV. 22. ἀπήλειψα, ὡς νεφέλην, τὰς ἀνομίας, auferam, ut nubem, peccata. Adde Dan. IX. 24 sec. Chis. — *נָטַשׁ, derelinquo. 2 Reg. XXI. 14. ubi tamen lectio ἀπαλείψω, quam sola Compl. habet, ex commate antecedente huc venisse videtur.

e ἈΠΑΛΛΑ'ΤΤΩ, libero, liberum dimitto, dimoveo, separo. בָּחַר pr. eligo. Job. VII. 15. ἀπαλλάξεις ἀπὸ πνεύματός μου τὴν ψυχήν μου, ubi liberius transtulerunt. Quæ enim eliguntur, separantur a reliquis. — הוֹבִיל Hiph. a יָבַל, deduco. Job. X. 19. οὐκ ἀπηλλάγην, liber (sc. a molestiis hujus vitæ) dimissus essem. Non male quoad sensum. — *הָלַךְ, eo, abeo. 1 Sam. XXII. 1. ἀπηλλάγη sec. cod. Alex. reliqui libri
f ἀπῆλθε. Symm. Job. VII. 9. — *הֵמִיר, muto, permuto. Lev. XXVII. 33. Sed lectio Ald. ἀπαλλάξῃς est sine dubio vitiosa. Scribendum ἀλλάξῃς. — הֵסִיר Hiph. a סוּר, recedere facio. Job. IX. 34. ἀπαλλαξάτω ἀπ' ἐμοῦ τὴν ῥάβδον, liberet me virga. Ibid. XXVII. 5. οὐ γὰρ ἀπαλλάξω μου τὴν ἀκακίαν, non recedam ab innocentia mea. Ibid. XXXIV.
g 5. ἀπήλλαξέ μου τὸ κρίμα, dimovit a me judicium, h. e. me non absolvit in judicio. Jer. XXXII. 31. ἀπαλλάξαι αὐτὴν, ut dimoveam illam. — הִסְתִּיר Hiph. abscondo. Job. III. 10. הִשְׁמִיד Hiph. a שָׁמַד, perdo. Ies. X. 7. ἀπαλλάξει ὁ νοῦς αὐτοῦ, in animo habet dimovere. Ob sequens ἐξολοθρεῦσαι sine dubio legendum est ἀπαλλάξαι, ut jam conjecit Bielius.
h — חָתַף, rapio. Job. IX. 12. ἐὰν ἀπαλλάξῃ, si remoserit: ubi non legerunt חָלַף. — *יָסַף et in Hiph. הוֹסִיף, addo. Theod. Prov. XXIII. 28. ἀπαλλάξῃ. Sc. יָסַף notionem perdendi cum סוּף אָסַף et כָּפָה communem habet, et ἀπαλλάσσειν h. l. interficere, perdere notat. — עָכַר, conturbo. 1 Sam. XIV. 29. ἀπήλλα-
i χεν τὴν γῆν, negligit (et sic abalienat) pater meus terram hanc. Sic quoque Prov. XI. 17. עָכַר in Vera Græca Venet. ταράσσει redditur. Fortasse tamen legendum est ἐτάραξεν? — פָּרַץ, erumpo. Exod. XIX. 22. ubi Bielius existimat post ἀπαλλάξῃ omissum esse ψυχήν. Quidni ἑαυτόν? ut avertat se ab illis. Non male quoad sensum. Sap. XII. 2.
k ἀπαλλαγέντες τῆς κακίας, liberati malitia, coll. v. 20. Phav. Ἀπαλλάττειν, λέγεται καὶ ἀντὶ τοῦ ῥύεσθαι καὶ λυτροῦν, συντασσόμενον γενικῇ, οἷον· ἀπαλλάττω σε τῶν κακῶν.

a 'ΑΠΑΛΛΟΤΡΙΟ'Ω, *abalieno*. הִשְׁבִּית Hiph. *cessare facio*. Jos. XXII. 25. Vox Hebraica h. l. *avertere* notat. — סוּר, זוּר, הוּזַר Kal, Niph. Hoph. *abalieno me, alienus fio*. Ps. LVII. 3. ἀπηλλοτριώθησαν, sc. a Deo, h. e. *impie egerunt*. Ibid. LXVIII. 11. ἀπηλλοτριωμένος ἐγενήθην τοῖς ἀδελφοῖς μου, *peregrinus factus sum* fratribus meis. Lex. Cyrilli MS. Brem.
b ἀπηλλοτριωμένος, ξένος. Aqu. Theod. et LXX Ies. I. 4. ἀπηλλοτριώθησαν εἰς τὰ ὀπίσω, *retro cesserunt*. Ez. XIV. 5. — נָזַר, *separo*. Ez. XIV. 7. Hos. IX. 12. — נִכֵּר Pih. *alieno*, it. *agnosco*. Theod. Job. XXI. 29. οὐκ ἀπαλλοτριώσετε, non *ignorabitis*. Nostrum: es wird euch nicht fremd seyn, *you cannot be ignorant*. Vocem Hebraicam *ignorandi* notionem
c habere docuit Simonis p. 1023. Jer. XIX. 4. — *שָׁבַת, Hiph. הִשְׁבִּית, *cessare facio, abalieno*. Jos. XXII. 25. sec. Vat. — עֲרִירִי, *solitarius, sine liberis*. Theod. Jer. XXII. 29. Sir. XI. 35. ἀπαλλοτριώσει σε τῶν ἰδίων σου, *privabit* te bonis tuis.

'ΑΠΑΛΛΟΤΡΙ'ΩΣΙΣ, *abalienatio*. זִמָּה, *scelus*. Jer. XIII. 27. ἀπαλλοτριώσεις τῆς πορνείας, vaga libido, qua
d te a Deo abalienasti. — נֵכֶר, *alienum quid*, h. e. *insolitum exitium*. Job. XXXI. 3. ἀπαλλοτρίωσις τοῖς ποιοῦσιν ἀνομίαν, pernicies parata est male agentibus, seu *pœna insolita*. Notionem *insoliti* adjectivum ἀλλότριος habere notatum est a Schneidero quoque.

'ΑΠΑΛΟ'Σ, *mollis, tener, parvus, delicatus*. אָבִיב, *spica matura pri-*
e *ma*, etiam ex usu l. Arab. أَبّ, *quidquid viroris terra producit*. Lev. II. 14. sec. cod. Alex. ἁπαλὸν. Sine dubio scribendum est ἁπαλά, ut legitur apud Aquilam. — רַךְ, *mollis, tener*. Aqu. Theod. Job. XL. 22. Symm. Prov. XV. 1. ubi sumenda est hæc vox, ut apud Latinos *mollis oratio, verba mollia*, pro *blanda*. Confer Simonis Lex. Hebr. p. 1525. LXX Gen. XVIII. 7. ἁπαλὸν f μοσχάριον, *tenerum* vitulum. Ibid. XXXIII. 13. παιδία ἁπαλώτερα, pueri *teneri, nondum adulti*. coll. 1 Par. XXII. 5. XXIX. 1. Deut. XXVIII. 54. 56. *mollis et delicatus*, coll. Ies. XLVII. 1. Sap. XV. 7. ἁπαλὴν γῆν, *mollem* terram argillaceam. Ælian. V. H. III. 42. παῖδα ἔτι ἁπαλὸν ὄντα καὶ νεαρόν. Hesych. ἁπαλὸς, μικρὸς, τρυφερός. g

'ΑΠΑΛΟ'ΤΗΣ, *mollities, teneritudo*. יְנִיקוֹת plur. *teneri rami*. Ez. XVII. 4. τὰ ἄκρα τῆς ἁπαλότητος ἀπέκνισε, extremitates *tenerorum ramorum* decerpsit. Marc. XIII. 28. κλάδοι ἁπαλοὶ dicuntur. — נָתַק, *evello*. Ez. XVII. 9. αἱ ῥίζαι τῆς ἁπαλότητος, ubi pro יְנַתֵּק legerunt יְנִקֹת per literarum metathesin: nam יוֹנֵק est *tenellus surculus*. — רֹךְ, *teneritudo*. h Aqu. et LXX Deut. XXVIII. 56. Hinc apparet, *incertum* illum Int. qui Lev. XXVII. 36. מֹרֶךְ, *mollitiem, animi timiditatem*, ἁπαλότητα transtulit, haud dubie esse Aquilam, qui sectatus est originem vocis Hebr. a רָכַךְ *mollis fuit*.

'ΑΠΑΛΟ'Ω, *mollio, mollem reddo*. רָכַךְ, *mollesco*. Jer. LI. 46. μήποτε ἁπαλωθῇ ἡ καρδία ὑμῶν, ne *timore* i *percellamini*. Ita enim vertenda sunt hæc verba ex usu loquendi Hebræorum.

'ΑΠΑΛΥ'ΝΩ, *mollio, mollem reddo*. רֻטְפַשׁ Pyh. compositum ex רָטַב, *succulentus fuit*, et טָפַשׁ, *pinguis fuit*. Job. XXXIII. 25. ἁπαλυνεῖ δὲ αὐτοῦ τὰς σάρκας, molles faciet carnes ejus instar pueruli. — רָכַךְ, *mollesco*. Symm. Ies. I. 6. ἁπαλυνο- k μένῃ ἐλαίῳ, oleo *emollita*. LXX 2 Reg. XXII. 19. ἡπαλύνθη ἡ καρδία σου, ubi *animus mollis* tribuitur *do-*

a *lenti de peccatis, ac se pœnis divinis submittenti.* Psalm. LIV. 24. ἠπαλύνθησαν οἱ λόγοι. Vide supra s. v. ἁπαλός.

ἈΠΑΝΑΙ'ΝΟΜΑΙ, *renuo, recuso, ægre fero, repudio, repello.* מֵאֵן Pih. idem. Psalm. LXXVI. 3. ἀπηνήνατο παρακληθῆναι ἡ ψυχή μου, renuebat admittere solatium anima mea. Suidas et Lex. Cyrilli MS. Brem.
b Ἀπηνήνατο, ἀπηρνήσατο, παρῃτήσατο, οὐκ ἠθέλησεν. — מָאַס idem. Job. V. 17. Sir. IV. 4. ἱκέτην θλιβόμενον μὴ ἀπαναίνου, supplicantem afflictum non *repudia.* Ibid. VI. 25. μὴ ἀπαναίνου τὴν συμβουλίαν μου, consilia mea ne *spernas.* Lex. Cyrilli MS. Brem. μὴ ἀπαναίνου, μὴ παραιτοῦ, μὴ ἀποστρέφου. Sir. XLI. 7. τί ἀπαναίνῃ; quid est, quod *avertat?* sc. κρίμα θανάτου,
c h. e. tempus mortis fatale. Hesych. ἀπαναίνεται, ἀπαρνεῖται, ἀπαρίσκεται.

ἈΠΑΝΑΙΣΧΥΝΤΕ'Ω, *valde inverecunde et impudenter ago, impudentiæ indulgeo.* מֵאֵן הִכָּלֵם, *renuo erubescere.* Jer. III. 3. ἀπηναισχύντησας πρὸς πάντας, *valde impudenter egisti* adversus omnes, i. q. ὄψις πόρνης ἐγένετό σου in antecedentibus.
d Heliod. Lib. VIII. p. 370. λανθάνειν μὲν οἰόμενοι καὶ ἐρυθριῶσιν, ἀλισκόμενοι δὲ ἀπαναισχυντοῦσι. Vide Bergler. ad Alciphr. Lib. I. Ep. 33. p. 136.

ἈΠΑΝΙ'ΣΤΗΜΙ, *surgere jubeo, excito alicunde.* Ἀπανίσταμαι, *surgo, discedo, migro,* etiam *absisto.* Sap. I. 5. ἀπαναστήσεται ἀπὸ λογισμῶν ἀσυνέτων, *procul absistet* a cogitationibus stultis.

e ἈΠΑΝΤΑ'Ω, *occurro, obviam venio, resisto, irruo, invehor, obvenio, evenio.* בּוֹא, *venio.* Aqu. Jer. XXXVI. 20. ἀπήντησαν τῷ βασιλεῖ. Drusio hæc lectio, nescio, quam ob causam, suspecta fuit. — פָּגַע, et semel in Hiph. הִפְגִּיעַ, *occurro.* Gen. XXVIII. 11. ἀπήντησε τόπῳ, *venit* in locum quendam. coll. Jos. XIX. 11. Jud. XV. 12. jurate mihi, μήποτε ἀπαντήσητε ἐν ἐμοὶ ὑμεῖς, vos f
me non *esse occisuros.* 1 Sam. XXII. 18. ἀπάντα εἰς τοὺς ἱερεῖς, *irrue* in sacerdotes. In eadem significatione legitur Ruth. II. 12. sec. Vat. et 2 Sam. I. 15. ubi Symm. ἔπελθε habet. Adde Symm. Job. XXXVI. 32. — פְּגַשׁ, idem. Gen. XXXIII. 8. ubi cum ὑπαντάω in codd. permutatur. 1 Sam. XXV. 20. Hos. XIII. 8. ἀπαντήσομαι αὐτοῖς ὡς ἄρκτος. g
— קָרָא, *voco.* Gen. XLIX. 1. τί ἀπαντήσει ὑμῖν, quod *eventurum* sit vobis. Jer. XIII. 22. Inc. 2 Sam. XX. 1. נִקְרָא, *evenit, casu erat.* Symm. Ps. XLI. 8. ἄβυσσος ἀβύσσῳ ἀπαντᾷ. Non male ad sensum, pro: mala malis succedunt, calamitas calamitatem excipit. In omnibus his locis laudati interpretes non legerunt קָרָה, ut Starcke in Carm. h
Dav. p. 115. volebat, sed קָרָא acceperunt in significatione *occurrendi, accidendi* et *eveniendi,* quam a vicina rad. קָרָה vere interdum habet. — קָרָה, *occurro, accido, evenio.* 1 Sam. XXVIII. 10. Dan. X. 14. ὅσα ἀπαντήσει, quæ sunt *eventura.* — לִקְרַאת, *in occursum.* Symm. 1 Sam. XVI. 4. — שׂוּם, *pono.* 1 Sam. XV. 2. ubi autem ἀπαντᾷν non i
tam simplici שׂוּם respondet, sed formulæ שׂוּם בַּדֶּרֶךְ seq. ל, quæ, ut vernacula: in den Weg legen, *to obstruct,* notat *offendere, adoriri aliquem, insidias struere.* Judith. III. 5. ἀπάντησον αὐταῖς, ὡς ἐστιν ἀγαθὸν ἐν ὀφθαλμοῖς σου, *age* cum iis, vel severe, vel leniter, prouti tibi placet. 2 Macc. VII. 39. χειρίστως ἀπήντησε, *severe tractavit.* Vulg. *in hunc* k
crudelius desævit. 3 Macc. III. 20. τοῖς πᾶσιν ἔθνεσι φιλανθρώπως ἀπαντήσαντες. Polyb. XVIII. 17. 3. ἀγριώτερον αὐτοῖς ἀπήντα. Sir. IX. 3. μὴ ἀπάντα γυναικὶ ἑταιριζομένῃ, noli *familiaritatem contrahere,* seu *rem habere,* cum muliere meretrice. Vul-

a gatus: *ne respicias mulierem multivolam*. Syrus: ܒܪ ܚܒܪܐ, unde ܐܚܒܢܐ *familiaritatem, consuetudinem* notat. Sir. XXXIII. 1. *οὐκ ἀπαντήσει κακόν*. Ibid. XLIII. 27. *δρόσος ἀπαντῶσα ἀπὸ καύσωνος*, ros *obveniens* post ardorem. — Excerpta e Gramm. Georg. Lecapeni in Matthæi Lectt. Mosqu. Vol. I. p. 56. *ἀπαντᾷν καὶ ἀντὶ τοῦ ἐναντιοῦσθαι καὶ μάχεσθαι.*

b *ΑΠΑΝΤΗ', i. q. *ἀπάντησις, occursus, congressus*. Substantivum hoc, quod in omnibus Lexicis desideratur, legitur 1 Reg. II. 8. 2 Reg. IX. 18. sec. Vat. pro לִקְרַאת *εἰς ἀπαντήν*. Ibid. v. 21. X. 15. et sic fere semper in Vat. pro *ἀπάντησις*. Legitur tamen hæc vox etiam Jud. IV. 22. in cod. Alex. Cæterum hac voce augenda esse Lexica eo minus dubito, quo c certius est, etiam apud alios Scriptores tales formas rariores et insolentiores reperiri, v. c. *ἄσκη, αὔξη, βλάστη, βόσκη* pro *ἄσκησις* etc. Adde *ἐκδίκη* pro *ἐκδίκησις*, quod excitavit Schæf. ad Apoll. Rhod. T. II. p. 239.

'ΑΠΑ'ΝΤΗΜΑ, *occursus*. פֶּגַע, idem. 1 Reg. V. 4. *ἀπάντημα πονηρὸν, malum, casus adversus*. Ita quoque Inc. fortasse Aquila. Cohel. IX. 11. d *ἀπάντημα, fortuna*. — קֶטֶב, *exitium, succisio*. Symm. Hos. XIII. 14. ubi *ἀπάντημα impetum hostilem*, seu *perniciem* notat. Vide supra s. v. *ἀπαντάω* in fine.

'ΑΠΑ'ΝΤΗΣΙΣ, *occursus*, etiam *ratio, qua cum aliquo agitur, modus gerendi*, nostrum: Begegnung. Quandoque etiam *sensu venereo* adhibetur. Sir. XIX. 25. *ἀπὸ ἀπαντήσεως* e *προσώπου ἐπιγνωσθήσεται νοήμων*, ab *aspectu*, vel *habitu oris* cognoscetur intellegens: ubi *ἀπ. πρ.* est i. q. *ὅρασις, vultus, qui in oculos incurrit*. 2 Macc. XII. 30. *ἥμερον ἀπάντησιν ἐποιοῦντο*. Vulg. *quod modeste* (h. e. *leniter. Modestum* pro *modico* et *moderato* quandoque poni docuit Laurenberg. in Antiquario s. h. v.) *secum egerint*. Ib. XIV. 30. *ἀπάντησιν ἀγροιοτέραν ἐσχηκότα*. Addit. Esther. f VIII. 7. Polyb. V. 63. 7. coll. XX. 11. 9. 3 Macc. I. 16. *τοὺς πρὸς ἀπάντησιν διατεταγμένους παστοὺς*, uti recte in Rom. legitur. Lectiones enim codicis Alex. *πρὸς ἅπαν νῦν*, et Compl. *πρὸς ἅπαντα, νῦν* vitiosas esse, quilibet videt.

ΕΙ'Σ 'ΑΠΑ'ΝΤΗΣΙΝ, *in occursum, obviam*. אֶל פְּנֵי, *ad faciem*. 2 Par. XIX. 2. — לִפְנֵי, idem. 1 Par. XII. g 17. 2 Par. XV. 2. XX. 18. — לִקְרַאת, idem. Jud. IV. 18. ubi æque ac v. 22. cum *συνάντησις* in codd. permutatur. 1 Reg. IV. 1. IX. 14. et alibi sæpius. — לִרְאוֹת, *ad videndum*. 1 Sam. VI. 13. *εὐφράνθησαν εἰς ἀπάντησιν αὐτῷ*, ubi non legerunt לִקְרַאת, sed sensum expresserunt. — מִפְּנֵי Aqu. Symm. Theod. Job. XXXIX. 22. — אֶל תָּא *in excubitorium*. h 2 Par. XII. 11. ubi תָּא sine dubio ab אָתָא deduxerunt. — Legitur præterea apud Inc. 2 Sam. XIX. 7. ubi verba *εἰς ἀπάντησιν λαοῦ* sunt ex antecedentibus addita, majoris perspicuitatis causa.

*'ΑΠΑ'ΝΩΘΕΝ, *a supra, desuper*, etiam i. q. *ἀπὸ*, pro *ἀπὸ ἄνωθεν*. Adverbium hoc Græcis scriptoribus ignotum legitur aliquoties in Verss. i GG. V. T. pro מֵעַל *desuper*, v. c. apud Symmachum (Prov. XXIV. 18.) LXX. 2 Sam. XI. 20. *ἀπάνωθεν τοῦ τείχους* sec. Vat. qui v. 21. *ἀπὸ ἄνωθεν* habet, cum in Alex. *ἀπάνωθεν* legatur. 2 Reg. X. 31. *οὐκ ἀπέστη ἀπάνωθεν ἁμαρτιῶν*, ubi Compl. *ἀπὸ* habet. Unde apparet, quid statuendum sit de conjectura Kreyssigii, qui (Symb. P. III. p. 14.) Prov. k XX. 18. in Symmacho pro *ἀπάνωθεν* reponendum judicat *ἀπάνευθεν*, quod est teste Schol. ad Odyss. I. 190. *ἄποθεν, μακράν*. Nam *ἀπάνωθεν* est h. l. i. q. *ἀπὸ*, ut legitur 2 Sam. XX. 21. *ἀπελεύσομαι ἀπάνωθεν τῆς πόλεως*

a *in omni perfectione* seu *perfecte, absolute, complete, omnino ita ut nullus supersit.* Hesych. ἀπαρτίᾳ, ἀπηρτισμένως, ἀκριβῶς. Has autem voces ad *numeri perfectionem* sæpe transferri tradunt Suidas et Phavor. s. v. ἀπαρτολογία. Sic quoque v. 18. πᾶσαν τὴν ἀπαρτίαν τῶν γυναικῶν est *omnes omnino mulieres,* seu, ut Latinus reddidit: *omnem summam,* vel: *omnes*
b *e numero.* — מַסָּע, *motio, translatio,* et metonym. *id quod transfertur.* Ex. XL. 33. Num. X. 12. ἐξῆραν σὺν ἀπαρτίαις αὐτῶν. — שָׁלָל, *præda, spolium.* Deut. XX. 14. Judith. II. 13. et III. 11. Hesych. Ἀπαρτίας (seu, ut nonnulli legere malunt, ἀπαρτίαν,) μετάβασιν, ἀποσκευὴν, τέλος, ἀπαρτισμόν. Gloss. in Octateuch. et Lex. Cyrilli MS. Brem. Ἀπαρτίαν,
c τέλος, ἀπαρτισμόν.

ἈΠΑΡΤΙ´ΖΩ, *perficio, perfectum reddo, consumo.* גָּמַר, *perficio, consummo.* Symm. Psalm. VII. 10. ἀπαρτισθήτω κάκωσις τῶν ἀσεβῶν. Hieron. *consummetur* (quæ vox quoque Vulgato loco impressi *consumetur* reddenda erit.), h. e. *ad summum gradum perducetur.* — כּוֹנֵן Pih. a כּוּן, *apto.* Symm. Psalm. CXVIII. 73.
d ἀπήρτισάν με, me *fecerunt,* seu: *pararunt.* — כָּלָה, *consumor, perficior.* Symm. 1 Sam. XX. 7. — שָׁלֵם, *integer, perfectus.* Aqu. Gen. XXXIV. 21. et sec. ed. primam Amos I. 6. ἀπηρτισμένη. Hesychius: Ἀπαρτίζει, τελειοῖ. Suidas: ἀπαρτῆσαι, τὸ κρεμάσαι, ἀπαρτίσαι δὲ τὸ τελειῶσαι. Hesych. Ἀπαρτῆσαι, χωρίσαι, διαστῆσαι. Ἀπαρ-
e τίσαι, πληρῶσαι. Ita enim legendum est, judice Bielio, loco Ἀπαντῆσαι κ. τ. λ. Vide Suiceri Thes. Eccles. T. I. p. 422.

ἈΠΑ´ΡΤΙΣΜΑ, *consummatio, cacumen, summitas.* טְפָחוֹת plur. ex טֶפַח, *palmus, lapides palmares, quibus trabes imponuntur.* Symm. 1 Reg. VII. 9.

ἈΠΑΡΧΗ´, *primitiæ,* it. *optimum, præstantissimum,* it. *oblatio.* חֵלֶב, f
adeps, metaph. *præcipuum, præstantissimum.* Num. XVIII. 12. ἀπαρχὴ ἐλαίου καὶ οἴνου, *primitiæ* olei et vini. Ibid. v. 29. 30. 32. In omnibus his locis LXX חֵלֶב ἀπαρχὰς reddiderunt, quod in primitias optimas et præstantissimas fruges olim eligebant. Schol. Eurip. in Orest. v. 96. ἀπαρχὴ ἐλέγετο οὐ μόνον τὸ πρῶτον τῇ τάξει, ἀλλὰ καὶ τὸ πρῶτον τῇ τιμῇ, ὅθεν g
καὶ ἀπαρχὰς καρπῶν προσῆγον οἱ παλαιοὶ καὶ ὠνόμαζον, τὰ κρείττονα ἐκλεγόμενοι. — מַעֲשֵׂר, *decima.* Deut. XII. 6. Scilicet etiam *decimæ* ex præstantissimis seligebantur. — עָוֹן, *impietas.* Num. XVIII. 1. λήψεσθε τὰς ἀπαρχὰς τῶν ἁγίων, sec. Ald. ubi tamen in reliquis libris pro ἀπαρχὰς rectius legitur ἁμαρτίας. — *רֹאשׁ, *caput.* Num. I. 2. sec. cod. Holmes. — h
רֵאשִׁית, *primitiæ.* Ex. XXIII. 19. Lev. XXIII. 10. Num. XV. 18. Inc. 1 Sam. XV. 21. τὰς ἀπαρχὰς τοῦ ἐξολοθρεύματος, *præstantissima* ex iis, quæ diris devota sunt. — שְׂאֵת inf. a נָשָׂא, *elevando.* Ez. XX. 31. ἐν ταῖς ἀπαρχαῖς τῶν δομάτων ὑμῶν. Libere verterunt. — *שְׁתֵּי, *duo.* 1 Sam. X. 4. שְׁתֵּי לֶחֶם, *duos panes,* ἀπαρχὰς ἄρτων. Non verosimile est, eos legisse רֵאשִׁית, sed deduxerunt i
a שָׁתַת, شَتَّ *segregatus est:* nam primitiæ ad usum sacrum segregari ac reponi solebant. — תְּנוּפָה, *agitatio, oblatio sacrificiorum.* Ex. XXXVIII. 24. χρυσίου τοῦ τῆς ἀπαρχῆς. Videntur LXX cum voce ἀπαρχὴ conjunxisse notionem universam *ejus, quod est Deo sacrum.* — תְּרוּמָה, *oblatio.* Exod. XXV. 3. αὕτη ἐστὶν ἡ ἀπαρχὴ, hæc est *oblatio.* Vide et Ez. XX. 40. XLV. 7. Unde Gloss. MS. in Ez.

a Τὰς ἀπαρχὰς, *ἀφαιρέματα.* Confer 2 Sam. I. 21. ubi ἀγροὶ ἀπαρχῶν Aquilæ sunt ἀγροὶ ἀφαιρεμάτων. Unde et apud Hesych. Ἀπαρχὴ, προσφορὰ, ἀφαίρεμα. Sir. XXXV. 7. ἀπαρχὴν χειρῶν σου, primitias labore manuum tuarum partas, vel quas manu tua das. Ibid. XLV. 28. ἀπαρχὰς πρωτογεννημάτων.

ἈΠΑΡΧΑΙ͂ ἍΛΩΝΟΣ ΚΑΙ͂
b ΛΗΝΟΥ͂, *primitiæ areæ et torcularis.* מְלֵאָה וְדֶמַע, *plenitudo* et *lacryma.* Exod. XXII. 29. Sc. מְלֵאָה notat h. l. *fructus plenæ maturitatis, qui Deo offerebantur,* et דֶּמַע est metaph. *liquor stillans instar lacrymarum, qualis stillat ex uvis et olivis, quando calcantur.*

ἈΠΑ'ΡΧΟΜΑΙ, *primitias do, offero.* הֵרִים, Hiph. a רוּם, *elevo,*
c *offero.* 2 Par. XXX. 24. ἀπήρξατο τῷ Ἰούδᾳ, *primitias dabat* Judæ. Ib. XXXV. 7. 9. Hesych. Ἀπήρξατο, ἀπαρχὰς ἔδωκεν. — הֵרִים לִנְדָבָה, *offero in sacrificium voluntarium.* 2 Par. XXXV. 8. — רֵאשִׁית, *primitiæ.* Prov. III. 9. ἀπάρχου αὐτῷ ἀπὸ τῶν καρπῶν δικαιοσύνης, *primitias* ei *offer* totius tui proventus. Hesychius: ἀπάρχου, τὰς ἀπαρχὰς
d πρόσφερε.

ἍΠΑΣ, ἍΠΑΣΑ, ἍΠΑΝ, *omnis, omne.* Sæpissime legitur, et sufficiat hic unum tantum et alterum locum ex singulari voce Hebraica adducere. כְּלִי, *vas, vasculum.* Prov. XXV. 4. ubi legerunt כֹּל, ἅπαν. — כָּלִיל, *totum, integrum.* Lev. VI. 22.

ΚΑΘ' ἍΠΑΝ, *omnimode, omni*
e *ex parte.* 2 Macc. XV. 30. καθ' ἅπαν, *totus.*

ἈΠΑΤΑ'Ω, *decipio, seduco,* it. *pellicio, persuadeo.* *אֲזַד Chald. *cito elapsus sum,* s. *abii.* Dan. II. 8. מִלְּתָא מִנִּי אַזְדָּא *somnium e memoria mea excidit.* Syrus ἀπατᾷ με, h. e. somnium me destituit, ut apud Lat. homines *memoria falli* dicuntur. — הֵסִית Hiph. *seduco,* a סוּת. 2 Reg. XVIII. 32. 2 Par. XXXII. f
11. Job. XXXVI. 16. apud Theod. et Hebr. ubi ἀπατᾷν seq. ἐκ notat *clam subducere* seu *eripere, liberare.* Vulg. *salvabit te.* Verba Græca sunt: προσέτι ἠπάτησέν σε ἐκ στόματος ἐχθροῦ. — הִשִּׁיא Hiph. a נָשָׁא. Gen. III. 13. 2 Par. XXXII. 15. μὴ ἀπατᾷ ὑμᾶς, ne vos decipi patiamini: coll. Ies. XXXVII. 10. et Ephes. V. 6. — *הֵתֵל *deludo, ludi-* g
fico. Ex. VIII. 29. ἀπατῆσαι sec. MS. Alex. ubi in reliquis libris ἐξαπατῆσαι et παραλογίσαι legitur. — פּוּג, *cesso, intermitto.* Ps. LXXVI. 3. לֹא תָפוּג *non cessabit,* seu, ut Hieronymus transtulit, *non quiescit.* LXX οὐκ ἠπατήθην. Fortasse legerunt לֹא־אֻפְּתָה. Vulg. *non sum deceptus.* — פָּתָה *pellicio, persuadeo.* Aqu. Theod. Prov. XVI. 29. h
Inc. et Schol. Prov. XXIV. 29. LXX Jud. XIV. 15. ἀπάτησον δὴ τὸν ἄνδρα σου, *persuade* quæso viro tuo, coll. XVI. 5. Vulg. bene: *blandire et suade.* Jer. XX. 7. ἠπάτησάς με καὶ ἠπατήθην, *persuasisti* mihi et *persuasus sum.* Vice versa ἀναπείθειν, quod pr. *persuadere* significat, etiam de illis, *qui decipiunt* vel *seducunt,* usurpatur. Vide supra in ἀναπείθω. i
Adde Symm. sec. cod. 108. Holm. Deut. XI. 16. — פּוֹתָה, *stolida, seducta.* Symm. Hos. VII. 11. περιστερὰ ἀπατωμένη, columba *pellecta.* — פְּתִי, *simplex, fatuus.* Theod. Prov. I. 4. ἠπατημένοις, *iis, qui facile se decipi patiuntur.* — שָׁדַד Pih. *devasto.* Prov. XXIV. 15. μηδὲ ἀπατηθῇς χορτασίᾳ, ad quem locum Jae- k
gerus non male conjecit, interpretem fortasse scripsisse μηδὲ καταπατήσῃς χορτασίαν. — *שׁוּעַ, *clamo.* Symm. Ies. XXIX. 9. Permutavit sine dubio שׁוּעַ cum שָׁעַע *mollis*

a sum, metaphor. *blanditus sum.* — *שָׁסַע, *findo, diffindo,* ac metaphorice: *verbis persuasoriis aliquem a proposito abstraho.* Eandem significationem habet quoque vox ἀπατᾷν, qua pro illa Theodot. usus est 1 Sam. XXIV. 7. ubi LXX πεῖσαι habent. Judith. IX. 3. στρωμνὴν ἀπατηθεῖσαν, cubile, in quo homines decepti h. e. *allecti ad concubitum*
b erant. Ib. XIII. 18. ubi per *abuti* recte verti potest. Sir. XIV. 11. ἀπάτησον τὴν ψυχήν, quod vulgo vertunt: *consopi animæ tuæ curas ac sollicitudines.*

ἈΠΑ'ΤΗ, *deceptio, fraus.* — *אֱלִילִים, *numina inania, vana idola.* Inc. Lev. XXVI. 1. sec. marginem cod. Lips. Judith. IX. 11. ἐκ χειλέων ἀπάτης μου, ubi Vulgatus,
c qui *caritatis* habet, legit ἀγάπης, de quarum vocum permutatione in codd. vide Intt. ad Hesych. s. v. παρθενοπίπας. Sed vera lectio sine dubio est ἀπάτης, hoc sensu: *labiis meis deceptricibus,* seu: quibus decipere illum conabor, quemadmodum Paulus Eph. IV. 22. ἐπιθυμίας τῆς ἀπάτης dixit pro ἀπατητικὰς vel ἀπατώσας. Ib. v. 13. δός μοι ἀπάτην,
d *da mihi fallere,* ut cum Horatio Epist. I. 6. 60. loquar.

*ἈΠΑΤΗΛΟ'Σ, *fallax, fraudulentus, dolosus.* 4 Macc. XVIII. 8. Hesych. ἀπατηλόν, ψευδές, ἀπατητικόν, παραλογιστικόν. V. quoque Schæferum ad Dionys. Hal. p. 342. et ad Gregor. Corinth. p. 496.

ἈΠΑ'ΤΗΣΙΣ, *deceptio, fraus.* Judith. X. 4. εἰς ἀπάτησιν ὀφθαλμῶν, in
e *deceptionem* oculorum.

ἈΠΑΥ'ΓΑΣΜΑ, *refractio, reflexio lucis et splendoris,* speciatim *solis, effulgentia,* ac metaphorice, *omne quod aliquam rem perfecte refert, imago viva et absoluta alicujus rei.* Sap. VII. 26. de sapientia: ἀπαύγασμα γάρ ἐστι φωτὸς ἀϊδίου, *splendor enim est ex lumine æterno effulgens.* Hesych. Ἀπαύγασμα, ἡλίου φέγγος. Lex. Cyrilli MS. Brem. Ἀπαύγασμα, ἀκτὶς ἡλίου, ἡ πρώτη τοῦ ἡλιακοῦ f
φωτὸς ἀποβολή. Philo de Plantat. p. 150. ἁγίασμα esse dixit ἁγίων ἀπαύγασμα, μίμημα ἀρχετύπου.

ἈΠΑΥΤΟΜΟΛΕ'Ω, *a me ipso eo, sponte curro.* Prov. VI. 11. juxta Rom. ἡ δὲ ἔνδεια, ὥσπερ κακὸς δρομεὺς, ἀπαυτομολήσει, egestas tanquam grassator *irruet,* ubi nihil huic voci in textu Hebr. respondet, ac interpres g
ex priore membro בָּא aut similem vocem sensus causa supplere voluit. Hesychius: Ἀπαυτομολήσει, ἀφ' ἑαυτοῦ ἔλθῃ (legendum ἐλεύσεται), παρὰ τὸ μολεῖν, ὅ ἐστιν ἐλθεῖν. Lex. Cyrilli MS. Brem. Ἀπαυτομολήσει, ἀναχωρήσει. Thucyd. VII. 75. Joseph. de Macc. §. 12. s. 4 Macc. XII. 17.

*ἈΠΑΦΑΝΙ'ΖΩ, *prorsus deleo et e conspectu removeo.* הֵמִית, *interfi-* h
cio. Ex. XXI. 29. ἀπαφανίσῃ sec. cod. 106. Holm. Ita enim legendum loco ἀποφανίσῃ.

*ἈΠΕΙ'ΔΩ, *video, respicio, videndo intellego.* רָאָה, *video.* Jon. IV. 5. ἕως οὗ ἀπίδῃ, τί ἔσται τῇ πόλει, donec videret, quid urbi esset eventurum. Diod. Sic. p. 771. A. edit. Rhod. Dio Cass. p. 396. ed. Reim. et p. 1052. Conf. quoque H. Steph. i
s. ἀφοράω.

ἈΠΕΙΘΕ'Ω, *non obedio, inobediens sum.* אַל הִתְעָרֵב Hithp. *non misceo me.* Prov. XXIV. 21. ἀπειθήσῃς. Ex sententia Jaegeri legerunt extremis literis transpositis הִתְעַבֵּר sensu eo, quem Schult. ad XIV. 16. et XX. 2. defendit, ut sit *transgressorem agere.* Mihi vero sensum expressisse videntur. Nam qui cum k
rebellibus se miscet, is ἀπειθεῖ. — הֵמַר Hiph. a מָרַר, *exacerbo.* Ex. XXIII. 21. ubi הֵמַר τῷ *revereri* et *obtemperare* opponitur. — חָדַל, *desisto.* Ez. III. 27. Bene quoad sensum, nam חָדַל opponitur ibi τῷ *audire.* — יָסַר, *erudio.* Ies. VIII. 11. ubi יְסָרֵנִי sine dubio deriva-

a runt a סוּר, aut סָרַר (legentes יְסָרְנִי), sed admodum inepte. — לֹא אָבָה, nolo. Prov. I. 25. — לֹא שָׁמַע, non audio. Jos. V. 6. — מֵאַחֲרֵי, a retro. Num. XIV. 43. Sensum secuti sunt. — מָאֵן Pih. renuo. Symm. Exod. IV. 23. 1 Sam. XXVIII. 23. ἠπείθησεν καὶ οὐκ ἐβούλετο, ubi ἀπειθεῖν est renuere, recusare, et cum οὐ θέλειν in codd.
b permutatur. Confer quoque 2 Reg. V. 16. et Zach. VII. 11. — מָאַס, sperno. Lev. XXVI. 15. Num. XI. 20. Ies. VII. 16. ubi loco ἀπειθεῖ πονηρίᾳ legendum est ἀπειθεῖν πονηρίᾳ, aut potius ἀπειθεῖν πονηρίαν, h. e. reprobare malitiam. Ib. XXX. 12. — מִדָּה, mensura. Jer. XIII. 25. ubi pro מִדַּיִךְ, mensurarum tuarum, legerunt מֶרְיֵךְ a מְרִי, rebellio. —
c מָעַל, prævaricor. Deut. XXXII. 53. — מָרַד, rebello. Ies. XXXVI. 5. — מָרָה, הִמְרָה, Kal et Hiph. rebello. Deut. I. 26. IX. 7. 23. 24. ἀπειθοῦντες ἦτε τὰ πρὸς κύριον pro κατὰ τὰ πρὸς κύριον ἀνήκοντα, refractarii fuistis in rebus, quæ ad Dominum pertinent. Jos. I. 18. — סָרָה, apostasia. Ies. LIX. 13. — סָרַר, refractarius sum. Deut. XXI. 20.
d Neh. IX. 29. Ps. LXVII. 20. — פָּצַר, resisto, repugno, transgredior. Symm. 1 Sam. XV. 23. — *דָּוֶן, pavidus. Deut. XXVIII. 65. ἀπειθοῦσαν sec. Vat. Ald. et Compl. ubi vel legendum est ἀθυμοῦσαν, ut Alex. et Oxon. exhibent, vel statuendum est, ἀπειθεῖν esse h. l. i. q. ἀπιστεῖν, carere fiducia, adeoque desperare de salute sua. Posterior sen-
e tentia confirmatur loco Sir. XLI. 4. ubi ἀπειθῶν et ἀπολωλεκὼς τὴν ὑπομονὴν aperte sunt synonyma. Vulg. ibi incredibilis, quod pro incredulus, ut alias sæpe, positum existimo. Hesych. ἀπειθής, ἄπιστος. Phavorinus: ἀπιστίαν τὴν ἀπείθειαν λέγουσι. Hesych. Ἀπειθεῖ, ἀντιλέγει. Lexic. Vetus: Ἀπειθῶ, detrecto, recuso, inobedio.

ἈΠΕΙΘΗ'Σ, inobediens, refractarius, contumax. מֹרֶה part. rebellis. f
Num. XX. 10. Jer. V. 23. καρδία ἀνήκοος καὶ ἀπειθής. — מְרִי, rebellio. Ies. XXX. 9. — סֹרֵר part. refractarius. Symm. Ps. LXXVII. 8. LXX Deut. XXI. 18. ἐὰν δέ τινι ᾖ υἱὸς ἀπειθής, si vero aliquis habeat filium refractarium: coll. Rom. I. 30. γονεῦσιν ἀπειθεῖς. — שָׁמִיר, adamas. Zach. VII. 12. ubi adamas metaphorice adhibetur ad denotandam g
humani corporis duritiem, seu contumaciam. Sir. XVI. 7. et XLVII. 21. ubi βασίλεια ἀπειθὴς Ephraim dicitur, vel quia reges Israël pertinaciter usque ad ultimum rebellarunt Roboamo et regibus Juda, vel quia Israëlitæ fere semper idolorum cultui addicti fuerunt. Sic Syrus et Arabs. Hesych. Ἀπειθής; h
ἀνυπότακτος, ἄπιστος, Σεφηλῆς Αἰχμαλωσίαν.

ἈΠΕΙΘΩ͂Ν, inobediens. אֹיֵב, hostis. Ies. LXVI. 14. ubi de adversariis Dei sermo est, qui cultoribus divinis opponuntur. — חָדֵל, desistens. Ez. III. 27. — *נֹגֵשׂ, exactor. Inc. Ies. IX. 4. Sed loco ἀπειθούντων sine dubio legendum est ἀπαιτούντων, ut legitur in Theod. et i
LXX, ac conjecit jam Semlerus. — סִיג, scoria. Ies. I. 25. Sic recte explicarunt LXX Hebr. vocem hoc loco, ubi purgatio a scoriis emendationem populi metaphorice notat.

ἈΠΕΙΚΑ'ΖΩ, assimilo. Sap. XIII. 13. ἀπείκασεν αὐτὸ εἰκόνι ἀνθρώπου, assimilavit illud imagini hominis.

ἈΠΕΙ'ΚΑΣΜΑ, similitudo, figuratio. Sap. XIII. 10. ἀπεικάσματα ζώων, similitudines animalium.

ἈΠΕΙΛΕ'Ω, minor, comminor, in-

a crepo. גָּעַר, *increpo, objurgo*. Nah. I. 4. ἀπειλῶν θαλάσσῃ, increpans mare. Quod hic est ἀπειλεῖν θαλάσσῃ, apud Matth. VIII. 26. est ἐπιτιμᾷν τῇ θαλάσσῃ, h. e. *vim maris comprimere, fluctus marinos sedare*. Conf. Lex. N. T. s. h. v. — הִתְנַחֵם, Hithp. *consolor me*, it. *pœnitet me*. Gen. XXVII. 42. ἀπειλεῖ σοι τοῦ ἀποκτεῖναί σε, minatur tibi
b mortem. Schol. ed. Bos. διανοεῖται κατὰ σοῦ. Sc. نحم, ex primaria significatione *cum vehementia spiritum ducere*, dicitur etiam de *eo, qui malo animo in alterum est affectus*, et usurpatur speciatim de *leone rugiente* ac *minitante*. (Confer Golium f. 2473.) Vid. Lette Anim. ad Text. Hebr. pag. 30. seq. Num. XXIII. 19. οὐχ ὡς υἱὸς ἀνθρώπου ἀπει-
c ληθῆναι, non tanquam filius hominis *minis commoveri et deterreri*, aut: *terroribus mutari* potest. Sic legitur quoque Judith. VIII. 15. Cod. Oxon. habet μετανοῆσ, forte μετανοῆσαι. Origenes notavit, alios legere active: *terret* pro *terretur*, h. e. *non vane minis terret*, seriei orationis admodum convenienter. Confer Grabii Diss. de Vitiis etc. p. 19. et
d Prolegom. in LXX T. I. c. 3. — זָעַם, *indignor*. Ies. LXVI. 14. Aquil. Ps. VII. 12. Sir. XIX. 16. πρὶν ἀπειλῆσαι, *antequam in verba aspera præcipiti ira prosilias*.

'ΑΠΕΙΛΗ', *minæ, comminatio, ira, indignatio*. אֵימָה, *terror*, etiam *ira, quæ se minis prodit*. Prov. XX. 2. — גָּעַר, *increpo*. Ies. LIV. 9. — גְּעָרָה, *increpatio*. Prov. XIII. 8.
e XVII. 10. — זַעַם, *ira*. Hab. III. 11. Aqu. Ez. XXI. 31. — זַעַף, *indignatio*. Prov. XIX. 12. coll. XX. 2. Hesych. ἀπειλή, ὀργή. — תֵּימָן, *meridies, auster*. Zach. IX. 14. ἐν σάλῳ ἀπειλῆς, *in commotione terroris sui*. Ita quoque Arabs. Libere transtulerunt.

*ΕΝ 'ΑΠΕΙΛΗ͂Ι ΧΡΑ'ΟΜΑΙ ΤΙΝΙ', *in minis aliquo utor*, h. e. *comminationibus contra aliquem utor, severius aliquem tracto*. Sic legitur Job. XXIII. 6. ubi pro אַךְ־הוּא יָשֶׂם בִּי, *veruntamen ipse ponet in me*, LXX sec. Vat. habent: εἶτα ἐν ἀπειλῇ μοι οὐ χρήσεται. Sc. שׂוּם seq. בְּ subinde in malam partem, sensuque *bellico* sive *hostili* sumitur. Cf. Schultensii Comment. ad Job. I. 8.

'ΑΠΕΙΜΙ, *absum*, it. *abeo*. אַחֲרֵי, f
post, retro. Exod. XXXIII. 8. — *בְּלוֹא, *in non*, h. e. *si non adest*. Aqu. Cohel. X. 11. — חָלִילָה, *absit*. Symm. Job. XXXIV. 10. ἄπειη. — נִדַּח Niph. *depellor*. Job. VI. 13. βοήθεια δὲ ἀπ' ἐμοῦ ἄπεστι, auxilium vero a me distat. — *שׁוּב, *revertor*. Prov. XXV. 10. ἄπεισι, quod futurum indicativi subjicitur conjunctivo ὀνειδίσῃ, ut Rom. XI. h
25. Confer Budæi Comm. Gr. L. p. 8. et Abresch. ad Æschyl. Lib. I. p. 104. Sap. IX. 6. τῆς ἀπὸ σοῦ σοφίας ἀπούσης, si sapientia *destituaris*.

'ΑΠΕΙΡΑ'ΓΑΘΟΣ, pro diversa etymologia est vel *infinite bonus*, vel *imperitus*. Bielius transtulit *beneficiorum expers*. Addit. Esther. XVI. 4. τοῖς τῶν ἀπειραγάθων κόμποις ἐπαρθέντες, h. e. eodem Bielio inter- i
prete: *eorum quasi, qui nullum beneficium acceperunt, fastu elati*. Kreyssigius Symb. P. IV. p. 4. pro ἀπειραγάθων cum editione veteri altera legere mavult ἀπειροπαθῶν, i. e. *vacuorum a molestiis, felicium*, coll. v. 2. Literæ Π et Γ a librariis sexcenties confusæ reperiuntur.

'ΑΠΕΙ'ΡΓΩ, *averto, arceo*. 2 Macc. XII. 40. ἀφ' ὧν ὁ νόμος ἀπείρ- k
γει τοὺς 'Ιουδαίους, a quibus lex prohibet Judæos. Præterea legitur quoque ἀπεῖρκτο, *vinctus tenebatur*, aut *detinebatur*, apud LXX Gen. XL. 3. sec. Oxon. pro Hebr. אָסוּר: sed est sine dubio alius in-

terpretis. In Vat. legitur ibi ἀπῆκτο, quæ lectio etiam locum habere potest.

'ΑΠΕΙΡΗΜΕ'ΝΟΣ, *interdictus.* תֶּבֶל, *confusio, turpitudo.* Aqu. Lev. XVIII. 23. ἀπειρημένον. Turpe dicitur in V. T. quod est legibus divinis interdictum. — *תּוֹעֵבָה, *abominatio.* Lev. XX. 13. sec. cod. X. Lips. Holm. ἀπειρημένον, sc.
b ἐποίησαν, quæ verba tamen quoque ad v. 12. referri possunt, ubi תֶּבֶל עָשׂוּ legitur. Adde 4 Macc. I. 33.

'ΑΠΕΙΡΙ'Α, *imperitia, stultitia.* אִוֶּלֶת, idem. Symm. Ps. LXVIII. 6. Sed ibi ἀπειρία in notione *peccati, delicti* legitur, ut sit i. q. ἀφροσύνη apud LXX ad imitationem vocis Hebr., quæ sæpius ita usurpatur in Proverbiorum libris.

c *ΑΠΕΙΡΟΠΑΘΗ'Σ, *vacuus a turbis animi et molestiis, felix.* Add. Esther. XVI. 4. sec. ed. vet. alteram. Conf. supra s. v. ἀπειράγαθος.

'ΑΠΕΙΡΟΣ, *imperitus, incultus,* etiam *infinitus, immensus.* *אֵין־קֵץ, *nullus finis est.* Symmach. Cohel. IV. 16. V. Lennep. ad Coluth. p. 53. — אֱוִיל, *stultus.* Zach. XI. 15. ποιμένος ἀπείρου, *mali* pastoris. —
d עֲרָבָה, *solitudo.* Jerem. II. 6. ἐν γῇ ἀπείρῳ, in terra *inculta:* ubi ἄπειρος est i. q. ἀνέργαστος.

'ΑΠΕΙΡΟΣ ΕΙ'ΜΙ', *imperitus sum.* לֹא נִסָּה, *non sum expertus, non probavi.* Symmach. Inc. et LXX 1 Sam. XVII. 39. ὅτι ἄπειρος ἦν, quoniam nondum expertus fuerat. Vulg. bene: *non enim habebat consuetudinem.*
e "Απειρος est h. l. i. q. ἀγύμναστος. Conf. Hex.

*'ΑΠΕΙΡΟ'ΤΑΤΟΣ, *inexpertissimus, ignarissimus,* utpote qui nunquam potuerit experiri et per experientiam aliquid cognoscere. Sap. XIII. 18. sec. Vat. ἀπειρότατον ἱκετεύει. Petr. Nannius legit ἀπορώτατον, h. e. egentissimum, extreme inopem. Vulg. *inutilem,* quasi ἀχρειότατον.

'ΑΠΕ'ΚΤΑΣΙΣ, *extensio.* מִפְרָשׂ f
idem. Theod. et LXX Job. XXXVI. 29. ἀπέκτασις νεφέλης.

'ΑΠΕΛΑΥ'ΝΩ, *abigo, depello, arceo.* הָגָה, *removeo.* Aqu. Theod. Prov. XXV. 4. ἀπέλασον. — הִצִּיל Hiph. a נָצַל, *eripio, libero.* Ez. XXXIV. 12. ἀπελάσω αὐτὰ (sc. πρόβατα) ἀπὸ παντὸς τόπου, *abigam* illas ab omni loco. — *נָהַג, *duco,* etiam *abduco.* Inc. 1 Sam. XXIII. g
5. (Vulg. *abegit*) ubi cum ἀπάγω in codd. permutatur. Sap. XVII. 8. ταραχὰς ἀπελαύνειν ψυχῆς νοσούσης, perturbationes *expellere* ab anima languente.

*'ΑΠΕΛΕ'ΓΧΩ, *redarguo, refuto, confuto.* סָלָה, *conculco.* Symm. Ps. CXVIII. 118. ubi Agellius in Comm. putat Symm. loco ἀπήλεγξας scripsisse ἀπέλεξας, *elegisti tan-* h
quam lapides e via et abjecisti. Sed *refutandi* notionem habet סָלָה in lingua Syriaca. Adde 4 Macc. II. 11.

'ΑΠΕΛΕ'ΚΗΤΟΣ, *non edolatus, securi non complanatus,* ut vulgo Lexica exponunt. Cum autem hæc significatio in locis, quibus apud LXX occurrit, locum habere nequeat, cum Kesslero in Append. i
Crit. S. Leigh. p. 21. statuendum erit, ἀπελέκητος notare *valde edolatum, elaboratum,* ex α (quod in compositis haud raro significationem intendit) et πελεκητὸς, *bipenni cæsus* et *complanatus,* nisi assentiri malis Trommio, cui legendum videtur πελεκητὸς, et quidem ex eo, quod voces Hebraicæ id innuant, et variæ lectiones ubique inculcent. k
Occurrit autem hæc vox pro אַלְמֻגִּים, per transpositionem pro אַלְגֻּמִּים, plur. *species cedri præstantissimæ.* 1 Reg. X. 11. (sec. Coislin. 2.) 12. — גָּזִית, *cæsio,* vel

a *cæsus*. 1 Reg. V. 17. ubi Alex. ἀπελεκήτους, Compl. autem πελεκητοὺς habet. Ib. VI. 35. et VII. 11. Conf. quoque Suidam s. v. ἄγαλον, et Schol. Soph. Œd. Colon. v. 102.

'ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΟ'Ω, *libero*, *libertate dono*. חָפַשׁ Pyh. *libertate donor*. Lev. XIX. 20. ὅτι οὐκ ἀπηλευθερώθη, sec. Vat. ubi Compl. ἠλευθερώθη habet.

b 'ΑΠΕΛΠΙ'ΖΩ, *spem abjicio*, *despero*. *נוֹאָשׁ, *despero*, *spe destitutus sum*. Jer. II. 24. ad quem locum Victor Antiochenus: 'ΑΚΥ'-ΛΑΣ, ἀπέγνων σου, ἤγουν ἀπήλπισα. Doederleinius (in Repertor. Eichhorn. T. I. p. 233.) prius Symmacho, posterius Aquilæ tribuit, ductus auctoritate Hieronymi in Comm. ad XVIII. 12. Mihi autem
c ἀπήλπισα mera interpretatio vocis ἀπέγνων esse videtur. Sirac. XXII. 22. ἀπήλπισε, h. e. *plane desperare debet reconciliationem cum amico perfide a se læso*. Non male Compl. habet: ἀπώλεσε πίστιν. 2 Macc. IX. 18. τὰ κατ' αὐτὸν ἀπελπίσας, *de se ipso desperans*. Conf. Fesselii Adv. Sacr. Lib. I. c. 2. p. 21. qui Sir. XXII. 24. et XXVII. 21. ἀπελπί-
d ζειν transitive accepit, ut sit *in desperationem adducere*, *spem alicui adimere*.

'ΑΠΗΛΠΙΣΜΕ'ΝΟΣ, *spe destitutus*, vel *cujus res desperata est*, *miser*. אֶבְיוֹן, *egenus*. Ies. XXIX. 19. ἀπηλπισμένοι τῶν ἀνθρώπων, *homines*, *quorum res desperatæ sunt*: Judith. IX. 12. ἀπηλπισμένων σωτήρ. Esther. XIV. 19.

e 'ΑΠΕ'ΝΑΝΤΙ, *coram*, *contra*, *e regione*, *ex adverso*. לְ dat. Job. XIII. 7. — בְּמִקְדָּשׁ, *in sanctuario*. Jos. XXIV. 26. ἀπέναντι κυρίου. Ita transtulerunt ex opinione Judæorum, qui Deum in sanctuario præcipue præsentem esse existimabant. — נֶגֶב, *auster*, i. e. *ad austrum*. Jos. XI. 2. ubi legisse videntur

נֶגֶד. Idem valet quoque de locis. Ez. XL. 2. ubi τῷ — מִנֶּגֶב, et Jos. f
XV. 3. ubi τῷ אֶל מִנֶּגֶב respondet. — נֶגֶד, *coram*. Num. XXV. 4. ubi pro ἀπέναντι, quod etiam apud Philonem reperitur, alii libri habent κατέναντι. Jos. III. 17. VIII. 33. etc. — לְנֶגֶד. 2 Sam. XXII. 25. Neh. XI. 22. Ps. XXXV. 1. — מִנֶּגֶד. Gen. XXI. 16. Deut. XXVIII. 66. Ies. I. 16. — נָגִיד, *dux*, *præsul*. Neh. XI. 11. ubi ante g
ἀπέναντι omissum est ὁ. 'Ο ἀπέναντι est i. q. ἡγούμενος, quod legitur in Compl. — נֹכַח. Ex. XXVI. 35. Jos. XV. 7. XVIII. 17. — אֶל נֹכַח פְּנֵי. Num. XIX. 4. — אֶל פְּנֵי. Lev. VI. 14. IX. 5. Num. XX. 10. — לִפְנֵי, *coram*. Exod. XIV. 2. XXX. 6. 36. Jos. XXII. 29. ubi cum ἀπεναντίον et ἐναντίον in codd. permutatur. — מִלִּפְנֵי. Lev. XVI. h
12. Num. XX. 9. — מִפְּנֵי. Num. XXXIII. 8. — עַל פְּנֵי. Gen. XXIII. 19. Ex. XIV. 9. Num. XXXIII. 7. — קֳבֵל, *adversum*. Ez. XXVI. 9. — קֵדְמָה, *ad orientem*. Ez. VIII. 16. — מִקֶּדֶם, *ab oriente*. Gen. III. 24. Ez. XI. 23. Jon. IV. 5. — קַדְמֹנִי, *orientalis*. Ez. X. 19. — לִקְרַאת, *in occursum*. 2 Sam. X. 17. Sir. XXXVII. 4. ἵσται ἀπέναντι. Vulg. i
adversarius erit.

'ΑΠΕΝΑΝΤΙ'ΟΝ, *ex adverso*. *לִפְנֵי, *coram*, *in conspectu*, etiam *contra*. Jos. XXII. 29. sec. cod. Alex. — מִנֶּגֶד, *e regione*, *ex opposito*. Cant. VI. 4.

'ΑΠΕΝΕΟ'ΟΜΑΙ, *obstupesco*, ab ἐνεός. אֶשְׁתּוֹמַם, Chald. Ithp. a שְׁמַם. Dan. IV. 16. ἀπηνεώθη ὡσεὶ ὥραν μίαν, obstupescebat unam cir-

a citer horam: ubi Polychronius: πονίσιν, ἐξεπλάγη ἐπὶ τῷ παραδόξῳ τῶν δειχθέντων, καὶ σύννους ἐγένετο. Conf. ad h. l. Drusium in Fragm. p. 1228. ac Scharfenb. pag. 72. Lex. Cyrilli MS. Brem. ἀπηνιώθη, σύννους ἐγένετο. Glossa Suidæ, apud quem legitur: ἀπηνιώθη, ὠμὸς γέγονε, pertinet ad ἀπηνιοῦσθαι, *immitem et crudelem esse*, ab ἀπηνής, unde ἀπήνεια,
b nisi cum Ruhnkenio ad Timæi Lex. Plat. s. v. ἰνὼς pag. 102. νωδὸς legere malis. Phav. 'Απηνιώθη, ἐξεπλάγη, ἄφωνος ἐγένετο.

'ΑΠΕ'ΝΘΗΤΟΣ, *carens luctu*, h. e. *quem nemo luget*, vel *luctu persequitur*. 2 Macc. V. 10. ἀπένθητος ἐγενήθη. Æschyl. Agamemn. v. 904. et Eumen. v. 914.

'ΑΠΕ'ΝΝΟΙΑ, *insania*. מְזִמָּה,
c *nefas*. Aqu. Psalm. CXXXVIII. 20. ἀντιλέξουσί σοι εἰς ἀπέννοιαν: ubi tamen fortasse loco ἀπέννοιαν, quo carent Lexica Græca, reponendum erit ἀπόνοιαν.

'ΑΠΕ'ΙΠΩ, *interdico*, et in med. 'Απείπομαι, *recuso*, *respuo*, *repudio*, *aversor*. אָמַר, seq. לֹא, *interdico*. 1 Reg. XI. 2. ἐκ τῶν ἐθνῶν, ὧν ἀπεῖπε, e gentibus, de quibus *interdixerat*.
d — חָדַל, *desisto*. Zach. XI. 12. δότε τὸν μισθόν μου, ἢ ἀπείπασθε, date mercedem meam, vel *recusate*. — מָאַס, *respuo*. Job. X. 3. ἀπείπω ἔργα χειρῶν σου, *repudias* opera manuum tuarum. Eodem sensu 2 Cor. IV. 2. ἀπειπάμεθα τὰ κρυπτὰ τῆς αἰσχύνης. — מָס, *dissolutus*. Job. VI. 14. ἀπείπατό με (sic enim rectius legitur in Rom. pro ἀπέκτανε, quod est in
e Francof.) ἔλεος, repudiavit me misericordia: ubi loco מָס sine dubio legerunt מָאַס. Sap. XI. 15. ὃν γὰρ ἐν ἐκθέσει πάλαι ῥιφέντα ἀπεῖπον χλευάζοντες, quem quondam expositum *deploratum jam habebant* subsannantes. Ita olim interpretatus sum h. l., ut ἀπειπεῖν τινα sit *deploratum desperatumque aliquem habere*. Bretschneiderus autem reddere ma- f vult: quem quondam, cum exponeretur, deridentes *respuebant*, h. e. nihili faciebant, contemtui habebant. Dio Cass. p. 605. ed. Reim. τὴν τῆς 'Οκταουΐας συνουσίαν ἀπεῖπε. Hesychius: 'Απείπαντο, παρῃτήσαντο, ἀπετάξαντο. Idem: 'Απειπάμεθα, ἀπερῥιψάμεθα.

'ΑΠΕ'ΡΑΝΤΟΣ, *infinitus*. אֵין חֵקֶר, *sine pervestigatione*. Theod. g
et LXX Job. XXXVI. 26. ἀριθμὸς ἐτῶν αὐτοῦ ἀπέραντος, numerus annorum ejus infinitus. — *יָוֵן, *cænum*, *limus*. Symm. Ps. LXVIII. 3. Sensum expressit, nam *cænum profundum* et *infinitæ voraginis* quoad sensum parum differunt. — *סוּף, *carectum*, *alga*. Symm. Jon. II. 6. sec. Coislin. Fischerus in Proluss. de Vers. GG. V. T. p. 22. judica- h
vit, falso ibi editum esse ἀπέραντος, quod potius a Montf. referri debuisset ad vocabulum תְּהוֹם. Sed mihi ἀπέραντος (quod h. l. *mare* notat, certe Vulgatus habet h. l. *pelagus*) commode ad סוּף referri posse videtur, ita ut Symm. respexerit formulam יַם סוּף *mare algosum*, seu: *sinus Arabicus*, quem Græci *mare Erythræum* dixerunt. i
Cf. Simonis Lex. Hebr. p. 1101. — עַד, *ævum*, *æternitas*. Symm. Psalm. XX. 5. LXVIII. 9. Adde 3 Macc. II. 9. κτίσας τὴν ἀπέραντον καὶ ἀμέτρητον γῆν. Hesych. 'Απεράντους, ἀπείρους. Idem: 'Απέραντον, μέγαν, ἀτελείωτον, ἐκ τοῦ πέρας μὴ ἔχειν.

*'ΑΠΕ'ΡΑΤΟΣ, *infinitus*. 3 Macc. II. 9. sec. cod. Alex. Hesych. ἀπέρατοι, ἀόριστοι, τέλος μὴ ἔχοντες. k

'ΑΠΕΡΕΙ'ΔΩ, *superimpono*, *firmiter infigo*, et 'ΑΠΕΡΕΙ'ΔΟΜΑΙ, *incumbo*, *inclino me*, *innitor*, *suspendo*, *repono*, *proficiscor*. — *הֵבִיא, *adduco*. Dan. I. 2. sec. Chis. ἀπηρείσατο αὐτὰ ἐν τῷ εἰδωλίῳ αὐτοῦ, *deposuit* in

a templo Dei sui: ubi videndi sunt Segaar. et Scharfenbergius. — הִצִּיג, Hiph. a יָצַג, *constituo*. Jud. VI. 37. ἰδοὺ ἐγὼ ἀπερείδω τὸν πόκον τῶν ἐρίων ἐν ἅλωνι, ecce ego *suspendo* in area vellus lanæ. — סָמַךְ, *innitor, incumbo*. Ez. XXIV. 2. ἀπηρείσατο βασιλεὺς ἐπὶ Ἱερουσαλὴμ, *profectus est* rex Babylonis adversus Hierosolymam. Am. V. 19. ἀπερείσῃ τὰς χεῖρας
b αὐτοῦ ἐπὶ τὸν τοῖχον, *superimponeret* manus suas parieti, vel: *innitatur* manu sua in parietem. — הֵשִׁיב Hiph. a שׁוּב, *reverti facio*. Inc. 1 Reg. XIV. 28. ἀπηρείδοντο αὐτὰ, *suspendebant* seu *reponebant* illa, sc. in armamentario, coll. Joseph. A. J. X. 11. 2. 3 Esdr. I. 41. II. 10. respondet Hebr. נָתַן seq. בְּ. 2 Chron. XXXVI. 7. et Esdr. I. 7.
c *seposuit*. Bielius vertit *suspendit*. 3 Esdr. VI. 18. vero est Chald. הֵיבֵל seq. לְ, quod legitur Esdr. V. 14. *abduxit ad*. Hesych. ἀπηρείσατο, ἀπήγαγεν (h. e. ἔστησεν, ut ipse alibi explicat) ἀπῆρε, μετέστησεν. Suidas: ἀπηρείσατο, ἠκούμβισεν, ἀπετινάξατο, ἔπηξεν, ἀπέθετο.

*ἈΠΕΡΙΔΟΜΑΙ. Inc. Jud. VI. 37. pro Hebr. הִצִּיג Hiph. a יָצַג,
d *constituo*. Lectio hæc Montfauconio videtur mendosa, ejusque loco reponendum esse ἀπερείδομαι, quod, ut Suidas s. v. ἐρείδω docuit, interdum est i. q. ἀποτίθημι. Sed Codex Alex. quoque l. c. habet ἀπερίδομαι. Cf. Maittaire de Dialectis L. Gr. p. 227. ed. Sturzii.

ἈΠΕΡΙΚΑΘΑΡΤΟΣ, *non circummundatus*, i. e. *immundus*. עָרֵל,
e *præputiatus*. Lev. XIX. 23. καρπὸς αὐτοῦ ἔσται ὑμῖν ἀπερικάθαρτος, fructus earum, tanquam præputium, impuri vobis videantur.

ἈΠΕΡΙΣΠΑΣΤΟΣ, *non distractus, qui est sine ulla distractione, sine ulla cura et sollicitudine, quietus*. Sap. XVI. 11. ἀπερίσπαστοι γίνωνται τῆς σῆς εὐεργεσίας, ne immobiles, vel irretractibiles, aut potius irretrahibiles fierent tuo beneficio, qui sci- f
licet eo retrahi non possent. Vulg. *non possent uti adjutorio tuo;* qui ex sententia Jansenii legit ἀνεπερίσπαστοι. Sir. XLI. 2. ἀνδρὶ ἀπερισπάστῳ, viro non *distracto*, sc. curis, h. e. *quieto*. Polyb. II. 67. 7.

ἈΠΕΡΙΤΜΗΤΟΣ, *incircumcisus*. עָרֵל, *præputiatus*. Gen. XVII. 14. Ex. XII. 48. Lev. XXVI. 41. καρδία ἀπερίτμητος, animus *impius*, qui g
se legibus divinis non emendari patitur. Jer. VI. 10. ἀπερίτμητα ὦτα. Ez. XLIV. 7. 9. ἀπερίτμητοι τῇ καρδίᾳ. עָרֵל idem. Jer. IX. 25. Adde 2 Macc. I. 51. II. 46.

ἈΠΕΡΙΤΜΗΤΟΣ ΓΙΝΟΜΑΙ, *incircumcisus sum*. לֹא מוּל, *non circumcido*. Jos. V. 7.

ἈΠΕΡΙΤΜΗΤΟΣ ΤΟΙΣ ΧΕΙΛΕΣΙ, *incircumcisus labiis*, h. e. *qui* h
est lingua impedita. עֲרַל שְׂפָתַיִם, *præputiatus labiis*. Symm. Exod. VI. 12.

ἈΠΕΡΙΤΡΕΠΤΟΣ, *qui circumverti* vel *converti* vel *everti non potest, qui non vacillat, immutabilis*. לֹא מוֹט, *non commoveo, non concutio*. Symm. Ps. CXXIV. 1. et XCV. 10.

ἈΠΕΡΧΟΜΑΙ, *abeo, discedo, eo,* i
venio, revertor. אֲזַל : אֵזַל, Hebr. et Chald. idem. Prov. XX. 17. Dan. VI. 18. Huc etiam pertinet locus Lev. XVI. 8. ubi עֲזָאזֵל Azazel a Symm. redditur τράγος ἀπερχόμενος, quasi עֵז אֹזֵל, nam אָזַל est *abire*. — בּוֹא, *venio*. Gen. XV. 15. σὺ δὲ ἀπελεύσῃ πρὸς τοὺς πατέρας σου ἐν εἰρήνῃ, tu vero abibis ad patres tuos, h. e. *morieris*, in pace. Græci etiam alias l
absolute ἀπέρχεσθαι pro *mori* usurpant. Conf. Lex. N. T. s. h. v. Gen. XLII. 21. ἀπῆλθεν ἐφ' ἡμᾶς θλίψις, *venit* super nos afflictio. Jos. VI. 11. ἀπῆλθεν εἰς τὴν παρεμβολὴν, *veniebat* in castra. Sic Matth. VIII. 33. et XIV. 25. — 2 Sam. XVII. 2. ἀπελεύσομαι ἐπ' αὐτὸν, *irruam* in illum:

a ubi cum ἐπέρχομαι et εἰσέρχομαι in Codd. permutatur. Etiam בּוֹא quandoque *adoriri, invadere* notat. — גָּלָה, נִגְלָה, Kal et Niph. *migro, deportor.* Ies. XXIV. 11. ἀπῆλθε πᾶσα εὐφροσύνη τῆς γῆς, *fugit* seu *exulat* omnis lætitia terræ. Ibid. XXXVIII. 12. ἀπῆλθεν, *transfertur.* — הוּךְ Chald. *eo.* Esdr. VI. 5. — הָלַךְ, *eo, ambulo.* Theodot. Job.
b XXVII. 21. ubi ἀπέρχεσθαι *auferri, abripi* notat. Vulg. *auferet.* — LXX Gen. XXXII. 1. ἀπῆλθεν εἰς τὴν ἑαυτοῦ ὁδὸν, *ibat* in via sua. Ex. V. 18. ubi cum πορεύομαι in codd. permutatur. Jud. VI. 21. ἀπῆλθεν ἀπ' ὀφθαλμῶν αὐτοῦ, *evanescebat* coram illo: ubi cum πορεύεσθαι et ἐξέρχεσθαι permutatur. — חָלַף, *prætereo, transeo.* 1 Sam. X. 5. Cant. II. 11. ὁ ὑετὸς
c ἀπῆλθε, pluvia *præteriit.* — יָלַךְ, *eo, ambulo.* Gen. XIV. 11. 1 Sam. XXII. 1. ubi cum ἀπαλλάσσομαι in Codd. permutatur. Neh. V. 9. — יָצָא, *exeo.* Exod. XXI. 2. 7. Deut. XXIV. 2. — *מָלַט Pih. *eripio, libero.* 1 Sam. XX. 29. sec. Compl. — מָשַׁךְ, *extraho, protraho.* Exod. XII. 21. XIX. 13. Theod. et LXX Job. XXI. 33. ὀπίσω αὐτοῦ πᾶς ἄνθρω-
d πος ἀπελεύσεται, *funus ejus quam plurimi sequentur.* — נֶאֱסַף Niph. *congrego me.* Num. XI. 30. — *נִבְדַּל Niph. a בָּדַל *separo me.* Num. XVI. 26. ἀπέλθατε s. ἀπέλθετε sec. codd. Holm. e glossemate, seu ex alio interprete. — נָסַע, *proficiscor.* Ies. XXXVII. 37. — סוּר, *recedo.* Ex. VIII. 29. — עָבַר, *transeo.* Num. XXII. 26. 1 Reg. XIX. 19. ἀπῆλθεν
e Ἠλιοὺ ἐπ' αὐτὸν, Elias *incidit* in eum. — *עֶבְרָה, *furor penetrans.* Inc. Prov. XI. 23. Legit עָבְרָה, *transit, evanescit,* quem vocis efferendæ modum optavit I. D. Michaëlis. — עָלָה, *ascendo.* Jos. X. 36. 1 Sam. XIII. 15. Jer. XXI. 2. — שׁוּב, *revertor.* Gen. III. 19. XXXI. 13. Lev. XXV. 27. et 28. ubi cum ἐπανέρχεσθαι in codd. permutatur, ac notat *recuperare possessionem.* Job. I. f
21. — שָׁכַב, *decumbo.* Job. VII. 20. εἰς γῆν ἀπελεύσομαι, h. e. *moriendum mihi erit,* quod a formula Hebr. *in pulvere recumbam* minime differt. Sir. XIV. 20. ὁ ἐργαζόμενος αὐτὸ, μετ' αὐτοῦ ἀπελεύσεται, homo, qui illud (nempe *impie factum*) patravit, per illud *peribit.* Ibid. XLI. 31. Tob. V. 16. ἐξῆλθον ἀπελθεῖν, exierunt *peregre profecturi.* g

ΠΑ'ΛΙΝ 'ΑΠΕ'ΡΧΟΜΑΙ, *rursus abeo.* שׁוּב, *revertor.* Jos. VI. 14. ἀπῆλθον πάλιν εἰς τὴν παρεμβολὴν, *revertebantur* in castra. Sic Joh. IV. 3. ἀπῆλθε πάλιν εἰς τὴν Γαλιλαίαν, *revertebatur* in Galilæam. Confer Lex. N. T. s. h. v.

'ΑΠΕΥΘΑΝΑΤΙ'ΖΩ, *bene, honeste morior.* 2 Macc. VI. 28. sec. Vat. ὑπὲρ τῶν σεμνῶν καὶ ἁγίων νόμων ἀπευθανατίζειν, pro præclaris et sanctis h
legibus bene mori. Apud Hesychium ἀπευθανατίζειν simpliciter exponitur ἀποθνήσκειν, *mori.*

'ΑΠΕ'ΧΘΕΙΑ, *inimicitia, odium.* 3 Macc. IV. 1. Hesych. Ἀπέχθεια, ἔχθρα, μῖσος.

'ΑΠΕΧΘΗ'Σ, *odiosus,* etiam *infensus, inimicus.* 2 Macc. V. 24. ἀπεχθῆ ἔχων διάθεσιν, *inimice affectus.* i
3 Macc. III. 4. ἀπεχθεῖς ἐφαίνοντο, *odiosi videbantur.* Confer Callimachum Hymn. in Cerer. v. 117. Theocrit. I. 104. 141. ubi conf. Intt. et Coray ad Plutarch. T. IV. p. 345. Hesych. ἀπεχθής, ἐχθρός.

'ΑΠΕ'ΧΘΟΜΑΙ, *odio sum, invisus sum.* 3 Macc. II. 30. πᾶσιν ἀπεχθόμενος, omnibus *invisus.* Hesych. Ἀπέχθομαι, μισοῦμαι. k

'ΑΠΕΧΘΩ'Σ, *infense, inimice.* Sap. XIX. 14. ἀπεχθῶς προσεδέχοντο τοὺς ἀλλοτρίους, *inimice,* h. e. *inviti,* recipiebant alienos. — Ἀπεχθῶς ἔχειν πρός τινα, *infenso erga aliquem animo esse.* 3 Macc. V. 3. Dionys. Hal. Antt.

a Lib. XI. c. 59. p. 2299. ed. Reisk. ἀπεχθῶς ἔχειν πρὸς τὸ δημοτικὸν, plebi infensum esse.

ἈΠΕΧΩ, recipio, aufero, cohibeo, prohibeo, reporto, habeo, it. absum, disto, desisto, cesso. — אָצַל, separo, subtraho. Coh. II. 10. ὃ ᾔτησαν οἱ ὀφθαλμοί μου, οὐκ ἀπέσχον ἀπ' αὐτῶν, quod petiverunt oculi mei, non cohibui ab illis. — בּוֹא, venio. Gen.
b XLIII. 23. τὸ ἀργύριον ὑμῶν ἀπέχω, accepi pecuniam vestram. In textu Hebraico legitur: pecunia vestra venit ad me: sensu eodem. Suidas: ἀπέχω, αἰτιατικῇ, ἀντὶ τοῦ ἀπέλαβον. Idem loca veterum subjungit, quibus verbum ita usurpatur. Num. XXXII. 19. ὅτι ἀπέχομεν τοὺς κλήρους ἡμῶν ἐν τῷ πέραν τοῦ Ἰορδάνου, quia sortem nostram trans Jorda-
c nem habemus. Conf. Lex. N. T. s. h. v. — גָּבַהּ, exalto, effero. Ies. LV. 9. ὡς ἀπέχει ὁ οὐρανὸς ἀπὸ τῆς γῆς, οὕτως ἀπέχει ἡ ὁδός μου ἀπὸ τῶν ὁδῶν ὑμῶν, quantum distat coelum a terra, tantum distat via mea a via vestra. Eo sensu etiam occurrit 2 Macc. XII. 29. Σκυθῶν πόλιν, ἀπέχουσαν ἀπὸ Ἱεροσολύμων σταδίους ἑξακοσίους. Vide quoque 2 Macc. XI. 5. Ælian. V.
d H. III. 23. ac Lex. N. T. s. h. v. — מָנַע, cohibeo. Prov. III. 27. μὴ ἀπόσχῃς (sc. ἑαυτὸν vel χεῖρα. Confer Job. XIII. 21.) εὖ ποιεῖν ἐνδεῆ, ne cohibeas te, vel ne cesses bene facere egeno. Prov. XXIII. 13. μὴ ἀπόσχῃ (sc. τις) νήπιον παιδεύειν, ne cesset aliquis puerum castigare. Inde Hesychius: ἀπόσχῃ, παύσῃ. Conf. 2 Macc. XV. 5. Joël. I. 13. ἀπέσχη-
e κεν ἐξ οἴκου θεοῦ ὑμῶν θυσία, ablatum est ex domo Dei vestri sacrificium. — מְשֻׁלָּם, part. Pyh. perfectus, etiam, ut Arab. مسلم, qui veram religionem profitetur. Ies. XLII. 19. τίς τυφλὸς, ὡς ὁ ἀπεσχηκὼς sec. Compl. Sed verba illa non legerunt Cyrillus et Procopius, et in quibusdam libris extat ἀφεστηκὼς, quod mihi praeferendum esse videtur. Sic auctor hujus versionis, (quae an sit f
ad מְשֻׁלָּם, aut ad עֶבֶד יְהוָה referenda, dubium est,) putavit, non commode dici posse, cultorem Dei aut veram religionem profitentem coecum esse, ideoque posuit ἀφεστηκὼς, qui defecit a vera religione. Quod si autem lectio recepta ἀπεσχηκὼς retineatur, post eam supplendum erit νόμον θεοῦ, aut simile quid. — *רָחַק, הִרְחִיק Kal, Hiph. pro- g
cul absum, abigo. Psalm. CII. 12. καθόσον ἀπέχουσι ἀνατολαὶ ἀπὸ δυσμῶν. Ies. LIV. 14. — Vide alibi Μακρὰν, Μακρότερον et Πόῤῥω.

ἈΠΕΧΟΜΑΙ med. abstineo, recedo, separo me, cesso, desisto. נָדַר, metuo. Deut. XVIII. 22. οὐκ ἀφέξεσθε ἀπ' αὐτοῦ, non recedetis ab illo, nempe prae metu, vel non fugite ab illo. Ita Bielius. Sed mihi LXX h
Hebr. נָדַר in notione recipiendi accepisse videntur, ut sit i. q. ἀκούειν, quam vocem libri nonnulli h. l. habent. Mallem tamen cum Cod. Oxon. legere ἀνέξεσθε. Hesych. ἀπέχεσθαι, φεύγειν. — דָּחַק, premo. Joël. II. 8. ἕκαστος ἀπὸ τοῦ πλησίου αὐτοῦ οὐκ ἀφέξεται, unusquisque a proximo suo non recedet, vel: alter ab altero se non separabit. Legerunt sine du- i
bio cum Resch רָחַק, absum, recipro-
ce, me amoveo, fugio. Ita certe judicavit Cappellus Crit. S. p. 591. Sed Pocockius in Comment. ad h. l. forsitan non opus esse scribit, ut statuatur, LXX olim aliter legisse, si דָּחַק latiore sensu accipiatur premendi, trudendi, quo usus est Chald. et Syrus, repellendi, expellendi. — חָדַל, desisto. Symm. Ps. XXXV. k
4. LXX Prov. XXIII. 4. τῇ δὲ σῇ ἐννοίᾳ ἀπόσχου, pro tua sapientia, vel: si sapis, fuge istam vanitatem. Male Bielius transtulit: cogitatione tua abstine. — הִשְׁעָה Hiph. a שָׁעָה, averto me, desisto. Symm. Psalm. XXXVIII. 14. ἀπόσχου μου, ἵνα με-

a λάσω, (cessatione) seu desiste a me, ut me recreem. — כָּלָה, deficio, consumor. Mal. III. 6. οὐκ ἀπέχεσθε ἀπὸ τῶν ἀδικιῶν, non desistitis ab iniquitatibus: ubi pro כְּלִיתֶם, consumti estis, legerunt כְּלָאתֶם, a כָּלָא, prohibere, abstinere, aut permutarunt כָּלָה et כָּלָא. Lex. Cyrilli MS. Brem. Ἀφέξομαι, παύσομαι, ἀποστήσομαι. — נָצַל Niph. evado. Jer. VII.
b 9. ἀπεσχήμεθα τοῦ ποιεῖν πάντα τὰ βδελύγματα, cessavimus facere res illas omnes exsecrandas: ubi pro נִצַּלְנוּ, servati sumus, legerunt נֶאֱצַלְנוּ ab אָצַל. — נוֹאָשׁ, Niph. a יָאַשׁ, despero. Symm. 1 Sam. XXVII. 1. ἀπόσχηται, abstineat. Effectum posuerunt pro causa. — סוּר, recedo. Job. I. 1. ἀπεχόμενος ἀπὸ παντὸς πονηροῦ ἔργου, abstinens ab
c omni opere malo. Ibid. v. 8. II. 3. XXVIII. 28. — עָצַר, occludo, cohibeo. 1 Sam. XXI. 5. ἀπὸ γυναικὸς ἀπεσχήμεθα, a muliere abstinuimus. — רָחַק, הִרְחִיק, Kal et Hiph. procul absum, abigo. Job. XIII. 21. τὴν χεῖρα ἀπ' ἐμοῦ ἀπέχου, manum tuam a me remove. Prov. XXII. 5. Ez. VIII. 6.

ἈΠΕΨΙ'Α, difficultas concoquendi,
d morbus, quo qui laborat, concoquere non potest, a πέψις, concoctio. זָרָא, fastidium. Symm. Num. XI. 20. ubi videndus Theodoretus. Sec. Grotium deduxit a זָרָה, quod est dispergere.

ἈΠΗΛΙΩ'ΤΗΣ, subsolanus ventus, qui ab oriente verno, i. e. æquinoctiali, venit. נֶגֶב, auster, meridies. Ez. XX. 47. XXI. 4. — צָפוֹן, aquilo.
e Ex. XXVII. 11. Aqu. et LXX Jer. XXV. 26.

ἈΠΗ'ΜΑΝΤΟΣ, neminem lædens, it. illæsus. Sap. VII. 22. in sapientia habitare dicitur πνεῦμα ἀπήμαντον, spiritus neminem lædens. Inde Gloss. MS. τῆς Παναρέτου· Ἀπήμαντον, μηδένα βλάπτον. De illæsis autem vox usurpatur 2 Macc. XII. 25. ἀποκαταστῆσαί τε αὐτοὺς ἀπημάντους. 3 Macc. VI. 5. Hesych. Ἀπήμαντος, ἀβλαβὴς, f πῆμα γὰρ ἡ βλάβη.

ἈΠΗΝΗ'Σ, immanis, sævus, horrendus, crudelis. Sap. XVII. 19. κτύπος ἀπηνὴς καταῤῥιπτομένων πετρῶν, sonitus horrendus lapidum dejectorum. Inde Gloss. MS. τῆς Παναρέτου et Hesych. Ἀπηνὴς, σκληρὸς, ὠμὸς, χαλεπὸς, κακός.

ἌΠΙΟΝ, pirum sive fructus, Ἄπιος, pirus, arbor. בָּכָא, frutex seu arbor g Baca. (Vide Simonis Lex. Hebr. s. h. v.) 1 Par. XIV. 14. 15. Aqu. 2 Sam. V. 23. Vide Salmasii Homon. Hyl. Iatr. p. 1.

ἌΠΙΣ, Apis, nomen regis apud Ægyptios, etiam bovis, quem pro Deo colebant, alias Serapis dictus. אַבִּיר, fortis, potens. Jerem. XLVI. 15. ubi verba LXX διατί ἔφυγεν Ἄπις ὁ μόσχος σου ὁ ἐκλεκτὸς respondent He- h braicis: נִסְחַף אַבִּירֶיךָ מַדּוּעַ, quare prostratus est fortis tuus? Scilicet אַבִּיר et fortem, et bovem seu taurum notat. Bochartus in Hieroz. L. II. c. 28. §. 6. existimat, lectionem ed. Compl. ὀπίσω veram scripturam esse, e qua facile deflecti potuerit ὁ Ἄπις, quod electus ille vitulus non videbatur alius esse, quam Apis. Alii statuunt, LXX נִסְחַף duabus distinctis vocibus le- i gisse נָס חַף, quarum posteriorem arbitrantur esse nomen idoli illius Ægyptiaci nomine Apis, qui sub bovis specie ab iis adorabatur. Sed ut hoc credam, nullo modo a me impetrare possum. An enim Apis in lingua Hebraica aut Ægyptiaca חַף dictus fuerit, a nemine hucusque comprobatum vidi, nec ulla causa apparet, cur ἔφυγεν in versione Alexandrina Hebr. נִסְחַף, (quod de hostibus profligatis et in fugam

a *versis* adhiberi satis constat,) respondere negari possit. Accedit, quod Ἆπις nec in Codice Syriaco Hexaplari et Versione Arabica, nec in omnibus Codd. Theodoreti reperiatur. His causis commotus arbitror, LXX potius scripsisse διατί ἔφυγεν ὁ μόσχος σου, et non solum vocabulum Ἆπις notam marginalem librarii cujusdam (qui scil. videbat, b μόσχον de *Apide*, Ægyptiorum idolo, hoc in loco, qui oraculum contra Ægyptios continet, necessario explicandum esse), in textum illam receptam, esse, sed etiam ὁ ἐκλεκτὸς esse merum additamentum, vel ex alia lectione (בְּחִירֶיךָ), vel ex alio interprete. Confer ad h. l. Ghislerii Caten. p. 115. Fesselii Adversaria Sacra Lib. VIII. c. 4. p. 261. et c Steph. le Moyne Obss. ad Varia Sacra p. 314. Hesych. Ἆπις, ὁ βασιλεὺς, ὡς Αἰγύπτιοι, καὶ ὁ παρ' αὐτοῖς Ἆπις.

ΑΠΙΣΤΕ'Ω, *non credo, diffido,* etiam *fidem datam non servo, deficio ab aliquo.* בָּגַד, *perfide ago.* Aqu. Symm. Theod. Ed. VIta Ps. XXIV. 3. ἀπιστοῦντες. Certe ita legit Corderius pro eo, quod reliqui habent, d ἀποστατοῦντες, quam lectionem Starckius in Carm. Davidis p. 189. defendit, statuens, ἀπιστοῦντες, quod propius abest ab Alexandrinorum ἀνομοῦντες, vel negligentia librariorum corruptum esse, vel ex glossa in ipsum textum transiisse. Sap. I. 2. τοῖς μὴ ἀπιστοῦσιν αὐτῷ, illis, qui fidem habent illi. Ibid. X. 7. XII. 17. ἀπιστούμενος ἐπὶ δυνάμεως τελειότη-
e τι, qui *non crederis in virtute esse consummatus,* ut bene transtulit Vulgatus. Rectius tamen fortasse ibi legitur ἀπιστουμένοις, h. e. *in eos, qui non credunt,* etc. 2 Macc. VIII. 13. ἀπιστοῦντες τὴν τοῦ Θεοῦ δίκην, qui *diffidebant* justitiæ Dei. Hesych. Ἀπιστεῖ, ἀπειθεῖ. Σοφοκλῆς Αἰθίοψιν.

ἈΠΙΣΤΙ'Α, *diffidentia, perfidia.* Sap. XIV. 25. ubi aperte *perfidiam* notat.

ἌΠΙΣΤΟΣ, *infidus, perfidus.* זָר, f *extraneus.* Ies. XVII. 10. σπέρμα ἄπιστον. Ita nempe h. l. interpretati sunt, nec male quoad sensum. Syri enim, de quibus hic sermo est, commode σπέρμα ἄπιστον dici poterant. — נַעֲמָנִים plur. *amœna.* Ies. XVII. 10. φύτευμα ἄπιστον. De hoc quoque loco valet observatio ad antecedens זָר a me proposita. Nonnullis legisse videntur לֹא נֶאֱמָנִים, g ut Hieronymo, qui habet: *infidelem.* Alii contra (auctoritate Vulgati interpretis, qui *fidelem* posuit) statuunt, pro ἄπιστον rescribendum esse πιστὸν, deleta litera α, quæ e fine vocis præcedentis huc migrarit, adeoque נֶאֱמָנִים legisse. Conf. Pauli Obss. Philol. Crit. ad Vaticinia Iesaiæ p. 8. et Cappelli Crit. S. T. II. p. 877. ed. Hal. — רְחַב h נֶפֶשׁ, *latus animo,* (h. e. *insatiabilis,* sec. Schultens. ad Prov. XXVIII. 25.) ἄπιστος ἀνὴρ sec. Vat. Sed sine dubio ibi legendum est ἄπληστος, ut habent Alex. Ald. et Compl. aut ἄπλιστος.

ἈΠΛΑ'ΝΗΤΟΣ, *non erroneus, non vagabundus.* נֶאֱמָן, part. Niph. *fidelis, fidus.* Symm. Job. XII. 20. ἀπλανήτων, h. e. *disertorum, eloquentium,* qui in i dicendo nullum errorem committunt. Schol. Soph. Œdip. Tyr. v. 480.

ἌΠΛΑΣΤΟΣ, *non fictus, simplex, verus, infucatus, sincerus.* תָּם, *integer, perfectus.* Gen. XXV. 27. ἄνθρωπος ἄπλαστος, homo sincerus. Augustinus Quæst. 74. in Genesin: « Quod Græce dicitur ἄπλαστος, hoc Latini *simplicem* interpretati sunt: unde aliqui Latini interpre- k tes *sine dolo* interpretati sunt, dicentes, erat Jacob sine dolo habitans in domo." Conf. Drusium in Fragmenta p. 106. Lex. Cyrilli MS. Brem. Ἄπλαστος, ἀληθινὸς, ἁπλοῦς, ἄμωμος.

ἌΠΛΕΤΟΣ, *magnus, immensus.*

a 3 Macc. IV. 11. ἱπποδρόμῳ, ἀπλέτῳ καθεστῶτι περιμέτρῳ, hippodromo, magnum ambitum habente. Polyb. I. 50. 3. III. 100. 8. Hesych. ἄπλετον, πολὺ, μέγα, ἀμέτρητον· οἷον ἄπλευρον, ἢ τὸ μὴ πλεόμενον.

ἈΠΛΗΣΤΕΥ'ΟΜΑΙ, *insatiabilis sum, avidus sum.* Sir. XXXI. 19. μὴ ἀπληστεύου, ne sis insatiabilis, sc. in comedendo. Ibid. XXXVII. 32.
b μὴ ἀπληστεύου ἐν πάσῃ τρυφῇ, *ne te ingurgites quibusvis deliciis.* Vide Eustath. ad Od. Α', p. 8. 49.

ἈΠΛΗΣΤΙ'Α, *insatiabilitas, inexplebilis cupiditas, aviditas.* Sir. XXXVII. 33. 34.

ἌΠΛΗΣΤΟΣ, *insatiabilis, inexplebilis.* לֹא שָׂבֵעַ, *non satior.* Prov. XXVII. 20. οἱ ὀφθαλμοὶ τῶν ἀνθρώπων ἄπληστοι. — רְחַב, *latus, tumens,*
c etiam *insatiabilis,* si de ventre aut cupiditate sermo est. (Vide Schultens. ad Prov. XXVIII. 25.) Psalm. C. 7. ἀπλήστῳ καρδίᾳ. — רְחַב נֶפֶשׁ, *tumens anima.* Prov. XXVIII. 25. Vide supra s. v. ἄπιστος. Sir. XXXI. 23. μετὰ ἀνδρὸς ἀπλήστου. Vox καὶ ἀπλήστῳ videtur etiam excidisse post ἀναιδεῖ Sir. XXIII. 6. Vulgatus enim habet: animæ irreverenti *et*
d *infrunitæ* ne tradas te. Hesych. ἄπληστος, ἀχόρταστος.

ἈΠΛΗΣΤΟ'ΤΕΡΟΣ, *insatiabilior, avidior.* בַּעַל נֶפֶשׁ, *dominus animæ,* h. e. non *compos animæ,* sed *præditus cupiditate.* Prov. XXIII. 2. εἰ δὲ ἀπληστότερος εἶ, si *appetentior* fueris.

ἉΠΛΟ'ΟΣ, usitate ἉΠΛΟΥ͂Σ, Η͂, ΟΥ͂Ν, *simplex, sincerus.* דֻּשַּׁן Pyh. *pinguefio.* Prov. XI. 25. ψυχὴ
e εὐλογουμένη πᾶσα ἁπλῆ, quam versionem nec explicationem nec emendationem ullam admittere contendit Arnoldi in Symbolis ad Rem Critic. et Exeg. V. T. P. I. p. 79. Semlerus contra in Epist. ad Griesbachium p. 25. conjecit, vocem ἁπλῆ, nisi ea indicetur vetus quædam editio, in πιμελὴς mutandam esse. Jaegerus loco ἁπλῆ legere mavult ἁπαλὴ, quod idem sit ac λιπαρὰ, εὔτραφὴς, f
εὔσαρκος, et *bene nutritum,* etiam *opulentum* significet, provocans ad Job. XXXIII. 25. (ἁπαλυνεῖ τὰς σάρκας αὐτοῦ), et Xenoph. Mem. II. 1. 22. ubi ἁπαλότης et εὐσαρκία tanquam synonyma conjunguntur. Nulli autem horum interpretum in mentem venisse videtur, in libris N. T. ἁπλότης haud raro de *liberalitate erga egenos* adhiberi, nec adeo g
improbabile esse, LXX loco תְּדֻשָּׁן legentes תְּדַשֵּׁן, *pinguefacit,* eandem notionem voci ἁπλῆ subjecisse, adeoque eam de *eleemosynis larga manu datis* explicandam esse. Arab. رشن quoque *donare, liberalem esse* notat. — יֹשֶׁר, *rectitudo.* Symm. Job. XXXIII. 3. ubi tamen pro ἁπλῆ, *simplex,* reponendum esse videtur ἁπλῇ, sc. καρδίᾳ, quod apparet e Vul- h
gato, qui Symm. secutus habet: *simplici corde.* Idem Ps. XXX. 11. — כֵּנִים plur. a כֵּן, *recti, probi.* Symm. Gen. XLII. 11. — *רְחַב נֶפֶשׁ, *latus anima,* h. e. *insatiabilis.* Inc. Prov. XXVIII. 25. ἁπλὸς, quod sine dubio ab ἁπλόω, *expando,* derivandum est. — *רַכָּה, *mollis.* Aqu. Prov. XXV. 15. ἁπλῆ. Sed vera lectio ibi esse videtur ἁπαλὴ, ut jam i
judicavit Montfauconius. — תָּם, *integer, perfectus.* Aqu. Gen. XXV. 27. Psalm. XV. 1. Aqu. Theod. Job. I. 1. Inc. ib. IX. 20. — תֹּם, *integritas.* Aqu. Prov. X. 29. Hesych. ἁπλοῦν, ἀσύνθετον, ἢ τὸ μὴ πλάγιον. Idem: ἁπλῆν, ἀκακούργητον.

ἉΠΛΟΣΥ'ΝΗ, *simplicitas, integritas.* תֹּם, *perfectio.* Theod. et LXX sec. Hex. Job. XXI. 23.

ἉΠΛΟ'ΤΗΣ, *simplicitas, candor,* k
sinceritas, integritas. יֹשֶׁר, *rectitudo.* 1 Par. XXIX. 17. ἐν ἁπλότητι καρδίας μου, in *sinceritate* animi mei. Conf. Sap. I. 1. Coloss. III. 22. Ephes. VI. 5. — תֹּם, *integritas.* Aqu. Gen. XX. 5. ἐν ἁπλότητι καρ-

a λῶς, bono animo, non ea mente, ut quenquam læderem. Confer ad h. l. Scharfenberg. ac Fischeri Clav. p. 24. seq. Symm. Psalm. VII. 9. et Job. II. 9. LXX 2 Sam. XV. 11. (ubi omnino *simplicitatem* et *propositi scelerati Absolomi ignorantiam* notat.) Prov. XIX. 1. Conf. 2 Cor. I. 12. — תֻּמָּה, idem. Symm. Job. XXVII. 5.

b 'ΑΠΛΟ'Ω, *simplicem reddo, integrum reddo, expando.* (Vide Schneider ad Anacr. pag. 118.) הִתֵּם Hiph. a תָּמַם, *perficio.* Job. XXII. 3. — פָּרַשׂ, *expando.* Symm. Jes. XXXIII. 23. XXV. 11. Job. XI. 13. ἁπλώσεις πρὸς αὐτὸν τὰς παλάμας σοῦ, expandes ad ipsum palmas tuas. De more, quo olim supplicantes manus supinas proten-
c debant, vide Feithii Antiqu. Hom. Lib. III. c. 14. p. 280.

*ΑΠΛΩΜΑ, *expansio.* פֶּרֶץ, *ruptura.* Inc. Gen. XXXVIII. 29. Schol. ed. Bos. ἄλλως· τί διήπλωσας καθ' ἡμῶν ἄπλωμα. Vide Schol. ad Arist. Aves v. 1218.

'ΑΠΛΩ͂Σ, *simpliciter, in integritate.* בְּתֹם, *in integritate.* Prov. X. 10. ὃς πορεύεται ἁπλῶς, *integer*
d *vitæ.* Sap. XVI. 27. ubi ἁπλῶς a Vulgato interprete non male per *statim* redditur. 2 Macc. VI. 6. ἁπλῶς, *simpliciter.*

*ΑΠΝΟΟΣ, *ΑΠΝΟΥΣ, *carens spiritu, exanimis.* Sap. XV. 5. ubi ἄπνουν est i. q. νεκρόν. Hesych. ἄπνους, ἄψυχος, νεκρὸς, ἄφωνος.

'ΑΠΟ', *a, ab, de, ex, post, præ, propter.* אַחַר, *post.* Ez. XIII. 3.
e οὐαὶ τοῖς προφητεύουσιν ἀπὸ καρδίας αὐτῶν, væ iis, qui prophetant ex corde suo, h. e. proprio motu. — *אֶל, *ad.* Ez. XXVII. 3. ἀπὸ νήσων πολλῶν. Videtur legendum ἐπὶ ν. π. — *אֶל אַחֲרָיו, *ad posteriora.* 2 Sam. V. 23. ἀπ' αὐτῶν. Ita sine dubio ideo verterunt, quia antecedentem vocem סָבַב, *cingere,* per ἀποστρέφομαι transtulerunt, quam notionem tamen h. l. series orationis non admittit. — *בְּתוֹךְ, *in medio.* Inc. Jos. XVII. 9. — וְאֵין, *et non.* Jer. XLIV. 2. εἰσὶν ἔρημοι ἀπὸ ἐνοικούντων, sunt deserti ab incolis. — ב præfixum. Ex. XII. 15. ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας, *die primo.* Vide et v. 18. Ex. XII. 43. οὐκ ἔδεται ἀπ' αὐτοῦ, non comedet de eo. — ל præfixum. Num. XVI. 34. ἔφυγον ἀπὸ τῆς φωνῆς, fugerunt *præ* voce, vel *propter* vocem illorum. — לִפְאַת constr. *ad latus.* Jos. XVIII. 12. ἀπὸ βοῤῥᾶ. — *לְפָנִים. Symm. et LXX Cohel. II. 16. ἀπὸ ἔμπροσθεν. — מ præfixum. Job. XIV. 5. Aqu. ἀπὸ μεμιασμένου. LXX ἀπὸ ῥύπου. Vulg. *de immundo conceptum semine,* ubi ὁ ἀπό τινος notat *eum, qui ab aliquo natus est.* Aqu. Psalm. XLIV. 3. et 8. ubi ἀπὸ est *præ, magis quam,* ac reliqui interpretes habent παρά. Exod. XXXIV. 24. ubi cum πρὸ permutatur in codd., quemadmodum cum ἐκ ib. v. 29. Lev. II. 11. ἀπ' αὐτοῦ sec. Vatic. Sed in Compl. legitur ἐπ' αὐτοῦ, quæ lectio mihi præferenda videtur, ita ut supplendum sit θυσιαστηρίου e v. 9. Cum præpositione ἐπὶ etiam permutatur in codd. 1 Par. XII. 8. 2 Par. I. 13. ubi cum πρὸ in codd. permutatur. — Gen. III. 14. ἐπικατάρατος σὺ ἀπὸ πάντων τῶν κτηνῶν, καὶ ἀπὸ πάντων τῶν θηρίων, maledictus tu *præ* omnibus pecoribus, et *præ* omnibus bestiis. Vide quoque Cant. V. 9. Jer. III. 11. et conf. Is. Vossium de LXX Intt. p. 82. 2 Par. XX. 9. ἀπὸ τῆς θλίψεως, *præ* afflictione, vel *propter* afflictionem. Vide et Job. XXXVI. 21. 2 Par. V. 5. ἀπὸ τοῦ πλήθους, *præ* multitudine. Vide et Ex. VI. 9. ac conf. Alberti in Mus. Brem. Vol. I. p. 117. Esdr. VII. 7. ἀνέβησαν (τινὲς) ἀπὸ τῶν υἱῶν 'Ισραὴλ, ascendebant quidam *de* filiis Israël. Vide Esdr. VIII. 15. Ez. XXXVIII.

8. ἀφ' ἡμερῶν πλειόνων, post dies multos. Conf. Hos. VI. 2. ubi מ redditur μετά. Justin. M. Dial. c. Tryph. Jud. §. 52. p. 148. ἀφ' οὗ ἔπαθεν ὁ Χριστὸς, postquam Christus passus est. Tertull. de Virg. Vel. c. 1. de Paracleto: hic solus a *Christo* magister et dicendus et verendus. — מֵאַחֲרָיו, *a post.* Ezech. XIV. 7. 11. — מֵאֵין, *ut non.* Jer. XXVI.
b 9. XXXII. 43. et XXXIV. 22. — מֵאֵין מֵאֵין. Jer. XXXIII. 10. — מֵאֵצֶל, *de apud.* 1 Sam. XX. 40. 1 Reg. XX. 36. — מִנֶּגֶד, *e regione.* 1 Reg. VII. 5. — מִמּוּל, idem. Lev. V. 8. — מִיַּד, *e manu.* Ex. II. 19. Num. XXXV. 25. — מִידֵי, *e manibus.* Psalm. CXL. 10. — מִלֵּב, *ex corde.* Num. XVI. 29. — *מִן, *ex, a.* Lev. XIII. 32. sec. Vat.
c κοίλη ἀπὸ τοῦ δέρματος, ubi ἀπὸ comparativo exprimendo inservit. Cod. Oxon. κοιλοτέρα τοῦ δέρματος. — מֵעֵבֶר, *trans, ultra.* Job. I. 19. — מִלִּפְנֵי, *a facie.* Deut. XXVIII. 31. — *מֵעַל, *desuper.* Gen. VIII. 8. Jud. IV. 15. sec. Alex. Oxon. et Compl. ἀπὸ τοῦ, quæ est quoque lectio Inc. Int. 2 Sam. XXIV. 21. ubi cum ἐπάνω et ἐπάνωθεν in Codd.
d permutatur, coll. 2 Reg. X. 31. Inc. 2 Sam. XX. 22. — מִקְצֵה pro מִקְצָת, *ab extremitate.* Gen. XLVII. 2. — מִקֶּרֶב, *e medio.* Deut. XV. 11. — מִתּוֹךְ, idem. Prov. V. 15. Ies. LVIII. 9. — *מִתַּחַת. Inc. Ez. XLVII. 1. — *עַל, *super.* Lev. II. 13. ubi quoque ἐπὶ præferendum est, ut ἀπὸ ex antecedentibus irrepserit. Conf. ib. V. 11. Theod. LXX
e Dan. II. 1. ἀπ' αὐτοῦ, ubi vel legerunt מעלוי, vel עלוי ita intellegendum censuerunt, ut a מעלוי non differret. Vide ad h. l. Scharfenbergium. — עַל פְּנֵי, *super faciem.* Num. XI. 31. — *שְׁלוּחֶיהָ, *emissio, propago.* Aqu. Symm. Ies. XVI. 8. ἀπ' αὐτῆς. Suspicor, utrumque plene scripsisse οἱ ἀπεσταλμένοι ἀπ' αὐτῆς seu αὐτῆς simpliciter. — 3 Esdr. VIII. 57. σκεύη f ἀπὸ χρηστοῦ χαλκοῦ, ubi ἀπὸ *materiam* notat, ex qua quid est, ac Hebr. מ respondet, coll. Esdr. VIII. 27. Sir. I. 16. μεθύσκει αὐτοὺς ἀπὸ τῶν καρπῶν αὐτῆς, satiat eos fructibus suis. Ibid. v. 17. Ibid. XIX. 11. ἀπὸ προσώπου λόγου, *propter vel per rem occultandam:* καὶ ἀπὸ προσώπου βρέφους, *propter* fœtum. Ib. XXII. 33. ἀπ' αὐτῆς, *per eam.* Ibid. g XXXI. 25. βαπτιζόμενος ἀπὸ νεκροῦ, qui se lavaverat *propter* mortuum, ac quem attigerat, coll. XXIX. 27. Ib. XLI. 17. 22. ubi ἀπὸ notat *respectu, quod attinet,* coll. XVIII. 8. ubi notat *relate ad,* hoc sensu: qualis est gutta aquæ, relata ad mare universum, talis est hæc brevis nostra vita, relata ad æternitatem. — Ibid. XXIV. 29. ἀπὸ ex- h primit *comparativum.* Ibid. XI. 18. ἔστι πλουτῶν ἀπὸ προσοχῆς καὶ σφιγγίας αὐτοῦ. Vulg. *est, qui locupletatur parce agendo.* Ibid. XIX. 11. ἀπὸ προσώπου, *propter.* 1 Macc. XIV. 26. ἀπ' αὐτῶν, *ita ut a se eos removerent, seu in fugam verterent.* Conf. ad h. l. Michaëlis. Vide quoque Vorstium de Hebr. N. T. p. 352. seq. ed. Fischeri. — Vide alibi Αἰὼν, Ἀνατολὴ, Ἀρχὴ, Δυσμὴ, Ἑαυτοῦ, Ἔτι, Κλίτος, i Κονιορτὸς, Λάχανον, Μανθάνειν, Μέγας, Νῦν, Ὅς, Οὗτος, Τότε, Τοῦτο.

ἈΠΟΒΑΙ'ΝΩ, *evenio, evado, fio, ascendo.* *בּוֹא, *venio.* Symm. Cohel. V. 2. ἀποβήσεται ὄνειρος, h. e. vel *venit,* vel *abibit* somnus, seu somnium. Posterius magis placet ob sequentia. — בָּנָה, *ædifico.* Job. XXVII. 18. ἀπέβη δὲ ὁ οἶκος αὐτοῦ ὥσπερ σῆτες, domus ejus *ædificata est* sicut tineæ. Sine dubio enim loco σῆτες e Cod. Alex. reponendum est

a σητὸς, sc. οἶκος. — *הָיָה seq. לְ. Job. XIII. 5. *ἀποβήσεται ὑμῖν σοφία*, seu secundum alios libros: *εἰς σοφίαν*, fuisset hoc vobis sapientiæ, h. e. pro sapientibus habiti essetis. — — יָלַד, *pario*. Job. XV. 35. *ἀποβήσεται δὲ αὐτῷ κενά*: bene quoad sensum. — לֹא רָאָה, *non video*. Job. XXII. 11. *τὸ φῶς σοι σκότος* (pro *ὥσπερ σκότος*) *ἀπέβη*, lux tibi *facta*
b tanquam tenebræ. Hesych. Ἀπέβη, *συνέβη, ἐγένετο*. — נָגַהּ, *splendeo*. Symm. et LXX Job. XVIII. 5. *οὐκ ἀποβήσεται αὐτῶν ἡ φλὸξ*, non *ascendet* (h. e. non *procedet*, seu: *progressus faciet*) eorum flamma. Hesych. Ἀποβαίνοντες, *ἀναβαίνοντες*. — נַעֲשָׂה Niph. *fio*. Ex. II. 4. *τί τὸ ἀποβησόμενον αὐτῷ*, quod *eventurum* esset illi. — *פּוּק, Hiph. הֵפִיק, *prodire, pro-*
c *gredi facio*. Symm. ac Inc. Psalm. CXXXIX. 9. *μὴ ἀποβαίνῃς*, ne *bene cedere sinas*, sc. consilia prava, quæ contra me inierunt. Sap. II. 3. *οὗ σβεσθέντος τέφρα ἀποβήσεται τὸ σῶμα*, qua extincta cinis *fit* corpus. Hesych. *ἀποβήσεται, γίνεται*. 2 Macc. IX. 24. 25. — Vide alibi Ἄξιος, Καλὸς et Σκολιός.

ἈΠΟΒΑ'ΛΛΩ, et med. ἈΠΟ-
d ΒΑ'ΛΛΟΜΑΙ, *abjicio, rejicio, despicor*. *אָבַד, *pereo, evanesco, oberro*. Deut. XXVI. 5. *Συρίαν ἀπέβαλεν ὁ πατήρ μου*. Wesselingius in Obss. Var. Lib. II. c. 3. *ἀποβάλλειν* reddendum esse putat per *amittere*, sed significat potius *repudiare, relinquere*, unde Inc. et Compl. *ἀπέλιπεν*: Syriam *reliquit* seu Syria *excessit* pater meus, coll. Job. XI. 20.
e — גָּזַל, *rapio, diripio, vim infero*. Prov. XXVIII. 24. *ὃς ἀποβάλλεται πατέρα ἢ μητέρα*, qui *despicatur* patrem vel matrem. Schol. ibi *ἀποβιάζεται, ἀτιμάζει*. — גָּעַל, *fastidio*. Aqu. 2 Sam. I. 21. *ἀπεβλήθη*. Tychsenius statuit, eos legisse *νίγαλ*, et deduxisse a גול s. גָּלַל, notione *devolvendi, abjiciendi* gaudente. Sed *ἀπεβλήθη* vertendum potius est *cum contemtu abjectus est*. Arab. جعل, *posuit, deposuit*. — *גָּרַשׁ, *expello, ejicio, protrudo*. Theod. Ies. LVII. 20. — הִשְׁלִיךְ Hiph. a שָׁלַךְ. Jer. LII. 2. — זָנַח, *dejicio, projicio*. Symm. Hos. VIII. 5. *ἀπεβλήθη*. Legerunt זֻנַּח in Pyhal. Hinc apparet, Incertum illum apud Chrysostomum in Catena PP. GG. T. I. p. 813., qui Psalm. XLIII. 10. pro *ἀπώσω* apud LXX *ἀπεβάλου* posuit, g
Symmachum esse. Vide Opuscula Critica p. 196. — כָּרַע, *incurvo me*. Symm. Job. XXXIX. 3. *ἀποβάλλονται*. Sermo ibi est de cervis parturientibus, quæ se incurvant, ut excludant pullos suos. Latet itaque in *incurvatione* notio vehementioris nisus, et quasi violentæ ejectionis. Potest tamen *ἀποβάλλονται* quoque referri ad תְּפַלַּחְנָה, *effindunt*, seu h
erumpere faciunt, h. e. pariunt, excludunt vehementiori nisu. — נָבֵל, *cado, decido*. Ies. I. 30. *τερέβινθος, ἡ ἀποβεβληκυῖα τὰ φύλλα*, terebinthus, quæ folia *abjecit*. — קִיא, *evomo*. Symm. Theod. Lev. XX. 22. Ibid. XVIII. 28. — *שַׁלֶּכֶת, *ejectio*. Symm. Ies. VI. 13. *ἀποβαλοῦσαι, dejectis foliis*. Ἀποβάλλειν quandoque *amittere* notare, ac de *quavis jactura* adhiberi, multis exemplis docuit Sturzius Lexic. Xenophonteo i
s. h. v. Adde Dan. XIV. 16. sec. Chis. *ἀπέβαλεν τὴν σφραγῖδα, avulsit sigillum*.

ἈΠΟΒΑ'ΠΤΩ, *immergo, haurio*. 2 Macc. I. 21. *ἐκέλευσεν αὐτοὺς ἀποβάψαντας φέρειν*, jussit eos haurientes afferre. Herodot. IV. 70. p. 243. Athen. VII. p. 329. B. IX. p. 409. B.

ἈΠΟΒΔΕΛΥ'ΣΣΟΜΑΙ, *abominor, despicio*. שָׁקַץ, idem. Inc. Psalm.

a XXI. 24. ἀπεβδελύξατο. Vulg. *despexit.* Hieron. *contemsit.*

'ΑΠΟΒΙΑ'ΖΟΜΑΙ, *vim infero, vi aliquid adimo.* גָּזַל, *rapio, diripio.* Prov. XXII. 22. μὴ ἀποβιάζου πένητα, ne *diripias* pauperem. Ib. XXVIII. 24. ὃς ἀποβιάζεται πατέρα ἢ μητέρα, sec. Alex. et Compl. qui parentes suos spoliat: ubi Schol. per ἀτιμάζει interpretatur, quod vide supra.

b 'ΑΠΟΒΛΕ'ΠΤΑΙ, *fenestræ.* שְׁקֻפִים plur. idem. Aqu. 1 Reg. VII. 4. nisi ibi pro ἀποβλέπται reponendum est ἀποβλεπούσας, coll. VI. 4.

'ΑΠΟΒΛΕ'ΠΩ, *respicio, verto me.* הִבִּיט Hiph. a נָבַט, *intueor.* Aqu. Psalm. XXXIII. 5. Inc. Job. VI. 19. Symm. ibid. XXXVI. 25. — *מְעוֹנְנִים, *Mehonenim,* nomen proprium. Aqu. Jud. IX. 37. ἀποβλε-
c πόντων. Sed sine dubio reponendum est ἀπὸ βλεπόντων, ut legitur in cod. Alex. LXX Intt. Deduxit autem a rad. עַיִן, *vidit, respexit.* — *מִצְפָּה, *Mizpa,* nomen proprium. Jud. XI. 33. ἀποβλέπων sec. Oxon. Legit sine dubio מְצַפֶּה, a rad. צָפָה, *speculari.* — *עַיִן, *oculus.* Symm. Zach. V. 6. pro זֹאת עֵינָם, *hæc oculus eorum,* habet: πρὸς ταῦτα ἀπο-
d βλέπουσι, *ad hæc respiciunt.* — פָּנָה, *respicio.* Cant. V. 18. ποῦ ἀπέβλεψεν ὁ ἀδελφιδός σου; quo *vertit* se dilectus tuus? Hos. III. 1. ἀποβλέπουσιν ἐπὶ θεοὺς ἀλλοτρίους, *vertunt* se ad Deos alienos. — צָפַן, *abscondo me.* Ps. IX. 31. ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ εἰς τὸν πένητα ἀποβλέπουσι. Ita quoque Syrus. Permutarunt צָפַן et צָפָה, legentes
e יְצַפּוּ. Schnurrero in Diss. Philol. Crit. p. 181. hæc vertendi ratio non tam ex lectionis diversitate derivanda esse videtur, quam potius ex eo, quod sensum quam verba exprimere maluerint. — שְׁקֻפִים, *fenestræ.* Aquil. 1 Reg. VI. 4. ἀποβλεπούσας.

'ΑΠΟΒΛΕ'ΠΩΝ 'ΑΠΟΒΛΕ'ΠΩ, *respiciens respicio.* נֵאָר בַּמְּאֵרָה Niph. ab אָרַר, *maledicor maledictione.* Mal. III. 9. Per metathesin literarum legerunt נִרְאִים בַּמְּרְאָה, f
nisi fortasse in mente habuerunt radicem נָאַר, quæ in l. Arab. notat *despexit, aspernatus est.*

'ΑΠΟ'ΒΛΗΜΑ, *quod abjicitur,* s. *rejicitur, rejectamentum, resegmen, reliquiæ.* *מִגְרָשׁ, *suburbanum.* Theod. sec. codd. Holmes. Num. XXXV. 3. Sc. גָּרַשׁ *ejicere* notat. Sap. XIII. 12. 13. *residua a ligno resecta,* ubi Vulgatus per *reliquias* g
et *reliquum* transtulit. Adde Schol. Aristoph. ad Vesp. v. 543.

'ΑΠΟΒΛΗΤΟ'Σ vel potius 'ΑΠΟ'ΒΛΗΤΟΣ, *rejectaneus.* *זָנַח, *rejicio, projicio.* Ed. Vta Hos. VIII. 5. Legit וְנַח in Pyhal. Conf. Kreysigii Symb. P. IV. p. 4. ac Fischeri Clavem p. 25. — *טָמֵא, *impurus.* Symm. Hos. IX. 3. ἀπόβλητον, quod tanquam impurum abjiciendum est, h
aut abjicitur: ubi de cibis *vetitis* sermo est, coll. 1 Tim. IV. 4. — נָפוּץ part. Pah. *dispersus.* Jer. XXII. 28. ἀπόβλητον, non male quoad sensum. Lex. Cyrilli MS. Brem. Ἀπόβλητον, ἀποβολῆς ἄξιον, ἀδόκιμον. — פִּגּוּל, *abominatio.* Aqu. Symm. Lev. VII. 18. Aqu. Lev. XIX. 7. Vide supra s. v. טָמֵא ac infra s. v. ἀπόβολον.

'ΑΠΟΒΛΥ'ΖΩ, *scaturio,* metapho- i
rice de copioso sermone in utramque partem. הִבִּיעַ Hiph. a נָבַע, *eructo, scaturio.* Symm. Ps. LVIII. 8. ἀποβλύζουσιν. Vide Eustath. ad Il. Γ'. 487. p. 763. 35.

*'ΑΠΟΒΟΑ'Ω, i. q. simplex βοάω, *clamo.* Esth. I. 1. sec. Vet. Alt. ed. ἀπεβοήσαμεν πρὸς κύριον: ubi tamen fortasse legendum est ἀνεβοήσαμεν. Subst. ἀποβοὴ Schneiderus in Lexi-

a con suum e Thucydide et Xenophonte recepit.

'ΑΠΟ'ΒΟΛΟΝ, *rejectum*, vel *rejiciendum*, *rejectaneum*. פִּגּוּל, *abominatio*. Inc. et codd. Holm. Lev. VII. 18. Hesych. 'Απόβολον, ἀποβεβλημένον. Vide s. v. ἀπόβλητος.

'ΑΠΟ'ΒΡΕΞΙΣ, *perfusio*, *madefactio*. מִשְׁרָה, idem. Inc. Num. VI. 3. ubi de uvis adhibetur.

b 'ΑΠΟΓΑΛΑΚΤΙ'ΖΩ, *ablacto*. נִגְמַל, idem. Gen. XXI. 8. 1 Sam. I. 22. 23. Ies. XXVIII. 9. Symm. Psalm. CXXX. 2. Athenæus VI. p. 247. C.

*'ΑΠΟΓΕΥ'ΟΜΑΙ, *degusto*, *edo*. 4 Macc. IV. 26. V. 2. Ibid. X. 1. ἀπογευσάμενος, *edendo cibos impuros*.

'ΑΠΟΓΙΝΩ'ΣΚΩ, et 'ΑΠΟΓΙΝΩ'ΣΚΟΜΑΙ, *despero*. *אָנַשׁ, *æger*, *in*c*firmus sum corpore vel animo*. Aqu. Psalm. LXIX. 21. אָנוּשָׁה *anxius fui*, ἀπεγνώσθην, ubi non assentior Koehlero, qui eum pro אָנוּשׁ legisse contendit נוֹאָשׁ. — *לֹא יָדַע, *nescio*, *ignoro*. Deut. XXXIII. 9. ἀπέγνω sec. Vat. h. e. non *curat se rationem habere*. Compl. οὐκ ἔγνω. — נוֹאָשׁ Niph. a יָאַשׁ, *despero*. Aqu. Jer. II. 25. ἀπέγνων, *desperavi*, ubi d videndus Montf. Id. 1 Sam. XXVII. 1. ἀπογνώσεται, *desperabit*. — נָמֵס Niph. a מָסַס, *liquefio*, *dissolvor*. Inc. et LXX sec. Compl. 1 Sam. XV. 9. ubi cum ἐξουδενόω in codd. permutatur. Judith. IX. 12. ἀπεγνωσμένων σκεπαστὴς, *desperantium* aut *ad incitas redactorum protector*. Hesych. ἀπεγνωσμένος, ἀνέλπιστος. 2 Macc. IX. 22. οὐκ ἀπογινώσκων τὰ e κατ' ἐμαυτὸν, non desperans de me ipso, seu de rebus meis. Inde ἀπόγνωσις apud Hesych. ἀνελπιστία, et ἀπογνώστης, ἀνέλπιστος. Conf. L. Bos. Anim. ad Scriptt. Gr. p. 93.

'ΑΠΟ'ΓΟΝΟΣ, *progenitus*, *oriundus*. יָלִיד, *natus*, *prognatus*. 2 Sam. XXI. 16. ubi cum ἔκγονος in codd. permutatur. 1 Par. XX. 5. οὗτος ἦν ἀπόγονος τῶν γιγάντων, hic erat gigantibus oriundus. Sap. VII. 1. ἀπόγονος πρωτοπλάστου. Hesych. ἀπόγονος, υἱὸς ἢ ἔγγονος (ἔκγονος), ἢ συγγενής.

'ΑΠΟΓΡΑΦΗ', *descriptio*, *decretum*, *liber*, *scriptum*. *כְּתָב. Dan. X. 21. sec. Chis. ubi Theod. γραφὴ habet. — כְּתוּב, *scribendo*. Inc. Psalm. LXXXVI. 5. ubi etiam apud Theod. γραφὴ legitur. — *מִכְתָּב. 2 Par. XXXV. 4. sec. Compl. 2 Macc. II. 1. ἐν ταῖς ἀπογραφαῖς, (in literarum monumentis, s. narrationibus historicis, in quibus de Jeremia traditur,) quas v. 4. vocat γραφὰς, ἀναγραφὰς et ὑπομνηματισμούς. 3 Macc. IV. 14. ἐγένετο μὲν οὖν ἡ τούτων ἀπογραφὴ, fiebat igitur horum *descriptio*. Conf. Luc. II. 8. Act. V. 37. Hesych. ἀπογραφή, ἀρίθμησις, ἢ γνώμη, μήνυσις. 3 Macc. VII. 22. ἐξ ἀπογραφῆς, *ex decreto*. Ita Bielius. Grotius vero *inventarium regis* intellegit. Solebant enim bona confiscata referri in inventarium, et ex eo restitui, ubi princeps jussisset. Conf. Reisk. Ind. Græc. Demosthen. s. h. v.

'ΑΠΟΓΡΑ'ΦΩ, *in tabulas refero*, *describo*. כָּתַב, *scribo*. Jud. VIII. 14. ubi cum γράφω permutatur in Codd. Verba sunt: ἀπεγράψατο πρὸς αὐτὸν τοὺς ἄρχοντας, *descripsit* vel *in tabulis enumeravit* illi principes. Prov. XXII. 20. 3 Esdr. VIII. 30. in Hebr. Esdr. VIII. 3. הִתְיַחֵשׂ, *recensuit*. 3 Macc. IV. 14. ubi de Ptolemæo Philopatore legitur, quod jusserit ἀπογραφῆναι πᾶν φῦλον ἐξ ὀνόματος, ut *describerentur* omnes tribus nominatim, vel: ut nomina omnium tribuum *in tabulas referrentur*. Vide et 3 Macc. VI. 38. Cf. Reisk. Indic. Græc. Demosth. s. h. v. Perizon. ad Æl. V. H. IV. 25. et Lex. N. T. s. h. v.

'ΑΠΟΔΕΙ'ΚΝΥΜΙ, *ostendo*, *designo*, *creo*, *facio*. הֶרְאָה, *video*. Esth.

a II. 9. ἑπτὰ κορασίων τὰ ἀποδεδειγμένα αὐτῇ, septem puellas designatas pro illa. — שָׁפָה Pyh. emineo, promineo. Job. XXXIII. 21. ἀποδείξῃ τὰ ὀστᾶ αὐτοῦ κενά. Quæ prominent, facile conspiciuntur. — הוֹכִיחַ Hiph. a יָכַח demonstro. Symm. Inc. Gen. XXIV. 14. ἀπέδειξας, designasti. Sus. v. 6. ἀπεδείχθησαν κριταὶ, constituebantur judices. Sic et alias b sæpe ἀποδεικνύναι facere, constituere, declarare significat, v. c. apud Herodot. I. c. 124. et 127. Diod. Sic. Lib. II. p. 93. ἀποδεδειγμένος ὕπαρχος. Philo Jud. de Legat. ad Cai. p. 684. Conf. Lex. N. T. s. h. v. 1 Macc. X. 34. ἡμέραι ἀποδεδειγμέναι, dies designati s. constituti, ad cultum Dei ordinati: ubi vid. Michaëlis. Ibid. XIV. 23. ἐν τοῖς ἀποδεδειγμένοις τῷ c δήμῳ βιβλίοις. Vulg. in segregatis populi libris. Grotius: in libris ad hoc a populo constitutis. Michaëlis in Anim. ad h. l. existimat, interpretem Græcum permutasse h. l. ἀποδείκνυμι et ἀποδέχομαι, hoc sensu: in literis, quas populus acceperat. Præterea legitur Dan. II. 48. sec. Chis. ubi τῷ ἀπέδειξεν nihil in textu respondet, et interpres ex anteced dentibus repetiit יְהַב.

*ἈΠΟΔΕΙΚΝΥΜΙ ὙΓΙῆ, sanum reddo, sano. חָיָה, vivifico. Ed. VIta Hos. VI. 2.

*ἈΠΌΔΕΙΞΙΣ, demonstratio, declaratio, specimen. 4 Macc. XIII. 10.

*ἈΠΟΔΕΙΡΟΤΟΜΈΩ, obtrunco, cervicem abscindo. 4 Macc. XV. 20. κεφαλὰς ἀποδειροτομουμένας, exsecta e capita. Hesych. ἀποδειροτομήσαι, τὰς κεφαλὰς ἀποτεμεῖν: ubi vid. Intt.

ἈΠΟΔΕΚΑΤΌΩ, decimo. עָשָׂה, facio. 1 Sam. VIII. 16. ubi sine dubio legerunt עִשְּׂרָם. — עָשַׂר Kal et Pih. עִשֵּׂר, decimo. Gen. XXVIII. 22. Deut. XIV. 22. XXVI. 12. 1 Sam. VIII. 15. 17.

ἈΠΌΔΕΚΤΟΣ, dignus, qui admittatur s. recipiatur. צְרוֹר, fasciculus. Aqu. Cant. I. 13. ubi pro f ἀπόδεκτος Montf. legendum conjecit ἀπόδετος; alii vero, v. c. Bielius, e LXX Intt. rescribere maluerunt ἀπόδεσμος. Mihi vero lectio recepta, in ἀπόδεκτον mutata, non sollicitanda esse videtur, modo צְרוֹר per vas unguentarium s. pyxis odorifera explicetur, cui ἀπόδεκτον in notione receptaculi bene respondet.

ἈΠΟΔΕΣΜΕΎΩ, ligo, vincio. g צָרַר, idem. Prov. XXVI. 8. ὃς ἀποδεσμεύει λίθον ἐν σφενδόνῃ, qui alligat lapidem in funda. Qui ligat lapidem in funda, ut projiciatur, stulte facit: nec enim lapis ligatus projici potest.

ἈΠΌΔΕΣΜΟΣ, fasciculus, q. d. ligamen: it. loculus, crumena. צְרוֹר, idem. Cant. I. 12. ἀπόδεσμος στακτῆς, fasciculus stactes. Aqu. ibi ἀπόδεκτος, h quod vide supra. Hagg. I. 6. συνάγων (sc. μισθοὺς) εἰς ἀπόδεσμον τετρυπημένον, colligit mercedem in loculum perforatum. Eodem sensu δεσμὸς, et ἔνδεσμος, et ἐνδέω, ac καταδέω de auro et argento usurpantur, de quibus infra s. l. exponetur.

ἈΠΟΔΈΧΟΜΑΙ, excipio, in me recipio, recipio. Tob. VII. 18. ἀπεδέξατο τὰ δάκρυα τῆς θυγατρὸς αὐτῆς, i suscepit lacrymas filiæ suæ, h. e. eam ejus mæstum verbis levavit et confirmavit. 1 Macc. IX. 71. ἀπεδέξατο, ejus postulatis acquievit. 2 Macc. III. 9. φιλοφρόνως ἀποδεχθεὶς, humanissime exceptus. Ib. v. 35. IV. 22. XIII. 24. τὸν Μακκαβαῖον ἀπεδέξατο, Maccabæum excepit vel, ut Vulgatus vertit, amplexatus est. Vide et Luc. VIII. 40. et ad h. l. Raphelii k Annot. ex Polybio p. 199.

ἈΠΟΔΈΩ, alligo, connecto. חָתָה, capio, accipio. Prov. VI. 27. ἀποδήσει τὶς πῦρ ἐν κόλπῳ. Lectionem hanc expressit quoque Arabs. Sed sine dubio loco ἀποδήσει reponendum est ἀποθήσει, coll. XXV. 22.

a ubi LXX σωρεύειν habent. — צָרַר, ligo, colligo. Jos. IX. 4. κατεῤῥωγότας ἀποδεδεμένους, laceros et resartos. Vulg. consutos.

*ἈΠΟΔΙΑΙΡΕ΄Ω, divido, disjungo. הִנְחִיל Hiph. possidere facio. Jos. I. 6. ἀποδιελεῖς sec. Vat. ubi reliqui libri ἀποδιαστελεῖς habent. Clem. Alex. Strom. Lib. VIII. p. 925. 11.

b *ἈΠΟΔΙΑΣΤΕ΄ΛΛΩ, divido, it. veto. הִנְחִיל Hiph. possidere facio. Jos. I. 6. Inc. et LXX sec. Alex. Oxon. et Ald. ἀποδιαστελεῖς τῷ λαῷ τούτῳ τὴν γῆν, divides populo huic terram. 2 Macc. VI. 5. τοῖς ἀποδιεσταλμένοις ἀπὸ τῶν νόμων, vetitis a legibus.

ἈΠΟΔΙΔΡΑ΄ΣΚΩ, aufugio, et transitive, ejicio, expello. בָּרַח,
c fugio, aufugio. Gen. XVI. 6. ἀπέδρα ἀπὸ προσώπου αὐτοῦ, aufugit a facie ejus, coll. v. 8. Ibid. XXVII. 43. ἀπόδραθι. XXXI. 21. 23. ἀπέδρα. Hesych. ἀπέδρα, ἀπέφυγεν. — *הִבְרִיחַ, fugo, ejicio. Aqu. Prov. XIX. 26. ἀποδιδράσκων, fugans. Non legit יַבְרִחַ, nam etiam apud præstantissimos scriptores Græcos ejusmodi formæ activæ verborum sig-
d nificationes occurrunt. Confer Lœsneri Obss. ad Vett. Intt. GG. Prov. Salom. p. 5. — הִתְפָּרֵץ, abrumpo me. Theod. et LXX sec. Compl. 1 Sam. XXV. 10. ἀποδιδράσκοντες, ubi cum ἀναχωρέω in codd. permutatur. — יָלַךְ, eo, vado. Gen. XXVIII. 2. ἀπόδραθι. Lex. Cyrilli MS. Brem. ἀπόδραθι, ἀπόφυγε. — נוּס, fugio. 2 Reg. VII. 7. Ies.
e XXXV. 10. LI. 11.

ἈΠΟΔΙ΄ΔΩΜΙ, reddo, retribuo, trado, porrigo: it. vendo. — הֵנִיף Hiph. a נוּף, agito, offero. Num. VIII. 14. ἀποδώσεις αὐτοὺς ἀπόδομα ἔναντι κυρίου, coll. ibid. v. 21. — הִשְׁבִּיר Hiph. vendo. Deut. II. 28. βρώματα ἀργυρίου (pro ἀντὶ ἀργυρίου) ἀποδώσεις μοι, cibos pro argento vendes mihi. — הֵשִׁיב Hiph. a שׁוּב, redire facio. 1 Sam. VI. 13. ἀποδιδόντες ἀπόδοτε αὐτῇ τὸ τῆς βασάνου, pro τὸ δῶρον ὑπὲρ vel ἀντὶ τῆς βασάνου, reddite illi munus pro cruciatu. Vide et v. 4. 8. 17. 2 Par. XXXIV. 28. ἀπέδωκαν τῷ βασιλεῖ λόγον, rem regi referebant. Vide et v. 16. Prov. XXIV. 12. ὃς ἀποδώσει ἑκάστῳ κατὰ τὰ ἔργα αὐτοῦ, qui reddet unicuique secundum opera sua. Ita et Rom. II. 6. — יְהַב Chald. do. Dan. VI. g
2. ἀποδοῦναι λόγον, reddere rationem, coll. 1 Petr. IV. 5. Hebr. XIII. 17. — מָדַד, metior, metaph. remuneror, rependo. Ies. LXV. 6. ἀποδώσω τὰ ἔργα αὐτῶν εἰς τὸν κόλπον αὐτῶν, abunde ipsis rependam. — מָכַר, vendo, item potestati alicujus trado. Gen. XXV. 33. ἀπόδου μοι σήμερον τὰ πρωτοτόκειά σου, vende s. cede mihi hodie jus primogenituræ h
tuæ, coll. v. 33. et Hebr. XII. 16. Ibid. XXXVII. 27. 35. XLV. 4. XLVII. 20. Deut. XXXII. 20. εἰ μὴ ὁ θεὸς ἀπέδοτο αὐτούς, ubi Compl. ἐπέδοτο habet. Sc. Deus vendere dicitur, quos aliorum potestati tradit. Gloss. MS. in Cant. Scr. Ἀπέδοτο, ἐπώλησεν. Apud Hesychium exponitur ἀπεπωλήσατο, vel, ut Alberti not. in Gloss. Gr. in N. T. p. 66. i
rescribendum censet, ἀπημπολήσατο. Apud profanos etiam id verbum passim eo sensu occurrere docuit Perizonius ad Æl. V. H. XI. 9. Jud. II. 14. ἀπέδοτο αὐτοὺς ἐν χειρί, coll. IV. 2. 9. pro quo εἰς χεῖρας legitur ib. III. 8. et 1 Sam. XII. 9. Prov. XXXI. 24. ubi ἀπέδοτο respondet verbis תִּמְכֹּר et נָתְנָה. Ez. XXX.
12. ἀποδώσομαι τὴν γῆν ἐν χειρὶ πονηρῶν, k
tradam vos in manus impiorum, coll. Jud. III. 8. ἀπέδοτο αὐτοὺς εἰς χεῖρας. Hesych. ἀπέδοτο, ἐξέδωκεν. Lex. Cyrilli MS. Brem. ἀπέδοτο, ἐξέδωκεν, παρέδωκεν. — Amos II. 6. ἀνθ' ὧν ἀπέδοντο ἀργυρίου (pro ἀντὶ ἀρ-

a γυρίου) δίκαιον, quia *vendiderunt* pro argento justum. Eodem sensu verbum apud Æschinem et Thucydidem, et Latinum *tradere* pro *vendere* apud Ciceronem occurrere observat Fesselius Adversar. Sacr. Lib. III. c. 1. p. 188. — נָתַן, *do, trado*, etiam *vendo*, quemadmodum לָקַח vicissim *emere* notat. Gen. XXX. 26. Ex. V. 18. Num. V. 7.
b ἀποδώσει τὴν πλημμέλειαν, *restituat* rei sublatæ pretium. Ibid. XXXI. 3. ἀποδοῦναι ἐκδίκησιν, ultionem *sumere* aut *repetere*. Deut. II. 28. ὕδωρ ἀργυρίου ἀποδώσεις μοι, potum mihi pro parata pecunia *vendes*, coll. XIV. 25. 2 Par. VI. 23. ubi in notione *remunerandi* occurrit, coll. Thren. III. 64. 2 Par. XXXIV. 16. ubi notionem *tradendi* habet. — פָּקַד, *vi-*
c *sito*, etiam metaph. *punio*. Ex. XX. 5. ἀποδιδοὺς ἁμαρτίας πατέρων ἐπὶ τέκνα, *reddens* peccata patrum in filios, h. e. *puniens* peccata patrum in posteris, coll. Num. XIV. 18. Deut. V. 9. Vide quoque Lexic. N. T. s. h. v. n. 9. — פָּשַׁע, *prævaricor*. Prov. XXVIII. 21. ψωμοῦ (pro ἀντὶ ψωμοῦ) ἄρτου ἀποδώσεται ἄνδρα, pro frusto panis *vendet* virum. Libere
d verterunt, ac פָּשַׁע in notione *injuste agendi* acceperunt, cujus speciem ac exemplum posuerunt. Hesych. ἀποδώσεται, πωλεῖ. — שִׁלֵּם Pih. *rependo*. Deut. VII. 10. XXIII. 22. 2 Sam. XV. 7. ubi, quia de votis sermo est, ἀποδιδόναι notat *præstare id, quod votis promissum est*, et cum ἀποτίνειν permutatur in codd. In eadem significatione legitur quo-
e que Job. XXII. 27. Psalm. XXI. 27. Ies. XIX. 21. et apud Diod. Sic. IV. p. 252. — *שְׁלוֹמִים, *tranquilli, pacifici*. Ps. LIV. 22. ἐν τῷ ἀποδιδόναι. Deduxerunt a שִׁלֵּם, *compensare, retribuere*, unde שִׁלּוּמִים, *compensationes, retributiones*: et sic quoque haud pauci interpretum recentiorum vocem Hebr. acceperunt, ad Deum nempe referentes. Præterea legitur Job. XXII. 25. ubi f
verbis καθαρὸν ἀποδώσει σε, purum te *reddet*, nihil respondet in textu Hebr. Sir. XI. 26. ἀποδοῦναι, *remunerari, rependere*. Ibid. XII. 7. ἀποδώσει ἐκδίκησιν. Ibid. XVIII. 22. ἀποδοῦναι εὐχάς. Ibid. XXXIII. 15. ἀποδοῦναι αὐτοῖς κατὰ τὴν κρίσιν αὐτοῦ, pro arbitrio suo, h. e. benigna sua voluntate *largiri* bona.

ἈΠΟΔΙΩ'ΚΩ, *persequor*, metaph. g
studiosus, deditus sum. בָּצַע, *quæstum facio*. Jer. VIII. 10. πάντες φιλαργυρίαν ἀποδιώκουσι. Sc. כְּבֶצַע, quia construitur h. l. cum בָּצַע, commode ita verti potest: *omnes avaritiæ deditti sunt*. — גָּלָה Pih. *revelo, prodo*. Symm. Ies. XVI. 3. ἀποδιώξῃς. In mente habuisse videtur notionem *migrare faciendi*, quam hæc vox in Hiph. quandoque habet, h
aut libere vertit. — רָדַף, *persequor*. Thren. III. 42.

ἈΠΟΔΟΚΙΜΑ'ΖΩ, *reprobo, rejicio*. *בָּחַר, *eligo*. Job. XXXIV. 33. Symm. ἀποδοκιμάσῃς. Ita Montf. sed perperam edi jussit, pertinet enim hæc vox ad antec. מְאַסְתָּ. — מָאַס, *sperno, rejicio*. Psalm. CXVII. 21. Jer. VI. 30. ἀργύριον ἀποδεδοκιμασμένον, argentum *reprobatum*. Ibid. i
VII. 28. ἀπεδοκίμασε καὶ ἀπώσατο, *aversatur* et deserit hanc nationem. Ibid. VIII. 9. τὸν λόγον κυρίου ἀπεδοκίμασαν, verbum Domini *rejecerunt*. Symm. Psalm. XXXV. 4. ἀποδοκιμάσει, cui tamen lectioni præferrem quam Montf. e cod. Regio affert, ἀπεδοκίμασε. Symm. Psalm. LII. 6. Aqu. 1 Sam. XVI. 1. Prov. III. 11. Sirac. XX. 20. in ore stulti k
ἀποδοκιμασθήσεται παραβολή, tanquam intempestiva et ingrata repudiatur parabola, h. e. *omnem amittit gratiam*.

ἈΠΟ'ΔΟΜΑ, *donum, munus*,

a etiam *sacrificium, quod offertur.* נְתֻנִים part. Pah. plur. *qui dantur,* vel *dati sunt.* Num. VIII. 16. 19. — תְּנוּפָה, *agitatio,* etiam *sacrificium, quod agitando offertur.* Num. VIII. 12. 14. 21.

ἈΠΟ'ΔΟΣΙΣ, *redditio, restitutio.* — הָשֵׁב inf. Hiph. Deut. XXIV. 13. ἀποδόσει ἀποδώσεις κ. τ. λ. Sir. XXIX. 6. ἐν καιρῷ ἀποδόσεως παρελ-
b κύσει χρόνον, in tempore redditionis, h. e. quo reddere debet mutuum, postulabit tempus.

ἈΠΟΔΟΧΕΙ͂ΟΝ, *receptaculum.* Sir. I. 14. τὰ ἀποδοχεῖα, *horrea* et *cellaria.* Ibid. XXXIX. 22. ἀποδοχεῖα ὑδάτων, *receptacula* aquarum. Ib. L. 3.

*ἈΠΟΔΥ'ΟΜΑΙ, *exuo.* Esth. VI. 11. ἀπεδύσατο τὸν σάκκον sec. ed. Ori-
c genicam et *veterem alteram.* Phav. ἀποδύομαι· ἀφαιροῦμαι τὰ ἱμάτια.

ἈΠΟΔΥ'ΡΟΜΑΙ, *lamentor, lugeo, deploro.* 3 Macc. IV. 12. ἀποδύρεσθαι τὴν ἀκλεᾶ τῶν ἀδελφῶν ταλαιπωρίαν, deplorare probrosam fratrum miseriam. Alciphr. I. 35. 38.

*ἈΠΟ'ΖΩ, *redoleo, oleo.* בָּאַשׁ, *foeteo.* Ex. VII. 21. sec. codd. Holm. et Cat. Niceph. Phavor. p.
d 964. 45. ubi loco ἀποζεῖ scribendum est ἀπόζει.

ἈΠΟΘΑΝΑΤΙ'ΖΩ, *mortem oppeto, morior.* 2 Macc. VI. 28. ὑπὲρ ἁγίων νόμων ἀποθανατίζειν. Ita Trommius nescio quos libros secutus: nam in impressis nunc legitur ἀπευθανατίζειν, quod longe est significantius. Cæterum probe distinguenda est hæc vox ab ἀπαθανατίζειν, quod est
e *immortalem reddere.* Conf. Suiceri Thes. Eccles. s. h. v.

ἈΠΟΘΑΥΜΑ'ΖΩ, *admiror, stupefactus sum.* Pro אֶשְׁתּוֹמֵם, *obstupefactus est.* Dan. IV. 16. LXX sec. Chis. habent: ἀποθαυμάσας, ubi vid. Scharfenb. in Anim. p. 73. Sir. XI. 14. ἀπεθαύμασαν ἐπ' αὐτὸν πολλοί, multi illum sunt *admirati.* Ib. XL. 5

9. ἀποθαυμάζων ἐπ' οὐδένα φόβον, *admiratur* vanum timorem. Ibid. f
XLVII. 18. ἀπεθαύμασάν σε χῶραι. Vulg. *miratæ sunt terræ.*

ἌΠΟΘΕΝ, *procul.* מִמֶּנִּי. Symm. Ps. XXVII. 1. ἄποθέν μου, procul a me. Ita Bielius, sed perperam, nam verba ἄποθέν μου Symmachus hic de suo addidit, ut ex Hexaplis apparet.

ἈΠΟΘΕΡΙ'ΖΩ, *demeto,* metaph. *succido, extinguo.* חָצַב, *exscindo.* g
Hos. VI. 5. διὰ τοῦτο ἀπεθέρισα τοὺς προφήτας σου: ubi ἀπεθέρισα est i. q. ἀπέκτεινα in seq. Legerunt ex opinione Drusii et aliorum חָצַר, quod est verbum mere Chaldaicum. Non tamen necessarium videtur aliam lectionem substituere, cum et in verbo ἀποθερίζειν *abscindendi* et *amputandi* notio lateat. Confer Fischerum de Verss. Gr. V. T. p. h
26.

ἈΠΟ'ΘΕΤΟΣ, *repositus, reconditus.* טָמוּן part. Pah. *absconditus.* Aqu. Deut. XXXIII. 19. ἀποθέτους sec. Coislin. — *צָפוּן, *reconditum.* Symm. Ps. XVI. 15. ἀπόθετον, ubi ἀπόθετα notat *cibum* et *potum, victum,* quod recondi solet in ventre aut in cellis penariis: adduntur enim verba תְּמַלֵּא נִמְנָם. Conf. i
Fischeri Clav. p. 26. — צָפַן, *occulto, abscondo.* Aqu. et Symm. Ps. XXX. 20. Vide Opuscula Critica p. 187. Lex. Cyrilli MS. Brem. ἀπόθετον, φυλασσόμενον.

ἈΠΟΘΗ'ΚΗ, *repositorium, reconditorium, horreum, granarium.* אוֹצָר, *thesaurus.* 1 Par. XXVIII. 12. de apothecis rerum Deo consecratarum, coll. XXIX. 8. — אָסָם, k
horreum. Aqu. Prov. III. 10. αἱ ἀποθῆκαι. — *גִּנְזַךְ, *gazophylacium.* 1 Par. XXVIII. 11. sec. Compl. — חֶדֶר, *conclave.* 1 Par. XXVIII. 11. ubi cum ταμιεῖον in codd. permutatur. — טֶנֶא, *corbis.* Deut.

XXVIII. 5. 17. — מַאֲבוּסִים plur. *granaria*. Jer. L. 26. Arab. أبس *congregare, colligere* notat. — *מִסְכְּנוֹת, *cellaria*. 2 Par. XXXII. 28. sec. Compl. — מִשְׁמֶרֶת, *custodia*. Ex. XVI. 23. 32. — נְקָבִים plur. *fistulæ*. Ex. XXVIII. 13. ex interpretatione LXX. — שִׁית, *ornamentum*. Symm. Ps. LXXII. 6. Deduxit a שׁוּת, *reponere asservandum et custodiendum in aliquo loco*. V. Simonis Lex. Hebr. p. 1614. — שְׁתוֹת, *stamina*. Aqu. Ies. XIX. 10. Derivavit a שָׁתַת, quod est i. q. שׁוּת, *ponere, reponere*. Conf. Simonis p. 1784.

'ΑΠΟΘΗΣΑΥΡΙ'ΖΩ, *thesaurum colligo*. Sir. III. 3. ὡς ἀποθησαυρίζων, ὁ δοξάζων μητέρα, qui matrem honorat, similis est illi, qui thesaurum colligit. Athen. II. p. 70. E.

*'ΑΠΟΘΛΙ'ΒΩ, *adfligo vehementer*. לָחַץ, *opprimo*. Aqu. Ex. III. 9. τὸν ἀποθλιμμὸν, ὃν οἱ Αἰγύπτιοι ἀποθλίβουσιν αὐτούς. Hesych. ἀποθλίψαντες, ἐκπιέσαντες, ἀποστάξαντες, ubi, ut hoc obiter addam, legere mallem ἐκβιάσαντες, quam vocem Albertio non in mentem venisse admodum miror.

'ΑΠΟΘΛΙΜΜΟ'Σ, *oppressio*. לַחַץ, idem. Aqu. Exod. III. 9.

'ΑΠΟΘΝΗ'ΣΚΩ, *morior*, ac adhibetur de morte tam naturali, quam violenta ac præmatura. Conf. Fischeri Anim. ad Welleri Gramm. Gr. Spec. III. P. I. pag. 441. et P. II. p. 251. גָּוַע, *exspiro*. Gen. VII. 21. Num. XVII. 13. et XX. 3. ubi cum ἀπόλλυμι in codd. permutatur. — *הָיָה, *sum*. Lev. XX. 21. ἄτεκνοι ἀποθανοῦνται, ubi non aliter legerunt, sed libere transtulerunt. — זִמָּה, *cogitatio*. Prov. XXIV. 9. ubi pro זִמַּת legerunt וּמֵת. — *מֵאָה, *centies*. Aqu. Symm. Theod. Cohel. VIII. 12. Legerunt מֵת, extrito Aleph, *moritur, cum diu toleratus esset*, vel potius: *senex moritur*. — מוּת et הָמוֹת, *morior*. Gen. II. 17. III. 3. 4. 2 Sam. XIII. 39. apud Inc. de *morte violenta* æque ac 2 Par. XXIII. 14. ubi cum θανατοῦσθαι permutatur in codd. Adde Herodot. I. 137. ubi legitur ὑπὸ τοῦ ἑωυτοῦ παιδὸς ἀποθνήσκειν. Deut. XVII. 6. ὁ ἀποθνήσκων, *mortis pœna dignus*, Hebr. מֵת. — מָוֶת, *mors*. Ies. XXXVIII. 18. 2 Reg. II. 21. sec. Compl. recte propter sequentia. Adde Inc. 2 Sam. III. 33. — נִכְרַת Niph. *exscindor*. Gen. IX. 11. — שָׁכַב, *accumbo*. 2 Par. XII. 16. XIV. 1. In priore loco verba μετὰ τῶν πατέρων αὐτοῦ ad sequentia referenda sunt, ut habet cod. Alex. ἐτάφη μετὰ τ. πατέρων. — *תֻּמַּת, *integritas*. Prov. XI. 3. Legerunt בְּמוֹת aut מֵת יָשָׁר.

ΟΥ'Κ 'ΑΠΟΘΝΗ'ΣΚΩ, *non morior*. הֶבֶל יָגַע, *in vanum laboro*. Job. IX. 29. Permutarunt יָגַע *laboro*, et גָּוַע *exspiro, morior*, legentes nempe בַּל אֶגְוַע.

'ΑΠΟΙΚΕΣΙ'Α, *demigratio*. גַּל, *cumulus, acervus*. 2 Reg. XIX. 25. ἀποικεσιῶν μαχίμων, ubi pessime גַּלִּים deduxerunt a גָּלָה. — גּוֹלָה, *captivitas, demigratio*. 2 Reg. XXIV. 15. Esdr. VI. 19. 20. 21. IX. 4. — גָּלוּת idem. 2 Reg. XXIV. 47. — גָּלוּתָא Chald. idem. Esdr. VI. 16. ubi æque ac v. 19. et X. 6. cum ἀποικία in codd. permutatur.

'ΑΠΟΙΚΙ'Α, *abductio et transportatio ad alias sedes*, it. *deportata multitudo, exules, colonia peregrinorum et advenarum*. גּוֹלָה, idem. Esdr. I. 11. II. 1. IV. 1. οἱ υἱοὶ τῆς ἀποικίας, filii demigrationis, h. e. ii,

a qui in captivitatem abducti erant. Jer. XXIX. 4. ἀποικίαν, *exules.* — *גָּלוּת, *transmigrare,* infin. a גָּלָה. Jud. XVIII. 30. ubi vid. Bonfrerius. Permutatur ibi in codd. cum μετοικεσία. — גָּלוּת. Jer. XXVIII. 4. 22. 30. et XL. 1. — *גָּלוּתָא Chald. idem. Esdr. VI. 16. 19. et X. 6. — גּוּר, infin. *peregrinari.* Ies. XXIII. 7. — הָגְלָה, הָגְלָה,
b Hiph. et Hoph. *deporto, deportor.* Jer. XIII. 19. ubi legerunt הָגְלָה, Ibid. XXIX. 1. ἐπιστολὴν τῇ ἀποικίᾳ, epistolam *exulibus* scriptam. — שְׁבוּת, *captivitas.* Jer. XXX. 3. 15. XXXI. 23. Sap. XII. 7. ἵνα ἀξίαν ἀποικίαν δέξηται θεοῦ παίδων, ut dignam perciperent *coloniam* filiorum Dei. Lex. Cyrilli MS. Brem. Ἀποικίας, παροικίας, ξενίας ἤτοι ξενι-
c τείας. Gloss. MS. τῆς Παναρέτου· Ἀποικίαν, μετάστασιν, μετοίκησιν.

ἈΠΟΙΚΙ'ΖΩ, *demigrare facio, deporto, captivum duco.* גָּלָה in Kal, Hiph. et Hoph. 1 Sam. IV. 23. ἀπῴκισται δόξα ἀπὸ Ἰσραὴλ, gloria deportata vel longe summota est ab Israële. Hesych. ἀπῴκισται, ᾐχμαλώτισθη. 2 Reg. XV. 29. ἀπῴκισεν αὐτοὺς εἰς Ἀσσυρίους, captivos illos duxit
d in Assyriam. Hes. ἀπῴκισεν, ᾐχμαλώτευσεν. Desumta videtur hæc glossa ex Esth. II. 6. ubi Aqu. ἀπῴκισε, LXX ᾐχμαλώτευσε habent. Amos VI. 6. ἀποικιζομένων, quod apud Justinum M. post δυναστῶν legitur, est sine dubio alius interpretis, qui vulgatam lectionem גֹּלִים expressit. — גָּלוּת pr. *demigratio.* Jer. XXIV. 5. LII. 25.
e — *גָּלַל, *volvo.* Theod. Am. V. 24. ἀποικισθήσεται. Legit וַיִּגַּל, a גָּלָה. —*יָגָה (Ar. وجى), *dolore attritus sum, doleo,* in Hiph. *mœrore afficio.* Symm. Ies. LI. 23. sec. Procop. in Comment. ad Iesaiam p. 585. θήσω αὐτὸ εἰς χεῖρας τῶν ἀποικισάντων σε, ubi bene sensum expressisse videtur. Notata quoque est hæc versio (a Montfauconio omissa) in edit. Bosiana. — *מָאַס, *reprobo, rejicio.* 2 Reg. XVII. 19. sec. cod. Alex. ubi tamen loco ἀπῳκίσαντο (seu potius ἀπῳκίσαντο) reponendum videtur ἀπώσαντο. — שָׁבָה, *captivum duco.* Jerem. XLIII. 12.

ἈΠΟΙΚΙΣΜΟ'Σ, *demigratio, captivitas.* גּוֹלָה, idem. Jerem. XLVI. 19. XLVIII. 11. — שְׁבִי, *captivitas.* Jerem. XLIII. 11.

ἈΠΟΙ'ΧΟΜΑΙ, *abeo, discedo.* g
הָלַךְ, *eo.* Hos. XI. 3. ἀπῴχοντο ἀπὸ προσώπου σου, *discedebant* a facie tua. — חֲלוֹף, *transitus.* Symm. Prov. XXXI. 8. ἀποιχομένων, *abeuntium,* h. e. *morientium* vel *mortuorum.* *Abire* pro *mori* etiam Latini auctores usurpant, unde *abitionem* veteres ipsam *mortem* vocabant. Vide Drusium in Fragm. p. 188. — יָלַךְ, *eo.* Gen. XXVI. 31. — שָׁלַךְ h
missus, emissus sum. Gen. XXVIII. 6.

ἈΠΟΚΑΘΑΙ'ΡΩ, *expurgo.* הֵזַךְ Hiph. a זָכַךְ. Job. IX. 30. ἀποκαθάρωμαι χερσὶ καθαραῖς, manus meas purissime mundavero. — *טְמֵאָה, *immunda.* Lev. XV. 33. ἀποκαθηρμένης sec. Compl. quæ lectio est sine dubio mendosa, ac operarum error. Reponendum est ἀποκαθημένης, i
ejecto ρ. Idem valet de loco XX. 8. Præterea legitur Job. VII. 9. ὥσπερ νέφος ἀποκαθαρθὲν ἀπ' οὐρανοῦ, ubi ex Bielii sententia in textu Hebr. verbum non est, quod Græco κατὰ τὸ ῥητὸν respondeat. Respondet autem vel τῷ כָּלָה, vel τῷ יָלַךְ. Schol. Gr. ibi: καθάπερ ἀναλωθεῖσα νεφέλη ἀπαλλαγήσεται. Bene autem ἀποκαθαίρεσθαι ἀπ' οὐρανοῦ de nube dicitur, *quæ dispulsa removetur quasi a cœlo.*

ἈΠΟΚΑΘΑΡΙ'ΖΩ, *expurgo,* et

a metaph. *expio*, ac seq. ἑαυτὸν *purum ab omni vitiositate et peccato me declaro.* זָכָה, *purus sum.* Job. XXV. 4. τίς ἂν ἀποκαθαρίσει ἑαυτὸν, quis purum se coram Deo declarare potest? Tob. XII. 9. αὕτη ἀποκαθαριεῖ πᾶσαν ἁμαρτίαν, eadem *expiabit* omnia peccata.

'ΑΠΟΚΑ'ΘΗΜΑΙ, *desideo, seorsum sedeo*, etiam *menstruis laboro.* *b* Hinc partic. fœm. ἀποκαθημένη, *menstruata, fluxu mensium laborans*, quia talis, tanquam immunda, seorsum sedere cogebatur. — דָּוָה, fœm. *languida*, nimirum ex fluxu mensium. Lev. XX. 18. Ies. XXX. 22. — טְמֵאָה fœm. *immunda* secundum leges Mosaicas. Lev. XV. 32. — נִדָּה, *separatio, separata.* Thren. I. 18. Ezech. XXII. 10. *c* XXXVI. 17. — עִדִּים plur. *remotiones.* Ies. LXIV. 6. ὡς ῥάκος ἀποκαθημένης πᾶσα ἡ δικαιοσύνη ἡμῶν, ut pannus menstruatæ, h. e. *abjectissima*, est omnis justitia nostra. Hebraica vox notat *sordes* aut *omne quod removendum est*, speciatim *menstrua.* Conf. Simonis Lex. Hebr. p. 1149. Ep. Jer. 26. ἀποκαθημένη ponitur pro *hominibus impuris* in *d* universum. Hesychius: ἀποκαθημένη, αἱμοῤῥοοῦσα. Lex. Cyrilli MS. Brem. ἀποκαθημένη, ἡ ἐν ἀφέδρῳ.

*'ΑΠΟΚΑΘΙ'ΖΩ, *sedere facio.* הִרְכִּב, *equitare facio.* 2 Reg. X. 16. ἀπεκάθισεν αὐτὸν ἐν τῷ ἅρματι αὐτοῦ sec. Vat. ubi reliqui libri habent ἐπεκάθισεν.

'ΑΠΟΚΑΘΙ'ΣΤΗΜΙ, *restituo, reduco, constituo.* גָּזַר, *seco, decerno.* *e* Job. XXII. 28. ἀποκαταστήσει σοι δίαιταν δικαιοσύνης, *constituet* tibi victum justum. Ita Bielius. Sed verba hæc a textu Hebraico sunt prorsus aliena et ex cap. VIII. 6. huc translata videntur. — הִצִּיג, Hiph. a יָצַג, *constituo.* Hos. II. 3. ἀποκαταστήσω αὐτὴν καθὼς ἡμέρᾳ γενήσεως, *sistam* eam talem, qualis die suo natali fuit. Amos V. 15. ἀποκαταστήσατε ἐν πύλαις κρίμα, justitiam in *f* loco judicii *stabilite* seu *exercete.* — הוֹשִׁיב, יָשַׁב, Kal et Hiph. *habito, habitare facio.* Jerem. XXIII. 7. ἀπεκατέστησεν εἰς τὸν τόπον. Hos. XI. 12. ἀποκαταστήσω εἰς τοὺς οἴκους. In utroque loco libere nec tamen aliene a serie orationis transtulerunt. — נֶאֱסַף Niph. *congregor.* Jer. XLVII. 6. ἀποκατάστηθι εἰς τὸν κουλεόν σου, *recipe* te in vagi- *g* nam: ubi sermo est de gladio. — שׁוּב, שָׁבַב, הֵשִׁיב, Kal, Pih. et Hiph. *revertor, reverti facio.* Inc. 1 Sam. V. 11. Symm. Ez. XVI. 54. Symm. Theod. Ies. I. 26. LXX Gen. XXIX. 3. ἀποκαθίστων τὸν λίθον εἰς τὸ στόμα, os fontis rursum lapide devoluto *obstruebant.* Ib. XL. 13. 21. ubi notat *iterum præficere muneri*, coll. XLI. 13. Exod. XIV. *h* 26. ἀποκαταστήτω τὸ ὕδωρ, *redeat* aqua, coll. v. 27. Num. XXXV. 25. ἀποκαταστήσει, *reducat.* Job. XXXIII. 25. ubi pro יָשׁוּב legisse videntur יְשִׁיב. Mal. IV. 6. ἀποκαταστήσει καρδίαν πατρὸς πρὸς υἱὸν, *reconciliabit* animum patris filio. — שִׁלֵּם Pih. *perficio.* Job. VIII. 6. ἀποκαταστήσει δέ σοι δίαιταν δικαιοσύνης, *restituet* tibi aut tuam domum jus- *i* tam. Hesych. ἀποκαταστῆσαι, τελειῶσαι. — תָּמַךְ, *sustento.* Ps. XV. 5. σὺ εἶ ὁ ἀποκαθιστῶν τὴν κληρονομίαν μου ἐμοί, tu es elevans, attollens, educens sortem, h. e. tanquam elevatam et eductam ex urna sortem mihi destinatam repræsentabis et reddes. Simplex ἱστάναι est *appendere, ponderare.* Sic Agellius ad h. l. Suidas in v. ἀποκαθιστῶν hæc ita *k* exponit: τουτέστι, τὴν τῶν ἐθνῶν βασιλείαν, τὴν προτέραν δεσποτείαν ἀποδιδούς. Phavor. ad h. l. ἀποκαθιστῶν, διδοὺς, χαριζόμενος. — שָׁקַל, *pondero.* Inc. Gen. XXIII. 16. ἀπεκατέστησεν. Præterea legitur Dan. IV. 33. sec. Chis. ubi fortasse Chald. תּוּב re-

a spondet. 3 Esdr. I. 29. ἀποκαταστα-θεὶς εἰς Ἱερουσαλήμ. Vulg. *perveniens* (potius: *redux*) Hierosolymam, coll. V. 2.

ΠΑ'ΛΙΝ 'ΑΠΟΚΑΘΙ'ΣΤΗΜΙ, *rursus restituo.* חָבַשׁ, *obligo, medeor.* Job. V. 18. ἀλγεῖν ποιεῖ καὶ πάλιν ἀποκαθίστησιν, dolere facit, et rursus *medetur.* — שׁוּב, *revertor.* Ex. IV. 7. Ies. XXIII. 17.

b *ΑΠΟΚΑΙ'Ω, *aduro, exuro.* בָּעַר idem. Job. I. 16. sec. Compl. ubi cum κατακαίω et καταφάγω in codd. permutatur.

'ΑΠΟΚΑΚΕ'Ω, *deficio, succumbo malis.* נָפַח, *efflo, exspiro.* Jer. XV. 9. ἀπεκάκησεν ἡ ψυχὴ αὐτῆς, *malis succubuit* anima ejus. Hesych. ἀπεκάκησεν, ἐπιχρώθη.

'ΑΠΟΚΑΛΕ'Ω. Vide infra s. ἐκκ-c λίνω.

'ΑΠΟΚΑΛΕ'ΟΜΑΙ, *devoco, vocor, revocor,* etiam *revocor in memoriam.* מָאַס, *sperno, repudio.* Symm. Ies. XXXI. 7. ἀποκαλοῦνται, revocantur. Fischerus de Vitiis Lex. N. T. p. 376. reponendum censet ἀποβαλοῦνται. Hieron. et Vulg. *abjicient.* — *קָרָא, *voco.* Jos. XXI. 9. ἀπεκλήθησαν ἐν ὀνόματι sec. Compl. Cod. d Vat. habet ἐπεκλήθησαν, et Alex. ἐπεκληρώθησαν. Vide supra s. v. ἀποκαθίζω. — *שָׁעָה, *adspicio, respicio.* Aqu. Gen. IV. 4. ubi Montf. pro ἀπεκλήθη legere mavult ἀπεκηλήθη, *delenitus est.* Mallem scribere ἀπεκλίθη, *inclinavit* se. Vide Var. Lectt. Act. V. 36.

*ΑΠΟΚΑ'ΛΥΜΜΑ. Vox hæc, quæ in Bielio ac Lexicographis e Græcis deest, reperitur pro Hebr. פְּרָעוֹת, *ultiones,* Jud. V. 2. sec. Vat. Scil. פָּרַע interdum *nudare* notat, v. c. Levit. X. 6. Num. V. 18. Vide quoque infra s. v. ἀποκαλύπτω.

'ΑΠΟΚΑΛΥ'ΠΤΩ, *revelo, retego, aperio.* גְּלָא Chald. idem. Dan. II. 28. ὁ ἀποκαλύπτων μυστήρια, qui mysteria *revelat.* Vide et v. 29. 30. 47. — גָּלָה, idem, in Kal, Niph. f Pih. et Pyh. Ex. XX. 26. ὅπως μὴ ἀποκαλύψῃς τὴν ἀσχημοσύνην, ne *retegas* nuditatem: ubi in codd. cum ἀνακαλύπτειν permutatur, æque ac Deut. XXII. 36. Num. XXII. 31. ἀπεκάλυψε δὲ ὁ θεὸς τοὺς ὀφθαλμοὺς, *aperuit* Deus oculos. Vide et Num. XXIV. 4. 16. Ruth. IV. 3. ἀποκαλύψω τὸ οὖς σου, *aperiam* aurem tuam. Vide et 1 Sam. IX. 15. XX. g 2. 13. 1 Sam. III. 21. ὅτι ἀπεκαλύφθη κύριος πρὸς Σαμουὴλ, quoniam Dominus sese Samueli *revelaverat.* Adde Aqu. Theod. 1 Sam. XIV. 8. — גָּלַל, *volvo.* Ps. XXXVI. 5. ἀποκάλυψον πρὸς κύριον τὴν ὁδόν σου. Plerique interpretes statuunt, eos legisse גַּל pr. גּוֹל cum Chaldæo a rad. גָּלָה, mihi autem sensum expressisse videntur. Nam *devolvere* h *super dominum viam suam* notat *precibus submissis omnes res suas committere ac commendare Deo,* quod sine expositione rerum cogitari non potest. Si hic conjecturæ locus esset, pro ἀποκάλυψον fortasse legendum esset: ἀποκύλισον, aut ἀνακύλισον, aut ἐπικύλισον, ut legitur apud Symm. — גָּלַשׁ, *detondeo.* Cant. IV. 1. αἰγῶν, αἳ ἀπεκαλύφθησαν. Pro i גָּלְשׁוּ nonnullis legisse videntur גָּלוּ, extrito Schin. Ita Cappellus, qui etiam existimat, Vulgatum, qui habet: *quæ ascenderunt,* שֶׁעָלוּ legisse. Alii contra statuunt, loco ἀπεκαλύφθησαν fortasse reponendum esse ἀπέβησαν. Conf. Philonis Ep. Carp. Enarrat. in Cant. ad h. l. p. 100. Mallem equidem accedere Bielii sententiæ, qui ἀπεκαλύφθησαν k reddit *detonsæ sunt,* ut ἀποκαλύπτεσθαι sit h. l. i. q. ἀποκείρεσθαι. Confer Opuscula Critica p. 324. — הִגִּיד Hiph. a נָגַד, *nuncio.* Jos. II. 20.

a — הֵסִיר Hiph. a סוּר, *removeo*. Gen. VIII. 13. ἀπεκάλυψε Νῶε τὴν στέγην τοῦ κιβωτοῦ, sensu eodem: nam aperiendo removetur aliquid. — הֶעֱרָה Hiph. *denudo*. Lev. XX. 18. 19. — הִתְגַּלַּע Hithp. a גָּלַע, *concerto, contendo cum aliquo*. Symm. Prov. XX. 3. ubi plerique existimant eum legisse הִתְגַּלָּה. Sed recte monuit Arnoldi in Symbol.
b Crit. et Exeg. p. 121., eum respexisse potius usum vocis Hebr. in lingua Arabica, ubi جالع notat *retectum, conspicuum*, et جلع in conj. VII. est *retegi, publico conspectui patere*. — חָפָה, *obtego*. 2 Sam. XV. 30. — חָשַׂף, idem. Ps. XXVIII. 8. Ies. LII. 10. Jer. XIII. 26. — *כָּחַד, *abnego, occulto, celo*. Niph. נִכְחַד, *excisus, celatus sum*.
c Aqu. Hos. V. 4. sec. Barber. ἀπεκαλύφθη, quam vocem Dathius (Diss. in reliquias Aquilae p. 20.) in ἐπεκαλύφθη mutare non dubitavit, cum durius ipsi videretur, vel aliam lectionem substituere, v. c. נִגְלְתָה, vel Aquilam neglegentiae et inscitiae accusare. — *כָּסָה, *tego*. Aqu. Theod. Hab. III. 3. ἀπεκάλυψεν οὐρανοὺς, ubi sine dubio reponen-
d dum est ἐπεκάλυψεν. Quod si lectio recepta retineretur, certe ratione Theodotionis pro οὐρανοὺς legendum esset οὐρανὸς, ut sensum expresserit. — נִסְכַּר, *obturor*. Gen. VIII. 2. ἀπεκαλύφθησαν αἱ πηγαὶ τοῦ ἀβύσσου, sec. cod. Alex. Ald. ubi in Vat. rectius legi videtur ἐπεκαλύφθησαν. — נָקַל Niph. a קָלַל, *vilem me gero*. 2 Sam. VI. 22. ubi ἀποκαλύπτειν
e notat *nudare alicujus vitia* aut *rei veram naturam ostendere*, ac respondet nostro: einen in seiner Blösse darstellen, *to exhibit the true nature of any thing*. Cf. Hex. — פָּרַע, *denudo*. Num. V. 18. — *שִׂפַּח, *scabie inficio*. Ies. III. 17. Inc. et LXX sec. cod. Ies. teste Curterio ἀποκαλύψει: in edit. τῶν ό Hexaplari legebatur ἀνακαλύψει. Legerunt sine dubio שִׁפָּה, quod *prominere* f
et in Pih. *prominentem reddere* notat. Si lectionem receptam secuti sunt, explicarunt eam e l. Chald., in qua *glabrare*, h. e. *pilos auferre* notat, cui adjuncta est notio *denudandi*. Vulg. habet *nudabit*. Praeterea legitur haec vox apud Inc. 2 Sam. XVII. 22. ubi verbis ἕως τοῦ μὴ ἀποκαλυφθῆναι τὸν λόγον, si ordinis verborum ratio habenda est, in textu Hebr. responderent verba: g
עַד־אֶחָד לֹא נֶעְדָּר (*usque ad unum non defuit*, aut: *ne unus quidem residuus fuit*), quae toto coelo invicem differunt. Continent, si quid video, haec verba supervacuam observationem librarii margini olim adscriptam, qua docere voluit, cur jam ante diluculum matutinum omnes transierint Jordanem, ne se transitus ipsorum hostibus innotesceret. Quod si recte a me sumi- h
tur, loco ἕως (quod ex antecedentibus irrepsisse videtur) fortasse legendum est ὡς vel ὅπως.

ΑΠΟΚΑ'ΛΥΨΙΣ, *revelatio, retectio*. עֶרְוָה, *denudatio, nuditas*. 1 Sam. XX. 29. ubi *denudationem pudendorum* notat, ac Symmachus ἀσχημοσύνην habet. Sirac. XI. 27. XXII. 24. XLII. 1.

ΑΠΟΚΑ'ΜΝΩ, *defatigor*. יֵאַשׁ Pih. *spe destituo*. Inc. Cohel. II. 20. i
ἀποκαμεῖν.

ΑΠΟΚΑΡΑΔΟΚΕ'Ω, *attente, cupide exspecto*. הִתְחוֹלֵל Hithp. a חוּל, *exspecto*. Aqu. Ps. XXXVI. 7. ἀποκαραδόκει αὐτὸν, *exspecta ipsum*. Hinc ἀποκαραδοκία Rom. VIII. 19. de qua voce Gloss. Voss. in Ep. ad Rom. ἀποκαραδοκίαν, ἀντὶ τοῦ ἐλπίδα. παρὰ τοὺς ἀποσκοποῦντάς τι καὶ ἐλπίζοντας. καὶ τῇ κεφαλῇ τὸ ἦθος ὑποση-

a μαίνειν. κάρα δὲ ἡ κεφαλή. Δοκοῦσι δὲ
τὸ ἀποβλέπειν καὶ ἐλπίζειν. Vide
Lex. N. T. s. h. v.
*'ΑΠΟΚΑΤΑΣΤΑΤΩ͂Ν. Vox
hæc a Bielio omissa reperitur apud
Symm. Hos. VIII. 6. pro שְׁבָבִים,
contritiones, ubi ἀποκαταστατῶν ab
Hieronymo *inconstans* vel *instabile*
redditur, a Montfauconio vero *in-
stabilis*. Nonnulli existimant, eum
b legisse סוֹבְבִים. Bahrdtius in
Appar. Crit. ad h. l. p. 59. putat,
eum שָׁבָב de *errore, instabilitate* ac
seductione accepisse, quæ notiones
olim in usu fuerunt. Confer Ies.
XLVII. 10. Jer. L. 6. Buxtorfio in
Anticrit. p. 699. non videtur legisse
שָׁבָב, quod Cappellus volebat, sed
ad significationem verbi שׁוֹבֵב, qua
avertere, pervertere, seducere notat,
c respexisse, quasi scriptum esset
שׁוֹבְבִים, et pluralis pro singulari
positus esset per synthesin. Hoc
sensu accepit etiam quidam Japhet
nomine, cujus Aben Esra hic men-
tionem facit.
'ΑΠΟ'ΚΑΥΜΑ, *exustio*. מוֹקֵד,
focus. Symmach. Psalm. CI. 4.
'ΑΠΟ'ΚΕΙΜΑΙ, *reponor, recondor*,
etiam *paratus sum, insto*. חָשַׂךְ, *co-*
d *hibeo*. Job. XXXVIII. 23. ἀπόκειται
δέ σοι εἰς ὥραν ἐχθρῶν; num *recondita*
tibi *est* (sc. grando) in tempus ini-
micorum? ubi loco σοι reponendum
est μοι. חָשַׂךְ notat h. l. *servare*. —
כָּמֻס part. Pah. *reconditus*. Symm.
Deut. XXXII. 34. ἀπόκειται.
Hesych. ἀπόκειται, ἡτοίμασται. —
שַׁיִת, *vepres*. Symm. Ies. X. 17.
καταφάγεται τὰ ἀποκείμενα αὐτοῦ, καὶ
e τὰ πεφυλαγμένα αὐτοῦ, devorabit *re-
posita* et custodita ejus. In mente
habuit radicem שׁוּת et שִׁית, quæ
notat *reponere asservandum* et *cus-
todiendum*. Apud Phavor. v. ἀπό-
κειται, ἀποκείμενα sunt τὰ ἀπόθετα,
φυλασσόμενα. — *שׁוּת *repono asser-
vandum*. Symm. Hos. VI. 11. σοί,
'Ιούδα, ἀπόκειται θερισμὸς, vobis, O
Judæi; *parata est* seu *instat* messis,
nempe clades et servitus, quæ erant f
pœnæ Judæorum. Sensum secutus
est; aut שָׁת passive accepit. —
*שִׁילֹה. Vide infra s. v. τὰ ἀποκεί-
μενα. 2 Macc. XII. 45. κάλλιστον
ἀποκείμενον χαριστήριον, pulcherrimum
præmium, quod ex gratia *proposi-
tum est*. Cf. Lex. N. T. s. h. v.
ΤΑ' 'ΑΠΟΚΕΙ'ΜΕΝΑ ΑΥ'ΤΩ͂Ι,
reposita ei. שִׁילֹה celebre illud no-
men Messiæ, quod varie a variis g
redditur. Gen. XLIX. 10. ἕως ἂν
ἔλθῃ τὰ ἀποκείμενα αὐτῷ, ubi alii
habent ᾧ ἀπόκειται, *cui reponitur* aut
reservatum est, (subintellecto βα-
σιλεία, κρίμα aut simili vocabulo)
quam genuinam esse τῶν ό interpre-
tationem diserte testatur Justinus
Martyr in Dial. c. Tryph. Jud. p.
348. seq. Legerunt שֶׁלֹּה vel potius
שֶׁלּוֹ, ut et Targum. Confer Scho- h
tanum de LXX Intt. pag. 36.
Tychsen Tentam. p. 84. conjicit,
eos legisse סָלוֹ, *coacervatum, im-
positum ejus*, aut צִלּוֹ, *umbraculum
ejus*.
'ΑΠΟΚΕΝΟ'Ω, *evacuo*. עָרָה Pih.
denudo. Symm. Theod. Psalm.
CXL. 1. μὴ ἀποκενώσῃς, ne *evacues*,
ad quem locum Chrysost. μὴ ἄπρακ-
τόν με ἀφῇς ἀπελθεῖν, ne *re infecta*, i
h. e. *non impetrata*, me discedere
sinas. Theod. habet ἐκκενώσῃς. Sirac.
XIII. 7. 9. ubi ἀποκενοῦν, ut nostrum
einen ausleeren, *to drain a person*;
notat *depauperare aliquem*.
'ΑΠΟΚΕΝΟ'Ω ΤΟΥ'Σ ΠΟ'ΔΑΣ,
evacuo pedes, h. e. *alvum purgo* et
exonero. הֵסֵךְ רַגְלָיִם, *tego pedes*,
a סָכַךְ, quod eundem sensum ha-
bet. Jud. III. 24. (ubi vid. Bon- k
frerius) juxta ed. Rom. ἀποκενοῖ τοὺς
πόδας αὐτοῦ, ubi reliqui libri habent:
πρὸς δίφρους κάθηται, *ad sellas sedet*,
quæ verba pro glossemate, quod in

a textum irrepserit, Clericus habet. Apud Hebræos, *quidquid in ima ventris parte est, et infra alvum, pedum* nomine venit. Confer Gen. XLIX. 10. Deut. XXVIII. 57. Aqu. 1 Sam. XXIV. 4. sec. Coisl. A. habet ἀποκενῶσαι τοὺς πόδας αὐτοῦ, quæ vera lectio videtur. Cf. Gatakeri Miscell. Lib. II. c. 3. p. 280.

'ΑΠΟΚΕΝΤΕ'Ω, *compungo, trans-*
b *figo, perfodio, interficio.* — דָּג, propr. *piscis.* Soph. I. 10. ἀποκεντούντων. Hic pro דָּגִים legerunt דֹּקְרִים, aut, ut Bielius maluit, הֹרְגִים. — דָּקַר, *transfigo.* Num. XXV. 8. ἀπεκέντησεν ἀμφοτέρους, *perfodit* ambos. 1 Sam. XXXI. 4. ἀποκέντησόν με, ubi in codd. cum ἐκκεντεῖν et ἀποκτείνειν permutatur. — הָרַג, *occido.* Ez. XXI. 11. ἀποκεντοῦντος,
c ubi Cappellus in Notis Criticis ad h. l. legere mavult ἀποκτείνοντος, quod tamen non necessarium esse ex iis apparet, quæ ad דָּקַר a me observata sunt. Vide quoque s. v. ἀποκέντησις.

'ΑΠΟΚΕ'ΝΤΗΣΙΣ, *transfixio, occisio.* הֹרֵג part. *interfector, occisor.* Hos. IX. 15. εἰς ἀποκέντησιν: bene quoad sensum.

d 'ΑΠΟΚΕΦΑΛΙ'ΖΩ, *caput amputo, decollo.* Inc. 1 Sam. XXXI. 9. ubi Hebr. כָּרַת אֶת רֹאשׁ, *abscindere caput,* respondet. Psalm. Apocr. s. CLI. v. 7. ἀπεκεφάλισα αὐτόν. Vide notata a me in Lex. N. T. s. h. v.

'ΑΠΟΚΗΛΕ'ΟΜΑΙ, *delenior, oblector, delector.* שָׁעָה, *respicio.* Aqu. Gen. IV. 4. ἀπεκηλήθη, (ubi יִשַׁע Cappello accepisse videtur pro
e וַיְשַׁעְשַׁע) *delenitus fuit.* Ita vertit Drusius in Fragm. addens: "Nam κηλοῦμαι *delenior, mulceor, demulceor, permulceor.* Qui sensus verbi est in שַׁעֲשַׁע, quod a שָׁעָה deducunt, unde hic est וַיִּשַׁע. Sane Ps. CXIX. 117. וְאֶשְׁעָה Hieron. vertit: *et oblectabor.*" Bielio præferenda videtur Montf. sententia, qua pro ἀπεκηλήθη legendum putat ἐπεκλίθη. Quid si ἀπεκλίθη legeretur? quæ conjec- f
tura confirmatur cod. Coislin. qui habet ἐπεκλίθη, *inclinatus est.* Conf. 1 Sam. VIII. 58. et supra s. ἀποκαλέω.

'ΑΠΟΚΙΔΑΡΟ'Ω, *cidari privo, tiaram tollo.* פָּרַע, *denudo.* Lev. X. 6. κεφαλὴν ὑμῶν οὐκ ἀποκιδαρώσετε, caput vestrum *cidari ne discooperiatis.* Ib. XXI. 10. ἀποκιδαρώσει, ubi Schol. ἀπομιτρώσει, *mitra privabit.*

*'ΑΠΟΚΙΝΕ'Ω, *amoveo, removeo.* g
קָטַף, *avello.* Ezech. XVII. 4. ubi pro ἀπέκνισε libri nonnulli habent ἀπεκίνησε, quod in hac orationis serie etiam locum habere potest. Gloss. Vett. ἀποκινῶ, *dimoveo, summoveo.* Conf. Suic. Thes. Eccl. s. h. v.

'ΑΠΟΚΛΑΙ'Ω, *defleo, deploro.* בָּכָה: בָּכָה Kal et Pih. idem. Jer. XXXI. 15. 'Ραχὴλ ἀποκλαιομένη, scil. ἦν, ἐπὶ τῶν υἱῶν αὐτῆς, Rahel *deplorat* filios suos. Ibid. XLVIII. 32. ἀπο- h
κλαύσομαί σοι. Præterea legitur Prov. XXVI. 24. ubi שׂוֹנֵא a LXX vertitur ἀποκλαιόμενος ἐχθρὸς, h. e. *inimicus, qui deplorat sortem tuam, ac ita amicitiam per lacrymas simulat.* Jaegerus ad h. l. conjicit, legendum esse ἀποκλειόμενος, h. e. ὁ κρύπτων ἔχθραν (ut v. 26. appellatur), *qui odium clausum habet in pectore.* — Vide 'Απονεύω.

'ΑΠΟΚΛΑ'Ω, *frango.* פָּלַח, *findo,* i
seco. Aqu. Ps. CXL. 7. ἀποκλῶντι, *frangenti.* — *קָצַף, *præcido.* 2 Reg. VI. 6. sec. Compl. ubi in codd. cum ἀποκνίζω permutatur.

'ΑΠΟ'ΚΛΕΙΣΜΑ, *claustrum, carcer.* מַהְפֶּכֶת, *cippus.* Jer. XXIX. 26. δώσεις αὐτὸν εἰς ἀπόκλεισμα, conjicies illum in *carcerem.* Hesych. 'Απόκλεισμα, φυλακή.

'ΑΠΟΚΛΕΙΣΜΟ'Σ, idem. מַסְגֵּר,

a claustrum. Aqu. Ps. CXLI. 10. ἐξ ἀποκλεισμοῦ, e carcere.

'ΑΠΟ'ΚΛΕΙΣΤΟΣ, conclusus. סָגוּר, idem. Aqu. Theod. 1 Reg. VI. 20. ubi cod. Alex. vitiose ἀποκλίστῳ habet. Legitur præterea apud Schol. Job. XLI. 7.

'ΑΠΟΚΛΕΙ'Ω, claudo, occludo, et seq. εἰς trado. יָרַד, descendo. 1 Sam. XXIII. 11. ἀποκλεισθήσεται. ubi pro
b ἀποκλεισθήσεται, nisi ex initio hujus commatis huc irrepsit, scribendum est ἀποκλισθήσεται. — *כָּלָא, claudo, contineo. 1 Sam. VI. 10. τὰ τέκνα αὐτῶν ἀπέκλεισαν εἰς οἶκον, sec. Ald. et Compl. ubi reliqui libri ἀπεκώλυσαν habent. — נָעַל, claudo, munio, obsero. Jud. III. 24. ubi κλείω et σφηνόω in codd. permutantur. 2 Sam. XIII. 17. 18. — סָגַר, claudo.
c Aqu. Gen. II. 21. sec. cod. Mosqu. LXX Gen. XIX. 10. (ubi pro ἀπέκλεισαν Justin. M. Dial. c. Tryph. Jud. p. 153. ed. Par. προσέκλεισαν habet.) Jud. III. 22. 23. 1 Sam. XVII. 46. ἀποκλείσει σε κύριος σήμερον εἰς τὴν χεῖρά μου, tradet te Dominus hodie in manus meas (ubi nonnulli libri habent συγκλείσει), coll. XXIV. 19. et Lex. N. T. s. h. v. 1 Sam.
d XXI. 7. ἀποκέκλεισται εἰσελθὼν, coactus est intrare. — *רָפַס, in Hithp. הִתְרַפֵּס, conculco et conculcandum me exhibeo. Ps. LXVII. 31. τοῦ μὴ ἀποκλεισθῆναι, ut non excludantur. Sic Itala. Vulg. ut excludant eos. Est autem præterea varietas editionum nostrarum. Ald. habet τοῦ ἐγκλεισθῆναι, Compl. ἐκκλεισθῆναι. Semlerus in Ep. Crit. p. 18. putat, ἀπο-
e κλεισθῆναι ortum fuisse ex καταπατηθῆναι. Certiora his non habeo. — *שׁוּב, revertor. Jud. XX. 48. שָׁבוּ, reversi sunt, sec. cod. Alex. ἀπέκλεισαν τοὺς υἱοὺς, ubi sine dubio legendum est ἀπέκλισαν sec. Oxon. 1 Macc. V. 47. ἀπέκλεισαν αὐτοὺς, excluserunt illos. Vulg. incluserunt se, sensu eodem, modo quod αὐτοὺς pro ἑαυτοὺς accepit.

*ΑΠΟΚΛΗΡΟ'Ω, sortior, sorte distribuo. חָלַק, idem. Deut. IV. 19. ἀπεκλήρωσεν. Sic legitur in margine cod. 106. Holm. et est sine dubio alius interpretis. Vid. Suiceri Thes. Eccl. s. h. v.

'ΑΠΟΚΛΙ'ΝΩ, inclino, vergo, deflecto. הִטָּה. Hiph. a נָטָה, idem. Jud. XX. 48. sec. Oxon. Vide supra s. v. ἀποκλείω. 2 Sam. VI. 10. ἀπέκλινεν αὐτὴν εἰς οἶκον, inferri eam jussit in ædes, ubi cum ἐκκλίνειν et ἐκκλίνειν in codd. permutatur. 1 Reg. VIII. 59. ἀποκλῖναι τὰς καρδίας ἡμῶν πρὸς αὐτὸν, flectat ad se animos nostros. —*זָנַח, removeo, dimoveo. Inc. Ex. XXVIII. 28.

'ΑΠΟΚΛΥ'ΖΩ, abluo. הֵדִיחַ Hiph. a דּוּחַ, dispello, abjicio. 2 Par. IV. 6. ubi etiam vox Hebr. notionem abluendi habet.

'ΑΠΟΚΝΙ'ΖΩ, abscindo, avello, vellico, decerpo. מָלַק, ungue seco, discerpo. Lev. I. 15. ἀποκνίσει τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ. Hic pro ἀποκνίσει in codice quodam lectum fuisse ἀποκνιεῖ colligit Bielius e Gloss. in Octat. ubi ita: ἀποκνιεῖ, ἀποσπᾷ, ἀφελεῖ τοὺς πίλας, aut e conjectura Bielii τὰς κεφαλάς. Sed potest hæc glossa quoque ad V. 8. pertinere. —קָטַף, decerpo. Symm. Job. XXX. 4. LXX Ez. XVII. 4. τὰ ἄκρα τῆς ἁπαλότητος ἀπέκνισε, extremos ejus ramos decerpsit. Ibid. v. 22. — קָצַב, præscindo. 2 Reg. VI. 6. Suidas ad h. l. ἀπέκνισε ξύλον, ἀπέκοψεν. —קָרָא, voco, invito. 1 Sam. IX. 24. ἀπόκνιζε, quæ vox mihi admodum suspecta est. Fortasse referenda est ad אָכַל in antecedentibus. Gloss. marg. cod. 56. Holm. habet ἀποτρέφου. Lex. Cyrilli MS. Brem. ἀπόκνιζε, ἀπόκοπτε. Hesych. ἀπόκνιζε, ἀπότιλλε. Adde 4 Macc. I. 29.

'ΑΠΟΚΟΜΙ'ΖΩ, *defero, deporto.* הֵשִׁיב, Hiph. a שׁוּב, *redire facio.* Prov. XXVI. 16. ἀποκομίζοντος ἀγγελίαν. 2 Macc. II. 15. τοὺς ἀποκομιοῦντας ὑμῖν, eos qui *perferant* vobis.

'ΑΠΟ'ΚΟΜΜΑ, *abscissio.* שִׁקּוּץ, *abominatio, abominabile.* Ex. XX. 7. Aqu. sec. ed. secundam. Potest quidem hæc versio cum textu Hebr. quodammodo conciliari, quia, quod est abominabile, rescindendum et removendum est: sed nec hoc improbabile est, eum קִצּוּצֵי legisse, a קָצַץ, *abscidit, amputavit.* Adde Lucian. Ver. Hist. Lib. I. p. 380. D.

*'ΑΠΟΚΟΠΗ', *abscissio, amputatio, præsectio.* כְּרִיתוּת, *repudium.* Aqu. sec. cod. X. Holm. Deut. XXIV. 3. Respexit etymologiam vocis Hebraicæ. Phavor. p. 623. 18.

'ΑΠΟΚΟ'ΠΤΩ, *abscindo, amputo, mutilo.* אָפֵס, *deficio.* Ps. LXXVI. 8. τὸ ἔλεος αὐτοῦ ἀποκόψει, non amplius se benignum exhibebit. Significat h. l. ἀποκόπτειν, ut Lat. *abscindere, irritum reddere, privare eventu, cessare facere.* Videntur autem LXX hac voce h. l. non solum אָפֵס, sed etiam גָּמַר, *finire, cessare facere,* expressisse. Vide supra s. v. ἔλεος. — הָלַם, *obtundo.* Al. Jud. V. 22. ἀπεκόπησαν. Sermo ibi est de equis calcibus tundentibus terram. Legendum fortasse est ἐξεκόπησαν. — הִתִּיז, Hiph. a נָתַז, *reseco.* Ies. XVIII. 5. — כָּרַת. Deut. XXIII. 1. 1 Sam. XXXI. 9. 2 Sam. X. 4. — נָקַר, *effodio, evello.* Num. XVI. 14. ὀφθαλμοὺς ἀπέκοψας, oculos *effodies:* ubi cum ἐκκόπτειν in codd. permutatur. — קָצַץ, *mutilo, trunco.* Deut. XXV. 12. Jud. I. 6. 7. Adde Aqu. sec. Coisl. sec. 2 Sam. IV. 12.

*'ΑΠΟΚΟΣΜΕ'Ω, *aliquem ornatu suo privo,* deinde *privo* simpliciter, speciatim *privo vita, interficio.* 2 Macc. IV. 38. ἐκεῖ τὸν μιαιφόνον ἀπεκόσμησεν. Vulgatus: *in eodem loco sacrilegum vita privari jussit.* Syrus ܩܛܠܗ. Respondet nostro: aus der Welt schaffen, *to put to death.* Hesych. ἀπεκόσμουν, ἀπετίθουν, ἀπετίθεντο.

'ΑΠΟ'ΚΡΗΜΝΟΣ, *præceps, præruptus.* 2 Macc. XIII. 5. εἶχε περιφερὲς πάντοθεν ἀπόκρημνον, habebat rotundum undique *præceps.* Conf. infra s. v. ἀπόκρυφος, ad Job. XXXIX. 28.

'ΑΠΟΚΡΙ'ΝΟΜΑΙ, *respondeo,* it. *interrogor.* אָמַר, *dico.* Gen. XXIX. 26. Ex. XXI. 5. 1 Reg. III. 26. — בַּקְּשׁוּ עֲנָוָה *quæro mansuetudinem.* Soph. II. 3. ἀποκρίνεσθε αὐτά, ubi sine dubio in voce αὐτὰ mendum latet. Suspicor, interpretem Hebr. עֲנָוָה *Græcis literis* exprimere voluisse. Alii contra statuunt, eos pro עֲנָוָה legisse עֲנוּהָ, ut sit imp. Kal ab עָנָה *respondit,* ut αὐτὰ de suo addiderint. — דָּרַשׁ, *quæro, inquiro,* in Niph. נִדְרַשׁ, *quæror, consulor.* Ezech. XIV. 3. εἰ ἀποκρινόμενος ἀποκριθῶ αὐτοῖς; num interrogatus responderem illis? Ibid. XX. 3. 31. — הִבִּיעַ, Hiph. a נָבַע, *eructo, scaturio.* Prov. XV. 30. — הוֹדִיעַ. Hiph. a יָדַע, *scire facio, indico.* Job. XXXIII. 4. XL. 2. — הוֹרָה, Hiph. a יָרָה, *doceo.* Mich. III. 11. — *הֵרִיב, *contendo, altercor.* Ies. XLV. 9. sec. Hex. ubi, si recte vidit Montf. ἀποκρίνεσθαι erit *altercari, disceptare, contendere,* i. q. ἀντιλέγειν et δικάζεσθαι, quia in altercationibus mutuæ responsiones locum habent. — הֵשִׁיב, Hiph. a שׁוּב, *redire facio, repono,* ita ut omissum sit דָּבָר. Num. XIII. 27. Jos. XIV. 7. Prov. XXIV. 26. χείλη δὲ φιλήσουσιν ἀπο-

a κρινόμενα λόγους ἀγαθούς. Loco מֵשִׁיב legisse videntur מְשִׁיבֵי, nisi fortasse vitium in ipso textu latet, ac scribendum ἀποκρινομένου. Certe magis mihi placet hæc emendatio, quam ἀποκρινόμενοι, quod Jaegerus conjecit, aut ἀποκρινόμενος e conjectura Faberi ad Harmari Obss. in Orientem T. II. pag. 59. Adde Aqu. Symm. Jos. XIV. 7. Symm.
b Prov. XXVI. 16. οἱ λοιποί, Job. XIII. 22. — הֵשִׁיב דָּבָר, *repono verbum*. 2 Sam. XXIV. 13. 1 Reg. XII. 9. 16. 1 Par. XXI. 12. — הָתִיב Chald. Aph. a תּוּב, i. q. שׁוּב. Dan. II. 14. ἀπεκρίθη (κατὰ) βουλὴν καὶ γνώμην, respondebat de consilio et edicto. Ibid. III. 16. — וְיֶשְׁנוֹ, *et ipse*. 1 Sam. XIV. 39. ubi sensum expresserunt. Confer v.
c 38. — מַעֲנֶה, *responsio*. Job. XXXII. 3. — נָשָׂא, *attollo*, omisso קוֹל. Ies. III. 6. — נִשְׁבַּע Niph. *juro*. 1 Sam. XX. 3. — *עַיִן, *oculus*. 1 Sam. XII. 3. ἀποκρίθητε κατ' ἐμοῦ, ubi pro עֵינַי בוֹ, *oculos meos in eo*, legerunt: עֲנוּ בִי. — עָנָה *respondeo*, et quandoque in Pihel עִנָּה, *affligo, subigo*. Gen. XVIII. 27. XXIII. 5. 10. 14. XXIV. 50. et alibi passim. —
d Thren. III. 32. loco עִנָּה *affligit* legerunt עָנָה. Eodem modo et Ps. CI. 24. — עֲנָוָה, *humilitas, modestia*. Prov. XVI. 4. ἀρχὴ δόξης ἀποκριθήσεται αὐτῇ. Legerunt עֲנָהוּ, *respondet ei*, admodum obscure. Soph. II. 3. Vide supra s. v. בִּקֵּשׁ. — *צָוָה, *jubeo, præcipio*. 1 Sam. II. 1. ubi ἀποκρίνεσθαι est *alloqui*, seu in universum: *verba facere ad*
e *aliquem*. — שָׁמַע, *audio*. 1 Reg. XX. 12. 1 Macc. II. 36. ἀποκρίνεσθαι esse videtur *resistere, vim vi repellere*. — Vide alibi Σκληρῶς.

ἈΠΟΚΡΙΣΙΣ, *responsio*. דָּבָר, *verbum*. Deut. I. 22. ἀναγγειλάτωσαν ἡμῖν ἀπόκρισιν (pro κατ' ἀπόκρισιν) τὴν ὁδὸν, indicent nobis responsione viam. Job. XXXII. 4. — מַעֲנֶה, *responsio*. Job. XXXII. 5. Prov. XV. 1. — *עֲנוֹת. Samar. Ex. XXXII. 18. — עֶנֶת, *tempus*. Esdr. VII. 11. Scil. עֵת est *tempestive loqui*. Fortasse tamen legerunt עֲנוֹת.

ἈΠΟΚΡΙΣΙΝ ΔΙΔΩΜΙ, *responsum do*. הֵשִׁיב Hiph. a שׁוּב, *redire facio*, ac omisso דָּבָר, aut simili vocabulo, *respondeo*. Job. XXXIII. 5. XXXIX. 34. — הֵשִׁיב מִלָּה, *reddo sermonem*. Job. XXXV. 4. — עָנָה, *respondeo*. Job. XV. 2.

ἈΠΟΚΡΙΣΙΝ ΠΟΙΕΩ, *responsum facio, respondeo*. הֵשִׁיב, subintellecta voce מִלָּה, coll. Job. XXXV. 4. *reddo sermonem*. Job. XXXI. 14.

ἈΠΟΚΡΥΒΗ, *absconsio, latibulum*. סֵתֶר, idem. Inc. Ies. XVI. 4. et Symm. XXXII. 2. sec. unum codicem. Videntur literæ β et φ h
in hac voce, Macedonum more, permutatæ esse. Confer Sturzium de Dial. Maced. et Alex. pag. 31. Kreyssigius in Symb. P. IV. p. 5. seq. in utroque loco rescribendum judicat ἀποκρυφή, quod vide infra.

ἈΠΟΚΡΥΠΤΩ, *abscondo, occulto*. הֶעְלִים, Hiph. ab עָלַם, idem. 2 Reg. IV. 27. ἀπέκρυψεν ἀπ' ἐμοῦ, sc. τὸν λόγον, rem mihi *occultavit*. — i
הִסְתַּתֵּר, Hithp. *abscondo me*. Aqu. Ies. XLV. 15. — חָבָה, *latito*. Ies. XXVI. 20. ἀποκρύβηθι μικρόν. — *טָמַן, *occulto, abscondo*. Aqu. Theodot. Job. XX. 26. — *מָאַס, *reprobo, rejicio*. Aqu. Ies. XXXI. 7. Sensum expressit, hinc vix Aquilæ potest esse hæc versio. Kreyssigius

a tamen in Symb. P. IV. pag. 6. pro ἀποκρύψουσι legere mavult ἀποσκρύψουσι, quo verbo idem interpres Hebr. מָאַס Job. XXXI. 13. Ps. XXXV. 5. et LII. 6. reddidit. — נִכְחַד Niph. a כָּחַד, *celor, celatus sum*. Ps. LXVIII. 7. — נִסְתַּר et הִסְתִּיר, Niph. et Hiph. Job. III. 23. Psalm. XVIII. 7. Ies. XL. 27. Adde Theod. Job. III. 23. Aqu. Ies. VIII.
b 17. et LIV. 3. — נֶעְדַּר Niph. *desum, deficio*. Soph. III. 6. — נִפְלָא Niph. *mirabilis sum*. Jer. XXXII. 17. οὐ μὴ ἀποκρυβῇ ἀπὸ σοῦ οὐδὲν, non male quoad sensum. Ea enim, quæ nos latent, aut intellectum nostrum superant, mirari solemus. — *סָבַב: Gen. XLII. 24. וַיִּסֹּב מֵעֲלֵיהֶם, *se vertit desuper eis*, h. e. *discessit paululum*, ἀποκρυβεὶς ἀπ' αὐτῶν. Ita
c sec. libros nonnullos. Vat. ἀποστραφεὶς habet. Bene quoad sensum, nam ἀποκρύπτεσθαι ἀπό τινος notat *se* vel *faciem suum avertere ab aliquo*. — צָפַן, *recondo, abscondo*. Aqu. Symm. Cant. VII. 13. ubi ἀποκρύπτειν τινὶ est *reponere, servare alicui aliquid*. LXX habent: ἐτήρησά σοι.

'ΑΠΟΚΡΥΦΗ', *absconsio, latibulum*. *מַחֲבֵא, *latibulum*. Symm. Ies.
d XXXII. 2. ἀποκρυφὴ ἀπὸ πνεύματος. — סֵתֶר, *locus, ubi aliquis bene latet, absconsio*. Aqu. Ies. XXXII. 2. LXX Job. XXII. 14. XXIV. 15. ubi Symmachus σκέπαστρον habet. — פָּרַשׂ, seq. עַל, *expando super aliquem*. Inc. Job. XXV. 9. ἔθετο σκότος ἀποκρυφὴν αὐτοῦ, posuit tenebras latibulum suum, aut potius ejus, ut referatur ad *solium*. Bene quoad
e sensum. Bielius ἀποκρυφὴν perperam retulit ad עָנָן, *nubes*, cui potius h. l. σκότος respondet. Hinc quoque non possum assentiri Kreyssigio, qui in Obss. Crit. in Grr. Jobi Intt. p. 15. verba hæc incerti interpretis pro scholio ex Vers. Alex. Psalm. XVII. 11. deprompto habet.

'ΑΠΟ'ΚΡΥΦΟΣ, *absconditus*, et ΤΟ' 'ΑΠΟ'ΚΡΥΦΟΝ, ΤΑ' 'ΑΠΟ'ΚΡΥΦΑ, *absconditum, abscondita*. f
*גְּלוֹם, *pallium*. Syrus Ez. XXVII. 24. Respexit notionem *involvendi* et *convolvendi*, quam habet radix גָּלַם. Vide ibi Hex. et ad ea Montf. — לְהָטִים, *præstigiæ occultæ*. Symm. Ex. VII. 11. 22. 'Απόκρυφα notat h. l. *artes arcanas, quales magorum esse solebant*. — מַטְמֹנִים, plur. *thesauri absconditi*. Symm. Theod. Prov. II. 4. — מִכְמַנִּים, g
thesauri absconditi. Dan. XI. 43. κυριεύσει ἐν τοῖς ἀποκρύφοις τοῦ χρυσίου καὶ τοῦ ἀργύρου (sc. θησαυροῖς, coll. 1 Macc. I. 24.), dominabitur absconditis auri et argenti thesauris. — מִסְתָּר, *latebræ*. Ps. IX. 30. ἐν ἀποκρύφοις, sc. τόποις. Ibid. v. 31. ἐν ἀποκρύφῳ. Ibid. XVI. 13. Symm. Ps. X. 8. — מִסְתּוֹר idem. Ies. IV. 6. ἐν ἀποκρύφῳ, sc. τόπῳ. — מְסַתְּרָתָא h
Chald. part. Pah. plur. fœm. Dan. II. 22. ἀποκαλύπτει βαθέα καὶ ἀπόκρυφα, sc. μέρη, (conf. Sir. XXIII. 26.) revelat profunda et abscondita. — מְצוּדָה, *arx, munitio*. Job. XXXIX. 28. ἐπ' ἐξοχῇ πέτρας καὶ ἀποκρύφῳ. Sensum expresserunt. Locus enim, ad quem aditus non patet, est absconditus, ubi bene aliquis latere potest. Bochartus Hie- i
roz. P. II. L. I. c. 2. pag. 173. pro ἀποκρύφῳ reponendum censet ἀποκρήμνῳ, *in rupe prærupta*. Hieronymus: "In petris manet, in præruptis silicibus commoratur, atque in inaccessis rupibus." — סֵתֶר, *absconsio, locus absconditus*. Deut. XXVII. 15. Ps. XXVI. 9. Aqu. et Ed. Vta Ps. XC. 1. Aqu. Cant. II. 14. ubi ἀπόκρυφα *loca abscondita* notat. — עַלְמָה *virgo*, quæ *a virorum aspectu mansit abscondita*, seu: *quæ*

a *in gynæceo latet.* Aqu. Gen. XXIV. 43. — *עֶפֶל, *locus editus.* Symm. Mich. IV. 8. Legit אֹפֶל cum Aquila et τοῖς ό. — צָפוּן, *reconditum.* Symm. Psalm. LXXXII. 4. Sirac. XXXIII. 3. 9. ἀπόκρυφα, *sensus reconditus,* aut: *difficilis ad intellegendum* (Xenoph. Mem. III. 5. 14.) *alicujus sententiæ.* Ibid. XLII. 12. θυγάτηρ πατρὶ ἀπόκρυφος ἀγρυπνία, quæ
b verba non vertenda sunt cum quibusdam interpretibus: filia patri est occulta, h. e. interior cura, sed cum Grotio: filia innupta adhuc varias ærumnas et curas patri creat. Vide supra s. v. עַלְמָה. Ibid. v. 26. Adde Xenoph. Conviv. VIII. 11. Eurip. Herc. Fur. v. 1069.

*ΑΠΟΚΡΥ'ΦΩΣ, *abscondite, occulte, obscure.* Vox hæc, a Bielio
c omissa, legitur apud Aqu. Hab. III. 14. pro בְּמִסְתָּר, *in abscondito,* ubi Symm. habet κρυφίως.

'ΑΠΟΚΤΕΙ'ΝΩ, *occido, interficio, perdo.* אָכַל, *edo,* metaph. *consumo, perdo.* Symm. Job. I. 16. — *דָּקַר, *pungo, confodio, transfigo.* 1 Sam. XXX. 4. sec. Complut. ubi cum ἀποκεντεῖν et ἐκκεντεῖν in codd. permutatur. — הִכָּה Hiph. a נָכָה, *per-*
d *cutio.* Jos. VII. 5. VIII. 24. Jud. VI. 16. ubi cum πατάσσειν in codd. permutatur. — הָמָה, *strepo.* Ez. VII. 16. הֹמוֹת, ἀποκτενῶ. Legerunt sine dubio הֵמָתִי a מוּת. — הֵמִית Hiph. a מוּת, et semel in Pih. מֹתֵת, *facio mori.* Gen. XVIII. 25. Ex. I. 16. Hos. II. 3. et alibi sæpius. — הִצְמִית Hiph. *excindo.* Psalm. C. 10. — הָרַג, *occido.* Gen.
e IV. 8. 2 Par. XXVIII. 9. ἀπεκτείνατε ἐν αὐτοῖς, occidistis illos. Vide et Psalm. LXXII. 34. Sic πατάσσειν eodem modo construitur v. 5. et 17. Psalm. LXXVII. 52. ἀπέκτεινεν ἐν χαλάζῃ τὴν ἄμπελον αὐτῶν, perdidit grandine vitem illorum. — מוּת, *morior.* Num. XX. 4. Deut. XXII. 22. 25. Ez. XXXIII. 27. τοὺς ἐν ταῖς σπηλαίοις (sc. ὄντας) θανάτῳ ἀποκτενῶ, illos, qui in speluncis commorantur, peste occidam. Eadem phrasis occurrit Apoc. II. 23. ubi Beza male pleonasmum statuit. — עָרַף, *decollo.* Ies. LXVI. 3. ὡς ὁ ἀποκτείνων κύνα. — קְטַל, et Chald. Ithpah. Psalm. CXXXVIII. 18. Dan. II. 13. — רָצַח, *interficio.* Ps. XCIII. 6. — שָׁלַח יָד, *immitto* s. *injicio manum.* Esth. II. 21. — *שְׁלֵט Chald. *dominor, prævaleo.* Dan. VI. 25. sec. Chis. οἱ λέοντες ἀπέκτειναν αὐτούς, consequente posito pro antecedente. — Dan. XIII. 48. sec. cod. Chis. ἀπεκτείνατε, *interficere vultis* s. *condemnatis,* ubi ἀποκτείνειν est i. q. κατακρίνειν, coll. Hist. Sus. v. 48. Ibid. v. 53.

*'ΑΠΟΚΤΕ'ΝΝΩ (pro quo et 'Αποκτέννω et 'Αποκτεννύω, etiam ἀποκτεννύω, v. c. apud Dion. Cass. p. 791. 50. Reim. dicitur), *interficio.* הֵמִית idem. Deut. XXXII. 39. juxta Rom. et Paris., quod ad priscum scribendi morem referendum conjicit Breitingerus in Præf. ad LXX, quemadmodum Alex. alicubi habet διαβέννω pro διαβαίνω. Sap. XVI. 14. ἀποκτέννει, sc. ἑαυτὸν, *mortem et interitum sibi parat.* Tob. I. 18. ἀπέκτεννε. Conf. Maittaire de Dialectis L. Gr. p. 209. et 465. ed. Sturzii.

*'ΑΠΟΚΤΙ'ΖΩ, *condo,* unde ἀποκτισις, *colonia.* גָּלָה *captivum abduco,* Hoph. *captivus abducor.* 1 Par. IX. 1. ἀποκτισθέντων sec. MS. Cantabr. Potest quidem hæc lectio cum textu Hebr. quodammodo conciliari, vera tamen scriptura esse videtur ἀποικισθέντων, quam habet Vat.

*'ΑΠΟΚΥΕ'Ω, *pario, gigno.* 4 Macc. XV. 17.

a 'ΑΠΟΚΥΛΙ'Ω, *devolvo.* גָּלַל, idem. Gen. XXIX. 3. ἀπεκύλιον τὸν λίθον ἀπὸ τοῦ στόματος τοῦ φρέατος, devolvebant lapidem ab ore putei. Vide ib. v. 8. et 10. et cf. Matth. XXVIII. 2. ac Marc. XVI. 3.

'ΑΠΟΚΩΛΥ'Ω, *prohibeo.* הִכְלִים, הָכְלַם, Hiph. et Hoph. *ignominia afficio et afficior.* 1 Sam. XXV. 7. 15. οὐκ ἀπεκώλυσαν ἡμᾶς, non ignominia nos, arcendo a se, affecerunt. b
Bene quoad sensum. — כָּלָא, *cohibeo, removeo.* 1 Sam. XXV. 33. ἡ ἀποκωλύσασά με, quae me *prohibuisti.* Adde ib. 1 Sam. VI. 10. sec. Vat. ubi ἀποκωλύειν notat τὸ *retinere,* i. q. series orationis satis docet. — מָנַע, idem. 1 Sam. XXV. 34. ἀπεκώλυσέ με σήμερον τοῦ κακοποιῆσαι, *cohibuit* me hodie, ne tibi damnum
c inferrem. 1 Reg. XX. 7. χρυσίον μου οὐκ ἀπεκώλυσα ἀπ' αὐτοῦ, aurum meum non *recusavi* ei tradere. Coh. II. 10. οὐκ ἀπεκώλυσα τὴν καρδίαν μου ἀπὸ, non *retinui* animum meum ab etc. Adde 2 Sam. XIII. 13. ubi in codd. cum κωλύω permutatur. — עָצַב, *dolore afficio.* 1 Reg. I. 6. οὐκ ἀπεκώλυσεν αὐτὸν ὁ πατήρ. Sc. עָצַב h. l. notat *minis, correptionibus*
d *et increpationibus dolore aliquem afficere, et ita a proposito* s. *conatu suo deterrere.* Fortasse etiam τῷ עָצַב tribuerunt notionem *constringendi et cohibendi,* de qua vide Schultensium de Defectibus Hodiernis L. Hebr. p. 379. seq. Joseph. A. J. VII. 14. 4. habet: οὐκ ἐπέπληττεν, οὐδ' ἐπεῖχεν αὐτὸν τῆς προαιρέσεως. Hinc apparet, non opus esse, ut
e cum aliis statuatur, eos loco עָצַב legisse עָצַר. 3 Esdr. II. 28. Chald. בטל Pah. *impedivit.* Esdr. VII. 21. ubi LXX καταργῆσαι. Sir. VII. 35. ἐπὶ νεκρῷ μὴ ἀποκωλύσῃς χάριν, mortuo ne *deneges* benignitatem vel beneficium.

'ΑΠΟΚΩΦΟ'ΟΜΑΙ, *obmutesco, obsurdesco.* חָרַשׁ, *sileo.* Mich. VII. 16. τὰ ὦτα αὐτῶν ἀποκωφωθήσονται, aures eorum *obsurdescent.* — נֶאֱלַם Niph. ab אָלַם, *obmutesco.* Ez. III. f
26. XXIV. 27.

'ΑΠΟΛΑΚΤΙ'ΖΩ, *recalcitro.* בָּעַט, idem. Deut. XXXII. 15. Suidas ad h. l. ἀπελάκτισεν ὁ ἠγαπημένος, ἀντὶ τοῦ ἀπεσκίρτησεν. Eadem habet Phav. in ἀπολακτίζω, ubi tamen explicat ἀπίλωσεν, pro quo, judice Ernesti, sine dubio legendum ἀπίλασεν, *repudiavit.* Inc. 1 Sam. II. 28. 29.

'ΑΠΟΛΑΜΒΑ'ΝΩ, *accipio.* *הוֹתִיר g
Hiph. *reliquum facio, relinquo.* Ex. XII. 10. ἀπολήψεται sec. Ald. ubi tamen sine dubio legendum est ἀπολείψεται, ut legitur in Vatic. — *חָזַק, Pih. *apprehendo.* 1 Reg. I. 50. ubi pro ἀπελάβετο, quod habet Ald., necessario reponendum est ἐπελάβετο. — לָקַח, *accipio.* Num. XXXIV. 14. — *מֵחִים, *medullati.*
Ies. V. 17. ubi loco ἀπειλημμένων re- h
ponendum est ἀπηλειμμένων, ab ἀπαλείφειν, *delere,* hoc sensu: deserta deletorum comedent agni. Nempe derivarunt מֵחִים a מָחָה, *delere,* quasi scriptum esset מְמֻחִים vel מְחוּיִם. 2 Macc. IV. 46. VI. 21. ἀπολαβόντες αὐτὸν κατ' ἰδίαν, seorsim eum *abducentes,* coll. Marc. VII. 33. Ib. VIII. 6. τοὺς ἐπικαίρους τόπους ἀπολαμβάνων, opportuna loca *occu-* i
pans.

*'ΑΠΟΛΑΝΘΑ'ΝΟΜΑΙ, *obliviscor,* i. q. simplex λανθάνομαι. שָׁכַח, *obliviscor.* 1 Sam. XII. 9. ἀπελάθοντο κυρίου, sec. Compl. Reliqui libri habent ἐπελάθοντο.

*'ΑΠΟ'ΛΑΥΣΙΣ, *fruitio, usus, commodum, fructus, quem ex aliqua re percipimus,* etiam *voluptas, oblectatio.* כּוֹשָׁרוֹת, *compedes.* Symm. Psalm. LXVII. 7. sec. unum codicem a Montf. inspectum. Sc. כָּשֵׁר

a in l. Syr. notat *felicem, prosperum esse*. Conf. Simonis Lex. Hebr. p. 837. seq. Hinc כּוֹשָׁרָה est *felicitas*. שַׁעֲשֻׁעַ, *delectatio*. Symm. Psalm. CXVIII. 143. αἱ δὲ ἐντολαί σου ἀπόλαυσίς μου, sec. Origenem T. II. p. 813. ed. Paris. 3 Macc. VII. 16. σωτηρίας ἀπόλαυσις.

'ΑΠΟΛΑΥ'Ω, *fruor*. *רָאָה, *video*, ac metaph. *fruor*. Symm. Cohel.
b IX. 9. ἀπόλαυσον ζωῆς. Vulg. *perfruere vita*. Sic Thucyd. Lib. II. c. 53. p. 123. ed. Duk. εἰκὸς εἶναι τοῦ βίου τι ἀπολαῦσαι. — רָוָה, *inebrior*, ac metaph. *ad satietatem usque fruor*. Prov. VII. 18. ἀπολαύσωμεν φιλίας. — שְׂאֵת inf. a נָשָׂא, *ferre*. Symm. Cohel. V. 18. ubi *partem suam sibi capere* est *frui opibus ac divitiis*. Sap. II. 6. ἀπολαύσωμεν τῶν ὄντων ἀγαθῶν.

c 'ΑΠΟΛΕ'ΓΟΜΑΙ ΤΗ'Ν ΨΥΧΗ'Ν, *renuntio animæ, repudio animam*, h. e. *despondeo animum, præ vita eligo mortem*. שָׁאַל אֶת נֶפֶשׁ לָמוּת (quæ formula de iis dicitur, *qui eo redacti sunt, ut vitæ præoptent mortem*.) Jon. IV. 9. ἀπελέγετο τὴν ψυχὴν αὐτοῦ, animum ita despondit, ut præ vita eligeret mortem. Plutarch. in Vita Lycurgi T. I. p. 54. A. φονεύειν
d ἀπολεγομένους καὶ παρακεχωρηκότας. Confer Fischerum de Verss. GG. p. 117. Hesych. ἀπολέγειν, ἀπολέγεσθαι, ἀπαυδᾷν.

'ΑΠΟΛΕΙ'ΠΩ, *relinquo, desino, desisto*. אָבַד, *pereo*. Job. XI. 20. σωτηρία δὲ αὐτοὺς ἀπολείψει, *effugium eis periit*. Inc. Deut. XXVI. 5. — גָּדַע, *abscindo*. Inc. Deut. IV. 2. Ita Bielius. Sed in textu Hebr. ibi
e legitur גָּרַע cum Resch. — גָּרַע, *diminuo*. Ex. V. 19. οὐκ ἀπολείψετε ἀπὸ τῆς πλινθείας τὸ καθῆκον τῇ ἡμέρᾳ, portionem statutam laterum cotidie debetis præstare. Sic lectionem affert ed. Romana. Trendelenburg. in Notis ad Chrestom. Hexapl. p. 206. conjicit, LXX scripsisse ἀπολήψετε, quod Hebraico magis conveniret, coll. Deut. IV. 2. (ubi Inc. οὐκ ἀπολείψετε, sed LXX οὐκ ἀφελεῖτε.) cui sententiæ tamen ideo accedere non possum, quia in oculos incurrit, eos sensum tantum, nec male, expressisse. — הוֹתִיר Hiph. a יָתַר, *relinquo*. Ex. XII. 10. ubi in codd. cum καταλείπεσθαι et ὑπολείπεσθαι permutatur. Lev. XXII. 30. — חָדַל, *desino, desisto*. 2 Par. XVI. 5. ἀπέλιπε τοῦ μηκέτι οἰκοδομεῖν, *desinebat* ædificare. Prov. XIX. 27. υἱὸς ἀπολειπόμενος φυλάξαι παιδείαν, filius, qui *desinit* observare institutionem, ubi pro חֲדַל, *cessa*, legerunt חֹדֵל. — *חָרוּל, *urtica*, seu *urticis obsitum*. Soph. II. 9. ἀπολελειμμένη: ubi Cappello legisse videntur חָדֵל, h. e. *desertus ab hominibus*, ab Arab. خذل, *desertus fuit*. Sed regio urticis s. sentibus obsita recte deserta dici potest. — נִשְׁאַר Niph. *reliquus sum*. Ex. f
XIV. 28. — עָזַב, *relinquo*. Prov. II. 17. IX. 6. — *פָּקַד, *visito*. 2 Reg. X. 19. ubi vox Hebr. notionem *deficiendi* habet. — *שָׁאַל, *rogo*. 1 Reg. XIX. 4. ἀπελείπετο τὴν ψυχὴν αὐτοῦ, *despondit* animum suum. Ita LXX sec. Compl. aut potius Symm. ex sententia Fischeri de Verss. GG. V. T. pag. 118. ubi non est legendum ἀπελέγετο, sed ἀπολείπεσθαι τὴν ψυχὴν est i. q. ἀθύμως ἔχειν, cum qua formula conjunctum reperitur apud Xenoph. Cyrop. IV. 2. 2. Vide quoque Fischer. ad Æschin. III. 3. 10. — *שָׁלַח, *mitto*. Aqu. Symm. Job. XXXIX. 3. ἀπολείπουσι, *deserunt, relinquunt*, scilicet fœtus suos statim post partum, ut vel facilitas describatur, qua fœtus suos emittunt, nullos post partum sentientes dolores, vel incuria, qua fœtus suos statim post partum sibi ipsos committunt, nec eos fovent. Prius magis placet, quanquam posterius se-

a quentibus confirmari videtur. — Sap. XIV. 6. spes hominum in diluvio ad rates confugiens ἀπέλιπεν αἰῶνι σπέρμα γενέσεως, conservatum tradidit, seu reliquit, mundo semina rerum creatarum. Vulg. *remisit*. Sir. XVII. 19. ἀπόλειπε ἁμαρτίας, *renuntia* vitiositati. 2 Macc. IV. 29. de Menelao, qui sacerdotio pulsus erat, ἀπέλιπε τῆς ἀρχιερωσύνης. b Vulg. *motus est a sacerdotio*. Ibid. X. 19. Hesychius: ἀπολείπεται, ἀπομένει.

ἈΠΌΛΗΓΜΑ, *terminus*. שׁוּל, *fimbria, margo*. Aqu. Ex. XXVIII. 33. Accepisse videtur ἀπόληγμα in notione *syrmæ, laciniæ* seu *caudæ vestis*.

***ἈΠΟΛΗ΄ΓΩ**, *desino*. Legitur hoc verbum Dan. V. 27. sec. Chis. c atque Chald. שְׁלֵם, *absolvo, finem impono*, respondet. Conf. Scharfenberg. Anim. ad Dan. p. 96. Hesych. ἀπόληγε, παύου.

***ἈΠΟΛΗ΄ΝΙΟΝ**, *torcular*. יְקָבֵי, *torcularia*. Zach. XIV. 10. ubi libri nonnulli, teste L. Bosio, pro ὑπολῃνίων habent ἀπολῃνίων.

ἈΠΟΛΙΘΟ΄ΟΜΑΙ, *ut lapis fio*, q. d d. *lapidesco, rigesco*, seu *induror, ut lapis*. דָּמַם כָּאֶבֶן, *sileo ut lapis*. Ex. XV. 16. μεγέθει βραχίονός σου ἀπολιθωθήτωσαν, per potentiam brachii tui fiant sicut lapides. — טָפַשׁ, *obesor, pinguefio*. Inc. Ps. CXVIII. 70. ἀπελιθώθη, ut lapis factus seu in lapidem versus est. Sensum expressit. Utraque enim vox metaphorice h. l. accipitur de *stupidi-* e *tate animi*, coll. Targ. 1 Sam. XIII. 13.

***ἈΠΟΛΙΜΠΑ΄ΝΩ**, *derelinquo*. שָׂרִיד, *reliquum*. Symm. Job. XX. 21. ἀπελίμπανεν.

ἈΠΌΛΛΥΜΙ, ἈΠΟΛΛΥ΄Ω, *perdo, occido*. **ἈΠΟΛΛΥ΄ΟΜΑΙ**, *pereo, morior*. אָבַד· אָבֵד· הֶאֱבִיד· Kal, Pih. Hiph. *pereo, perdo*. Symm. Prov. XXXI. 6. ubi ἀπολλυμένοις, Hebr. אוֹבֵד respondens, notat *ad* f *mortem destinatum*. LXX Deut. XI. 4. ἀπώλεσεν αὐτοὺς κύριος, perdidit illos Dominus, coll. XII. 2. 3. Ibid. XXXII. 28. ἔθνος ἀπολωλεκὸς βουλήν, natio, quæ *suis perit consiliis*. Bielius: *qui perdidit consilium*, coll. Sir. XXIX. 17. et XLI. 4. 1 Sam. IX. 3. ἀπώλοντο αἱ ὄνοι, *perditi* erant asini. Vide et v. 20. Ps. CXVIII. 175. ἐπλανήθην ὡς πρόβατον ἀπολωλός, g oberro instar ovis *perditæ* seu *vagantis*. Ez. XXXIV. 4. τὸ ἀπολωλὸς (sc. πρόβατον) οὐκ ἐζητήσατε. Conf. Luc. XIX. 10. et Lex. N. T. s. h. v. Job. III. 3. ἀπόλοιτο ἡ ἡμέρα, *pereat* dies, τοῦτ' ἔστι μὴ μνημονευθείη, h. e. *ejus mentio non fiat*. Ita Severus in Catena PP. p. 116. Psalm. IX. 39. ubi ἀπολεῖσθε imprecantis est, non indicantis, ut jam intellexit h Apollinarius. Abd. v. 8. ἀπολῶ τοὺς σοφοὺς ἐκ τῆς Ἰδουμαίας, *auferam* sapientes ex Idumæa. Hesych. ἀπολῶ, ἀπολέσω, ἀφανίσω. — אַבִּיר, *fortis, robustus*. Ies. XLVI. 12. οἱ ἀπολωλεκότες τὴν καρδίαν, increduli, qui dubitant de veritate vaticiniorum, aut: contumaces, immorigeri. Legerunt per Daleth אוֹבְדֵי s. אֲבִידֵי, ab אָבַד, *perire*, coll. Jer. IV. 9. i — אֵיד, *exitium*. Prov. XVII. 5. ἐπιχαίρων ἀπολλυμένῳ, sensu eodem. אָסַף, *congrego*. Ez. XXXIV. 29. ἀπολλύμενοι λιμῷ. Vocem אָסַף etiam *perdendi* notionem habere satis notum est. — אָרַב, *insidior*. Prov. XXIII. 28. ubi mihi certe non est verosimile, eos loco תֶּאֱרֹב legisse תֹּאבֵד. — בָּלַע, Pih. *absorbeo*. Job. II. 3. Vocem ἀπολέσαι Aquilæ k hoc loco reddendam, ac in καταποντίσαι, quod Aquilæ tribuitur, mutandum esse, est ingeniosa conjectura Grotii ad hunc locum. Certe vox καταποντίζειν sæpius re-

a spondet Hebr. בָּלַע apud LXX, v. c. Psalm. LV. 9. Thren. II. 5. et alibi. Vide Middeldorpf. Curas Hex. in Jobum p. 5. seq. — גָּוַע, *exspiro*. Num. XX. 3. ὄφελον ἀπωλόμεθα ἐν τῇ ἀπωλείᾳ, ubi ἀπόλλυμαι est i. q. ἀποθνήσκω, cum quo etiam in codd. permutatur. — דִּבֵּר Pih. *dico*, etiam *perdo*. 2 Par. XXII. 10. In loco parallelo 2 Reg. XI. 1. le-
b gitur תְּאַבֵּד. Confer Schultensii Opera Minora p. 124. seq. — דָּחָה, *depello*. Ies. XI. 12. συνάξει τοὺς ἀπολομένους Ἰσραὴλ, congregabit ejectos et dispersos Israëlitas. — *דַּלְתוֹת, *januæ, portæ*. Ez. XXVI. 2. ἀπόλωλε. Videntur legisse דָּלוֹת, a rad. דָּלַל, *exhaurire*, nisi statuere malles, ἀπόλωλε esse glossema ad antecedens συνετρίβη referendum, et voci-
c bus τὰ ἔθνη recte exprimi הָעַמִּים דַּלְתוֹת. — הוֹבֵד Chald. Aph. ab אֲבַד. Dan. II. 12. 18. 24. VII. 11. 26. — הוּם, *turbo*. Deut. VII. 23. ἀπολέσει αὐτοὺς ἀπωλείᾳ μεγάλῃ. — הוֹרִישׁ Hiph. a יָרַשׁ, *possessione expello*. Num. XIV. 12. XXXII. 39. Deut. II. 12. — הוֹשִׁיעַ Hiph. a יָשַׁע, *salvo*. Job. V. 15. ἀπόλοιντο δὲ ἐν πολέμῳ. Ante יֹשַׁע legerunt aut
d inseruerunt particulam negandi. — הֶחֱרִים Hiph. *perditioni devoveo*. Ies. XXXIV. 2. et XXXVII. 11. — הִכָּה Hiph. a נָכָה, *percutio*. Ez. XXXIX. 3. ἀπολῶ τὸ τόξον, arcum *frangam*. — נִכְרַת, הִכְרִית, Hiph. et Niph. *exscindo, exscindor*. Ex. XXX. 38. Lev. VII. 10. ubi cum ἐξολοθρεύεσθαι in codd. permutatur. Ies. XI. 13. et alibi passim.
e — הֻכַּת Hoph. a כָּתַת, *contundor*. Ies. XXIV. 12. — *הָלַךְ, *eo, abeo*, etiam *morior, pereo*. LXX sec. cod. Norimb. Jer. IX. 9. ubi ἀπώλοντο vel est merum glossema ad vocem ᾤχοντο, vel versio alius interpretis. — הָרַג, *occido*. Gen. XX. 4. Esth. IX. 11. ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀπολωλότων, numerus *occisorum*. Ib. v. 16. ἀπώλεσαν γὰρ αὐτῶν μυρίους πεντακισχιλίους, *occidebant* enim illorum quindecim f
millia. Conf. 1 Macc. II. 37. et Matth. XXVI. 52. Hesych. ἀπολλύει, λυπεῖ, φονεύει. — הֶרֶג, *occisio*. Ies. XXX. 25. — נִשְׁבַּת, הִשְׁבִּית, Hiph. et Niph. *cessare facio, cesso*. Lev. XXVI. 6. Ies. XIII. 11. Jer. XLVIII. 35. — הֵשַׁם Hiph. a שָׁמַם, *desolo*. Ez. XXX. 12. 14. — נִשְׁמַד, הִשְׁמִיד Hiph. et Niph. Deut. II. 21. IV. 26. Jos. XI. 14. g
— חֵרֶם, *anathema*. Ies. XLIII. 28. — *יֵשַׁע. Job. V. 15. ἀπόλοιντο ἐν πολέμῳ. Legerunt וְיִשְׁעָם חֶרֶב, *gladius, ensis, bellum auferet illos.* — כָּלָה, כָּלָה Kal et Pih. *consumo, consumor*. Job. VII. 6. ἀπόλωλε δὲ ἐν κενῇ ἐλπίδι, periit autem spe vana. Ibid. IX. 22. Ies. XXIX. 30. — לָקַח, *accipio*. Jer. XLIV. 12. ubi לָקַח est in notione *tollendi*. — מוּת, *morior*. Job. IV. 21. ἀπώλοντο, h
mortui sunt. Vide et Prov. XIX. 16. et conf. Joh. III. 15. 16. XVIII. 24. Hesych. ἀπολέσθαι, ἀποθανεῖν. — מְתִים, *mortales*. Psalm. XVI. 15. ἀπολλύων ἀπὸ γῆς, διαμέρισον αὐτοὺς ἐν τῇ ζωῇ αὐτῶν, perdens de terra, divide illos in vita illorum. Ita enim ex Theodoreto et Suida pro ἀπ' ὀλίγων, quod in ed. Wechel. legitur, reponendum esse censet Küsterus not. ad Suidam v. ἀπολλύων. Et certe etiam alios ἀπολλύων legisse patet e Scholiis ad Psalm. l. c. sed Theodoretum ἀπολύων potius legisse apparere videtur Bielio ex explicatione ejus, qua verbum illud interpretatur: sc. παραπέμπων εἰς θάνατον. Hæc enim magis τῷ ἀπολύων, quam ἀπολλύων convenit: sicut et in Rom.

a LXX Intt. et Aldina editione Suidæ, qui Theodoretum ad Ps. XVI. 15. sequutus est, ἀπολλύων legitur. — נָבֵל Pih. *vilipendo.* Jer. XIV. 21. μὴ ἀπολέσῃς θρόνον δόξης σου: ubi eos pro תְּנַבֵּל, *dejicias,* aut *turpitudine afficias,* legisse תְּאַבֵּד Cappellus conjicit, ego autem sensum expressisse existimo. Michaëlis in Suppl. p. 1588. putat, eos deduxisse vel a b נָבֵל (*ne marcescere fac*), vel a נְבֵלָה, *ne cadaver fac, ne mori fac.* — נָדַח, *depello.* Inc. Prov. XIV. 32. LXX Ies. XXVII. 13. Jer. XXVII. 15. — נִכְחַד Niph. *exscindor.* Job. IV. 7. — נִכְשַׁל Niph. *impingo.* Jerem. VI. 15. — נֶעְדַּר Niph. *desum.* Ies. XXXIV. 16. — נֶעֱכַר Niph. *turbor.* Prov. XV. 7. Non legerunt נִכְרַת, *exscindentur,* sed permuc tarunt עָכַר cum עָקַר. — *נָפַל, *cado,* Hiph. הִפִּיל, *cadere facio.* Ps. CXXXIX. 11. ubi pro יַפִּילֵם בְּמַהֲמֹרוֹת, *cadere faciet eos in foveas profundas,* Incertus sensum exprimens habet: οὕτως αὐτοὺς ἀπόλεσον. — נִסְפָּה, סָפָה, Kal et Niph. *consumor, pereo.* Symm. 1 Sam. XII. 25. תִּסָּפוּ, ἀπολεῖσθε. Male Semlero in Apparatu Critico V. T. p. 301. d pro ἀπολεῖσθε reponendum esse videtur ἐνδώσεσθε, aut simile quid. LXX Gen. XVIII. 24. Prov. XIII. 24. — עֶבְרָה, *excandescentia.* Prov. XI. 23. ἐλπὶς δὲ ἀσεβῶν ἀπολεῖται apud Inc. et LXX, qui legerunt עָבְרָה, *transit, evanescit,* quam vocis efferendæ modum optavit I. D. Michaëlis. — עָלָה בַתֹּהוּ, *ascendo in inane,* h. e. *abeo in nihilum.* Job. e VI. 18. — עָשָׂה, *facio,* etiam *tractio in utramque partem.* Gen. XVIII. 29. 30. ubi עָשָׂה est i. q. הִשְׁחִית v. 28. — עָשָׂה נְבָלָה, *facio secundum stultitiam,* aut *facio abjectionem.* Job. XLII. 8. ἀπώλεσα ἂν ὑμᾶς, vos perdidissem: non male quoad sensum. — פָּרַץ, *irrumpo.* Exod. XIX. 24. — *צָרַף כַּבֹּר, *purgo sicut purificativum,* s. *fornax.* Ies. I. 25. ἀπολέσω, non male quoad sensum. f — קָדַר, *atratus sum.* Job. V. 11. ἀπολωλότας, *miseros, qui pullati incedunt tristitiam suam declarandi causa.* — *שִׂבֵּר Pih. *exspecto, spero.* Esth. IX. 1. Legerunt שֻׁבְּרוּ, *confracti sunt,* a שָׁבַר, *frango.* — שָׁבַר, *confringo.* Ies. XIV. 25. — *שָׁגָה, *erro.* Prov. V. 23. ἀπώλετο, *errat, in incertum vagatur.* Jaegerus refert ad יָמוּת. Vide Opuscula Critica p. g 282. seq. ubi simul monui, Alexandrinos scripsisse: καὶ ἀπώλετο διὰ πολλὴν αὐτοῦ ἀφροσύνην. — שָׁדַד, שָׁדַד, Kal et Pyh. *devasto, devastor.* Ies. XV. 1. Jer. XLVII. 4. Ez. XXXII. 12. — שָׁחָה, *nato.* Ies. XXV. 11. τοῦ ἀπολέσαι. Loco Sin legit Schin: nam שָׁחָה est *deprimor,* quod h. l. sensu metaphorico acceperunt. — *שָׁחַח, *me incurvo ac deprimo.* Hebr. h Job. IX. 13. — שָׁחַת: הִשְׁחִית, Pih. et Hiph. *corrumpo.* Gen. XVIII. 28. XIX. 13. Ies. XI. 9. — שַׁחַת בְּלִי, *fovea consumptionis.* Ies. XXXVIII. 17. — שְׁכֻלִים, *orbitates.* Ies. XLIX. 20. — שָׁלַט, *tyrannidem exerceo, dominor.* Esth. IX. 2. — תָּמַם, *consumor.* Psalm. LXXII. 19. Ies. XVI. 4. Sir. II. 14. et LI. 2. ἀπολωλεκότες τὴν ὑπομονήν, qui spem i *abjiciunt,* iidem, qui c. XVII. 24. ἐκλείποντες ὑπομονήν, *spe in Deum destituti,* dicuntur, coll. c. XXVII. 16. ἀπώλεσε πίστιν. Sic et Cicero Mur. 13. dixit *perdere spem,* pro *abjicere.* Sir. VIII. 15. ὡς ἀπολωλεκὼς γίνου,

a *pro amisso habeas.* Vulg. *quasi perditum habe.* Ibid. X. 3. ἀπολλύειν τὸν λαὸν, *detrimentum afferre* civitati seu reipublicæ. Ibid. XXVII. 18. ubi notat *ictu lethali lædere.* 1 Macc. III. 9. ἀπολλύμενοι sunt *dissipati, in fugam versi,* ubi vide Symm. ac Michaëlis Animadversiones. Sir. XXIX. 17. ἀπολωλεκὼς αἰσχύνην, coll. 3 Macc. I. 19. τὴν αἰδῶ παραλι-
b πών. — Vide alibi 'Ῥίζα.

'ΑΠΟΛΟΓΕ'ΟΜΑΙ, *defendo sermone, pro defensione mei vel alterius loquor.* הֵרִיב, Hiph. a רִיב, *litigo, causam dico.* Jer. XII. 1. ὅτι ἀπολογήσομαι πρός σε. — נֹצֵר, part. *custos.* Jer. XXXI. 6. ἀπολογουμένων, ubi ἀπολογεῖσθαι *narrare, referre* notare videtur, unde ἀπόλογος est *narratio sive vera sive ficta.* 2 Macc. XIII.
c 26. ἀπελογήσατο ἐνδεχομένως. Vulg. *defendit possibiliter.*

'ΑΠΟΛΟ'ΓΗΜΑ, *defensio causæ.* רִיב *lis, defensio causæ.* Jer. XX. 12. τὰ ἀπολογήματά μου, *defensiones meas,* ubi alii δικαίωμα habent.

'ΑΠΟΛΟΓΙ'Α, idem. Sap. VI. 10. εὑρήσουσιν ἀπολογίαν. Sed, ut recte monuit Bretschneiderus, ἀπολογία ibi est *absolutio,* quæ sequi solet
d defensionem, nam εὑρήσουσιν ἀπολογίαν respondet τῷ ὁσιωθήσονται in priori membro, i. q. δικαιωθήσονται. Similis phrasis legitur Sir. XVIII. 20. Vid. ἐξιλασμός.

'ΑΠΟ'ΛΟΙΠΟΣ, *reliquus, residuus.* Hinc τὸ ἀπόλοιπον, τὰ ἀπόλοιπα, sc. μέρη, *reliqua, reliquæ,* sc. *partes.* Sic loca quædam in templo Ezechielis designantur, v. c. אַתִּיק, *peri-*
e *stylium.* Ez. XLI. 15. — גִּזְרָה, *septum,* q. d. *decisum.* Ez. XLI. 12. 13. 14. 15. XLII. 1. 10. Simonis in Lex. Hebr. p. 327. גִּזְרָה in omnibus his locis recte explicavit de *structura separata a reliquo ædificio.* — מֻנָּח, *area, locus liber et vacuus,* q. d. *relictum.* Ez. XLI. 3. 11. Pro eadem voce legitur quoque ib. v. 9. sec. Vatic. ubi Ald. ὑπόλοιπα, Compl. λοιπὰ habet. f

'ΑΠΟΛΟΥ'ΟΜΑΙ, *abluor, abluo me, lavo me.* הִתְרַחֵץ Hithp. *lavo me.* Job. IX. 30. — הִתְקַדֵּשׁ Hithp. a קָדַשׁ, *sanctificor.* Aqu. 2 Sam. XI. 4. ἀπολελουμένη, abluta. Ablutio enim erat species sanctificationis certis in rebus. — רָחַץ, *lavo.* Al. Prov. XXX. 12. ἀπὸ ῥύπου οὐκ ἀπελούσατο, a sordibus non abluit sese. g

*'ΑΠΟΛΥ'ΣΙΣ, *liberatio, absolutio.* כּוֹשָׁרוֹת, *loca omnibus rebus affluentia,* a כָּשַׁר, quod in l. Syr. notat *felicem, prosperum esse.* Symm. Ps. LXVII. 7. εἰς ἀπόλυσιν, ubi sensum liberius expressit. Sed fortasse loco ἀπόλυσιν ibi legendum est ἀπόλαυσιν, quod vide supra. 3 Macc. VI. 37. τὴν ἀπόλυσιν αὐτῶν εἰς τὰ ἴδια αἰτούμενοι; et ibid. v. 40. Hesych. h 'Ἀπολύτρωσιν, ἀποφυγὴν, ἀπόλυσιν. Conf. etiam Gatakeri Opp. Critt. p. 47.

'ΑΠΟΛΥΤΡΟ'Ω, *redimo.* גָּאַל, idem. Soph. III. 3. — פָּדָה, idem. Ex. XXI. 8.

*'ΑΠΟΛΥ'ΤΡΩΣΙΣ, *redemtio, liberatio.* Legitur hæc vox a Bielio omissa Dan. IV. 32. ὁ χρόνος τῆς ἀπολυτρώσεως ἦλθε, sec. Chis. ubi nihil ei in textu Chald. respondet. Conf. Luc. XXI. 28.

'ΑΠΟΛΥ'Ω, ομαι, *absolvo, libero, solvo, dimitto, discedo, morior.* גָּוַע, *exspiro.* Num. XX. 29. ὅτι ἀπελύθη 'Ἀαρὼν, quod *mortuus* esset Aaron: ubi libri nonnulli teste Holmesio ex glossemate ἀπέθανε habent. Ita et Job. III. 6. ἐπίταξον, ἀναλαβεῖν τὸ πνεῦμά μου, ὅπως ἀπολυθῶ, καὶ γένωμαι γῆ, præcipe, ut recipiatur spiritus meus, quo *moriar,* et fiam terra. Græcis autem hic subintelligitur, vel ἀπὸ τῆς γῆς, vel ἐκ τοῦ ζῆν, vel ἐκ τῶν τοῦ σώματος δεσμῶν, vel simile quid. Hæc enim alias verbo illi

a addi solent. Ita Tob. III. 13. εἶπον, ἀπολῦσαί με ἀπὸ τῆς γῆς, dic, ut dimittar e terra, h. e. ut moriar. 2 Macc. VII. 9. ἐκ τοῦ παρόντος ζῆν ἡμᾶς ἀπολύεις. Sic et ἀπολύειν τοῦ ζῆν et ἐκ τῶν τοῦ σώματος δεσμῶν dixit Ælianus V. H. XIII. 20. V. 6. Vide Lex. N. T. s. h. v. — גָּרַשׁ, *expello*. Ps. XXXIII. 1. ἀπέλυσεν αὐτὸν, ubi alii habent: ἐξέβαλεν. —
b הָלַךְ, *eo, ambulo*, etiam *morior*. Gen. XV. 2. ἐγὼ δὲ ἀπολύομαι ἄτεκνος. — הִתְנַעֵר, *excutio*, Hithp. a נָעַר. Symm. Ies. LII. 2. ἀπόλυσαι, *dimitte* a te pulverem. — מְתִים, *viri*. Inc. Ps. XVI. 14. ἀπολύων. Deduxerunt a voce מוּת *mori*, ut quoque Syrus fecit. Fortasse legendum est ἀπολλύων, sed recepta quoque lectio locum habere potest.
c Vide ad h. l. notas L. Bosii. Suidas ad h. l. ex Theodoreto: ἀπολύων, τῷ θανάτῳ παραπέμπων. — *פָּטַר, *aperio*. Theod. Prov. XVII. 14. *Aperire aquam* et *solvere*, seu *dimittere aquam*, parum inter se differunt. — שׁוּב, *revertor*. Ex. XXXIII. 11. ἀπελύετο εἰς τὴν παρεμβολὴν, *rediit* in castra. Tob. III. 7. ἀπολυθῆναι ἀπὸ τῆς ἀνάγκης, *liberari* a malis. Judith.
d XIII. 2. ἀπέλυσαν, *dimiserunt*, coll. 3 Esdr. IX. 36. 2 Macc. IV. 47. ἀπέλυσε τῶν κατηγορημάτων, criminibus *absolvit*, et ibidem: ἀπελύθησαν ἂν ἀκατάγνωστοι, tanquam insontes *absoluti sunt*. Conf. Act. III. 13. 2 Macc. VI. 22. ἵνα τοῦτο πράξας ἀπολυθῇ τοῦ θανάτου, ut hoc faciens morte *liberaretur*. Vide et v. 30. Sic et Luc. XIII. 13. ἀπολέλυσαι τῆς
e ἀσθενείας. 2 Macc. XII. 46. τῆς ἁμαρτίας ἀπολυθῆναι, ut peccato solverentur.

ΤΡΑ'ΓΟΣ 'ΑΠΟΛΕΛΥΜΕ'ΝΟΣ, *hircus dimissus*. עֲזָאזֵל. Aqu. Lev. XVI. 8. ubi legit divisim עֵז אָזַל, nam אָזַל est *abire*. Vid. ad h. l. Scharfenb.

*'ΑΠΟΜΑΙ'ΝΟΜΑΙ, *furo*, etiam *furere ac insanire desino*. — שֹׁטֵט Piel a שׁוּט, *percurro*. Dan. XII. f
4. sec. Chis. ἀπομανῶσιν, h. e. *impie agant*, additur enim explicationis causa: καὶ πλησθῇ ἡ γῆ ἀδικίας. Loco יְשֹׁטְטוּ legerunt vel יִשְׁפוּ a שְׁטָה, quod in lingua Chald. et Syr. *insanire* notat, vel, si receptam lectionem secuti sunt, τῷ שׁוּט notionem τοῦ שָׁטָה tribuerunt. Cæterum vox hæc Græca rarior legitur apud Lucian. D. D. XII. 1. p. g
234. μὴ ἀπομανεῖσά ποτε ἡ Ῥέα, ἢ καὶ μᾶλλον ἔτι ἐν αὐτῇ οὖσα. Cf. Abreschii Lectt. Aristæn. p. 204.

*'ΑΠΟΜΑΚΡΟ'ΘΕΝ, *a longe*. Inc. 2 Reg. XIX. 25. pro לְמֵרָחוֹק εἰς ἀπομακρόθεν. Incertus interpres sine dubio est Aquila.

'ΑΠΟΜΑΡΤΥΡΕ'Ω, *attestor*. 2 Macc. XII. 30. ἀπομαρτυρησάντων δὲ τῶν ἐκεῖ κατοικούντων. h

'ΑΠΟΜΑ'ΧΟΜΑΙ, *propulso impetus hostium, pugno, depugno, propugno*. 2 Macc. XII. 27. ἀπεμάχοντο εὐρώστως, *pugnabant* fortiter. Xenoph. Cyrop. III. 1. 5.

'ΑΠΟΜΕ'ΜΦΟΜΑΙ, *accuso*. שׁוּר, *contemplor*. Job. XXXIII. 27. τότε ἀπομέμψεται ἄνθρωπος, tunc accusabit homo. Respexerunt sine dubio notionem *canendi*, quam habet vox i
Hebr. aut derivarunt a שָׁרַר, quod in l. Arab. in Conj. II. notat *evulgavit inter viros*.

*'ΑΠΟΜΕ'ΝΩ, *remaneo, permaneo, maneo*. חָדַל, *cesso*. Theod. sec. cod. Norimb. Jer. XL. 4. ἀπομεῖνον. Lege ἀπόμεινον. In Hex. legitur παῦσαι.

'ΑΠΟΜΕΡΙ'ΖΩ, *attribuo* seu *distribuo*. *חָלַק, *divido*. Dan. XI. 39. k
sec. Chis. χώραν ἀπομεριεῖ. 2 Macc. XV. 2. δόξαν ἀπομέρισον τῇ προτετιμημένῃ. Athen. X. p. 418. B.

'ΑΠΟΜΙΤΡΟ'Ω, *mitra nudo*, vel *privo*. Vox novata a LXX Intt.

a פֶּרַע, *nudo*. Inc. Lev. XXI. 10. οὐκ ἀπομιτρώσει.

'ΑΠΟ'ΜΟΙΡΑ, *pars, portio*. שָׁגָה, *erro*. Al. Ez. XLV. 20. Ita Bielius Trommium secutus. Sed quia hæc vox cum Græca nullo modo conciliari potest, statuere mallem, interpretem verba λήψη ἀπόμοιραν sensus causa de suo addidisse. Hesych. Ἀπόμοιρα, μερίς. Eustath. ad Il. Α', b p. 54. 30.

'ΑΠΟΜΟΧΘΟ'Ω, *fatigo, molestiam creo*. הֶלְאָה Hiph. a לָאָה, idem. Aqu. Ies. VII. 13. μήτι ὀλίγον ἀπομοχθοῦν ἀνθρώπους; num parum vobis videtur, ut hominibus molesti fiatis? Ita Drusius verba exhibet, sed rectius apud Eusebium Dem. Evang. Lib. VI. p. 195. μήτι ὀλίγον ἀπὸ ὑμῶν μοχθοῦν ἄνδρας; num pa- c rum vobis videtur, ut fatigetis homines?

'ΑΠΟΝΑΡΚΑ'Ω, *obtorpeo*. נִלְאָה Niph. *fatigatus sum*. Symm. Prov. XXVI. 15. ἀπονάρκησεν. — פִּגֵּר Pih. *defectus sum viribus*. Theod. 1 Sam. XXX. 10.

'ΑΠΟΝΕ'ΜΩ, *distribuo, impertior*. חָלַק, idem. Deut. IV. 19. ἃ ἀπένειμε κύριος ὁ θεός σου αὐτὰ πᾶσι τοῖς ἔθνεσι, d quæ ut sibi partirentur gentes, ac pro Diis colerent, Deus permisit. Gloss. in Octat. ἀπένειμεν, ἀπεκλήρωσεν, διένειμεν. Hesych. ἀπένειμεν, ἀπεκλήρωσεν. Idem: ἀπονέμει, παρέχει, δίδωσιν. 3 Macc. I. 7. τοῖς τεμένεσι δωρεὰς ἀπονείμας, templis idolorum dedit donaria. Syrus: ܝܗܒ. Ibid. III. 16. τοῖς κατὰ πόλεις ἱεροῖς ἀπονείμαντες προσόδους πλείστας, ubi ἀπονέ- e μειν est Latinum *assignare*. Conf. Lex. N. T. s. h. v.

'ΑΠΟΝΕΥ'Ω, *abnuo, renuo*, it. *me averto, deflecto, abscedo*. חָמַק, *subduco me*. Symm. et LXX Cant. V. 6. ἀπονεύσας παρῆλθεν. — סוּר, *recedo*. Symm. Ps. CXXXVIII. 19. ἀπονεύσατε ἀπ' ἐμοῦ, *abscedite* a me. Suidas: ἀπονεύειν, ἐκκλίνειν, τρέπεσθαι.

'ΑΠΟΝΕΥ'Ω 'ΑΠΟΚΛΑΙΟ'ΜΕΝΟΣ, *abnuo plorans*. נִכַּר Niph. f *alium me simulo*. Prov. XXVI. 24. χείλεσι πάντα ἀπονεύει ἀποκλαιόμενος sec. Ald. Crediderim, LXX scripsisse ἀποκλειόμενος, h. e. *clausum gerens in animo inimicum*. Sic etiam corrigenda est vitiosa lectio Cod. Alex. ἀποκλειόμενος, quæ hanc conjecturam mirifice confirmare videtur.

'ΑΠΟΝΙ'ΠΤΩ, *abluo*. מָחָה, *ab-* g *stergo*. Aqu. Symm. Theod. Prov. XXX. 20. ἀπονιψαμένη. Vulg. *tergens*, h. e. *eluens*, κυσὸν, *cunnum*. (Hesych. κυσόνιπται, πόρναι, ἀπὸ τοῦ παρακολουθοῦντος.) Nam פֶּה h. l. de orificio *uteri* ac אָכַל sensu venereo accipiendum est. — רָחַץ. Prov. XXX. 12. — שָׁטַף, *immergo*. 1 Reg. XXII. 38. ἀπενίψαντο sec. Compl. Legendum est divisim ἀπέ- h νιψαν τὸ, ut habent reliqui libri.

'ΑΠΟΝΟΕ'ΟΜΑΙ, *despero, amens fio, mente alienor ab aliquo, descisco, deficio*. — פֹּחֲזִים, *leves, instabiles*. Symm. Jud. IX. 4. ἀπονενοημένους, *desperatos*. Theophr. Char. VI. 1. 3 Esdr. IV. 26. propter mulieres πολλοὶ ἀπενοήθησαν ταῖς ἰδίαις διανοίαις, multi *mente capti sunt*. Sir. LI. 26. 2 Macc. XIII. 23. γνοὺς ἀπονενοῆσθαι i τὸν Φίλιππον, cognoscens, *descivisse* Philippum.

*'ΑΠΟΝΟΕ'Ω, *ad amentiam* seu *desperationem redigo*. Gl. Vet. ἀπονοῶ, *amento*. Sir. LI. 26. τὰ ἀγνοήματα αὐτῆς ἀπενόησα, errores ejus (sc. animæ meæ secum luctantis) *intellexi*, seu *agnovi*. Ita enim vertendum est, si lectio sana est. Sed rectius sine dubio in Vaticano legi- k tur ἐπενόησα.

'ΑΠΟ'ΝΟΙΑ, i. q. ἄνοια, *amentia, dementia*. Sir. XXII. 14. ubi nonnulli *segnitiem, socordiam* intellegunt, quasi ἄπονος, *sine labore*. Syrus: *in multitudine narrationum suarum*. Num fortasse legit ἀποῤ-

a ῥυίᾳ? Non male. Mihi de *amentia*, h. e. vita flagitiosa et contaminata, explicandum videtur. Vulg. *stultitia*. Hesych. ἀπόνοια, ἀπολογισμὸς, h. e. *mentis alienatio*. Adde Alciphr. I. 3. 4 Macc. XII. 4.

*"ΑΠΟΝΟΣ, *labore carens, minime molestus*. 4 Macc. XI. 26. ἄπονοι οἱ καταπέλται, catapultæ *minime molesti*.

b *ΑΠΟΞΑΙ'ΝΩ, *rado, carmino, carpo*. 4 Macc. VI. 61. ἀπεξαίνετο ταῖς μάστιξιν τὰς σάρκας ὁ γέρων, caro senis flagris *discerpebatur*.

'ΑΠΟΞΕΝΟ'Ω, μαι, *exulem facio, exul fio, alium* seu *alienum me simulo*. נָדַד, *vagor*. Prov. XXVII. 8. ὅταν ἀποξενωθῇ ἐκ τῶν ἰδίων τόπων, ubi Symm. habet μεταχινούμενος. — הִתְנַכֵּר Hithp. *alienum me fingo*. c Inc. (sine dubio Aquila) Gen. XLII. 7. de Josepho agnosci nolente a fratribus, ἀποξενοῦτο: post quam vocem in margine Cod. Coislin. adjectum est ἀποπροσεποιεῖτο τῷ εἴδει, h. e. *specie simulabat*, quod Montfauconio merum scholion esse videtur. LXX 1 Reg. XIV. 5. et 6. αὐτὴ ἀπεξενοῦτο, illa *aliam se simulabat*. Rectius Vulgatus: *dissi-* d *mularet*, sc. esse quæ erat. 2 Macc. V. 9. ὡς χνοῦς τῆς πατρίδος ἀποξενώσας. Vulgatus: *ut pulvis patriæ peregrinus*.

'ΑΠΟΞΗΡΑΙ'ΝΩ, *exsicco, arefacio*. הוֹבִישׁ Hiph. a יָבֵשׁ. Jos. IV. 23. V. 1. — נָמַל, *succidor*. Ps. XXXVI. 2. ὡσεὶ χόρτος ταχὺ ἀποξηρανθήσεται. Gramen succisum marcescit.

e 'ΑΠΟΞΥ'Ω, *abrado, abstraho*. *נָסַח, *evello*. Symm. Ps. LII. 7. ἀποξύσει σε ἀπὸ τῆς σκηνῆς σου. Hieron. *evellet* te. — הִקְצָה Hiph. id. Lev. XIV. 41. 43. — *הִקְצִיעַ Hiph. *abrado*. Lev. XIV. 41. τὴν οἰκίαν ἀποξύσουσιν ἔσωθεν κύκλῳ.

'ΑΠΟΠΑΡΘΕΝΟ'Ω, *vitio, virginem stupro*. Sirac. XX. 3.

'ΑΠΟΠΑΤΕ'Ω, sec. Bielium *a via recedo*, it. *ventrem exonero*: unde f ἀποπάτημα *excrementum*: *calco*. דֹּרֵךְ, *calcans*. Inc. Ies. LXIII. 2. ἀποπατοῦντος, qui calcavit torcular. Sed scribendum ibi est divisim ἀπὸ πατοῦντος. Vide infra s. v. ἀποπατητός. — *סוּךְ אֶת רַגְלָיו, *tegere pedes*, h. e. usu loquendi Hebr. *egerere stercus, purgare ventrem, alvum exonerare*. Aqu. 1 Sam. XXIV. 4. sec. Coislin. g

*'ΑΠΟΠΑΤΗΤΟ'Σ. Vide infra s. v. πατητὸς, aut potius πατητὴς, et Trommii Concord. s. v. ἀποπατητός.

'ΑΠΟΠΑΥ'Ω, *cessare facio*. הִשְׁבִּית Hiph. *cessare facio*. Symm. Psalm. LXXXVIII. 45. ἀπέπαυσας, *cessare fecisti*. — *שֶׁבֶת, *sessio, sedes, habitatio*. Ruth. II. 7. ubi ἀποπαύειν cum καταπαύειν in codd. permutatur. h

'ΑΠΟΠΕΙΡΑ'ΟΜΑΙ, *tento*. פִּתָּה Pihel, *decipio, pellicio*. Prov. XVI. 29. ἀνὴρ παράνομος ἀποπειρᾶται φίλων, vir transgressor legum *decipit* etiam amicos. Vulg. *lactat*. Aqu. Theod. ἀπατήσει.

'ΑΠΟΠΕΜΠΤΟ'Ω, *quintam partem impono solvendam*, vel *accipio*, et *solvo*, q. d. *quinto*. Est novatum a LXX Intt. verbum ad imitatio- i nem vocis ἀποδεκατόω. — חִמֵּשׁ Pihel, idem. Gen. XLI. 34. ἀποπεμπτωσάτωσαν πάντα τὰ γεννήματα, ubi in Ald. perperam ἀποπεμπτέτωσαν legitur. — חֹמֶשׁ, *quinta pars*. Gen. XLVII. 26. ἀποπεμπτοῦν τῷ Φαραώ.

'ΑΠΟΠΕ'ΜΠΩ, *dimitto*. *חִמֵּשׁ Pih. *quintam partem accipio et solvo*. Gen. XLI. 34. Vide supra s. v. ἀποπεμπτόω. — יָצָא, *exeo, egredior*. k Symm. Jud. III. 21. ἀποπεμψαμένου δὲ αὐτοῦ, *cum dimisisset*.

'ΑΠΟΠΕΤΑ'ΖΩ, *extendo, expando*, etiam *distendo, dispando*, it. secundum Bielium *averto, abduco*. Verbum hoc in lexicis vulgaribus non

a obvium reperitur in Aquilæ reliquiis pro Hebr. פָּרַע, *dissipare, disturbare seriem nexam et compositam* (conf. Schultens ad Job. IV. 12. et Lettium ad Cant. Deboræ Jud. V. 2.), Ex. V. 4. ἀποσπάζετε, *avertitis* seu *abducitis* populum sc. ab opere suo. Ib. XXXII. 25. et Deut. XXXII. 42. In omnibus tamen his locis Fischerus in libro
b de Verss. GG. V. T. p. 42. loco ἀποπετάσαι reponere mavult ἀποσχεδάσαι. Cf. Aqu. Prov. XXIX. 18. Vide tamen Kreyssigii Symb. P. IV. p. 10.

'ΑΠΟΠΗΔΑ'Ω, *desilio, resilio, deficio.* נָדַד, *evagor.* Hos. VII. 13. ἀπεπήδησαν ἀπ' ἐμοῦ, *defecerunt a me.* Eleganter, inquit L. Bos. in Prolegg. in LXX Intt. c. 3. usurpant
c hanc phrasin Græci de philosophorum discipulis, qui a præceptoribus suis deflectunt. Sic de Alcibiade et Critia, Socratis discipulis, ἀποπηδήσαντε Σωκράτους dixit Xenoph. Memor. I. 2. 16. — עָלָה, *ascendo.* Ex. XIX. 3. Acceperunt עָלָה in notione *evanescendi* ac *disparendi*, quam quoque habet, ἀποπηδᾷν autem etiam *effugere, evadere* notare,
d satis notum est. — *קוּם, *surgo.* 1 Sam. XX. 34. sec. cod. Alex. Recte quoad sensum.

'ΑΠΟΠΙΑ'ΖΩ, *comprimo, exprimo.* זוּר in Kal, idem. Inc. et LXX Jud. VI. 38. ἀπεπίασε τὸν πόκον, *exprimebat* vellus, ubi solus Vatic. ἐξεπίασε habet. Videtur autem perperam legi ἀπεπίασε et ἐξεπίασε pro ἐξεπίεσε et ἀπεπίεσε. Reperitur tamen
e ἐκπιάζω apud Hesych. s. v. ἀποθλίψαντες et Phavorinum 288. 56. et 1505. 47. πιάζω pro πιέζω.

'ΑΠΟΠΙ'ΠΤΩ, *decido.* חִלֵּץ Pih. *eripio, libero.* Psalm. VII. 4. ἀποπέσοιμι ἄρα ἀπὸ τῶν ἐχθρῶν μου. Ita et Theodotio. Nonnulli putant, eos immutatis et inversis literis אֶשְׁלְחָה legisse, sed ἀποπίπτειν ἀπό τινὸς videtur h. l. esse *subtrahere,*
subducere se alicui, h. e. *denegare* f
alicui auxilium et bona officia, et ex adjuncto: *hostiliter aliquem tractare*, quod bene convenit Hebr. חָלַץ, quod h. l. *exuere, spoliare*, et ex adjuncto *hostiliter tractare* significat. Hieron. *dimisi hostes meos vacuos.* Vulg. *decidam merito ab inimicis meis;* admodum obscure. — לֶקֶט, *spicilegium.* Lev. XIX. 9. et XXIII.
22. — מוֹלֵל Pih. a מוּל, *succido.* g
Ps. LXXXIX. 6. ubi τῷ ἀνθεῖ opponitur. — נָבֵל, *marcesco, decido.* Psalm. XXXVI. 2. ὡσεὶ λάχανα χλόης ταχὺ ἀποπεσοῦνται. — נָפַל: הִפִּיל, Kal et Hiph. Job. XXIX. 24. φῶς τοῦ προσώπου μου οὐκ ἀπέπιπτεν, lumen vultus mei non decidit, h. e. *non obfuscatum est.* Sic πίπτειν ἀπ' οὐρανοῦ de *stellis* Matth. XXIV.
29. non de lapsu proprie sic dicto, h
sed splendoris defectu accipitur. Conf. Lex. N. T. sub h. v. Ps. V. 12. ἀποπεσάτωσαν ἀπὸ τῶν διαβουλιῶν αὐτῶν, decidant de consiliis suis, h. e. *consilia eorum irrita fiant.* Judith. XI. 6. οὐκ ἀποπεσεῖται τῶν ἐπιτηδευμάτων, non *excidat* consilio. Polyb. IX. 7. 1. ἀποπίπτειν τῆς ἐλπίδος. Ibid. II. 53. 6. ἀποπίπτειν τῆς ἐπιβολῆς.
Sic ἐκπίπτειν in N. T., v. c. Rom. i
IX. 6.

ΑΥ'ΤΟΜΑ'ΤΩΣ 'ΑΠΟΠΙ'ΠΤΩ, *sponte decido.* נָמַל, *succidor.* Job. XXIV. 24. στάχυς ἀπὸ καλάμης αὐτομάτως ἀποπεσών.

'ΑΠΟΠΛΑΝΑ'Ω, *aberrare facio, seduco.* הִדִּיחַ, Hiph. a נָדַח, *impello*, tam proprie quam metaphorice. 2 Par. XXI. 11. ἀπεπλάνησε τὸν
'Ιούδαν, *seduxit* Judam. — הִטָּה k
Hiph. a נָטָה, *inclino*, tam physice quam moraliter. Prov. VII. 21. ἀπεπλάνησε δὲ αὐτὸν πολλῇ ὁμιλίᾳ, ubi de meretrice pelliciente sermo est. — שׁוֹבֵב, Pih. a שׁוּב, *reverti facio.*

a Jer. L. 6. ἐπὶ τὰ ὄρη ἀπεπλάνησαν αὐτούς. Sir. IV. 22. ἐὰν ἀποπλανηθῇ, si *defecerit*, nempe a sapientia. Ib. XIII. 8. ἀποπλανήσει, *decipiet*. Ib. v. 10. ἀποπλανᾶσθαι τῇ διανοίᾳ.

ἈΠΟΠΛΑ'ΝΗΣΙΣ, *aberratio*, speciatim metaphorice *a vero et recto*, *error*, *deceptio*, etiam *peregrinatio*, *iter*. Vox hæc, nulla auctoritate munita in Thesauro Stephani, legi-
b tur pro שְׁרִירוּת, *malitia*, *pravitas* (Arab. شَرَارَة). Deut. XXIX. 19. ἐν τῇ ἀποπλανήσει τῆς καρδίας μου πορεύσομαι, *impie agam*. Testam. XII Patr. p. 195. 233. ἀποπλάνησις τῆς ψυχῆς. Sir. XXIV. 12. πολλὰ ἑώρακα ἐν τῇ ἀποπλανήσει μου, in *itineribus* meis multas rerum notitias mihi collegi. Ἀποπλανᾶσθαι inter alia est *varia loca obire*, *varias terras pera-*
c *grare*. Sic *errores* Ulyssis apud Cic. Offic. I. 148. Vide infra sub πλανάομαι, et conf. Abresch. Anim. ad Æschyl. T. I. p. 547. Adde Platonem Polit. II. 263. C.

*ἈΠΟ'ΠΛΕΓΜΑ, *connexio*, *contextus*. שׁוּל, *syrma*, *lacinia*. Aqu. Ex. XXVIII. 33. sec. Coislin. Ex sententia autem Montf. ibi legendum est ἀπόληγμα, *terminus*, ab
d ἀπολήγω, *desino*, uti Basil. habet.

ἈΠΟΠΛΥ'ΝΩ, *abluo*. כִּבֵּס Pih. idem. 2 Sam. XIX. 24. Jer. II. 22. IV. 14. — שָׁטַף, *immergendo abluo*. Al. Ez. XVI. 9.

*ἈΠΟΠΝΕ'Ω, *efflo animam*, *morior*. 4 Macc. XV. 18. Hesych. ἀποπνείων, ἀποπνέων.

ἈΠΟΠΝΙ'ΓΩ, *suffoco*, *interficio*. Tob. III. 9. ἀποπνίγουσά σου τοὺς ἄν-
e δρας.

ἈΠΟΠΟΙΕ'ΟΜΑΙ, *amoveo*, *rejicio*, *repello*. הֵפֵר Hiph. a פּוּר, *irritum facio*. Job. XV. 4. ἀπεποιήσω φόβον, *repulisti* timorem. Ib. XL. 3. ubi pro ἀποποιοῦ, quod habet Vat., vel legendum est ἀποποιῇ cum Ald. et Compl., vel ἀπεποιοῦ. — מָאַס, *sperno*, *respuo*. Job. VIII. 20. οὐ μὴ ἀποποιήσηται τὸν ἄκακον, nunquam *rejiciet* pium. Theod. habet: οὐκ f
ἀπώσεται. Ib. XIX. 18. et XXXVI. 5.

ΜΗ' ἈΠΟΠΟΙΕ'ΟΜΑΙ, *non rejicio*. כָּסַף, *appeto*, *expeto*. Job. XIV. 15. Boysenius confert Arab. كسف, *avertere malum*, *abominari*, Cor. Sur. VI. 17. VII. 131. LIII. 87.

ἈΠΟΠΟΜΠΑΙ'ΟΣ. Sic vocatur
hircus emissarius, h. e. *expiandi po-* g
puli Judaici causa emissus in desertum, Hebr. עֲזָאזֵל (quasi עֵז אָזַל, ab אָזַל, *abeo*,) dictus. Lev. XVI. 8. 9. ubi schol. notat, Aquilam transtulisse: τράγον ἀπολελυμένον εἰς τὴν ἔρημον. Eugubinus mavult *expiatorium* vertere, eo quod ἀποπομπαῖοι Dii dicti sint *malorum calamitatumque depulsores et averrunca-*
tores, quæ notio etiam non male h
huic capro convenit. Conf. Bochartum Hieroz. P. I. Lib. II. c. 55. p. 651. et auctores citatos a Vossio ad Barnab. Epistolam p. 316. nec non Suicerum in Thes. Eccles. s. h. v. Hesychio ἀποπομπαῖος (sic enim legendum Bielio videtur pro ἀποτιμπαῖος) est ὁ ἀποστραφεὶς, ἄπρακτος, καὶ ὁ κεκαθαρμένος.
Idem ἀποπομπεῖν interpretatur τὸ i
ἀποπέμψασθαι καὶ ἀποκαθήρασθαι.

ἈΠΟΠΟΜΠΗ', *emissio*, nempe istius hirci expiatorii ac dimittendi in desertum. עֲזָאזֵל. Lev. XVI. 10. ὥστε ἐξαποστεῖλαι αὐτὸν εἰς τὴν ἀποπομπήν.

ἈΠΟΠΡΑΤΙ'ΖΟΜΑΙ, *vendo*. Tob. I. 7. ἀπεπρατιζόμην, *vendebam*.

*ἈΠΟΠΡΟΣΠΟΙΟΥ'ΜΑΙ, *nego*
ad me pertinere, *repudio*, *rejicio*. k
Vide supra s. v. ἀποξενόω. Cæterum conf. de hac voce Abreschii Dilucid. Thucyd. p. 286.

*ἈΠΟΠΤΥ'Ω, *exspuo*, *respuo*, *aversor*. 4 Macc. III. 18. Hesych. ἀποπτύσαι, ἀπομύξασθαι. Idem: ἀπόπτυστον, ἀπόῤῥιψον. Vide quoque

a eundem s. ἀπίστυσι λόγους, qui sensus translatus etiam Maccab. l. l. locum habet.

'ΑΠΟ'ΠΤΩΜΑ, *delapsus, delapsio, lapsus*, metaph. *scelus turpe*. נְבָלָת, *decidens, deciduum*. Aqu. Symm. Ies. XXXIV. 4. — נְבָלָה, *fœditas, scelus turpissimum*. Jud. XX. 6. ἀπόπτωμα sec. Vat., ubi alii libri ἀφροσύνην habent.

b 'ΑΠΟΡΓΙ'ΖΟΜΑΙ, *irascor*. 2 Macc. V. 17. διὰ τὰς ἁμαρτίας ἀπώργισται βραχέως.

'ΑΠΟΡΕ'Ω, 'ΑΠΟΡΕ'ΟΜΑΙ, *deficio, egeo, indigeo, hæsito, anxius sum, impotens sum*. דָּוֶה, *languidus*. Jer. VIII. 18. μετ' ὀδύνης καρδίας ὑμῶν ἀπορουμένης, cum summo dolore cordis vestri *deficientis*. — חָסֵר, *deficio, desum*. Prov. XXXI. 11. ἡ τοιαύτη καλῶν σκύλων οὐκ ἀπορήσει, tali
c bona spolia non *deerunt*. Conf. Sir. X. 30. Lex. Cyrilli MS. Brem. ἀπορῶ, λείπομαι. — יָצַר, *angor*. Gen. XXXII. 7. ἐφοβήθη δὲ σφόδρα καὶ ἠπορεῖτο, pertimescebat autem valde et *anxius hærebat*. Ita et Theod. 1 Sam. XXX. 6. Hesych. ἠπορεῖτο, ἠμηχάνει. Conf. 2 Cor. IV. 8. ac Lex. N. T. s. h. v. — מוּךְ, *tenuis*
d *sum*. Lev. XXV. 47. ἀπορηθεὶς ὁ ἀδελφός σου, *ad paupertatem redactus* frater tuus. — *מַה תִּפְעָל, *quid operaberis* s. *ages?* Job. XI. 7. Symm. sensum secutus transtulit: ἀπορήσεις, πῶς ἂν ἐφίκοιο, h. e. *incertus hærebis*, quomodo adeas, seu: nullus tibi ad eum patebit aditus. Montf. ac Bielius male ἀπορήσεις ad vocem ἀπόρησις transtulerunt. —
e מָעוּף, *obscuratus*. Ies. VIII. 22. οὐκ ἀπορηθήσεται ὁ ἐν στενοχωρίᾳ ὤν. Tribuitur h. l. ἀπορεῖσθαι ei, qui densissimis tenebris tegitur, ita, ut, quo se vertat, ignoret. Non opus itaque est statuere, eos מָעוּף derivasse a יָעַף, quod *delassari* notat, aut cum Grotio legere ἀποστήσεται, *despicietur*. Hesych. οὐκ ἀπορηθήσεται, οὐ χρήσει. Sic enim scribendum videtur Cl. Valckenær in Gloss. f
Sacr. ex Hesych. p. 29. — עָלַף, Pih. *tectus sum*, metaphor. *animo deficio, animi deliquium patior*. Ies. LI. 20. οἱ υἱοί σου οἱ ἀπορούμενοι, nati tui *animo delinquentes*. Bielius transtulit: *egentes*. Hesych. ἀπορούμενοι, πενόμενοι. — *הִתְפּוֹרֵר, *dissipo me*. Ies. XXIV. 19. ἀπορίᾳ ἀπορηθήσεται ἡ γῆ. Sensum secuti acceperunt utramque vocem in notione *agitandi*, g
commovendi. — *צוּר, *premo, arcto*. 1 Sam. XXX. 6. תֵּצֶר, *angustiis affectus est*, Theod. ἠπορεῖτο. — *רֵישׁ, *pauper*. Symm. Cohel. IV. 14. ἠπορήθη, *paupertate oppressus est*. — רוּשׁ, *depauperor*. Symm. Prov. XX. 13. ἀπορηθῇς, *egeas*. — שׂוּם, *pono*. Symm. Cant. VI. 11. ἠπόρησέ με, *dubium et anxium me fecit*. Legerunt שָׁמַתִּי, *obstupui*. h
Vulg. *conturbavit me*. — שָׁכוּל, *orbatus*. Hos. XIII. 8. ὡς ἄρκτος ἀπορουμένη, ut ursa *indigens cibo*, aut etiam: *orbata catulis*. Sap. XI. 6. ἀποροῦντες εὐεργετήθησαν, *indigentes* beneficium acceperunt. Ib. v. 18. οὐ γὰρ ἠπόρει ἡ παντοδύναμός σου χείρ, non enim *impotens erat* omnipotens tua manus. Lex. Cyrilli MS. Brem. ἠπόρει, ἠμηχάνει. Ita et Phav., nisi i
quod pro ἠμηχάνει vitiose habet ἀμηχάνει. Sir. X. 30. ἀπορῶν ἄρτου. Ib. XVIII. 6. ἀπορηθήσεται, *perplexus erit, dubius atque anceps*. Vulg. *operabitur*, quod nonnulli corrigunt cum Rom. *aporiabitur*. — Sap. XI. 5. ἀποροῦντες, cum illis, sc. Ægyptiis, *deessent*. 1 Macc. III. 31. ἠπορεῖτο τῇ ψυχῇ αὐτοῦ σφόδρα. 2 Macc. VIII. 20. τῶν Μακεδόνων ἀπορουμένων, Mace- k
donibus *hæsitantibus*. Confer Act. XXV. 20. Cæterum apud Hesychium ἀπορεῖ etiam exponitur ἀδημονεῖ, ἀγωνιᾷ.

'ΑΠΟ'ΡΗΣΙΣ, *locus, ad quem non datur transitus, quo aliquis ire non*

a potest. נָבָה, *albus*. Symm. Job. XI. 8. ἀπορήσεις, πῶς ἂν ἐφίκοιο, quomodo pervenies ad loca, ad quæ transitus non datur. Ita Bielius secutus Montf., qui tamen in nobis subjectis, an verba huc pertineant, recte dubitavit. Valckenario in Opusc. Philol. Critt. T. II. p. 181. retrahenda potius videntur ad verba v. 7. הַחֵקֶר אֱלוֹהַּ תִּמְצָא, ac ita
b restituenda: πορείας θεοῦ πῶς ἂν ἐφίκοιο. Ex mea sententia referenda sunt hæc verba tantum ad מָה תִּפְעָל, atque ἀπορήσεις est futurum verbi ἀπορέω, ad quod vide a me notata. Conf. Kreyssigii Symb. P. IV. p. 10. et mea Opuscula Critica p. 154.

'ἈΠΟΡΊΑ, *egestas*, it. *inopia consilii*. בֶּהָלָה, *terror, turbatio*. Lev.
c XXVI. 16. ἐπιστήσω ἐφ' ὑμᾶς τὴν ἀπορίαν, puniam vos *terrore* immisso. — *חַיִל, *opes, divitiæ*. Symm. Ps. CIX. 3. sec. Cod. Mosquens. (Vide Specimen Schol. Euthymii Zigabeni in Psalmos e Codd. MSS. Mosqu. auct. Matthæi, Dresd. 787. p. 5. n. 15.), ubi tamen pro ἀπορίας reponendum est εὐπορίας, de quorum compositorum permutatione v.
d Schæferum ad Longi Pastoral. p. 379. — מְאֵרָה, *maledictio*. Prov. XXVIII. 27. ἐν πολλῇ ἀπορίᾳ ἔσται, ubi aut libere verterunt, ut effectus pro causa positus sit, aut legerunt מַחְסוֹר. Vulg. *sustinebit penuriam*. עֲרִיפִים, plur. *ruinæ*. Ies. V. 30. σκότος σκληρὸν ἐν ἀπορίᾳ αὐτῶν: ubi Cappello in Notis Critt. ad h. l. LXX significationem ἀπορίας affin-
e xisse videntur voci עֲרִיפֶיהָ, quia alias commodum sensum non videbant loci istius. Ex aliorum sententia deduxerunt ab עָטַף, *animi deliquium passus est*. Mihi vero nec hæc nec illa placet sententia, quia עָרַף, ut alia *destruendi* et *vastandi* verba, etiam *stupendi* vim habet. — *פּוּר, *moveor, agitor, frangor, dirumpor*. Ies. XXIV. 19. Vide supra sub ἀπορέω. — קָדַר, *atratus in-* f
cedo. Jer. VIII. 22. ἐν ἀπορίᾳ κατίσχυσάν με ὠδῖνες, in *anxietate* vel *consilii inopia* tenuerunt me dolores, tanquam parturientis. Sic passim etiam apud Herodotum. Vide, quæ ex illo Raphelius notat ad Luc. XXI. 25. p. 269. Hesychius: ἀπορία, ἀγνωσία, h. e. *ignoratio*, sc. *quid agendum sit*. — שַׁחֶפֶת, *tabes*.
Deut. XXVIII. 22. πατάξαι σε κύριος ἀπορίᾳ, percutiet te Dominus g
egestate. Levit. XXVI. 16. ubi tamen Bochartus Hieroz. T. II. Lib. II. c. 18. P. III. p. 2. ed. Rosenm. ingeniose conjicit Græcos ἀτροφίαν reddidisse, quæ est inter phthisis species. Potest tamen vox שַׁחֶפֶת, quæ *tabem, phthisin* vulgo notat, etiam de *egestate* seu ἀπορίᾳ expli-
cari, a radice שָׁחַף, quæ in l. Arab. h
سحف notat *attenuatus, macer fuit*, v. c. *fame*. — שַׁמָּה, *desolatio*. Jer. XXIX. 18. Sir. IV. 2. ἐν ἀπορίᾳ αὐτοῦ, in *egestate* ejus. Cf. Ælian. V. H. XIII. 26.

"ἈΠΟΡΟΣ, *pauper, egenus*. רָשׁ, idem. Aqu. 1 Sam. XVIII. 23. Aqu. Theod. Prov. XXVIII. 3. Conf. Ælian. V. H. XII. 43.
Hesych. ἄπορος, ἐνδεής. i

"ἈΠΟΡΟΝ, sc. πρᾶγμα, *res impedita* et *perplexa*, et *e qua nos extricare non possumus, difficilis cognitu*. הֶבֶל, *vanitas*. Symm. Cohel. VIII. 14. bis, non male quoad sensum. Sermo enim ibi est de impervestigabilitate viarum providentiæ divinæ. Vide Drusium in Fragm. p. 1073.

'ἈΠΟῤῬΕΥΣΙΣ, *defluxus*, me- k
taph. *stultitia, amentia*. Vide infra s. v. ἀποῤῥέω. נְבָלָה, *stultitia, flagitium*. Aqu. 1 Sam. XXV. 25. ubi Schol. ed. Bos. 'Ακύλας ἡρμήνευσεν,

a ἀπόῤῥευσις μετ' αὐτοῦ· τοῦ γὰρ λογισμοῦ ὑποῤῥέοντός τε καὶ σβεννυμένου, τὸ τῆς ἀφροσύνης γίνεται πάθος. Idem Deut. XXII. 22.

'ΑΠΟΡ'Ρ'Ε'Ω, *effluo, defluo.* 'Αποῤῥέων, *effluens, defluens,* metaph. *is, cujus mens quasi defluxit,* seu *periit, mente privatus, mente carens, qui ea facit et dicit, ut videatur mente carere.* נָבָל, *stultus,* a נָבֵל, quod de
b *comis arborum defluentibus* legitur Ies. XXXIV. 4. et Ps. I. 3. Aqu. Ps. XIII. 1. Job. II. 10. ἀποῤῥεουσῶν. Prov. XVII. 22. Ies. XXXIV. 4. Sir. XVIII. 7. ἀποῤῥηθήσεται sec. cod. Alex., quod fortasse vertendum erit: *verba eum deficient.*

'ΑΠΟΡ'Ρ'Η'ΓΝΥΜΙ, *abrumpo, disrumpo.* *בָּקַע, *erumpo.* Symm. Ies. LIX. 5. ubi sermo est de *fœtu, qui*
c *rumpendo excluditur.* — חָלַם, *revalesco.* Job. XXXIX. 4. ubi pro יַחְלְמוּ בְנֵיהֶם, confortantur pulli eorum, LXX ac Theodot. habent: ἀποῤῥήξουσι τὰ τέκνα αὐτῶν. Notandum est, τὰ τέκνα esse h. l. nominativum, non accusativum, ac post ἀποῤῥήξουσι supplendum esse ἑαυτὰ, hoc sensu: *abrumpunt se ab illis pulli earum* (Vulgatus *separantur*),
d quod quia tantum a pullis adultis ac satis validis fieri solet ac potest, apparet, utrumque interpretem sensum h. l. non male expressisse. — נָתַק, *rumpo, abrumpo.* Cohel. IV. 12. — קָרַע, *scindo, rumpo, lacero.* Lev. XIII. 56.

'ΑΠΟΡ'Ρ'Η'ΣΣΩ, *abrumpo, disrumpo, frango.* רָקַע, *rumpo, erumpo.* Symm. Ies. LIX. 5. ἀποῤῥαγὲν,
e *abruptum.* Vide eundem Psalm. XXXIV. 16. 4 Macc. IX. 25. ἀπέῤῥηξεν τὴν ψυχὴν, *animam exhalavit.* Quid si legeretur ἀπέῤῥιψεν?

'ΑΠΟ'Ρ'Ρ'ΗΤΟΣ, *non dicendus, tacendus, arcanus.* סוֹד, *arcanum consilium.* Symm. Prov. XI. 13. Aqu. Ps. XXIV. 15. Job. XV. 8. Jer. XXIII. 18. Adde Aqu. Ps. LXIII. 2. sec. Origen. T. II. Opp. p. 744. ed. Paris. quem locum ignotum fu- f
isse Montfauconio ex ejus editione Hexaplorum luculenter apparet. — תַּעֲלֻמָה, *absconditum.* Job. XI. 6. ubi pro תַּעֲלֻמוֹת חָכְמָה, *occulta sapientiæ,* Aquila habet ἀποῤῥήτους σοφίας. Si lectio sana est, post ἀποῤῥήτους supplendum est λόγους. Sed arbitror, Aquilam scripsisse ἀπόῤῥητα, h. e. *secreta sapientiæ,* ut Vulg. transtulit, qui sine dubio h. l. Aqui- g
lam secutus est. Symm. ibidem habet ἀποῤῥήτου σοφίας, *arcanæ sapientiæ,* qui genitivus cum nihil habeat, a quo regatur, reponendum esse judico ἀπόῤῥητον vel etiam ἀπόῤῥητα σοφίας. Sir. XIII. 24. ἐλάλησεν ἀπόῤῥητα καὶ ἐδικαίωσαν αὐτὸν, *turpia* s. *dictu nefaria* eloquitur, tamen eum excusant et laudant. Vulg. *superba,* h. e. ex usu loquendi *impia, scelesta.* h
Facit huc fortasse glossa Hesychii: ἀπόῤῥητον, ἐπίψογον, αἰσχρὸν, ubi vid. Alberti. Phav. ἀπόῤῥητα, τὰ ἀπειρημένα ἐν τοῖς νόμοις, ἀκατάληπτα, ἀπόκρυφα, ἀνεκλάλητα. Lex. *vetus:* 'Απόῤῥητος, *arcanus.* Idem: 'Απόῤῥητον, *penetrale, secretum, secretarium, arcanum mandatum.*

'ΑΠΟΡ'Ρ'Ι'ΠΤΩ, *abjicio, projicio, ejicio.* גָּדַע, *exscindo, succido.* Zach. i
XI. 10. 14. In utroque loco ἀποῤῥίπτειν habet notionem peculiarem, ut sit, *fractum abjicere aliquid.* — גָּרַשׁ, *expello.* Mich. II. 9. ἀποῤῥιφήσονται ἐκ τῶν οἴκων, *ejicientur* ex ædibus. — הָדַם, דָּמַם, Kal et Hiph. *sileo, silere facio.* Jer. VIII. 14. θεὸς ἀπέῤῥιψεν ἡμᾶς. Scilicet quem Deus abjicit, hunc perdit. Fortasse tamen loco Daleth legerunt Resch. Vide infra s. v. נִדְמָה. — הֵטִיל k
Hiph. a טוּל, *longe projicio.* Jer. XVI. 12. ἀποῤῥίψω ὑμᾶς ἀπὸ τῆς γῆς, *ejiciam* vos e terra. Ib. XXII. 26. — *הִכְנִיעַ, *incurvare facio.* Aqu. Job. XL. 7. ἀπόῤῥιψον, ubi apud Drusium legitur ἐπίστρεψον. In Vulg.

a habetur *confunde*. Vide supra ad דָּמַם. — הִפִּיל Hiph. a נָפַל, *cadere facio*. Jos. XXIII. 4. Jud. II. 19. Jer. XV. 8. — הִשְׁלִיךְ Hiph. a שָׁלַךְ, *jacio, projicio*. Ex. XXII. 31. 2 Reg. XIII. 23. Ps. II. 3. et alibi sæpius. — *זָנַח, *rejicio, missum facio*. Hos. VIII. 5. Theod. et LXX sec. Compl. ἀποῤῥίψαι, B. ἀπέῤῥιψον. Legerunt זָנַח. — *מָאַס,
b *sperno, aversor, rejicio*. Aqu. Job. XXXI. 13. ubi *projicere* seu *abjicere alicujus judicium* significat *denegare alicui jus suum*, adjuncta tamen *contemtus* notione. Aqu. Ies. V. 17. מוֹגֵג Pih. a מוּג, *facio liquescere, dissolvo*. Job. XXX. 22. ἀπέῤῥιψάς με ἀπὸ σωτηρίας, evertisti meam felicitatem. Sensum expresserunt. — נָבַל, *cado, decido*. 2 Sam. XXII.
c 46. — נִגְרַז Niph. a גָּרַז, *succidor*. Ps. XXX. 29. ἀπέῤῥιμμαι ἀπὸ προσώπου τῶν ὀφθαλμῶν σου, te tua me gratia prorsus deseruisse. — נִדַּם Niph. a דָּמַם, *exscindor*. Jer. LI. 6. μὴ ἀποῤῥιφῆτε ἐν τῇ ἀδικίᾳ αὐτῆς, ne vos eodem judicio *auferamini*. — נִדְמָה Niph. a דָּמָה, idem. Jer. VIII. 14. ubi pro נִדְמָה nonnullis legisse videntur נִרְמָה per Resch
d pro Daleth, ac pro הִדְמָנוּ ,הִרְמָנוּ, Jer. XLVII. 5. ἀπεῤῥίφη, ubi pro נִדְמְתָה iterum legisse nonnullis videntur נִרְמְתָה per Resch: nam רָמָה est *projicere*. Hos. X. 7. ἀπέῤῥιψε Σαμάρεια βασιλέα αὐτῆς. Drusius putat, eos h. l. et ubivis confundere נִדְמָה cum נִרְמָה (aut potius יִרְמֶה), sed Bahrdtio in Apparatu Critico ad h. l. דָּמָה olim
e notionem habuisse videtur *projiciendi* et adeo *exspuendi*, quam etiam h. l. et alibi Syrus et Vulgatus tuentur. Eadem observatio valet quoque de locis Hos. XI. 1. et Abd. v. 5. — *נָטַשׁ, *desero, mitto*. Symm. Ps. XXVI. 9. LXXVII. 6. ac Ies. II. 6. — רָמָה, *projicio*, Piel *decipio, fallo*. Inc. 2 Sam. XIX. 26. ubi ἀποῤῥίπτειν τινὰ vel *decipere*, vel *contemnere aliquem* notat. Vulgat. f
contempsit me. LXX παρελογίσατό με. — *שָׁבַר, *frango*. Jud. VII. 25. sec. Oxon. Reliqui libri habent συνέτριψα. — שִׁלַּח Pih. *dimitto*. 1 Reg. IX. 7.

'ΑΠΕΡ'Ρ'ΙΜΜΕ'ΝΟΣ, *abjectus*. פְּרָזוֹת plur. *pagi*. Ez. XXXVIII. 11. ἀναβήσομαι ἐπὶ γῆν ἀπεῤῥιμμένην. Legerunt literis transpositis הַפְּזֻרוֹת: nam פִּזֵּר est *dispergere*, g
dissipare. — שָׁפָל, *humilis, demissus*. Mal. II. 9. ἀπεῤῥιμμένους, ubi alii παρειμένους.

'ΑΠΟ'Ρ'Ρ'ΟΙΑ, *fluxus, defluxus*. בָּזָק, *corruscatio, fulgur*. Incert. (Symm.) Aquila Ez. I. 14. Apud Rabbinos בזק est *dispergere*, quæ significatio sat convenit cum ἀποῤῥοια. Sap. VII. 25. ἀπόῤῥοια (*emanatio*) τῆς τοῦ παντοκράτορος δόξης. Hes. k
ἀπόῤῥοια, σταλαγμός.

'ΑΠΟΡ'Ρ'ΥΕ'Ω, *effluo, defluo, fugio*. מָצָה, *exprimo, exsugo*. Jud. VI. 38. ἀπεῤῥύη δρόσος ἐκ τοῦ πόκου, ros *expressus e vellere defluit*. — נָבַל, *cado, decido*. Ps. I. 3. τὸ φύλλον αὐτοῦ οὐκ ἀποῤῥυήσεται, ubi judice Fischero in Clavi Verss. p. 27. ἀποῤῥυήσεται Aquilæ potius vindicandum est, ac Alexandrinis redden- i
dum erit ἀποπεσεῖται, coll. Psalm. XXXVII. 2. Conf. supra s. v. ἀποῤῥέω. Suidas: Οὐκ ἀποῤῥυήσεται, οὐκ ἀποπεσεῖται. Hesych. οὐ καταχήσεται, pro quo tamen Ed. Bernard. bene legit οὐ καταπεσεῖται. — נָתַר, *subsilio*. Job. XXXVII. 1. ἀποῤῥύη ἐκ τοῦ τόπου αὐτῆς, loco suo *moveatur*: ubi de corde *contremiscente* sermo est. 1 Macc. IX. 7. ὅτι ἀπεῤῥύη ἡ παρεμ-

a βολὴ αὐτοῦ, quod *fugeret* exercitus ejus. Vide et v. 9.

'ΑΠΟΡ'Ρ'Υ'Ω, *fluo*. מָצָה, *exprimo, exsugo*. Inc. Jud. VI. 38. Vide supra s. v. ἀποῤῥύω.

'ΑΠΟΡ'Ρ'ΩΓΑ'Σ, *abrupta* seu *divulsa, prærupta*. 2 Macc. XIV. 45. στὰς ἐπί τινος πέτρας ἀποῤῥωγάδος, stans super aliqua petra *prærupta*. Defendit hanc vocem ex analogia l.
b Græcæ (quæ adjectiva in ας terminata, veluti διψὰς, non respuit. Vide Buttmanni Gramm. Græc. §. 59. p. 77.) Kreyssig. in Symb. P. IV. p. 13.

*'ΑΠΟΡ'Ρ'ΩΓΩ'Σ. Est lectio cod. Alex. 2 Macc. XIV. 45. a Grabio in margine posita, quam si, ut recte jam monuit Segaarius in Animadverss. ad Dan. II. 34. pag. 12. in
c ἀποῤῥῶγος ab ἀποῤῥὼξ mutaveris, veram habebis scriptoris manum. Philostrat. pag. 838. ἡ δ' ἀποῤῥὼξ, καὶ ἡ ἀποῤῥαγεῖσα πέτρα. Xenoph. Anab. Lib. VI. c. 4. §. 3. πέτρα ἀποῤῥώξ. Diod. Sic. II. 14. ubi vid. Wesseling. Hesych. 'Αποῤῥῶγες, αἱ ἀνέχουσαι πέτραι.

*'ΑΠΟΡ'Ρ'Ω'Ξ. Vide s. v. ἀποῤῥωγώς. Adde 4 Macc. XIV. 16. φα-
d ράγγων ἀποῤῥῶγας, vallium *præcipitia*.

'ΑΠΟΡΥ'ΤΤΩ, *effodio*. חָפֵר, *erubesco, pudore suffundor*. Symm. Ps. LXX. 24. ἀπωρύγησαν, *effossi sunt*. Respexit radicem חָפַר, Arab. حفر, et Syr. ܚܦܪ *fodit, effodit*. — הִתְגּוֹדֵד, *cæsuram mihi incudo, incido me*. Inc. Jer. XVI. 6. ἀπορυγήσονται.

e 'ΑΠΟΣΑ'ΤΤΩ, *onus depono*, q. d. *deonero*. פָּתַח, *aperio, solvo*. Gen. XXIV. 32. ἀπέσαξε καμήλους, tollebat strata camelorum. Hesych. ἀπέσαξεν, ἔστρωσεν, ἀπέστρωσεν. Vulgo perperam ibi legitur ἔστρωσεν, ἀπέστρωσεν. Confer ἀποστρωννύω.

'ΑΠΟΣΒΕ'ΝΝΥΜΙ, *extinguo*. דָּעַךְ. *exstinctus sum*. Aqu. Symm. Psalm. CXVII. 12. — כָּבָה pass. idem. Prov. XXXI. 18. Symm. Prov. f
XXVI. 20. Sir. XLIII. 26. de glacie: ἀποσβέσει χλόην ὡς πῦρ, omnem virorem *desiccando*, tanquam ignis, *exurit et exstinguit*. Apud Latinos scriptores quoque *frigus* ac *nives* dicuntur *urere*. Vide Lucan. IV. 52. ac Heins. et Drakenb. ad Silium Ital. IV. 68.

'ΑΠΟΣΕΙ'Ω, *excutio, ejicio*. נָעַר, idem. Ies. XXXIII. 15. τὰς χεῖρας g
ἀποσειόμενος ἀπὸ δώρων, manus suas excutiens a donis, h. e. *vehementer aversans* dona, et omne turpe lucrum.

*'ΑΠΟΣΗΜΑΙ'ΝΩ, i. q. σημαίνω, *significo literis*. 3 Esdr. VI. 6. (coll. II. 4.) ubi in textu Chald. Esdr. V. 5. est formula יְהָךְ טַעְמָא, seq. לְ, *abiit sententia*, s. *relatio ad*. Alex. et Ald. legunt ὑποσημαίνω. Hesych. ἀ- h
ποσημανῶ, ἀποδείξω. Vide Bretschneiderum s. h. v.

'ΑΠΟΣΗ'ΡΩΤΟΝ. מִשְׂוּרָה, *mensura*. 1 Paral. XXIII. 29. sec. Compl. Mihi hoc vocabulum, formæ insolentia notabile, ex ipsa voce Hebraica fictum et compositum esse videtur. Trommius in Concordantiis Grr. T. I. pag. 175. non liquet, ait, quid hac voce proprie denotetur. i
Kreyssigius in Symb. P. IV. p. 14. una tantum litera mutata conjicit legendum esse ἀποσηκωτὸν, h. e. *ad libram exactum*, seu *appensum*, a σηκὸς, *libra, pondus*, unde σηκόω secundum Eustathium (ad Homer. Odyss. IX. 227. pag. 1625. 25. ed. Rom. quem locum exscripsit Phavor. s. v. σηκοὶ) *libro, pondero*, et ἀνασηκόω et ἀντισηκόω, *ad æquabili-* k
tatem libro, deinde *ex æquo rependo*. Quid si legeretur ἀπομέτρητον?

*'ΑΠΟΣΙΓΑ'Ω, *sileo, taceo*. הֶחֱרִישׁ Hiph. idem. Symm. Psalm. XXXI. 3. sec. Euseb. in Comment. ad h. l. p. 121. ἀπεσίγησα, quæ lectio ex ἐσίγησα Alexandrinorum orta esse

a nonnullis videtur. Vide seq. ἀποσιωπάω. Hinc substantivum ἀποσίγησις apud Hippocrat. de Decenti Hab. pag. 22. 48.

'ΑΠΟΣΙΩΠΑ'Ω, *sileo, taceo.* הֶחֱרִישׁ Hiph. idem. Jer. XXXVIII. 27. Symm. Ps. XXXI. 3. sec. Euseb. in Comment. ad h. l. p. 121. Vide Opuscula Critica p. 187. — הִצְמִית Hiph. *disperdo.* Symm. Ps. LIII.
b 7. CXVIII. 139. In utroque loco ἀποσιωπᾷν transitive sumitur, ut sit *ad silentium redigere,* h. e. *perdere.*

'ΑΠΟΣΚΑΡΙ'ΖΩ, *palpito, palpitans pedes in adversum jacto, palpitans animam efflo.* נִרְדַּם Niph. *profunde sopior.* Jud. IV. 21. αὐτὸς ἀπεσκάρισε. Ita Bielius Trommium secutus. Si recte ἀποσκαρίζειν ad נִרְדַּם refertur, loco ἀπεσκάρισεν le-
c gendum erit ἀπεκαρώθη, vel ἀπεκάρωσεν sensu passivo. Sed rectius mihi hæc vox referenda videtur ad sequens יָעַף ab עוּף, h. e. *celeriter moveri,* ut apparet ex nomine עַפְעַפִּים *palpebræ* inde orto. Cæterum vide ad h. l. Holmesium, et infra s. σπισκαρίζω.

'ΑΠΟΣΚΕΔΑ'ΖΩ, *dissipo.* פָּרַע, *nudo.* Niph. נִפְרַע, *nudus fio.* Aqu.
d et LXX Prov. XXIX. 18. ἀποσκεδασθήσεται ὁ λαὸς, sine religione populus *fit dissolutus.* Bene quoad sensum.

'ΑΠΟΣΚΕΠΑ'ΖΩ, *detego, retego.* סָכַךְ, *operio.* Thren. III. 42. ἀπεσκέπασας, *retexisti,* ubi alii rectius habent ἐπεσκέπασας, *operuisti.*

'ΑΠΟΣΚΕ'ΠΤΟΜΑΙ, *ex alto speculor,* et secundum Bielium, *deside-*
e *ror in lustratione,* etiam *visitor.* פָּקַד, *visito, lustro, desidero.* Al. 2 Sam. II. 30. ἀπεσκέπησαν τῶν παίδων Δαυὶδ ἐννεακαίδεκα ἄνδρες, in recensione desiderabantur ex servis Davidis novendecim viri. Sir. XLIX. 17. τὰ ὀστᾶ αὐτοῦ ἀπεσκέπησαν, ossa ejus *visitata,* h. e. *curata* sunt, nempe a Mose, coll. Ex. XIII. 19. Sed suspicor, in omnibus hisce locis ἀποσκέπτεσθαι cum ἐπισκέπτεσθαι per-
f mutatum esse.

'ΑΠΟΣΚΕΥΑ'ΖΩ, *vasa colligo, evacuo.* פִּנָּה Pih. *amoveo.* Lev. XIV. 36. ἀποσκευάσαι τὴν οἰκίαν, *evacuare domum.* Symm. Ps. LXXIX. 10. ἀπεσκεύασας, *amovisti.* 'Ἀποσκευάζομαι, *evacuo me, alvum exonero.* Vide Παρασκευάζω.

'ΑΠΟΣΚΕΥΗ', *apparatus rerum necessariarum, commeatus, supellex.* g
טַף, plur. טַפִּים, *parvulus, parvuli, minor familia, liberi.* Gen. XXXIV. 28. πᾶσαν τὴν ἀποσκευὴν αὐτῶν, omnem *minorem familiam* illorum. Ita quoque ibid. XLIII. 8. Ex. X. 24. Num. XXXII. 16. ubi cum κατασκευὴ in cod. permutatur. Judicibus XVIII. 21. ubi cod. Alex. πανοικίαν, Vat. τέκνα habet. — *כְּלִי, *vas, supellex.* Gen. XLV. 20. ἀποσκευῶν sec. h
Compl. ubi reliqui libri σκευῶν habent. Fortasse divisim legendum est ἀπὸ σκευῶν. — מִקְנֶה, *possessio, pecus.* 1 Par. V. 21. τὴν ἀποσκευὴν, ubi alii κτήσεις habent. 2 Par. XXXII. 29. — עֲבֹדָה, *opus.* Al. Ex. XXXIX. 42. — *פֶּגֶר, *cadaver.* 2 Paral. XX. 25. Num legerunt בְּגָדִים, ut habent 9 codd. Kennicotti? Arab. فجر, quod proprie notat *fluere* seu *erumpere sivit,* deinde, ut ex i
derivatis apparet, de *omni copia* adhibetur. — רְכוּשׁ, *substantia.* Gen. XIV. 12. XXXI. 18. ubi Schol. κτήσιν. 2 Paral. XXI. 17. ubi in codd. cum ὕπαρξις permutatur. Judith. VII. 2. ubi non opus est, ut pro ἀποσκευῆς legatur παρασκευῆς, quod nonnullis placuit. 1 Macc. V. 13. Michaëlis ibi per ἀποσκευὴν, quia a τέκνοις distinguitur, intellegit puel- k
las teneras adhuc innuptas, sed commodius de *supellectile* seu *opibus* explicabitur. Idem valet quoque de v. 45. ejusdem capitis. Ibid. IX.

a 35. ἀποσκευὴ omnem *apparatum bellicum* notat, *munitionem*, seu: *omnia quæ militibus in castris necessaria sunt*, quæ etiam sub παρασκευῆς nomine veniunt. Ibid. v. 39. Syrus bene per ܡܐܢܐ transtulit.

'ΑΠΟΣΚΗΝΟ'Ω, *tentorium moveo.* אָהַל. Gen. XIII. 18. ἀποσκηνώσας ἦλθεν.

*'ΑΠΟΣΚΙΡΤΑ'Ω, *resilio.* Legi-
b tur hæc vox a Bielio omissa Jud. IV. 21. ubi sec. Oxon. legitur αὐτὸς ἀπεσκίρτησε ἐμμέσῳ τῶν ποδῶν αὐτῆς, ubi ἀπεσκίρτησε (cujus loco Scharfenbergius ἀπεσκάρισεν *palpitavit* legi mavult) non ad נִרְדַּם *profunde sopior* referendum esse videtur, quod nonnullis placuit, sed ad יָעַף, quod sequitur ac descendit ab עוּף, *celeriter moveri.* Tunc ἀποσκιρτᾷν, quod
c de *omni celeri motu* dicitur, ut σκιρτᾷν in N. T. (Vide Lexic. N. T. s. h. v.), esset *convulsionibus laborare, convelli*, aut *palpitantem animam efflare*, i. q. ἀποσκαρίζειν, quod vide supra. Reperitur præterea hæc vox apud Dion. Hal. I. 28. 2. Lucian. de Merced. Conduct. p. 248. ult. et Schol. Lycophr. Alex. v. 1232.

d 'ΑΠΟΣΚΛΗΡΥ'ΝΩ, *induro, duriter tracto.* הִקְשִׁיחַ. Job. XXXIX. 16. ἀπεσκλήρυνε τὰ τέκνα αὐτῆς, *duriter tractat* pullos suos: ubi Schol. καταπονήσει τῇ νοσσοτροφίᾳ. Confer Bocharti Hieroz. P. II. Lib. II. c. 17. p. 254. Legitur quoque hæc vox apud Athen. Deipn. I. p. 24. D. ac Hippocr. Coac. Præn. p. 204. C.

'ΑΠΟΣΚΟΛΟΠΙ'ΖΩ, sec. Trom-
e mium, *palo affixum tollo*, secundum Bielium vero *palos et virgulta e medio tollo, viam paro.* סָלָה *prosterno.* Aqu. Ps. CXVIII. 18. ἀπεσκολόπισας πάντας τοὺς ἀποστρεφομένους ἀπὸ ἀκριβασμοῦ, tanquam palos e medio sustulisti omnes, qui avertunt se a statuto. Eodem sensu verbum شلا apud Arabes in usu est de *extrahendis festucis, et removendis virgultis ad sternendam viam.* — סָלַל, *ag-* f
gero. Aqu. Psalm. LXVII. 4. ἀποσκολοπίσατε, quod Eusebius in Comment. ad h. l. recte interpretatus est verbis: πᾶν σκολιὸν ἀφέλετε. In eadem sententia fuit quoque Montf. qui vertit: *virgulta evellite, ut viam paretis.* Drusius autem in Fr. p. 961. interpretatus est: *palos figite.*

'ΑΠΟΣΚΟΠΕΥ'Ω, *respicio, diligenter considero et intueor, contemplor.* g
צָפָה Pih. *speculor, observo.* Hab. II. 1. Inc., sine dubio Aquila, Ps. V. 4. Judith. X. 11. ἀποσκοπεύειν est *oculis aliquem prosequi.*

'ΑΠΟΣΚΟΠΕΥ'ΩΝ 'ΑΠΟΣΚΟΠΕΥ'Ω, *respiciens respicio.* בְּצִפִּיָּה צִפָּה, *in speculatione speculor.* Thren. IV. 17.

'ΑΠΟΣΚΟΠΕ'Ω, *observo.* שָׁמַר, *custodio, observo.* 1 Paral. XII. 29. h
ubi cum φυλάσσω in codd. permutatur. Jud. XXI. 9. sec. cod. Alex.

'ΑΠΟΣΚΟΡΑΚΙ'ΖΩ, *ad corvos* (εἰς κόρακας) *amando, in malam rem abire jubeo, execror, maledico, damno, rejicio, repudio.* גָּעַר, *increpo, objurgo.* Ies. XVII. 13. ἀποσκορακιεῖ αὐτοὺς, καὶ πόῤῥω αὐτοὺς διώξεται, execrabitur eos Deus, et procul aufugient. Lex. Cyrilli MS. Brem. ἀπο- i
σκορακίζει (MS. vitiose ἀποσκορακιεῖ), ὑβρίζει, ἐξευτελίζει, ἐξουθενεῖ. Idem: ἀποσκορακιεῖ, ὑβρίσει. Suidas: ἀποσκορακίζει, εὐτελίζει, ἐξορίζει, διώκει. — נָטַשׁ, *desero, dimitto.* Inc. et LXX Psalm. XXVI. 15. μὴ ἀποσκορακίσῃς με, ne *rejicias* me. Hesych. μὴ ἀποσκορακίσῃς με, μὴ ἀποδιώξῃς με, μὴ ἀποδοκιμάσῃς με. Lex. Cyrilli MS. Brem. μὴ ἀποσκορακίσῃς με, μὴ ἀπο- k
διώξῃς με, μὴ ἐξορίσῃς με. Suidas: μὴ ἀποσκορακίσῃς με, μὴ ἐκδιώξῃς με, μὴ ἐς κόρακας ἐκβάλῃς. Vide quoque Theodoretum ad h. l. Scholion ad Psalm. l. c. vocem ἀποσκορακίζειν metaphorice usurpatam docet ἀπὸ τῆς σκορίας, ἥτις ὡς περίττωμα σιδήρου

a ἀχρήστων ἀποσέμνυνται. Verbo etiam alias Græci usi sunt, v. c. Heliodor. Lib. II. p. 120. Alciphron Lib. I. Ep. 38. p. 176. ubi vid. Bergler. Etymol. M. ἀποσκοράκισον, ἀντὶ τοῦ ἀπεχρεύσατο καὶ μετὰ μίσους ἐξέβαλεν. Vide et 1 Macc. XI. 55. ubi conferendus est Michaëlis.

'ΑΠΟΣΚΟΡΑΚΙΣΜΟ'Σ, *contumeliosa rejectio, quasi ablegatio ad corvos.* גְּעָרָה, *increpatio, objurgatio.* b
Ies. LXVI. 15. Hesych. 'Αποσκορακισμὸς, ἐξουδένωσις. Vide infra σκορακισμός.

'ΑΠΟΣΚΟΡΠΙ'ΖΩ, *dispergo, dissipo.* 1 Macc. XI. 55. αἱ δυνάμεις, ἃς ἀπεσκόρπισε Δημήτριος, exercitus, quem *dissipavit* Demetrius, ubi cod. Alex. ἀπεσκοράκισε habet, sensu eodem. Syrus ܒܕܪ *dissipavit.*

c *'ΑΠΟΣΚΥΘΙ'ΖΩ, *Scythico more tondeo.* 4 Macc. X. 7. Athen. Lib. XII. p. 524. κουρὰν ἀπεσκυθισμένην Hes. ἀποσκυθίσαι, περιτεμεῖν.

'ΑΠΟΣΟΒΕ'Ω, *abigo, repello.* הֶחֱרִיד Hiph. *deterreo.* Deut. XXVIII. 26. ubi cum ἐκφοβέω in codd. permutatur. Jer. VII. 33. — נָשַׁב *difflo.* Aqu. Gen. XV. 11. ἀπεσόβησαν. Sir. XXII. 21. βάλλων d λίθον ἐπὶ πετεινὰ, ἀποσοβεῖ αὐτὰ, qui jacit lapidem in volucria, *abigit* illa. Vulg. *dejicit.* Hesych. ἀποσοβεῖ, ἀπελαύνει, ἀποδιώκει.

'ΑΠΟ'ΣΠΑΣΜΑ, *avulsum, res avulsa, segmentum.* גִּזְרָה, *decisum, segmentum.* Thren. IV. 7. ὑπὲρ λίθου σαπφείρου τὸ ἀπόσπασμα αὐτῶν, lapidem saphirum segmentum eorum superat. Hesych. ἀπόσπασμα, μέρος, e ἀπότμημα. — נֶתֶק, *porrigo,* q. d. *avulsio capillorum.* Aqu. Lev. XIII. 30. 33. — קֶרֶץ, *excidium.* Jerem. XLVI. 20. ἀπόσπασμα ἀπὸ βορρᾶ ἦλθεν ἐπ' αὐτὴν, ubi ἀπόσπασμα vel est *avulsio,* vel *eum* notat, *qui aliquid avellit.*

'ΑΠΟΣΠΑ'Ω, *abstraho, avello, evello,* et 'Αποσπάομαι, *disjungor, abeo, discedo.* — אָצַל, *sepono.* Symm. Num. XI. 25. ἀπεσπᾶτο. Legendum f ἀπεσπάσατο, ut duo codd. Holmes. habent. — כָּרַת, *abscindo,* ac speciatim de excisione testiculorum adhibetur. Lev. XXII. 24. ubi ἀπεσπασμένος est *castratus* s. *exsectione testiculorum eunuchus factus,* qui ab eadem origine σπάδων dicitur. Permutatur ibi in codd. cum ἐκτομίας. — נָתַק, *abrumpo.* Jos. VIII. 6. ἀποσπάσομεν αὐτοὺς ἀπὸ τῆς πόλεως: g ubi נָתַל notat *separare a reliquis,* nostrum abschneiden, *to cut off,* et ἀποσπάω cum ἀφίστημι permutatur in codd. Vide quoque LXX sec. Hex. Jud. XVI. 9. — נָתַשׁ, *evello, exstirpo.* Jer. XII. 14. ἀποσπῶ αὐτοὺς ἀπὸ τῆς γῆς αὐτῶν, *evellam* illos ex terra illorum. — עַתִּיק, *avulsus, translatus.* Ies. XXVIII. 9. οἱ ἀπεσπασμένοι ἀπὸ μαστοῦ, *abstracti* a mamma, h. e. ablactati. — פָּרַד, *disjungo, separo.* Theod. et LXX Job. h XLI. 9. συνέχονται, καὶ οὐ μὴ ἀποσπασθῶσι, conjuncti sunt ita, ut nullo plane modo *disjungi* possint. 2 Macc. XII. 10. ἐκεῖθεν δὲ ἀποσπασθέντων σταδίους ἐννέα, inde autem cum novem stadia *abiissent* seu *discessissent.* Eadem formula legitur quoque ibidem v. 17. coll. Luc. XXII. 41. ac i notatis a me in Lex. N. T. s. h. v.

'ΑΠΟΣΤΑ'ΖΩ, *stillare facio, destillo, distillo.* הִתִּיךְ Hiph. a נָתַךְ, *fundo, effundo.* Aqu. Job. X. 10. ἀπέσταξας, *stillare fecisti.* — יָדַע, *scio.* Prov. X. 33. χείλη ἀνδρῶν δικαίων ἀποστάζει χάριτας, ubi יָדַע in notione hiphilica, ac ex mea sententia recte accipiendum judicarunt. Arab. أوضع in conj. 4. inter alia est *colloqui.* Non k opus igitur est cum Grabio reponere ἐπίστανται. —*מָצָה, *exprimo, sugendo exprimo et exhaurio.* Jud. VI. 38.

a ἀπίσταξε sec. Compl. h. e. *comprimendo expressus est.* — נוּב, *germino,* metaph. *copiose profero.* Prov. X. 32. στόμα δικαίου ἀποστάζει σοφίαν. — נָטַף, *stillo.* Symm. Ps. LXVII. 9. LXX Prov. V. 3. Cant. IV. 11. Adde Æschyl. Suppl. v. 586. Eurip. Ion. v. 1011. Pindar. Isthm. Δ', v. 123.

ἈΠΟΣΤΑΛΑ'ΖΩ, idem. נָטַף:
b הִטִּיף, Kal et Hiph. idem. Joël. III. 18. Amos IX. 13. Lucian. Amor. p. 580. D.

ἈΠΟΣΤΑΣΙ'Α, *apostasia, defectio.* בְּלִיַּעַל, *nequam, nequitia.* 1 Reg. XXI. 13. ἄνδρες τῆς ἀποστασίας, *viri defectionis,* i. e. *viri maligni.* Aqu. Jud. XIX. 22. 1 Sam. XXV. 17. ἀποστασίας (ubi e genitivo ab ipso adhibito luculenter apparet, Aqui-
c lam scripsisse υἱὸς τῆς ἀποστασίας, aut ἀνὴρ τῆς ἀπ.). Prov. XVI. 27. Nah. I. 11. — מַעַל *prævaricatio.* 2 Par. XXIX. 19. — *מֶרֶד, *rebellio.* Jos. XXII. 22. — סָרָה, *recessio,* spec. *a Deo.* Jer. XXIX. 32. Theod. Ies. I. 5. — רָעָה, *malitia.* Jer. II. 19. 1 Macc. II. 15. ἡ ἀποστασία est *defectio a vera religione Judaica.*

d ἈΠΟΣΤΑ'ΣΙΟΝ, *repudium.* כְּרִיתוּת, q. d. *rescissio conjugii.* Deut. XXIV. 1. βιβλίον ἀποστασίου, libellus repudii. Eadem formula reperitur quoque ib. v. 3. Ies. L. 1. Jer. III. 8. Hesych. ἀποστάσιον, τὸ ἀπολῦσαι τὴν γυναῖκα, καὶ γράψαι ἀποστάσιον.

ἈΠΟ'ΣΤΑΣΙΣ, *apostasis, defectio.* מַעַל, *prævaricatio.* 2 Par. XXVIII. 19. et XXXIII. 19. — מֶרֶד, et
e Chald. מְרַד, *rebellio.* Jos. XXII. 22. ubi cum ἀποστασία permutatur in codd. Esdr. IV. 19. — סָרָה, *recessio.* Aqu. 2 Sam. III. 26.

ἈΠΟΣΤΑΤΕ'Ω, *deficio, descisco.* — בָּגַד, *perfide ago.* Aqu. Symm. Theod. Vta edit. Psalm. XXIV. 13. ἀποστατοῦντες, *deficientes.* — מָסַר, *turgeo,* quod jungitur variis criminum vocabulis, v. c. turgeo in Venerem. Num. XXXI. 16. מְסָר מַעַל *tur-* f
gere prævaricationem, ἀποστατῆσαι, ubi cum ἀφίστημι permutatur in codd. — מָרַד, *rebello.* Neh. II. 19. VI. 6. — *מְרָדוּת, *rebellio.* Symm. 1 Sam. XX. 30. — שָׁגָה, *aberro.* Psalm. CXVIII. 117. 1 Macc. XI. 14. XIII. 16. 2 Macc. V. 11.

ἈΠΟΣΤΑ'ΤΗΣ, *apostata, qui deficit,* speciatim, *qui a vero Dei cultu ad idolorum cultum descivit.* בָּרִחַ, g
celer seu *fugiens celeriter.* Job. XXVI. 13. δράκοντα ἀποστάτην, h. e. serpentem *celeriter se fuga proripientem.* — *מֹרֵד, *rebellis.* Symm. Job. XXIV. 13. ἀποστάται φωτὸς, h. e. *qui lumen aversantur,* quia impedit eos, quo minus scelera patrare possint: coll. Joh. III. 20. — סֹרֵר, *refractarius.* Ies. XXX. 1. Cant. Tr. Puer. 6. (ad quem locum vid. Eichhornius Introd. in Libros Apo- h
cryphos V. T. p. 426.). 3 Esdr. II. 23. 2 Macc. V. 8. τοῦ νόμου ἀποστάτης.

ἈΠΟΣΤΑ'ΤΗΣ ΓΙ'ΝΟΜΑΙ, *apostata fio, deficio.* מָרַד, *rebello.* Num. XIV. 9. ἀποστάται ἀπὸ τοῦ κυρίου. Sic quoque legitur Jos. XXII. 19.

ἈΠΟΣΤΑ'ΤΙΣ, fœm. *quæ deficit,* de urbe dicitur. מָרָדְתָּא Chald. *rebellis.* Esdr. IV. 12. τὴν πόλιν τὴν ἀποστάτιν. Idem legitur ib. v. 15. et i
3 Esdr. II. 18. 22.

ἈΠΟΣΤΕ'ΛΛΩ, *mitto, ablego.* הִבְדִּיל Hiph. *separo, seligo,* v. c. ad mittendum. Ez. XXXIX. 14. Inc. et LXX ἀποστελοῦσιν, *selectos mittent.* — הֵבִיא Hiph. a בּוֹא, *venire facio.* Ez. XXX. 11. λοιμοὶ ἀπεσταλμένοι. — הֵסִיר Hiph. a סוּר, *recedere facio.* 1 Reg. XX. 24. —

a הֵפִיץ Hiph. a פּוּץ, *dispergo.* Job. XL. 6. — הֵתִיב Hiph. a תּוּב, Chald. *redire facio.* Esdr. V. 5. ubi cum δίδωμι permutatur, quia sermo est de *mandato* et *edicto.* — חָלַשׁ, *debilito.* Ies. XIV. 12. ubi pro חוֹלֵשׁ legerunt per metathesin literarum שֹׁלֵחַ. — יָלַךְ, *eo, vado.* 2 Reg. II. 18. — מִשְׁלֹחַ, *missio.* Esth. IX. 19. — נָשַׁף, *flo, spiro.*
b Exod. XV. 10. ἀπέστειλας τὸ πνεῦμά σου. — נָתַן, *do, trado.* Jer. XXXVII. 14. — עוּף, *volo, avolo.* Ies. VI. 6. ubi legitur ἀπεστάλη πρός με ἓν τῶν σεραφὶμ, pro Hebr. וַיָּעָף, *et volavit ad me,* nempe jussu divino. — צָוָה Pih. *jubeo.* Lev. XXV. 21. Deut. XXVIII. 8. Esth. IV. 5. Nempe
c צִוָּה in genere est *fieri curavit,* ut mittendo, efficaciter præstando, etc. — *צָלַח, *prospere succedo, prosper, felix sum.* Inc. 2 Sam. XIX. 17. ἀπέστελλουσιν ἐπὶ τὸν Ἰορδάνην ἐνώπιον τοῦ βασιλέως. Quanquam non satis intellego, quid sibi laudatus interpres his verbis voluerit, tamen videtur hæc versio confirmare sententiam eorum, qui statuunt, צָלַח *pertran-*
d *sire, procedere, pervenire* notare (Vide Simonis Lex. Hebr. p. 1364.), ut, adeo וַיִּצְלְחוּ loco צָלְחוּ legerint, aut τῷ צָלַח notionem hiphilicam tribuerint. Vulg. *irrumpentes Jordanem ante regem.*—*שַׁחַל, *pardus.* Prov. XXVI. 13. ἀποστελλόμενος sec. Vat. Legit שָׁלוּחַ, literis alio ordine contextis. — שָׁלַח et passim in Pih. שִׁלַּח, *mitto.* Gen. VIII. 7.
e 8. ἀπέστειλε. Compl. ἐξαπέστειλε habet, coll. Gen. XLIII. 4. ubi notionem *dimittendi* habet. Conf. Gen. XXXII. 26. ubi pro ἀποστέλλειν in nonnullis codd. Holm. bis ἀπολύειν e glossemate ponitur. Num. XXI. 32. ἀπέστειλε Μωϋσῆς (sc. ἄνδρας, coll. Num. XIII. 3. 17.) κατασκέψασθαι, *mittebat* Moses aliquot, qui explorarent. Num. XXII. 40. ἔθυσε Βαλὰκ πρόβατα καὶ μόσχους, καὶ ἀπέστειλε f
(scil. μερίδας, *portiones de sacrificiis*) τῷ Βαλαάμ. Sic διαπέμπειν τῶν τεθυμένων pro διαπέμπειν μερίδας τῶν τεθυμένων dixit Xenoph. Rer. Græc. Lib. IV. 3. 7. coll. Plutarch. Agesil. p. 605. ubi μερίδας diserte additur. Constat quoque ex aliis, quod Græcis solenne fuerit portiones de sacrificiis amicis mittere. Vide Theocrit. Idyll. Ε′, v. 139. seq. ac conf. g
Casaubonum in Theophr. Charact. c. 17. p. 306. 1 Par. XXI. 12. ἀποστέλλειν λόγον, *legare, mittere cum mandatis.* Ies. X. 3. ἀπέστειλεν, sc. ἀγγέλους, vel πρέσβεις, vel ἄνδρας, coll. Jud. XI. 17. 1 Sam. IV. 4. 2 Sam. XI. 6. Ies. XVI. 1. ubi legerunt שֹׁלֵחַ. Jud. XI. 28. οὐκ εἰσήκουσε τῶν λόγων, ὧν ἀπέστειλε πρὸς αὐτὸν, coll. Ps. CVI. 20. CXLVII. 4. Act. X. 36. ad quem locum vide, quæ ex Herodoto h
notavit Raphelius p. 347. — *שְׁלַח Chald. idem. Esdr. IV. 11. 17. V. 6. 7. Dan. III. 2. 29. V. 26. — *שָׁלוֹם, *pax.* Ies. XXXIII. 7. ἀποσταλήσονται. Legerunt שְׁלוּחַ. Judith. IX. 9. ἀπόστειλον τὴν ὀργήν σου, *inflige pœnas,* coll. Marc. IV. 29. Sic et alibi Deus *mittere* dicitur aliquid, *si jubet, ut oriatur.* V. Πέμπω. 3 Esdr. VIII. 21. ἀποστέλλειν est *per literas postulare,* seu i
mandare aliquid, unde et Vulgatus per *scribere* transtulit, coll. Esdr. VII. 21. ubi legitur יִשְׁאֲלֶנְכוֹן, et Josepho A. J. XI. 5. ubi est ἐπισταλέντων. 1 Macc. XII. 10. notat: *per literas significare.*

ʼΑΠΕΣΤΑΛΜΕ΄ΝΟΙ, *emissi.* שְׁלוּחוֹת plur. *propagines.* Ies. XVI. 8.

ʼΑΠΟΣΤΕΝΟ΄ΟΜΑΙ, *coarctor, comprimor.* Esth. XV. 8. ἡ δὲ καρδία αὐτῆς ἀποστενωμένη ἀπὸ τοῦ φόβου, cor

a vero ejus *coarctatum*, aut: *compressum* a metu. Vide Eustath. ad Il. Α', p. 72. 48.

ἈΠΟΣΤΕ'ΡΓΩ, *amore* vel *charitate exuo*, ex ἀπὸ et στέργω, *naturali amore* a. *humanitatis sensu complector.* אִמֵּץ. Pih. *obfirmo.* Deut. XV. 7. οὐκ ἀποστέρξεις τὴν καρδίαν σου, *non charitate exues* cor tuum, s. non inhumanus eris. Ita juxta Rom. ed.
b recte legitur pro ἀποστρέψεις. Vide Grabii Diss. de Vit. LXX Intt. p. 36. Salmasius de Fœnere Trapezit. p. 206. legere mavult ἀποστέξεις, *indurabis*, quod etiam non male exprimeret vocem Hebraicam.

ἈΠΟΣΤΕΡΕ'Ω, *privo, spolio.* גָּרַע, *detraho, diminuo.* Ex. XXI. 10. τὴν ὁμιλίαν αὐτοῦ οὐκ ἀποστερήσει, congressum maritalem non *minuere* debet.
c — עָשַׁק, *opprimo vi vel fraude, fraudo, injuriam facio.* Deut. XXIV. 14. οὐκ ἀποστερήσεις μισθὸν πένητος, non injuste retinebis mercedem pauperis, ubi al. οὐκ ἀπαδικήσεις. Vide supra s. v. ἀπαδικέω. Mal. III. 5. — קָבַע, *rapio, spolio.* Aqu. Symm. Mal. III. 8. ubi ter legitur. Sir. IV. 1. τὴν ζωὴν τοῦ πτωχοῦ μὴ ἀποστερήσῃς, noli *denegare* pauperi, quæ
d sunt ad vitam sustentandam necessaria. Ibid. XIV. 14. μὴ ἀποστερήσῃς, non *defrauderis*, seu: *defraudes te ipsum*, h. e. prives te, sed fruaris. Ibid. XXIX. 8. ἀπεστέρησεν αὐτὸν τῶν χρημάτων, *privat* illum bonis suis.

ἈΠΟΣΤΟΛΗ', *missio, legatio*, etiam *id quod mittitur*, s. *immittitur*, *donum.* דֶּבֶר pr. *pestis.* Jer. XXXII. 36. ἐν ἀποστολῇ, in *emissione*, h. e.
e *pestilentia a Deo immissa*, ubi al. λοιμῷ. Ita et Baruch. II. 19. ubi vide Grotium. Confer quoque Sixt. Amama in Antibarbaro Biblico Lib. IV. p. 734. Male itaque Cappellus in Notis Criticis ad h. l. conjecit, loco ἀποστολῇ legendum esse ἀπωλείᾳ, a verbo ἀπολοῦμαι, vel ἀπόλλυμι, *pereo.* Nec melius alii statuunt, eos in mente habuisse usum verbi
4

Arab. دبر *duxit.* — *מְלָאכָה, *legatio.* Inc. Soph. I. 13. LXX Hagg. I. 13. sec. cod. Barber. — f
*מִשְׁלוֹחַ, *missio*, etiam *res, in quam manus immittitur.* Aqu. Ies. XI. 14. — מִשְׁלַחַת, *missio*, item *missile.* Ps. LXXVII. 54. (49.) ἀποστολὴν δι' ἀγγέλων πονηρῶν, ubi LXX vocem Hebr. de *pestilentia*, quod ea a Deo immittatur, et quasi amandetur, intellexisse videntur. Vide supra s. v. g
דָּבָר. Cohel. VIII. 8. οὐκ ἔστιν ἀποστολὴ ἐν ἡμέρᾳ πολέμου, non est in isto prœlio (sc. mortis tempore) *dimissio.* Vulg. mire transtulit: *nec sinitur quiescere ingruente bello.* — שִׁלּוּחַ, *donum, munus.* 1 Reg. IX. 16. ἔδωκεν αὐτὴν Φαραὼ (εἰς) ἀποστολὰς θυγατρὶ αὐτοῦ, *dono* illam dedit Pharao filiæ suæ. Vulgatus habet: *in dotem.* — שַׁלַּח inf. Pih. *mittendo.* h
Deut. XXII. 7. ἀποστολῇ ἀποστελεῖς. — *שִׁלּוּחִין, *dimissio.* Inc. Exod. XVIII. 2. μετὰ ἀποστολῆς αὐτῆς, ubi LXX habent μετὰ τὴν ἄφεσιν αὐτῆς. — שְׁלָחַיִךְ, *propago.* Cant. IV. 13. ἀποστολαί σου. Vulg. *emissiones*, quia longe a trunco vel radice, a qua propagantur, emittuntur. 3 Esdr. IX. 52. (ubi munera ita appellantur, quæ pauperibus mittuntur.) i
54. Hebr. מָנוֹת, *partes.* Nehem. VIII. 10. 12. 1 Macc. II. 18. ἀποστολαῖς πολλαῖς, multis *donis.* Vide ibi Syrum et Vulg. 2 Macc. III. 2. ubi ἀποστολαὶ etiam *dona, munera* notat.

ἈΠΟ'ΣΤΟΛΟΣ, *legatus, nuncius.* שָׁלוּחַ part. Pah. *missus.* 1 Reg. XIV. 6. ἐγώ εἰμι ἀπόστολος πρός σε σκληρὸς, missus ad te ego sum durus k
nuncius, h. e. dira tibi annuncianda habeo. Thomas Magister: Ἀπόστολος, ὁ ἀποσταλμένος, qui etiam locum Demosthenis adducit, ubi vox eo sensu occurrit: ubi vid. Intt. Confer quoque Lex. N. T. s. h. v. —

a צִיר, *missus, legatus.* Symm. Ies. XVIII. 2. ἀποστόλους.

ἈΠΟΣΤΡΕΒΛΟ'Ω, *distorqueo.* 2 Macc. IX. 7. τὰ μέλη τοῦ σώματος ἀποστρεβλοῦσθαι, omnia membra corporis *vexari,* (ita Vulgatus) aut *distorqueri.*

ἈΠΟΣΤΡΕ'ΦΩ, *averto,* it. *revertor, reverti facio, reduco, refero.* — אָבַד, *pereo.* Jos. XXIII. 16. ἀποστρέψει σε
b τὸ τάχος ἀπὸ τῆς γῆς, *auferet* seu *evertet vos cito* ex hac terra. — אִמֵּץ Pih. *obfirmo.* Deut. XV. 7. οὐκ ἀποστρέψεις τὴν καρδίαν σου. Vide supra s. v. ἀποστέργω. Tychsenio quidem legisse videntur תָּמִישׁ, sed sensum expresserunt. — בּוֹא, *venio.* Num. XXIII. 17. ἀπεστράφη πρὸς αὐτὸν, *venit* ad eum. Adde Gen. VIII. 11. ubi pro ἀπέστρεψεν, quod habet
c Compl., in Rom. legitur ἀπέστρεψε. — *גָּרַם, *confringo.* Ez. XXIII. 34. τὰς νουμηνίας αὐτῶν ἀποστρέψαι, ubi, in antecedentibus aliam lectionem secuti, sensum expresserunt. — הֵבִיט, Hiph. a נָבַט, *intueor.* 1 Par. XXI. 21. ἀπέστρεψεν Ὀρνὰν sec. Ald., ubi reliqui ἐπέβλεψεν habent. — הִבְקִיעַ Hiph. *scindo.* Ies. VII. 6. ἀποστρέψομεν αὐτοὺς πρὸς ἡμᾶς.
d Sensum secuti sunt. Fortasse tamen legendum est ἐπιστρέψομεν. — *הָלַךְ, *eo.* Num. XXIV. 14. ubi cum ἀποτρέχειν in codd. permutatur. — הִכְנִיעַ Hiph. *deprimo.* Deut. IX. 3. ubi *in fugam vertere* notat. — הֵסִיר Hiph. a סוּר, *facio reverti,* et semel in Kal. Exod. XXIII. 25. 1 Par. XIII. 12. 2 Par. XXX. 9. — הֵסִית Hiph. a סוּת, *incito.* 2 Par.
e XVIII. 31. Ies. XXX. 11. — הִסְתִּיר Hiph. *abscondo.* Ex. III. 6. Deut. XXXI. 17. 18. Psalm. IX. 34. XII. 1. et alibi saepius. — הֶעֱבִיר Hiph. *transire facio.* Psalm. CXVIII. 37. — הֵעִים Hiph. a עוּם, *invehor.* Symm. 1 Sam. XXV. 14. ἀπεστράφη, *aversus est,* sc. ab iis. Si lectio sana est, ἀποστρέφεσθαι notat h. l. *avertere faciem suam ab aliquo,* h. e. *aversari,* qua ipsa voce Vulgatus f
h. l. usus est. Quod quamvis h. l. sensum non incommodum fundit, tamen equidem legere mallem ἀπέστρεψεν, ut sensus sit: *verbis invectivis et contumeliosis a se abegit.* LXX habent ἐξέκλινε, quod eodem modo explicandum est. — הֶעְלִים Hiph. *abscondo.* Prov. XXVIII. 27. ἀποστρέφει τὸν ὀφθαλμὸν αὐτοῦ. Ies. I. 15. ubi idem legitur. — הָפַךְ, *muto,* g
verto. 1 Sam. XXV. 12. — הֵפֵר Hiph. a פּוּר, *irritum facio.* Psalm. LXXXIV. 4. ἀπόστρεψον τὸν θυμόν σου ἀφ' ἡμῶν: bene quoad sensum. — הִפְרִיעַ, Hiph. *abstraho, avoco, deterreo.* Symm. Ex. V. 4. ἀποστρέφετε, *avertitis,* ubi in cod. Mosqu. ac Coislin. legitur ἀποτρέπετε, quae duo verba apud Polyaenum quoque (II. 1. 29.) permutata fuere inter se a librariis, ut ἀνατρέπειν et ἀναστρέφειν h
apud Pollucem p. 10. n. 78. Wetsten. — הִשְׁבִּית, Hiph. *cessare facio.* Ez. VII. 24. XII. 23. Hos. II. 11. ubi non probabile est eos legisse הִשְׁבַּתִּי, quae erat Drusii opinio. — הֵשִׁית, Hiph. a שִׁית, *pono.* Num. XXIV. 1. Hic quoque pro ἀπέστρεψε reponendum videtur ἐπέστρεψε. — הִשְׁלִיךְ Hiph. *abjicio.* 2 Par. VII. 20. — הִתְחַמֵּק, Hithp. *subduco me.* Jer. XXXI. 22. — i
*הִתְעַצֵּב *doleo, indoleo.* Symm. Gen. VI. 6. ἀπέστρεψε, sc. τὴν καρδίαν αὐτοῦ. Sensum expressit. — זָנַח, *rejicio.* Hos. VIII. 3. Zach. X. 6. — *יָאֵת, *convenio, consentio.* Jer. X. 7. Inc. sec. cod. Norimb. ὅτι σὺ ἀπέστρεψας προσκυνῆ. Suspicor legendum esse: ὅτι σοι ἐπιτρέπει προσκυνῆ. — יָלַךְ, *eo, vado.* 1 Sam. XXX. 22. 1 Reg. XI. 21. 2 Par.

a IX. 12. — יָשַׁב, *sedeo.* Prov. XX. 3. δόξα ἀνδρὶ ἀποστρέφεσθαι λοιδορίας. Scilicet יָשַׁב, sequente מִן, notat *procul remotum manere,* unde Symm. h. l. voce ἀποχωρεῖν usus est. — *כָּרַת *seco, abscindo,* seq. אֶת רֹאשׁ. 1 Sam. XXXI. 9. ἀποστρέφουσιν αὐτὸν, ubi Compl. ἀποκεφαλίζουσιν habet, ac sine dubio mendum latet in textu Græco. Num legendum est ἀπο-
b τέμνουσι aut ἀποκόπτουσι ? — מָנַע, *cohibeo, prohibeo.* Symm. Prov. I. 15. LXX Jer. II. 25. — *מָרַד, *rebello.* Jos. XXII. 16. 18. 29. ubi ἀποστραφῆναι ἀπὸ Θεοῦ legitur, quod bene Hebraico convenit, ac reliqui libri habent ἀποστῆναι. — נָגַשׁ, *appropinquo.* Jer. XXX. 18. ἀποστρέψουσι πρός με. — נִחַם Niph. *pœnitet.* Symm. Gen. VI. 6. ἀπέστρεψε,
c *aversus est.* Libere vertit. — נָטַשׁ, *desero, dimitto.* 1 Reg. VIII. 58. μηδὲ ἀποστρέψαι ἡμᾶς, neque *aversetur* nos. Jer. XV. 6. σὺ ἀπεστράφης με, *tu avertisti faciem a me,* vel: *aversatus es me.* Ita quoque Matth. V. 47. 2 Tim. I. 15. Hebr. XII. 25. Vide quoque Lexic. N. T. s. h. v. Hesychius: ἀποστρέφεται, ἀποστρέφει τὸ πρόσωπον. Glossæ: Ἀποστρέφομαι,
d *fastidio, aversor.* — נָסוֹג, Niph. a סוּג, *retroagor, retrocedo.* Inc. Ps. XLIII. 9. LXX Ps. XXXIV. 5. Ies. XLII. 17. Jer. XXXVIII. 22. — נָתַק, *abrumpo,* metaph. *finem* seu *cessare facio.* Ez. XXIII. 34. τὰς νουμηνίας αὐτῆς ἀποστρέψω. — סָבַב : הֵסֵב Kal et Hiph. *circumeo, circumverto.* Gen. XLII. 24. ἀποστραφεὶς ἀπ' αὐτῶν ἔκλαυσε, *discedens* paululum lacrymatus est. 1 Sam.
e V. 10. 2 Reg. XX. 2. ubi ἀποστρέφειν, omisso ἑαυτὸν, est se *convertere,* i. q. ἐπιστρέφειν, cum quo etiam h. l. in codd. permutatur, æque ac 1 Par. X. 14. (ἀπέστρεψε τὴν βασιλείαν αὐτοῦ τῷ Δαβὶδ), ubi ἀποστρέφειν τινὶ est *efficere, ut aliquid ad aliquem* *perveniat,* ita tamen ut simul innuatur imperium a familia Sauli aversum fuisse. 2 Par. XIII. 13. ἀποστρέφειν est in notione prægnanti, ita f
ut non solum *abducere,* sed etiam *in alium locum ducere,* adeoque *circumdere,* περικυκλοῦν, significet, cum qua voce permutatur h. l. in codd. 2 Sam. V. 23. Tribuerunt voci סָבַב notionem *avertendi* ab h. l. prorsus alienam. — *סָתַר, *abscondo.* Ex. III. 6. bene quoad sensum; abscondit enim faciem, qui eam avertit. — פָּנָה, *aspicio,* item g
verto. Gen. XVIII. 22. Ex. XVI. 10. 2 Reg. V. 12. ubi cum ἐκκλίνω permutatur in codd. Ib. XXIII. 16. ἀπέστρεψεν sec. Compl. ubi reliqui libri ἐξένευσεν habent. — קָבַץ, *congrego.* Ies. XXII. 9. ὅτι ἀπέστρεψε τὸ ὕδωρ. Scilicet aquæ colliguntur, si ab aliis locis derivantur. — *שְׂאֵת, *celsitudo.* Hebræus Job. XIII. 11. ἐὰν ἀποστρέψῃ τὸ πρόσωπον αὐτοῦ. Respexit formulam נָשָׂא h
פָּנִים, quæ v. 8. ac 10. reperitur, et נָשָׂא accepit in notione *tollendi, auferendi.* — שְׁבָבִים, *fragmenta,* speciatim *ligni,* quibus ignis accendi et foveri solet. Aqu. Hos. VIII. 6. ἀποστρεφομένοις, *reversis.* Legit sine dubio סֹבְבִים. — שָׁבָה, *captivum duco.* 2 Par. XXI. 17. Jer. XLI. 10. — שְׁבוּת, *captivitas.* Ez. XVI. 52. — *שָׁבַר, *frango.* Dan. XI. 26. sec. Chis. ubi pro ἀποστρέ- i
φουσιν reponendum est ἀποτρέψουσιν. Conf. ad h. l. Segaarii Anim. — *שָׁגָה, *erro.* Aqu. Ps. CXVIII. 118. — שׁוּב : הֵשִׁיב, Kal et Hiph. passim in Pih. et Pyh. perraro. Aqu. Psalm. LXVIII. 5. ubi ἀποστρέφειν *reddere, restituere* notat. Vulg. *exsolvebam.* Hieron. *reddebam.* Symm. Ies. XXVIII. 6. ubi sine dubio loco ἀποστρέψουσαν legendum erit ἀποστρέ-

a ψουσιν, ut habet Theodot. Vulgat., Symmachum sine dubio secutus, habet: *revertentibus* de bello ad portam. Aqu. Symm. et LXX Ies. LIX. 20. LXX Gen. XIV. 16. ἀπέστρεψε πᾶσαν τὴν ἵππον, reducebat omnem equitatum; ubi cum ἀναστρέφειν et ὑποστρέφειν in codd. permutatur. Vide et Exod. XXIII. 4. ac Deut. XXII. 1. Gen. XVI. 9.
b ἀποστράφηθι πρὸς τὴν κυρίαν σου, *revertere* ad dominam tuam. Ib. XVIII. 33. ἀπέστρεψεν εἰς τόπον, *revertebatur* in locum. Ita 1 Macc. V. 28. ἀπέστρεψεν ὁδὸν (pro κατὰ τὴν ὁδὸν) εἰς ἔρημον, *revertebatur* via per desertum. Gen. XLIII. 12. ἀργύριον τὸ ἀποστραφὲν ἀποστρέψατε μεθ' ὑμῶν ἐν τοῖς μαρσίπποις ὑμῶν, argentum *reportatum* iterum *reportate* vobiscum in mar-
c supiis vestris. Vide et v. 18. et 21. ac conf. Matth. XXVII. 3. Exod. XXXIV. 31. cum ἐπιστρέφειν permutatur in codd. Num. XXXII. 15. cum ἀφίσταμαι permutatur. 2 Sam. XIX. 37. Psalm. LIII. 5. יָשׁוּב, ἀποστρέψει. Secuti sunt cum Syro lectionem marginalem יָשִׁיב. Symm. voce ἀνταποδίδωμι usus est. 2 Reg. III. 4. ἀποστρέφειν est *tributi loco aliquid*
d *dare*. Prov. XXVII. 11. ἀπόστρεψον ἀπό σου ἐπονειδίστους λόγους, quæ verba monente Jaegero ad h. l. ita refingenda sunt: (ἵνα) ἀποστρέψω ἀπ' ἐμοῦ κ. τ. λ. Ies. XXXVI. 9. ubi pro ἀποστρέψαι εἰς πρόσωπον legendum est ἀποστρέψαι τὸ πρόσωπον, quod sensus pariter ac textus Hebr. postulat. Psalm. CXXXI. 10. μὴ ἀποστρέψῃς τὸ πρόσωπον (ἀπὸ) τοῦ χριστοῦ σου, ne
e avertas faciem ab uncto tuo. Conf. Sir. IV. 4. 5. et XIV. 8. ubi ἀπὸ additur. Am. I. 3. 6. 9. οὐκ ἀποστραφήσομαι αὐτούς, non *avertam* me ab illis, scil. ad puniendum. Jer. XXVIII. 3. ἀποστρέψω εἰς τὸν τόπον τοῦτον πάντα τὰ σκεύη, *reducam* in hunc locum omnia vasa. Vide et Jer. XXX. 3. et conf. Bar. 1. 8. — שׁוּבָה, *reversio*. Ies. XXX. 15. ἀποστρέφεσθαι est *mittere consilium*. — f
שָׁלַח, *mitto*. 1 Reg. VIII. 44. ubi cum ἐπιστρέφω permutatur in codd. — *שָׁמַע, *audio*. Jer. XXXIV. 10. ubi pro יִשְׁמְעוּ sine dubio legerunt וַיָּשׁוּבוּ seu יָשֻׁבוּ, coll. 2 Reg. XIX. 9. — שָׁקַר, *mentior*. 1 Sam. XV. 29. οὐκ ἀποστρέψει. Supplendum hic, pariter ac post ἐπιστρέψει, quod Inc. habet, substantivum νοῦν, ut ἀποστρέφειν νοῦν sit i. q. μετανοεῖν. Hac g
enim ratione facillime hæ versiones cum textu Hebræo conciliari possunt. Non tamen repugnarem, si quis ὀργήν, aut simile substantivum nomen, excidisse statuere mallet. — תַּהְפֻּכָה, *perversitas*. Prov. X. 33. ἀποστρέφεται, ubi Schol. καταστρέφεται. Suspicor post ἀποστρέφεται ex anteced. χάριτας supplendum esse. Tob. IV. 7. cum πρόσωπον conjunc- h
tum *avertere* notat. Sirac. IV. 5. ἀποστρέφειν ὀφθαλμούς, i. e. *spernere, negligere*. Sap. XVI. 3. ἀποστρέφωνται, *fastidiant*. Gloss. Vet. ἀποστρέφομαι, *fastidio, aversor*. Cf. Lœsneri Obss. e Philone ad N. T. p. 15. et 426. Sirac. XXIX. 7. ἀπέστρεψαν, *avertunt se ab homine*, h. e. *nolunt dare mutuum*. 1 Macc. IV. 58. ubi pro ἀπεστράφη ex sententia Michaëlis i
reponendum est ἐπεστράφη e Syro, coll. Dan. XI. 18. hoc sensu: opprobrium, quo Judæos affecerant, rediit ad Gentiles. Sed etiam ex recepta lectione idem sensus elici potest. Ibid. IX. 9. ἀποστρέφειν τινὰ est *se avertere ab aliquo*. Conf. ibi Syr. 3 Macc. III. 23. ἀποστρέφεσθαι est *repudiare*, coll. Polyb. IX. 39. 6. Vide alibi Κενός. k

*ΑΠΟΣΤΡΕ'ΦΩ ΤΟ' ΠΡΟ'ΣΩΠΟΝ, *averto faciem*. סָפַר, *narro*. 1 Reg. XIII. 11. ἀπέστρεψαν τὸ πρόσωπον, ubi pro ויספרום judice Tychsenio legerunt ויסב פנים. N. L. In aliis codd. legitur ἐπέστρεψαν.

a 'ΑΠΟΣΤΡΟΦΗ', *aversio, reditus, conversio.* גֶּבֶא, *fossa, palus.* Exod. XLVII. 12. ἐν τῇ ἀποστροφῇ αὐτῶν. Ita Bielius Trommium secutus, nec inspecto codice sacro. Nam partim in omnibus libris editis et codicibus collatis legitur ἐπιστροφῇ, partim hæc vox referenda est ad בְּצֹאתָו, *cænosa ejus,* cujus loco בְּצֵאתוֹ legerunt. — הַסְתִּר, inf. Hiph. *abscon-*

b *dendo.* Deut. XXXI. 18. Vide s. v. ἀποστρέφω. — הָשֵׁב inf. Hiph. a שׁוּב. Inc. Ex. XXIII. 4. LXX Deut. XXII. 1. — מַחֲשָׁבָה, *cogitatio.* Jerem. VI. 19. τὸν καρπὸν ἀποστροφῆς αὐτῶν, ut etiam legitur in Cod. Syr. Hex. Cappellus in Notis Criticis ad h. l. conjicit eos legisse מְשׁוּבוֹתָם, loco מַחְשְׁבוֹתָם. Sed quia vox Hebraica h. l. notat *pra-*

c *vam* ac *perversam sentiendi et agendi rationem,* atque ἀποστροφὴ metaphorice de *aversione a Deo* commode accipi potest, sensum potius expressisse videntur. Fortasse tamen legendum est ἀναστροφῆς. Eadem observatio valet quoque de altero loco Jerem. XVIII. 12. — מְשֻׁבָה, *aversio.* Jer. V. 6. VIII. 5. — *מְשׁוּבָה idem. Symm. Prov. I. 32.

d ubi ἀποστροφὴ est *fuga,* s. *aversio animi a sapientiæ disciplina.* — שְׁבוּת, *captivitas.* Ez. XVI. 52. ἀποστρέψω τὰς ἀποστροφὰς αὐτῶν κ. τ. λ. ubi ἀποστροφὴ est *captivitas,* i. q. αἰχμαλωσία apud Aquil. et Symm. — שְׁבִית, idem. Ez. XVI. 52. — שׁוּב, imper. Kal. Ez. XXXIII. 11. — תְּשׁוּבָה, *reditus.* 1 Sam. VII. 17. — תְּשׁוּקָה, *appetitus.* Gen.

e III. 16. IV. 7. Nonnulli putant eos legisse תְּשׁוּבָה. Sed שׁוּק, in Piel שׁוֹקֵק, videtur significare *recurrere,* aut secundum alios (qui loco Gen. III. 16. hunc sensum subjiciunt: *non erit tibi liberum huc et illuc pro arbitrio discursare)* *discursitare,* a שׁוֹק, *crus.* Confer ad h. l. Fulleri Miscell. SS. Lib. III. c. 15. pag. 365. Sir. XVI. 31. εἰς αὐτὴν ἡ ἀποστροφὴ αὐτῶν, in terram, e qua nata f sunt, per mortem revertuntur. Ibid. XVIII. 24. καιρὸν ἐκδικήσεως ἐν ἀποστροφῇ προσώπου. Bretschneiderus in Spicil. ad h. l. post προσώπου supplet Θεοῦ, ut sensus sit: quando Deus a te avertet faciem suam, h. e. tibi indignabitur et a te pœnas sumet. Mihi autem ἀποστροφὴ προσώπου idem esse videtur, quod ἡμέρα τελευτῆς in antecedentibus. Nam in g agone versantes faciem avertere solent ab adstantibus. 3 Macc. II. 10. ἐὰν γένηται ἡμῖν ἀποστροφὴ, *si forte grave peccatum commiserimus;* ubi conf. Syrum, unde luculenter apparet ἀποστροφὴν etiam sine ullo addito vocabulo notare *aversionem a Deo* s. *peccatum* ac *vitiositatem.*

'ΑΠΟ'ΣΤΡΟΦΟΣ, (perperam apud Bielium legitur ἀπόστρεφος.) *aversus,* h *qui vertit tergum.* שְׁכֶם, *humerus, tergum.* Symm. Ps. XX. 13. τάξεις αὐτοὺς ἀποστρόφους, dabis eos in fugam, facies, ut vertant tergum. Eusebius in Commentario ad h. l. explicat per φυγάδας, ὡς τὰ νῶτα παραχωρεῖν.

'ΑΠΟΣΤΡΩΝΝΥ'Ω s. 'ΑΠΟΣΤΡΩ'ΝΝΥΜΙ, *detraho,* seu *demo clitellas, desterno,* quo verbo reddidit Vul- i gatus Gen. XXIV. 32. Græcum ἀπέστρωσε in versione Inc. (quem Montfauconius suspicabatur Aquilam Symmachumve esse) pro Hebr. יְפַתַּח. Hesychius: 'Απέσαξε, ἀπέστρωσε. Ita enim legendum esse loco ἀπέτρωσε, recte jam judicavit Fischerus in Clavi Verss. GG. p. 28.

*'ΑΠΟΣΥΜΜΙ'ΓΝΥΜΙ, Υ'Ω, i. q. simplex συμμίγνυμι, *commisceo.* k הִתְחַבֵּר, *conjungor.* Dan. XI. 6. ἀποσυμμιγήσονται sec. cod. Alex. ubi reliqui libri habent συμμιγήσονται, et illud ἀπὸ ex antecedente αὐτοῦ ortum videtur. Similis vox est ἀποσυσκευάζω, quam vide infra.

a 'ΑΠΟΣΥΝΑ'ΓΩ, *disgrego, dispello, aufero, sejungo, libero aliquem ab aliqua re.* אָסַף, *colligo, recipio,* it. *curo, medelam affero.* 2 Reg. V. 3. ἀποσυνάξει αὐτὸν ἀπὸ τῆς λέπρας, *liberabit* eum a lepra: pro ἀποσυνάξει ἀπ' αὐτοῦ τὴν λέπραν, ut legitur in Compl. Eadem formula reperitur quoque ibid. v. 6. et 7. pro quo v. 11. legitur ἀποσυνάξει τὸ λεπρόν.

b 'ΑΠΟΣΥΡΙ'ΖΩ, *sibilo, cum sibilo emitto.* חָשַׂף, *haurio.* Ies. XXX. 14. ἐν ᾧ ἀποσυριεῖς ὕδωρ μικρὸν, ubi tamen pro ἀποσυριεῖς alii rectius ἀποσυρεῖς, ab ἀποσύρω, *extraho.* Vulg. habet *hauriatur.*

'ΑΠΟΣΥΣΚΕΥΑ'ΖΩ, *vasa aufero, compilo, spolio.* נָצַל Pih. *eripio.* Al. Ex. III. 22. ἀποσυσκευάζετε sec. MS. Clem. ubi alii habent σκυλεύσατε,
c συσκυλεύσατε, συσκευάσατε et ἐπισυσκευάσατε.

*'ΑΠΟΣΦΑ'ΤΤΩ, i. q. ἀποσφάζω, *jugulo, macto, interficio.* 4 Macc. II. 19.

*'ΑΠΟΣΦΕΝΔΟΝΑ'Ω s. 'ΑΠΟΣΦΕΝΔΟΝΕ'Ω, *funda torqueo, funda tortum emitto.* 4 Macc. XVI. 21. εἰς κάμινον πυρὸς ἀπεσφενδονήθησαν, in fornacem igneam *præcipitati sunt.*

d *'ΑΠΟΣΦΡΑΓΙ'ΖΩ, *resigno,* etiam *signo.* סָגַר, *claudo.* Symm. Ps. XVI. 10. ἀπεσφράγισαν sec. Caten. in Psalmos T. I. pag. 289. ubi Montf. edi jussit ἀπεφράγησαν. Sed lectionem ἀπεσφράγισαν, quæ eundem sensum metaphorice sumta habet, quippe difficiliorem, vulgari longe præferendam esse censeo. Confer infra s. v. στυνίζω. Legitur præterea
e Prov. VIII. 33. ἀποσφραγισθῆτε, ubi etiam in cod. Alex. ἀποφραγῆτε reperitur. Adde Eurip. Orest. v. 1108. et Athen. I. 34. A.

'ΑΠΟΣΦΡΑ'ΓΙΣΜΑ, *signaculum, sigillum* vel *annulus obsignatorius.* חוֹתָם, idem. Jer. XXII. 24. ἀποσφράγισμα ἐπὶ τῆς χειρὸς τῆς δεξιᾶς, annulus obsignatorius in manu dextera: ubi Olympiodorus in Catena
Ghislerii p. 552. ἀποσφράγισμα δὲ f
δακτύλιον φησί. — חֹתָם part. *obsignans.* Ezech. XXVIII. 12. σὺ ἀποσφράγισμα ὁμοιώσεως, tu annulus es bene figuratus. 'Αποσφράγισμα notare *imaginem expressam a sigillo* docet locus Athenæi Deipnos. XIII. cap. 49. Adde Plin. Ep. X. 79.

'ΑΠΟΣΧΙ'ΖΩ, *abscindo, avello, separo.* גָּזַר, *scindo, seco.* 2 Par.
XXVI. 21. ubi ἀποσχίζομαι cum g
ἐξωθέομαι permutatur. — *גָּלָה, *migro, in captivitatem abducor.* Theod. Ies. XXIV. 11. ἀπεσχίσθη, abscissa est, sc. a patria. — הִבְקִיעַ, Hiph. *scindo.* Aqu. Ies. VII. 6. ἀποσχίσωμεν, abscindamus, nempe a rege, h. e. *ad defectionem* a rege *sollicitabimus,* ubi LXX ἀποστρέψωμεν habent. — *תְּגְזַר, Ithp. Chald.
abscissus sum. Theod. Dan. II. 34. h
— נִבְדַּל, Niph. a בָּדַל, *separo me.* Num. XVI. 21. ἀποσχίσθητε ἕκαστος ἐκ μέσου τῆς συναγωγῆς, *separate* vos e medio congregationis. Conf. Suiceri Thes. Eccl. T. I c. 479. — סוּר, *recedo, discedo.* Num. XVI. 26. ἀποσχίσθητε ἀπὸ τῶν σκηνῶν τῶν ἀνθρώπων.

'ΑΠΟΤΑ'ΣΣΩ, *dispono, ordino, se-*
cerno, destino. בִּנְיָמִין, *Benjamin.* i
Jerem. XX. 2. ἀποτεταγμένου οἴκου. Ex sententia Trommii, quem quoque Bielius secutus est, legerunt בִּנְיָן, *ædificium:* sed rectius mihi illi statuere videntur, qui eos בֵּית מְנִי legisse existimant: nam מָנָה sæpius redditur ab illis per διατάττειν, ἐκτάττειν, προστάττειν. 1 Macc. XI. 3. ἀπέτασσε τὰς δυνάμεις, *secerne-*
bat copias. k

'ΑΠΟΤΕΙ'ΝΩ, *extendo.* Vide alibi μακρὰν ἀποτείνω.

'ΑΠΟΤΕΙΧΙ'ΖΩ, *a muro depello,* item generatim, *averto, depello.* שׁוֹרֵר, *inimicus, hostis.* Symm. Ps. LIII. 7. LVIII. 10. τοῖς ἀποτειχίζουσι, *depellentibus, iis, qui avertunt.*

a Sine dubio in mente habuit שׁוּר, quod *murum* notat, aut vocem צָדַר.

'ΑΠΟΤΕΙ'ΧΙΣΜΑ, *propugnaculum, quo hostis a muro arceri potest, murus circumductus, circumvallatio.* מְצוֹדָה, *rete.* Symm. Cohel. IX. 12. Legit מְצוּרָה, *munitio, munimentum,* cum Syro. Hieronymus ἀποτείχισμα expressit *munitio per gyrum.*

b *'ΑΠΟΤΕΚΝΟ'Ω, *liberis orbo.* שָׁכֹל, idem. Genes. XXVII. 45. μήποτε ἀποτεκνωθῶ sec. Vat. et Compl. ubi reliqui libri ἀτεκνωθῶ habent.

'ΑΠΟΤΕΛΕ'Ω, *perficio.* 2 Macc. XV. 40. ἐπιτερπῆ τὴν χάριν ἀποτελεῖ, delectabilem gratiam perficiet, h. e. *admodum gratum ac suave est.* 3 Esdr. V. 70. secundum Alex.

'ΑΠΟΤΕ'ΜΝΩ, *abscindo, amputo.*
c נְזַר, et Chald. גְּזַר, idem. Inc. et LXX Dan. II. 34. ἀπετμήθη. Suidas ad h. l. ἀπετμήθη, ἀπεκόπη. Symm. Ies. LIII. 8. — הָלַם, *obtundo.* Jud. V. 26. — הִסִּיג, Hiph. a נָסַג, *amoveo, transfero.* Ed. Vta Hos. V. 10. ἀποτεμνομένοις, sensu minime diverso, nam qui transferunt terminos, et eos abscindunt, idem efficere conantur, ac eodem
d modo peccant. — מָחַק, *percutio.* Theod. Jud. V. 26. ἀπέτεμεν, abscidit: ubi tamen Doederleinius (in Eichhornii Repertorio Bibl. et Or. Literaturæ p. 229.) legere mavult ἀπέτριψε, quia ἀπέτεμεν potius voci הָלַם respondeat. — קָרַע, *lacero.* Jerem. XXXVI. 23. ἀπέτεμεν αὐτὰς τῷ ξυρῷ τοῦ γραμματέως, *dissecuit volumen scalpro librario.* Sir. XXV.
e 29. ἀπὸ τῶν σαρκῶν σου ἀπότεμε αὐτήν, *reseca* eam a carnibus tuis, h. e. *da illi libellum repudii.* 2 Macc. XV. 30.

'ΑΠΟΤΗΓΑΝΙ'ΖΩ, *frigo, in sartagine torreo.* קָלָה, idem. Jer. XXIX. 17. ἀπετηγάνισεν ἐν πυρί.

'ΑΠΟΤΙ'ΘΗΜΙ, *depono, repono, colligo.* הֵנִיחַ, Hiph. a יָנַח, *colloco.* Ex. XVI. 33. 34. Num. XV. 32. Jos. IV. 8. — הִצִּיג, Hiph. a יָצַג, *constituo.* 2 Sam. VI. 17. הֵרִים f
Hiph. a רוּם, *elevo.* Ez. XXI. 25. ἀπόθου τὸν στέφανον, *depone* coronam. Hesych. ἀπόθου, θές. — הֵשִׁיב, Hiph. a שׁוּב, *redire facio.* Num. XVII. 10. ἀπόθες τὴν ῥάβδον. — הֵשִׂים Hiph. a שׂוּם, *pono.* 2 Par. XVIII. 26. ἀπόθεσθε τοῦτον εἰς οἶκον φυλακῆς, carceri eum *includite.* — כָּנַס, *colligo,* et ex adjuncto *collectum repono.* Symm. Coh. II. 26. g
ἀποθέσθαι, *ut deponat.* Hesych. ἀποτίθεται, συνάγει εἰς τὰς ἀποθήκας. — נֶאֱנַח Niph. *suspiro.* Joël. I. 18. τί ἀποθήσομεν ἑαυτοῖς. Deduxerunt a rad. יָנַח, quæ *relinquere, reponere* aliquando notat. — נָטַשׁ, *dimitto, depono.* 1 Sam. XVII. 22. ἀποθέμενος δὲ Δαυὶδ τὰ σκεύη αὐτοῦ, *deponens* autem David vasa sua. — *נָתַן,
do, etiam *colloco.* Aqu. Ps. XXXII. h
7. ἀπέθετο (sec. Catenam PP. GG. T. I. p. 567.); ubi נָתַן est i. q. כָּנַס in priori membro. Conf. Opuscula Critica p. 189. — *עָשָׂה, *facio.* Lev. XXII. 23. sec. cod. Alex. Libere verterunt. Est autem ἀποτίθημι h. l. *repono, sepono.* — *שׂוּם, *pono.* 2 Reg. IV. 31. ubi tamen pro ἀπέθηκεν sec. Vatic. reponendum
est ἐπέθηκεν, coll. v. 29. i

'ΑΠΟΤΙ'ΚΤΩ, *pario, partum emitto.* יִלּוֹד, *recens natus.* Ex. I. 22. k
ἐὰν ἀποτεχθῇ sec. Ald. ubi reliqui libri habent simplex τεχθῇ. 4 Macc. XIII. 20.

'ΑΠΟΤΙ'ΝΑΓΜΑ, *excussum, id quod excutitur.* נְעֹרֶת, *stupa ex lino excussa.* Theod. et LXX sec. cod. Alex. et Oxon. Jud. XVI. 9. ubi reliqui libri στυππίον aut στυππείου habent. Symm. Ies. I. 31. ἀποτίναγμα, ubi vid. Montfauconius.

a 'ΑΠΟΤΙΝΑ'ΣΣΩ, *excutio.* נָאַר Pih. *detestor.* Thren. II. 7. ἀπετίναξε ἁγίασμα αὐτοῦ. Libere verterunt, nec opus est statuere eos נָעַר legisse aut נָעַר (quod alias ἐκτινάξαι vertunt), ut Cappellus existimavit. Nam נָאַר secundum Kimchi notat *expectorationem* s. *eliminationem e corde.* Eodem modo Arab. نار usurpatur. — * הִכָּה, *percutere fa-*
b *cio.* Inc. Ez. XXXIX. 3. Sensum expressit. — נָטַשׁ, *dimitto.* 1 Sam. X. 2. πατήρ σου ἀποτετίνακται τὸ ῥῆμα τῶν ὄνων, pater tuus *omisit* s. *abjecit* curam asinarum. Hesych. ἀποτετίνακται, ἀπέῤῥιψεν. — נָעַר, *excutio.* Jud. XVI. 21. ἀποτινάξομαι, *excutiam* me: ubi cum ἐκτινάσσειν in codd. permutatur.

'ΑΠΟΤΙΝΝΥ'Ω, *exsolvo, rependo,*
c *reddo.* הֵשִׁיב, Hiph. a שׁוּב, *reddo.* Ps. LXVIII. 6. ἃ οὐχ ἥρπαζον, τότε ἀπετίννυον, quæ non rapueram, tum *reddere cogebar.* Hesych. ἀπετίννυον, ἀπεδίδουν. — חִטֵּא Pih. *expio.* Gen. XXXI. 39. ἐγὼ ἀπετίννυον παρ' ἐμαυτοῦ κλέμματα, ego ex propriis rependi, quæ furto ablata erant. Habet h. l. חִטֵּא notionem *restituendi,* quia in restitutione damni
d illati est expiatio. Sir. XX. 11. ἀποτιννύων αὐτὰ ἑπταπλάσιον, *restituens* ea in septuplum, aut: *postea septuplo plus amittit.*

'ΑΠΟΤΙ'Ω, *solvo, rependo, compenso.* — גָּלַל, *volvo, devolvo, revolvo.* Ies. IX. 5. ἀποτίσουσιν. *Remuneratione* revolvitur quasi beneficium. — הֵשִׂים Hiph. a שׂוּם, *pono.* 1 Sam. II. 22. ἀποτίσαι σοι κύριος
e σπέρμα ἐκ τῆς γυναικὸς ταύτης, *det* tibi Deus alios liberos ex hac fœmina, ubi ἀποτίω est i. q. ἀποδίδωμι, cum quo et permutatur h. l. in codd. ac הֵשִׂים *dare, concedere* notat. — נָתַן, *do.* Ex. XXI. 19. πλὴν τῆς ἀργίας αὐτοῦ ἀποτίσει sec. Rom. *modo cessationis damnum restituat.* Compl. habet δώσει, sed altera lectio melior videtur. — שִׁלֵּם, *rependo.* Ex. XXI. 34. 36. ἀποτίσει ταῦρον ἀντὶ ταύ- f
ρου, rependat taurum pro tauro. Ib. XXII. 1. 2 Sam. XV. 7. ἀποτίσω τὰς εὐχάς μου, *persolvam* votum Jovæ nuncupatum; ubi etiam in codd. cum ἀποδίδωμι permutatur. Ps. XXXVI. 22. δανείζεται ἁμαρτωλὸς, καὶ οὐκ ἀποτίσει. Prov. VI. 31. Hesychius: ἀποτίσει, ἀποδώσει. Confer Lex. N. T. s. h. v. — שָׁקַל, *libro, pondero.* Ex. XXII. 17. ἀπο- g
τίσει ἀργύριον. Olim enim pecunia, quæ solvenda erat, appendi solebat. Sir. VIII. 16. ὡς ἀποτίσων φρόντιζε, cura, ut suo tempore *reddere* possis.

'ΑΠΟ'ΤΜΗΜΑ, *sectio, segmentum.* גֶּזֶר, *divisio,* etiam *segmentum, pars.* Aqu. Ps. CXXXV. 13. Schol. Biseti ad Aristoph. Lysistr. v. 186.

'ΑΠΟΤΟΜΗ', *abscissio, amputa-* h
tio. הַלְמוּת, *malleus.* Jud. V. 26. εἰς ἀποτομὰς, ubi ἀποτομὴ *fabrorum et malleatorum instrumentum* significare videtur; certe in Vat. legitur σφῦραν, et ἀποτομὰς ac ἀποτομεὺς Hesychio et Polluci teli genus est.

'ΑΠΟΤΟΜΙ'Α, *sævitia, crudelitas, severitas.* פֶּרֶק, *diruptio, dilaceratio, laceratum.* Symm. sec. ed. primam Nah. III. 1. ἀποτομίας πλήρης, h. e. i
interprete Hieronymo, *crudelitate et severitate plena.* Vide Lex. N. T. s. h. v.

'ΑΠΟ'ΤΟΜΟΣ, *severus, durus, inexorabilis.* Lex. Vet. ἀπότομος, *immanis, acerbus, crudelis.* Sap. V. 20. ἀπότομος ὀργή. Ibid. VI. 5. κρίσις ἀπότομος, judicium *severum.* Ibid. v. 11. ἀπότομος βασιλεύς. Ib. XI. 10. λόγος ἀπότομος, coll. ib. XVIII. 15.

'ΑΠΟΤΟ'ΜΩΣ, *severe, duriter.* Sap. V. 23. ποταμοὶ δὲ συγκλύσουσιν ἀποτόμως, flumina concurrent *rigide,*

a h. e. sæve et præcipitanter, ita ut nemo eorum impetum reprimere aut effugere valeat. Hesych. ἀποτόμως, σκληρῶς, ἀπαραιτήτως. Phav. ἀποτόμως· κεκριμένως (adhibita severa censura), σκληρῶς.

'ΑΠΟΤΡΕ'ΠΩ, averto. *הֵשִׁיב, Hiph. a שׁוּב, redire facio. Jud. V. 29. LXX sec. Hex. ἀπέτρεψε λόγους αὐτῆς, avertit verba sua. Scribendum
b est ἀπέστρεψε (sic ed. Rom. et Cat. Niceph.) λόγους αὐτῆς, h. e. respondit. Confer quoque Hexapla Ex. V. 4. ibique Montf. Sir. XX. 29. ἀποτρέπει ἐλεγμοὺς, ubi in cod. Alex. perperam legitur ἀποτρέμει.

*ΑΠΟΤΡΕ'ΦΟΜΑΙ, alor. Vide supra s. v. ἀποκνίζω, ac Polluc. Onom. VI. 32.

'ΑΠΟΤΡΕ'ΧΩ, currendo abeo, re-
c cedo, discedo, decurro. בָּרַח, fugio. Gen. XXXI. 26. ἵνατί κρυφῇ ἀπέδρας; quare me inscio fugisti? — הָלַךְ, eo, vado. Inc. Jud. VII. 7. XIX. 18. LXX Num. XXIV. 14. ἀποτρέχω εἰς τὸν τόπον μου, abeo, seu redeo in locum meum; ubi cum ἀποστρέφω in codd. permutatur. Jos. XXIII. 14. ἀποτρέχω σήμερον ὁδὸν, decurro hodie viam. 1. Reg. XX.
d 36. ἀποτρέχεις ἀπ' ἐμοῦ, abis a me. Jer. XXXVII. 8. ἀποτρέχοντες, discedentes. Hesych. ἀποτρέχοντες, ἀναχωροῦντες. Confer Spanhem. ad Aristoph. Plutum v. 1134. Adde Dan. XII. 9. sec. Chis. — חָדַל, desisto. Jer. XL. 4. εἰ δὲ μὴ, ἀπότρεχε, sin minus, discede a me. — יָלַךְ, eo, vado. Gen. XII. 19. XXIV. 51. Jud. VII. 7. ubi cum πορεύεσθαι in
e Codd. permutatur. — יָצָא, exeo. Ex. XXI. 5. 7. — עָלָה, ascendo. Jer. XXXIV. 21. ubi sermo est de Babyloniis, qui obsidionem solverant. — שׁוּב, revertor. Inc. Jer. XL. 4. ἐπιτρέπω ἀποτρέχειν, permitto discedere. LXX Gen. XXXII. 9. Lev. XXV. 41. ubi ἀποτρέχειν æque ac ἀνατρέχειν (cum quo h. l. permutatur in codd.) notat redire, in pristinum statum restitui, neglecta omni f
currendi notione. Esth. II. 14. Tob. XIV. 4. πρὸς τὸ ἀποτρέχειν ἀπὸ τοῦ ζῆν εἰμὶ, non longe absum a morte.

'ΑΠΟΤΡΙ'ΒΩ, detero, contero, projicio, rejicio. בָּלָה, veterasco, ac vetustate atteror. Al. Deut. XXIX. 5. ἀπετρίβη, quæ vox etiam in Compl. legitur pro κατετρίβη, quod reliqui libri habent. Adde Deut. VIII. 4. — זָנַח, rejicio, abjicio. Hos. VIII. g
5. ἀποτρίψαι τὸν μόσχον. Cappellus in Critica S. Lib. IV. c. 2. §. 22. p. 573. legendum conjicit ἀπόῤῥιψον, ut habet cod. Barber., aut potius ἀποῤῥίψαι, ut exhibet Compl. Sed quia Hesychius ἀποτριψάμενοι per ἀποῤῥιψάμενοι explicat, luculenter exinde apparet, nihil mutandum esse in hac lectione, quam etiam Grabius sequutus est. h

'ΑΠΟΤΡΟΠΙΑ'ΖΩ, expio, placo. הֶעֱבִיר, Hiph. transire facio, nempe per ignem, in Molochi cultum. Ez. XVI. 21. ἔδωκας αὐτὰ, ἐν τῷ ἀποτροπιάζεσθαι ἐν αὐτοῖς, dedisti illos, sc. liberos, cum ad expiandum offerrentur illis. Vulg. illos consecrans. Inde ἀποτροπίασμα, piamentum, et ἀποτροπιασμὸς, quod legitur apud Joseph. A. J. I. 3. 6. p. 16. i
Hesych. ἀποτροπιάσματα, ἐξιλάσματα, ἀποτρέποντα τὸ φαῦλον.

'ΑΠΟΤΡΥΓΑ'Ω, vindemio, uvas decerpo, metaph. percipio. נָקַב, expresse nomino, etiam perforo, transfigo. Am. VI. 1. ἀπετρύγησαν ἀρχὰς ἐθνῶν, vindemiarunt principatus Gentilium. Ita legitur in omnibus τῶν ό exemplaribus editis et MStis, (Ita quoque Arabs, Itala, et Eph- k
raem Syrus.) quæ vidit Grabius, qui tamen nihilominus, cum נָקַב proprie significet perforare, et Job. XL. 21. et Hagg. I. 6. a LXX (ac a Symm. Job. XL. 19.) τρυπᾶν vertatur pro ἀπετρύγησαν Amos VI. 1. reponendum censet ἀπετρύπησαν, quæ fuit etiam Drusii conjectura. Vide

a Grabii Diss. de Vitiis LXX Intt. p. 28. Alii contra statuunt eos loco נְקֻבֵי, *nuncupati*, legisse נְקָבוּ, a נָקַב, seu נָקַף, *abscindere*, aut eos יָקַב ac נָקַב confudisse: contra quos disputavit Is. Vossius de LXX Intt. c. 28. p. 73. In Justino M. duae versiones in unam contractae sunt; legit enim ita: ὀνομασμένοι ἐπὶ τοῖς ἀρχηγέταις ἀποτετύγηκασι ἀρχὰς ἐθνῶν.
b Vide Scharfenberg. ad Cappelli Crit. S. T. III. p. 190.

'ΑΠΟΤΥΓΧΑ'ΝΩ, *frustror*. Job. XXXI. 16. ἀδύνατοι δὲ χρείαν, ἥν ποτε εἶχον, οὐκ ἀπέτυχον, impotentes autem, quaecunque re opus habebant, non sunt frustrati. In textu Hebr. paulo aliter κατὰ τὸ ῥητόν.

'ΑΠΟΤΥΜΠΑΝΙ'ΖΟΜΑΙ, *ad mortem crucior, interficior*. *קְטִיל
c Chald. Pehil, *occisus sum*. Dan. VII. 11. ἀπετυμπανίσθη, *cum cruciatu interfectus est*, sec. Chis. 3 Macc. III. 27. Aristotelem eodem sensu voce uti Rhet. II. 6. circa finem observat Grotius ad 2 Macc. VI. 19. Vide et quae ex Josepho notat Ottius Spicil. ex eodem ad N. T. p. 477. et auctores laudatos Sebero et Hemsterhusio Notis ad Polluc.
d Lib. VII. c. 7. segm. 70. nec non Suidam s. v. τυμπανίζω, ac Scalig. Can. Isag. p. 296.

'ΑΠΟΤΥΦΛΟ'Ω, *occaeco, excaeco*, sensu tam proprio, quam metaphorico. *עִוֵּר, idem. Deut. XVI. 19. τὰ γὰρ δῶρα ἀποτυφλοῖ ὀφθαλμοὺς σοφῶν sec. Vat. ubi reliqui libri ἐκτυφλοῖ habent, et ἀποτυφλοῦν est *mentem abducere a recto et justo*, aut *in-*
e *justum reddere*. Sap. II. 21. ἀπετύφλωσε γὰρ αὐτοὺς ἡ κακία, malitia eos *impudentes et stupidos reddidit*. Sir. XX. 29. ξένια καὶ δῶρα ἀποτυφλοῖ ὀφθαλμούς. Cf. Lex. N. T. s. v. τυφλόω.

'ΑΠΟΤΥ'ΦΛΩΣΙΣ, *excaecatio* sensu proprio, sensu metaphorico autem *stupiditas, dementia*. עִוָּרוֹן, *caecitas*. Zach. XII. 4. πάντας τοὺς ἵππους τῶν λαῶν πατάξω ἐν ἀποτυφλώσει. f

'ΑΠΟΦΑΙ'ΝΩ, *ostendo, declaro, palam facio*, qu. *in lucem profero*. Vide infra s. Δίκαιον ἀποφαίνω.

'ΑΠΟΦΑΙ'ΝΟΜΑΙ, *respondeo, declaro*. 2 Macc. VI. 23. ἀκολούθως ἀπεφήνατο, consequenter *declarabat*. Ib. XV. 4. τῶν δὲ ἀποφηναμένων, illis autem *respondentibus*.

'ΑΠΟ'ΦΑΣΙΣ, *enunciatio, sententiae dictio, sententia*. פִּתְגָם, *decretum*, g *sententia*. Symm. Cohel. VIII. 11. Hesych. ἀπόφασις, κρίσις, ψῆφος, δίκη. Conf. Suiceri Thes. Eccles. T. I. p. 487. et Eustath. ad Il. Α'. v. 86. p. 40. ult.

'ΑΠΟΦΕ'ΡΩ, *aufero, abduco*, et *ablatum offero, adduco, fero, perfero*. הֵבִיא, Hiph. a בּוֹא, *venire facio*. 2 Par. XXXVI. 7. Ps. XLIV. 16. ἀπενεχθήσονταί σοι, ad te *adducentur*. h — הוֹבִיל, Hiph. a יָבַל, *deduco, adduco*. Job. XXI. 32. καὶ αὐτὸς εἰς τάφους ἀπηνέχθη, etiamsi vero ille ad sepulcrum *elatus* esset. Ps. XLIV. 16. 17. Hos. X. 6. ἀπήνεγκαν ξένια τῷ βασιλεῖ, *adducebant* munera regi. — הֵיבֵל Chald. Aph. idem. Esdr. V. 14. ubi cum ἐκφέρειν in codd. permutatur. — הוּדַךְ, Chald. *eo*. Esdr. V. 5. ἕως γνώμη τῷ Δαρείῳ ἀπενεχθῇ, donec decretum Darii veniret, s. *perferretur*. — i הוֹלִיךְ Hiph. a יָלַךְ, *ire facio*, h. e. *abduco*, et *adduco*. 2 Sam. XIII. 13. Cohel. X. 20. Zach. V. 10. — הָלַךְ, *eo, vado*. Num. XVI. 46. ἀπένεγκε (sc. ἑαυτὸν) τὸ τάχος εἰς παρεμβολήν, *abi* celeriter in castra. — לָקַח, *accipio*. Job. III. 6. ἀπενέγκαιτο αὐτὴν (sc. νύκτα) σκότος, *auferant* illam noctem tenebrae, h. e. suam reddant, et sibi quasi vin- k dicent, seu densissimis tenebris tecta sit illa nox. Vulg. *noctem illam tenebrosus turbo possideat*. Vide infra s. v. ἐκλαμβάνω. Ies. LVII. 13. Ez. XXXVIII. 13. — מָצָא,

a *invenio.* Al. Prov. VI. 33. — נָשָׂא, *fero, porto.* Lev. XX. 19. ἁμαρτίαν ἀποίσονται, *pœnas dabunt.* Ez. XXXII. 29. ἀπήνεγκαν τὴν βάσανον αὐτῶν, inique vexantur ab illis. Addit. Esth. XIII. 3. ἀπενηνεγμένος, *adeptus,* s. *obtinuit.* 3 Esdr. I. 13. ἀπήνεγκαν, sc. τὰς θυσίας, *obtulerunt,* seu *distribuerunt* sacrificia. In Hebr. 2 Chron. XXXV. 13. est וַיָּרִיצוּ,
b *discursitarunt,* sc. *distribuendi causa.* 2 Macc. VII. 36. δίκαια τὰ πρόστιμα τῆς ὑπερηφανίας ἀποίσῃ, justas pœnas superbiæ *reportabis.* Sic et Doricum ἀποίσῃ apud Phav. exponitur κομίσῃ, *reportabis.* Conf. Irmisch. ad Herodianum T. I. p. 880.

ʼΑΠΟΦΕΥ'ΓΩ, *effugio.* Sir. XXII. 24. ἐν τούτοις ἀποφεύξεται πᾶς φίλος, his enim omnis amicus fugabitur.

c ʼΑΠΟΦΘΕ'ΓΓΟΜΑΙ, *eloquor, vaticinor.* הִבִּיעַ Hiph. a נָבַע, *eructo, scaturio.* Ps. LVIII. 8. ubi ἀποφθέγγεσθαι notat *grandia quædam eloqui et jactare,* v. c. minas, probra, contumelias. — חָרַץ, *moveo.* Inc. Ex. XI. 7. ubi חָרַץ construitur cum לָשׁוֹן. *Movere linguam* est ἀποφθέγγεσθαι. — יִדְּעֹנִי, *ariolus.* Inc. 1 Sam. XXVIII. 9. ἀποφθεγγομένους.
d Suidas: ἀποφθεγγόμενος, μαντευόμενος. — כָּזַב, *mentior.* Ez. XIII. 19. Sermo ibi est de falsis prophetis. — נִבָּא, Niph. *vaticinor.* 1 Par. XXV. 1. — עוֹנֵן Pih. *præstigiis utor.* Mich. V. 12. ἀποφθεγγόμενοι οὐκ ἔσονταί σοι. Montf. ibi habet *divini,* h. e. *divinatores.* — עָנָה, *respondeo.* Symm. Hab. II. 11. — קָסַם, *divino.* Ez. XIII. 9. τοὺς
e ἀποφθεγγομένους μάταια. — תְּרָפִים plur. *idola.* Zach. X. 2. οἱ ἀποφθεγγόμενοι ἐλάλησαν κόπους, ubi post ἀποφθεγγόμενοι supple ἀνδριάντες vel εἰκόνες, h. e. imagines, quæ vi consecrationis aut incantationum oracula edebant consulentibus. תְּרַף in l. Syr. notat *percontatus est.*

ʼΑΠΟ'ΦΘΕΓΜΑ, *eloquium, scite dictum, dictum sententiosum.* לֶקַח, *doctrina.* Deut. XXXII. 2. ubi f
ἀπόφθεγμα *carmen, hymnum* notat. Legitur quoque in Prologo Sirac. sec. Compl. Hesych. ἀπόφθεγμα, σύντομος λόγος, μάντευμα.

ʼΑΠΟΦΘΕ'ΓΜΑΤΑ ΜΑ'ΤΑΙΑ, *eloquia vana, vaticinia falsa.* כָּזָב, *mendacium.* Ez. XIII. 19. εἰσακούοντι ἀποφθέγματα μάταια. Vide supra s. v. ἀποφθέγγομαι.

*ʼΑΠΟΦΟΡΑ', *tributum, vectigal.* הֲלָךְ Chald. *reditus.* Esdr. VIII. g
24. sec. Compl. ubi vox Chald. significat *vectigal, quod a proficiscentibus per viam regiam exigebatur.* Thomas Magist. quem exscripsit Phavorinus: ἀποφορά, τὰ παρὰ τῶν ἡττόνων τοῖς μείζοσι παρεχόμενα χρηστά, pro quo Ammonius melius χρήματα. Conf. Sturzii Lex. Xenoph. sub ἀποφέρειν et ἀποφορά.

*ʼΑΠΟΦΟΡΙ'ΖΩ, *separo, secerno, assigno.* 4 Macc. III. 20. χρήματα h
ἀποφορίσαι, pecuniam *largiri,* ubi alii libri ἀφορίσαι habent.

ʼΑΠΟΦΡΑ'ΤΤΩ, *obstruo, obturo.* פָּרַע, *rejicio.* Prov. VIII. 33. ἀποφραγῆτε, sc. τὰ ὦτα, *obturate* aures, ubi reliqui libri habent ἀποσφραγῆτε, pro quo in Cod. Paris. vitiose ἀποσφαγῆτε legitur. — סָגַר, *occludo.* Symm. Ps. XVI. 11. ἀπεφράγησαν τῷ στέατι αὐτῶν, adipe se *obstruxerunt,* h. e. toti obesi sunt: nam ao- i
ristus passivus videtur hic, ut alibi, habere vim aoristi medii. Videtur autem Symmachus legisse סָגְרוּ. — סָכַךְ, *tego.* Symm. Job. III. 23. ἀπέφραξεν, *obstruxit* Deus contra eum, sc. tenebras et caliginem. Vulg. *circumdedit eum Deus tenebris.* — שָׂתַם (שׂ pro ס), *occludo, obstruo.* Thren. III. 8. 1 Macc. IX. 55. ἀπεφράγη τὸ στόμα αὐτοῦ.

a ἈΠΟΦΥΛΑ'ΣΣΩ, *custodio.* שָׁמַר, idem. Aqu. Jon. II. 8. ἀποφυλασσόντων. Legit sine dubio מִשֹּׁמְרִים, ut adeo scripserit ἀπὸ φυλασσόντων: unde enim penderet genitivus ille? Vide Fischeri Proluss. de Verss. GG. V. T. p. 20. seq.

*ἈΠΟΦΥΣΑ'Ω, *efflo, perflo, flatu expello ac dissipo.* סָעַר, *procella abripior, exsufflor.* Inc. et LXX
b Hos. XIII. 3. Vulgatus: *turbine raptus.* Scilicet areæ in oriente sub dio erant.

*ἈΠΟΦΩ'ΛΙΟΣ, *qui vitæ aliorum insidiatur,* a φωλεός, *lustrum, in quo feræ latent.* אָוֶן, *iniquitas.* Ies. LIX. 7. ubi vid. L. Bos. Vox Hebr. speciatim *machinationes* notat. Hesych. ἀποφώλια, ἀποφύλια, h. e. *fraudulenta.* Ita enim scribendum est.

c ἈΠΟΧΕ'Ω, *effundo.* הִתְעָרָה Hithp. *denudo me.* Thren. IV. 21. Notionem *effundendi* הֶעֱרָה habet quoque Ies. LIII. 12. Cæterum post ἀποχεῖς supplendum est: *ad bibendum,* h. e. *bibes.* Ita Arabs. — יָצַק, *fundo, effundo.* 2 Sam. XIII. 9. 2 Reg. IV. 4. Sir. V. 10. μὴ ἀπέχεε ἀπὸ χρήμασι ἀδίκοις. Ita Bielius Trommium secutus, sed ibi in om-
d nibus libris legitur ἐπέχε ἐπὶ κ. τ. λ., quod vide infra.

*ἈΠΟΧΥΤΗ'Ρ, *fusorium.* Vox hæc Bielio et omnibus fere lexicographis Græcis ignota reperitur apud Inc. Jer. LII. 19. pro Hebr. מִזְרָק, *vas, quo spargitur, crater, pelvis.* LXX ibi usi sunt voce ὑποχυτήρ.

ἈΠΟΧΩΡΕ'Ω, *recedo, secedo.*
e *הָלַךְ, *eo.* Symm. Job. XVI. 6. τί μου ἀποχωρήσει; quid a me *abscedet*? h. e. *non recedet a me malum meum,* seu: *non minuetur dolor meus.* Vulg. *non recedet a me.* Perperam in Bielii Thesauro hæcce ad vocem חָשַׂךְ, *cohibeo,* proferuntur. — יָשַׁב, *sedeo.* Symm. Prov. XX. 3. ἀποχωρῆσαι, *secedere.* Scilicet יָשַׁב seq. מ notat *procul remotum esse* seu *ma-*
f *nere.* Vulg. *qui separat se.* — נָסוֹג Niph. a סוּג, *retrocedo.* Jer. XLVI. 5. Inc. Psalm. XLIII. 19. 2 Macc. IV. 33. ἀποκεχωρηκὼς εἰς ἄσυλον.

ἈΠΟΧΩ'ΡΗΣΙΣ, *secessus, locus secretus.* חֶדֶר, *conclave.* Jud. III. 24. κάθηται ἐν τῇ ἀποχωρήσει τοῦ κοιτῶνος, ubi cum voce ταμεῖον permutatur in codd.

ἈΠΟΧΩΡΙ'ΖΟΜΑΙ, *separor.* —
g הִפָּרֵד, *separari,* infin. Gen. XIII. 14. sec. Oxon. ubi reliqui libri χωρισθῆναι et διαχωρισθῆναι habent. — *נָדַד, *elongo.* Aqu. Am. VI. 3. מְנַדִּים, *elongantes,* ἀποκεχωρισμένοι. Libere vertit. — מִפְקָד, *locus constitutus.* Ez. XLIII. 21. ἐν τῷ ἀποκεχωρισμένῳ (scil. τόπῳ) τοῦ οἴκου, in loco separato domus. Recte ad sensum. Plato Polit. II. 262. D. 279. A.

h *ἈΠΟΨΥ'ΧΩ, *animi deliquium patior, exspiro, animam efflo, morior.* 4 Macc. XV. 18. Joseph. A. J. XIX. 1. 15. Pollux Onom. II. 227.

ἈΠΡΑΓΙ'Α, *cessatio ab agendo, inertia.* רֵיקִים, *vacui,* scil. *labore,* quod Vulgatus per *otium* transtulit. Symm. Prov. XII. 11. εἰς ἀπραγίαν, ubi ἀπραγία *ei* tribuitur, *qui res suas non curat et rebus ab officio suo alienis se immiscet,* et est i. q. πολυπραγμοσύνη. Al. Prov. XXVIII. 19. Polyb. III. c. 103. i

*ἈΠΡΑΓΟΣ, *otiosus, iners.* רֵיק, *vacuus,* sc. a labore. Symm. Jud. IX. 4. ἀπράγους, ubi vid. Scharfenb. Anim. P. II. p. 63. seq.

*ἈΠΡΑΚΤΟΣ, *qui nihil efficit, re infecta desistens.* LXX sec. cod. Argentor. Jud. V. 6. pro נְתִיבוֹת, *semitas.* Sed pro ἀπράκτους ibi legendum est ἀτραπούς. Ita olim scripseram. Sed nunc inspecta edit. Holmesiana, ubi quatuor codd. exhibent ὁδοὺς ἀπράκτους, certum mihi

a est ἀπράκτους referendum esse ad עקלקלות, *tortuosas*. Judith. XI. 12. ἄπρακτος, *re infecta desistens*. 2 Macc. XII. 18. ἄπρακτον δὲ ἀπὸ τῶν τόπων ἐκλελυκότα, infecto negotio a locis regressum. 3 Macc. II. 22. ἄπρακτος est *iners ad agendum, qui corpore suo uti non potest*, nempe membris solutus, ac linguæ usu destitutus, ut in sequentibus
b explicatur. Sic apud Polybium in Excerpt. Leg. p. 78. ed. Ernesti ἀπραγία notat *facultate agendi carere*, et ἄπρακτος *ineptum ad res gerendas* ib. V. 1. VI. 23. 24. Conf. D'Orville ad Charit. II. 2. p. 296. ed. Lips.

*'ΑΠΡΕΠΗ'Σ, *indecens, indecorus*. 4 Macc. VI. 17.

'ΑΠΡΟΑΙ'ΡΕΤΟΣ, *involuntarius*,
c *qui non fit vel facit consulto*. — לא הכין לבו, *non præparavit cor suum*. Symm. Psalm. LXXVII. 8. ἀπροαίρετος τῇ καρδίᾳ, *invita corde*, sc. erga Deum. Hinc adverbium ἀπροαιρέτως, quod legitur apud Aristotelem de Moribus Lib. II. c. 4. p. 21. ult.

'ΑΠΡΟΝΟΗ'ΤΩΣ, *improvide, inconsiderate*. 3 Macc. I. 13. ἀπρονοή-
d τως εἶφη, inconsiderate dixit.

*'ΑΠΡΟ'ΠΤΩΤΟΣ, *non temere assentiens*. 3 Macc. III. 14. ubi in omnibus libris sine ulla lectionis varietate legitur τῇ τῶν θεῶν πρὸς ἡμᾶς ἀπροπτώτῳ συμμαχίᾳ. Sed ibi loco ἀπροπτώτῳ legendum est ἀπροόπτῳ, quod Hesych. per ἀπροόρατος explicat hoc sensu: *auxilio Deorum, quod nobis non opinantibus contigit*. Re-
e peritur præterea hæc vox apud Marc. Anton. de Rebus Suis Lib. IV. §. 49. et Lib. VII. §. 55. Hesych. ἀπρόοπτος, ἀπροόρατος.

'ΑΠΡΟΣΔΕΗ'Σ, *non indigens*. 1 Macc. XII. 9. 2 Macc. XIV. 35. 3 Macc. II. 9. θεῷ τῶν ἁπάντων ἀπροσδεεῖ. Hesych. ἀπροσδεής, ὁ μηδενὸς χρείαν ἔχων. Joseph. A. J. VIII. 4. 3. p. 429. Conf. Suiceri Thes. Eccles. T. I. p. 494.

*'ΑΠΡΟΣΔΟ'ΚΗΤΟΣ, *inexspecta-* f
tus, inopinatus. Sap. XVII. 15. ἀπροσδόκητος φόβος. 3 Macc. III. 8. IV. 2. V. 33. Adde Æschyl. Prom. 681. Herodot. VII. 204. p. 448. 2.

'ΑΠΡΟΣΔΟ'ΚΗΤΟΣ 'ΑΝΑΤΡΟΠΗ', *inexspectata subversio*. מְסַפֵּחַ, *fundens, infundens*, part. Pih. a סָפַח. Ed. Vta Hab. II. 15. ἀπροσδοκήτου ἀνατροπῆς τῆς ὀργῆς σου, ex inexspec- g
tata subversione iræ tuæ: ubi auctor hujus versionis non solum libere vertit, sed etiam ἀπροσδοκήτου de suo addidit. Vide supra s. v. ἀνατροπή.

'ΑΠΡΟΣΔΟΚΗ'ΤΩΣ, *inopinato, improviso*. 2 Macc. VIII. 6. XII. 37. Adde Thucyd. IV. 29. ac Polyb. I. 62.

*'ΑΠΡΟ'ΣΚΟΠΟΣ, *improvisus, in-* h
opinatus, i. q. ἀπροσδόκητος. Sirac. XXXII. 22. ὁδῷ ἀπροσκόπῳ sec. Vat. h. e. *via non explorata*. 3 Macc. III. 8. ταραχὴν ἀπροσδόκητον καὶ συνδρομὰς ἀπροσκόπους γινομένας. Hesych. et Phav. ἀπροσκοπεῖν, μὴ προορᾶν. Simile adjectivum est ἄσκοπος, quod Suidas per ἀπροσδόκητον, ἀπροόρατον explicat. Æschyl. Eumen. v. 105. μοῖρα ἀπρόσκοπος. i

'ΑΠΡΟ'ΣΚΟΠΤΟΣ, *inoffensus, sine offendiculo*. Sir. XXXII. 22. ἐν ὁδῷ ἀπροσκόπτῳ, in *via plana*, seu *offendiculi experte*. Alii legunt ἀπροσκόπῳ. Hesych. ἀπρόσκοπτον, ἀσκανδάλιστον. Grotius conjicit ἀπροσκοπήτῳ, h. e. *non bene explorata*.

*'ΑΠΤΑΙΣΤΟΣ, proprie *non impingens in via* vel in *re gerenda*. Dio Cass. p. 1259. ed. Reim. εἶπον k
αὐτὰ ἀπταίστως, ὡς καὶ μεμελετημένα, pronuntiarunt hæc sine hæsitatione, quasi meditata. Pollux Onom. VI. 147. ἄπταιστος ῥήτωρ. Deinde *incolumis, liber a malo et vexatione*. 3 Macc. VI. 39. ἀπταίστους αὐτοὺς ἐῤῥύσατο, incolumes, h. e. sine vexatione et impedimento, liberavit eos. Lucian. Amor. T. II. p. 449. ed. Reitz. δι' ἀπταίστου καὶ ἀκλινοῦς βίου ἀπολύτως

a εἰς γῆρας ὀδεῦσαι.. Confer Lex. N. T. s. h. v. ac Bretschneideri Spicileg. p. 45. seq.

ἈΠΤΟΉΤΟΣ, *intrepidus.* הָתַת, *conteror.* Jer. L. 2. ἡ ἀπτόητος, ubi sine dubio legendum est ἡ πτοητὸς, ut Hebraico respondeat. — לֹא פָּחַד, *non timeo.* Symm. Psalm. LXXVII. 53. Adde Schol. Hom. Il. Α', v. 567. et Θ', 209.

b ἈΠΤΟ'Σ, *palpabilis, tractabilis.* מֶשִׁי, *sericum.* Aqu. Ez. XVI. 13. Fullerus Miscell. SS. Lib. II. c. 11. putat, quod Aquila (qui מֶשִׁי etiam per ἀνθιμὸν vel ἀνθινὸν exposuit,) vocem Hebraicam non tantum a מָשָׁה, (quod sit significationis מָשַׁךְ, sive *artificiosum calami* s. *styli tractum ductumve* significet,) derivari posse censuerit, sed etiam ab eodem מָשָׁה,

c quod themati מָשַׁשׁ, *palpo, contrecto,* par sit, idemque prorsus valeat, atque adeo מֶשִׁי, ut מָשׁוּשׁ, bene reddiderit ἀπτὸν, *palpabile,* vel *tractabile,* et per illud intellexerit, quod *inoffensum, facilem, lævem mollemque tactum præbeat,* quale non inepte existimetur μαλακὸν illud ἱμάτιον, Matth. XI. 8. Vide infra s. v. τρίχαπτον.

d ἍΠΤΩ, *tango, accendo.* הֶעֱלָה Hiph. *ascendere facio.* Ex. XXX. 8. ὅταν ἅπτῃ Ἀαρὼν τοὺς λύχνους, cum Aaron *accendit* lampades. Eandem significationem habet etiam h. l. vox Hebraica. Conf. Judith. XIII. 15. — עוֹלֵל Pih. *operatus, occupatus sum, laboro, ago, facio.* Syrus Thren. I. 12. ἥψέ με, *tetigit me,* quæ verba Doederleinius unius codicis auctori-

e tate fultus in ἔθλιψέ με mutavit, inprimis ob v. 22. ubi eodem modo translatum est. Sed conjectura hæc mihi non arridet, partim quia ἥψε est lectio omnium codd., partim autem quia est lectio difficilior, quæ quidem mutari a librariis in ἔθλιψε potuit, non vero vice versa. Cel. Pareau in Commentario ad h. l. p. 100. versio Syri orta esse videtur ex עָלָה, quod in Hiphil bis verti- f tur ἐξάπτειν, Num. VIII. 4. et Ex. XXX. 8. in quo posteriore loco pro ἐξάπτῃ, uti in Rom. legitur, Alex. et Ald. habent ἅπτῃ. — פָּגַע, *irruo.* Theod. 2 Sam. I. 15. ἅψαι, *tange, percute.*

ἍΠΤΟΜΑΙ, *tango, attingo, pertingo, lædo,* it. *accipio, comedo.* אָכַל, *comedo.* Inc. Lev. XXII. 6. ἅψεται. Confer ἐφάπτω, et ἡδίως ἅπτομαι. — g דָּבַק, *adhæreo.* Job. XXXI. 7. εἰ δὲ καὶ ταῖς χερσίν μου ἡψάμην δώρων, si dona ab aliis accepi. Hesychius: ἥψατο, ἐλάβετο. — הָיָה אֲחוּז, *prehensus sum.* Ez. XLI. 6. — נָגַע, הִגִּיעַ, Kal et Hiph. et semel in Pih. Gen. III. 3. οὐδὲ μὴ ἅψησθε αὐτοῦ, neque vel tangatis illum. Subintellegitur ἀπὸ, quod additur Lev. V. 3. Herodoto Lib. II. c. 32. ἅπ- h τεσθαι καρποῦ est *decerpere fructum.* Gen. XXVI. 11. ὁ ἁπτόμενος τοῦ ἀνθρώπου τούτου, qui *lædit* hunc virum. Vide et Ruth. II. 9. 1 Par. XVI. 22. Psalm. CIV. 15. Zach. II. 8. et confer Lex. N. T. s. h. v. Job. IV. 5. ἥκει ἐπί σε πόνος, καὶ ἥψατό σου, venit ad te dolor, et *tangit* te. Conf. Sap. III. 1. Jer. IV. 10. ἅψεται ἡ μάχαιρα ἕως τῆς ψυχῆς, *pertinget* i gladius usque ad animam. Vide et v. 18. Mich. I. 9. ἥψατο ἕως πύλης λαοῦ μου, *pertingebat* usque ad portam populi mei. Συνάπτειν alias LXX ea notione adhibent, quod vide in suo loco. Adde Inc. sec. cod. quens. Gen. XII. 17. — פָּגַה *adhæresco, inhæreo.* Aqu. 1 XXVI. 19. — *נֶגַע, *plaga.* T Ies. LIII. 8. Legit נָגַע *teti* *נָצָה, *volo.* Jer. XLVIII. 1 ἀφθήσεται, ad quem locum C lus in Notis Criticis: נָצָה sign

a etiam *rixari, certare*, quasi dicat: *manus conserere*, quod videntur illi significare voluisse per ἀφῇ ἀφθήσεται, non enim conseruntur manus sine tactu. Michaëlis in Suppl. p. 1664. præfert lectionem cod. Alex. ἀφῇ ἀναφθήσεται, *tactu* s. *accensione accendetur*, quam sequuntur Arabs, Theodoret. et Hexapla Syr. — *פָּגַע, *irruo*. Theod. 1 Sam. XXII.
b 18. Inc. 2 Sam. I. 15. — קָרַב, *appropinquo*, quod etiam sensu venereo adhibetur, ut Arab. قرب, ut docuit Lette in Anim. Sacris p. 21. Gen. XX. 4. Ἀβιμέλεχ δὲ οὐχ ἥψατο αὐτῆς, Abimelechus autem illam non tetigit, vel *rem cum illa non habuit*. Vide Lex. N. T. s. h. v. Num. III. 38. ubi cum προσπορεύεσθαι in codd. permutatur. Ez. XLII. 14. ὅταν
c ἅπτωνται τοῦ λαοῦ, cum *accedunt* ad populum. — קָרַב, *appropinquasse*. Num. III. 10. ac 38. sec. cod. Vat. et XVII. 13. — *רָאָה in Niph. *conspicior*. Jud. V. 8. ἤφθη, sec. cod. Alex. Excusari quidem quodammodo potest hæc lectio, nihilominus tamen admodum probabilis est conjectura Grabii, ὤφθη reponentis. — שָׁלַח יָד, *mitto manum*, etiam vim
d *infero, lædo*. Job. I. 12. omnia trado in potestatem tuam, ἀλλ' αὐτοῦ μὴ ἅψῃ, sed ipsum non lædas, seu: ipsi manus non inferas. — *שְׁלֵט Chald. *dominor*. Dan. III. 27. (in [illegible] 94.) sec. Coisl. ubi Hebr. [illegible]*minatus fuerat ignis in corpo*[illegible] *eorum* eleganter vertunt: οὐχ [illegible] τὸ πῦρ τοῦ σώματος αὐτῶν, *ignis* [illegible] *eorum non læserat*. 2 Macc. [illegible] οὐρανίων ἄστρα ἅπτεσθαι δο[illegible] illum, qui cœlestia sidera se [illegible]*ere*, h. e. ad summum digni[illegible] potentiæ fastigium perve[illegible] existimabat. Similis est lo[illegible] [illegible]ratii I. Od. I, 36. *sublimi* [illegible]*idera vertice*.

Ἅπτομαι, *non tango*. הֵנִיחַ Hiph. *depono, repono*. Ez. XLII. 14. μὴ ἅπτωνται τοῦ στολισμοῦ αὐτῶν, non tangant, h. e. h. l. *indu*- f *ant* vestimentum illorum. Sensu eodem.

ΟΥ῎Χ ἍΠΤΟΜΑΙ, *non tango, non lædo*. שָׁמַר, *custodio*. Symm. Theod. Job. II. 4. (6.) τῆς ψυχῆς αὐτοῦ οὐχ ἅψῃ, animam ejus non tanges, vel: vitam ejus non *lædes*. — Vide alibi Ἡδέως.

ἌΠΥΡΟΝ, *quod igne non perit*, aut *consumitur*. Vide alibi χρυσίον g ἄπυρον, *aurum a natura ipsa ad nitidissimam puritatem excoctum*. Conf. Herodot. III. c. 97. Diod. Sic. II. 50. III. 45. ubi vid. Wesseling.

ἈΠΦΟΥΣΩ'Θ. Ipsa vox Hebraica חָפְשִׁית, *libertas*, cum præf. ה. 2 Reg. XV. 5. ubi alii ἀφφουσώθ. In Gloss. MSS. in Libr. IV. Reg. legitur ἀφουσώθ, et ἐν οἴκῳ ἀφουσώθ exponitur: ἐν οἴκῳ ἐγκεκλεισμένου. Sine h dubio legendum: οὐκ ἐγκεκλεισμένῳ. In Cod. Fabric. mendose ἐν οἴκῳ ἐγκεκλεισμένος, ubi post οἴκῳ etiam inserendum erit οὐκ.

ἈΠΦΩ', vel, ut alii legunt, ἈΦΦΩ'. 2 Reg. II. 14. Est ipsa vox Hebraica אַף־הוּא, *etiam ipse*, propter obscuritatem a Græcis interpretibus in versione retenta. Græcis ex Hebraicæ linguæ imperitia diversimode i redditur. Lex. Cyrilli MS. Brem. Ποῦ ὁ Θεὸς Ἠλιοῦ ἀφφῶ; ἢ ποῦ ὁ Θεὸς πατρός μου; ἢ ποῦ ὁ Θεὸς τοῦ μεγάλου μου; ἢ ποῦ ὁ Θεὸς τοῦ πρεσβύτου. Hesychius Ἀπφὼ exponit πατρὸς, ἢ διπλασία χάρις, ἢ πνεύματος ἁγίου διπτὴ ἐνέργεια. Patris autem significationem Græci quidam voci ἀπφὼ tribuerunt, quia Græcis alias ἀπφὺς *patrem* sonat, eodem Hesychio teste. k Eustathius ad Il. E', p. 429. ὁ μέντοι ἀπφὺς παρὰ τῷ Θεοκρίτῳ πατρὸς κλῆσις, ἣν βρέφος ἂν προσείποι πατέρα τὸν ἀφ' οὗ ἔφυ. Vide etiam Etym. M. s. v. ἀπφύς. Aliis vero ἀπφὼ redditur διπλασία χάρις, vel πνεύματος ἁγίου διπτὴ ἐνέργεια, vel etiam πνεῦμα διπλοῦν,

a quia putarunt, ἀπφὰ positum esse pro ἄμφω, vel etiam, quod ita in codd. quibusdam legerunt. Et sane ita legit Procopius. Vide Heinsii Proleg. in Aristarchum Sacrum. Sic etiam Gloss. MSS. in Lib. IV. Reg. τοῦ ὁ θεὸς 'Ηλιοῦ ἄμφω, τοῦ ὁ θεὸς 'Ηλιοῦ καὶ νῦν. "Αμφω tamen mendose hic scriptum esse pro ἀπφὼ, quod Fabricius e codice suo edidit, *b* ex explicatione καὶ νῦν apparet. Secundum Suidam et Theodoretum ἀπφὼ significavit τοῦ ἀπεριγράφου ἢ τοῦ ἀπερινοήτου, cujus interpretationis rationem inquirit Heinsius l. c. An tamen heic Aristarchus fuerit, dubitat Suicerus Thes. T. I. p. 499. et cum illo Lampius Comm. in Ps. XLV. p. 409. qui ipse potius Patribus nihil aliud ansam illius inter- *c* pretationis dedisse putat, quam cabbalisticam τοῦ הוא explicationem, quæ forte jam tum temporis invaluerit, quaque הוא idem esse dicatur ac: *tu es absconditus omnium absconditorum, nulla mens te omnino comprehendere valet.* Cæterum conf. de hac voce J. Drusii Miscell. Cent. I. c. 98. et Is. Vossium de LXX Intt. p. 59. seq.

d 'ΑΠΦΥ̃Θ. Vide in 'Αμφύθ.

'ΑΠΩΘΕ'Ω, et in medio 'ΑΠΩΘΕ'ΟΜΑΙ, ΟΥ̃ΜΑΙ, *repello, abjicio, rejicio, repudio, detero, expello.* גָּאַל, *polluo, contamino,* etiam *vindico, redimo.* Neh. VII. 64. ἀπώσθησαν ἀπὸ τῆς ἱερατείας sec. Complut. ubi reliqui libri ἠγχιστεύθησαν habent. Sensus verborum Hebr. est: *dimissi sunt e numero sacerdotum,* *e* ut recte transtulit Dathius. — גָּזַר, *scindo, abscindo.* Aqu. et LXX Ps. LXXXVII. 5. ἐκ τῆς χειρός σου ἀπώσθησαν. Sed non veresimile est Aquilam proprias verborum notiones semper sectantem h. l. a consuetudine sua recessisse. Ergo ex Eusebii Commentario ad h. l. non dubito reponere ἀπετμήθησαν. Illud ἀπώσθησαν sine dubio e versione Alexandrina venit, quæ habet ἀπώσθησαν, vel secundum alios *f* ἀπώσθησαν. Hesychius: ἀπώσθησαν, ἀπεῤῥίφησαν. LXX Thren. III. 53. εἶπα, ἀπῶσμαι, dicebam, *rejectus sum*: ubi Bielius monuit loco ἀπῶσμαι reponendum esse ἀπῶσμαι, coll. Jon. II. 5. — גָּעַל, *fastidio.* Ez. XVI. 45. ἀπωσαμένη τὸν ἄνδρα, *fastidiens* maritum suum, sc. Deum, adeoque deserens. — גָּרַע, *diminuo,* in l. Syr. *radendo adimo.* Ez. V. 11. *g* Deus dicitur *rejicere* homines, quando eos perdit ac punit, et hanc notionem habet h. l. גָּרַע. — גָּרַשׁ, *ejicio.* Jon. II. 5. ἀπῶσμαι ἐξ ὀφθαλμῶν σου, abjectus sum ex oculis tuis. Hesychius: ἀπῶσμαι, ἀπεῤῥίφην. Ita etiam Gloss. MS. in Cantica Scripturæ, nisi quod vitiose ibi legatur 'Απῶς με. Lex. Cyrilli MS. Brem. ἀπῶσμαι, ἐξεβλήθην, ἐξεῤῥίφην, ἐξου- *h* δενώθην. — דָּחָה, *impello.* Prov. XIV. 34. ἐν κακίᾳ αὐτοῦ ἀπωσθήσεται ἀσεβὴς, propter malitiam suam rejicitur impius: ubi Schol. ἀπολεῖται, ἐξωσθήσεται. — הִבְרִיחַ, *fugo.* Prov. XIX. 26. ἀπωθούμενος μητέρα αὐτοῦ, qui *expellit* matrem suam. — הָדַף, *deturbo.* 2 Reg. IV. 27. Job. XVIII. 19. — הֵרַע Hiph. a רָעַע, *malo afficio.* Mich. IV. 6. τὴν ἐξωσμένην εἰσδέξομαι, καὶ οὓς ἀπωσάμην, ejectam *i* recipiam, et quos *repudiaveram.* — הִשְׁגָּה Hiph. *errare facio.* Psalm. CXVIII. 10. μὴ ἀπώσῃ με ἀπὸ τῶν ἐντολῶν σου, *noli permittere,* ut a præceptis tuis *aberrem.* — זָנַח, *desero, rejicio.* Aqu. Hos. VIII. 5. LXX Ps. XLII. 2. XLIII. 11. νῦν δὲ ἀπώσω καὶ κατῄσχυνάς με, nunc autem contemtim rejecisti me. *k* Thren. II. 7. III. 17. — מָאַס, *sperno, respuo.* Theod. Ies. XXXI. 7. ubi pro ἄπωσο νῦν legendum ἀπώσαντο aut ἀπώσουσι. Apud Symmachum ibidem loco ἄπωσόν τι legendum est ἀπώσονται, non vero ἀπώσει τι, ut vult vir doctus. Inc. Job.

a VII. 16. Vulg. *desperavi.* Theod. ib. VIII. 20. XIX. 18. LXX 1 Sam. XVI. 1. ubi cum ἐξουδενόω in codd. permutatur, ac *repudiare, rejicere* notat. 2 Reg. XVII. 15. ἀπώσαντο τὴν διαθήκην αὐτοῦ, fœdus ejus *repudiabant*, s. *violabant*. Ib. v. 20. ἀπώσαντο τὸν κύριον, *repudiabant* Dominum. Jer. II. 37. ἀπώσατο κύριος τὴν ἐλπίδα σου, *abjecit* Dominus
b spem tuam. Hesych. ἀπώσατο, μακρὰν ἔῤῥιψεν. Jer. IV. 30. ἀπώσαντό σε οἱ ἐρασταί σου, repudiarunt te amatores tui. Jer. VI. 19. νόμον μου ἀπώσαντο, legem meam repudiarunt. Vide et Ez. V. 6. XX. 13. 24. et conf. Act. XIII. 46. Hos. IX. 20. ἀπώσεται αὐτοὺς ὁ θεὸς, repudiabit illos Deus. Amos V. 21. μεμίσηκα, ἀπῶσμαι ἑορτὰς ὑμῶν, odio habui, re-
c pudiavi, h. e. *abominor*, dies festos vestros. Hesychius: ἀπῶσμαι, ὤθησα. — מָכַר, *vendo.* Prov. XXIII. 23. μὴ ἀπώσῃ σοφίαν. *Vendere sapientiam* est eam *repudiare* ac *negligere.* — נָאַץ, *contemno.* Jer. XXIII. 17. — *נָדָא, *conjicio in terram,* et in Hiph. *labi facio.* 2 Reg. XVII. 21. sec. Compl. ἀπώσατο τὸν Ἰσραὴλ, *effecit, ut* Israel *a vero Dei cultu deficeret:*
d ubi ἀπωθεῖσθαι est i. q. ἐξαμαρτάνειν. — נָדַח in Niph. et Hiph. *impello, depello.* 2 Par. XXIX. 1. ubi cum ἐκβάλλω permutatur in codd. Ps. LXI. 4. Mich. IV. 6. — נַהֲלָא Niph. ab הָלָא, *procul disjicior.* Mich. IV. 7. — נוֹחֵל Niph. a יָחַל, *spe fulcior.* Ez. XIX. 5. ὅτι ἀπῶσται ἀπ᾽ αὐτῆς. Acceperunt hic נוֹחֲלָה in ea notione, ut significet *frustra*
e *exspectabam,* adeoque bene sensum expresserunt. — נָטַשׁ, *dimitto, desero.* Jud. VI. 13. ubi cum ἐκρίπτειν in codd. permutatur: νῦν ἀπώσατο ἡμᾶς κύριος, nunc *deseruit* nos *auxilio* Dominus. 1 Sam. XII. 22. Prov. I. 8. — נָסַג, *recedo.* Mich. II. 6. Tribuerunt voci נָסַג h. l. notionem hiphilicam. — פָּרַע, *abstraho, desero.* Prov. XVI. 3. — רָחַק in Kal, Pih. et Hiph. *longe disto, procul amoveo.* f
Ez. XI. 16. ἀπώσομαι αὐτοὺς εἰς τὰ ἔθνη, longe illos *a me expellam* inter gentes. Ib. XLIII. 9. ἀπωσάσθωσαν τὴν πορνείαν αὐτῶν, nunc *procul abjiciant* scortationem suam. Sir. I. 18. φόβος κυρίου ἀπωθεῖται ἁμαρτήματα, timor domini *depellit* peccata, h. e. adjunctam sibi habet detestationem mali, et efficit, ut puri peccatorum simus. — Vide alibi Μακρὰν. g

*ἈΠΩΚΙΣΜΟ'Σ, *coloniæ deductio, deportatio, migratio.* גּוֹלָה, *captivitas.* 2 Reg. XXIV. 15. ἐν ἀπωκισμῷ sec. Compl. ubi reliqui libri εἰς ἀποικεσίαν habent. Videtur legendum ἀποικισμῷ.

ἈΠΩ'ΛΕΙΑ, *perditio, exitium, interitus, infernum,* it. *res perdita.* אֲבֹד, infin. ab אָבַד. Prov. XI. 10. XXVIII. 28. Abd. v. 12. — אָבַד h
Pih. *perdo.* Jer. XII. 17. — אֲבֵדָה, *res perdita.* Ex. XXII. 9. πάσης ἀπωλείας, de omni *re perdita.* Lev. VI. 3. εὗρεν ἀπώλειαν, invenit, *quod perditum est.* Ibid. v. 4. et Deut. XXII. 3. — אֲבֵדָה, *perditio.* Prov. XV. 12. ᾅδης καὶ ἀπώλεια, manes et inferi. — אֲבַדֹּן, idem. Esth. VIII. 6. — אֲבַדּוֹן, *infernum.* Job. XXVI. 6. XXVIII. 22. Prov. XXVII. 20. i
— *אָבְלָה, *luxit,* ab אָבַל. Jer. XII. 11. ubi legerunt אֲבֵדָה, ac disjunxerunt ab עָלַי, et conjunxerunt cum antecedente שְׁמָמָה. — אֵיד, *calamitas, interitus.* 2 Sam. XXII. 19. ubi cum θλίψις in codd. permutatur. Job. XXX. 12. ubi ἀπώλεια active sumitur de *perditione,* ac *interitu, quem inferunt, non quem patiuntur.* Prov. I. 26. — אֵיתָן, *asper, horridus.* Prov. XIII. 15. ἐν ἀπωλείᾳ. Videntur nonnullis hic legisse אֵידָם, *ipsis est perniciei,*

a quemadmodum c. XVII. 5. pro לְאֵיד habent ἀπολλυμένῳ. Sed sine dubio, ratione habita oppositi in priori membro, sensum non male expresserunt: nam *via dura* seu *aspera* est metaphorice, *quæ ad perniciem et interitum ducit.* — בַּלָּהָה, *conturbatio.* Ez. XXVI. 21. ἀπώλειαν (pro εἰς ἀπώλειαν: conf. Ez. XXXII. 11.) σε δώσω, καὶ οὐχ ὑπάρ-
b ξεις ἔτι, tradam te in exitium, et non amplius eris. Ib. XXVII. 36. et XXVIII. 19. Cappello in Notis Criticis ad h. l. p. 555. legisse videntur כַּלָּהוֹת, a rad. כָּלָה, *consumi, deficere.* Hieron. *nihili factus es:* qui derivasse videtur a בַּל vel בְּלִי, particula negativa, vel a בָּלָה, quatenus significat *inveterascere;* vetustate nempe res corrumpuntur
c fiuntque nihili. — בֹּקֶר, in plur. בְּקָרִים, *mane, diluculum.* Ies. XXXIII. 2. εἰς ἀπώλειαν. Derivarunt sec. nonnullos a בָּקַר, *inquirere,* unde בַּקָּרָה, *inquisitio, animadversio.* Sed Chald. בְּקַר *flagellare, verberare* notat, et Arab. بغر de *interitu* quoque adhibetur. — גָּוַע, *exspiro.* Num. XX. 3. — גְּעָרָה, *increpatio.* Prov. XIII. 1.
d ubi tamen Grabio Prolegg. in LXX Int. T. IV. c. 4. §. 8. pro ἀπωλείᾳ reponendum videtur ἀπειλῇ, quia גְּעָרָה eodem capite v. 8. et XVII. 10. LXX ita reddiderunt. Vulg. cum *arguitur.* — דְּאָבָה, *mœror.* Job. XLI. 14. ubi nonnullis legisse videntur אֲבֵדָה literis transpositis. Buxtorfius in Anticrit. p. 650. præfert ἐκλιμία, quod alii libri Græci
e habent, et cum voce Hebr. satis convenit: nam דָּאַב etiam reddunt per πεινάω, *esurio.* — *הַוָּה, *pravitas.* Prov. XI. 6. Lectio ἀπωλείᾳ h. l. quodammodo ferri potest, modo ἀπώλεια h. l. sensu transitivo accipiatur de *interitu, quem impii aliis parant.* Sic Vulgatus: in *insidiis suis* capientur iniqui. Malunt tamen alii e vers. Arab. reponere ἀβουλίᾳ vel ἀβουλίᾳ, quam emendationem f etiam Alex. Ald. et Compl. tuentur. Cæterum de voce הַוָּה confer Schultensium in Opp. Min. p. 213. seq. — הִשְׁחִית Hiph. *perdo.* Prov. VI. 32. — נִשְׁמַד : הִשְׁמִיד Hiph. et Niph. *perdo, pereo.* Deut. IV. 26. Esth. VII. 4. Ies. XIV. 23. — חִבֵּל Pih. *corrumpo.* Ies. LIV. 16. — חָמָס, *vis, violentia.* Prov. X. 12. — *חֹרֶב, *siccitas.* Ez. XXIX. g
10. ubi ex sententia Cappelli in Notis Criticis ad h. l. legerunt חֶרֶב, *gladium,* quod mihi non videtur, nam etiam חֹרֶב *desolationem, vastitatem* notat. Ies. LXI. 4. Zeph. II. 14. — חֵרֶם, *anathema.* Ies. XXXIV. 5. — יְבוּל, *proventus.* Job. XX. 28. Acceperunt יְבוּל in notione *imbris,* quia interdum, ut *tempestas* et *tonitru, pœnarum Dei* h
gravissimarum symbolum est. Conf. Glassii Philol. S. p. 1071. — מָגוֹר, *metus,* etiam *id quod metuitur ac metuendum est.* Jer. XLIX. 28. — מְגוֹרָה, idem. Prov. X. 25. ubi tamen pro ἀπώλεια Grabius posuit ἀπορία, quia vox Hebr. *timorem* significet vel *anxietatem.* Sed receptæ lectioni favet Syr. et Arab. versio, et מְגוֹרָה quoque *objectum timoris* notat. Vide i
quoque s. v. מָגוֹר. — מַגֵּפָה, *plaga.* 1 Par. XXI. 17. — מְהוּמָה, *turbatio.* Deut. VII. 23. — מַפַּח נֶפֶשׁ, *exspiratio animæ, halitus,* i. q. הֶבֶל, aut *res, quæ levi halitu* s. *afflatu removetur.* Job. XI. 20. ἡ γὰρ ἐλπὶς αὐτῶν ἀπώλεια, spes enim eorum

a vona. Vulg. *abominatio.* — עָמְלָה, *laboravit.* Prov. XVI. 26. Substituit auctor hujus versionis עָמָל casu quarto, *molestiam, ærumnam.* — פֶּשַׁע, *prævaricatio, defectio.* Ies. LVII. 4. τέκνα ἀπωλείας, filii *perditionis,* h. e. *homines pessimi.* Conf. Lexic. N. T. s. h. v. — רֶגַע, *momentum,* quasi *segmentum temporis.* Job. XX. 5. Explicarunt רֶגַע de
b *interitu repentino* e notione *commovendi, inhorrescendi,* quam habet vox رجع. V. Schultensii Origg. Hebr. T. I. c. 10. Ez. XXVI. 16. — רָעָה, fœm. *malum.* Ies. XLVII. 11. — שׁוֹאָה, *vastatio.* Ies. XLVII. 11. — שָׁאוֹן, *tumultuatio.* Hos. X. 15. — *שְׁאוֹל, *infernus.* Theod. Job. XXVI. 1. Vide Lex. N. T. s. h. v. — שַׁחַת, *corruptio,* it. *fovea.*
c Ez. XXVIII. 8. — שָׁלָל, *præda.* Jer. XLIX. 31. — שַׁמָּה, *desolatio.* Jer. XLIV. 12. — שְׁמָמָה, idem. Jer. XLIX. 2. Ez. XXIX. 9. 10. — *שַׂר, *princeps.* Theod. Dan. VIII. 25. ubi legit Daleth loco Resch, et Schin loco Sin, nempe שֹׁד, *vastatio.* Semlero verba Theodotionis ad antecedens יַשְׁחִית רַבִּים referenda esse videntur.
d Sir. IX. 11. εἰς ἀπώλειαν, ubi Syrus perperam ἀπώλειαν de *pœnis infernalibus* interpretatus est. Ibid. XVI. 10. ἔθνος ἀπωλείας, *gens perdita, ideoque perditioni et exitio a Deo addicta.* Draco 49. τοὺς δὲ αἰτίους τῆς ἀπωλείας, auctores *interitus* ejus, h. e. illos, *qui eum accusaverant,* ut in fovea leonum morte periret.

ΕἸ΄Σ ἈΠΩ΄ΛΕΙΑΝ ΕἸΜΙ΄, *in exi-*
e *tium sum,* i. e. *pereo.* הַדָּמִין אִתְעֲבֵד, Chald. *frusta efficior,* i. e. *in frusta discindor.* Dan. II. 5. III. 30.

*ἘΚΔΙ΄ΔΟΜΑΙ ΕἸ΄Σ ἈΠΩ΄ΛΕΙΑΝ, *trador in exitium,* h. e. *pereo.* אֲבַד Chald. *pereo.* Dan. II. 18. sec. Chis.

ΤῊΝ ἈΠΩ΄ΛΕΙΑΝ ΦΟΡΕ΄Ω, *exitium fero.* אָכַף, *curvo me.* Prov. XVI. 26. Sed verba: ὁ μέντοι σκολιὸς ἐπὶ τῷ ἑαυτοῦ στόματι φορεῖ τὴν ἀπώ- f
λειαν, videntur mihi merum scholion esse, quod etiam ad ultima verba v. 27. referri commode potest.

ἈΠΩ΄ΡΥΞ, *propago.* בַּד, in plur. בַּדִּים, *rami.* Ez. XVII. 6.

ἈΠΩΣΜΟ΄Σ, *expulsio.* מָרוּד, *ploratus.* Thren. I. 8. Num derivarunt a רוּד, *ultro citroque vagari, discurrere?* aut מָרוּד, de *causa lacrymarum,* nempe *miseria,* ac speciatim g
abductione in exilium explicandum esse putarunt?

*ἈΠΩ΄ΤΕΡΟΣ, *remotior.* Hinc adverbium ἀπωτέρω, *remotius.* רְחוֹקִים, *longinqui.* Dan. IX. 7. τοῖς ἔγγιστα καὶ τοῖς ἀπωτέρω, sec. Coislin. ubi Theodot. habet τοῖς μακρὰν.

ἌΡΑ, et ἎΡΑ, particula, *utique, profecto, sane.* אַף, *certe.* Psalm. LXXII. 13. CXXXVIII. 10. — h
אָכֵן. Aqu. Gen. XXVIII. 16. — אֵלֶם, *manipulus, caterva, congregatio.* Ps. LVII. 1. Legerunt אוּלָם. Sap. VI. 20. ubi *igitur* notat in conclusione, coll. Matth. XII. 28. Luc. XI. 48. — Vide alibi τίς.

ἎΡΑ, vel juxta alios rectius Ἄρα, *numquid, nonne.* הֲ præfixum. Neh. IV. 2. ἆρα θυσιάζουσιν; ἆρα δυνήσονται; *Nonne* sacrificabunt? *nonne* præ- i
valebunt? Symm. Job. XXXVII. 15. ἆρα γνώσῃ; *numquid* nosces? Aristoph. Thesmoph. v. 1. ἆρά ποτε φανήσεται; *quando* apparebit?

ἎΡΑ ΓΕ΄, *annon, nonne, certe.* אַף הִנֵּה, *certe, ecce.* Gen. XXVI. 9. ἆρα γε γυνή σου ἐστι; *annon* uxor tua est? — אָכֵן, *certe.* Jer. IV. 10. — הֲ præfixum. Gen. XXVII. 10. ἆρά

a γε ἐλθόντες ἐλευσόμεθα; num venientes veniemus? Sic Act. VIII. 30. ἆρα γε γινώσκεις; num intellegis?

'ΑΡΑ', *maledictio, exsecratio*, etiam *juramentum* simpliciter. אִוֶּלֶת, *stultitia*. Prov. XII. 24. καρδία ἀφρόνων συναντήσεται ἀραῖς. Cui versioni locus factus est, ex Jaegeri sententia, unius literae transpositione אָלוֹת. Sed mihi potius LXX summa in
b vertendo libertate h. l. usi esse videntur. — *אָוֶן, *iniquitas*. Reddenda sc. vox ἀρὰ LXX videtur Hos. XII. 12. ubi אָוֶן non expressum est, et ἀρὰ ob sequens ἄρα facile omitti potuit, ut rescribatur; εἰ μὴ γαλαάδ ἐστιν ἀρὰ, ἄρα ψευδεῖς. Sc. אָוֶן, *insania, stultitia summa*, poterat a LXX ἀρὰ verti, cum etiam Prov. XII. 24. אִוֶּלֶת, *stultitiam*,
c eodem reddiderint vocabulo. Conf. Bahrdtii Appar. Crit. ad h. l. — אָלָה, *maledictio, exsecratio*, etiam *juramentum*, quia juramenta olim cum exsecrationibus conjuncta esse solebant. Gen. XXIV. 41. τότε ἀθῷος ἔσῃ ἀπὸ τῆς ἀρᾶς μου, tunc solutus eris a *juramento*, quod mihi jurasti: ubi libri nonnulli ὁρκισμοῦ habent. Ibid. XXVI. 28. γενέσθω ἀρὰ ἀνὰ
d μέσον ἡμῶν, fiat *juramentum* inter nos, seu: juramento interposito inter nos conveniat. Vide etiam 1 Reg. VIII. 31. 2 Par. VI. 22. Neh. X. 29. Num. V. 20. ὁρκιεῖ ὁ ἱερεὺς τὴν γυναῖκα ἐν τοῖς ὅρκοις τῆς ἀρᾶς ταύτης, adjuret sacerdos mulierem juramentis hujus execrationis. Ies. XXIV. 6. διὰ τοῦτο ἀρὰ ἔδεται τὴν γῆν, propterea *maledictio* consumit ter-
e ram. Ps. X. 7. οὗ ἀρᾶς τὸ στόμα αὐτοῦ γέμει, cujus os *execratione* plenum est. Inde apud Hesychium: οὗ ἀρᾶς γέμει, οὗ κατάρας πλήρης ἐστίν. Eidem alias ἀρὰ exponitur εὐχὴ, κατάρα, βλάβη. Vide et Hos. IV. 2. Zach. V. 3. Unde Gloss. MS. in Proph. 'Αρὰ, ἡ κατάρα. — קְלָלָה, *maledictio, execratio*. Deut. XXIX. 18. 27. Prov. XXVI. 2. Jer. XLII. 18. f

'ΑΡΑΒΑ'. Est ipsa vox Hebraica עֲרָבָה, notans *desertum*. Jer. LII. 7. ubi Chrysostomus in Catena Ghislerii p. 929. ἀραβὰ interpretatur πεδιάδα, *regionem campestrem*. Apud Ghislerium mendose scribitur πεδιάδι. Theod. Job. XXXIX. 6. Aqu. Jos. III. 16.

'ΑΡΑΒΙ'Α, *Arabia*. עֲרָב. 2 Par. IX. 14. — עֶרֶב, *vespera*. Hab. I. g
8. Soph. III. 4. In utroque loco legerunt עֲרָב. Cf. Bocharti Hieroz. Lib. III. c. 10. p. 825. — עֲרָבָה, *locus campestris vel desertus*. Ez. XLVII. 9.

*'ΑΡΑΒΕΣ, *Arabes*. נוֹסָפוֹת part. plur. foem. Niph. a יָסַף, *addita, additamenta*. Ies. XV. 9. ἐπάξω γὰρ ἐπὶ Δειβὼν Ἄραβας. Origo hujus versionis in v. 7. quaerenda est. — עַרְבִי, *Arabs*. Ies. XIII. 20. — h
עֲרָבִים plur. *salices*. Ies. XV. 7.

'ΑΡΑΒΩ'Θ. Est ipsa vox Hebr. עֲרָבוֹת. *campestria*. Aqu. Jos. IV. 13.

'ΑΡΑΙΟ'Σ, *tenuis*. דַּל, idem. Aqu. Ps. LXXXI. 3.

'ΑΡΑΙΟ'Ω, *attenuo, infirmo*. דַּל, *tenuis*, sc. *fio*. Aqu. 2 Sam. III. 1. ἀραιούμενος, sc. ἐγίνετο.

'ΑΡΑ'ΟΜΑΙ, *maledico, execror*. *אָלָה, *adjuro*. Jud. XVII. 2. ubi i
cum ἐξορκίζω et εὔχεσθαι in codd. permutatur. — אָרַר. Num. XXII. 6. XXIII. 7. — הֶאֱלָה Hiph. 1 Sam. XIV. 24. 1 Reg. VIII. 31. 2 Par. VI. 22. — קָבַב metaphorice *maledico, exsecror*. Num. XXII. 11. XXIII. 8. — קָלַל Pih. Jos. XXIV. 9.

*'ΑΡΑΡΟ'ΤΩΣ, *exacte, apte, convenienter*. 3 Macc. V. 2. τὸ προσταγὲν ἀραρότως συνετέλει, exacte perficiebat

a omnia, quæ in mandatis habebat. Adde Diod. Sic. Lib. III. p. 117. 37. et Polyb. Histor. Lib. III. p. 276. 40. Hesych. ἀραρῶς, ἁρμοδίως, προσηρμοσμένως, ἁρμόζοντως, ἀσφαλῶς. Conf. Suiceri Thes. Eccles. Tom. I. p. 499. ac Porson. ad Eurip. Med. 1189.

'ΑΡΑΦΕ'Λ. Est Hebr. עֲרָפֶל, *caligo*. Aqu. Theod. Ex. XX. 21.
b Lex. Cyrilli MS. Brem. Τὸ ἀραφὶλ, γνόφος. οἱ δὲ ὁμίχλη. οἱ δὲ 'Εβραῖοι στερέωμα. Vide quoque Suidam s. h. v.

'ΑΡΑΦΩ'Θ. Est ipsa vox Hebr. חֲרִפוֹת, quam de *contusis granis* interpretes plerique explicarunt. 2 Sam. XVII. 19. Gloss. MS. in Libr. II. Reg. 'Αραφὼθ, παλάθας, *ficuum parvas mazas*. Cf. v. παλάθαι
c infra.

'ΑΡΑ'ΧΝΗ, *aranea*. הֶגֶה, *sermo, confabulatio amica*, etiam *spiritus, halitus*. Psalm. LXXXIX. 9. τὰ ἔτη ἡμῶν ὡς ἀράχνη ἐμελέτων. Agellius in Commentario ad h. l. opinatur, LXX pro הֶגֶה duabus literis mutatis legisse חָגָב, quod alibi non ἀράχνην quidem, sed ἀκρίδα, rem videlicet non admodum absimilem,
d vertere soleant. Bochartus in Hieroz. P. II. Lib. IV. c. 23. T. III. p. 501. ed. Lips. LXX existimat pro כְּמוֹ, una litera addita, et voce mere Arabica, quæ cum Hebraico מוּל *pars opposita* Deut. I. 1. conferri nequit, Hebræis obtrusa כְּמוֹל, *ut aranea*, quam Arab. מוּל sive מוּלָה appellari constat, in codice suo scriptum reperisse. Cap-
e pellus in Crit. S. p. 559. et 607. ed. Hal. eosdem conjectavit pro כְּמוֹ vel legisse כְּמוֹ עָשׁ, (coll. Psalm. XXXVIII. 12.) vel כְּמַן, quod acceperint pro Chald. טְוִיאָה, *aranea*, a *nendo* sic dicta, nam טְוָה est *nere*. Buxtorfius in Anticritica p. 644. statuit LXX reddidisse simpliciter τὰ ἔτη ἡμῶν ὡς ἀράχνη, ita ut per τὸ הֶגֶה intellexerint *araneam*, alteram autem vocem ἐμελέτων irrep- f
titiam esse ex alia versione, vel ex aliquo glossemate: quam conjecturam confirmat Syrus, qui הֶגֶה transtulit ܥܘܟܒ *araneam*, et de *meditatione* nihil habet. Confer quoque Kreyssigii Symb. P. V. p. 4. seq. — Mihi vero LXX pro more suo alia imagine usi esse videntur ad indicandam *rem, quæ subito transit ac perit*, quæ notio latet in *ara-* g
nea pariter, ac *halitu oris*. — סֻכָּה, *tugurium*. Job. XXVII. 18. sec. Vat. Kreyssigius l. c. verba ὥσπερ ἀράχνη huc delata statuit non tam ex VIII. 14. quam ex alia versione Græca, cujus auctor in priore hujus versiculi membro pro כָּעָשׁ legerit כְּעַכָּבִישׁ. Mihi vero vocem סֻכָּה de *reti araneæ* s. *araneo*, quod commode *tugurium* et *domus araneæ* dici potest, accepisse videntur. h
Confer Schultensii Opera Minora p. 59.—עַכָּבִישׁ, *aranea*. Job. VIII. 14. ubi pro ἀράχνη δὲ αὐτοῦ ἀποβήσεται ἡ σκηνὴ legendum est ἀράχνης δὲ σκηνὴ αὐτοῦ ἀποβήσεται ἡ πεποίθησις. Ies. LIX. 5. ἱστὸν ἀράχνης. — עָשׁ, *tinea*. Psalm. XXXVIII. 15. Kreyssigius in Obss. Critt. in Græcos Jobi Intt. p. 17. pro ἀράχνην reponere mavult ἄχνην, ita ut cum Syro pro עָשׁ *tinea* legerint קַשׁ *stipula*. i
Videntur tamen potius LXX voci עָשׁ subjecisse notionem *araneæ*. Conf. Job. XXVI. 18. ubi videndi sunt Syrus et Arabs. Est autem ἀράχνη imago hominis morbo tabescentis; nam aranea est tenuissimum animal, et inprimis exile, unde quoque ἀράχνη dicitur, *quod raras et exiles tibias habet*. — מוֹץ, *gluma*. Inc. Hos. XIII. 3. ὡς ἀράχνη. Ita Montfauconius e codd. Barber.

a et Laudino. Sed veram lectionem servavit nobis Complut. ὥσπερ ἄχνη. Conf. Kreyssigii Obss. Critt. in Græcos Jobi Intt. p. 18. Præterea legitur Hos. VIII. 6. ubi ad שְׁבָבִים *(fragmenta ligni)* Ed. Vta habet ῥεμβεύων, cui ibidem additum legitur παραπλησίως τῷ τῆς ἀράχνης ἱστῷ: de quo additamento vide quæ habet Kreyssigius in Symb. P. V. p. 9.
b seq.

'ΑΡΓΕ'Ω, *otior, otiosus sum, cesso.* בָּטֵל et Chald. בְּטֵל *cesso.* Esdr. IV. 24. ἤργησε τὸ ἔργον, *cessabat opus.* Symm. et LXX Cohel. XII. 3. Sir. XXXIII. 32. ἵνα μὴ ἀργῇ, *ne otiosus sit.*

'ΑΡΓΙ'Α et 'ΑΡΓΕΙ'Α, *otium, segnities.* עֲצָרָה, *interdictio.* Ies. I. 14. νηστείαν καὶ ἀργίαν. Sc. עֲצָרָה notat
c h. l. *diem feriatum,* q. d. *cohibitionem a labore.* Perperam igitur nonnulli statuunt LXX עַצְלָה legisse. — שַׁבָּת, *cessatio, vacatio,* s. *ab ambulatione* s. *ab opere.* Ex. XXI. 19. — שִׁפְלוּת, *demissio.* Cohel. X. 18. ἀργίᾳ χειρῶν. Eundem sensum habet *demissio manuum* in textu Hebr. Reperitur præterea 2 Reg. II. 24. ubi verbis cod. Alex. τέκνα παραβά-
d σεως καὶ ἀργίας nihil respondet in textu Hebraico, et ἀργία vel sensu proprio accipi potest, vel translato, ut sit *impietas.* Conf. Lex. N. T. s. v. ἀργός. Sap. XIII. 13. Sirac. XXXIII. 32.

'ΑΡΓΟ'Σ, *otiosus, segnis, tardus,* etiam *non elaboratus,* secundum Bielium etiam *albus.* מַסָּע, *advectio.* 1 Reg. VI. 7. λίθοις ἀκροτόμοις ἀργοῖς
e ᾠκοδομήθη: quæ verba Bielius ita transtulit: *lapidibus resectis otiosis,* h. e. *perfecte antea elaboratis, ædificata est.* Sed plane non video, quomodo lapides perfecte elaborati ἀργοί, otiosi, dici possint. Potius λίθοι ἀργοὶ sunt: *lapides non politi et elaborati, integri, quales advecti sunt.* Dicitur autem ἀργὸς de *lapide rudi nec cæso.* Alii habent ὁλοκλήροις. — פִּגּוּל, *res abominanda,* ac de ci- f
bis: *corruptum.* Symm. Lev. XIX. 7. ubi ἀργὸν dicitur, *quod non comedendum est,* aut: *quo non utendum est.* — תֹּהוּ. Symm. Gen. I. 2. ἀργὸν, *incultum, rudis indigestaque moles.* Sap. XIV. 5. θέλεις δὲ μὴ ἀργὰ εἶναι τὰ τῆς σοφίας σου ἔργα, ubi Bretschneidero ἀργὸς est *perniciosus, noxius, damnosus.* Cf. Fischeri Prolus. de Vit. Lex. N. T. p. 567. not. et g
Vorstium de Hebr. N. T. ed. Fisch. p. 80. Sed ἀργὰ ibi sunt *otiosa, inutilia.* Ibid. XV. 15. οἱ πόδες αὐτῶν ἀργοὶ πρὸς ἐπίβασιν, pedes eorum *tardi* ad ambulandum. Sir. XXXVIII. 33. ἀργῷ σιδήρῳ, contemplans *rude ferrum:* ubi tamen alii libri habent ἔργῳ σιδήρου.

'ΑΡΓΥ'ΡΕΟΣ, ΟΥ͂Σ, *argenteus.* כֶּסֶף, Gen. XXIV. 53. Exod. III. h
22. Num. VII. 13. et alibi passim. Zach. XI. 12. ἔστησαν τὸν μισθούμενον (alii rectius τὸν μισθόν μου, pro εἰς τὸν μισθόν μου) τριάκοντα ἀργυροῦς, sc. σίκλους, appendebant in mercedem meam triginta siclos argenteos. Vide et v. 13. et notata infra in ἀργύριος. — *כַּסְפָּא כְּסַף Chald. Dan. II. 32. V. 2. 4. 25.

'ΑΡΓΥΡΙΚΟ'Σ, *argenteus.* 3 Esdr. i
VIII. 27. ἀργυρικὴ ζημία, mulcta pecuniaria. Chald. עֲנָשׁ נִכְסִין, *mulcta opum.* Esdr. VII. 26. Joseph. A. J. XI. 5. p. 560. ed. Hav. ζημίᾳ χρηματικῇ.

*'ΑΡΓΥΡΙΟΚΟ'ΠΟΣ, i. q. ἀργυροκόπος, *argentarius, vasculator, cælator.* 2 Reg. XII. 10. sec. Ald. ubi nihil huic voci respondet in textu Hebraico. k

'ΑΡΓΥ'ΡΙΟΝ, *argentum, pecunia.* זָהָב, *aurum.* 2 Par. IX. 9. ubi vel pro ἀργυρίου est χρυσίου legendum, vel ἀργυρίου est correctio ex ingenio interpretis, cui centum et viginti talenta auri nimis multum esse vi-

a dabantur. — כֶּסֶף. Gen. XXIII. 9. 13. 15. 16. Exod. XXI. 11. et alibi sæpissime. — כָּסִפְיָא, *Casiphia*, nomen loci. Esdr. VIII. 17. — כֶּתֶם, *aurum insigne*. Thren. IV. 1. ubi legerunt הַכֶּסֶף, nisi statuere velis כֶּתֶם fuisse olim vocabulum *omni metallo splendidiori* et *præstantiori, auro et argento commune*. — *קֹדֶשׁ, *sanctitas, res Deo*
b *consecrata*. Inc. (Symmachus e conjectura Montf.) Lev. XXII. 14. ubi liberius vertisse videtur. — תֹּמֶר, *palma*. Jer. X. 5. ἀργύρεον τορευτόν. Respexerunt fortasse notionem *permutandi* s. *commutandi*, quam מוּר habet. Sed Arab. تبر teste Castello *aurum* et *argentum* notat. Tob. IV. 18. ubi pro ἀργυρίῳ Grotius legit τῷ ἄρα υἱῷ. Ilgenius
c reponere mavult τῷ ἀργυρείῳ, *argenti fodinæ* aut *argentarii officinæ*, i. q. ἀργυρῖτις apud Suidam et Harpocrationem. — Vide alibi περιαργυρόω.

ἈΡΓΥ'ΡΙΟΣ, sc. σίκλος, *siclus argenteus*. כֶּסֶף. Jud. XVII. 3. ἀργυρίους, sc. σίκλους. Hos. III. 2. Quod autem ibi σίκλους subintellegere debeamus, patet ex Jer.
d XXXII. 9. ἔστησα αὐτῷ ἑπτὰ σίκλους καὶ δέκα ἀργυρίους, appendi illi septendecim siclos argenteos. Conf. et 2 Reg. XV. 20. ubi שְׁקָלִים כֶּסֶף LXX simpliciter vertunt σίκλους, subintellegentes ἀργυρίους.

ἈΡΓΥΡΟΚΟΠΕ'Ω, *argenteos nummos cudo, argentum signo, argentum conflo*. צָרַף. Jer. VI. 29.

ἈΡΓΥΡΟΚΟ'ΠΟΣ, *faber argen-*
e *tarius, conflator argenti*. צָרוֹף infin. Jer. VI. 29. — *צֹרֵף particip. Jud. XVII. 4. Dicitur alias Græcis Ἀργυροκοπιστής. Hesychius: Ἀργυροκοπιστής, τραπεζίτης, ἢ ὁ τὰ ἀργύρια (sc. σκεύη) ἐργαζόμενος.

ἈΡΓΥΡΟΛΟ'ΓΗΤΟΣ, *ad quæstum pecuniæ faciendum serviens, ad pecuniam colligendam institutus*. 2 Macc. XI. 3. τὸ δὲ ἱερὸν ἀργυρολόγητον, templum in pecuniæ quæstum, sc. f
convertere cogitabat. Verbum ἀργυρολογέω legitur apud Thucyd. II. 69.

ἌΡΓΥΡΟΣ, *argentum*. כֶּסֶף, idem. Prov. X. 20. XVII. 3. Ies. LX. 9. — כַּסְפָּא Chald. Dan. II. 35. 45.

ἈΡΓΥΡΟΧΟ'ΟΣ, *fusor argenti, faber argentarius*. Sap. XV. 9. χρυσουργοῖς καὶ ἀργυροχόοις. Cf. Suiceri Thes. Eccles. s. h. v. g

ἈΡΓΥ'ΡΩΜΑ, *vas argenteum, supellex argentea*. Judith. XII. 1. XV. 13. 1 Macc. XV. 32. Adde Eustath. ad Odyss. Ο', p. 567. 38. Athen. V. p. 202. F.

ἈΡΓΥΡΩ'ΝΗΤΟΣ, *emptus pecunia, emptitius, argento emtus et acquisitus*, speciatim *mancipium argento paratum*, quam formulam de ejusmodi servis usurpavit Livius XLI. 6. 10. מִקְנַת כֶּסֶף, *acquisitio argenti, s. ar-* h
gento emtus. Gen. XVII. 12. 23. 27. Exod. XII. 44. Judith. IV. 8. (10.). Adde Athen. VI. p. 264. C. Herodot. IV. 72. p. 244. Hesych. ἀργυρώνητος, οἰκέτης ἀργυρίου ἀγορασθείς.

ἈΡΔΑΛΟ'Ω, *inquino, conspurco*. Sir. XXII. 1. λίθῳ ἠρδαλωμένῳ συνεβλήθη ὀκνηρός, lapidi sordenti ac luto conspurcato similis est piger. Hesych. ἠρδαλωμένος, λεπρός, μεμιασμένος. i

ἈΡΔΕΙ'Α, *irrigatio*. גֻּלָּה, *scaturigo*. Symm. sec. Theodoretum Quæst. 3. p. 322. Jud. I. 15. ἀρδείαν ὕδατος, h. e. ut Vulgatus reddidit: *terram irriguam aquis*. Adde Strabon. Geogr. IV. p. 314. B. Hesych. ἀρδεία, ποτισμός.

ἈΡΔΕΥ'Ω, *irrigo*. Judith. IX. 3(?). τὴν στρωμνὴν αὐτῶν ἠρδεύσαντο.

ἌΡΔΗΝ, (juxta Phavorinum ab αἴρω, *tollo*) *prorsus, penitus, valde*,

funditus. חֵרֶם, *anathema.* Mal. IV. 6. μὴ ἐλθὼν πατάξω τὴν γῆν ἄρδην, ne veniens deleam terram *funditus*, aut concidam *ad internecionem usque.* Acceperunt חֵרֶם pro בְּחֵרֶם, et ἄρδην sine dubio est alius interpretis: nam secum Syrum et Vulgatum LXX dederant ἀνάθεμα. Gloss. Vett. Ἄρδην, ὃ ἔστιν ἀπὸ θεμελίου, *funditus.* Hesych. Ἄρδην, φανερῶς, ἢ σφόδρα, ἢ παντελῶς, ἢ ἀθρόως, ἢ ἐξ ὅλου, χλήρου. Lexic. Cyrilli MS. Brem. ἄρδην, παντελῶς, ὁμοῦ, σφόδρα.

ἌΡΔΩ, *irrigo.* שָׁקָה Pyh. *irrigor.* Symm. Job. XXI. 24. ἀρδόμενος, *irrigatus.*

ἈΡΕΣΚΕΙΑ et ἈΡΕΣΚΙ'Α, *gratia, qua placemus aliis, gratia corporis, egregia forma*, it. *placitum.* חֵן, *gratia.* Prov. XXXI. 30. ψευδῆς ἀρέσκεια, fucus est gratia. — שְׁרִירוּת, *speculatio, mens obstinata.* Symm. Psalm. LXXX. 12. Fortasse hæc vox reddenda quoque est Symmacho, cui Jud. IV. 9. pro תִּפְאֶרֶת in marg. cod. 85. Holm. tribuitur ἡ ἀρεσκεία et in marg. cod. 108. ἡ ἀρεσκεία σοὶ, nisi novam vocem ἀρεστεία vel ἀρεστεία, ab ἀρεστὸς, fingere quis malit. Vide tamen infra s. v. ἀριστεία. Adde Sir. XI. 23. sec. Compl. Vide quoque Gatakerum ad Antonin. p. 143. b.

ἈΡΕ΄ΣΚΩ, *placeo.* אָנָה Pyh. *obvenio.* Prov. XII. 21. לֹא יְאֻנֶּה, *non attingitur*, οὐκ ἀρέσει τῷ δικαίῳ οὐδὲν ἄδικον. Orta est hæc versio a יֵאָוֶה *appetetur*, vel יֹאבֶה ex sententia Jaegeri. E conjectura Koehleri pro ἀρέσει legendum est εὑρήσει. — טוֹב, *bonum.* Num. XXXVI. 6. Deut. XXIII. 16. Jos. IX. 25. Adde Symm. 1 Sam. XXIX. 6. et 9. — טוֹב בְּעֵינֵי, *bonum in oculis.* Gen. XIX. 8. XX. 15. — *טוֹב לִפְנֵי, *bonum coram.* Symm. Cohel. II. 26. bis. — טָחַן, *molo*, ac metaph. *concumbo.* Job. XXXI. 10. ubi tamen pro ἀρέσαι ex aliis libris secundum Bielium rectius legitur ἀλέσαι, quod Grabius quoque in textum recepit. Cappellus in Crit. S. p. 568. statuit eos legisse יִתְחַן fut. Hithp. a חָנַן, *gratiosum esse, placere.* Mihi autem LXX per euphemismum sensum tantum secuti esse videntur. — יָטַב, *bonum est*, vel *videtur.* Gen. XXXIV. 18. ἤρεσαν οἱ λόγοι ἐναντίον Ἐμμώρ, placebant sermones illi Emmoro. Ibid. XLI. 37. Cum ἐν ὀφθαλμοῖς construitur 1 Sam. XVIII. 5. 2 Sam. XVIII. 4. ac cum ἐνώπιον 2 Sam. III. 36. 1 Reg. III. 10. coll. Act. VI. 5. — יָטַב בְּעֵינֵי, *bonum est in oculis.* Lev. X. 20. Deut. I. 23. Esth. II. 4. ἡ γυνὴ, ἣ ἂν ἀρέσῃ τῷ βασιλεῖ, coll. v. 9. et Matth. XIV. 6. — יָשַׁר, *rectum est et videtur.* Symm. Theod. LXX Jud. XIV. 3. ὅτι αὐτὴ ἤρεσεν ἐν ὀφθαλμοῖς μου. Ibid. v. 7. 2 Sam. XIX. 6. Jer. XVIII. 4. — יָשַׁר בְּעֵינֵי, *rectum est in oculis.* Num. XXIII. 27. 1 Reg. IX. 12. — מָצָא, *invenio.* Jos. XVII. 16. οὐκ ἀρέσκει. Legendum est ἀρκέσει literis transpositis, uti et adscriptum est libris veteribus, quasi emendandi causa. Oxon. ἀρκεῖ. Ita quoque Syrus. Sensus est: *non erit satis amplus ac sufficiens ad habitandum.* מָצָא habet hanc notionem Deut. XXXII. 10. et Zach. X. 12. Eadem observatio valet quoque de loco Jud. XXI. 14. καὶ ἤρεσεν αὐτοῖς οὕτω, ubi legendum καὶ οὐκ ἤρκεσεν αὐτοῖς οὕτω, et nec sic quidem omnibus prospectum est. Oxon. οὐκ ἠρκέσθησαν. — עָרֵב, *amœnum est.* Mal. III. 4. — *רָצָה, *gratum acceptumque habeo, probo, delector.* 2 Par. X. 7. ἀρέσῃ αὐτοῖς sec. Compl. ubi ἀρέσκειν, æque ac רָצָה, notat *placere studere, benevolentiam alicujus captare*, ut e serie orationis apparet. Conf. Lex. N. T. s. h. v. — שָׁוָה, *utile est.* Esth. V. 13. — שְׁפַר Chald.

a *pulcrum est.* Dan. III. 33. IV. 24. VI. 1.

ΜΗ' 'ΑΡΕ'ΣΚΩ, *non placeo, displiceo.* רָע, *malum est* vel *videtur.* Ies. LIX. 16. — רַע בְּעֵינֵי, *malum in oculis.* Num. XXII. 34. Jos. XXIV. 15. Prov. XXIV. 18.

'ΑΡΕΣΤΟ'Σ, *gratus, rectus, placitus.* טוֹב, *bonus,* etiam *is, qui placet.* Deut. XII. 28. 1 Sam. III. 18. Ies.
b XXXVIII. 3. — טוֹב בְּעֵינֵי, *bonus in oculis.* Gen. XVI. 6.— יָטַב בְּעֵינֵי, *bonum est in oculis.* Lev. X. 19. — יָשָׁר, *rectus.* Exod. XV. 26. τὰ ἀρεστὰ ἐνώπιον αὐτοῦ ποιήσῃς, recte coram illo facias, coll. 1 Joh. III. 22. Deut. VI. 18. τὸ ἀρεστὸν καὶ τὸ καλὸν, coll. XII. 25. XIII. 18. et XXI. 9. Adde Symm. 1 Sam. XXIX. 6. Quæ enim recta et vera sunt, Deo
c placent: unde in seq. לֹא טוֹב אַתָּה idem transtulit: οὐκ ἀρέσκεις. Conf. s. v. ἀηδής. — נִבְחָר, part. Niph. *selectum, lectissimum.* Prov. XXI. 3. ἀρεστὰ παρὰ θεῷ μᾶλλον ἢ, magis Deo grata sunt, quam. — רָצוֹן, *beneplacitum.* Esdr. X. 11. Neh. IX. 24. 37. — שְׁרִירוּת, *malitia, speculatio.* Jerem. XVI. 11. XVIII. 12. Respexerunt usum vocis in l. Ara-
d bica. Nam سر est εὐδοκεῖν, *complacere,* et مسرة *beneplacitum.* — תַּאֲוָה, *desiderium.* Gen. III. 6. Tob. III. 6. ubi post κατὰ ἀρεστὸν addendum est ἐνώπιόν σου, coll. Esdr. X. 11. et Neh. IX. 24.

'ΑΡΕΤΗ', *virtus, decus, gloria, honor, laus.* הוֹד, *decus, gloria.* Hab. III. 2. ἐκάλυψεν οὐρανοὺς ἡ ἀρετὴ αὐτοῦ, operuit cœlos *gloria* ejus, i. e.
e gloriosa potentia ejus, sapientia et bonitas e cœlo undiquaque ita apparent, ac si illud opertum quasi divinis illis perfectionibus esset. Quod hic ἀρετὴ vocatur, Ps. XIX. 1. dicitur δόξα. Apud Hesych. ἀρετὴ exponitur θεία δύναμις. Zach. VI. 13. αὐτὸς λήψεται ἀρετὴν, ille assumet gloriam. Idem hic ἀρετὴ notat, quod Psalm. VIII. 5. et Hebr. II. 7. δόξα καὶ τιμή. Sic et f
apud poëtas Græcos ἀρετὴ *gloriam, honorem* denotat, v. c. Homerum Il. Υ', 242. Hesiod. Ἔργ. v. 311. Cf. quæ ex Plutarcho de Audiend. Poët. pag. 24. notat L. Bos. Obss. Critt. pag. 112. — תְּהִלָּה, plur. תְּהִלּוֹת, *laus, laudatio, laudes.* Ies. XLII. 8. ubi ἀρεταὶ permutatur cum δόξα. Ibid. v. 12. XLIII. 21. τὰς ἀρετάς μου διηγεῖσθαι, coll. 1 Petr. II. g
9. Ibid. LXIII. 7. In omnibus his locis ἀρεταὶ sunt *maxime laudabiles perfectiones et proprietates Dei.* Esth. XIV. 10. εἰς ἀρετὰς ματαίων, in *laudes* vanorum. Sap. IV. 1. ἀρετὴ est *virtus, sanctitatis studium.* Hesych. ἀρετὴ, ἡ τῶν καλῶν νομιζομένων ἐμπειρία. Lex. Cyrilli MS. Brem. Ἀρετὴ, πρᾶξις ἀγαθή.

'ΑΡΕΤΙ'ΖΩ, *in gratiam suscipio, placide accipio.* נָשָׂא. 1 Sam. XXV. h
35. ἠρέτισα τὸ πρόσωπόν σου. Sed Kreyssigio Symb. P. V. p. 12. ibi cum Grabio rescribendum videtur ᾑρέτισα τὸ π. σ., quod valet idem quod ᾖρα τὸ πρόσωπόν σου apud Aqu. Gen. XIX. 21. Confer Scharfenbergii Anim. ad locos modo laudatos, et Fischerum ad Leusdenium de Dialectis N. T. p. 152.

'ΑΡΗ'ΓΩ, *opitulor, opem fero.* 3 Macc. IV. 6. Hesych. ἀρήγει, i
βοηθεῖ. Ita etiam Schol. Apollon. Argon. IV. 815.

'ΑΡΗ'Ν, in genit. ἀρνὸς, *agnus.* Lex. Seguer. in Bekkeri Anecd. Græc. T. I. p. 7. ἀρὴν, τὸ τοῦ προβάτου ἔγγονον, ὡς λιμὴν, ὑμήν. — גְּדִי, *hædus.* Exod. XXIII. 19. XXXIV. 26. Deut. XIV. 21. — גֵּר, *peregrinus.* Ies. V. 17. Legerunt גְּדִים cum Daleth. — טָלֶה. 1 Sam. VII. 9.

a Ies. XL. 11. LXV. 25. — כֶּבֶשׂ. 1 Par. XXIX. 21. Ies. XI. 6. — כַּר. Deut. XXXII. 14. 2 Reg. III. 4. Jer. LI. 40. — כֶּשֶׂב. Gen. XXX. 32. 33. 35. Lev. I. 10. III. 7. — מְרִיא, *saginatum*. 2 Sam. VI. 13. 1 Reg. I. 9. 19. 25. et Ies. I. 11. — עַתּוּדִים plur. *hirci*. Prov. XXVII. 26. ubi alii τράγοι habent. — רְבִיבִים plur. *guttae imbris*.
b Mich. V. 7. ubi pro lubitu alia imagine usi esse videntur ad copiam et multitudinem indicandam. Hesychius: *ἄρνες, τὰ μικρὰ πρόβατα.*

*ἈΡΘΡΈΜΒΟΛΑ, *τὰ, tormenta, equulei,* ab *ἄρθρον, membrum,* et *ἐμβάλλω, immitto.* 4 Macc. VIII. 12. X. 5. Conf. Ant. Gallonii Romani Lib. de SS. Martyr. Cruciatibus (Antw. 1668. 8.) c. 3. ac Intt. He-
c sychii s. h. v.

"ἌΡΘΡΟΝ, *articulus, extremitas.* מוֹרָשׁ, *possessio,* seu potius *funes.* Conf. Michaëlis Suppl. p. 1560. Job. XVII. 11. *ἐῤῥάγη δὲ τὰ ἄρθρα τῆς καρδίας μου,* rupti vero sunt *articuli* s. *compages* cordis mei, q. d. *vincula vitalia,* seu metaph. *spes ac fiducia certissima.* Middeldorpf. in Curis Critt. in Jobum pag. 46. pro
d *ἄρθρα* ad fidem Cod. Syr. Hex. legere mavult *ἄκρα,* ita ut מוֹרָשֵׁי confuderint cum cognato רָאשֵׁי. Adde 4 Macc. IX. 17. Hesych. *ἄρθρα, μέλη ἄκρα.*

"ἌΡΙΖΟΣ, (Ἄῤῥιζος alii) *carens radice.* Hinc:

"ἌΡΙΖΟΣ ΓΊΝΟΜΑΙ, *sine radice fio.* צֶאֱצָאִים יְשֹׁרָשׁוּ, *prognati eradicabuntur.* Job. XXXI. 8. *ἄριζος*
e *δὲ γενοίμην ἐπὶ τῆς γῆς,* sine radice autem fiam in terra. Scilicet *radix* per metonymiam interdum notat *id quod ex radice nascitur,* ac metaphorice de *prole* usurpatur, v. c. Ies. XIV. 30. Mal. IV. 1. Conf. Lex. N. T. s. v. *ῥίζα* num. 6. Habent itaque verba Graeca hunc sensum: *improlis moriar.* Cypriis *ἄριζος* dicebatur *sepulcrum,* teste Hesychio: *Ἄριζος, τάφος, Κύπριοι.* f

'ἈΡΙῊΛ. Est ipsa vox Hebraica אֲרִיאֵל, *leonem Dei* significans. 1 Par. XI. 22. Ies. XXIX. 1. et Ez. XLIII. 15. in quo posteriori loco LXX etiam הַרְאֵל, *montem Dei* notans, *ἀριὴλ* reddunt. Scholia ibidem hæc habent: Euseb. *ἑρμηνεύεσθαι φασὶ τὸ ἀριὴλ λέων θεοῦ.* Polychr. *τὸ ἀριὴλ, ὄρος θεοῦ.* Theodor. *τὸ ἀριὴλ σημαίνει τῇ Ἑβραίων φωνῇ ὄρος θεοῦ, ἢ κατ' ἄλλην ἑρμηνείαν φῶς θεοῦ.* g

'ἈΡΙΘΜΈΩ, *numero.* הָיָה, *sum.* Lev. XXIII. 15. *ἑπτὰ ἑβδομάδας ὁλοκλήρους ἀριθμήσεις:* non male quoad sensum. Nam הָיָה ibi cum סָפַר *numerare* permutatur.—*הָמַן, *multiplico,* vel *multiplicor.* Aqu. Ezech. V. 7. *ἠριθμήθητε ἐν τοῖς ἔθνεσιν.* Sine dubio derivavit a radice מָנָה; nam eum ex notione *divagandi,* quam nonnulli huic voci tribuunt, sensum expressisse, mihi persua- h dere non possum. — הֵרִיק Hiph. a רִיק, *evaginare facio, armo.* Gen. XIV. 14. *ἠρίθμησε τοὺς ἰδίους οἰκογενεῖς.* Videtur mihi h. l. *ἀριθμεῖν* sensu militari sumendum esse, ut sit *recensere eos, qui arma ferre possunt,* ut legitur 2 Sam. XXIV. 10. Ex aliorum sententia legerunt וַיָּדֶק, per Daleth, a דוּק *curiosius inspicere,* ut *numerare* idem sit quod *lustrare.* — חֹק, *statutum.* Job. i XXVIII. 26. ubi *ἀριθμεῖν ὁδὸν* est *viam accurate ac dilegenter describere,* quod non male convenit textui Hebraico. —*מָלֵא, *impleo.* Gen. L. 3. *οὕτω γὰρ ἀριθμοῦνται αἱ ἡμέραι τῆς ταφῆς,* tot enim *requiruntur* dies conditurae. Bene quoad sensum. — *מָנָה, *numero.* Gen. XIII. 16. ubi cum *ἐξαριθμεῖν* in codd. permutatur.

a 2 Sam. XXIV. 1. Cohel. I. 15. — מִסְפָּר, *numerus.* Job. III. 6. — פְּסַר, *numero.* Gen. XV. 5. XVI. 10. et alibi sæpius. Job. XXVIII. 26. *οὕτως ἰδὼν ἠρίθμησε*, quæ verba Kreyssigius in Obss. Critt. in Intt. Græcc. Jobi p. 19. ad versus proximi initium transferenda esse judicavit, ita ut iis subjungatur *αὐτήν*. Præiverat jam hanc conjecturam
b Pareau in Commentat. de Immortalitatis ac Vitæ Futuræ Notitiis in Jobo, pag. 360. — פָּקַד, *recenseo, lustro.* Num. II. 4. *οἱ ἠριθμημένοι*, sec. Alex. bene quoad sensum, et sic v. 8. 11. 13. 15. 16. 24. 26. 1 Par. XXI. 6. Judith. II. 15. *ἠρίθμησεν ἄνδρας ἐκλεκτοὺς εἰς παράταξιν*: ubi *ἀριθμεῖν* notat *recensere, eligere*, quod fit numerando.

c 'ΑΡΙ'ΘΜΗΣΙΣ, *numeratio.* פְּקֻדִים, *numerati, recensiti.* Num. VII. 2. Inc. sec. schol. ed. Rom. *ἀριθμήσεως*, ubi *ἀρίθμησις* æque ac *ἐπισκοπὴ* *ipsos numeratos* notat.

'ΑΡΙΘΜΗΤΟ'Σ, *numeratus, numerabilis, numero parvus.* גָּרַע, *subtraho, prohibeo.* Job. XXXVI. 27. *ἀριθμηταὶ δὲ αὐτῷ σταγόνες ὑετοῦ.* Libere verterunt. Vide in sequenti-
d bus a me notata. — מִסְפָּר, *numerus.* Job. XIV. 5. XV. 20. *ἔτη δὲ ἀριθμητὰ διδόμενα δυνάστῃ*, anni autem *pauci* dati sunt potenti. Hesychius: *ἀριθμητὰ, ὀλίγα.* Theocrit. Idyll. XVI. 87. *ἀριθμητοὺς ἀπὸ πολλῶν, paucos ex multis.* Horatium (de Arte Poëtica v. 206.) *numerabilis utpote parvus*, alios item Græcos *εὐαρίθμητον numero parvum* dixisse, observat
e Casaubonus Lectt. Theocr. p. 123. Confer quoque infra s. v. *ἀριθμός.*

'ΑΡΙΘΜΟ'Σ, *numerus, paucitas, exiguitas, cohors militaris.* — *הִתְיַחֵשׂ Hithp. *recenseo me, s. genus et familiam meam.* 1 Par. VII. 5. sec. Vat. Ib. v. 7. et 9. — מִדָּה, *mensura.* Ps. XXXVIII. 6. *γνώρισόν μοι τὸν ἀριθμὸν τῶν ἡμερῶν μου, τίς ἐστι*; notum mihi fac numerum dierum meorum, quis sit, i. e. quam exigu- f
us sit numerus dierum meorum. Inde forte apud Hesychium: *'Αρθμὸν, μέτρον, ἀριθμῷ ὀλίγους.* Vide Jacobs. ad Anthol. Gr. T. X. p. 136. — מִכְסָה, *summa.* Ex. XII. 4. — מְנָיָן Chald. *pars.* Esdr. VI. 17. — *מֹנִים, *vices.* Aqu. Symm. Gen. XXXI. 7. Aqu. *δέκα ἀριθμούς.* Symm. *δεκάκις ἀριθμῷ, decem numeris s. vicibus*, ut habet Vulgatus. — g
מִסְפָּר, *numerus.* Num. IX. 20. *ἡμέρας ἀριθμῷ, dies aliquot.* Ies. X. 19. *καταλειφθέντες ἀπ' αὐτῶν ἀριθμὸς ἔσονται*, relicti ex illis numerus, h. e. *numero pauci* erunt. Ezech. XII. 16. *ὑπολείψομαι ἐξ αὐτῶν ἄνδρας ἀριθμῷ*, relinquam ex illis viros *numero paucos.* Hic in *ἀριθμῷ* subintellegendum vel *βραχεῖς* vel *ὀλίγους.* Conf. Ps. CIV. 12. Ez. V. 3. Deut. h
IV. 27. ubi additur. Adde Symm. Ies. X. 19. ubi *ἀριθμῷ εἶναι* est i. q. *ἀριθμὸν εἶναι, præ paucitate numerari posse*, seu: *numerabilem esse.* — מָסֹרֶת, *vinculum.* Ezech. XX. 37. *εἰσάξω ὑμᾶς ἐν ἀριθμῷ*, introducam vos in numero, vel numeratos vos introducam. Hic L. Bos in Proleg. ad LXX legere mavult *ἐν ἀρθμῷ*, vel *ἐν ἀρθμῷ διαθήκης* (quod in qui- i
busdam codd. additur. *'Αρθμὸς* denotat *fœdus, vinculum fœderis vel amicitiæ.* Hesych. *ἀρθμὸς, εἰρήνη, συνθήκη, φιλία.* Apud Æschyl. Prometh. Vinct. v. 191. junguntur *ἀρθμὸς* et *φιλότης.* Vulg. *in vinculis fœderis.*), sed heic assensum non meretur. Nam in versione illa Græca manifeste respicitur ad morem, quo pastores armenta et gre- k
ges sub virga numerare solebant. Mentio ejus fit Lev. XXVII. 32. *πᾶν, ὃ ἐὰν ἔλθῃ ἐν τῷ ἀριθμῷ ὑπὸ τὴν ῥάβδον, τὸ δέκατον ἔσται ἅγιον τῷ κυρίῳ*, omne decimum, quod in numero (h. e. inter numerandum) sub virga transit, sanctum erit Domino.

Eoque etiam alluditur Jer. XXXIII. 13. ἔτι παρελεύσονται πρόβατα ἐπὶ χεῖρα ἀριθμοῦντος, adhuc transibunt oves ad manum numerantis. Confer Bocharti Hieroz. P. I. L. II. c. 44. p. 459. ubi etiam ex profanis monumentis loca affert, unde patet, quod pastores, antequam greges sub vesperam in stabula reduxerint, illos numerare consueverint. Caeterum pro מַסֹּרֶת legerunt מִסְפָּר, judice Cappello in Notis Critt. ad h. l. — מַעֲלָה, *gradus*. 2 Reg. XX. 11. ἐπέστρεψεν ἡ σκιὰ ἐν τοῖς ἀριθμοῖς, sec. Ald. Elegans lectio et maxime memorabilis, quia sermo ibi est de *horologio*. Reliqui libri habent ἀναβαθμοῖς et βαθμοῖς. — מִשְׁקָל, *pondus, quo rerum gravitas examinatur*. 1 Par. XXII. 3. οὐκ ἦν ἀριθμὸς sec. Cantabr. Potest quidem, si sensus tantum ratio habeatur, lectio haec locum habere, nihilominus tamen ἀριθμὸς haec e v. 4. translatum videtur. — מְתִים plur. *homines*. Symm. Ies. XLI. 14. ἀριθμὸς, *pauci, exigui numero*. Eandem significationem habet h. l. מְתֵי, quod LXX per ὀλίγιστος transtulerunt. LXX Deuteron. XXVI. 5. XXVIII. 62. — סְפָר. 2 Par. II. 17. — פָּקוּד, *numeratus, recensitus*, part. Pah. a פָּקַד. Num. III. 22. — פְּקֻדָּה, *numeratio, recensio*. Inc. Ex. XXX. 13. ἐν τοῖς ἀριθμοῖς, h. e. *ad numeros*. Bene. LXX 2 Par. XVII. 14. XXVI. 11. Adde Num. II. 32. sec. cod. Holmes. — צָבָא, *exercitus*. Ies. XXXIV. 2. ubi ἀριθμὸς *multos numero, copias* significat. Est enim, ut ἀριθμέω et ἀριθμητὸς, vox militaris. Vide supra ac in fine hujus articuli notata, et Xenoph. Cyrop. III. 3. 8. — קְצֵה, (ה parag.) *finis*. Ies. II. 7. 8. Sensum expresserunt. — רֹאשׁ, *caput, summa*. Num. I. 49. τὸν ἀριθμὸν αὐτῶν οὐ λήψῃ, non numerares, seu recenseas eos. Sir. XVII. 2. ἡμέρας ἀριθμοῦ ἔδωκεν αὐτοῖς, numeratos dies (h. e. *paucos*, seu, *certum ac demensum vitae tempus*, i. q. καιρὸς in seq.) dedit illis. Ibid. XXVI. 1. XXXVII. 28. ἐν ἀριθμῷ ἡμερῶν, in diebus numeratis et paucis. Ibid. XLI. 16. 1 Macc. IX. 65. ἦλθεν ἐν ἀριθμῷ (Joseph. A. J. XIII. 1. 5. συναγαγὼν χεῖρα πολλήν), cum cohorte militari. Quo sensu et Latinis scriptoribus *numerus* usurpari solet. Vide Intt. ad Plinii Epp. X. 41.

ἈΡΙΣΤΑ'Ω, *prandeo, cibum capio*. — אָכַל לֶחֶם, *edo panem*. Gen. XLIII. 25. ὅτι ἐκεῖ μέλλει ἀριστᾷν, quod ibi vellet prandere. — בּוֹא, *venio*. 1 Sam. XIV. 25. πᾶσα ἡ γῆ ἠρίστα, vel, ut legendum censet L. Bos (in Praef. ad LXX) ex Tertulliano (de Idol. cap. 10), οὐκ ἠρίστα, tota terra non prandebat. Sed fateor mihi utramque lectionem esse admodum suspectam, nec improbabile videri coaluisse hic duas versiones, ita ut ἀριστᾷν ad antecedens טְעֹם לֶחֶם referendum sit. — סָעַד, *sustento*. 1 Reg. XIII. 7. ἀρίστησον. Scilicet cibus et potus *fulcra* dicuntur, quia iis vita hominis quasi fulcitur. Conf. Glassii Philol. S. p. 1210. ed. Dathii.

ἈΡΙ'ΣΤΕΙΑ, τὰ, *praemia*. תִּפְאֶרֶת, *gloria*. Symm. Jud. IV. 9. ubi tamen pro ἀρίστεια scribendum videtur ἀριστεῖα. Sic enim alias scribitur. Vide Pollucem Lib. VI. Sect. 186. ubi praemia, quae militibus dantur, Graecis appellari docet ἀριστεῖα, ἐπινίκια, νικητήρια. Phavor. ἀριστεῖον, τὸ τοῖς ἀριστεῦσι διδόμενον ἔπαθλον, ἢ τὸ δῶρον τὸ ἐπὶ τῇ νίκῃ.

*ἈΡΙΣΤΕΙ'Α, ἡ, *fortitudo, strenuitas*. 4 Macc. XII. 17. Hesych. ἀριστεία, ἀνδραγαθία.

ἈΡΙΣΤΕΡΕΥ'Ω, *sinistra manu utor*. הִשְׂמְאִיל, *sinistram peto*. Inc. et LXX sec. Compl. 1 Par. XII. 2.

a ἀριστερεύοντες, *sinistrantes*. In Vat. legitur ἐξ ἀριστερῶν.

ἈΡΙΣΤΕΡΟ'Σ, *sinister*. הַשְׂמְאִיל, *sinistram peto*. Gen. XIII. 9. 2 Sam. XIV. 19. 1 Par. XII. 2. ἐξ ἀριστερῶν, sc. χειρῶν, sec. Vatic. — שְׂמֹאל, *sinister*. Gen. XIV. 15. Χοβὰ, ἥ ἐστιν ἐν ἀριστερᾷ (sc. χειρὶ) Δαμασκοῦ, Choba, quæ ad sinistram partem Damasci sita est. Deut. V. 32. οὐκ
b ἐκκλινεῖς δεξιὰ οὔτε ἀριστερὰ μέρη, non declinabis neque ad dextram neque ad sinistram partem. Vide etiam Deut. XVII. 11. 20. et conf. Jos. I. 7. 2 Sam. II. 19. 21. Job. XXIII. 9. ἀριστερὰ ποιήσαντος αὐτοῦ, *si ad sinistram se convertit*. — שְׂמָאלִי, idem. Lev. XIV. 15. 16. 2 Par. III. 16. Ez. IV. 4.

*ἈΡΙΣΤΕΥ'Ω, *principatum teneo*.
c 4 Macc. II. 18. κατὰ τῶν παθῶν ἀριστεῦσαι. Alias notat *fortia facta edere*, v. c. Hom. Il. Z', 208. Diod. Sic. Lib. II. c. 46.

"ἈΡΙΣΤΟΝ, *prandium, cibus*. לֶחֶם, *panis, cibus*. 1 Reg. IV. 22. τοῦτο ἄριστον τὸ Σολομῶντι ἐν ἡμέρᾳ μιᾷ, hic *cibus* Salomonis unaquaque die. — מוֹעֵד, *statutum tempus*. 2 Sam. XXIV. 15. ἕως ὥρας ἀρίστου, usque
d ad tempus prandii.

*"ἈΡΙΣΤΟΣ, *optimus, fortissimus*. 2 Macc. XIII. 15. μετὰ νεανίσκων ἀρίστων.

ἈΡΙΩ'Θ. Est ipsa vox Hebraica אוֹרֹת, 2 Reg. IV. 39. quam de *oleribus* interpretes solent exponere. Sic etiam Theodoretus: Ἀριὼθ, οἱ ἄλλοι ἀγριολάχανα ταῦτα ἡρμήνευσαν. Juxta Lex. Cyrilli MS. Brem. Ἀρι-
e ὼθ (sic enim legendum videtur pro Ἀριὼχ, quod est in MS.) sunt ἀκρεμόνια κολοκύντια, *ramosæ colocynthides*. Confer de his Dioscoridem, Lib. IV. c. 78. Sed apud Hesychium Ἀριὼθ Syris *leænam* vocatam esse legimus. En verba: Ἀριὼθ, ἡ λέαινα ὑπὸ Σύρων. Hoc vero est אֲרִיוֹת in regimine. Vide Bocharti Hieroz. P. I. Lib. III. c. 1. p. 715.

ἈΡΚΕΤΟ'Σ, *sufficiens*. דַּי, *suffici-* f
entia. Aqu. Deut. XXV. 2. πρὸς ἀρκετὸν, *secundum sufficientiam*.

ἈΡΚΕΥ'ΘΙΝΟΣ, *juniperinus*. בְּרוֹשׁ, *abies*. 2 Par. II. 8. — רֹתֶם. Aqu. Ps. CXIX. 4. — שֶׁמֶן, *oleum*. 1 Reg. VI. 30. Sc. שֶׁמֶן apud Chaldæos non solum de *oliva*, sed etiam de *pinu*, *cupresso* et aliis similibus arboribus adhibetur.

"ἈΡΚΕΥΘΟΣ, *juniperus*. בְּרוֹשׁ, g
abies. Inc. Ps. CIII. 17. Symm. Ies. XXXVII. 24. LXX Hos. XIV. 9. — רֹתֶם. Aqu. et LXX 1 Reg. XIX. 4. — שֶׁמֶן, *oleum*. 1 Reg. VI. 32. Vide supra s. v. ἀρκεύθινος.

ἈΡΚΕ'Ω, *sufficio*. הוֹן, *sufficientia*. Aqu. Symm. Theod. et LXX Prov. XXX. 16 ἀρκεῖ. — כִּלְכֵּל Pihel a כּוּל, *capio*. 1 Reg. VIII. 27. h
2 Par. VI. 18. — מָצָא, *invenio*. Num. XI. 22. ἀρκέσει αὐτοῖς. Scilicet *invenire alteri aliquid* est *sufficere ad aliquid*. Jud. XXI. 14. sec. Oxon. Jos. XVII. 16. Vide supra s. v. ἀρέσκω. — רַב לָכֶם, *multum vobis*. Symm. Num. XVI. 3. ἀρκείτω. — *רַע, *malum*. Num. XXII. 34. ubi
loco ἀρκέσει, quod habet Vatic., le- i
gendum necessario ἀρέσει, aut ἀρέσκει, ut quoque ἄλλος habet. Præterea legitur apud LXX Prov. XXX. 15. οὐκ ἠρκέσθη, ὥστε εἰπεῖν, ἱκανὸν, nunquam ita naturam implebat satietate vorandi, nec ita acquiescebat copiis, quæ aderant, ut abunde esse diceret: ubi nihil respondet in textu Hebraico. Fortasse tamen turbatus
est verborum ordo, ut legendum k
sit: οὐκ εἶπεν ἠρκέσθη, adeoque ἠρκέσθη, ab alio interprete profectum, pertineat ab הוֹן. Vide ad h. l. Jaegerum. Sap. XIV. 22. οὐκ ἤρκεσε, *non satis fuerat*. Lex. Cyrilli MS. Brem. "Ηρκεσεν, ἀρκετὸς γέγονεν. 2 Macc. V.

a 15. οὐκ ἀρκεσθεὶς δὲ τούτοις, non *contentus* autem hisce. Sic 1 Tim. VI. 8. τούτοις ἀρκεσθησόμεθα, hisce *contenti erimus*. Cf. Lex. N. T. s. h. v.

ἈΡΚΙ´. Ita aliis redditur אַרְכִּי, *Archita*, 1 Par. XXVII. 33. ubi LXX πρῶτος habent.

ΤΟ' ἈΡΚΟΥ͂Ν, *quod sufficit*. לְפִי אֹכֶל propr. *secundum os cibi*. Ex. XII. 4. Inc. sec. Schol. Vat. Ex. b XVI. 21.

*ἌΡΚΟΣ, *ursus*, i. q. ἄρκτος, omisso τ euphoniæ causa, (Vide Maittaire de Dialectis L. Gr. p. 394. ed. Sturzii et Jacobs ad Anthol. Gr. T. X. p. 189.) monente Alberti ad Hesychii glossam hanc: Ἄρκος, ἄρκτος, τὸ ζῶον. Est vero hæc forma ἄρκος pro ἄρκτος potissimum Alexandrinis usitata (confer Bocharti c Hieroz. P. I. Lib. III. pag. 809.) et legitur quoque apud Josephum A. J. VI. 9. pag. 335. ed. Haverc. דֹּב, *ursus*. Jud. I. 35. Thren. III. 9. — דֹּב Chald. idem. Dan. VII. 5. sec. Chis. ubi vid. Segaarius Anim. p. 30. Sap. XI. 17. et Sir. XLVII. 3.

*ἌΡΚΤΟΣ, *ursus*. *אַיָּלוֹן, *Ajalon*. nomen proprium. Jud. I. 35. οὗ αἱ d ἄρκτοι. Deduxerunt ab אַיָּלָה, *cerva*, atque feram pro fera posuerunt, quod aliquando Intt. contigit, quando nihil refert ad perfectum sententiæ sensum, sive una sive altera species ponatur. Cf. quoque Eusebii Onom. s. v. αἰλὼν, ibique Intt. — דֹּב, *ursus*. 1 Sam. XVII. 34. 36. 37. 2 Sam. XVII. 18. 2 Reg. II. 24. et alibi sæpius. Sir. XXV. e 19. σκοτιοῖ τὸ πρόσωπον αὐτῆς, ὡς ἄρκτος, obtenebrat vultum suum, ut ursus: ad quem locum vide Bocharti Hieroz. P. I. Lib. III. c. 8. p. 809.

ἈΡΚΤΟΥ͂ΡΟΣ, *arcturus, nomen stellæ post caudam majoris ursæ positæ*, ex ἄρκτος et οὐρὰ, *cauda*. כִּימָה, *pleiades, vergiliæ*. Job. IX. 9. Sed sunt ibi nomina astrorum transposita, voce πλειάδα, quam non omittunt, alium modo locum occupante. f Aqu. Amos. V. 8. Vide supra s. v. ἀκρωτήριον. Hesychius: Ἀρκτοῦρος, ἀρκτῷος τόπος. διὰ τοῦτο καὶ οἱ ἑπτὰ ἀστέρες ὁμοῦ καλεῖται ἀρκτοῦρος, ἐπειδὴ ἐπὶ τὸ ἀρκτῷον καταντοῖ. λέγεται δὲ καὶ ἅμαξα. Posterioris nominis rationem hanc tradit Gellius N. A. Lib. II. cap. 21. *Hoc sidus; quia simile plaustri videtur, antiqui Græcorum* ἅμαξαν *dixerunt*. Rursus Hesychius g in v. Ὠρίων sub fin. Lexici: Καὶ τοῦ Ἀρκτούρου μέμνηται ἡ γραφὴ, ὃν μεταξὺ τῶν μαρῶν τοῦ Ὠρίωνος ὁρῶμεν κείμενον ἀστέρα ὑπόκιῤῥον.

Ἅ͂ΡΜΑ, *currus*. דֶּרֶךְ, *via*. Hos. X. 14. ἤλπισας ἐν τοῖς ἅρμασί σου. Legerunt בְּרִכְבְּךָ contextæ orationi convenienter. Codex Vatic. tamen habet ἐν τοῖς ἁμαρτήμασι, e quo fortasse, per compendium scripto, ἅρμασι oriri potuit. h — *טְלָאִים, quod est nomen proprium loci, ac proprie *agnellos* notat. Inc. 1 Sam. XV. 4. ἅρμασιν. Vulgatus habet: *quasi agnos*, ut adeo בַּטְּלָאִים legerit. Hinc non adeo improbabilis est opinio nonnullorum virorum doctorum, qui levissima mutatione ἄρνασιν legere malunt. Sed impressa quoque lectio defendi potest, instituta nempe ejus collatione cum LXX, i qui, nescio quibus causis commoti, loco טְלָאִים posuerunt nomen alius oppidi Γαλγάλοις, *Galgalis*. Ad hanc vocem, quæ, Hebraice scripta (גִּלְגַּל), *rotam* notat, pertinere ἅρμασιν, adeoque interpretationem ejus Græcam exhibere, mihi admodum probabile est. — *מִבְצָר, *munitio*. Aqu. et Symm. k (sec. Euseb. Onom. s. v. μαψάρ) 2 Sam. XXIV. 7. Clericus mutat in ὀχύρωμα. Sed rectius Wesselingius Probab. c. 25. pag. 217. restituit φράγμα, ut quoque Montf. e cod. quodam *regio* attulit. — מֶרְכָּב,

a *currus*. 1 Sam. VIII. 11. ubi scriptor Catenæ Nicephori loco ἐν ἅρμασιν αὐτοῦ e Josepho A. J. VI. 3. 5. posuit ἐν ἁρματηλάταις αὐτοῦ. 1 Reg. IV. 26. — מֶרְכָּבָה, idem. Genes. XLI. 43. XLVI. 30. Exod. XIV. 25. et alibi sæpius. — *סוּס, *equus*. Inc. Hab. III. 8. Videtur ignoti interpretis oculus in transferendo a textu aberrasse, et τὰ ἅρματα scrip-
b sisse, ubi ἡ ἱππασία ponendum fuisset. — *עֲגָלָה, *currus*. Inc. Psalm. XLV. 10. — פָּרָשׁ, *eques*. Inc. Hos. I. 7. quæ lectio judice Montfauconio vel alterius interpretis est, vel redundat. Fortasse tamen in mente habuit alia loca V. T., ubi *equi* et *currus* conjunguntur. — רָכַב, *equito, vehor*. Jerem. VI. 23. — רֶכֶב, *currus*. Gen. L. 9. Exod. XIV. 6.
c Deut. XI. 4. et alibi sæpius. — רִכְבָּה, idem. Ez. XXVII. 20. — רֶכֶשׁ, *equus celer, veredus*. 1 Reg. IV. 28. Ita transtulit ob v. 26.; ubi ἅρματα diserte commemorantur.

"ΑΡΜΑ, (ita enim scribendum est ab αἴρω, non Ἅρμα, ut edidit Bielius) *pondus, onus*, etiam *tributum*, it. *oraculum* מַשָּׂא, *pondus, onus*. Aqu. Deut. I. 12. Ies. XV. 1. Jer.
d XXIII. 23. ubi Hieronymus: *Ubicunque grave est, quod Dominus comminatur, et plenum ponderis et laboris ac importabile, in titulo ἆρμα i. e. pondus dicitur*. Vide Drusii Obss. Lib. IX. c. 15. Malach. I. 1. Apud Hieronymum ad h. l. legitur ὅραμα, sed vitiose haud dubie, nam in procemio ad Nahumum legit ipse ἆρμα. Hos. VIII. 10. ubi ἆρμα est
e *tributum*, et in Bosiano exemplo pariter ac Lexico Montf. ἅρματος legitur, fortasse operarum errore. Adde Aquilam Num. XI. 11. sec. cod. Paul. Lips.

'ΑΡΜΑΤΗΛΑ'ΤΗΣ, *currus agitator, auriga*. 2 Macc. IX. 4. Hesych. ἁρματηλάτης, ἡνίοχος. Adde Soph. Electr. v. 703. Pind. Pyth. 2. 153.

"ΑΡΜΕΝΟΝ, *instrumentum, armamentum*. סְבַךְ, *perplexum*. Symm. f
Ps. LXXIII. 6. ἐν ἁρμένοις ξυλίνοις, *instrumentis ligneis*. Sed hæc versio cum textu Hebraico nullo modo conciliari potest. Fortasse scribendum est ἡρμοσμένοις, aut ἁρμοῖς.

'ΑΡΜΟ'ΖΩ, *adapto, apte coagmento, conjungo, desponso*, it. *congruo, conveniens sum*. אָמוֹן, *artifex, opifex*, secundum alios *nutritius*. Prov. VIII. 30. ἤμην παρ' αὐτῷ ἁρμόζουσα. g
Vulgatus reddit: *cum eo eram cuncta componens*. Lactantius Inst. IV. cap. 7. *eram penes illum disponens*. Tertullianus adv. Hermog. c. 18. observante L. Bos. Prol. ad LXX Intt. c. 3. ἁρμόζουσα vertit *compingens*, sed cap. 32. *modulans*. Apud Hesychium eadem vox, ex eodem procul dubio loco, exponitur συμφωνοῦσα, συνοικειουμένη, ἢ κοσμοῦσα. h
Cæterum vetus poëta etiam apud Eusebium Præp. Evang. Lib. XI. cap. 4. p. 305. vocem ἁρμόζεσθαι de Deo usurpavit vorticis cœlestis carmina concinnante, h. e. sidera cœlestia suavi harmonia captante, ita illum loquentem introducens: εἰμὶ δ' ἐγὼ πάντων χέλυς ἄφθιτος, ἢ τὰ λυρώδη Ἡρμοσάμην δίνης οὐρανίοιο μέλη. — *אָמוֹן, nomen proprium. Na- i
hum. III. 8. ubi pro nomine appellativo habuerunt. Confer Opuscula Critica p. 435. — אֹפֶן, *rota*, item *modus, ratio*. Aqu. Theod. Prov. XXV. 11. εἰπεῖν λόγον ἐπὶ ἁρμόζουσιν αὐτῷ (subaudiendum videtur πράγμασι), dicere verbum in rebus, quæ conveniunt illi, coll. Arab. أَفَانٌ, *tempus opportunum*, etiam *varia ratio* et *diversus modus orationis*. — k
הֵיטִיב, Hiph. a יָטַב, *benefacio*. Nah. III. 8. Ita Bielius. Sed vide notata supra ad v. אָמוֹן. — *הָלַךְ, *eo*. Symm. Cant. VII. 9. ἁρμόζων. Bene quoad sensum. Sermo enim ibi est de vino bono. Vulgat. dig-

a num. — מַשְׂכֶּלֶת, part. fœm. Hiph. intelligens, prudens. Prov. XIX. 14. παρὰ δὲ κυρίου ἁρμόζεται γυνὴ ἀνδρί, a Deo autem conjungitur mulier cum viro, vel: desponsatur mulier viro; ubi nonnulli legisse videntur מַשְׂכֶּרֶת, h. e. mercede conducitur. Ita quoque Chaldæus. Mihi vero LXX verba ἁρμόζεται ἀνδρὶ sensus explendi causa de suo addidisse vi-
b dentur. Vide ad h. l. Jaegerum, ac infra s. v. γυνή. Hesychius: ἁρμόζεται, συζεύγνυται. Idem: ἡρμοσάμην, ἐνυμφευσάμην. Conf. Lex. N. T. s. h. v. — נָאוָה, partic. fœm. a נָאָה, conveniens, decens. Prov. XVII. 7. οὐχ ἁρμόσει ἄφρονι χείλη πιστὰ, non congruunt stulto labia fidelia. 2 Macc. XIV. 22. τὴν ἁρμόζουσαν ἐποιήσαντο κοινολογίαν. Vulgat.
c vertit: congruum colloquium fecerunt. Competit ἁρμόζειν musicis, qui voces diversas, graves, acutas et medias inter se contemperant, ut suavem concentum et harmoniam efficiant.

῎ΟΡΓΑΝΑ ἩΡΜΟΣΜΕ'ΝΑ, organa s. instrumenta adaptata. בְּכָל־עֹז, omni robore. 2 Sam. VI. 14. ἀνεκρούετο ἐν ὀργάνοις ἡρμοσμένοις, pulsabat in-
d strumenta adaptata: ubi LXX pro כָּל ex nonnullorum sententia legerunt כְּלִי · עֲצֵי בְרוֹשִׁים —, ligna cupressina s. abiegna. 2 Sam. VI. 5. ubi nonnulli statuunt eos pro עֲצֵי ligna legisse עֹז, et huic voci subjecisse notionem præstantiæ. Sed mihi in utroque loco libere vertisse videntur.

e ἉΡΜΟΝΙ'Α, compages, junctura, harmonia, compositio, item concentus in musica. הָמוֹן, turba, it. sonitus. Ez. XXIII. 42. φωνὴν ἁρμονίας ἀνεκρούοντο, gratum concentum instrumentis musicis faciebant. Hesych. ἁρμονίας, συμφωνίας. Lex. Cyrilli MS. Brem. ἁρμονίας, εὐφωνίας. — עֶצֶם, os, in gen. ossis. Ez. XXXVII. 7. ὀστέον πρὸς τὴν ἁρμονίαν αὐτοῦ, os ad juncturam suam: non male quoad sensum, si nempe ἁρμονία ita accipi- f
tur, ut sit id, quod alteri respondet, adeoque, quia præcesserat עֶצֶם, h. l. ossa. Ἁρμονίαν de quavis junctura et coagmentatione dici docet Jacobs ad Anthol. Gr. T. VII. p. 123. et IX. p. 195. Hesych. ἁρμονίας, συζεύξεως.

ἉΡΜΟ'ΝΙΟΣ, congruus, coaptatus, conveniens. Sap. XVI. 20. πρὸς πᾶσαν ἁρμόνιον γεῦσιν, ad omnem gus- g
tum congruum et accommodatum. 4 Macc. XIV. 3.

ἉΡΜΟ'Σ, compages, commissura. Sir. XXVII. 2. ἀνὰ μέσον ἁρμῶν λίθων, in medio compaginis lapidum. Hesych. ἁρμῶν, ἁρμονιῶν. Eadem vox de commissura ossium usurpata reperitur Hebr. IV. 12. Confer Lex. N. T. s. h. v.

ἈΡΝΕ'ΟΜΑΙ, nego, abnego, re- h
nuo, recuso. כִּחֵד Pih. celo. Symm. Job. XV. 18. ubi ἀρνεῖσθαι ἀπό τινος est celare ab aliquo, occultare. LXX voce κρύπτειν usi sunt. Aqu. Ies. LIX. 13. — כִּחֵשׁ, mentior. Gen. XVIII. 15. Aqu. Ps. LXV. 3. Sap. XII. 27. ὃν πάλαι ἠρνοῦντο εἰδέναι, quem olim cognoscere renuebant. Ibid. XVI. 16. ἀρνούμενοι γάρ σε εἰδέναι ἀσεβεῖς, impii enim, qui te agnoscere i
renuebant. Ibid. XVII. 9. ἀρνούμενοι, nolebant, vel non audebant respicere. Hebr. XI. 24. ἠρνήσατο λέγεσθαι υἱὸς θυγατρὸς Φαραὼ, renuebat vel nolebat vocari filius filiæ Pharaonis. Vide Lex. N. T. s. h. v. Phav. ἀρνοῦμαι, ἀπαρνοῦμαι, ἀναίνομαι.

ἈΡΝΙ'ΟΝ, agnus, agnellus. טְלָאִים, plur. agni. Aqu. Ies. XL. 11. —
כֶּבֶשׂ. Jer. XI. 19. k

ἈΡΝΙ'Α ΠΡΟΒΑ'ΤΩΝ, agni ovium. בְּנֵי צֹאן, filii ovium. Psalm. CXIII. 4. 6. — צְעִירֵי צֹאן, parvi ovium. Jer. L. 45.

a 'ΑΡΟΤΗ'Ρ, *arator.* אִכָּר, *agricola.* Ies. LXI. 5.

'ΑΡΟΤΡΙ'ΑΣΙΣ, *aratio,* i. q. ἀροτριασμὸς apud Schol. Soph. Antig. v. 348. חָרִישׁ, *tempus arationis* et *aratio ipsa.* Gen. XLV. 6. 1 Sam. VIII. 12.

'ΑΡΟΤΡΙΑ'Ω et 'ΑΡΟΤΡΙΑ'ΖΩ, *aro.* *חֶרֶשׂ, *testa.* LXX et Theod. Ies. XLV. 6. ἀροτριῶν τοὺς ἀροτριῶντας
b τὴν γῆν. Legerunt cum Schin loco Sin אֶת חֹרְשֵׁי חֹרֵשׁ, nam חָרַשׁ est *arare.* — חָרַשׁ, *aro.* Deut. XXII. 10. Jud. XIV. 18. sec. Vat. ubi reliqui libri καταδαμάζειν habent, utraque autem vox sensu venereo accipienda est. 1 Sam. VIII. 12. Job. I. 14. IV. 8. et alibi sæpius. Adde Symm. Prov. XX. 4. Aqu. et Symm. Psalm. CXXVIII. 3. ubi
c ἀροτριᾷν sensu metaphorico est i. q. τεκταίνειν. Sir. VII. 13. μὴ ἀροτρία ψεῦδος ἐπ' ἀδελφῷ σου, ne ara mendacium adversus fratrem tuum, h. e. ne falsitatem fraudemque *moliaris* seu *machineris* adversus fratrem tuum. 'Αροτριᾷν notat h. l. *machinari, fabricari, concinnare, adornare* (conf. Syrum), ut חָרַשׁ, Prov. III. 29. Hos. X. 13. Confer Fulleri
d Miscell. Sacr. Lib. I. c. 4. p. 46. qui ἀροτριᾷν ibi idem esse putat, quod Homericum βυσσοδομεύειν, de quo vide Erasmi Adagia pag. 395. Adde Schol. Soph. Ajac. v. 1306.

'ΑΡΟΤΡΙΩ'ΜΕΝΟΣ 'ΑΡΟΤΡΙΟ'ΜΑΙ, *aratus aror.* נֶעְדַּר בַּמַּעְדֵּר Niph. *sarrior sarculo.* Ies. VII. 25. πᾶν ὄρος ἀροτριώμενον ἀροτριωθήσεται, omnes montes, qui dilegenter coli
e et arari solent.

"ΑΡΟΤΡΟΝ, *aratrum.* אֵת, *ligo.* Ies. II. 4. Joël. III. 10. Mich. IV. 3. In omnibus his locis *vomeres* (ut speciem pro specie) pro *ligonibus* posuerunt. — מֹרַג, *tribula.* 1 Par. XXI. 23. Vide infra s. כְּלֵי הַבָּקָר· — מַחֲרֵשָׁה, *rutrum, bipalium,* etiam e l. Arab. *aratrum.* Aqu. 1 Sam. XIII. 21. — כְּלִי הַבָּקָר, *instrumenta,* seu *juga boum.* Inc. 2 Sam. XXIV. 22. sec. Coislin. 2. τὰ f
ἄροτρα. Sed mallem ibi τὰ ἄροτρα potius ad הַמֹּרִגִּים referre. Ignotus ille interpres est judice Scharfenbergio in Prolus. de Josephi et Vers. Alex. consensu p. 22. sine dubio Josephus, qui A. J. VII. 13. 4. sensum utcunque reddens, *tribulis* substituit *aratra.*

'ΑΡΟΤΡΟ'ΠΟΥΣ, *vomer,* q. d. *pes aratri,* quod ea parte aratrum ter- g
ram contingat, et eam quasi inambulet. מַלְמַד, *stimulus.* Jud. III. 31. ἐπάταξεν ἐν τῷ ἀροτρόποδι τῶν βοῶν, ubi ἀροτρόποδι est sine dubio alius interpretis, (fortasse Theodotionis, secundum notam cod. Coislin.) qui מַלְמַד ita vertere *voluit,* versio hic e margine inserta. Conf. Scharfenbergii Anim. ad h. l. Bocharti Hieroz. P. I. Lib. II. c. 29. p. 385. et h
Schoettgenii Diss. de *stimulis boum* §. 6. seq.

"ΑΡΟΥΡΑ, *arvum, terra arata, tellus,* item *terra arboribus consita, arboretum.* — אֶשֶׁל, *arboretum, nemus.* Gen. XXI. 33. ἐφύτευσεν ἄρουραν, ubi Aqu. et Symm. δένδρων φυτείαν habent. 1 Sam. XXII. 6. et XXXI. 13. Versionem Alexandrinam h. l. quoque Josephus secutus i
est A. J. VI. 14. 8. et VI. 12. 4. — שָׂדֶה, *ager.* Symm. Gen. XXVII. 27. 2 Reg. XXIII. 4. — שְׁדֵמוֹת plur. *campestria.* Aqu. 2 Reg. XXIII. 4. et Ies. XVI. 8. Hinc ἀρουραῖος apud Aristoph. Ran. v. 864. et ἀρουραῖος ibid. Acharn. v. 762. Erat etiam Ægyptiis inter mensuras rusticas ἄρουρα centum cubitorum Ægyptiorum. Vide Eisensch- k
mid. de Mens. p. 114.

'ΑΡΠΑΓΗ', *rapina, res rapta, præda.* גָּזֵל, idem. Lev. VI. 2. ubi Schol. Bos. ἢ ἐν ἀναγκασμῷ. — *גֵּזֶל, idem. Cohel. V. 7. — *גְּזֵלָה, idem.

a Ies. III. 13. חָמָס, *vis, violentia.* Theod. Prov. X. 7. — טְרֵפָה, *raptum.* Nah. II. 12.

῞ΑΡΠΑΓΜΑ, idem. *גָּזוּל, *raptum.* Mal. I. 13. ubi ἁρπάγματα *pecudes raptas* notat. — גָּזֵל. Theod. Symm. LXX Ps. LXI. 10. LXX Ies. LXI. 8. Ez. XXII. 29. — *גָּזֵל. Ez. XVIII. 18. — גְּזֵלָה. Lev. VI. 4. Ez. XVIII. 7. 12. 16. XXXIII. 15.
b — טֶרֶף. Job. XXIX. 17. Ez. XIX. 3. 6. XXII. 25. 27.

ἉΡΠΑ´ΖΩ, *rapio.* גָּזַל, idem. Aqu. Symm. Theod. Ies. X. 2. ubi ἁρπάζειν significat *vim inferre,* æque ac apud Symmachum Prov. XXII. 22. pro eodem, ubi LXX habent ἀποβιάζεσθαι. Adde Aqu. Theod. Prov. XXVIII. 24. — LXX Lev. VI. 4. XIX. 13. ubi pro ἁρπάσεις Vat. ha-
c bet ἁρπᾷ. Conf. Maittaire de Græcæ L. Dialectis p. 62. ed. Sturzii. 2 Sam. XXIII. 21. ubi cum ἀφαιρέω in codd. permutatur. — חָטַף, *rapio.* Jud. XXI. 21. Psalm. IX. 32. ubi Grabius ἁρπάσαι ex Hebræo posuit loco ἁρπάσαι. Librariis tribuenda est culpa, quibus, cum ἁρπάσαι scribere vellent, ἁρπάσαι ex præcedente commate in mentem recurrebat. —
d טָרַף, *rapio, dilacero, dilanio.* Theod. et LXX Amos I. 11. LXX Gen. XXXVII. 32. Psalm. VII. 2. Ez. XXI. 25. 27. ἁρπάζοντες ἁρπάγματα. — טֶרֶף, *rapina.* Ps. CIII. 22. Legerunt לִטְרוֹף. — לָכַד, *capio.* Amos III. 4. — עָשַׁק, *opprimo.* Mich. II. 2. — שָׁלַל, *spolio.* Symm. 1 Sam. XIV. 32. Sap. IV. 11. ubi ἁρπάζεσθαι ἐκ τοῦ βίου notat *abripi e vita,*
e *mori ex Dei voluntate,* adjuncta tamen notione mortis prematuræ, qua Deus hominem malis vitæ benevole subtrahit.

῞ΑΡΠΑΞ, *rapax.* טָרַף, *rapio.* Gen. XLIX. 27.

ἉΡΠΑ´ΟΜΑΙ, ἉΡΠΩ´ΜΑΙ, med. *rapio.* טָרַף. Hos. V. 14. ἐγὼ ἁρπῶμαι, *ego rapio.* Gloss. MS. in Proph. ἁρπῶμαι, ἁρπάζω. Ita et apud Hesychium, et in Lex. Cyrilli MS. Brem. f
nisi quod in hoc vitiose legatur ἁρπομαι pro ἁρπῶμαι.

ἈῬῬΑΒΩ´Ν, *arrhabo, pignus.* עֵרָבוֹן. Gen. XXXVIII. 17. 18. Hesych. ἀῤῥαβὼν, πρόδομα, καὶ τὸ μνῆστρον. Vide Lexicon N. T. s. h. v.

῎ΑῬῬΕΝ, *masculus.* זָכָר, idem. Lev. XXVII. 7. Sir. XXXVI. 21.

ἈῬῬΕΝΩΔΩ͂Σ, *mascule, fortiter.* 2 Macc. X. 35. ἀῤῥενωδῶς καὶ θηριώδει g
θυμῷ ἔκοπτον, *viriliter* et efferato animo feriebant.

* ἈῬῬΗΚΤΟΣ, *infractus, infragilis.* 3 Macc. IV. 8. τοὺς πόδας ἀῤῥήκτοις κατησφαλισμένοι πέδαις, constricti pedes *indissolubilibus* seu *firmissimis* compedibus. Theocr. Idyll. XXII. 16. ἀῤῥήκτοισι χαλάζαις. Adde Schol. Aristoph. ad Lysistr. v. 181. ubi in textu adverbium ἀῤῥήκ- h
τως legitur. Hesych. ἀῤῥήκτοις, ἀσχίστοις. Idem: ἄῤῥηκτον, στεῤῥὸν, ἰσχυρόν.

῎ΑῬῬΗΤΟΝ, *infandum, turpe.* תֶּבֶל, *confusio.* Symm. Lev. XVIII. 23. ubi LXX μυσαρὸν habent.

*῎ΑῬῬΙΖΟΣ. Vide supra ῎Αριζος. Legitur hæc vox apud Strabonem I. 46. C. et Athenæum II. p. 61. E.

῎ΑῬῬΥΠΟΣ ΕἸΜΙ´, *non sum sordidatus, mundus sum.* זָכָה, *purus* i
sum. Symm. Job. XXV. 4. ἄῤῥυπος ἔσται. Alii hanc versionem Symmachi ad radicem זָכַךְ referunt. Cæterum pro ἄῤῥυπος legitur etiam ἀῤῥύπωτος, v. c. apud Schol. Æschyl. Pers. v. 613.

ἈῬῬΩΣΤΕ´Ω, *ægrotus, infirmus sum.* אָנַשׁ, in Niph. נֶאֱנַשׁ, idem. 2 Sam. XII. 15. — חָלָה, *ægroto.* Aqu. sec. cod. Mosqu. Gen. XLVIII. 1. LXX 2 Sam. XIII. 2. 6. ἠῤῥώστησε, h. e. *simulabat se ægrotum esse,* ubi i-

a textu Hebraico est הִתְחַלּוֹת, et Compl. habet προσποιήσασθαι ἐνοχλεῖσθαι. 1 Reg. XIV. 1. 2 Par. XXII. 6.

'ΑΡ'ΡΩ'ΣΤΗΜΑ, *ægritudo, infirmitas*, etiam *vulnus*, ad imitationem Hebr. חֳלִי, quod et *languorem* et *vulnus* notat, v. c. Jerem. X. 19.— חֳלִי: Aqu. Ies. I. 5. Sir. X. 10. μακρὸν ἀῤῥώστημα κόπτει ἰατρὸς, *vulnus* b *diuturnum incidit tandem medicus*. Ibid. XXX. 16. ἀῤῥώστημα ἐμμένον. Ibid. XXXI. 2. ἀῤῥώστημα βαρύ.

'ΑΡ'ΡΩΣΤΙ'Α et 'ΑΡ'ΡΩΣΤΕΙ'Α, idem. חוֹלָה part. fœm. *afferens ægritudinem*. Coh. V. 15. τοῦτο πονηρὰ ἀῤῥωστία, hoc est *malum* grave. — רָעָה חוֹלָה, *malum afferens ægritudinem*. Coh. V. 12. — חֳלִי, *infirmitas, morbus*. 1 Reg. XVII. 17. ἀῤ- c ῥωστία κραταιά. 2 Reg. I. 2. Ps. XL. 3. Aqu. Symm. Ps. XXXIV. 13. — *חַלּוֹת infin. a חָלָה, *terere, atterere*, unde quandoque ad mortem transfertur. Aqu. Ps. LXXVI. 11. — מַחֲלָה. Al. 2 Par. XXI. 15. Aqu. Theod. Prov. XVIII. 14. — מַכְשֵׁלָה, *offendiculum*. Symm. Theod. Ies. III. 5. Hesych. ἀῤῥωστία, νόσος, ἀσθένεια.

d "ΑΡ'ΡΩΣΤΟΣ, *ægrotus, infirmus*. חֹלֶה partic. *ægrotans*. 1 Reg. XIV. 5. Mal. I. 8.

*"ΑΡ'ΡΩΣΤΟΝ, ΤΟ', *morbus, infirmitas*. חוֹלָה. Theod. Ez. XXXIV. 4.

"ΑΡΣ, genit. 'ΑΡΝΟ'Σ, *agnus*. * גֵּר, *peregrinus*. Ies. V. 17. גָּרִים, ἄρνες: ubi vulgo putant eos legisse כָּרִים, sed potuerunt quoque vo- e cem deducere a גּוּר, *catulus*, quod de *omnibus animalibus, quæ lacte matris adhuc nutriuntur*, dicitur. — *טְלָאִים, *Telaim*, nomen proprium. 1 Sam. XV. 4. Inc. ἄρνασιν. Sic enim legendum est pro ἄρμασιν, quod Montfauconius protulit e Cod. Coislin. Nomen proprium loci accepit pro appellativo, nam טָלֶה significat *agnum*. — *טָלוּא, *versicolor, maculosus*. Gen. XXX. 35. ἐν f τοῖς ἄρνασι. Legerunt בַּטְּלָאִים a טְלִי, *agnellus*. — *כֶּבֶשׂ, *agnus*. Exod. XII. 5. ubi ἄρνες et ἀμνοὶ in codd. permutantur. — כַּר, *aries, agnus*. Symm. Ies. XXXIV. 6. — *מְרִיא, *pinguis*. 2 Sam. VI. 13. Scilicet videbatur LXX vox Hebr., qua *omne saginatum pecus* indicatur, inprimis conjuncta cum שׁוֹר, nimis vaga esse, vel non cogitabant g utramque vocem junctim per hendiadyn commode verti posse *boves saginatos*. Posuerunt itaque vocabulum, quod certam speciem pecorum saginatorum indicat, nempe agnos, quemadmodum Vulgatus eandem ob causam *arietem*, et Symmachus πρόβατον posuerunt. Non opus igitur est conjectura Lud. de Dieu, qui putat eos inversis literis h pro מְרִיא legisse אִמַּר, quod Chaldæis et Syris *agnum* notat. Eadem observatio valet quoque de loco Ies. I. 11. — *עֲרֹעֵר, *Aroër*, nomen proprium. Jos. XII. 2. ἀπὸ ἀρνῶν sec. cod. Rom. Sed sincerior ibi est lectio Ἀροήρ. Vide ad h. l. Bonfrerium. — *רְבִיבִים, *imbres, pluviæ copiosæ*. Mich. V. 6. Nescio, an forte vertere voluerint רַכִּיבִים, i *teneri*, coll. Gen. XIX. 7. Cappello in Notis Criticis ad h. l. et in Critica S. p. 749. pro ἄρνες videtur legendum ῥάνες, h. e. ῥανίδες, a ῥανὶς, *stilla, guttula*. Bene Hieronymus transtulit *stillæ*.

"ΑΡΣΕΝ et "ΑΡΣΗΝ, *mas, masculus, masculum*. אִישׁ, *vir*. Gen. VII. 2. ἄρσεν καὶ θῆλυ, sc. γένος, sexum masculinum et fœmininum. Confer L. Bos. Ellips. Gr. p. 35. — בֵּן, *filius*. Ex. I. 16. II. 2. — גֶּבֶר, *vir*.

a Job. III. 3. — זָכָר, *masculus*. Gen. I. 27. V. 2. Ex. XII. 5. Num. XXXI. 35. ubi cum ἀνὴρ in codd. permutatur, et alibi sæpius. Adde Symm. Jer. XXX. 6. — בֶּן זָכָר, *filius maris*. Jer. XX. 15. — זֵכֶר, *memoria*. Ies. XXVI. 14. Statui quidem posset, eos זָכָר legisse, nisi verosimilius esset, eos sensum expressisse. Nam זֵכֶר *memoria* est
b h. l. metaphorice de *posteris* intellegendum, *quibus memoria parentum conservatur*. — יֶלֶד, *puer*, *puerulus*. Ex. I. 17. 18. 2 Macc. VII. 21. ἄρσενι θυμῷ, *masculo* animo.

'ΑΡΣΕΝΙΚΟ'Σ, *masculinus*. *אִישׁ, *vir*. Inc. Jos. V. 4. — זָכוּר. Ex. XXIII. 17. Deut. XVI. 16. XX. 13. — זָכָר. Gen. XVII. 10. 12. τῶν ἀρσενικῶν, scil. γένος. Ib. XXXIV.
c 15. Ex. I. 22. sec. Oxon. et alibi passim. — מִקְנֶה נִזְכָּר, *pecus, quod masculum nascitur*. Ex. XXXIV. 19. 1 Macc. V. 28.

*'ΑΡΣΗΣ, *masculus*. זָכָר. Symm. Jer. XXX. 6. ἄρσης. Formam hanc Lexica ignorant, et procul dubio legendum ἄρσην.

*ΑΡΣΙΣ, *elevatio, evectio, celsitudo, dignitas*, item *illud, quod fertur, tol-*
d *litur*, sive *onus*. *מַלְקוֹחַ, *captura*. Inc. (sine dubio Samar.) sec. marg. cod. 130. Holmes. Num. XXXI. 26. — מַסָּע, *profectio*. Symm. Job. XLI. 17. λόγχης ἄρσις καὶ θώρακος, lanceæ elevatio et thoracis: ubi non opus est, ut statuamus eum legisse מַשָּׂא. Vide infra s. v. αἴρω.—מַשָּׂא, *onus*. 2 Reg. VIII. 9. ἄρσιν τεσσαράκοντα καμήλων, onus quadraginta
e camelorum. 1 Par. XV. 22. ἐν τῇ ἄρσει, sc. τοῦ κιβωτοῦ. Inepte: coll. v. 2. et 27. — מַשְׂאֵת, *onus*, item *ferculum*. 2 Sam. XI. 8. ubi ἄρσις, æque ac Hebr. מַשְׂאֵת, non de *ferculo* aut *cibo*, sed de *donis* et *muneribus* accipiendum est. Confer 2 Sam. XIX. 42. ubi Vulgatus transtulit per *munera*. — סֵבֶל, *onus*. 1 Reg. V. 15. — סֵבֶל, idem. 1 Reg. XI. 28. κατέστησεν αὐτὸν ἐπὶ τὰς ἄρσεις f
οἴκου Ἰωσὴφ, præfecit eum omnibus operis Josephitarum, aut: constituit eum præfectum super *tributa*. Hesych. ἄρσεις, ἀροτριάσεις, βαστάγματα. Psalm. LXXX. 5. ἀπέστησεν ἀπὸ ἄρσεων τὸν νῶτον αὐτοῦ, amovit ab *oneribus* dorsum suum. Hesychius: ἄρσεων, βασταγμάτων. — שְׂאֵת, *excellentia*. Aqu. Gen. XLIX. 3. περισσὸς ἄρσει, præstans *dignitate*. Vide g
Drusium in Fragm. p. 70. Adde Eustathium ad Od. Α', p. 47. 43.

'ΑΡΤΑ'ΒΗ, *genus mensuræ*, qua *Ægyptii*, (Vide Schol. Aristoph. Acharn. 108.) *Persæ*, (Herodot. I. c. 192. p. 177. Eustath. ad Il. Υ', p. 1281. 44.) et *Medi* (secundum Suidam et Phavorinum) olim utebantur in metiendo frumento, capiens medimnum Atticum et chœ- h
nicas tres, aut etiam mensura illa capacior. Conf. H. Stephani Thes. L. Gr. (ed. Lond.) Vol. I. P. 2. p. 210. חֹמֶר, *homer*, mensura Hebræorum. Ies. V. 10. Vide et Drac. v. 3. et confer Hodium de Textib. Bibl. Origin. pag. 116. et Relandi Diss. Miscell. P. II. Diss. VIII. p. 134. seq. Vide quoque Schweighæuseri Gloss. Polyb. et Editores i
Rom. Cod. Chisiani Danielis p. 89. Phavor. ἀρτάβη, μέτρον Μηδικὸν σίτου, Ἀττικὸς μέδιμνος.

'ΑΡΤΗ'Ρ, *instrumentum bajulorum, quo aliquid tolli vel levari potest*, item *humerus*. — סֵבֶל, *onus*. Neh. IV. 17. οἱ αἴροντες ἐν τοῖς ἀρτῆρσιν, qui onera portabant, s. tollentes humeris.

*'ΑΡΤΙ, *nunc*. עַתָּה, *nunc*. Dan. IX. 22. et X. 12. sec. Coislin. 2 Macc. X. 28. Mœris Attic. pag. 68. ἄρτι, οἱ μὲν Ἀττικοὶ τὸ πρὸ ὀλίγου, οἱ δὲ

a Ἕλληνες καὶ ἐπὶ τοῦ νῦν λέγουσι. Vide Schol. ad Aristoph. Nub. v. 1148. Ruhnken. ad Timæum p. 37. Grævium ad Lucian. T. III. p. 553. ac Villoisonium Anim. ad Long. p. 176.

ἈΡΤΟΚΟΠΙΚΟ'Σ, *panis elaboratus*, aut *ad pistrinum pertinens*, *Cerealis*, ab ἀρτοκόπος, *pistor*. אֶשְׁפָּר, *portio pulcra*. 1 Par. XVI. 3. ἄρτον ἕνα ἀρτοκοπικὸν, unam placentam, aut
b unum panem *elaboratum*. Quidam libri habent ἀρτοκοπιακός.

*ἈΡΤΟ'Σ, *portatus*, *gestatus*, ab αἴρω, *porto*. Vox hæc a Bielio omissa legitur pro מַשָּׂא, *onus*. Num. IV. 27. (πάντα τὰ ἀρτὰ ὑπ' αὐτῶν,) in omnibus fere libris, excepto Aldino, ubi est τὰ ἔργα τὰ δι' αὐτῶν, quæ versio mihi esse videtur alius interpretis.

"ἌΡΤΟΣ, *panis*, *cibus*. דָּגָן, *fru-
c mentum*, ac per metonymiam *id quod ex frumento paratur*. Ps. LXXVII. 24. 28. ἄρτον οὐρανοῦ ἔδωκεν αὐτοῖς, panem s. cibum cœlestem dedit illis. — חַלָּה, *placenta*. Lev. II. 4. VII. 2. Num. VI. 15. — חַלָּה et לֶחֶם junctim. Ex. XXIX. 2. ἄρτους ἀζύμους. — חַלַּת לֶחֶם, *placenta panis*. Lev. VIII. 25. ubi tamen alii κολλύραν et κολλύραν ἄρτου habent. —
d יַעַר, *sylva*. Cant. V. 2. ubi tamen Grabius Prolegg. in LXX Intt. T. IV. c. 4. §. 4. pro ἄρτον legendum conjicit ἀγρὸν, et ἔφαγον ἀγρὸν interpretatur *comedi fructus agri*, coll. Ps. XLIX. 11. Alii conjectant, pro ἄρτον scribendum esse κήριον, qua ipsa voce LXX 1 Sam. XIV. 27. pro יַעְרָה usi sunt. Ita Faberus in Obss. ad Hamarum Tom. I. p. 289.
e n. 27. admodum audacter. Alii contra reponere malunt ἀρτυτόν. Mihi secus videtur. יַעַר est h. l. *mel sylvestre ex arboribus destillans*, et in l. Arabica de *omni cibo* dicitur. Sic v. c. يعر *escam* notat, *qua capiuntur feræ*, et وغبر ac وغبرة *lac calefactum*, *cibus ex lacte*. Jam vero ἄρτος, ut Hebr. לֶחֶם, de *alimentis omnis generis* accipi potest. — לֶחֶם, *panis*, *cibus*. Gen. III. 19. f
Ex. II. 20. ὅπως φάγῃ ἄρτον, *ut cibum capiat*. Ita et 2 Sam. IX. 7. 1 Reg. XXI. 7. Inc. Jud. V. 8. Conf. Lex. N. T. s. h. v. Gen. XLIII. 4. ubi אֱכָל לֶחֶם, quod locis citatis vertunt φάγειν ἄρτον, interpretantur ἀριστᾷν, *prandere*, et Prov. XXIII. 6. ubi pro לְחַם לֶחֶם συνδειπνεῖν posuerunt. Adde Prov. XXX. 22. et Job. VI. 7. XXX. 4. ubi לֶחֶם σιτία g
et σῖτα reddiderunt. Confer quoque Vorstii Philol. S. c. 37. — לָהֶם, *ipsis*. Jer. XVI. 6. ubi apertum est eos legisse לֶחֶם. — פַּת, *buccella*. 2 Sam. XII. 3. — *פַּת לֶחֶם, *buccella panis*. Gen. XVIII. 5. Bene quoad sensum. Nam, uti monuit Lud. de Dieu ad h. l. פַּת לֶחֶם h. l. non *frustum panis* notat, qualis est *buccella*, sed *panem unum integrum*, h
qui alias כִּכַּר לֶחֶם, *tracta panis*, dicitur. — *קֹדֶשׁ, *sanctitas*. 1 Sam. XXI. 6. ubi post ἄρτους omissum est ἁγίους: nam קֹדֶשׁ h. l. *panes sanctos*, τοὺς ἄρτους τῆς προθέσεως, notat, ut series orationis luculenter docet. Vulgatus habet: *sanctificatum panem*. — *שֶׁבֶט לֶחֶם, *baculus panis*. Ies. XXVIII. 28. ex usu loquendi Hebræorum, qui nutrimenta *fulcra* מִשְׁעָן *stomachi* appel- i
lare solebant, quia iis vita quasi sustentatur. — תָּפֵל, *insipidum*. Job. VI. 6. Derivarunt sine dubio a פּוּל, *misceri*, *subigi*, unde Syr. ܦܘܠܐ, *massa farina subacta*. Legitur præterea 1 Sam. I. 24. ubi ἄρτοις est glossema et interpretamentum verborum sequentium: *Epha farinæ*. Tob. I. 11. ἤσθιον ἐκ τῶν ἄρτων

a τῶν ἐθνῶν, edebant de panibus gentilium, h. e. *gentilium more vivebant, se ad eorum præcepta et instituta conformabant.* Conf. Prov. IX. 5. ubi לַחֲמוּ בְלַחְמִי est: *convenienter vivite præceptis meis.* Sir. XXIII. 17. πᾶς ἄρτος ἡδὺς, h. e. quoad sensum: *irruit in quaslibet mulieres,* coll. Prov. IX. 17. Sir. XXXI. 27. λαμπρὸν ἐπ' ἄρτοις εὐλογήσει χείλη,
b splendidum in *commessationibus* seu *conviviis* laudant homines. Ibid. XXXIII. 29. ἄρτος, *nutrimenta omnis generis.*

ΑΡΤΟΙ ἘΝΩΠΙΟΙ, *panes in conspectu,* h. e. *palam seu coram Deo propositi.* לֶחֶם פָּנִים, *panis faciei.* Exod. XXV. 30.

ΑΡΤΟΝ ΚΛΑΩ, *panem frango,* h. e. *edo,* seu *cibum distribuo.* פָּרַס,
c *divido, distribuo.* Jer. XVI. 6. οὐ μὴ κλασθῇ ἄρτος ἐν πένθει, nec *cibus sumatur* tempore luctus. Confer Lex. N. T. s. h. v.

*ΑΡΤΟΣ ΠΕΣΣΟΜΕΝΟΣ ἘΝ ΣΠΟΔΙᾼ, *panis, qui coquitur in cineribus.* עֻגָה, *panis subcinericius.* Ed. Vta Hos. VII. 8. Alias dicitur ἐγκρυφίας, de qua voce vide Hesychium.

d ΑΡΤΟΙ ΤΗΣ ΠΡΟΘΕΣΕΩΣ, *panes propositionis,* seu *palam in templo propositi.* לֶחֶם מַעֲרֶכֶת, *panis dispositionis.* 1 Par. IX. 32. XXIII. 29. — עֵרֶךְ לֶחֶם, *dispositio panis,* s. *panes dispositi.* Ex. XL. 21. — לֶחֶם פָּנִים, *panis faciei.* Ex. XXXV. 12. XXXIX. 36. ubi alii habent τοὺς προκειμένους. 1 Reg. VII. 48. — קֹדֶשׁ, *sanctitas, sanc-*
e *tum.* 1 Sam. XXI. 6.

ΠΡΟΘΕΣΙΣ ἈΡΤΩΝ, *propositio panum.* מַעֲרֶכֶת לֶחֶם, *dispositio panum.* 2 Par. XIII. 11. 2 Macc. X. 3.

ΑΡΤΟΙ ΤΟΥ ΠΡΟΣΩΠΟΥ, *panes faciei.* לֶחֶם מַעֲרֶכֶת. Neh. X. 33. — לֶחֶם פָּנִים. 1 Sam. XXI. 6.

ΑΡΤΟΣ ΕἸΣ ΤΗΝ ΤΡΟΦΗΝ, *panis in nutrimentum.* כִּכְּרוֹת לֶחֶם, f *tractæ panis.* Jud. VIII. 5.

ΑΡΤΥΣΙΣ, *condimentum.* מִרְקַחַת, *conditura, pigmentum, condimentum.* Symm. Job. XLI. 22. ὡς ἀναβρασσομένην ἄρτυσιν, ut ebulliens *condimentum.* Vide supra s. v. ἀναβράσσω. Adde Athen. IV. 148. F. IX. 368. C.

ἈΡΤΥΩ, *condio.* רֶקַח, *conditura.* Symm. Cant. VIII. 2. ἠρτυμένου. g

ἈΡΥΟΜΑΙ, *haurio.* הֵפִיק Hiph. a פּוּק, *educo.* Symm. Prov. VIII. 35. ἀρύσεται. Hesych. ἀρύομαι, ἀντλῶ.

ἈΡΧΑΙΟΣ, *antiquus, pristinus, præteritus, prior.* *אֵיתָן, *perennitas, perennis.* Aqu. et Symm. Ex. XIV. 27. ἐπὶ τὸν ἀρχαῖον αὐτοῦ, in antiquum locum suum. Symm. Ps. LXXIV. 15. Symm. 1 Reg. VIII. 2. τῷ ἀρχαίῳ, sc. μηνὶ, prisco h vel antiquo mense. Quod perenne est, etiam antiquum dici potest. Suspicor autem, Symmachum scripsisse τῶν ἀρχαίων, sc. ὑδάτων, *mensis perennium aquarum,* nostro *Octobri,* aut secundum alios *Septembri* respondens. Fortasse tamen potest et illud τῷ ἀρχαίῳ ad seq. חָג referri: ut sit festum, s. solemnitas, cujus celebratio inde ab antiquissimis temporibus instituta fuit. Adde Symm. Jer. L. 44. — אֵם, *mater.* i Ez. XXI. 21. ἐπὶ τὴν ἀρχαίαν ὁδὸν, quasi *mater via,* h. e. *regia, antiqua.* — אֶתְנַן, *merces meretricia,* it. *mercatura.* Ies. XXIII. 17. εἰς τὸ ἀρχαῖον, in *pristinum suum statum,* h. e. ad mercaturam redeat. Non opus est statuere, eos אֵיתָן legisse, nam sensum expresserunt. — יָשָׁן, *vetus.* Ies. XXII. 11. — לְפָנִים, *ante, prius.* Symm. 1 Sam. IX. 9. κατὰ τὸ ἀρχαῖον, *antiquitus.* —

a מֵרָחוֹק, *e longinquo.* Ies. XXV. 1. βουλὴν ἀρχαίαν. — *נָדִיב, *liberalis, princeps.* Job. XXI. 28. ποῦ ἐστὶν οἶκος ἀρχαῖος, sec. Alex. Sed rectius in reliquis libris legitur ἄρχοντος. Nam ἀρχαῖον notare h. l. *id quod ad τοὺς ἄρχοντας pertinet ipsisque conveniens est,* ex usu loquendi vix demonstrari poterit. — קֶדֶם, *oriens,* etiam *antiquitas.* 1 Reg. IV. 30.
b בְּנֵי קֶדֶם, *orientales,* h. l. Chaldæi, πάντων ἀρχαίων ἀνθρώπων. Ita quoque Josephus A. J. VIII. 2. 5. Ps. XLIII. 2. CXXXVIII. 4. Ies. XXXVII. 26. Thren. I. 8. II. 17. — *מִנִּי קֶדֶם, *a quondam, ab antiquo.* Symm. Ps. LXXVII. 2. ἀρχαία. — מִקֶּדֶם, *ab antiquo.* Ps. LXXVI. 5. CXLII. 5. — *קְדוּמִים, *Chedummim,* nomen proprium. Jud.
c V. 21. sec. ed. Rom. ἀρχαία. — קַדְמֹנִי. 1 Sam. XXIV. 14. Ies. XLIII. 18. — רִאשׁוֹן, *prior, primus.* Ps. LXXVIII. 8. ne memineris ἀνομιῶν ἀρχαίων, iniquitatum *præteritarum.* Ib. LXXXVIII. 48. ἐλέη σου τὰ ἀρχαῖα, beneficia tua *priora.* Conf. Fesselii Advers. Sacra Lib. IV. c. 11. p. 387. — תַּחְתּוֹן, *inferior.* Ies. XXII. 9. τῆς ἀρχαίας
d κολυμβήθρας. Ita enim dicitur hæc piscina inferior, quia superiore antiquior erat. Sap. XIII. 10. χειρὸς ἔργον ἀρχαίας, opus manus antiquæ, h. e. antiquum opus antiqui artificis.

'ΑΡΧΕ'ΚΑΚΟΣ, *auctor* seu *origo malorum.* גֵּאֶה, *superbus, elatus.* Inc. Job. XL. 7. Sc. *superbia* in V. T. etiam de *vitiositate* dicitur. Si-
e miles voces sunt ἀρχέγονος (apud Athen. III. p. 102. A.), ἀρχεδίκης, et aliæ.

'ΑΡΧΗ', *principium, caput, princeps, regnum, imperium, dominium, principatus, munus, cohors, summa.* *אִם, *si.* Cohel. V. 10. ὅτι ἀρχή, ubi Desvœux ad h. l. p. 267. existimat eos scripsisse ὅτι ἂν μὴ, ex quo ὅτι ἀρχὴ facile oriri potuit. — *אֵשׁ, *ignis.* בְּדֵי אֵשׁ, *in igni.* Jer. LI. f
58. ἐν ἀρχῇ. Hic indubie pro בְּדֵי אֵשׁ legerunt בְּרֹאשׁ. Nah. I. 6. כָּאֵשׁ, *sicut ignis,* ἀρχὰς, ac si legeretur רֹאשׁ. Ita quoque Arabs. Simili modo Amos V. 26. pro כִּיּוּן aliis punctis subjectis legerunt רֵחַן. — בִּכּוּרִים, *primitiæ.* Ex. XXXIV. 22. ἀρχὴν θερισμοῦ, *primitias* messis. — *בָּרָא pro בָּרָה, *eligo, seligo.*
Ez. XXI. 19. ἐξ ἀρχῆς. Legerunt g
בְּרֹאשׁ loco בָּרָא, addita שׁ. — חֵיל et contr. חֵל, *exercitus* it. *propugnaculum.* Abd. 20. ἀρχή. Legerunt הָחֵל infin. Hiph. quod significat *incipere,* a חָלַל. Idem valet de loco Nahum. III. 8. ἧς ἡ ἀρχὴ θάλασσα, ubi notandum, mare videri Alexandriæ initium dedisse, uti *Venetorum* urbi, et aliis multis in
Hollandia. — יוֹרֵשׁ partic. *hæres.* h
Jer. XLIX. 2. τὴν ἀρχὴν αὐτοῦ, ubi pro יוֹרְשָׁיו, *hæreditantes eum,* legisse existimant רֹאשָׁיו. Sed ἀρχὴ in notione *imperii* ac *dominii* commode cum textu Hebr. conciliari potest. — יָשַׁר, *dirigo.* Job. XXXVII. 3. ubi יִשְׁרֵהוּ, *directio ejus,* derivasse videntur a שָׂרָה, *principatum tenuit.* — כֵּן, *basis,* it.
status. Gen. XLI. 13. ἀποκατασταθῆναι ἐπὶ τὴν ἀρχήν, ubi ἀρχὴ *pristinum statum* s. *munus* notat, ut adeo non male quoad sensum transtulerint. — כִּפָּה, *ramus.* Symm. et LXX Ies. XIX. 15. ἀρχήν. Sensum sequuti sunt. Nam כִּפָּה est h. l. i. q. רֹאשׁ in antecedentibus et notat *principes, homines ordinis superioris.* — לוּחַ, *tabula.* 1 Reg. VII.

35. ἠνοίγετο ἐπὶ τὰς ἀρχὰς τῶν χειρῶν. Videntur לוּחַ accepisse in notione prominentiæ ac conspicui, quam ei vindicavit Schultensius in notis ad Haririum p. 71. 'Αρχὴν autem notare *id quod summum est in suo genere* satis constat. — *לִפְנֵי, *coram.* Prov. XV. 33. ἀρχὴ δόξης, h. e. *id quod ducit ad gloriam.* —*מַלְכוּתָא, Chald. *regnum.* Dan. II. 37. sec. Chis. — מַמְלָכָה, *regnum, imperium.* Deut. XVII. 18. ὅταν καθίσῃ ἐπὶ τοῦ δίφρου τῆς ἀρχῆς αὐτοῦ, cum sederit in throno regni ipsius. Ibid. v. 20. Ies. X. 10. πάσας τὰς ἀρχὰς λήψομαι, omnia *regna* occupabo. — מֶמְשָׁלָה, *dominium.* Gen. I. 16. εἰς ἀρχὰς τῆς ἡμέρας καὶ τῆς νυκτὸς, ad *regendum* diem et moderandam noctem. Jer. XXXIV. 1. πᾶσα ἡ γῆ ἀρχῆς αὐτοῦ, omnis terra *imperii* ipsius. Mich. IV. 8. Confer Lex. N. T. s. h. v. — מִשְׁפָּט. *modus, ratio.* Gen. XL. 13. κατὰ τὴν ἀρχήν σου προτέραν, sicut antea *munus* tuum fuit. Sc. מִשְׁפָּט notat quoque *vitæ agendæ rationem.* — מַשְׁקֶה, *poculi ministrandi munus.* Gen. XL. 21. ἐπὶ τὴν ἀρχὴν αὐτοῦ, in *munus* ejus. Ita bene brevitatis studiosi transtulerunt, præcesserat enim vox ἀρχιοινοχόος. — מִשְׂרָה, *principatus.* Ies. IX. 6. et 7. — נְדָבָה, *spontaneitas, oblatio spontanea.* Ps. CIX. 4. Videntur legisse נְדִיבָה. — סוֹף, *finis, extremitas,* etiam *id, quod summum est in suo genere.* 2 Par. XX. 17. ἐν ἀρχῇ τοῦ ποταμοῦ, in *extremitate* fluvii. — צַמֶּרֶת, *ramus summus.* Ez. XXXI. 3. 10. 14. ubi ἀρχὴ *cacumen, sublimitatem* notat, i. q. ἄκρον, quo vocabulo h. l. usus est Aquila. — קֶדֶם, *antiquitas.* Deut. XXXIII. 15. ἀπὸ κορυφῆς ὀρέων ἀρχῆς, in cacumine montium *jam olim celeberrimorum, s. antiquissimorum.* Ibid. v. 27. Θεὸς ἀρχῆς, deus *antiquus.* Ita enim scribendum est loco Θεοῦ ἀρχή. Ies. LI. 9. ὡς ἐν ἀρχῇ ἡμέρας, ut *olim,* seu *antiquissimis temporibus.* — קַדְמָה, idem.
Ez. XXXVI. 11. — קֵץ, *finis, ex-* f
tremum. 2 Sam. XIV. 26. ἐπ' ἀρχῇ ἡμερῶν, in initio dierum, h. e. *sub initium anni.* — קָצֶה mascul. Ez. XLVIII. 1. ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τῆς πρὸς βοῤῥᾶν, a *termino* septentrionali. — קָצָה fœm. idem. Ex. XXVIII. 23. XXXIX. 15. ἐπ' ἀμφοτέρας τὰς ἀρχὰς, in utroque *latere.* Jud. VII. 19. coll. v. 17. — רֹאשׁ, *caput.* Inc.
Ex. XXVIII. 23. ubi ἀρχαὶ duo g
extrema, ('Αρχὰς haud raro *extremitates* notare, docet Jacobs Anim. ad Anthol. Gr. T. XI. p. 50.) seu *utramque summitatem* notat, ut Vulgatus vertit, τὸ ἄκρον, coll. v. 24. et 25. LXX Gen. II. 10. de fluvio: ἐκεῖθεν ἀφορίζεται εἰς τέσσαρας ἀρχὰς, ex quo deinde in quatuor *capita* (h. e. *ostia*) diffindebatur. Gen. XL.
13. recordabitur Pharao τῆς ἀρχῆς h
σου, *ministerii* tui. Vide et v. 20. Ex. VI. 25. αὗται αἱ ἀρχαὶ πατριῶν Λευιτῶν, hæc *capita* familiæ Levitarum. Vide et Hos. I. 11. Mich. III. 1. Num. I. 2. λάβετε ἀρχὴν πάσης συναγωγῆς 'Ισραὴλ, sumite *numerum,* seu *summam,* totius populi Israëlis, coll. Ps. CXVIII. 159. ἀρχὴ τῶν λόγων σου ἀλήθεια, *summa* ver-
borum tuorum veritas. Vide et i
Num. IV. 23. I. 49. Jud. VII. 16. dividebant trecentos viros εἰς τρεῖς ἀρχὰς, in tres *cohortes.* Vide et Jud. IX. 34. 37. 43. 44. 1 Sam. XI. 11. XIII. 17. Job. I. 17. 1 Macc. V. 33. et infra s. v. κεφαλή. 1 Par. XI. 15. ἀρχὴ cum ἄρχων permutatur in codd. Ibid. XXVI. 10. υἱοὶ φυλάσσοντες τὴν ἀρχὴν, filii
custodientes *principatum,* h. e. filii k
primogenitorum prærogativas tuentes. Sic in Ep. Judæ v. 6. ἀρχὴ notat *prærogativam* filiorum Dei, seu *originalem,* in qua angeli mali creati erant, *excellentiam.* Vide Lex.

a N. T. s. h. v. 1 Par. XXIX. 11. εἰς πᾶσαν ἀρχὴν, super omnem *principatum*. 2 Par. XIII. 12. ἰδοὺ μεθ' ἡμῶν ἐν ἀρχῇ κύριος, ecce *ducem* habemus Deum. Neh. IX. 17. ἔδωκαν ἀρχὴν, constituebant *ducem*. Job. I. 17. ubi loco ἀρχὰς legendum esse ἀρχοὺς male conjecit Grotius. Ἀρχὴ h. l. *cohortem, turmam* notat, τάγμα, ut recte interpretatus est Aquila.
b Conf. Opuscula Critica p. 151. et Ps. CXXXVIII. 16. Thren. II. 19. εἰς ἀρχὰς φυλακῆς, *in principiis custodiæ*, vel: *in primis vigiliis*. — *רֵאשׁ Chald. Dan. VII. 1. — רִאשׁוֹן, *prior, primus*. Esdr. IX. 2. χεὶρ τῶν ἀρχόντων ἐν τῇ ἀσυνθεσίᾳ ταύτῃ ἐν ἀρχῇ, h. e. proceres in hoc crimine *duces* et *antesignani* fuerunt. Ies. XLI. 27. ἀρχὴν Σιὼν δώσω, caput
c vel *principem* Sioni dabo. Ib. XLIII. 9. — רֵאשִׁית, *principium*, it. *primitiæ*. Gen. XLIX. 3. ἀρχὴ τέκνων μου, *primogenitus* meus. Vide et Deut. XXI. 17. — Job. XL. 14. τοῦτ' ἔστιν ἀρχὴ πλάσματος κυρίου, h. e. hoc *primum locum* inter creaturas Dei *obtinet*, vel præstantissima est creatura. Ita Sir. XI. 3. mel dicitur ἀρχὴ γλυκασμάτων, *principatum te-*
d *nens* inter dulcia: ubi vid. Drusius. Prov. VIII. 22. ἀρχὴν (pro εἰς ἀρχὴν, coll. Thren. II. 19.) ὁδῶν αὐτοῦ, in principio viarum suarum. Am. VI. 1. ἀρχὰς ἐθνῶν, *principes* gentium. Scharfenbergius ad Cappelli Crit. S. T. III. p. 190. mavult reponere ἀπαρχάς. — שָׁלְטָן Chald. *dominatus*. Dan. VI. 26. ἐν πάσῃ ἀρχῇ τῆς βασιλείας μου, in omni *dominatu*, seu
e *provincia* regni mei. Ib. VII. 12. μετεστάθη ἡ ἀρχὴ, translatus est *dominatus*. Ib. 14. 26. 27. πᾶσαι αἱ ἀρχαὶ αὐτῷ δουλεύσουσι, omnes *dominatores* s. *principes* illi servient. Cf. Lex. N. T. s. h. v. — *תּוֹחֶלֶת, *spes, exspectatio*. Theod. et LXX Job. XL. 27. (28.) ἡ ἀρχὴ αὐτοῦ. Videntur legisse תְּחִלָּתוֹ ab הֵחֵל, *incepit*. Potest tamen quoque ἀρχὴ verti: *spes ab initio concepta*, nempe eum capiendi. Certe Vulgatus transtulit: *spes ejus frustrata est*. Adde Symm. Job. XLI. 4. — תְּחִלָּה, *initium*. Gen. XLI. 21. καθὰ καὶ τὴν ἀρχὴν, quemadmodum et *ab initio, antea, prius*. Jud. XX. 18. ἐν ἀρχῇ, ita ut tanquam *dux* præsit, unde ibi e glossemate additur: ἀφηγούμενος. Prov. IX. 10. Dan. VIII. 1. IX. 21. 23. Sir. I. 14. ἀρχὴ σοφίας φοβεῖσθαι τὸν Θεὸν, *summa* sapientia est Deum colere: ubi ἀρχὴ notat *id, quod in aliqua re præcipuum est, caput rei*, ad imitationem Hebr. רֵאשִׁית. Prov. I. 7. Potest quoque ibi ἀρχὴ de *fonte* accipi, seu de *eo, unde aliquid originem ducit*. Vide Valcken. ad Herodot. p. 426. 98. Sir. XXIX. 28. ἀρχὴ ζωῆς, *præcipua* victus genera. Ib. XXXIX. 31. ἀρχὴ πάσης χρείας εἰς ζωὴν ἀνθρώπου ὕδωρ καὶ πῦρ. Sir. X. 12. ἀρχὴ ὑπερηφανίας, *summa* superbia. Ib. XI. 3. ἀρχὴ γλυκασμάτων, *primas obtinet* in dulcedine. 1 Macc. V. 33. ἐν τρισὶν ἀρχαῖς, tribus *agminibus*, ubi v. Symm. Sap. XII. 16. ἡ γὰρ ἰσχύς σου δικαιοσύνης ἀρχὴ, potentia tua *causa* est justitiæ, scil. quia te omnipotentem nullius habere oportet rationem. Ἀρχὴ hic *causam, rationem, fundamentum* notat, quemadmodum et ib. XIV. 27. cum αἰτία permutatur. 4 Macc. IV. 17. *pontificatus*, coll. v. 18.

ἈΠ' ἈΡΧΗ͂Σ, et contracte ἀπαρχῆς, *a principio, ante initium, ab æterno*. בָּאִים part. plur. *venientes*. 2 Par. XXIII. 8. Recte: nam בָּאֵי הַשַּׁבָּת h. l. sunt *ministerium hebdomadale ingredientes*, ut recte transtulit Dathius. — *יָפֶה, *pulcher*. Symm. Ps. XLVII. 3. Quid legerit, non facile aliquis divinaverit. Num fortasse legit מִימֵי? Sed sine dubio lectio est vitiosa, et loco ἀπ' ἀρχῆς reponendum est ἀπαρχῆς, quod de *omni, quod præ-*

tans est, adhibetur. Vide infra s. ἐσχηματισμένος. — מִיּוֹם, a die, h. e. antequam dies esset. Ies. XLIII. 13. ἀπ' ἀρχῆς, jam ante initium, h. e. ab æterno. — מֵעוֹלָם, a sæculo. Jos. XXIV. 2. Ies. LXIII. 16. 19. — קֶדֶם, olim, pridem. Ps. LXXIII. 2. — מִקֶּדֶם, ab antiquo. Neh. XII. 45. Ps. LXXVII. 8. Ies. II. 6. — מִימֵי קֶדֶם, a diebus antiquis. Ies.
b XXIII. 7. — לְקַדְמָה, ad pristinum statum. Ez. XVI. 54. — בְּרֹאשׁ, in capite. Ez. XLII. 12. Amos VI. 7. Nah. III. 10. — לְרֹאשׁ, ad caput. Thren. II. 19. — מֵרֹאשׁ, a capite. Cohel. III. 11. Cant. IV. 8. Ies. XLVIII. 16. — רִאשֹׁנוֹת, priora. Ies. XLII. 9. — בָּרִאשֹׁנָה, in principio. 2 Sam. VII. 10. 1 Par. XVII. 9. Zach. XII. 7. — רֵאשִׁית, primi-
e tiæ. Lev. II. 12.

*'ΕΞ 'ΑΡΧΗ͂Σ, *olim, quondam, a longo inde tempore.* 1 Macc. XV. 17. ubi pactum, quod Judæi cum Romanis ante paucos annos fecerant, vocatur ἡ φιλία καὶ συμμαχία ἡ ἐξ ἀρχῆς.

ΚΑΤ' 'ΑΡΧΑ'Σ, et contracte, καταρχὰς, *in principiis.* לְפָנִים *ad faciem, antea.* Ps. CI. 26. — קֶדֶם,
d *pridem, olim.* Ps. CXVIII. 151.

'ΑΡΧΗΓΕ'ΤΗΣ, *princeps,* item *auctor.* 2 Macc. II. 31. τῷ τῆς ἱστορίας ἀρχηγέτῃ καθήκειν, historiæ auctori congruere. Adde Herodot. IX. 85. p. 541. Eurip. Orest. 554. Soph. Œd. Tyr. v. 769.

'ΑΡΧΗΓΟ'Σ, *dux, princeps,* item *auctor.* — חֹבֵשׁ part. *obligans, medicus.* Symm. et LXX Ies. III. 6. οὐκ
c ἔσομαι σου ἀρχηγός. Non legerunt חָמֵשׁ, ut nonnullis visum est, sed rem metaphora signatam expresserunt, et ita verterunt, ut responsio invitationi v. 6. (ubi legebatur קָצִין) responderet. Vide infra s. v. ἐπιδεσμεύω. — *נָסִיךְ, *princeps,* pr. *unctus.* Theod. Mich. V. 4. — נָשִׂיא, idem. Num. XIII. 3. XVI. 2. — פֵּאָה, *angulus, latus.* Num. XXIV. 17. τοὺς ἀρχηγοὺς Μωάβ. f
Nempe *angulus exterior* ædificii, quia in utrumvis latus prospectui patet, et ædificium continet, pro *principe, rege* vel *magnate* sumitur. Conf. Glassii Philol. S. p. 1203. et Lex. N. T. s. v. ἀκρογωνιαῖος. Idem valet de Theodot. Jer. XLVIII. 45. — פָּקוּד part. Pah. *præfectus.* 2 Par. XXIII. 14. τοῖς ἀρχηγοῖς τῆς δυνάμεως: ubi alii libri ἐπισκόποις g
habent. — פְּרָעָה, *ultio.* Jud. V. 2. ἐν τῷ ἄρξασθαι τοὺς ἀρχηγοὺς ἐν Ἰσραήλ. Scilicet פֶּרַע in lingua Arabica notat *superiorem esse aliis.* Vide infra s. v. ἄρχων. — קָצִין, *dux, princeps.* Jud. XI. 6. ubi cum ἡγούμενος in codd. permutatur. Ies. III. 5. 6. — רֹאשׁ, *caput.* Inc. Hab. III. 14. LXX Ex. VI. 14. Num. XIII. 4. Thren. II. 10. ἀρχηγοὺς παρθένους, h
primarias virgines. — רֵאשִׁית, *principium.* Mich. I. 13. ἀρχηγὸς ἁμαρτίας ἐπὶ τῇ θυγατρί, peccandi *principium fuisti* puellæ, aut *auctor* peccati. Sic 1 Macc. IX. 61. ἀρχηγοὶ τῆς κακίας, *auctores* malitiæ. In Epistola, quæ Ignatio tribuitur, ad Heronem Diacon. p. 94. diabolus dicitur φθόνου ἀρχηγὸς, h. e. *auctor* invidiæ. Eodem sensu vox ἀρχηγὸς i
occurrit Hebr. II. 10. et XII. 2. Vide Lexicon N. T. s. h. v. Adde Inc. Ez. X. 11. — שַׂר, *princeps.* Jud. V. 15. Neh. II. 9. Ies. XXX. 4. 1 Macc. X. 47. ἀρχηγὸς λόγων εἰρηνικῶν est is, *qui primus pactum cum aliquo fecit,* aut: *pacem inire tentavit.* Syrus: ܪܫܐ, *primus.* Act. III. 15. ἀρχηγὸς ζωῆς, *qui primus in vitam rediit.* Conf. Suiceri Thes. Eccles. T. I. p. 532.

a 'ΑΡΧΗ͂ΘΕΝ, *a principio*, et 'Εξ ἀρχῆθεν, idem. *מִנִּי קֶדֶם, *a quondam*. Aqu. Ps. LXXVII. 2. — קֶדֶם. Inc. et LXX 2 Reg. XIX. 25. ἀπὸ ἡμερῶν ἀρχῆθεν ἔπλασα. Arbitror pro ἀρχῆθεν scribendum esse ἀρχαίων, quia ἀπὸ ἡμερῶν præcessit. Vulgatus certe habet: *ex diebus antiquis*. Potest tamen et impressa lectio excusari, si sumamus Aqui-
b lam esse auctorem hujus versionis. Aqu. Deut. XXXIII. 15. Psalm. LXVII. 34. Prov. VIII. 22. Inc. Ps. XLIII. 2. — *שֶׁקַּדְמַת, *qui antequam*. Aqu. Ps. CXXVII. 6. ὁ ἀρχῆθεν, qui ab initio, h. e. statim atque effloruit. Lexic. Seguer. in Bekkeri Anecdotis Græcis T. I. p. 7. ἀρχῆθεν παρὰ μὲν ταῖς ἄλλαις διαλέκτοις εὑρίσκεται, Ἀττικοῖς δὲ οὐ φίλον.
c διὸ οὔτε Πλάτωνα οὔτε Θουκυδίδην ἔστιν εὑρεῖν λέγοντα τοῦτο. Legitur apud Herodotum III. 80. 16. p. 192. VIII. 22. 17. p. 466.

'ΑΡΧΙΔΕΣΜΟΦΥ'ΛΑΞ, *summus carceris custos*. שַׂר בֵּית סֹהַר, *præfectus domus carceris*. Gen. XXXIX. 21. 22. 23. — *שַׂר הַטַּבָּחִים, *princeps laniorum*, seu *satellitum*. Gen. XLI. 10. sec. cod. Alex. ubi reliqui
d libri ἀρχιμάγειρος habent. Vide infra s. v. ἀρχιδεσμώτης.

'ΑΡΧΙΔΕΣΜΩ'ΤΗΣ, *princeps captivorum, qui carceribus et capitis damnatis præest*. שַׂר טַבָּחִים, *præfectus satellitum*. Gen. XL. 4. — שַׂר בֵּית סֹהַר, *præfectus domus carceris*. Inc. Gen. XXXIX. 22.

*'ΑΡΧΙΕΡΑ'ΟΜΑΙ, *summus sacerdos sum, summo sacerdotio fungor*.
e 4 Macc. IV. 18.

'ΑΡΧΙΕΡΑΤΕΥ'Ω, *summo sacerdotio fungor*. 1 Macc. XIV. 47. εὐδόκησεν ἀρχιερατεύειν. Usus quoque est hac voce Josephus A. J. XIV. 6. 1. p. 692.

'ΑΡΧΙΕΡΕΥ'Σ, *summus sacerdos*. כֹּהֵן, *sacerdos*, quandoque etiam *summus sacerdos*, כֹּהֵן הַגָּדוֹל alias dictus. Lev. IV. 3. et 17. 3 Esdr. V. 62. IX. 40. et alibi sæpius.

'ΑΡΧΙΕΡΩΣΥ'ΝΗ, *summum sacerdotium*. 1 Macc. VII. 21. XI. 27. 57. et alibi passim.

'ΑΡΧΙΕΤΑΙ'ΡΟΣ, *princeps amicorum*. הָאַרְכִּי רֵעַ, *Arachites socius*, seu, ut Bielius interpretatus est, *socius, amicus, longus*, et *longo usu probatus*. 2 Sam. XV. 37. XVI. 16. et 1 Paral. XXVII. 33. in quo posteriore loco ἀρχιεταῖρος permutatur cum πρῶτος φίλος in codd. Fullerus in Miscell. Sacris Lib. II. c. 10. p. 230. hic mendum subesse suspicatur, et ὁ ἀρχιεταῖρος Δαβὶδ sic restituit in integrum: ὁ Ἀρχὶ, ἑταῖρος Δαβίδ. In eadem sententia versantur Flam. Nobilius, ac Scharfenbergius in Diss. de Josephi et Vers. Alex. *consensu* p. 21. qui etiam provocat ad Complut. et Vulgatum, qui habet: *Chusai Arachites, amicus Davidis*. Sed hoc minime fieri posse ex eo statuit Is. Vossius de LXX Intt. p. 58. quod 1 Par. XXVII. 33. pro ἀρχιεταῖρος LXX habeant πρῶτος φίλος. Et præterea LXX הָאַרְכִּי רֵעַ recte ita vertisse putat. Nam ad verbum illud sonare *amicum* vel *socium longum*, i. e. *longo usu probatum*. Esse vero veterem amicum et socium non necessitudinis tantum, sed et dignitatis nomen apud reges. LXX translationem præterea probare Josephum, qui φίλον βέβαιον vocet, i. e amicum certum et longo usu probatum. Confer Josephi A. J. VII. 9. 6. ubi secundum exempla vulgaria vocatur ἀρχίφιλος.

'ΑΡΧΙΕΥΝΟΥ'ΧΟΣ, *princeps eunuchorum*. רַב סָרִיסִים, *magister cubiculariorum*. Dan. I. 3. sec. Chis. — שַׂר סָרִיסִים, *præfectus cubiculariorum*. Theod. Dan. I. 7. 8. 9. 10. 11. 18.

'ΑΡΧΙΜΑ'ΓΕΙΡΟΣ non est *princeps coquorum*, ut vulgo vertitur,

a sed *præfectus satellitum*, seu *princeps militiæ regis* (ut Vulg. Dan. II. 14. recte transtulit), seu: *ὁ τὴν ἐπὶ τῶν σωματοφυλάκων τοῦ βασιλέως ἀρχὴν πεπιστευμένος*, teste Josepho A. J. X. 10. 3. coll. 8. 5. ubi eum *στρατηγὸν* appellat. רַב טַבָּחִים, *magister satellitum*, qui ita dicti sunt a parte muneris, e quo capite damnatos occidere tenebantur. 2 Reg. XXIV.
b 28. 29. 31. etc. Jer. XXXIX. 9. XL. 1. 2. 5. — *רַב טַבָּחַיָּא Chald. idem. Dan. II. 14. sec. Theod. et Chis. — שַׂר טַבָּחִים, *præfectus satellitum*. Gen. XXXVII. 35. XXXIX. 1. XLI. 10. 12. Phav. *ἀρχιμάγειρος, ἔφορος τῆς βασιλικῆς τραπέζης*. Vocem hanc pro militum præfecto sumi vult Hieronymus in Quæst. Hebr. et Augustinus
c Quæst. 27. in Genesin, sive id fiat per tropum aliquem, sive quod etiam hæc vox generatim pro *mactatore* capi possit, ut perspicue indicat Hieronymus eo, quod *μαγειρεύειν* significet *occidere*, et *μαγὶς* ex quorundam sententia sit i. q. *μάχαιρα*. Vide Bonfrerium in Comment. in Genes. p. 287.

'ΑΡΧΙΟΙΝΟΧΟΕΙ'Α, *principatus*
d *pincernarum*, aut: *dignitas ejus, qui principem locum inter pincernas obtinet*. כֵּן, *basis, status*. Gen. XL. 13. *ἀποκαταστήσει σε εἰς τὴν ἀρχιοινοχοΐαν*, (quæ prior ipsius fuerat conditio, quæ voce Hebraica h. l. indicatur.), ubi Vatic. *ἀρχιοινοχοΐαν* habet.

'ΑΡΧΙΟΙΝΟΧΟ'ΟΣ, *princeps pincernarum*. מַשְׁקֶה, *pincerna*. Gen. XL. 1. 5. — שַׂר מַשְׁקִים, *præfec-*
e *tus pincernarum*. Gen. XL. 2. 9. 21. 23. XLI. 9.

'ΑΡΧΙΠΑΤΡΙΩ'ΤΗΣ, *princeps familiæ*, seu: *familiarum*. רָאשׁ אָבוֹת, *caput patrum*. Jos. XXI. 1. Adde Daniel. III. 94. sec. Chis. ubi Scharfenb. legere mavult *ἀρχισατράπαις*, ut Chald. אחשדרפניא respondeat.

'ΑΡΧΙΠΟΙΜΗ'Ν, *princeps pastorum*. נֹקֵד, *pecuarius*. Inc. 2 Reg. f
III. 4. Vulg. *nutriebat multa pecora*.

'ΑΡΧΙΣΙΤΟΠΟΙΟ'Σ, *princeps pistorum*. אֹפֶה, *pistor*. Gen. XL. 1. 5. — שַׂר אֹפִים, *præfectus pistorum*. Gen. XL. 2. 16. 22. et XLI. 10. Adde Philonem de Josepho p. 548. B.

'ΑΡΧΙΣΤΡΑ'ΤΗΓΟΣ, *princeps militiæ*. שַׂר צָבָא, *præfectus exercitus*. Jos. V. 15. 1 Sam. XII. 9. Dan. g
VIII. 11. Adde Inc. 2 Sam. XIX. 13. ubi Vulgatus: *magister militiæ*. Adde Josephum A. J. VI. 11. 9. p. 341.

'ΑΡΧΙΣΤΡΑ'ΤΗΓΟΣ ΤΗ͂Σ ΔΥΝΑ'ΜΕΩΣ, *magister militiæ*, seu: *summus imperator exercitus*. שַׂר צָבָא. Gen. XXI. 22. 32. Jos. V. 14.

'ΑΡΧΙΣΩΜΑΤΟΦΥ'ΛΑΞ, *summus* h
corporis custos, vel, *qui præest satellitibus*, seu *stipatoribus*. שֹׁמֵר סַף, *custos liminis*. Esth. II. 21. Recte quoad sensum. — שֹׁמֵר לְרֹאשׁ, *custos capitis*. 1 Sam. XXVIII. 2. Adde Josephum A. J. XII. 2. 4. 6. p. 589.

'ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΕ'Ω, *fabrico*. חָשַׁב, *cogito, excogito, invenio, machinor*. Ex. XXXV. 30. — מַחֲשָׁבָה, *co-* i
gitatio, inventio. Ex. XXXI. 4. Aristoph. Pac. v. 304. Athen. IX. p. 378. B. Theophr. Char. II. 5.

'ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΕΥ'Ω, idem. חָרָשׁ, *faber*. Ex. XXXVIII. 23.

*'ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΙ'Α, *fabricatio, ars architectonica*. חֹשֵׁב part. *cogitans*, etiam *fabricans*. Ex. XXXV. 33. Vide Kreyssigii Symbolas P. V. p. 14. — מַחֲשָׁבָה, *excogitatio*, k
fabricatio. Ex. XXXV. 30.

'ΑΡΧΙΤΕ'ΚΤΩΝ, *architectus, fabricator*. חָרָשׁ, *faber, artifex*. Ies. III. 2. Sir. XXXVIII. 30. 2 Macc. II. 30.

a **ἈΡΧΙΦΥΛΟΣ**, *princeps tribus.* רֹאשׁ, *caput.* Jos. XXI. 1. — רֹאשׁ שֵׁבֶט, *caput tribus.* Deut. XXIX. 10.

ἌΡΧΟΜΑΙ. Vide post ἄρχω.

ἈΡΧΟΝΤΙΚΑ', *quæ principis sunt.* נְדִיבוֹת. Symm. Ies. XXXII. 8.

ἌΡΧΩ, *impero, principatum gero,* item, *principem constituo.* מָשַׁל *do-*
b *minor.* Gen. I. 18. ὥστε ἄρχειν τῆς ἡμέρας καὶ τῆς νυκτὸς, ut *præessent,* h. e. *lumen præberent* diei et nocti. Apud Hesych. inde, ut videtur, ἄρχειν exponitur λάμπειν, *lucere.* Augustin. et Victor Afric. in *inchoationem* diei et noctis. Ib. XLV. 26. αὐτὸς ἄρχει πάσης Αἰγύπτου, ille *dominus est* totius Ægypti. Jud. VIII. 22. ἄρχε ἡμῶν, *impera* nobis.
c Vide et v. 23. 1 Par. XXIX. 12. Prov. XXII. 7. — נָדִיב, *liberalis.* Ies. XXXII. 5. Scilicet נָדִיב quoque *principem* notat, a נָדַב, in l. Arab. *nobilis fuit.* — נוּעַ, *moveo me.* Jud. IX. 9. 11. 13. πορευθῶ ἄρχειν τῶν ξύλων. Scilicet *movere se super aliquem* notat in hac orationis serie *præesse, imperare,* coll. v. 8. et 15. Arab. نزع *præcedere* notat. — נֵס,
d *vexillum.* Ies. XI. 10. ἄρχειν ἐθνῶν. Vexillum superioritatis et dominii signum est. Vide Glassii Philol. S. p. 984. Secundum Bootium Anim. Sacr. p. 35. נָשִׂיא legerunt. — סוּר, *recedo.* 1 Sam. XXII. 14. ubi pro סָר, *recedens,* legisse videntur שַׂר, *princeps.* Apparet tamen, e lingua Arab. סוּר antiquitus *ascendendi* notionem habuisse. Vide
e s. ἀρχός. — *עָנָה, *alternis cano.* 1 Sam. XXI. 11. ubi cum ἐξάρχειν in codd. permutatur, ac Latino *præire* respondet. — עָצַר, *imperando coërceo.* 1 Sam. IX. 17. ἄρξει ἐν τῷ λαῷ. — עַתּוּדִים plur. *hirci.* Ies. XIV. 9. οἱ ἄρξαντες τῆς γῆς. *Hirci* seu *arietes* metaphorice *duces* et *gubernatores* populi significant. Confer Zach. X. 13. — פָּרַע, *ulciscor.* Jud. V. 2. ἐν τῷ ἄρξασθαι, quam notionem habet vox Hebraica in l. Arabica. Vide infra s. v. ἄρχων. — רָדָה, *dominor.* Gen. I. 26. 28. — *שׁוּר in Piel *intueor, contemplor.* Theod. Job. XXXVI. 24. Permutavit fortasse Schin cum Sin. שׂוּר enim est *principatum tenere.* Sed dubiam rem reddit Vulgatus, qui habet: *de quo cecinerunt viri,* ex notione *canendi,* quam שׁוּר æque ac ἄρχειν habet. — שׁוּר, הֵשִׁיר Kal et Hiphil, *principem ago, constituo.* Jud. IX. 22. ἦρξεν Ἀβιμέλεχ ἐπὶ τῷ Ἰσραὴλ, *tenuit* Abimelech *principatum* super Israëlem. Ies. XXXII. 1. Hos. VIII. 4. οὐ δι' ἐμοῦ ἦρξαν, *præfecerunt* tibi *principem* non ex me. — שְׁלֵט Chald. *dominium habeo.* Dan. V. 7. — שָׁפַט, *judico.* Ies. XL. 23. — שָׁר, *cantor,* a שׁוּר, *cano.* 2 Par. h XXXV. 25. εἶπαν πάντες οἱ ἄρχοντες καὶ αἱ ἄρχουσαι θρῆνον, dicebant omnes *præcentores* et *præcentrices* lamentationem. Psalm. LXVII. 27. προέφθασαν οἱ ἄρχοντες καὶ αἱ ἄρχουσαι θρῆνον, præcedebant *præcentores* una cum psallentibus. Hic in vocibus ἄρχοντες et ἄρχουσαι procul dubio subintellegere debemus ᾆσμα vel ᾠδήν. Conf. v. ἐξάρχειν. Eodem au- i tem sensu ἄρχειν legitur apud Theocrit. Idyll. Α', v. 64. ubi aliquoties ita ingeminatur: ἄρχετε βουκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς. Qui Græcis ἄρχων ᾠδῆς, Apuleio in libro de Mundo nuncupatur *dux carminis* et *præcentor.* — שָׁרַר Pih. a שׁוּר. Vide supra s. שׁוּר. — שָׂרָה, *principem me gero.* Aqu. Gen. XXXII. 28. ἦρξας μετὰ θεοῦ, *princeps fuisti* cum k Deo. Sed Philo de Temul. p. 251. et de Mutat. Nominum, p. 1051. Aquilam ὅτι ἴσχυσας μετὰ θεοῦ scripsisse testatur. Symm. ἦρξας ἰσχῦ

a πρὸς Θεὸν, princeps fuisti robore, i. e. prævaluisti robore adversus Deum. — שׂוּר, *principatum gero.* Aqu. Symm. Prov. VIII. 16. ἄρξουσι.

*ΑΡΧΟΜΑΙ, *incipio, dominor.* בָּרָא, *creo.* Gen. II. 3. ὧν ἤρξατο ὁ Θεὸς ποιῆσαι. Nonnulli existimant LXX legisse הֵחֵל pro בָּרָא, quæ tamen voces et forma et sono nimium dif-
b ferunt. Alii contra statuunt eos legisse בָּדָא per Daleth μεταστοιχειώσει ipsis familiarissima, nam Arab. بدا *incipere, excogitare* notat. Mihi autem sensum expressisse videntur, et ἤρξατο ποιῆσαι est i. q. ἐποίησε, coll. Act. I. 1. ibique Intt. — הוֹאִיל Hiph. a יָאַל, *volo.* Gen. XVIII. 27. Fortasse permutarunt הוֹאִיל cum הֵחֵל. Lucem
c tamen quoque affundit huic versioni Arab. أول, *primus.* Idem valet quoque de reliquis locis, v. c. Deut. I. 5. Jos. XVII. 12. 1 Par. XVII. 27. ad quem locum vide Buxtorfium in Anticritica p. 678. Hos. V. 11. quibus adde Theodot. Ex. II. 21. — הוּסַד Hoph. a יָסַד, *fundor.* 2 Par. III. 3. ubi tamen הוּסַד, *fundatus est,* redditur a LXX libere
d vertentibus: ἤρξατο οἰκοδομῆσαι. — הֵחֵל Hiph. a חָלַל, *incipio.* Gen. IX. 20. ἤρξατο Νῶε ἄνθρωπος γεωργὸς, scil. εἶναι, h. e. *primus erat agricola Noachus.* Conf. Gen. X. 8. ubi εἶναι additur, et Fesselii Advers. Sacra Lib. IV. c. 2. p. 386. Aqu. Deut. II. 25. pro אָחֵל, *incipiam,* posuit ἄρξαι: ubi vel rescribendum est ἄρξομαι, vel illud ἄρξαι referendum
e est ad הָחֵל v. 24. Vide ad h. l. Scharfenberg. LXX Deut. III. 24. σὺ ἤρξω δεῖξαι, *tu ostendisti.* V. et Jud. X. 18. XIII. 5. Sic etiam a Scriptoribus N. T. et exteris Græcis et Latinis ἄρχεσθαι et *cœpisse* aliis verbis additur, cum actio ipsa, non actionis initium, significatur. Conf. Lex. N. T. s. h. v. Num. XVI. 46. ἦρκται, coll. Job. XIII. 5. et 2 Par. III. 10. Hesych. ἦρκται, f
ἤρξατο. Deut. II. 31. ἦργμαι, *cœpi,* coll. 1 Sam. XXII. 15. — *הִקִּיף, *circumeo.* Inc. Job. I. 5. ἤρξαντο, quod est prorsus contrarium iis, quæ in textu Hebraico leguntur: peractis convivii diebus. Mihi videtur Inc. ita interpretari voluisse: *cum in orbem transiissent, adeoque iterum inciperent.* Vide ad h. l. Drusium. Fortasse tamen ἤρξαντο per- g
tinet ad הָלְכוּ v. 4. pro quo הֵחֵלּוּ legerit. — הֶחֱלָה: חֹלָה: חָלָה, Kal, Pih. Hiph. *ægroto, ægrotare facio.* Psalm. LXXVI. 10. τῶν ἤρξάμην. Legisse videntur הַחִלֹּתִי, ab הֵחֵל, *incepit,* a חָלַל, vel sine ה conjugationis characteristico חִלּוֹתִי, *cœpi.* Mich. I. 12. Legerunt מִי הֵחֵל. Hos. VII. 5. Legerunt הֵחֵלּוּ. — יִחֵל Pih. *sperare* h
facio. Ex. XIII. 6. Deduxerunt a חָלַל, unde הֵחֵל, *incipere.* — *רֹאשׁ, *caput, principium.* Jud. VII. 19. ἐν μέρει τῆς παρεμβολῆς ἀρχομένης, in parte castrorum *primorum.* — *פָּרַע, *dissolvo, dissipo, disturbo.* Jud. V. 2. sec. Basil. et Cod. Reg. ἐν τῷ ἄρξασθαι; ubi ἄρχεσθαι *dominari, imperare, subjugare,* vel *imperium alteri eripere* notat. — i
*שׁוּת, *pono.* Hos. VI. 11. ἄρχου τρυγᾷν, *incipe* metere. Acceperunt שׁוּת, in notione *faciendi,* quam habet, nec שׁוּת permutarunt cum שׂוּר, *principatum tenere,* aut legerunt שָׁרֵא (a שָׁרָא, quod in libro Esdræ aliquoties occurrit, et Chaldæis est *incipere*), ut Bahrdtio placuit. — שְׁרָא Chald. *incipio.* Esdr. V. 2. coll. 3 Esdr. VI. 2. Sir. XVIII. 6. τότε ἄρχεται, *tunc inveniet tantum superesse, ut quasi de novo*

a incipiendum sit. 1 Macc. V. 31. ἄρχεται ὁ πόλεμος, h. e. *grave esse prœlium.* Ita Syrus bene quoad sensum, nam ἄρχομαι est h. l. *dominari,* quod si de *prœlio* dicitur, est i. q. βαρύνεσθαι, coll. IX. 17. Non opus itaque est conjectura Trendelenburgii, eum legisse ἤρεται (Hesych. αἴρει, ἐγείρει, αὔξει), aut ἤρχεται esse i. q. εἴρχεται, a verbo εἴργω. Vide
b quoque ad hunc locum notas Michaelis.

ἌΡΧΟΣ, *princeps, imperator.* מָשַׁל, *dominor.* Al. 2 Sam. XXIII. 3. Hesych. ἀρχός, ἡγεμών. ἌΡΧΩΝ, idem. *אַבִּיר, *potentissimus.* Symm. 1 Sam. XXI. 7. ἄρχων τῶν νομέων. — אָדוֹן, *dominus.* Ies. XXII. 18. — אַיִל et אֵל, *fortis.* Ex. XV. 15. Ez. XXXI. 11. — אֲנָשִׁים plur.
c *homines, viri.* Jos. IX. 14. Jud. VIII. 15. — אֲנָשִׁים מֵרָאשִׁים, *homines ex capitibus,* i. e. *præcipui.* 2 Par. XXVIII. 12. — *בַּעַל, *dominus.* 2 Sam. VI. 2. Vulg. de *viris.* — *חֶלְדַּי, *Cheldai,* nomen proprium. Zach. VI. 10. παρὰ τῶν ἀρχόντων. N. L. — חֹרִים plur. *ingenui, nobiles.* Ies. XXXIV. 12. Jer. XXVII. 20. et XXXIX. 6. — יָסַר, *erudio.* 1 Par.
d XV. 22. ἄρχων τῶν ᾠδῶν, ubi loco יָסֹר nonnullis legisse videntur יָשֹׂר a rad. שָׂרַר, *dominari.* Buxtorfius autem in Anticritica p. 636. recte monuit, eos potius putasse סָר esse i. q. שָׂר, quemadmodum etiam antiquiores pariter ac recentiores interpretes סָר recte per *præesse, præire,* seu *præcinere* explicarunt. — יָתֵד, *clavus, a quo aliquid sus-*
e *penditur, paxillus.* Ies. XXII. 23. ubi vel sensum expresserunt (nam *clavus* h. l. metaphorice *principem* notat, a quo quasi pendet res publica), vel respexerunt notionem *excellentiæ* ac *eminentiæ,* quam quoque vox Hebraica habet. — לְאֹם, in plur. לְאֻמִּים, *nationes.* Gen. XXVII. 29. Ies. XXXIV. 1. XLI. 1. XLIII. 4. 9. In omnibus his locis pro arbitrio mihi transtulisse videntur. — f
מְחֹקֵק part. Pih. *legislator.* Deut. XXXIII. 21. Ies. XXXIII. 22. — מֵלִיץ, *interpres, orator.* Ies. XLIII. 27. Sc. ibi per מְלִיצָיו sunt *sacerdotes* intelligendi, quatenus sunt interpretes voluntatis divinæ, qui v. 28. vocantur שָׂרֵי קֹדֶשׁ, *principes sanctuarii,* quem locum sine dubio in mente habuerunt LXX ita vertentes. — מֶלֶךְ, *rex.* Gen. XLIX. 20. g
Num. XXIII. 21. Deut. XVII. 14. — מֹלֶךְ, *Molech,* idolum Ammonitarum. Levit. XVIII. 21. XX. 2. 3. 4. 5. Confer Outhovium in Bibl. Brem. Class. I. pag. 218. ubi ostendit bene LXX מֹלֶךְ, *Molech* vel *Moloch,* ἄρχοντα vel βασιλέα transtulisse. — מֹשֵׁל, part. *dominator.* Gen. XLV. 8. 2 Par. XXIII. 20. Psalm. CIV. 19. 20. — נָגִיד, *ante-* h
cessor, dux. 1 Sam. IX. 16. X. 1. XIII. 14. — נָדִיב, *liberalis,* etiam *princeps.* Aqu. Cant. VI. 11. et VII. 11. Symm. Ies. XXXII. 8. LXX Job. XII. 21. Psalm. XLVI. 9. Ies. XIII. 2. — נְסִיכִים, plur. *præfecti,* proprie *uncti.* Theod. et Vta Mich. V. 5. LXX Jos. XIII. 21. Psalm. LXXXII. 11. Ez. XXXII. 29. — נָשִׂיא, propr. *elatus super alios.* Gen. i
XXV. 16. XXXIV. 2. Ex. XVI. 22. — *נָשִׁים plur. *fœminæ.* Jerem. XLIV. 9. ubi legerunt נְשִׂאִים. Nam quod Cappellus in Notis Critt. ad h. l. conjicit, eos legisse שָׂרִין, minus est probabile. — סְגָנִים plur. *antistites.* Neh. IV. 19. V. 7. 17. Ies. XLI. 25. — סְרָנִים plur. *satrapæ.* Jud. XVI. 5. 24. 1 Sam. VI. 4.

a — עֶבֶד, *servus.* Num. XXII. 18. Scilicet vox עֶבֶד haud raro de *ministris regiis* dicitur, et h. l. sermo est de legatis Balaki, qui sec. v. 15. erant nobiles, principes. — פֶּחָה, *dux, præfectus.* Neh. III. 7. V. 14. Adde τοὺς F Jer. LI. 57. — פְּקֻדָּה, *visitatio.* Ies. LX. 17. τοὺς ἄρχοντάς σου. Bene ita transtulerunt teriei orationis convenienter: nam פְּקֻדָּה
b notat quandoque *præfecturam*, et, abstracto posito pro concreto, *præfectum.* — פְּרָעָה, *ultio.* Deut. XXXII. 42. Scilicet Arab. فارع *principem* notat, et *magnatem*, unde nomen Pharaonis. — קָדְקֹד, *vertex.* Deut. XXXIII. 20. Ies. III. 16. Sic *vertex* metonymice aliquoties sumitur in SS. In posteriori loco pro ἀρχούσας nonnulli conjecerunt
c legendum τραχήλους. — קָצִין, *dux, ductor.* Ies. I. 10. XXII. 3. Dan. XI. 18. רֹאשׁ, *caput.* Symm. Thren. I. 5. LXX Num. I. 4. VII. 2. Jud. X. 18. — רַב Chald. *magister, magnas.* Dan. II. 48. IV. 6. V. 12. — רֹדֶה partic. *dominans.* 1 Reg. IV. 24. — רֹזְנִים plur. *dominatores.* Ps. II. 2. ubi Symmachus ὕπαρχοι habet. Ies. XL. 23. — שֵׁבֶט, *scep-*
d *trum.* Gen. XLIX. 10. — שֹׁד, *vastator.* Hos. X. 15. Legerunt כְּשֹׁר. Eodem modo et Ies. XVI. 4. pro שֹׁד, *devastatio*, legerunt שַׂר, *princeps.* — שָׂדֶה, *ager.* Gen. XIV. 7. et XXXII. 3. Legerunt שָׂרֵי, quod *principes* notat. — שִׁלְטוֹן Chald. *dominator.* Dan. III. 2. 3. — שַׁלִּיט: שַׁלִּיטָא, idem. Gen. XLII. 6. Dan. II. 10. 15. V. 31. — שׁוֹר, in plur.
e שְׁוָרִים, *bos, boves.* Hos. XII. 11. ubi in mente habuerunt vocem שׂוֹר, *principatum habere*, ab h. l. prorsus alienam. — שָׁר part. a שִׁיר, *cantor.* 2 Par. XXXV. 25. Ps. LXVII. 27. Ἄρχων habet quandoque notionem *præcinendi*, ut Lat. *præire.* Vide supra. — שַׂר, in plur. שָׂרִים, *princeps, principes.* Gen. XII. 15. XLVII. 6. Num. XXI. 18. — אִישׁ שַׂר, *vir princeps.* Ex. II. 14. f
— *שַׂר צָבָא, *princeps militiæ, dux militum.* 2 Reg. V. 1. ἄρχων, ubi Inc. ἀρχιστράτηγος habet. Præterea legitur apud LXX Ez. XXVII. 8. ubi verba οἱ ἄρχοντές σου, quibus nihil respondet in textu Hebr., videntur e fine commatis huc irrepsisse. 1 Par. XXVIII. 1. ubi pro ἄρχων τῶν θησαυρῶν, seu, ut in aliis libris legitur, γαζοφύλαξ, nihil exstat in g
textu Hebraico. Thren. II. 6. post καὶ ἱερέα additum legitur καὶ ἄρχοντα, cui etiam nihil respondet in textu Hebr. Videntur hic duæ interpretationes vocis כֹּהֵן coaluisse, et verba καὶ ἄρχοντα tribuenda esse Symmacho. כֹּהֵן enim in universum eum notat, *qui alicui præest, præfectum, gubernatorem*, coll. 2 Sam. VIII. 18. Exod. III. 2. (ubi Chal- h
dæus רַבְרְבִין, *duces*, habet) et Job. XII. 6. ubi ita vocantur *ministri regii.* 3 Esdr. I. 29. ubi respondet Hebr. הוֹרִים, *jaculatores*, quod est in textu Hebraico. 2 Par. XXXV. 22. ubi interpres potius legit חֹרִים sive הַחֹרִים, *nobiles*, quod recte mavult Bretschneiderus, quam הַשָּׂרִים, quod Trendelenburg conjecit. Sir. X. 14. ἄρχοντες opponun- i
tur πτωχῷ, adeoque ἄρχοντες sunt *elati animo, insolentes, superbi, tyranni*, ut Syrus quoque et Arabs transtulerunt.

"ΑΡΧΩΝ ἈΡΧΟΝΤΩΝ, *princeps principum.* שַׂר שָׂרִים, idem. Dan. VIII. 25.

a ἌΡΧΩΝ ΒΑΣΙΛΕΊΑΣ, *princeps regni.* מֶלֶךְ, *rex.* Dan. X. 13.

ἌΡΧΩΝ ΕἸΜΊ, *princeps sum.* — הָיָה מֹשֵׁל, idem. 1 Reg. IV. 21. — הִשְׂתָּרֵר Hithp. a שָׂרַר, *principatum teneo,* s. *sumo.* Num. XVI. 13.

ἌΡΧΟΥΣΑ, *princeps fœmina, principissa.* גְּבֶרֶת, *hera, domina.* Ies. XLVII. 7. — שָׂרָה, part. fœm.
b a שׂוּר, *cantatrix.* 2 Par. XXXV. 25. — שָׂרָה, fœm. a שַׂר, *princeps.* Jud. V. 29. 1 Reg. XI. 3. Ies. XLIX. 23. — שָׂרָתִי, cum ה paragogico. Thren. I. 2.

*ἈΡΏΔΙΟΣ, i. q. ἐρώδιος. Confer Var. Lectt. Deut. XIV. 16. Secundum dialectum Atticam et Doricam α haud raro pro ε ponitur. Hinc Latinum *ardea* et *ardeola* fortasse
c originem suam duxit.

ἌΡΩΜΑ, *aroma, odoramentum.* בֹּשֶׂם, in plur. בְּשָׂמִים, idem. 1 Reg. X. 2. ubi cum ἡδύσματα permutatur in codd. 2 Reg. XX. 13. 1 Par. IX. 29. 30. Adde Aquilam Ex. XXX. 27. Cant. VI. 1. πρασιαὶ ἀρώματος, areolæ *herbis aromaticis* consitæ. — נְכֹאת, *aroma contusum.* Aqu. Symm. Ies. XXXIX. 2. —
d סַמִּים, plur. 2 Paral. II. 4. Theod. Ex. XXX. 7.

ἈΡΩΜΑΤΊΖΩ, *aromatibus condio.* Usurpatur speciatim de *iis, qui mortuos condiunt.* חָנַט, idem. Aqu. Gen. L. 26. ἠρωμάτισαν. — חָנוּט part. Pah. Aqu. Gen. L. 3. τῶν ἀρωματιζομένων, *aromatibus conditorum.*

ἈΣΆΛΕΥΤΟΣ, *inconcussus, immotus.* טֹטָפוֹת, plur. *frontalia,*
e *schedæ memoriales,* φυλακτήρια dictæ in N. T. Ex. XIII. 16. Deut. VI. 8. et XI. 18. Sam. Petitum, qui (in Var. Lectt. Lib. II. cap. 3.) pro ἀσάλευτα hic legendum censet ἀζάλευτα (h. e. appensa αἰδοῖα ἐπὶ ἀποτρόπῃ), merito confutant Witsius Ægypt. Lib. II. cap. 9. §. 11. et Spencerus de Legibus Hebr. Ritual. Lib. IV. c. II. p. 1210., quorum posterior etiam approbat sententiam f
illorum, qui ἀσάλευτα *immota* et *inconcussa* denotare judicant, et LXX eam vocem usurpasse, quod sensum vocabuli טֹטָפוֹת feliciter interpretentur. Nam vocem illam res notare docet fronti vel manui tam firmiter alligatas, ut illic immotæ maneant et inconcussæ, atque inde Hebræos illam ad *phylacteria* significanda aptam existimasse, quæ in g
fronte manuque sinistra semper hærere, præsertim inter orandum, nec inde moveri debuerunt. Sic Aquila etiam טֹטָפוֹת interpretatur ἀτίνακτα, *immota.* Male itaque Michaëlis conjecit LXX exprimere voluisse Arab. طفّ, *agilis fuit,* et طفّف, *expandit alas ad volandum.*

ἈΣΑΛΙΣΑΗ'Λ vel Ἀσιλισήλ. Est ipsa vox Hebr. cum ה præfixo. h
הַשְּׁלִישִׁי, *tertius.* Jer. XXXVIII. 14.

ἈΣΑΡΗΜΏΘ. Ipsa vox Hebr. הַשְּׁרֵמוֹת, pro qua Masoret hæ legunt הַשְּׁדֵמוֹת. Jer. XXXI. 40. Euseb. Onom. Urbium et Loc. SS. scribit Ἀσαδημώθ, ac Aquilam hanc vocem τὰ προάστεια, *suburbana,* interpretatum esse testatur. Alii *campestria, regiones, planities* inter- i
pretantur.

ἈΣΑΦΊΜ. Ipsa vox Hebraica אֲסֻפִּים, *congregationes.* 1 Paral. XXVI. 17. τοῖς ἀσαφίμ. Ita enim ibi in codice quodam scriptum esse pro εἰς τὸ ἐσεφίμ, vel, ut in Cod. Alex. legitur, εἰς τὸ ἀσαφείν, recte colligit Bielius e Gloss. MSS. in Lib. 1 Paral. ubi τοῖς ἀσαφίμ exponitur τοῖς k
προθύροις, *vestibulis.*

ἌΣΒΕΣΤΟΣ, *calx.* חֹמֶר, *cæmentum.* Syr. et Hebr. Gen. XI. 3.

ἈΣΒΟ'ΛΗ, vel ἄσβολος, *fuligo, favilla,* secundum Phavorinum ex ἄσις,

a h. e. ῥύπος, et βάλλω. Est enim *fuligo* quasi fumus pulverulentus. שְׁחוֹר, *nigredo*. Symm. et LXX Thren. IV. 8.

'ΑΣΕ'ΒΕΙΑ, *impietas*, etiam *iniquitas et injustitia erga alios*. *בַּעַל, *dominus, patronus*. Prov. I. 19. τῇ ἀσεβείᾳ. Legerunt בְּעָלָיו, quam lectionem faciliorem vulgata judicat Jaegerus ad h. l. — *הַוָּה, *pravitas*.
b Inc. Prov. XI. 6. ubi tamen lectio ἀσεβείᾳ, quæ in Procopio reperitur, sine dubio profluxit e Scholio, quod in editione Bosiana reperitur. — זָדוֹן, *superbia*, etiam *impietas*, e stilo SS. Deut. XVIII. 22. ἐν ἀσεβείᾳ ἐλάλησεν ὁ προφήτης, impie, h. e. *non jussu divino* loquitur hic propheta. — זִמָּה, *scelus*. Ez. XVI. 57. XXIII. 27. 29. — חָמָס, *vis, violentia*. Ps.
c LXXII. 6. Jer. VI. 7. Ez. XII. 19. Hab. II. 17. ubi ἀσέβεια *iniquitatem erga alios* notat. — חֲרָדָה, *trepidatio*. Prov. XXIX. 25. ἀσέβεια ἀνδρὶ δίδωσι σφάλμα. Nescio, cur ita transtulerint. Num fortasse ideo, quia impietas hominem anxie timidum reddere solet, aut quia impietas est objectum trepidationis aut *pudoris*? nam hanc quoque sig-
d nificationem habet Arab. خرف. Confer infra s. v. תּוֹעֵבָה. — מוֹעֵצוֹת, plur. *consilia*. Prov. I. 31. ubi series orationis docet, *consilia prava ac impia* intellegenda esse. — מִרְמָה, *fraus*. Hos. XI. 13. ἐν ἀσεβείαις. Bene quoad sensum. Nam מִרְמָה, ut כַּחַשׁ, notat h. l. *simulationem pietatis, impietatem*, quæ ita vocatur, quia Israëlitæ promise-
e rant Deo, se eum culturos esse, et Deus hac lege iis promiserat, se eos esse tuiturum et ornaturum, ut adeo Israëlitæ sic mentiti et Deum dolo circumvenisse viderentur. — סָרָה, *aversio*. Deut. XIX. 16. — עָוֹן, *iniquitas*. Ps. XXXI. 6. Ez. XXXIII. 9. — פֶּשַׁע, *prævaricatio*. 1 Sam. XXIV. 12. Psalm. V. 12. LXIV. 3. — *רֶשַׁע, *impius*. Symm.
Prov. XXIV. 15. ubi pro ἀσέβειαν vel f
reponendum est ἀσεβείᾳ, quasi legerit בְּרֶשַׁע, vel scribendum est ἀσεβής. — רֶשַׁע, *improbitas*. Prov. IV. 17. Cohel. VIII. 8. Hos. X. 4. — רִשְׁעָה, idem. Deut. IX. 4. XXV. 3. Prov. XI. 5. — תּוֹעֵבָה, *abominatio*, etiam *impietas*, quatenus est aut esse debet *abominabilis*. Ezech. XIV. 6.

'ΑΣΕΒΕ'Ω, *impie ago, impius sum*. g
הֵזִיד, Hiph. a זוּד, *superbio*, etiam *impie ago*, e stilo V. T. Deut. XVII. 13. XVIII. 20. — זִמָּה, *scelus*. Ez. XVI. 26. — חָמַס, *vim facio*. Prov. VIII. 36. ἀσεβοῦσιν εἰς τὰς ἑαυτῶν ψυχάς, ubi ἀσεβεῖν est i. q. ἀδικεῖν (qua voce h. l. Aqu. et Symm. utuntur) ac notat: *injurium esse, lædere*. Vulg. *lædet animam suam*. Jer.
XXII. 3. Soph. III. 5. — מָרָה, h
rebello. Thren. III. 41. Impius ex usu loquendi SS. contra Deum rebellare dicitur. — פָּשַׁע, *prævaricor*. Ies. LIX. 13. Jer. II. 8. 29. III. 13. — *רָשׁ, *pauper*. Prov. XXVIII. 3. ἐν ἀσεβείαις. Legerunt רֶשַׁע, *improbitate validus*. — הִרְשִׁיעַ רָשַׁע, Kal et Hiph. Job. IX. 20. τὸ στόμα μου ἀσεβήσει, h. e. ut Montf. transtulit: *os meum impia loquetur, adeoque* i
me condemnabit. 'Ασεβεῖν est h. l. *tanquam impium tractare*, et ex adjuncto *condemnare*. Ibid. X. 7. 15. Ps. XVII. 22. — תֶּבֶל עָשָׂה, *confusionem facio*. Lev. XX. 12. ἠσέβησαν, nefandum seu turpissimum flagitium commiserunt. — תָּם, *integer, perfectus*. Job. IX. 21. ἠσέβησα, ubi Grabius in textum e conjectura re-

a cepit ἠυσέβησα, quam emendationem orationis nexus efflagitat.

'ΑΣΕΒΕΙ͂Ν ΔΙΔΑ΄ΣΚΩ, *impie agere doceo* seu *declaro*, h. e. *condemno*. הִרְשִׁיעַ Hiph. *impium pronuncio, condemno*. Job. X. 2. ubi Aquila καταδικάζειν habet.

'ΑΣΕ΄ΒΗΜΑ, *impietas*. זִמָּה, *scelus*. Lev. XVIII. 17. — חֲטָאָה et חַטָּאת, *peccatum*. Thren. IV. 22.
b — *מַעֲלָל *opus, studium*, in utramque partem. Ed. Vta Hos. VI. 2. ubi de *studiis perversis* sermo est. — פֶּשַׁע, *praevaricatio*. Thren. I. 15. — רֶשַׁע. *improbitas*. Aqu. Ps. XLIV. 8. Voce hac usus quoque est Ælianus V. H. Lib. III. c. 17. et XI. 4.

'ΑΣΕΒΗ'Σ, *impius*. אֱוִיל, *stultus*. Prov. I. 7. ἀσεβεῖς: convenienter
c usui loquendi SS. cujus multa exempla maxime in Proverbiis Salomonis reperiuntur. — אונים plur. ab און vel אֱוֶן, *robora, divitiae*. Prov. XI. 7. Deduxerunt h. l. ab אֵיד — אָוֶן, *exitium*. Prov. XXIV. 22. ἐξαίφνης γὰρ τίσονται τοὺς ἀσεβεῖς. Ita Bielius Trommium secutus, sed perperam. Nam ἀσεβεῖς ibi exprimit tantum affixum ־ם in voce אֵידָם,
d et τίσονται respondet formulæ יָקוּם איד. — אֶרֶץ, *terra*. Prov. XXVIII. 2. δι' ἁμαρτίας ἀσεβῶν. Bene quoad sensum. Nam אֶרֶץ, uti in universum pro *hominibus terram inhabitantibus* ponitur, ita quandoque *certum genus hominum*, et haud raro *impios, scelestos* denotat. — בֹּגֵד part. *perfide agens*. Aqu. Symm. Theod. Prov. II. 22. — בְּלִיַּעַל,
e *nequam*. Jud. XX. 13. Job. XXXIV. 18. — דַּל, *tenuis*. Prov. X. 16. συντριβὴ δὲ ἀσεβῶν πενία. Libere, ac, ut putabant, seriei orationis convenienter ita verterunt. Etiam apud Inc. h. l. legitur δειλία ἀσεβῶν, ubi videndus Montfauconius in notis ad Hexapla T. II. pag. 391. qui putat illud ἀσεβῶν in hunc alium Interpretem irrepsisse ex LXX pro ἀπόρων. — זָר, *peregrinus*. Ies. XXV. f
2. 5. ubi ἀσεβής, ut in N. T. ἁμαρτωλός, videtur *paganum* significare. Vide Lex. N. T. s. v. ἁμαρτωλός. — חֹטֶא part. *peccans*. Prov. XIII. 23. — חַטָּאִים, plur. *peccatores*. Ps. XXV. 9. L. 14. Prov. I. 10. — חָמָס, *vis, violentia*. Hab. I. 9. Non legerunt לְחָמָס, sed putarunt, et quidem recte, abstractum h. l. positum esse pro concreto. — חָנֵף, g
profanus, hypocrita. Job. VIII. 13. XV. 34. XXVII. 8. Prov. XI. 9. Ies. XXXIII. 14. — כְּסִיל, *stultus*, etiam *impius*. Prov. I. 22. 32. III. 35. XIII. 20. — מֹרֵד, *rebellis*. Ez. XX. 38. — מֵרַע, *maleficus*. Job. VIII. 20. — מַשְׁחִית, *corrumpens*. Prov. XXVIII. 24. — *נֶגֶד יְהוָה, *contra Dominum*. Prov. XXI. 30. πρὸς τὸν ἀσεβῆ. Videntur h
legisse נֹגֵד. Θεόμαχος, adeoque ἀσεβής, ut recte ad h. l. observavit Jaegerus. — נִהְיָה part. foem. Niph. ab הָיָה, *facta, quod sit*. Prov. XIII. 20. ἐπιθυμίαι ἀσεβῶν sec. Ald. et Compl. Sed rectius ibi legitur εὐσεβῶν e Vatic. ut ita נִהְיָה, quod non intellegerent, transtulerint studio aucupandæ oppositionis ad ἀσεβῶν. Sed potest quoque altera i
lectio defendi, si נִהְיָה cum Arnoldio et Dathio derivetur a נָהָה, quod in l. Arab. notat: *interdicere aliquid*: hoc sensu: *cupiditas interdicto delectat*. — עַוִּיל, *iniquus*. Job. XVI. 11. — עָלֵז, *exultans*, etiam *insolens, protervus*. Ies. XXIV. 8.

a — פָּרִיץ, *ruptura*. Ies. XXVIII. 21. In mente habuerunt notionem *violenter ac impie agendi*, quam habet quandoque פָּרַץ, aut potius legerunt פְּרָצִים, et acceperunt sensu metaphorico, *qui lacerant* et *perfringunt*, h. e. *proterve violant leges divinas*. — פֹּשֵׁעַ, part. *prævaricator*. Hos. XIV. 10. — *פֶּשַׁע, *prævaricatio*. Thren. I. 5. ἀσεβῶν sec. Ald.
b vitiose pro ἀσεβειῶν e compendio scribendi. — רָעָה, *malum*. Prov. XI. 19. διωγμὸς ἀσεβοῦς: ubi ἀσεβοῦς est a neutro ἀσεβὲς deducendum, id quod postulat Hebr. רָעָה, cui respondet. Voluit hoc quoque Vulgatus, qui habet: *sectatio malorum*. — רָפָא, *gigas*, it. *mortuus*. Ies. XXVI. 19. ubi vocem Hebr. inepte sensu metaphorico acceperunt, coll.
c Prov. V. 5. et VII. 27. — רָשׁ, *pauper*. Prov. XXVIII. 2. Legerunt רַע. Similis aberratio reperitur Prov. XXIX. 7. — רָשָׁע, *improbus*. Gen. XVIII. 23. 25. Ex. IX. 28. XXIII. 7. — רֶשַׁע, *improbitas*. Cohel. III. 16. VII. 26. — אַנְשֵׁי רֶשַׁע, *viri improbitatis*. Job. XXXIV. 8. — רִשְׁעָה, *improbitas*. Prov. XIII. 6. — לֹא שָׁמַע, *non*
d *audio*. Job. XXXVI. 12. ἀσεβεῖς, *impios, qui non audiunt*, seu admittunt præcepta divina. — *תְהוֹם, *abyssus*. LXX sec. Hex. Job. XXXVIII. 30. ἀσεβοῦς. Est hoc antiquum mendum, quod Catena et alii libri retinuerunt pro ἀβύσσου, (quod etiam in Compl. reperitur,) ut jam recte legendum conjecit Nobilius. Præterea legitur apud
e Inc. Job. VIII. 20. ubi verba παρὰ τὸν ἀσεβῆ εἴη ἂν ὁ εὐσεβὴς (*præ impio fuerit certe pius*), quæ in Cod. Regio reperiuntur, sunt, ut Montf. recte judicavit, merum scholion aut additamentum e Scriptore Ecclesiastico. De loco Cohel. VII. 21. videndus est Desvœux in Comment. ad h. l. p. 260. 1 Macc. III. 15. et IX. 73. ἀσεβής *gentilem, omnemque notat, qui non est Judæus*. Vide su- f
pra s. v. ἁμαρτωλός. Hesych. ἀσεβής, ἄθεος, ἁμαρτωλός. Suidas: ἀσεβεῖς, οἱ πολιθεΐαν ἢ ἀθεΐαν θρησκεύοντες.

'ΑΣΕΒΗ'Σ ΕΙ'ΜΙ', *impius sum*. רָשַׁע, *impius sum*. Job. IX. 29.

ΤΙ'ΘΗΜΙ ΕΙ'ΝΑΙ 'ΑΣΕΒΗ', *pono esse impium*, h. e. *condemno*. הִרְשִׁיעַ Hiph. *improbum pronuncio, condemno*. Job. XXXII. 3.

'ΑΣΕΒΕ'ΣΤΑΤΟΣ, superl. *impiissimus*. רָשָׁע. Job. XXXIV. 18. g
Adde 4 Macc. XII. 11.

'ΑΣΕΒΩ'Ν, part. *impius*. רָשָׁע, idem. Deut. XXV. 2. Adde Sap. XIV. 9.

*'ΑΣΕΔΕ'Κ. הַהֶרֶס, nomen proprium. Ies. XIX. 18. Cf. Vriemoet. Obss. Miscell. p. 82. seq.

'ΑΣΕ'ΛΓΕΙΑ, *lascivia, impudicitia, scortatio*. Sap. XIV. 26. μοιχεία καὶ h
ἀσέλγεια. 3 Macc. II. 26. ubi verba ἀναριθμήτοις ἀσελγείαις διηρχέσθη Bretschneiderus vertenda putat: *in summa insolentia et injuria perseveravit*, ut ἀσέλγεια sit *insolentia* et *quævis insignior injuria*. Syrus ܥܘܠܐ, *iniquitates*. Hesych. ἀσέλγεια, πορνεία. Suidas: ἀσέλγεια, ἀντὶ τοῦ πολυτέλεια. οὕτως Αἰσχίνης. ἢ ἀσέλγεια, πορνεία, ἀκαθαρσία, μανία. Cf. Lex. N. T. s. h. i
v.

'ΑΣΕΛΓΩ͂Σ ΛΑΛΕ'Ω, *lascive loquor*. הֵילִיל, Hiph. a יָלַל, *ejulo*. Aqu. Hos. VII. 14. ἀσελγῶς ἐλάλησαν: ad quem locum Bahrdtius in Apparatu Critico p. 54. observat, יָלַל primum dictum esse de *amantibus, qui præ cupiditate macerante ingemiscunt*, et hinc ortum esse partim ἀσελγῶς ἐλάλησαν apud Aquilam, partim apud Symm. ἐχρεμέτισαν, quod de *equis hinnientibus* adhibetur. — מְשָׂרֶכֶת דְּרָכֶיהָ *implicans*

a vias. Jer. II. 23. Aqu. et Symm. ἀσελγῶς ἐλάλησαν e cod. Colbertino, ad quem locum vid. Montf. Videtur aut scholion esse, aut ad alium locum pertinere: nisi fortasse aliud legerint. Doederleinius (in Eichhornii Repert. Bibl. et Or. Literat. Tom. I. p. 233.) hæc verba ad בִּכְרָה קַלָּה, *dromedaria levis*, referenda, et ἐλάλησεν legendum esse
b conjicit. Spohnius ad h. l. arbitratur, diversas radices ab Intt. esse h. l. permutatas, nempe סָרַךְ, et סָרַח, quod notat *luxuriatus est*. Kreyssigius denique in Symb. P. VI. p. 4. existimat, ortam esse hanc notam hexaplarem ex loco Victoris Antiocheni male intellecto, vel potius non accurate inspecto, quem Bosius in notis ad verbum ὠλόλυζε
c laudavit: Ὡσηὲ δὲ φησὶν ὁ προφήτης (cap. VII. 14.) ὠλόλυζον ἐπὶ τῆς κοίτης αὐτῶν, ὅπερ Ἀκύλας καὶ Σύμμαχος, ἀσελγῶς ἐλάλησαν, ἐξέδωκαν. Mihi vero sensum formulæ *implicare verba* expressisse videntur. Certe Arab. شرك, *implicuit*, transfertur ad *cursum, quo animal lasciviens per involutas ambages et identidem in se quasi replicatas vagatur*. Cf.
d Schroederi Obss. Select. p. 10.

ἈΣΕ'ΛΗΝΟΣ ΝΥ'Ξ, *nox illunis*. אֹפֶל, *tenebræ*. Inc. Ps. X. 2. Adde Thucyd. III. 22.

ἌΣΗΜΟΣ, *non signatus, non variegatus*. עֲטֻפִים part. Pah. plur. *serotinæ pecudes*. Gen. XXX. 43. Nempe oves serotinæ ac debiliores non erant variegatæ et versicolores, coll. v. 39. et 40. Dicitur etiam
e ἄσημος *homo obscurus, ignobilis, qui est e plebe*, 3 Macc. I. 14. ubi Syrus ܡܣܟܢܐ, *pauperem, egenum*, habet. Glossæ: ἄσημος, *ignobilis*. ἀσημότης, *ignobilitas*. *Ignobilis*, ἄγνωστος, ἄσημος. Conf. Lex. N. T. s. h. v.

ἌΣΗΠΤΟΣ, *non putrescens, incorruptus, incorruptibilis*. Jungitur cum ξύλον et στύλος. — ΞΥ'ΛΟΝ ἌΣΗΠΤΟΝ, *lignum non putrescens*, f
legitur pro עֵץ לֹא יִרְקַב, *lignum, quod non putrescit*, Ies. XL. 20. — גֹּפֶר, *cupressus*. Inc. Gen. VI. 14. Speciem pro genere posuerunt. — עֵץ שִׁטִּים, *lignum Siddim*, quod est lectissima quædam cedri species. Exod. XXV. 5. 10. 13. 23. 28. Deut. X. 3. In omnibus his locis arborem non suo certo ac proprio vocabulo nominarunt, sed descrip- g
serunt ejus naturam. — צַעֲצֻעִים plur. *id quod ex formis diversis constat*, ex aliorum autem sententia: *instar puerorum*. 2 Par. III. 10. sec. Ald. Compl. ἐκ ξύλων ἀσήπτων. Sine dubio mera conjectura ducti, ac veram notionem vocis Hebr. ignorantes, ita transtulerunt. — Στύλος ἄσηπτος, *columna non putrescens*. עַמּוּד שִׁטִּים, *columna Sittim vel* h
cedrina. Ex. XXVI. 32. 37. XXXVI. 34. Vide supra s. v. ξύλον ἄσηπτον.

ἈΣΘΕ'ΝΕΙΑ, *imbecillitas, infirmitas*. דֳּמִי *meridies*. Aqu. Symm. Ies. XXXVIII. 10. Sensum expresserunt ac דֳּמִי acceperunt in notione *excidii*. — מִכְשׁוֹל, *offendiculum*. Jer. VI. 21. Admodum cognatæ sunt notiones imbecillitatis et i
offensionis. Nam qui imbecillis est, facile offendit. Vide quoque infra s. v. מַכְשֵׁלָה. Adde Theod. Ez. III. 20. — מֻכְשָׁל part. Hoph. *projectus*. Jerem. XVIII. 23. ἡ ἀσθένεια αὐτῶν. Loco מֻכְשָׁלִים legerunt מִכְשׁוֹלִם. — *מַכְשֵׁלָה, *ruina*. Symmach. Theod. Ies. III. 6. ubi non aliter legerunt, sed ἀσθένεια est h. l. metaphorice *respublica afflicta et ex-* k
hausta. Hieronymus vertit: *ruina*. — מַעֲשֶׂה, *opus*. Job. XXXVII. 7. Sensum expresserunt: nam ἀσθένεια est h. l. in eo, quod sine Deo nihil efficere valeant, ut series orationis

a docet. — עָצֶבֶת, *dolor*. Psalm. XV. 3. — *צֶלַע, *claudicatio*, ac metaphorice in universum *infortunium*. Ed. Vta Psalm. XXXIV. 15. — שָׁפָל, *humilis, demissus*. Cohel. XII. 4. 2 Macc. IX. 21. περιπεσὼν ἀσθενείᾳ δυσχέρειαν ἐχούσῃ, incidens in morbum gravem. Ibid. v. 22. Cf. Lex. N. T. s. h. v.

'ΑΣΘΕΝΕ'Ω, *imbecillis, infirmus*
b *sum, deficio*. אֵין כֹּחַ, *sine robore*. Ies. XLIV. 12. — אֻמְלַל, Pyh. *languesco*. 1 Sam. II. 5. Thren. II. 8. — דָּאַב, *doleo*. Ps. LXXXVII. 19. — דַּל, *tenuis, attenuatus*. Jud. VI. 15. sec. Vat. ubi ἀσθενῶ vel de iis dicitur, *qui sunt exigui numero*, vel de iis, *qui sunt in misera et humili conditione*. Posterius h. l., si nempe אַלְפִי accipitur de *familia*.
c 2 Sam. III. 1. XIII. 4. τί σοι, ὅτι οὕτως ἀσθενεῖς; quid tibi, quod ita deficias, aut *macie attenueris?* — דָּלַל, *exhaurior*. Jos. XXVIII. 4. — הִתְמוֹלֵל, Hithp. a מוּל, *excisus sum*. Psalm. LVII. 7. ἐκτενεῖ τὸ τόξον αὐτοῦ, ἕως οὗ ἀσθενήσουσιν, ubi ἀσθενῶ de *sagittis* usurpatum notat *scopum non ferire*. Vulgat. *infirmentur*. Hieron. *conterantur*. — חִיל, *par-*
d *turio, it. maneo*. Hos. XI. 7. ἠσθένησεν, quasi legissent חָלְתָה a חָלָה. — חָלָה, *ægroto*. Jud. XVI. 7. 11. Ez. XXXIV. 4. Dan. VIII. 27. ἀσθενήσας ἡμέρας πολλάς, h. e. *jejunavi* per aliquot dies: nam jejunio maceratur corpus. Eodem modo ἀσθενῶ *jejunium agere* notat. 1 Macc. I. 27. ubi etiam Syrus sic intellexisse videtur. — חָתַת, *frangor*. 1
e Sam. II. 4. τόξον δυνατῶν ἠσθένησε. — *כָּסַל, *stulte ago*. Theod. Jer. X. 8. Non opus est statuere, eum כָּשַׁל legisse, nam etiam Arab. كَسِلَ notat *languidus fuit*, et *languide egit*. — הִכְשִׁיל, נִכְשַׁל, כָּשַׁל, Kal, Niph. et Hiph. *impingo, impingere facio*. Symm. Theod. Ies. XL. 30. ubi ἀσθενῶ est: *quasi præ infirmitate cadere et impingere*. Vulgat. *in infirmitate cadent*. Theodot. Jerem. f
VIII. 12. Symm. Prov. IV. 19. ubi ἀσθενῶ est *lassari, fatigari*. Causam posuit pro effectu. LXX 1 Sam. II. 4. Job. IV. 4. Ps. IX. 3. Sæpius כָּשַׁל ex usu l. Syr. (ܟܫܠ, *infirmus fuit*) et Arab. (كَسِلَ, *torpuit, languit*) *debilem esse, debilitari* notat, ut multis exemplis docuit Simonis in Lex. Hebr. pag. 836. Adde Hos. XIV. 2. ubi in Rom. et Ald. vitiose g
excusum est ἠσθένησαν pro ἠσθένησας. Confer Grabii Proleg. T. II. c. 1. Mal. II. 8. ἠσθενήσατε πολλοὺς ἐν νόμῳ: ubi ἀσθενῶ est *aliis ad peccandum auctorem esse*, i. q. σκανδαλοῦν et σκανδαλίζειν. Fortasse tamen pro ἠσθενήσατε legendum est ἠσθενώσατε, vel ἠσθενίσατε: nam ἀσθενοῦν et ἀσθενίζειν est *infirmare*. Aqu. et Symmach. habent: ἐσκανδαλώσατε. — מִכְשׁוֹל, *of-* h
fendiculum. Ez. XXI. 15. — מַכְשֵׁלָה, idem. Theod. et LXX Soph. I. 3. ἀσθενήσουσιν, ex usu linguæ Syr. et Arab., de quo vide supra s. v. כָּשַׁל. — מָעַד, *nuto, vacillo*. 2 Sam. XXII. 37. ubi cum σαλεύεσθαι permutatur in codd. ac posuerunt antecedens pro consequente: nam nutatio est effectus imbecillitatis pedum. 'Ασθενῶ igitur h. l. est *præ imbecillitate pedum ac talorum nutare et titubare*. Vide seq. Ps. XVII. i
40. et XXV. 1. — *מֵעַתָּה, *ex tunc*. Dan. X. 17. sec. Chis. ἠσθένησα. Forte legit מְעַנֶּה. — נִלְאָה, *fatigatus sum*. Psalm. LXVII. 10. — נִמְהָר Niph. *præcipitor*. Ies. XXXII. 4. ubi οἱ ἀσθενοῦντες metaph. sunt *stulti, insipientes*, quemadmodum נִמְהָרִים *præcipites, temerarii*.

a Vulg. cor *stultorum*. — סָרַח, *luxurio*. Ezech. XVII. 6. ἐγένετο εἰς ἄμπελον ἀσθενοῦσαν. Ita verterunt oppositionis causa; opponitur enim *cedro*. Præterea vitis luxurians non solet in altum surgere. — צִפְצֵף, Piel, *pipio*. Ies. XXIX. 4. ἡ φωνή σου ἀσθενήσει. Bene quoad sensum: nam vox humilis et submissa, quam pythones affectabant, recte ἀσθενὴς
b dici poterat. — קָצַר, *curtus, brevis*. 2 Reg. XIX. 26. ἠσθένησαν τῇ χειρί. Sensum secuti sunt. — רָכַךְ, *mollesco*. Ies. VII. 4. μηδὲ ἡ ψυχή σου ἀσθενείτω, h. e. *neque spem tuam abjicias*. — רָפָה, *deficio*. Al. Jud. XIX. 9. ἠσθένησεν ἡ ἡμέρα εἰς τὴν ἑσπέραν, *deficit seu inclinat dies in vesperam*, ubi alii κλίνει permutatur in codd. Usurpatur autem h. l.
c ἀσθενεῖν de *die inclinante ad vesperam*, quia vespere tempore lux est quasi debilior. — שָׁכֹל Pih. *orbo*. Malach. III. 11. ubi ἀσθενεῖν dicitur de vitibus infructuosis ac sterilibus, certe uvas maturas non producentibus. 1 Macc. II. 6. ubi vid. Michaëlis. Ibid. XI. 49. ἀσθενεῖν ταῖς διανοίαις est *animis concidere, spem abjicere*: ubi vid. Syrus. Vide quoque supra
d s. v. רָכַךְ.

'ΑΣΘΕΝΗ'Σ, *imbecillis, infirmus, impotens*. אֶבְיוֹן, *egenus*. Prov. XXXI. 9. — דַּל, *tenuis, attenuatus*. 2 Sam. XIII. 4. sec. Vat. e quo loco luculenter apparet, ἀσθενῆ non semper eum notare, *qui morbo aliquo laborat*, sed etiam, *qui morboso similem speciem habet*, et v. c. *pallidus*, seu *labefactus est*. Adhibetur enim
e ibi de eo, qui præ amore (qui sæpius apud Latinos *morbus* dicitur) macie attenuatur ac pallet: coll. v. 2. Incertus ibi habet συντέτηκας. Vulg. *attenuaris macie*. Adde Prov. XXI. 13. — *זֹעֵף, *tristis*. Dan. I. 10. ubi זֹעֲפִים sec. Chis. redditur per διατετραμμένα καὶ ἀσθενῆ, quorum alterutrum est vel glossa, vel alius interpretis. — חֵלְכָּאִים, *congregatio attritorum*, de qua voce videndus est Schultensius in Op. Min. p. 182. seq. Aqu. Psalm. X. 8. — עָנִי, *afflictus*. Job. XXXVI. 15. Prov. XXII. 22. οἱ ἄλλοι et LXX ibid. XXX. 14. — בֶּן עֳנִי, *filius afflictionis*. Prov. XXXI. 5. — רָזֶה fœm. *macilenta*. Ez. XXXIV. 20. προβάτου ἀσθενοῦς. — רַךְ, *tener, mollis*. Gen. XXIX. 17. — רָפֶה, *remissus, debilis*. Num. XIII. 19. Job. IV. 3. — שָׁפָל, *humilis*. Ez. XVII. 14. βασιλείαν ἀσθενῆ. Sap. II. 11. τὸ ἀσθενὲς substantive sumtum est *imbecillitas*, *status* in *civitate humilis*, *in quo auctoritate et imperio caremus*, ut recte interpretatus est Bretschneiderus. Ibid. XIII. 18. τὸ ἀσθενὲς, *impotens*, κατ' ἐξοχὴν dicitur *idolum*.

'ΑΣΘΕΝΗ'Σ ΕἸ'ΜΙ, *infirmus sum*. אֻמְלַל Pyh. *languesco*. Ps. X. 3.

'ΑΣΘΕΝΗ͂ ΠΟΙΕ'Ω, *infirmum facio*. חָתַת, *conteror*. 1 Sam. II. 9. s. 10. ubi legerunt יְהוָה יֵחַת.

*'ΑΣΘΕΝΟ'ΨΥΧΟΣ, *imbecillis animo*. 4 Macc. XV. 5.

'ΑΣΘΕΝΩ͂Σ, *infirme, sine viribus*. 2 Maccab. IX. 21. ἀσθενῶς διεκείμην, *incidi in morbum gravem*.

'ΑΣΘΜΑ, *anhelatio, halitus*, ab ἄω, vel ἄημι, *flo, spiro*. *זְמוֹרָה, *ramus*. Symm. Ez. VIII. 17. ubi videndus Montf. Drusius existimat Hieronymum legisse ᾆσμα. Sed potest quoque recepta lectio defendi, si ἆσθμα explicatur per *sonitum, qui in similitudinem cantici per nares emittitur*. Sap. XI. 19. πυρπνόου φυσῶντας ἆσθμα, ignivomum spirantes halitum. Antipat. Sidon. 63. ἆσθμα πυρός. Hesych. ἀσθματος, ἰσχύος ἀναπνοῆς, πνεύματος. Idem: ἆσθμα, ἀναπνοὴ βιαία, δυσπνοια.

'ΑΣΘΜΑΙ'ΝΩ, *anhelo, spiritum cum difficultate traho*. Sirac. XXXI.

a 21. ἐπὶ τῆς κοίτης αὐτοῦ οὐκ ἀσθμαίνει, quo fit, ut in cubili suo non anhelet, h. e. non gravetur ac dolorem sentiat.

'ΑΣΙ'ΔΑ, *Asida.* Ipsa vox Hebraica חֲסִידָה, *ciconia*, sic vocata ob beneficentiam. Job. XXXIX. 13. Polychronius apud Nicet. ἔστι καὶ ἡ ἀσίδα πτηνὸν μέγιστον, πλὴν εὔηθες, ἣν 'Ακύλας ἐρωδιὸν καὶ ἱέρακα ἐκδέδωκεν.
b Olympiodorus: 'Ασίδα ὁ ἐρωδιός ἐστι κατὰ 'Ακύλαν, ἢ πελαργός, ὥς τινες ἔφασαν, οὐ καλῶς νοήσαντες. Gloss. Vett. *Hasidia, milvus vel herodius.* Unde apud Hesychium pro 'Ασίδαν, ῥαδιᾶνα, Bielio legendum videtur 'Ασίδαν, ῥωδιᾶνα vel ῥωδιόν: nam ἐρωδιὸς etiam ῥωδιὸς dictus est. Vide in v. 'Ερωδιός. Cæterum in Lex. Cyrilli MS. Brem. et Phavor. 'Ασίδα expo-
c nitur στρουθοκάμηλον.

'ΑΣΙΔΑΓ'ΟΙ, *Asidæi*, vel *Chasidæi*, nomen proprium ex Hebr. חֲסִידִים, *pii, benefici.* 1 Macc. VII. 13. 2 Macc. XIV. 6. Ita vocabantur, qui ultra legem institutis quibusdam sive votis se adstringebant, quæ vocantur τὰ ἐπίμετρα τοῦ νόμου, quales Jeremiæ tempore erant Rechabitæ. Vide Grotium ad 1 Macc.
d II. 46.

'ΑΣΙ'ΔΗΡΟΣ, *carens ferro, seu ense.* Sap. XVII. 16. εἰς τὴν ἀσίδηρον εἱρκτὴν κατακλεισθεὶς, in *inferratum* carcerem inclusus. Adde Lucian. Scyth. p. 841. B. et 850. B.

'ΑΣΙΝΗ'Σ, *illæsus, innoxius.* 3 Macc. VI. 7. εἰς φῶς ἀνήγαγες ἀσινῆ, in lucem reduxisti *illæsum.* Ibid. VII. 20. Hesych. ἀσινῆ, ἀβλαβῆ.
e Æschyl. Agam. 1850. Herodot. II. 114. p. 129.

'ΑΣΙΤΕ'Ω, *abstineo cibo.* צוּם, *jejuno.* Esth. IV. 16. ἀσιτήσομεν, pro quo editio Origenica male ἀσιτήσωμεν habet. 1 Macc. III. 17. Adde Diog. Laërt. II. 143.

'ΑΣΙΤΙ', *sine cibo.* Vide 'Εργάζομαι.

'ΑΣΙΤΙ'ΖΩ, *abstineo cibo.* צוּם, *jejuno.* Esther. IV. 15. Ita Bielius. Sed in omnibus libris legitur ibi *f* ἀσιτήσομεν.

'ΑΣΚΕ'Ω, *exerceo, observo.* נִסָּה Pih. *tento.* Symmach. Jud. III. 1. ubi ἀσκεῖν est i. q. πειράζειν. Vide Theodoret. Quæst. 8. p. 327. 2 Macc. XV. 4. ὁ κελεύσας ἀσκεῖν τὴν ἑβδομάδα, qui jussit *agere* seu *celebrare* septimum diem.

'ΑΣΚΑΛΑΒΩ'ΤΗΣ, *stellio*, animal simile lacertæ. Dicitur et ἀσκάλαβος, *g* ab ἀσκαλός, i. e. *circulus*, quia scilicet *circulis quibusdam aureis velut stellis distinctus et varius sit*, unde et *stellio* vocatur. Confer Aristot. Hist. Anim. Lib. IX. 1. ubi et *Gaza stellionem* vocat. Adde Plin. H. N. XXIX. 4. לְטָאָה. Al. Lev. XI. 30. ubi vid. Bonfrerius in Commentario p. 626. Hesych. ἀσκάλαβος, γαλεὸς, ἀσκαλαβώτης, ὁ αὐτός. *h* Vide infra καλαβώτης.

*'ΑΣΚΗΣΙΣ, *exercitatio, studium.* 4 Macc. XIII. 21. ἐν νόμῳ θεοῦ ἀσκήσεως. Hesych. ἄσκησις, ἐπιμέλεια.

*'ΑΣΚΗΤΗ'Σ, *exercitator, qui in rerum divinarum meditatione se exercet.* 4 Maccab. XII. 11. τοὺς τῆς εὐσεβείας ἀσκητὰς, pietatis cultores. Hesych. ἀσκητὴς, ἀθλητής.

'ΑΣΚΟΠΥΤΙ'ΝΗ, *uter, utris.* Est *i* ab ἀσκὸς, *uter*, et πυτίνη, *vas vinarium.* Judith. X. 5. ἀσκοπυτίνην οἴνου. Antiphanem etiam in Meleagro et Menandrum in Chalcedonio hac voce usum esse discimus ex Polluce Lib. X. segm. 73. Vulg. usus est voce *ascopera*, quæ e Græco conflata, notat *marsupium* s. *saccalum, in quo viatores suas vestes, annonam, aliaque utensilia reponunt, secumque* *k* *portant.*

'ΑΣΚΟ'Σ, *uter, utris.* חֵמֶת, *lagena.* Gen. XXI. 14. ἀσκὸν ὕδατος (pro ἐπάλληλον ἀσκὸν ἐξ ὕδατος. Vide L. Bos. Ellips. Gr. pag. 318.), utrem aquis plenum. Ibid. 15. et 19. — לֶתֶךְ, nomen mensuræ, vulgo *semicorus.* Symm. Hos. III. 2. — נֹאד, *uter.* Jos. IX. 4. 13. Jud. IV.

a 19. 1 Sam. XVI. 20. — נֶבֶל, *lagena*. 1 Sam. X. 3. ἀσκὸν οἴνου, *utrem vino repletum*. Sic Homerus ἀσκὸν οἴνοιο et ὕδατος dixit Odyss. Ε΄, v. 625. seq. Jer. XIII. 12. נֵד, *acervus, cumulus*. Symm. et LXX Ps. XXXII. 7. (ὡσεὶ ἀσκόν. Mallem legere ὡς εἰς ἀσκόν.) LXXVII. 16. Legerunt נֹד vel נאד. — רָקָב, *putredo*. Job. XIII. 28. ὡς παλαιοῦ-
b μαι ἴσα ἀσκῷ. Hic LXX cum Arabe tribuerunt רָקָב notionem *utris*, quam habet in l. Chald. רוּקְבָא, et quæ omnino reliquis verbis, in primis posteriori membro, aptior esse videtur, quam notio *putredinis*, ut jam observavit Vogelius. Sec. Middeldorpf. in Curis Hexapl. in Jobum p. 35. pro ἀσκῷ LXX scripserant σῆς, quod literis majusculis
c exaratum facile confundi poterat cum syllaba σκω, repetita litera α finali vocabuli præcedentis ἴσα. — Præterea legitur Job. XXXII. 19. ubi ἀσκὸς de suo addiderunt, ut sensum magis perspicuum redderent. Vide seq.

'ΑΣΚΟ`Σ ΓΛΕΥ΄ΚΟΥΣ, *uter musti*. יַיִן, *vinum*. Job. XXXII. 19.

"ΑΣΚΩΜΑ, *pellis muniens remos*,
d aut secundum Bielium, *acervus, utris ad instar assurgens*. נֵד, *acervus*. Symm. Jos. III. 16. ὡς ἄσκωμα, quod sc. aquæ in morem utris intumescerent, et quasi utre continerentur ac prohiberentur, ne defluerent. Legit נֹד, *uter*, ut monuit Fischerus de Verss. GG. p. 152. aut potius credidit duarum affinium vocum significationes interdum misceri.
e Theodoretus ad h. l. explicat per ἐπεχομένην τῶν ὑδάτων ῥύμην, οἷον ἠσκοῦτο καὶ ἐκορυφοῦτο. Vide ad h. l. Scharfenbergium. Alias Græcis ἄσκωμα notat *lorum, quo scalmus munitur*. Vide Spanhemium ad Aristoph. Ran. v. 367. Phavorinus Hesychium et Suidam sequutus ita: ἄσκωμα, δερματιόν τι, ᾧ ἐν ταῖς τριήρεσι χρῶνται, καθ' ὃ ἡ κώπη ἐμβάλλεται. ἢ ἄσκωμα λέγεται ὁ ἱμὰς ὁ συνέχων τὴν κώπην πρὸς f
τῷ σκαλμῷ.

"ΑΣΜΑ, *canticum*. שִׁיר, masc. idem. Aqu. Psalm. XXVII. 2. LXX Psalm. XXXII. 3. Cohel. VII. 6. — שִׁירָה, fœm. Num. XXI. 17. Ies. V. 1. XXIII. 15. — מִזְמוֹר. Symm. Psalm. IX. 1. — זְמוֹרָה, *ramus*. Symm. Ez. VIII. 17. ὡς ἀφιέντες εἰσὶν ἦχον ὡς ᾆσμα διὰ τῶν μυκτήρων ἑαυτῶν. Hieronymus vertit: g
quasi emittentes sonitum in similitudinem cantici per nares suas. Legit זְמוֹרָה. Apud Origenem pro ᾆσμα ibi male legitur ἄσθμα. Conf. Drusium in Fragm. p. 584. ac Montfauconium. Hesych. ᾆσμα, ᾠδὴ, ὕμνος, ᾠδῆς ᾆσμα καὶ μέλος ᾠδῆς. Confer Suiceri Thes. Eccles. T. I. p. 550.

"ΑΣΜΑ 'ΑΣΜΑ΄ΤΩΝ, *canticum* h
canticorum. שִׁיר הַשִּׁירִים, idem. Cant. I. 1. h. e. *canticum præstantissimum*, seu *collectio canticorum*.

'ΑΣΜΕΝΙ΄ΖΩ, *lætor, gaudeo*. נָכָה, *percutio*. 1 Sam. VI. 19. οὐκ ἠσμένισαν κ. τ. λ. sec. Vat. ubi per litotita sensum expresserunt. Hinc apud Hesychium οὐκ ἠσμένισαν exponitur οὐκ ἐχάρησαν. Idem: 'Ησμένισαν, ἐχάρησαν.

"ΑΣΜΕΝΟΣ, *gaudens, libens, avidus*. 2 Macc. X. 33. ἄσμενοι. Hesych. ἄσμενοι, χαίροντες. i

'ΑΣΜΕ΄ΝΩΣ, *cum gaudio, libenter*. 2 Macc. IV. 12. 3 Macc. III. 15. V. 21. Hesych. ἀσμένως, μετὰ χαρᾶς, ἡδέως, εὐκτέως, προθύμως, ἑκουσίως. Cf. Lex. N. T. s. h. v.

*'ΑΣΜΟΔΑΙ΄ΟΣ, *Asmodæus*. Est ipsa vox Hebr. אַשְׁמְדַי, *perdens*, a שָׁמַד, *perdo*, i. q. ἀβαδὼν (אֲבַדּוֹן) et Gr. ἀπολλύων (Apoc. IX. 11.), ὀλοθρεύων. Sap. XV. 25. In Targum Eccles. I. 12. vocatur מלכא דשירי, *rex dæmonum*. Conf. Buxtorf. Lex.

a Talmud. p. 237. et Lightfoot. Hor. Hebr. et Talm. ad Luc. XI. 15. Tob. III. 25.

*'ΑΣΜΟΝΑΓΟΣ i. q. Μακκαβαῖος ex Hebraico חַשְׁמָן, coll. Arab. حاشم et حشم, *magnas, optimas, magnus magnique famulitii vir*, a حشم. Conf. Eichhornii Introd. in Libros Apocryphos V. T. p. 217.

*'ΑΣΟΦΟΣ, *insipiens*. חָכָם, *sa-*
b *piens*. Prov. IX. 8. sec. cod. Alex. ubi culpa librarii ἄσοφον positum est pro σοφὸν, quod reliqui libri habent.

'ΑΣΠΑ'ΖΟΜΑΙ, *saluto*. שָׁאַל, *rogo*. Job. XVIII. 15. ἠσπάσαντο αὐτὸν εἰς εἰρήνην, salutabant eum ad pacem, h. e. cum apprecatione pacis vel salutis. Quod hic est ἀσπάζεσθαι εἰς εἰρήνην, 1 Maccab. VII. 19. 33. est
c ἀσπάζεσθαι εἰρηνικῶς. 1 Sam. XXV. 5. sec. Compl. 2 Sam. VIII. 10. — שָׁאַל לְשָׁלוֹם, *rogo de pace*, i. e. *prosperitate*. Ex. XVIII. 7. Symm. Psalm. CXXI. 6. ἀσπάσασθε τὴν Ἱερουσαλὴμ, *precamini pro salute ac prosperitate urbis Hierosolymæ.*

'ΑΣΠΑ'ΛΑΘΟΣ, *aspalathus*, arbor parva, vel potius arbustum spinosum, flore rosæ redolens, præsertim
d apparente iride, uti tradit Plinius XII. 24. Aristot. Problem. sect. 12. n. 3. Sir. XXIV. 17. ἀσπάλαθος ἀρωμάτων, aspalathus aromaticus. Compl. ὡς πάλαθος, al. ὡς παλάθη. Vulg. *balsamum*. Forte legendum *aspalathum* s. *aspalthum*. Sed Syrus quoque *thymiama* habet. Vide Hoeschelium et Drusium ad h. l. Hesych. 'Ασπάλαθος, φυτὸν ἀκανθῶδες.
e Conf. Dioscoridem Lib. XV. c. 19.

'ΑΣΠΑ'ΛΑΞ, (in usu etiam est σπάλαξ.) *talpa*, secundum etymol. ita dicta a σπᾷν, h. e. *vellendo*, eo quod semper terram revellat et rostro fodiat. תִּנְשֶׁמֶת, *chamæleon*, etiam *noctua*. Lev. XI. 30. ac Deut. XIV. 21. sec. cod. Basil. in Hex. Hesych. ἀσπάλαξ, ζῶον ἐστερημένον ὄψεως. Apud eundem in v. Λᾶν post vocem Λάων, 'Ασπάλαξ exponi- f
tur: μῦς τυφλὸς, ὁ τὴν γῆν τρυπῶν. Vide et Hesych. in Σπάλαξ et Τυφλότερος ἀσπάλακος, ac Schol. Lycophr. Alex. 121. Adde Bocharti Hieroz. P. I. p. 1026. l. 71.

'ΑΣΠΙΔΙ'ΣΚΗ, *scutulum, parvum scutum*. מִשְׁבְּצָה, *funda annuli*. Ex. XXVIII. 14. (ubi intellegendæ sunt *fimbriæ aureæ, quibus vestis extrema ora* s. περιφέρεια *cingenda* g
erat.) XXXIX. 14. 17. Gloss. in Octat. ἀσπιδίσκους, σκουτάρια. ubi Bielius legere mavult ἀσπιδίσκας. Hesych. ἀσπιδίσκας, πιλτάρια, σκουτάρια. ἢ περιφερὴς κόσμος ὅπλοις ἐοικώς. Adde Aristoph. Lysistr. v. 395. ubi vid. Schol. 1 Macc. IV. 57. ἀσπιδίσκαις. Vulg. *scutulis*. Syrus ܛܪܣܐ. Jul. Pollux Lib. 1. §. 143. habet quoque vocem ἀσπιδίσκος, sed alia h
significatione.

'ΑΣΠΙΔΟΦΟ'ΡΟΙ, *scutati, gestantes scutum*, seu *clypeum*. רָצִים, *cursores*. Theod. 2 Reg. XI. 4. 20. Erant scilicet רָצִים *satellites* ad mandata celerrimo cursu deferenda adhibiti, et reliquorum satellitum instar *armis instructi*, quibus ad tutamen corporis regii, aut ad exequendum regum jussa, aut alios i
trucidandos uterentur. Cf. *Celeres* regum Romanorum apud Livium I. 15. Vox ἀσπιδοφορέω legitur apud Schol. Aristoph. Nub. v. 984.

'ΑΣΠΙΔΩΤΟ'Σ. קַשְׂקַשִּׂים, *squamæ*. Symm. ac Theod. 1 Sam. XVII. 5. sec. duo codd. Coislin. et Regium. Sed legendum ibi est λεπιδωτόν. Certe Inc., quem Sym- k
machum esse arbitror, Ez. XXIX. 4. nomen קַשְׂקְשִׂים per λεπίδας transtulit. Male itaque vocabulum ἀσπιδωτὸς Montfauconius (e quo sua hausit Bielius) non solum in Lexicon suum transtulit, sed etiam La-

a tine reddidit *scutatus*, cum tamen ἀσπὶς sit *clypeus*, non *scutum*, et *lorica scutata* ne cogitari quidem possit. Ἡμιθωράκια λεπιδωτὰ memorantur a Longo Pastorali. I. p. 25. ubi vid. Mollus p. 80. seq.

ἌΣΠΙΛΟΣ, *sine macula*, זָכַךְ, *purus sum*. Symm. Job. XV. 15. Hesych. ἄσπιλος, ἄμωμος, καθαρός.

ἈΣΠΙ'Σ, *scutum*, *clypeus*, item
b *aspis*, *serpentis genus ac genus quoddam aspidum ab aliis distinctum*. אֶפְעֶה, *vipera*. Ies. XXX. 6. — כִּידוֹן, *clypeus*, a כָּדַן, quod in l. Æthiop. notat *tegere*, *protegere*, *defendere*. Symm. Jos. VIII. 18. LXX 1 Sam. XVII. 6. 45. ἀσπὶς χαλκῆ, *scutum æreum*. Hesych. ἀσπὶς, ὅπλον πολεμικὸν, τὸ σκουτάριον. — מָגֵן, *scutum*. 1 Par. V. 18. Job. XV. 26. ἐν
c πάχει νώτου ἀσπίδος αὐτοῦ, in crassitudine dorsi scuti sui. Si lectio sana est, verba hæc LXX pendent ab Hebraico יָרוּץ (*curret*, h. e. *impetum faciet*,) initio commatis, quod non prorsus incommodum, nec a textu Hebraico alienum esset. Bene enim scuto dorsum crassum ob formam ejus tribui potest. Non tamen plane silentio prætereundum est,
d Vulgatum verba hæc Alexandrinorum tanquam sententiam separatam accepisse, et ita transtulisse: et *pingui cervice armatus est*, ut adeo loco ἀσπίδος αὐτοῦ legisse videatur ἀσπὶς αὐτοῦ, quod etiam bonum sensum gignit. Theodotionis versio h. l. cum impressa lectione LXX Intt. conspirat. Job. XLI. 7. — מִשְׁבְּצָה, *funda annuli*. Exod.
e XXVIII. 13. ubi libri nonnulli ἀσπιδίσκας habent. — עַכְשׁוּב, *aspis*. Psalm. CXXXIX. 3. — פֶּתֶן, idem. Symm. Psalm. LVII. 4. Hebr. et LXX Deut. XXXII. 33. Job. XX. 14. Symm. et οἱ λοιποὶ Job. XX. 16. Adde Ies. XI. 8. — צִנָּה, *clypeus*, *scutum*. Jer. XLVI. 3. — צִפְעוֹנִי, *basiliscus*. Ies. LIX. 5. — שַׁחַל, *leo ferox*. Psalm. XC. 13. ubi fortasse nomina animalium noxiorum pro lubitu permutarunt, quanquam non ignoro, etiam alios interpretes veteres שַׁחַל h. l. de genere *serpentis* explicasse. Vide Bocharti Hieroz. P. II. Lib. III. c. 3. — שְׁלָטִים, *peltæ*. Al. 2 Par. XXIII. 9. Sap. V. 20. ἀσπίδα ἀκαταμάχητον, scutarium insuperabile. Inde in Gloss. MSS. τῆς Πανaρέτου: ἀσπίδα, σκυτάριον ἄλυθδοτον, seu, ut Bielius g legendum conjicit: σκουτάριον ἀλυσιδωτόν. 1 Maccab. VI. 39. χρυσᾶς ἀσπίδας, coll. XIV. 24. et XV. 18. Hesych. Ἀσπίδα, σκυτάριον, seu, ut legendum est: σκουτάριον.

ἜΚΓΟΝΑ ἈΣΠΙ'ΔΩΝ, *genimina aspidum*. צֶפַע, *basiliscus*. Ies. XIV. 29. Quæ hic ἔκγονα ἀσπίδων, Matth. XXIII. 33. vocantur γεννήματα ἐχιδνῶν. — צִפְעוֹנִי גָּמוּל, *basiliscus* h *ablactatus*. Ies. XI. 8. — שָׂרָף, *prester*. Ies. XXX. 6.

ἈΣΠΛΑΓΧΝΕ'Ω, *immisericors sum*. אַכְזָר, *crudelis*, item *fortis*. Aqu. Theod. Job. XLI. 1. ἀσπλαγχνήσω. Olympiodorus in Catena Nicetæ pag. 584. habet ἀσπλαγχνίσω, cujus loco non tam εὐσπλαγχνήσομαι cum Junio, quam ἀσπλαγχνίσομαι rescribendum esse judicat Kreyssigius in Symbolis P. VI. p. 5. seq. i ob analogiam verbi simplicis σπλαγχνίζομαι, quod vide infra.

ἌΣΠΛΑΓΧΝΟΣ, *immisericors*. אַכְזָר, *crudelis*. Inc. Deut. XXXII. 33. κεφαλὴ βασιλίσκων ἄσπλαγχνος. Symmach. Prov. XVII. 11.

*ἈΣΤΑΘΗ'Σ, *instabilis*, *inconstans*. 3 Macc. V. 39. τὴν ἀσταθῆ διάνοιαν αὐτοῦ, sec. Alex. Ald. et Compl. *mentis ejus inconstantiam*: ubi reliqui libri ἄστατον habent. Hesych. ἀσταθῆ, ἀβέβαιον. Anthol. Epigr. Gr. Lib. I. p. 27. ὑπ' ἀσταθέεσσιν αὔραις.

a *'ΑΣΤΑΡΤΕΙ'ΟΝ, *templum Astartes*. Vox hæc a Bielio omissa legitur 1 Sam. XXXI. 10. pro בֵּית עַשְׁתָּרוֹת, *domus seu templum Astartes*, sec. Vat. ubi Ald. vitiose habet ἀσταρτίον. Schol. ibi: εἰς τὸ ἱερὸν τῆς 'Αστάρτης. λέγουσι δὲ εἶναι αὐτὴν 'Αφροδίτην.

'ΑΣΤΑ'ΡΤΗ, *Astarte*, Dea Sidoniorum. אֲשֵׁרָה, *lucus*. 2 Paral.
b XV. 16. Scilicet אֲשֵׁרָה per metonymiam quoque sumitur pro *simulacro s. statua in luco erecta*, ac nonnullis interpretibus est *Astarte Dea*. — עַשְׁתָּרֹת, quod proprie *ovem* notat, vel *ovium gregem*, (Deut. VII. 13.) deinde nomen *Dei Sidoniorum* est, vel quod idolum illud formam ovis haberet, vel quod Deus ille ovium gregibus peculiariter
c invigilaret, eorumque curam haberet. Jud. II. 13. ubi in plurali ἀστάρταις. Inc. (Aqu.) 1 Sam. XXXI. 10. Aqu. 1 Sam. VII. 4. ubi vid. Montf. 1 Reg. XI. 5. Lex. Cyrilli MS. Brem. 'Αστάρτη, ἡ θεὸς, ἡ σελήνη, καὶ νῆσος Αἰθιοπίας. Alii Venerem esse perhibent. Philo Byblius apud Eusebium Præp. Evang. L. c. 5. τὴν 'Αστάρτην Φοίνικες τὴν 'Αφροδίτην
d εἶναι λέγουσι. Plura de hac Dea vide apud Bonfrerium in Jud. II. 13. p. 223. Seldenum de Diis Syris Synt. II. c. 2. Allatium not. ad Eustathii Hexæm. p. 814. seq. Ramiresium de Prado Pentec. c. 21. p. 132. seq. et in Hist. Crit. Reip. Liter. T. IV. p. 15. seq. — Vide alibi "Αγαλμα.

'ΑΣΤΑΡΩ'Θ. Vide supra "Αλσος.

*'ΑΣΤΑΤΟΣ, *instabilis, inconstans*.
e 3 Macc. V. 39. τὴν ἄστατον διάνοιαν, *mentis inconstantiam*.

"ΑΣΤΕΓΟΣ, *non tectus, sine tecto, qui domum non habet*, item, *qui continere nequit*. אֱוִיל, *stultus*. Prov. X. 9. ὁ ἄστεγος χείλεσιν, labiis non tectus, h. e. qui os patens habet, quod effutit, quidquid in buccam venit, qui os reprimere et commissa non tacere valet, i. q. φλύαρος apud Suidam, ac τρανής, v. 14. — חָלָק, f
glaber, mollis. Prov. XXVI. 28. στόμα ἄστεγον. Jaegerus in Obss. ad Prov. X. 8. interpretatur de *lubrico* (ita Vulgatus), cui lingua est ἐν ὑγρῷ, ut Theophrastus inquit Char. 7. Sed mihi vox hæc suspecta est, quia sermo est de *blandiloquo*. Num fortasse legendum est ἀστεῖον aut λεῖον, ut h. l. reliqui interpretes habent. — מָרוּד, *exul*, a رود, *vagari*, g
huc illuc discursitare, quam notionem sine dubio et olim habuit מָרַד. Ies. LVIII. 7. πτωχοὺς ἀστέγους εἴσαγε εἰς τὸν οἶκόν σου, pauperes, qui domus non habent, introducito in domum tuam. Hesych. 'Αστέγους, οἱ μὴ ἔχοντες οἴκους.

'ΑΣΤΕΙ'ΟΣ, *urbanus, venustus*. בָּרִיא, *pinguis*. Jud. III. 17. ἀνὴρ ἀστεῖος σφόδρα, vir valde pulcher. h
Bonfrerii conjectura in h. l. pag. 235. qui pro ἀνὴρ ἀστεῖος legendum putat ἀνὴρ στεατὸς, *vir pinguedinis*, vel σταίτιος, *pinguis* et *adipatus*, non opus est. LXX enim בָּרִיא, quod *pinguem* notat, ἀστεῖος reddere potuerunt, quod *pingues pulchri* etiam esse soleant, certe vulgo habeantur. Conf. Gen. XLI. 2. ubi vaccæ *pingues* dicuntur etiam καλαὶ τῷ εἴδει. i
— טוֹב, *bonus, pulcher*. Ex. II. 2. ἰδόντες δὲ αὐτὸ ἀστεῖον, videntes autem illum infantem pulchrum. Hesych. ἀστεῖον, καλὸν, ἢ πολιτικὸν, ἢ ἐπίχαριν, ἢ κεχαριτωμένον. Similiter Gloss. in Octateuch. ἀστεῖον, καλὸν, ἐπιχαρῆ (lege ἐπίχαριν), κεχαριτωμένον. — Judith. XI. 23. ἀστεία εἶ ἐν τῷ εἴδει σου, pulcra es aspectu tuo. 2 Macc. VI. 23. ὁ δὲ λογισμὸν ἀστεῖον ἀναλαβὼν, k
quod Bielius transtulit: ille autem in cogitationem veniens *prudentem*. (Suidas: ἀστεῖος, εὐσύνετος, εὐπρόσωπος, χαρίεις, καλὸς, γελοιώδης. Vide et Alberti Gloss. Gr. in N. T. p. 68.) Bretschneiderus autem vertere mavult; hic vero *honestum* secutus consilium, scil. mortem potius subeundi, quam canum carne vescen-

a di, ut ἀστεῖος sit i. q. καλὸς, h. e. *honestus*. Xenoph. Cyrop. III. 3. 24. λαβεῖν ἐν ταῖς γνώμαις βεβαίως τοῦτο.

ΟΥ'Κ 'ΑΣΤΕΙ'ΟΣ, *non urbanus*, vel *regius*, vel *rectus*. יָרַט, *declino, diverto*. Num. XXII. 32. οὐκ ἀστεία ἡ ὁδός σου ἐναντίον μου, via tua non est recta coram me, h. e. *displicet mihi* tua vivendi ratio: ubi alii habent οὐκ εὐθεῖα, quod etiam reponendum
b esse h. l. judicat Dathius, praeeunte Clerico, et consentiente Cod. Samaritano. Sed non opus est, nam ἀστεῖον h. l. est in universum *id, quod placet*. Vide sequens ἀστείως. Caeterum LXX bene h. l. sensum expresserunt, nam *declinavit haec via coram me* est *mala est*, etc. interprete Seb. Schmidio.

'ΑΣΤΕΙ'ΩΣ, *urbane, civiliter, bene,*
c *scite, prudenter, honeste*. 2 Macc. XII. 43. πάνυ καλῶς καὶ ἀστείως πράττων. Perperam Bielius transtulit: bene, plane et *prudenter* agens. Rectius Vulgatus: bene et *religiose*, scil. de resurrectione, cogitans. Nam ἀστείως h. l. notat *convenienter voluntati divinae*. Cf. v. 45. ubi idem factum ὁσία καὶ εὐσεβὴς ἡ ἐπίνοια dicitur. Eodem sensu venit
d Hebr. יָפֶה, Cohel. III. 5. ubi notat *id, quod sapienti Dei voluntati convenit et respondet*. Suid. ad 2 Macc. l. l. ἀστείως, πρεπόντως, φρονίμως.

"ΑΣΤΕΚΤΟΣ, *qui ferri, sustineri non potest, intolerabilis*, ex *a* privativo, et στέγω, *sustineo, tolero, suffero*. Orat. Manass. v. 5. ἄστεκτος ἡ μεγαλοπρέπεια τῆς δόξης σου, ferri non
e potest magnificentia gloriae tuae. Hesych. ἄστεκτος, ἀφόρητος, ἀβάστακτος.

'ΑΣΤΗ'Ρ, *stella*. כּוֹכָב, idem. Gen. I. 16. XV. 5. XXII. 17. XXVI. 4. et alibi saepius. — כְּסִיל, *Orion*, nomen stellae fixae. Symm. Amos V. 8. ἀστέρας. — מְאוֹרֵי אוֹר, *luminaria lucis*. Ez. XXXII. 8. — *צָבָא, *exercitus, stellae caeles-tes*. Dan. VIII. 10. sec. Chis. f
bis.

*'ΑΣΤΟΧΕ'Ω. Dicitur haec vox, a Bielio omissa, proprie de *iis, qui aberrant a scopo, qui non feriunt scopum*, et opponitur τῷ εὐστοχεῖν, sed deinde simpliciter est *discedere*. Sir. VII. 21. μὴ ἀστόχει γυναικὸς σοφῆς καὶ ἀγαθῆς, ubi Vulgatus: *noli discedere a muliere*, etc. h. e. *noli libellum repudii dare*. Ib. VIII. 11. g
μὴ ἀστόχει διηγήματος γερόντων, semper adsis institutioni sapientum. Hesych. ἀστοχεῖ, ἀποτυγχάνει, ἁμαρτάνει.

'ΑΣΤΡΑΓΑ'ΛΕΙΟΣ, *talaris, ad talos demissus*. Alii explicant: *varius astragalis*, h. e. *intertextis panniculis, diversicolor*. — פַּסִּים, *institae, limbi, fasciae, quae vestium orae sunt assutae*. Aqu. Gen. XXXVII. 2. h
χιτῶνα ἀστραγάλειον, i. e. tunicam talarem, ut vertit Hieronymus, pro quo Codex Mosqu. habet στραγγάλων. Fischerus in Clavi Verss. GG. p. 29. putat Aquilam respexisse notionem, quam olim פַּס habuisse conjicit, ut significaret *talum*, et, ob figurae similitudinem, *os* quoque *illud, quod extat ad carpum*, i. q. doceri potest partim e l. Chald. i
partim e loco Dan. V. 24. Vide quoque Drusium in Fragm. p. 49.

'ΑΣΤΡΑ'ΓΑΛΟΣ, *spondylus, vertebra*, item *talus*. אַפְסַיִם, *tali*. Aqu. Symm. Theod. Ez. XLVII. 3. — פַּס : פַּסָּא, Chald. *pars, talus*. Dan. V. 5. et 26. — פַּרְסָה, *ungula*. Zach. XI. 16. Hesych. ἀστράγαλον, τὸν σφόνδυλον, καὶ τὸ ὑποκάτω τοῦ σκέλους. k

'ΑΣΤΡΑΓΑΛΩΤΟ'Σ, i. q. ἀστραγάλειος, quod vide supra. פַּסִּים, *tali*. 2 Sam. XIII. 18. et 19. ubi cum καρπωτὸς in codd. permutatur, quod autem sine dubio est Aquilae versio, ut jam Theodoretus observavit. Conf. L. Bosium in notis ad h. l.

'ΑΣΤΡΑΠΗ', *fulgur*. בָּרָק, idem.

a Ex. XIX. 16. Deut. XXXII. 41. 2 Sam. XXII. 15. Adde Aqu. Theod. Job. XX. 25. — בָּזָק, *coruscatio*. Aquila sec. alteram ejus editionem et Symm. Ez. I. 14. — *שְׁבָבִים, *fragmenta ligni*, aut sec. Hieronymum *aranearum fila per aërem volantia*. Ed. Vta Hos. VIII. 6. παραπλησίως τῷ τῆς ἀστραπῆς ἱστῷ ἀράχνης. Semler. in Ep. ad Gries-
b bach. p. 45. verba hæc scholion continere putat, ad participium ῥεμβεύων referendum, et hoc modo restituendum: παραπλησίως τῷ τῆς ἀστραπῆς, ἢ ἱστῷ ἀράχνης. Dathius in Opusc. p. 53. pro ἀστραπῆς reponere mavult ἀράχνης, eadem voce in fine omissa. Vide ad h. l. Kreyssigii Symb. P. V. p. 10. seq.

'ΑΣΤΡΑ'ΠΤΩ, *fulguro*. בָּרַק,
c idem. Ps. CXLIII. 7. Præterea legitur 2 Sam. XXII. 15. et Psalm. XVIII. 11. ubi ἤστραψεν de suo addiderunt: certe ei nihil respondet in textu Hebraico. Non enim impetrare possum a me, ut credam, eos legisse בָּרַק ante בְּרָקִים. Fortasse tamen illud ἤστραψεν referendum est ad sequens רָב, *jaculatus est*. Sap. XI. 19. δεινοὺς ἀπ' ὀμμάτων
d σπινθῆρας ἀστράπτοντας, *horrendas ab oculis scintillas emittentes*. Ita Vulgatus.

'ΑΣΤΡΟ'ΛΟΓΟΣ, *astrologus, qui ex astrorum supputatione futura prædicit*. הֹבֵר part. *contemplator, observator*. Ies. XLVII. 13. Diod. Sic. I. p. 17. 3.

"ΑΣΤΡΟΝ, *astrum, sidus*. אוֹרִים גְּדוֹלִים, *luminaria magna*. Aqu. et
e Theod. Ps. CXXXV. 7. ἄστρα. — בָּרָק, *fulgur*. Job. XX. 25. ubi pro ἄστρα δὲ, quod vitiose in cod. Rom. et adhuc vitiosius scriptum est in Alex. ἄνδρα δὲ, reponendum est ἀστραπαὶ ad fidem Cod. Syr. Hexaplaris. Sed fuit hic error antiquus, qui etiam effecit, ut quidam legerint, addita negatione: ἄστρα — μὴ περιπατήσωσαν. — *חַדְרֵי, *penetralia*. Hebr. Job. IX. 9. πάντα τὰ ἄστρα τὰ f
κυκλοῦντα τὸν νότον. *Penetralia Austri* sunt h. l. *sidera in penetralibus Austri, quæ non videntur a Septentrionem inhabitantibus*. — כּוֹכָב, *stella*. Ex. XXXII. 12. Deut. I. 10. Neh. IV. 21. et alibi sæpius. — כּוֹכְבֵי בֹקֶר, *stellæ matutinæ*. Job. XXXVIII. 7. — צָבָא, *exercitus*, it. *stellæ*. Ies. XXXIV. 4. XLV. 12. — כְּסִיל, *Orion*. Symm. Amos g
V. 8. — שְׁחָקִים, plur. a שַׁחַק, *nubes superiores*. Jer. LI. 9. ἕως τῶν ἄστρων, sensu eodem.

'ΑΣΤΥΓΕΙ'ΤΩΝ, *urbi vicinus, suburbanus*, item: *vicinus* in genere. 2 Macc. VI. 8. τὰς ἀστυγείτονας πόλεις. Verbum ἀστυγειτονέω legitur apud Æschyl. Suppl. v. 292.

'ΑΣΥΛΙ'Α, *inviolabilitas, sanctitas loci*. 2 Macc. III. 12. Vide Suidam h
s. v. ἄσυλον. Æschyl. Suppl. v. 617. Joseph. A. J. XVIII. 9. 3. p. 907. ult.

"ΑΣΥΛΟΝ, *asylum, locus inviolabilis*. 2 Macc. IV. 34. ἔπεισεν ἐκ τοῦ ἀσύλου προελθεῖν. Non enim opus est, ut ibi post ἀσύλου suppleatur τόπου.

"ΑΣΥΛΟΣ, *sacrosanctus, inviolabilis, a violentia tutus*. *קָבַע, *configo*. i
Prov. XXII. 23. ῥύσῃ σὴν ἄσυλον ψυχὴν, vitam tuam a Dei vindicis manu salvam et immunem conserves. Defendendi ac sospitandi notio suggesta est interpreti a קוֹבַע, *galea*. Vide ad h. l. Jaegerum. Aliter de hac versione judicat Michaëlis Supplem. p. 2116. 2 Macc. IV. 33. εἰς ἄσυλον τόπον. Hesych. ἄσυλον, ἀβλαβές. k

'ΑΣΥ'ΜΦΟΡΟΣ, *inutilis*, et per litotita, *noxius*. נֶתֶר, *nitrum*. Prov. XXV. 20. ὥσπερ ὄξος ἕλκει ἀσύμφορον, ubi ἀσύμφορον de suo addiderunt ad

a perficiendam sententiæ integritatem.

'ΑΣΥ'ΜΦΩΝΟΣ, *absonus, discors.* פִּלֵּג Pih. *divido.* Symm. Ps. LIV. 10. ἀσύμφωνον ποίησον, *fac dissonam.* Adde Dan. XIV. 15. sec. Chis. μή τί σοι ἀσύμφωνον γεγένηται, ubi ἀσύμφωνον videtur esse i. q. δόλος. Vide et Sap. XVIII. 10. ἀσύμφωνος ἐχθρῶν ἡ βοή. Adde Platon. de Rep. Lib.
b III. p. 402. D.

'ΑΣΥΝΕΤΕ'Ω, *insipio, desipio, non intellego.* בָּגַד, *perfide ago.* Psalm. CXVIII. 157. εἶδον ἀσυνετοῦντας: ubi tamen Grabius Prolegg. in LXX Intt. T. IV. c. 4. §. 1. pro ἀσυνετοῦντας legendum censet ἀσυνθετοῦντας, quia non modo Aqu. Symm. et Theodot. hoc loco ita habent, sed et LXX sic vertisse indicio est Lati-
c na vox *prævaricantes* apud Vulgatum, quemadmodum quoque alias Hebr. בָּגַד ἀσυνθετεῖν reddiderunt. Vide hanc vocem suo loco. Itala: *pactum non servantes.* Sic et Hilarius et alii. Satis antiquam tamen esse lectionem istam ἀσυνετοῦντας, colligimus ex Augustino et Ambrosio, qui narrant quosdam codd. legere *insensatos, imprudentes.* Et ha-
d bet profecto hæc lectio, quo se defendat et tueatur: nam per usum loquendi SS. ἀσυνετεῖν commode de impietate explicari potest. Vide infra s. v. ἀσύνετος.

*'ΑΣΥΝΕΤΙ'ΖΟΜΑΙ, *desipio, insipio, non intellego.* בָּעַר, *desipio.* Inc. sec. Cod. Mosqu. Jer. X. 8.

'ΑΣΥ'ΝΕΤΟΣ, *insipiens, amens.* אַבִּיר לֵב, *fortis corde.* Ps. LXXV.
e 4. οἱ ἀσύνετοι τῇ καρδίᾳ. Legerunt sine dubio אָבְדֵי לֵב, *qui amiserunt* cor, aut secundum Dathium in notis ad Psalter. Syr. p. 173. בַּעֲרֵי לֵב. — בַּעַר, *brutus, insipiens.* Aqu. Prov. XXX. 2. — כְּסִיל, *stultus.* Psalm. XCI. 6. Theod. Prov. XVII. 16. — נָבָל, idem. Deut. XXXII. 21.

— סִכֵּל Pih. *stultum reddo.* Inc. 2 Sam. XV. 31. Sap. I. 5. ἀσύνετος *impium* notat, coll. Sir. XV. 7. 8. in f
quo posteriori loco ἄνθρωποι ἀσύνετοι et ἄνδρες ἁμαρτωλοὶ sunt vocabula synonyma. Solent enim ex usu loquendi Hebræorum verba *stultitiæ* ad *impietatem* transferri. Adde Sap. XI. 16. Sir. XXI. 20. Hesychius: ἀσύνετος, ἄφρων.

'ΑΣΥΝΕΤΩ'ΤΕΡΟΣ ΕΙ'ΜΙ', *insipientior sum.* נָפַל, *cado.* Job. XIII. 2. οὐκ ἀσυνετώτερος εἰμὶ ὑμῶν. Non g
opus est statuere eos נָבָל legisse. Bene enim sensum verborum Hebr. expresserunt, quæ ita vertenda sunt: non sum inferior vobis, nempe sapientia ac prudentia. Symmachus bene καταδεέστερος.

'ΑΣΥΝΘΕΣΙ'Α, *fœderis transgressio,* etiam *impietas.* מַעַל, *prævaricatio.* 1 Par. IX. 1. Esdr. IX. 2. 4. et X. 6. — פֶּשַׁע, *prævaricatio.* h
Symm. Ps. XXXV. 1. (ubi legit נִפְשַׁע vel עַל פֶּשַׁע) et Thren. I. 5. Præterea legitur apud Theod. Gen. III. 17. qui pro Hebraico בַּעֲבוּרֶךָ, *propter te,* posuit ἐν τῇ ἀσυνθεσίᾳ σου, propter *inobedientiam* tuam, ubi mihi sensum expressisse videtur. Montfauconius autem pro ἐν τῇ ἀσυνθεσίᾳ reponere mavult ἐν τῇ i
παραβάσει, qua tamen conjectura commode supersedere possumus. Hesych. ἀσυνθεσία, παράβασις. Suidas: ἀσυνθεσία, παράβασις συνθηκῶν.

'ΑΣΥΝΘΕΤΕ'Ω, *fœdus transgredior, perfide ago,* etiam *impie ago.* — בָּגַד, *perfide ago, prævaricor.* Psalm. LXXII. 15. τῇ γενεᾷ τῶν υἱῶν σου ἠσυνθέτηκας, seu, ut e Vat. reponendum est, ἠσυνθέτηκα, inique certe de k
omnibus tuis cultoribus judicarem, seu: *impie in eos agerem.* Lex. Cyrilli MS. Brem. ἠσυνθέτηκας, παρέβης τὰς συνθήκας τὰς συγκειμένας. Ita etiam Theodoretus. Suidas: ἠσυνθέτηκας, ἃ συνέθου καὶ ὡμολόγησας παρέβης. Sic etiam Græci quidam co-

a dicco Ps. LXXVII. 57. ἠσυνθέτησαν habent, quos secutus est Vulgatus vertens: *non servarunt pactum,* ubi tamen Hieronymus ad Suniam mavult LXX transtulisse ἠθέτησαν. Adde Aqu. Theod. Ps. CXVIII. 157. et Theod. Prov. XXIII. 28. — מָעַל, *prævaricor.* 1 Par. II. 7. ubi cum ἀθετεῖν in codd. permutatur. Esdr. X. 2. ἠσυνθετήσαμεν τῷ Θεῷ
b ἡμῶν, *perfide egimus* in Deum nostrum: pro quo Neh. XIII. 27. legitur ἀσυνθετῆσαι ἐν τῷ Θεῷ ἡμῶν. Adde Esdr. X. 10. et Neh. I. 8.

'ΑΣΥ'ΝΘΕΤΟΣ, *fœdifragus, fœderis transgressor et violator.* בֹּגֵד part. *perfide agens.* Jer. III. 8. 11. — בָּגוֹדָה fœm. *perfida.* Jerem. III. 8. 10. Hesych. ἀσυνθέτους, μὴ ἐμμένοντας ταῖς συνθήκαις, μὴ συντεθει-
c μένους. Suidas: ἀσυνθέτους, τοὺς ταῖς συνθήκαις μὴ ἐμμένοντας, ἃς ἂν πρός τινα συνθῶνται. Cf. Lex. N. T. s. h. v.

*'ΑΣΥΝΘΗΚΕ'Ω, *fœdus frango, perfide ago.* שָׁקַר, *perfide ago,* item *non obediens sum.* Symm. Ies. LXIII. 8. πλὴν λαός μου υἱοὶ ἀσυνθηκοῦντες. Montfauconius in notis ad h. l. monet fortasse in Symmacho legendum esse οὐκ ἀσυνθετοῦντες.
d Prior conjectura recte se habet, nam illud οὐκ etiam additum reperitur apud Procopium in Commentario ad h. l. p. 727. Posterior vero ideo non arridet, quia partim receptam lectionem Procopii auctoritas tuetur, partim in verss. GG. V. T. multa vocabula nova et inusitata reperiri satis constat. Adi. ἀσύνθηκος occurrit apud Onosandrum Strateg.
e c. 37. οὐκ ἀσύνθηκον ἐν σπονδαῖς εἶναι.

'ΑΣΥΡΗ'Σ, *temerarius, scelestus, protervus, impurus, obscœnus.* Sir. XXIII. 14. ἀπαιδευσίαν ἀσυρῆ, *imperitiæ temeritati.* Hesych. ἀσυρὲς, βδελυρὸν, προπετὲς, βλασυρὸν, θρασύ. Idem: ἀσυρῆ, ἀκάθαρτα.

'ΑΣΦΑ'ΛΕΙΑ, *securitas.* בֹּטֵחַ part. *confidens.* Prov. XI. 15. Legerunt מִבְטָח vel בֶּטַח, ubi recte simul monuit Jaegerus ἀσφάλειαν dici de
f *quocunque genere securitatum, quibus cavetur creditori,* v. c. de pignoribus, syngraphis, fidejussoribus. — בֶּטַח, *confidentia.* Lev. XXVI. 5. Deut. XII. 10. — מָכוֹן, *basis.* Ps. CIII. 6. ubi ἀσφάλεια notat *id, quod securitatem præstat,* v. c. fundamentum firmum. — צֵל, *umbra.* Ies. XXXIV. 15. Loca umbrosa tutos homines præstant a solis radiis. —
g שָׁקַט, *quiesco.* Ies. XVIII. 4. ἀσφάλεια ἔσται ἐν τῇ ἐμῇ πόλει, *securitas erit in mea urbe.* — תּוּשִׁיָּה, *essentia.* Prov. VIII. 13. ubi utraque vox *firmitatem animi* notat. 2 Macc. III. 22. μετὰ πάσης ἀσφαλείας, coll. XV. 1. et Lex. N. T. s. h. v. Hesychius ἀσφάλειαι interpretatur σωτηρίαι.

'ΑΣΦΑΛΗ'Σ, *securus, tutus, certus.*
h *אֱיָלוֹת, *cervæ.* Ies. Hab. III. 18. ἀσφαλῆ. Respexit notionem *firmitatis* et *roboris,* quam verbum אגל cum derivatis ex usu linguæ Arabicæ habet, ac loco אַיָּלוֹת sine dubio legit אֱיָלוּת. — בֵּן, *sic,* it. *basis.* Prov. XV. 8. Vide s. ἀσφάλεια et מָכוֹן. — מְאֻשָּׁר part. Pyh. *beatus.* Prov. III. 18. notione assumta e Chald. אִשֵּׁר. Vid. Buxtorf. in
i voce. Sap. III. 18. ἀσφαλῆ βάσιν ἑδράσει, fundamentum *tutum* collocabit. Ib. VII. 23. XIV. 3. τρίβον ἀσφαλῆ, semitam *tutam* ac *securam.*

'ΑΣΦΑΛΗ͂ ΤΙ'ΘΗΜΙ, *securum reddo, firmo.* עָזַז, *corroboro.* Prov. VIII. 28. ὡς ἀσφαλεῖς ἐτίθει πηγὰς, *cum fontes stabiliret.*

'ΑΣΦΑΛΙ'ΖΟΜΑΙ, *securum reddo, munio.* אָחַז, *prehendo.* Neh. VII. 3.
k ἀσφαλιζέσθωσαν, *muniantur.* — *אָמֵץ, *firmus, robustus sum.* 2 Par. XXIV. 13. ubi sermo est de ædificio, ac ἀσφαλίζεσθαι notat *reficere, pristinæ integritati restituere.* — הֶחֱזִיק Hiph. *roboro, restauro.* Neh. III.

a 15. Adde Inc. Deut. XII. 23. Symm. 1 Reg. II. 1. — הִצְנִיעַ Hiph. *humiliter ago, me humilio ac demitto.* Theod. Mich. VI. 8. ἀσφαλίζου. Fortasse permutavit צָנַע et צָנַן, *custodire, asservare,* unde צִנָּה, *asservatio, protectio.* Vide etiam infra s. v. ἕτοιμος. — תָּמַךְ, *sustento.* Ies. XLI. 10. Sap. IV. 17. εἰς τί ἠσφαλίσατο αὐτὸν ὁ κύριος, quare illum b *tutum* (nempe a peccato et lapsu) *præstiterit* dominus, coll. X. 12. Ib. XIII. 15. ἀσφαλισάμενος σιδήρῳ, ferro *muniens.*

ʼΑΣΦΑΛΩ͂Σ, *secure, tuto, confidenter.* בֶּטַח. Gen. XXXIV. 25. ubi male Hieronymus transtulit *diligenter.* Notat *secure,* h. e. *sine periculo,* ut jam observavit Pearsonus in Præfat. Parænetica, coll. Lev. c XXVI. 5. Tob. VI. 4. θὲς ἀσφαλῶς, *tuto* repone. Sap. XVIII. 6. ἀσφαλῶς εἰδότες, *certo* scientes. 1 Macc. VI. 40. ubi ἀσφαλῶς Vulgatus per *caute* transtulit, Syrus autem per ܒܬܘܟܠܢܐܝܬ, *confidenter,* ut πεποιθότες vertit IX. 58. Sensu hæc parum differunt.

ʼΑΣΦΑΛΤΟΣ, *bitumen.* חֵמָר, idem. Gen. XI. 3. (Schol. ad h. l. ὁ Σύρος d καὶ ὁ ʼΕβραῖος ἄσβεστον φασί. καὶ τὴν ἄσφαλτον τινὲς τῶν διδασκάλων ἄσβεστον ἔφασαν εἶναι, ἀγνοοῦντες, ὡς εἰκὸς, τὰς ἐν τῇ ʼΑσσυρίᾳ πηγάς. Diodorus: ἄσφαλτος εἰς οἰκοδομὴν ἄχρηστος, ἄσβεστος δὲ ἐπιτηδειοτάτη. Sed vide Theodoret. in Append. Quæst. 58.) XIV. 10. Ex. II. 3. — כֹּפֶר, *pix.* Gen. VI. 14. Confer Bocharti Phaleg. Lib. I. cap. 11. p. 45. seq.

e ʼΑΣΦΑΛΤΟ'Ω, *bitumino, pico.* כָּפַר, *pice oblino.* Gen. VI. 14. ἀσφαλτώσεις αὐτὴν, *picabis* illam. Hesych. ἀσφαλτώσεις, πισσώσεις. Conf. Bochartum l. c.

ʼΑΣΧΗΜΟΝΕ'Ω, *deformor, deformis fio,* metaph. *indecore me gero, turpiter ago, pudefio.* חָפֵר, *pudefio.* Symm. Ps. XXXIX. 15. — נִכְלַם, *erubesco.* Symm. Psalm. LXVIII. 7. ἀσχημονήσαιεν. — נִקְלָה Niph. f *vilesco.* Deut. XXV. 3. ἀσχημονήσει ὁ ἀδελφός σου ἐναντίον σου, ne a te *contemtim habeatur* frater tuus.

ʼΑΣΧΗΜΟΝΟΥ͂ΣΑ, part. fœm. *quæ indecore se gerit.* עֶרְיָה fœm. *nudata.* Ez. XVI. 7. 22. 38. XXIII. 29.

ʼΑΣΧΗΜΟ'ΝΗΣΙΣ, *opprobrium.* כְּלִמָּה, idem. Symm. Ps. LXVIII. 8. Quanquam Brunsius pro ἀσχημόνη- g σις ex Usserii excerptis ex Cod. Oxon. ἀσχημοσύνη protulit in Eichhorn. Repert. Bibl. et Or. Liter. T. XIII. p. 182., tamen lectio ἀσχημόνησις præferenda est. Nam hoc vocabulum, Græcis quidem scriptoribus ignotum, sed ab eodem Symmacho etiam Ps. XLIII. 16. usurpatum, ab ἀσχημονέω eodem jure derivari potest, quo v. c. ἀγα- h νάκτησις et ἀμφισβήτησις ab ἀγανακτέω et ἀμφισβητέω, atque alia ejusmodi nomina, quæ a verbis in εω desinentibus descendisse novimus. Vide infra αὔχησις.

ʼΑΣΧΗΜΟΣΥ'ΝΗ, *turpitudo, pudor, pudenda, excrementa.* כָּנָף, *ala.* Inc. Deut. XXVII. 20. ἀσχημοσύνην, quam versionem Scharfenberg. ad h. l. glossis marginalibus annume- i randam esse censet, quibus loca obscura Vers. Alex. illustrantur collatione aliorum, ut sc. in mente habuerit interpres loca parallela Lev. XX. 11. et XVIII. 8. ubi in Hebr. עֶרְוַת legitur. Sed quia formulæ *retegere pallium* ac *retegere pudenda* sensu minime differunt, statui quoque potest, eum sensum exprimere voluisse. Reperitur præ- k terea lectio ἀσχημοσύνην etiam in Cod. Oxon. vers. Alex. — *מָעוֹר, *antrum,* it. *pudenda fœminarum.* Symm. Hab. II. 15. — עוֹר, *cutis.* Ex. XXII. 27. τοῦτο τὸ ἱμάτιον τῆς ἀσχημοσύνης αὐτοῦ: non male quoad sensum. — עֶרְוָה, *nuditas,* etiam

a *pudenda*. Aqu. Symm. Gen. IX. 22. ubi ἀσχημοσύνη de *pudendis marium* usurpatur, quemadmodum apud LXX Hos. II. 11. de *pudendis fœminarum* dicitur, ad similitudinem vocis Chald. קְלָנָא. Adde Ex. XX. 26. Lev. XVIII. 6. 7. Ez. XVI. 8. 35. — צֹאָה, *excrementum*. Deut. XXIII. 13. Sir. XXIX. 24. ubi hæserunt interpretes in explicatione
b vocis ἀσχημοσύνη. Vide Bretschneiderum Spicil. p. 50. Mihi locus ita restituendus esse videtur: καὶ οἶκος καὶ ἱμάτιον καλύπτον ἀσχημοσύνην. Ib. XXX. 12. Adde Platon. de Rep. Lib. III. p. 400. C.

ἈΣΧΗ'ΜΩΝ, *indecorus, probrosus, turpis*. נְבָלָה, *stultitia*, etiam *impie factum*. Gen. XXXIV. 7. ἄσχημον (sc. πρᾶγμα) ἐποίησεν, fecerat *rem*
c *turpem*, h. e. *stuprum* commiserat. — עֶרְוָה, *nuditas*. Deut. XXIV. 1. εὕρηκεν ἐν αὐτῇ ἄσχημον πρᾶγμα, quod aliquid in ea invenerit *inhonestum*, coll. Susann. v. 63. et Fesselii Advers. Sacr. Lib. II. c. 23. p. 163. Sap. II. 20. θανάτῳ ἀσχήμονι καταδικάσωμεν αὐτόν, ad mortem *probrosam* condemnabimus illum. Hesych. ἀσχήμονι, ἐπονειδίστῳ θανάτῳ. 2 Macc.
d IX. 2. ἀσχήμονα τὴν ἀναζυγὴν ποιήσασθαι, *probrosum* reditum parare.

ἈΣΧΟΛΕ'ΟΜΑΙ, *occupatus sum*, ab ἀσχολέω, *negotium facesso, occupo*. עָנָה, *distraho, occupo*. Symm. Coh. I. 13. Sir. XXXIX. 1. ἐν προφητείαις ἀσχοληθήσεται, in prophetiis *occupatus erit*.

ἈΣΧΟΛΙ'Α, *occupatio, quum quis ita occupatus est, ut vacare non possit*.
e עִנְיָן, *distractio, occupatio*. Symm. Cohel. I. 13. II. 26. IV. 8. V. 13. Sir. XL. 1. ἀσχολία μεγάλη ἔκτισται παντὶ ἀνθρώπῳ, magni et continui *labores* parati s. destinati sunt omnibus hominibus. Hesych. ἀσχολία, ἐνδελεχισμός.

ἈΣΩΤΕΥ'ΟΜΑΙ, *luxuriose vivo, omnia per luxum profundo*, it. *temulentia obruor*. פּוּק, *impingo, titubo*.

Theod. Ies. XXVIII. 7. ἠσωτεύθη- f
σαν. Ita enim scribendum est loco ἠσωθεύθησαν, ut vitiose excusum legitur in Hexaplorum ed. Montfauconii. Videtur autem mihi hæc vox non ad פָּקוּ, sed vel ad תָּעוּ, vel ad שָׁגוּ in antecedentibus referenda esse.

ἈΣΩΤΙ'Α, *luxuria, intemperantia magna*. זֹלֵל, *epulo*. Prov. XXVIII. 7. ποιμαίνει ἀσωτίαν: ubi fortasse legit זֹלוּת. 2 Macc. VI. 4. τὸ μὲν γὰρ g
ἱερὸν ἀσωτίας ἐπληροῦτο, templum luxuria repletum erat. Lex. Cyrilli MS. Brem. ἀσωτία, πορνία. Confer Lex. N. T. s. h. v.

ἌΣΩΤΟΣ, *luxuriosus*. סֹרֵר part. *refractarius*. Prov. VII. 11. ubi סָרַר notat *aberrare a tramite pudicitiæ, lascivire*, ἀφίστασθαι, ut Aqu. et Symm. transtulerunt.

ἌΤΑΚΤΟΣ, *inordinatus*. תֹּהוּ, h
inane. Aqu. Deut. XXXII. 10. ubi non tam ἄτακτον *locum desertum* notat, ut nonnullis placuit, sed propriam notionem vocis Hebr. expressit, quæ *indigestum, indispositum* et *confusum* notat. 3 Macc. I. 16. δρόμον ἄτακτον ἐν τῇ πόλει συνίσταντο, cursum *inordinatum* per civitatem faciebant.

*ἈΤΑ'ΚΤΩΣ, *incomposite, inordi-* i
nate. בְּשִׁגָּעוֹן, *in amentia* s. *insania magna*. Symm. 2 Reg. IX. 20. כִּי בְשִׁגָּעוֹן יִנְהָג, quia in temeritate ducit, seu furiose incedit, insano impetu fertur: ὅτι ἀτάκτως ἄγει. Vulg. *præceps enim graditur*. Eodem fere sensu ἀτάκτως φέρεσθαι legitur in Heliodori Æthiop. Lib. X. c. 28. p. 506. ed. Schmid.

ἈΤΑΞΙ'Α, *inordinatio, confusio,* k
ubi nullus servatur ordo. Sap. XIV. 26. γάμων ἀταξία.

*ἈΤΑ'Ρ ΔΕ', *nunc autem*. כִּי־עַתָּה, *quia nunc*. Job. VI. 21. Hesych. ἀτὰρ δὲ, πλὴν, ὅμως δέ.

ἈΤΑ'Ρ ΟΥ'Ν, *propterea igitur*. גַּם, *etiam*. Job. VII. 11. ἀτὰρ οὖν

a οὐδὲ ἐγὼ φείσομαι τῷ στόματί μου, propterea igitur neque ego parcam ori meo. Hesych. ἀτὰρ οὖν, διὰ τοῦτο οὖν. Homer. Il. Γ', v. 55. ἀτὰρ οὐ τέλος ἵκεο μύθων.

ἈΤΑ'ΡΑΧΟΣ, *perturbationibus non obnoxius, non turbatus, imperturbatus.* Esth. III. 13. VIII. 13. (79.) 2 Macc. XI. 23. Adde Marc. Anton. VII. 16. et Aristot. de Mori-
b bus III. 11.

***ἈΤΑΡΓΑΤΕΙ'ΟΝ** (Kircherus scribit ἀταργίτιον), *fanum Veneris* (quam Græci Ἀτάργατιν vocabant), alias ἀσταρτεῖον. 2 Macc. XII. 26. Vide Grotium ad 1 Macc. V. 43.

ἌΤΑΦΟΣ, *insepultus, inhumatus.* 2 Macc. V. 10.

***ἈΤΕΙ'ΧΙΣΤΟΣ**, *carens muro, muro non cinctus, male munitus.*
c אֵין חוֹמָה, *sine muro.* Prov. XXV. 29. πόλις ἀτείχιστος, *urbs muris carens,* aut: *male munita.* Confer Sturzii Lex. Xenoph. s. h. v. — מִבְצָר, *munitio.* Num. XIII. 20. ἢ ἐν τετειχισμέναις ἢ ἐν ἀτειχίστοις. Sed facta ibi est sine dubio transpositio verborum, et locus hoc modo restituendus erit: ἢ ἐν ἀτειχίστοις ἢ ἐν τετειχισμέναις, ut ἀτειχίστοις pertineat ad
d מַחֲנִים, alterum vero ad מִבְצָר. — פְּרָזוֹן, *dux.* Aliis est *pagus magnus.* Symm. Jud. V. 11. ἀτείχιστοι. Vide quoque s. ἀτειχίστως. — פְּרָזִי, *paganus.* Aqu. Deut. III. 11. Symm. 1 Sam. VI. 18. Adde LXX sec. Oxon. Deut. III. 5. ubi sec. reliquos libros est nomen proprium τῶν φερεζαίων. Vide Vossium de Translat. p. 51. Legitur præterea
e ἀτείχιστος apud Thucyd. I. 5. Strab. VIII. p. 548. C. XVI. p. 1130. C. Xenoph. Ages. II. 24.

***ἈΤΕΙΧΙ'ΣΤΩΣ**, *absque muro.* פְּרָזוֹת, *pagi, qui sunt sine muris.* Symm. Zach. II. 4. ἀτειχίστως, quod adverbium nuspiam obvium in adjectivum ἀτείχιστος mutavit Kreyssigius Symb. P. VI. p. 8.

ἈΤΕΚΝΕ'Ω, *careo liberis, sum sterilis.* שָׁכֵל, *orbo.* 2 Reg. II. 19. f
ἡ γῆ ἀτεκνουμένη, *terra sterilis.* Vide et v. 21. Conf. Drusium Quæst. Hebr. Lib. II. c. 16.

ἈΤΕΚΝΙ'Α, *carentia liberorum, orbitas, vita improlis.* שְׁכוֹל, *orbitas.* Ps. XXXIV. 14. ubi Aqu. ἀτεκνίαν habet. Suidas ad h. l. ἀτεκνία, ἡ λῆθη κ. τ. λ. Ies. XLVII. 9. ἀτεκνία καὶ χηρεία. Sap. IV. 1. Vulg. *casta generatio.* Legisse videtur ἁγνογονία. g

ἌΤΕΚΝΟΣ, *carens liberis, orbus, improlis.* *מְשַׁכֵּלָה, *abortiens.* Inc. Ex. XXIII. 26. Sed eodem jure ἄτεκνος ibi quoque referri potest ad sequens עֲקָרָה, *sterilis.* — עֲרִירִי, *solitarius.* Gen. XV. 2. Lev. XX. 20. 21. ubi Schol. οὐ λογισθήσεται τὸ σπέρμα αὐτῶν εἰς τέκνα. Conf. Michaëlis Suppl. p. 1975. — שָׁכוּל part. Pah. *orbatus.* Ies. XLIX. 21. — שְׁכוֹל, verbale. Jer. XVIII. 21. h

ἈΤΕΚΝΟ'Ω, *liberis orbo.* כִּשֵּׁל Pih. *impingere facio.* Ez. XXXVI. 14. ubi Mass. legunt שִׁשֵּׁל, ac LXX pariter ac Inc. (sine dubio Aquila) legit literis transpositis תְּשַׁכְּלִי. Conf. ad h. l. Cappellum in Notis Criticis p. 557. — שַׁכּוּל, *orbatus.* 2 Sam. XVII. 8. Cant. IV. 2. et
i VI. 5. Adde Theod. Prov. XVII. 12. — הִשְׂכִּיל ,שִׁכֵּל ,שָׁכַל Kal, Pih. et Hiph. Gen. XXVII. 45. ubi cum ἀποτεκνόω in Codd. permutatur. Ibid. XXXI. 38. XLII. 36. XLIII. 14. et alibi sæpius. Adde Inc. Int. (sine dubio Aquil.) Hos. XIII. 7. sec. cod. Barber. ubi loco ἀτεκνουμένη reponendum est ἠτεκνωμένης, judice Fischero in Clavi Verss.
k GG. p. 31. — *שָׁכַל et Hiph. הִשְׂכִּיל. Aqu. Jer. L. 9. מַשְׂכִּיל, *prudenter agens,* ἀτεκνῶν. Legit cum שׁ, a שָׁכַל, *orbus fuit.* Vulgatus: *interfectoris.* Præterea legitur apud

a Inc. Int. Ies. LIX. 11. ubi כְּדֻבִּים, *sicut ursi*, a τοῖς ἄλλοις translatum legitur ὡς ἄρκτος ἀτεκνουμένη, s. ἠτεκνωμένη, sine dubio ex aliis SS. locis, ubi hæc comparatio reperitur, si nempe nota hæc hexaplaris recte se habet. Sed desumta est hæc nota e male intellecto loco Eusebii, qui in Commentario ad h. l. scribens: καὶ ἐν ἄλλοις δὲ εἴρηται, ὡς ἄρκ-
b τος ἀτεκνουμένη, per τοὺς ἄλλους non reliquos, exceptis Alexandrinis, interpretes, sed ἄλλους τόπους, *alia SS. loca*, in quibus hæc loquendi formula occurrit, (v. c. Prov. XVII. 12. et Hos. XIII. 7.) intellexisse videtur.

ἈΤΕ´ΚΝΩΣΙΣ, *orbitas liberorum.* שְׁכוֹל, idem. Aqu. Ps. XXXIV. 14. ubi LXX ἀτεκνίαν habent.

c ἈΤΕ´ΛΕΙΑ, *immunitas a publicis vectigalibus*, vel *tributis*. 1 Macc. X. 34. πᾶσαι αἱ ἡμέραι ἀτελείας καὶ ἀφέσεως. Grotius ad h. l. exponit ἀτελείας, *ut eo tempore de rebus, quas secum ferrent, nullum penderent vectigal: ἀφέσεως, ne ob debitum capi possent.* Hesych. ἀτέλεια, ἀλειτουργησία.

ἈΤΕ´ΛΕΣΤΟΣ, *imperfectus, im-*
d *maturus.* Sap. III. 16. τέκνα δὲ μοιχῶν ἀτέλεστα ἔσται, liberi in adulterio nati e vita *ante tempus constitutum eripientur;* sequitur enim: καὶ ἐκ παρανόμου κοίτης σπέρμα ἀφανισθήσεται. Male itaque Baduellus h. l. per βεβήλους, *profanos*, interpretatus est. Vulg. *in consummatione erunt.* Ib. IV. 5. κλῶνες ἀτέλεστοι, rami *inconsummati.*

e *ἈΤΕΛΕ´ΣΤΑΤΟΣ, *valde impius.* 3 Macc. V. 28. ἀτελέστατον ἐβεβαίωσεν ὅρκον, *impium* interposuit jusjurandum. Facit huc glossa Suidæ: ἀτέλεστος, ἀμύητος, βέβηλος, ἀνόργιαστος, τελετὰς μὴ πεποιημένος. Notat itaque hæc vox *hominem profanum, qui arcetur a sacris*, aut *non initiatus est mysteriis*, adeoque ad *impium* bene transferri potest.

ἈΤΕΛΕΣΦΟ´ΡΗΤΟΣ, *ad perfectionem* vel *maturitatem non perduc-* f
tus, qui fructum maturum non fert, a τελεσφορέω, *ad maturitatem perduco.* *בָּאְשָׁה, *herba fœtida, lolium.* Symm. Job. XXXI. 40. ἀτελεσφόρητα, ubi, veram vocis Hebraicæ notionem ignorans, genus posuisse videtur, aut intellexit de herbis, quæ ante tempus in putredinem abeunt. Vide Schol. Gr. in ed. L. Bosii ac vocem ἀτελής. g

ἈΤΕΛΗ´Σ, *imperfectus, immaturus.* בְּאֻשִׁים, *uvæ fœtentes.* Symm. Ies. V. 2. ἀτελῆ. Sensum expressit: nam uvæ, quæ non ad maturitatem perveniunt, putrefieri solent. Sap. X. 7. ἀτελέσιν ὥραις καρποφοροῦντα φυτὰ, arbores temporibus imperfectis fructus ferentes, h. e. immaturos fructus ferentes: ubi ὥραι ἀτελεῖς sunt *tempora frugum inchoata,* h
sed non perfecta. Vide ad h. l. Grotium.

ἈΤΕΝΙ´ΖΩ, *intentis oculis aspicio.* שָׁזַף, *contemplor.* Inc. Job. VII. 8. ἀτενιεῖ. Cod. Alex. οὐκ ἀτένισ. Legendum ἀτενίσει. 3 Esdr. VI. 28. ubi ἀτενίσαι, ut Lat. *videre*, seq. *ut*, est *curare, ut aliquid peragatur.* 3 Macc. II. 26. ἀτενίζοντας εἰς τὴν τοῦ βασιλέως πρόθεσιν, ubi ἀτενίζειν significat: *ab oculis* i
ac voluntate alicujus pendere, se ad alicujus consilia ac vivendi rationem accommodare. Hesych. ἀτενίζει, προσέχει, βλέπει. Conf. Lex. N. T. s. h. v.

ἌΤΕΡ, *absque, sine.* 2 Macc. XII. 15. ἄτερ κριῶν. Est adverbium poëtis familiarius.

ἌΤΗ, *noxa, damnum, ærumna.* *מוֹקֵשׁ, *scandalum, laqueus.* Samar. Ex. X. 7. ἄται. — מְשׁוֹאָה, *devas-* k
tatio. Aqu. Soph. I. 15.

ἈΤΙΜΑ´ΖΩ, *ignominia afficio, contemno, vilipendo, dedecoro,* it. *vasto, depopulor.* בּוּז, *contemno, sperno.* Prov. XIV. 21. ὁ ἀτιμάζων πένητα, qui amicum pauperem *contemnit.* Ib. XXX. 17. ἀτιμάζοντα γῆρας — בָּזָה, idem. 1 Sam. X. 27. ubi ἀτιμάζειν est *aliquem repudiare,*

a ac regem agnoscere nolle. Prov. XIV. 2. Ies. LIII. 3. Adde Jer. XXII. 28. — בִּזָּיוֹן, *contemtus*. Esther. I. 18. — בַּמַּכְתֵּשׁ בַּעֱלִי, *in mortario cum pistillo*. Prov. XXVII. 22. ἐὰν μαστιγοῖς ἄφρονα ἐν μέσῳ συνεδρίου ἀτιμάζων, ubi interpres suam explicationem similitudini suffecit. Fortasse legit בַּעַל חֲרָפוֹת — *גָּזַל, *rapio*. Inc. Prov. XXVIII. 24.
b ἀτιμάζει. Semlerus conjicit legendum esse ἁρπάζει. Sed mihi sensum expressisse videtur. — דָּכָא Pih. *contero*. Prov. XXII. 22. μὴ ἀτιμάσῃς ἀσθενῆ ἐν πύλαις, non male quoad sensum. — הִכְלִים Hiph. *pudefacio*. Prov. XXVIII. 7. — *זָלַל, Hiph. הֵזִיל, *vilifacio, sperno*. Inc. Thren. I. 8. — *הַחְפִּיר, *pudore afficio*. Symm. Prov. XIII. 5. —
c *נִכְלָם, *confusus*. 2 Sam. X. 5. ἠτιμασμένοι, sec. Vatic. — נִבֵּל Pih. *vilipendo*. Mich. VII. 6. — נָקַל Niph. a קָלַל, *vilis habeor*. Gen. XVI. 4. et 5. Adde 1 Sam. X. 30. ubi cum ἀτιμόω permutatur in codd. — נִקְלָה : הִקְלָה Niph. et Hiph. Deut. XXVII. 16. Ies. XVI. 14. — *עָוָה, h. l. *pecco, violo, lædo*. Esth. I. 16. sec. Alex. ἠτίμασεν, quod fortassis
d Josephus secutus est, qui rem sic narrat: οὐκ αὐτῷ μόνῳ γεγονέναι τὴν ὕβριν. Vide Ant. Jud. XI. 6. 1. — קָלוֹן, *ignominia*. Prov. XXII. 10. קִלֵּל Pih. *maledico*. Aqu. Symm. Theod. Ex. XXII. 28. Aqu. 2 Sam. VI. 22. ἀτιμάσεις. — שָׁאַט, *depopulor, sperno*. Ez. XXVIII. 24. 26. — שְׁאָט, *depopulatio, contemtus*. Ez. XXXVI. 5. — שָׁדַד, *devasto*.
e Prov. XIX. 26. Fortasse sono decepti expresserunt שָׁאַט. — שָׁמֵם, *desolo*. Ez. XXXVI. 3. — שָׁפֵל, *humilior*. Ies. V. 15.

ἈΤΙΜΑΣΜΟ'Σ, *ignominia, infamia*. 1 Macc. I. 42. Drusio ad h. l. potius est *notatio* s. *ignominiosa damnatio, qua nimirum aliquis infamis fiebat*. Erat autem gravioris supplicii instar, quippe proxime aberat a capitis supplicio. f

ἈΤΙΜΑ'Ω, *nullo honore, immo ignominia afficio, contemno*. אֶבְיוֹן, *egenus, inops*. Ies. XXV. 4. ἐγένου τοῖς ἀτιμήσασι δι' ἔνδειαν σκέπη, sec. Ald. ubi lectio est aperte vitiosa; et vel legendum est ἠτιμασμένοις, vel, quod præfero, ἀθυμήσασι, ut reliqui libri habent.

ἈΤΙ'ΜΗΤΟΣ, *inhonoratus, contemtus, non pretiosus*, etiam *inæsti-* g
mabilis, pretiosus, qui satis æstimari et in pretio haberi nequit. Sap. VII. 10. οὐδὲ ὡμοίωσα αὐτῇ (sc. sapientiæ) λίθον ἀτίμητον, ubi nonnulli libri τίμιον habent, sed sensu eodem. 3 Macc. III. 23. οὐ μόνον ἀπεστρέψαντο τὴν ἀτίμητον πολιτείαν, non solum repudiarunt jus civitatis, *quod in summo pretio ab iis haberi debebat*. Eodem sensu Græcis φίλος ἀτίμητος h
dicitur. Etiam adjectivum ἄτιμον per πολύτιμον explicatur a Schol. Æschyl. in Agam. v. 421.

ἈΤΙΜΙ'Α, *ignominia*. בּוּז, *contemtus*. Job. XII. 21. — הַכְלִים infin. Hiph. Jer. VI. 15. — *חָבַשׁ, *obligo, constrictum teneo*. Job. XL. 8. τὰ δὲ πρόσωπα αὐτῶν ἀτιμίας ἔμπλησον. Loco חָבוּשׁ legerunt הֵבוּשׁ. Male Bielius Trommium secutus i
hanc vocem retulit ad טָמוּן, *absconditum*, ad quod potius pertinet ἔμπλησον. — כְּלִמָּה, et semel כְּלִימָה, *ignominia, pœna ignominiosa*. Jer. XX. 11. LI. 51. Ez. XVI. 62. et alibi sæpius. — כְּלִמּוּת, idem. Jer. XXIII. 40. — מֵבִישׁ part. Hiph. a בּוּשׁ, *pudefaciens*. Prov. XIV. 37. Abstractum posuerunt pro concreto, quemadmodum XXVIII. 7. ἀσωτίαν pro ἀσώτους. — נִקְלֶה part. Niph. a

קַלָּה, *vilis.* Prov. XII. 9. ἐν ἀτιμίᾳ δουλεύων. — נִקְלָה part. Niph. fœm. a קָלַל, *res levicula.* Theod. et LXX Jer. VIII. 11. עַל נְקַלָּה, *super levi,* h. e. tanquam rem levem et nullius momenti: ἐπ' ἀτιμίᾳ. Vulg. *ad ignominiam,* quia utramque notionem hæc vox habet. — קִי קָלוֹן, *vomitus, ignominiosus.* Hab. II. 16. — קָלוֹן, *levitas, vilitas.* Job. X. 15. Psalm. LXXXII. 15. Prov. III. 35. — רָזוֹן, *macies.* Ies. X. 16. ἀποστελεῖ κύριος εἰς τὴν σὴν τιμὴν ἀτιμίαν. Libere verterunt, aut vere voci Hebr. hanc notionem tribuerunt. Conf. Castelli Lex. s. h. v. Sir. V. 13. δόξα καὶ ἀτιμία. Vulgatus, antecedente voce δόξα deceptus, cui haud raro τιμὴ addi solet in SS., vertens *gloria,* loco ἀτιμία legit τιμή. Sir. XX. 26. ἀτιμία, *infamia, ignominia.* Ibid. XXII. 1. ubi ἀτιμία est *is, quem ignominiæ* s. *infamiæ causa omnes irrident.*

"ΑΤΙΜΟΣ, *inhonoratus.* *בְּלִי שֵׁם, *sine nomine.* Job. XXX. 8. ἀτίμων. Ex sententia Cappelli loco בְּלִי legerunt בְּלִיַּעַל. Sed homo sine nomine est ἄτιμος. — נִבְזֶה part. Niph. *spretus.* Ies. LIII. 3. — נִקְלֶה part. Niph. *vilis habitus, vilipensus.* Symm. Prov. XII. 9. LXX Ies. III. 4. — שֶׁקֶר, *falsitas.* Ies. LVII. 4. ubi loco ἄτιμον fortasse legendum ἄνομον. Præterea legitur ἄτιμοι καὶ πεφαυλισμένοι Job. XXX. 5. ubi rem expresserunt, non autem verborum propriam significationem, nam qui tanquam fures e societate hominum expelluntur, illi sunt ἄτιμοι et πεφαυλισμένοι.

'ΑΤΙΜΟ'Ω, ομαι, *ignominia afficio, contemno, vilipendo, or, pudore confundor.* — בָּזָה *contemno.* 1 Sam. X. 27. ubi est *repudiare, regem agnoscere nolle.* Jer. XXII. 28. ἠτιμώθη ὡς σκεῦος, οὗ οὐκ ἔστι χρεία, ubi sine dubio legerunt: נִבְזֶה כְּעֶצֶב נָפוּץ. Ez. XVI. 58. XVII. 16. 18. 19. Abd. 2. ἠτιμωμένος σὺ σφόδρα, *contemtus tu valde.* Lex. Cyrilli MS. Brem. ἠτιμωμένος, ἐξουδενωμένος, ἠφανισμένος. —זֹלֵל, *levis.* Thren. I. 12.—*נָבֵל, *cado.* Symm. Psalm. XVII. 46. Sensum expressit. — נִכְלַם Niph. 2 Sam. X. 5. Jer. XXII. 22. Ez. XVI. 53. — נִמְבְזָה, *contemptibilis.* 1 Sam. XV. 9. — נָקַל Niph. a קָלַל. 1 Sam. II. 32. ubi cum ἀτιμάζω permutatur in codd. — שׁוֹבָב, *aversus, rebellis.* Jer. XXXI. 22. ἠτιμωμένη. Libere verterunt.

'ΑΤΙΜΩ'ΡΗΤΟΣ ΕἸΜΙ', *impunitus sum.* נִקָּה Niph. *innocens sum.* Prov. XI. 21. XIX. 5. 9. et XXVIII. 20.

'ΑΤΙ'ΝΑΚΤΑ, *immota.* טוֹטָפֹת plur. *frontalia, schedæ memoriales.* Aqu. Ex. XIII. 16. (e conjectura scilicet Montfauconii, quem vide. Codices legunt εἰς ἰνακτὰ s. ἐνεκτὰ s. ἀνακτά.) Deut. VI. 8. Conf. s. v. ἀσάλευτος.

'ΑΤΜΙ'Σ, *vapor, fumus, halitus, exhalatio.* הֶבֶל, *vanitas.* Symm. Theod. Psalm. LXI. 10. ubi libri nonnulli ἀτμὸς habent. Aqu. Cohel. I. 1. et XII. 8. — עָנָן, *nubes, nebula.* Lev. XVI. 13. Ez. VIII. 11. —*עָשָׁן, *fumus.* Inc. et LXX sec. Oxon. Ex. XIX. 18. ubi reliqui καπνὸς habent. Hos. XIII. 3. sec. Vat. de quo loco videndus Bochartus Hieroz. P. II. Lib. 4. c. 5. — קִטוֹר, *fumus.* Gen. XIX. 28. Vide et Sir. XXII. 27. XXIV. 18. XLIII. 5.—תִּמֲרוֹת plur. *elationes* s. *omne quod in altum ascendit.* Joël. II. 30. Sap. VII. 25. ἀτμὶς γάρ ἐστι τοῦ Θεοῦ δυνάμεως, *splendor* enim est virtutis Dei. Inde apud Hesychium et in Gloss. MSS. τῆς Παναρέτου: Ἀτμίς, ἀπαύγασμα, πνοή. Apud eundem

a Hesychium ἀτμὶς exponitur ἀναθυμίασις, σπινθὴρ, ἀνάδοσις.

'ΑΤΜΙ'Σ ΚΑΠΝΩ'ΔΗΣ, *vapor fumosus.* עָשָׁן, *fumus.* Hos. XIII. 3.

'ΑΤΜΟ'Σ, idem quod ἀτμὶς, *vapor fumi et aura tenuis.* הֶבֶל, *vanitas.* Symm. Psalm. XXXVIII. 6. ubi tamen Symmacho ἀτμὶς tribuit Athanasius Alex. T. I. p. 1064. Symm. Theod. Psalm. LXI. 10.
b ubi Symm. certe ἀτμὸς transtulisse testis est Eusebius. Symm. Psalm. CXLIII. 5. Inc. Job. VII. 16. Symm. Cohel. I. 1. Aqu. Cohel. I. 14. IX. 9. Hesych. ἀτμὸς, ἡ ἐκ τοῦ ὑγροῦ ἀνάδοσις, ἢ καπνὸς, ἢ πνοή.

*'ΑΤΝΑΓ'Ν. Vox hæc mire depravata legitur apud LXX Hex. 1 Sam. XIV. 48. ubi e versione Inc. reponendum est μεγάλην, cui tamen
c voci nihil in textu Hebraico respondet.

*"ΑΤΟΜΟΣ, i. q. ἄτμητος, *insectus, non incisus.* Vox hæc reddenda est Siracidæ XXIV. 15. post λιβάνου e Vulgato, *quasi libanus non incisus.* Est enim duplex λίβανος, h. e. thus: prius vocatur ἄτομον, *non incisum,* sed indivisum, integrum; hoc primas tenet, adeoque masculum vo-
d catur. Posterius dicitur ἔντομον et τμητὸν, s. divisum et comminutum, ac sæpe cum alia re permistum. Confer Plin. XII. 14. Dioscor. I. 70.

'ΑΤΟΝΕ'Ω, *infirmus sum, deficio.* מָעַד, *vacillo.* Aqu. Psalm. XXV. 1. οὐκ ἀτονήσω. — דָּלַל, *attenuor.* Symm. Ps. LXXVIII. 8. Al. Ps. CXIV. 6. vel 8. ἠτόνησα. — פָּגַר Pih. *defectus*
e *sum viribus.* Aqu. 1 Sam. XXX. 10. ἠτόνησαν, *debiles fuerunt.* Lex. Vet. ἀτονῶ, *lasso, deficio.* 'Ατονία, *defectus.*

"ΑΤΟΝΟΣ, *infirmus, languidus.* דַּל, *tenuis.* Aqu. Job. V. 16. ἀτόνῳ. Inde ἀτονία, quæ juxta Hesychium est ἀδυναμία, *impotentia.* Athen. III. p. 79. F. Hippocr. de Aëre p. 292. 17.

'ΑΤΟΝΟ'Ω, *nutare facio.* הֵמְעִיד Hiph. idem. Aqu. Psalm. LXVIII. f
24. ἀτόνωσον.

'ΑΤΟΠΙ'Α, *inconvenientia, absurditas,* etiam *impie factum, peccatum adversus legem.* Judith. XI. 12. ubi ἀτοπία est i. q. ἄτοπον πρᾶγμα s. ἔργον, peccatum adversus legem. Sermo enim ibi est de alliciendis Judæis ad legis Mosaicæ violationem. Dio Cass. pag. 56. ed. Reim. δεινότης καὶ ἀτοπία, acerbitas et iniquitas pro- g
scriptionis Sullæ. Vide Lex. N. T. s. v. ἄτοπος. Hesych. ἀτοπία, αἰσχρότης, πονηρία.

"ΑΤΟΠΟΝ, τὸ, sc. ἔργον, *opus inconveniens, malum, turpe, iniquum,* et in plur. τὰ ἄτοπα, sc. ἔργα. אָוֶן, *iniquitas, vanitas.* Job. IV. 8. XI. 11. XXXVI. 21. φύλαξαι, μὴ πράξῃς ἄτοπα, cave, ne iniqua facias. Gloss. MSS. in Job. ἄτοπα, πονηρὰ, χαλεπά. h
Vide Bibl. Coisl. pag. 508. Prov. XXX. 20. οὐδὲν φησὶ πεπραχέναι ἄτοπον, nihil *mali* se fecisse ait. 2 Macc. XIV. 23. et Luc. XXIII. 41. Lexicon Vet. Gr. Lat. ἄτοπος, *facinorosus.* Idem: ἀτόπημα, *flagitium, facinus.* Hesych. ἄτοπα, πονηρὰ, αἰσχρά. Idem: ἄτοπα, ξένα, ἐνίοτε δὲ ἄτοπον τὸν δεινὸν καὶ ἐνθύμιον, καὶ παρηλλαγμένον, ἢ καὶ πονηρὸν, καὶ αἰσχρὸν λέγει i
καὶ χαλεπόν. — שָׁוְא, *falsitas, vanitas.* Job. XXXV. 13.

"ΑΤΟΠΑ ΠΟΙΕ'Ω, *absurda facio, impie ago.* הִרְשִׁיעַ Hiph. *improbe ago.* Job. XXXIV. 12.

"ΑΤΟΠΑ ΠΡΑ'ΤΤΩ, idem. חָרַף, *exprobro, probrose ago.* Job. XXVII. 6. ἄτοπα seu ἄτοπον πράξας. Libere transtulerunt.

*'ΑΤΟΧΕΥ'Ω. LXX sec. Compl. k
Lev. XIX. 19. pro Hebr. הִרְבִּיעַ, *accumbere* seu *coire facio,* οὐκ ἀτοχεύσεις. Sed reponendum ibi est οὐ κατοχεύσεις, uti reliqui libri habent. Vitium hoc ortum est ex continua scribendi ratione.

"ΑΤΡΑΚΤΟΣ, *fusus, colus,* dictus

a quasi ἀτρέπτιστος, quia ἀεὶ περιέσπαται, sec. Phavorinum. פֶּלֶךְ, idem. Prov. XXXI. 19. Aqu. 2 Sam. III. 29. ubi vid. Montf. Etym. M. Ἄτρακτος, κυρίως γυναικεῖον ἐργαλεῖον, ἐφ' οὗ τὸ νῆμα συστρέφεται. Vide et Suidam in ἄτρακτον.

*ἈΤΡΑ΄ΠΕΛΟΣ, *qui difficulter moveri potest, durus, morosus.* Legitur Job. XXXIX. 9. ubi LXX b sec. cod. Alex. habent ἀτράπελος μονόκερως, et huic voci nihil respondet in textu Hebraico. Adde Schol. Soph. Aj. v. 939.

ἈΤΡΑΠΟ`Σ, sc. τρίβος vel ὁδὸς, *semita, via trita, non habens diverticula, sed recta,* metaph. *agendi ratio.* — הֲלִיכָה, *ambulatio, incessus.* Job. VI. 19.—מַעְגָּל, *orbita.* Symm. Psalm. XXII. 3. — נְתִיבָה, *semita.* c Tetrapla Job. XIX. 8. Symm. ib. XXXVIII. 20. LXX Jud. V. 6. Job. XXIV. 13. — שְׁפִי, *clivus.* Syrus Jer. XII. 12. Vulg. *vias.* Sc. שְׁפִי notat quoque *terram planam, planitiem,* coll. Arab. سفي, *rasit,* et Syr. ܫܦܐ, *complanavit.* Sap. V. 10. ἀτραπὸν τρίβον. Sir. V. 11. ἐν πάσῃ ἀτραπῷ, h. e. noli te accommodare ad omnes homines. Hesyd chius: ἀτραπὸς, ὁδὸς τετριμμένη, μὴ ἔχουσα ἐκτροπὰς, ἀλλ' εὐθεῖα.

ἌΤΡΕΠΤΟΣ, *immutabilis, immotus.* הֶאֱמִין Hiph. *credo, fidem habeo.* Symm. Job. XV. 15. ἄτρεπτος, h. e. perfecte sanctus, qui nunquam a virtutis tramite deflexit.

*ἈΤΡΥ΄ΓΗΤΟΣ, *fæce carens, purus,* i. q. ἄτρυγος. זַךְ, *purus.* Exod. XXVII. 20. sec. cod. Alex. ubi ree liqui libri ἄτρυγον habent.

ἌΤΡΥΓΟΣ, *defæcatus, purus.* זַךְ, idem. Exod. XXVII. 20. ἔλαιον ἐξ ἐλαιῶν ἄτρυγον, καθαρὸν, oleum ex olivis, sine fæce, purum. Hesych. Ἄτρυγον, καθαρὸν, μὴ ἔχον τρύγα.

Conf. Spanhem. ad Aristoph. Plut. v. 1087.

ἌΤΡΩΤΟΣ, *invulneratus, illæsus,* it. *qui vulnerari nequit, inviolabilis.* 2 Macc. VIII. 36. X. 30. Dicitur f quoque ἄτρωτος metaphorice *crudelis, sævus, qui omnem humanitatem exuit.* 3 Macc. V. 47. ἀτρώτῳ καρδίᾳ, *immiti corde.* Syrus bene : ܒܠܒܐ ܩܫܝܐ, *corde duro.*

ἈΤΤΑ΄ΚΗΣ et

*ἈΤΤΑΚΟ`Σ, *attacus, e reptilium genere.* Species *locustæ* (ἀπὸ τοῦ ἅττειν, a *saliendo* dictæ) etiam Rabbinorum sententia, sed quænam ea g sit, et quod hujus a brucho et aliis discrimen, prorsus ignotum est, maxime cum vox Hebr. סָלְעָם, cui Lev. XI. 22. (ubi Compl. ἀττακὸν habet) respondet, non amplius reperiatur. Rabbini nonnulli eam deducunt a סֶלַע, *lapis,* et עָמַם, *abscondere,* quasi : *quæ se abscondat sub lapidibus.* Auctor Thesauri L. Gr. suspicatur, eam eandem esse cum ἀττέλαβος. Vide Bocharti Hieh roz. P. II. Lib. III. pag. 449. ac Sturz. de Dial. Alex. p. 70.

ἈΤΤΕ΄ΛΑΒΟΣ, *locusta.* אַרְבֶּה, idem. Nah. III. 17. ubi verba ὡς ἀττέλαβος Gravio in Comment. ad h. l. pag. 54. ex sequenti versu ab interpolatore, versionem ad textum Hebr. recensente, huc translata videntur, ut in eorum locum iterum insereret ὡς ἀκρίς. Gloss. MS. in Proph. et Lex. Cyrilli MS. Brem. Ἀττέλαβος, εἶδος κνωδάλου, ἤτοι ἀκρίδος, ζώου λεπτοῦ. Conf. Bochart. i Hieroz. P. II. Lib. III. pag. 448. Hesych. ἀττέλαβος, ἀκρὶς μικρὰ καὶ εἶδος κνωδάλου, ζώου μικροῦ καὶ λεπτοῦ, καὶ ἀκρίδος.

ἈΤΥΧΕ'Ω, *non compos fio voti, adversa fortuna utor, infelix sum.* Inde partic. ἀτυχῶν, *infortunatus, miser.* אֵיד, *calamitas.* Prov. XXVII. 10. Sed ibi ἀτυχῶν po-

a tius formulæ Hebr. בְּיוֹם אֵיד respondet.

'ΑΤΥΧΙ'Α, *adversa fortuna, infortunium.* 2 Macc. XII. 30. XIV. 14. ἀτυχίας καὶ συμφορᾶς.

ΑΥ'ΓΑ'ΖΩ, *splendeo.* Hinc part. neutr. ΑΥ'ΓΑ'ΖΟΝ, *splendens, candidum.* בַּהֶרֶת, *papula alba,* vel *pustula ex cute effulgens et promicans.* Lev. XIII. 25. 26. 28. XIV. b 56. ubi non opus est, ut loco τοῦ αὐγάζοντος legatur αὐγάσματος. — כֵּהָה, *contractum, strictum, subobscurum.* Lev. XIII. 39. Vox Hebr. de *subobscuro albo* explicatur ab interpretibus.

ΑΥ'ΓΑ'ΖΟΝ ΤΗΛΑΥΓΕ'Σ, *res splendens, eminus splendens.* בַּהֶרֶת. Lev. XIII. 24. Vide s. αὐγάζω et αὔγασμα.

c ΑΥ'ΓΑΣΜΑ, *splendor, candor.* בַּהֶרֶת. Lev. XIII. 38. et XIV. 56. sec. Oxon. et Compl. αὐγάσματος, quam lectionem quoque Inc. habet. Sir. XLIII. 13. σφόδρα ὡραῖον ἐν τῷ αὐγάσματι αὐτοῦ, valde speciosum in splendore suo; ubi sermo est de *iride.*

ΑΥ'ΓΕ'Ω, *splendeo.* הֵהֵל, Hiph. ab הָלַל; *splendere facio.* Job. XXIX. d 3. ηὔγει ὁ λύχνος.

ΑΥ'ΓΗ', *splendor.* נֹגַהּ, idem. Ies. LIX. 9. μείναντες αὐγὴν, exspectantes *clarum diem.* 2 Macc. XII. 9. τὰς αὐγὰς τοῦ φέγγους. Hesych. αὐγὴ, χρεία, λαμπρότης καὶ φῶς.

ΑΥ'ΘΑ'ΔΕΙΑ, *fastus, arrogantia, qua aliquis sibi ipse placet.* הוֹלֵלוֹת, *insania.* Symm. Cohel. IX. 3. Legitur præterea hæc vox apud Inc. e Hab. III. 14. ἐπὶ τῇ αὐθαδείᾳ αὐτῶν, quæ verba sine dubio Hebraico עֲלִיצֻתָם, *exultatio eorum,* aut עָרִיצֻתָם, *violentia, arrogantia eorum,* respondent. Phav. αὐθάδεια, θρασύτης, ἀλαζονεία, αὐταρέσκεια. Conf. Eustath. ad Il. E', p. 408. et Lexic. N. T. s. h. v.

ΑΥ'ΘΑ'ΔΕΙΑ ΚΑΙ' ΠΛΟΥ~ΤΟΣ, *arrogantia et divitiæ.* שָׁאוֹן, *tumultuatio.* Ies. XXIV. 8. ubi שָׁאוֹן in- f tellexerunt de *insolentia* et *arrogantia, quæ ex divitiis oriri solet.*

ΑΥ'ΘΑ'ΔΗΣ, *arrogans, sibi ipse placens.* עַז, *fortis, vehemens.* Gen. XLIX. 3. 7. ubi αὐθάδης *insolentiæ* notionem adjunctam habet, formula autem עַז פָּנִים notat *hominem impudentem et αὐθάδη.*

ΑΥ'ΘΑ'ΔΗΣ ΚΑΙ' 'ΑΛΑΖΩ'Ν, *arrogans* et *jactabundus.* יָהִיר, *super-* g *bus.* Prov. XXI. 24. Hesych. αὐθάδης, ὑπερήφανος, θυμώδης, παράνομος, αὐτάρεστος. Suid. αὐθάδης, αὐτάρεσκος, θυμώδης, θρασὺς, ὑπερόπτης. Vide Lex. N. T. s. h. v.

ΑΥ'ΘΑΙ'ΡΕΤΟΣ, *sponte agens.* נָדִיב, idem. Symm. Ex. XXXV. 5.

ΑΥ'ΘΑΙΡΕ'ΤΩΣ, *sponte, ultro.* 2 Macc. VI. 19. 3 Macc. VI. 6. VII. 10. Lex. Cyrilli MS. Brem. αὐθαι- h ρέτως, αὐτοβουλήτως. Hesych. αὐθαιρέτως, ἑκουσίως. Confer Suiceri Thes. Eccl. T. I. p. 573. et Lucian. de Gymn. p. 803. C.

ΑΥ'ΘΕ'ΝΤΗΣ, quasi αὐτοέντης, *interfector, qui ipse sua manu necat,* i. q. αὐτόχειρ, et per synecdochen speciei, *auctor quilibet.* Sap. XII. 6. αὐθέντας γονεῖς, *interfectores* parentes. Hesych. αὐθέντης, ἐξουσιαστὴς, αὐτόχειρ, φονεύς. Confer Suiceri Thes. i Eccl. T. I. pag. 574. et L. Bos. Diss. de Etym. Gr. p. 18. Gloss. MS. τῆς Παναρέτου: Αὐτοφόντας, αὐτοχειροφονευτάς. Hic vox αὐθέντας ex Sap. l. c. excidisse et præmittenda videtur Bielio. Nam αὐτοφόντας in Sap. Salom. non occurrit. Nisi dicere malis, quod αὐτοφόντας in Codice quodam pro αὐθέντας lectum sit.

ΑΥ'ΘΕΝΤΙ'Α, *jus.* 3 Macc. II. 29.

ΑΥ'ΘΗΜΕΡΙΝΟ'Σ, *qui eadem die,* it. *diurnus, cotidianus.* יֹמִי, plur.

a constr. a יוֹם, *dies*. Job. VII. 1. ὥσπερ μισθίου αὐθημερινοῦ, ἡ ζωὴ αὐτοῦ, vita ejus similis est diebus mercenarii. Al. Ez. XXX. 16. πολέμιοι αὐθημερινοί, hostes *eodem ipso die*. Vide Eustathium ad Hom. Il. Α', p. 33. 28.

ΑΥ'ΘΗ'ΜΕΡΟΝ et ΑΥ'ΘΗΜΕΡΟ'Ν, *eodem* seu *illo ipso die*. בְּיוֹמוֹ, *die suo*. Deut. XXIV. 15. 3 Macc. b III. 25. sec. Ald. Hesych. Αὐθημερὸν, σήμερον, αὐτῇ τῇ ἡμέρᾳ.

*ΑΥ'ΘΩΡΙ', *illa ipsa hora*. בַּהּ שַׁעֲתָא, Chald. *in ipsa hora*. Dan. III. 15. sec. Chis. ubi Theodot. Vatic. Alex. ac Theodor. habent αὐτῇ τῇ ὥρᾳ. 3 Macc. III. 25. Scribitur et αὐθωρεὶ apud Cic. Lib. II. ad Attic. Ep. 13. et Synesium pag. 13. ed. Paris. a. 1553. Hesych. αὐθ- c ωρίτους, συντόμους. Salmasius legit αὐθωρὶ τοὺς συντόμους, sed rectius Küsterus ad Suidam T. I. p. 379. Αὐθωρεὶ s. αὐθωρὶ, τὸ συντόμως.

ΑΥ'ΛΑΙ'Α, *aulæum, cortina, velum, quod prætenditur parietibus, aliisve locis*, aut *quo teguntur lecti*. אֹהֶל, *tentorium*. Ex. XL. 17. — יְרִיעָה. Ex. XXVI. 1. 2. 3. 4. 5. 6. XXXVI. 7. 8. 9. 10. 11. — מִשְׁכָּן, d *habitaculum*. Ies. LIV. 2. Pro τῶν αὐλαιῶν, sive, ut in nonnullis libris et apud Justinum Mart. legitur, αὐλίων, Scharfenbergius ad Cappelli Crit. S. T. III. p. 198. rescribere mavult τῶν αὐλῶν σου, ratus interpretes istos legisse לְשָׁכוֹתֶיךָ, coll. Jer. XXXV. 2. qua conjectura tamen non opus est, si per αὐλαίαν intellegatur *tabernaculum* s. *tento-* e *rium e pellibus confectum*, unde etiam pro אֹהֶל, *tentorium*, ponitur. — קֶלַע, *tapes*. Ex. XXXVIII. 12. 15. 16. Hesych. Αὐλαία, ἐν αὐλῇ διατρίβουσα, ἢ τὸ τῆς σκηνῆς παραπέτασμα, ubi vide Intt.

ΑΥ'ΛΑΙ'ΟΣ, *ad vestibulum pertinens*. 2 Macc. XIV. 41. τὴν αὐλαίαν θύραν, januam atrii vel aulæ. Trommius legendum suspicatur αὐλείαν, cui conjecturæ favet Hesychius (a f quo αὐλεία exponitur ἡ τῆς αὐλῆς θύρα,) ac locus Theophr. Char. XVIII. 1. Grotio ad Macc. II. αὐλαία est *ea janua, quæ interiora ædium claudit*.

ΑΥ'ΛΑΞ, *sulcus*. — מִשְׁעוֹל, *semita, quilibet locus compressus et angustus*, quam notionem etiam voci αὖλαξ subjecisse videntur LXX Num. XXII. 24. — עֵמֶק, *vallis*. g Job. XXXIX. 10. — תֶּלֶם, *porca*. Job. XXXI. 38. Psalm. LXIV. 11. Sir. VII. 3. μὴ σπεῖρε ἐπ' αὔλακας ἀδικίας, ne semines in sulcos injustitiæ, h. e. ne injuste agas. Ibid. XXXVIII. 29. Hesych. αὔλακας, κοιλοὺς τόπους. Idem; αὖλαξ, τὸ σχίσμα τοῦ ἀρότρου, διώρυξ, σπήλαιον.

*ΑΥ'ΛΑΚΑΣ 'ΕΛΚΥ'Ω, *duco sulcos*. שִׂדֵּד, *agricolo, occo*. Job. h XXXIX. 10.

ΑΥ'ΛΑ'ΡΧΗΣ, *aulæ princeps*. כֹּהֵן, *sacerdos*, it. *princeps*. 2 Sam. VIII. 19. οἱ υἱοὶ Δαβὶδ αὐλάρχαι ἦσαν.

ΑΥ'ΛΗ', *aula*, it. *atrium*. הֲדָרָה, *decor*. 1 Par. XVI. 29. προσκυνήσατε κύριον ἐν αὐλαῖς ἁγίαις, ubi cum κατοικητήριον permutatur, et pluralis positus est, quia varias sectiones habebat tabernaculum fœderis. Conf. i ibid. XXVIII. 10. Ps. XXVIII. 2. et XCV. 8. ἐν αὐλῇ ἁγίᾳ. Videntur in priore loco legisse קֹדֶשׁ בְּחֶדֶר, aut חֲצֵרֹת, ut jam a Capello notatum est. — *חָצוֹר. *Chazor*, nomen proprium. Jer. XLIX. 28. Legerunt חָצֵר. — חָצֵר. Aqu. Symm. Psalm. X. 8. ubi cod. Regius loco αὐλὰς habet πύλας: περὶ τὰς πύλας. Hebr. Ez. IX. 7. LXX k Exod. XXVII. 9. 12. XXXV. 16. — חָצִיר, *fœnum*, it. *atrium*. Ies. XXXIV. 13. Ita Bielius. Scil. חָצִיר est *fœnum*, a خضر e con-

a trario *atrium*, s. *domicilium*, a ܕܪܬܐ — לִשְׁכָּה, *cubiculum*. Jer. XXXV. 2. Ez. XLII. 1. — מַחֲנֶה, *castra*, *acies*. 2 Par. XXXI. 2. Scil. αὐλὴ in universum* *omnem locum* notat, *ubi aliquis est et habitat*, ac speciatim de *castris* adhibitum legitur 2 Macc. III. 15. Vide infra. — נֶזֶק, *damnum*. Esther. VII. 4. ubi Cappellus judicat eos בְּחָצֵר legisse.
b Sed nimis magna est differentia inter utramque vocem, et nulla vel literarum similitudo vel pronuntiationis affinitas. Videntur itaque in voce semel tantum occurrente, ut sæpius, divinasse. Longe tamen probabilius est illos respexisse ad נֶשֶׁךְ נִשְׁכָּה. est *conclave*, *cubiculum*, (quod per αὐλὴν vertunt Jer. XXXV. 2. Ex. XLII. 1.) aut forte
c pro ן legerunt ו, et pro ק ת, legentes בְּנוֹת, *in habitaculo*, s. *domicilio*. Mihi posterius placet, prius probabilius est Buxtorfio in Anticritica p. 662. — עֲזָרָה, *atrium*. 2 Par. IV. 9. VI. 13. —*עִיר, *urbs*. 2 Reg. XX. 4. ubi Massorethæ legi volunt חָצֵר. — פֶּתַח, *janua*. Lev. VIII. 31. ἐν τῇ αὐλῇ τῆς σκηνῆς, non male quoad sensum. — שַׁעַר, *porta*. Esth.
d II. 19. III. 2. 3. Psalm. CXXI. 2. Ez. XL. 46. —*רִאשֹׁנָה, *primo*, *prius*. Gen. XIII. 4. τὴν αὐλὴν sec. libros nonnullos, ubi tamen fortasse pro αὐλὴν reponendum erit ἀρχὴν, ut in Vat. legitur, cui tamen conjecturæ refragari videtur vox σκηνὴν, quæ in Cod. Alex. et Ald. reperitur. — תְּרַע Chald. *porta*. Dan. II. 49. Scil. *porta regis* nihil aliud
e ibi est, quam *aula regis*. Certe *aula* imperatorum Orientalibus *porta* dicitur, ut multis docuit Schultensius in Opp. Min. p. 321. 2 Macc. XIII. 15. ἐπιβαλὼν νύκτωρ ἐπὶ τὴν βασιλικὴν αὐλὴν, irruit noctu in *castra* regis. Scil. αὐλὴ h. l. *castra* notat, nam de aula regis ideo non explicari potest, quia tunc temporis in castris erat, et bellum gerebatur. Syrus: [illegible], *castrum*. Conf. supra s. v. מַחֲנֶה. Phavorinus: αὐλὴ, ὁ περιτετειχισμένος καὶ ὕπαιθρος τόπος. Confer Athenæum Lib. V. p. 95.

ΑΥ'ΛΙ'ΖΟΜΑΙ, *diversor*, quasi *stabulor* ἐν τῇ αὐλῇ, *pernocto*, *cubo*, *moror*, *commoror*. — *בּוּת vel בִּית, *commoror*, *pernocto*. Dan. VI. 8. sec. Chis. Theodotion habet ἐκοιμήθη ἄδειπνος. — הִתְמַהְמַהּ, Hithp. a מָהַהּ, *cunctor*, *moror*. 2 Sam. XV. 28. αὐλίζομαι ἐν Ῥαβαὼθ, *maneo* in Rabaoth, sec. Ald. ubi reliqui libri partim στρατεύομαι, partim προσδέχομαι habent. Hes. αὐλίζομαι, μένω, ἐνδιατρίβω. Cf. Sir. XIV. 26. XXIV. 7. LI. 31. Glos. αὐλίζομαι, ἐπὶ ἀνθρώπου, *demoror*, *commoror conversor*. — הוֹלִיךְ ,יָלַךְ, Kal et Hiph. *eo*, *ire facio*. Esdr. X. 6. ηὐλίσθη ἐκεῖ: ubi scilicet יָלַךְ notionem *manendi* adjunctam habere videtur, ut nempe sit: *se conferre ad aliquem commorandi causa*. Confer infra ad 3 Esdr. XI. 2. notata. Non enim impetrare a me possum, ut credam, eos loco וַיֵּלֶךְ legisse וַיָּלֶן, quæ fuit nonnullorum conjectura. — לוּן ;הֵלִין Kal et Hiph. *pernocto*, *facio pernoctare*. Jos. VI. 11. ubi αὐλίζεσθαι *pernoctare* notat, et cum κοιμᾶσθαι ac καταπαύειν permutatur in codd. Sermo ibi est de arca fœderis. Ibid. VIII. 9. Jud. XIX. 4. ubi cum ὑπνοῦν permutatur in codd. Ruth. I. 16. Neh. XIII. 20. ηὐλίσθησαν πάντες, *tentoria figebant omnes*. Lex. Cyrilli MS. Brem. ηὐλίσθησαν, συνήχθησαν, ἐσκήνωσαν, παρενέβαλον. Ita enim legendum est loco παρέβαλον. Hesych. ηὐλίσθησαν, ἐσκήνωσαν, ᾠκίωσαν. Ita enim scribendum loco οἰκίωσαν. Job. XIX. 4. Adde Aqu. sec. cod. 108, Holm. Deut. XXI. 23. Symm. Ies. I. 21. ubi Curterius male κυλίζετο legit, et Theodot. Job.

a XXIX. 19. — צָבַע, *tingo, intingo*, et in Chald. Ithpah. אִצְטַבַּע. Dan. IV. 12. 20. 22. ubi pro ἀπὸ τῆς δρόσου legendum est ἐν τῇ δρόσῳ. Caeterum in omnibus his locis libere nec male quoad sensum verterunt: nam qui sub dio versatur ac pernoctat, rore coelesti tingitur. Bertholdto ad h. l. יִתְרַבַּע legisse videntur. — שָׁכַן: הִשְׁכִּין Kal et Hiph. *habito,*
b *habitare facio*. Job. XI. 14. XV. 28. XXXVIII. 19. ποίᾳ δὲ γῇ αὐλίζεται τὸ φῶς; *ubi est sedes lucis?* Hesych. αὐλίζεται, κοιμᾶται, φυλάττεται, κοιτάζεται. 3 Esdr. IX. 2. αὐλισθεὶς ἐκεῖ, coll. Esdr. X. 6. יֵלֶךְ שָׁם, ubi Trendelenburg conjicit eum legisse יָלֶן, *commoratus est*, nam Esdram conclave ingressum esse jam v. 1. dictum erat.

c ΑΥΛΙΣΜΟΣ, *pernoctatio, commoratio, pernoctandi locus, diversorium.* מָלוֹן, *diversorium*. Symm. Ies. X. 29. Jer. IX. 2. ubi Aqu. κατάλυμα habet.

ΑΥΛΙΣΤΗΡΙΟΝ, *diversorium.* מָלוֹן, idem. Aqu. Ies. X. 29.

ΑΥΛΟΣ, *tibia, fistula.* *הִלּוּלִים, *laudes, gratulatio.* Theod. Jud. IX. 27. sec. cod. Basil. Sine dubio confudit חֲלִילִים et הִלּוּלִים. Vide
d ad h. l. Scharfenberg. — חָלִיל, *tibia, fistula*. 1 Sam. X. 5. Ies. V. 12. XXX. 29. Vide et Symm. Psalm. LXXXVI. 7. — צֶלְצְלִים plur. *cymbala*. 2 Sam. VI. 5. Hesych. αὐλός, κιθάρα, ἢ σύριγξ.

ἌΥΛΟΣ, *materiae expers.* קֹבֵעַ part. *spolians*. Prov. XXII. 23. ῥύσῃ σὴν ἄυλον ψυχήν, ubi sine dubio legendum est ἄσυλον, quod alii libri
e habent, aut αἴσυλον. Vide Schol. ad Iliad. Ε', v. 403. Fortasse tamen קֹבְעֵיהֶם interpreti fuit participium passivum, ut ψυχὴ ἄυλος sit *anima corpore nudata, et quasi spoliata*.

ΑΥΛΩΝ, *vallis*. אַיָּל, *cervus*. Aqu. Ps. XLI. 2. Legisse hic videtur vocem Hebraicam ea ratione punctatam (nempe אֵיל), qua *campum* significat, quemadmodum auctor ed. VItae, qui πεδίον habet. Conf. f
Drusii Obss. Lib. XIV. c. 25. — אֵלוֹנֵי, nomen proprium. Οἱ λοιποὶ Deut. XI. 30. ubi, qui sic verterunt, Hebraicam vocem Graecis literis expressam retinuisse videntur. גַּיְא, *vallis*. 1 Sam. XVII. 3. — עֵמֶק, idem. 1 Par. X. 7. (ubi cum κοιλὰς permutatur in codd.) XII. 15. XXVII. 29. 2 Par. XX. 27. Jerem. XLVIII. 8. — *פְּחָתִים, *foveae*. g
2 Sam. XVII. 9. ἐν ἑνὶ τῶν αὐλώνων, sec. Compl. et apud Incertum secundum Montfauconium. Fortasse αὐλώνων est glossema ductum e Josephi A. J. VII. 9. 6. uti jam placuit Scharfenbergio in Prolus. de Josephi ac Vers. Alex. Consensu p. 24. Non tamen opus videtur hac conjectura. Nam secundum Hesychium αὐλῶνες sunt non solum h
φάραγγες, sed etiam τόποι πλατεῖς ἐπὶ τὰ ὄρη, seu, ut viri docti legunt, βαθεῖς ὑπὸ τὰ ὄρη. Judith. VII. 3. *radices montis*. Vulg. *crepido*. Hesych. αὐλών, στενὴ διαφορὰ τοῦ ὕδατος, καὶ λειμών, ἢ ἔφυδρος τόπος.

ΑΥΞΑΝΩ, *augeo, magnum facio, crescere facio, multiplico, produco,* et ΑΥΞΑΝΟΜΑΙ, *cresco*. גָּדַל, גָּדֵל, Kal et Pihel, *magnus fio, magnum* i
facio. Symm. sec. Coislin. 1 Sam. II. 21. LXX Gen. XXI. 8. ηὐξήθη τὸ παιδίον, *crescebat puer*: coll. v. 20. et XXV. 27. Jos. IV. 14. ηὔξησε κύριος τὸν Ἰησοῦν, *magnum faciebat* Dominus Josuam, h. e. *magnam ei concessit auctoritatem*. — *הֵבִין, *intellego*. Symm. Ps. LVIII. 10. Sc. הֵבִין h. l. est *emicare*, ex usu l. Arab. بان, *emicuit gramen*, adeoque ei bene respondet αὐξάνεσθαι h. l. apud Symmachum, inprimis cum de sentibus et spinis sermo sit.

a — הֵבִין וּפָרַץ, Hiph. a בִּין, *prudenter ago et dispergo.* 2 Par. XI. 21. V. supra s. הֵבִין. — *הִגִּיד, *indico.* 1 Par. XVII. 10. αὐξήσω σε. Legerunt וָאֲגַדֶּלְךָ. — הוֹצִיא, Hiph. a יָצָא, *exire facio, produco.* Ies. LXI. 11. — חִדֵּשׁ, Pih. *renovo.* Symm. Job. X. 17. μάρτυράς σου κατέναντί μου αὐξάνων, testes tuos coram me *multiplicans.* — נִפְרַץ Niph.
b *erumpo.* Gen. XXX. 30. — נִשָּׂא Niph. *efferor.* Num. XXIV. 7. 1 Par. XIV. 2. — הִפְרָה : פָּרָה, Kal et Hiph. *fœtifico, fœcundo.* Genes. I. 22. αὐξάνεσθε καὶ πληθύνεσθε, crescite et multiplicamini. Vide et Gen. XLVII. 27. Ex. I. 7. Gen. XXVIII. 3. αὐξήσαι σε καὶ πληθύναι σε, *crescere* te *faciat,* et multiplicet te. Vide et Gen.
c XLVIII. 4. Lev. XXVI. 9. Gen. XLIX. 22. Ἰωσὴφ υἱὸς αὐξανόμενος, Joseph filius *est similis surculo crescenti.* Gen. XLI. 52. ubi αὐξάνειν est *ad statum felicem et honoratum perducere,* i. q. ὑψοῦν in cod. Alex. Lev. XXVI. 9. — *פִּרְזוֹנוֹ, *villæ ejus.* Jud. V. 11. αὔξησον. Deduxit sine dubio, sed admodum inepte, a פָּרָה, *fœcundare, fructificare.* — *פָּרַץ,
d *dispergo.* 2 Par. XI. 23. Vide supra s. v. הֵבִין. — צָלַח, *prosperor.* Jer. XXII. 30. — רָבָה, *multiplicor.* 1 Par. XXIII. 17. Adde Symm. Ps. XVII. 36. ubi αὐξάνειν notat *potentem ac felicem reddere.* — שׁוּב שְׁבוּת, *reduco captivitatem,* h. e. *reduco in pristinum felicem statum.* Job. XLII. 10. ὁ δὲ κύριος ηὔξησε τὸν Ἰώβ. Vide Fesselii Adv. Sacr. Lib.
e I. c. II. p. 26. Præterea legitur hæc vox Job. III. 12. ubi verba וּמַה שָּׁדַיִם כִּי אִינָק, (*et cur ubera, quod sugerem,* h. e. *quare ubera suxi,* aut, quemadmodum Vulgatus expressit: *cur lactatus uberibus*) Inc. ita transtulit: τὴν κακίαν ηὔξησα, quæ verba Montf. male ita vertit: *malitiam auxi,* et in nota subjecta addit: Videtur esse merum scholion. Mihi de h. l. ita videtur. Ante f
τὴν κακίαν η. partim e LXX Intt. repetendum ἱνατί, partim supplenda est præpositio εἰς. Κακία h. l. non *malitiam,* sed *malum, infortunium* notat. Αὐξάνω denique h. l. intransitive sumitur pro *adolescere, ad adultam pervenire ætatem,* hoc sensu: cur ego ad infortunium natus sum et adolevi. Quod si sumitur, apparet ignotum illum interpretem libere g
quidem, nec tamen male vertisse. Conf. ad h. l. Olympiodorum in Catena Græca Junii p. 126. Sir. II. 3. ἵνα αὐξηθῇς ἐπ' ἐσχάτων σου, ut *felix, salvus et incolumis evadas* tempore calamitatis tuæ.

ΑΥ῎ΞΗΣΙΣ, *augmentum, incrementum.* 2 Macc. V. 16. πρὸς αὔξησιν καὶ δόξαν τοῦ τόπου, ad augendam loci gloriam. h

ΑΥ῎ΞΗΤΙΚΟ`Σ, *augescens, crescens.* פֹּרִיָּה, *fructificans.* Aqu. Ies. XXXII. 12. ἐπὶ ἀμπέλῳ αὐξητικῇ, propter vites *frugiferas.*

ΑΥ῎ΟΣ ΓΙ΄ΝΟΜΑΙ, *aridus fio, exaresco.* נִחַר, Niph. *exuror, exsiccor.* Symmach. Ps. CI. 4. αὖα γέγονεν, *arefacta sunt.* Hesych. Αὖα, ξηρά.

ΑΥ῎ΡΑ et ΑΥ῎ΡΑ, *aura, ventus*
levior. דְּמָמָה, *silentium,* etiam *lenis* i
auræ sibilus. 1 Reg. XIX. 12. Job. IV. 16. ἀλλ' ἢ αὔραν καὶ φωνὴν ἤκουον, sed vel flatum tenuem et vocem audiebam. Melius Vulgatus: *et vocem quasi auræ lenis audivi.* Psalm. CVI. 29. — זֹהַר, *splendor,* spec. *siderum.* Ez. VIII. 2. ὡς ὅρασις αὔρας. Suspicor equidem pro αὔρας
reponendum esse αὐγῆς. Eadem k
medela afferenda quoque est Theodotionis versioni. Hesych. αὔραν, πνοὴν λεπτήν. Lexic. Cyrilli MS. Brem. αὔρα, πνοή, γαλήνη.

ΑΥ῎ΡΙΟΝ, *cras, crastino die.* מָחָר idem. Ex. VIII. 10. εἰς αὔριον,

a in crastinum diem. Ibid. v. 28. ἐν δὲ τῇ αὔριον, sc. ἡμέρᾳ, die crastino, ubi in codd. permutatur cum ἐπαύριον. Vide et IX. 5. Jos. III. 5. εἰς τὴν αὔριον, sc. ἡμέραν, *in crastinum diem*, et alibi sæpius. — מִמָּחֳרַת, *postridie*. Lev. VII. 6. et XIX. 6. 1 Sam. XI. 11.

ΑΥΣΤΗΡΙ'Α, *austeritas*, *tetricitas*, sec. Gloss. Vett. 2 Macc. XIV.
b 30. ubi *austeritas* tribuitur ei, qui in consuetudine pristinam humanitatem et comitatem mutavit, i. q. asperitas.

ΑΥΣΤΗΡΟ'Σ, Ο'ΤΕΡΟΣ, *austerus*, *austerior*. חֶמֶר, *merum*. Aqu. Deut. XXXII. 14. αὐστηρόν. Legisse mihi videtur חֹמֶץ, quod *vinum acerbum* notat. Ps. LXIX. 22. Cf. Lex. N. T. s. h. v. De homine autem
c austeriori, h. e. durius et asperius agente, quam antea solitus erat, legitur in comparativo 2 Macc. XIV. 30. αὐστηρότερον διεξάγοντα. Hesych. αὐστηρὸς, σκυθρωπός. Etym. M. αὐστηρὸς, παρὰ τὸ αὔω, τὸ ξηραίνω, ὁ μέλλων αὔσω, ἐξ οὗ αὐστηρός. σημαίνει στρυφνὸν, ξηρὸν, αὐχμηρὸν, σκυθρωπόν.

*ΑΥΤΑΡΕΣΚΙ'Α, s. ΑΥΤΑΡΕ'ΣΚΕΙΑ, *nimius amor sui rerumque*
d *suarum*, et ex adjuncto *vita ex lubidine acta*. נֶפֶשׁ, *anima*, h. l. *cupiditas*, *desiderium*. Symm. Cohel. VI. 9. ὁδεύειν αὐταρεσκίᾳ, ambulare pro arbitrio, h. e. ita ut tibi nimis placens aliorum consilia non audias. Voce Αὐταρέσκεια usus quoque est Basilius II. 590. D. ed. Paris. 1638. Vide Kreyssigii Symb. P. VI. pag. 8. seq. Pro Αὐταρέσκεια Montfauco-
e nius ac Bielius perperam in lexica sua transtulerunt.

ΑΥΤΑΡΚΕΣΙ'Α, *sufficientia*, quæ vox in utroque lexico expungenda est.

ΑΥΤΑΡΚΕ'Ω, *sufficio*, *do quantum sufficit*. Speciatim dicitur de iis, qui alios omnibus instruunt, quæ sunt ad vitam sustentandam necessaria. מָצָא, *invenio*, etiam *sufficio* (Vide Num. XI. 22.), et in f
Hiph. *suppedito*, *quæ sufficiant*. Deut. XXXII. 10. αὐτάρκησεν αὐτὸν ἐν τῇ ἐρήμῳ, ubi pro יִמְצָאֵהוּ, *inveniet eum*, sine dubio legerunt cum Chaldæo יְמַצִּיאֵהוּ, aut certe τῷ Kal tribuerunt notionem hiphilicam. Carpit hanc versionem Eugubinus, et credit legendum esse ἐξεύρησεν αὐτόν. Vulg. *invenit eum*. Aqu. et Theod. εὗρεν αὐτόν. Itala g
Vetus: *sufficientem eum sibi fecit*, h. e. tribuit ipsi necessaria. Cod. Samar. habet lectionem יאמצהו. Vide ad h. l. Scharfenb.

ΑΥΤΑ'ΡΚΗΣ, *sufficiens*, *contentus*. הַמְעַט, *numquid parum*. Ies. VII. 13. Symm. μὴ οὐκ αὐταρκεῖς, nonne *sufficit?* bene quoad sensum. — *חֹק, *pars statuta*, *portio*. Prov. XXX. 9. σύνταξον δέ μοι τὰ δέοντα h
καὶ τὰ αὐτάρκη. Sir. V. 1. et XI. 24. μὴ εἴπῃς, αὐτάρκη μοι ἐστὶ, ne dicas: ipse mihi opibus meis sufficio, alius opus non habeo. Ib. XL. 20. ζωὴ αὐτάρκους ἐργάτου γλυκανθήσεται, vita operarii *sorte sua contenti* dulcis erit. Conf. Lex. N. T. s. h. v. Hesychius: αὐτάρκης, ἱκανός.

*ΑΥΤΕΞΟΥΣΙΟ'ΤΗΣ, *libera potestas*. 4 Macc. II. 21. i

*ΑΥΤΟΔΕ'ΣΠΟΤΟΣ, *dominus absolutus*, *summus*. 4 Macc. I. 1. αὐτοδέσποτος τῶν παθῶν, qui in animi perturbationes dominatur, ubi al. libri αὐτοκράτωρ. Ib. v. 30. Ib. XIII. 1.

ΑΥΤΟ'ΘΙ, *ibi*, *ibidem*. תַּחְתָּם, *subter se*. Jos. V. 8. 3 Esdr. VIII. 46. 64. 2 Macc. III. 23. XI. 8.

*ΑΥΤΟΚΡΑ'ΤΩΡ, *qui plenam potestatem habet*. 4 Macc. I. 1. Vide k
αὐτοδέσποτος. Ib. VIII. 27. Hesych. αὐτοκράτωρ, αὐτεξούσιος, ἢ κοσμοκράτωρ.

ΑΥΤΟ'ΜΑΤΑ, *spontanea*, *ultronea*. *סָחִישׁ, *germinata sponte*. 2 Reg. XIX. 29. sec. Compl. Reliqui libri habent ἀνατέλλοντα. — סָפִיחַ,

a *sponte natum.* Lev. XXV. 5. 11.
2 Reg. XIX. 29. — תַּחְתֶּיהָ, *sub se.*
Jos. VI. 5. Ita Bielius. Sed vox
αὐτόματα ibi est glossema, obelo, ut
par erat, notatum in exemplo Gra-
biano. Erravit igitur Montfauco-
nius, cum scriberet *αὐτόματα* esse
interpretationem vocis תַּחְתֶּיהָ, cui
tamen ne loco quidem respondet,
nedum sensu. Vide ad h. l. Schar-
b fenbergium.

ΑΥ'ΤΟ'ΜΑΤΟΣ, *sponte agens.* Sap.
XVII. 6. *αὐτομάτη πυρὰ*, non accen-
sus ignis, pyra spontanea. Vide de
hac voce Lex. N. T.

ΑΥ'ΤΟΜΑ'ΤΩΣ, *sponte, ultro.*
Vide s. v. Ἀποπίπτω.

ΑΥ'ΤΟΜΟΛΕ'Ω, *ultro venio, trans-
fugio, sum perfuga, transeo in partes
alterius.* הִמְצִיא, Hiph. *invenire fa-*
c *cio, trado.* 2 Sam. III. 8. *οὐκ ηὐτο-
μόλησα εἰς τὸν οἶκον Δαβὶδ*, non *transii*
in partes Davidis. Non male quo-
ad sensum. — הִשְׁלִים, Hiph. *pa-
cem facio.* Jos. X. 1. 4. *ηὐτομόλησαν
γὰρ πρὸς Ἰησοῦν, transfugerunt* ad Jo-
suam. Non male. Nam qui trans-
fugit, qui desciscit ad hostes, is
fœdus cum iis facit. Josephus ele-
ganter *ἐπὶ τὸ μετατάξασθαι πρὸς τὸν*
d *Ἰησοῦν.* Vide A. J. V. 1. 17. Haverc.
Gloss. in Octat. et Hesych. *ηὐτομό-
λησαν, προσέδραμον τοῖς πολεμίοις.*
2 Sam. X. 19. *ηὐτομόλησαν μετὰ Ἰσ-
ραὴλ*, ubi in codd. cum *διατίθημι
διαθήκην* permutatur. Prov. VI. 8.
sec. Compl. — מַרְדּוּת, *rebellio.*
Inc. et LXX 1 Sam. XX. 29. *υἱὲ
κορασίων αὐτομολούντων.* Legerunt
sine dubio נַעֲרֹת הַמֹּרְדוֹת. Vulgo
e verba hæc Græca vertunt: *fili an-
cillarum fugitivarum.* Ita intellexit
Josephus A. J. VI. 11. 9. qui eum
appellat *ἐξ αὐτομόλων γεγεννημένον.*
Vulgatus vero non minus bene
transtulit: *fili mulieris virum ultro
rapientis*, h. e. *fili spurie*, fili fœmi-
næ sponte viris sui copiam facientis.
Suidas: *αὐτομολῆσαι ἐστὶ τὸ προδοῦναι
τοὺς ἰδίους καὶ ἐᾶσαι καὶ ἀπελθεῖν πρὸς
τοὺς ὑπεναντίους ἐν τῇ συμμαχίᾳ.* f

ΑΥ'ΤΟΥ͂, contracte ex ʽΕΑΥΤΟΥ͂,
sui ipsius. Hinc *ἐν αὐτῷ, in se ipso.*
בְּלִבּוֹ, *in corde suo.* Ex. IV. 14.

ΚΑΘ' ΑΥ'ΤΗ'Ν et ΑΥ'ΤΑ'Σ, *se-
cundum se ipsam,* et *se ipsas.* לְבַד
seorsim. Zach. XII. 13. 14.

ΑΥ'ΤΟΥ͂, adverbium loci, *hic,
ibi* vel *isthic.* *בָּהֶם, *in illis.* Ps.
XIX. 5. ubi *αὐτοῦ* positum est ad-
verbialiter pro *αὐτόθι, isthic*, nempe g
in cœlis, ut jam notavit Euthymius.
— פֹּה, *hic.* Gen. XXII. 5. Num.
XXII. 8. 2 Sam. XX. 4. Est autem
ibi *τόπου* cum *ἐπὶ* subintellegendum,
ut sit *ἐπ' αὐτοῦ τόπου, in isthoc loco.*
V. L. Bos. Ellips. Gr. p. 202.

ΑΥ'ΤΟ'Σ, *ἡ, ὁ*, pronomen *ipse, a,
um.* Hic ea tantum loca extant,
ubi ex singularibus vocibus He-
braicis, exsurgit, additis tamen ob- h
servationibus criticis in nonnulla
loca V. T. ubi pro suffixis legitur.
אֶחָד, *unus.* Job. XXXI. 15. *ἐν τῇ
αὐτῇ κοιλίᾳ*, in *uno eodemque* ventre.
— אִישׁ, *vir.* Gen. XV. 10. Esther.
I. 8. — *אֵל, *Deus.* Job. XIII. 8.
ubi loco *αὐτοὶ* reponendum est *αὐτοῦ*,
non autem *κυρίου*, nam *αὐτὸς κατ'
ἐξοχὴν* de *Deo* usurpatur. Apud
Græcos *αὐτὸς* est *dominus, herus.* i
Conf. Hemsterhus. ad Aristoph.
Plut. v. 966. Casaub. ad Theophr.
Char. c. 2. Pollux III. 74.—אֱלוֹהַּ,
Deus. Job. IX. 13. *αὐτὸς γὰρ ἀπέ-
στραπται ὀργήν.* Lege *αὐτοῦ γὰρ οὐκ
ἀπέστραπται ὀργή*, convenienter tex-
tui Hebraico. — *אֱלֹהִים, *Deus.*
Mich. III. 7. ubi nonnullis legisse
videntur אֲלֵיהֶם. — *אֵלָה, *quer-
cus*, vel nomen proprium. Inc. 1 k
Sam. XVII. 2. *αὐτοί.* Legerunt
אֵלֶּה.—*אֱמֶת, *veritas.* Ez. XVIII.
9. *αὐτά.* Legerunt אֹתָם per li-
terarum metathesin, et sic etiam le-
gitur in hodierno codice infra v. 19.

a unde id huc translatum videtur Cappello. — *אֵפוֹ, *jam nunc*. Job. IX. 24. — אֹתָם· Aqu. Ex. I. 7. ἐξ αὐτῶν. Loco אֹתָם legit אִתָּם· Adde Num. XIV. 31. — *בְּלִיל, *pabulum*. Job. XXIV. 6. בְּלִילוֹ *pabulum ejus*, οὐκ αὐτῶν. Legerunt divisim בְּלִי לוֹ· Syrus utramque lectionem jungit. — *בָּרִיחַ, *fugitivus*. Ies. XV. 4. ἐν αὐτῇ. Legerunt cum
b Syro בְּרוּחָה· — הוּא, *ipse*. Gen. III. 15. ἔχθραν θήσω ἀνὰ μέσον τοῦ σπέρματος αὐτῆς, αὐτός σου τηρήσει κεφαλὴν, inimicitiam ponam inter semen ejus, *ipse* observabit tuum caput. Nota hic enallagen generis, qualis etiam occurrit Matth. XXVIII. 19. et apud profanos. Vide Elsnerum ad Matth. l. c. et Blackwalli Crit. Sacr. T. I. P. I. c. 2. p. 92. Ies.
c LIII. 5. 7. 12. αὐτὸς de Messia cum emphasi dicitur. Vide D'Outreinii Annotatt. ad 1 Petr. II. 24. in Bibl. Brem. Class. IV. p. 163. Vide et 1 Sam. X. 19. Adde Hos. VII. 8. Ἐφραὶμ ἐν τοῖς λαοῖς αὐτοῦ συνεμίγνυτο: ubi in αὐτοῦ est mendum. Videtur legi debere αὐτός. — *הִנֹּם, nomen proprium viri. Jer. XIX. 2. Acceperunt Cappello judice nomen pro-
d prium viri pro pronomine demonstrativo הֵנָּה cum affixo ָם, quasi esset הֵנָּם, *eorum*. Mihi autem videntur legisse נִינָם· — ה suffixum. Gen. XIX. 33. 35. ubi pro αὐτὸν legendum αὐτὴν, nempe filiam τὴν πρεσβυτέραν et νεωτέραν, quod magis et rei et textui originali convenit. Lectio αὐτὴν reperitur quoque in Ald. Alex. Vulg. et Arabe. 2 Reg.
e XIII. 12. οὐκ ἀπέστη ἀπ' αὐτῆς, non recessit ab illo, h. e. ullo peccatorum Jerobeami. Conf. Gloss. Philol. S. Lib. III. Tr. 2. Can. 17. — זֹאת, *hoc*. 2 Reg. III. 18. κούφη αὐτὴ ἐν ὀφθαλμοῖς κυρίου, leve illud in oculis Domini. Vide et Psalm. CXVIII. 23. ubi pariter fœmininum pro neutro ponitur. Vide Lex. N. T. s. h. v. — *חָנֵף, *hypocrita*. Hebræus Job. XX. 5. αὐτῶν. Quanquam quo- f
dammodo excusari potest illud αὐτῶν, quia in ejus versione præcesserat ἀσεβῶν, tamen admodum verosimile est eum scripsisse ἀνόμων. Vide supra s. v. ἄνομος. — *יָם, *mare*. Hab. II. 14. עַל־יָם, *super mare*, αὐτοὺς, quasi in textu esset עֲלֵיהֶם· — *לֹא, *non*. Aqu. Ies. XLIX. 5. Legit לוֹ. Vide ad h. l. Montf. LXX Deut. XXXII. 4. ubi g
videntur per hypallagen accepisse לוֹ לֹא pro לֹא לוֹ, vel voluisse dicere: peccarunt (sc. sibi), non ipsi, sc. Deo, quia sibi, non Deo, nocuerunt suo peccato. Coh. V. 9. pro לֹא legerunt לוֹ. —*עֹלֶה, *ascendens*. Hos. XIII. 15. Legerunt עָלָיו, ἐπ' αὐτόν. — *עַם, *populus*. 1 Sam. VI. 19. Legerunt בָּם pro בָּעָם· Jos. IV. 11. Legerunt לִפְנֵיהֶם loco לִפְנֵי הָעָם· Ex. XVIII. 25. pro h
עַל־הָעָם legerunt עֲלֵיהֶם· — עֶצֶם, *os, ossis, substantia*, it. *ipsemet*. Lev. XXIII. 14. XXVIII. 29. 30. — *פָּנַי, *facies mea*. Ex. XXXIII. 14. Deut. IV. 47. Scil. per synecdochen pars pro toto ponitur. Conf. Boysenii Dilucidatt. Critt. in V. T. P. I. p. 243. — *צָעַד, *gradior, incedo*. 2 Sam. VI. 13. וַיְהִי כִּי צָעֲדוּ, *et erat cum incederent*, καὶ ἦσαν μετ' αὐτοῦ: ubi partim liberius transtu- i
lerunt, partim legerunt וַיִּהְיוּ בְצַעֲדוֹ· — *צָרָה, *angustia*. Prov. XII. 13. αὐτῶν, ubi fortasse legendum est ἀναγκῶν, i. e. θλίψεων, coll. XVII. 17. Vide ad h. l. Jaegerum.—קֶרֶב, *intimum, medium*, proprie *intestinum*. Gen. XXIV. 3. μεθ' ὧν ἐγὼ οἰκῶ ἐν

a αὐτοῖς, inter quos ego habito. Num. XI. 21. ἐν οἷς εἰμὶ ἐν αὐτοῖς, inter quos ego sum. Jos. XXIV. 17. ὁδῷ. ᾗ ἐπορεύθημεν ἐν αὐτῇ, καὶ ἐν πᾶσι τοῖς ἔθνεσι, οὓς παρήλθομεν δι' αὐτῶν, via, in qua ambulavimus, et in omnibus gentibus, quas transivimus. Plura ejusmodi loca, quibus relativum suo substantivo ita postponitur, ex sacris observat Glas- b sius Philol. S. p. 176. ubi etiam exemplum aliquod eam in rem ex Thucydide affert, cui Bielius in Thesauro addidit unum vel alterum ex Herodoto. Sic enim Lib. II. c. 10. τῶν γὰρ ταῦτα τὰ χωρία προσχωσάντων ποταμῶν, ἑνὶ τῶν στομάτων τοῦ Νείλου ἐόντος πενταστόμου, οὐδεὶς αὐτῶν πλήθεος πέρι ἄξιος συμβληθῆναί ἐστι. Ibid. c. 158. ἀπὸ Κασίου οὔρεος τοῦ c οὐρίζοντος Αἴγυπτόν τε καὶ Συρίην, ἀπὸ τούτου εἰσὶ στάδιοι χίλιοι κ. τ. λ. Vide et III. 5. Ez. XI. 19. πνεῦμα καινὸν δώσω αὐτοῖς, spiritum novum immittam illis. — רֹאשׁ, caput. Esther. IX. 25. Zach. IV. 2. — *שֶׁמֶשׁ, sol. Symmach. Theod. Ies. XLV. 6. ubi tamen pro αὐτοῦ legendum est ἡλίου, nam conjectura Montf. ad h. l. vana est. His locis jam nonnulla d alia addamus, quibus medela critica afferenda esse videtur, prout se nobis e collectaneis nostris offerunt. Gen. VIII. 9. ubi pro αὐτὸν, quod habet Compl., legendum est αὑτὸν, h. e. ἑαυτόν. Job. XIV. 15. pro παρ' αὐτοῦ εἰς χρόνον lege: παρά σοι, αὐτοῦ δὲ χρόνον. Hos. VII. 9. ubi mendum est in αὐτῶν. Rectius in Vaticano legitur αὐτῷ, ut quoque Arabs ha- e bet. Hab. III. 3. apud Aquil. ac Theodot. pro αὐτῆς δόξης αὐτοῦ ex Incerto legendum esse videtur τῆς δόξης αὐτοῦ, ita ut verba hæc cum τὴν εὐπρέπειαν jungantur. Mich. V. 5. Pro αὐτῇ Hieronymus apud LXX legit αὕτη, erit hæc pax. Sed melius: erit ei pax, nempe Hierosolymæ. Jer. XXXVIII. 5. Loco אַתֶּכֶם legerunt אִתָּם, extrito Caph. Ex. XXIV. 2. pro μετ' αὐτῶν lege μετ' αὐτοῦ sec. cod. Hebr. Nisi ita legas, sententia est admodum f impedita. Ex. XVI. 23. ubi αὐτὸ Grabius mutavit in αὐτῆς, contra quem bene disputavit Schulzius in Diss. de Mutationibus in Textu Cod. Alex. a Grabio e Conjectura Factis, pag. 11. Hos. XII. 5. loco πρὸς αὐτοὺς reponendum est πρὸς αὐτὸν, ut quoque Arabs habet. Psalm. VII. 13. (14.) ἐν αὐτῷ, e quibus duabus vocibus Grabius e conjec- g tura unam fecit ἑαυτῷ. Si qua opus esset emendatione, scribendum esset αὐτῷ, illi, sc. impio, paravit vasa mortis. Sed satis defendi potest recepta lectio ἐν αὐτῷ, si verba ista ad præcedentem vocem τόξον referuntur. Job. XXXVIII. 6. ubi ἐπ' αὐτῆς repetitione ex præcedentibus natum esse videtur. Ps. XLVIII. 18. Loco αὐτῷ lege σαυτῷ. Sc. quia h σ litera bis posita erat in fine dictionis præcedentis et initio sequentis, semel posita fuit scriptoris incuria, factumque est ἀγαθοσύνης αὐτῷ. Conf. Symm. Psalm. XCIX. 6. αὐτῶν post εἰσήκουεν addendum. Sir. XXI. 5. δέησις πτωχοῦ ἐκ στόματος ἕως ὠτίων αὐτοῦ, preces pauperum vix ore prolatæ statim tangunt et feriunt aures Dei. Sc. αὐτὸς, ut i הוּא, h. l. Deum notat, ut 1 Macc. III. 22. ubi καὶ αὐτὸς Vulgatus transtulit: et ipse dominus, ac Syrus ܡܪܝܐ. Sirac. XLVIII. 8. μετ' αὐτὸν pro μετά σε, tibi successuros. Relativum αὐτὸς etiam omitti docet locus Sap. V. 22. ποταμοὶ συγκλύσουσι (αὐτοὺς) ἀποτόμως.

ΤΟ' ΑΥ'ΤΟ', idem, eodem modo. אֶחָת, unum. Ex. XXXVI. 8. μέτρον k τὸ αὐτὸ, eadem mensura.

ΕΙ'Σ ΑΥ'ΤΟ'Ν. שָׁם, ibi. Prov. XXII. 14. εἰς αὐτὸν, sc. βόθρον: bene quoad sensum. Vulg. in eam.

*ΕΝ ΑΥ'ΤΩ͂. לוֹ, ei. Psalm. VII. 13. ubi tamen libenter scripserim ἑαυτῷ. Sententia tunc est optima.

'ΕΝ ΤΩ͂ ΑΥ'ΤΩ͂, in eo ipso, in id ipsum. יַחַד, simul, pariter. Hos.

XI. 9. — יַחְדָּו, idem. Deut. XXII. 11. Jer. XIII. 14.

OI' et TA' 'EN AY'TH~, sc. ΓΗ~, *qui aut quæ sunt in ea, sc. terra.* צֶאֱצָאִים plur. *res prognatæ.* Ies. XLII. 5. Pro eadem voce Ies. XXXIV. 1. legitur οἱ ἐν αὐτῇ sec. Vat. Sed Alex. habet ἐνοικοῦντες ἐν αὐτῇ.

'EΠ' AY'TΩ~, *super eum.* עַל יוֹמוֹ,
b *super diem ejus.* Job. XVIII. 21. Legerunt עָלֵימוֹ.

'EΠ' AY'TO'N, *super eum.* עַל יַד, *in manum.* 1 Reg. XIV. 28. 2 Par. XII. 10. — בְּעָקֵב, *in calcaneo.* Job. XVIII. 9. ἔλθοισαν δὲ ἐπ' αὐτὸν παγίδες.

'EΠΙ' TO' AY'TO', et junctim ἐπιτοαυτὸ, sc. χωρίον, *in eundem locum, eodem loci, in id ipsum, simul.* יַחַד.
c Theod. et Vta Psalm. CXL. 10. LXX 2 Sam. X. 15. Esdr. IV. 3. Psalm. II. 2. — יַחְדָּו. Deut. XXII. 10. XXV. 5. 11. Jos. IX. 2. XI. 5. — כְּאֶחָד, *sicut unus.* Coh. XI. 6. — לְבַד, *seorsim.* Ex. XXVI. 9. et XXXVI. 13. Præterea legitur apud LXX Nah. I. 9. ubi פַּעֲמַיִם, *bis,* reddiderunt δὶς ἐπὶ τὸ αὐτὸ, quasi post פְּעָמִים aliam adhuc vocem ha-
d buerint. Fortasse auctor scripsit ἐπαναβεῖτο aut ἐπὶ τὸ αὐτὸ de suo addidit. Hesych. ἐπὶ τὸ αὐτὸ, ὁμοῦ, εἰς τὸν αὐτὸν τόπον. Confer Lexic. N. T. s. h. v.

'EΠΙ' TO' AY'TO' (sc. χωρίον) KAΘO'ΛOY, *in eundem omnino locum.* יַחְדָּו. Amos III. 3.

KAT' AY'TH~Σ, *apud se.* בְּקִרְבָּהּ, *in medio sui.* Aqu. Gen. XVIII. 12.
e ἐγέλασε κατ' αὐτῆς, ridebat *apud se cogitans.*

KAT' AY'TH'N, sc. χώραν, *eodem loco.* לְיַחַד, *ad simul.* 1 Par. XII. 17. εἴη μοι καρδία κατ' αὐτὴν ἐφ' ὑμᾶς, sit mihi cor super vos eodem loco, i. e. *animus meus cum vestro arctissime conjungatur.* Alii ibi habent εἰς ἕνωσιν.

*KAT' AY'TO', *per se, pro se.* בָּדָד לוֹ partic. *solitarius existens* f
sibi. Hos. VIII. 9.

KATA' TO' AY'TO', scil. χωρίον, *eodem loco, simul.* יַחַד. 1 Sam. XI. 11. — יַחְדָּו. Exod. XXVI. 24. XXXVI. 25. 1 Sam. XXX. 24.

TA' KAΘ' AY'TO'N, scil. κτήματα, *res ipsius, bona ipsius.* אִתּוֹ, *secum.* Gen. XXXIX. 6. οὐκ ᾔδει τῶν καθ' αὐτὸν (sc. κτημάτων) οὐδὲν, πλὴν τοῦ ἄρτου, οὗ ἤσθιεν αὐτὸς, nihil cognoscebat g
rerum suarum præter panem, quem comedebat. Quæ hic LXX vocant τὰ καθ' αὐτὸν, Thucydides τὰ ἑαυτοῦ appellat. Vide Lib. IV. cap. 105. ubi ad verba ἐπὶ τοῖς ἑαυτοῦ Scholia: κτήμασι δηλονότι. Cf. L. Bos. Ellips. p. 97.

TA' KAΘ' AY'TO'N, sc. γενόμενα, *res gestæ.* 3 Esdr. I. 24. — Τὰ καθ' αὐτὸν, sc. πράγματα, *res.* 2 Maccab. h
IX. 18. τὰ καθ' αὐτὸν ἀπελπίσας, de rebus ejus desperans: coll. v. 22. οὐκ ἀπογινώσκων τὰ κατ' ἐμαυτὸν, de rebus meis nihil desperans. Vide etiam Tob. X. 8.

MET' AY'TOY~, *cum eo.* בְּחֵיקֶךָ, *in sinu tuo.* 1 Reg. I. 2.

MET' AY'TO'N, *post eum.* לְדֹרֹתָם, *in generationes eorum.* Ex. XXX. 21.

MET' AY'TΩ~N, *cum eis.* עַל פִּיהֶם, i
super os eorum, i. e. *ex præstituto ipsorum.* 1 Par. XII. 32.

ΠAP' AY'TOY~, *apud eum,* vel *ab eo.* מֵתוּ, *mortui sunt.* 2 Sam. II. 31. ubi haud dubie legerunt מֵאִתּוֹ.

ΠPO'Σ AY'TO'N, *ad se,* i. e. *ad sua.* לְדַרְכּוֹ, *in viam suam.* Num. XXIV. 25. Legendum ibi αὐτὸν pro ἑαυτόν.

'YΠ' AY'TO'N, *sub eo.* פֵּרֵד, *separo.* Job. XLI. 22.

a ΟἹ ὙΠ' ΑΥ̓ΤΟ'Ν, sc. ὄντες, *qui sub eo sunt*, i. e. *subditi ejus*. מְשָׁרְתָיו, part. Pihel. *ministri ejus*. Prov. XXIX. 12. — Vide alibi Ἀντικείμενος, Ἐνώπιον, Θεός, Καθῆκον, Μέσον et Πᾶς.

ΑΥ̓ΤΟΣΧΕΔΙ'ΩΣ, *casu fortuito, sponte, ultro*. Sap. II. 2. ὅτι αὐτοσχεδίως ἐγεννήθημεν, *casu* nati sumus, sine Dei consilio et providentia. Vulg.
b male: *ex nihilo*. Gloss. MSS. τῆς Παναρέτου: Αὐτοσχεδίως, ἐκ τοῦ παρατυχόντος, ταχέως, ἐκ τοῦ παραυτίκα, παραχρῆμα, αὐτόματα. Hesych. αὐτοσχεδίως, αὐτομάτως. Adde Arist. Ran. v. 305. Schol.

ΑΥ̓ΤΟΦΥΗ'Σ, *sponte nascens*. שָׁחִיס, i. q. סָחִישׁ, *sponte nascens*. Aqu. Theod. Ies. XXXVII. 30.

ΑΥ̓ΤΟ'ΦΩΡΟΣ, (In Bielii The-
c sauro perperam legitur Αὐτοφόρος, *vicus*.) *deprehensus in ipso furto, deprehensus in ipsa re s. scelere, ita ut non sit inficiando*. Hinc ἐπ' αὐτοφώρῳ, *in furto, in scelere ipso*. בָּאֹרַח, *in via*. Symmach. Job. XXXIV. 11. ἐπ' αὐτοφώρῳ ἐλέγξει αὐτόν. Ita enim legendum est loco impressi ἐπ' αὐτοφόρῳ, quod Montf. ridicule transtulit: *in via publica*, Latina Græcis
d commiscens, quasi positum sit pro ἐπ' αὐτῷ τῷ φόρῳ, *in ipso foro s. in via publica*. אֹרַח est h. l. *agendi ratio*. Vide Lexic. N. T. s. v. ἐπαυτοφώρῳ.

ΑΥ̓ΤΟ'ΧΘΩΝ, *indigena*. אֶזְרָח, idem. Ed. VIta Psalm. XXXVI. 35. LXX Ex. XII. 19. ἔν τε τοῖς γειώραις καὶ αὐτόχθοσι τῆς γῆς, *inter advenas et indigenas terræ*. Hesych.
e αὐτόχθοσι, τοῖς ἐν ἰδίᾳ γῇ ἢ τόπῳ οἰκοῦσιν. Lev. XIX. 34. ὡς ὁ αὐτόχθων ἐν ὑμῖν ἔσται ὁ προσήλυτος, tanquam *indigena* erit inter vos advena. Hesych. αὐτόχθων, ἐντόπιος, ἐγχώριος, πολίτης, γνήσιος. Num. IX. 14. XV. 12. (ubi codd. Holmes. ἐγχώριοι habent) 28. — אֹרֵחַ, *viator*. Jer. XIV. 9. Legerunt אֶזְרָח, sed admodum inepte.

— עַם, *populus*. Lev. XX. 4. Adde Herodot. IV. 97. p. 284. et Strabon. f
p. 514. A.

ΑΥ̓ΧΗ'Ν, *cervix, collum*. עֲבֹת sing. *funis densus*. Ps. CXXVIII. 4. αὐχένας ἁμαρτωλῶν. Cervicum nomine forte intellexerunt elationem et superbiam peccatorum, ut עֲבֹת sit i. q. גַּבּוֹת, *dorsa, altitudo, sublimitas*. — עֹרֶף, *cervix*. Jos. VII. 8. 12. 2 Par. XXIX. 6. ἔδωκαν αὐχένα, præbuerunt cervicem. — שְׁכֶמָה, g
humerus. Theodotion Job. XXXI. 22.

ΑΥ̓ΧΗΣΙΣ, *gloriatio*. תִּפְאֶרֶת, *ornatus*. Aqu. Prov. IV. 9. αὐχήσεως. Potest locum habere hæc versio. Nam, quemadmodum a καυχάομαι tria nomina, καυχή, καύχημα et καύχησις, descenderunt, ita a verbo αὐχέω, præter αὐχή et αὔχημα, etiam illud insolitum αὔχησις potuit deri- h
vari, quod tamen apud Thucyd. VI. cap. 16. reperitur. Hesych. αὔχησις, (ita perite restituere V. D.) σεμνότης. Nihilominus tamen, coll. Prov. XIX. 11., non prorsus spernenda videtur Montfauconii conjectura in Lex. Hex. s. h. v. prolata, ex qua, una litera sub vocabuli initium addita, καυχήσεως reponendum esset. Vide Kreyssigii Symb. P. VI. p. 10.

ΑΥ̓ΧΜΟ'ΟΜΑΙ, *squaleo, squalidus* i
sum, caligo, absumor. עָשֵׁשׁ, *contabesco*. Psalm. VI. 7. αὐχμώθη, quod aut verti potest *caligant*, aut *squalent*, aut *absumti* et *exhausti sunt omni humore*. Sermo enim ibi est de oculis. Conf. Fischeri Clav. Verss. GG. p. 31. Ps. XXX. 11. 13. αὐχμώθη et ηὐχμώθη.

ΑΥ̓ΧΜΟ'Σ, *siccitas*, (atque tum opponitur ταῖς ἐπομβρίαις. Vide Æschin. Dial. III. 11.) *squalor, caligo*. הָגָה, *gemo*. Jerem. XLVIII. 31. Cur hic LXX voci Hebr. *squaloris* notionem subjecerint, definire

a vix audeo. Conferri tamen potest Arab. زَجَا, quod de *pollutione* et *immunditie* interdum adhiberi constat, aut Hebr. יָגָה, imagine desumta ab eo, qui tristitiam, vultu data opera non purgato a sordibus, præ se fert. Cappellus in Notis Critt. ad h. l. conjicit fortasse legendum esse *αὐχοῦ* pro *αὐχμοῦ*, ut sit vox ipsa Hebraica depravata, quod
b minus probabile videtur. Fortasse in præcedente voce *κειράδας* (h. e. *capite tonsos*, quod fiebat in luctu) causa latet, cur LXX, vocis יֶהְגֶּה nullo plane respectu habito, vocem *αὐχμὸς*, et quidem in *squaloris* notione (quam ei quoque subjecit Theodoretus et auctor Vers. Syr. Hexapl.), mera conjectura ducti adhibuerint. Jure tamen quæritur,
c an *αὐχμοῦ* recte in illo loco cum יֶהְגֶּה conferatur, nec potius pertineat ad חֶרֶשׂ, quod comparaverint cum חֶרֶס, *sol*, adeoque *siccitatis* notionem tribuerint. Doederlein. (in Eichhorn. Repert. Bibl. et Or. Liter. T. I. p. 200.) retulit ad אֲנָשֵׁי, pro quo אֹשֶׁר, aut אֲשׁוּשֵׁי (coll. Ies. XVI. 7.) legerint. — זִיף, *Siph*, nomen proprium. Inc. 1 Sam.
d XXVI. 2. *εἰς τὴν ἔρημον τῶν αὐχμῶν*. Vide infra sub voce *αὐχμώδης*. Fortasse legit זִין, quod quoque *feram* notat.

ΑΥ'ΧΜΩ'ΔΗΣ, *squalidus, siccus*. אָשִׁישׁ, *fundamentum*. Theod. Ies. XVI. 7. *αὐχώδεσιν, squalidis*, h. e. *in squalore et luctu versantibus*. Legit sine dubio לַעֲשׁוּשֵׁי, *tabescentibus*, aut לְאִישֵׁי ab אֹשׁ, *desperare*,
e quæ fuit Michaëlis conjectura in B. O. T. XIV. p. 14. — *זִיף, *Siph*, nomen proprium loci. 1 Sam. XXIII. 14. *ἐν τῇ γῇ τῇ αὐχμώδει*. Potest tamen ibi *αὐχμώδης* eodem jure ad מִדְבָּר referri. Vide infra s. v. *ὄρος αὐχμῶδες*. — עֹפֶל, *clivus*. Mich. IV. 8. *πύργος ποιμνίου αὐχμώδης*. Legerunt אֹפֶל cum Aquila et Symmacho. Vulgatus: *nebulosa*. Adde Eurip. Orest. 223. Schol. f
Strab. Lib. XVII. p. 1185. B.

ὌΡΟΣ ΑΥ'ΧΜΩ'ΔΕΣ, *mons squalidus*. מִדְבָּר, *desertum*. 1 Sam. XXIII. 15. *ἐν τῷ ὄρει τῷ αὐχμώδει*, in monte *arido*. Vide et v. 19. Hesych. *αὐχμώδης, ξηρὸς, ῥυπώδης*. Lex. Seguer. in Bekkeri Anecd. Gr. T. I. pag. 7. *αὐχμηρὰ γῆ, ἡ μὴ λιπαρὰ, μηδὲ ἐπιτηδεία πρὸς φυτῶν καὶ καρπῶν φοράν*.

ἈΦΑΓΝΙ'ΖΩ, *purifico, sanctifico*, g
consecro. הִזִּיר. Hiph. a נָזַר, *separo*. Num. VI. 3. *ἐξιλάσατο περὶ αὐτῶν Ἀαρὼν, ἀφαγνίσασθαι αὐτοὺς*, expiabat illos Aaron, ut consecraret illos. Hesychius: *Ἀφαγνίσασθαι*, (hæc enim vox excidisse videtur) *καθιερώσασθαι, ἀφοσιώσασθαι*. — *חִטֵּא: הִתְחַטָּא, Pih. et Hithp. *expio, or*. Lev. XIV. 49. 52. Num. XIX. 12. 13. (ubi cum *ἁγνίζω* permutatur in codd.) 19. 20. XXXI. 20. — h
טִהֵר: הִטַּהֵר, Pih. et Hithp. Num. VIII. 7. 22. Adde Eurip. Alc. 1144. Vide Suiceri Thes. Eccles. s. h. v.

*ἈΦΑΓΝΙΣΜΟ'Σ, *purificatio, sanctificatio, consecratio*. טָהֵר, *purifico*. Num. VIII. 7. — לְטַהֲרָם, *ad purificandum eos*, *τὸν ἀφαγνισμὸν αὐτοῖς* sec. Oxon. et alios ab Holmesio collatos, ubi reliqui libri *ἁγνισμὸν* habent, etiam *ἁγιασμόν*. i

ἈΦΑΔΑΝΩ'. Ipsa vox אַפַּדְנוֹ, *palatii sui*, seu *prætorii sui*, apud Theod. Dan. XI. 45. LXX habent *ἀφαδανῶν* juxta ed. Francof., at juxta Rom. *ἐφαδανῷ*. Cf. Fulleri Miscell. Sacr. Lib. V. c. 18.

ἈΦΑΙ'ΡΕΜΑ, *quod aufertur*, vel *in donarium separatur, separatio*, it.

a *oblatio sacrificiorum.* מְלֵאָה, *plenitudo.* Num. XVIII. 27. ἀφαίρεμα ἀπὸ ληνοῦ. Quod aufertur ex torculari, est *vinum*, ac eandem significationem habet h. l. quoque מְלֵאָה, quod metonymice *fructus plenæ maturitatis*, speciatim *uvas* notat. — נְדָבָה, *oblatio spontanea.* Exod. XXXV. 27. — תְּבוּאָה, *proventus.* Num. XVIII. 30. ἀφαίρεμα ἀπὸ λη-
b νοῦ. — תְּנוּפָה, *oblatio, quæ agitatur.* Exod. XXXV. 22. XXXVIII. 30. Levit. VIII. 27. XIV. 21. ubi cum ἀφόρισμα permutatur in codd. — תְּרוּמָה, *oblatio, quæ elevatur.* Ex. XXIX. 27. 28. XXXV. 5. 20. 23. Lev. VII. 4. Adde Aqu. Ex. XXV. 2. Aqu. et Theod. Prov. XXIX. 4. 2 Sam. I. 21. ἀφαιρεμάτων, ubi alii libri habent ἀφαιρέματος, et LXX ἀπαρχῶν.
c Inde Lex. Cyr. MS. Brem. ἀφαιρεμάτων, ἀπαρχῶν. Gloss. in Octat. Ἀφαίρεμα, ἀνάθημα, ἢ ξένιον. Hes. Ἀφαίρεμα, ἐπίθημα, δῶρον. Schol. ad Lev. VII. 4. ταὐτόν ἐστιν ἀφαίρεμα, καὶ ἀφόρισμα, καὶ ἐπίθεμα, καὶ καρπώματα ἀπὸ τῶν θυσιῶν ἀφοριζόμενα Θεῷ, ἅπερ γίνεται μέρη τοῦ ἱερέως. Vide quoque ad h. l. Hex. Montf. Præterea legitur Ezech. XLV. 15. ubi ἀφαίρεμα ἐκ
d πασῶν τῶν πατριῶν respondet Hebr. מִמַּשְׁקֵה יִשְׂרָאֵל, ac pro מִן est ἀφαίρεμα, *excerptum, separatum aliquid.* 1 Macc. XI. 34. ἀφαίρεμα, quod h. l. Hebraicum אֶפְרַיִם, *Ephraim*, Græcis literis exprimit: ubi vid. Grotius. Ibid. XV. 5. ἵστημί σοι πάντα τὰ ἀφαιρέματα, confirmo tibi omnes *oblationes*. Ita transtulit Bielius. Sed per ἀφαιρέματα
e sine dubio h. l. intelligenda sunt *tributa*, quæ *dona regi data* commode dici poterant. Sic Syrus [illegible]. Cod. Alex. habet ἀφέματα, *remissiones*. Trommius in notione *immunitatis* accepit. Confer Heinsii Exc. Sacr. p. 55.

ἈΦΑΙΡΕΜΑ ἈΦΟΡΙΣΜΑ, conjunctim, *separatio, segregatio, quod in oblationem separatur.* תְּרוּמָה, *oblatio, quæ elevatur.* Num. XV. 17. f

ἈΦΑΙΡΕΣΙΣ, *ablatio, ereptio, separatio, oblatio*, etiam *remissio.* יוֹבֵל, *annus jubilæus*, h. e. *quinquagesimus.* Num. XXXVI. 4. ubi in codd. permutatur cum ἄφεσις. Erat autem annus jubilæus annus remissionis. Confer Lev. XXV. Sir. XLI. 27. ἀπὸ ἀφαιρέσεως μερίδος. 3 Macc. I. 1. ubi ablatio urbium, quas ipse tenuerat, vocatur ἀφαίρεσις γενομένη g ὑπὸ Ἀντιόχου.

ἈΦΑΙΡΕΩ, et in medio ἀφαιρέομαι, *aufero, amputo.* אָסַף, *colligo* et *collectum aufero.* Gen. XXX. 23. Ies. IV. 1. — אָצַל, *repono.* Num. XI. 17. ἀφελῶ ἀπὸ τοῦ πνεύματος τοῦ ἐπί σοι. Sensum expresserunt: nam pars virtutis, quam tribuere volebat LXX senioribus, Mosi adimenda erat. — בִּעֵר Pih. *removeo.* 1 Reg. h
XXII. 47. ἀφεῖλεν ἀπὸ τῆς γῆς. — בָּצַר, *amputo.* Symm. et LXX Ps. LXXV. 12. Οἱ ἄλλοι Job. XLII. 2. — גָּדַע, *abscindo.* Jud. XXI. 6. Ies. XXII. 25. — גָּזַל, *abripio.* Gen. XXI. 25. XXXI. 31. 1 Par. XI. 23. Adde 2 Sam. XXIII. 21. ubi cum ἁρπάζω permutatur in codd. — גָּלַל, *devolvo.* Jos. V. 9. ἀφεῖλον τὸν ὀνειδισμὸν ἀφ' ὑμῶν. — גָּרַע, *detraho.* i
Ex. V. 8. 11. Num. XXXVI. 3. ἀφαιρεθήσεται ὁ κλῆρος αὐτῶν ἐκ τῆς κατασχέσεως τῶν πατέρων ἡμῶν, auferetur portio illorum ex possessione patrum nostrorum. Vide et v. 4. et confer Luc. X. 42. ac ibi Keuchenium et Wolfium. Deut. XII. 32. οὐ προσθήσεις ἐπ' αὐτό, οὐδὲ ἀφελεῖς ἀπ' αὐτοῦ, non addes aliquid illi, neque detrahes. Vide et Jer. XXVI. 2. k
et confer Apoc. XXII. 19. Job. XXXVI. 7. οὐκ ἀφελεῖ ἀπὸ δικαίου ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ, non *avertet* a justo oculos suos. — דָּלָה, *eveho.* Prov.

a XXVI. 7. Habet דִּלָּה quoque notionem *tollendi, auferendi,* collata radice cognata Chaldaica דְּלַל, et Arab. بلل. Conf. Simonis Lex. Hebr. s. h. v. — דָּמָה, *assimilo, or,* et in Niph. *excindor.* Jer. VI. 2. — הִדַּדָּה Hithp. a דָּדָה, *sensim incedo.* Ies. XXXVIII. 15. ἀφείλατό μου τὴν ὀδύνην τῆς ψυχῆς. Libere pro more suo transtulerunt. — הָדַף, *depello.*
b Ies. XXII. 19. — הוֹרִיד Hiph. a יָרַד, *descendere facio.* Ex. XXXIII. 5. Zach. X. 11. — הִטָּה Hiph. a נָטָה, *declinare facio.* Ies. XXX. 11. — הָיָה, *sum.* Prov. XIV. 37. ubi Jaegerus suspicatur ἀφαιρεῖται ductum esse ex *incidendi* et *irruendi* notione, quae inest in verbo הָוָה. — הֵנִיף Hiph. a נוּף, *agito.* Lev. VIII. 28. IX. 20. — הֶעְדִּי, Chald. Aph.
c ab עֲדָה, *transire facio.* Dan. V. 22. — הִפְשִׁיט Hiph. *exuo.* Job. XXII. 6. — הִצִּיל Hiph. a נָצַל, *eripio.* Aqu. Prov. XIX. 19. ubi in libris nonnullis loco ἀφέλῃς legitur ῥύσῃ. LXX Gen. XXXI. 9. ἀφείλετο ὁ θεὸς πάντα τὰ κτήνη, *rapuit* Deus omnia jumenta patris vestri. Vide et v. 16. Lex. Cyrilli MS. Brem. Ἀφείλετο, ἥρπασεν. 1 Sam. XXX. 18. Hos. II. 9. —
d הֵרִים Hiph. a רוּם, *elevo.* Exod. XXIX. 27. Lev. II. 9. XXII. 15. ubi ἀφαιρῶ est *offerre Deo, sacrificare,* et cum verbis ἀναφέρειν, προσφέρειν et ἀφορίζειν in codd. permutatur. Adde Num. XV. 17. 19. et XXXI. 28. 52. — הִשְׁבִּית Hiph. *cessare facio.* Ies. XXX. 11. — חָלַף, *transeo.* Ies. VIII. 8. — כֻּפַּר Pyh. *aboleor.* Ies. XXVII. 9. ubi
e ἀφαιρῶ de *expiatione* et *remissione peccatorum* adhibetur, ut nonnunquam formula *removere peccata* in V. T. Ibid. XXVIII. 18. ἀφαιρεθῆναι, de *foedere* adhibitum, *aboleri* notat, i. q. ἐξαλείφεσθαι apud Symmachum. — הִכְרִית ׃ כָּרַת, Kal et Hiph. *abscindo, amputo.* 1 Sam. V. 4. XVII. 51. ἀφεῖλεν ἐν αὐτῇ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ, *abscidit* illo (sc. gladio) caput ejus. Vide et 1 Sam. XXIV. f
5. 2 Sam. XX. 22. Theod. et LXX Ies. IX. 14. XVIII. 5. et confer Judith. XIII. 9. 1 Macc. XI. 17. et Matth. XXVI. 51. Hesych. ἀφεῖλεν, ἦρεν, ἔκοψεν. — לָקַח, *capio, accipio.* 2 Sam. IV. 7. Job. I. 21. — מָאַס, *sperno.* Job. IX. 21. πλὴν ἀφαιρεῖταί μου ἡ ζωή. Scil. quem taedet vitae suae, is sibi facile vim infert. — מָחָה, *deleo.* Ies. XXV. 8. — מָנַע, g
cohibeo. Job. XXXVIII. 15. Prov. XXX. 7. ubi μὴ ἀφέλῃς vertendum est: *ne deneges.* — נֻדַּד Pyh. a נָדַד, *moveor, fugio.* Al. Nah. III. 7. ἀφείλατο, sed rectius ἀφήλατο. — נָשָׂא, *deporto,* it. *condono.* Ex. XXXIV. 7. ἀφαιρῶν ἀνομίας καὶ ἀδικίας, *condonans* peccata et iniquitates. Vide et Levit. X. 17. Num. XIV. 18. Job. XXIV. 10. πεινώντων δὲ τὸν ψωμὸν ἀφείλαντο, esurientes buccella h
privarunt. Hesychius: ἀφείλαντο, ἀπεστέρησαν. Phavor. ἀφείλαντο, ἀπεστέρησαν, ἥρπασαν, ἀνέσπασαν. Adde Symm. 1 Sam. XXV. 28. ubi notionem *parcendi et condonandi* habet. — סוּר ,הֵסִיר Kal et Hiph. *revertor, reverti facio, amoveo.* Gen. XLVIII. 17. Num. XXI. 7. Zach. III. 4. Ies. VII. 17. ubi post verba ἀφεῖλεν Ἐφραὶμ ἀπὸ Ἰούδα nota distinctionis ponenda est, ut ἀφεῖλεν i
vel ad Deum referatur, vel positum sit pro ἀφεῖλεν ἑαυτόν. — סָלַח, *condono.* Ex. XXXIV. 9. — סָפָה, *consumo.* Ies. VII. 20. — עָבַר ,הֶעֱבִיר Kal et Hiph. *transeo, transire facio.* Ex. XIII. 12. ubi ἀφαιρεῖσθαι legitur in notione *segregandi* ac *separandi ad usum sacrum,* ut sit i. q. ἀφορίζειν, cum qua voce etiam h. l.

a in codd. permutatur. In sequentibus explicatur per ἁγιάζειν. 2 Sam. XII. 13. ubi cum παραβιβάζειν permutatur in codd. Esth. VIII. 2. τὸν δακτύλιον, ὃν ἀφείλετο Ἀμὰν, annulum, quem *detraxerunt* Amano. Jer. XI. 15. μὴ εὐχαὶ — ἀφελοῦσιν ἀπό σου τὰς κακίας σου; num vota — *auferent* a te peccata tua? Adde Theod. 2 Sam. XII. 13. — עָטָה, *operio.* Ies. XXII.
b 17. — *עָנַג, unde מְעֻנָּגָה, *delicata.* Jer. VI. 2. Legerunt הַמְּנִעָה a מָנַע, quod reddi potest per ἀφαιρεῖν, *tollere, auferre, prohibere.* — פָּרַע, *rejicio.* Prov. XIII. 19. — צָלַח, *prosperor.* Ies. LIII. 11. Libere verterunt. — רָחַק, *longe abscedo.* Ez. XLIV. 10. ubi tamen ed. Rom. pro ἀφείλαντο rectius ἀφήλαντο habet. — שָׁלַח, *mitto.* Ies. XVI. 2. Præterea
c legitur apud Theodot. sec. Coisl. 2 Sam. XVIII. 3. νῦν ἀφαιρεθήσεται ἡ γῆ ἐξ ἡμῶν ί χιλιάσι, ubi in textu Hebr. legitur: *quia nunc* (*tu es*) *sicut nos decem mille;* unde apparet sensum vers. Theod. esse hunc: *te sublato terra nostra privaretur decem millibus.* Admodum libere quidem transtulit, sed sensum verborum bene expressit. Quodsi illud ἐξ
d ἡμῶν cum ἡ γῆ conjungatur, illud ἐξ delendum censerem. Potest tamen quoque commode cum sequentibus construi, modo vertatur: *e numero nostro.* Cæterum clare docet hic locus, ἀφαιρεῖσθαι, cum nominativo et dativo constructum, notare *privari aliqua re.* Ep. Jerem. 33. ἀφελέσθαι, *abrogare, abdicare potestate regia.* Opponitur τῷ καταστῆσαι.

e ἈΦΑΙΡΕ'Ω ΤΙ ΤΩ͂Ι ΠΛΗΣΙ'ΟΝ, *aufero aliquid proximo.* אֶפֶס מָקוֹם, *nullus amplius locus.* Ies. V. 8. ἵνα τοῦ πλησίον ἀφέλωνταί τι.

ἈΦΑ'ΛΛΟΜΑΙ, *desilio, ex uno loco in alium salio, resilio.* נִדַּד Pyh. a נָדַד, *moveor, fugio.* Nah. III. 17. ὁ ἥλιος ἀνέτειλε καὶ ἀφήλατο, orto sole avolant tanquam exterritæ aves. Phavor. ἀφήλατο, ἐπήδησεν, ἐκ τοῦ ἅλλομαι. — רָחַק, *longe abscedo.* Ez. f
XLIV. 10. sec. Vat. ἀφήλαντο ἀπ' ἐμοῦ, elongarunt se a me, sensu scil. morali.

ἈΦΑΝΗ'Σ, *inconspicuus, abditus, ab aspectu nostro remotus,* it. *incognitus.* — אִי נָגוּ, *non illud.* Symm. Job. XXIII. 8. Sir. XX. 30. θησαυρὸς ἀφανὴς, thesaurus non comparens, absconditus. Sermo ibi est de sapientia, coll. XLI. 18. 2 Macc. g
III. 34. ἀφανεῖς ἐγίνοντο, *disparentes* facti sunt.

*ἈΦΑΝΗ'Σ ΓΙ'ΝΟΜΑΙ, *inconspicuus fio, non appareo, lateo.* צָדַד, *venor.* Inc. sec. cod. Norimb. Thren. III. 18. pro צָדוּ, *venati* sunt, habet ἀφανὴ ἐγένετο. Derivavit צָדוּ a צָדָה ex usu l. Chald. Confer Soph. III. 6.

ἈΦΑΝΗ͂ ΠΟΙΕ'Ω, *inconspicuum* h
facio. חֻבָּא Pyh. *abscondor.* Symm. Job. XXIV. 4. חֻבְּאוּ, *occultare se coacti sunt,* ἀφανεῖς ἐποίησαν, h. e. *sese abscondere coëgerunt.* Vulg. *oppresserunt.* Legerunt הֶחְבִּיאוּ, et ἐποίησαν active, non passive, accipiendum est, quia antecedit παρέτρεψαν τὴν ὁδὸν, et quia aor. 2. τοῦ ποιεῖν inusitatus est. — *כָּחַד, *aboleo.* (Ex. XXIII. 23.) Symm. Ps. LXXXII. 5. ubi LXX ἐξολοθρεύειν habent. i

ἈΦΑΝΙ'ΖΩ, ΟΜΑΙ, *e conspectu removeo, or,* it. *diripio, deleo, perdo.* אִבֵּד Pih. *perdo.* Esth. IX. 24. — אַיִן, *non est amplius.* Prov. X. 26. XII. 7. Joël. I. 18. — אָשַׁם, *reus factus sum,* et ex adjuncto: *peccatorum pœnas persolvo,* it. *desolor,* ac communem notionem habet cum שָׁמֵם. Prov. XXX. 11. ἀφανισθῇς. Hos. V. 15. X. 2. XIV. 1. Joël. I. 18. — בִּעֵר Pih. *removeo.* Deut. XIII. 5. ἀφανιεῖς τὸ πονηρὸν ἐξ ὑμῶν

a αὐτῶν. — גִּמֵּא Pih. *absorbeo.* Job. XXXIX. 24. ὀργῇ ἀφανιεῖ τὴν γῆν, calcando pedibus evertit, et quasi effodit terram. Sic nempe LXX formulam *absorbere terram,* quæ de celerrimo equi cursu h. l. dicitur, explicandam esse existimarunt, quia, quæ absorbemus, e conspectu eximimus. Consequens pro antecedente. — *דְּקַק Chald. Aphel,
b *comminuo.* Dan. II. 44. sec. Chis. ἀφανίσει τὰς βασιλείας ταύτας. — הַחֲרִיד, *perterrefacio.* Ez. XXX. 9. σπεύδοντες ἀφανίσαι τὴν Αἰθιοπίαν, festinantes, ut diripiant Æthiopiam. Causam pro effectu posuerunt. Gloss. MS. in Ezech. Ἀφανίσαι, πορνεῦσαι. Lege προνομεῦσαι. Hesychius: ἀφανίσαι, σκεπάσαι, προνομεῦσαι. — הֶחֱרִים Hiph. *perditioni de-*
c *voveo.* Deut. VII. 2. Jer. L. 21. LI. 3. — הִכְרִית Hiph. *exscindo.* Ex. VIII. 9. Deut. XIX. 1. Jer. XLVII. 4. — הִצְמִית Hiph. idem. Ps. XCIII. 23. — הִשְׁבִּית Hiph. *cessare facio.* Inc. Ps. XLV. 9. LXX Ex. XII. 15. Ez. XXXIV. 25. — *הִשְׁחִית Hiph. a שָׁחַת, *corrumpo.* Dan. VIII. 25. δόλῳ ἀφανιεῖ πολλοὺς sec. Chis. — נִשְׁמַד: הִשְׁמִיד,
d Hiph. et Niph. *disperdo, disperdor.* Jud. XXI. 17. 1 Sam. XXIV. 22. 2 Reg. XXI. 9. ubi cum ἐξαίρειν in codd. permutatur, ac *removere* notat. Mich. V. 14. ἀφανιῶ τὰς πόλεις σου, *delebo* civitates tuas. Sic Ælianus V. H. IV. 6. τὴν Ἀθηναίων ἀφανίσαι πόλιν. Conf. Lex. N. T. s. h. v. Adde Dan. XI. 44. sec. Chis. — הַשְׁמֵד Chald. Aph. idem. Dan. VII.
e 26. חַבֵּל Pih. *corrumpo, perdo.* Cant. II. 15. ἀλώπεκας μικροὺς ἀφανίζοντας ἀμπελῶνας, vulpeculas, quæ vineas perdunt. Similiter de vulpibus Theocrit. Idyll. Ε΄, v. 112. seq. μισέω τὰς δασυκέρκος ἀλώπεκας, αἳ τὰ Μίκωνος αἰεὶ φοιτῶσαι τὰ ποθέσπερα ῥαγίζοντι, odi villosas caudas habentes vulpes, quæ vites Myconis semper venientes ad vesperas comedunt. — חַבֵּל Chald. Pah. *perdo.* Esdr. VI. f
12. — *חֶרֶשׂ, *Chares,* nomen proprium. Theod. Ies. XVI. 11. ἀφανισθέντα. Pro nomine proprio accepit, et legit הֶרֶשׂ, pro הָרַס, *diruit, destruxit.* — יְשִׁימוֹן, *terra desolata et devastata, solitudo,* a יָשַׁם, quod est idem, quod שָׁמַם. Aqu. Ps. LXVII. 8. ἠφανισμένην. Legere mallem τῆς ἠφανισμένης, (ut legitur apud Eusebium Onom. v. Ἰεσιμώθ.) aut, g
quod mihi adhuc præferendum videtur, ἠφανισμένῃ. Aqu. Deut. XXXII. 10. Idem 1 Sam. XXIII. 19. et 24. — יָשַׁם, *desolor.* Ez. VI. 6. — כָּלָה, *consumor.* Job. IV. 9. — מִגְרָשׁ, *expulsio,* it. *suburbanum prædium.* Ez. XXXVI. 5. — *מָרוֹם, *altitudo.* Inc. Ps. X. 5. מָרוֹם pro בְּמָרוֹם, *in altitudine,* h. e. *longe remotæ sunt,* ἀφανίζεται, non male h
quoad sensum. Fischero judice legit יוּרַם aut מוּרָם. Vide ej. Clav. Verss. GG. p. 32. — *מְשׁוֹאוֹת, *desolationes.* Symm. Ps. LXXIII. 3. לְמַשֻּׁאוֹת. ἠφανίσθη. Supplevit sc. נִכְחַד — הָיְתָה Niph. *exscindor.* Inc. et LXX Job. XXII. 20. — *נִכְרַת Niph. *exscindor.* LXX sec. Compl. Gen. XVII. 14. ubi ἀφανισθήσεται est sine dubio alius interpre- i
tis. — *נָשַׁת Pih. *consumor, deficio, cesso.* Symm. Ies. XIX. 4. — נָתַץ, *destruo.* Jer. IV. 26. — סָפָה, *deficio.* Jer. XII. 4. — *עִוָּה Pih. *incurvo, inflecto, distorqueo.* LXX sec. cod. Norimb. Thren. III. 9. ἠφάνισεν. — עִוֵּת Pih. *subverto.* Psalm. CXLV. 8. — *שָׁדַד, *vasto.* Inc.

a Hos. X. 14. — שָׁמֵם, נָשַׁם, שָׁמֵם et הֵשַׁם, Kal, Niph. Pih. Hiph. *desolo, desolor*. Jer. XII. 11. L. 45. Ez. XXXVI. 35. αἱ πόλεις αἱ ἔρημοι καὶ ἠφανισμέναι, urbes desertæ et *deletæ*. Cf. Ælian. V. H. III. 43. Joël. I. 17. ἠφανίσθησαν ταῦροι, vel, ut alii rectius, θησαυροί, *corrupti* sunt thesauri. Adde Aquil. Ps. LXVIII. 26. Symm. Ies. LIX. 3. ἠφανισμένας,
b *devastatas* et *desolatas*, ubi LXX habent ἠρημωμένας. — שָׁמֵם verbale, *desolatum*. Thren. I. 5. 14. 17. III. 11. Ez. XXXVI. 4. Adde Symm. Ies. LIV. 1. שׁוֹמֵמָה, ἠφανισμένης, i. e. *solitariæ, quæ vel marito vel liberis destituta est*. LXX hic habent τῆς ἐρήμου. — שְׁמָמָה, *desolatio*. Ez. XXXVI. 34. Joël. II. 20. Soph. II. 9. — שָׁמַר, *custodio, ob-*
c *servo*. Ex. XXI. 29. 36. μὴ ἀφανίσῃ αὐτὸν, *non conspectu hominum removerit*. Mich. VI. 16. in quo posteriore loco pro וְיִשְׁתַּמֵּר cum Resch, quod *observare* notat, legerunt וְיִשְׁתַּמֵּם, a שָׁמַר, quod *vastare, desolare* notat. — *תָּמַהּ, pr. *altero colorem*, metaph. *stupeo, admiror*. Hab. I. 5. ἀφανίσθητε. Est versio (quæ e margine, in quo notata erat,
d in textum irrepsit) alius interpretis, qui ex sententia Intt. aut pro תְּמָהוּ pronuntiavit הִתַּמּוּ, ut sit imp. conj. Niph. a תָּמַם, *consumsit*, aut legit תִּמָּחוּ (a rad. מָחָה), *deleti sunt*, aut denique וְהִשָּׁמְדוּ. Sed non opus est ad varietatem lectionis confugere, cum תָּמַהּ Talmudistis Chaldais et Syris proprie sit *alterare colorem*, cui Græca vox bene re-
e spondet. Baruch. III. 11. ἠφανίσθησαν καὶ εἰς ᾅδου κατέβησαν, perierunt ac in infernum descenderunt. Sic Antonin. Liberalis c. 13. ὁ παῖς οὐκ ἠφανίσθη, puer non interiit. Adde Ælian. V. H. IV. 6. 3 Esdr. VI. 33. Deus potest ἀφανίσαι πάντα βασιλέα. In textu Chald. Esdr. VI. 12. est מַגַּר Pah. *cadere fecit, dejecit*, sc. *de throno et imperio*. Sap. III. 16. ἀφανισθήσεται, *præmatura morte* f
abripietur. Sir. XXI. 20. ὡς οἶκος ἠφανισμένος, quemadmodum domus destructa ac eversa ingrata et contemptibilis est, quia sc. ea non potest uti. Mallem tamen hic legere ἠφανισμένῳ, quemadmodum domus vitam solitariam agenti nihil prodest, ita et sapientia stulto nullam utilitatem affert. Ibid. XLV. 34. ἵνα μὴ ἀφανισθῇ τὰ ἀγαθὰ αὐτῶν, ne g
abolerentur bona illorum. 1 Macc. IX. 73. ἠφάνισε, *perdidit*, aut potius *exterminavit*. Glossæ: Exterminat, ἀφανίζει. Conf. Suiceri Thes. Eccl. T. I. c. 591. Hesych. ἀφανίζειν, σήπειν, ἀπολλύειν. Suidas: ἀφανίσαι, οὐ τὸ μολῦναι καὶ χρᾶναι δηλοῖ, ἀλλ' ὅλως τὸ ἀναλῶσαι, καὶ ἀφανὲς ποιῆσαι. Phavor. ἀφανίζω, αἴρω, ἐξαλείφω, ἀμαυρῶ, ἀναλῶ (l. ἀναλίσκω), ἀπόλλυμι, ἀποκόπτω, h
φθείρω, λυμαίνομαι, καταλύω, ὄλλω, ὀλλύω καὶ ἀπολλύω, κατασείω, καταστρέφομαι, τέμνω, κεραΐζω. Vide Lex. N. T. s. h. v.

'ΑΦΑΝΙΣΜΟ'Σ, *disparitio, perditio, devastatio, interitus*. גַּל, *acervus, cumulus*. Jer. LI. 37. ἔσται Βαβυλὼν εἰς ἀφανισμόν. Vox Hebr. h. l. *ruinas* notat, ut adeo bene sensum expresserint. — הַחֲרֵם infin. Hiph. *devovendo*. Deut. VII. 2. ἀφανισμῷ ἀφανιεῖς αὐτούς. — הַשְׁמִיד inf. Hiph. i
1 Reg. XIII. 34. — הַשְׁמֵם inf. Hiph. Mich. VI. 13. — חֲבָלָא Chald. *perditio*. Esdr. IV. 22. — *מְשׁוֹאָה, *devastatio*. Symm. Ps. LXXII. 18. — מְשׁוֹאָה, idem. Soph. I. 16. — *מַשְׁחִית, *destructio*. Inc. 2 Reg. XXIII. 13. Vulgatus melius *offensionis*: est enim h. l. de corruptione morali sermo. Reliqui interpretes retinuerunt vocem Hebraicam, quam pro nomine proprio

a habuerunt. Vide ad h. l. Montfauconium. — מָשָׁל, *proverbium.* 1 Reg. IX. 7. Ez. XIV. 8. In utroque loco sensum secuti sunt. Nam *proverbium* e stilo SS. is interdum dicitur, *quem Deus graviter punit et calamitatibus premit.* — מְשַׁמָּה, *desolatio.* Ez. V. 15. in LXX pariter ac Theodotione. — שַׁמָּה, idem. 2 Reg. XXII. 19. 2 Par. XXIX. 8. Inc. et
b LXX sec. Compl. et Ald. Jer. II. 15. Theod. et LXX Ez. XXIII. 33. ποτήριον ἀφανισμοῦ καὶ ἐρημώσεως, poculum perditionis et devastationis. 2 Reg. XXII. 19. Joël. I. 7. — שְׁמָמָה, idem. Jer. IX. 11. X. 21. Ez. VI. 14. — *שִׁמָּמָה, idem. Jer. XXV. 12. — *שְׁמֵמָה verbale fœm. *desolata.* Jer. XII. 11. — *שֹׁמֵמָה fœm. ex שֹׁמֵם
c Dan. IX. 18. 26. — שִׁמָּמוֹן, *desolatio.* Ez. IV. 16. XII. 19. ὕδωρ αὐτῶν μετὰ ἀφανισμοῦ πίονται, aquam cum *cruciatu,* h. e. *pavide et anxie,* bibent. Gloss. MS. in Ezech. ἀφανισμοῦ, βασάνου. Adde Jer. XXV. 18. sec. Compl. 2 Macc. V. 13. τέκνων ἀφανισμὸς, natorum *exterminium.* Vide s. ἀφανίζω.

ΕΙ'Σ 'ΑΦΑΝΙΣΜΟ'Ν ΓΙ'ΝΟΜΑΙ,
d *in perditionem fio,* h. e. *perdo, desolo.* שָׁמֵם, *desolo.* Al. Ez. XXXVI. 3.

ΕΙ'Σ 'ΑΦΑΝΙΣΜΟ'Ν ΤΙ'ΘΗΜΙ, *in interitum pono,* h. e. *perdo, vasto.* הֶחֱרִים Hiph. *perdo.* 2 Par. XXXVI. 19. Lexicon Vetus: ἀφανισμὸς, *interitus.*

'ΑΦΑ'ΟΜΑΙ, *lepra afficior.* נָגוּעַ part. Pahul, *plaga affectus.* Aqu.
e Ies. LIII. 4. ἡφημένον. Vide tamen infra s. v. 'Αφήμενος.

'ΑΦΑ'ΠΤΩ et 'ΑΦΑ'ΠΤΟΜΑΙ, *alligo, tango, attingo.* נָגַע, *tango.* Jud. XX. 35. οὐκ ἔγνωσαν, ὅτι ἀφῆπται ἐπ' αὐτοὺς ἡ κακία, non prævidebant calamitatem sibi imminentem, sc. insidias prorumpentes. Potest etiam hic locus generatim de *pœna peccatorum aliquem opprimente* explicari. In codd. cum φθάνειν et ἐφάπτειν permutatur. — קָשַׁר, *alligo, ligo.* f
Prov. III. 3. ἄφαψαι δὲ αὐτὰς ἐπὶ τῷ τραχήλῳ, *alliga* vero illas collo. Ibid. VI. 21. ἄφαψαι δὲ αὐτοὺς ἐπὶ σῇ ψυχῇ. Adde Deut. VI. 8. (ubi etiam cum ἐφάπτειν permutatur in codd.) ac Symm. et Theod. Prov. VII. 3. Hesych. ἀφάψαι, συνδῆσαι. Suidas: ἀφάψαι, προσκολλῆσαι.

'ΑΦΑΡΠΑ'ΖΩ, *diripio.* בָּזַז, idem. Gen. XXXIV. 27. 28. sec. Ald. ἀ- g
φήρπασαν, ubi reliqui libri διήρπασαν habent.

'ΑΦΑΣΙ'Α, proprie est *silentium,* et *hujusmodi taciturnitas, qua quis attonitus mutire non audet,* ex ἀπὸ et φάσις, *dictio.* Legitur 2 Macc. XIV. 17. διὰ τὴν αἰφνίδιον τῶν ἀντιπάλων ἀφασίαν. Lectio ἀφασίαν, ut jam Bielius odoratus est, est aperte vitiosa. Nam ἀφασία non est *dispartitio,* h
ut Bielius transtulit, quasi a φαίνομαι deducendum sit, sed *loquendi impotentia, stupor, præ quo loqui non possumus.* Baduelli interpretationem per se jam admodum improbabilem, *paululum ob repentinam hostium consternationem perterritus,* series orationis nullo modo admittit, quæ substantivum postulat, quod *apparitionem,* et quidem i
repentinam notat. Sentiens hoc Bielius pro ἀφασίαν legendum putat ἄφιξιν, ac addit: Sic etiam procul dubio legit Latinus, qui *adventum* interpretatur, et ex eodem fortasse loco Lex. Cyrilli MS. Brem. ἄφιξιν exponit ἔφοδον. Propius tamen lectioni impressæ accedit lectio ἐφοδίαν, quam Grotius e conjectura substituit, et in Glossis ἐφοδιαστὴς k
invasor redditur. Kreyssigius in Symb. P. VI. p. 11. legere mavult: βραχέως δὲ διὰ τὸ αἰφνίδιον τῶν ἀντιπάλων ἀφασίᾳ ἐπτωκὼς, hoc sensu: *sed repentino hostium adventu ita commotus est, ut aliquamdiu loqui non posset.* — Esth. VI. 11. sec. ed. Ori-

a gen. et *veterem alteram ἐξίστατο ἐν ἀφασίᾳ, ita obstupuit, ut loqui non posset*. Phav. ex scholiis ad Homeri Odyss. IV. 704. *ἀφασία, ἀφωνία, σιωπὴ, ἀναυδία*.

ἈΦΕΓΓΗ'Σ, *carens lumine, obscurus, tenebricosus*. Sap. XVII. 3. *ἀφεγγεῖ λήθης παρακαλύμματι*, tenebroso oblivionis velamento. Athen. XI. p. 490. A. Æschyl. Prom.
b Vinct. v. 115. ubi Schol. *ἀόρατος*.

ἌΦΕΔΡΟΣ, *menstruum, purgatio menstrua mulierum*. טֻמְאָה, *immunditia*. Theod. 2 Sam. XI. 4. Male hic vocabulo *ἄφεδρος* usus esse videtur Theodotion: non enim a menstruo, sed a pollutione per concubitum cum Davide, eumque illicitum, purgaverat se Bathseba. Fortasse tamen voce *ἄφεδρος* sensu
c generali usus est, ut *immunditiam omnis generis* significet, unde *ἀφεδρὼν, latrina, cloaca*. — נִדָּה, *separatio*. Lev. XV. 19. *ἐν τῇ ἀφέδρῳ αὐτῆς*, in *purgatione* ejus *menstrua*. Ibid. 20. 24. 25. 32. Ez. XVIII. 6. Hesych. *ἀφέδρῳ, ἀφθαρσίᾳ*. — דָּוֹת, *languor*. Lev. XII. 2. 4. Vide Heinsii Exerc. Sacr. p. 39.

d ἈΦΕΘΕ'Μ. Vide supra *ἀμαφίθ*.

ἈΦΕΙΔΩ͂Σ, *non parcendo, profuse, crudeliter*. 2 Macc. V. 6. 12. 3 Macc. VI. 8. Vide alibi *Οἰκτείρω*. Diod. Sic. XIV. p. 408. 39.

ἈΦΕΛΚΥ'ΟΜΑΙ, *abstraho*. שָׁאַף, *exhaurio, absorbeo*. Aqu. Job. V. 5. *ἀφειλκύσαντο, abstraxerunt*: ubi reponendum videtur *ἀφελκύσονται*. Postulat hanc emendationem non
e solum textus Hebraicus, sed etiam Vulgati auctoritas, qui aperte h. l. Aquilam secutus habet: *et bibent sitientes divitias ejus*.

ἈΦΕΛΩ͂Σ, *simpliciter, simplici animo, non cogitanter*. לְתֻמּוֹ, *in sua simplicitate*. 1 Reg. XXII. 34. ubi cum *εὐστόχως* in codd. permutatur. Ἀφελὴς Græcis est *eximius, egregius* in utramque partem, vel ob integritatem, vel ob stultitiam. Vide Plutarch. de Discr. Amici et Adulat. f
Segm. 200. Adde Athen. X. p. 419. D.

ἌΦΕΜΑ, *dimissio, id quod dimittitur*, etiam *remissio, et id quod remittitur*. 1 Macc. X. 28. *ἀφήσομεν ὑμῖν ἀφέματα πολλὰ*, multa vobis remittemus. Ib. XIII. 37. *τοῦ ἀφιέναι ὑμῖν ἀφέματα*. Syrus reddit ibi ܦܣܩܐ, *vectigalia*. Num legit *ἀφαιρέματα*? nam *ἀπαίρω* et *ἀφαιρέω* Syrus fere g
semper per ܦܣܩ reddere solet, et eandem vocem Syriacam cap. XV. 5. pro *ἀφαιρέματα* posuit, quamquam ibi Cod. Alex. *ἀφέματα* exhibet.

ἌΦΕΣΙΣ, *dimissio, liberatio, libertas, remissio*. *אָפִיק, *torrens*. Ed. Vta Ps. CXXV. 4. *ἀφέσεις*. Omissum est *ὑδάτων*, et *ἀφέσεις ὑδάτων* sunt *torrentes, canales*, quasi *emissiones* h
aquarum. — דְּרוֹר, *libertas*. Aqu. Symm. Theod. Ies. LXI. 1. ubi *ἄφεσις* est *dimissio e captivitate*. LXX Lev. XXV. 10. *διαβοήσετε ἄφεσιν ἐπὶ τῆς γῆς πᾶσι*, proclamabitis *dimissionem* omnibus in terra. Jer. XXXIV. 8. 15. 17. — חָפְשִׁי, *liber*. Ies. LVIII. 6. — יוֹבֵל, *annus jubilæus, quo dimissio fiebat*. Lev. XXV. 28. 30. 40. 50. XXVII. 17. i
18. 21. 23. 24. Conf. supra s. v. *ἀφαίρεσις*. Aqu. Jos. VI. 4. Conf. ad h. l. Drusium in Fragm. p. 216. ac Scharfenb. Anim. T. II. p. 7. seq. — *נֶגַע, *percussio, plaga*. 2 Sam. VII. 14. sec. cod. Alex. *ἐν ἀφέσει*, ubi tamen reliqui libri habent *ἀφαῖς*. Utraque lectio sensum eundem habet. *Ἄφεσις* est h. l. *pœna mitior et modica*. — עֲזָאזֵל, *hircus, emissa-* k
rius. Lev. XVI. 26. — שִׁלּוּחִין, *dimissio*. Ex. XVIII. 2. *μετὰ τὴν ἄφεσιν αὐτοῦ*, post *dimissionem* ejus. — שְׁמִטָּה, *intermissio*. Deut. XV. 1. 2. 9. XXXI. 10. Judith. XI. 11. ubi *veniam* notat. 3 Esdr. IV. 62. *ὅτι ἔδωκεν αὐτοῖς ἄφεσιν καὶ ἄνεσιν*, quod

a dederit ipsis *libertatem* et veniam. 1 Macc. X. 34. *αἱ ἡμέραι ἀτελείας καὶ ἀφέσεως*, dies immunitatis et *remissionis*: ubi *ἄφεσις* est *in eo, quod ob debitum capi non possent*. Ita Grotius. Conf. Syrum ad h. l. Ib. XIII. 35. coll. v. 41. ubi vid. Michaëlis. Hesych. *ἄφεσις, ἀπόλυσις, συγχώρησις*. Præterea legitur Dan. XII. 7. sec. Chis. ubi fortasse Hebr. נָפַץ, *dis-*
b *pergere*, respondet.

'ΑΦΕ'ΣΕΙΣ ΘΑΛΑ'ΣΣΗΣ, *emissiones maris, alvei aquarum*. אֲפִקֵי יָם, *alvei maris*. 2 Sam. XX. 16. *ἀφέσεις θαλάσσης*, *fontes maris*. Scilicet in imo maris sunt fontes. Vulg. *effusiones maris*.

"ΑΦΕΣΙΝ ΠΟΙΕ'Ω, *dimissionem facio, relaxationem facio, remitto aliquid a tributis et oneribus publicis*.
c הֲנָחָה עָשָׂה, *quietem facio*. Esth. II. 18. *ἄφεσιν ἐποίησε τοῖς ὑπὸ τὴν βασιλείαν αὐτοῦ*, *remittebat* aliquid *a tributis* subditis suis. Ita et 1 Macc. XIII. 34. — שָׁמַט et הִשְׁמִיט, Kal et Hiph. *intermitto, dimitto, remitto*. Ex. XXIII. 11. *τῷ δὲ ἑβδόμῳ ἄφεσιν ποιήσεις καὶ ἀνήσεις αὐτὴν*, septimo autem (anno) dimittes illam et requiescere facies. Deut. XV. 3.
d *ἀδελφῷ σου ἄφεσιν ποιήσεις τοῦ χρέους σου*, fratri tuo remittes id, quod tibi debet.

'ΑΦΕ'ΣΕΩΣ ΣΗΜΑΣΙ'Α, *dimissionis ac remissionis significatio*. יוֹבֵל, *annus jubilæus*. Lev. XXV. 10. 11. 12. 13.

"ΥΔΩΡ 'ΑΦΕ'ΣΕΩΣ, *aquæ dimissionis*, aut potius: *emissionis*. מֵי אָפְסַיִם, *aquæ talorum*, h. e. *per-*
e *tingentes usque ad talos*. Ez. XLVII. 3. *ὕδωρ ἀφέσεως*, quæ aqua emissa erat, adeoque usque ad talos tantum pertingebat. Sed *ἀφέσεως* est potius vox Hebræa, quam Græca. Alii codd. *ἕως ἀστραγάλων*.

'ΑΦΕ'ΣΕΙΣ 'ΥΔΑ'ΤΩΝ, *emissiones aquarum*. אֲפִיקֵי מַיִם, *alvei aquarum*. Joël. I. 20. *ἐξηράνθησαν ἀφέσεις ὑδάτων*, exsiccatis omnibus fontibus aquarum. — פַּלְגֵי מַיִם, *rivi aqua-* f
rum. Thren. III. 47.

'ΑΦΕ'ΣΤΙΟΣ, *qui a lare vel domo abest, non domesticus, conductitius*. Sir. XXXVII. 14. *μετὰ μισθίου ἀφεστίου*, ubi alii libri habent *ἐφεστίου*. Romani legunt *οἰκείου*. Vulg. *annuali*, quod est *ἐπετείου*, quod legitur in Complut. et hæc est sine dubio vera lectio, quam series orationis postulat. g

*'ΑΦΕΥ'ΚΤΩΣ, *absque ullo effugio, citra spem effugii, inevitabiliter*. 3 Macc. VII. 9. *θεὸν — ἀντικείμενον ἡμῖν ἐν ἐκδικῆσαι τῶν πραγμάτων κατὰ πᾶν ἀφεύκτως ἕξομεν*, deum adversarium nobis et ultorem usquequaque inevitabiliter habebimus.

'ΑΦΗ', *tactus, ictus, percussio, verberatio, plaga, superficies lepræ*. נֶגַע, *plaga*. Inc. sec. cod. Mosqu. h
Gen. XII. 17. *ἀφαῖς*. LXX Lev. XIII. 2. *ἁφὴ λέπρας*, plaga vel superficies lepræ. Ita et alibi sæpius Lev. XIII. et XIV. ubi etiam aliquoties *ἁφὴ* absolute ponitur pro *ἁφὴ λέπρας*. Hesych. *ἁφὴ, αἴσθησις χειρῶν, ἤγουν ψηλάφησις, ἢ χροιὰ λέπρας*. Conf. Drusii Obss. Lib. XI. c. 4. 2 Sam. VII. 14. *ἐλέγξω αὐτὸν ἐν ῥάβδῳ ἀνδρῶν, καὶ ἐν ἁφαῖς υἱῶν ἀνθρώ-* i
πων, castigabo illum virga virorum, et plagis filiorum hominum. Suidas: *ἁφαῖς, πληγαῖς*. 1 Reg. VIII. 35. 2 Par. VI. 29. Adde Aqu. Ex. XI. 1. — נָגוּעַ part. Pah. *plaga affectus*. Symm. Ies. LIII. 14. *ἐν ἁφῇ ὄντα*: ubi Hieronymus in Comm. male annotat *ἁφὴν* hic significare *lepram*. Vide ad h. l. Cappelli Notas Critt. p. 29. — נָצָא (א pro k
ה) infin. *avolando*. Jer. XLVIII. 9. Scil., ut observat Cappellus ad h. l., נָצָה significat etiam *rixari, certare*, q. d. manus conserere: non enim conseruntur manus sine tactu. Michaëlis ad h. l. conjicit legendum *ἀφέσει ἀφεθήσεται*, *libere dimittetur*,

a vagus nempe et exsul. Hexapla Syriaca vertunt: *quia inflammando inflammabitur*, ut legerint LXX נָצֹת תִּצַּת.

'ΑΦΗΓΕ'ΟΜΑΙ, *narro, recenseo*, it. *duco, impero*. סָפַר, *narro*. Gen. XLI. 12. sec. Ald. ἀφηγησάμεθα αὐτῷ, *enarravimus* illi: ubi Vat. habet διηγησάμεθα. Hesych. ἀφηγεῖσθαι, διηγεῖσθαι. — בְּרַגְלַיִם, *ad pedes*. Exod.
b XI. 8. אֲשֶׁר בְּרַגְלֶיךָ, *qui ad pedes tuos*, h. e. qui vestigia tua sequitur, οὗ σὺ ἀφηγῇ, cui tu imperas. Bene quoad sensum. Lex. Cyrilli MS. Brem. ἀφηγῇ, ἄρχεις. 2 Macc. XIV. 6. ὧν ἀφηγεῖται 'Ιούδας. 4 Macc. IV. 18.

'ΑΦΗ'ΓΗΜΑ, *narratio*, it. *imperium, ductus*. 4 Macc. XIV. 6. τοῖς τῆς ψυχῆς ἀφηγήμασι, animæ *imperio*.
c Phavor. 330. 58. et 331. 1. ἀφήγημα δὲ καὶ διήγημα, ἀμφότερα κοινῶς γράφονται.

'ΑΦΗΓΟΥ'ΜΕΝΟΣ, *dux, princeps*. בַּתְּחִלָּה, *in principio*, h. e. *ita ut tanquam primus et dux præsit*. Jud. I. 1. τίς ἀναβήσεται ἡμῖν πρὸς τὸν Χαναναῖον ἀφηγούμενος, quis dux noster erit contra Chananæos. Jud. XX. 18. ubi cum ἐν ἀρχῇ permutatur in
d codd. Ibid. in fine commatis ἀφηγούμενος est delendum, quod ex alia versione irrepsit, ac ad ἐν ἀρχῇ in margine notatum fuit. — מַשָּׂא, *onus*. Ez. XII. 10. τῷ ἄρχοντι καὶ τῷ ἀφηγουμένῳ. Ita quoque Inc. Int. מַשָּׂא accepit, quasi idem significaret, quod נָשִׂיא, a נָשָׂא, *elevare, exaltare*. — נָשִׂיא, q. d. *elatus super alios*. Ez. XXI. 12. 25. XXII. 6.
e XLV. 8. 9. 16. 17. 22. — פֶּחָה, Chald. *princeps*. Esdr. VI. 7. — קֶשֶׁר נְבִיאִים, *conjuratio prophetarum*. Ez. XXII. 25. ἧς οἱ ἀφηγούμενοι ἐν μέσῳ αὐτῆς. Secundum Cappellum in Notis Critt. ad h. l. p. 553. legerunt אֲשֶׁר נְשִׂיאֶיהָ. Fortasse tamen sensum expresserunt, nam prophetæ erant olim principes ac duces populi. — שַׂר, *princeps*. Ez. XI. 1. — 3 Esdr. VI. 12. in textu Chald. רֵאשׁ. Esdr. V. 10.

'ΑΦΗ'ΜΕΝΟΣ. Ita enim legendum cum spiritu aspero, non 'Αφήμενος cum spiritu leni. נָגוּעַ, part. Pah. *plaga affectus*. Aqu. Ies. LIII. 4. ἀφήμενον. Vulg. *quasi leprosum*. Hieronymus ad h. l. "Pro eo, quod Symmachus transtulit ἐν ἀφῇ ὄντα, h. e. in lepra, Aquila posuit ἀφημένον i. e. leprosum, quod multi non
g intellegentes (*aut potius confundentes ἀφιμένον cum ἀφήμενον*) putant relictum, et alii legunt καθήμενον, i. e. sedentem." Hesych. 'Αφήμενος, πόῤῥω καθήμενος. Contra Hieronymum copiose disputavit Cappellus in Nott. Critt. ad h. l. p. 29. qui duplicis eum hallucinationis accusat. Prior est in eo, quod putavit nonnullos
h legisse καθήμενον, quod tamen necesse non est, nam ἀφήμενος potest esse partic. pass. ab ἀφῆμαι (compositum ex ἀπὸ et ἧμαι, *sedeo*), ut ἀφήμενος sit *ille, qui seorsim sedet*. Alter vero lapsus ei esse videtur, quod ἀφημένον *leprosum* interpretatur, deceptus affinitate vocum ἀφὴ et ἄλφη, seu ἄλφος, quarum ista genus quoddam lepras albæ, s. vi-
i tiliginis, aut impetiginis significat. Ipse Cappellus statuit ἀφήμενον esse i. q. πεπληγότα vel πεπληγμένον, q. d. *deplagatum, plaga affectum*, ab ἅπτειν, *tangere*. Male itaque Bielius hoc participium retulit ad ἀφῆμαι, quemadmodum quoque nec cum Doederleinio ad ἀφίημι, aut cum Trommio ad ἀφάομαι referendum est.

k 'ΑΦΘΑΡΣΙ'Α, *status incorruptionis, status corruptioni non obnoxius*. אַל תַּשְׁחֵת, *ne corrumpas*. Symm. Ps. LXXIV. 1. περὶ ἀφθαρσίας. Sap. II. 23. Θεὸς ἔκτισε τὸν ἄνθρωπον ἐν ἀφθαρσίᾳ, Deus creavit hominem in statu incorruptionis, h. e. incorrup-

a tibilem, immortalem. Sic et 1 Cor. XV. 42. ἐγείρεται ἐν ἀφθαρσίᾳ. Vide Lex. N. T. s. h. v. ac Sap. VI. 18. 19.

"ΑΦΘΑΡΤΟΣ, *corruptioni non obnoxius, incorruptibilis.* Sap. XII. 1. τὸ γὰρ ἄφθαρτόν σου πνεῦμά ἐστιν ἐν πᾶσι. Ib. XVIII. 4 τὸ ἄφθαρτον φῶς, lumen *inextinguibile.*

"ΑΦΘΟΓΓΟΣ, *voce carens, mutus,* etiam, *qui præ stupore ac admira-*
b *tione obmutescit.* Sic legitur apud Symm. Job. XXI. 5. pro שָׁמֵם, *desolo,* ἄφθογγοι γίνεσθε. Vocem שָׁמֵם quoque metaphorice notare *obstupescere,* et *obmutescere,* satis notum est.

*"ΑΦΘΟΝΟΣ. Notat proprie *eum, qui sine invidia est,* deinde facili nexu, *quod largum et copiosum est.* Sic legitur 3 Macc. V. init. de ele-
c phante efferato τῇ τοῦ πόματος ἀφθόνῳ χορηγίᾳ, potu vini largiter iis suppeditato, i. q. v. 5. πολλῇ χορηγίᾳ. Syrus bene vertit: ܒܡܫܬܝܐ ܣܓܝܐܐ, *potu multo,* et explicationis causa addit ܠܪܘܝܘܬܐ, *ad ebrietatem usque.* 4 Macc. III. 10. καίπερ ἀφθόνους ἔχων πηγάς, *licet aquarum satis superque esset.* Suidas: ἄφθονα, πολλά. Sic quoque legitur apud Xenoph. Hist.
d Gr. Lib. I. c. 5. §. 9. V. 1. 14. Æschin. Socr. Axioch. §. 20. ubi vid. Fischerus. Thomas Mag. ἄφθονος, πολύς. Hesych. ἄφθονον, πολύ. καὶ πλούσιον. Idem: ἀφθονία, πλῆθος.

'ΑΦΘΟ'ΝΩΣ, *sine invidia.* Sap. VII. 14. ἀδόλως δὲ ἔμαθον, ἀφθόνως δὲ μεταδίδωμι, sine dolo didici, et sine invidia (h. e. *lubenter* seu *affluenter.* Confer Suiceri Thes. Eccl. T. I. c.
e 438.) communico. Vide supra s. v. ἄφθονος.

*'ΑΦΘΟΡΙ'Α, *incorrupta conditio, integritas.* שִׁדָּפוֹן, *percussio segetum.* Hagg. II. 18. ἀφθορίᾳ sec. cod. Alex. ubi legendum est vel ἀφορίᾳ, ut habet Vat., vel, quod mihi magis placet, ἀνεμοφθορίᾳ, quod vide supra, ut vitiosa lectio e compendio scribendi orta sit.

"ΑΦΘΟΡΟΣ, *incorruptus.* בְּתוּלָה, f
virgo, scilicet adhuc integra ac impolluta. Esth. II. 3. κοράσια ἄφθορα, puellæ incorruptæ. Simili modo ἀφθορία Philoxeno est *pudicitia.*

*'ΑΦΙΕΡΟ'Ω, *consecro, dedico, devoveo.* 4 Macc. XIII. 13. Hesych. ἀφιερωμέναι, αἱ τῷ θεῷ ἀνακείμεναι. Idem: ἀφιέρωσε, τῷ θεῷ ἀνέθηκεν.

'ΑΦΙ'ΗΜΙ, *dimitto, remitto, sino,*
emitto, relinquo, desero, missum fa- g
cio, permitto, omitto. *אָנָה, *occurrere facio.* Aqu. Symm. Exod. XXI. 13. Libere verterunt. — *דָּחַק, *urgeo, premo.* Joël. II. 8. Legerunt יִרְחָקוּן cum Resch. — הֵנִיחַ, Hiph. a נוּחַ, *facio quiescere.* Ps. CXXIV. 3. οὐκ ἀφήσει κύριος τὴν ῥάβδον τῶν ἁμαρτωλῶν, h. e. non permittet, ut pii nimis diu premantur ab impio-
rum tyrannide. — הִנִּיחַ, Hiph. a h
יָנַח, *repono.* Aqu. Ps. XVI. 14. et CXVIII. 21. ubi ἀφιέναι est i. q. παραδιδόναι apud LXX. Symm. 1 Sam. VI. 18. LXX Gen. XLII. 33. ἀδελφὸν ὑμῶν ἄφετε ἵνα ὧδε, unum fratrum vestrorum *relinquite* hic. Deut. XXVI. 10. Jud. II. 23. XVI. 27. ἄφες με, *mitte manum meam,* seu *missum me fac.* Eandem significa-
tionem etiam h. l. habet הִנִּיחַ, ut i
sit *mittere, dimittere.* 2 Sam. XVI. 11. ἄφετε αὐτὸν καταρᾶσθαι, *sinite* illum maledicere. 1 Reg. XIX. 3. — הֵקֵל, Hiph. a קָלַל, *allevo.* 2 Par. X. 4. ἄφες (sc. τί) ἀπὸ τῆς δουλείας τοῦ πατρός σου τῆς σκληρᾶς, nunc *remittas* aliquid de dura servitute patris tui. Bene quoad sensum. Vide ib. v. 10. — הִרְפָּה, Hiph. *sino.*
Theod. Job. XXVII. 6. οὐκ ἀφήσω, k
non *dimittam* s. *deseram.* LXX 2 Reg. IV. 27. Prov. IV. 13. Cant. III. 4. — חָדַל, *desisto.* Jud. IX. 9. 11. 13. — יָצָא, *exeo.* Gen. XXXV. 18. ἐν τῷ ἀφιέναι αὐτὴν τὴν ψυχήν, cum *emitteret* illa spiritum,

a seu exspiraret. — כִּפֵּר, Pih. expio. Ies. XXII. 14. οὐκ ἀφεθήσεται ὑμῖν αὕτη ἡ ἁμαρτία, non remittetur vobis hoc peccatum. Sic et Herodot. Lib. VI. p. 390. ἀφῆκέ τ' ἂν αὐτῷ τὴν αἰτίην. Vide Lex. N. T. s. h. v. — מוּת, morior. Jud. II. 21. ἀφῆκε (scil. τὴν ψυχὴν, coll. Gen. XXXV. 18.), emittebat spiritum, h. e. moriebatur. — נָטַשׁ, desero. 1 Sam.
b XVII. 20. 28. ἐπὶ τίνα ἀφῆκας τὰ μικρὰ πρόβατα; quare deseruisti paucas oves? Conf. Job. X. 12. Jer. XII. 7. — נָשָׂא, aufero, it. condono. Gen. IV. 12. μείζων ἡ αἰτία μου τοῦ ἀφεθῆναί με, major est culpa mea, quam ut remitti mihi possit. Patricius Junius in Annott. ad MS. Alex. Tom. VI. Bibl. Polygl. μοι legendum putat. Sed sunt alia
c quoque loca, ubi ἀφεθῆναι et gemina verba cum accusativo constructa reperiuntur. Sic Gen. XVIII. 26. ἀφήσω πάντα τὸν τόπον δι' αὐτοὺς, condonabo universo loco propter illos. Ib. v. 24. οὐκ ἀνήσεις πάντα τὸν τόπον, et Ies. II. 9. οὐ μὴ ἀνήσω αὐτούς. Vide Grabii Diss. de Vitiis. LXX Intt. p. 24. Sic et Æliano V. H. XIV. 23. οἱ μὴ ἀφεθέντες, quibus de-
d bita non fuerant remissa. Ps. XXXI. 6. ἀφῆκας τὴν ἀσέβειαν τῆς καρδίας, remisisti impietatem cordis. Adde Symm. Ex. XXIII. 21. sec. Procop. Cat. Nic. p. 818. οὐκ ἀφήσει παράπτωμα ὑμῶν, non condonabit peccata vestra, s. non feret contumaciam vestram. Vide ad h. l. Scharfenb. — נָתַן, do, concedo. Gen. XX. 6. XLV. 2. ἀφῆκε φωνὴν μετὰ
e κλαυθμοῦ, extulit vocem cum fletu. Phav. Ἀφῆκε βέλος ἀντὶ τοῦ ἔπεμψε· φωνὴν δὲ ἀφῆκεν ἀντὶ τοῦ ἐξήνεγκε. Ex. XII. 23. οὐκ ἀφήσει τὸν ὀλοθρεύοντα εἰσελθεῖν, non sinet perditorem introire. Jud. XV. 1. Adde Theod. 1 Sam. XXIV. 8. οὐκ ἀφῆκεν, non permisit. Inc. 2 Sam. XXI. 10. Vulg. non dimisit, h. e. permisit. Conf. Nonium IV. 135. — סָלַח,

condono. Symm. Ps. LXXXV. 5. f
ἀφιών. LXX Lev. IV. 20. Num. XIV. 19. Ies. LV. 7. — סְלִיחָה, condonatio. Nehem. IX. 17. — *סָפַח, Pih. fundo, infundo. Symm. Hab. II. 15. ἀφιὼν ἀκρίτως, ubi omnes fere Intt. Hebr. סָפַח notionem emittendi ac dimittendi tribuerunt. Alii tamen statuunt, Symm. מְכַבֶּה legisse, aut מִשְׁפָּךְ, a שָׁפַךְ, fundo, g
effundo. — עָזַב, relinquo. Ex. IX. 22. ἀφῆκε τὰ κτήνη ἐν τοῖς πεδίοις, reliquit jumenta in campis. Jud. II. 21. ubi ἀφίημι reliquum facere notat, et cum καταλείπειν et ἐγκαταλείπειν in codd. permutatur. 2 Sam. XV. 16. Job. XXXIX. 14. — פָּתַח, aperio. Ps. CIV. 19. ἔλυσεν αὐτὸν ἄρχων λαοῦ, καὶ ἀφῆκεν αὐτὸν, solvit eum rex vinculis et emisit. — *שְׂאֵת, elevare. h
Symm. Gen. IV. 7. ἀφήσω. — שְׁבַק, Chald. aperio. Esdr. VI. 7. ἄφετε ἔργον, permittite, ut restaurent. — שׁוּת, pono. Hos. VI. 11. ἀφῆκε τὸν θερισμὸν αὐτοῦ sec. Barber. Libere verterunt. — שָׁלַח, mitto. Ex. XXII. 5. Job. XXXIX. 5. Jer. XXXIV. 11. — *שְׁלֹשֶׁת, tres. Aqu. 1 Sam. XX. 20. ἀφήσω τρία βέλη sec. Montfauc. ubi fortasse i
שִׁלַּשְׁת cum LXX pro verbo finito habuit. Videtur tamen mihi vox τρία tantum pertinere ad שְׁלֹשֶׁת, et ἀφήσω ad sequens אוֹרֶה, jaciam, referendum esse. Mallem præterea versionem LXX h. l. Aquilæ vindicare, hujus autem illis. — שָׁמַט, intermitto, remitto. Deut. XV. 2. ἀφήσεις πᾶν χρέος ἴδιον, remittes omne debitum proprium, quod debet tibi k
proximus. Confer Lex. N. T. s. h. v. Jer. XVII. 4. ubi vid. Grabii Diss. de Vitiis p. 74. — שָׁעָה, averto vultum. Ies. XXII. 4. ἄφετέ με, πικρῶς κλαύσομαι. Legitur præterea

a Prov. XXIV. 31. ἐὰν ἀφῇς αὐτόν: ubi in voce ἀφίημι videtur *prætervidendi* ac *negligendi* notio latere. Vide ad h. l. Jaegerum. Sir. II. 12. ἀφιέναι ἁμαρτίας. XXVIII. 2. ἄφες ἀδίκημα τῷ πλησίον σου.

ΟΥ̓Κ ἈΦΙ´ΗΜΙ, *non dimitto.* מָאֵן לְתֵת Pih. *renuo permittere.* Num. XXII. 13.

ἈΦΙΚΝΕ´ΟΜΑΙ, *pervenio.* בּוֹא, b *venio.* Prov. I. 27. — גָּרַע, *detraho.* Job. XV. 8. εἰς δὲ σὲ ἀφίκετο ἡ σοφία: e notione sc. *sorbendi* ac *bibendi*, quam habet vox Arabica جَرَعَ. Vide Schultens. ad Job. XXXVI. 27. — הִגִּיעַ, Hiph. a נָגַע, *attingo.* Gen. XXVIII. 12. — הִטָּה, Hiph. a נָטָה, *declino.* Gen. XXXVIII. 1. — הִשִּׂיג, Hiph. a נָשַׂג, *assequor.* Gen. XLVII. 9. — הִתְחַקָּה, c Hithp. *imprimor.* Job. XIII. 27. εἰς δὲ ῥίζας τῶν ποδῶν μου ἀφίκου, ad radices autem pedum meorum pervenisti, sc. investigando et perscrutando. — מֵלִיץ, *derisor.* Job. XVI. 20. ἀφίκοιτό μου ἡ δέησις πρὸς κύριον. Admodum libere vertentes מֵלִיץ in notione *interpretis* ac *oratoris* accepisse videntur. — מָצָא, *invenio.* Job. XI. 7. ubi notandum מָצָא d seq. עַד significationem *perveniendi* et *penetrandi* habere in l. Æthiopica (ma'tz'a), Arabica (مضى), et Chald. מְטָא. Sir. XLVII. 17. εἰς νήσους πόῤῥω ἀφίκετο τὸ ὄνομά σου, ad insulas longe dissitas *pervenit* nomen tuum, h. e. fama nominis tui. Similiter Rom. XVI. 19. ἡ γὰρ ὑμῶν ὑπακοὴ εἰς πάντας ἀφίκετο, rumor de vestra obedientia ad omnes per-
e venit. Hesych. ἀφίκετο, παρεγίνετο.

ἌΦΙΞΙΣ, *adventus.* Vide in ἀφασία.

ἈΦΙ´ΣΤΗΜΙ, *abscedo, recedo, discedo, desisto, descisco,* it. *amoveo, dismoveo, averto, abduco, repudio.* אֲזַד. Chald. *abeo, exeo.* Theod. Dan. II. 5. ὁ λόγος ἀπ' ἐμοῦ ἀπέστη, res recessit a me, h. e. *ex memoria mea excidit.* Ib. v. 8. — אָסַף, *colligo.* 2 Par. XXVIII. 24. ἀπέστησεν Ἄχαζ τὰ f σκεύη οἴκου κυρίου, *amovebat* Ahas vasa domus Dei. Jer. XVI. 4. In utroque loco respexerunt notionem *auferendi*, quam vox Hebr. sæpius habet. — גִּלָּה, *revelo me.* Ies. LVII. 8. Legerunt גָּלִית. גָּלָה cum מִן constructum metaphorice *deficere ab aliquo* notat. — גָּעַל, *fastidio.* Jer. XIV. 19. ἀπὸ Σιὼν ἀπέστη ἡ ψυχή σου, *fastidio tibi est Sion.* — דָּמַם, g *sileo, quiesco.* 1 Sam. XIV. 9. ἀπόστητε ἐκεῖ, ἕως ἀναγγείλωμεν, ubi ἀφίσταμαι *remanere, morari* significare videtur, nisi fortasse est στῆτε legendum, quod nonnulli libri habent. Bielius bene transtulit: *sistite ibi gradum.* — דֶּרֶךְ, *via.* Thren. III. 11. καταδίωξιν ἀφεστηκότα. Legisse videntur דֵּרֵךְ, ac hoc verbum metaph. accepisse de *prava agendi ratione*, quæ est *aversio a Deo.* — h — הִדִּיחַ, Hiph. a נָדַח, *impello.* Deut. XIII. 10. 13. ubi vel נָדַח in notione *expellendi, dispellendi* acceperunt, vel, quod mallem, metaph. de *incitatione* ac *seductione ad defectionem. a vera religione divina.* — הֵמֵס, Hiph. a מָסַס, *liquefacio.* Deut. I. 28. ἀπέστησαν τὴν καρδίαν, *timidos fecerunt. Liquescere* enim i haud raro de hominibus usurpatur ad *metum, consternationem* et *anxietatem* indicandam. Vide Glassii Philol. S. p. 1081. — הִמְרָה, *rebello,* Hiph. Ez. XX. 8. ἀπέστησαν ἀπ' ἐμοῦ, *desciverunt* a me. — הֵנִיא, Hiph. a נוּא, *frango.* Num. XXXII. 9. ἀπέστησαν τὴν καρδίαν, *alienarunt*

a mentes. Eandem quoque notionem habet formula Hebr. *frangere cor.* — הֶעְתִּיק, Hiph. *refigo.* Gen. XII. 8. ἀπέστη ἐκεῖθεν εἰς τὸ ὄρος, *discessit* inde in montem. Arab. عتك, *festinavit.* Conf. Luc. IV. 13. Act. XII. 10. — זָנַח, *abjicio.* Thren. III. 30. — חָדַל, *desisto,* Job. VII. 16. ἀπόστα ἀπ᾽ ἐμοῦ, *desiste* a me. Conf. Act. V. 38. — *יָסַר, *erudio.*
b Symm. Ies. VIII. 11. ἀπέστησέν με, recedere fecit me, h. e. *graviter me admonuit, ne facerem:* ubi ἀφίστημι Latino *avocare* respondet. —*יָסוּר, *castigatio, concio castigans,* sec. Chetibh. Jer. XVII. 13. Deduxerunt a סוּר. Vulg. *recedentes.* Etiam Masorethæ, docentes per ו scribendum esse, ab eadem voce derivarunt. יְסוּרַי, *apostatæ mei, qui*
c *dereliquerunt me.* Confer parallelismum sententiarum. — יָקַע, *luxor, divellor.* Jer. VI. 8. Ez. XXIII. 17. ἀπέστη ἡ ψυχὴ αὐτῆς ἀπ᾽ αὐτῶν, animus ejus *abalienatus est* ab illis. Ib. v. 18. — מָאַס, *sperno.* Num. XIV. 31. γῆν, ἣν ὑμεῖς ἀπέστητε ἀπ᾽ αὐτῆς, terram, quam *repudiastis.* Thren. III. 44. — מוּשׁ, *dimoveor.* Ios. I. 8. οὐκ ἀποστήσεται ἡ βίβλος
d τοῦ νόμου τούτου ἐκ τοῦ στόματός σου, non *dimovebitur* liber legis hujus ex ore tuo, h. e. *hæc lex semper animo tuo obversetur.* — מָנַע, *cohibeo.* Jer. V. 25. ἁμαρτίαι ὑμῶν ἀπέστησαν τὰ ἀγαθὰ, peccata vestra *averterunt* bona. Phavor. ἀπέστησαν, ἀντὶ τοῦ ἀνεχώρησαν καὶ ἐκώλυσαν. — מָעַל, *prævaricor, deficio a vero cultu divino.* 2 Par. XXVI. 18. XXVIII.
e 19. 22. XXIX. 6. — *מָסַר מַעַל, *doceo prævaricationem.* Num. XXXI. 16. ἀποστήσουσιν, ubi in aliis libris vox ἀποστατεῖν legitur. — מָרַד, *rebello.* Gen. XIV. 4. Jos. XXII. 19. 2 Par. XIII. 6. — נָבַל, Pih. *vilipendo.* Deut. XXXII. 15. *Vilipendere Deum* est *negligere ac violare ejus præcepta, deficere a vero cultu divino.* — נָגַשׁ, *appropinquo.* Gen. XIX. 9. ἀπόστα ἐκεῖ, huc *ades.* — f
נָדַד, et Chald. נְדַד, *fugio.* Gen. XXXI. 40. ἀφίστατο ὁ ὕπνος μου ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν, insomnis transegi noctes. Conf. Esth. VI. 1. Dan. VI. 18. adde Ies. XLII. 19. sec. Vat. — *נִדַּח, *expellor.* Job. VI. 13. sec. Compl. — נִכְחַד Niph. *abscondor.* Hos. V. 3. Ἰσραὴλ οὐκ ἀπέστη ἀπ᾽ ἐμοῦ sec. Vat. sed pro ἀπέστη reponendum est ἄπεστιν, ex quo alte- g
rum ortum est, ut habet cod. Alex. *non latent me vestra, O Israëlitæ, peccata.* — נִכְרַת Niph. *exscindor.* Prov. XXIII. 18. οὐκ ἀποστήσεται. Vulg. *non auferetur.* — נִסְתַּר Niph. *abscondor.* Gen. XXXI. 49. ἀποστησόμεθα ἕτερος τοῦ ἑτέρου, postquam alter ab altero *discesserimus.* Bene quoad sensum. — נָפַל, *cado.* Job. XXXI. 22. — נִקַּע, *luxor, divellor.* h
Ez. XXII. 28. XXIII. 18. — נִתַּק Niph. *avellor.* Jos. VIII. 17. ἀπέστησαν ἀπὸ τῆς πόλεως, h. e. urbe *interclusi erant:* ubi ἀφίστημι est nostrum abschneiden, *to cut off,* sensu militari, ac cum ἀποσπάω in codd. permutatur. — *נָתַשׁ, *exstirpo.* Dan. XI. 4. sec. Chis. — סוּג : נָסוֹג : הֻסַּג, Kal, Niph. et Hoph. *retrocedo.* Symm. Ps. XLIII. 20. i
LXX Ps. LXXIX. 19. Ies. LIX. 13. 14. — סוּר : הֵסִיר, Kal et Hiph. *revertor, reverti facio.* Deut. VII. 4. ἀποστήσει γὰρ τὸν υἱόν σου ἀπ᾽ ἐμοῦ, faciet enim, ut filius tuus a me *deficiat.* Jud. XVI. 18. ἀποστήσεται ἀπ᾽ ἐμοῦ ἡ ἰσχύς μου, robore meo *privabor,* s. *infirmabor.* 2 Sam. XII. 10. οὐκ ἀποστήσεται ῥομφαία ἐκ τοῦ οἴκου σου, non *cessabunt* cædes in familia tua. Conf. Sir. XXIII. 10. 1 Sam. XVIII. 13. ἀπέστησεν αὐτὸν ἀπ᾽ αὐ-

a τοῦ, illum a se *dimittebat.* Vide et 2 Reg. XXIII. 27. XXIV. 3. 1 Par. XVII. 13. Ps. VI. 8. ἀπόστητε ἀπ' ἐμοῦ, *discedite* a me omnes. Conf. Luc. XIII. 27. Ps. LXV. 19. οὐκ ἀπέστησε τὴν προσευχήν μου καὶ τὸ ἔλεος αὐτοῦ ἀπ' ἐμοῦ, non *repudiavit* preces meas, nec *avertit* a me misericordiam suam. Adde Aqu. Job. XII. 24. 2 Reg. XII. 3. ubi cum μεθίστημι
b permutatur in codd. quemadmodum cum καθαιρεῖν 2 Reg. XXIII. 19. — סוֹרִים, *degeneres.* Jer. XVII. 13. — סוֹרֵר, *declinans, refractarius.* Aqu. et Symm. Prov. VII. 11. et Ps. LXXVII. 7. In priore loco ἀφίστασθαι est *aberrare a tramite pudicitiæ, lascivire.* — עָבַר, *prætereo.* 1 Reg. XXII. 24. —* עֲדָא, *aufero.* Dan. VII. 12. sec. Chis. — עָלָה,
c *ascendo.* Num. XVI. 27. — עָלָה, seq. מֵעַל h. l. *discedere* notat. — עָמַד, *sto, maneo.* 2 Sam. II. 23. Ps. IX. 22. Ies. LIX. 14. Adde Symm. Jos. X. 19. In omnibus his locis loco ἀφίστασθαι reponendum videtur ὑφίστασθαι. — פָּחַד, *paveo,* Ies. XXXIII. 14. Vide supra s. הֵמַס. — פָּטַר, *discedo.* 1 Sam. XIX. 10. — פָּשַׁע, *rebello.* 2 Par.
d XXI. 8. 10. Jer. XXXIII. 8. Ez. XX. 38. — רָחַק : הִרְחִיק Kal et Hiph. *procul sum, procul abigo.* Ex. XXIII. 7. Job. XIX. 13. XXX. 10. — שֹׁבָב, verbale: *aversus.* Jer. III. 14. — שׁוּב, הֵשִׁיב, Kal et Hiph. *revertor, facio reverti.* Ed. Vta Hos. VII. 16. ἀπέστησαν. Num legit וַיָּסוּרוּ? LXX Num. VIII. 25. Jos. XXII. 23. 29. 2 Reg. XIV.
e 25. ἀπέστησε sec. Vat. ubi Compl. ἀποκαθίστησι habet. — שׂוּם : הֵשִׂים, Kal et Hiph. *pono.* Gen. XXX. 36. ἀπέστησεν ὁδὸν τριῶν ἡμερῶν, *fecit distare* viam trium dierum. Jer. XLIV. 11. — שָׁעָה, *averto vultum.* Job. XIV. 6. Præterea legitur 1 Reg. XI. 29. ubi cum μεθίστημι permutatur in codd. ac nihil ei respondet in textu Hebraico. 3 Esdr. I. 30. ἀποστήσατέ με ἀπὸ τῆς μάχης, *edu-* f
cite me ex pugna: Hebr. הַעֲבִירֻ, 2 Chron. XXXV. 23. Sir. XV. 11. διὰ κύριον ἀπέστην, *defeci,* sc. a sapientia, recto, æquo ac honesto, incidi in vitia et scelera. Syrus: *impie egi ac peccavi.* Vulg. *abest,* sc. sapientia. Legit ἄπεστι, sensu eodem, nempe vel: *Ne dicas careo sapientia, quia Deus eam mihi non concessit,* (nam in anteced. dixerat, *omnem sapientiam* g
a Deo proficisci,) vel: *ne statuas, Deum auctorem esse peccati.* Sir. XVI. 8. ἀπέστησαν, *defecerunt a Deo, rebellarunt.* Ib. XIX. 2. ἀποστήσουσι, apostatare facient, sc. a sapientia s. prudentia, virtute, dignitate, et officio.

ἌΦΝΩ, *repente, subito.* חִישׁ, *cito.* Symm. Psalm. LXXXIX. 12. — פִּתְאֹם. Jos. X. 9. Cohel. IX. 12. Jer. IV. 20. Adde Symm. Prov. h
VI. 15. Hesych. ἄφνω, ἐξαίφνης, αἰφνιδίως. Vid. alibi Θόρυβος.

ἈΦΟΒΙ'Α, *securitas, imperterritus animus.* בֶּטַח part. *confidens.* Symm. Jud. XVIII. 7. — מִבְטָח, *fiducia.* Symm. Job. XXXI. 24. — מְהוּמָה, *turbatio, vexatio.* Prov. XV. 17. μετὰ ἀφοβίας. Ne sensus plane adversus et ineptus efficiatur, vel legi potest μετὰ φοβίας, s. φόβου, ut Doe- i
derleinius in Schol. ad h. l. conjecit; vel, quod Jaegero placuit, e superioribus ἀπὸ κοινοῦ repetendum est κυρίου, *sine Dei reverentia,* ut vocem Hebr. ab הָמָה ductam de *insolescente rebus secundis animo* intellexerit interpres. Sic ἄφοβος opponitur φόβῳ θεοῦ ibid. c. XIX. 23. — מַחְסֶה, *spes.* Symm. Ps. LX. 4. ubi ἀφοβία per metonymiam *eum* notat, *qui securitatem præstat.* Hieron. *spes mea.* Id. Ps. XC. 9. Adde Aristotel.

a de Moribus II. 7. Strab. VII. pag. 450. A.

"ΑΦΟΒΟΣ, *securus, sine metu, intrepidus.* *לֹא יָרֵא, *non timeo.* Aqu. Ies. LVII. 11. διέμεινας ἐξ αἰῶνος ἄφοβος, manebas a sæculo sine timore. — לָבֶטַח, *in fiducia.* Symm. Ps. LXXVII. 53. — מָלֵא לֵב, *plenum est cor, plenam fiduciam habeo.* Symm. Cohel. VIII. 11. ἀφόβῳ καρ-
b δίᾳ. — *שָׂבֵעַ, *satur.* Prov. XIX. 23. ὁ δὲ ἄφοβος, ubi Jaegerus, qui omnino hic videndus, legit ὅδε ἄφοβος (pro ἀφόβως), istiusmodi homo tutus versabitur. Sir. V. 5. ἄφοβος eum notat, qui reverentia Dei legumque divinarum caret.

"ΑΦΟΒΟΣ ΕΙ'ΜΙ', *impavidus sum.* לֹא פָּחַד, *non paveo.* Prov. III. 24. ἐὰν γὰρ κάθῃ, ἄφοβος ἔσῃ.

c 'ΑΦΟ'ΒΩΣ, *impavide, intrepide.* מִפַּחַד, *a pavore*, i. e. *expers pavoris.* Prov. I. 33. Vide et Sap. XVII. 4.

'ΑΦΟΔΕΥ'Ω, *excrementa egero, caco,* ab ἄφοδος, quod secundum Hesychium est ἀποχώρησις ἐπὶ τὸ ἀφοδεῦσαι. Tob. II. 9. ἀφώδευσαν τὰ στρουθία θερμὸν εἰς κ. τ. λ. Cf. Steph. le Moyne Obss. ad Var. Sacr. pag.
d 816. Adde Lucian. Var. Hist. I. p. 382. C.

*"ΑΦΟΔΟΣ, *discessus, digressus.* 2 Macc. V. 1. Breit. ubi rectius legitur ἔφοδος.

'ΑΦΟ'ΜΟΙΟΝ, *exemplum, simile exemplar,* vulgo *copia.* Prolog. Sir. εὗρον οὐ μικρᾶς παιδείας ἀφόμοιον. Vulg. *inveni ibi libros relictos non parvæ neque contemnendæ doctrinæ.* Vide
e ad h. l. Intt. inprimis Grotium, qui ait ἀφόμοιον esse id, quod Græci aliter ἴσον dicant, Latini *parculum, par de pari scriptum.*

'ΑΦΟΜΟΙΟ'ΟΜΑΙ, *assimilor.* Ep. Jer. 4. 53, et 60. ubi pro ἀφομοιωθῆτε Vulgatus fortasse rectius φοβηθῆτε, *metuatis,* habet.

'ΑΦΟΠΛΙ'ΖΩ, *exarmo, armis spolio, scutum aufero ab aliquo.* מִגֵּן Pih. *dedo, trado.* Theod. Hos. XI. f
8. ἀφωπλίσω σε, *nudabo te, auferam a te scutum, quo te antea protexeram,* uti explicat Hieronymus. Qui armis spoliantur, in potestatem hostium traduntur. Eodem igitur jure statui potest, Theodotionem vocem Hebr. deduxisse a גָּנַן, *texit,* ut מ sit servile, eumque rationem habuisse notionis, quam מִגֵּן in l. Arab. habet, ut sit *tradere, redigere* g
in potestatem. Vide Fischeri Proluss. de Verss. GG. V. T. p. 128. et ad h. l. Montf. Diod. Sic. XIV. pag. 431. 5.

'ΑΦΟ'ΡΗΤΟΣ, *non ferendus, intolerabilis, molestus.* 2 Macc. IX. 10. διὰ τὸ τῆς ὀσμῆς ἀφόρητον βάρος, propter intolerabilem odoris gravitatem. Confer Suiceri Thes. T. I. p. 599. Herodot. IV. 28. p. 231. 8. Alciphr. II. 2. p. 277. h

'ΑΦΟΡΙ'Α, *sterilitas,* proprie *segetum.* שִׁדָּפוֹן, *uredo.* Hagg. II. 18. ἐπάταξα ὑμᾶς ἐν ἀφορίᾳ. Hesych. ἀφορίαν, ἀκαρπίαν.

'ΑΦΟΡΙ'ΖΩ, *distermino, separo.* גָּעַר, *corrumpo, increpo.* Mal. II. 3. ἰδοὺ ἐγὼ ἀφορίζω ὑμῖν τὸν ὦμον. Pro גוֹעֵר ex sententia nonnullorum legerunt נוֹעֵר, per Nun, aut, quod mihi magis placet, permutarunt invicem גָּעַר et נָעַר. — הִבְדִּיל Hiph. Deut. IV. 41. Jos. XVI. 9. i
Ies. LVI. 3. — הִגְבִּיל Hiph. *determino.* Ex. XIX. 12. 23. — הֵנִיף Hiph. a נוּף, *agito, offero agitando.* Inc. Lev. XIV. 13. Theod. Ies. XIII. 2. Uterque voci ἀφορίζειν subjecisse videtur notionem *offerendi* et *sacrificandi,* quam ex adjuncto habere potest, ac in LXX virali vere habet. Conf. Ex. XXIX. 24. 26. 27. Lev. X. 15. XIV. 13. — הֶעֱבִיר Hiph. *transire facio.* Exod. XIII. 11. — הֵרִים Hiph. a רוּם,

a *elevo, offero elevando, sacrifico.* Lev. XXII. 15. ubi cum ἀναφέρειν, ἀφαιρεῖν ac προσφέρειν in codd. permutatur. Num. XVIII. 24. Ez. XLV. 1. 13. Adde Esdr. VIII. 25. — חָקַק, *describo, exprimo.* Prov. VIII. 27. ὅτε ἀφώριζε τὸν ἑαυτοῦ θρόνον ἐπ' ἀνέμων. Scil. ἀφορίζειν significat quoque *terminare, limitare, designare,* ac ita bene respondet Hebr. חָקַק. — נִבַּר
b Niph. a בָּרַר, *purificor.* Ies. LII. 11. — נִפְרַד Niph. *separo me.* Gen. II. 10. X. 5. — סָגַר, *claudo, occludo.* Lev. XIII. 4. 50. Sc. separatio fiebat conclusione. Ibid. XIV. 38. 46. Num. XII. 14. 15. — פָּדָה, *redimo.* Ies. XXIX. 22.

'ΑΦΩΡΙΣΜΕ'ΝΟΣ, *separatus.* חֵרֶם, *anathema.* Lev. XXVII. 21. ὥσπερ ἡ γῆ ἡ ἀφωρισμένη τῷ ἱερεῖ. — מִגְרָשׁ,
c *suburbium.* Lev. XXV. 34. Jos. XIV. 4. ubi τὰ ἀφωρισμένα urbibus opponitur, et aut *suburbana,* τὰ προάστεια, ut Symm. et Compl. habent, aut *pagos* notat. 1 Par. V. 16. sec. Compl. — *מְנַדִּים, *elongantes.* Symm. Amos VI. 3. ἀφωρισμένοι. Libere vertit. — *נִשְׁאָר, *relictus.* Inc. 1 Sam. IX. 24. ἀφωρισμένον μέρος, pars reposita s. seposita. — מִקְלָט,
d *asylum, refugium.* Jos. XXI. 27. 32. — מֶתֶג אַמָּה, *frænum Amma.* Descriptio urbis Gath in monte Amma sitæ. 2 Sam. VIII. 1. τὴν ἀφωρισμένην. Num intellexerint *metropolin,* quæ magnitudine sua et frequentia separata quasi est a reliquis regni aut provinciæ urbibus (certe אַמָּה multis interpretibus est h. l. i. q. אֵם, *metropolis*), aut Gath
e ἀφωρισμένη dicatur, quia e ditione Judæorum in potestatem Philisthæorum venerat, definire equidem non audeo. Fortasse etiam statui potest, post ἀφωρισμένην excidisse πηγήν. Vide infra s. ὑδραγώγιον et φόρος. —
*נוֹף, *clima, etiam regio excelse sita, mons, collis,* a נָפָה, *eminere.* Symm. Psalm. XLVII. 3. Sine dubio derivavit a נוּף, unde הֵנִיף est *agitare, offerre agitando.* Vide supra s. f ἀφορίζω. Cæterum Semlerus in Ep. Crit. ad h. l. recte monuit, apud Symmachum pro ἀπ' ἀρχῆς ἀφωρισμένῳ reponendum esse ἀπαρχῇ ἀφωρισμένῃ. — נֵזֶר, *corona.* Al. Psalm. CXXXI. 19. Vide infra s. v. ἀφόρισμα. — נָזִיר, *separatus, Nasiræus.* Symm. Thren. IV. 7. Hesych. ἀφωρισμένος, ἐκλελεγμένος, διακεκριμένος.

'ΑΦΟ'ΡΙΣΜΑ, *separatio.* חֵרֶם, g *anathema.* Ez. XLIV. 29.—מִגְרָשׁ, *suburbium.* Num. XXXV. 3. 1 Par. VI. 55. 57. et per totum caput, ubi cum περιπόλια et περισπόρια permutatur in codd. Adde Theod. Ez. XLV. 2. ubi ἀφόρισμα est *spatium,* i. q. διάστημα apud LXX. — נֵזֶר, *corona regia, diadema.* Aqu. 2 Sam. I. 10. Sc. נֵזֶר est proprie in omnibus linguis orientalibus *segregare, separare,* et corona est insigne, quo h indicatur regem segregatum esse a populo, et quasi sacratum Deo. Vide s. v. ἁγίασμα et ἀφορισμός. Aqu. Psalm. CXXXI. 19. et Lev. XXI. 12. LXX Ex. XXXIX. 30. — תְּנוּפָה, *oblatio, quæ agitatur.* Inc. Lev. XIV. 13. et XXIII. 15. LXX Ex. XXIX. 24. 26. 27. Lev. X. 14. 15. XIV. 21. ubi cum ἀφαίρεμα in codd. permutatur, quemadmodum ib. XXIII. 15. 17. 20. cum ἐπίθεσις i et ἐπίθεμα. — *תְּרוּמָה, *oblatio, quæ elevatur.* Ex. XXIX. 28. — Vide alibi 'Αφαίρεμα ἀφόρισμα conjunctim.

'ΑΦΟΡΙΣΜΟ'Σ, *separatio.* הַבְדֵּל inf. Hiph. *separando.* Theod. et LXX Ies. LVI. 3. — הַעֲבִיר infin. Hiph. *faciendo transire.* Ez. XX. 31. — מַשְׂאֵת, *oblatio.* Ez. XX. 40. — נֵזֶר, *corona, separationis* s.

a *majestatis regiæ signum.* Aqu. 2 Reg. XI. 12. — תְּנוּפָה, *oblatio, quæ agitatur*, etiam *quælibet agitatio continua.* Theod. Ies. XXX. 32. ubi Vulg. quoad sensum non male: *in bellis præcipuis.* Possunt quoque πόλεμοι ἀφορισμοῦ ibi notare *bella sacra.* — תְּרוּמָה, *oblatio, quæ elevatur.* Ez. XLVIII. 8.

ἈΦΟΡΜΗ', *impetus, occasio.* הָמַן,
b *multiplicor.* Ez. V. 7. ἀνθ' ὧν ἡ ἀφορμὴ ὑμῶν ἐκ τῶν ἐθνῶν: quæ versio fere omni sensu caret. Vide ad h. l. Dathium. Prol. Sirac. ἀφορμὴ, *occasio eruditionis*, seu: *ad erudiendum aptus.* 3 Macc. III. 2. in notione *prætextus.* Vide Lex. N. T. s. h. v. Hesych. ἀφορμὴ, ἡ νῦν ἐνθήκη λεγομένη, ἢ πρόφασις, ἢ αἰτία.

*ἈΦΟΡΜΑ'Σ ΔΙ'ΔΩΜΙ, *occasionem*
c seu *prætextum suppedito.* נָתַן seq. לְ. Inc. Prov. XXII. 16.

*ἈΦΟΡΟΛΟ'ΓΗΤΟΣ, *liber a tributis, exemptus a contributione et exactione, immunis.* 3 Esdr. IV. 56. 1 Macc. XI. 28. Est a φορολόγητος, *tributarius, a quo tributum potest exigi.*

ἈΦΡΟΝΕΥ'ΟΜΑΙ, *insipienter ago, stulte ago.* נִבְעַר Niph. *obbrutesco.*
d Jer. X. 20. Phavor. ad h. l. ἠφρονεύσαντο, ἐμωράνθησαν, ἀχρεῖοι ἐγένοντο. Hesych. ἐμώρανεν. — נָתַן תִּפְלָה, *do s. tribuo insulsum, stulte ago.* Symm. Job. I. 22. οὐκ ἠφρονεύσατο πρὸς τὸν Θεὸν, *neque stulte se gessit erga Deum.* Vulgatus bene: *neque stultum quid contra Deum locutus est.* Hebræus habet: οὐκ ἐμέμψατο τῷ Θεῷ.

e ἈΦΡΟΝΕ'Ω, *insipiens sum.* כָּסַל, *stulte ago.* Symm. 1 Sam. XIII. 13. ἠφρόνησας. Adde 2 Sam. XV. 31. ubi vide var. lect. — נָבַל, *stulte ago.* Theod. Prov. XXX. 32. — סָכַל, *infatuo.* Symm. 1 Sam. XXVI. 21. Aqu. 2 Sam. XV. 31. ubi pro ἀφρόνησον reponendum videtur ἀφρόνισον, qua voce ditanda essent Lexica, si admitteretur hæc conjectura. Symmachus habet ἀσύνετον ποίησον. f Hippocr. de Morb. Lib. II. pag. 480. 11.

*ἈΦΡΟΝΙ'ΖΩ, *insipientem reddo, infatuo, demento.* Vide s. v. ἀφρονέω.

ἈΦΡΟ'ΝΩΣ, *insipienter, stulte.* הִסְכִּיל Hiph. *stulte ago.* Gen. XXXI. 28.

ἈΦΡΟΣΥ'ΝΗ, *insipientia, stultitia.* אִוֶּלֶת, idem. Inc. Prov. XIV. 18. LXX Psalm. XXXVII. 5. Prov. XV. 22. XVIII. 13. — בְּלִיַּעַל, *nequam.* g Theod. 1 Sam. XXV. 17. ἀφροσύνης sc. υἱός. — *דּוּמִיָּה, *silentium,* it. *levamen, quies.* Theodot. Psalm. XXII. 3. qui Fischero in Clavi Verss. GG. V. T. p. 32. secutus esse videtur LXX Intt. qui habent: καὶ οὐκ εἰς ἄνοιάν μοι, ubi tamen fortasse reponendum est ἄνεσιν. Semlerus conjicit legendum esse ἄφεσιν apud Theodot. Sed neutra conjectura opus mihi esse videtur. h Vide supra s. v. ἄνοια. — *הִתְגַּלָּה, *revelo me.* Prov. VIII. 2. ἀφροσύνη. Jaegero ad h. l. legisse videntur בְּהִתְחַבְּלוֹת. Vulg. *quæ versantur in corde suo.* Sed mihi secus videtur. Nempe ἀφροσύνη referendum est ad totam formulam בְּהִתְגַּלּוֹת לִבּוֹ, *in manifestatione cordis sui,* quæ, quia de ἐνδεῖ φρενῶν sermo est, tantum de ἀφροσύνῃ explicari potest. i Admittit tamen hic locus etiam alias conjecturas. — *זִמָּה, *scelus.* Jud. XX. 6. et 10. ubi ἀφροσύνη aperte est *scelus, flagitium.* — כְּסִיל, *stultus.* Cohel. V. 3. sec. Compl. Vat. habet ἄφροσι. Ibid. IX. 17. — כֶּסֶל, *stultitia.* Cohel. VII. 26. — כִּסְלָה, idem. Job. IV. 6. — נְבָלָה, idem. Deut. XXII. 21. (ubi Hieronymus recte habet *impudentiam,* quod cum Sabatiero in *imprudentiam* mutare nollem.) Jud. XIX. 23. 24.

a XX. 6. ubi *scelus et flagitium* notat. — סָכָל, *stultus.* Coh. X. 3. Legerunt סֶכֶל. — סִכְלוּת. Coh. II. 12. 13. VII. 26. X. 1. 13. — פֶּתִי, *simplicitas.* Prov. IX. 6. — תֹּם, *integritas, perfectio.* Symm. sec. Cat. MS. Jobi in Bibl. D. Marci N. 21. Job. XXI. 23. ἀφροσύνης, quam vocem quoque exhibent cod. Alex. et Compl. pro qua in ed. Rom. ἁπλο-
b σύνης exhibetur: e glossemate, ut opinor. Conjicio Symmachum scripsisse ἀδροσύνης, *roboris, abundantiæ.* Certe תֹּם h. l. *integram fortunam* notat. — תָּפֵל, *insulsum, stultum.* Thren. II. 14. Ez. XIII. 11. — תִּפְלָה, *insulsitas, stultitia.* Job. I. 22. ubi vide Hexapla. Præterea legitur Prov. V. 5. τῆς γὰρ ἀφροσύνης οἱ πόδες κατάγουσι. Recte ad h. l. Jae-
c gerus monuit, abstractum ἀφροσύνης positum esse pro concreto ἄφρονος γυναικὸς (*mulieris adulteræ, impudicæ*), et LXX hac periphrasi ideo usos fuisse, ut affixum יָהּ ad זָרָה v. 3. referendum esse lectores docerent, τὴν ἀφροσύνην autem eodem jure h. l. *Veneris intemperantiam* significare posse, quo opposito σωφροσύνη *castitatis* notio in singulis
d locis ex usu l. Græcæ tribui solet. Sap. X. 8. XII. 23. ἀφροσύνη ζωῆς, *impia vita,* aut *idolorum cultus.* Conf. seq. Sir. XXIII. 8. *stultiloquium.*

'ΑΦΡΟΣΥ'ΝΗ ἌΓΟΜΑΙ, *stultitia ducor.* לֵב הִתְגַּלָּה, *cor retegit se.* Prov. XVIII. 2. μᾶλλον γὰρ ἄγεται ἀφροσύνῃ. Bene quoad sensum. Vide supra ad ἀφροσύνη.

e ἌΦΡΩΝ, *insipiens, stultus, impius,* speciatim *impudicus, adulter.* אֱוִיל, *stultus.* Job. V. 2. 3. Prov. VII. 22. X. 22. XI. 30. — אִוֶּלֶת, *stultitia.* Prov. XIV. 1. XXIV. 9. — *אָוֶן, *iniquitas.* Ies. LIX. 6. *Stultitia et insipientia* haud raro de *impietate* ac *iniquitate* in V. T. adhibetur. — אַנְשֵׁי אָוֶן, *viri injustitiæ.* Job. XXXIV. 36. — בְּלִיַּעַל, *nequam.* Prov. VI. 13. XVI. 27. (ubi ἄφρων f
est *impius,* ut Vulg. recte transtulit.) XIX. 28. — בַּעַר, *brutus, bardus.* Psalm. XCI. 6. — בָּעַר verbum, *obbrutesco.* Prov. XII. 1. Adde Inc. sec. Compl. Jer. X. 8. — בֹּעֵר part. *obbrutescens.* Psalm. XCIII. 8. — חֲסַר לֵב, *destitutus corde.* Prov. XVII. 19. — כְּסִיל, *stolidus, stultus.* Psalm. XLVIII. 9. Prov. X. 1. 24. XIII. 17. 21. — כְּסִילוּת, *stoliditas.* Prov. IX. 13. γυνὴ ἄφρων, h. e. mulier *adultera* sec. L. Bos. g
in Exerc. in N. T. p. 217. qui eam a stultitia denominari docet, quod insipiens et stultus sit, qui se Veneri dat. Eam in rem affert verba Eurip. Troad. v. 989. Confer et 2 Sam. XIII. 12. 13. Deut. XXII. 21. Prov. V. 5. Sic et ἀνόητα, quæ proprie sunt *stulta,* apud Aristoph. in Nub. v. 464. in Schol. ad h. l. exponuntur ἀφροδίσια, *res venereæ.* Eodem sensu hæc vox occurrit apud Philostratum de Vit. Apoll. Tyan. h
L. VI. c. 13. ubi de Satyro, qui antea libidinosissimus fuerat, inquit: πέπαυται γὰρ τῶν ἀνοήτων, *desiit enim amori libidinoso indulgere.* Sic enim bene hæc exponit Küsterus Nott. ad Aristoph. l. c. Conf. et Heinsii Introd. in Hesiod. Op. et Dies c. 6. — לֵץ, *derisor.* Prov. I. 22. — מֵבִישׁ, part. Hiph. a בּוֹשׁ, *pudefaciens.* Prov. XVII. 2. — נָבָל. Inc. 2 Sam. III. 30. ubi ἄφρων non tam *stultum* notat, quam *timidum, qui* i
hosti tergum dat (Vulg. bene *ignavus*), adeoque a tergo occidi solet. LXX 2 Sam. XIII. 13. Job. II. 10. XXX. 8. Psalm. XIII. 1. — סָכָל. Cohel. II. 19. X. 3. 14. Jerem. IV. 22. — סֶכֶל, *stultitia.* Cohel. X. 6. ubi fortasse legerunt הַסָּכָל, quan-

a quam eadem notio quoque voci סָכָל tribui potest. Conf. ad h. l. Aquilam. — *עֲוִיל, *iniquus*. Job. XIX. 8. in versione Theod. ubi non opus est statuere, eum אֱוִילִים legisse. — עָצֵל, *piger, ignavus*. Prov. XXIV. 30. Vide supra s. v. נָבָל. — פְּתִי, *simplex, fatuus*. Prov. VII. 7. IX. 4. XIV. 18. Sap. III. 12. γυναῖκες ἄφρονες opponuntur mulieri-
b bus *castis*, quæ non cognoverunt κοίτην ἐν παραπτώματι. Sir. XX. 6. ἄφρων, *imprudens*.

*"ΑΦΡΩΝ ΓΙ'ΝΟΜΑΙ, *insipiens fio*. שָׁמַם, *obstupesco*. Symm. sec. Cat. MS. Jobi in Bibl. D. Marci N. 21. ἀφρωνοι (ubi vel legendum ἄφρονες, vel ἄφωνοι) γίνεσθε ἀναλογιζόμενοι κατ' ἐμοῦ. Job. XXI. 5.

"ΑΦΡΩΝ ΕΙ'ΜΙ', *insipiens sum*.
c בָּעַר, *obbrutesco*. Jer. X. 8. — תָּמַהּ, *obstupesco*. Aqu. Jer. IV. 9. ἄφρονες ἔσονται. Recte: nam postulat hanc interpretationem series orationis.

'ΙΣΧΥΡΩ'Σ "ΑΦΡΩΝ, *valde insipiens*. מֵרִים אִוֶּלֶת, *attollens stultitiam*. Prov. XIV. 31. Bene quoad sensum.

'ΑΦΡΟΝΕ'ΣΤΑΤΟΣ, *insipientissimus*. כְּסִיל. Prov. X. 19. — פְּתִי.
d Prov. IX. 15.

'ΑΦΡΟΝΕ'ΣΤΑΤΟΣ ΕΙ'ΜΙ', *insipientissimus sum*. בַּעַר, *obbrutesco*. Prov. XXX. 2.

'ΑΦΥΛΑ'ΚΤΩΣ, *sine custodia, incaute, improvide, temere*. פָּרִיץ, *effractor*. Ez. VII. 22. Libere verterunt. Ibid. XXIII. 39. sec. cod. Alex.

'ΑΦΥΠΝΟ'Ω, *obdormio*. שָׁכַב,
e *cubo*. Jud. V. 27. ἀφύπνωσεν. Eadem vox legitur quoque ibidem apud Inc. pro שָׁם נָפַל, ubi Semlerus legere vult ἐφ' ᾧ (aut simile) ἔπεσεν: sed sine dubio hæc vox ad שָׁכַב referenda est. Cæterum ἀφυπνοῦν l. de *morte* et quidem *violenta* accipiendum esse series orationis clare docet.

'ΑΦΥΣΤΕΡΕ'Ω, *subtraho, detraho, defraudo*. מָנַע, *cohibeo*. Nehem. IX. f
20. Vide et Sir. XIV. 14.

'ΑΦΦΟΥΣΩ'Θ. Vide supra s. v. ἀφφουσώθ. Theodoretus in Quæst. ad 4 Reg. XV. 5. T. I. p. 539. ed. Hal. explicat: ἦλθεν ἐν θαλάμῳ ὑπ' οὐδενὸς ὁρώμενος. Reliqui interpretes explicant κρυφαίως.

'ΑΦΦΩ'. Ipsa vox Hebraica אֵפוֹא, *nunc*, 2 Reg. X. 10. et אַף־הוּא, 2 Reg. II. 14. Vide I. g
Drusii Miscell. SS. Cent. I. c. 98. et Is. Vossium de LXX Intt. p. 434. Theodoretus in Quæstt. ad 4 Reg. II. 14. T. I. pag. 516. ed. Hal. explicat per τὸν τοῖς ἀνθρώποις ἀόρατον καὶ ἀνέφικτον. ἄφφω γὰρ ὁ κρύφιος ἑρμηνεύεται κατὰ τὴν ἔκδοσιν τῶν ἄλλων ἑρμηνευτῶν. Adde Heinsium in Prolog. Aristarchi S. pag. 668. seq. et Suicerum Thes. Eccles. s. h
h. v.

"ΑΦΩΝΟΣ, *sine voce, mutus*. נֶאֱלַם Niph. *obmutesco*. Jer. LIII. 7. Vide et Sap. IV. 19. (ubi Osiander in Correctione Lat. Vulg. Ed. ἄφρονας legit, non ἀφώνους.) et 2 Macc. III. 29.

*"ΑΦΩΝΟΝ ΠΟΙΕ'Ω, *mutum facio*, pro *interficio, occido, perdo*. הִצְמִית. Symm. Ps. C. 8. ἀφώνους ἐποίουν. i
Sine dubio primariam verbi significationem expressit. Nam Arab. صمت *silere* notat, et Syrus צְמַת semper transtulit per ܫܠܐ, *siluit*. Non erat itaque, cur suspecta videretur Montfauconio illa Symmachi lectio, mutanda fortasse in ἀφανεῖς ἐποίουν, si conjecturæ hic locus esset.

*"ΑΦΩΝΟΣ ΓΙ'ΝΟΜΑΙ. Vide infra s. v. "Αφρων γίνομαι.

'ΑΧΑΒΙ'Ν et 'ΑΧΑΒΙ'Ν. Vide in voce Μεταχαβίμ.

a *'ΑΧΑ'Ζ. אֶרֶז, cedrus. Jerem. XXII. 15. Legerunt בְּאָחָז.

'ΑΧΑΝΗ'Σ, *non hians, immensus, vastus, valde profundus.* Sap. XIX. 16. ἀχανεῖ περιβληθέντες σκότει, *densissimis* circumfusi tenebris. Gloss. MS. in Sap. Sal. 'Αχανεῖ, βαθυτάτῃ. Hesych. ἀχανεῖ, ἀνανοίκτῳ. 'Αχάνεια, *vastitas immensa,* legitur apud Marc. Anton. XII. 7.

b "ΑΧΑΡΙΣ, *ingratus* (h. e. *sine gratia*), *injucundus.* Sirac. XX. 19. ἄνθρωπος ἄχαρις, homo intempestivus et importunus, insulsus, molestus.

'ΑΧΑ'ΡΙΣΤΟΣ, *ingratus, gratitudinis expers.* Sap. XVI. 29. ἀχαρίστου ἐλπίς. Bretschneiderus pag. 53. ita: Est ibi sermo de hostibus Israëlitarum, et ἀχάριστος significat vel *nefandum,* i. q. ἄδικος v. 24., vel c *alienum a Deo,* alienum a gratia ac beneficiis Dei, quales Ægyptii idololatriæ dediti ibi describuntur; ergo *idololatram, Deo non amatum.* Vid. v. 19. 22. Syrus: ܒܝܫܐ, *mali,* vel *miseri.* Sir. XXIX. 19. 28. Hesych. ἀχάριστα, ἀγνώμονα. Idem: 'Αχάριστα, ἀχαρίστως, ἢ ἄνευ χάριτος.

'ΑΧΑΡΙ'ΣΤΩΣ, *sine gratitudine.* Sir. XVIII. 18. Sed ibi ἀχαρίστως d notat: *ita ut sibi odium concitet, nec ullam gratiam exspectare possit.* Vulg. *odiose.* Alii vertere malunt *ingrate, ita ut gratiæ adimat gratiam.*

'ΑΧΑ'ΤΗΣ, sc. λίθος, *achates,* lapidis satis vulgaris nomen, ita dicti ab Achate, Siciliæ fluvio, ubi primum inventus. Mira hujus gemmæ est in coloribus varietas, ut ose tendit Plin. XXVII. 10. Vide quoque Franc. Rueum Lib. II. cap. 16. et Solinum cap. 11. שְׁבוֹ. Exod. XXVIII. 19. XXXIX. 10.

"ΑΧΕΙ et "ΑΧΙ. Vox Ægyptiaca *Piachi,* (Vide Scholz. Expos. Vocab. Copt. in Scriptt. Hebr. et Græc. in Repert. T. XIII. p. 3. et ejusd. Lex. Copt. p. 10. et 53.) Hebraica אָחוּ, quæ *omne* notat, *quod in ripa fluminis aut in locis palustribus* f *virens nascitur, gramen, carex.* Gen. XLI. 2. juxta Rom. ἐβόσκοντο ἐν τῷ ἄχει, pascebant *in gramine.* Vide et v. 18. ac conf. Sir. XL. 16. Theodotion Job. VIII. 11. pro אָחוּ habet ἀχί, et ἄχι scribitur Ies. XIX. 7. ubi tamen in textu Hebr. non est אָחוּ, sed עָרוֹת, quod *gramineta* explicant. Hesych. "Αχει, πόᾳ, (Vulgo male legitur 'Αχιοσοῦ) ἢ g χόρτῳ χλωρῷ. Pariter corrupte Phavorinus: 'Αχιοσῷ, χόρτῳ χλωρῷ. Lex. Cyrilli MS. Brem. "Αχει, χορτογενὲς πεδίον. Schol. Gr. in Gen. l. c. ἄχος ἐστὶ τὸ λεπτὸν καὶ βοτανῶδες φυτάριον. Plura de hac voce vide apud Bochartum Hieroz. P. I. Lib. II. c. 41. p. 403. seq. et Chan. Lib. II. cap. 15. p. 840. Hodium de Text. Bibl. Origin. p. 118. Intt. ad Hesych. s. h h. v. Ol. Celsii Hierobot. p. 340. ac Sturzium de Dial. Alex. p. 88.

'ΑΧΛΥ'Σ, *caligo.* חֹשֶׁךְ, *tenebræ.* Symm. Job. III. 5. — עֲנָנָה, *nubes.* Symm. Job. III. 5. Ita Bielius. Sed unde hæcce hauserit ignoro.

*"ΑΧΝΗ, *palea,* i. q. ἄχυρον, ac *spuma maris.* Hesych. ἄχνη, τὸ ἄχυρον· ὡς δ' ἄνεμος ἄχνας φορέει. Hom. Il. V. 499. ubi vid. Scholiastes. i Suidas et ex eo Phavorinus: ἄχναι, λεπτὰ ἄχυρα, ἢ ἀκαθαρσίαι, καὶ ἄχνη ἁλὸς τὸ λεπτότατον τοῦ ὕδατος, ὁ ἀφρὸς τῆς θαλάσσης. Conf. Schol. ad Hom. Od. V. 403. Salmasii Exerc. Plin. p. 918. et Ruhnkenii Ep. Crit. II. pag. 149. seq. מֵוֹץ, *gluma.* Hos. XIII. 3. in fragmento Int. ignoti ed. Compl. inserto: ὡσεὶ ἄχνη ἀποφυσωμένη (ἀφ' ἅλωνος.) Sap. V. 14. k Copiose ac docte de hac voce egit Kreyssigius Symb. P. VI. pag. 12. seq.

'ΑΧΟΡΤΑΣΙ'Α, *insatiabilitas, inexplebilis appetitus edendi.* מְהוּמָה, *divexatio, conturbatio.* Symmach. Deut. XXVIII. 20. ἀχορτασίαν, ubi nescio, quem usum loquendi respexerit.

a 'ΑΧΟ'ΡΤΑΣΤΟΣ, *insaturabilis, insatiabilis.* לֹא שָׂבֵעַ, *non saturo.* Symm. Ps. LVIII. 16.

"ΑΧΡΑΝΤΟΣ, *immaculatus.* צָחַח, *candidus sum.* Symmach. Thren. IV. 7. ἄχραντοι. Lex. Cyrilli MS. Brem. ἄχραντον, ἀμίαντον. Confer. Suiceri Thes. Eccles. Tom. I. pag. 610.

'ΑΧΡΕΙ~ΟΣ, *inutilis.* שָׁפָל, *humilis.*
b Theodot. et LXX 2 Sam. VI. 22. ἔσομαι ἀχρεῖος ἐν ὀφθαλμοῖς σου. Ep. Jer. 13. σκεῦος ἀχρεῖον.

'ΑΧΡΕΙΟ'ΤΗΣ, *inutilitas.* Tob. IV. 18. ἡ γὰρ ἀχρειότης μήτηρ ἐστὶ τοῦ λιμοῦ, et v. 17. ἐν τῇ ἀχρειότητι ἐλάττωσις καὶ ἔνδεια μεγάλη. In utroque loco disputatur ab interpretibus, quid sit h. l. ἀχρειότης. *Trommius arrogantiam* transtulit, sine dubio
c ideo, quia antea ὑπερηφανία commemorata erat. Ilgenius legere mavult ἀγρειότης. In Cod. Regin. Suec. redditur *jugalitas.* Num legit ἀγειρότης, ab ἀγείρειν, quod est i. q. συνάγειν, aut ἀχειρότης, quod deduxit a χεὶρ, et α ἀθροιστικῷ. Ilgenius existimat, *jugalitatem* eodem modo adhiberi, ut *sodalitatem* apud Romanos, v. c. Cic. Cœl. 11. Mihi
d autem ἀχρειότης videtur esse *ignavia.* Qui enim nihil agit, aut certe non negotia officii sui tractat, is est et sibi et aliis inutilis.

'ΑΧΡΕΙΟ'Ω, ομαι, *inutile reddo, perdo, inutilis sum.* הִכְאִיב, Hiph. *dolorem affero.* 2 Reg. III. 19. πᾶσαν μερίδα ἀγαθὴν ἀχρειώσετε ἐν λίθοις, agros fertiles lapidibus obruetis, atque ita inutiles atque steriles red-
e detis. — נֶאֱלַח, Niph. *putidus sum.* Ps. XIII. 4. et LII. 4. ἅμα ἠχρειώθησαν, omnes intime sunt corrupti, sensu sc. metaphorico et morali. — רְעַע Chald. et Hebr. flexione, *frango, contero.* Jerem. XI. 16. ἠχρειώθησαν οἱ κλάδοι αὐτοῦ, ubi nonnullis רָעַע deduxisse videntur a רוּעַ, *malum esse, mali facti sunt,* h. e. *inutiles.* Sed hoc non opus esse videtur. Nam rami fracti sunt inutiles. — f
שָׁפָל, *humilis, demissus.* Symm. Cohel. XII. 4. ἀχρειωθείσης τῆς φωνῆς. Vox depressa recte ἀχρεῖος dici potest. Præterea legitur Dan. IV. 11. sec. Chis. ubi cum ἐκριζῶσαι jungitur, eique nihil respondet in textu Chaldaico, ac Dan. VI. 20. ib. ubi de leonibus dicitur οὐκ ἠχρείωκάν σε, non *læserunt,* seu: *interfecerunt* te. 3 Esdr. I. 57. (in textu Hebr. g
הָשַׁמּוֹת, 2 Chron. XXXVI. 21.) συνετέλεσαν πάντα τὰ ἔνδοξα αὐτῆς ἀχρειῶσαι.

"ΑΧΡΗΣΤΟΣ, *inutilis.* אֵין חֵפֶץ, *nullum desiderium.* Hos. VIII. 8. ὡς σκεῦος ἄχρηστον. — *שָׁבוּר, *fractus.* Inc. Lev. XXII. 22. sec. Coisl. et Lips. Vide supra s. v. ἀχρειόω. Sirac. XVI. 1. τέκνων ἀχρήστων, liberorum *malæ indolis,* s. *improbo-* h
rum, ubi cum ἀσεβὴς conjungitur. 2 Macc. VII. 5. ἄχρηστος, qui est prorsus mutilatus neque ad negotia amplius aptus. Lucian. de Sacrif. T. I. p. 356. ζῶον ἄχρηστον, animal vitio quodam laborans, cui opponitur ἐντελὲς, *integrum, sanum.*

"ΑΧΡΙ, *usque, usque dum.* 2 Macc. XIV. 10. ἄχρι γὰρ Ἰούδας περίεστιν, usque dum enim Judas superest. i
Ibid. v. 15.

"ΑΧΡΙΣ ΟΥ', sc. ΧΡΟ'ΝΟΥ, *donec.* עַד, idem. Job. XXXII. 11. Conf. 1 Cor. XV. 25.

"ΑΧΥΡΟΝ, *palea, stramen.* בְּלִיל, *pabulum.* Ies. XXX. 24. — הַר, *mons.* Ies. XVII. 13. ὡς χοῦν ἀχύρου. Ita Bielius ac Trommius. Si vero vox ἀχύρου respondet τῷ הָרִים, ut exhibuit quoque Montfauc. in k
Hexaplis, derivarunt a רוּם, ut sit *in altum tollere.* Sed, ut mihi videtur, χοῦν ἀχύρου est versio unius vocis מֹץ, ac post hæc verba ex Compl. addendum est ὀρέων. — *חֹמֶר, *lutum.* Nah. III. 14. ἐν ἀχύ-

a ρους. Non legerunt aliter, v. c. בְּתֶבֶן, sed libere verterunt. Nam palea æque ac lutum pedibus conculcatur. — *עוּר, Chald. *palea, acus levissimum, quod evannatur foras extra aream*, docente Schultensio in Anim. Philol. ad h. l. p. 321. Dan. II. 35. λεπτότερον ἀχύρου sec. Chis. ubi vid. Segaar. — תֶּבֶן, *stramen.* Gen. XXIV. 25. 32. Ex. V. 7.
b Jud. XIX. 19. Adde Symm. Theod. Ex. V. 7. — *תָּפֵל, *insulsum.* Hebr. Ez. XIII. 10. sec. Schol. Rom. πηλῷ ἄνευ ἀχύρων. Recte. Nam Arab. طغال notat *cæmentum ex calce et stramentis minutim concisis factum.* Eandem notionem habet quoque Chald. טפל. Cf. Schoettgenii Antiqu. Trituræ p. 53. seq.

*ἈΧΩ΄ΡΙΣΤΟΣ, *inseparabilis.*
c Phavorin. ἀχώριστος, ὁ μὴ χωριζόμενος. — לֹא יָמִישׁ, *non recedet.* Symm. Ps. LIV. 12. ἀχώριστον. Adde Xenoph. de Rep. Laced. IX. 5. et Plat. de Rep. VII. p. 524. B.

ἈΨΕΥΔΗ΄Σ, *non fallax, certus.* לֹא שֶׁקֶר, *sine mendacio.* Symm. Job. XXXVI. 4. Sap. VII. 18. γνῶσιν ἀψευδῆ, cognitionem veram ac certam.

d Ἄ΄ΨΗΚΤΟΣ, *qui non est rasus aut detersus, infractus,* it. *durus, obfirmatus.* 1 Macc. IX. 14. juxta Cod. Basil. οἱ ἄψηκτοι τῇ καρδίᾳ, *duri, obfirmati corde, constantes ac intrepidi;* ubi in nostris libris nunc legitur οἱ εὔψυχοι τῇ καρδίᾳ. Est a ψήχω, *tero,* it. *delinio, mollio.* Apud Phav. ἀψήκτῳ καθάρῳ exponitur σκληρῷ, ἀμαλάκτῳ. Vide et Suidam in v.
e ἀψήκτῳ.

ἈΨΙ΄ΝΘΙΟΝ, *absinthium* (Syr. אב־שנתא, Arab. ابو السلت, i. e. *pater somni*). לַעֲנָה, idem. Aquila Prov. V. 4.

Ἄ΄ΨΥΧΟΣ, *anima carens, inanimus.* Sap. XIII. 18. τῷ ἀψύχῳ, sc. εἰδώλῳ, coll. XIV. 29. Hesych. ad h. l. ἄψυχον, εἴδωλον, μὴ ἔχον ψυχήν.

ἈΩΡΕ΄Α. Legitur 3 Esdr. I. 12. (14.), ubi tamen pro ἀωρέας, quod f
libri quidam habent, legendum est ἀωρίας, h. e. *noctis.* Nam pro ἕως ἀωρίας in textu Hebr. 2 Paral. XXXV. 14. legitur עַד לַיְלָה. Cæterum Bielius Trommium secutus ἀωρέαν transtulit *horam finitam,* quam notionem unde hauserit, me ignorare fateor.

ἈΩΡΙ΄Α, *intempestivitas, nox intempesta, tempus quo aliquid agi non* g
potest. *אֹפֶל, *tenebræ.* Ies. LIX. 9. sec. Vat. ubi fortasse ἀπορίᾳ (coll. V. 30.), h. e. *miseria,* legendum est. Ed. Compl. habet σκότει. — נֶשֶׁף, *crepusculum matutinum ac vespertinum.* Ps. CXVIII. 146. ἐν ἀωρίᾳ, *cum adhuc tenebræ essent. Kircherus* per *immaturitatem* transtulit. — שֹׁאָה, *devastatio.* Al. Soph. I. 16. Nox est apud Hebræos symbolum h
calamitatis ac miseriæ. Hesych. ἀωρία, σκοτία, μεσονύκτιον, ἄπρακτος ὥρα. Lex. Seguer. in Bekkeri Anecd. Gr. T. I. p. 4. ἀωρίᾳ, οἷον παρὰ τὴν δέουσαν ὥραν. οὐκ ἐπὶ νυκτῶν μόνον, ἀλλ' ἁπλῶς παρὰ τὸ δέον. Vide Pierson. ad Mœr. p. 32. et Intt. ad Thom. M. sub ἀωρὶ p. 136.

Ἄ΄ΩΡΟΣ, *intempestivus, immaturus, ingratus, inconveniens.* חָכָם, *sa-* i
piens. Prov. XI. 30. ἀφαιροῦνται δὲ ἄωροι ψυχαὶ παρανόμων. Ita Bielius, qui iterum pro more suo Trommium ducem temere secutus est. Voci חָכָם enim, cujus loco e c. X. 6. חָמָס legit, respondet h. l. παρανόμων, tota vero formula ἀφαιροῦνται ἄωροι, *præmatura morte abripiuntur,* referenda est ad לֹקֵחַ, coll. I. 19. — לֹא עֵת, *non tempus,* k
h. e. *intempestivus.* Job. XXII. 16. — עוּל יָמִים, *infantulus dierum,* sc. *paucorum.* Jos. LXV. 20. — *שֹׁעָרִים, *turpes.* LXX sec. cod.

a Norimb. Jer. XXIX. 17. Sap. IV. 5. καρπὸς ἄωρος, fructus crudus, necdum satis coctus a sole. Vide Suidam s. v. ἀωρίᾳ. Ibid. XIV. 15. πένθος ἄωρον, luctus *in præmatura morte filii*, aut potius *luctus acerbus*, nam immatura sunt acerba. Ita Vulgatus. Hesych. ἄωρον, ἀπρεπὲς, ἄχαρι, ἄκαιρον, ἄμορφον. Vide alibi Ὄλλυμι, Πένθος, et Σῦκον.

B

BΑ'ΑΛ, *Baal*, proprie *dominus*, utriusque sexus et generis nomen, ab Hebr. בָּעַל, *dominatus est*. Speciatim nomen *idoli Sidoniorum* ἄκλιτον. 1 Reg. VI. 31. Accipitur
b etiam per synecdochen speciei pro *quocunque alio idolo*. Jer. II. 8. Latini *Martem* vocant. Num. XXIII. 4. Est etiam nomen loci, 1 Par. V. 38. item nomen viri, 1 Par. VI. 5. IX. 30. X. 36. Dicitur בַּעַל, h. e. *maritus, dominus, possessor*, a rad. בָּעַל, *dominari, imperare, maritum esse, ducere in uxorem*. Ponitur cum articulo masculini et fœminini ge-
c neris. Vide Num. XXII. 41. 1 Reg. VI. 31. ubi cum articulo masculini, et Soph. I. 4. Job. I. 5. Rom. XI. 4. ubi cum articulo fœminini generis occurrit. Posterioribus locis nonnulli vocem δάμαλις subintellegendam esse censent. Vide Lexic. N. T. s. h. v.

*ΒΑΑΛΕΙ'Μ. בַּעְלִי, *dominus meus*. Hos. II. 16. Puto μ esse delendum,
d ut Hebraico magis respondeat.

ΒΑΒΥΛΩΝΙΚΗ' ΣΤΟΛΗ', *stola Babylonica*. אַדֶּרֶת שִׁנְעָר, *toga Sinear*. Aqu. Jos. VII. 21. στολὴν Βαβυλωνικήν. Ita etiam Chaldæus. Vide ad h. l. Caten. Niceph. p. 46. et infra s. v. ποικίλος.

*ΒΑΓΑΓΟΣ, i. q. Βαγώας, quod vide infra. Addit. Esth. III. 6.

ΒΑΓΩ'ΑΣ, *spado regius, eunuchus*.
e Dubium est, an nomen proprium fuerit quorundam, an commune omnium eunuchorum, ut statuit Plinius XIII. 4. coll. Ovid. Amorr. II. 2. Vide Grotium ad Judith. XII. 10. et Relandum Diss. Miscell. P. II. p. 144.

ΒΑΔΔΙ'Ν, *Baddin, stola sacra seu byssina*. בַּדִּים plur. a בַּד, *linum, byssus*. Dan. X. 5. Theodot. βαδδίν. Chrysost. T. I. p. 466. C. βαδδὶν στολὴν ἱερὰν exponit, quem secutus quoque est Suidas. Theodoretus: βαδδεὶμ δὲ τῇ Ἑλλάδι φωνῇ τὰ βύσσινα σημαίνεται. LXX habent βύσσινα. Ibid. XII. 6. 7. Hesych. βαδδὴν, βύσσινον ἔνδυμα εἰς ἱερέας. Ammonius: τὸ βαδδὶν, ποικίλον σημαίνει χιτῶνα. Lexic. Cyrilli MS. Barocc. Βαδδὴν, στολὴν ἱεράν, ἔνδυμα ἐξαίρετον ἢ βύσσινον. Lex. Cyrilli MS. Brem. βαδδὴν, βύσσινον ἢ στολὴ ἱερά. Conf. Heinsii Aristarch. S. pag. 184. Oldermanni Diss. de Vestibus Byssinis §. 3. p. 5. ac Ol. Celsii Hierobot. T. I. p. 507.

ΒΑΔΙ'ΖΩ, *eo, gradior, vado*. בּוֹא, *venio*. Jon. I. 3. πλοῖον βαδίζον εἰς Θαρσεῖς, navem Tartessum *petituram*. — הָלַךְ, Jer. XIII. 1. XVII. 19. XIX. 1. et alibi sæpius in Jeremia. Dan. XII. 13. sec. Chis. Inc. Deut. XIII. 6. — *הָרַס, *destruo, corruo, irruo*. Exod. XIX. 21. μὴ βαδιζέσθωσαν sec. Compl. ubi fortasse legendum est βιαζέσθωσαν, quod reliqui libri habent. — יֵלֵךְ. Inc. 1 Sam. XVII. 39. ubi βαδίζειν est *armatum incedere*. LXX Gen. XLII. 19. Ies. XXVI. 20. βάδιζε, λαός μου. Gloss. MS. in Cantica SS. βάδιζε, πορεύου. Vide quoque Hos. I. 2. Amos VII.

a 12. 15. — *יָשָׁר, *rectus.* Mich. VII. 4. βαδίζων. Legerunt יָשָׁר pro יְאַשֵּׁר, ab אָשַׁר, *gradiri.* — *לָכֵן, *idcirco.* Exod. VI. 6. βάδιζε. Legerunt לֵךְ. Baruch. II. 13. ad quem locum Hesychius: βαδίζω, πορεύομαι.

ΠΑ'ΛΙΝ ΒΑΔΙ'ΖΩ, *iterum vado.* שׁוּב, *revertor.* Gen. XLIV. 25.

ΒΑΘΕ'ΩΣ, *profunde.* Vide in Βαθεῖαν βουλὴν ποιέω.

b ΒΑΘΜΟ'Σ, *gradus.* *מַעֲלָה, *ascensus, gradus,* in sensu mathematico. 2 Reg. XX. 9. 10. 11. ubi cum ἀναβαθμὸς et ἀριθμὸς in codd. permutatur. Inc. Ez. XL. 22. — מִפְתָּן, *limen.* 1 Sam. V. 5. Sir. VI. 38. βαθμοὺς τρίβων αὐτοῦ ἐκτριβέτω ὁ πούς σου, *vestigia semitarum,* aut: *limina* januarum ejus dilegenter terat pes tuus. Hesychius: βαθμοί, c ἴχνη, πόδες.

ΒΑ'ΘΟΣ, *profunditas, profundum.* *אֵיתָן, *fortis.* Samar. Gen. XLIX. 24. sec. Scholion, ubi loco ἐν βάθει ex conjectura Grabii reponendum est ἐν κράτει. Sed βάθος etiam metaphorice notat *omne quod est summum in suo genere.* Conf. Lex. N. T. s. h. v. — *בּוֹא, *venio.* Prov. XVIII. 3. ubi pro בָּא גַם, *venit etiam,* d LXX habent εἰς βάθος κακῶν. Legerunt בְּאֹנָם, *in profundum,* et κακῶν de suo sensus causa addiderunt. Vulgat. *cum in profundum venerit malorum.* Vide ad h. l. Jaegerum. — בְּכִי, *fletus.* Job. XXVIII. 11. βάθη δὲ ποταμῶν ἀνεκάλυψεν. Schultensio in Opp. Min. p. 60. videntur חָבַשׁ explicasse ex rad. חָפַשׂ, *scrutari,* מִבְּכִי autem contulisse cum e נִבְכֵי יָם (ib. XXXVIII. 16.), quod Hieron. *profunda maris* vertit, cui etiam accessit Doederleinius in Bibl. Theol. T. I. p. 21. — *דֳּכִי, *illisio, contusio.* Aqu. Psalm. XCII. 4. ubi non aliter legisse, sed hanc notionem huic vocabulo ἅπαξ λεγομένῳ subjecisse videtur. Raschi ad h. l. *Dacea ubicunque profunditatis et humilitatis significationem habet.* Vulgat. *fluctus suos.* Hieron. *gurgi-* f *tes suos.* Fluctus marini ob sonum, quem allidentes et collidentes edunt, commode דֳּכִי, quod etiam *sonum rei illisæ* et *fragorem* notat, dici possunt. — הֶעֱמִיק, Hiph. *profundum facio.* Ies. VII. 11. εἰς βάθος. — יַרְכָה, *latus, femur.* Ez. XXXII. 23. ἐν βάθει βόθρου. Non male quoad sensum. — *מַכְתֵּשׁ, *Machtesch,* nomen proprium. Theod. Soph. I. g 11. ἐν βάθει. Hebr. vox *omnem locum profundum et excavatum* notat, coll. Jud. XV. 19. ubi est *crater,* quem sibi scaturigines excavarunt. Non satis recte itaque judicaret, si quis hanc notam hexaplarem ab h. l. alienam esse putaret. — *מַעַל, *desuper.* Symm. Job. XXX. 30. εἰς βάθος, *profunde,* h. l. i. q. *valde,* μεγάλως, quod LXX habent. Sen- h sum expressit. Nam מֵעָלַי h. l. aut pleonastice positum est, aut notat *per totam superficiem corporis mei,* quod LXX pariter ac Symm. exprimere voluerunt. — מַעֲמַקִּים plur., *profunda.* Symm. et LXX Ps. LXVIII. 3. 18. CXXIX. 1. Ies. LI. 10. — מְצוּלָה, *locus profundus.* Jon. II. 4. Mich. VII. 19. Zach. X. 11. — עָמֹק, *profundus.* i Coh. VII. 25. βαθὺ βάθος. Legerunt עָמוֹק עָמוּק, alterum per Holem, alterum per Schurek. — *עִמְקֵי, *profunda.* Aqu. Symm. Theod. Prov. IX. 18. — *פַּחַת, *fovea.* Symm. Thren. III. 46. Potest vici βάθος ex usu loquendi notio *foveæ* tribui. — קַרְקַע, *fundus, solum,* etiam ex usu l. Arab. *profunditas.* Am. IX. 3. τὰ βάθη τῆς θαλάσσης. — תַּחְתִּי, *inferior.* Ez.

a XXXI. 14. 18. Judith. VIII. 14. *βάθος καρδίας*, occulta, tecta consilia, intimae mentis cogitationes. Hesych. τὰ βάθη, τὰ ἀχώρητα, τὰ ἀκατάληπτα. Cf. Lex. N. T. s. h. v.

*ΒΑ'ΘΡΟΝ, *scala, fundamentum, basis*. Βάθρον πηλοῦ, *fundamentum luti*. מַטְאֲטֵא, *coenum, lutum*. Ies. XIV. 23. εἰς βάθρον πηλοῦ, sec. cod. Alex. ubi reliqui libri βάραθρον ha-
b bent. Sed utraque lectio locum habere potest. Sine dubio autem legerunt divisim מַטָּה טִיט.

*ΒΑΘΥΓΛΩΣΣΟΣ, *eloquens*, q. d. *qui est profundae linguae*. עִמְקֵי שָׂפָה, *profundi labio*. Ez. III. 5. ubi alii libri perperam βραδύγλωσσον, alii pressius ad textum Hebr. βαθύχειλον habent. Significare autem βαθύγλωσσος h. l. videtur *eum, qui est*
c *ignoti sermonis*, aut *linguae peregrinae*, coll. v. 6. Vide infra s. βαθύφωνος et βαθύχειλος.

ΒΑΘΥ'ΝΩ, *in profundum mergo*. עָמַק : הֶעֱמִיק, Kal et Hiph. Aqu. Symm. Theod. Ies. VII. 11. LXX Ps. XCI. 5. ἐβαθύνθησαν οἱ διαλογισμοί σου, profundae factae sunt cogitationes tuae, h. e. *occulta* consilia tua. Jer. XLIX. 7. βαθύνατε, *quaerite loca*
d *profunda*.

ΒΑΘΥ'Σ, *profundus*. הִרְחִיב, Hiph. *latum facio*. Ies. XXX. 33. φάραγγα βαθεῖαν. Sed admodum dubium est, annon βαθεῖαν ibi potius ad antecedens הֶעֱמִיק, et φάραγγα ad הִרְחִיב sit referendum, quanquam negari nequit, βαθὺς interdum quoque de *longo* et *lato* adhiberi. Conf. Sturz. Lex. Xenoph.
e s. h. v. — עֲמִיקָתָא, Chald. plur. *profunda*. Dan. II. 22. ἀποκαλύπτει βαθέα καὶ ἀπόκρυφα, sec. Theod. et Chis. ubi βαθέα notat *arcana, occulta, et obscura*. — עָמֹק, in foem. עֲמֻקָּה. Job. XII. 22. Prov. XVIII. 4. Coh. VII. 25. ad quem locum vide supra ad βάθος notata. — עֵמֶק, *vallis*. Prov. XXV. 3. γῆ δὲ βαθεῖα. — עָקֹב, *fraudulentus, fallax*. Eandem notionem habet βαθὺς de *corde* f
adhibitum, *cor quod non facile investigari potest*. Syr. ܥܩܒ, *investigavit*. Jer. XVII. 9. βαθεῖα ἡ καρδία. Symm. ἀνεξερεύνητος, ubi Michaëli עָמֹק legisse videntur. Sap. XVI. 11. εἰς βαθεῖαν ἐμπεσόντες λήθην, in *profundam* oblivionem incidentes. Apud Latinos quoque *profundum omne immensum et magnum* notat. Sir. XXII. 7. ἐκ βαθέος ὕπνου, ex g
profundo somno. Confer Act. XX. 9. et Lex. N. T. s. h. v. Sic et Theocrito Idyll. VIII. 65. βαθὺς ὕπνος. Confer et Aelian. V. H. IX. 13. 4 Macc. III. 20. βαθεῖα εἰρήνη, *summa* pax.

ΒΑΘΕΙ͂ΑΝ ΒΟΥΛΗ'Ν ΒΟΥΛΕΥ'ΟΜΑΙ, *profundum consilium consulto*. הֶעֱמִיק, Hiph. Ies. XXXI. 6. ubi notat *sua consilia occultare* h
studere. Eandem significationem habet quoque formula:

ΒΑΘΕΙ͂ΑΝ ΒΟΥΛΗ'Ν ΠΟΙΕ'Ω, *profundum consilium facio*, pro eodem Hebr. Ies. XXIX. 14. ubi alii pro βαθεῖαν habent βαθέως. Hesych. βαθεῖαν, κεκρυμμένην.

*ΒΑΘΥ'ΤΑΤΟΣ, *profundissimus*. מַעֲמַקִּים, *profunda*. Symm. Psalm. CXXIX. 1. ἐκ βαθυτάτων. i

ΒΑΘΥ'ΤΕΡΟΣ, *profundior*. עָמֹק, seq. מִן. Job. XI. 8. Adde Symm. Lev. XIII. 3.

ΒΑΘΥ'ΦΩΝΟΣ, *profundam vocem habens, quam non possumus intelligere*. עֲמֵק שָׂפָה, *profundus labiis, s. lingua*, h. e. *sermonis ignoti*, s. *linguae peregrinae*. Ies. XXXIII. 19. Eandem significationem habet quoque vox k

ΒΑΘΥ'ΧΕΙΛΟΣ, *profunda labia habens*, pro eadem formula Hebr. Ez. III. 5.

ΒΑΙ'Θ, *bathus*, ex Hebr. בַּת, *mensura maxima liquidorum*. כֹּר, *corus*, mensura maxima aridorum, ut-

a ut hic de liquidis usurpetur. 1 Reg. V. 11. ubi Schol. apud Montf. ἐστι μέτρον Παλαιστῖνον, ὁ ξέστας καὶ χοεῖς χωρεῖν τέσσαρας, ὡς Ἰώσηπος ἔφη.

BAIΘAKA'Θ, Hebr. בֵּית עֵקֶד, *domus ligationis*, s. *tonstrinæ*. 2 Reg. X. 12. 14. Confer Bonfrerii notas ad Eusebii Onom. Urb. et Loc. SS. s. v. βαιθακάθ. Alii male ibi habent βαιθακάλ.

b BAIΘH'Λ. Hebr. בֵּית־אֵל, *domus Dei*. Aqu. Gen. XXVIII. 19. ubi LXX habent οἶκος θεοῦ. Inde apud Hesych. Βαιθήλ (sic enim legendum loco βαιθὴν), οἶκος θεοῦ, et Lex. Cyrill. MS. βαιθήλ, θεῖος ναὸς ἢ τόπος.

BAÏ'NH. Trommio in Concordantiis est *vestis spadicea*. Belg. *bruyn – root* vel *castanie – bruyn*, c *chesnut brown*, atque adeo subintell. ἐσθής. Quo vero fundamento vocem ita exponat, non addit. Occurrit autem 1 Macc. XIII. 37. τὸν στέφανον τὸν χρυσοῦν καὶ τὴν βαΐνην, ἣν ἀπεστείλατε, κεκομίσμεθα. Ubi si de vestimento sermo est, fortasse rectius *palmata* posset intellegi, qualis apud Romanos etiam in usu erat, quæque nomen inde habebat, quod pal- d mas intextas haberet. Confer de illa Demster. ad Rosin. Ant. Rom. c. 29. p. 1689. seq. Ruben. de Re Vestiar. Lib. I. c. 21. p. 123. seq. Braun. de Vest. Sacerd. Hebr. Lib. I. c. 17. §. 274. Si vero l. c. βαΐνην cum Luthero de *palmis* malis accipere, subintellegere debes ῥάβδον. Vulg. reddit *bakem*, quod mihi idem esse videtur quod *Baen*, de e quo consule Martinii Lexic. Philol. Confer 2 Macc. XIV. 4. ubi φοίνικα cum aurea corona tanquam munus allatum legimus. His ex Bielii Thesauro desumtis liceat hæcce addere. Pro τὴν βαΐνην 1 Macc. l. c. Drusius legendum censebat βαίτην, quæ conjectura firmatur a Syro, qui habet [illegible]. Βαίτη vero est *pelliceum, quo pastores se vestire solebant*. Sic apud Theocr. Id. III. 25. ubi Schol. βαίταν τὴν μηλωτὴν ἢ f διφθέραν. Idem. Id. V. 15. ubi Schol. βαίτας λέγουσιν τὰ ἐκ κωδίων συνεῤῥαμμένα περιβόλαια. Ἀττικοὶ δὲ ταύτην καὶ σισύραν φασίν. Adde quoque Michaëlis Comment. ad h. l. Vide infra s. v. βαίτη.

BAÏ'NO'Σ, *e ramis palmarum factus*, aut *ad tales ramos pertinens*. חֹרִי, sing. *foraminosus*, vel pluralis חֹרִי, pro חֹרִים, *foramina*. Symm. g Gen. XL. 16. τρία κανᾶ βαϊνά. Drusius in Fragm. pag. 55. conjicit significari illis *canistra candicta* s. *alba*, h. e. ex viminibus decorticatis et albis contexta. Cf. eundem p. 117. Fischerus in Clavi p. 84. *canistra facta* s. *texta spadicibus* reddit. Est enim a Βάϊς, pro quo et Βάϊον dicitur: utrumque *spadicem* notat. Nisi forte Symmachus, posito nomine h formæ pro vocabulo generis, intellexerit *qualos vimineos*, et quidem *reticulatos*, qui cum sint foraminosi, sane hæc interpretatio optime conveniret Hebr. חֹרִי pro חֹרִים, ni malis חֹרִי legere. Confer etiam Montf. ad h. l. 1 Macc. XIII. 37. ubi est forte vitiosa lectio pro βαΐνην.

BAI'NΩ, *incedo*. *דִּלֵּג Pih. *transilio*. i Symm. Cant. II. 8. ubi βαίνειν de *levi* et *incitato gressu* dicitur. — הִצִּיב, Hiph. a יָצַב, *colloco, constituo*. Deut. XXVIII. 56. βαίνειν ἐπὶ τῆς γῆς. Non incommode. Sermo enim ibi est de pedibus. Vide et Sap. XVIII. 16. βεβήκει δὲ ἐπὶ γῆς. Sap. IV. 4. βεβηκότα, h. e. *succrescentia*.

BAÏ'ON, *ramus palmæ*. כַּף, *spa-* k *tula*. Inc. Lev. XXIII. 40. ubi tamen potius formulæ כַּפֹּת תְּמָרִים, *curvitates palmarum*, respondet. — סַנְסִנִּים, *rami*. Symmach. Cant. VII. 8. ubi scil. תָּמָר præcesserat. 1 Macc. XIII. 51. μετὰ αἰνέσεως καὶ

a βαΐων, cum cantu et *ramis palmarum.*

*ΒΑΙ'ΤΑ seu ΒΑΙ'ΤΗ, *læna consuta ex corio,* seu *pellibus.* Jul. Pollux Onom. VII. 70. πεμήκης χιτών. Suidæ est i. q. διφθέρα, ac Hesychio σισύρα. Herodotus IV. 242. hac voce de *pellibus animalium consutis* usus est. Videtur etiam significasse *vestem regiam e pellibus factam,* b qualis apud nos *vestis zibellinaria,* et Gr. μηλωτή, coll. Ion. III. 6. ubi regibus Assyriæ tribuitur. Confer supra s. v. βαίτη.

*ΒΑΚΑΛΛΑ'Θ. Legitur 1 Sam. X. 2. sec. Ald. ubi sine dubio βακαὰθ reponendum est, ut hac voce Græcis literis expressum sit Hebr. בִּקְעַת, a בֶּקַע, *medium, dimidium,* aut פְּקֻעַת, quod idem notat.

c ΒΑΚΤΗΡΙ'Α, *baculus, scipio, virga.* חוֹטֶר, quod etiam quandoque *baculum, scipionem* notat. Syrus ܫܒܛܐ, *virga, baculus, fustis.* Prov. XIV. 3. — מַטֶּה, *baculus, virga.* Jerem. XLVIII. 17. Adde Inc. Ex. XVII. 5. Psalm. CIV. 16. et Symm. Ies. X. 24. — מַקֵּל, *baculus.* Ex. XII. 11. 1 Sam. XVII. 40. Jerem. I. 11. — מִשְׁעָן, *susten-*d *taculum.* Ps. XXII. 5. — מִשְׁעֶנֶת, *baculus, scipio.* 2 Reg. IV. 28. 29. 31. Aqu. (sec. Procop. in Cat. Niceph. p. 1314.) Num. XXI. 18. — שֵׁבֶט, *virga.* Prov. XIII. 25. Adde Symm. Ies. XXVIII. 27. Ibid. v. 28. eadem vox legitur apud Aqu. Symm. et Theod. pro כַּמֹּן. *cuminum,* ubi non legendum est κύμινον, ut Montf. conjecit, sed βακτηρίᾳ est e versio Symmachi, fortasse etiam Theod. pertinens ad שֵׁבֶט, quod Aquila pro more suo per σκῆπτρον transtulit.

ΒΑΚΧΟΥ'ΡΙΑ. Est ipsa vox Hebr. בִּכּוּרִים plur. *primitiæ.* Neh. XIII. 30. ἐν τοῖς βακχουρίοις, ubi alii πρωτογεννήμασι habent. Malè hanc vocem suspectam habuit H. Stephanus.

ΒΑ'ΛΑΝΟΣ, *quercus, glans,* it. f *instrumentum obserationis, pessulus et repagulum, ferrum quod init μοχλὸν, et a clave ducitur et reducitur.* אַלּוֹן, *quercus.* Symm. Theod. Ies. II. 13. ubi LXX δένδρον βαλάνου habent. LXX Gen. XXXV. 8. Jud. IX. 6. sec. Vat. — *בְּרִיחַ, *vectis.* Jer. XLIX. 30. Theod. οὐ βάλανοι, ubi *instrumentum obserationis* notat. Suidas s. v. βαλανάγρα. Βάλανος δέ g ἐστι τὸ εἰς τὸν μοχλὸν σιδήριον, ὃ χαλοῦμεν μάγγανον· καὶ βάλανοι τὰ μάγγανα τῆς κλειδώσεως. καὶ βεβαλάνωται ἀντὶ τοῦ κεκλείδωται. Vox βεβαλάνωται, ejusque explicatio desumta est ex Aristoph. Avib. v. 1061. et Schol. ad h. l. Apud Hesych. βάλανοι inter alia sunt κλεῖδες. Confer Polluc. X. c. 4. segm. 27. ibique Intt.

ΒΑΛΑ'ΝΤΙΟΝ, *crumena, marsu-* h *pium.* *כִּיס, idem. Prov. I. 14. κοινὸν βαλάντιον, ubi duæ versiones coaluerunt, et vox βαλάντιον sine dubio est vindicanda Symmacho. — צְרוֹר, *fasciculus, loculus.* Job. XIV. 17. Inc. Prov. VII. 20.

ΒΑΛΑΝΩΤΗ', *quercetum.* אֵלוֹן, idem. Jud. IX. 6.

ΒΑ'ΛΛΩ, *jacio, projicio, diffundo.* הִטָּה Hiph. a נָטָה, *inclino.* Job. i XV. 29. βάλῃ ἐπὶ τὴν γῆν σκιάν. — הִכָּה Hiph. a נָכָה, *percutio,* it. *diffundo.* Hos. XIV. 6. βαλεῖ τὰς ῥίζας, *diffundet* radices suas. — הִפִּיל Hiph. a נָפַל, *cadere facio,* et semel in Kal. Jud. VII. 12. sec. Hex. 1 Sam. XIV. 43. βάλλουσι κλήρους, *jaciunt* sortes. Eadem formula legitur Neh. X. 34. XI. 1. Ps. XXI. 19. Adde 1 Par. XXIV. 31. et k XXV. 8. Theod. Jos. XXII. 4. ἔβαλα, ubi tamen in margine cod. 85. Holm. ἐνέβαλα legitur. — הִשְׁלִיךְ Hiph. Psalm. CXLVII. 6.

a Coh. III. 5. βαλεῖν λίθους, disjiciendi lapides. Ies. XIX. 8. οἱ βάλλοντες ἄγκιστρον εἰς τὸν ποταμὸν, *mittentes* hamum in fluvium. Cf. Lex. N. T. s. h. v. Mich. II. 5. οὐκ ἔστι σοι βάλλων σχοινίον ἐν κλήρῳ, non erit tibi *mittens* funiculum sortis in cœtu domini. — יַדָּה Pih. a יָדָה, *jacio, projicio, conjicio*. Joël. III. 3. Abd. 11. Nah. III. 10. — יָרָה, idem. 2 Paral.
b XXVI. 15. Job. XXXVIII. 6. Ies. XXXVII. 33. — יָרַט, *inclino*. Symm. Job. XVI. 11. Vox Hebr. h. l. notat: *divertere facere e via*. — *נוּף, Hiph. הֵנִיף, *agito*. Inc. Jos. VIII. 31. οὐκ ἐβλήθη ἐπ' αὐτοὺς, scil. σίδηρος. Sensus: *ferro non politum et elaboratum*. Vulg. *quos ferrum non tetigit*. — נָשָׂא, *porto*. 2 Reg. XXIII. 4. ἔβαλε τὸν χοῦν, cinerem
c *deferri jussit*, ubi alii libri ἔλαβε habent. Ps. CXXV. 7. βάλλοντες τὰ σπέρματα, *jacientes* semina. — פָּלַח, *disseco*. Job. XVI. 13. βάλλοντες. Ita reddidit ob antecedens רַבָּיו, quod λόγχαις transtulerat. — פָּרַשׂ, *expando*. Ies. XIX. 8. οἱ βάλλοντες σαγήνας. Bene quoad sensum. — צָבַר, *congrego*. Hab. I. 10. βαλεῖ χῶμα, aggerem *struit*. Est nostrum
d aufwerfen, *to throw up*. — צוּר, *obsideo*. Ies. XXIX. 3. βαλῶ περὶ σὲ χάρακα, *struam* circa te vallum, s. circumvallabo te. Quod hic est βάλλειν χάρακα περὶ πόλιν, dicitur περιβάλλειν χάρακα πόλει. Luc. XIX. 43. — רָמָה et Chald. רְמָה, *jacio, projicio*, it. *jaculor*. Ps. LXXVII. 12. βάλλοντες τόξοις. Dan. III. 21. 25. — שׂוּם: הֵשִׂים Kal et Hiph.
e *pono*. Jud. VI. 19. sec. Vat. ubi βάλλειν est *infundere*, et cum ἐγχέειν in codd. permutatur. Ezech. XXI. 22. XXIII. 24. — *שָׁכַב, Hiph. הִשְׁכִּיב, *jacere facio*. Symm. 2 Sam. VIII. 2. — שָׁלַח, *mitto*. Jos. XVIII. 10. ubi de sortibus sermo est, et cum ἐμβάλλειν in codd. permutatur. Jer. XVII. 8. βάλλειν ῥίζας, *radices agere*. — שָׁפַךְ, *effundo*. Ez. XXI. 22. Inc. 2 Sam. XXII. 15. f
Vulg. *et circumdederunt munitionibus civitatem*. — *תָּקַע, *figo, infigo*. Ex. X. 19. sec. Vat. Bene quoad sensum. — Vide alibi Θάνατος et Ῥίζα.

*ΒΑ'ΜΑ. Ipsa vox Hebr. בָּמָה, *excelsum*. Symm. Ez. XX. 29. ubi vid. Montf.

*ΒΑΜΑ῀. 1 Sam. X. 10. הַגִּבְעָתָה. Ἄλλος εἰς τὸν βαμᾶ βουνόν. Videri g
quidem posset, βαμᾶ Hebr. בָּמָה exprimere, quod *locum altum* significat, sed quia non verosimile est interpretem verbum Hebraicum, quod in textu Hebr. non reperitur, h. l. inseruisse, loco βαμᾶ arbitror reponendum esse σαμᾶ, ut antecedens שָׁם, quod pro nomine proprio habuit, expresserit.

ΒΑ'ΜΜΑ, *tinctura, color*. כֶּתֶם, h
aurum. Aqu. Vta et VIta Psalm. XLIV. 12. βάμματι Ὠφεὶρ, tinctura Ophir. Sic Aristophani in Pace v. 1174. et Acharn. v. 112. βάμμα Σαρδιανικὸν est *tinctura Sardianica*. — צֶבַע, *versicolor*. Jud. V. 30. σκῦλα βαμμάτων, σκῦλα βαμμάτων ποικιλίας, βάμμα ποικιλτὸν, spolia colorata, spolia versicoloria, colores artificum variantium. Hesych. βάμμα (sic enim legendum pro βάμβα), τὸ χρῶμα. i

ΒΑΝΑΥΣΙ'Α, proprie *ars, quæ ignis auxilio exercetur*, ut fabrilis, fusorum, et id genus hominum, it. *imperitia, rationis privatio, rusticitas, incuria, neglegentia*. Hesych. Βαναυσία, πᾶσα τέχνη διὰ πυρὸς, κυρίως δὲ ἡ περὶ καμίνους, καὶ πᾶς τεχνίτης χαλκεὺς ἢ χρυσοχόος, βάναυσος. Idem: βαναυσίας, ἰδιωτίας, ἢ ἀλογίας. Suicerus Thes. T. I. p. 620. probat ex Glossis, quod vox etiam *arrogantiam*

a denotet. (Vide Drusium ad Job. XLI. 25. Auctor Etym. M. βάναυσον docet etiam significare ὑπερήφανον.) Utitur illa Theod. Job. XLI. 26. ubi בְנֵי־שָׁחַץ (quos alii interpretantur *filios roboris* vel *leonis* vel *feræ*) reddit: υἱῶν βαναυσίας. Trommio hic sunt υἱοὶ βαναυσίας *filii arrogantiæ*, Montfaucono, *illiberalitatis*, Drusio, *filii operis, quod ad caminum*
b *vel ignem conficitur*. Sed versio Trommii videtur præferenda. Conf. Bocharti Hieroz. P. I. L. III. c. 1. p. 719.

ΒΑΠΤΙ'ΖΩ, *immergo, intingo*. בָּעַת Pih. *perturbo*. Ies. XXI. 4. ἡ ἀνομία με βαπτίζει, ubi metaphorice sumitur pro *immergere malis*, seu *horrore percellere*. Vide Lex. N. T. s. h. v. — טָבַל, *intingo, immergo*. 2 Reg.
c V. 14. ἐβαπτίσατο ἐν τῷ Ἰορδάνῃ, immersit se in Jordane. — טָבַע, *immergor, submergor*. Inc. Psalm. IX. 16. Symm. Ps. LXVIII. 3. Sir. XXXIV. 27. βαπτιζόμενος ἀπὸ νεκροῦ, qui abluit se a mortuo, i. e. postquam mortuum contrectavit.

ΒΑΠΤΟ'Σ, *tinctus, infectus*, sc. *colore aliquo, coloratus, varius*. טְבוּל part. Pah. Ez. XXIII. 15. τιάρας
d βαπτάς.

ΒΑ'ΠΤΩ, *mergo, tingo, intingo*. בּוֹא, in Hoph. הוּבָא, *adducor*. Lev. XI. 32. πᾶν σκεῦος εἰς ὕδωρ βαφήσεται, omne vas lavetur aqua, seu quod eodem redit, in aquam *immittatur*. — טָבַל, *tingo, intingo, immergo*. Ex. XII. 22. βάψαντες ἀπὸ τοῦ αἵματος, *tingentes* (fasciculum hyssopi) in sanguinem. In eadem
e significatione βάπτειν cum ἀπὸ constructum legitur Lev. XIV. 16. unde apparet, Luc. XVI. 24. ὕδατος positum esse pro ἀφ' ὕδατος. In aliis locis construitur cum εἰς, v. c. Lev. IV. 6. IX. 9. XIV. 6. ac cum ἐν, Deut. XXXIII. 24. Ruth. II. 14. 2 Reg. VIII. 15. — מָחַץ, *contundo, frango*. Psalm. LXVIII. 25. Alia hic imagine usi sunt, sed sensu eodem. — צְבַע, *tingo, immergo*. Dan. IV. 30. ἀπὸ τοῦ δρόσου τοῦ οὐρανοῦ f
τὸ σῶμα αὐτοῦ ἐβάφη, rore cœlesti corpus ejus *madebat*. Ibid. V. 23. Adde Inc. Dan. IV. 22. — *שָׁלַח, *mitto*. 1 Sam. XIV. 27. ἔβαψεν sec. Vat. Bene quoad sensum.

ΒΑ'Ρ. Legitur pro Hebr. בַּד, *linum*. 1 Sam. II. 18. ubi LXX sine dubio legerunt בַּר cum Resch, qua voce, docente Hieronymo Comment. in Zach. c. 12., aut *filius* denotatur, aut *frumenti manipulus*, aut g
electus, aut οὖλος, h. e. *crispus*. Apud Hesychium autem Βὰρ exponitur μικρόν. Confer Ἐφοὺδ βάρ.

ΒΑ'ΡΑΘΡΟΝ, *barathrum, fossa*, s. *hiatus terræ profundior, fovea*. Hesych. βάραθρον, ὄρυγμα, βάθος γῆς, βόθρος. Specialiter Atheniensibus sic dicebatur locus profundus, in quem malefici conjiciebantur. Vid. Martinii Lex. Philol. Hinc

ΒΑ'ΡΑΘΡΟΝ (pro εἰς βάραθρον) h
ΠΗΛΟΥ ΤΙ'ΘΗΜΙ, *barathrum luti pono*. טֵאטֵא בְּמַטְאֲטֵא, *everro everriculo*. Ies. XIV. 23. θήσω αὐτὴν πηλοῦ βάραθρον, ponam illam in foveam luti, coll. Arab. طَالَة, *cœnum, lutum*.

ΒΑΡΒΑΡΙΚΟ'Σ, *barbaricus, ad barbarorum mores accedens*. In compar. βαρβαρικώτερος, *magis barbarus*. 2 Macc. V. 22. τὸν δὲ τρόπον βαρβαρικώτερον ἔχοντα, moribus magis bar- i
bare se habentem.

ΒΑΡΒΑΡΟ'ΟΜΑΙ, *barbarus fio, effrenor, efferor*, a βαρβαρόω, *ferum reddo*. 2 Macc. XIII. 9. βεβαρβαρωμένος τοῖς φρονήμασι ἤρχετο, *mente efferatus esse incipiebat*.

ΒΑ'ΡΒΑΡΟΣ, *barbarus, peregrino sermone utens, inhumanus, ferox*. בָּעַר part. *ardens*. Ez. XXI. 31. ubi בֹּעֲרִים a recentioribus intt.

a recte per *crudeles* redditur. — לֹעֵז, *peregrino sermone utens.* Ps. CXIII. 1. ἐκ λαοῦ βαρβάρου, e populo peregrino. Conf. Lex. N. T. s. h. v. 2 Macc. II. 22. βάρβαρα πλήθη, ad quem locum fortasse Hesych. βάρβαρα, ἀσύνετα, ἄτακτα. Ibid. IV. 25. θηρὸς βαρβάρου, ferae barbarae, h. e. *saevae ac crudelis.* Confer quoque Drusii Quaest. Ebr. Lib. II. qu.
b 17.

ΒΑΡΒΑ'ΡΩΣ, *barbare, more barbaro.* 2 Macc. XV. 2. ἀγρίως καὶ βαρβάρως ἀπολέσῃς.

ΒΑΡΕ'ΟΜΑΙ, *gravor.* כָּבֵד, *gravis.* Οἱ λοιποὶ Ies. I. 4. βεβαρημένοι. — *כָּבְדָה, *aggravatum est,* βεβάρηται, apud Symm. Gen. XVIII. 20. sec. cod. Mosqu.

ΒΑΡΕ'ΩΣ, *graviter.* 2 Macc. XI.
c 1. λίαν βαρέως φέρων ἐπὶ τοῖς γεγονόσι, valde *graviter ferens* ob ea, quae facta sunt. Ib. XIV. 27. 4 Macc. IX. 28. ubi Combefisio βαρέως positum est loco σημιῶς, h. e. *gravi constantia.*

ΒΑΡΕ'ΩΣ ΦΕ'ΡΩ, *graviter fero.* חָרָה בְּעֵינַי, *ardet* (nimirum *ira*) *in oculis ejus.* Gen. XXXI. 35. μὴ βαρέως φέρε, ne graviter feras.—Vide
d supra Ἀχθόω.

ΒΑΡΙΜΩ'Θ. Vox depravata literarum transpositione ex Hebraico מְרִיבַת, quod *contentiones* notat. Ez. XLVIII. 28. ubi alii rectius μεριβώθ.

ΒΑ'ΡΙΣ, *arx, turris, palatium.* אַרְמוֹן, *palatium.* 2 Par. XXXVI. 19. et XXVII. 4. ubi cum πύργοι in cod. permutatur. Thren. II. 5.
e 7. Neh. III. 8. sec. Compl. Aqu. Symm. Amos I. 12. ubi vid. Montf. Aqu. Prov. XVIII. 19. ubi vid. Montf. p. 391. et Jer. XVII. 27. βάρεις, i. e. interprete Hieronymo, *turritas domos.* — בִּירָה et Chald. בִּירְתָא, *regia.* Esdr. VI. 2. ἐν τῇ βάρει τῆς πόλεως, in urbis arce. Neh. II. 8. Dan. VIII. 2. — הֵיכָל, *templum.* Psalm. XLIV. 10. ad quem locum Hieronymus: Βάρις verbum
f est ἐπιχώριον Palaestinae, et usque hodie domus ex omni parte conclusae, et in modum aedificatae turrium ac moenium publicorum, βάρεις appellantur. Schol. ad Psalm. CXXI. 7. βάρεις ἐπιχωρίως λέγονται παρὰ Σύροις αἱ μεγάλαι οἰκίαι. Derivatur nimirum a בִּירָה, *arx, palatium.* Praeterea legitur apud Inc. ac LXX sec. ed. Compl. 2 Par.
g XXVII. 4. ubi tamen incertum est, an βάρεις ad בִּירָנִיּוֹת aut ad מִגְדָּלִים, aut ad utrumque vocabulum referendum sit. Vulg. ibi *castella* habet. Conf. Sturz. de Dial. Maced. pag. 89. ac Martinii Lex. Philol. qui pro voce Aegyptiaca haberi ait. Adde H. Steph. Thes. L. Gr. (ed. Lond.) T. I. P. II. pag. 212.
h

ΒΑΡΚΗΝΕΙ'Μ, ΒΑΡΚΗΝΙ'Μ, et ΒΑΡΚΟΝΝΕΙ'Μ. Est ipsa vox Hebr. בַּרְקָנִים plur. *oxyacanthae, spinae valde acutae.* Jud. VIII. 7. ἐν ταῖς ἀκάνθαις τοῦ ἐρήμου, καὶ ἐν ταῖς βαρκηνὶμ, sec. Vat. pro quo in cod. Alex. Βαρκομμεὶν, in ed. Ald. Βαρκοννὶμ, ac in Oxon. et Compl. τριβόλοις legitur. Ibid. v. 16. ubi in Cod.
i Alex. βαρακηνὶμ recipitur. Gloss. in Octat. Βαρκηνὶμ, ἀκάνθαις (sine dubio ex Aquila Jud. VIII. 7.), σκόλοψιν. Eusebius de Locis Hebr. legit βορκοννὶμ, et testatur, quod Aquila vocem reddiderit εἰς ἀκάνθας, Symmachus εἰς τριβόλους. Hesych. Βαρακινῆσιν (pro quo apud Phavor. legitur βαρακίναις, quod mihi praeferendum videtur), ἀκάνθαις, σκόλοψι.
k Vide Ernesti ad Glossas Sacras Hesychii p. 49. et Pearsoni Praef. ad LXX Intt. §. 23. Olao Celsio in Hierobot. P. II. pag. 192. est *rosa sylvestris communis.* Adde Drusii Anim. Lib. I. c. 22.

ΒΑ'ΡΟΣ, *gravitas, pondus, onus,*

a sarcinae, impedimentum. כְּבוּדָּה, onus, impedimentum. Al. Jud. XVIII. 21. τὸ βάρος, sarcinas, s. impedimenta. Gallice bagage. — מַשָּׂא, onus. Symm. Num. XI. 11. sec. cod. Lips. Paul. Aqu. Nah. I. 1. Sir. XIII. 2. βάρος ὑπὲρ σὲ μὴ ἄρῃς, ne onus tibi imponas. 2 Macc. IX. 10. διὰ τὸ τῆς ὀσμῆς ἀφόρητον βάρος, propter intolerabilem odoris gravitatem.

b ΒΑΡΥΓΛΩΣΣΟΣ, lingua utens gravi, h. e. peregrina, quam nemo facile intellegit. כְּבַד לָשׁוֹן, gravis linguæ. Ez. III. 5.

*ΒΑΡΥΗΧΗ'Σ, qui gravem et vehementem sonum s. strepitum edit, gravisonus. 3 Macc. V. 48. βαρυηχῆ θόρυβον, tumultum populi vehementem strepitum edentem, ubi vid. Syrus. Suidas: βαρυηχέος, τοῦ μέγα
c ἠχοῦντος. Simili modo explicavit Schol. ad Aristoph. Nub. v. 277. et Phavorinus Lex. p. 150. 2. Adde Aristoph. Av. v. 1748. et Soph. Œd. Col. v. 1629. Quint. Calab. Lib. I. 154.

ΒΑΡΥΘΥΜΕ'Ω, graviter fero, indignor, irascor. חָרָה, exardesco. Num. XVI. 15. ἐβαρυθύμησε σφόδρα. Hesych. ἐβαρυθύμησεν, ἐλυπήθη. —
d קוּץ, tædet. Al. 1 Reg. XI. 25. ubi cum βαρύνεσθαι in codd. permutatur. Zonar. Lex. βαρυθυμεῖ, ὀλιγωρεῖ.

*ΒΑΡΥ'ΘΥΜΟΣ, difficilis, animo ferox. ΤΟ' ΒΑΡΥ'ΘΥΜΟΝ, gravis ac vehemens ira. 3 Macc. VI. 20. λήθη τὸ θράσος αὐτοῦ (καὶ) τὸ βαρύθυμον ἔλαβε, oblitus est audaciæ suæ ac gravis iræ. Conf. meum Spicil.
e II. Lex. Biel. p. 29. ubi multis exemplis docui βαρὺς notionem additi adjectivi augere.

ΒΑΡΥΚΑ'ΡΔΙΟΣ, gravatum cor habens, excors, etiam obstinatus, refragarius. כְּבוֹדִי לִכְלִמָּה, gloria mea in ignominiam. Psalm. IV. 3. ἕως πότε βαρυκάρδιοι; ἱνατί; usque quo gravi corde? quare? Legerunt כִּבְדֵי, כְּבֵדֵי לֵב לָמָּה, aut potius כִּבְדֵי cum Vulg. Arab. et Æthiop. Graves f corde autem sunt obstinati, refractarii. Idem σκληροκάρδιοι Ez. III. 7. Apud Hesychium βαρυκάρδιοι exponuntur ἀσύνετοι, μωροί.

ΒΑΡΥ'ΝΩ, gravo, pondero, impedio, obturo. אָטַם, occludo, obturo. Ies. XXXIII. 15. βαρύνων τὰ ὦτα, obturans aures. — הִכְבִּיר Hiph. multiplico. Job. XXXV. 16. ἐν ἀγνωσίᾳ ῥήματα βαρύνει, in ignorantia g multa verba profert. Non legerunt יַכְבִּיר, cum Daleth, ut nonnulli voluerunt. — הִקְשָׁה Hiph. aggravo, durum facio. 1 Reg. XII. 4. ἐβάρυνε τὸν κλοιὸν ἡμῶν, durum nobis imposuit jugum: ubi cum σκληρύνειν in codd. permutatur. — חָזַק, prævaleo. Mal. III. 13. ἐβαρύνατε ἐπ' ἐμὲ τοὺς λόγους ὑμῶν, dura verba contra me protulistis. — כָּבֵד, Kal, Niph. Piel, h Hiph. et Hithp. Aqu. Gen. XII. 10. sec. cod. Mosqu. ubi in Hex. nunc legitur ἐβάρυνε. Aqu. Symm. Gen. XVIII. 20. ἐβαρύνθησαν, sec. Hex. Montf. sed cod. Mosqu. Aqu. tribuit ἐβαρύνθη, quod præferendum existimo. Symm. Ies. IX. 1. Inc. Gen. XLVIII. 10. ἐβαρύνθησαν οἱ ὀφθαλμοί, hebetati erant oculi, ubi LXX ἐβαρυώπησαν. Hesych. ἐβαρυώ- i πησαν, ἐβαρύνθησαν, ἀσθενεῖς ἐγένοντο οἱ ὀφθαλμοί. Theod. Job. XXXV. 16. ubi βαρύνειν est multiplicare. Vulg. verba multiplicat. LXX ibi pro ἐβαρύνθησαν habent μεγάλαι σφόδρα, valde magna. LXX Ex. V. 9. βαρυνέσθω τὰ ἔργα τῶν ἀνθρώπων τούτων, duriores labores imponantur his hominibus. Ibid. VIII. 15. ἐβαρύνθη ἡ καρδία, animum obduravit. Eadem k formula reperitur quoque ib. v. 32. IX. 7. 35. X. 1. In posteriore loco βαρύνειν τὴν καρδίαν τινὸς pro σκληρύνειν legitur quoque apud Inc. Int. coll. XIV. 8. Jud. I. 37. ἐβαρύνθη ἡ χεὶρ οἴκου Ἰωσὴφ ἐπὶ τὸν Ἀμοῤῥαῖον, Josephitæ prævaluerunt Amorrhæis.

a 1 Sam. V. 6. *ἐβαρύνθη ἡ χεὶρ ἐπὶ, graviter insectatus est.* Ibid. VI. 6.
XXXI. 3. *ἐβαρύνετο ὁ πόλεμος, prœlio
premebatur,* quasi pondus prœlii
vertebatur in eum. Vide et 1 Par.
X. 3. et conf. 1 Macc. IX. 17. 2
Sam. XIII. 25. *ὅπως μὴ βαρυνθῶμεν*
sec. Compl. ne *molestiam faciamus:*
ubi cum *καταβαρύνεσθαι* in codd. per-
mutatur. Neh. V. 15. *βίας τὰς πρώ-*
b *τας, ἃς πρὸ ἐμοῦ ἐβάρυναν ἐπ' αὐτοὺς,*
exactiones priores, quibus ante me
gravarunt illos. — Ies. LIX. 1.
ἐβάρυνε τὸ οὖς αὐτοῦ, obturabat aurem
suam. Vide et Zach. VII. 11.
Thren. III. 7. *ἐβάρυνε χαλκόν μου,*
aggravavit æs meum, i. e. gravibus
catenis me oneravit s. constrinxit,
coll. Sir. XXXIII. 33. *βάρυνον τὰς
πέδας αὐτοῦ.* Nah. III. 15. *βαρυνθήσῃ*
c *ὡς ὁ βροῦχος.* Legerunt הִתְכַּבֵּד,
hoc sensu: uti bruchi volare ni-
tentes proprio pondere prægravati
irrito volatu in terram decidunt, sic
tu niteris cum hoste pugnare, sed
frustra. Cæterum pro *βαρυνθήσῃ* for-
tasse ibi legendum est *βαρύνθητι.* —
כָּבֵד, *gravis.* Ex. VII. 14. Jud.
XX. 35. *ὁ πόλεμος ἐβαρύνθη, acerrime
pugnatum est.* — כָּבוֹד, *gloria.* Nah.
d II. 9. *βεβάρυνται.* Legerunt כָּבְדוּ,
aut כְּבֵדוּ, cum Chaldæo, quæ lectio
optime hic videtur quadrare. —
כָּהָה, *caligo, contrahor.* 1 Sam. III.
2. *οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ ἤρξαντο βαρύνεσ-
θαι,* ubi *βαρύνεσθαι* est i. q. *ἀμαυροῦσ-
θαι.* — כָּרַע, *incurvo me.* Jud. V.
27. *βαρυνθεὶς ἔπεσε.* Imago desumta
est ab eo, qui gravi onere curvatur.
— *עָזַז, *roboro.* Jud. III. 10. sec.
e cod. Oxon. ubi *βαρύνεσθαι* bono sensu
adhibetur, et est i. q. *κραταιοῦν,* cum
quo et permutatur in codicibus. —
*עָלָה, *ascendo.* Inc. sec. Theod.
et Cod. Norimb. Thren. I. 14. *ἐβά-
ρυνε τὸν ζυγὸν αὐτοῦ.* Legit הֶעֱלָה עֹל.
— *קוּם, *surgo, sto.* Inc. et LXX
sec. Compl. 1 Sam. IV. 15. ubi de
oculis adhibetur accommodate He-
braico קוּם, quod, si de oculis di-
citur, est *caligari,* quando stat pu- f
pilla oculi, nec lucis radiis contrahi-
tur, ut de amaurosi dicitur 1 Reg.
XIV. 4. unde apparet, admodum a
vero aberrasse Scharfenbergium in
Anim. ad h. l. — קוּץ, *tædet.* 1 Reg.
XI. 25. *ἐβαρύνθη ἐπὶ Ἰσραὴλ, exacer-
batum valde animum habebat* adver-
sus Israëlem: ubi alii *ἐβαρυθύμησε*
habent. — קָצַר, *curtus sum, fio.*
Zach. XI. 8. *βαρυνθήσεται ἡ ψυχή
μου ἐπ' αὐτοὺς, exacerbatus valde erit* g
animus meus adversus illos: ubi non-
nulli statuunt eos legisse קָצַף, quod
tamen non opus est, nam קָצַר, cum
nomine נֶפֶשׁ et רוּחַ junctum, op-
ponitur *longanimitati* et *patientiæ,*
adeoque ejus *abbreviationem,* sc. *in-
dignationem, impatientiam, tædium*
exprimit, ut multis exemplis docuit
Simonis Lex. Hebr. p. 1447. Præ-
terea legitur 1 Reg. XI. 22. ubi
nihil in textu Hebr. legitur, et cum h
βαρυθυμεῖν in codd. permutatur.
Sap. II. 4. nebula dicitur a calore
solis *βαρυνθεῖσα,* h. e. depressa, quo
fit, ut dispergatur. Qui locus lucem
affert loco Jud. V. 27. supra s. v.
כָּבְדָה, allato. Ibid. IX. 15. *φθαρτὸν
γὰρ σῶμα βαρύνει ψυχὴν,* corruptibile
enim corpus *aggravat* animam. Sir.
VIII. 15. *βαρύνεσθαι κατά τινος* est
*detrimentum afferre, molestum fieri
alicui, lædere.* Vulg. *ne forte gravet
mala sua* (quæ sc. sibi contrahit te- i
meritate sua) *in te.* Sir. XXI. 25.
βαρυνθήσεται ἀτιμίᾳ, ducit esse in-
fame, seu: hoc dedecus gravatim
suscipit. Ibid. XXII. 15. *ὑπὲρ μό-
λιβδον βαρυνθήσεται,* gravissimum in-
ter metalla est plumbum. 2 Macc.
IX. 9. *ὑπὸ δὲ τῆς ὀσμῆς αὐτοῦ πᾶν τὸ
στρατόπεδον βαρύνεσθαι τὴν σαπρίαν,* præ
odore ejus omnis exercitus gravare-
tur ob putredinem.

a ΒΑΡΥ'ΝΩ ΣΤΙΒΑΡΩ͂Σ, *vehementer gravo.* הִכְבִּיד Hiph. *aggravo.* Hab. II. 6. βαρύνων τὸν κλοιὸν αὐτοῦ στιβαρῶς. Vide s. κλοιός.

ΒΑΡΥΟ'ΠΤΟΜΑΙ, *graviter,* h. e. *difficulter video.* כָּבֵד, *gravis sum.* Gen. XLVIII. 10. ὀφθαλμοὶ δὲ αὐτοῦ ἐβαρυώπησαν, oculi autem ejus *difficulter videbant.* Alii ibi legunt ἐβαρύνθησαν. Inde apud Hesych. ἐβα-
b ρυώπησαν exponitur ἐβαρύνθησαν, ἀσθενεῖς ἐγένοντο οἱ ὀφθαλμοί. In Lex. Cyrilli MS. Brem. ἐβαρυώπησαν redditur ἀσθενεῖς ἐγένοντο τοῖς ὀφθαλμοῖς, et apud Suidam βαρεῖς ἔσχον τοὺς ὀφθαλμούς.

ΒΑΡΥ'Σ, *gravis, difficilis, magnus, numerosus.* יַקִּיר, *pretiosus.* Dan. II. 11. λόγος βαρὺς, res *ardua et difficilis.* Bene quoad sensum. — כָּבֵד.
c Aqu. Symm. sec. cod. Mosqu. Gen. XLI. 31. LXX Ex. XVII. 12. XVIII. 18. βαρύ σοι τὸ ῥῆμα τοῦτο, hæc res *vires* tuas *longe superat:* coll. Num. XI. 14. Ibid. XX. 20. ἐν ὄχλῳ βαρεῖ, cum *ingenti* exercitu. Vide et 1 Sam. V. 11. 1 Reg. III. 9. X. 2. et conf. 1 Macc. I. 19. — *כָּבֵד, הִכְבִּיד. Inc. 2 Reg. XIV. 6. ἡ καρδία σου βαρεῖα, cor tuum aggra-
d vatum esto, h. e. hæc tibi sufficiant, contentus esto felici tua sorte. Cum puncta deessent, legit aliis vocalibus הַכָּבֵד. LXX 2 Par. XXV. 19. Neh. V. 18. — *כֹּבֶד, *gravitas.* Prov. XXVII. 3. Nahum III. 3. — *עֹמֶק, *profunditas.* Symm. Ies. XXXIII. 19. βαρὺν χείλεσι, ubi plerique conjiciunt legendum esse βαθὺν, inprimis, quia LXX voce
e βαθύφωνος usi sunt. Sed mihi hæc conjectura minime arridet. Nam *populus profunditatum labii,* qui metaphorice h. l. dicitur, *cujus sermo ægre percipitur ac intellegitur,* a Symmacho elegantiæ studioso commode quoque βαρὺς χείλεσι dici poterat. — עָצוּם, *numerosus.* Psalm. XXXIV. 21. Sap. II. 15. βαρὺς ἐστιν ἡμῖν καὶ βλεπόμενος, *vel oculis etiam nostris gravis* et *molestus* est. Sirac. f
XXIX. 31. XXXI. 2. ἀῤῥώστημα βαρὺ, morbus *gravis.* 1 Macc. I. 19. ἐν ὄχλῳ βαρεῖ. 3 Macc. VI. 4. Sanherib vocatur ὁ βαρὺς Ἀσσυρίων βασιλεὺς, h. e. *potentissimus* Assyriorum rex: additur enim, eum universam terram suo imperio subjecisse. Ib. v. 33. συμπόσιον βαρὺ, convivium *magnum.* Conf. Gen. I. 9. 11. Ex. IX. 3. ubi כָּבֵד, quod alias est βαρὺς, per μέγας exponitur. Hesych. g
βαρύ· τινὲς μὲν φασὶ θυμίαμα εὐῶδες τὴν βαρεῖαν· δηλοῖ δὲ καὶ μέγα, χαλεπὸν καὶ ἰσχυρὸν καὶ ἀναιδές.

ΒΑΡΥ'Σ ΓΙ'ΝΟΜΑΙ, *gravis fio.* כָּבֵד. Job. XXIII. 2. ἡ χεὶρ αὐτοῦ βαρεῖα γέγονεν ἐπ' ἐμοῦ, manus ejus aggravat me.

ΒΑΡΥ'Σ ΕΙ'ΜΙ', *gravis sum.* כָּבֵד. Job. XXXIII. 7.

ΒΑΡΥ' ΚΑΤΑΦΑΙ'ΝΕΤΑΙ, *grave videtur.* יֵרַע בְּעֵינָיו, *malum est in* h
oculis ejus, h. e. *displicet ei, irritatur.* Gen. XLVIII. 17.

ΒΑΡΥ'Ν ΠΟΙΕ'Ω, *multum facio, multiplico.* *כָּבֵד. Symm. Job. XXXV. 16. Vulg. *verba multiplicat.* — רִבָּה, Piel, *augeo, multiplico.* Symm. Job. XXXIV. 37. ὡς ἀνόητος λόγους βαρεῖς ἐποιήσατο, ut amens *multos sermones fecit.*

*ΒΑΡΥΣΜΟ'Σ. כְּבָר, *Chebar,* nomen proprium fluvii. Ez. I. 1. Inc. χοβάρ. βαρυσμός. Non legit i
cum Daleth, ut nonnulli opinati sunt: כָּבַר idem notat.

*ΒΑΡΥ'ΤΑΤΟΣ, *gravissimus, vehementissimus.* כַּבִּיר, *validus.* Theod. Job. VIII. 2. πνεῦμα βαρύτατον, ventus *admodum vehemens ac rapidus.* 4 Macc. IV. 5. βαρύτατος στρατὸς, *ingens* exercitus.

ΒΑΡΥ'ΤΕΡΟΣ, *gravior, vehementior.* כָּבֵד, seq. מִן, idem. Prov. XXVII. 3. ὀργὴ ἄφρονος βαρυτέρα ἀμ-

a φρονίμων, ira stulti gravior est utro-
que. — כַּבִּיר, *validus.* Job. XV.
10. βαρύτερος τοῦ πατρός σου ἡμέραις,
diebus patrem tuum *superans*, s.
provectus præ patre tuo diebus. —
עָמֹק, *profundus.* Symm. Lev. XIII.
3. κοίλη βαρυτέρα, locus depressior
reliqua cute. Ita Bielius. Sed per-
peram: nam recte editum est βαθυ-
τέρα. — Sap. XVII. 21. αὐτοῖς δὲ
b ἦσαν βαρύτεροι σκότους, sibimet ipsis
autem erant graviores, quam tene-
bræ.

ΒΑΡΥ΄ΤΕΡΟΣ ΕΙ'ΜΙ', *gravior sum.*
כָּבֵד, constructum cum מִ, idem.
Job. VI. 3.

ΒΑΣΑΝΙ΄ΖΩ, *torqueo, crucio, vexo,*
affligo. הֶחֱלָה Hiph. *ægritudine affi-*
cio. Mich. VI. 13. ἐβασάνισα ἐπὶ σὲ
ἀφανισμῷ, cruciavi te perditione. —
c נִלְבַּם Niph. *conturbor.* Symm. Prov.
X. 8. βασανισθήσεται, *torquebitur:* ubi
libere vertit.—שָׁמֵם, *desolo.* 1 Sam.
V. 6. — שִׁסַּף Pih. *disseco.* Theod.
1 Sam. XV. 33. ἐβασάνισε. Usus est
Theod. voce generali, quæ mortem
cruentam cum multis cruciatibus
conjunctam significat, cum in textu
Hebr. certum mortis cruentæ ge-
nus, nempe per dissectionem, in-
d dicetur. Aliquando mihi subnata
conjectura, ut διεμέλισε legerit.

ΒΑΣΑΝΙΣΤΗ΄ΡΙΟΝ, *locus tormenti,*
etiam, *tormentum.* מַהְפֶּכֶת, *carcer.*
Symm. Jer. XX. 2. ad quem locum
vide notata a me in Opusculis
Criticis p. 372. Adde 4 Macc. VI.
2.

*ΒΑΣΑΝΙΣΤΗ'Σ, *tortor.* 4 Macc.
VI. 11. Hesych. βασανιστὴς, ὁ δημό-
e κοινος. πολλάκις δὲ ὁ διαιτητὴς, καὶ
παρὰ τῶν ἀνδραπόδων τὴν ἀλήθειαν πυν-
θανόμενος. Conf. Lexic. N. T. s. h.
v.

ΒΑ'ΣΑΝΟΣ, *cruciatus, tormentum.*
אָשָׁם, *reatus, oblatio pro reatu.*
1 Sam. VI. 3. τὸ τῆς βασάνου, scil.
ἐξίλασμα aut ἀποτροπίασμα, h. e. do-
narium pro delicto, quo ira ejus ex-
pietur, ne vos amplius cruciet.
Bielius positum existimat pro τὸ f
ἀντὶ vel ὑπὲρ τῆς βασάνου δῶρον, munus
pro plaga, quod eodem redit. Conf.
ib. v. 4. 8. 17. ubi τῆς βασάνου pari-
ter dicitur pro ὑπὲρ τῆς βασάνου, quod
et Al. addunt. Hæc explicatio si
admittatur, fallitur Bochartus, qui
in Hier. P. I. Lib. II. c. 36. p. 367.
suspicatur, Græcos hic pro אָשָׁם
reddidisse ἄσαμον, quod in βάσανον
mutaverit scribarum imperitia. Quæ g
conjectura propterea etiam parum
se probat, quod omnes Codices et
non uno loco sed quatuor locis τῆς
βασάνου habeant. — כְּלִמָּה, *ignomi-*
nia. Ez. XVI. 51. 53. XXXII. 24.
29. In omnibus his locis כְּלִמָּה
pœnam ignominiosam notat. —
מַכְאוֹב. *dolor.* Aqu. Cohel. I. 18.
II. 23. — מִכְשׁוֹל, *offendiculum.*
Ez. III. 20. VII. 19. — רְגָזָה, *com-* h
motio. Ez. XII. 18. Anxietas animi
ac metus, de quo hic sermo est,
recte βάσανος dici potest. 1 Macc.
IX. 56. ubi vid. I. D. Michaëlis.
Lex Cyrilli MS. Brem. βάσανος, ἄλ-
γημα, πληγὴ, ἡ ἐξέτασις λόγου.

ΒΑΣΙΛΕΙ'Α, *regnum, imperium.*
יָמִים, plur. a יוֹם, *dies.* Gen. XIV.
1. Ies. I. 1. Bene quoad sensum.
Nam si de diebus regis sermo est,
haud raro ejus *imperium* indicatur.
— מְדִינָה, *provincia.* Esth. I. 22. i
II. 18. III. 13. — מְדִינוֹת מַלְכוּת
provinciæ regni. Esther. III. 8. —
מְחוֹקֵק, *legislator.* Num. XXI. 18.
— מְלָאכָה, *opus.* 1 Paral. IV. 23.
Legerunt בְּמַלְכוּתוֹ. Compl. habet
ἐν τοῖς ἔργοις αὐτοῦ. — מְלוּכָה. 1 Sam.
X. 16. 25. XI. 14. XVIII. 8. —
מְלֹךְ, inf. *regnare.* 2 Reg. XXIV.
12. 21. 47. 2 Par. XVI. 13. Jer. I.
2. — מֶלֶךְ, *rex.* Num. XXIV. 7. 1
Reg. IV. 24. Dan. XI. 5. sec. Chis.

a — *מַלְכָא Chald. in plur. מַלְכִין ו מַלְכַיָּא. Dan. II. 44. VII. 17. — בֵּית מֶלֶךְ, *domus regis*. 2 Paral. XXVI. 21. Esth. IV. 12. — מַלְכוּ, Chald. ablato ת per apocopen. Dan. II. 39. 40. 41. IV. 27. VII. 14. 15. — מַלְכוּת Hebr. et Chald. Num. XXIV. 7. 1 Sam. XX. 30. XXIV. 21. — מַמְלָכָה. Gen. X. 10. XX. 9. 2 Reg. XV. 19. ubi βασιλεία *dig-*
b *nitatem regiam* notat, et cum τὸ βασίλειον permutatur. — מַמְלְכוּת. Jos. XIII. 12. 1 Sam. XV. 28. Hos. I. 4. — מֶמְשָׁלָה, *dominatio*. 2 Paral. VIII. 6. ubi tamen potius formulæ Hebr. אֶרֶץ מֶמְשַׁלְת, *terra ditionis*, respondet, et in nonnullis libris legitur γῆ τῆς ἐξουσίας. — מִשְׁפָּחָה, *familia*. Jerem. X. 24. ἐπὶ βασιλείας, non male quoad sensum. Præterea
c legitur Dan. V. 1. ubi pro βασιλειῶν sine dubio legendum βασιλείων, cui voci tamen nil respondet in textu Hebraico. Sap. X. 10. βασιλεία Θεοῦ esse videtur congregatio angelorum et beatorum, qui cum Deo in cœlo versantur, eumque tanquam regem circumdant, coll. ib. XVIII. 15. et Gen. XVIII. 12. Ibid. VI. 4. reges dicuntur ὑπηρέται τῆς τοῦ Θεοῦ βασι-
d λείας, ministri, quibus tanquam vicariis Deus tradidit potestatem suam, coll. v. 21. 3 Esdr. VIII. 28. βασιλεία est *temporis spatium, per quod quis potestatem regiam exercuit*. 1 Macc. VII. 2. οἶκος βασιλείας, *sedes regia*, sc. Antiochia, coll. Dan. IV. 27. בֵּית מַלְכוּ.

ΟἹ ἘΠΙ` ΤΗ͂Σ ΒΑΣΙΛΕΙ'ΑΣ, sc. ὄντες, *qui regno præfecti sunt, satra-*
e *pæ, procuratores provinciarum*. סָרְכֵי מַלְכוּתָא, Chald. *eparchi regni*. Dan. VI. 7. Confer quæ ex Arriano notat Raphelius ad Act. XII. 20. p. 338. — Vide alibi Ἄρχων.

ΒΑΣΙ'ΛΕΙΟΝ, τὸ, *regia*, it. *regnum, etiam insigne regium*. אַרְמוֹן, *palatium*. Prov. XVIII. 19. ubi post βασίλειον supplendum est δῶμα vel οἴκημα. Idem valet de formula τὰ βασίλεια apud Symm. Thren. II. f
5. pro אַרְמְנוֹת. — *בַּת צִיּוֹן, *filia Sionis*. Symm. Thren. II. 8. τεῖχος βασιλείων, ubi βασιλείων suspectum est Montfauconio. Non autem vidit pertinere hanc notam hexapl. ad חוֹמַת אַרְמְנוֹת v. 7. — הֵיכָל, *palatium*. Nah. II. 6. — בֵּית מֶלֶךְ, *domus regis*. Esth. II. 13. — מַלְכוּת. *regnum*. 1 Reg. XIV. 8. ubi post τὸ βασίλειον omissum est στέμμα, vel g
διάδημα, *corona regia*, vel *regium capitis ornamentum*. — בֵּית מַלְכוּת, *domus regni*. Esth. I. 9. — *מַמְלָכָה, *regnum s. dignitas regia*. 2 Reg. XV. 19. — *מָעוֹן, *habitaculum*. Aqu. Psalm. LXVII. 7. ἐν βασιλείοις, ubi de Deo sermo quidem est, nihilominus tamen mihi hæc versio non videtur Aquilæ esse, sed alius interpretis, fortasse Symmachi. — h
*נָגִיד, *dux*. 1 Par. XXVIII. 4. ubi cum ἡγούμενος permutatur in codd. — נֵזֶר, *corona*. 2 Sam. I. 10. τὸ βασίλειον τὸ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, ubi alii libri διάδημα habent. 2 Par. XXIII. 11. 2 Macc. II. 17. Præterea reperitur hæc vox Dan. V. 1. sec. Chis. ubi nunc quidem legitur ἐγκαινισμοῦ τῶν βασιλειῶν, sed, ut Segaarius ad h. l. recte monuit, scribendum est βασιλείων. Τὰ βασίλεια i
est *aula* (v. c. VI. 18. Vide Valckenarium ad Schol. Phœn. Eurip. p. 618.) ac verosimile est, Nebucadnezarem haud ita pridem novum palatium condidisse. Ibid. IV. 32. τὸ βασίλειον τοῦ ἔθνους σου σοὶ ἀποδίδοται, ac V. 23. sec. Chis.

ΒΑΣΙ'ΛΕΙΟΣ, *regius, regalis*. *אַרְמְנוֹת, *palatia*. Inc. Ps. CXXI. 7. ἐν ταῖς βασιλείαις σου, sc. οἰκίαις. Sed fortasse ibi legendum est ἐν τοῖς

a βασιλείας, quod Symm. habet. — *מְלָאכָה, *opus.* 1 Paral. IV. 23. Permutarunt fortasse מְלָאכָה cum מַמְלָכָה, aut sensum expresserunt. — מַמְלָכָה, *regnum.* Exod. XIX. 6. ὑμεῖς δὲ ἔσεσθέ μοι βασίλειον ἱεράτευμα, vos autem eritis mihi regium sacerdotium, h. e. sacerdotes, qui regiam dignitatem habent. Lex. Cyrilli MS. Brem. βασίλειον ἱεράτευ-
b μα, ἡ ἀφιερωμένη Θεῷ βασιλικὴ λειτουργία.

ΒΑΣΙΛΕΥ͂Σ, *rex, dux, princeps,* item *regius.* *אָב, *pater.* 1 Sam. XII. 15. Non legerunt בְּמַלְכְּכֶם, uti nonnulli voluerunt, sed אָב, ut Latinum *pater patriæ,* pertinet ad nomina, quibus reges apud veteres insigniebantur. — אֹרַח, *semita, via,* q. d. *via regia.* Jud. V. 6. sec. cod.
c Alex. ἐξέλιπον βασιλεῖς, καὶ ἐπορεύθησαν ἀτραπούς: quæ verba Bielius transtulit: *reliquerunt vias regias et ambularunt in semitis.* Grabius statuit, loco βασιλεῖς reponendum esse βάσεις. Hesych. Βάσις, πορεία, ὁδός. Alii autem conjecerunt βασιλικὰς, sc. ὁδοὺς, *vias regias,* de quibus אֳרָחוֹת explicandum est. Schulsius in Examine conjecturarum
d Grabii p. 16. præfert lectionem Vat. ὁδοὺς, quæ tamen nimis ab impressa βασιλεῖς discrepat. Equidem ita statuo. Auctor hujus versionis aut glossematis, quisquis fuerit, iis, quæ v. 7. leguntur, commotus putavit, אֹרְחוֹת h. l. esse *duces,* ita dictos, quod præirent jure et exercitu. — *כֹּהֵן, *sacerdos.* 2 Par. XXIV. 11. sec. Cantabr. ubi vox βασιλέως sine
e dubio ex antecedentibus irrepsit, quanquam non ignoro, כֹּהֵן interdum de *quovis præfecto* ac *præside* adhiberi. — לְאֹם, *natio, populus.* Ies. LI. 4. ubi לְאֹם de *eo* acceperunt, *qui nationi præest.* Vide seq. מַחֲנֶה et מְלוּכָה. — מַחֲנֶה, *acies, castra.* Jos. XI. 4. 2 Reg. VII. 14. In utroque loco acceperunt de eo, *qui exercitum ducit.* — מְחֹקֵק, *legislator.* Psalm. LIX. 8. et CVII. 9. f
— מַלְאָךְ, *angelus, nuncius.* 1 Par. XXI. 10. Prov. XIII. 18. Ies. XIV. 32. In omnibus his locis plerisque videntur loco מַלְאָךְ legisse מֶלֶךְ, contradicente tamen Buxtorfio in Anticritica, qui eos מַלְאָךְ pro מֶלֶךְ sumsisse existimat. Confer Starckii Carmina Davidis P. I. p. 73. — מְלוּכָה, *regnum.* Inc. 1 Reg. XXI. 7. ποιεῖς βασιλεὺς Ἰσραήλ. Cave ne g
βασιλεὺς in βασιλέα mutes, quod habent h. l. LXX, sed potius ante βασιλεὺς supple ὡς: omnino tu geris te, tanquam regem Israëlis. Sunt nempe hæc verba ironice dicta. LXX, qui habent: ποιεῖς βασιλέα ἐπὶ Ἰσραὴλ, secutus est Vulgatus: *tu regis regnum Israëlis,* h. e. tu es rex Israëlis, cur potestate tua non uteris? Cæterum vide infra s. v. h
ποιέω. LXX 2 Reg. XXIV. 45. Ies. XXXIV. 12. Jer. XLI. 1. Sumsisse videntur מְלוּכָה de *eo, qui regno præfectus* s. *imperio præditus est.* Vide supra לְאֹם et מַחֲנֶה. — מָלַךְ, *regno.* 1 Reg. II. 15. 1 Par. IV. 31. — מֶלֶךְ et Chald. מַלְכָּא, *rex.* Gen. XIV. 1. 2. 5. 8. Psalm. LXXXVIII. 18. βασιλέως ἡμῶν. Puto unam literam immutatam in Græco, et LXX vertisse βασιλεὺς i
ἡμῶν. Ps. CI. 28. ubi Grabius βασιλεῖς in βασιλείας mutavit. — מֹלֶךְ, *Molech,* idolum Ammonitarum. 1 Reg. XI. 7. — מַלְכוּת, *regnum.* 1 Par. XXIX. 25. Dan. VI. 26. Jer. XLIX. 34. ubi tamen loco βασιλέως legere mallem βασιλείας, non tam ut Hebræo magis respondeat, quam ut evitetur tautologia, quia mox sequitur βασιλέως Ἰούδα. Adde Dan. I. 1. sec. Chis. — מַלְכָּם, idem

a quod Molech, idolum Ammonitarum. 1 Reg. XI. 5. 33. — מַמְלָכָה, *regnum*. Deut. III. 4. 2 Par. XIII. 5. Psalm. CI. 23. Adde Thren. II. 2. ubi in Ald. per emendationem, ut videtur, scribitur βασιλείαν. Vide ad h. l. Pareau p. 112. — מַמְלְכוּת, idem. Jer. XXVI. 1. — מֹשֵׁל part. *dominator*. Prov. XXIX. 12. — נָגִיד, *dux, princeps*. 1 Par. XXIX. b 22. Prov. XXVIII. 16. — נָדִיב, idem. Prov. XIX. 6. — נָשִׂיא, idem. Gen. XXIII. 6. — *נֶשֶׁק, *armatura*. Job. XXXIX. 21. ubi pro βασιλεῖ legendum nonnullis videtur βέλει, ut diserte extat in Alex. et Compl. Certe Itala habet *jaculo*, et eandem lectionem secutus est Chrysostomus. Vide notas L. Bosii ad h. l. Lectionem tamen βασιλεῖ veriorem c scripturam esse existimat Greve ad h. l. p. 13. Mihi vero hæc vox non ad נֶשֶׁק, sed ad פַּחַד, *pavor*, potius referenda esse videtur, ut metonymice accipiendum sit, pro *eo, qui pavorem injicit*. Confer Bocharti Hieroz. P. I. Lib. II. p. 131. — *עַם, *populus*. Symm. Ps. XLVI. 4. βασιλεῖς, ubi mihi sensum expressisse videtur. Reges enim in tali d orationis serie quandoque ponuntur pro populis, quibus præsunt. Vide ad h. l. Montf. Semlero βασιλεῖς ex λαοὺς ortum esse videtur. Ita quoque statuit Cappellus in Crit. S. p. 839. ubi vid. Scharfenb. — קָצִין, *dux, princeps*. Prov. XXV. 15. Præterea sæpius legitur hæc vox, ubi nihil ei respondet in textu Hebr. v. c. Gen. XIV. 10. Cant. e VI. 6. in quo posteriore loco pro βασιλεὺς reponendum est βασιλέως e Vers. Arabica. 1 Macc. VIII. 4. βασιλεῖς *duces exercitus* notat, ut multis aliis exemplis docuit Drusius ad h. l. 4 Macc. VII. 10. παθῶν βασιλεὺς, *qui motus* s. *perturbationes animi moderatur*.

ΕΙ'Σ ΒΑΣΙΛΕ'Α ΓΙ'ΝΟΜΑΙ, *rex fio*. הִמְלִיךְ Hiph. *regem facio*. 1 Par. XXVIII. 4. ubi Hiphil loco Kal positum est. Conf. Glassii Phil. S. p. 251. Dath.

ΒΑΣΙΛΕ'Α ΚΑΘΙ'ΣΤΗΜΙ, *regem constituo*. הִמְלִיךְ, idem. 2 Paral. XXXVI. 4.

ΕΙ'Σ ΒΑΣΙΛΕ'Α ΚΑΘΙ'ΣΤΗΜΙ, *regem constituo*. הִמְלִיךְ, idem. 2 Par. XXXVI. 1.

ΕΙ'Σ ΒΑΣΙΛΕ'Α ΧΡΙ'Ω, *in regem ungo*. הִמְלִיךְ, *regem facio*, seu *constituo*. 1 Sam. XI. 15. — הִמְלִיךְ לְמֶלֶךְ, idem. 1 Sam. XV. 11. — Vide Βασιλεύω.

ΒΑΣΙΛΕΥ'Ω, *rego, regno*, it. *regem constituo et declaro*. הִגִּיעַ לְמַלְכוּת Hiph. *attingo regnum*, i. e. *ad regnum pervenio*. Esther. IV. 13. — *חָיָה, *vivo*, et ex adjuncto *felix sum, ac bonis florens*. Prov. IX. 6. ubi βασιλεύειν eandem notionem habet, de qua vide Lex. N. T. s. h. v. — יָשַׁב, *sedeo, habito*. 2 Reg. XV. 5. ἐβασίλευσεν ἐν οἴκῳ, ubi βασιλεύειν est *sedem regiam habere*. — מָלַךְ הִמְלִיךְ, Kal et Hiph. Ex. XV. 18. κύριος βασιλεύων τὸν αἰῶνα, regnans in seculum. Αἰῶνα ibi dicitur elliptice pro εἰς τὸν αἰῶνα. Cf. v. αἰών. Quod non intellegens aut potius non cogitans Grabius Proleg. in LXX Intt. T. I. c. 3. §. 7. pro βασιλεύων τὸν αἰῶνα ex Philonis Jud. l. de Plantatione Noë, p. 221. male substituit βασιλεὺς τῶν αἰώνων. Jud. IX. 16. 18. ἐβασιλεύσατε τὸν Ἀβιμέλεχ, *regem constituistis* Abimelechum. Vid. 1 Sam. XV. 11. ubi cum χρίειν in codd. permutatur. 1 Par. XXIII. 1. 2 Par. I. 8. Similia exempla, ubi verba activa transitive accipiuntur, collegit L. Bos. Proleg. ad LXX Intt. c. 3. ad Gen. I. 20. Confer et Lydium de Re Milit. p. 211. 2 Sam. XV. 10. βασιλεύειν significat *sedem regiam ha-*

a *bere*. 1 Reg. I. 11. 13. 17. et 44. ubi βασιλεύειν notat *se* aut *alium regem proclamare*. — מֶלֶךְ, *rex*. Jud. IX. 15. 2 Sam. II. 4. III. 17. Adde Symm. Ps. LXVII. 15. ubi non aliter legit, sed lectio est vitiosa, et pro βασιλεύειν αὐτὴν scribendum est βασιλεῖς ἐν αὐτῇ ex auctoritate Hieronymi, qui, Symmachum aperte secutus, habet: *reges in ea*. Vitium
b impressæ lectionis ortum est ex continua scribendi ratione. — הָיָה מֶלֶךְ, *sum rex*. 2 Sam. II. 11. 1 Reg. IV. 1. — הִמְלִיךְ מֶלֶךְ, *constituo regem*. Ies. VII. 6. — *מְלוּכָה, *regnum*. 1 Sam. XIV. 47. ubi τὸ βασιλεύειν *regnum* notat. Cæterum ibi pro τοῦ reponere mallem τὸ, nisi vox ἔργον e reliquis interpre-
c tibus supplenda sit. Confer tamen a me in Lexico N T. s. v. λαγχάνω notata. — מַמְלָכָה, *regnum*. 1 Sam. XXVII. 5. Jer. XXVIII. 1. In priore loco legitur: ἐν πόλει βασιλευομένῃ, *in urbe, ubi sedes regia est, s. in metropoli*. — רָכַב, *equito*. Ps. XLIV. 5. κατευοδοῦ καὶ βασίλευε. Cappellus in Crit. S. p. 504. ed. rec. conjicit legendum esse ἐπιβὰς
d ἵππευε, quod melius Hebraico conveniat. Sed mihi secus videtur. Nam impressam lectionem βασίλευε tuetur auctoritas Vers. Vulg. Arab. et Æthiop. ac רָכַב, ut Latinorum *equitare*, adjunctam habet notionem *regendi* ac *imperandi*, coll. Jud. X. 4. 1 Macc. VII. 1. βασιλεύειν est *adire regnum*, s. *imperium*.

ΒΑΣΙΛΕΥ'Ω ΒΑΣΙΛΕ'Α, *constituo*
e *regem*. הִמְלִיךְ מֶלֶךְ, idem. 1 Sam. VIII. 22. XII. 1. 2 Reg. VIII. 20. 2 Par. XXI. 8.

ΒΑΣΙΛΕΥ'Ω ΕΙ'Σ ΒΑΣΙΛΕ'Α, idem. הִמְלִיךְ לְמֶלֶךְ, *constituo regem*. Jud. IX. 6. ubi βασιλεύειν simpliciter *constituere* notat.

ΒΑΣΙΛΙΚΗ', sc. οἰκία, *regia*, h. e. *domus regia*. בַּיִת, *domus*. Esther. V. 1. Vide infra s. v. βασιλικός.

ΒΑΣΙΛΙΚΑ', sc. ἐνδύματα, vel ἱμά- f
τια, *regia vestimenta*. מַלְכוּת, *regnum*, metonymice: *vestes regiæ*. Esther. V. 1. ἐνεδύσατο βασιλικοῖς, *induta erat vestimentis regiis*. Confer L. Bos. Ellips. Gr. p. 88. seq.

ΒΑΣΙΛΙΚΟΙ', sc. φόροι, aut βασιλικὰ, sc. τέλη, *tributa regia*, vel: *quæ regibus solvi debent*. 1 Macc. XI. 34. ἀντὶ τῶν βασιλικῶν, ὧν ἐλάμβανεν ὁ βασιλεύς. g

ΒΑΣΙΛΙΚΟ'Ν, sc. δῶμα, vel οἴκημα, *regia domus, palatium regium*. בֵּית מֶלֶךְ, *domus regis*. Esther. II. 9.

ΒΑΣΙΛΙΚΟ'Ν, sc. ῥῆμα, vel διάταγμα, *edictum regium*. דְּבַר מַלְכוּת, *verbum regni*. Esther. I. 19. Conf. 2 Macc. IV. 11.

ΒΑΣΙΛΙΚΟ'Ν, sc. γαζοφυλάκιον, *ærarium regium*. Dan. II. 5. sec. h
Chis. ἀναληφθήσεται ὑμῶν τὰ ὑπάρχοντα εἰς τὸ βασιλικὸν, quibus verbis nihil respondet in textu Chald. 1 Macc. XIII. 15. 2 Macc. III. 13. Cf. 3 Esdr. VIII. 20. ubi additur γαζοφυλάκιον. 3 Esdr. I. 7. βασιλικὸν, sc. γαζοφυλάκιον, *ærarium regis*, ubi in textu Hebr. 2 Chron. XXXV. 7. est רְכוּשׁ הַמֶּלֶךְ, quod LXX interpretati sunt ὑπάρξεις τοῦ βασιλέως. Conf. Valck- i
enarium ad Herodot. II. c. 149.

ΒΑΣΙΛΙΚΟ'Σ, *regius*. *אוּלָם, *porticus*. Symm. 1 Reg. VII. 7. βασιλικὴν τοῦ θρόνου, ubi βασιλικὴ substantive adhibetur, ut sit i. q. *basilica, ædificium amplum*, inprimis *porticus ampla*. — מֶלֶךְ, *rex*. Num. XX. 17. et XXI. 22. ὁδῷ βασιλικῇ πορευσόμεθα, via regia ibimus. 2 Sam. XIV. 26. Job. XVIII. 15. αἰτίᾳ k
βασιλικῇ, quæ voces Hebr. לְמֶלֶךְ respondent, et significant non *causa regali*, ut Montf. transtulit, sed *more regio*, sicut rex, cujus voluntati et imperio nemo resistere valet.

a Sermo enim ibi est de fatali necessitate moriendi. Vide supra s. v. *αἰτία*. — לִפְנֵי מֶלֶךְ, *coram rege*. Esther. II. 22. ἐν τῇ βασιλικῇ βιβλιοθήκῃ. — מַלְכָּא Chald. *rex*. Dan. VI. 7. — מַלְכוּת, *regnum*. Esther. VIII. 15. 3 Esdr. I. 7. ubi Syrus ܕܠܡܠܟܐ ܡܢ, *ex iis, quæ regi*. Ibid. VIII. 69. 1 Macc. XI. 34. ubi τὰ βασιλικὰ sunt *vectigalia regia*. Ibid.
b XV. 8. πᾶν ὀφείλημα βασιλικὸν, omne debitum regium, h. e. *omne quod regi solvi ac præstari debet*.

*ΒΑΣΙΛΙΚΩ'ΤΕΡΟΣ, *magis regius, augustior*. 4 Macc. XIV. 2.

ΒΑΣΙΛΙ'ΣΚΟΣ, *basiliscus, serpens regulus*. אֶפְעֶה, *vipera*. Ies. LIX. 5. — פֶּתֶן, *aspis*. Ps. XC. 13. — צִפְעֹנִי. Aqu. Jer. VIII. 17.

ΒΑΣΙ'ΛΙΣΣΑ, *regina*. גְּבִירָה, *au-*
c *gusta*. Jer. XXIX. 2. — מַלְכָּה. 1 Reg. X. 1. 4. 10. 13. 2 Par. IX. 1. — מַלְכְּתָא Chald. Dan. V. 10. — מְלֶכֶת. Jer. XLIV. 17. 18. 19. — מַמְלָכָה, *regnum*. Jer. XLIX. 27. — שֵׁגָל, *conjux regia*. Ps. XLIV. 11. Conf. Lex. N. T. s. h. v. ac Sturz. de Dial. Maced. p. 151.

ΒΑ'ΣΙΣ, *basis, fundamentum, pes, gressus, gradus, incessus*. אֶדֶן, *ba-*
d *sis*. Aqu. Theod. Job. XXXVIII. 6. LXX Ex. XXVI. 19. βάσεις ἀργυρᾶς, pedes argenteos. Ibid. v. 21. 25. 32. 37. Conf. Fesselii Advers. S. Lib. V. c. 1. p. 414. et Lex. N. T. s. h. v. Adde Sophocl. Philoct. v. 692. ubi Schol. βάσις interpretatur πόδα. — אֹרֶךְ, *longitudo*. Ez. XLI. 22. Num אֶרֶן legerunt? Non male. Certe *longitudinis* notio est
e ab h. l. aliena. Dathius per *angulos* transtulit. — גְּבוּל, *terminus*. Ez. XLIII. 20. Quo fundamento hæc interpretatio nitatur, me ignorare fateor. Idem valet quoque de voce proxime sequente. — גֻּלָּה, *orbis*. 2 Par. IV. 12. — יְסוֹד, *fundamentum*. Ex. XXIX. 12. Lev. IV. 7. 19. 25. V. 9. — כִּיּוֹר, *suggestus*. 2 Par. VI. 13. — כֵּן. Ex. XXX. 18. 28. XXXI. 8. Lev. f
VIII. 11. — מְכוֹנָה, *fulcimentum*. 2 Reg. XXV. 13. sec. Compl. Jer. LII. 14. Adde Aquil. 2 Reg. XVI. 17. μεχωνὼθ, βάσεις αὐτοῦ. A vero mihi hic aberrasse videtur Montf. in nota subjecta scribens: Videtur hæc miscuisse librarium, et fortasse μεχωνὼθ ex interpretatione Aquilæ expungendum est. Nullo modo. g
Immo contrarium statuendum esse docent verba: βάσεις αὐτοῦ. Scilicet Aquila pro more suo retinuit vocem Hebr. μεχωνὼθ, cujus explicandæ causa librarius margini adscripserat βάσεις αὐτοῦ, h. e. vox hæc Hebræo-Græca *bases, fulcimenta* notat, unde postea facile in textum irrepere potuit. —*מָכוֹן, *fundamentum*. Symm. Ps. LXXXVIII. 15. — מַרְצֶפֶת, h
pavimentum. 2 Reg. XVI. 17. — קִיר, *paries*. Lev. I. 15. πρὸς τὴν βάσιν. Ita putarunt h. l. vertendum esse. Βάσις autem LXX h. l. est *solum* s. *pavimentum*. — בָּמָה, *excelsum, etiam ara diis consecrata*. Ez. XVI. 38. Vel legerunt רָמַס, *calcare*, vel βάσις positum est pro *loco, ad quem pedibus vel gradibus* i
ascenditur, ut sit i. q. βῆμα, de quo vide Lex. N. T. Sap. XIII. 19. τὸ μηδὲ βάσει χρῆσθαι δυνάμενον, quod ne vel *pedibus* quidem uti, seu incedere potest. Significat hic βάσις *pedes*, ac sermo est de idolo, ad quod frustra preces pro felici itinere mittantur. Sir. XXVI. 20. Lex. Cyrilli MS. Brem. βάσις, θεμέλιος. Hesych. k
βάσις, στήριγμα, ἕδρα, στάσις, ῥυθμὸς, πορεία, βῆμα, ὁδός. Schol. Aristoph. ad Thesmoph. v. 937. εὐφυῆ στῆσαι βάσιν, ἀντὶ τοῦ εὐφυῶς καὶ καλῶς καὶ εὐρύθμως βαίνειν. Confer quoque

a Spanhemium ad Callimachum p. 56.

ΒΑΣΚΑΙ΄ΝΩ, *fascino*, item *invideo*. Dicitur secundum Etymol. M. quasi τοῖς φάεσι καίνω, *oculis perimo*: invidendo nimirum et malignis oculis aspiciendo multum lædi alios, veterum superstitio credidit. Turneb. Adv. Lib. IX. c. 28. Vid. Martinii Lexic. Philol. in *fascinum*
b *et fascinare*. Sir. XIV. 6. ubi βασκαίνειν ἑαυτὸν, *sibi invidere* quasi victum et vitam, est: sibi ipsi necessaria vitæ subtrahere. Ibid. XIV. 8. ὁ βασκαίνων ὀφθαλμῷ, qui invidet oculo, seu: qui est oculo invido. Talis oculus βασκαίνοντος ibid. v. 10. appellatur ὀφθαλμὸς πονηρὸς φθονερὸς ἐπ' ἄρτῳ. Conf. Βασκανίζω. Hesych. βασκαίνει, λυπεῖ, φθονεῖ, μέμφεται. Conf.
c Lex. N. T. s. h. v.

ΒΑΣΚΑΝΙ΄Α, *fascinatio, invidia, æmulatio*. Sap. IV. 12. 4 Macc. I. 26.

ΒΑΣΚΑΝΙ΄ΖΩ, *invideo*. יָרַע, *malus sum*. Deut. XXVIII. 54. et 56. βασκανεῖ τῷ ὀφθαλμῷ αὐτοῦ, *invidiam oculis suis prodet*.

ΒΑ΄ΣΚΑΝΟΣ, *invidus*, etiam *avarus, sordide parcus*. רַע עַיִן, *malus*
d *oculo*. Prov. XXIII. 6. ubi pro βασκάνῳ alii habent πονηροφθάλμῳ, quod non tam Scholion, quam versio alius interpretis esse videtur. Ibid. XXVIII. 22. ubi pro βάσκανος alii φθονερὸς habent. — Sir. XIV. 3. βάσκανος est *avarus*, quasi ὁ βασκαίνων ἑαυτὸν, ac i. q. in anteced. μικρολόγος. Ibid. XXXVII. 18. Etymol. M. βάσκανος, ὁ κακίζων καὶ μεμφόμενος
e ἅπαντα, καὶ πυρώμενος εἰς ἀπέχθειαν ἄγειν, ὁ φθονερὸς καὶ βλαβερός. Hesych. βάσκανος, φθονερὸς, ἀχάριστος, h. e. qui nulla beneficia dat, nam ἀχαριστεῖν idem explicat per μὴ χαρίζεσθαι. Adde Alciphron. Lib. I. Ep. 15. δυσμενὴς καὶ βάσκανος ὁ τῶν γειτόνων ὀφθαλμός.

ΒΑ΄ΣΤΑΓΜΑ, *onus, quod* sc. *portatur*, ac metaph. *omne quod alicui molestum est*. מַשָּׂא, idem. 1 Sam. XV. 33. ἔσῃ ἐπ' ἐμὲ εἰς βάσταγμα, *molestiam* mihi creabis. Eandem significationem habet quoque φορτίον f
et φορτίας, Neh. XIII. 15. 19. Jer. XVII. 24. 27. — סֵבֶל. Aqu. Symm. Ex. I. 11. Adde Eurip. Suppl. 767. Joseph. A. J. XIX. 9. 2. 14. p. 952.

ΒΑΣΤΑΓΜΟ΄Σ, idem. סֵבֶל, idem. Symm. Psalm. LXXX. 7.

ΒΑΣΤΑ΄ΖΩ, *fero, porto, bajulo,* g
attollo, extollo. — *הִצְמִיחַ, *germinare facio*, Hiph. a צָמַח. 2 Sam. XXIII. 5. sec. cod. Alex. Sed ibi pro βαστάσῃ scribendum est βλαστάσῃ, vel potius βλαστήσῃ. — יָטָה, *inclino*. Jud. XVI. 31. ubi cum κλίνειν et διασείειν permutatur in codd. Auctor versionis ἐβάσταξεν, quam ed. Rom. exhibet, permutavit sine dubio voces נָטָה et נָשָׂא. Si co- h
lumnæ concutiuntur, etiam quodammodo *attolluntur* et *elevantur*. Scharfenbergius ad h. l. mavult legere ἐπάταξεν, aut ἐτάραξεν, quod propius accedit ad lectionem Cod. Oxon. διέσεισεν. — נָשָׂא. Symm. Num. XIV. 9. (ubi pro βαστάζοντες legendum βαστάζουσι, ut habet margo cod. 130. Holm.) Deut. I. 31. Ps. LXXXVIII. 49. Prov. XIX. i
12. Adde eundem Ps. LIV. 13. ubi βαστάζειν est *tolerare, perferre*, i. q. vernaculum ertragen, *to endure*. LXX 2 Reg. XVIII. 14. — סִלְסֵל Pih. *extollo*. Symm. Prov. IV. 8. — עָמַס, *onero*. Aqu. Zach. XII. 3. Præterea legitur Ruth. II. 16. ubi βαστάζοντες βαστάσατε videtur esse glossema ex alio interpretamento, quod ex margine migravit in tex- k
tum.

ΒΑ΄ΤΟΣ, propr. *planta quæcunque sponte nascens*, a βαίνω, *sponte ascendo*, deinde speciatim *rubus, sentis*. Aristot. de Plant. Lib. I. c. 4. Bion. Id. Α΄, 21. בָּאְשָׁה, *herba fœtida*. Job. XXXI. 40. Vid. Ol.

a Celsii Hierobot. T. II. p. 201. — סְנֶה, *rubus*. Ex. III. 2. 3. 4. Deut. XXXIII. 16. Confer Suiceri Thes. Eccl. T. II. p. 672. Hasæi Diss. Philol. p. 280. seq. ac Ol. Celsii Hierobot. T. II. p. 58.

ΒΑ'ΤΟΣ, *batus, genus mensuræ liquidorum*. בַּת, idem. Al. Ies. V. 10. *βάτον*. Theodoretus in Opp. T. I. ed. Hal. p. 466. ita de hoc vo-
b cabulo disputat: *ὁ δὲ βάτος μέτρον ἐστὶν τῶν Παλαιστίνων, ἑβδομήκοντα καὶ τέσσαρας χόας χωροῦν, ὡς Ἰώσηπος ἔφησεν*. Sed aliter Josephus A. J. VIII. 2. fin. Conf. quoque Schol. apud Montf. in Hexapl. 1 Reg. V. 11.

*ΒΑΤΟ'Ω. Vide supra s. v. *ἀβατόω*.

ΒΑ'ΤΡΑΧΟΣ, *rana*. גַּל, *acervus*. Symm. Hos. XII. 12. ubi non ali-
c ter legerunt, sed alia imagine usi sunt ad *multitudinis* notionem exprimendam. — צְפַרְדֵּעַ, *rana*. Exod. VIII. 2. 3. 4. etc. Ps. LXXVII. 50. CIV. 29.

ΒΑΦΗ', *immersio, tinctura, color*. Sir. XXXI. 30. *ἐν βαφῇ*, in tinctura, h. e. si sæpius ignitum mergatur in aqua.

*ΒΑΧΕΙ'. In Hexaplis Mich. I.
d 10. verba *ἐν βαχεὶ* laudantur tanquam versio LXX Intt., pro quibus alii libri minus recte *ἐν ἀκείμ*, *ἐν βαχείμ*, et *ἐν Βακεὶν* exhibent. Montf. hæc verba non satis accurate ad תִּבְכּוּ retulit. Sine dubio auctor hujus versionis antecedens בָּכוֹ literis Græcis exprimere voluit.

ΒΔΕ'ΛΛΑ, *sanguisuga, hirudo*. עֲלוּקָה, idem. Prov. XXX. 15.
e Hesychius: *βδέλλα, εἶδος σκώληκος*. Vide quoque Suidam s. h. v. Nomen habet a *βδάλλω, τὸ ἀμέλγω* (A mutatum in E, ut in Attico *λεὼς* pro *λαός*. Vide Bocharti Hieroz. P. II. p. 797.), unde vox *sanguisuga*, quia hirudo sanguinem e corpore sugit. Conf. Outhovium in Bibl. Brem. Cl. III. p. 634.

ΒΔΕ'ΛΛΙΟΝ, *gummi genus sat pretiosum*, seu *succus arboris cujus-* f
dam nigræ, quæ nascitur in Arabia, ac idem nomen habet. Colligitur in variis regionibus, sed Indicum maxime et Bactrianum excellit, teste Plinio H. N. XII. 9. Conf. Bonfrer. Comment. ad Pentat. p. 122. seq. בְּדֹלַח. Inc. Gen. II. 12. Aqu. Symm. Theod. Num. XI. 7. Cf. Bocharti Hieroz. P. II. Lib. V. c. 5. p. 674. Drusium ad Gen. g
II. 12. Beckmannum de Origg. l. l. p. 293. Martin. Lex. Philol. et inprimis Serapium Arab. Lib. Aggregat. cap. 249.

ΒΔΕ'ΛΥΓΜΑ, *abominatio, res abominanda, idolum abominandum*. אֱלֹהִים, *Deus, dii, idola*. 1 Reg. XI. 5. *ἐπορεύθη Σολομὼν ὀπίσω βδελύγματος Σιδωνίων*, colebat Salomon Astarten, idolum abominandum Si- h
doniorum. Vide et v. 33. — אֱלִילִים plur. *idola, res nihili*. Ies. II. 8. 20. — גִּלּוּלִים plur. *dii stercorei*. Theod. Jer. L. 2. Expressit notionem vocis גֵּלֶל, quod *stercus* notat. LXX 1 Sam. XV. 2. 1 Reg. XXI. 26. Ez. XXX. 13. — חַמָּנִים plur. *subdiales statuæ*. Ies. XVII. 8. — מְזִמָּתָה, *scelus gravissimum*, sc. idololatria. Jer. XI. 15. — i
מִן קְצוֹת pro מִקְצוֹת, *ab extremitatibus*. 2 Reg. XVII. 31. ubi sine dubio legerunt שִׁקּוּצוֹת. — *נִדָּה, *elongatio*. Esdr. IX. 11. sec. Compl. *ἐν βδελύγμασιν*. Scilicet נִדָּה *fœditatem* et *impuritatem* notat, ac h. l. permutatur cum תּוֹעֵבָה. — *קְדֵשָׁה, *meretrix*, Veneris cultui consecrata. Inc. Hos. IV. 14. ubi *βδέλυγμα eam quæ abominanda facit*, specia- k
tim *scortum, meretricem* notat. — שִׁקּוּץ, *res abominanda*, spec. *peccatum*, et *idolorum cultus*. Deut. XXIX. 17. *ἴδετε τὰ βδελύγματα αὐτῶν, καὶ τὰ εἴδωλα αὐτῶν*, videbatis

a res abominandas eorum et idola eorum. 2 Par. XV. 8. Jer. XIII. 27. *ἐν τοῖς ἀγροῖς ἑώρακα τὰ βδελύγματά σου*, in agris vidi res abominandas tuas. Dan. IX. 27. *βδέλυγμα τῶν ἐρημώσεων*, abominatio desolationum, h. e. vastatio ac destructio *horrenda*. Vide et Dan. XI. 31. ubi *βδελύγματα ἠφανισμένων*, abominationes desolatorum, et Dan. XII.
b 11. ubi *τὸ βδέλυγμα τῆς ἐρημώσεως* occurrit, et conf. 1 Macc. I. 51. ac Lex. N. T. s. h. v. — שֶׁקֶץ, *idem.* Lev. VII. 11. XI. 10. 12. 13. Ies. LXVI. 17. — שֶׁרֶץ, *reptile.* Lev. V. 2. Legerunt שֶׁקֶץ, *abominanda s. detestanda animalia*, aut transtulerunt ita propterea, quia pleraque reptilia abominationi esse solent. — תָּעֵב, inf. Pihel. *abominari, abomi-*
c *nabile facere.* Deut. VII. 26. — תּוֹעֵבָה, *abominatio.* Theod. Jer. VIII. 12. LXX Exod. VIII. 26. *τὰ βδελύγματα τῶν Αἰγυπτίων*, idola Ægyptiorum. Vide et 2 Reg. XXIII. 13. et conf. Sap. XII. 23. Levit. XVIII. 27. *πάντα γὰρ τὰ βδελύγματα ταῦτα ἐποίησαν*, omnes enim res abominandas hasce fecerunt. Vide et Ez. XXXIII. 26. 3 Esdr.
d VII. 13. Hebr. טֻמְאָה Esdr. VI. 21. ubi notat *impuritatem, quæ idolorum cultu contrahitur.* Sap. XII. 23. *βδελύγματα.* Vulgat. bene: *per hæc quæ coluerunt*, nempe animalia. Conf. v. 24. Sir. XV. 13. *πᾶν βδέλυγμα ἐμίσησεν ὁ κύριος*, quod Syrus bene vertit ܟܠ ܒܝܫܬܐ, *omne malum s. peccatum*, cum quo et consentit Arabs. Cf. ib. XVII. 20. X.
e 13. *abominanda peccata.* 1 Maccab. I. 57. ubi videndus Michaëlis. Ib. VI. 7. *effigies Jovis* ita dicitur. Lex. Cyrilli MS. Brem. *βδέλυγμα, πρᾶξις παρὰ τὸν προσήκοντα λόγον πραττομένη. καὶ πᾶν εἴδωλον, καὶ πᾶν ἐκτύπωμα ἀνθρώπου οὕτω ἐκαλεῖτο παρὰ Ἰουδαίοις.*

ΒΔΕΛΥΓΜΟ'Σ, idem. פּוּקָה, *titubatio.* 1 Sam. XXV. 31. *οὐκ ἔσται σοι τοῦτο βδελυγμός.* Scilicet פּוּקָה metonymice quoque notat *id, quo* f
quis ad vacillandum impellitur, offendiculum, ac metaphorice *id quod aliquem inquietat ac offendit.* Vulgatus, qui habet: *non erit tibi hoc in singultum*, λυγμὸς legisse videtur, quod vide infra. — שִׁקּוּץ, *abominatio.* Nah. III. 6.

ΒΔΕΛΥΚΤΟ'Σ, *abominabilis.* תּוֹעֵבָה, *abominabile, res abominabilis.* Prov. XVII. 15. *ἀκάθαρτος καὶ* g
βδελυκτὸς παρὰ θεῷ, impurus et abominabilis coram Deo. Sirac. XLI. 8. 2 Macc. I. 27. Hesych. *βδελυκτὸς, μισητὸς, ἐξουδενημένος, καὶ βδελυρός.*

ΒΔΕΛΥΡΙ'ΑΝ 'ΕΠΙΤΗΔΕΥ'Ω, *abominationi studeo.* הִתְעִיב, Hiph. *abominabile facio.* Symm. Ps. LII. 2. *βδελυρίαν ἐπιτήδευσαν*, abominabiles facti sunt. LXX *ἐβδελύχθησαν.* Est *βδελυρία impuritas proterva, illibera-* h
lis petulantia. Vide Theophr. Char. XI. 1.

*ΒΔΕΛΥΡΟ'Σ, *abominabilis, scelestus*, i. q. *βδελυκτός.* Legitur Sir. XLI. 5. sec. Alex. ubi alii *βδελυκτός.* Timæus Lex. Plat. *βδελυρὸς, αἰσχροποιός.* Lucian. T. II. p. 178. Ed. Reitz. *βδελυρώτατος ἁπάντων.* Vide supra s. *βδελυκτός.*

ΒΔΕΛΥ'ΣΣΩ, pr. *facio, ut aliquid* i
fœteat, fœtidum reddo, a *βδέω.* Gloss. Vet. *visso, pedo*, deinde *efficio, ut aliquis rem vel personam aversetur, et abominetur, quacunque alia de causa*, v. c. *ob improbitatem*: unde

ΒΔΕΛΥ'ΣΣΟΜΑΙ, proprie notat *me averto a fœtente* (V. Schol. ad Aristoph. Plut. v. 700. coll. 702.), vel omnino *abominor, aversor, execror, odio habeo*, etiam *abominabilem* k
reddo. גָּעַל, *fastidio.* Lev. XXVI. 11. — *גָּרַשׁ, *expello, repudio.* Lev. XXI. 14. *ἐβδελυγμένην* sec. cod. Alex. ubi reliqui libri *ἐκβεβλημένην* habent. — הִבְאִישׁ, Hiph. *fœtidum*

a reddo. Exod. V. 21. ἐβδελύξατε τὴν ὀσμὴν ἡμῶν, fecistis odorem nostrum foedum ac tetrum, h. e. invisos nos reddidistis. — נָגַע, *tango, lædo.* Gen. XXVI. 29. καθότι ἡμεῖς οὐκ ἐβδελυξάμεθα, quemadmodum nos quoque te non *offendimus.* — לֹא נָגַע *non tango.* Inc. Lev. XI. 8. — נִדָּה, Pih. *separo.* Ies. LXVI. 5. μισοῦσιν ὑμᾶς καὶ βδελυσσομένοις, odio
b habentibus vos et abominantibus. Scil. quod abominor, hoc longe a me removere soleo. Praeterea subst. נִדָּה *foeditatem, impuritatem* notat. — עָצַב Pih. *dolorem affero, dolore afficio.* Ps. LV. 5. τοὺς λόγους μου ἐβδελύσσοντο, coll. Arab. عصب, *probrosis dictis lacessivit.* — קוּץ *taedet.* Theod. Ies. VII. 16. LXX Ex. I. 13. ἐβδελύσσοντο οἱ Αἰγύπτιοι ἀπὸ τῶν
c υἱῶν Ἰσραὴλ, abominationi erant Ægyptii filiis Israël: ubi Schol. ἐθλίβοντο. Potest quoque reddi: *abhorrebant Ægyptii a filiis Israël.* Ita in Romana editione Latina versio habet. Lev. XX. 23. — שָׁאַט, *sperno.* Theod. Ez. XVI. 56. — שִׁקּוּץ, *res abominanda.* Hos. IX. 12. — שָׁקַץ, Pih. Lev. XI. 11. 13. ταῦτα βδελύξεσθε ἀπὸ τῶν πετεινῶν,
d hæc volucria abominationi vobis erunt. Ibid. v. 43. et XX. 25. — תָּאַב, Pih. Amos VI. 8. — תִּעֵב: הִתְעִיב: נִתְעַב, Pih. Hiph. et Niph. Deut. VII. 26. 1 Reg. XXI. 26. ἐβδελύχθη σφόδρα, valde abominabilem se reddebat. Job. IX. 31. ἐβδελύξατο δέ με ἡ στολή μου, *abominabilem me reddidit* stola mea. Job. XV. 16. ἔστι δὲ ἐβδελυγμένος καὶ ἀκάθαρτος
e ἀνὴρ, est vero abominabilis et impurus vir. Vide et Ies. XIV. 19. Mich. III. 9. οἱ βδελυσσόμενοι κρίμα. Hesych. βδελυσσόμενοι, μισοῦντες. — תּוֹעֵבָה, *abominatio.* Lev. XVIII. 30. Prov. VIII. 7. XXVIII. 9. Sirac. XI. 2. notat *contemnere, despicere,* ubi Vulgatus per *spernere* transtulit, quem etiam Arabs secutus est. Ib. XX. 7. βδελυχθήσεται, abominabilis erit tum Deo tum hominibus. f
Clemens Alex. Pæd. Lib. II. c. 6. βδελύττεται τὴν ψυχὴν αὐτοῦ, *se ipsum abominabilem reddit.* 1 Macc. I. 51. narratur, regem Antiochum per literas jussisse Judæos βδελύξαι (h. e. *polluere, inquinare*) τὰς ψυχὰς αὐτῶν ἐν παντὶ ἀκαθάρτῳ, quod in seq. explicatur per βεβηλῶσαι αὐτούς. Vulg. *et coinquinari.* Vide quoque Syrum. Hesych. βδελυσσόμενοι, μισοῦν- g
τες. Idem: ἐβδελύχθην, ἐμίσησα, προσέκοψα. Suidas: ἐβδελύχθησαν (Ps. XIII. 1. LII. 1.), ἀπεῤῥίφησαν.

BEʹBAIOΣ, *firmus.* נָכוֹן part. Niph. a כּוּן, *firmus.* Symm. Gen. XLI. 32. 1 Sam. XXIII. 23. Sap. VII. 23. βέβαιον, ἀσφαλές. Hesych. βέβαιον, ἀσάλευτον, ἀσφαλές, ἀμετάβλητον.

BEBAIOʹΤΗΣ, *firmitas.* אֱמוּנָה, h
veritas. Symm. Psalm. XXXV. 6. Aqu. Ps. CXLII. 1. — קֹשְׁטְ, *veritas.* Aqu. Psalm. LIX. 6. Inepte ita vertit. Ex usu l. Arab. קשט est *obstinatio, rigiditas,* a قسط, *riguit, rigidus fuit.* Conf. Coran. Sur. LXXII. 14. et 15. Fortasse intellexit *rigidum hostem.* Adde Aristid. Orat. I. 395. 15.

BEBAIOʹΩ, *firmo, confirmo, stabilio.* הִצִּיב, Hiph. a נָצַב. Ps. XL. i
13. ἐβεβαίωσάς με ἐνώπιόν σου εἰς τὸν αἰῶνα, confirmasti me coram te in secula. — קִיֵּם, Pih. a קוּם, *erigo.* Ps. CXVIII. 28.

BEBAIʹΩΣ, *indubitanter, firmiter, tuto, certo.* לִצְמִיתֻת, *ad excisionem,* h. e. *in perpetuum.* Lev. XXV. 30. — *תִּכּוֹן, *firma erit.* Symm. Ps. LXXXVIII. 22.

BEBAIʹΩΣΙΣ, *confirmatio,* etiam *firma spes, certa animi persuasio.* צְמִיתֻת, *excisio.* Lev. XXV. 23. k

a γῆ οὐ πραθήσεται εἰς βεβαίωσιν, terra non vendatur ad confirmationem, (i. q. *βεβαίως, firmiter, absolute, prorsus*, coll. v. 30.) h. e. ut firmum sit ementi in æternum, exponente Ainswortho. Mallem tamen equidem reponere βεβήλωσιν, ut legitur in Ald. Sap. VI. 19. προσοχὴ δὲ νόμων, βεβαίωσις ἀφθαρσίας, h. e. observatio præceptorum divinorum animum
b certa spe felicitatis æternæ replet.

ΒΕ'ΒΗΛΟΣ, *profanus, impurus*. *חָלִילָה, *hac nocte*. Aqu. sec. Coislin. Ruth. I. 12. βέβηλος. Lege βεβηλωμένη, ut expresserit חֻלְלָה. — חֹל. Aqu. Ez. XLVIII. 15. Lev. X. 10. διαστεῖλαι ἀνὰ μέσον τῶν ἁγίων καὶ τῶν βεβήλων, ut discernatis sacra a profanis. 1 Sam. XXI. 4. (ἄρτοι βέβηλοι. Vulg. *panes laici*, h. e. qui-
c bus laici s. homines quilibet vesci possunt.) 5. Ezech. XXII. 26. XLIV. 23. — *חָלִילָה, *absit, avertat Deus*. Aqu. 1 Sam. XX. 2. Sed an hæc versio vere Aquilæ sit tribuenda, admodum dubitarem. — חָלָל. Ez. XXI. 25. — טָמֵא, *impurus*. Symm. Jos. XXII. 19. — פִּגֻּל, *abominatio*. Ez. IV. 14. 2 Maccab. V. 16. καὶ βεβήλοις χερσί.
d Hesych. βέβηλον, τὸ μὴ ἱερὸν καὶ ἄθεον. Idem: βέβηλος, ἀνίερος, ἀμύητος. Confer Suiceri Thes. Eccl. T. I. p. 678.

ΒΕΒΗΛΟ'Ω, *profano, polluo, violo*. הֵחֵיל, Hiph. a חוּל, *dolore afficio*. Ps. IX. 26. Legerunt cum Syro חֻלָּה, a rad. חָלַל. Vulg. *inquinatæ*. — חָלָל, *profanus*. Lev. XXI. 7. γυναῖκα πόρνην καὶ βεβηλωμένην, fœminam, quæ scortata et profanata, h.
e e. violata est. Huc revocandum est præeunte Cat. Niceph. pag. 1101. Scholion, quod Montf. e Cod. Reg. protulit ad XX. 18. Ἄλλος· ἀκάθαρτον, λεπρῶσαν, ἢ ἐν αἱμοῤῥοίᾳ, ἢ θνητήν. Vide ad h. l. Scharfenbergium. Vide et v. 14. ac conf. Judith. IX. 2. Sir. XLII. 14. et Festii Advers. 88. Lib. II. c. 18. p. 146. — חִלֵּל, Pih. et semel in Hiph. הֵחֵל, quod proprie denotat f
incipio. Lev. XVIII. 21. οὐ βεβηλώσεις τὸ ὄνομα τὸ ἅγιον, non profanabis nomen sanctum. Vide et Lev. XIX. 8. XXII. 15. Lev. XIX. 29. οὐ βεβηλώσεις τὴν θυγατέρα σου, ἐκπορνεῦσαι αὐτήν, non profanabis filiam tuam scortatione. Lev. XXI. 9. de filia sacerdotis: ἐὰν βεβηλωθῇ τοῦ ἐκπορνεῦσαι, si profanetur scortatione, coll. Num. XXV. 1. Legerunt וַיָּחֵל. g
Ps. LIV. 23. ἐβεβήλωσαν τὴν διαθήκην αὐτοῦ, *violarunt* fœdus ejus. Thren. II. 2. ἐβεβήλωσεν βασιλείαν καὶ ἄρχοντας αὐτῆς, profanavit regnum et principem ejus. Olympiodorus apud Ghislerium in Caten. p. 72. exponit ἀκαθάρτους ἀπέδειξεν. Adde Aqu. Ies. LIV. 5. — *טִמֵּא Pih. *immundum reddo*. Ez. XLIII. 7. 8. 1 Macc. IV. 38. ubi Syrus: *destructum* red- h
didit. Hesych. ἐβεβήλωσεν, ἐμίανεν, ἐμόλυνεν, ἀκάθαρτον ἐποίησεν. Idem ad Ps. IX. 23. βεβηλοῦνται, μιαίνονται, ἁμαρτάνουσι.

ΒΕΒΗ'ΛΩΣΙΣ, *profanatio*. חַלֵּל, infin. Pih. Lev. XXI. 4. — *צְמִיתֻת, *excisio*. Lev. XXV. 11. sec. Ald. et Lips. Paul. Vide supra s. v. βεβαίωσις. Legitur quoque Judith. IV. 3. et 1 Maccab. I. 51. ubi βεβήλωσις i
est *profanum*, i. q. ἀκάθαρτον.

ΒΕΔΕ'Κ. Ipsa vox Hebr. בֶּדֶק, *fissura, rima*, sec. Bielium, *instauratio, restauratio*. 2 Reg. XII. 6. 12. In Lex. Cyrilli MS. Brem. Βεδὲκ (sic enim procul dubio legendum pro Βεδὲξ, quod est in MS.) exponitur γαζοφυλακεῖον ναοῦ. In Glossis autem in Lib. 4 Reg. τὸ βεδὲκ (sic enim scribendum pro βεδὲχ, vel, ut k
in Cod. Barocc. pariter vitiose scribitur, μεδὲχ) redditur τὸ δέον, *necessarium*. Aliter vero Theodoretus: Βεδὲκ καλεῖται τῶν ἐφθαρμένων ξύλων ἢ λίθων ἡ θεραπεία. ἡ δὲ τῶν παραλειπ-

a μόνον βίβλος ἀντὶ τοῦ ποιῆσαι βεδὲκ ἐπισκευάσαι τὸν οἶκον κυρίου λέγει. Sic et in Libr. Nomin. Ebr. Bedec, *instauratio*. Vide Drusium in Fragm. p. 275.

ΒΕΕΛΦΕΓΩ'Ρ. Hebr. בַּעַל פְּעוֹר. Num. XXV. 3. 5. Moabitarum et Midianitarum numen. Theodoretus in Psalm. CV. et Apollinarius in Catena Gr. censent, *Baal* proprium
b esse idoli nomen, eumque non alium esse, quam Κρόνον, *Saturnum*, *Phegor* autem nomen loci esse, in quo simulacrum illum staret; idoli tamen nomen esse *Phogor* idem vult Theodoretus Quæst. 45. in Num. quod magis placet, etsi et loco, in quo coleretur idolum, nomen sit inditum. Cf. Num. XXIII. 28. et Jos. XIII. 20. Ex quo et
c colligit Bonfrerius ad Num. XXV. 3. *Baal* vel *Beel* non esse proprium hic nomen, sed appellativum, quod variis idolorum nominibus honoris causa præponi solet. Cæterum inter plerosque Intt. convenit, esse *idoli pudendi*, a fœminis inprimis culti, nomen, et hunc Deum eundem fuisse cum *Priapo* (a פָּעַר, *aperire, nudare*, q. d. cui pudendum
d membrum esset immane ac fœde distentum propalam), quæ fuit jam Hieronymi sententia Lib. I. adv. Jovinianum. Vide quoque Etymol. M. s. h. v. Seldenum de Diis Syris Synt. I. cap. 5. p. 158. seq. et Bibl. Brem. Cl. V. p. 388. seq.

ΒΕΖΕ'Κ. Hebr. בָּזָק, *fulgur, coruscatio*. Ez. I. 14. ὡς εἶδος τοῦ βεζὲκ, h. e. juxta Gloss. MS. in Ez. ὡς
e εἶδος ἀστραπῶν. Schol. ad eundem locum: τὸ βεζὲκ ἀστραπὴν σημαίνει. Inde et apud Hesychium: Βεζὲκ, ἀστραπή τις. 'Ιεζεκιήλ.

*ΒΕ'Θ. בַּר, *nomen mensuræ*. 1 Reg. V. 11. χιλιάδας βὲθ (pro quo in Vat. legitur βαὶθ) ἐλαίου κεκομμένου. Videtur autem βὲθ idem significare, quod σάτος, ut colligo e scholio in Cod. Regio apud Montf. l. l. Adde Theodoretum T. I. p. 466. f
ac supra s. v. σάτος.

ΒΕΛΙΑ'Λ. Ipsa vox Hebraica בְּלִיַּעַל, *nequam*. Theodot. Jud. XIX. 22.

ΒΕΛΟΘΗ'ΚΗ, *pharetra, sagittarum theca*. יֶתֶר, *nervus, chorda*. Inc. Ps. X. 2. — תְּלִי, *pharetra*. Inc. Gen. XXVII. 3. Vide quoque Schol. Hom. Il. Α', 45.

ΒΕ'ΛΟΣ, *jaculum, sagitta, telum*. g
חֵץ, idem. Deut. XXXII. 42. μεθύσω τὰ βέλη μου ἀφ' αἵματος, inebriabo sagittas meas sanguine. 2 Sam. XXII. 15. ἀπέστειλε βέλη καὶ ἐσκόρπισεν αὐτοὺς, misit *fulmina* et dissipavit illos. Vide et Ps. XVII. 16. CXLIII. 7. Eodem sensu in epigrammate apud Laërtium Procem. p. 4. Θρήϊκα χρυσολύρην τῇδ' 'Ορφέα Μοῦσαι ἔθαψαν, Ὃν κτάνεν ὑψιμέδων Ζεὺς ψολόεντι h
βέλει. Vide et Herodot. Lib. IV. c. 79. et Pollucem Lib. IX. cap. 5. sect. 41. Job. XXXIX. 22. ubi vid. notæ L. Bos. — חָצַץ. Ps. LXXVI. 17. — נֶשֶׁק, *armatura*. Job. XXXIX. 21. — שֵׁבֶט, *virga, telum*. 2 Sam. XVIII. 14. — שֶׁלַח, *missile*. Joël. II. 8. — שָׁלַף, *extraho, stringo*. Job. XX. 25. ubi sine dubio שֶׁלַח legerunt. Sir. XIX. 11. βέλος πεπηγὸς ἐν μηρῷ σαρκὸς, sagitta infixa fe- i
mori carnis. Qui sagitta vulneratus est in femore (cujus caro est tenera, ideoque valde sensilis), illico sagittam evellit, nec quiescit, donec eam excutiat. Hesych. βέλος, μάχαιρα, τραῦμα, ἀκίς. καὶ πᾶν τὸ βαλλόμενον καὶ τὴν ἀλγηδόνα βέλος λέγει.

*ΒΕΛΟΣΤΑΣΙ'Α, sec. Grotium *balista, contabulatio, cui imponebatur* k
catapulta. Vitruv. X. 20. 1 Macc. VI. 20. sec. cod. Alex. Sed sine dubio ibi βελοστάσεις legendum est, ut reliqui libri habent.

ΒΕΛΟ'ΣΤΑΣΙΣ, *locus ad tela constitutus, statio ballistarum, machina bellica, unde tela ex arcu mittuntur,*

a secundum nonnullos *balista, aries.* דָּיֵק, *propugnaculum.* Ezech. XVII. 17. XXI. 22. — טִפְסַר, *imperator, dux.* Jer. LI. 27. Non intellexisse videntur hoc vocabulum peregrinum. — כַּר, in plur. כָּרִים. Ez. IV. 2. Forte a ܟܪ, *scala ex funibus confecta.* — סֹלְלָה, *agger, aggesta moles terræ,* ac vi etymologiæ *omnis locus, ubi aliquid coacervatur.* Inc.
b Ez. XXVI. 6. Vide infra s. v. δόζω, et 1 Macc. VI. 20. 51. ubi Vulgatus βελοστάσεις vertit *balistas.* Syrus per *turrim,* Josephus per χώματα, *aggeres,* explicat. Cf. Lipsii Poliorc. Lib. III. Dial. II. p. 121. seq. et Michaëlis Anim. ad 1 Macc. VI. 20.

ΒΕΛΤΙ'ΩΝ, ΒΕ'ΛΤΙΟΝ, *melior, melius.* טוֹב. *bonus,* et sequente מ *melior.* Inc. Jud. IX. 2. Aqu.
c Theod. LXX Jud. XVIII. 19. LXX Gen. XXIX. 19. Num. XIV. 3. Jer. XXII. 15. — יָפֶה, *pulcher.* Job. XLII. 14. — יָשָׁר, *rectus.* Jer. XXVI. 14. — *נָעֵם, *jucundus sum.* Inc. Ez. XXXII. 19. ubi LXX κρείττων habent.

ΒΕ'ΛΤΙΟ'Ν 'ΕΣΤΙ, *melius est.* יָטַב. Jer. XXXVIII. 20. XL. 9.

ΒΕ'ΛΤΙΟΝ ΠΟΙΕ'Ω, *melius facio.*
d הֵיטִיב, Hiph. Jer. XXVI. 13. XXXV. 15.

ΒΕΛΤΙ'ΩΝ ΦΑΙ'ΝΟΜΑΙ, *melior appareo.* נָעֵם, *amœnus sum.* Prov. XXIV. 25.

ΒΕ'ΛΤΙΣΤΟΣ, *optimus.* מֵיטָב, *bonum.* Gen. XLVII. 6. 11. Ex. XXII. 5.

ΒΕΛΦΕΓΩ'Ρ, *Belphegor,* בַּעַל פְּעוֹר, *idolum Moabitarum.* Num.
e XXV. 3. 5. Deut. IV. 3. Ps. CV. 28. Vide supra Βεελφεγώρ.

ΒΕΡΣΕΚΑΘΑ'Ν. Vox corrupta ex Hebr. בָּאַרְגַּז, *in capsa.* 1 Sam. VI. 8. Al. ibi pro ἐν θέματι βερσεκαθὰν habent ἐν θέματι βερσεχθὰν, al. ἐν θέματι βεεργαζάξ. In eod. Alex. autem legitur ἐν θέματι Ἀργόζ. Conf. v. 11. 15. ubi pro אַרְגַּז apud LXX legitur θέμα ἐργὰζ, vel juxta Cod. Alex. θέμα Ἀργὸζ, vel juxta al. θέμα f
ἐργάβ. Unde Lex. Cyrilli MS. Brem. Θέμα ἐργὰβ, λαρνάκιον. Confer Theodoretum ad 1 Sam. l. c.

*ΒΗ'ΛΙΟΝ, *templum Belis.* Dan. XIV. 21. sec. Chis. Conf. Huschke Analecta Critt. p. 223.

ΒΗ͂ΜΑ, *gradus, passus, gressus, vestigium,* it. *suggestus.* — מִגְדָּל, *turris.* Neh. VIII. 6. ἐπὶ βήματος ξυλίνου, in suggestu ligneo. Significat g
hic βῆμα *locum, ad quem per gradus ascenditur.* Confer supra s. v. βάσις, ac 3 Esdr. IX. 42. Sirac. XLV. 11. 2 Maccab. XIII. 26. Hesychius: βῆμα, πλείονα μὲν σημαίνει, κοινότερον δὲ οὕτως καὶ λογεῖον, ὥσπερ ἐν ἐκκλησίᾳ καὶ δικαστηρίῳ. — מִדְרַךְ כַּף, *calcatio plantæ.* Deut. II. 5: οὐδὲ βῆμα ποδὸς, ne minimam quidem partem. Vide Lex. N. T. s. h. v. — פְּעָמִים, h
plur. Ies. XXVI. 6. ταπεινῶν βήματα, *gressibus* tenuium. — פֶּשַׂע, *gressus, passus.* Aqu. Symm. 1 Sam. XX. 3. — צַעַד, idem. Aqu. Symm. 2 Reg. VI. 13. Sir. XIX. 26. βῆμα ἀνθρώπου, gressus hominis, seu potius *incessus, ingressus.* Lex. Cyrilli MS. Brem. Βῆμα, βάδισμα.

ΒΗΡΥ'ΛΛΙΟΝ, *beryllus,* gemma viridis, sed cum pallore. Conf. Plin. i
XXVII. 5. Solinum c. 55. Isidorum Lib. XVI. Origin. c. 7. et Franc. Rueum Lib. II. c. 8. שֹׁהַם, *onyx,* vel *sardonyx.* Ex. XXVIII. 20. XXXIX. 11. Conf. Braun. de Vest. Sacerd. Hebr. Lib. II. c. 18. §. 193.

ΒΗ'ΡΥΛΛΟΣ, idem pro eodem. Al. Ex. XXVIII. 20. Adde Tob. III. 17.

ΒΙ'Α, *vis, violentia, id quod vi exigitur, exactio.* אֶפֶס, *defectus, nihil, nullus.* Ies. LII. 4. εἰς Ἀσσυρίους βίᾳ ἤχθησαν. Sensum expresserunt.

a Commode enim אֶפֶס h. l. reddi potest *impune*. — גָּזֵל, *rapina*. Aqu. Psalm. LXI. 11. — יֶזַע, *sudor*. Ez. XLIV. 18. βίᾳ (Itala: *vehementer*.), *vi* vel *violenter*, h. e. interprete Hieronymo, *non nimis arcte et constricte*. Arab. وزع est *cohibere, coërcere*. Fortasse vocem derivarunt a זוע *movere se, commoveri*, aut, ut Montf. in Lex. Hebr. s. h. v. suspicatus
b est, βίᾳ positum est pro βίζᾳ, ita ut vocem Hebr. Græcis literis expresserint. Quæ opinio etiam arrisit Semlero in Ep. Crit. ad h. l. — יָרַשׁ Pih. *possideo, occupo*, etiam *pauperem reddo, bona eripio, spolio*, petita significatione a רוּשׁ. Inc. Jud. XIV. 15. ἐκ βίας, quæ verba ex nonnullorum sententia ita reddenda sunt: ita ut vim nobis in-
c feratis, eripiendo sc. nobis facultates nostras, seu emungendo nos bonis nostris. Sed ἐκ βίας ex usu l. Gr. potius significat *coacte*, non autem, *ut vim inferas*, quod si voluisset interpres, sine dubio βίᾳ scripsisset aut εἰς βίαν. Igitur videtur reddenda ei esse vox ἐκβιάσαι, quam alius incertus interpres hic habet. — כְּבֵדֻת, *gravitas*. Exod. XIV. 25. μετὰ βίας,
d admodum *difficulter*. — סְאוֹן, *conflictatio*. Symm. Ies. IX. 4. Vox Hebr. *omnem armaturam bellicam* notat, a סָאַן, *pugnavit, bellum gessit*. Ergo βία h. l. notare videtur *instrumenta, quibus aliis vis infertur*. — עַד, *sæculum*. Hab. III. 5. διεθρύβη τὰ ὄρη βίᾳ. Num עֹז legerunt et acceperunt poëtice pro בְּעֹז s. מָעוֹז? aut potius cum Resch עָר, quod *ini-*
e *micum, hostem* notat? — פֶּחָה, *præfectus, dux*. Neh. V. 15. τὰς βίας πρώτας, ἃς πρὸ ἐμοῦ ἐβάρυναν ἐπ' αὐτούς, *exactiones* priores, quibus ante me gravarunt illos. Ibid. v. 18. ἄρτον τῆς βίας οὐκ ἐζήτησα, panem *exactionis* non quæsivi. — לֶחֶם פֶּחָה, *panis præfecti*. Neh. V. 14. βίαν αὐτῶν οὐκ ἔφαγον, aliquid, quod vi ab illis exactum esset, non comedimus. Num fortasse ibi legendum est βίον? f
Alii habent ἄρτον τῆς ἡγεμονίας. — פֶּרֶךְ, *asperitas*. Exod. I. 13. 14. — *צָעַד, *festinans*. Ies. LXII. 1. βίᾳ. Sed sine dubio scribendum est βοῶν, ut quoque habet *Arabs*. Vitringæ in Comment. ad h. l. non videtur ambigendum, quin scripserit interpres: βοᾷ μετὰ ἰσχύος, ut est apud Cyrillum, vel βοῇ βίᾳ μετὰ ἰσχύος, ut ex affinitate enunciationis g
utriusque vocis altera exciderit, adeoque confuderit vocem צְעָדָה cum צוח vel שׁוע, βοᾷν, *clamare*. — רֹב, *multitudo*. Ies. LXIII. 1. ἐν βίᾳ. Vide ad h. l. Grabii Diss. de Vitiis etc. p. 39. — *תָּקְפָּה, *fortitudo*. Dan. XI. 17. βίᾳ sec. Chis. quod Theod. ἐν ἰσχύϊ transtulit. Præterea legitur apud Symm. Job. XXXV. 9. ubi ante βραχίονος pleonastice additur: nihil enim ei re- h
spondet in textu Hebraico. Fortasse simpliciter διὰ βίαν scripsit, et βραχίονος e vers. Alex. huc irrepsit. Sap. VII. 20. πνευμάτων βίας, spirituum *facultates*, s. *vires*, i. q. δυνάμεις in sequentibus. Hesych. βία, δύναμις, ἰσχύς, ἀνάγκη.

ΒΙ'Α ΦΕ'ΡΟΜΑΙ, *vi impellor*. שְׁאוֹן כִּשְׁאָה, *tumultuatione tumultuor*. Ies. XVII. 13.

ΒΙΑ'ΖΩ, ομαι, *vim facio, violo*, i
cogo, vi persuasionum detineo, adigo, irrumpo. *בַּלָּהוֹת, *terrores*. Symm. Job. XXIV. 17. βιασθεὶς θανάτῳ, *morte violenta abreptus*. Sunt hæc verba alius interpretis, qui libere vertit. Conf. supra s. v. ἀνύπαρκτος. Potest tamen βιασθεὶς etiam referri ad formulam יַכִּיר בַּלָּהוֹת, *agnoverit terrores*. — גָּזַל, *rapio, vi eripio*. Aqu. Ps. LXVIII. 5. ἐβιασάμην, *vi eripui*, ubi LXX ἥρπαζον habent.

a — הֶחֱזִיק Hiph. *prehendo.* Deut.
XXII. 25. *βιασάμενος κοιμηθῇ μετ'*
αὐτῆς, vim faciens concumbat cum
illa. — הָרַס, *perrumpo.* Ex. XIX.
24. *μὴ βιαζέσθωσαν ἀναβῆναι πρὸς τὸν*
Θεὸν, non *vi perrumpant* (sc. sep-
tum), ut ascendant ad Deum, s. in
montem sacrum. — הִתְאַפֵּק, Hithp.
me corroboro, firmiter contineo.
Symm. 1 Sam. XIII. 12. *βιασθείς.*
b — כָּבַשׁ, *subigo*, spec. mulierem,
sensu venereo. Esth. VII. 8. *ὥστε*
καὶ τὴν γυναῖκα βιάζῃ ἐν τῇ οἰκίᾳ μου,
itane etiam *vim inferet* uxori in
domo mea. Sic Diodorus Siculus
Lib. I. c. 78. de Ægyptiis: *Τοῦ μὲν*
γὰρ βιασαμένου γυναῖκα ἐλευθέραν προσ-
έταξαν ἀποκόπτεσθαι τὰ αἰδοῖα. —
סְאוֹן, *confligo.* Symm. Ies. IX. 5.
πᾶσα βία ἐβιάσθη ἐν σεισμῷ, omnis vis
c *violata est* in concussione. Ita red-
dit Drusius in Fragm. p. 395. Mihi
autem *βιάζεσθαι* h. l. notare videtur
violenter adhiberi. Vulg. *omnis vio-*
lenta prædatio. — עָצַר, *detineo.*
Jud. XIII. 15. *βιασώμεθα δή σε*, te,
quæso, hic aliquamdiu *detineri* a
nobis *patiaris:* ubi in codd. cum
κατέχειν et *παραβιάζεσθαι* permutatur.
Ibid. v. 16. — פָּצַר, *insisto.* Gen.
d XXXIII. 12. *ἐβιάσατο αὐτὸν καὶ*
ἔλαβε, *cogebat* illum (*multis* sc. *ver-*
bis ac persuasionibus, vel vi quadam
et pondere argumentorum), ut ac-
ciperet. Vide quoque Jud. XIX.
7. — פָּרַץ, idem. 2 Reg. V. 23.
ἐβιάσατο αὐτὸν, *invitabat* eum, aut:
cogebat, verbis sc. *et vi persuasio-*
num, ubi cum *καταβιάζεσθαι* in codd.
permutatur. Sic quoque legitur
e apud Eurip. Alcest. v. 1116. Ælian.
V. H. III. 17. ubi vid. Perizonius.
Pollux Onom. IV. 3. sect. 25. ubi
βιάσασθαι inter verba, quæ rhetorum
dicendi vim exprimunt, refertur, et
cum *σφοδρύνασθαι, ἰσχῦσαι, δυνηθῆναι*
πεῖσαι conjungitur. Eodem modo
accipitur quoque *ἀναγκάζειν.* Conf.
Lex. N. T. sub utraque voce. —
תָּפַשׂ, *prehendo.* Deut. XXII. 28.
Sir. IV. 29. *μὴ βιάζου ῥοῦν ποταμοῦ*, f
ne *violenter opprimas* cursum flu-
minis, h. e. ne frustra agas. Ibid.
XXXI. 24. *εἰ ἐβιάσθης ἐν ἐδέσμασιν*, si
fueris ad cibos coactus. 2 Macc.
XIV. 41. *τὴν αὐλαίαν θύραν βιαζομέ-*
νων, cum in portam atrii *irrumpe-*
rent. Conf. Lex. N. T. s. h. v.

ΒΙΑΙΟΣ, *violentus.* אָנוּשׁ, *ægerri-*
mus, desperatus. Aqu. Theod. Jer.
XXX. 15. Theod. et LXX Job.
XXXIV. 6. ubi de *sagitta venenata* g
dicitur, *quæ vulnus lethale aut certe*
ægre curabile infert. Michaëlis in
Suppl. p. 1621. opinatur, LXX h.
l. אָנַשׁ per *ἀντίφρασιν* accepisse,
solitum Græco interpreti sed parum
probabile artificium. — גִּבֹּר־צַיִד
potens venatione. Inc. Gen. X. 9.
Scharfenb. in Anim. ad h. l. vide-
tur *βίαιος* h. l. Symmachi interpre-
tatio esse, referenda illa tamen ad
גִּבֹּר v. 8. *Βίαιος* h. l. *tyrannum* et
גִּבּוֹר ex Arabismo *prædonem, homi-* h
cidam notat. Vide Michaëlis ad
Lowth. de Sacra Poësi Hebr. p. 78.
— *מוֹטָה, *jugum.* Ies. LVIII. 6.
ubi bene sensum expresserunt. Jugo
enim vis infertur. — נְפִילִים, *gi-*
gantes. Symm. Gen. VI. 4. *βίαιοι*,
violenti, seu: *tyranni.* — עַז, *vali-*
dus. Ex. XIV. 21. — עָצוּם, *robur,*
vehementia, impetus. Ies. XI. 15.
πνεύματι βιαίῳ, vento *vehementi.* —
עַל. LXX sec. cod. Norimb. Jer.
XXX. 12. — צַר, *arctus*, etiam *hos-* i
tilis, et ex adjuncto *violentus.* Ies.
LIX. 19. *ποταμὸς βίαιος*, fluvius
irruens. Theod. *ἀντιμαχόμενος.* —
קָדִים, *oriens.* Symm. Ps. XLVII.
8. *ἐν πνεύματι βιαίῳ.* Præterea legi-
tur Ies. LVIII. 6. (ubi nihil est in
Hebr. textu) ac Symm. Ps. LIV.
11. ubi tamen pro *βίαιον*, nisi omis-
sum est *τὸ*, legere mallem *βίαν.* Vide
ad h. l. Opuscula Critica p. 207

a Sap. XIII. 2. βίαιον ὕδωρ. Ib. XIX. 7. κλύδωνος βιαίου.

*ΒΙΑΙΟ'ΤΕΡΟΣ, *violentior*. 4 Macc. II. 15. βιαιοτέρων παθῶν. Ibid. VII. 10. βασάνων βιαιότερος, *cruciatibus violentior*, dicitur, *qui se cruciatibus summis nec vinci nec cogi passus est*. Vide s. εὐτονώτερος.

ΒΙΑΙ'ΩΣ, *violenter*. *זֵרִים, *alieni*. Jer. XVIII. 14. Derivarunt falso
b a זָרַם, quod *inundare* notat, aut, ut aliis placuit, legerunt זֵדִים. Aquæ magnificæ et superbæ sunt ὕδωρ βίαιον, *aquæ vehemens*. Vide Κεραυνόω et Ὕδωρ.

ΒΙΒΑ'ΖΟΜΑΙ, *admissario admoveor:* de coitu quadrupedum dicitur. רָבַע, *concumbo*. Lev. XVIII. 23. XX. 16.

ΒΙ'ΒΛΙΝΟΣ, *chartaceus, papyra-
c ceus*. גֹּמֶא, *juncus*. Ies. XVIII. 1. ἐπιστολαὶ βίβλιναι pro Hebr. כְּלֵי גֹמֶא, per quæ intelleguntur *naves papyraceæ*, ut Plinius loquitur Lib. VI. 21. quarum et Diodorus Sic. meminit. LXX igitur *epistolas biblinas* vertentes, exprimere voluerunt usum earum, quod nimirum epistolis deferendis adhibitæ fuerint, ut commodissime cum hodierno ita
d dicto packet-boot, *packet-boat*, naviculæ illæ comparari possint.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑ'ΦΟΣ, *librorum scriptor*. רָץ, *cursor, tabellio*. Esth. III. 13. ubi tamen alii pro βιβλιογράφων rectius habent βιβλιοφόρων, aut βιβλιαφόρων, ut legitur apud Diod. Sic. II. 26.

ΒΙΒΛΙΟΘΗ'ΚΗ, *bibliotheca, libraria*. בֵּית סִפְרַיָּא, Chald. *domus
e librorum*. Esdr. VI. 1.—דִּבְרֵי יָמִים, *verba dierum* (i. e. rerum gestarum singulis diebus succincta narratio), *diarium*. Esth. II. 22. Vide et 2 Macc. II. 13. Occurrit præterea hæc vox apud Pollucem, Phrynich. Thom. M. et Athenæum Deipn. V. p. 203. E.

ΒΙΒΛΙ'ΟΝ, *liber, libellus, epistola*. *גְּבַל, *Ghebal*, nomen proprium. Ez. XXVII. 9. οἱ πρεσβύτεροι βιβλίων, f
ubi vel legendum γιβλίων, vel ipsi legerunt בְּבַל pro גְּבַל, sed prius rectius videtur Cappello in Notis Critt. ad h. l. — *גֹּמֶא, *juncus*. Aqu. Ies. XVIII. 2. — *מְגִלָּה, *volumen*. LXX sec. Hex. Jerem. XXXVI. 14. — מִדְרָשׁ, *commentarius*. 2 Par. XIII. 22. — מִסְפָּר, *enumeratio*. 1 Par. XXVII. 24. — סֹפֵר, *legis peritus*. Esdr. VII. 10. τῷ γραμματεῖ βιβλίου. — סֵפֶר, *liber*. g
Deut. XXIV. 1. βιβλίον ἀποστασίου, libellus repudii. 2 Sam. XI. 14. ἔγραψε Δαβὶδ βιβλίον πρὸς Ἰωὰβ, scribebat David *epistolam* ad Joabum. 2 Reg. XIX. 14. ἔλαβεν τὰ βιβλία, accepit *literas*. Ibid. XX. 20. ubi pro βιβλία Inc. ἐπιστολὰς, Vulgat. *literas* habet. Hesych. βιβλία, βυβλία, ἐπιστολαί. Suidas: βιβλίον, ἡ ἐπιστολή. Psalm. CXXXVIII. 15. ἐπὶ τὸ βιβλίον σου πάντες γραφήσονται, in librum tuum omnes scribentur. h
Theodoreto ad h. l. et ex eo Suidæ βιβλίον θεοῦ exponitur ἡ γνῶσις αὐτοῦ καὶ ἡ ἄληστος (ex emendatione Küsteri pro ἄλκηστος) μνήμη. Baruch. I. 14. *epistola*. 1 Macc. I. 46. βιβλία, *edicta*. Ibid. XII. 9. τὰ βιβλία τὰ ἅγια, biblia sancta, sacræ literæ.

ΒΙΒΛΙΟΦΟ'ΡΟΣ, *libellio, tabellarius*. רָץ, *cursor*. Esth. VIII. 10. et III. 13. e var. lect. Adde Diodor. Sic. Lib. II. c. 26. ubi βιβλιαφόρος scribitur. Adde eundem Lib. XI. i
c. 21. et 28.

ΒΙΒΛΙΟΦΥΛΑ'ΚΙΟΝ, *repositorium librorum*, vel *chartarum, bibliotheca, chartophylacium*, speciatim *locus, ubi literæ publicæ asservantur, tabularium*, i. q. apud nos Archiv, *archive*. 3 Esdr. VI. 21. ubi Judæi rogant Darium regem, ut mandatum Cyri de variis privilegiis Judæorum quæratur ἐν τοῖς βασιλικοῖς βιβλιοφυλακίοις τοῦ Κύρου.

a Chald. בֵּית גִּנְזַיָּא, *domus thesauri* (i. e. locus, ubi, quæ erant in pretio, recondebantur, non solum aurum, argentum etc., sed et scripta publica, annales, etc., quorum receptaculum erat in domo ærarii regii). Esdr. V. 17. coll. 3 Esdr. VI. 23. ubi Esdr. VI. 1. in Chald. sunt בֵּית סִפְרַיָּא דִּי גִנְזַיָּא, i. e. βιβλιοφυλάκιον ἐν τῷ γαζοφυλακίῳ.

b ΒΙ'ΒΛΟΣ, i. q. βιβλίον, *liber*, it. *recensio, catalogus*. גְּבָל, nomen proprium urbis vel regionis in Phœnicia, Gebal, unde גִּבְלִי, *Giblæus*. Ex. XXVII. 9. Vide supra s. v. βιβλίον. — סֵפֶר. Gen. V. 1. αὕτη ἡ βίβλος γενέσεως ἀνθρώπων, hic est catalogus posterorum Adami. Vide et Gen. II. 4. et conf. Lex. N. T. s. h. v. Exod. XXXII. 31. ἐξάλειψόν
c με ἐκ τοῦ βίβλου σου, dele me ex libro tuo, h. e. perde me. Ps. LXVIII. 33. ἐξαλειφθήτωσαν ἐκ βίβλου ζώντων, deleantur ex libro viventium. — *סְפַר, Chald. Esdr. IV. 15. VI. 18. Dan. VII. 10. Sirac. XXIV. 25. βίβλος διαθήκης θεοῦ. 2 Macc. VIII. 23. τὴν ἱερὰν βίβλον, scripturam sacram.

ΒΙΒΡΩ'ΣΚΩ. Vide βρώσκω.

d ΒΙ'ΚΟΣ, *urna, urceus*. בַּקְבֻּק, *lagena*. Jer. XIX. 1. 10. Hesych. βῖκος, στάμνος ὦτα ἔχων.

ΒΙ'ΟΣ, *vita, victus, facultates*. דֶּרֶךְ, *via*. Prov. XXXI. 3. ubi Vulg. *divitias*. Aqu. Symm. Theod. χρήματα. Scil. דֶּרֶךְ habet quandoque notionem *vitæ et sortis*. Jaegerus ad h l. referre βίον mavult ad חַיִל, ut duæ versiones coaluerint.
e — הוֹן, *substantia, opes, facultates*. Symm. Prov. VIII. 18. ubi βίος *omnia* notat, *quæ sunt ad vitam sustentandam necessaria*. — הוֹן בֵּית, *substantia domus*. Cant. VIII. 7. ἐὰν δῷ ἀνὴρ πάντα τὸν βίον αὐτοῦ, etiamsi det aliquis omnes facultates suas. Conf. 2 Macc. XIV. 25. et Lex. N. T. s. h. v. — יָמִים plur. ex יוֹם, *dies*. Job. VII. 6. 16. VIII. 9. Prov. III. 2. 16. — יְמֵי חַיִּים, f
dies vitæ. Prov. XXXI. 12. πάντα τὸν βίον, pro κατὰ π. τ. β., per omnem vitam. — לֶחֶם, *panis, cibus, ac omnia, quæ sunt ad vitam sustentandam necessaria*. Prov. XXXI. 14. Conf. Hesiodi Ἔργ. v. 230. ubi βίος de *proventibus terræ* dicitur. Æl. V. H. I. 31. III. 29. ac vide Perizon. ad eundem XIV. 33. — נִכְסִין Chald. plur. *opes*. Esdr. VII. 25. — צָבָא, *militia*. Job. XIV. 14. συντελέσωμαι g
ἡμέρας τοῦ βίου αὐτοῦ. Scil. צָבָא *omne tempus determinatum et ordinatum* notat. Conf. Glassii Philol. S. p. 1192. In aliis quoque Jobi locis, v. c. VII. 1., *vita hominis* cum *militia* comparatur. — שְׁנוֹת, plur. a שָׁנָה, *anni*, it. *vitæ tempus*. Prov. V. 9. Sap. X. 8. Sodomitæ impietatis documentum reliquisse dicuntur τῷ βίῳ, vita sua, aut, ut Bretschneiderus transferre mavult: h
viventibus, ut βίος (ad imitat. Hebr. חַי, quod et *vitam* et *viventem* notat) dicatur pro ζῶντες, *viventes, homines*. Sic quoque sumitur ib. XIV. 21. ἐγένετο τῷ βίῳ εἰς ἔνεδραν, hominibus extitit causa peccandi, sc. alliciendo eos ad idololatriam. Similiter usurpat h. v. Dionys. Hal. T. VI. p. 1124. ed. Reisk. ὁ καθ' ἡμᾶς βίος, nostra *ætas*. Vide Casaub. ad Athen. XV. 5. p. 654. l. 35. Reitz. ad Lucian. Icaromenipp. p. 397. Vol. VII. Bi- i
pont. Sic quoque *vita* Latinorum. Vide Burmann. ad Phædr. L. I. Prolog. 4. Sir. XIX. 8. βίους ἀλλοτρίους, aliorum vivendi rationem. Hesychius: βίος, ζωή, περιουσία.

*ΒΙ'ΟΣ 'ΑΝΘΡΩ'ΠΟΥ. לֶאֱנוֹשׁ, *homini per omnem vitam suam*. Job. VII. 1. Vulgat. *militia est vita hominis super terram*.

a ΠΟΛΥ'Σ ΒΙ'ΟΣ, *multa vita*, h. e. *longævitas*. אֹרֶךְ יָמִים, *longitudo dierum*. Job. XII. 12.

ΒΙ'ΟΣ ΤΟΥ ΧΡΟ'ΝΟΥ, *vita temporis*. יָמִים, *dies*. Job. X. 20. ubi alii et fortasse rectius χρόνος τοῦ βίου habent.

ΒΙΟ'ΤΕΥΣΙΣ, *victus*. Est a βιοτεύειν, quod Hesychio exponitur τὸ πορίζειν τὰ πρὸς τὸν βίον, *quærere quæ*
b *ad vitam pertinent*, et distinguitur a βιοῦν, τὸ ἐξάγειν τὸ ζῆν, *vitam producere*. Deinde autem est i. q. βίος, *vita*. Sic legitur apud Inc. (Aqu. sec. Eusebium) Ies. XXIX. 1. ubi Hebr. חָנָה respondet, quod non solum *castra metari*, sed ex usu l. Chald. in universum *commorari*, *habitare* notat, ut adeo Inc. suo βιοτεύσεως sensum loci bene expres-
c serit. Est autem βιότευσις h. l. *habitaculum*.

ΒΙΟΤΕΥ'Ω, *vitam dego*, *vitam ago*, *vivo*. Prol. Sir. ἐν νόμῳ βιοτεύειν, legi convenienter vivere. Hesych. βιοτεύειν, τὸ ζῆν. Θουκυδίδης. Confer Thucyd. I. 130. ubi ἐν τῷ καθεστῶτι τρόπῳ βιοτεύειν notat *consuetis ac patriis institutis convenienter vivere*.

ΒΙΟ'ΤΗΣ, *vitæ institutum ac ratio*,
d *vita*, sec. Bielium etiam *victus*, *alimentum*, *facultates*. אִוֶּלֶת, *stultitia*. Prov. V. 23. ἐκ πλήθους βιότητος ἐξερρίφη. Jaegerus ad h. l. cum Schultensio ad Prov. XIV. 24. τῷ אִוֶּלֶת *opulentiæ* notionem vindicavit. Sed quia non probari potest, βιότης *victum et facultates* notare, quæ βίοτος dicuntur, judico, vel loco βιότητος reponendum esse ἠλιθιότητος, vel le-
e gisse אוילדו s. אוֹלְדוֹ a יָלַד s. וָלַד, *procreavit*. Semlerus legere mavult βιαιότητος, licet *Itala vitæ* habeat. Fortasse quoque βιότης sensu malo accipiendum erit, ut sit *prava ac perversa vivendi ratio*.

ΒΙΟ'Ω, *vivo*. חָיָה, idem. Prov. VII. 3. βιώσεις, h. e. vel: *diu vives*, vel: *felix eris*. Sap. XII. 23. βιώσαντες, *vitam agentes*. Sir. XL. 31. ζωὴν ἐπαιτήσεως μὴ βιώσῃς. f

ΠΟΛΥ'Ν ΧΡΟ'ΝΟΝ ΒΙΟ'Ω, *multum temporis vivo*. הִרְבָּה יָמִים, *multiplico dies*. Job. XXIX. 18.

ΒΙ'ΩΣΙΣ, *vitæ institutio*, *ipsa vivendi actio*, *vitæ ratio*. הִתְהַלֵּךְ, Hithp. *ambulo*, *vitam instituo*. Symm. Psalm. XXXVIII. 6. Prol. Sirac. διὰ τῆς ἐννόμου βιώσεως, per legalem vitam, vel vitam legi consentaneam.

*ΒΛΑΒΕΡΟ'Σ, *noxius*, *damnosus*. g
Prov. X. 26. βλαβερά, ubi ei nihil respondet in textu Hebr.

ΒΛΑ'ΒΗ, *noxa*, *damnum*. Sap. XI. 20. Hesych. βλάβη, λύμη, φθορά.

ΒΛΑ'ΠΤΩ, *noceo*, *lædo*, *damnum infero*. *פָּעַל, *operor*. Hebræus sec. Schol. ed. Rom. Job. VII. 20. Non male quoad sensum. Nam פָּעַל in utramque partem adhibetur. Tob. XII. 2. οὐ βλάπτομαι, *non me læsum* h
arbitrabor. Sap. X. 8. ἐβλάβησαν, nocuerunt sibi. Vulg. *lapsi sunt*. 2 Macc. XII. 22. βλάπτεσθαι, *lædi*.

ΒΛΑΣΤΑ'ΝΩ, *germino*, *produco*. גָּמַל, *maturo*, *ad maturitatem perduco*. Num. XVII. 8. ἐβλάστησε κάρυα, producebat nuces. Hesych. ἐβλάστησεν, ἐξέφυ. Confer Jac. V. 18. — דָּשָׁא : הִדְשִׁיא, Kal et Hiph. *herbasco*. Gen. I. 11. βλαστησάτω ἡ γῆ βοτάνην χόρτου, producat terra herbam graminis. Joël. II. 22. — i
הֵצִיץ, Hiph. a צוּץ, *floreo*. Ies. XXVII. 6. Sirac. XXXIX. 16. — *יָצָא, *exeo*, *provenio*. Symm. Job. XXXI. 40. Vocem Hebr. quoque de flore ac germine emicante dici satis notum est. — פָּרָה, *fructum edo*. Ies. XLV. 8. Adde Inc. Gen. XL. 10. — פָּרַח, *floreo*. Aqu. et ed. VIta Cant. VII. 12. LXX Num. XVII. 8. — צָמַח et הִצְמִיחַ, Kal et Hiph. *pullulo*, *produco*. Theod.

a Ies. XLII. 9. ubi βλαστάνειν *fieri, oriri* notat. LXX Jud. XVI. 22. ἤρξατο ἡ θρὶξ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ βλαστάνειν, ubi βλαστάνω est *crescere*, et cum αὐξάνειν in codd. permutatur. Vulg. habet *renasci*. 2 Sam. XXIII. 5. οὐ μὴ βλαστήσει ὁ παράνομος, *non felix erit* impius. Cohel. II. 6.

ΒΛΑΣΤΗ͂ΣΑΙ ΠΟΙΕ΄Ω, *germinare facio*. הַצְמִיחַ, idem. Jerem.
b XXXIII. 15.

ΒΛΑ΄ΣΤΗΜΑ, *germen, surculus, stirps*. דֶּשֶׁא, *herba tenera*. Aqu. Gen. I. 11. — *נוֹף, *clima, regio*. Aqu. Psalm. XLVII. 3. Videtur retulisse ad rad. נוּב in notione *progerminandi*. Raschio tamen in Comment. נוף significat *ramum* seu *frondem arboris*. — צֶמַח, *germen*. Symm. Ps. LXIV. 11. et Jer. XXIII. 5. Al.
c Zach. III. 8. Symm. ibid. VI. 12. — צִיץ, *flos*. Symm. Jer. XLVIII. 9.

ΒΛΑΣΤΟ΄Σ, idem. טֶרֶף, *præda*. Genes. XLIX. 9. ἐκ βλαστοῦ ἀνέβης, *ex surculo succrevisti*, h. e. *a parvis initiis magnus factus es*. Inepte quidem ita verterunt, respexerunt tamen notionem, quam Schultensius in Comm. ad Prov. XXXI. 15. huic voci e l. Arab. vindicavit, ut
d significet *teneras illas et recentes extremitates, in quibus vis crescendi se exserit*. Chaldæis quoque frequens est hæc vox pro *fronde*, unde et Hesychius habet τερφή, βλαστός. Cæterum fuerunt, qui Gen. l. l. pro βλαστοῦ legendum censerent βιαστοῦ. Quæ conjectura mihi certe non placet. — נִצָּה, *flos*. Gen. XL. 10. — *נֵצֶר, *surculus*. Symm. et Theod.
e Ies. XI. 1. ubi vid. Montf. Acceperunt vocem Hebr. in sensu latissimo, coll. Arab. نضر, *læte viruit*, et نطر, *germina sua ostendit, revixit*. Adde Theod. Ies. XIV. 19. — עָנָף, *ramus*. Ez. XVII. 8. 23. — עֲנֵפָה, *frons. ramosa*. Ez. XIX. 10. — פֶּרַח, *germen*. Num. XVII. 8. 1 Reg. VII. 25. — פִּרְחַח, *pubertas, ætas florida*. Job. XXX. 12. ubi loco βλαστοῦ fortasse legendum βλαστοί, h. e. pullulans et germinans f
soboles. Cappello βλαστοῦ accepisse videntur pro *rebus prosperis ac florente rerum statu*, hoc sensu: ubi viderunt rerum mearum statum prosperum ac fortunatum inclinari atque in deterius verti, surrexerunt in me. — צֶמַח, *germen*. Jerem. XXXIII. 15.

ΒΛΑΣΦΗΜΕ΄Ω, *blasphemo, convicior, maledico*. *בָּרַךְ, *benedico*, g
etiam maledico. Hebr. Job. II. 5. — גִּדֵּף, Pih. *conviciis proscindo*. 2 Reg. XIX. 6. 22. Symm. Psalm. XLIII. 17. — הוֹכִיחַ, Hiph. a יָכַח, *arguo, increpo*. 2 Reg. XIX. 4. — חֵרֵף, *probris afficio*. Theod. Prov. XIV. 31. Οἱ λοιποὶ Ies. XXXVII. 23. — *לָעַג, *subsanno*. Ed. Vta Hos. VII. 16. — מִנֹּאָץ pro מִתְנֹאֵץ, part. Hithp. a נָאַץ, *contemptim irrito*. h
Ies. LII. 5. — קִלֵּל, Pihel, *maledico*. Incert. Lev. XXIV. 11. 12.

*ΒΛΑΣΦΗΜΕΙ͂Ν ΠΟΙΕ΄Ω, *blasphemare* seu *maledicere facio*. נִאֵץ, Pih. Symm. 2 Sam. XII. 13. ubi βλ. est *impie agere*, et ita efficere, ut alii contemtim sentiant et loquantur de vera religione Judaica.

ΒΛΑΣΦΗΜΙ΄Α, *blasphemia, convicium, maledictio*, etiam *factum impium*. גִּדּוּפִים, plur. *convicia*. Οἱ i
λοιποὶ Ies. XLIII. 28. Aqu. Symm. Ez. V. 15. — נֶאָצָה, *irritatio contumeliosa*. Ez. XXXV. 12. — שָׁלָה, Chald. *error*, item: *blasphemia, convicium*. Dan. III. 30. 1 Macc. II. 6. βλασφημίας, *facta impia*, speciatim idololatriam, ut e serie orationis apparet. Vulgat. *mala*. Solent He-

a bræi vocabula dicendi ad actum transferre. Confer Suiceri Thes. Eccles. Tom. I. pag. 701.

ΒΛΑ'ΣΦΗΜΟΣ, *blasphemus, conviciator*, etiam *execrabilis, infamis, impius.* מְבָרֵךְ אָוֶן, *benedicens idolo*, h. e. *idololatra.* Ies. LXVI. 3. Sap. I. 6. *impius*, coll. II. 11. et Kuinoel. Obss. ad N. T. e Libb. Apocr. p. 159. Sir. III. 18. ὡς βλάσφημος ὁ
b ἐγκαταλιπὼν πατέρα, quam exsecrabilis ac infamis est, qui derelinquit patrem. Vulg. *quam malæ famæ est.* In altero membro appellatur κατηραμένος. Confer Prov. XIX. 26. et vide ad h. l. Grotium. Lexic. Vet. Gr. Lat. βλασφημία, *infamia.*

ΒΛΕ'ΠΩ, *video, respicio.* דֶּרֶךְ, *via.* Ez. XL. 24. πύλη βλέπουσα πρὸς νότον, porta respiciens ad austrum, porta
c australis. Ibid. v. 32. ubi tamen βλέπουσα eodem jure ad הַפְּנִימִי, *interius*, referri potest, ut a פָּנָה deduxerint. Cæterum cogitandum est, verba *videndi* apud Hebr. haud raro ad *viam* ac *iter* transferri.—הִבִּיט Hiph. a נָבַט. Gen. XIX. 17. μὴ βλέψῃ εἰς τὰ ὀπίσω, ne *revertaris.* Prov. IV. 25. — חָזָה et Chald. חֲזָה. 1 Par. XXIX. 29. Ezech. XIII. 6.
d Dan. V. 25. — *יָכֹל לִרְאוֹת, *possum videre.* 1 Sam. IV. 15. — נֶגֶד, *coram, e regione.* Ezech. XL. 23. — *נָדַח, *impello.* Ies. VIII. 22. ὥστε μὴ βλέπειν. Cappello legisse videntur מִנְּרָאֶה, sed fortasse sensum tantum expresserunt. — נִשְׁקָף Niph. Num. XXI. 20. τὸ βλέπον πρὸς πρόσωπον τῆς ἐρήμου, quod *spectat* versus solitudinem. — פָּנָה, *respicio.* 2 Par.
e IV. 4. Ez. VIII. 3. IX. 2. et alibi sæpius. — פָּנִים, *facies.* Ez. XL. 6. 21. XLII. 15. XLIII. 4. — פִּקֵּחַ, *apertus*, sc. *oculis*, i. e. *videns.* Ex. IV. 11. XXIII. 8. — רָאָה. Gen. XLV. 12. 1 Reg. VIII. 8. ubi cum ἐμβλέπω in codd. permutatur. 1 Par. XXIX. 29. ubi βλέπων, uti voces Hebraicæ, quæ proprie *videre* significant, notionem *vaticinandi* habet. Hagg. II. 4. Sir. XXV. 10. ὁ βλέ- f
πων ἐπὶ πτώσει ἐχθρῶν, ubi βλέπειν seq. ἐπὶ ad imitationem Hebraici, רָאָה seq. בְּ vel לְ est *cum gaudio ac desiderio videre.* Ibid. XL. 32. mendicans, vel quicunque victum ab aliis petit, dicitur ἀνὴρ βλέπων (sc. *cum desiderio accipiendi*) εἰς τράπεζαν ἀλλοτρίαν. Βλέπειν εἴς τινα etiam apud optimos Græcos *sperare* notat, ut docuit Lobeck ad Sophocl. Ajac. p. g
282.

ΒΛΕ'ΦΑΡΟΝ, *palpebra, pellis tegens oculos*, παρὰ τὸ αἴρεσθαι ἐν τῷ βλέπειν, secundum Etymol. M. עַפְעַפַּיִם, dualis, idem. Job. XVI. 16. Psalm. X. 5. Prov. IV. 25.

ΒΛΗ͂ΜΑ, *velum.* פָּרֹכֶת, idem. Inc. Exod. XXX. 6. ubi βλήματος Scharfenbergio Ann. I. p. 75. ortum esse videtur e scriptura depra- h
vata vocis καλύμματος. Sed, ut Kreyssigius me docuit, βλῆμα *stragulum* significat apud Antipatr. Sid. Ep. 82. (in Brunckii Analectis II. p. 28.) in verbis, καὶ κοίτας βλῆμα χαμαιλεχέος.

ΒΟΑ'Ω, *clamo, voco*, ac in universum *sonum edo.* *אָחַן. Vide infra s. v. נָהַם. — הָגָה, *rugio.* Ies. XXXI. 4. βοήσῃ ὁ λέων. — הֵרִיעַ Hiph. a רוּעַ, *clango.* Jos. VI. 10. 2 i
Par. XIII. 15. Ies. XV. 4. — זָעַק, *clamo.* Jud. VI. 34. 35. 1 Sam. VII. 8. 9. 2 Sam. XIX. 8. ubi apud Inc. loco ἐβόησεν legendum videtur βοᾷν aut βοᾶσθαι, quemadmodum in seq. ante πρὸς τὸν βασιλέα excidisse videtur particula ἤ. Ies. XV. 5. ἡ καρδία τῆς Μωαβίτιδος βοᾷ ἐν αὐτῇ, h. e. Moabitæ dolent vicem suam. Hos. VII. 14. οὐκ ἐβόησαν πρὸς με αἱ καρδίαι αὐτῶν, non ex animo me *invocant.* Hab. II. 11. λίθος ἐκ τοίχου

a *βοήσεται*, lapis ex muro clamat. — וְעָקָה, *clamor*. Ies. XV. 5. ubi pro *βοᾷ* sine dubio reponendum est *βοὴ* ob seq. — *אוֹ : יַחַד, *pariter: aut.* Ies. XXVII. 4. 5. *βοήσονται*, conjunctim legentes יחדואו a חָדָא, *confugit.* Cæterum aut *βοηθήσονται* scripserunt, aut *βοήσονται* vertendum erit: *auxilium feretur.* Vide infra s. v. עָזַר. — יָצָא, *exeo.* 1 Sam. XI.
b 7. *ἐβόησαν ὡς ἀνὴρ εἷς*; ubi pro *ἐβόησαν* legendum est fortasse *ἐζήσαν*, nisi statuere malis, ipsos legisse ויצרחו pro ויצאו. Conf. quoque Bocharti Hieroz. P. I. p. 335. ed. Rosenm. — כָּנָה Pih. *cognomino.* Ies. XLIV. 5. *οὗτος βοήσεται ἐπὶ τῷ ὀνόματι Ἰακώβ*, alius se Jacobitam profitebitur; ubi *βοᾶσθαι*, ut nostrum gerufen werden, *to give one a surname*, aperte *cog-*
c *nominari* notat. — נָהַם, *fremo.* Ies. V. 30. Hinc apparet, etiam in proxime antecedente commate loco *ἐπιλήψεται καὶ βοήσεται* mutato ordine scribendum esse, *βοήσεται καὶ ἐπιλήψεται ὡς θηρίον*, ut *βοήσεται* non ad יֹאחֵז, sed ad יִנְהֹם referendum sit. — נָהַק, *rudo.* Job. XXX. 7. — נָשָׂא, *tollo*, ita nempe, ut suppleatur, קוֹל, *tollo vocem*, h. e. *clamo.*
d Gen. XXIX. 11. Job. II. 12. — *עָזַר, *auxilium fero.* 1 Par. V. 20. *ἐβόησαν* sec. Compl. Lege *ἐβοήθησαν*. Vide supra s. v. אוֹ : יַחַד. — *עָתַר, *supplex oro, deprecor.* Theod. Ez. XXXV. 15. ubi *βοᾶν enixe et supplicem orare* notat. Confer Lex. N. T. s. h. v. — פָּצַח, *fragorem edo, frango.* Ies. XIV. 7. *πᾶσα ἡ γῆ βοᾷ μετ' εὐφροσύνης*, omnis terra quasi
e fragorem edit cantu. Ibid. XLIV. 23. *βοήσατε εὐφροσύνην*. Arab. فصح est *eloqui, disserere.* — צָהַל, *jubilo.* Ies. LIV. 1. — צָוַח, *vociferor.* Ies. XLII. 12. — צָנַח, *desilio.* Jos. XV. 18. Vulg. *suspiravit.* Permutavit invicem צנח et צָוַח. — *צָעַד, *gradior.* Ies. LXIII. 1. sec. Cyrillum *βοᾷ βίᾳ μετὰ ἰσχύος*, ubi illud *μετὰ* ad marginem adscriptum irrepsit in textum. Cæterum confuderunt f
צָעַד cum צָוַח, vel שָׁוַע, *clamare.* — צָעַק, *clamo.* Exod. XIV. 15. *τί βοᾷς πρός με*; quid clamas ad me? Thren. II. 18. *ἐβόησε καρδία αὐτῶν πρὸς κύριον, preces fecerunt* ad Deum. 1 Sam. VIII. 7. *ἐβόησε πρὸς κύριον περὶ Ἰσραὴλ*, Jovam *precatus est* de Israëlitis. 2 Sam. XX. 4. *βόησόν μοι τὸν ἄνδρα* (sc. *ἕκαστον*) *Ἰούδα τρεῖς ἡμέρας* (pro *μετὰ τρεῖς ἡμέρας*), *voca* mi- g
hi omnes viros Juda in diem tertium. Vide et v. 5. 2 Par. XX. 9. *βοησόμεθα πρὸς σὲ ἀπὸ τῆς θλίψεως*, clamabimus ad te præ afflictione, vel propter afflictionem. 2 Reg. III. 21. ubi *βοᾷν* est *convocare, colligere.* — צרח, *exclamo.* Ies. XLII. 13. Arab. صرخ cum derivatis suis est *valde exclamavit.* — קָרָא. Deut. XV. 9. *βοήσεται κατά σου πρὸς κύριον*, h
clamabit adversus te ad dominum. Ies. XLIV. 5. *οὗτος βοήσεται ἐπὶ τῷ ὀνόματι Ἰακώβ*, hic *vocabitur* Jacobita. Adde Theod. Jud. XVIII. 23. Aqu. Symm. Ps. XXI. 3. Symm. Ps. III. 5. (ubi *βοᾷν πρὸς θεὸν* est *implorare auxilium Dei*, coll. Luc. XVIII. 7. et Homer. Od. Β'. 142.) XXIX. 8. — *קְרָא part. Chald. Dan. III. 4. V. 7. — *רָעַם, *tono,* i
tonitru edo. 1 Par. XVI. 32. ubi pro *βοήσει* in aliis libris *βομβήσει* legitur sensu eodem: nam tonitru sæpe vox Dei dicitur in SS. — שָׁאַג, *rugio.* Job. XXXVII. 4. — שָׁוַע Pih. *vociferor.* Job. XXXV. 9. XXXVI. 13. Thren. III. 8. — *שִׁיר, *cano.* Num. XXI. 17. sec. Oxon. ubi *βοᾷν* notat *alta voce ca-*

a pere. — שָׁעָה, *prospicio*. 2. Sam. XXII. 42. ubi vel sensum expresserunt, vel expresserunt lectionem loci paralleli Ps. XVIII. 42. יְשַׁוְּעוּ, *clamabunt*. Boysenius confert Arab. تَغي, quod de *ovibus balantibus* adhibetur. — Præterea legitur apud Aqu, Symm. Theod. et LXX Ies. XXXIII. 7. ubi pro βοήσονται sine dubio βοηθήσονται reponendum erit.

b **ΒΟΕΡΓΑΖΑ'Κ.** Scribendum Βοεργάζ. Nam nihil aliud est, quam dictio Hebraica cum præpositione 1 Sam. VI. 8. בָּאַרְגַּז, *in capsa*, quam LXX retinuerunt in versione sua. Josephus habet γλωσσόκομον, *marsupium, loculus*. Vide ad h. l. Scholia Gr. ed. Romanæ, Flamin. Nobil. et supra in v. Βεργαζάκ.

ΒΟΗ', *clamor, strepitus, sonus* c *quilibet*. הָמוֹן, *strepitus*. 1 Sam. IV. 14. τίς ἡ φωνὴ τῆς βοῆς ταύτης; quænam est causa hujus tanti *tumultus*? — זְעָקָה, *clamor, vociferatio*. Ies. XV. 8. βοὴ, *clamor anxius*. — צְעָקָה, idem. Ex. XXII. 23. 1 Sam. IV. 14. IX. 16. — רֶצַח, *occisio*. Ez. XXI. 22. ubi Cappellus vult eos legisse inversis literis d בְּצָרַחַת, quoniam צָרַח sit *exclamare*, quo tamen non opus esse videtur, modo statuatur, βοὴν intellegendum esse de *clamore bellico*, quo sese mutuo hortantur milites ad cædem hostium. — שַׁוְעָה, *vociferatio*. Ex. II. 24. — תְּחִנָּה, *supplicatio*. 2 Par. XXXIII. 13.

***ΒΟΗ' ΦΩΝΕ'Ω**, *voce clamo*. e נָשָׂא קוֹל, *elevo vocem*. Ies. XXIV. 14.

ΒΟΗ'ΘΕΙΑ, *auxilium, adjumentum, it. robur*. אֱיָלוּת, *fortitudo*, quatenus se factis, v. c. potenti auxilio, exserit. Ps. XXI. 20. — הַצִּיל inf. Hiph. *eripere*. Ps. LXIX. 1. — *לָךְ, *tibi*. Ies. XLVII. 15. οὐκ ἔσονταί σοι βοήθεια, ubi βοήθεια nonnullis pertinere videtur ad סֹחֵר, *mercator*, ut legatur βοηθὸς, ac deinde ad lectionem vulgarem insertum f iterum sit ἐν τῇ μεταβολῇ σου. — מָגֵן, *clypeus*. Ps. VII. 11. — מוּסָדָה, *fundamentum*. Ies. XXX. 32. — מָעוֹז. Jer. XVI. 18. — מְצָד, *propugnaculum*. 1 Par. XII. 16. — סֵתֶר, *latebra*. Ps. XC. 1. ἐν βοηθείᾳ, in *tutela*: non male quoad sensum. — עֹז, *robur*. Ps. LXI. 7. — *עָזַר, *auxilium fero*. Inc. et g LXX 2 Sam. XVIII. 3. — עֹזֵר part. *auxiliator*. Jer. XLVII. 4. — עֵזֶר. Ps. XIX. 2. Ies. XXX. 5. Dan. XI. 34. βοηθήσονται βοήθειαν μικρὰν, sublevabuntur auxilio parvo. — עֶזְרָה. Jud. V. 23. Thren. IV. 17. Ies. XX. 6. — עֶזְרַת. Ps. LIX. 12. CVII. 13. — עֲלֹץ inf. *exultare*. Prov. XXVIII. 12. διὰ h βοήθειαν. Hujus versionis origo Jaegero ad h. l. quærenda videtur in עָרַץ, (*cum invalescunt justi et pervincunt*, coll. Ies. XLVII. 12.) vel in חָלַץ, quod ῥύομαι et ἐξαιρέω nonnunquam redditur. Mihi autem effectum loco causæ pro more suo posuisse videntur. — צוּר, *acies*. Ps. LXXXVIII. 42. ἀπέστρεψας τὴν βοήθειαν τῆς ῥομφαίας, abstulisti *robur* i gladii, quod sc. est in acie ejus. — צוּרָתָם, *forma*. Ps. XLVIII. 15. ἡ βοήθεια αὐτῶν παλαιωθήσεται. In mente sine dubio habuerunt notionem *petræ, rupis* (ac metaphorice *loci firmi, refugii, præsidii*), quam vox צוּר habet. Significat autem h. l. βοήθεια per metonymiam *illud ipsum, a quo quis auxilium sperat*, aut, *in quo quis spem ac fiduciam ponit*. Alias enim non addere potuisset παλαιωθήσεται. Vide tamen ad h. l. Agellium in Comment., qui per

a βοήθειαν vires atque firmitatem, habitudinemque corporis intellegit. — רוּחַ, spiritus. Ies. XXXI. 3. Sc. רוּחַ carni oppositum notionem roboris, perennitatis, ac praestantiae quandoque habet. — רֶוַח, respiratio. Esth. IV. 13. Sicut enim in afflictione abstracto Dei auxilio spiritus hominis quasi coarctatur, ita, cum Deus auxilium suum et libe-
b rationem mittit, de novo quasi respirat ac dilatatur. Cf. Ps. IV. 2. Esth. IV. 14. — שַׁוְעָה vociferatio. Thren. III. 56. εἰς τὴν βοήθειάν μου ἤγγισας. Non possum a me impetrare, ut credam, eos לְרַוְחָתִי legisse, quod multis placuit. Sensum potius expresserunt. שַׁוְעָה enim h. l. notat anxiam implorationem auxilii. Nonnulli legere malunt ζώωσιν.
c Certe Cod. Norimb. habet κραυγήν. Sec. Buxtorf. in Anticrit. p. 575. LXX h. l. inverso ordine reddiderunt, et verba εἰς τὴν Σ. h. l. pertinent ad לְרַוְחָתִי. Vide supra s. רוּחַ. — תּוּשִׁיָּה, essentia. Job. VI. 13. In mente habuerunt rad. יָשַׁע. — תְּעוּדָה, testimonium. Ies. VIII. 20. Acceperunt, quasi esset non ab עוּד, testari, sed ab עוּד, adhuc:
d unde verbum עוֹדֵד, sustentare. — תְּשׁוּעָה, salus. Prov. XXIV. 6. 1 Macc. XIV. 1. ubi βοήθεια notat copias auxiliares ac subsidiarias, quibus aliquis in bello gerendo adjuvatur. Syrus bene ܚܝܠܐ, exercitum. Conf. Sturzii Lex. Xenophon. s. h. v. n. 5.

ΒΟΗΘΕ'Ω, auxilior, adjuvo, succurro, opem fero. הוֹשִׁיעַ Hiph. a
e יָשַׁע, salvo. Deut. XXII. 27. Jos. X. 6. Prov. XXVIII. 18. ὁ πορευόμενος δικαίως βεβοήθηται, qui ambulat juste, auxilio divino fruetur. — הֵשִׂים Hiph. a שׂוּם, pono. Job. IV. 20. παρὰ τὸ μὴ δύνασθαι αὐτοὺς ἑαυτοῖς βοηθῆσαι. Ita Bielius Trommium secutus, sed perperam. Nam βοηθῆσαι h. l. potius respondet Hebr. לְנַצֵּחַ, pro quo legerunt לְנַצֵּחַ in infin. Pih. quod est corroborare,
f fortificare, et junxerunt istud antecedenti voci מֵשִׂים. — *הִשְׁתַּדֵּר, molior, conor. Dan. VI. 14. sec. Chis. ἐβοήθει τοῦ ἐξελέσθαι αὐτόν, h. e. omnibus viribus conatus est eruere eum: ubi βοηθεῖν vel pugnare vel patrocinari notat, in qua significatione apud profanos SS. occurrit. — *הִתְחַזֵּק, fortifico me. Dan. X.
g 21. οὐδεὶς ἦν ὁ βοηθῶν μετ' ἐμοῦ περὶ τούτων, sec. Chis. — חוּשׁ, festino. Ps. LXIX. 6. Sermo ibi est de Deo properante ad auxilium ferendum. — יָרֵא Pih. metum incutio. 2 Par. XXXII. 18. τοῦ βοηθῆσαι αὐτούς. Mendum hic sine dubio latet in voce βοηθῆσαι, certe, si quid video, ex πτοῆσαι. — סָעַד et Chald. סְעַד, sustento. Esdr. V. 2. Ps. XL. 3.
h XCIII. 18. — עָבַר, praetereo. Ies. LX. 15. οὐκ ἦν ὁ βοηθῶν. Videtur hic βοηθεῖν simpliciter adeundi notionem habere, aut עוֹזֵר legerunt LXX. — עָדַר, ordino. 1 Par. XII. 33. Legerunt לַעְזֹר. — *עוּז, fugio, confugio. Ies. XXX. 2. τοῦ βοηθῆσαι ὑπὸ Φαραώ. Vulg. sperantes auxilium in fortitudine Pharaonis. Legerunt
i עָזַן, quod est opem, auxilium ferre. — עָזַן, corroboro. Coh. VII. 20. Ies. XXX. 2. — עָזַר. Gen. XLIX. 25. Deut. XXXII. 38. Jos. X. 4. 33. et alibi saepius. — עֵזֶר, auxilium. Hos. XIII. 9. τίς βοηθήσει. Legerunt מִי יַעְזְרֶךָ cum Syro. — עֶזְרָה, idem. Ps. XXXIX. 18. LXIX. 1. Ies. X. 3. — עֶזְרָתָה, idem. Psalm. XLIII. 28. XCIII. 17. — עָמַד עַל נֶפֶשׁ, sto pro vita, h. e. defendo vi-

a *tam*. Esth. VIII. 11. IX. 16. — עָרַךְ, *ordino*. 1 Par. XII. 36. עָרַךְ h. l. notat *ordinare, quæ sunt ad prælium necessaria*. — עָשָׂה, *facio*. Prov. III. 27. βοηθεῖν. Bene quoad sensum: nam עָשָׂה h. l. notat *eleemosynis sustentare pauperes*. — פָּשַׁע, *prævaricor*. Prov. XVIII. 19. Videntur mihi נִפְשַׁע deduxisse a נָפַשׁ, *recreare*. Vulg. *qui adjuva-*
b *tur a fratre*. Alii contra putant, eos legisse נוֹשַׁע, quod forte, ut Masorethæ jusserunt, נוֹשָׁע protulerunt, ut adeo sono decepti videantur. Ita quoque Vulg. et Syr. — שָׂגַב Pih. *in edito colloco*. Ps. CVI. 41. Præterea legitur 2 Sam. XVIII. 8. ubi post βοήθεια a LXX Intt. pleonastice additum est τοῦ βοηθεῖν, cui nihil in textu Hebr. respondet.
c Hujus additamenti quia nullam causam idoneam video, legere mallem εἰς τὸ βοηθεῖν, sc. ἡμῖν, ut hæc verba alius interpretis versionem contineant.

BOΉΘΗΜΑ, *auxilium, adjumentum*. *אָשׁוּר, *gressus, incessus*. Aqu. Prov. XIV. 15. Inepte legit לְעֶזְרוֹ. Sap. XVII. 12. 2 Macc. XV. 8. Adde Hippocr. de Med. Prisca p.
d 12. ult. Diod. Sic. I. p. 15. 19. 23.

BOHΘΟ'Σ, *auxiliator, adjutor*, לִי, *mihi*, nempe: auxilio est. Psalm. CXVII. 6. — מַחְסֶה, *refugium*. Ps. LXI. 8. LXX. 8. — מָעוֹז, *robur*. Ps. LI. 6. Ies. XXV. 4. — מִשְׂגָּב, *locus editus*. Ps. IX. 9. — סֵתֶר, *latibulum*. Ps. CXVIII. 113. — עֹז, *robur*. Ex. XV. 2. Ps. XXVII. 9. LVIII. 20. LXXX. 1.
e In omnibus his locis non aliter legerunt, v. c. עֶזְרֵנוּ, ut Cappellus voluit Crit. S. p. 652. sed sensum secuti sunt, ut Buxtorfius in Anticrit. p. 655. multis docuit. — עָזַר, verbum. Ies. XLI. 13. L. 7. LXIII. 5. — עֹזֵר part. 1 Par. XII. 18. Job. XXIX. 12. Ps. IX. 38. — עֵזֶר, *auxilium*. Gen. II. 18. 20. Ex. XVIII. 4. Deut. XXXIII. 7. — עֶזְרָה, idem. Jud. V. 23. Ps. XXVI. f
15. Nah. III. 9. — עֶזְרָתָה, idem. Psalm. LXII. 7. — צוּר, *rupes*, metaph. *præsidium*. Ps. XVII. 2. XVIII. 15. LXXVII. 39. — צוּר מָעוֹז, *rupes roboris*. Ies. XVII. 10. — *צֵל, *umbra*, metaph. *tutor*. Symm. Psalm. CXX. 5.

BOΉΗΣΙΣ, *clamor, imploratio*. שְׁאָגָה, *rugitus*. Ed. Vta Ps. XXII. 2. μακρὰν ἀπὸ τῆς σωτηρίας μου οἱ λό- g
γοι τῆς βοήσεώς μου, preces, quibus imploro tuum auxilium, inanes vanæque sunt. Vide Fischeri Clavem p. 35.

BO'ΘΡΟΣ, *fovea, fossa*. בּוֹר, idem. Inc. Ps. XXVII. 1. LXX Ex. XXVI. 20. XXXI. 14. XXXII. 18. 23. 24. — גּוּמָּץ. Cohel. X. 8. — פִּתּוּחַ, *sculptura*. Zach. III. 9. Fortasse legit פֶּתַח. Conf. seq. h
— *פֶּתַח, *janua, ostium*. LXX sec. Hex. Jos. VIII. 29. Versio hæc ingenio interpretis unice debetur. Sc. indecorum ipsi videbatur, et a consuetudine Judæorum abhorrens, cadaver, cujus aspectu jam pollutio efficiebatur, ad portam civitatis projicere, ubi tamen semper magna frequentia hominum esse solet. Substituit itaque foveam in ipso in- i
troitu civitatis, in qua quoque cadaver facilius cumulo lapidum obrui poterat, de quo etiam in seq. narratur. Fortasse tamen voci פֶּתַח, quæ *quamvis aperturam* notat, *foveæ* significationem vere subjecit. — צְרִיחַ, *arx*. 1 Sam. XIII. 6. Ex Arabico ضرح, *fodit fossam*, aut

a sepulcrum, unde nomen ضريح fissura et fossa in medio sepulcri, aliquando ipsum sepulcrum notat. — *קִיר, nomen propr. Amos IX. 7. Non legerunt בּוֹר, sed derivarunt a קוּר fodere. — שׁוּחָה, fovea. Prov. XXII. 14. — שַׁחַת. Ps. VII. 16. XCIII. 13. Prov. XXVI. 27. Vox Hebr. vulgo quidem vertitur corruptio, sed alii huic sensum fo-
b veæ tribuunt. — שִׁיחָה. Ps. LVI. 9. Hes. βόθρος, ὄρυγμα γῆς.

ΒΟ'ΘΥΝΟΣ, *fovea, fossa, puteus.* *גַּב, *fornix, habitaculum fornicum, lupanar.* Aqu. Ez. XVI. 24. Legit גֵּב. Vide ad h. l. Montf. — *גֶּבֶא, *fossa, fovea.* Aqu. Ies. XXX. 14. — גֵּב, idem. 2 Reg. III. 16. — *גּוֹב, *locusta.* Theod. Ies. XXXIII. 4. Legerunt גֵּבִים *fossæ, foveæ.* Vulg.
c *velut cum fossæ plenæ fuerint.* — גּוּמָּץ, *fossa.* Theod. Coh. X. 8. — מַהֲמֹרוֹת, *foveæ.* Symm. Psalm. CXXXIX. 11. — מְצוּלָה, *profundum.* Neh. IX. 11. — מַקֶּבֶת, *excavatio.* Ies. LI. 1. — פַּחַת. 2 Sam. XVIII. 17. Ies. XXIV. 18. Jer. XLVIII. 28. 43. 44. — שְׁחוּת, *foveæ.* Ed. Vta Ps. CXVIII. 8. ubi tamen pro βοθύνους in Catena PP.
d GG. T. III. p. 448. βόθρους scribitur. — שַׁחַר, *aurora.* Ies. XLVII. 11. βόθυνος ἥξει, καὶ ἐμπεσῇ εἰς αὐτόν. Legerunt sine dubio שַׁחַת, aut simile quid. Habet tamen שַׁחַר etiam notionem *obscuritatis,* quod *foveæ* tam proprie quam metaphorice sumtæ non male convenit. Nonnulli malunt pro βόθυνος substituere βοηθὸς, s. βοήθεια.

e ΒΟΘΥΝΩ'ΤΗΣ, *fossor,* speciatim *is, qui terram fodiendo colit, agricola.* יָגֵב, *agricola.* Inc. 2 Reg. XXV. 12. In Thesauro Bielii vitiose legitur positum esse pro גֵּבִים, *fossæ.*

ΒΟΙ'ΔΙΟΝ, *bucula, vitulus.* עֶגְלָה, *vitula.* Jer. L. 11. Adde Eustath. Hom. Od. Α', p. 33. 35. et Aristot. Hist. Anim. III. 21.

ΒΟ'ΛΒΙΤΟΝ, *stercus, fimus.* גָּלָל, idem. Ez. IV. 12. 15. Soph. I. 18. f
— צְפִיעִים plur. *excrementa.* Aqu. Theod. et LXX Ez. IV. 15. Sir. XXII. 2. βολβίτῳ κοπρίων συνεβλήθη ὀκνηρὸς, excremento in fimo similis est piger. Nostrates dicere solent: stinkend faul, *stinking with laziness.* Hesych. βόλβιτα, ἀφόδευμα βοὸς, quæ glossa mihi ad Ez. IV. 15. pertinere videtur.

ΒΟΛΗ', *jactus, tractus.* אֶפֶס, *ter-* g
minus. Zach. IX. 10. διὰ βολὰς γῆς, ubi tamen Al. rectius habere videntur διεκβολὰς γῆς pro εἰς διεκβολὰς γῆς, *ad fines terræ.* Ita Bielius. Sed unde lectionem διὰ βολὰς hauserit, me ignorare fateor. — מְטַחֲוִים, part. plur. Pih. ex טָחָה, *jaculantes, jaculatores.* Gen. XXI. 16. ὡσεὶ τόξου βολὴν, ad jactum arcus s. sagittæ. Similiter Luc. XXII. 41. ὡσεὶ λίθου h
βολήν. 1 Macc. V. 3. βελῶν βολάς. Ibid. v. 17. ἡλίου βολαὶ, *radii* solis. Ita quoque Apollon. Rhod. I. 607. Confer Arnaldi Lect. Gr. p. 225.

*ΒΟ'ΛΙΒΟΣ. Sir. XXII. 14. βόλιβον sec. cod. Alex. Sed scribendum est μόλιβον, nam reliqui libri μόλυβδον habent.

ΒΟΛΙ'Σ, *jaculum, sagitta.* חֵץ, idem. Num. XXIV. 8. ταῖς βολίσιν i
αὐτοῦ κατατοξεύσει ἐχθρὸν, sagittis suis configet hostem. Jer. IX. 8. βολὶς τιτρώσκουσα ἡ γλῶσσα αὐτοῦ, ut jaculum vulnerans lingua eorum. Hab. III. 10. εἰς φῶς αἱ βολίδες σου πορεύσονται. Pro βολίδες omisso articulo legere hic mallem βολίδος, s. βολίδων, hoc sensu: ad lucem sagittarum tuarum ambularunt Israëlitæ adversus hostes suos. Ex vulgari lectione est hic sensus: fulgetra, tan-

a quam totidem Dei jacula, de nubi-
bus, tanquam manibus Dei, prodie-
runt, et inferiorem hunc aërem in
densa procellæ caligine collustra-
runt. Confer Scharfenb. ad Cap-
pelli Crit. S. p. 758. Ez. V. 16.
Zach. IX. 14. Hesych. βολὶς, βέλος,
λόγχη, ἀκόντιον. Gloss. MS. in Cant.
Script. βολίδες, ἀκτῖνες. — חֵצִי, *dimi-
dium.* 1 Sam. XIV. 14. Legerunt
b חִצֵּי. — יָרֹה inf. *jaculando.* Ex.
XIX. 13. — *מַטֶּה, *tribus.* Inc.
Hab. III. 9. Potuit hæc notio tri-
bui Hebr. voci, quam etiam de *has-
ta* interdum usurpari docuit Simo-
nis Lex. Hebr. p. 1013. — פֶּרַח,
flos. 2 Par. IV. 21. αἱ βολίδες αὐτῶν,
ubi alii τὰ κρίνα. Videntur vocem
βολὶς latiore significatione accepisse,
ut *omne quod emittitur* notet, quem-
c admodum etiam Hebr. פֶּרַח trans-
fertur ad *omnia, quæ cum quadam
fissione prodeunt.* — פְּתִיחוֹת plur.
stricti gladii. Ps. LIV. 24. ubi
Schol. ἀκόντια, λογχάρια. Eodem
modo apud Hesychium. Hieron.
lanceæ. Vulg. *jacula.* Sensum ex-
presserunt. — צְנִינִים plur. *aculei.*
Num. XXXIII. 55. Jos. XXIII.
13. ubi βολίδες ἐν ταῖς πλευραῖς et ἐν
d τοῖς ὀφθαλμοῖς metaphorice *homines
noxios ac perniciosos* notat. — שֶׁלַח,
missile. Neh. IV. 17. — שְׁלָטִים
plur. *scuta.* Cant. IV. 4. Sap. V. 21.
βολίδες ἀστραπῶν, sagittæ fulgurum.
Confer supra βέλος. Gloss. MS. in
Sap. Sal. βολίδες, ἀκόντια, ἢ ἀκτῖνες.

ΒΟ'ΛΟΣ, *jactus, gutta, stilla,* i-
tem sec. Trommium *tractus,* ac sec.
Bielium *gleba.* אֵגֶל, *gutta.* Job.
e XXXVIII. 28. ὁ τετοκὼς βόλους δρό-
σου, qui genuit stillas roris. Suidas:
βόλος, δρόσος. — עֲרֻגָה, *areola.* Ez.
XVII. 7. τοῦ ποτίσαι αὐτὴν σὺν τῷ
βόλῳ τῆς φυτείας αὐτῆς, ut irrigaret
illam cum *gleba* plantationis suæ.
Ib. v. 10.

ΒΟΜΒΕ'Ω, *bombum edo, strepitum
edo, sono,* it. *fremere* vel *murmurare
facio.* הָמָה, *fremo, strepo.* Jer.
XXXI. 37. ἐβόμβησε τὰ κύματα αὐ- f
τῆς ὁ κύριος, fremere vel murmurare
facit fluctus ejus Dominus. Hesych.
ἐβόμβησε, ἤχησε. Ib. XLVIII. 36.
ὥσπερ αὐλοὶ βομβήσουσι, tanquam tibiæ
bombum edent. Verbum βομβεῖν de
tibiis optime dici, patet ex Galeno
Lib. III. de Symptomatum Causis,
ubi flatus, in ventre inferiore nasci
solitos, ita describit: Βομβώδεις δὲ
εἰσὶν ἕτεροι, τοῖς ἐξ εὐρυτάτων αὐλῶν g
ἐοικότες, ὁποίους ἔχουσιν οἱ τύμβαυλοι
καλούμενοι. Conf. Spencer. de Legg.
Rit. Hebr. Lib. IV. c. 9. p. 1138.
— רָעַם, idem. 1 Par. XVI. 32.
βομβήσει ἡ θάλασσα, *murmurabit*
mare. Aristoph. Thesmoph. v. 46.
ubi vid. Schol. Biseti, Aristot. Hist.
Anim. p. 828. D.

ΒΟ'ΜΒΗΣΙΣ, *examen apum* (ita
dictum a sonitu, qui editur ab api- h
bus,), *susurrus,* it. *multitudo congre-
gata.* Bar. II. 22. ἡ βόμβησις ἡ μεγά-
λη, *turba* hæc magna, *tantum edens
sonitum.* Vide ad h. l. Baduellum.

ΒΟΟΖΥ'ΓΙΟΝ, *jugum boum.* Sir.
XXVI. 8.

ΒΟΡΑ', *pabulum, esca, cibus*
(proprie brutorum, quandoque e-
tiam hominum, παρὰ τὸ βῶ, τὸ τρέφω, i
sec. Etym. M.), etiam *fera, quæ
capitur, præda.* — אֹכֶל, *esca, cibus.*
Job. IX. 26. ἀετοῦ πετομένου ζητοῦντος
βοράν. — טֶרֶף, *præda.* Job. IV. 11.
XXXVIII. 39. θηρεύσεις δὲ λέουσι
βοράν. — צַיִד, *venatio,* et *præda ve-
nando capta.* Job. XXXVIII. 41.
Hesych. βορὰ, θοίνη, βρῶσις, σῖτος,
τροφή.

ΒΟΡΑ'Σ, *insectum, quod fruges* k
devorat et corrodit. גּוֹב, *locusta.*
Aqu. Amos VII. 1. Descendit a
βορὰ, *cibus, alimentum,* s. *voracitas.*

ΒΟΡΑΤΙ῀ΝΑΙ, *cupressinæ.*
בְּרוֹתִים. Aqu. Cant. I. 17. qui
vocem ex Hebræa ita formavit.

a BO'PATON, *cupressus*. ברושׁים. Symm. Ps. CIII. 17. Græcis literis vocem Hebraicam expressit. Drusius reponendum censet βοράθ.

BO'PBOPOΣ, *cœnum, lutum*. טיט, idem. Jer. XXXVIII. 6. Hesych. βόρβορος, ὀχετὸς δυσώδης.

BOPE'AΣ et BOPE'HΣ, *boreas, aquilo, pars aquilonaris*. צָפוֹן, idem. Job. XXVI. 7. — צָפֻן part. *abscon-*
b *dens*. Aqu. Symm. LXX Prov. XXVII. 16. βορέας σκληρὸς ἄνεμος, ὀνόματι δὲ ἐπιδέξιος καλεῖται, *boreas, ventus sævus, nomine autem dexter vel bonus vocatur*. Legerunt צפון vel potius צְפִירָה. Inde apud Hesychium: Βοῤῥᾶς (ita in codice quodam Prov. l. c. scriptum fuisse, ex hoc loco possumus colligere), ἄνε-
c μος ψυχρὸς καὶ παγώδης καὶ σκληρὸς, τροπικῶς καλούμενος, ὁ παρὰ τὸ ὁρᾶσθαι ἐπιδέξιος. Apud eundem post v. Βορηά ita legitur: Βοῤῥᾶς, ἄνεμος ψυχρὸς, παγώδης καὶ σκληρὸς, ὃς τροπολογούμενος σκαιὸς καὶ ἀπότιμητος (Heinsius in Arist. S. scribit ἀπότομος. Sed quum hæc vox non in usu sit, mavult Bielius reponere ἀπότιμπτος, de qua voce vid. Suic. Thes. T. I.
d p. 467.) λέγεται, ὃς σημαίνει τὸν διάβολον, περὶ (f. παρὰ) δὲ τῶν ἀσεβῶν ἐπιδέξιος. Fortasse autem ex his verbis in prioribus apud Hesychium pro παρὰ τὸ ὁρᾶσθαι reponendum παρὰ τῶν ἀσεβῶν. Sir. XLIII. 24. ψυχρὸς ἄνεμος βορέης πνεύσει.

*BO'PEIOΣ, *borealis, boreus, aquilonaris*. Legitur in Fragmento Vers. Quintæ Psalm. LXXIV. 7.
e βόρεια τμήματα, quod nescio quid peregrini habere visum est Montfauc. ad h. l. K. Vide Dieterichii Iatreum Hippocraticum p. 289.

BOP'PA~Σ, idem. *חֹצֶן, *rheda*. Ez. XXIII. 24. Legerunt צָפוֹן. — צָפוֹן, *Boreas, aquilo*. Inc. Jer. XXV. 26. Hebr. Ez. XX. 47. LXX Job. XXXVII. 22. Jer. I. 14. ἀπὸ προσώπου βοῤῥᾶ ἐκκαυθήσεται τὰ κακὰ ἐπὶ πάντας τοὺς κατοικοῦντας τὴν γῆν, a f
facie aquilonis exardescent mala super omnes, qui terram incolunt. Conf. ad h. l. Heinsii Aristarch. S. p. 20. ubi putat, quod LXX ibi Aquilonis nomine *diabolum* denotaverint, et vox Βορέας vel Βοῤῥᾶς ipsa Hebraica sit, et *celeritatem tam in cursu quam in fuga* notet, ut sit quasi *boraach* aut *boreach*. Atque huc p. 21. refert Jobi locum c. g
XXVI. 13. ubi Dominus בָּרִחַ condidisse dicitur, quem LXX δράκοντα τὸν ἀποστάτην, *serpentem, qui defecit*, h. e. *diabolum*, interpretatos esse observat. Addo, quod et alii Vett. Boream pro symbolo diaboli habuerint, v. c. Olympiodorus, cujus verba vide ap. Ghisler. Catena in Jerem. p. 84. — צְפוֹנִי, *aquilonaris*. Joël. II. 20. h

BOΣKE'Ω, *pasco*. רָעָה. Aqu. Gen. XXXVI. 24. βόσκειν. Symm. Ies. XI. 7. βοσκήσονται.

BO'ΣKHMA, *pascuum, pastus*, it. *pecus, animal, quod pascitur*. יְרֻמוּן, 3 pers. pl. fut. a רוּם, *exaltabuntur*. Ies. XLIX. 11. εἰς βόσκημα αὐτοῖς. Legerunt fortasse יִרְעוּ. — מִרְעֶה, *locus, ubi pascitur pecus, pascuum*. Ies. XXXII. 14. — מַרְעִית, idem. i
Jer. XXV. 36. — מִשְׁלַח, *emissio, locus, quo mittuntur pecudes ad pascendum*. Ies. VII. 25. — צֹאן, *grex, oves*. 2 Par. VII. 5. ubi βόσκημα cum πρόβατον permutatur in codd. ac speciatim *oves* notat. Adde Symm. Ps. XLIII. 12. et XLVIII. 15. — שֶׂה, *pecus*. Aqu. Symm. Lev. XXVII. 26. Vide et 2 Macc. XII. 11. Hesych. βοσκημάτων, θρεμμάτων. k

BO'ΣKHΣIΣ, *pastio, depastio*. רְעוּת, *depastio*. Symm. Cohel. I. 14.

BO'ΣKΩ, *pasco*, et metaph. *curo, prospicio*. בָּקַר, *per amussim*. Ies.

a XXXIV. 17. εἰς τὸ βόσκεσθαι. Videntur קַו accepisse de *fune mensorio*, ac metonymice de *demensa terræ* seu *agri parte*. — רָאָה, *video, provideo*. 1 Reg. XII. 16. νῦν βόσκε τὸν οἶκόν σου Δαβὶδ, nunc *prospice* domum tuæ David: nempe alimentis et cæteris necessariis: vel, *rege* tu domum tuam. Ita *pascere* aliquando pro *regnare*. Chald. habet מְלוֹךְ
b *regna*. Non legerunt רָעָה, ut Cappellus voluit, sed רָאָה acceperunt in notione *providendi* et *curandi*. — רָעָה, *pasco*. Gen. XXIX. 7. 9. Job. I. 14. Dan. IV. 13. sec. Chis.

BΟ'ΣΤΡΥΧΟΣ, *cincinnus, capillus intortus, plexus, cirrus mulierum*. מַחְלְפוֹת plur. *cincinni*. Jud. XVI. 13. et 20. — קְוֻצּוֹת, plur. *capilli*. Cant. V. 3. 12. Arab. قصة *capil-*
c *lus frontis* s. *comæ portio, quæ fronti imminet*. Hesych. βόστρυχοι, πλόκαμοι.

BΟΤΑ'ΝΗ, *herba, gramen*. *אֹכֶל, *cibus*. Inc. Hab. III. 17. Non male quoad sensum. — דֶּשֶׁא, *gramen, herba*. Gen. I. 11. 12. βοτάνην χόρτου, primam herbam graminis. 2 Reg. XIX. 26. Jer. XIV. 5. — דֶּשֶׁא, *herbilis*. Jer. L. 11. — חָצִיר,
d *gramen*. 1 Reg. XVIII. 5. Job. VIII. 12. — עֵשֶׂב, *herba, et quidem adultior*. Ex. IX. 23. 26. X. 12. 15. Zach. X. 1. — פַּקֻּעוֹת, *colocynthidæ, cucurbitæ silvestres*. Aqu. 2 Reg. IV. 39. βοτάνη ἀγρία, herba agrestis. De *herba salubri ac medendo apta* legitur Sap. XVI. 12.

BΟΤΡΥ'ΔΙΟΝ, *racemulus, uvula*. זַלְזַלִּים plur. *flagella in vitibus*. Ies.
e XVIII. 5. τὰ βοτρύδια τὰ μικρά.

BΟ'ΤΡΥΣ, *botrus, bacca, uva*. אֶשְׁכּוֹל, idem. Gen. XL. 10. Num. XIII. 24. 25. Cant. I. 13. Theophr. de Caus. Plant. Lib. III. c. 22.

BΟΥ'ΒΑΛΟΣ, *bubalus*, ac secundum alios *capræ sylvestris genus*. יַחְמוּר. Deut. XIV. 5. Quod genus animalis hac voce significetur, non admodum proclive est dicere. Alii, ut Eugubinus, *bovem sylvestrem*, alii f
asinum ferum et sylvestrem, ut Forsterus et Kircherus, alii *damam, hircum silvestrem, cervum, capram rupicolam* intellegunt. Plinius H. N. VIII. 15. de bobus sylvestribus, cui ego accedo. Hesych. βούβαλος, δορκάδιον. Vide Bocharti Hieroz. P. I. Lib. II. c. 29. p. 284. et Lib. III. c. 22. p. 910.

*BΟΥΓΑΙ'ΟΣ, i. q. βαγώης. Ad- g
dit. Esth. XII. 6. ad quem locum Grotius recte monuit, proprie ita dictos esse eunuchos, sed cœpisse vocem proferri latius ad aulicos omnes.

BΟΥ'ΚΕΝΤΡΟΝ, *stimulus, quo aguntur boves*. דָּרְבָן, idem. Cohel. XII. 11. λόγοι σοφῶν ὡς τὰ βούκεντρα, verba sapientum sunt sicut stimuli boum, h. e. *infixa hærent animis au-* h
dientium. — מַחֲרֵשׁוֹת, *vomeres*. Theod. 1 Sam. XIII. 20. Sed βούκεντρον ibi respondet Hebr. דָּרְבָן v. 21. Inc. ibid. v. 21. Confer Schoettgenii Diss. de Stimulis Boum p. 13. 16. seq.

BΟΥΚΟ'ΛΙΟΝ, *armentum boum*. בָּחוּר, *electus, juvenis*. 1 Sam. VIII. 16. τὰ βουκόλια ὑμῶν ἀγαθά. Fischerus in Proluss. de Verss. GG. p. 161. i
quem et alii haud pauci secuti sunt, statuit eos legisse אֶת־בְּקָרֵיכֶם הַטּוֹבִים, a בָּקָר, et hanc lectionem vulgatæ longe præferendam esse. Verum quidem est Koph et Heth ob literarum soni affinitatem facile permutari potuisse, rectius tamen mihi statuere videtur Buxtorfius in Anticritica, eos libertate solita utentes id, quod ipsis bonum videbatur, scripsisse. Nempe ipsis videbatur melius sic fluere sensum, et ad ejus rationem pertinere, ut

a armentorum quoque fieret mentio. Sequitur enim *oves vestras decimabit*. — בָּקָר, *armentum*. Inc. Lev. I. 4. Aqu. Theod. Ies. XI. 7. et Ez. XLVI. 6. LXX Lev. XXII. 19. 21. 1 Sam. XIV. 32. ποίμνια καὶ βουκόλια, greges ovium et armenta boum. — מַרְבֵּק, *saginarium*. Amos VI. 4. — עֵדֶר, *grex*. Joël. I. 18. ubi in luctu publico poëtica fictione
b etiam boves plorare perhibentur, ut in Moschi Epitaphio Bionis v. 24. αἱ βόες — γοάοντι. — שֶׁגֶר, *fœtus*. Deut. VII. 13. XXVIII. 4. 18. 51. — שֶׁגֶר, idem. Ex. XIII. 12. Hesych. βουκόλια, ἀγέλη βοῶν.

ΒΟΥΚΟ'ΛΟΣ, *bubulcus*. בּוֹקֵר, idem. Aqu. Symm. et Quinta Editio Amos VII. 14.

*ΒΟΥ'ΛΕΥΜΑ, *consilium*. מוֹעֵצָה,
c idem. Aqu. Psalm. LXXX. 13. et Prov. I. 31.

ΒΟΥΛΕΥΤΗ'ΡΙΟΝ, *concilii locus, consessus, curia, concilium, senatus*. 1 Macc. VIII. 15. βουλευτήριον ἐποίησαν ἑαυτοῖς, *curiam* fecerunt sibi. Ib. v. 19. εἰσῆλθον εἰς τὸ βουλευτήριον. 4 Macc. XV. 25. Phav. ex Thoma Mag. Βουλευτήριον, οὐ βουλεῖον, ἔστι δὲ βουλευτήριον οὐ μόνον ὁ τόπος, ἐν ᾧ βου-
d λεύονται, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ οἱ βουλευταί.

ΒΟΥΛΕΥΤΗ'Σ, *consiliarius, senator*. יוֹעֵץ, partic. idem. Job. III. 14. XII. 17.

ΒΟΥΛΕΥΤΙΚΟ'Σ, *consultus, senatorius, ad senatum vel curiam pertinens, consiliarius, prudens*. יוֹעֵץ, idem. Prov. XXIV. 6. μετὰ καρδίας βουλευτικῆς: ubi Symm. ac Theod. πολυβούλῳ habent. Symm. Job. XII.
e 17. Ies. IX. 6. Hesych. βουλευτικὸς, φρόνιμος.

ΒΟΥΛΕΥ'Ω, ΟΜΑΙ, *consulo, consulto, mente agito, delibero, decerno*. בִּקֵּשׁ Pih. *quæro, peto*. Esth. III. 6. ἐβουλεύσατο ἀφανίσαι πάντας τοὺς Ἰουδαίους, *consultabat* de perdendis omnibus Judæis. Similiter Act. V. 33. ἐβουλεύοντο ἀνελεῖν αὐτοὺς, *consultabant* de iis interficiendis. Conf. et Ies. LI. 13. 1 Macc. V. 2. — גָּמַל, *re-* f
tribuo. Ies. III. 8. βεβούλευνται βουλὴν πονηρὰν καθ' ἑαυτῶν, captarunt consilium malum contra se ipsos: ubi βουλεύεσθαι βουλὴν Hebr. גָּמַל respondet, ac ita verterunt ob v. 10. in quo transferendo etiam a veritate Hebr. aberrarunt. — הִתְנַגֵּשׁ Hithp. *appropinquo*. Ies. XLV. 20. βουλεύσασθε ἅμα, una *deliberate* inter vos. Libere verterunt. g
— זָמַם, *cogito*. Symm. Psalm. CXXXIX. 9. ubi βουλεύεσθαι sensu malo accipitur pro *consilia prava inire*. LXX Ps. XXX. 17. — חָפֵץ *voluntas*. Ies. XLVI. 10. πάντα ὅσα βεβούλευμαι ποιήσω, omnia, quæ *decrevi*, faciam. — חָשַׁב, *cogito*. Gen. L. 20. — יָעַץ: נוֹעַץ Kal et Niph. ac semel in Hithp. הִתְיָעֵץ. 2 Sam. XVI. 23. βουλὴ, ἣν ἐβουλεύσατο, *con-* h
silium, quod *dedit*. 2 Sam. XVII. 21. τάδε βεβούλευται καθ' ὑμῶν, tale *consilium* adversus vos *dedit*. 2 Reg. VI. 8. ἐβουλεύσατο πρὸς τοὺς παῖδας αὐτοῦ, *deliberavit* cum servis suis, ubi βουλεύεσθαι πρός τινα cum συμβουλεύεσθαί τινι in codd. permutatur. 1 Par. XIII. 1. ἐβουλεύσατο μετὰ τῶν χιλιάρχων, *deliberabat* cum chiliarchis. Neh. VI. 7. βουλευσώμεθα ἐπὶ i
τὸ αὐτὸ, una *deliberemus*. Psalm. LXXXII. 3. Ies. VII. 5. ἐβουλεύσαντο βουλὴν πονηρὰν, consilium malum *inierunt*. Hab. II. 10. ἐβουλεύσω: ubi genuinam lectionem ἐβούλευσας Arabs servavit. — כּוֹנֵן Pih. a כּוּן, *paro*, item *destino, decerno*. Ies. LI. 13. — נִמְלַךְ Niph. *consilium ineo*. Neh. V. 7. — עוּץ, *consulo*. Ies. VIII. 10. — עֵצָה, *consilium*. Ies. k
XVI. 3. XXVIII. 29. XLVI. 11. 3 Macc. I. 10. ἐνεθυμήθη βουλεύσασθαι εἰσελθεῖν εἰς ναόν: ubi βουλεύσασθαι pleonastice ponitur. Syrus uno

a verbo ܐܬܡܠܟ usus est. — Vide alibi Βαθύς.

BOΥΛΗ', *consilium, cœtus, concilium.* *אִשָּׁה, *mulier.* Prov. II. 16. ubi aut legerunt עֵצָה, aut pro βουλὴ reponendum est γυνή. Vide ad h. l. Jaegerum. — בֶּדֶק, *ruptura.* Ez. XXVII. 9. ἐνίσχυον τὴν βουλήν σου. Ita e conjectura h. l. verterunt, ratione tantum habita anteceden-
b tium, in quibus οἱ πρεσβύτεροι et σοφοὶ commemorantur. — דַּעַת, *scientia.* Prov. IX. 10. Ies. XLIV. 25. — יוֹעֵץ, *consiliarius.* Prov. XI. 14. ubi βουλὴ est i. q. βουλευτὴς, βουλὸς, ita ut abstractum positum sit pro concreto. Agnoscit quoque l. Græca hunc usum loquendi. Mich. IV. 9. μὴ ἡ βουλή σου ἀπώλετο; an nullum habes *consiliarium?* Huc pertinet
c etiam locus Ies. IX. 6. μεγάλης βουλῆς ἄγγελος, de quo conferendus est Starke in Carmin. Dav. p. 136. seq. — כֵּלַי כֵּלָיו, *avarus instrumenta ejus,* i. e. *instrumenta avari.* Ies. XXXII. 7. ἡ γὰρ βουλὴ τῶν πονηρῶν. Sensum secuti sunt. — מוֹעֵד, *cœtus, conventus.* Num. XVI. 2. — *מַעְצָר, *claustrum, prohibitio.* Prov. XXV. 28. Legerunt מֵעֵצָה. —
d מוּסָר, *institutio.* Symm. Prov. XIX. 20. Ita Bielius. Sed ibi potius τῷ עֵצָה respondet. — מוֹעֵצוֹת, plur. *consultationes.* Prov. XXII. 20. Mich. VI. 16. — מְזִמָּה, *scelus, consilium malum.* Psalm. XX. 12. — מַחֲשָׁבָה, *cogitatio.* Job. V. 12. Ies. LV. 7. 8. — מְלַךְ, *rex,* it. *consilium.* Coh. II. 12. ubi pro βουλῆς non est legendum βασιλέως, quod nonnulli
e voluerunt, sed מְלַךְ acceperunt significatione Chald. et Syriaca. Syris enim ܡܠܟ est *consultare, consilium dare* vel *inire.* Vide Cappelli Nott. Critt. p. 483 ac Desvœux in Comment. ad h. l. p. 249. — *מַסֵּכָה, *velamen.* Ies. XXV. 7. ἡ γὰρ βουλὴ αὕτη. Intellexerunt sc. velamen nationibus impositum de *decretis divinis, iisque occultis.* Vide Cappelli Nott. Critt. ad h. l. p. 511. — f
נְדִיבָה, *munificentia.* Ies. XXXII. 8. αὕτη ἡ βουλὴ μενεῖ. Βουλὴ h. l. *consilium bonum atque prudens* notat. Etiam Hebr. נָדִיב notat *prudentem, ingenio pollentem,* et hanc significationem postulat h. l. series orationis. — סוֹד, *arcanum consilium.* Inc. Amos III. 17. ubi βουλὴ *decretum, consilium* notat. Vocem סוֹד deduxit a יָסַד, رَسَكَ, *posuit, firmiter* g
statuit, adeoque סוֹד *constitutum, decretum.* LXX Ps. LXXXVIII. 8. ἐν βουλῇ ἁγίων, in *concilio* sanctorum. Ibid. CX. 1. ἐν βουλῇ εὐθέων καὶ συναγωγῇ. — עֵדָה, *congregatio.* Ps. I. 5. ἐν βουλῇ δικαίων, in *concilio* justorum. Hesych. ἐν βουλῇ, ἐν φροντίδι, ἐν συναγωγῇ, ἐν ὁδῷ. Suid. βουλὴ ἁγίων, τῶν ἁγίων ὁ σύλλογος. Sine dubio e Theodotione. Confer Psalm. LXXXVIII. 8. et 1 Macc. XIV. h
22. ubi verba ἐν ταῖς βουλαῖς τοῦ δήμου Vulgatus vertit: in *conciliis* populi. Hinc apparet, non opus esse, ut statuatur, LXX loco עֵדָה l. l. legisse עֵצָה aut עֵצַת. — עוּץ, *consilium ineo.* Jud. XIX. 30. — עֵטָא Chald. Dan. II. 14. — עֲלִילָה, *actio, opus.* Ps. LXV. 4. — עֵצָה. Symm. Job. V. 13. LXX Deut. XXXII. 28. Jud. XX. 7. 2 Sam. i
XV. 31. 34. Φέρειν ἑαυτῷ βουλὴν apud LXX 2 Sam. XVI. 20. et διδόναι ἑαυτῷ βουλὴν ibid. apud Inc. est Lat. *inire consilium,* ut Vulg. bene transtulit. — עָצְמָה, *robur.* Ies. XLI. 21. Sine dubio legerunt עֵצוֹת. — עָרְמָה, *astutia.* Prov. VIII. 12. Βουλὴ h. l. *bonum consilium* seu *prudentiam* significare videtur, quam

a notionem etiam vox Hebr. h. l. habet. — *צְבִי, *decor.* Ies. IV. 2. Respexerunt notionem Chaldaicam vocis צְבָה, *velle, acquiescere,* unde צְבוּ *voluntas.* *Consilium* autem est voluntas quædam verbis expressa, ut recte observavit Cappellus in Nott. Critt. p. 495. — תַּבְלִית, *consumtio.* Ies. X. 25. ubi loco תַּבְלִית legerunt תַּכְלִית, ut etiam in non-
b nullis codd. et editt. h. l. legitur. — תּוּשִׁיָּה, *essentia.* Prov. III. 21. Sensum expresserunt. Sirac. XXX. 20. μὴ θλίψῃς σεαυτὸν ἐν βουλῇ σου, noli tristibus et anxiis cogitationibus locum dare, seu indulgere. Βουλὴ h. l. *cogitationes* notat, ut 1 Cor. IV. 5. Sir. XXXII. 19. ἀνὴρ βουλῆς, *vir consilii,* h. e. vir *sapiens et prudens.* Vide et 1 Macc.
c II. 65. Sir. XXXIII. 1. μὴ ἐγκαταλίπῃς με ἐν βουλῇ αὐτῶν, ne permittas me eorum *arbitrio.* 3 Esdr. II. 17. pro לֵב, coll. Esdr. VI. 22. Ibid. οἱ τῆς βουλῆς, *qui sunt a consiliis, consiliarii.* כְּוָוה Chald. *collegium, senatus,* Esdr. IV. 9. Ita βουλὴ pro *collegio senatorum* legitur apud Polyb. XXIX. 9. 6. Dion. Cass. p. 419. ed. Reim. 1 Macc. XIV. 22.
d βουλαὶ sunt *acta publica, s. liber, in quo consilia inscribebantur.* Hesych. βουλὴ, γνώμη, θέλημα, ἢ τόπος, ἄνδρες, πρᾶγμα βουλῆς.

ΟΥ̓ ΜΕΤᾺ ΒΟΥΛΗ͂Σ, *non cum consilio, inconsulte.* אֵין מַעְצָר לְרוּחַ *non imperium in spiritum.* Prov. XXV. 29. Libere verterunt. — Vide alibi Βαθύς.

ΒΟΥ΄ΛΗΜΑ, *voluntas, consilium.*
e חֵפֶץ, idem. Aqu. Symm. Vta et VIta Ps. I. 2. Vide et 2 Macc. XV. 5.

*ΒΟΥ΄ΛΗΣΙΣ, idem. רָצוֹן. Inc. Lev. XXII. 29. sec. cod. Lips. K.

ΒΟΥ΄ΛΟΜΑΙ, *volo, delector.* אָבָה, *volo.* Gen. XXIV. 5. Ex. X. 27. Lev. XXVI. 21. — אָמַר, *dico,* quasi *voluntatem verbis exprimo.* 1 Sam. XXIV. 11. XXVIII. 23. — חָפֵץ, verbum, *desidero.* Deut. XXV. 7. 8. Ruth. III. 13. 2 Sam. f
XXIV. 3. ἵνατί βούλεται ἐν τῷ λόγῳ τούτῳ; quare hac re *delectatur?* Adde Aqu. Ps. XVII. 20. — חָפֵץ, verbale, *desiderans.* Ps. LXIX. 3. οἱ βουλόμενοί μοι κακὰ, qui male mihi volunt. — חֵפֶץ, *desiderium.* 1 Sam. XVIII. 24. οὐ βούλεται ὁ βασιλεὺς ἐν δόματι, non *delectatur* rex donis. — יָעַץ, *consulo,* etiam *consulto, consilium do.* 1 Reg. XII. 6. ubi pro βού- g
λεσθαι in cod. Alex. legendum erit βούλεσθε, aut potius βουλεύεσθαι, nisi statuere malis, βούλεσθαι esse i. q. βουλεύεσθαι. 2 Par. X. 6. et 9. ubi cum βουλεύεσθαι in codd. permutatur. Esdr. IV. 5. Prov. XII. 21. οἱ δὲ βουλόμενοι εἰρήνην, qui utilia *suadent.* — מוּצָק, *firmum, firmitas.* Job. XXXVII. 10. ὡς ἐὰν βούληται. Videntur legisse בְּמוֹעֵצָה aut simile quid. — נֶעֱצַב, Niph. *dolore* h
afficior. 1 Sam. XX. 3. μὴ οὐ μὴ βούληται, ne forte *improbet* hoc factum. Non male quoad sensum. — עֵצָה, *consilium.* Esdr. X. 3. — *פֶּרֶץ, *fractura.* Job. XXX. 14. Legerunt כְּחֵפֶץ. — צְבָא Chald. Dan. V. 21. — תַּחְבּוּלוֹת plur. *prudentia consilia.* Job. XXXVII. 12.

ΒΟΥΛΟ΄ΜΕΝΟΣ ΒΟΥ΄ΛΟΜΑΙ, i
volens volo. חָפֵץ, verbum. 1 Sam. II. 27.

'ΕΚΟΥΣΙ΄ΩΣ ΒΟΥ΄ΛΟΜΑΙ, *sponte volo.* לֵב נָשָׂא, *cor attollit,* h. e. *incitat, impellit.* Ex. XXXVI. 2.

ΒΟΥ΄ΛΟΜΑΙ ἜΧΕΙΝ, *volo habere.* מָשׂוֹשׂ, *gaudium.* Ies. VIII. 6.

ΜῊ ΒΟΥ΄ΛΟΜΑΙ, *nolo.* מֵאֵן Pih. *renuo.* Ex. IV. 23. VIII. 2. XXII. 17. — מָאֵן, verbale, *renuens.*

a Ex. IX. 2. Jer. XIII. 10. — מָאַס, sperno. Ies. VIII. 6.

ΟΥ̓ ΒΟΥ͂ΛΟΜΑΙ, idem. חָדַל, desisto. Ps. XXXV. 3. — מֵאֵן Pih. Ex. IV. 23. 1 Sam. VIII. 19. Ps. LXXVII. 13.

ΒΟΥΝΙ'ΖΩ, *accumulo, aggrego, porrigo* seu *accipio cumulate et largiter.* Vox hæc, aliis scriptoribus Græcis ignota, est sine dubio a LXX novata, et formata a βουνὸς,
b significans *struere* εἰς βουνὸν s. *in cumulum,* ut quando magna copia cibi in cumulum structa alicui apponitur. — צָבַט, *porrigo.* Ruth. II. 14. ubi Hieron. *congessit.* — צֶבֶת, *manipulus.* Ruth. II. 16. ubi τὰ βεβουνισμένα. Vulg. *manipulos,* aut majores fasciculos, qui pluribus manipulis constant. Vide Bonfrerium ad Ruth. l. l. p. 425.

c ΒΟΥΝΟ'Σ, *collis,* etiam *cumulus.* בָּמָה, *excelsum.* 1 Sam. X. 13. Ps. LXXVII. 64. In utroque loco nonnulli βουνὸν in βωμὸν mutare voluerunt. — *גֵּאוּת, *altitudo.* Ies. IX. 18. Videntur nonnullia hic legisse גֵּאוֹת a גַּיְא, *vallis,* coll. 2 Reg. XI. 16. — *גִּבְעָה, nomen proprium *Gabaa.* 1 Sam. XIV. 2. coll. Josepho A. J. VI. 6. 2. Hos. X. 9.
d Habuerunt pro nomine appellativo. 1 Sam. XV. 32. βουνὸς, quod legitur in Compl., est glossema marginale, aut alius interpretis versio. 2 Sam. XXI. 6. sec. Compl. — גִּבְעָה, nomen appellativum. Exod. XVII. 9. 10. Num. XXIII. 9. Deut. XXXIII. 15. — גַּיְא, *vallis.* 2 Reg. II. 16. גָּאָה notat *eminuit.* — גַּל, *cumulus.* Theod. Job. VIII. 17. LXX Gen. XXXI.
e 46. 48. 52. in quo posteriori loco βουνὸς cum σωρὸς permutatur in codd. — יַעַר, *sylva.* Ies. XLIV. 23. יַעַר de *omnibus asperis et inaccessis locis* adhibetur, coll. Arab. وعر. — פַּחַת, *fovea.* 2 Sam. XVII. 9. ubi pro βουνῶν forte legendum βοθύνων. — צִבֻּרִים plur. *acervi.* 2 Reg. X. 8. Præterea reperitur 2 Sam. II. 8, ubi מַחֲנַיִם, *castra,* Aquila in Hex. transtulisse legitur ἐκ παρεμβολῆς f
βουνοῦ, quæ verba in mendo cubant. Nam si vel concedamus, eum מִכְּחָנִים legisse in suo codice, jure tamen quæritur, unde venerit illud βουνοῦ, cui h. l. nihil respondet in textu Hebr. Hinc arbitror, referenda esse hæc verba ad v. 12., ubi legitur מִמַּחֲנַיִם גִּבְעוֹנָה, et loco παρεμβολῆς scribendum esse παρεμβολῶν, quod ibi apud Theodotio- g
nem legitur: Cæterum notandum est, Theodot. ac Inc. Int. vocem βουνὸς v. 12. pro Hebr. גִּבְעוֹנָה, quod est nomen proprium oppidi, posuisse, adeoque גִּבְעָה legisse. De versione Inc. Int. 1 Sam. X. 10. vide supra s. v. βαμᾶ. — Vide alibi Μάρτυς et Μαρτυρία.

ΒΟΥ͂Σ, *bos, vacca.* אַלּוּף, *ductor.* Ps. CXLIII. 16. Permutavit cum h
אֶלֶף. — אֲלָפִים plur. ex אֶלֶף, *millia,* it. *boves.* Deut. VII. 13. XXVIII. 4. 18. 51. Psalm. VIII. 7. — בָּקָר, *armentum.* Gen. XIII. 5. Ex. IX. 3. Lev. I. 2. 3. — כְּרָם, *vinea.* Ies. V. 10. ubi deceptus ambiguitate vocis צִמְדֵי, *vineæ,* substituit *boves.* — עַיִר, *pullus.* Ies. XXX. 24. — פָּרָה, *vacca.* Gen. XXXII. 15. XLI. 2. 3. 1 Sam. VI. i
7. Adde Symm. Amos IV. 1. — שׁוֹר, *bos.* Gen. XXXII. 5. Exod. XX. 17. Lev. VII. 13. — תּוֹר, idem. Chald. Esdr. VI. 9. Dan. IV. 22. 30. V. 23.

ΒΟΥ'ΤΟΜΟΣ et ΒΟΥ'ΤΟΜΟΝ, *herba palustris, quæ bobus cæditur, et qua boves vescuntur.* אָחוּ, *carectum, ulva.* Job. VIII. 11. ἢ ὑψωθήσεται βούτομον ἄνευ ὕδατος; num her-

a ha, qua boves vescuntur, in altum crescit sine aqua? — בִּצָּה, *cœnum, lutum, locus cœnosus*. Job. XL. 16. ubi observanda est duplex versio vocis בִּצָּה, πάπυρον et βούτομον. Utrumque in locis palustribus crescere solet. Hesych. βούτομον, φυτὸν βουσὶ διδόμενον (εἰς) τροφὴν, οἷον χόρτος. Lex. Cyrilli MS. Brem. Βούτομον, εἶδος χόρτου ποταμίου. Suidas; Βούτο-
b μον, φυτάριον παραπλήσιον καλάμῳ, ὅπερ ἐσθίουσιν οἱ βόες. Adde Schol. Aristoph. in Aves v. 663. Lex. vet. βούτομον, *spina alba, carex*.

ΒΟΥ'ΤΥΡΟΝ, *butyrum*. חֶמְאָה, *lac spissum*, item *butyrum*. Gen. XVIII. 8. Deut. XXXII. 14. Jud. V. 25. — חֵמָה contr. ex חֶמְאָה. Job. XXIX. 6. Lex. Cyrilli MS. Brem. Βούτυρον, τὸ ἐλαιῶδες τοῦ γά-
c λακτος. Phavor. βούτυρον, τὸ λιπῶδες τοῦ γάλακτος. Confer Bocharti Hieroz. P. I. Lib. II. c. 45. p. 473. seq.

ΒΡΑΒΕΥ'Ω, *palmam* vel *præmium certaminis adjudico, tribuo, dijudico*. Sap. X. 12. ἀγῶνα ἰσχυρὸν ἐβράβευσεν αὐτῷ, palmam certaminis fortis adjudicavit illi, vel judicavit, quod in certamine strenuo victoriam repor-
d taverit. Vatablus vertit: *obeundum ei arduum certamen constituit*. Hesych. βραβεύει, διακρίνει, ἐπιψηφίζεται, μαντεύει, διοικήσει (l. διοικεῖ). Lex. Cyrilli MS. Brem. βραβεύει, διακρίνει, διανέμει, διοικεῖ.

ΒΡΑΓΧΙΑ'ΖΩ, *raucesco*. נִחַר Niph. a חָרַר, *exardesco, exaresco*, item *rhonchisso* (Vide Michaëlis Supplem. p. 1680.). Ps. LXXXIV. 4. ἐβραγχίασεν ὁ λάρυγξ μου, raucuit
e guttur meum. Confer Dieterichii Iatreum Hippocrat. p. 293. seq.

ΒΡΑΔΥΓΛΩΣΣΟΣ, *tardiloquus*. כְּבַד לָשׁוֹן, *gravis lingua*. Ex. IV. 10. Lex. Cyrilli MS. Brem. βραδύγλωσσος, μογιλάλος. Adde Lucian. Philopatr. p. 1122. B.

ΒΡΑΔΥ'ΝΩ, *tardo, moror*, it. *retardo, differo*. אֵחַר, Pih. Deut. VII. 10. Ies. XLVI. 13. σωτηρίαν τῶν (alii rectius τὴν) παρ' ἐμοῦ οὐ βραδυνῶ, f
salutem meam non retardo. Conf. Fesselii Adv. Sacr. Lib. I. cap. 2. p. 23. — הִתְמַהְמַהּ, Hithp. a מָהַהּ, *cunctor*. Gen. XLIII. 10. — מְאַחֲרֵי, *tardantes*. Aqu. Psalm. CXXVI. 2. βραδύνοντες.

ΒΡΑ'ΘΥΣ (sec. Dioscor. Lib. I. cap. 105.) vel ΒΡΑ'ΘΥ, *bruta, herba sabina, cupresso similis*. בְּרוֹשׁ, *cupressus*. Al. Ies. XLI. 19. βράθυ g
διθαάρ. Sic enim pro βραυδαὰρ vel βραθυδαὰρ, ut ex MS. Laud. legendum censet Grabius de Vitiis LXX Intt. p. 21., reponendum putavit Bielius. Nam, ut בְּרוֹשׁ per βράθυ, ita תִּדְהָר, quod in textu Hebr. sequitur, per διθαὰρ expressum videtur. Symm. Ies. LV. 13. ubi Montf. perperam edi jussit βραθύ. Theod. Ies. LX. 13. Plinius H. N. XXIV. h
11.: Herba sabina, brathy appellata a Græcis, duorum generum est, altera tamarici similis, altera cupresso. Quare quidam Creticam cupressum dixerunt. Veteri poëtæ apud Fabricium Bibl. Gr. Lib. III. cap. 26. pag. 646. dicitur βράθυ κυπάρισσος. Idemque poëta herbam illam etiam χαμαικυπάρισσον appellari testatur. Plinius Lib. XII. cap. i
7. etiam appellat *brutam* et *cupresso fusæ similem* esse docet. Plura ejus tam apud Græcos quam alias gentes nomina vide apud Rendtorfium in not. ad poëtam laudatum p. 649. Apud Hesychium βράθυ exponitur πόα τις θεοῖς θυομένη. Vide Ol. Celsii Hierobot. T. I. p. 78.

ΒΡΑΣΜΟ'Σ, *æstus*. זְוָעָה, *commotio, terror*. Aqu. Ies. XXVIII. 19. k
Legit זֵעָה, vel τῷ זְוָעָה tribuit notionem, quam זֵעָה habet.

ΒΡΑΧΕ'ΩΣ, *breviter, paulisper, paucis, ad breve tempus*. 2 Macc. V. 17. VII. 33. et XIII. 11.

a ΒΡΑΧΙΑ'ΛΙΟΝ, *brachiale, armilla*. אֶצְעָדָה, *armilla*. Aqu. 2 Sam. I. 10. ubi et βραχιάριον et βραχιόλιον scribitur. Videatur Suidæ et Cangii Glossarium s. h. v. — הַצְּעָדוֹת, *periscelides*. Theod. Ies. III. 20. ubi recte monuerunt viri docti τὰ βραχιάλια sine dubio ab Aquila profectum esse. Vide ad h. l. Montfauc. et Drusium in Fragm. p. 253. ac no-
b tata infra s. v. χλιδών. Suid. χλιδῶναι, κόσμοι περὶ τοὺς βραχίονας. καλοῦνται δὲ βραχάλια. Lexicon Vetus citante Drusio l. l. Βραχιάλιον, *veriola*.

*ΒΡΑΧΙΑ'ΡΙΟΝ, *brachiarium*. אֶצְעָדָה, *armilla*. Aqu. 2 Sam. I. 10. ubi tamen Coislin. hanc versionem Symmacho ac Theodotioni tribuit. Conf. Hex.

c *ΒΡΑΧΙΟ'ΛΙΟΝ. Vide supra s. v. βραχιάλιον.

ΒΡΑΧΙ'ΩΝ, *brachium*. אֶזְרוֹעַ, i. q. זְרוֹעַ, *brachium*. Job. XXXI. 22. Jer. XXXII. 21. — *אֲצִיל יָד, *axilla manus*. Ez. XIII. 18. apud Inc. — בַּד, *vectis, mendacium*. Symm. Ies. XVI. 6. βραχίονες αὐτοῦ. Vulg. *fortitudo ejus*. Scil. בַּדִּים dicitur quandoque de *membris corpo-*
d *ris, a corpore instar ramorum se separantibus*. Conf. Simonis Lex. Hebr. p. 209. Adde Inc. Jer. XLVIII. 30. — דְּרַע Chald. Dan. II. 32. — זָקָן, *barba*. Ies. XV. 2. ubi tamen sine dubio pro βραχίονες legendum est πώγωνες. — *זֶרַע, *semen*. Aqu. Mal. II. 3. Legit זְרֹעַ, *brachium*. — זְרוֹעַ, *brachium*. Ex. VI. 6. λυτρώσομαι ὑμᾶς ἐν βραχίονι
e ὑψηλῷ, liberabo vos elato brachio, seu *potentia* mea. Vide et Deut. V. 15. 2 Reg. XVII. 36. Psalm. CXXXV. 12. Suidas: βραχίων, τροπικῶς ἡ δύναμις, ἐπειδὴ δι' αὐτοῦ ἐργάζεσθαι πεφύκασιν οἱ ἄνθρωποι. Δα-
βὶδ· ὅτι βραχίονες ἁμαρτωλῶν συντριβήσονται. Hæc ex Theodoreto ad Ps. XXXVI. 18. desumta esse observat Pearsonus. Dan. XI. 31. βραχίονες καὶ σπέρματα ἐξ αὐτοῦ ἀναστή- f
σονται. Voces καὶ σπέρματα in margine primum ex alio interprete, qui Hebr. זְרֹעִים ea ratione punctatum legit, qua *semina* notat, adscriptæ, et quasi omissæ essent, ab indicto librario in textum receptæ videntur. Favet huic conjecturæ, quod Al. tantum habeant καὶ βραχίονες, Al. καὶ σπέρματα, et in Gloss. MSS. in Dan. ita legatur: Βραχίονες ἐξ αὐ- g
τοῦ στήσεται, σπέρματα ἐξ αὐτοῦ στήσεται. Auctorem enim hujus glossæ in cod. quodam legisse βραχίονες ἐξ αὐτοῦ στήσεται, et in margine ejus σπέρματα ἐξ αὐτοῦ στήσεται verisimile est. Male autem posteriora verba, quæ ex alio interprete margini adscripta erant, pro glossemate priorum τῶν Ο habuit. — יָד, *manus*. Gen. XXIV. 18. XXVII. 16. Ex. h
VI. 1. Adde Dan. IX. 15. sec. Chis. — נֶפֶשׁ, *anima*. Jer. LI. 14. ὤμοσε κύριος κατὰ τοῦ βραχίονος αὐτοῦ. — שׁוֹק, *armus, crus*. Ex. XXIX. 22. 27. Lev. VII. 22. Sir. VII. 33. ubi βραχίων sine dubio notat *id, quod labore brachiorum s. manuum comparatum est:* nisi hic intellegere malis *armos dextros cum pectusculo, qui in sacrificio pacifico dandi erant* i
sacerdotibus, coll. Lev. VII. 34.

*ΒΡΑΧΟΙ'. מְעַט. Symmach. Hos. VIII. 10. sec. cod. Barber. ubi tamen pro βραχοὶ scribendum esse conjicio βραχύ. Montfauconus reponere mavult βράχυ.

ΒΡΑΧΥ'Σ, *brevis, parvus, exiguus*. מִסְפָּר, *numerus*. Inc. Gen. XXXIV. 30. ἐν βραχεῖ, scil. ἀριθμῷ, *in exiguo numero*. — מְעַט, *parum*. Deut. k
XXVI. 5. XXVIII. 62. ἐν ἀριθμῷ βραχεῖ, *numero parvo*. 1 Sam. XIV. 44. βραχὺ μέλι, *paululum* mellis, ubi cum μικρὸν in codd. permutatur. 2 Sam. XIX. 36. ὡς βραχὺ (sc. διάστη-

a μα. Conf. L. Bos. Ellips. p. 48.), *paululum*. Hesych. βραχὺ ἀντὶ τοῦ οὐδὲν, ὀλίγον, μικρόν. — מְתִים plur. *homines*. Ps. CIV. 12. ἐν τῷ εἶναι αὐτοὺς ἀριθμῷ βραχεῖς. Hesych. βραχεῖς, ὀλίγοι. Lex. Cyrilli MS. Brem. βραχὺς, μικρός. — *צְעִרִים, *parvuli*. Aqu. Zach. XIII. 7. קָטֹן, *parvus*. Ex. XVIII. 22. τὰ δὲ βραχέα τῶν κριμάτων κρινοῦσιν, causas autem *levio-*
b *res* judicabunt. Sap. XVI. 27. ὑπὸ βραχείας ἀκτῖνος ἡλίου, a *levi* radio solis. 2 Macc. VII. 36. Præterea legitur apud Symm. Psalm. LIV. 15. ubi suspicor verba: οἱ γὰρ θορυβοῦν ἐθέλοντές μου τὴν ψυχὴν βραχεῖς τινες ἦσαν, (quibus nihil respondet in textu Hebr.) in Hexapla irrepsisse e scriptore aliquo ecclesiastico, qui his interjectis transitum parare
c sibi voluerit ad verba sequentia, unde simul apparet, βραχεῖς h. l. non *paucos* significare (antea enim eos πολλοστοὺς vocaverat), sed *breves*, h. e. *mox perituros*. Confer seq.

ΒΡΑΧΥ͂Σ ΤΑΙ͂Σ ἩΜΕ΄ΡΑΙΣ ΠΑΡΑ` ΤΙΝΟ`Σ, *minor natu*, *junior ætate*. צָעִיר לְיָמִים seq. מ. Aqu. Job. XXX. 1. βραχεῖς ταῖς ἡμέραις, *breves diebus*, h. e. *juniores*, ubi vi-
d dendi reliqui Interpretes.

ΚΑΤΑ` ΒΡΑΧΥ`, sc. διάστημα, vel μόριον τοῦ χρόνου, *paululum*, *paulisper*. Sap. XII. 10.

ΠΑΡΑ` ΒΡΑΧΥ`, sc. διάστημα, et junctim παραβραχὺ, *brevi*, *propemodum*, *paululum*. כִּמְעַט, *propemodum*. Psalm. XCIII. 17. CXVIII. 87.

*ΠΡΟ`Σ ΒΡΑΧΥ΄. מִקָּרוֹב, *de*
e *propinquo*. Hebræus Int. sec. schol. ed. Bos. Job. XX. 5. Scilicet *de propinquo* dicunt Orientales de *re admodum brevi*. Sic Deut. XXXII. 17. *Dii ex propinquo* sunt, *quibus non ita pridem adhæserant*. Cf. Schultensium ad h. l. ac parallelismum sententiarum. Etiam Arab. قريب *breve* notat. Confer Schultensii Opera Minora pag. 39.

ΒΡΑΧΥ΄ ΤΙ, sc. μέρος, vel pro κατὰ f
βραχύ τι διάστημα, vel μόριον τοῦ χρόνου, (Conf. L. Bos. Ellips. p. 48.) *paululum*, *paulisper*. בֶּצַע, *frustulum*, *segmentum*. Ies. LVII. 17. δι' ἁμαρτίαν βραχύ τι ἐλύπησα αὐτὸν, propter peccatum *paulisper* dolore affeci eum. — כִּמְעַט. 1 Sam. XIV. 29. βραχύ τι, sc. μέρος, τοῦ μέλιτος, *paululum* mellis. 2 Sam. XVI. 1. Ps. VIII. 6. Vide Lex. N. T. s. h. v.

*ΒΡΑΧΥ΄. מִזְעָר, *pusillum*. Theod. g
Ies. XXIX. 7. Vide quoque supra s. v. βραχοί.

ΒΡΑΧΥ΄ΤΑΤΟΣ, superlat., *brevissimus*. *קָטֹן, *parvus*, *membrum parvum*, *digitus minimus*. Syrus et Joseph. sec. Hex. 1 Reg. XII. 10. ὁ βραχύτατός μου δάκτυλος. Vulg. *minimus meus digitus*. Inc. 2 Par. X. 10. — כִּמְעַט, *sicut parum*. Al. Prov. V. 14. ἐν βραχυτάτῳ, scil. χρόνῳ, in brevissimo tempore. h

ΒΡΑΧΥΤΕΛΗ`Σ, *brevem finem habens*, *brevis*. Sap. XV. 9. βραχυτελῆ βίον ἔχει, brevem vitam habet. Suidas: βραχυτελῆ, σύντομον, μικρόν. Hesych. βραχυτελὲς, μικρόν.

ΒΡΕ΄ΦΟΣ, *infans*. עוֹלֵל, *parvulus*, *lactens*. Aqu. Ps. VIII. 3. Sirac. XIX. 10. et alibi sæpius.

ΒΡΕ΄ΧΩ, *pluo*, *rigo*, *irrigo*, *immitto*, *demitto*. הוֹרִיד, Hiph. a יָרַד, *descendere facio*. Joël. II. 23. βρέξει i
ὑμῖν ὑετὸν πρώϊμον, *dabit* vobis pluviam matutinam: ubi βρέχειν est i. q. ἐπάγειν, coll. Gen. VII. 4. — הִמְטִיר, Hiph. Gen. II. 5. οὐ γὰρ ἔβρεξεν ὁ Θεὸς ἐπὶ τὴν γῆν, non enim pluviam miserat Deus super terram. Ibid. XIX. 24. ἔβρεξεν θεῖον καὶ πῦρ, demisit imbrem sulphureum et igneum. Ex. IX. 24. Ps. LXXVII. 31. ἔβρεξεν σάρκας. Adde Symm. Job.

a XX. 23. — הִמְסָה, Hiph. *liquefacio, irrigo.* Psalm. VI. 6. ἐν δάκρυσί μου τὴν στρωμνήν μου βρέξω, lacrymis meis stratum meum *irrigabo.* Eodem sensu Luc. VII. 44. — טֹהַר, Pyh. *purificor.* Ez. XXII. 24. σὺ εἶ γῆ ἡ μὴ βρεχομένη, tu es terra, quæ pluvia non perfunditur: ubi vel libere verterunt, vel טֹהַר cum מָטָר permutarunt. — נָמַס, Niph.
b a מָסַס, *liquefio.* Ies. XXXIV. 3. βραχήσεται τὰ ὄρη ἀπὸ τοῦ αἵματος, montes a sanguine eorum tanquam pluvia perfundentur.

ΒΡΙ´ΘΩ, *degravo, deprimo, sum gravis, onero.* Dicitur de arboribus, quando fructibus onustæ sunt. Sap. IX. 15. Gloss. MS. in Sap. βρίθει, βαρεῖ. Hesych. βρίθεται, βαρύνεται καρπῷ. Idem: βρίθοντα, βαροῦντα.

c ΒΡΟ´ΜΟΣ, *strepitus, crepitus, sonitus venti,* it. *fœtor,* quasi βρῶμος. דְּוַי, *languor.* Job. VI. 7. βρόμον γὰρ ὁρῶ τὰ σῖτά μου, ὥσπερ ὀσμὴν λέοντος, tanquam fœtorem enim considero escas meas, quasi odorem leonis. Ad quæ verba ita notat Schultens. Anim. Philol. in Job. p. 14.: Videntur legisse חמה מרוי לחמי, quæ Chaldaica sunt, et sensum,
d quem LXX dedere, referentia. Ὥσπερ ὀσμὴν λέοντος aliquis margini adscripserat, qui leoni fœtidissimum esse halitum, et inde ἐπίβρομον a poëtis dici legerat. Inde in textum irrepsit. Depromsit sua Schultensius ex Bocharti Hieroz. P. I. L. III. c. 2. p. 744. Vide quoque L. Bos. Prolegg. c. 4. ad h. l. Eckermannus verba βρόμον γὰρ ὁρῶ referri
e mavult ad הֵמָּה, *illa,* quod cum Syro et Arabe pronuntiaverint הֵמָּה. — זִמָּה, *cogitatio.* Al. Job. XVII. 11. αἱ ἡμέραι μου παρῆλθον ἐν βρόμῳ, dies mei præterierunt in strepitu. Mallem hic legere δρόμῳ, ut Alex. et Ald. habent. Nihil enim est cogitationibus velocius. — צַחֲנָה, *putor, fœtor.* Al. Joël. II. 20. ἀναβήσεται ὁ βρόμος αὐτοῦ, ascendet *fœtor* ejus. Theodoretus ibi ha- f
bet βρῶμος. Cf. Bocharti Hieroz. P. II. p. 49. et P. III. p. 316. ed. Rosenmüll. Sap. XI. 19. βρόμους λικμωμένους καπνοῦ, fœtorem sparsum a fumo. Hesych. βρόμος, ἰδίωμα ἤχου, ἦχος, καὶ ὁ τόπος, εἰς ὃν ἔλαφοι οὐροῦσι καὶ ἀφοδεύουσι, καὶ σπέρμα λεπτῆς κριθῆς, καὶ ὀσμὴ, καὶ χόρτος.

ΒΡΟΜΩ´ΔΗΣ aut βρωμώδης, *graveolens, fœtidus,* it. *crepitus* s. *fre-* g
mitum edens. בֶּן שַׁחַץ, *filius superbiæ,* seu *animal ferox.* Symm. Job. XLI. 26. παντὸς βρωμώδους, omnis fœtidi. Significantur hac voce *fera animalia, quæ fœtorem emittunt,* ac speciatim *pisces* et *omnia animalia, quæ in mari vivunt,* de quibus h. l. sermo est. In nonnullis libris h. l. legitur δρομώδους, quæ cursu excellunt, quia sunt proceritate instructi (nam שַׁחַץ est quoque *proceritas*), h
aut *ferocientia.* Conf. Simonis Lex. Hebr. s. h. v. Adde Strabon. Geogr. V. p. 377. A. Athen. VIII. p. 355. F. III. 120. D. ubi vide Casaub.

ΒΡΟΝΤΑ´Ω, *tono.* הִרְעִים, רָעַם, Kal et Hiph., idem. 1 Sam. II. 12. Job. XXXVII. 4. Psalm. XVII. 15. Suid. ἐβρόντησεν, ἤχησεν. Sirac. XLVI. 20. ἐβρόντησεν ἀπ᾽ οὐρανοῦ.

ΒΡΟΝΤΗ`, *tonitru.* הַר, *mons.* Amos IV. 13. Loco הָרִים legerunt רַעַם, aut, ut Drusius conjecit, הָרַעַם. i
— קוֹל, *vox,* sc. *Dei,* h. e. poëtice *tonitru.* Symm. Job. XXXVIII. 25. Inc. Exod. IX. 23. Symm. Theod. Ez. X. 5. — רַעַם, *tonitru.* Symm. LXX Job. XXVI. 14. Ps. LXXVI. 17. Sir. XLIII. 19. φωνὴ βροντῆς.

ΒΡΟΤΟ`Σ, *mortalis, homo.* אָדָם, *homo.* Job. XIV. 1. 10. XXXII. 21. XXXIV. 15. — אֱנוֹשׁ. Job. IX. 2. XV. 14. XXV. 4. — בָּשָׂר,

a caro, et ex Arabismo بشر, homo. Job. X. 4. Hesych. βροτὸς, φθαρτὸς, ἢ γηγενὴς ἄνθρωπος.

ΒΡΟΥ͂ΧΟΣ, (Scribitur quoque *βροῦχος* et *βρῦχος*, a *βρύχειν*, *edere*, proprie *vorare cibum avidius et cum aliquo dentium sono*) *bruchus*, *locustæ species*, sed (secundum Hieron. in Nahum. III.) *quæ non volat, et sine alis est.* Conf. Aristot. de Anim.
b VI. cap. 8. et 9. אַרְבֶּה, *locusta*. Lev. XI. 22. 1 Reg. VIII. 37. — חָסִיל. Aqu. Psalm. LXXVII. 46. LXX 2 Par. VI. 28. — יֶלֶק. Ps. CIV. 33. Joël. I. 4. II. 25. — יֶלֶק et אַרְבֶּה junctim. Nah. III. 15. — לֶקֶשׁ, *fœnum cordum*. Amos VII. 1. Legerunt יֶלֶק, quod vulgo ita vertere solent. Conf. Fulleri Miscell. SS. Lib. V. c. 9. p. 929. et
c Bocharti Hieroz. P. II. Lib. IV. c. 2. p. 447. seq.

ΒΡΟΧΗ', *pluvia vehemens, imber.* גֶּשֶׁם, idem. Psalm. LXVII. 10. CIV. 31. Symm. Prov. XXV. 24.

ΒΡΟΧΘΙ'ΖΩ, *poto*. הִגְמִיא; Hiph. *sorbendum do.* Aqu. Gen. XXIV. 17. *βρόχθισον*, *fac me sorbere.*

ΒΡΟ'ΧΟΣ, *restis, laqueus.* חֵלֶק, *blanditiies.* Prov. VII. 21. ἐν βρόχοις
d τε τοῖς ἀπὸ χειλέων. Non legerunt בְּחֶבֶל, quæ fuit Vogelii ad h. l. conjectura, sed voce *βρόχοι* ideo usi sunt, ut *vim, blandimenta, illecebras meretricis* efficaciore vocabulo exprimerent. Ex Bielii sententia forte pro *βρόχοις* legendum est *βροχαῖς*, et verba ita reddenda sunt: *et imbribus, qui a labiis ipsius descendebant, ejecit* vel *perdidit illum.*
e *Βροχαὶ*, *imbres* vel *pluvia copiosa*, alias etiam emblema suavis et copiosi sermonis esse solet. Vide Deut. XXXII. 2. Sir. I. 16. — יָד, *manus*. Prov. VI. 5. Vogelio ad h. l. cui post מִיַּד cum Syro et Chaldæo legisse videntur חֲבָלִים, aut aliud hujus significationis vocabulum, assentiri non possum, potius existimo, eos ex posteriore membro ad מִיַּד supplendum existimasse f
יָקוּשׁ. Fortasse autem יָד olim *rete*, *laqueum* significavit. Certe Arab. يَدَى inter alia notat: *anteriore pede illaqueata fuit præda:* et يَدٌ etiam *manica* dicitur. Vid. Op. Critt. p. 288.—מוֹקֵשׁ, *laqueus.* Prov. XXII. 25. — עֲבוֹת, *funes.* Symm. Ies. V. 18. Aqu. Psalm. CXXVIII. 4.—שׁוּחָה, *fossa, fovea.* Aqu. Psalm. CXVIII. 85. Hesych. g
βρόχος, ἀγκύλη. Δημόκριτος, ἀγχόνη, δεσμός. Per *βρόχους* speciatim indicari *retia, quibus aves irretiuntur,* docuit Potterus ad Lycophr. Cassandr. v. 405. p. 145.

ΒΡΟΧΩΤΟ'Σ, *catenatus, laqueatus.* חֹשֵׁב, *artifex.* Aqu. Symm. Exod. XXVIII. 15. *βροχωτὸν* (*ἔργον*), *opus laqueatum.* — עֲבֹת, *complicatio, contortum, tortile.* Symmach. Exod. h
XXVIII. 22.

ΒΡΥΓΜΟ'Σ, *fremitus, stridor, rugitus.* נַהַם, *rugitus.* Prov. XIX. 12. *βρυγμῷ λέοντος*, *rugitui* leonis. Al. Prov. XX. 2. — נְהָמָה, *palpitatio.* Aqu. Psalm. XXXVII. 8. Sirac. LI. 4. ad quem locum vide Bocharti Hieroz. P. I. Lib. II. cap. 2. p. 729.

ΒΡΥ'ΟΣ, *fœtor.* צַחֲנָה, *putor.* Joël. i
II. 20. ἀναβήσεται ὁ βρῦος αὐτοῦ, ubi alii *βρόμος* habent. Hesychius: βρυώδης, δυσώδης.

ΒΡΥΧΑ'ΟΜΑΙ, *rugio, fremo,* ac proprie de leonibus dicitur, i. q. *ὠρύομαι.* שָׁאַג, idem. Aqu. Symm. Psalm. XXII. 14. Hesych. βρυχήσασθαι, ὡς λέων.

a **ΒΡΥ'ΧΗΜΑ**, *rugitus, fremitus.* Proprie de leonibus dicitur, metaphorice de hominibus, *ejulatio, ejulatus.* Βρυχᾶσθαι quoque de *lamentantibus* adhiberi docuit Lobeck ad Sophocl. Ajac. p. 269. — שְׁאָגָה, idem. Aqu. Psalm. XXII. 2. οἱ λόγοι τοῦ βρυχήματος, preces, quas fundo ejulans. Id. Psalm. XXXI. 3. Inc. (sine dubio Aqu.) Job. III. 24.
b Similis vox est βρυχηθμὸς, quæ de *barritu elephantorum* est apud Zosimum III. 30.

ΒΡΥ'ΧΩ, *frendeo, strideo, mordeo cum stridore dentium.* Verbum proprium de canibus. *חָרַץ, *moveo.* Ex. XI. 7. sec. Oxon. οὐ βρύξει κύων τῇ γλώσσῃ αὐτοῦ, ubi reliqui libri habent γρύξει. Conf. Simonis Lex. Hebr. s. h. v. — חָרַק, *strideo den-*
c *tibus, frendeo.* Job. XVI. 9. ἔβρυξαν ἐπ' ἐμοῦ τοὺς ὀδόντας, stridebant in me dentibus. Ps. XXXIV. 19. Symm. et LXX Psalm. XXXVI. 12. CXI. 9. Thren. II. 16. Vide Lex. N. T. s. h. v.

ΒΡΩ͂ΜΑ, *cibus, esca, proventus terræ,* it. *tinea.* אָכוֹל, infin. Job. XX. 21. — אֹכֶל. Gen. XLI. 35. τὰ βρώματα, ubi Schol. ed. Bos. bene
d τὰ γεννήματα interpretatus est. Lev. XI. 34. Deut. II. 6. Ps. LXXVII. 21. Joël. I. 16. Mal. I. 12. ubi legerunt אָכְלוֹ, et acceperunt pro participio, non pro nomine. — אָכְלָה. Lev. XXV. 6. Ez. XXIX. 5. — בְּלִיל, *pabulum.* Job. VI. 5. — בָּרוּת. Psalm. LXVIII. 26. — בִּרְיָה. 2 Sam. XIII. 7. ubi cum δεῖπνον in codd. permutatur. Ibid. v.
e 10. — *בֶּשֶׂם, *aroma.* Inc. Exod. XXX. 21. sec. unum cod. Reg. ubi tamen sine dubio legendum ἀρώματα. — *דָּבָר, *verbum, res.* Deut. XVII. 1. sec. codd. Holm. e glossemate. Nam de sacrificiis ibi sermo est. — הִבְרָה, Hiph. *edere facio, edendum do.* Al. 2 Sam. XIII. 5. ποιήσει βρῶμα. — טֶרֶף, *præda,* item *esca.* Prov. XXXI. 15. — מַאֲכָל. Gen. VI. 21. 1 Reg. X. 4. 1 Par. f
XII. 40. — מוֹרֶה, *doctor.* Joël. II. 23. ἔδωκεν ὑμῖν βρώματα εἰς δικαιοσύνην. Sc. מוֹרֶה in notione pluviæ *primæ s. auctumnalis* (a qua fertilitas terræ pendebat) acceperunt, adeoque effectum posuerunt pro causa efficiente. Semlerus putat, hic fuisse ipsum Hebraicum Græcis literis, aut legendum esse πρώϊμον, sc. ὑετόν. Aliis legisse videntur בְּרִיָּה, ut 2 g
Sam. XIII. 5. 7. 10. Michaëlis autem in Bibl. Or. T. XV. p. 59. conjicit, eosdem מוֹרֶה a מָרָא, *cibare, saginare,* deduxisse. — מַטְעַמּוֹת, *cupediæ.* Prov. XXIII. 6. — מַכְשֵׁלָה, *offendiculum.* Ies. III. 5. τὸ βρῶμα τὸ ἐμὸν ὑπὸ σὲ ἔστω. Ex sententia Montf. ad h. l. legerunt מַבְשֵׁלָה (ב pro כ, ut sæpe contingit), *coctum* vel *coctionem.* Cappellus conjecit, eos legisse מַאֲכָלָה. Semlerus ac h
Doederleinius Clericum secuti reponendum censent πτῶμα, præeunte Vulgato: *ruina autem hæc erit sub manu tua.* Ep. Jer. v. 9. de diis *gentium:* οὗτοι δὲ οὐ διασώζονται ἀπὸ ἰοῦ καὶ βρωμάτων, hi autem non liberabuntur ab ærugine et tineis. Vide Bocharti Hieroz. P. II. Lib. IV. c. 27. p. 615. Sir. LI. 5. ἐκ βρυγμῶν ἑτοίμων εἰς βρῶμα, ubi imago desumta est a rugitu bestiarum vo- i
racium prædæ inhiantium.

***ΒΡΩΜΑΤΙ'ΖΩ**, *cibum do.* הֶאֱכִיל, *edere facio.* Aqu. sec. cod. 108. Holm. Deut. VIII. 3. ἐβρωμάτισέ σε. Teste Schneidero reperitur quoque hæc vox apud Gregorium Nazianzenum.

ΒΡΩ'ΣΙΜΟΣ, *esculentus.* מַאֲכָל, *cibus.* Lev. XIX. 23. Neh. IX. 25. Ez. XLVII. 13. in quibus omni-

a bus locis legitur ξύλον βρώσιμον, h. e. *arbores, quæ cibum s. fructus esculentos dant ac suppeditant.* Philo Lib. Περὶ Φυτουργ. habet ξύλον βρώσεως.

ΒΡΩ͂ΣΙΣ, *cibus, esca, absumptio, corruptio,* it. *tinea.* אֲכִילָה. 1 Reg. XIX. 8. — אֹכֵל, part. *edens, esor.* Ies. LV. 10. Mal. III. 11. διαστελῶ ὑμῖν εἰς βρῶσιν, præcipiam vobis, h. e.
b in gratiam vestram, absumptioni vel corruptioni: ubi βρῶσις Bahrdtio in Comm. ad h. l. *æruginem* significare videtur, s. *morbum plantarum, quem alias ἐρυσίβην vocant.* Conf. Lex. N. T. s. h. v. — אֱכֹל, inf. Kal, et semel Niph. הֵאָכֵל. Aqu. sec. cod. Mosqu. Gen. II. 17. LXX Lev. XIX. 7. 2 Sam. XVI. 2. Job. XXXIV. 3. — אֹכֶל. Gen. XLVII.
c 24. Psalm. LXXVII. 34. Thren. I. 12. 20. — אָכְלָה. Gen. I. 29. 30. Lev. XXV. 7. — בָּרוּת. Thren. IV. 10. — לָחוּם, part. Pah. Deut. XXXII. 24. — מַאֲכָל. Gen. II. 9. III. 6. Jud. XIV. 14. — מִכְלָה, *caula.* Hab. III. 16. Acceperunt pro מַאֲכָלָה, quomodo 1 Reg. V. 11. מַכֹּלֶת occurrit pro מַאֲכֹלֶת. — פֶּה, *os.* Gen. XXV. 28. metony-
d mice pro *eo, quod in os ingeritur.* — עָשׁ, *tinea.* Aqu. sec. Drus. p. 466. Ies. L. 9. Verum ἡ βρῶσις ex Procopii ἡ βρωτὴρ ortum esse videtur Kreyssigio. — *שֶׁבֶר, *fractio.* Gen. XLII. 1. sec. libros nonnullos. Recte: ham שֶׁבֶר h. l. *annonam, frumentum* notat.

ΒΡΩ΄ΣΚΩ, ΒΙΒΡΩ΄ΣΚΩ, *edo, comedo, in frusta comminuo.* אָכַל. Exod. XII. 46. Jos. V. 12. Jud.
e XIV. 14. Symm. Job. VI. 6. — דָּקַק, *comminuo.* Ies. XXVIII. 27. τὸ δὲ κύμινον μετὰ ἄρτου βρωθήσεται. Sensum expresserunt: mandentes enim cibum in partes comminuunt. — נָקַב, *execror.* Job. V. 3. εὐθέως ἐβρώθη αὐτῶν ἡ δίαιτα, statim absumpta est illorum habitatio. Sensum expresserunt, effectum scilicet imprecationis ac maledictionis ponentes. — נִקֻּדִים plur. f
micæ. Jos. IX. 12. ubi tamen loco βεβρωμένοι sine dubio legendum est πεπρωμένοι. Fortasse tamen respexerunt Arab. نقف, *memordit, erosus fuit.* Præterea legitur apud Theod. Jos. IX. 5. ubi βεβρωμένον εἶναι notat *mucidum esse, mucorem contraxisse.* Conf. Fischerum de Verss. GG. V. T. p. 125.

*ΒΡΩΤΗ΄Ρ, *tinea,* ita a consumendo dicta. עָשׁ, idem. Aqu. (teste g
Procopio) Ies. L. 9.

ΒΡΩΤΟ΄Σ, *edulis, esculentus.* ΒΡΩΤΟ΄Ν, *alimentum, cibus, esca.* אֹכֶל. Gen. XIV. 11. πάντα βρωτὰ, *omnes cibos, omnia alimenta.* — אָכְלָה. Inc. Lev. XXV. 6. — מַאֲכָל. LXX sec. Hex. Jud. XIV. 14. et Gen. XIV. 11. sec. libros nonnullos. — חַיָּה, *vita,* etiam *ea, quæ sunt ad vitam sustentandam necessaria.* Job. XXXIII. 20. Hesych. h
βρωτὸν, βρώσιμον. Idem: βρωτὸν, βρῶσιν, τροφήν.

ΒΥΘΙ΄ΖΩ, *mergo, submergo.* 2 Macc. XII. 4. ἐβύθισαν, *in altum demerserunt.* Hesych. βυθίζων, ποντίζων ἐν βυθῷ. Σκύθαι.

ΒΥΘΟ΄Σ, *profunditas, profundum.* מְצוּלָה, *profundum.* Ex. XV. 5. Ps. LXVII. 14. ubi LXX non scripserunt ἐπιστρέψω ἐν βυθοῖς θαλάσσης, sed ἐκ βυθῶν θαλάσσης, ut etiam legitur in vers. Arab. Ibid. LXVIII. i
2. 19. CVI. 24. Adde Aqu. Jon. II. 4. et Ps. LXXXVII. 7. — *מְצִלּוֹת, *tintinnabula.* Aqu. Theod. Zach. XIV. 20. Deduxerunt non a מְצִלָּה, *tintinnabulum,* sed a מְצֻלָה, *locus profundus,* a צוּל. Cæterum

a voce hac de *profundo maris* utitur
quoque Alciphron Lib. I. Ep. 2.
ubi vid. Berglerus p. 10. — Vide
alibi Καταβυθίζω.

*ΒΥΘΟΤΡΕΦΗ'Σ, *qui in mari vi-
vit.* 3 Maccab. VI. 6. τὸν δὲ βυθοτρε-
φοῦς ἐν γαστρὶ κήτους Ἰώναν, Jonam,
qui in stomacho ceti, *bestiæ marinæ*,
hærebat.

ΒΥ'ΡΣΑ, *corium, pellis, cutis.*
b גֶּלֶד, idem. Job. XVI. 15. σάκκον
ἔῤῥαψα ἐπὶ βύρσης μου, cilicium con-
sui ad cutem meam. — עוֹר, idem.
Lev. VIII. 17. ubi βύρσα cum δέρμα
permutatur in codd. quæ voces
sunt diversorum interpretum. Ib.
IX. 11. Job. XL. 26.

ΒΥ'ΣΣΙΝΟΣ, *byssinus, ex bysso
factus.* בַּד, *linum.* 1 Par. XV. 27.
ἐπὶ Δαβὶδ στολὴ βυσσίνη, David in-
c dutus erat stola byssina. Inc. 2 Sam.
VI. 14. — בּוּץ. 1 Par. XV. 27. —
חוּר, *candidus.* Esth. I. 6. — כַּרְפַּס,
*carbasus, velum, aulæum tenue ex
gossypio.* Esth. I. 6. — מַלְכוּת,
regnum. Esth. VI. 8. στολὴν βυσσίνην,
quæ nempe pertinebat ad insignia
regum. — שֵׁשׁ, *byssus, xylinum.*
Gen. XLI. 42. Exod. XXVIII. 35.
Ez. XVI. 13. Vide Ies. III. 21. ac
d Dan. X. 5. sec. Chis.

ΒΥ'ΣΣΟΣ, *byssus, gossypium, li-
num xylinum, mollitie et fulgido can-
dore præstantissimum.* Vide Forsteri
librum de Bysso, Lex. N. T. s. h. v.
ac Ol. Celsii Hierobot. T. II. p.
169. בּוּץ. 2 Par. II. 14. III. 13.
— חֹרַי plur. pro חֹרִים, *foramino-
sum,* item *candidum.* Ies. XIX. 9.
— סָדִין, *sindon.* Ies. III. 22. —
שֵׁשׁ. Ex. XXV. 4. Prov. XXXI.
22. Ez. XVI. 70. XXVII. 7. Gloss.
MS. in Proph. τῷ βύσσῳ, τῷ βυσσίνῳ.

ΒΥ'Ω, *obturo, obstruo, occludo.*
אָטַם. Symm. et LXX Ps. LVII.
4. βυούσης τὰ ὦτα αὐτῆς, *obturantis*
aures suas. Lex. Cyrilli MS. Brem.
Βυούσης, φραττούσης. Hesych. βυούσης, f
πληρούσης, καλυπτούσης, κωφωθείσης.
Idem: βύων τὰ ὦτα, ἐπιφράττων. Aqu.
Prov. XVII. 19. βύων χείλη. Symm.
Ps. LVII. 6. βυούσῃ. Aqu. 1 Reg.
VI. 4. βεβυσμένας.

ΒΩ'ΛΑΞ, *gleba.* גּוּשׁ, *pulvis.* Job.
VII. 5. Hesych. βώλαξ, βῶλος, γῆ.
Apollon. Rhod. Argon. IV. 1733.
et 1750. ubi vid. Schol.

ΒΩΛΟΚΟΠΕ'Ω, *sulco, occo.* שִׂדֵּד g
Pih. idem. Symm. Ies. XXVIII.
25. βωλοκοπήσει. Voce hac etiam usus
est Aristophanes Pac. v. 565. et
1148. ubi vid Schol. Adde Polluc.
Onom. VII. 32. sect. 141.

ΒΩ'ΛΟΣ, *gleba,* it. *massa.* מַטָּע,
plantatio, it. *sulcus.* Inc. Ez. XVII.
7. Confer Reinesium ad Petron.
Satyr. c. 57. p. 374. Burm. Sir.
XXII. 16. βῶλον σιδήρου, *massam* h
ferri.

ΒΩΜΟ'Σ, *ara, altare.* בָּמָה, *ex-
celsum.* Ies. XV. 2. Jer. VII. 30.
Hos. X. 8. — בַּת, in plur. בָּנוֹת,
filia, filiæ. Sic vocantur *oppida, pa-
gi.* Jer. XLIX. 2. ubi בָּמוֹתֶיהָ le-
gerunt. — מִזְבֵּחַ. Ex. XXXIV. 13.
Num. XXIII. 1. Deut. VII. 5. Al.
2 Par. XXXIV. 3. Hesych. βωμὸς, i
ἱερὸν, τέμενος.

Γ

e ΓΑ'ΒΗΣ. Ita in Al. Hebr. עֹצֶב
dolor effertur. 1 Par. IV. 9. Ita
Bielius. Sed admodum erravit, nam
illud γάβης potius referendum est
ad יַעְבֵּץ, *Jahabes,* in antecedenti-
bus.

a ΓΑΒΙ'Ν, *Gabin*. Sic corrupte legitur 2 Reg. XXIV. 32. pro Hebr. יֹגְבִים, plur. a יֹגֵב *agricola*, ubi alii γεωργοὺς habent. Inde in Gloss. in Lib. 4 Reg. εἰς γαβὴν (scrib. γαβὴν), εἰς γεωργούς.

ΓΑ'ΒΙΣ, *Gabis*. Est Hebr. גָּבִישׁ, *unio, margarita pretiosa*. Job. XXVIII. 18. μετέωρα καὶ γαβὶς οὐ μνησθήσεται, excelsa et eminentia
b non commemorabuntur. Sic in Latina interpretatione. Symmach. ὑψηλὰ καὶ ὑπερηρμένα. Item notat Scholiastes, γαβεὶς videri significare τὰ ὑπερηρμένα, quando sic etiam nominetur τὸ ὑπερέχον τοῦ χείλους τοῦ μεδίμνου. Cf. Nobilium et Drusium ad h. l.

ΓΑ'ΖΑ, *thesaurus*, speciatim *publicus seu regius, opes*. גִּזְבָּר, Chald.
c in plur. גִּזְבְּרַיָּא, *thesaurarius, quaestor*. Esdr. VII. 20. ἔθηκα γνώμην πάσαις ταῖς γάζαις. ubi γάζα per metonymian notat *aerario regio praefectum*. — גְּנַז, in plur. Chald. גִּנְזַיָּא. Esdr. V. 17. ἐν τῷ οἴκῳ τῆς γάζης, in domo thesauri, h. e. in aerario. Ib. VI. 1. Esth. IV. 6. — *מְעָרָה, *spelunca*. Job. XIII. 4. ἐναντίον γάζης, ubi sine dubio מְעָרָה legerunt.
d Hesych. γάζα πόλις, παρὰ δὲ Πέρσαις βασίλειον, ἢ οἱ ἐκ τῶν πολλῶν φερόμενοι φόροι, ἢ τὰ τίμια. Ad quem locum ita notat Ed. Bernardus: Βασίλειον Curtio interprete *pecunia regia* Lib. III. (cap. 13.), Melae pariter Lib. I. c. 11. *aerarium*. *Gaza* Persarum lingua *census* et *divitias* notat, inquit Servius ad Lib. I. Æn. (v. 123. et ad II. 763.). Sane est עזה no-
e men Punicum aut Chaldaicum, non Persicum, non a Cambyse in Palaestina relictum, quod Pompeius voluit. Hesychius etiam γάζαν interpretatur πλοῦτον, et Suidas θησαυρὸν, et in Lex. Cyrilli MS. Brem. γάζα exponitur ὕπαρξις. Plura de hac voce vide apud Brissonium de Regn. Pers. Lib. I. §. 181. Suicer. Thes. Eccles. T. I. pag. 721 Relandum Diss. Miscell. P. II. p. f
184.

ΓΑΖΑΡΗΝΟΙ', *Gazareni*. Ex Chald. גָּזְרִין et גָּזְרַיָּא, *haruspices, auspices*. Dan. II. 27. IV. 4. V. 7. 12.

ΓΑΖΒΑΡΙΝΟ'Σ, *Gazbarinus*. Vox pariter formata ex Chald. גִּזְבָּר, *praefectus aerario, quaestor*. Esdr. I. 8. Ita Bielius. Sed in Compl. legitur ibi γαζβαρίου et in Alex. γαρβαρηνοῦ, pro quo scribendum γαζβαρηνοῦ. g
Leighius in Crit. S. p. 43., nescio unde, γαζοφαρηνὸς habet, quod rectius videtur. Vide supra s. v. γάζα.

ΓΑΖΟΦΥΛΑ'ΚΙΟΝ, *gazophylacium, aerarium publicum, sacrum seu regium*. גְּנַז, *gaza, thesaurus*. Esth. III. 9. — לִשְׁכָּה, *cubiculum, cella*. 2 Reg. XXIII. 11. Esdr. X. 6. Neh. X. 37. 38. Aqu. Ez. XL. 17. h
ubi vid. Schol. Id. 1 Sam. IX. 22. — נִשְׁכָּה, idem. Neh. III. 30. XII. 43. XIII. 7. 3 Esdr. XIII. 20. 45. in textu Chald. בֵּית גִּנְזַיָּא Esdr. VII. 20. et v. 45. respondet τῷ כַּסְפַּיָּא, quod legitur in textu subjacente Esdr. VIII. 17. Vide etiam 3 Esdr. VIII. 18. et Esdr. VII. 20. 1 Macc. III. 28. XIV. 48. Hesych. γαζοφυλάκιον, θησαυροφυλάκιον, βαλάντιον, σκευοφυλάκιον. Conf. quoque i
notata a me in Lex. N. T. s. h. v.

ΓΑΖΟΦΥ'ΛΑΞ, *aerarii custos, praefectus aerario*. שַׂר, *princeps, praefectus*. 1 Paral. XXVIII. 1. 3 Esdr. II. 11. VIII. 21. 48. respondet Hebr. et Chald. גִּזְבָּר, Esdr. I. 8. VII. 21.

*ΓΑΙ', *Gai*. Ex Hebraeo עִי, in plur. עִיִּים, *acervi, cumuli*. Num. k
XXXIII. 44. 45.

ΓΑΙ'. Ipsa vox Hebr. גַּיְא, *vallis*. Ezech. XXXIX. 15. 1 Sam. XIII. 18. Al. Deut. XXXIV. 6. Ez. XXXIX. 11. vel 12. Posteriori

a loco Francof. et aliæ editt. pro τὸ
γαὶ male habent τότε, quod procul
dubio corruptum ex τὸ γὶ, ut in
Hervagiana legitur. LXX autem
et hic primo scripsisse τὸ γαὶ ex eo
probabile, quod non solum in cod.
Alex. hoc ipso loco, sed etiam v.
15. et aliis locis γαὶ pro גיא scrip-
tum legatur, quod postea ob simi-
lem pronuntiationem in γὶ fuit im-
b mutatum.

ΓΑΙ῀Α (idem quod γῆ), *terra,*
regio. אֲדָמָה. Ps. XLVIII. 11. ἐπὶ
τῶν γαιῶν αὐτῶν, in regionibus ipso-
rum. — אֶרֶץ. 2 Reg. XVIII. 35.
ἐν πᾶσι τοῖς θεοῖς τῶν γαιῶν, inter om-
nes deos terrarum vel gentium.
Esdr. III. 3. IX. 1. 2. Adde 1 Par.
XXII. 5. sec. Compl. et Dan. XI.
43. sec. Chis. — תּוֹעֵבָה, *abomina-*
c *tio.* Esdr. IX. 14. ubi γαῖαι *regiones*
gentilium notat, quæ Judæis abo-
minabiles erant. Lex. Cyrilli MS.
Brem. γαιῶν, χωρῶν, ἐθνῶν. Lex. MS.
Bibl. Coisl. pag. 232. γαῖα, ἡ γῆ,
ποιητικῶς. Vide quoque Herodot.
IV. c. 198.

ΓΑΙ῀ΣΟΣ et ΓΑΙΣΟ'Σ, *gæsum,*
jaculum, contus, telum, hasta ferrea,
qua milites eminus pugnabant. כִּידוֹן.
d Jos. VIII. 18. (ἔκτεινον τὴν χεῖρά σου
ἐν τῷ γαίσῳ, ubi Latine: *leva cly-*
peum. Theodoretus: τὸν μὲν δὴ γαι-
σὸν ἀσπίδα ἡρμήνευσεν Ἰώσηπος, ὡσαύτως
δὲ καὶ ὁ Σύμμαχος. Vide Drusium
ad c. l.) 26. Ex scholiis ad h. l.
discimus, quod Eusebius Emissenus
γαισὸν interpretatur δόρυ, et Dioge-
nianus Lexicographus ἐμβόλιον ὁλοσι-
δηρον: alii κόντιον, contum. Sic et
e Suidas: γαῖσα καὶ γαισὸς, κοντὸς, εἶδος
ἀμυντηρίου, οἷον δόρατος. Idem in γέσοι·
Ἔστι δὲ ὅπλον ἢ κοντὸς μακρόθεν κεντοῦν.
Hesych. γαισὸς, ἐμβόλιον ὁλοσίδηρον,
καὶ ὄνομα ποταμοῦ. οἱ δὲ μισθὸν, ἢ ὅπ-
λον ἀμυντήριον. Plura de hac voce
vide apud Bochartum Hieroz. P.
I. Lib. II. c. 8. p. 137. et Chan.
Lib. I. c. 42. pag. 744. Hodium
de Bibl. Text. Orig. Lib. II. c. 8.
p. 178. seq. Bonfrerium ad Josuam f
p. 68. Scharfenbergii Anim. P. II.
pag. 12. seq. ac Fischerum de
Verss. GG. pag. 64. seq. Adde
Judith. IX. 9.

ΓΑ'ΛΑ, *lac.* דְּבַשׁ, *mel.* Ies. VII.
22. ubi sine dubio loco γάλα re-
ponendum est μέλι. Illud γάλα ex
antecedentibus errore oculi irrepsit.
— חָלָב. Gen. XVIII. 8. XLIX.
12. Ex. XXIII. 19. οὐχ ἑψήσεις ἄρνα g
ἐν γάλακτι μητρὸς αὐτοῦ, non coques
agnum in lacte matris suæ, h. e.
adhuc lactentem. Lex. Cyrilli MS.
Brem. ἐν γάλακτι μητρὸς, ὑπομάζιον,
coll. XXXIV. 26. Lev. XX. 24. —
חֵלֶב, *adeps.* Ps. CXVIII. 70. Ex.
XXXIV. 3. In utroque loco חָלָב
legisse videntur. Conf. Bocharti
Hieroz. P. I. pag. 491. ed. Rosenm.
— פַּלְגֵי שֶׁמֶן, *rivi olei.* Job. XXIX. h
6. Putarunt scil. lac convenientius
esse h. l. seriei orationis, quam
oleum.

ΓΑΛΑΘΗΝΟ'Σ, *lactens, lac su-*
gens. חָלָב, *lac.* 1 Sam. VII. 9. ἄρνα
γαλαθηνὸν ἕνα, agnum lactentem
unum. Confer Sir. XLVI. 19.
Theocrit. Idyll. XVIII. 41.
Herodot. I. 183. p. 73. 17. f.
Athen. IV. p. 139. B. et Homer. i
Odyss. Θ'. 336. Hesych. γαλαθηνὸν,
ὑποτίτθιον, νέον. Lex. Cyrilli MS.
Brem. γαλαθηνὸν, ὑποτίτθιον, τουτέστι
ὑπομάζιον. — מַרְבֵּק, *saginarium.*
Al. 1 Sam. XXVIII. 24. — שְׁפוֹת
plur. *casei.* 2 Sam. XVII. 29. sec.
Compl. γαλάθινα (ubi γαλάθηνα
scribendum est, ut recte jam mo-
nuit Bochartus Hieroz. P. I. p.
316.) μοσχάρια, lactentes vitulos. k
Videtur hoc interpretamentum esse
margini adscriptum, quo vocabu-
lum obscurum σαφὼθ, quanquam
minus recte, explicaretur. Minus
enim mihi arridet opinio Bocharti,
qui l. l. hæc ex Aquila, Symmacho
aut alio veterum esse repetita sta-
tuit. Vulg. *et pingues vitulos.* De

a loco Sirac. XLVI. 19. conferendus Drusius.

*ΓΑΛΑΚΤΟΠΟΤΕ'Ω, *lac bibo.* 4 Macc. XIII. 20.

*ΓΑΛΑΚΤΟΤΡΟΦΕ'Ω, *lacte alo.* 4 Macc. XIII. 25. Etym. M. 618. 28.

*ΓΑΛΑΚΤΟΤΡΟΦΙ'Α, *nutricatio, quæ fit lacte.* 4 Macc. XVI. 7. Schol. Eurip. Orest. 837.

b *ΓΑΛΒΑ'ΝΗ. Sir. XXIV. 15. sec. Compl. Scribendum sine dubio est χαλβάνη, ut reliqui libri habent.

ΓΑΛΕΑ'ΓΡΑ, *cavea ferrea, decipula.* חַח, *uncus, hamus.* Ezech. XIX. 9. Conf. Bocharti Hieroz. P. I. Lib. III. c. 4. p. 765. Phavorino est ὄργανον τιμωρητικὸν, ἢ τῶν θηρίων ὑποδοχή.

ΓΑΛΗ', vel potius γαλῆ, contr.
c ex γαλέη, *mustela,* it. *felix.* חֹלֶד, idem. Lev. XI. 29. Conf. Tychsenium ad Physiologum Syrum p. 74. seq.

ΓΑΛΗ'ΝΗ, *tranquillitas, serenitas,* et de aqua et aëre pariter ac vultu dicitur. דְּמָמָה, *silentium.* Symm. Ps. CVI. 29. στήσαντος αὐτοῦ τὴν καταιγίδα εἰς γαλήνην. Bene quoad sensum. Conf. Lex. N. T. s. h. v.

d *ΓΑΛΗΝΟ'Σ, *tranquillus, serenus.* 4 Maccab. XIII. 6. Hesych. γαληνὸν, ἥσυχον, ἱλαρὸν, εὔδιον. Eodem teste pro γαληνὸν ponitur quoque γαληρὸν et γαλερόν.

ΓΑΛΟΥΧΕ'Ω, *lacto, lacte nutrio.* מֵינִיקוֹתַיִךְ part. fœm. Hiph. יָנַק, cum suffixo, q. d. *lactatrices tuæ.* Symm. Ies. XLIX. 24. γαλουχήσουσί σε, lacte te nutrient. — עָלוֹת, plur.
e fœm. *lactantes.* Symm. 1 Sam. VI. 7. γαλουχούσας. Lex. Cyrilli MS. Brem. γαλουχεῖ, γαλακτοτροφεῖ.

ΓΑΜΒΡΕΥ'ΟΜΑΙ, *connubio jungor, socior, affinitatem contraho.* הִתְחַתֵּן Hithp. *affinitatem ineo.* Deut. VII. 3. οὐδὲ μὴ γαμβρεύσητε πρὸς αὐτοὺς, neque *affinitate conjungamini* cum illis. 1 Reg. III. 1. ἐγαμβρεύσατο Σαλωμὼν τῷ Φαραὼ, *gener fiebat* Salomo Pharaonis. f

ΓΑΜΒΡΟ'Σ, *gener, affinis,* it. *socer.* חָתָן, *gener.* Exod. III. 1. ubi cum πενθερὸς permutatur in codd. æque ac per totum c. 18. Jud. XV. 6. ubi pro ὁ γαμβρὸς Vat. νυμφίος habet. Neh. VI. 18. Hesych. γαμβρὸς, ὁ ἀνὴρ τῆς θυγατρός. — חֹתֵן, *socer.* Num. X. 29. Jud. IV. 11. XIX. 4. 5, ubi cum νυμφίος permutatur in Codd. Gloss. in Octat. γαμβρὸς, g
ὁ πενθερός. Pro *socero* vox etiam legitur apud veteres Tragicos juxta Eustathium ad Il. Ε'. p. 572. Vide Spanhem. ad Julian. p. 72. ac Valckenar. ad Eurip. Phœn. p. 257.

*ΓΑΜΕΤΗ', *uxor.* 4 Macc. II. 11.

ΓΑΜΕ'Ω, *uxorem duco, nubo.* 2 Macc. XIV. 25. παρεκάλεσεν αὐτὸν γῆμαι, hortabatur illum, ut uxorem duceret. Ita et apud Phocylidem h
v. 192. γῆμαι δ' οὐκ ἀγαθὴν ἐριδαίνομεν ἀφρονέοντες. Hesych. γῆμαι, συνοικῆσαι. Γῆμαι Atticis dicitur *vir,* γήμασθαι *mulier,* ut cum Thoma Magistro docet Eustathius. Euripides autem καὶ τὸ γήμασθαι περὶ ἀνδρὸς dixit, teste Biseto ad Aristoph. Nub. pag. 125. Conf. Intt. ad Thom. M. s. h. v.

*ΓΑΜΙΚΟ'Σ, *ad nuptias pertinens,* i
nuptialis. 3 Macc. IV. 6. παστὸς γαμικὸς, thalamus nuptialis. Pollux Onom. III. 43. γαμικὴ κλίνη.

ΓΑ'ΜΟΣ, *nuptiæ, convivium nuptiale,* it. *conjugium.* מִשְׁתֶּה, *convivium nuptiale.* Gen. XXIX. 22. ἐποίησε γάμον, faciebat nuptias, h. e. convivium nuptiale, ubi Aqu. et Symm. πότον habent. Esth. II. 18. IX. 22. In posteriori loco γάμος k
simpliciter *epulas, convivium* notat, uti etiam Vulgatus transtulit. Similiter apud Æsopum Fab. 105. occurrit. Tob. VI. 11. VIII. 14. Sap. XIII. 17. περὶ γάμων, pro *conjugio.* In eadem significatione legitur ib. XIV. 24. et 26. coll. Hebr. XIII. 3. Vide Lex. N. T. s. h. v.

a ΓΑ'ΝΩΣΙΣ, *stannatura*, a γανόω, *splendeo*. אֲנָךְ, *perpendiculum*. Aqu. Amos VII. 7. sec. Hieronymum, cui hanc vocem restituit Martianæus. Veteres editi habebant ἀλείφωσιν. Barberinus vero lectionem illam γάνωσις tribuit Symmacho. Significat autem γάνωσις secundum Hieron. *stannaturam* s. *lituram ex stanno*, cum quis tabulam, vel figu-
b ram, vel quidpiam hujusmodi stanno illinit. Convenit hæc interpretatio cum notione *plumbi*, quam אֲנָךְ in l. Arab. et Syr. habet, unde et de *perpendiculo plumbeo* dicitur.

ΓΑ'Ρ, *enim*, it. *utique*, *profecto*, *certe*. אָכֵן, *vere*, *profecto*. Ies. XL. 15. σὺ γάρ εἶ ὁ Θεὸς, tu *utique* es Deus. Cf. ad h. l. Gen. XXVIII.
c 16. ac Lex. N. T. s. h. v. — אֵפוֹ, *jam*, *nunc*. Job. XIX. 23. τίς γὰρ ἂν δοίη, utinam aliquis daret! — *אֶרֶץ, *terra*. Job. IX. 24. ubi tamen pro παραδίδοντο γὰρ legendum est παραδέδοται γῆ, secundum Grabii emendationem. — ו præfix. Gen. XXX. 27. Symm. Ps. LIX. 12.

ΓΑΡΕ'Μ. Ipsa vox Hebr. גֶּרֶם, *os*, *fastigium*, apud Al. 2 Reg. IX.
d 13.

ΓΑΣΤΗ'Ρ, *venter*, *uterus*. בֶּטֶן, idem. Gen. XXV. 23. XXXVIII. 27. ubi cum κοιλία permutatur in codd. Job. XXXVIII. 29. et alibi. — פָּנִים plur. *facies*. Job. XVI. 16. ἡ γαστήρ μου συγκέκαυται ἀπὸ κλαυθμοῦ, ubi cur ita transtulerint, indagare non valeo. — קֶרֶב, *intestinum*. Job. XX. 14. sec. Theod. ac
e LXX. — רֶחֶם, *uterus*. Psalm. CIX. 4. Sirac. XXXVII. 5. γαστὴρ *victum* et *omnia omnino bona accommoda hujus vitæ* notat, coll. Xenoph. Cyrop. I. 2. 8. Ibid. XL. 2. ἐκ γαστρὸς μητρὸς αὐτῶν. 3 Macc. VII. 11. τοῦ γαστρὸς ἕνεκα τὰ θεῖα παραβεβηκότος προστάγματα, spe externorum commodorum ducti violant leges divinas. Eodem sensu κοιλία legitur. Rom. XVI. 18. et Philipp. f
III. 19. ubi vide sequentia.

'ΕΝ ΓΑΣΤΡΙ' 'ΕΧΩ, sc. βρέφος s. ἔμβρυον, *in utero habeo embryonem*, *vel infantem*, *gravida sum*. הָרָה, verbum, *concipio*. Gen. XVI. 4. 5. Jud. XIII. 3. — הָרָה, verbale fœm. *gravida*. Gen. XVI. 11. Ex. XXI. 22. 2 Sam. XI. 5. ubi pro ἔχω in ed. Rom. legendum ἔχων. — הָרִיָּה, idem. Hos. XIV. 1. — עָלוֹת, g
plur. fœm. *fœtæ*, *lactantes*. Ies. XL. 11. — פָּרָה, *vacca*, *juvenca*. Job. XXI. 10. Non deduxerunt a פָּרַר, sed a פָּרָה, *fructum fero*. *Vacca fructum ferens* est *gravida*, unde καρπὸς est *fœtus*. Conf. Lex. N. T. s. h. v. Præterea legitur Amos I. 3. ubi verba ἐν γαστρὶ ἐχούσας, quibus nihil in textu Hebraico respondet, desumta sunt e v. 13. Cæte- h
rum vide Lex. N. T. s. h. v.

'ΕΝ ΓΑΣΤΡΙ' ΛΑΜΒΑ'ΝΩ, sc. βρέφος vel ἔμβρυον, *in utero concipio*. הָרָה, verbum, idem. Genes. XXV. 21. XXXVIII. 18. Ex. II. 2. — מְקֻשָּׁרָה, part. Pyh. fœm. *fæta*, propr. *colligata*. Gen. XXX. 42.

*ΓΑΣΤΡΙΜΑΡΓΙ'Α, *ingluvies*, *helluatio*. 4 Macc. I. 3. Conf. Phavor. 404. 17. et 1245. 8. Zonaras col. i
420. γαστριμαργία, ὄρεξις γαστρὸς. ἐπὶ πλήθει βρωμάτων ἀκρατῶς μαινομένη.

*ΓΑΣΤΡΙ'ΜΑΡΓΟΣ, *gulosus*, *cibi avidus*. 4 Maccab. II. 7. Hesych. γαστρίμαργοι, τῇ κοιλίᾳ μαινόμενοι, ἀκρατεῖς, ἄπληστοι, πολύφαγοι.

ΓΑΥΡΙ'ΑΜΑ, *gloriatio*, *jactantia*, *insolentia*, *arrogantia*. זִכְרוֹן, *memoria*, etiam *memoriale*, *monumentum*. Job. XIII. 12. ubi γαυρίαμα notat k
omne, *de quo quis gloriatur ac superbit*. Arab. فخر in Conj. IV. *laudare*. — *עֲלִיצָה, *exultatio*. Aqu.

a Hab. III. 14. — שֵׁן, dens. Job. IV. 10. γαυρίαμα δὲ δρακόντων ἐσβέσθη. ubi שֵׁן metaphorice virulentiam et potentiam hostilem notat, quia belluæ dentibus ut plurimum pugnare, lædere ac discerpere solent. Conf. supra s. v. זִכָּרוֹן. Eckermanno ad h. l. legisse videntur שְׂנִי a rad. שָׂגָה, extulit sese. — תְּהִלָּה, laus. Ies. LXII. 7. ubi γαυρίαμα objec-
b tum gloriationis, splendorem notat. Jerem. XLVIII. 2. γαυρίαμα ἐν Ἐσεβών. Duæ hic versiones coaluerunt. Cf. etiam infra s. v. γλύμμα. Hesych. γαυρίαμα, καύχημα, ἔπαρμα, φρύαγμα.

ΓΑΥΡΙΑ'Ω, ΟΜΑΙ, glorior, superbio, jacto me, efferor, exulto. בָּנָה, ædifico. Job. III. 14. ἐγαυριῶντο ἐπὶ ξίφεσιν, ubi nonnullis legisse videntur הֲרִנִּים הֲרָבוֹת לָמוֹ, aliis vero
c הַגְּאוֹנִים, h. e. tumidi, inflati, superbi. Sed legerunt potius הַבֹּנִים, a rad. בָּנָה, vel בָּנַג, cui lætitiæ dissolutæ et exorbitantis superbiæ notionem fuisse, docet Arab. بجا. — הֵשִׂישׂ Hiph. a שׂוּשׂ, lætor. Job. XXXIX. 21. de equo ἀνορύσσων ἐν πεδίῳ γαυριᾷ. Verbum γαυριᾷν Græcos scriptores passim de equis usurpare observat Bochartus Hie-
d roz. P. I. Lib. II. c. 8. pag. 129. — *הִתְנַשֵּׂא, Hithp. effero me. Num. XXIII. 24. γαυριωθήσεται, sec. cod. Alex. ubi reliqui libri habent γαυρωθήσεται. — עָלַן, exulto. Aqu. Ps. XXVII. 10. et Ies. XIII. 3. Aqu. Symm. Ps. LIX. 8. Symm. Psalm. XCV. 12. Prov. XXIII. 16. — *עַלִּיזָה. Ies. XXXII. 13. γαυριῶσα. עָלַץ, idem. Aqu. Ps. V. 14.
e Aqu. Symm. Ps. IX. 3. Symm. Hab. III. 1. — רָנָה, sono. Job. XXXIX. 23. שָׂמַח, lætor. Al. 2 Sam. I. 20. Sir. XXII. 6. γεγαυριωμένα, si cum contumacia et imperitia fastuosi fuerint. Hesych. γαυριᾷ, σεμνύνεται, χαίρει. Lex. Cyrilli MS. Brem. γαυριᾷ, σεμνύνεται, ἐπαίρεται. Suidas: γαυριᾷ, ἀγάλλεται, ἐπαίρεται, θρασύνεται. Hesych. γαυριῶν, χαίρων, ἀγαλλόμενος, ἐπαιρόμενος, ἀλαζονευόμε- f
νος. Lex. Vet. γαυριῶ, gestio, exulto.

ΓΑΥΡΟ'Ω, ΟΜΑΙ, idem. הִתְנַשֵּׂא, Hithp. effero me. Num. XXIII. 24. ὡς λέων γαυρωθήσεται, ut leo efferet se. Sap. VI. 2. γεγαυρωμένοι ἐπὶ ὄχλοις ἐθνῶν, qui gloriantur de multitudine gentium. Vulg. qui placetis vobis in turbis nationum, quod sc. multis imperetis, idque sæpe pro lubitu et ex fastu. In Gloss. MS. g
in Sap. legitur γεγαυριωμένοι, et exponitur χαίροντες, ἀγαλλόμενοι (legendum ἀγαλλιώμενοι), ἐγκαυχώμενοι.

*ΓΕ'. Est ipsa vox Hebr. גֵּי, vallis. 2 Par. XXXIII. 6. sec. Vatic. In Cod. Alex. legitur γῇ. Vide infra s. v. γῆ.

ΓΕΒΕΛΕ'Μ. Vide Γεμελά.

ΓΕΔΔΕΙ'Μ, Geddeim. Est Hebr. עִדִּים plur. remotiones, i. e. res in- h
quinatæ, abjectissimæ. Theod. Ies. LXIV. 6.

ΓΕΔΔΟΥ'Ρ (potius Γεδδούδ). Est ipsa vox Hebr. גְּדוּד, turma. 1 Sam. XXX. 8. pro quo Bielio legisse videntur גְּדוּר. In Gloss. in Lib. 1 Reg. ex h. l. legitur: τοῦ γεδδούρ, et exponitur τοῦ συστήματος. Alii libri l. c. habent στρατεύματος, alii συστρέμματος. Vide et 1 Par. XII. 21. i

*ΓΕΔΣΩ'Ν. Est ipsa vox Hebr. גֵּרְשׁוֹן, nomen propr. Gerson. Jos. XXI. 27.

ΓΕΘΘΕΙ'Μ, γεθθίμ. Ἐκ γεθθὶμ, vel juxta alios ἐκ γεδδαίμ, vel ἐν γαθθίμ, vel ἐν γεθθίμ, vel ἐν γεθίμ. 1 Sam. XIV. 35. redditur Hebr. בְּגַדְתֶּם, quod notat prævaricati estis, pro quo tamen legisse videntur בגתתים, et ותתים pro nomine loci accepisse. Eoque forsi-

a tan respexit Eusebius Onom. v. Γεθθὰ, ubi hoc loco descripto addit: ἔστι δὲ καὶ ἄλλη Γεθθεὶμ, quod Hieronymus interpretatur: *Sed et alia villa vocatur Gethim.*

ΓΕΙ῀ΣΟΣ, γεῖσον vel γεῖσσον, item χεῖσον et χεῖσσον, *suggrunda* vel *suggrundium* (ut Lexicographi explicare solent, i. e. pars tecti prominens, quæ pluviam a parietibus εἰς γέαν
b σείει), *epistylium, corona* s. *capitellum columnæ, prominentia,* vel *coronis ædificiorum et aliarum structurarum.* טְפָחוֹת plur. ex טֶפַח, *palmus.* 1 Reg. VII. 9. ἐκ τοῦ θεμελίου ἕως τῶν γεισῶν, a fundamento usque ad coronidem. — כֹּתֶרֶת, *coronamentum.* Jerem. LII. 19. Sec. Cappellum in Notis Criticis ad Jer. LII. 22. pag. 539. γεῖσος est vox barbara, defor-
c mata ab Hebr. חַיִץ, quod significat apud Josephum in structura templi. Phav. γείσιον καὶ γεῖσος, τὸ ἄκρον τοῦ τοίχου, ἡ στεφάνωμα οἴκου. Hesychio in v. θριγκωσιν scribitur γεῖσσος, et exponitur τῶν οἰκοδομημάτων ἡ ἀνωτάτω στεφανίς. Immo γεῖσα etiam et γεῖσον eo sensu occurrere, ex eodem discimus Grammatico. En verba: Γεῖσα, τὸ ἐν ταῖς οἰκίαις ἢ τειχῶν ἐξέχον
d κυμάτιον, οἱ δὲ (τὸ) πρὸς (lege πρὸ ex Phavorino) τῶν θυρῶν στέγασμα, καὶ τὰς ὤας τοῦ ἐνδύματος γείσας λέγουσι. Idem: Γείσας, ἐξοχὰς οἰκοδομῶν. Id. Γεῖσον, στεφάνωμα οἴκου. Sic et Lex. Cyrilli MS. Brem. γεῖσα, τὰ ἄκρα τῶν δωμάτων, καὶ πάντων τῶν κτισμάτων τὰ ἐξέχοντα. Conf. Κυμάτιον, et Suidam s. v. γεισίποδας.

ΓΕΙ῀ΣΣΟΣ, *margo, labrum.* גְּבוּל,
e *terminus.* Ez. XLIII. 14. 17. ubi vid. Hieronymus. — שְׁפַתַּיִם, dual. *lapides focarii.* Ezech. XL. 45. ubi Montf. in Hex. edi jussit γεῖσος, et per γεῖσος λελαξευμένον ἔσωθεν intellegenda est *tecti prominentia, qua stillicidia excipiuntur, intus excavata.*

ΓΕΙΤΝΙΑ'Ω, *vicinus sum,* metaph. *affinis, cognatus sum.* שְׁכֵנִים, part. plur. *habitantes.* Symm. Job. XXVI. 5. γειτνιῶντες. Hes. γειτνιῶντες, πλη- f
σιόχωροι. 2 Macc. IX. 25. γειτνιῶντας τῇ βασιλείᾳ, vicinos regno. Susann. v. 4. ἦν αὐτῷ παράδεισος γειτνιῶν τῷ οἴκῳ, erat ipsi hortus vicinus domui. Hesych. γειτνιῶν, ἐγγίζων.

ΓΕΙΤΟΝΙ'Α, *vicinia.* מִשְׁפְּתַיִם dual. *duæ sarcinæ.* Symm. Genes. XLIV. 14. ubi tamen pro γειτονίων legendum videtur διγομίων, qua voce et Al. Hebraicum reddunt Jud. V. g
16. Ita Bielius. Sed admodum a vero mihi aberrasse videtur. Nam מִשְׁפְּתַיִם significare quoque potest *duos terminos,* ut haud pauci antiquiorum interpretum reddiderunt, et tunc bene Hebraico conveniret versio Symmachi.

ΓΕΙ'ΤΩΝ, *vicinus.* גָּר, part. a גּוּר, *commorans, habitans.* Job. XIX. 15. — *יֹשֵׁב, *sedens, habitans, commo-* h
rans. Hebr. et Syrus Ez. XXVII. 8. Scilicet Sidonii erant vicini Israëlitarum. — שֹׁכֵן, part. *habitans.* Οἱ λοιποὶ Prov. XXVII. 10. Aqu. Deut. I. 7. sec. Cod. Lips. Paul. LXX Job. XXVI. 5. — שָׁכֵן, verbale masc. Exod. XII. 4. 2 Reg. IV. 3. Psalm. XXX. 14. — שְׁכֵנֶת, fœm. Ex. III. 22. Ruth. IV. 17.

ΓΕΙΩ'ΡΑΣ et ΓΗΩ'ΡΑΣ, *advena* i
peregrinus, proselytus. Est vox Syra ܓܝܘܪܐ, Chald. גִּיוֹר vel גִּיוֹרָא, a rad. גּוּר, *peregrinari.* Hinc, puto, fluxit vox Turcica *Ghiaures,* qua Christianos contemtim appellant Muhammedani. Gallice dicas *Etrangers.* אֶזְרָח, *indigena.* Ex. XII. 19. Ita Bielius Trommium secutus. Sed uterque erravit. Nam verba ἐν τοῖς γειώραις l. c. potius respondent k
Hebr. בַּגֵּר. Cod. Oxon. habet προσηλύτοις. — גֵּר, *peregrinus.* Ies. XIV. 1. Ad h. l. Theodoretus T. II. Opp. pag. 266. ed. Hal. ὁ γειώρας τῇ Ἑλλάδι φωνῇ ὁ προσήλυτος ἑρμη-

a νεύσεως: ac ita in illo loco etiam reliqui interpretes Græci transtulerunt. Confer Colomesii Obss. Sacr. pag. 608. Gloss. in Octat. Γειώρας (sic enim legendum pro γείορας, quod e Cod. suo edidit Fabricius), φύλακας, ἢ παροίκους. Hesych. γειώρας, γείτονας ἐξ ἄλλου γένους, καλουμένους τῷ Ἰσραὴλ προσηλύτους, ἢ τοὺς περὶ τὴν γῆν διαπονουμένους. Lex. Cy-
b rilli MS. Brem. γειώρας, ὁ τὴν γῆν φυλάσσων, ἢ ὁ ἐξ ἄλλου ἔθνους προσκολλώμενος ἢ προσρυόμενος (leg. προσερχόμενος). Cum apud Hesychium additur τοὺς περὶ τὴν γῆν διαπονουμένους, est error enormis, judice Hottingero Thes. Philol. pag. 16. quia γεωργὸς, quo apud Hesychium respicitur, et Chald. גיורא, ex quo LXX suum γειώρας formarunt, toto cœlo distant.
c Vide et Cheitomæum Barb. N. T. p. 122. Inde etiam patet, quod in Lex. Cyrilli γειώρας perperam exponitur ὁ τὴν γῆν φυλάσσων, quasi esset ἀπὸ τῆς γῆς et οὖρος, custos, et in Gloss. in Octat. φύλακας.

ΓΕΛΑ'Ω, *rideo, gaudeo, lætor.* צָחַק, idem. Gen. XVII. 17. XVIII. 12. 13. 15. — צָעַק, *clamo.* Job. XIX. 7. ἰδοὺ γελῶ ὀνείδει, ecce gau-
d deo opprobrio. Permutarunt invicem צחק et צעק. Lex. Cyrilli MS. Brem. γελῶ, χαίρω. — שָׂחַק. Job. XXIX. 24. ubi γελᾷν πρός τινα notat *benigno ac sereno vultu aliquem aspicere,* quod in seq. per אוֹר פָּנִים exprimitur. Symmachus habet προσγελᾷν. Aliam significationem habet formula γελᾷν ἐπί τινα, quæ notat *irridere aliquem,* ac Psalm. LI. 6.
e Cohel. III. 4. Thren. I. 8. pro eadem voce Hebraica reperitur. Aqu. Symmach. Theod. Prov. XXXI. 25. — שָׂמַח, *gaudeo, lætor.* Job. XXII. 19.

ΓΕΛΟΙΑ'ΖΩ, *jocor, irrideo.* צִחֵק, Pihel. *jocor.* Genes. XIX. 15. ἔδοξε δὲ γελοιάζειν ἐναντίον τῶν γαμβρῶν, videbatur autem generis suis jocari.

ΓΕΛΟΙΑΣΜΟ'Σ, *irrisio.* שְׂחוֹק, idem. Jer. XLVIII. 27. καὶ μὴν εἰς f
γελοιασμὸν ἦν σοὶ Ἰσραήλ; nonne etiam tu risisti Israëlem?

ΓΕΛΟΙΑΣΤΗ'Σ, *irrisor, jocator, facetus, scurra, qui risum movet.* שָׁוְא, *vanitas.* Job. XXXI. 5. ubi γελοιαστὴς *impium* notat, *qui ridet et contemnit leges divinas,* ac est i. q. לֵץ.

*ΓΕ'ΛΟΙΟΣ, *ridiculus.* 4 Maccab. I. 5. III. 1. Hesych. γελοῖον, γέλοιον, γέλωτος ἄξιον. Vide quoque Intt. ad g
Hesych. s. v. γελοῖος.

ΓΕ'ΛΩΣ, *risus.* *יִשְׂחָק, nomen propr. *Isaacus.* Am. VII. 9. ubi בָּמוֹת יִשְׂחָק, *altaria Isaaci,* LXX transtulerunt βωμοὶ γέλωτος. Non בָּמוֹתֵי שְׂחוֹק legerunt, ut nonnullis visum est, sed in mente habuerunt etymologiam nominis Isaac, a שָׂחַק, *ridere,* teste Josepho A. J. I.
12. ὃν Ἴσακον ὀνόμασε. τοῦτο γέλωτα h
σημαίνει. Idem testatur Eusebius in Præp. Evang. τὸν Ἰσαὰκ Ἑλληνιστὶ γέλωτα ὀνομασθῆναι. Plura vide apud Drusium in Anim. Lib. I. c. 9. — עָבַר, *transeo.* Mich. I. 11. κατὰ γέλωτα. Legerunt לְעַפְרָה, quod v. 10. eodem modo vertunt. Vide sequentia. — עַפְרָה, *Aphra,* nomen propr. urbis. Mich. I. 10. κατὰ γέλωτα. Ita et Arabs. Fortasse γέφυρα scripserunt, tanquam nomen i
proprium. — צְחֹק. Gen. XXI. 6. Ez. XXIII. 32. — שְׂחוֹק, infin. et nomen. Job. VIII. 21. Prov. X. 24. Cohel. II. 2. X. 19. ubi γέλως *lætitiam, hilaritatem* notat. Symm. Prov. XIV. 13. — תֹּפֶת, *tympanizatio.* Job. XVII. 6. Vulg. *exemplum.* Conjecturam secuti videntur e contextu ductam. Michaëlis in Supplem. p. 2372. præeunte Schultensio, vocem Hebr. *exspuitionem* reddidit. Sap. V. 3. ὃν ἔσχομέν ποτε εἰς γέλωτα, quem habuimus aliquando in deri-

a sum, h. e. quem aliquando derisimus. Sir. XIX. 26. (30.) γέλως ὀδόντων, dentium per risum nudatio, aut rictum diducens, risio.

ΓΕΜΕΛΑ' (al. γεμελὲθ, et γεμελὰχ), Hebr. גֵּיא־הַמֶּלַח, *vallis salis*. 2 Reg. XIV. 7. LXX alias reddunt κοιλάδα τῶν ἁλῶν. Vide 1 Par. XVIII. 12. et conf. Bonfrerii notas ad Eusebii Onom. v. Γημελά. 2 Sam.
b VIII. 13. γοβελὶμ dicitur.

ΓΕΜΙ'ΖΩ. *impleo*. טָעַן, *onero*. Gen. XLV. 17.

ΓΕ'ΜΩ, *plenus sum, onustus sum*. מָלֵא, verbum. Ps. IX. 29. οὗ ἀρᾶς τὸ στόμα αὐτοῦ γέμει, καὶ πικρίας, cujus os execratione et amarulentia plenum est. Inde apud Hesychium et in Lex. Cyrilli MS. Brem. Οὗ ἀρᾶς γέμει, οὗ κατάρας πλήρης ἐστί.
c Amos II. 13. — נָשָׂא, *fero, porto*. Gen. XXXVII. 24. κάμηλοι αὐτῶν ἔγεμον θυμιαμάτων, cameli eorum onusti erant aromatibus. Aquila quoque hic habet ἔγεμον, sed videtur mihi hæc vox suspecta, et e vers. Alex. huc translata. 2 Paral. IX. 21. πλοῖον γέμον χρυσίου καὶ ἀργυρίου, navis onusta auro et argento. Adde 2 Macc. III. 6. et 30.

d ΓΕΝΕΑ', *generatio, gens, familia, progenies, posteritas, ætas*. אֵלָה, in plur. אלים אֵלִים, *quercus*, it. *arbores*. Ies. LXI. 3. κληθήσονται γενεαὶ δικαιοσύνης. Non aliter legerunt, sed sensum secuti sunt. Confer Glassii Philol. S. p. 1107. ed. Dath. — בְּרוּרָה, part. Pah. fœm. *pura*. Soph. III. 10. Legerunt בְּדוֹרָה, errore magis, quam sententiæ causa, quæ
e nulla inesse videtur. Vide ad h. l. Montf. — דּוֹר, *generatio*. Gen. VI. 9. τέλειος ὢν ἐν τῇ γενεᾷ αὐτοῦ, qui perfectus erat sua ætate, coll. VII. 1. Ibid. IX. 12. εἰς γενεὰς αἰωνίους, in sæcula æterna, h. e. in æternum. Gen. XV. 16. τετάρτη δὲ γενεᾷ, quarta generatione. Lev. XXIII. 43. ὅπως εἰδῶσιν αἱ γενεαὶ ὑμῶν, ut sciant *posteri* vestri. Deut. XXIII. 3. ἕως δεκάτης γενεᾶς, usque ad decimam genera- f
tionem. Vide et Job. XLII. 15. Deut. XXXII. 5. γενεὰ σκολιὰ καὶ διεστραμμένη, *progenies* prava et perversa. Vide et v. 20. coll. Matth. XII. 39. Esth. IX. 27. κατὰ γενεὰν καὶ γενεὰν, per omnes generationes. Psalm. XIII. 7. ἐν γενεᾷ δικαίᾳ, in gente vel *familia* justa. Vide et Ps. XXIII. 6. Psalm. XXI. 34. γενεὰ ἡ ἐρχομένη, *posteritas*. Vide et Psalm. g
LXX. 20. Ies. LIII. 8. τὴν γενεὰν αὐτοῦ τίς διηγήσεται; *ætatem* ejus quis enarrabit? Adde Inc. Jos. XXII. 28. — דָּר, Chald. idem. Dan. III. 34. IV. 31. — דּוֹר דּוֹר, *generatio generatio*. Ies. XXXIV. 10. LXI. 4. — זֶרַע, *semen*. Dan. IX. 1. sec. Chis. Esth. IX. 28. Cf. 3 Esdr. V. 37. coll. Esdr. II. 59. — יוֹם, in plur. יָמִים, *dies*. Ies. XXIV. 22. διὰ πολ- h
λῶν γενεῶν, per multas ætates. Sic et Homerus *tempus vitæ hominum*, quod Latini *ætatem* vocant, γενεὰν appellat. Hesychius: γενεὰ, φυλὴ, ἐπὶ διαστήματος χρόνου, τῶν μὴ κατ' αὐτὸ βεβιωκότων, adducto loco Hom. Il. A'. v. 250. Confer Lex. N. T. — יָלִיד, *natus*. Num. XIII. 23. 29. γενεαὶ Ἐνὰκ, *progenies* Enack. Vulg. *filii Enac*. — מוֹלֶדֶת, *progenies*. Gen. XXXI. i
3. εἰς τὴν γενεάν σου, ad *familiam* tuam. Ibid. XLIII. 7. Num. X. 30. — מִשְׁפָּחָה, *familia, genus*. Lev. XXV. 41. Jer. VIII. 3. — עַם, *populus*. Lev. XX. 18. ἐκ τῆς γενεᾶς αὐτῶν, e *gente* sua. — עֵקֶב, *postremum rei*, it. *præmium*. Prov. XXII. 4. γενεὰ σοφίας, ubi sine dubio γέννημα scribere voluerunt, aut certe voci γενεὰ illius notionem subjecerunt, ut metapho- k
rice *effectum* notet. — תּוֹלְדוֹת plur. Gen. XXV. 13. Ep. Jerem. 3. ἕως γενεῶν ἑπτὰ, usque ad generationes septem. Hic vox γενεὰ non potest non significare *annos decem*.

a Sir. II. 11. Vulg. *nationes*, pro *generationes*. Baruch. VI. 3. γενεαὶ ἑπτὰ, septuaginta *anni*.

ΠΟΛΛΑΙ' ΓΕΝΕΑΙ', *multæ generationes* vel *ætates*. דּוֹר וָדוֹר, *generatio et generatio*. Ies. XIII. 20.

ΓΕΝΕΑΛΟΓΕ'Ω, *generationes* seu *familiarum origines recenseo, annumero*. הִתְיַחֵשׂ Hithp. 1 Par. V. 1. οὐκ ἐγενεαλογήθη εἰς πρωτοτόκια, non
b *annumerabatur* primogenitis. 1 Par. IX. 1. πᾶς Ἰσραὴλ ἐγενεαλογήθησαν, omnis Israël *per familias recensebatur*. Esdr. II. 62. ἐζήτησαν γραφὴν αὐτῶν οἱ γενεαλογοῦντες, quærebant scripturam eorum, qui *generationes recensebant*. Alii etiam hac voce utuntur 1 Par. V. 17. 2 Par. XII. 15. Esdr. VIII. 3.

ΓΕΝΕΑΛΟΓΙ'Α, *generis recensio*.
c הִתְיַחֵשׂ Hithp. 1 Par. IV. 33. sec. Compl. ubi cum καταλογισμὸς et καταλοχισμὸς permutatur in codd. Ib. VII. 5. 7. et IX. 22. Alii Esdr. VIII. 1.

*ΓΕΝΕΑΛΟΓΙ'ΖΩ, *genealogizo*, i. q. γενεαλογέω. הִתְיַחֵשׂ. 1 Par. IX. 1. ἐγενεαλογίσθησαν sec. Compl. In Ald. legitur ἐγενεαλογήθησαν.

ΓΕΝΕ'ΘΛΙΟΣ, *natalis*. 2 Macc.
d VI. 7. γενέθλιον ἡμέραν, diem natalem, s. natalitium.

*ΓΕ'ΝΕΙΟΝ, *mentum, barba*. 4 Macc. IX. 28. μέχρι τῶν γενείων. Conf. Zonaræ Lex. c. 430.

ΓΕΝΕΣΙΑ'ΡΧΗΣ, *originis princeps, auctor*. Sap. XIII. 3. ὁ τοῦ κάλλους γενεσιάρχης, speciei *præcipuus generator*.

ΓΕΝΕΣΙΟΥΡΓΟ'Σ, *originis auctor*.
e Sap. XIII. 5. ἀναλόγως ὁ γενεσιουργὸς αὐτῶν θεωρεῖται, per analogiam creator illorum conspicitur. Schol. Aristoph. Thesmoph. v. 1000. Vox γενεσιουργέω legitur apud Cosm. Ind. in Montf. Nov. Coll. PP. GG. II. p. 128. B.

ΓΕ'ΝΕΣΙΣ, *generatio, origo, nativitas, familia, genus, juventus*, it. *vita*. הִוָּלֵד, הֻלֶּדֶת, infin. Niph. et Hoph. a יָלַד, *nasci*. Gen. XL. 20. f
ἡμέρα γενέσεως ἦν Φαραὼ, dies natalitius erat Pharaonis. Cohel. VII. 2. — *זֶרַע, *semen, posteri*. Dan. II. 43. sec. Chis. ubi γένεσις *prolem, progeniem* notat. Conf. Ernesti ad Hom. Il. Ξ', 201. — מוֹלֶדֶת, *generatio, nativitas*. Gen. XXXI. 13. abi εἰς τὴν γῆν τῆς γενέσεώς σου, in terram *nativitatis* tuæ, sive in patriam tuam, coll. XXXII. 9. et Ruth. II. g
11. Ez. XVI. 3. ἡ ῥίζα σου καὶ ἡ γένεσίς σου ἐκ γῆς Χαναὰν, radix tua et *origo* tua ex terra Chanaan. Vide et v. 4. — מִשְׁפָּחָה, *familia*. Ex. VI. 24. αὗται αἱ γενέσεις Κορὲ, hæ sunt *familiæ* Kore. Num. I. 18. 1 Par. IV. 2. 21. 38. — נְעוּרִים, plur. *juventus*. Ez. IV. 14. ἀπὸ γενέσεώς μου, inde a prima mea ætate. — תּוֹלְדוֹת plur. *propagationes, ge-* h
nerationes. Gen. II. 4. ἡ βίβλος γενέσεως οὐρανοῦ καὶ γῆς, historia *creationis* cœli et terræ. Ibid. V. 1. VI. 9. αὗται δὲ αἱ γενέσεις Νῶε, hæc vero est *recensio familiæ* Noachi. Ib. X. 32. ubi cum voce συγγένεια permutatur in codd. Sap. I. 14. σωτήριοι αἱ γενέσεις τοῦ κόσμου, salutares (h. e. vitæ hominum non noxiæ. Vid. seq.) sunt *rerum creatarum species* i
vel *genera*. Sic quoque legitur ib. XVI. 26. XIX. 10. 11. Sap. III. 13. *progenies*. Ita Syrus. Sap. VII. 5. γένεσις est *ortus*, non *nativitas*, coll. v. 2. 2 Macc. VII. 31. Deus ὁ πλάσας ἀνθρώπου γένεσιν, καὶ πάντων ἐξευρὼν γένεσιν, qui hominum *genus* formavit, et omnium rerum *genera* excogitavit. Sap. XVI. 26. οὐχ αἱ γενέσεις τῶν καρπῶν τρέφουσιν ἄνθρωπον; k
nonne *proventus* terræ nutriunt hominem? Ib. XIX. 10. ἀντὶ γενέσεως ζώων, pro animalium *progenie*. Ibid. v. 11. νέαν γένεσιν ὀρνέων, novam *progeniem* avium. Judith. XII. 18. παρὰ πάσας τὰς ἡμέρας τῆς γενέσεώς μου, præ omnibus diebus *vitæ* meæ.

ΓΕΝΕΤΗ', *nativitas, ortus*. עֵקֶר

a מִשְׁפָּחָה, *stirps familiæ.* Lev. XXV. 47. ἐκ γενετῆς προσηλύτῳ, nativitate proselyto. Addit. Esther. XIV, 5. ἐγὼ ἤκουον ἐκ γενετῆς μου, a *nativitate* mea audivi. Vulgatus vertit: *a patre meo,* ubi non certo scio, an aliud vocabulum (v. c. γενέτης) legerit, aut sensum libere expresserit. Suidas: γενετή, πατριὰ ἢ γενέσια. Conf. Lex. N. T. s. h. v.

b *ΓΕΝΕ'ΤΙΣ. Si sana est lectio loci in libro Sap. VII. 12. ἠγνόουν γὰρ αὐτὴν γενέτιν εἶναι τούτων, vocabulo γενέτις notio *genitricis* s. *matris* tribuenda erit, nam Vulgatus vertit: *et ignorabam, quoniam horum omnium mater est.* Sed quia hæc vox in nullo scriptore Græco reperitur, merum librarii vitium videtur, pro quo γένεσις legi debeat. Certe in Ald.
c γένησιν, in al. γένεσιν, in al. γέννησιν reperiri notavit L. Bos. in notis ad h. l.

ΓΕΝΙΚΟ'Σ, *genus* vel *familiam indicans.* 3 Esdr. V. 61. ζητηθείσης τῆς γενικῆς γραφῆς ἐν τῷ καταλογισμῷ, cum horum genealogia quæreretur in catalogo. In textu Hebr. Esdr. II. 62. legitur כְּתָבָם הַמִּתְיַחְשִׂים, *index stirpis suæ.* Herodian. VI.
d 1. 11.

ΓΕΝΝΑ'ΔΑΣ, *generosus, virilis, fortis.* 2 Macc. XII. 42. ὁ γεννάδας Ἰούδας sec. Ald., ubi Rom. γενναῖος. Vulgato exponitur *fortissimus Judas.* Hesychio γεννάδας est γενναῖος, ἀνδρεῖος, εὐγενής, συγγενής, μέγας.

ΓΕΝΝΑΙ'ΟΣ, idem. it. *præstans, præclarus.* בֶּן חַיִל, *filius fortitudinis.* Symm. 2 Sam. II. 7. γενναῖοι.
e 2 Macc. VI. 28. VII. 21. XII. 2. Hesych. γενναῖος, ἀνδρεῖος, εὐγενής.

*ΓΕΝΝΑΙΟ'ΤΕΡΟΣ, *generosior.* 4 Macc. XI. 12. γενναιότεροι πόνοι, *vehementiores* dolores, in quibus perferendis major generositas animi se exserit.

ΓΕΝΝΑΙΟ'ΤΗΣ, *generositas, fortitudo.* 2 Macc. VI. 31. ὑπόδειγμα γενναιότητος, exemplum virtutis s. fortitudinis.

ΓΕΝΝΑΙ'ΩΣ, *generose, fortiter.* f
1 Macc. IV. 35. 2 Macc. VI. 28. VII. 5. ubi de iis adhibetur, qui prompte et fortiter mortem subeunt. Ibid. VIII. 16. ἀγωνίσασθαι γενναίως.

ΓΕΝΝΑ'Ω, ἄομαι, *gigno, genero, pario, nascor.* בָּרָא, *creo.* Ez. XXI. 35. ἐν τῷ τόπῳ τούτῳ ᾧ γεγέννησαι, in loco hoc, in quo natus es. — גִּדֵּל Pih. *magnum facio.* Ies. I. 2. Legisse videntur יִלַּדְתִּי cum Chald. g
coll. Ez. IV. 22. Jer. XXXI. 9. — הוֹלִיךְ, Hiph. a יָלַךְ, *ambulare facio.* Ex. XXXVI. 12. γεννήσω. Legerunt fortasse הוֹלַדְתִּי. — הָיָה, *sum.* Jer. XVI. 1. — הִקְנָה Hiph. *acquiro.* Zach. XIII. 5. ἐγέννησέ με, sc. τοιοῦτον, talem nempe agricolam etiam me genuit. — הָרָה, *concipio.* 1 Par. IV. 17. — הֵשִׂים, Hiph. a שׂוּם, *pono.* Esdr. X. 44. τῶν γυναικῶν, αἳ ἐγέννησαν ἐξ αὐτῶν υἱούς, fœminarum, quæ pepererunt ex illis h
liberos. Sic alias Græcis de fœminis usurpatur. Conf. Lex. N. T. s. h. v. — חוֹלַל Pyh. a חוּל, *formatus sum.* Prov. VIII. 25. — יָלַד, הוֹלִיד Kal et Hiph. Gen. IV. 17. XLVI. 15. οὗτοι οἱ υἱοὶ Λείας, οὓς ἐγέννησε τῷ Ἰακὼβ, hi sunt filiæ Leæ, quos peperit Jacobo. Ies. LXVI. 9. ἰδοὺ ἐγὼ γεννῶσαν καὶ στεῖραν ἐποίησα, ecce ego *fœcundam* et sterilem feci. Al. Jud. XI. 1. Pro נוֹלַד legitur i
Esdr. X. 3. — יַלְדוּת, *juventa.* Ps. CIX. 4. — יִלּוֹד, *natus.* Jos. V. 5. 2 Sam. V. 14. — מוֹלֶדֶת, *nativitas, cognatio.* Gen. XXIV. 4. 7. Lev. XVIII. 9. — רָבַץ, *cubo.* Ez. XIX. 2. ἐν μέσῳ λεόντων ἐγεννήθη. Sed præferenda mihi ibi esse videtur lectio ἐνεμήθη, quam Theodoretus exhibet, et nonnulli libri habent. Sir. III. 6. τοῖς γεννήσασιν αὐτὸν, parentibus suis.

a ΓΕ'ΝΝΗΜΑ, (pro quo et interdum γένημα scribitur, v. c. apud LXX Deut. XIV. 22. Breit. ac Aqu. et Symm. Jos. V. 12.) *progenies, fœtus,* it. *germen, fructus, proventus.* אֵב, *fructus recens.* Cant. VI. 10. — אֹכֶל, *cibus.* Gen. XLI. 35. πάντα τὰ γεννήματα, omnem *annonam,* quæ verba Symmacho tribuit Fischerus in Clavi Verss. GG. b p. 36. qui omnino huc conferendus est. — אֹמֶר, *sermo, verbum.* Gen. XLIX. 21. ἐπιδιδοὺς ἐν τῷ γεννήματι κάλλος, *edens pulcros ramos.* Sine dubio legerunt אֲמִירֵי, *ramos,* qui relate ad arborem commode γέννημα dici possunt. — בַּר, *frumentum.* Job. XXXIX. 4. ubi etiam Theod. voce γέννημα usus est, quæ de omnibus proventibus terræ, inprimis c iis, quæ sponte nascuntur, adhibetur. Unde simul apparet, Amos VIII. 6., ubi Vat. etiam γεννήματος pro בַּר exhibet, LXX non legisse פְּרִי, ut nonnullis visum fuit.—*בַּר, *mundum, vacuum.* Symm. Theod. Prov. XIV. 4. ubi legerunt (sed admodum inepte) בַּר, *frumentum a palea separatum et purgatum.* Aquila habet γέννημα ἐκλεκτὸν, ubi mihi γένd νημα e reliquis Intt. irrepsisse videtur. — גְּדוּד, *sulcus.* Ps. LXIV. 11. ubi sine dubio *sulcos* metonymice de *segete* intellexerunt. — יְבוּל, *proventus.* Lev. XXVI. 4. Hab. III. 16. γεννήματα ἐν ταῖς ἀμπέλοις, *fructus* in vitibus. Zach. VIII. 12. ἡ γῆ δώσει τὰ γεννήματα αὐτῆς, terra dabit *proventus* suos. — יוֹרֶה, fut. Hiph. a יָרָה, *projicio,* it. *pluere* e *facio.* Hinc nomen יוֹרֶה, *pluvia tempestiva.* Hos. X. 13. ἕως τοῦ ἐλθεῖν γεννήματα δικαιοσύνης ὑμῖν, ad quem locum vide notata a Bahrdtio in Apparatu Critico p. 84. seq. — יָלִיד, *natus.* Jos. XV. 14. γεννήματα τοῦ Ἐνακ sec. Compl. pro quo Rom. ed. τοὺς υἱοὺς κ. τ. λ. — יֹצֵא part. *exiens,* etiam *productus, proveniens.* Deut. XIV. 22. τὸ γέννημα τοῦ ἀγροῦ σου. — מְלֵאָה, *plenitudo.* Deut. f XXII. 9. ubi vox Hebr. metaph. de *fructibus* adhibetur, et per זֶרַע in seq. exponitur. — פְּרִי, *fructus.* Deut. XXVI. 10. XXVIII. 4. Ies. III. 9. γεννήματα τῶν ἔργων αὐτῶν φάγονται, *mercede* laborum suorum fruentur. — פֹּרִיָּה part. fœm. *frugifera.* Ies. XXXII. 12. ἀμπέλου γεννήματος, vitis fructus, h. e. vitis frugiferæ. — *שָׁנָה, *annus.* LXX sec. Hex. Ies. XXIX. 1. Sc. *annum* g pro *fructibus annuis,* seu *iis, quæ per annum ex terra proveniunt,* acceperunt. Confer ὀπώρα, et alia his similia. — תְּבוּאָה, *proventus,* speciatim *terræ.* Gen. XLVII. 23. σπείρατε τὴν γῆν, καὶ ἔσται τὰ γεννήματα αὐτῆς. Ex. XXIII. 10. Deut. XXII. 9. μετὰ τοῦ γεννήματος τοῦ ἀμπελῶνος, coll. Matth. XXVI. 29. — תּוֹלְדוֹת, *generationes.* Aqu. Gen. IV. 1. — תְּנוּבָה, *proventus.* Deut. XXXII. h 13. Jud. IX. 11. Thren. IV. 9. Sir. X. 19. γεννήμασι γυναικῶν, *natis* mulierum. 1 Macc. I. 40. ἐγένετο ἀλλοτρία τοῖς γεννήμασιν αὐτῆς, facta est aliena *natis* suis. Hesychius: γέννημα, παιδίον. Confer Intt. ad Thom. Mag. s. h. v. Eadem vox, uti τέκνον, ubi de *urbe* aut *civitate* sermo est, notat *incolas urbis et civitatis,* aut *ejus cives,* v. c. 1 Macc. I. 40. ubi γεννήματα Ἱερουσαλὴμ sunt, qui postea i τέκνα αὐτῆς dicuntur, h. e. *incolæ* et *cives.*

ΓΕΝΝΗΜΑΤΙ'ΖΩ, *germino, fructum profero.* נוּב, *abunde profero.* Aquil. et Ed. Vta Ps. XCI. 14. γεννηματίζοντες. Adjectivum γεννηματικὸς occurrit apud Josephum de B. J. IV. 8. p. 298.

ΓΕ'ΝΝΗΣΙΣ, *generatio, nativitas, familia, origo.* הִוָּלֵד, infin. Niph. a

a יָלַד, *nasci*. Hos. II. 3. καθὼς ἡμέρα (lege ἡμέρᾳ) γεννήσεως αὐτοῦ, sicut fuit tempore *nativitatis*.—מִשְׁפָּחָה, *familia*. 1 Par. IV. 8. γεννήσεις ἀδελφοῦ Ῥηχὰβ, *familias* fratris Rechab. Sap. III. 13. ἐπικατάρατος ἡ γέννησις αὐτῶν, maledicta *familia* illorum. Ibid. VII. 13. ἠγνόουν δὲ αὐτὴν γένεσιν εἶναι τούτων, non autem noveram, illam *originem* esse horum. Sirac.
b XXII. 3. ἐν γεννήσει ἀπαιδεύτων, in *liberis* indisciplinatis.

ΓΕΝΝΗΤΟ'Σ, *genitus*, *natus*. יָלוּד part. Pah. Job. XIV. 1. βροτὸς γεννητὸς γυναικὸς, homo *natus* ex muliere, coll. XV. 14. et XXV. 4. — נוֹלַד, Niph. a יָלַד, Job. XI. 2.

*ΓΕΝΝΗ'ΤΩΡ, *genitor*, *parens*. Sir. XXII. 7. sec. Compl. γεννητόρων. Hesych. γεννήτορες, γονεῖς. Adde Pol-
c lucis Onom. III. 9.

ΓΕ'ΝΟΣ, *genus*, *natio*, *gens*, it. *species*, *series*, *ordo*. *אֻמָּה, *gens*, *natio*. Gen. XXV. 16. לְאֻמֹּתָם, *secundum familias suas*, κατὰ γένος sec. Oxon. — גּוֹי, *gens*. Aqu. Symm. et Theod. Soph. II. 5. — זַן, in plur. זְנִים, *species*. 2 Par. XVI. 15. γένη μύρων, species unguentorum, vel varia unguenta. — טוּר,
d *series*, *ordo*. 2 Par. IV. 3. 13. δύο γένη ῥοίσκων, duæ *series* malorum punicorum. — לְאֹם, *natio*, *populus*. Theod. Ies. LI. 4. — *מַאֲכָל, *cibus*. Gen. XL. 17. ἀπὸ πάντων τῶν γενῶν, sec. omnes libros veteres, excepto Cod. Alex., qui rectius, ut videtur, γεννήματων habet, ut adeo altera lectio γενῶν ex compendio scribendi orta videatur. — מִין, *species*. Inc.
e Lev. XI. 15. LXX Gen. I. 11. 12. VI. 20. VII. 14. — מִשְׁפָּחָה, *familia*. Gen. VIII. 19. Jer. XXXI. 1. τῷ γένει Ἰσραὴλ, *genti* Israëlis, coll. Phil. III. 5. זֶרַע, *semen*. Lev. XXI. 16. Esth. VI. 13. ἐκ γένους Ἰουδαίων, ex *gente* Judæorum. Jer. XXXI. 36. γένος ἐξ Ἰσραὴλ, *gens* Israëlis. Conf. 1 Macc. V. 2. 2 Macc. VIII. 9. Jer. XLI. 1. ἐκ γένους τοῦ βασιλέως, ex *stirpe* regia. עַם, f
populus. Inc. Gen. I. 9. LXX Gen. XI. 1. γένος ἕν, *populus* unus, coll. XXXIV. 16. Esther. II. 10. οὐχ ὑπέδειξεν Ἐσθὴρ τὸ γένος αὐτῆς, non indicavit Esthera *patriam*, aut, *populares* suos. Jer. XLIII. 20. τὸ γένος μου τὸ ἐκλεκτὸν, *populus* meus electus, coll. 1 Petr. II. 9. Judith. XVI. 24. γένος *consanguineos* notat. 2 Macc. VII. 28. τὸ τῶν ἀνθρώπων γένος, *genus* g
humanum. 3 Macc. III. 2. 6. ubi γένος nude positum κατ' ἐξοχὴν *gentem Judæam* notat.

*ΓΕΡΑΙΟ'Σ, *senex*, a γέρας, *eximius honor*, et γεραίρειν, *venerari*, ob *præstantiam*, *quæ senectuti tribuitur*. Confer Plutarch. T. IX. p. 156. Reisk. 3 Macc. III. 27. ἀπὸ γεραιοῦ μέχρι νηπίου. Ibid. I. 23. ὑπὸ τῶν γεραιῶν καὶ τῶν πρεσβυτέρων, ubi adjuncta h
est notio auctoritatis. Confer ad h. l. Grotium. Hesych. γεραιὸς, πρεσβύτης. Idem: γεραιῶν, γερόντων.

*ΓΕΡΑΙ'ΡΩ, *præmio orno aliquem* s. *dono*, ex adjuncto: *lætitia afficio*, unde in passivo *hilarem esse et lætum* significat. 3 Macc. V. 10. παρῄνει τὸ παρὸν τῆς συμποσίας ἐπιπολὺ γεραιρομένους εἰς εὐφροσύνην καταθέσθαι μέρος, h. e. hortabatur eos, ut valde i
hilares præsens convivium in lætitia agerent. Hesych. γεραίρει, τέρπει, τιμᾷ. Suidas: γεραίρειν, τιμᾶν, δοξάζειν. καὶ γέραιρε, δόξαζε, τίμα. καὶ παροιμία· γέραιρε σεαυτὸν ἀντὶ τοῦ εὔφραινε σεαυτὸν μεγαλοῤῥημονῶν.

ΓΕ'ΡΑΣ, *donum*, *præmium*. מָשְׁחָה, *unctio*. Num. XVIII. 8. σοὶ δέδωκα αὐτὰ εἰς γέρας, tibi dedi illa in *præmium*. Vox Hebr. habet h. l. notio- k
nem hanc singularem, ut *demensum* significet ex usu l. Arab. et Syriacæ. Sap. II. 22. γέρας ψυχῶν ἀμώμων, *præmium* animarum inculpatarum, seu innocentiæ et virtutis, quod proxime antea dicitur μισθὸς

a ἀσιότητος. Syrus, qui h. l. [illegible] habet, legit γῆρας, animæ senum inculpatorum. Hesych. γέρας, τιμὴ, σέβας, ἆθλον ἀρετῆς, ἀμοιβὴ, θέαμα, δωρεά. Vide quoque infra s. δευτερεῖον.

ΓΕΡΟΥΣΙ'Α, *senatus, seniores.* בָּנִים, plur. a בֵּן, *filii.* Lev. IX. 3. τῇ γερουσίᾳ Ἰσραήλ. Non male, coll. v. 1. — זָקֵן, *senex, senior.* Ex. III.
b 16. 18. IV. 29. XII. 21. et alibi sæpius. Hesych. γερουσία, πρεσβυτέριον, πλῆθος γερόντων. Gloss. in Octat. γερουσίαν, τὸν ἀθροισμὸν τῶν γερόντων. Conf. Spanhemii Obss. ad Julian. p. 126. In libris Apocryphis V. T. et ap. Josephum passim γερουσία *Synedrium magnum* notat, v. c. Judith. IV. 6. XV. 9. 2 Macc. I. 10. IV. 44. 3 Macc. I. 8.

c ΓΕΡΣΑΙ'ΟΣ, *terrestris.* Sap. XIX. 18. γερσαῖα γὰρ εἰς ἔνυδρα μετεβάλλετο.

ΓΕ'ΡΩΝ, *senex, senior.* זָקֵן, *senex.* 1 Sam. XXVIII. 14. ubi pro אִישׁ זָקֵן Compl. habet γέροντα, quod Scharfenberg. a Josepho (A. J. VI. 14. 2.) potius quam ab Alex. profectum esse conjicit. Job. XXXII. 9. Prov. XVII. 6. XXXI. 23.

d *ΓΕΤΘΙ'ΤΙΣ, *Geththitis,* nomen generis cithararum cujusdam, quæ ita videntur dictæ, quia Gathe, urbe Palæstinorum, fuerint inventæ et factæ. גִּתִּית, idem. Theod. Ps. VIII. 1. Conf. Fischeri Clavem p. 37.

ΓΕΥ'ΜΑ, *gustus.* טַעַם, idem. Ex. XVI. 31. Num. XI. 8. Job. VI. 6. Jer. XLVIII. 11. Hesych.
e γεῦμα, γεῦσις, ἥδεσμα. Aquila etiam utitur hac voce pro טַעַם Psalm. XXXIII. 1. ubi tamen, docente Montfaucono, *modum, formam, speciem* denotat. 2 Macc. XIII. 18. sec. Alex. et Compl.

ΓΕΥ'ΣΙΣ, *gustus,* it. *cibus, experimentum.* טְעֵם Chald. Dan. V. 2. ἐν τῇ γεύσει τοῦ οἴνου, in *gustu* vini, h. e., ut Michaëlis interpretatur, *inter pocula s. cum vini dulcedine gustum* f
oblectaret suum. Sap. XVI. 2. ξένην γεῦσιν τροφὴν, pro τροφὴν ξένης γεύσεως, cibum novi et ab ipsis antea non degustati saporis. Ibid. v. 3. ξένης μετάσχωσι γεύσεως, peregrini *cibi* fierent participes. Ib. XVI. 20. πρὸς πᾶσαν ἁρμόνιον γεῦσιν, ad omnem convenientem *cibum.* 2 Macc. XIII. 18. εἰληφὼς γεῦσιν τῆς τῶν Ἰουδαίων εὐτολμίας, cum *periculum* fecisset g
Judæorum audaciæ. Sed veriorem puto scripturam γνῶσιν.

ΓΕΥ'Ω, ΟΜΑΙ, *gustandum do, gusto, comedo, experior.* בָּלַע, *absorbeo.* Job. XX. 18. ἐξ οὗ οὐ γεύσεται, ex quo non *comedet.* — הִלְעִיט, Hiph. a לָעַט, *sorbendum* sive *gustandum do.* Gen. XXV. 30. γεῦσόν με (scil. τί) ἀπὸ τοῦ ἑψήματος τοῦ πυῤῥοῦ τούτου, *fac me gustare* aliquid de h
edulio hocce rufo. — טָעַם, *gusto.* 1 Sam. XIV. 24. οὐκ ἐγεύσατο πᾶς ὁ λαὸς ἄρτου, non gustavit omnis populus panem, h. e. nihil *comedit* omnis populus. Vide et 2 Sam. III. 35. et conf. Tob. VII. 13. 2 Macc. VI. 20. 1 Sam. XIV. 29. ὅτι ἐγευσάμην βραχύ τι μέλιτος, quod parum mellis *comederim.* Jon. III. 7. μὴ γευσάσθωσαν, *cibum* non *capiant.* i
Conf. Lex. N. T. s. h. v. Job. XXXIV. 3. λάρυγξ γεύεται βρῶσιν, guttur *gustat* cibum, h. e. *gustu dijudicat,* ut recte transtulit Vulgatus. Permutatur ibi cum δοκιμάζειν. Confer Sir. XXXVI. 19. Psalm. XXXIII. 8. γεύσασθε καὶ ἴδετε, ὅτι χρηστὸς ὁ κύριος, *experientia edocti cognoscite,* quam benignus sit Dominus. Conf. 1 Petr. II. 3. Prov. k
XXXI. 18. ἐγεύσατο, ὅτι καλόν ἐστι τὸ ἐργάζεσθαι, *experitur,* quam bonum sit laborare. Ita Sophocl. Trachin. 1108. ἄλλων τε μόχθων μυρίων ἐγευσάμην, ubi Schol. ἐγευσάμην, ἐπειράθην, πεῖραν ἔσχον. Vide quoque Span-

a hem. et Küsterum ad Aristoph. Ran. v. 465. 3 Esdr. IX. 2. Hebr. אֵבֶל. Esdr. X. 6.

ΓΕ'ΦΥΡΑΝ ΤΙ'ΘΗΜΙ, *pontem pono*. קָוַר, *fodio*. Ies. XXXVII. 25. ubi mihi sensum secuti esse videntur.

ΓΕΦΥΡΟ'Ω, *pontem impono, ponte munio, præbeo transitum*. 2 Macc. XII. 13.

b *ΓΕΩ'ΔΗΣ, *terrenus, e terra seu luto formatus*. Sap. IX. 15. σκῆνος γεῶδες, corpus terrenum, i. q. φθαρτὸν σῶμα in antecedentibus. Ib. XV. 13. ὕλης γεώδους εὔθραυστα σκεύη, e quo loco fortasse Hesychius hausit glossam γεώδους, πηλώδους.

ΓΕΩΜΕΤΡΙ'Α, *geometria, terram dimetiendi scientia, terræ mensio*. Hinc σπαρτίον γεωμετρίας, *funiculus*
c *geometricus, regula*. קַו תֹהוּ, *linea deformationis s. inanitatis*. Ies. XXXIV. 11.

ΓΕΩΜΕΤΡΙΚΟ'Σ, *geometricus, ad geometram vel geometriam pertinens*. Hinc σχοινίον γεωμετρικὸν, *funiculus geometricus*. חֶבֶל מִדָּה, *funiculus mensuræ*. Zach. II. 1.

ΓΕΩΡΓΕ'Ω, *agrum colo, agriculturam exerceo*. עָבַד אֶת הָאֲדָמָה,
d *colo terram*. Symm. 2 Sam. IX. 10. — עָשָׂה מְלֶאכֶת שָׂדֶה, *facio opus agri*. 1 Par. XXVII. 26. 3 Esdr. IV. 6. 1 Macc. XIV. 8.

ΓΕΩΡΓΙ'Α, *agricultura, agricolatio*. Sir. VII. 16.

ΓΕΩ'ΡΓΙΟΝ, *agricultura, agricolatio, cultura, it. arvum, ager*. *אִמֵּץ, *roboro*. Prov. XXIV. 5. מְאַמֵּץ, γεώργιον. Legisse videntur מְאֶרֶץ,
e a voce אֶרֶץ, Arab. *humilis, depressus fuit*. Γεώργιον autem h. l. figurate γεωργὸν, i. e. *agricolam*, denotat. — עֲבֻדָּה, *famulitium*. Gen. XXVI. 14. ubi cum Arab. ab עָבַד, *coluit*, derivarunt. — צֶמֶד, *par jumentorum copulatorum*. Jer. LI. 33. Scilicet vox Hebr., ut Lat. *jugum* et *jugerum*, metonymice notat *tantum agri spatium, quantum uno pari s. jugo boum arari potest*. — קָצִין, f
dux, princeps. Prov. VI. 7. Legerunt קָצִיר, quod non solum *messem*, sed etiam *ipsos messores, agricolas* notat, ut adeo incertum sit, an γεωργίου h. l. a γεώργιον, aut ab γεώργιος derivandum sit. — שָׂדֶה, *ager*. Prov. XXIV. 30. XXXI. 16. Sir. XXVII. 6. γεώργιον ξύλου ἐκφαίνει ὁ καρπὸς αὐτοῦ, *culturam* arboris declarat fructus ejus. g

ΓΕΩ'ΡΓΙΟΣ, sc. ἀνὴρ, *agricola*. מְאַמֵּץ part. Pih. *roborans, fortificans*. Prov. XXIV. 5. Vide supra s. v. γεώργιον.

ΓΕΩΡΓΟ'Σ, *agricola*. *אֹהֵב אֲדָמָה, *diligens terram*, h. e. *agriculturæ deditus*, ut Vulgatus transtulit. LXX sec. Hex. 2 Par. XXVI. 10. ubi in duobus Inc. Intt. legitur φιλογεωργὸς, et ἀνὴρ φιλογεωργός. Alias dicitur אִישׁ אֲדָמָה. In omnibus his h
formulis אֲדָמָה *agriculturam* notat. אִכָּר, *fossor terræ*, i. e. *agricola*. Jer. XIV. 4. Joël. I. 11. Amos V. 16. — יֹגֵב, *agricola*. Jer. LII. 13. 2 Reg. XXV. 12. sec. Compl. — פָּלַח, *disseco, findo*. Symm. Psalm. CXL. 7.

'ΑΝΗ'Ρ ΓΕΩΡΓΟ'Σ, *agricola*. עֹבֵד לָמַס, *serviens tributo*, h. e. i
tributarius. Gen. XLIX. 15. ἀνὴρ γεωργός. Diversitas est hinc, quod Hebr. עָבַד significat *subditum esse*, et *terram arare*. Apud Aquil. et Symm., ubi legitur γεωργὸς ὑπηρετῶν, vox γεωργὸς non mihi referenda esse videtur ad לְמַס (pro quo Grabius putavit eos legisse לְמַד, quod *agri colendi* notionem h. l. habuisse conjicit ex voce מַלְמַד, quæ Jud. III. 31. notat ἀροτρόποδα), sed ad עֹבֵד,

a coll. Gen. XXVI. 14. Sap. XVII. 17.

ἌΝΘΡΩΠΟΣ ΓΕΩΡΓΌΣ, *agricola.* אִישׁ אֲדָמָה, *vir terræ.* Gen. IX. 20. Vide s. v. ἄνθρωπος.

ΓΗ῀ (quasi contr. ex γέα, pro γαῖα), *terra, tellus, territorium, regio,* it. *urbs,* et κατ' ἐξοχὴν Judæa. *אוֹצָר, *thesaurus.* Hos. III. 25. Legerunt אַרְצוֹ. — אֱלֹהִים, *dii.* Psalm. XCIV. 3. βασιλεὺς μέγας ἐπὶ
b πᾶσαν τὴν γῆν. Sensum expresserunt, nam אֱלֹהִים h. l. *reges* notat. — אֲדָמָה. Gen. I. 25. II. 6. 2 Sam. I. 2. καὶ γῆ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ, ubi γῆ est *pulvis,* i. q. κονιορτὸς et κόνις. Vulg. *et pulvere conspersus caput.* Ps. LXXXII. 11. ὡσεὶ κόπρος τῇ γῇ, *stercorandis agris profuerunt,* ac fimi vicem suppleverunt. Ies. XXXII. 13. ubi pro ἡ γῆ Grabius
c recte substituit ἐπὶ γῆν. Hieron. *super terram.* Requirit quoque hanc mutationem series verborum, quæ alias omni carerent sensu. — *אֶפֶס, *nihilum.* Ies. XLI. 24. Legerunt אֶרֶץ. — אַרְמוֹן, *palatium.* Jer. IX. 20. εἰς τὴν γῆν αὐτῶν. Legerunt בְּאַדְמוֹתֵינוּ ab אֲדָמָה. — אַרְעָא, Chald. Esdr. V. 11. Jer. X. 10. Dan. II. 35. — אַרְקָא, Chald.
d Jer. X. 10. — אֶרֶץ. Symm. Ps. LXV. 2. οἱ ἐν τῇ γῇ. Bene in hac orationis serie. Ibid. v. 4. LXX Gen. XII. 1. ἔξελθε ἐκ τῆς γῆς σου, egredere e *patria* tua. Ibid. v. 10. ἐγένετο λιμὸς ἐπὶ τῆς γῆς, fames erat in terra, h. e. Canaane. Gen. XLII. 30. 33. ὁ κύριος τῆς γῆς, dominus *regionis* illius. Vide et Gen. XLIII. 11. 2 Sam. XI. 20. Ex. VII. 19.
e ἐν πάσῃ γῇ Αἰγύπτῳ, in omni *Ægypto,* coll. Ex. XII. 12. 13. et Johann. III. 22. Jer. IV. 20. πᾶσα ἡ γῆ, tota *Palæstina.* Conf. Lex. N. T. s. h. v. — בּוֹר, *fovea.* Prov. I. 12. ἄρωμεν τὴν μνήμην ἐκ γῆς. Sensum magis quam verba amplexi sunt. Nam יוֹרְדֵי בוֹר, mortui sepultique, paulatim abeunt in oblivionem. Ies. XIV. 15. ubi γῆ *foveam* s. *sepulcrum* notare mihi videtur. — גְּבוּל, *terminus,* etiam *ter-* f
ra certis terminis circumscripta et inclusa. Num. XXI. 23. sec. Oxon. Ex. X. 19. — גּוֹי, *gens.* Soph. II. 14. — גֵּי נֵיא, *vallis.* 2 Par. XXVIII. 3. XXXIII. 6. Ez. XXXII. 5. In duobus prioribus locis mihi videntur vocem Hebr. Græcis literis exprimere voluisse. — דֶּרֶךְ, *via.* Job. XXXVIII. 19. — הַר, *mons, regio montana.* Inc. g
Deut. I. 7. LXX Ez. XXXVIII. 8. — חֶלֶד, *ævum, vita.* Ps. XVI. 15. — *חֹמֶר, *lutum.* Job. XXXVIII. 14. γῆν πηλὸν, ubi duæ versiones coaluerunt, unde postea pro γῆν πηλὸν in aliis exemplaribus exstitit γῆς πηλόν. — יַבָּשָׁה, *aridum, terra.* Jon. I. 13. Dan. II. 10. sec. Chis. — יָם, *mare.* Ies. LXIII. 11. Sc. יָם de *terra occidentali* accepit. h
Conf. Glassii Philol. S. p. 1373. — *מְאֹד, *valde.* Job. I. 3. ἐπὶ τῆς γῆς: sensu eodem, ut adeo non בָּאֲדָמָה legisse videantur. — מוֹעֵד, *cœtus.* Job. XXX. 23. ubi ἡ γῆ *sepulcrum* sine dubio notat. — *מוּצָק, *concretio.* Job. XXXVIII. 38. Pro לַמּוּצָק legerunt fortasse כְּמוֹ אֶרֶץ. — מָקוֹם, *locus.* Ex. XXIII. 20. — מִשְׁכְּנוֹת, *habitacula.* Symm. Job. i
XXXIX. 6. γῆν αὐτοῦ, ubi γῆ τινὸς *locum habitationis et commorationis* notat. Sermo enim ibi est de onagro. — נְבָכִים, part. plur. Niph. a בָּכָה, *fluenta.* Job. XXXVIII. 16. ἦλθες ἐπὶ γῆν θαλάσσης, ubi alii rectius πηγὴν habent. — עַיִן, *oculus,* it. *fons.* Gen. XVI. 7. XXIV. 13. Deut. XXXIII. 28. Job. XXXVIII. 16. Sed in omnibus his locis γῆ in

a πηγὴ mutandum erit, ut etiam alii libri habent. — עִיר, *urbs*. Gen. XIII. 13. sec. Compl. quæ est sine dubio alius interpretis versio. Jer. XXIX. 7. XXXIV. 22. ubi alii πόλιν habent. Ib. XXXVII. 7. XL. 5. Confer Lex. N. T. s. h. v. et Cohel. X. 16. ubi אֶרֶץ. πόλις redditur. — עָם, *populus*. 1 Sam. IX. 2. — עֵמֶק, *vallis*. Jos. XV. 8. —
b עָפָר, *pulvis*. Syrus Thren. III. 29. LXX Gen. III. 14. 19. XVIII. 27. XXVI. 15. Ies. XLI. 2. ubi loco εἰς γῆν legere mallem ὡς γῆν vel ὡς χοῦν. Job. XIX. 25. ubi γῆ, uti vernaculum Erde, *earth*, notionem *sepulcri* habet. Theodot. 'χώματος. Job. XL. 8. ubi εἰς γῆν ἔξω videtur ortum fuisse ex καί γε ἐγὼ, quod etiam est in Compl. Psalm. XXI. 32.
c ubi pro τὴν γῆν Symm. κόνιν, Theod. χοῦν habet. — *קַרְקַע, nomen propr. urbis. Symm. Ios. XV. 3. Sc. significat קַרְקַע Hebr. *solum, fundamentum, fundum*. Drusius et Montfauc., Eusebii auctoritate commoti, scribere maluerunt εἰς ἔδαφος. — שַׁבְּלוּל, *limax*. Aqu. Ps. LVII. 8. γῆς ἐντέρῳ, terræ intestino. — שָׂדֶה, *ager*. Gen. II. 13. III. 1. XLVII.
d 20. 24. — *שְׂדֵמוֹת, *arva*. Inc. Hab. III. 17. — *שׁוֹפָר, *tuba*. Hos. VIII. 1. ὡς γῆ. Legerunt כְּעָפָר, quasi terra s. pulvis. — תֵּבֵל, *orbis*. 1 Par. XVI. 30. Ies. XIV. 21. XXVI. 9. 18. — תְּהוֹם, *abyssus*. Gen. XLIX. 25. Præterea legitur sæpius, ubi nihil est in textu Hebraico, v. c. Jud. VI. 11. ubi γῆν ex articulo τὴν ortum suum traxit.
e 1 Sam. II. 5. ubi putent fortasse aliqui γῆν esse addititium, et LXX tantum vertisse παρῆκαν: prætermiserunt nempe servitium et opus ac laborem serviendi. Sed revera additum est a LXX alio sensu, ut significarent, famelicos in terra esse desiisse, coll. Deut. XV. 7. Jer. XXXV. 19. πάσας τὰς ἡμέρας τῆς γῆς sec. omnes codd. Theodoretum ac Cod. Syr. Hex. ubi loco τῆς γῆς f
fortasse rectius legitur τῆς ζωῆς αὐτοῦ apud Athanasium T. II. Collect. Nov. Patrum GG. ed. Montf. p. 57. Judith. I. 12. ubi *populum* seu *incolas alicujus regionis* notat, coll. II. 1. 2. Sir. X. 9. γῆ, *homines e terra formati*, i. e. *imbecilli, mortales*, coll. XVII. 32. Sap. XV. 7. γῆ est *massa argillacea*, quæ Rom. IX. 21. πηλὸς, et infra v. 13. ὕλη γηώ- g
δης dicitur. 2 Macc. XIII. 7. γῆς τυγχάνειν, *sepeliri, humari*, ad imitationem Hebr. אֶרֶץ et עָפָר (Ies. XXVI. 19.), ac Arab. أرض (Cor. Sur. 23. 114.) et ثرى Hist. Tamerl. p. 322. 1 Macc. I. 29. *terra commoveri* dicitur, quando homines terrore perculsi sunt. 1 Macc. I. 3. *terra silere coram aliquo* dicitur, quando omnes aliquem timent, h
ejusque metu perculsi ei resistere non audent. — Vide alibi "Ἀνδρός, Διαπίπτω, Διψάω et Φονεύς.

*ΒΑ'ΛΛΩ ΤΙΝΑ' 'ΕΠΙ' ΤΗ'Ν ΓΗ͂Ν, *projicio aliquem in terram*, in Vers. Inc. 2 Sam. I. 15. Hebr. מות respondet. Consequens pro antecedente posuit, nam postquam mortuus erat, cecidit in terram, aut projecerunt eum in terram. i

ΓΗΓΕΝΗ'Σ, *terrigena, ex terra natus, indigena*. אָדָם, *homo*. Jer. XXXII. 20. — בֶּן אָדָם, *filius hominis*. Ps. XLVIII. 20. — רְפָא, *gigas*, it. *mortuus*. Prov. II. 18. IX. 18. Sap. VII. 1. γηγενὴς πρωτόπλαστος, terrenus ille, qui primus factus est. Expressit originem Adami. Nam אֲדָמָה est *terra*. Sic Latinis *homo* ab *humo*. Hesych. γηγενὴς, ὁ ἐκ τῆς γῆς τὴν γένεσιν ἰσχηκώς.

ΓΗ'Ι'ΝΟΣ, *terrenus*. בְּעָפָר, *in*

a *pulvere*. Aqu. Symm. Job. IV. 19. V. Eustath. ad Il. Α'. p. 32. 27.

*ΓΗΡΑΙΟ'Σ, *senex*. 4 Macc. VI. 2. VIII. 2. XVI. 1. Conf. Etymol. M. 230. 46. et 417. 29.

ΓΗ͂ΡΑΣ, *senectus, senium*. *אִתָּךְ, *te*. 2 Sam. XIX. 33. τὸ γῆράς σου, te senem cum omni familia tua, coll. v. 34. Libere verterunt. — בְּלֹתִי pr. pers. a בָּלַל, *perfusus sum*. Alii
b volunt esse infin. Pih. a בָּלָה, *veterasco*. Ps. XCI. 10. τὸ γῆράς μου ἐν ἐλαίῳ πίονι. Ita quoque Vulgatus et Hieron. Arab. بلا et Syrus ܒܠܐ est *veterascere, vetustum evadere*. — זָקֵן, *senex*. Gen. XLVIII. 10. — זִקְנָה, *senectus, senium*. 1 Reg. XI. 4. XIII. 28. Ps. LXX. 10. 19. Ies. XLVI. 4. — זְקֻנִים plur. *senes*. Gen. XXI. 2. 7. XXXVII.
c 2. υἱὸς γήρως, filius a patre jam sene susceptus, quem Philo p. 558. ed. Paris. ὀψίγονον vocat, et qui Gen. XLIV. 20. παιδίον ἐκ γήρως appellatur. — יְקָהָה, *obedientia*. Prov. XXX. 17. Deduxerunt יִקְּהַת a קָהָה (præposito Jod heemantico), quod *stupere, habescere* notat; ergo *hebetudo*, ut adeo conjectura nihil opus sit. — שֵׂיב, masc. *canities*. 1
d Reg. XIV. 4. — שֵׂיבָה, fœm. idem. Gen. XV. 15. ἐν γήρᾳ καλῷ, coll. XXV. 8. et 1 Par. XXIX. 28. Gen. XLII. 38. μου τὸ γῆρας, me *senem*, coll. XLIV. 29. 31. Psalm. XCI. 14. ἐν γήρει πίονι, ubi etiam vid. Symmachum ac Theodotion. Sir. III. 11. ἐν γήρᾳ. Ibid. VIII. 7. ἐν γήρει. Conf. Sturzium de Dialecto Alex. p. 155.

e ΓΗΡΑ'ΣΚΩ, *senesco*. גָּוַע, *exspiro*. Symm. et LXX Job. XXIX. 18. ubi γηράσκειν notare videtur *præ senio exspirare, placide mori*. Vulg. *in nidulo meo moriar*. — זָקֵן, et semel in Hiph. הִזְקִין. Gen. XVIII. 13. XXVII. 1. 2. Jos. XIII. 1. etc. זִקְנָה, *senium*. Gen. XXIV. 36. μετὰ τὸ γηράσαι αὐτόν. — בְּשֵׂיבָה, *in senectute*. Symm. Ps. XCI. 15. Etiam apud Theodot. legitur ibi γηρῶντες. f
Sir. VIII. 6. γηράσκουσι ἐξ ἡμῶν, e nobis senes prodibunt, aut nos quoque senescere possumus, nam non omnes ad senium pertingunt.

ΓΗΣΑΣΑΡΙ'Μ, vel, ut alii rectius habent, γηχαρασίμ, *gesasarim, gecharasim*. Est ipsa vox Hebr. גֵּיא חֲרָשִׁים, *vallis fabrorum*. 1 Par. IV. 14. ubi alii χάρακος τεκτόνων habent. g

ΓΗ'ΣΙΟΝ, *gesium*. כֵּן, *basis*. Inc. Ex. XXXIX. 39. Sed Kreyssigio delendum esse videtur hoc vocabulum, ac legendum γείσιον. Vide s. γεῖσος.

ΓΗΩ'ΡΑΣ. Vide Γειώρας.

ΓΙΓΑΝΤΩ'ΔΗΣ, *giganteus, superbus*. Sir. XXIII. 4. γιγαντώδης ψυχή, animus giganteus, h. e. excelsus, tumidus, se supra omnes eri- h
gens, cæterosque despiciens. Conf. ad h. l. Drusium.

ΓΙ'ΓΑΡΤΟΝ, *acinus vinaceus, quod in acino vinaceo lignosum est, granum vinaceum*, it. *scoria, quæ remanet post purgatum argentum*. זַג, *cutis exterior uvarum*. Num. VI. 4. — סִיג, *scoria*. Symm. Prov. XXV. 4. κάθαιρε τὰ γίγαρτα ἐξ ἀργύρου, purga argentum a *scoriis*: ubi vid. i
Montf. Hex. T. II. p. 591. Qua significatione caret Thesaurus Stephani. Aqu. Ez. XXII. 18. Hesych. γίγαρτον τὸ σταφυλῆς τὸ ἔνδον. Lex. Cyrilli MS. Brem. γίγαρτον, ὁ κόκκος, ὁ ἔνδον τῆς σταφυλῆς.

ΓΙΓΑΡΤΩ'ΔΗΣ, *qui plenus est acinis vinaceis*, s. *scoriis*. סִיג, *scoriæ*. Theod. Ies. I. 25. ubi Procopius: ὥσπερ οἱ πυροῦντες χαλκὸν ἢ σίδηρον τὴν σκωρίαν ἀποβάλλουσι, καὶ τὸ γιγαρτῶδες ἐν ταῖς ληνοῖς.

a ΓΙΓΑΣ, *gigas, homo vastæ molis
et insolitæ magnitudinis, it. *robustus,
fortis.* גִּבּוֹר, *fortis, robustus.* Gen.
X. 9. *γίγας κυνηγὸς, potens venatione.*
1 Par. I. 10. *εἶναι γίγας ἐπὶ τῆς γῆς,*
esse potens in terra. Ies. III. 2.
γίγαντα καὶ ἰσχύοντα, viribus et ro-
bore valentem. Hesych. *γίγας, δυ-
νάστης, ἰσχυρός.* Ies. XLIX. 24. *μὴ
λήψεταί τις παρὰ γίγαντος σκῦλα;*
b num aliquis spolia accipiet a robus-
to? Hesych. *γίγαντος, μεγάλου, ἰσ-
χυροῦ, ὑπερφυοῦς.* — אֵלֵי גִבּוֹרִים,
fortes robustorum, i. e. *robustissimi.*
Ez. XXXII. 21. — נְפִילִים plur.
gigantes. Gen. VI. 4. Num. XIII.
34. Ex sententia Rosenmülleri ad
Gen. l. l. contulerunt fortasse cum
נָפַל Arab. نفل, *incremento auctus
est.* — עֲנָקִים plur. Deut. I. 28.
e Arab. عنق in II. *eminuit, pro-
cerus fuit,* in IV. *longus fuit.* —
רָפָא et in plur. רְפָאִים. Gen.
XIV. 5. Jos. XII. 4. XIII. 12.
Job. XXVI. 5. ubi Symmachus
Θεομάχους habet, æque ac Prov.
XXI. 16. Sir. XVI. 7. per *γίγαντας*
intelleguntur illi, qui tempore di-
luvii Noachici vixerunt immanitate
tum corporum tum bellorum, la-
d trociniorum aliorumque scelerum
suorum insignes, coll. Sap. XIV.
6. Syrus per *reges* transtulit. 1
Macc. III. 3. ubi vid. Michaëlis. 3
Macc. II. 4. *γίγαντες ῥώμῃ καὶ θρά-
σει πεποιθότες.* Vide Theodoretum
Quæst. XLVIII. in Genes. Suiceri
Thes. Eccl. ac Ernesti Notas ad
Hesychii Gloss. Sacr. p. 63.

ΓΙΝΟΜΑΙ, *gignor, nascor, fio,*
e *sum, obtingo.* *אָמַר, *dico.* Jer. XV.
11. *γένοιτο.* Legerunt אָמֵן. — *אָסַף.
Job. XL. 28. ubi verba *καὶ μηκέτι
γινέσθω* in Hexaplis male transferun-
tur ad הֵן־תֹּחַלְתּוֹ נִכְזָבָה, pertinent
enim potius ad אַל־תּוֹסַף in fine
v. 27. *nec ultra addas,* quod trans-
tulerunt: *et non ultra sit.* —
אִתְעֲבֵד, Chald. Ithpeh. ab עֲבַד.
Esdr. IV. 19. V. 8. — בָּכַר, Pyh.
primum gignor. Lev. XXVII. 26.
— בָּרָא, *creo.* Ies. XLVIII. 7. — f
*גּוּר, *peregrinor.* Lev. XX. 2. sec.
Vat. *γεγενημένων, qui a proselytis nati
sunt.* — הִגִּיעַ, Hiph. a נָגַע, *tango.*
Esth. IX. 26. *ὅσα αὐτοῖς ἐγένετο,* quæ
ipsi *viderant.* — הָוָה, *sum.* Gen.
XXVII. 29. Neh. VI. 6. *σὺ γίνῃ
αὐτοῖς εἰς βασιλέα,* tu sis eorum rex.
Cohel. II. 22. — הוֹי, *væ.* Jer.
XXX. 7. Mich. II. 1. In utroque
loco legerunt הָוָה, aut הָיוּ per li- g
terarum metathesin. — הָיָה idem,
et in Niph. נִהְיָה, *conficior, frangor.*
Num. XXX. 7. *ἐὰν γενομένη γένηται
ἀνδρὶ,* si *nupta sit* viro. Vide et
Ruth. I. 12. Ez. XXIII. 4. *ἐγένοντό
μοι, nubebant* mihi. Al. Jud. XIV.
20. *ἐγένετο ἑνὶ τῶν φίλων αὐτοῦ, nubebat*
alicui amicorum ejus: ubi cum *συν-
οικίζειν* in codd. permutatur. Conf.
et Lev. XXII. 12. Ez. XVI. 8. h
Hos. XIII. 3. Fesselii Adverss. SS.
Lib. II. c. 20. p. 152. ac Lex. N.
T. s. h. v. Dan. II. 1. *ὁ ὕπνος αὐτοῦ
ἐγένετο ἀπ᾽ αὐτοῦ,* somnus ejus *disce-
debat* ab illo. Ies. XLVI. 1. ubi
verba *ἐγένετο τὰ γλυπτὰ αὐτῶν εἰς θη-
ρία* de idolis animalium similitudine
effictis intellegenda sunt. Adde Job.
VI. 29. ubi apud Aqu. pro *μὴ γέ-
νησθε* reponendum videtur *μὴ γένη-* i
ται. In textu Hebr. enim legitur
אַל־תְּהִי. Quod si non admittere-
tur, *παρανομία* positum esset pro
παράνομοι, abstracto posito pro con-
creto. Vulgatus: *absque contentione.*
— *הִנֵּה, *ecce.* Ex. IV. 16. *ἐγενήθη.*
Recte juxta sensum. — *הִשְׂפִּיק
(שׂ pro ס), Hiph. *applaudo, acqui-
esco.* Ies. II. 6. *τέκνα πολλὰ ἀλλόφυ-
λα ἐγενήθη αὐτοῖς.* Ex sententia Cap-
pelli in Notis Critt. ad h. l. p. 492.
respexerunt ad significationem vo-

a cis שְׂפַק, quod *sufficere* interdum significat, maxime Chaldaice. Mihi vero vel post ἐγενήθη αὐτοῖς aliquid excidisse videtur, vel in mente habuerunt locum parallelum Hos. V. 7. ubi Judæi peregrinos filios generasse dicuntur, h. e. eos, qui statim a prima juventute peregrinorum superstitioni assuefierent. — חָזָה, *video.* Ies. II. 1. ὁ λόγος, ὁ γενόμενος
b πρὸς Ἡσαΐαν, oraculum, quod *contigit* Iesaiæ. — יָלַד in Kal, Niph. Pyh. et Hiph. *gigno, pario, nascor.* Gen. IV. 25. τῷ Σὴθ ἐγένετο υἱὸς, Setho *nascebatur* filius. Vide et Gen. XXI. 3. 5. 9. XXXV. 26. — יִלּוֹד. Jer. XVI. 2. Conf. Gal. IV. 4. et ad h. l. Alberti Observ. p. 363. — יָצָא, *exeo.* Jos. XVI. 1. ἐγένοντο τὰ ὅρια — ἀπὸ τοῦ Ἰορδάνου, *exibant* fines
c — a Jordane. Vide et 1 Sam. XXII. 8. 1 Par. XIV. 17. — כּוּן: נָכוֹן, Kal et Niph. Deut. XVII. 4. Job. XXXI. 15. — *לֶדֶת חֹק, *parere statutum.* Soph. II. 2. τοῦ γενέσθαι ὑμᾶς. Legisse videntur לְדֶתְכֶם. — לָקַח, Pyh. *capior.* Job. XXVIII. 2. — מָדַד, *metior.* 2 Sam. VIII. 2. Libere verterunt. — מוֹצָא, *exitus.*
d Job. XXVIII. 1. ὅθεν γίνεται, unde e terra *eruitur,* coll. v. 2. — מָצָא, *invenio.* Ex. XVIII. 8. מָצָא h. l. *obtingere, obvenire* notat. — נִבְרָא, Niph. *creor.* Gen. II. 4. Ex. XXXIV. 10. Ies. XLVIII. 7. — נָהַג, *duco.* 2 Reg. IX. 20. ubi tamen loco ἐγένετο fortasse legendum ἦγετο. — *נָוָה, *venusta.* Jer. VI. 2. ubi pro הַנָּוָה, *speciosa,* legerunt
e הָיְתָה. — נְפַל: נָפַל Chald. *cado.* Ex. VIII. 1. Dan. IV. 28. Utrobique eleganter nec sensu mutato transtulerunt. — נִרְאָה, Niph. *video.* 2 Reg. XXIII. 24. — נִשְׁמַע, Niph. *audior.* Jer. XVIII. 22. — נָתַן, *do.* Deut. XXI. 8. — עָבַר, *transeo.* 1 Par. XXIX. 29. — עָלָה, *ascendo.* Gen. XIX. 15. — עָלַל Pyh. ab עָלַל, *factus sum.* Thren. I. 12. — עָמַד, *sto.* 1 Par. XX. 4. f
ἐγένετο ἔτι πόλεμος, postea prœlio decertatum est. Bene quoad sensum. — עָשָׂה, Kal, part. Pah. et Niph. *facio, fio.* Gen. XLII. 25. 2 Reg. XXIII. 22. οὐκ ἐγένετο τὸ πάσχα τοῦτο, non tale *celebratum erat* pascha. Vide et v. 23. Confer Lex. N. T. s. h. v. Ex. VIII. 26. — *עָשַׁק, *opprimo,* h. l. *exundo.* Job. XL. 18. g
ἐὰν γένηται πλημμύρα. Recte quoad sensum. Nihil enim Arabibus frequentius est, quam ut fluminibus omnia inundantibus injustitiam tribuant. Vide ad h. l. Bauerum. — צָמַח, *germino.* Gen. II. 5. πάντα χόρτον ἀγροῦ πρὸ τοῦ γενέσθαι. — *צָרָה, *angustum* seu h. l. *angustius est.* Symm. Ies. XXVIII. 20. ubi suspicor post ἐγένετο excidisse aliquod h
vocabulum, v. c. στενή, quod Theodotion habet, quanquam et hoc salvo sensu abesse posset. — קוּם, *surgo.* 2 Par. VI. 10. ἐγενήθην ἀντὶ Δαβὶδ, *constitutus sum* Davidi successor in throno Israëlitico. Eandem significationem habet quoque h. l. קוּם, ut alibi sæpius. — *רָנַן, *vociferor, jubilo, canto.* Job. XXXVIII. 7. ubi Cappello pro i
בְּרָן legisse videntur בְּהוֹן, et illud הוֹן accepisse pro הָוֹן, ab הָוָה, ut sit ἐν τῷ εἶναι. Vel בְּרָן acceperunt pro בְּרָאָן *creavit illas,* nam aliquando בָּרָא redditur ab ipsis per γίνομαι et γεννάω. Mihi autem sensum secuti esse videntur. — שׂוּם: הֵשִׂים, Kal et Hiph. *pono.* 1 Sam. XXX. 25. Job. XXXVIII. 33. Jer. XII. 11. — שָׁלַח Pih.

a mitto. 1 Par. XII. 19. Tob. II. 1. ἐγενήθη ἄριστον, *paratum fuit* prandium, ut cibis jam instructa esset mensa: Tob. III. 8. πρὶν ἢ γενέσθαι αὐτοὺς μετ' αὐτῶν, ὡς ἐν γυναιξὶ, antequam illi *rem cum illis haberent*, tanquam cum mulieribus. Susann. v. 20. γενοῦ μεθ' ἡμῶν, *concumbe* cum nobis. Conf. 2 Sam. XIII. 20. et Fesselii Advers. Sacra Lib. II. c.
b 20. p. 152. Sap. VII. 3. γενόμενος. Vulg. *natus*. 2 Macc. VIII. 27. περὶ τὸ σάββατον ἐγένοντο, circa sabbatum erant, aut: sabbatum *celebrabant*. 1 Macc. IV. 35. τὴν πάλιν γενηθέντα στρατὸν, exercitum iterum *collectum*, postquam in fugam versus erat. 2 Macc. XII. 1. περὶ τὴν γεωργίαν ἐγένοντο: ubi γίνεσθαι περί τι iterum notat *occupari aliqua re, tractare ali-*
c *quid, vacare alicui rei*. Conf. Dorville ad Chariton. I. 14. p. 285. et Schweighæuseri Lex. Polyb. s. h. v.

ΓΕ'ΝΟΙΤΟ, vox optandi vel confirmandi, *fiat*. אָמֵן, *vere* (ἀληθῶς, ut redditur Jer. XXVII. 16.). Deut. XXVII. 15. 16. 1 Reg. I. 36. Jer. XI. 5. — אָמֵן, *veritas*. Ies. XXV. 1.

d ΓΕ'ΝΟΙΤΟ ΓΕ'ΝΟΙΤΟ, per duplicationem, *fiat fiat*. אָמֵן, semel tantum. Psalm. CV. 47. — אָמֵן אָמֵן. Num. V. 22. Psalm. XL. 14. LXXXVIII. 51. — אָמֵן וְאָמֵן. Ps. LXXI. 21.

ΜΗ' ΓΕ'ΝΟΙΤΟ, vox abominandi, *ne fiat, absit*. חָלִילָה, idem. Gen. XLIV. 17. Jos. XXII. 29. 1 Reg. XXI. 3. Jos. XXIV. 16. — Vide
e alibi Αἰχμάλωτος, Ἀκάθαρτος, Ἀκουστὸς, Ἄλαλος, Ἀποστάτης, Ἄριζος, Ἀφανισμὸν, Ἄφθογγος, Βασιλέα, Βαρὺς, Γυμνὸς, Διάδηλος, Δυνατώτερος, Ἑαυτὸς, Ἐγκάθετος, Ἐκλελειμμένος, Ἐλάσσων, Ἐμφανὴς, Ἐνδεὴς, Ἔντιμος, Ἔξοικος, Ἐξουδένωσιν, Ἐπιθυμητὸς, Ἐπιχαρὴς, Ἐπονείδιστος, Ἕτοιμος, Εὖ, Ἡδέως, Ἡδὺς, Θέρμη, Θηριάλωτος, Θηριόβρωτος, Ἴλεως, Καθαρὸς, Κάλλος, Καλὸς, Κατάφοβος, Κραταιὸς, Κρείττων, f
Λεπτὸς, Λοιμὸς, Μακρὰν, Μακροήμερος, Μακροχρόνιος, Μέγας, Μείζων, Μέλλει, Μετανοεῖν, Μνεία, Νεκρὸς, Ξηρὸς, Ὀλίγος, Ὅμοιος, Ὀργὴ, Οὐδὲν, Πάλιν, Παμπληθὴς, Πεποιθὼς, Πικρὸς, Περίβλεπτος, Περιχαρὴς, Πλείων, Πλημμύρα, Πλήρης, Πολὺς, Πόῤῥω, Προπετὴς, Πῶς, Σεαυτοῦ, Σκληρὸς, Τελειωθῆναι, Ὑπεύθυνος, Φανερὸς, Χυδαῖος, Ψευδής.

ΓΙΝΩ'ΣΚΩ, *cognosco, intellego*, g
agnosco, scio, video. *אָמַר, *dico*. Jud. VI. 29. sec. Rom. et Cat. Niceph. ἔγνωσαν. Ad sensum recte. — *דָּמָה, *imaginor, cogito*. Num. XXXIII. 56. sec. Oxon. Γινώσκειν videtur h. l. *decernendi* notionem habere. Conf. Sturzii Lex. Xenoph. s. h. v. — *דַּעַת, *scientia, doctrina*. Prov. XXII. 17. לְדַעְתִּי, *ad scientiam meam*, ἵνα γνῷς. Legerunt הִתְבּוֹנְנוּ : הָבִין — לָדַעַת, Hiph. h
et Hithp. a בִּין. 1 Par. XXVIII. 9. Prov. XXIV. 12. Ies. XL. 21. — הגיד Hiph. a נָגַד, *indico*. Ies. XLVIII. 6. Vox Hebr. h. l. notat *fateri aliquid, tanquam rem satis notam*. — הִכִּיר Hiph. a נָכַר. 2 Sam. III. 36. ubi γινώσκειν esse videtur *cum voluptate et admiratione cognoscere* s. *agnoscere* aliquid. Æthiop. נכר in conj. IV. *admirari*. — הֵרִיעַ Hiph. a רוּעַ, *clango*. Mich. IV. 9. ἱνατί ἔγνως κακά: ubi i
pro הֵרִיעַ legerunt הוֹדִיעַ, *scire facio*, aut potius לָמָּה תֵדְעִי רַע, *qui factum est, ut tanta te oppresserit calamitas?* — חָזָה, *video*. Ies. XXVI. 11. — טָעַם, *gusto*. 2 Sam. XIX. 35. γνώσεται sec. Ald. ubi fortasse legendum est γεύσεται. Sed et recepta lectio defendi potest: nam γινώσκειν in tali orationis serie est i. q. γεύεσθαι — יָדַע, et Chald. in Esdr. et Dan. יְדַע. Theod. Job.

a XXXV. 15. ubi γινώσκειν, ut Lat. *animadvertere*, habet significationem judicialem, ac notat *pœnas sumere*. Vulg. *nec ulciscitur*. LXX Gen. IV. 1. ἔγνω τὴν γυναῖκα, *rem habuit* cum uxore sua. Ita et v. 16. 24. et alibi passim verbum illud usurpatur. Inde apud Hesychium ἔγνω exponitur ὡμίλησεν ἀνὴρ πρὸς γυναῖκα. Idem: Γνῶναι, κρῖναι, καὶ τὸ συνουσιάσαι. Conf.
b Gen. XIX. 5. ubi LXX יָדַע interpretantur per συγγίνομαι. Non solum autem de viris, sed etiam de fœminis adhibetur sensu eodem. Ita Gen. XIX. 8. θυγατέρες, αἳ οὐκ ἔγνωσαν ἄνδρα, quæ *rem* cum viro *non habuerunt*. Vide et Jud. XI. 39. et conf. Luc. I. 34. Num. XXXI. 17. γυναῖκα, ἥτις ἔγνω κοίτην ἄρσενος, mulierem, quæ cum viro
c *rem habuit*. Vide et v. 35. et Jud. XXI. 11. 12. Gen. XXIX. 5. γινώσκετε Λαβὰν τὸν υἱὸν Ναχώρ; οἱ δὲ εἶπαν, γινώσκομεν. *nostisne* Labanem filium Nachor? Illi autem dicebant, *novimus*. 1 Sam. XXII. 6. ὅτι ἔγνωσται Δαβίδ, quod *agnitus* vel *visus* esset David. Ibid. 17. ὅτι ἔγνωσαν, ὅτι φεύγει αὐτὸς, quod *scirent*, quod fugeret ille. 1 Reg. XXIII. 9. ἔγνω
d Δαβίδ, *intellegebat* David. Vide et 1 Reg. XX. 22. 2 Sam. V. 12. XIV. 22. 2 Reg. XV. 11. οὐκ ἔγνωσαν πᾶν ῥῆμα, res illis penitus ignota erat. 2 Reg. XVII. 19. καὶ οὐκ ἐγνώσθη τὸ ῥῆμα, ut res occulta maneret. 1 Paral. XXVIII. 9. γνῶθι τὸν θεὸν τῶν πατέρων σου, agnosce s. *cole* Deum patrum tuorum. Cant. VI. 11. ubi pro ἔγνω reponendum
e est ἔγνων, et sic Hieronymus: *nescivi*. 2 Par. XIII. 5. οὐχ ὑμῖν γνῶναι; *nonne facultas vobis data est sciendi?* Mich. III. 1. οὐχ ὑμῖν ἐστὶ γνῶναι τὸ κρῖμα; nonne facultas vobis data est sciendi, quid justum sit? Conf. Matth. XIII. 11. 2 Par. XXXII. 13. οὐ γνώσεσθε, τί ἐποίησα ἐγώ; nonne *scitis*, quid fecerim ego? Job. V. 27. σὺ δὲ γνῶθι σεαυτῷ, tu autem tibi *nota*. Job. XIX. 13. ἔγνωσαν ἀλλοτρίους (sc. μᾶλλον) ἢ ἐμὲ, noverunt f
alienos magis quam me. Conf. Drusium ad h. l. Psalm. LXXX. 4. γλῶσσαν, ἣν οὐκ ἔγνω, ἤκουσεν, linguam, quam non *intellexit*, audivit. Dan. II. 3. τοῦ γνῶναι τὸ ἐνύπνιον, ut somnium *intellegerem*. Aqu. Symmach. Theod. Prov. XII. 10. δίκαιος γινώσκει (LXX οἰκτείρει) ψυχὰς κτηνῶν αὐτοῦ, justus agnoscit (h. e. *curat*) animas jumentorum suorum. His g
adde Ex. I. 8. ubi *amare, venerari* notat. Exod. II. 25. cum ἐπιγινώσκειν permutatur in codd. — *יָרֵא, *timeo*. Inc. Psalm. CXXIX. 4. ubi verba לְמַעַן תִּוָּרֵא, *ideo timeberis*, transferuntur ἕνεκεν τοῦ γνωσθῆναι τὸν λόγον σου. Legit יִוָּדַע, aut הִוָּדַע, a יָדַע, *cognoscere*, et τὸν λόγον, pro quo fortasse τὸ ὄνομα reponendum erit, de suo addidit. — כָּלָה, *perficior, finior*. Dan. XII. 7. γνώσονται πάντα. h
Bene quoad sensum. Sermo enim est ibi de vaticiniis, quorum veritas eventu cognoscenda erat. — לָקַח, *accipio*. 1 Sam. XVII. 18. Job. XII. 20. σύνεσιν ἔγνω. — *מָצָא, *invenio*, etiam *intellego, sensum orationis percipio, interpretor*. Jud. XIV. 18. — נוֹעַד, Niph. a יָעַד, *congregor*. Ex. XXX. 36. Num. XVII. 4. Scilicet vox Hebraica h. l. *responsa dare* notat. Vide infra s. v. συντάσσω. Fortasse etiam נוֹעַד et נוֹדַע invi- i
cem permutarunt. — נוֹעַץ, Niph. a יָעַץ, *consulto*. Ies. XLV. 21. — *נָטָה, *declino*. Symm. Job. XXXI. 7. אִם תִּטֶּה, *si declinavit*, ἀντὶ τοῦ καὶ γνοίη sec. Colbert. et Reg., quæ verba quid sibi velint, se nescire fatetur Montf. in nota subjecta. Sed sunt hæc verba alieno loco posita, ac sine dubio referenda ad יִשְׁקְלֵנִי, *appendat me*, v. 6. et continent merum scholion ortum ex וְיֵדַע, quod in altero membro ex-

a plicationis causa additur. Sic γινώσκειν apud LXX quandoque pro תָּכַן, s. תִּכֵּן ponitur, ut infra docebitur. — רָאָה, *video*. Ex. XXII. 10. Num. XI. 23. Jud. II. 7. — יָדַע et רָאָה simul. Jer. XII. 3. — *עָקַשׁ Pih. *perversum facio* s. *declaro*. Inc. Job. IX. 20. οὐ γνώσομαι, quod Montf. male transtulit *non cognoscam*, cum potius reddendum
b fuisset *non agnoscar*, sc. *innoxius a Deo*. Sed fortasse hæc verba incerti Int. referenda sunt ad v. 21. — רוּד, *dominor*. Hos. XI. 13. s. XII. 1. νῦν ἔγνω αὐτοὺς ὁ Θεὸς, ubi pro רָד עִם, *dominatur cum*, legerunt יְדָעָם. Potest tamen γινώσκειν h. l. etiam in notione *puniendi* accipi, de qua supra expositum est. — *רוּעַ, *conteror*, etiam רָעַע. Prov. XIII.
c 20. Legerunt יִוָּדַע. Facilis lapsus, si admittatur, exscriptum olim fuisse hoc verbum יִוָּרַע fut. Niph. a יָרַע. Theodot. et LXX Jer. XV. 12. ubi Theod. legit הֲיִדַע, et LXX הֲיִוָּדַע. Vide ad h. l. Montf.—*רוּעַ, *vociferor, jubilo*. 1 Sam. X. 24. Legg. וַיֵּדְעוּ. Idem valet de loco Ies. XV. 4. — רָעָה, *pasco, depasco*. Jerem. II. 16. Hic quoque יָדַע le-
d gerunt. Idem valet de loco Prov. XV. 14. ubi pro יִרְעֶה, *pascetur*, legerunt יֵדְעָה, ut Jaegerus ad h. l. recte observavit. Adde Hos. IX. 2. ubi יְדָעָם legerunt. — שָׁמַע, *audio*. Ies. XLVIII. 8. — תֹּאַר, *forma*. 1 Sam. XXVIII. 14. τί ἔγνως, h. e. quænam est ejus forma: nam γινώσκειν h. l. est *conspicere*. — תָּכַן : תִּכֵּן, Kal et Pih. *ex-*
e *pendo, dirigo*. Prov. XXIV. 12. Ies. XL. 13. Scil. vox Hebr. metaphorice quoque notat *diligenter ali-quid cognoscere*. Sap. IV. 1. mulier casta καὶ παρὰ Θεῷ γινώσκεται καὶ παρὰ ἀνθρώποις, a Deo pariter ac hominibus *amatur* et *probatur*. Conf. Gatakeri Op. Crit. p. 82. et Lex. N. T. s. h. v. Sap. II. 2. οὐκ ἐγνώσθη, non *innotuit*, non *visus est*. Sap. IX. 10. γνῶ, *scire me faciat* s. *edoceat*. f
Confer v. 11. Sir. XII. 1. γνῶθι, *observa*, aut: *bene cognitum habe ac perspectum*. Sir. XVIII. 28. γινώσκειν *approbare ac diligere* notat. 1 Maccab. IX. 34. Michaëlis voci γινώσκειν notionem *decernendi* s. *consilium capiendi* tribuit.

ΓΛΑ'ΖΩ, *expando alas, clamo, expando me et prosterno*. גָּהַר, *pronum me expando*. Al. (Theod.) 2 Reg. g
IV. 34. ἔγλαδε, pro quo in aliis exemplaribus legitur ἔγλα δὲ, in aliis ἔλαδε, in aliis ἔλαδέ. Sed reponendum fortasse est ἔγλασε. Hesych. γλάζει, πτερύσσεται, κέκραγε. Vide quoque Schol. Theocr. Id. Α', 2.

ΓΛΑΥ'Ξ, *noctua, ulula*, a γλαύσσω, *video*, quia noctu etiam videt. תַּחְמָס. Lev. XI. 16. Deut. XIV. 15. כּוֹס, *bubo*. Sext. Ed. Lev. XI. 17. et Ps. CI. 17. h

ΓΛΕΥ'ΚΟΣ, *mustum, vinum recens*. יַיִן, *vinum*. Job. XXXII. 19. Hesych. γλεῦκος, τὸ ἀπόσταγμα τῆς σταφυλῆς, πρὶν πατηθῇ. Lex. Cyrilli MS. Brem. γλεῦκος, οἶνος. Conf. Lex. N. T. s. h. v. — Vide quoque Ἀσκός.

ΓΛΥΚΑ'ΖΩ, active *dulcedine afficio*, neutraliter *dulcesco, subdulcis sum*. מָתוֹק, *dulcis*. Ex. III. 3. ὡς μέλι γλυκάζον. i

ΓΛΥΚΑΙ'ΝΩ, *dulce reddo, suave efficio*. Γλυκαίνομαι, *dulcis sum* seu *fio, mitesco*. מָתַק et הִמְתִּיק, Kal et Hiph. Aqu. Psalm. LIV. 15. ubi γλυκαίνειν ἀπόῤῥητον est dulciter et amice cum aliquo communicare consilia. LXX Ex. XV. 25. Job. XX. 12. XXI. 33. Ps. LIV. 15. — מָתוֹק, *dulcis*. Prov. XXIV. 13. —
k

a מֶתֶק, *dulcedo.* Aqu. Prov. XXVII. 9. γλυκαίνει. Legit מָתַק, cui tribuit notionem Hiphilicam, nisi potius ibi legendum est ἑταῖρος loco ἑταίρου. Sir. XII. 20. γλυκανεῖ, *dulcia* seu amœna et grata proferet, s. labiis suave loquentibus utetur. Vulg. habet *indulcat.* Ib. XXVII. 23. γλυκανεῖ στόμα σου (lege αὐτοῦ), *componet* os suum *ad blanditias.* Ib.
b XL. 20. ζωὴ γλυκανθήσεται. Ibid. v. 34. γλυκανθήσεται ἐπαίτησις. Ibid. XLVII. 10. γλυκαίνει μέλη.

ΓΛΥ'ΚΑΣΜΑ, *dulcedo, condimentum dulce,* seu *res dulcis.* מָתוֹק, *dulcis.* Prov. XVI. 24.—מַמְתַקִּים plur. Neh. VIII. 12. πίετε γλυκάσματα, coll. 3 Esdr. IX. 52. Sirac. XI. 3.

ΓΛΥΚΑΣΜΟ'Σ, idem. מַמְתַקִּים
c plur. Cant. V. 17. — נֹפֶת, *destillatio.* Aqu. Cant. IV. 11. Sermo ibi est de *destillatione favorum,* et vox Hebr. mel a favis sponte destillans, mel ἄκοπον notat. — עָסִיס, *mustum.* Joël. III. 18. Amos IX. 13. ἀποσταλάξει τὰ ὄρη γλυκασμόν, stillabunt montes dulcedinem. — קְצָפָה, *spuma.* Joël. I. 17. εἰς γλυκασμόν, vel secundum alia exemplaria melius
d κλασμὸν aut συγκλασμὸν, *confractionem.*

ΓΛΥΚΕΡΟ'Σ, *dulcis.* Hinc ΓΛΥΚΕΡΟΥ͂ (seu γλυκερὸν) ΠΙ'ΝΩ, *dulce bibo.* מָתַק. Prov. IX. 17. sec. Ald. et Compl., ubi πίετε de suo addiderunt, non tamen mutato casu in antecedentibus substantivis, qui ab ἅψασθε pendet.

ΓΛΥΚΥ'Σ, *dulcis, suavis.* מֶשֶׁךְ,
e *attractio.* Aqu. Job. XXVIII. 12. ubi plerique statuunt eum legisse מֶתֶק, et habuisse aliquem prælegentem, et inter audiendum שׁ cum ת blæsius pronuntiata, literam vero ך durius prolatam cum ק confudisse. Sed mihi sensum expressisse videtur. Nam מָשַׁךְ seq. מ notat h. l. *præferre, anteponere.* Γλυκὺς autem, ut Lat. *dulcis,* notat *omne, quod est gratum et acceptum.* Hanc f
ob causam impetrare quoque a me non possum, ut credam, versionem hanc vere ab Aquila profectam esse. — מָתוֹק, *dulcis.* Jud. XIV. 14. ἐξ ἰσχυροῦ ἐξῆλθε γλυκύ, e robusto exiit dulce. Hesych. γλυκύ, μελιχρόν. Cohel. XI. 7. γλυκὺ τὸ φῶς, lux dulcis et *suavis.* Ies. V. 20. Cant. II. 3. — מָתוֹק, part. Pah. Cohel. V. 11. γλυκὺς ὕπνος τοῦ δούλου, *suavis* somnus servi. Hesych. γλυκύς, ἡδύς. g
— מֶתֶק, *dulcedo.* Prov. XVI. 21. γλυκεῖς ἐν λόγῳ, *suaves sermone.*

ΓΛΥΚΥ'Σ ΕΙ'ΜΙ', *dulcis sum.* נִמְלַץ, *dulcesco.* Psalm. CXVIII. 102.

ΓΛΥΚΥ'ΤΕΡΟΣ, *dulcior.* מָתוֹק, seq. מ. Jud. XIV. 18. — מָתוֹק part. Pah. Psalm. XVIII. 11. Sir. XXIII. 34. οὐδὲν γλυκύτερον, nihil *suavius* est.

ΓΛΥΚΥ'ΤΗΣ, *dulcedo.* מֹתֶק, h
idem. Jud. IX. 11. Vide et Sap. XVI. 21. ubi γλυκύτης dulcedinem amoris et benevolentiæ notat, quæ h. l. cum manna comparatur.

ΓΛΥ'ΜΜΑ, *sculptura, cælatura,* a γλύφω. *מִכְסֶה, *tegumentum, operimentum.* Ex. XXXV. 11. ubi tamen pro γλύμματα, quod Cod. Alex. exhibet, reponendum est καλύμματα. Conf. ibid. XL. 19. — פֶּסֶל, *sculptile.* Ies. XLV. 20. — פִּתּוּחַ, *sculp-* i
tura, cælatura. Ex. XXVIII. 11. — תְּהִלָּה, *laus.* Ies. LX. 18. αἱ πύλαι σου γλύμμα, ubi pro γλύμμα L. Bos. legendum esse conjicit γαυρίαμα, quod LXX Hebr. vocem sic reddiderint. Ies. LXII. 7. Vide Prolegg. ejus in LXX Intt. c. 3. Semlero reponendum videtur ἀγαλλίαμα, coll. cap. LXI. 11. Itala ha-

a bet *sculptura*. Arabs legisse videtur κάλυμμα. Clericus eos legisse conjectat תְחִלָּה, respiciens, credo, ad notionem *perfodiendi* in v. חָלַל. Sir. XXXVIII. 31. XLV. 13.

ΓΛΥΠΤΟ'Σ, *sculptus, sculptilis:* γλυπτὸν, *sculptile*, et in plur. τὰ γλυπτὰ, *sculptilia*, speciatim *idola*. *אֱלֹהִים, *dii*. Jud. XVIII. 24. τὸ γλυπτόν μου, *idolum* meum. — גַּן,
b *hortus*, הַגַּנּוֹת plur. *horti*. Inc. Ies. I. 29. ubi Semlerus quidem existimat verba ἐπὶ τοῖς γλυπτοῖς αὐτῶν potius ad antecedens מֵאֵילִים (cujus loco legerit מֵאֱלִים, *idola*, coll. Ies. XLIV. 10. 15.) referendum esse, mihi autem non male ad sensum vertisse videtur, quia גַּנּוֹת h. l. sunt *nemora sacra, in quibus idola colebantur*. Conf. Ies. LXV. 3. et
c 2 Reg. XVII. 10. — מַסֵּכָה, *fusile*. 2 Par. XXVIII. 2. Ps. CV. 20. — סֶמֶל, *simulacrum*. 2 Par. XXXIII. 15. — *עָצַב, Hiph. הֶעֱצִיב, *fingo, effingo imaginem*. Inc. Jer. XLIV. 19. τῶν γλυπτῶν αὐτῆς, sculptilium ejus. Legit עֲצַבֶּהָ.—עֲצַבִּים plur. *idola*. Symm. 2 Sam. V. 21. LXX Psalm. CV. 34. 36. Ies. XLVI. 1. Phavor. γλυπτὸν, παρὰ τῷ Δαβὶδ τὸ
d εἴδωλον. — פָּסִיל, i. q. seq. פֶּסֶל. Deut. VII. 5. Jud. III. 19. ubi γλυπτὰ cum voce εἴδωλα permutatur in codd. Ibid. v. 26. — פֶּסֶל, *sculptile, idolum sculptum*. Deut. IV. 25. γλυπτὸν ὁμοίωμα, sculptum simulacrum. Ex hoc loco patet, quod vox ὁμοίωμα etiam in aliis locis in γλυπτὸν subintellegenda sit. Potest tamen etiam subintellegi εἴδωλον, aut
e etiam θεὸν, quod diserte additur Ies. XLIV. 17. Jud. XVII. 3. 2 Reg. XXI. 7. γλυπτὸν τοῦ ἄλσους, imago sculpta idoli in luco positi et culti. Psalm. XCVI. 7. Adde Symm. 2 Reg. XXI. 7. Οἱ λοιποὶ sec. cod. 130. Holm. Exod. XX. 4. γλυπτοῦ, ubi legendum γλυπτὸν, ut jam vidit Holmesius. — פִּתּוּחַ, *sculptura*. Symm. Theodot. Zach. III. 9. — תְּרָפִים plur. *idola*. Ez. f
XXI. 21.

ΓΛΥΦΗ', *sculptura, cælatura*. אֶקְדָּח, *carbunculus, gemma rutilans*. Symm. Ies. LIV. 12. ubi Montf. quidem ex Hieronymo edi jussit γλύφους, sed reponendum est γλυφῆς. Certe τὸ γλύφους est nullius momenti, scribendum potius fuisset γλυπτούς. — כֹּתֶרֶת, *coronamentum*. 1 Reg. VII. 41. — מִלֻּאִים, *imple-* g
tiones, insitiones. Ex. XXV. 7. εἰς τὴν γλυφήν. Vulg. *ad ornandum*. Ibid. XXXV. 8. — עֲשׂוּיָה part. Pah. fœm. *facta, confecta*. Ez. XLI. 25. — פִּתּוּחַ. Symm. Theod. Zach. III. 9. LXX Ex. XXVIII. 21. 2 Par. II. 7. Vide Schol. Aristoph. Thesm. v. 434.

ΓΛΥ'ΦΩ, *sculpo*. הֶעֱלָה, Hiph. *ascendere facio*. 2 Par. III. 5. Vox h
Hebr. h. l. per *insculpere* reddenda est. — חָרַשׁ, *insculpo, exaro, incido*. Jerem. XVII. 1. — מִקְלַעַת, *sculptura*. 1 Reg. VI. 18. sec. Compl. — עָשָׂה, *facio*. Ez. XLI. 18. — פָּסַל, *sculpo, dolo*. Hab. II. 18. ἔγλυψαν. Pro ἔγλυψαν, quod Arabs tuetur, mallem legere ἔγλυψεν, quia sequitur ἔπλασεν. Sed Arabs ibi quoque ἔπλασαν habet. — פִּתַּח Pih. *insculpo*, i
incido. Ex. XXVIII. 9. 2 Par. II. 7. 14. III. 7. Adde Symm. Zach. III. 9. Sap. VII. 2. ἐγλύφην, effigiatus, formatus sum. Ibid. XIII. 13. Sir. XXXVIII. 31. Hesychius: γλύψαι, ξύσαι, χαράξαι.

ΓΛΩ͂ΣΣΑ, *lingua*. כָּבוֹד, *gloria*. Ps. XV. 9. Judice Koehlero reponendum est h. l. ἡ δόξα μου. Vide tamen ad h. l. Rosenmüllerum in Schol. et Ps. L. 15. — לָשׁוֹן. Gen.

a X. 5. Ex. XI. 7. Jos. VII. 21. 24. τὴν γλῶσσαν τὴν χρυσῆν, linguam auream. Cf. infra in v. χρύσεος. Apud Inc. Job. V. 21. vox γλώσσης post ἀντιλογίας, quæ est in hac orationis serie admodum jejuna ac superflua, sine dubio delenda est, ac e LXX Intt. huc irrepsisse videtur, ubi legitur *μάστιγος γλώσσης*. Alius incertus ibi simpliciter ἀπὸ συκοφαντίας
b habet. — לִשָּׁן Chald. Dan. III. 4. 7. 30. V. 21. — פֶּה, *os*. Jud. VII. 6. — שָׂפָה, *labium*. Gen. XI. 7. Ps. LXXX. 4. Ies. XIX. 18. Sir. XVII. 6. γλῶσσα *facultatem loquendi* notat. Ibid. XX. 16. φαῦλοι γλώσσῃ, falsæ linguæ sunt, h. e. coram et in facie ficte et dolose blandiuntur, sed post tergum irrident. Ibid. XXVIII. 15. γλῶσσα τρίτη πολλοὺς ἐσάλευσεν, lingua
c tertia multos commovit. Alluditur ad linguam trisulcam serpentum, cui lingua maledici ac dolosi hominis similis est. Confer Bocharti Hieroz. P. I. Lib. I. c. 4. p. 25. ac Drusium Quæst. Ebr. Lib. I. Qu. 4. Quid autem, si legeretur γλῶσσα τρητὴ, i. e. *pertusa et levis*? Sap. I. 6. Deus appellatur γλώσσης ἀκουστὴς, h. e. *dictorum* bonorum malo-
d rumve auditor, coll. Sir. XXVIII. 18. seq. XXV. 11. XXXVII. 21. Ib. XX. 18. γλῶσσα est *lingua falsa, mendax et fallax*. Epist. Jerem. v. 8. ubi pro γλῶσσα fortasse legendum ὕλασσα, h. e. ἡ ξυλεία καὶ φρυγανισμὸς, interprete Hesychio. Conf. Jerem. X. 3.

ΓΛΩΣΣΟ'ΚΟΜΟΝ, proprie *theca condendis ligulis tibiarum*, deinde
e *theca ad recondendum, arca* in universum אֲרוֹן, *arca*. 2 Par. XXIV. 8. 10. 11. Adde 2 Sam. VI. 11. ubi cum κιβωτὸς in codd. permutatur. 1 Reg. VI. 19. Aqu. Gen. XXXVII. 1. L. 25. 1 Sam. V. 1. Apud Hesychium vox exponitur θῆκαι, σορὸς ξυλίνη τῶν λειψάνων. Lex. Vet. *Cistella*, γλωσσόκομον. Confer quoque Lex. N. T. s. h. v. ac Sturz. de Dial. Maced. p. 155.

ΓΛΩΣΣΟ'ΤΜΗΤΟΣ, *cui lingua est* f
exsecta s. *resecta, linguam præcisam habens*. חָרוּץ, *excisus, resectus*. Lev. XXII. 22. Fortasse menti LXX obversabatur locus Exod. XI. 7.

ΓΛΩΣΣΟΤΟΜΕ'Ω, *linguam reseco*. 2 Maccab. VII. 4. 4 Macc. X. 19.

ΓΛΩΣΣΟΧΑΡΙΤΟ'Ω, i. q. χαριτογλωσσέω, *lingua blandior*. הֶחֱלִיק g
לָשׁוֹן, Hiph. *lævem et blandam facio linguam*. Prov. XXVIII. 23. γλωσσοχαριτοῦντος. Vulg. *qui per linguæ blandimenta decipit*.

ΓΛΩΣΣΩ'ΔΗΣ, *linguax, loquax, garrulus*. לָשׁוֹן, *lingua*. Psalm. CXXXIX. 12. Suidas ad h. l. γλωσσώδης, ἐστιν ὁ λοίδορος ἄνθρωπος. Sir. VIII. 4. Vulg. *linguatus*. August. *linguosus*, h. e. *loquax, dicax, mor-* h
dax, qui bilis flamma succensus plaustra injuriarum eructat. Syrus: *contentiosus*. Ib. IX. 23. XXV. 22. Vide Spicilegium meum II. Lexic. Biel. p. 33. — Vide quoque Μάχιμος.

*ΓΛΩΤΤΟΤΟΜΕ'Ω, *linguam reseco, lingua privo*. 4 Maccab. XII. 13. Plutarch. T. IX. Opp. p. 375. 4. et 13. Reisk. i

ΓΝΑ'ΘΟΣ, *tempus, pars capitis, a tenuitate ossium sic dicta*. רַקָּה, idem. Jud. IV. 21. ubi cum κρόταφος permutatur in codd. Ib. v. 22. Al. Jud. V. 26.

ΓΝΑΦΕΥ'Σ, (scribitur et κναφεὺς,) *fullo*. כָּבַס propr. *lator, qui lavat*. 2 Reg. XVIII. 17. Ies. VII. 3. XXXVI. 2. — *מְכַבֵּס, *fullo*. Mal. III. 2. Symm. ubi tamen legere k
mallem γναφέων loco γναφέως. Hesychius γναφέως, καθαίροντος ῥύπον. Conf. Schoettgen. Antiq. Fullon. p. 4. seq. Nonnulli inter γναφεὺς et κναφεὺς distinguunt. Sic enim Lex. Cyrilli MS. Brem. γναφεὺς, ὁ λευκαίνων τὰ ἱμάτια. κναφεὺς δὲ ὁ τὰ δέρματα ξύων. Ἔστι δὲ κνάφος ἀκανθῶδές τι, ᾧ

a ξύουσι τὰ ἱμάτια. Eadem fere habet Phavorinus. Sed γναφεὺς communi Græcorum dialecto, et κναφεὺς Attice dici docet Suidas v. κναφεύς. Confer et Schol. Aristoph. in Plut. v. 166. ac Lex. N. T. s. h. v.

ΓΝΗ'ΣΙΟΣ, *genuinus, germanus.* Sir. VII. 19. ἀδελφὸν γνήσιον, fratrem germanum. 3 Macc. III. 13. γνήσιον φέρειν notare videtur *benevole et amice*
b *se gerere*, ut τὸ γνήσιον sit *amor, benevolentia.* Syrus certe h. l. habet: ܡܚܒܘܬܐ, quod *amorem* notat. Tit. I. 4. γνησίῳ τέκνῳ, *dilecto* discipulo. Conf. Lex. N. T. s. h. v.

ΓΝΗΣΙ'ΩΣ, *genuine,* etiam *amanter, benevole.* 2 Macc. XIV. 8. ὑπὲρ τῶν ἀνηκόντων τῷ βασιλεῖ γνησίως φρονῶν, eis, quæ ad regem pertinent, sincere studens, ubi, ut jam observa-
c vit ad h. l. Baduellus, γνησίως φρονεῖν ὑπὲρ τινὸς est *bene velle,* aut *bene cupere alicui, ejusque utilitatibus studere.* 3 Maccab. III. 23. τοὺς πρὸς ἡμᾶς γνησίως διακειμένους, erga nos benevolo animo utentibus: ubi vid. Syr. Athanas. I. 365. C. ed. Bened. γνησίως ὁρᾶν, *sereno et placido vultu* intueri. Ibid. II. 175. A. γνησιάζειν τινὰ, *familiariter* cum aliquo *agere.*

d ΓΝΟΦΕΡΟ'Σ, *caliginosus.* צַלְמָוֶת, *umbra mortis,* s. *densissimæ tenebræ.* Job. X. 21.

ΓΝΟ'ΦΟΣ, *caligo, tenebræ, turbo, vehemens tempestas, quæ caliginem efficit.* *אֵימָה, *terror.* Genes. XV. 12. sec. Oxon. et Compl. — אָפֵל, *caliginosus.* Amos V. 20. — אֹפֶל. Job. XXIII. 17. אֲפֵלָה. Ex. X. 22. Jerem. XXIII. 12. Joël. II. 2. —
e חֹשֶׁךְ. Ex. XIV. 20. Job. XVII. 13. Soph. I. 16. — מַאְפֵּל. Jos. XXIV. 7. — *מִשְׁבָּר, *illisio, unda, fluctus.* Symm. Jon. II. 4. ubi notat vehementem tempestatem, quæ caliginem efficit. Potest tamen quoque de *mari commoto* ac *turbido* explicari. — סוּפָה, *turbo.* Job. XXVII. 20. — עָנָן, *nubes.* Deut. IV. 11. V. 22. Ies. XLIV. 22. — עֲנָנָה, idem. Job. III. 5. — עֲרָפֶל. f
Exod. XX. 21. 2 Sam. XXII. 10. Job. XXII. 13. — שְׂעָרָה (שׂ pro ס), *turbo.* Job. IX. 17. Sirac. XLV. 5. Hesych. γνόφος, συννέφεια, σκότος, ἄνεμος, ἀχλὺς, σκοτομηνία. Suidas: γνόφος, σκότος βαθὺ, συννέφεια, ἢ ὁ ζοφώδης ἀὴρ, παρὰ τὸ κενὸν φάους εἶναι, κνόφος καὶ γνόφος.

ΓΝΟΦΟ'Ω, *caligine obtego, obscuro.* הֵעִיב, Hiph. ab עוּב, *obnubilo.* g
Thren. II. 1. Arab. غيب *latuit.* — רָעַף, *stillo.* Symm. (aut secundum Heracleotam ad h. l. T. II. Catenæ PP. GG. pag. 264. Aquila) Ps. XXXIV. 13. γνοφωθήσονται. Permutavit invicem רָעַף et עָרַף, ut jam Doederleinius conjecit.

ΓΝΟΦΩ'ΔΗΣ, *caliginosus, tenebricosus.* אֲפֵלָה, *caligo.* Prov. VII. 9. ubi in cod. Alex. γνόφος legitur. — h
כָּבֵד, *gravis.* Exod. XIX. 16. νεφέλαι γνοφώδεις. *Nubes graves* sunt densæ nubes, adeoque caliginosæ.

ΓΝΩ'ΜΗ, *sententia, consilium, decretum, edictum, permissio, concessio, venia.* דָּתָא Chald. *lex, edictum.* Dan. II. 15. περὶ τίνος ἐξῆλθεν ἡ γνώμη ἡ ἀναιδής; quare exierit *decretum* illud durum? — טְעֵם, טַעְמָא. Chald. Esdr. IV. 19. παρ' ἐμοῦ ἐτέθη γνώμη, a me editum est *edictum.* i
Esdr. V. 3. 13. 17. VI. 1. 3. 8. Dan. II. 14. τότε Δανιὴλ ἀπεκρίθη βουλὴν καὶ γνώμην. Hesych. γνῶμαι, τὰ ψηφίσματα. — *טַעַם Hebr. *sententia.* Aqu. 1 Sam. XXV. 33. ubi γνώμη *consilium* notat. Symm. Prov. XXVI. 16. — מַעֲלָלִים, *actiones, studia.* Theod. Hos. V. 4. Apud Xenoph. Cyrop. VIII. 8. 4. γνῶμαι *studium* virtutis et vitiorum notat. — *מְרוּצָה, *cursus,* a רוּץ. Syrus Jerem. VIII. 6. γνώμη, *ar-*

a *bitratus, arbitrium.* Syrus deduxit a רְצָה, ut sit *beneplacitum.* — סוֹד, *arcanum consilium.* Ps. LXXXII. 3. ἐπὶ τὸν λαόν σου κατεπανουργεύσαντο γνώμην, contra populum tuum malignum inierunt *consilium.* Sic et 2 Macc. IV. 39. μετὰ τῆς Μενελάου γνώμης, Menelai *consilio.* Suidas: γνώμη, ἡ βουλή. Hesych. γνώμην δίδωμι, συμβουλεύομαι. Sap. VII. 16. ἐμοὶ δέ-
b δωκεν ὁ Θεὸς εἰπεῖν κατὰ γνώμην, mihi dedit Deus loqui *juxta consilium,* h. e. *considerate, sapienter, prudenter.* — *עֵצָה, *consilium, decretum.* Symm. Job. XXXVIII. 2. Inc. Psalm. XII. 3. — רִשְׁיוֹן, *licentia.* Al. Esdr. III. 7. διὰ γνώμης Κύρου βασιλέως, juxta *permissionem* vel *concessionem* Cyri regis. Conf. Lex. N. T. s. h. v. 2 Macc. IX. 20. κατὰ
c γνώμην, ex *animi sententia,* ex *voto.* 2 Macc. XI. 37. ἐπιγνῶμεν, ὁποίας ἐστὲ γνώμης, cognoscamus, cujus sitis *sententiæ.* Ibid. XIV. 20. ὁμοψήφου γνώμης, consentientis *sententiæ.* Sir. VI. 24. ubi cum συμβουλία permutatur.

ΓΝΩΡΊΖΩ, ομαι, *notum facio, manifestum facio, declaro, interpretor, innotesco,* it. *scio, cognosco.*
d הוֹדִיעַ Hiph. a יָדַע. Sic passim, sed et in Kal et in Niph. Aqu. Ps. XXIV. 12. ubi pro γνωρίσει legendum est γνωρίσαι. Theodot. Prov. XII. 16. γνωρίσει, ubi pro יִוָּדַע, *cognoscetur,* pronuntiavit יוֹדִיעַ, seriei orationis admodum convenienter. Vulg. *indicat.* Symm. Ps. CXLIII. 3. ὅτι γνωρίσεις αὐτόν. Rectius, si quid video, legitur apud Heracleotam
e in Catena PP. GG. T. III. p. 767. ὅτι γνωρίζῃ αὐτῷ, *quia cognosceris ab eo.* LXX Ex. XXI. 36. Prov. XXII. 19. γνωρίσῃ σοι. Legerunt לְהוֹדִיעֲךָ loco הוֹדַעְתִּיךָ. Ez. XX. 5. XLIV. 23. ἀναμέσον ἀκαθάρτου καὶ καθαροῦ γνωριοῦσιν αὐτοῖς, sc. διακρίνειν, *notum facient* illis, quomodo discrimen facere debeant inter impurum et purum. — הוֹדַע Chald. Aph. Esdr. IV. 14. V. 10. Dan. II. f
5. — הִכִּיר Hiph. a נָכַר. Symm. Job. IV. 16. ἔστη τις, ὃν οὐκ ἐγνώρισα τὸ εἶδος. Montfauconus loco ὃν reponere maluit οὗ. Non male. Confirmat certe hanc conjecturam Vulgatus, qui habet: *stetit quidam, cujus non agnoscebam vultum.* Sed si ante τὸ εἶδος præpositio κατὰ suppleatur, etiam hac conjectura supersedere poterimus. Apud Dru- g
sium legitur ἐπιγνώσομαι pro ἐγνώρισα, quæ lectio est mera explicatio verbi γνωρίζω, quod h. l. *scire, cognoscere* notat. LXX Job. XXXIV. 25. γνωρίζων αὐτῶν τὰ ἔργα, *cognoscens* opera illorum. Confer Phil. I. 22. et Fesselii Advers. Sacr. Lib. I. c. 2. p. 23. — הַחֲוֵי ; חַוֵּי Chald. Pah. et Aph. Dan. II. 6. 10. ὃς τὸ ῥῆμα τοῦ βασιλέως δυνήσεται γνωρίσαι, qui ver- h
bum regis poterit *declarare,* vel *interpretari.* Hesych. γνωρίσαι, φανεροποιῆσαι. Vide et ib. V. 7. — *יָדַע, *punio, ulciscor.* Symm. Job. XXXV. 15. ubi γνωρίζειν, ut Lat. *animadvertere,* notat *pœnas sumere.* Vulg. nec *ulciscitur.* — נוֹעַד Niph. a יָעַד, *convenio.* Amos III. 3. ἐὰν μὴ γνωρίσωσιν ἑαυτούς. Legerunt literis transpositis נוֹדְעוּ a יָדַע *nosse.* Ita quo- i
que Arabs et Itala. — נָשָׂא יָד, *attollo manum.* Ez. XX. 5. Scil. *attollere manum* notat metaph. *potentiam* et *virtutem manifestare* et *exserere.* — עָזַב, *relinquo.* Prov. XV. 11. Ita Bielius Trommium secutus, sed male: nam γνωρίζεται ibi de suo addiderunt ad sarciendum orationis Hebr. in verbo defectum, ac formulæ עָזַב אֹרַח respondet in textu k
Græco ὑπὸ τῶν παριόντων. — *עָשָׂה, *facio.* Inc. 1 Par. XVII. 19. sec. Hex. Sed verba τοῦ γνωρίσαι πάντα τὰ μεγαλεῖά σου pertinent potius ad

a sequentia וּנגו יִוָּדַע לְהוֹדִיעַ. — *קָרָא, *lego*. Inc. Dan. V. 15.

ΓΝΩ'ΡΙΜΟΣ, *notus, familiaris, amicus, cognatus*. מוֹדָע, *cognatus, affinis*. Ruth. II. 1. Prov. VII. 4. ubi γνώριμον *cognatam* s. *amicam* notat, nam γνώριμοι sunt *familiares*. — מוֹדַעַת, *cognatio, affinitas*. Ruth. III. 2. Recte: nam abstractum ibi positum est pro concreto. — מֵרֵעַ,
b *amicus*. 2 Sam. III. 8. Dicitur quoque γνώριμος *is, de quo aliquid constat et manifestum est*. Bar. VI. 14. ὅθεν γνώριμοι εἰσὶν οὐκ ὄντες θεοί. Vulgatus: *unde vobis notum sit, quia non sunt dii*. Syrus habet verbum ܢܬܝܕܥܘܢ, *cognoscantur*. Eodem modo Arabs. Infra v. 50. in eadem re auctor libri formulis γνωσθήσεται et φανερὸν ἔσται usus est. Hesych.
c γνώριμος, οἰκεῖος, γινωσκόμενος.

ΓΝΩΡΙ'ΣΤΗΣ, *divinus, hariolus*. יִדְּעֹנִי, idem. Aqu. Deut. XVIII. 11. γνωρίστης. Ita Montf. e Cod. Basil. Sed vocem hanc commutandam esse in γνώστης intellegitur e Lev. XIX. 31. XX. 6. ubi Aqu. πρὸς τοὺς γνώστας.

ΓΝΩΣΙΜΑΧΕ'Ω, *resipisco*. נִכְנַע, *deprimo me, humilio*. Symm. 2
d Paral. XII. 7. ἐγνωσιμάχησαν, *resipuerunt*, ubi vid. Montf. Hesych. γνωσιμαχῆσαι τινὲς μὲν τὸ γνῶναι τὴν ἑαυτοῦ ἀσθένειαν, τήν τε τῶν ἐναντίων ἰσχύν. ἄλλοι τὸ γνόντα, ὅτι πρὸς κρείττονα ἔχει αὐτοῦ μάχην, ἡσυχάσαι ἢ μετανοῆσαι. Idem: ἐγνωσιμάχησεν, ἑαυτοῦ κατέγνω, μὴ δυναμένου μάχεσθαι πρὸς τοὺς ἀντιπάλους. Lex. Cyrilli MS. Brem. γνωσιμαχῆσαι, μετανοῆσαι, μεταγνῶναι.
e Confer Suiceri Thes. Eccles. Tom. I. pag. 769.

ΓΝΩ'ΣΙΣ, *cognitio, scientia*. דֵּעָה, idem. 1 Sam. II. 3. — דַּעַת. Symm. Ies. XLVII. 10. ubi γνῶσις sensu malo de *artibus magicis* adhibetur. LXX Psalm. XVIII. 2. LXXII. 11. XCIII. 10. Prov. XXIX. 7. ubi γνῶσις est *cognitio causæ*. Arab. دعوى, *actio, postulatio*. — דֶּרֶךְ, *via*. Prov. IX. 6. Videntur legisse דַּעַת, aut potius libere verterunt. Vide ad h. l. Jaegerum. — יְדוֹעַ infin. Jos. XXIII. 13. Jer. XL. 13. — כַּעַס, *indignatio*. Cohel. I. 18. ubi in voce γνώσεως sine dubio mendum latet, ut sequentia clare docent. Si conjecturæ locus esset, legerem κακώσεως. Fortasse tamen post γνώσεως omissum est τῶν κακῶν, aut γνῶσις de *experientia malorum* explicandum est. — *לָשׁוֹן, *lingua*. Symm. Ies. L. 4. γνῶσιν. Ita e Procopio edi jussit Montf. quam versionem quia ipse videbat nullo modo cum textu Hebr. conciliari posse, loco γνῶσιν legendum esse conjecit γλῶσσαν. Sed inspecto loco Procopii p. 573. apparet, γνῶσιν potius ad אֹזֶן referendum esse. Vide Opusc. Critt. p. 354. Fortasse tamen לָשׁוֹן, lingua, h. l. *eloquentiam, peritiam dicendi* significat. — *עֵת, *tempus*. Hos. X. 12. ubi pro וְעֵת legerunt דַּעַת — רַע, *malum*. Prov. XIII. 20. Legerunt דַּעַת, quemadmodum ib. XIX. 23. רָע legerunt, quarum vocum perpetua est permixtio. — *רָעָה, *malum*. Theod. et LXX Cohel. VIII. 6. Legerunt דַּעַת. 1 Paral. IV. 10. pro מֵרָעָה legerunt מַדָּעָה, nam מַדָּע pro מַנְדַּע Chald. notat *scientiam, cognitionem*. Præterea legitur Prov. XXII. 21. ubi verba γνῶσιν ἀγαθὴν ὑπακούειν a textu Hebraico absunt, nisi ad קֹשְׁטְ aliquis referre malit. Hesych. γνῶσις, σύνεσις, εἴδησις, νόησις. Etymol. inedit. γνῶσις σοφίας διαφέρεται. γνῶσις μέν ἐστι τὸ εἰδέναι τὰ ὄντα· σοφία δὲ καὶ τὸ τὰ ὄντα γινώσκειν, καὶ τὸ τὴν τῶν ἀντιπιπτόντων λύσιν ἐπίστασθαι.

a ΓΝΩΣΤΕ'ΟΝ, *cognoscendum, sciendum*. Ep. Jer. 44.

ΓΝΩ'ΣΤΗΣ, *cognitor, gnarus*, et speciatim *vates*. *יוֹדֵעַ *sciens, peritus*. Aqu. Theod. Jer. XXIX. 23. — יִדְּעֹנִי, *ariolus, divinator futurorum*, q. d. *sciolus*. Inc. Lev. XIX. 31. LXX 1 Sam. XXVIII. 3. 9. 2 Reg. XXI. 6. ubi vid. Schol. ac Montf. Ib. XXIII. 24. Theodoretus: (b) γνώστας τινὰς καλεῖ τοὺς μάντεις, τοὺς οἰομένους τὰ μέλλοντα εἰδέναι. Ὥσπερ γὰρ ὁρῶντας καὶ βλέποντας τοὺς προφήτας ἐκάλουν, ὡς τὰ μέλλοντα προορῶντας, οὕτω καὶ τοὺς μάντεις γνώστας ἐκάλουν, ὡς καὶ γινώσκειν τὰ κεκρυμμένα οἰομένους, καὶ προγινώσκειν τὰ μηδέπω γεγενημένα. Confer Drusium in Fragm. p. 274. — *מְיֻדָּע, part. Pyh. 2 Reg. X. 11. sec. cod. Alex. (c) ubi reliqui libri γνωστοὺς habent. Susann. v. 42. ὁ τῶν κρυπτῶν γνώστης, qui occulta noscis.

*ΓΝΩΣΤΗ', *soror, cognata, propinqua*. מֹדָע, *notus, familiaris*. Aqu. Theod. Prov. VII. 4. γνωστὴν τὴν σύνεσιν καλέσεις, sapientiam vocabis *cognatam* s. *amicam*, ut Vulgatus vertit. Minus accurate vertit Montf. *notam* et *cognitam*. Hesych. (d) γνωστή, ἀδελφὴ ἢ ἐρωμένη. Id. γνωστοί, ἀδελφοί, γνωστοί. Vide infra s. v. γνωστός.

ΓΝΩΣΤΟ'Σ, *cognitus, notus, familiaris, amicus, cognatus, frater*. *דַּעַת, *scientia, cognitio*. Gen. II. 9. הַדַּעַת, τοῦ εἰδέναι γνωστὸν, ubi sine dubio duæ versiones coaluerunt, atque γνωστὸν est fortasse Aquilæ, coll. v. 17. — מְיֻדָּע part. Pyh. (e) 2 Reg. X. 11. Ps. XXX. 14. LXXXVII. 8. ἐμάκρυνας τοὺς γνωστούς μου ἀπ' ἐμοῦ, longe amovisti a me *cognatos* et *familiares*. Lex. Cyrilli MS. Brem. γνωστοὺς, ἀδελφούς. — נוֹדָע part. Niph. Symm. Prov. XXXI. 23. ubi γνωστὸς est *nobilis*. LXX habent περίβλεπτος. LXX Ps. LXXV. 1. — נַעַר, *puer*. Neh. V. 10. οἱ γνωστοί μου. Recte quoad sensum. Nam *puerorum* aut (f) *servorum* notio ab h. l. aliena est. Chaldæus per *filios* interpretatus est.

ΓΝΩΣΤΟ'Σ ΕΙ'ΜΙ', *notus sum*. יְדִיעַ הֱוָא Chald. Esdr. IV. 12. 13. V. 8. Dan. III. 18. — נוֹדַע Niph. Exod. XXXIII. 16. Ies. XIX. 21. LXVI. 14.

ΓΝΩΣΤΩ͂Σ, *notorie, aperte*. יָדוֹעַ, infin. Prov. XXVII. 23.

ΓΟ'ΒΑ. Sic interpres unus interpretatur (g) אַרְבֶּה, *locusta*, Lev. XI. 22. ubi LXX βροῦχον habent. Ita Bielius. Sed pertinere potius hæc vox mihi videtur ad sequens הֶחָגָב, quod literis Græcis exprimere voluit interpres ille incertus ad marginem cod. Coisliniani, ac γόγβα scribendum est.

ΓΟΓΓΥ'ΖΩ, *murmuro*. הִתְאוֹנֵן, Hithp. *lamentor, plango*. Num. XI. 1. ἦν ὁ λαὸς γογγύζων πονηρὰ ἔναντι (h) κυρίου, populus *impie quiritabat* coram Domino. Thren. III. 38. τί γογγύσει ἄνθρωπος ζῶν, ἀνὴρ περὶ ἁμαρτίας αὐτοῦ; si *conqueri* velit homo vivens, quisque se ipse ob peccata sua *reprehendat*. — הֵלִין, Hiph. a לוּן. Exod. XVI. 7. γογγύζετε καθ' ἡμῶν. Num. XIV. 27. ἐγόγγυσαν περὶ ὑμῶν. Ib. v. 29. ἐγόγγυζον (in Vat. perperam h. l. legitur ἐγόγγυζαν, ubi vel reponendum ἐγόγγυσαν, ut (i) habet Alex. vel ἐγόγγυζον sec. Ald.) ἐπ' ἐμοί, coll. XVII. 5. ac Inc. Ex. XVII. 3. Ps. LIX. 6. ubi *murmurare præ impatientia* notat, ac videndus est Rosenmüllerus. — נָדוֹן, part. Niph. *disceptans apud se*. Inc. 2 Sam. XIX. 10. — נָלוֹן, part. Niph. a לוּן, *perversus*. Ies. XXX. 12. Legerunt תִּלּוֹן, aut Niph. a לוּן, quod etiam *murmurare*

a notat. — צָנַח, *desilio, me demitto.* Jud. I. 14. ἐγόγγυζεν ἐπάνω τοῦ ὑποζυγίου, ubi conjectura mera in vertendo usi esse videntur. — וַיֵּרָגֵן, נִרְגָּן, Kal et Niph. Ps. CV. 25. Ies. XXIX. 24. Sir. X. 28. οὐ γογγύσει παιδευόμενος. Vulg. *non murmurabit correptus,* h. e. lubenter admittet correptionem. Hesych. γογγύζειν, φθέγγεσθαι, τονθορύζειν. Phavor. γογ-
b γύζειν, ἐπὶ περιστερᾶς λέγεται. σημαίνει δὲ τὸ τονθορύζειν.

ΓΟΓΓΥΣΙΣ, *murmuratio, querela.* תְּלֻנָּה, idem. Num. XIV. 27.

ΓΟΓΓΥΣΜΟΣ, *murmuratio.* אָוֶן, *iniquitas.* Ies. LVIII. 9. ubi γογγυσμὸς *mendacia, calumnias* notat, *quæ de aliis sparguntur.* — מָנוֹן, *filius.* Symmach. Prov. XXIX. 21. Ex sententia plerorumque Intt. fortasse
c legit תְּלוּנָּה, aut simile vocabulum a לוּן. Sed γογγυσμὸς est h. l. i. q. γογγυστὴς, aut γόγγυσος (Vulgat. bene: *sentiet eum contumacem*), abstracto posito pro concreto, ac מָנוֹן explicandum h. l. est ex Arab. مَنَّان, quod *beneficiorum exprobratorem* notat, a rad. مَنَّ, *exprobravit beneficia.* Vide Michaëlis Suppl. p. 1527. — תְּלוּנָּה, *mur-*
d *muratio.* Exod. XVI. 7. 8. 9. 12. Num. XVII. 5. 10.

ΓΟΓΓΥΣΟΣ, *murmurator.* נִרְגָּן, part. Niph. *susurro, murmurator.* Theod. Prov. XVI. 28. Semlerus conjicit legendum γογγυστὴς, ut cap. XXVI. 21. Sed cur adhibenda sit huic loco medela, nulla causa apparet, nam utrumque in usu est.

ΓΟΓΓΥΣΤΗΣ, idem. נִרְגָּן, part.
e Niph. *murmurans.* Theod. Prov. XXVI. 21. Symm. Prov. XXVI. 22.

*ΓΟΕΡΟΣ, *lugubris, flebilis, lamentabilis.* Est vocabulum hoc magis poëticum, cujus loco prosaicis usitatius est γοώδης. 3 Macc. V. 16. ἐν μέλεσι γοεροῖς, carminibus lugubribus. Hesych. γοεραῖς, θρηνώδεσι, συμπαθικαῖς. Suidas: γοερὸν, θρηνῶδες, λυπηρὸν, κατανυκτικὸν, καὶ γοεροῦ πόνοιο. Apollon. Rhod. Arg. IV. 18. Athen. Deipn. Lib. IV. pag. 174. F.

ΓΟΗΤΕΙΑ, *incantatio, deceptio, impostura, supplex sed fallax ac dolosa persuasio.* 2 Maccab. XII. 24. ἠξίου μετὰ πολλῆς γοητείας, rogabat cum multa impostura: ubi γ., ut monet Baduellus, videtur significare *rationes causasque fictas, quibus illis dolose persuadebat, ut ipsum dimitterent.* Est a γόης, qui juxta Phav. est ὁ πλάνος, ὁ ἀπατεών, ὁ φαρμακὸς, ὁ μάγος, ὁ ψεύστης.

ΓΟΗΤΙΚΟΣ, *magicus, incantatorius, deceptorius.* מִתְלַהֲם, part. Hithp. a לָהַם. Arab. لَهِمَ, *avide deglutivit.* Ergo est *id quod avide deglutitur, buccella suavis.* Aqu. Prov. XXVI. 22. λόγοι τονθρυστοῦ γοητικοί, verba susurronis deceptoria. Non male quoad sensum. Fortasse tamen respexerunt ad Arab. أَلْهَمَ, *inspiravit,* unde מִתְלַהֲם, *inspiratum agens.* Hesych. γοητικὸν, ἀπατηλὸν, μαγικὸν, τὸ δὲ ἐπαοιδῶν ἰσχυασμένον.

ΓΟΜΟΡ, et ΓΟΜΟΡ, *gomer, homer, mensura aridorum.* חֹמֶר, idem. Ezech. XLV. 11. 14. Hos. III. 2. Conf. Bielium in Act. Erud. Suppl. T. VI. sect. 6. p. 256. et infra in λεθὲκ. — חֲמוֹר, *asinus.* 1 Sam. XVI. 20. γόμορ ἄρτων. Clericus cum aliis existimat, eos legisse חֹמֶר, simulque monet, scribendum fuisse χόμορ, quæ est eadem mensura ac corus, non γόμορ, quæ est eadem ac עֹמֶר, et quæ minor multo est mensura. Sed mihi videntur retinere voluisse vocem Hebraicam. Conf. ad h. l. Bocharti Hieroz. P. I. L. II.

a c. 13. p. 184. — מֵאָה, *centum.* 1 Sam. XXV. 18. ubi per γόμος ἓν exprimitur. — מַשָּׂא, *onus.* 2 Reg. V. 17. ubi tamen γόμος legendum esse, quis non videt? Conf. Ex. XXIII. 5. — עֹמֶר. Ex. XVI. 16. 18. 22. 32. 33. 35.

ΓΟ´ΜΟΣ, *onus.* מַשָּׂא, idem. Ex. XXIII. 5. 2 Reg. V. 17. ubi vid. Scharfenb.

b ΓΟΜΦΙΑ´ΖΩ, *hebesco, stupeo dentibus.* *קָהָה, *hebetor, obtusus fio* vel *factus sum.* Symm. et LXX Ez. XVIII. 2. ὀδόντες τῶν τέκνων ἐγομφίασαν, dentes liberorum hebetes facti sunt. Sir. XXX. 10. ἐπ' ἐσχάτῳ γομφιάσεις εἰς τοὺς ὀδόντας σου. Vulg. *in novissimo obstupescent dentes tui,* h. e. dolorem ingentem concipies; nam dentes stupidi ex cibo non volupta-
c tem sed dolorem sentiunt. Tigurina: tandemque dentibus tuis infrendeas, h. e. indigneris et fremas ob improbitatem filii. Lex. Cyrilli MS. Brem. γομφιάσεις interpretatur συγκνήψεις.

ΓΟΜΦΙΑΣΜΟ´Σ, *hebetudo, stupor dentium.* נִקָּיוֹן, *mundities.* Amos IV. 6. δώσω ὑμῖν γομφιασμὸν ὀδόντων. Legerunt fortasse נִקְהוֹן a קָהָה.
d Hesych. γομφιασμὸν, σύνθλασμὸν, ἢ συντριμμὸν ἢ αἱμωδιασμὸν ὀδόντων. Gloss. MS. in Proph. γομφιασμὸν, γλωχασμὸν, ubi ex Suida legendum videtur συγχλασμόν.

ΓΟΝΑΤΙ´ΖΩ, *jubeo seu facio procumbere in genua, jubeo requiescere,* etiam *flecto genua, procumbo,* ita ut intellegatur ἐμαυτόν. הִבְרִיךְ, *genua flectere facio.* Aqu. Genes. XXIV.
e 11. et XLI. 43. ubi Montf. in App. loco γονατίζειν suspicatur legendum γονατίζει, h. e. *genua flectit.* Recte. Nam ita legitur in Cod. Mosquensi. Confer Fischeri Clavem p. 37. seq.

ΓΟΝΕΙ´Σ, plur. ex γονεύς, *parentes.* אֵם, *mater.* Prov. XXIX. 15. — נִין, *filius.* Aqu. Job. XVIII. 19. Quomodo in hac orationis serie Aquila parentes ac filios permutare potuerit, equidem non video. Igi- f
tur loco γονεῦς reponendum esse existimo γόνος, quod, sicut σπέρμα, de *filiis* ac omnino *posteris* adhibetur. Confirmat hanc conjecturam auctoritas Vulgati Int. qui aperte h. l. Aquilam secutus habet: *non erit semen ejus.*

*ΓΟΝΟΠΟΙΕ´Ω, *fetifico.* פָּרָה, *fructum fero.* Inc. Lev. XXVI. 9. γονοποιήσατε sec. cod. Lips. et Cois- g
lin. K. Adde Schol. Lycophr. 897.

ΓΟΝΟΡ´Ρ´ΥΕ´Ω, *seminifluo, gonorrhœa* h. e. *seminis profluvio laboro.* זוּב, *fluo, effluo.* Lev. XV. 32. sec. Oxon. et Ald. Ibid. XXII. 4.

ΓΟΝΟΡ´Ρ´ΥΗ´Σ, *seminifluus, gonorrhœa laborans,* seu *affectus.* זָב, *fluens, effluens.* Lev. XV. 4. 6. Num. V. 2. 2 Sam. III. 29. Hesych. γονοῤῥυής, οὗ ἡ γονὴ φέρεται ἀκουσίως. h
Scribitur quoque γονοῤῥοίης. Vide Suidam s. h. v.

ΓΟ´ΝΟΣ, *semen,* nempe viri. רָר, præt. Kal ex רִיר, *salivavit, fluxit.* Lev. XV. 3.

ΓΟ´ΝΥ, *genu.* אַרְכֻבָּה Chald. *poples.* Dan. V. 6. — בֶּרֶךְ, *genu.* Gen. XXX. 3. Jud. VII. 5. 6. Ies. LXVI. 12. ἐπὶ γονάτων παρακληθήσονται, in genibus oblectabuntur. Lu- i
cem fœneratur hic locus ex Theocrit. Idyll. κγ´. v. 53. seq. Νύμφαι μὲν σφετέροις ἐπὶ γούνασι κοῦρον ἔχοισαι Δακρυόεντ', ἀγανοῖσι παρεψύχοντ' ἐπέεσσιν. — לְחִי, *maxilla.* Job. XVI. 10. ubi tamen pro τὰ γόνατα legendum esse τὰ σιαγόνια judicat Grabius Prolegg. in LXX Intt. T. IV. c. 4. §. 2. atque inde et Hieronymi versionem corrigit, in qua pro *in genas* k
male legitur *ingens.* Sed parum similitudinis inter τὰ γόνατα et τὰ σιαγόνια intercedit. Si conjecturæ locus est, scribendum forte est εἰς τὸ γένειον. Fortasse tamen libertate in vertendo pro more suo usi sunt. —

a רֶכֶב, *currus*. 2 Reg. IX. 24. ἔκαμψεν ἐπὶ τὰ γόνατα αὐτοῦ. Nisi hæc versio ortum suum debet Josepho, (qui A. J. IX. 6. 3. habet πεσὼν ἐπὶ γόνυ,) pro בְּרִכְבּוֹ legerunt בְּבִרְכּוֹ, seu בְּבִרְכָּיו, *in genua sua*.

ΓΟ'ΝΥ ΚΑ'ΜΠΤΩ, *genu flecto*. קָדַד, *verticem inclino*. 1 Par. XXIX. 20.

*ΓΟ'ΟΣ, *planctus, luctus*. Voca-
b bulum poëticum a γοάω, *gemo, deploro, defleo*. 3 Macc. I. 18. IV. 3. 16. ἀντὶ τέρψεως μεταλαβοῦσαι γόους, gaudium cum tristitia permutantes. Ibid. v. 33. Suidas: γόον, θρῆνον. Hesych. γόος, θρῆνος, ἢ (leg. γοερὸς) θρηνητικός. Idem. γοοῦσα, θρηνοῦσα.

ΓΟΡΓΕΥ'Ω, *velociter eo, festino*. הַכְשִׁיר, inf. Hiph. *rectum facere* s. *faciendo*. Symm. Cohel. X. 10. ὁ
c γοργευσάμενος, *agilis*. Vid. s. v. γοργότης. Hesychius: γόργευσον, τάχυνον, σπεῦσον.

ΓΟΡΓΟ'ΤΗΣ, *strenuitas, agendi facilitas et velocitas, incitatus gradus*. כִּשְׁרוֹן, *rectitudo*. Symm. Cohel. II. 21. ubi in ed. Rom. ἐν γοργότητι tamquam scholion profertur. Ibid. IV. 4.

*ΓΟΥ͂Ν, *igitur*. 2 Maccab. V.
d 21. Hesych. γοῦν, τοίνυν.

ΓΡΑ'ΜΜΑ, ΤΟ', *litera, literæ*, it. *liber*. (Conf. Valcken. ad Ammon. pag. 58.) *גַּנִּים, nomen propr. *Ganim*. Jos. XXI. 26. γραμμάτων. Semlero in App. Critico pag. 304. in textu fuisse videtur Γανὶμ, unde errore oculorum fecerint librarii γραμμάτων, quod mihi certe non probabile videtur. Vide infra ad
e סַנָּה a me notata. — דָּבָר, *verbum*. Esth. IV. 3. IX. 1. — כְּתֹבֶת, *inscriptio*. Levit. XIX. 28. γράμματα στικτὰ οὐ ποιήσετε ἐν ὑμῖν, stigmata ne vobis insculpatis. — *סַנָּה, *Sena*, nomen proprium. Jos. XV. 49. πόλιν γραμμάτων. Deduxerunt a שָׁנַן, quæ vox Deut. VI. 7. *inculcare, repetere* notat, quod etiam in scholis fit docendo. Apud Chaldæos et Syros שְׁנַן est *docte et acute dicere*, f
et שְׁנִינָה est *acumen ingenii*, vel *quippiam acute dictum*. — סֵפֶר, *liber*. Esth. VI. 1. VIII. 5. 10. Dan. I. 4.

ΓΡΑΜΜΑΤΕΙ'Α, *scriptura, literatura, commentarius*. סְפֹרוֹת plur. *numeri*. Al. Ps. LXX. 15. ubi γραμματεία est *munus scribæ*, cujus officium erat numerum rerum, quæ inferebantur vel in publicum æra- g
rium, vel in horreum, seu etiam militum et stipendiorum describere. Pro γραμματείας in nonnullis Codd. male factum est πραγματείας, ut etiam legit Folengius Monachus, unde et in Latinas editiones irrepsit *negotiationes*. Suidas h. l. respiciens γραμματείας interpretatur ἐξαριθμήσεις, quæ vox etiam Hesychio reddenda est loco περισπασμένους, h
non autem πραγματείας, quod Bielio visum fuit. Symmachus l. c. habet ἐξαριθμῆσαι. Sir. XLIV. 5. συνέσει γραμματείας λαοῦ, h. e. peritiæ literaturæ scribarum populi. Sine dubio enim ibi ante λαοῦ excidit vox γραμματέων.

ΓΡΑΜΜΑΤΕΥ'Σ, *scriba*, it. *præfectus, princeps, judex*. אֲדַבֵּר fut. Pihel. *loquar*. Job. XXXVII. 20. i
Verba ἢ γραμματεὺς l. c. potius ad יְסַפֵּר, quam ad אֲדַבֵּר (quod prorsus omisisse videntur) referre mallem, ut vel duæ versiones, ut sæpe, coaluerint, vel glossema ad vocem βίβλος pertinens exhibeant. — סֹפֵר, *scriba*. Jud. V. 14. ἐν σκήπτρῳ διηγήσεως γραμματέως, ubi γραμματέως sine dubio est glossema e margine in textum ex alia interpretatione vocis k
Hebr. infultum. 2 Sam. VIII. 18. XX. 25. 1 Reg. IV. 3. Vox ibi occurrit de scribis regiis. De Esdra vero, qui in codice sacro recte de- l
scribendo occupatus fuit, legitur

a Esdr. VII. 5. 10. 11. Neh. VIII. 3. 6. 11. XII. 26. — סָפְרָא Chald. Esdr. IV. 8. 9. 17. 23. — עֹשֵׂה מְלָאכָה, *faciens opus*. Esther. IX. 3. — שֹׁטֵר, *præfectus, scriptor publicus*, a سطر, *scripsit*. Ex. V. 6. ubi perperam Tychsenius in Tentam. p. 85. putat eos סֹפֵר divinasse. Fullerus Miscell. III. 19. ait, versionis istius originem a Syris
b deductam esse, qui *chirographum* seu *syngrapham* שֹׁטֵר dicere solent. Num. XI. 16. 2 Paral. XXVI. 11. XXXIV. 13. Vide Michaëlis Jus Mosaicum T. I. §. 51. Adde Symm. Prov. VI. 7. ubi γραμματεὺς *præfectum, principem, regem* notat. Conf. Opuscula Critica pag. 291. ac Lex. N. T. s. h. v. — שָׁפְטִין, *judex*. Chald. Esdr. VII. 24. Sirac. X. 5. γραμμα-
c τεὺς est *præfectus, princeps*, nam in antecedentibus sermo est de magistratibus. Sap. XXXVIII. 25. *literatus, doctor*, spec. religionis Jud. 1 Macc. V. 42. ubi vid. Michaëlis.

ΓΡΑΜΜΑΤΕΥ'Ω, *sum scriba, scribæ partes ago, præfectus sum*. הִצְבִיא, Hiph. *militare facio*, h. e. *in re militari exerceo*. Jerem. LII. 22. — שֹׁטֵר, *præfectus*. 1 Paral.
d XXVI. 29.

ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΗ', scil. τέχνη, *grammatica, literatura*. סֵפֶר, *liber*. Dan. I. 17. sec. Chis. et Theodot.

ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟ'Σ, *literator, literatus*. *יֹדֵעַ דַּעַת, *sciens scientiam*. Dan. I. 4. sec. Chis. — סֹפֵר, *scriba*. Ies. XXXIII. 18. ubi γραμματικοὶ sunt *notarii castrenses* vel *militares*. Confer Suiceri Thes. Eccles.
e Forte tamen ibi legendum est γραμματεῖς loco γραμματικοί. Vide et 3 Esdr. VIII. 24. ubi pro πραγματικοῖς alii libri habent γραμματικοῖς.

ΓΡΑΜΜΑΤΟΕΙΣΑΓΩΓΕΥ'Σ, *literarum publicarum promulgator, exactor*. Augustinus Quæst. 69. in Exod. negat, facile sciri posse, quinam γραμματοεισαγωγεῖς fuerint, quoniam hoc nomen in nullo usu habeatur vel officiorum vel magiste- f
riorum, et Lib. XVIII. de Civit. Dei cap. 39. putat, ita eos dici, qui docendis literis præessent. Hinc Trommius transtulit *literarum institutor, magister*. Sigonius de Rep. Hebr. VII. 7. intellegit *eos, qui lites s. causas ad inferiores judices deferrent*. Bielius transtulit *publicarum literarum promulgator, exactor*. Mihi autem videntur esse *ii, qui ju-* g
dicum sententias et decreta aut scripta excipiunt aut ad alios perferunt, fere i. q. *præcones, adparitores, lictores, viatores* apud Romanos. שֹׁטֵר. Deut. I. 15. XVI. 18. XXIX. 10. XXXI. 28. Adde Ex. XVIII. 25. sec. Alex. et Ald. Gloss. in Octat. γραμματοεισαγωγεῖς, ἐκβιβαστάς (Zonaras ἐκβιαστάς habet.) παιδευτάς, unde corrigendum videtur Lex. Cy- h
rilli MS. Brem. in quo ita: γραμματοεισαγωγεῖς, ἐκβιβασθείς, παιδευθείς. Leg. ἐκβιβασταί, παιδευταί. Vide Fesselii Advers. S. Lib. I. c. 1. p. 13. seq. ac Martini Lex. Phil. s. v. *Principes populi*.

ΓΡΑΠΤΟ'Ν, *scriptum*. מִכְתָּב, idem. 2 Par. XXXVI. 22. 3 Esdr. II. 2. 2 Macc. XI. 15. Subintellegendum autem ibi videtur βιβλίον. i

ΓΡΑΦΕΙ'ΟΝ, *graphium, stylus scriptorius, penicillus*. מִכְתָּב, *scriptura*. Aqu. Deut. X. 4. Voce γραφεῖον pro *scriptura* usus est etiam Clemens 1 Ep. ad Corinth. §. 28. ubi vide Colomesium. — עֵט, *stylus*. Job. XIX. 24. Al. Jer. XVII. 1. ἐν γραφείῳ σιδηρῷ. Sic enim legendum censet Grabius de Vitiis LXX Intt. p. 73. Symm. Ps. XLIV. 2. k

*ΓΡΑΦΕΥ'Σ, *scriptor*. סוֹפֵר, *scriba*. Symm. Ps. XLIV. 2. ἡ γλῶσσά μου γραφεῖον γραφέως ταχινοῦ. Vide etiam Ez. IX. 2. in Hex. K.

a ΓΡΑΦΗ', *scriptura, scriptum, descriptio, historia.* כְּתָב· 1 Par. XXVIII. 19. 2 Par. II. 11. XXXV. 4. — כְּתָבָא : כְּתָבָה Chald. Dan. V. 7. 8. 16. VI. 8. — כָּתוּב part. Pah. 2 Par. XXX. 5. 18. — כְּתוּב· Ps. LXXXVI. 6. ἐν γραφῇ λαῶν, in descriptione populorum. — *כָּתֵף, *humerus.* 1 Par. XV. 15. Permutarunt invicem כָּתֵף cum כְּתָב, ut
b legerint כִּכְתָב vel כְּמִכְתָב· — מִדְרָשׁ, *historia.* 2 Par. XXIV. 27. γεγραμμένα ἐπὶ τὴν γραφὴν βιβλίου τῶν βασιλέων, scripta in *historia* libri regum. Confer 1 Macc. XII. 21. — מִכְתָּב· Οἱ λοιποὶ Ies. XXXVIII. 9. ubi γραφὴ æque ac vox Hebraica *carmen* notat. LXX Ex. XXXII. 15. Deut. X. 4. 2 Par. XXI. 12. — *עֵט, *stylus.* Jer. XVII. 1. sec.
c cod. Reg. ubi scribendum est ἐν γραφείῳ σιδηρῷ. Confer Grabium de Vitiis LXX Intt. p. 73. 3 Esdr. VIII. 34. et I. 5. κατὰ τὴν γραφὴν Δαυίδ, secundum *mandatum* Davidis, כְּמִכְתָּב, coll. 2 Paral. XXXV. 4. Sir. XXXIX. 41. XLII. 9. δόσις καὶ λῆψις παντὶ ἐν γραφῇ, datum et acceptum cujuscunque generis in scriptura, sc. sit. h. e., Drusio in-
d terprete, describe aut in codicem refer.

*ΓΡΑΦΙΚΟ'Σ, *aptus ad scribendum.* 3 Macc. IV. 16. τοὺς γραφικοὺς καλάμους, *calamos, quibus ad scribendum utantur.* Confer Pollucis Onom. VII. 126. et 128.

*ΓΡΑ'ΦΙΟΝ, *stylus.* מִכְתָּב, *scriptura.* Aqu. Deut. X. 4. sec. Coisl. ubi tamen lectio ipsa mihi est ad-
e modum suspecta, ac γραπτὸν mihi reponendum videtur.

ΓΡΑΦΙ'Σ, i. q. γραφεῖον, *stylus.* חֶרֶט, *stylus, quo insculpitur.* Ex. XXXII. 4. Ies. VIII. 1. — מִקְלַעַת, *sculptura.* 1 Reg. VI. 28. — עֵט, *stylus.* Jer. XVII. 1. — שָׁשֵׁר, *minium.* Ez. XXIII. 14. Legerunt שָׁשֵׁךְ cum Sin. שָׁךְ notat *omne instrumentum acutum,* collato Arab. شك, *transfixit.* f

ΓΡΑ'ΦΩ, *scribo, describo, sculpo, exsculpo, conscribo, in militiam adscisco.* דָּת, *lex.* Esth. IX. 1. — הֶעְתִּיק Hiph. *transscribo.* Prov. XXV. 1. — חָקַק : חָקַק, Kal et Pih. *describo, decerno.* Prov. VIII. 15. γράφουσι δικαιοσύνην: ubi γράφειν sensu judiciali *decernere* notat. Habet præterea vox חָקַק notionem *delineandi, pingendi* et *inscribendi.* V. g
Simonis Lex. Hebr. p. 604. Ies. XXII. 16. ἔγραψας σεαυτῷ ἐν πέτρᾳ σκηνὴν, *exsculpsisti* seu *excidisti* tibi ipsi in petra tabernaculum. — חָקַק חֹקְקִים, *decerno decreta.* Ies. X. 1. — כָּתַב· Ex. XXXII. 15. ubi γράφειν cum ἐγγράφειν et καταγράφειν in codd. permutatur. Jos. XVIII. 9. γράφειν est *describere, delineare,* et cum διαγράφειν permutatur in codd. h
Jud. VIII. 14. cum ἀπογράφειν in codd. permutatur, et *literis mandare ac consignare* notat. Ps. LXVIII. 33. μετὰ δικαίων μὴ γραφήτωσαν, *in catalogum* justorum non *referantur.* Confer 1 Macc. X. 65. ubi ἔγραψεν αὐτὸν τῶν πρώτων φίλων dicitur ἐλλιπτικῶς pro μετὰ τ. π. φ., scripsit illum inter primos amicos. Ies. IV. 3. οἱ γραφέντες εἰς ζωὴν, qui in vita sunt i
conservati, q. d. qui scripti sunt in libro vitæ. Ies. X. 19. παιδίον γράψει αὐτοὺς, puer *describet* illos. Jer. XXII. 29. γράψον τὸν ἄνδρα τοῦτον (ὡς) ἐκκήρυκτον ἄνθρωπον, *describe* hunc virum, tanquam hominem rejectum. Jer. XXXI. 33. ἐπὶ καρδίας αὐτῶν γράψω αὐτοὺς, h. e. efficiam, ut accurate leges illas cognoscant, et alta mente ad observationem illarum repostas habeant. Conf. Prov. III. 3. et Æschyl. Prom. Vinct. v. 267.

a ἂν ἐγγράφου σοῦ μνήμοσιν δέλτοις φρενῶν, ubi Schol. Οὕτω καὶ Πίνδαρός φησι, φρενὸς ἐμᾶς γέγραπται, τὴν ἀκριβῆ κατάληψιν αἰνιττόμενος. Verba Pindari occurrunt Olymp. X. ab initio, ad quæ verba itidem conferendus est Schol. Cohel. XII. 10. ubi pro γεγραμμένον εὐθύτητος Desvœux in Comment. p. 225. legere mavult γράφοντα εὐθύ. Sed mihi recepta
b lectio non sollicitanda videtur, modo γεγραμμένον substantive accipiatur pro γραφή. — כְּתַב Chald. Dan. V. 5. VI. 25. VII. 1. — כְּתָבָא Chald. *scriptum*. Dan. VI. 9. — פֶּסֶל, *sculptile*. Ies. XLIV. 9. ubi pro γράφοντες alii γλύφοντες habent. — קָלַע, *sculpo*. 1 Reg. VI. 28. — שׂוּם מַס, *impono tributum*. Esth. X. 1. ἔγραψε δὲ ὁ βασιλεὺς ἐπὶ τὴν βα-
c σιλείαν τῆς τε γῆς καὶ τῆς θαλάσσης (subaudiendum videtur φόρους), scripsit autem, h. e. publico scripto imposuit regno terra marique tributum. Tob. I. 6. καθὼς γέγραπται, sicut *præscriptum* s. *mandatum* est. 3 Esdr. VI. 17. Chald. שׂוּם טְעֵם שׂוּם, coll. Esdr. V. 13. 1 Macc. XIII. 40. εἰ τινὲς ἐπιτήδειοι ὑμῶν γραφῆναι, εἰς τοὺς περὶ ἡμᾶς ἐγγραφέσθωσαν, si qui
d ex vobis apti sunt conscribi, inter nostros (h. e. in numerum nostrorum militum) conscribantur.

ΓΡΗΓΟΡΕ'Ω, *vigilo*. נִשְׂקַד, Niph. a שָׂקַד, *colligatus sum*. Thren. I. 15. Legerunt נִשְׁקַד per *Schin* cum omnibus interpretibus antiquis, excepto Chaldæo. Vide tamen Buxtorfii Anticrit. p. 568. — עָמַד, *sto*. Neh. VII. 3. ἔτι αὐτῶν γρηγορούντων: ubi
e sensum secuti sunt. — שָׁקַד, *maturo*. Jer. I. 12. V. 6. Dan. IX. 14. Aqu. Symm. Jer. I. 11. Baruch. II. 7. γρηγορεῖν ἐπί τινι, ut Lat. *invigilare alicui rei*, notat *curare*, *ut aliquid eveniat* aut *ratum fiat*. Verba sunt: ἐγρηγόρησε κύριος ἐπὶ τοῖς κακοῖς, καὶ ἐπήγαγε (αὐτὰ) ἐφ' ἡμᾶς.

ΓΡΗΓΟ'ΡΗΣΙΣ, *vigilantia*. נַהִירוּ, Chald. *lux, splendor*. Dan. V. 12. 15. In utroque loco vox γρηγόρησις f metaphorice accipienda esse videtur de *agilitate* et *alacritate*, *diligenti cura et studio*.

ΓΡΟ'ΝΘΟΣ, *pugnus*. גֹּמֶד, *cubitus*, *mensura cubiti*. Aqu. Symm. Jud. III. 16. Conf. Eustath. ad Il. Ψ'. p. 1444. 4.

ΓΡΥ'ΖΩ, *lenem sonum edo, leniter loquor*, vel *latro, hirrio, oggannio, grunnio, mutio*. חָרַץ, *moveo*. Ex. g XI. 7. οὐ γρύξει κύων τῇ γλώσσῃ αὐτοῦ, canis lingua sua non hirriet vel non ganniet. Jos. X. 21. οὐκ ἔγρυξεν οὐδεὶς τῶν υἱῶν Ἰσραήλ, nec quisquam contra Israëlitas vel mutire ausus est. Lex. Cyrilli MS. Brem. οὐκ ἔγρυξεν, οὐκ ἐφθέγξατο. Sic etiam Hesychius, nisi quod vitiose apud illum legatur ἔγρυζεν pro ἔγρυξεν. Idem: γρύξαι, ἠρέμα κράξαι, ἢ ἠρέμα h φθέγξασθαι, ἢ ὑλακτῆσαι. Suidas: γρύξαι, φθέγξασθαι, κράξαι. Confer Bocharti Hieroz. P. I. Lib. II. c. 55. p. 668. qui pro γρύξει Ex. XI. 7. et Judith XI. 19. melius legi posse putat ῥύξει vel ῥόξει, quia canum sit ῥύζειν et ῥόζειν, nihil tamen vult mutare.

ΓΡΥ'Ψ, *gryps, gryphus*. Non est animal illud fabulosum, quod describunt Plin. H. N. VII. 2. Soli- i nus c. 19. Ælianus H. A. IV. 27. et alii (nempe avis aurita, quadrupes, rostro et alis aquilæ, lupi vel pardi corpore, leonis unguibus, apud Indos vel Arimaspos auri custos), sed est *accipiter*, *vultur*, aut *aquila marina*: nam Hesychio γρυπαὶ sunt *vulturum nidi*. Vide Bonfrerium ad Pentat. p. 621. et Bocharti Hieroz. P. II. p. 812. פֶּרֶס, k *aquilæ species*, *ossifraga*. Lev. XI. 13. Deut. XIV. 12.

ΓΥΜΝΑ'ΖΩ, *exerceo*, *vexo*. 2 Macc. X. 15. ἐγύμναζε τοὺς Ἰουδαίους, *vexabat* Judæos.

a ΓΥΜΝΑ'ΣΙΟΝ, *gymnasium, locus, in quo se nudi exercebant, palæstra, exercitii locus.* 1 Macc. I. 16. ᾠκοδόμησαν γυμνάσιον ἐν Ἱεροσολύμοις. Syrus h. l. habet ܐܣܛܕܝܘܢ, *stadium,* sed 2 Macc. IV. 9. 12., ubi eadem vox occurrit, vocem Græcam retinuit. 4 Macc. IV. 20. Hesychius: γυμνάσιον, τόπος, ἐν ᾧ ἀγωνίζονται.

ΓΥΜΝΟ'Σ, *nudus, male vestitus,*
b *apertus, manifestus.* *אִשָּׁה, *uxor.* Amos IV. 3. Sed pro γυμναὶ κατέναντι ἀλλήλων legendum esse videtur γυναῖκες ἔναντι ἀλλήλων. — בְּלִי לְבוּשׁ, *sine veste.* Job. XXXI. 19. — חֲלָקָה, *levitas.* Gen. XXVII. 16. Sermo ibi est de manibus et cervice Jacobi, quæ depiles erant. — מַעֲרֻמִּים plur. *nudi.* 2 Par. XXVIII. 15. — עֵירֹם. Gen. III.
c 7. 10. 11. Ez. XVI. 22. 38. XVIII. 7. 16. — עָרוֹם. Gen. II. 25. 1 Sam. XIX. 24. Job. I. 21. γυμνὸς, *bonis terrenis destitutus.* Ib. XXVI. 6. γυμνὸς ὁ ᾅδης ἐνώπιον αὐτοῦ, *manifestus* infernus coram illo. Lex. Cyrilli MS. Brem. γυμνῶς, φανερῶς. Confer Lex. N. T. s. h. v. Ies. XX. 2. 3. γυμνὸς καὶ ἀνυπόδετος, nudus et discalceatus. 2 Macc. XI. 12. οἱ πλείο-
d νες δὲ αὐτῶν τραυματίαι γυμνοὶ διεσώθησαν, plures autem eorum vulnerati *abjectis armis* in fugam se dederunt. De quo verbi usu confer Cuperi Obss. Lib. I. c. 7. et locum Amosi II. 16. וְאַמִּיץ לִבּוֹ עָרוֹם יָנוּס.

ΓΥΜΝΟ'Σ ΓΙ'ΝΟΜΑΙ, *nudus sum aut fio.* עָרָה, *nudo me.* Ies. XXXII. 11.

e ΓΥΜΝΟ'ΤΗΣ, *nuditas.* עֵירֹם, *nudus.* Deut. XXVIII. 48. ἐν γυμνότητι.

ΓΥΜΝΟ'Ω, *nudo, denudo, exuo.* הִתְגַּלָּה Hithp. *retego me.* Gen. IX. 21. ἐγυμνώθη ἐν τῷ οἴκῳ αὐτοῦ, nudus jacebat in tabernaculo suo. — חוּג, *circino.* Job. XXVI. 10. ubi tamen pro ἐγύμνωσεν alii rectius ἐγύρωσεν habent. — פָּרַע, Hiph. הִפְרִיעַ, *dissolutum reddo.* Symm. Ex. XXIII. f
25. Habet vox Hebr. notionem *nudandi* in lingua Chaldaica. — בִּיק, *evacuo.* Aqu. Symm. Theod. et Vta Ps. XXXIV. 3. Symm. Ez. V. 2. et XII. 14. Judith. IX. 1. ἐγύμνωσεν ὃν ἐνεδιδύσκετο σάκκον, nudavit se, quem induerat, sacco. Vide et v. 2.

ΓΥ'ΜΝΩΣΙΣ, *nuditas,* etiam *pudendum.* עֶרְוָה, idem. Gen. IX. 22. 23. in notione *pudendi.* — מָעוֹר, g
nuditas, etiam *antrum,* h. e. *pudendum mulieris.* Aqu. Hab. II. 15. ubi Symm. ἀσχημοσύνην habet.

ΓΥΝΑΙΚΕΙ͂ΟΣ, *muliebris.* אִשָּׁה, *mulier.* Lev. XVIII. 22. Deut. XXII. 5. — בֵּית נָשִׁים, *domus mulierum.* Esth. II. 11. κατὰ τὴν αὐλὴν τὴν γυναικείαν. — מַלְכוּת, *regnum.* Esth. II. 17. τὸ διάδημα τὸ γυναικεῖον, diadema reginæ. Confer h
Lex. N. T. s. v. γυνὴ n. 4.

ΓΥΝΑΙΚΕΙ͂ΟΝ, sc. δῶμα vel οἴκημα, *gynæceum, conclave separatum mulierum.* Tob. II. 11. (19.) ἠρίθευτο ἐν γυναικείοις, lanificia tractabat in gynæceis. Ita Baduellus. Alii autem maluerunt cum Hebræo supplere ἔργοις, *in rebus vilibus et abjectis.*

ΓΥΝΑΙΚΕΙ͂Α, sc. ἔθη seu πάθη, i
menses mulierum, muliebria, menstrua. אֹרַח כַּנָּשִׁים, *via secundum mulieres.* Gen. XVIII. 11. ἐξέλιπε δὲ τῇ Σάῤῥᾳ γίνεσθαι τὰ γυναικεῖα, Sara autem *menstrua pati* desierat. Hesych. γυναικεῖα, τὰ ἔμμηνα. Præterea legitur Gen. XXXI. 35. sec. cod. Alex. et Compl. ubi reliqui libri γυναικῶν habent. Conf. Dieterichii Iatreum Hippocrat. p. 329.

ΓΥΝΑΙΚΟΤΡΑΦΕ'Σ (Lege γυναικοτραφὴς, vel cum Montfauconio γυναικότροφε), *mulierem alumne, effœmi-*

a *nate, a mulieribus educate.* בֶּן־נַעֲוַת, *fili perversæ.* Inc. 1 Sam. XX. 30. ubi vox γυνὴ sensu malo de *scortis* et *prostitutis* accipienda esse videtur. Vide supra s. v. αὐτομολέω. Fortasse tamen legit בֶּן נַעֲרָה.

ΓΥΝΑΙΚΟΤΡΟΦΗ'. Inc. 1 Sam. XX. 30. בֶּן־נַעֲוַת. Vide s. v. γυναικοτραφὴς, ubi jam monui γυναικότροφε scribendum esse.

b ΓΥΝΑΙΚΩ'Ν, *gynæceum, conclave separatum mulierum.* בֵּית נָשִׁים, *domus mulierum.* Esth. II. 3. 9. 13. 14.

ΓΥ'ΝΑΙΟΝ, *muliercula. mulier.* אַלְמָנָה, *vidua.* Job. XXIV. 21. ubi fortasse γύναιον de *inope* et *auxilio carente* in universum accepit: nam in χήραν mutare equidem non auderem. Hesych. γύναιον, γυνή.

c ΓΥΝΗ', *mulier, fœmina, uxor.* *אֲחוֹת, *soror.* 1 Par. IX. 35. τῇ γυναικὶ αὐτοῦ. Recte: coll. c. VIII. 29. Antiquiora exemplaria cod. Hebr. habent אִשְׁתּוֹ. Sic primæ editiones Venetæ. Fortasse irrepsit hic אֲחֹתוֹ ex cap. VII. 15. V. Buxtorfii Anticrit. p. 607. seq. — *אֶרֶץ, *terra.* Jer. III. 1. Non legerunt אִשָּׁה, sed contextus causa
d ita interpretati sunt. Vide tamen ad h. l. *Spohnium.* — אִשָּׁה, q. d. *vira,* fœm. ex אִישׁ, *vir.* Gen. II. 22. 23. III. 1. 2. Prov. XIX. 14. γυνὴ ponitur pro אִשָּׁה מַשְׂכָּלֶת, *mulier intellegens,* ubi sine dubio post γυνὴ omissum est adjectivum τῷ מַשְׂכָּלֶת respondens, quod latet, si quid video, in voce ἀνδρὶ, pro quo omnino legendum ἀνδρεία, ut alibi.
e — אֵשֶׁת. Gen. II. 24. 25. III. 8. Lev. XX. 11. אֵשֶׁת אָב. *Samar.* bene transtulit γυνὴ ἀδελφοῦ τοῦ πατρός. Nullo enim modo de matre proprie sic dicta sermo ibi esse potest. — בַּת, in plur. בָּנוֹת, *filia, filiæ.* Gen. XXX. 12. Jud. XII. 9. Esth. II. 7. ubi non opus est statuere eos אֵשֶׁת legisse. — *טֻחוֹת, *renes.* Job. XXXVIII. 36. ἐν γυναιξὶν; quasi omisso Chet טוּת vel f
טוות legisset, *fœminasque nutrices* intellexisset. Fortasse autem respexerunt notionem *occulti* et *latentis,* quam habet hæc vox ex Arabismo (طحو), ac quæ bene convenit mulieribus orientalibus in gynæceo latentibus. V. s. v. ἀπόκρυφος. — יְבֶמֶת, *glos, fratria.* Deut. XXV. 7. — נַעֲרָה, *puella.* Esth. II. 4. ἡ γυνὴ, ἣ ἂν ἀρέσῃ τῷ βασιλεῖ, g
puella, quæ placuerit regi. Eodem sensu Homero Il. Α'. v. 348. Briseis, quam v. 336. 337. κούρην, *puellam, adolescentulam,* dixerat, γυνὴ appellatur. — נָשִׁים plur. Jer. L. 37. ἔσονται ὡσεὶ γυναῖκες, erunt tanquam mulieres, h. e. *timidi, pusillanimi.* Vide et Nah. III. 13. Sic et alias Græcis γυνὴ dicitur de *illo, qui effœminatus, timidus, vel pusillanimus est.* h
Hesych. γυνὴ, ἄνθρωπος δειλὸς, ἄνανδρος, γυναικώδης. — *נָשִׁים 3 pers. plur. in præt. Hiph. הֵשִׁים, a יָשַׁם, *desolabimus.* Num. XXI. 30. Legerunt נָשִׁים. — פִּילֶגֶשׁ, *pellex.* Esth. II. 14. — *רֶחֶם, *vulva.* Prov. XXX. 16. עֹצֶר רָחַם, *constrictio vulvæ,* ἔρως γυναικός. Ita h. l. per euphemismum transtulerunt. — רְעוּת, *proxima.* Esth. I. i
19.

*ΓΥΝΗ' 'ΑΔΕΛΦΟΥ͂ ΤΗ͂Σ ΜΗΤΡΟ'Σ. דּוֹד, *uxor patrui.* Samarit. sec. Cat. Niceph. p. 1098. Lev. XX. 20. ubi tamen pro τ. μητρὸς fortasse reponendum erit τοῦ πατρός.

ΓΥ'ΡΙΣ, *pollen,* metonymice, *panes pollinacei.* חֹרִי, pro חֹרִים, *foramina.* Aqu. Gen. XL. 19. τρεῖς κοφίνους γύρεως, tres cophinos plenos

a panibus pollinaceis, s. confectis e polline, cujusmodi panes a Græcis γυρῖται ἄρτοι, et ab Athenæo (III. 30.) ἄρτοι ἐκ γύρεως γινόμενοι dicuntur. Videtur Aquila non tam sententiam, quam sonum potius verbi Hebr. חֹרִי secutus esse, quod præter Hieronymum etiam alii *farinam* interpretantur. In Lib. Nominum Ebraicorum: *Chorri, farina: Chor-*
b *ræus, farinatus.* Vide Drusium in Fragm. p. 55.

ΓΥ͂ΡΟΣ, *gyrus, circulus, ambitus.* חוּג, idem. Job. XXII. 14. γῦρον οὐρανοῦ, h. e. *cælum siderium, luminaribus et stellis ornatum.* Conf. Sir. XXIV. 5. Ies. XL. 22. τὸν γῦρον τῆς γῆς. Aqu. Theod. Prov. VIII. 27. — *מָצוֹר, *munitio.* Theod. Hab. II. 1. teste Hieronymo. — Vide infra
c s. v. κύκλος.

ΓΥΡΟ'Ω, *circulum duco, cingo, undiquaque ambio.* חוּג, *circino.* Al. Job. XXVI. 10. Sir. XLIII. 14. ἐγύρωσεν οὐρανὸν ἐγκυκλώσει δόξης, *cinxit* undiquaque cœlum rotunditate gloriæ. Hesych. ἐγύρωσε, περιετείχισε πάντοθεν.

ΓΥ'ΡΩΣΙΣ, *circuitio.* חָגָּא, *tremor.* Aqu. Ies. XIX. 17. Deduxit a חוּג.
d Hieronymus ad h. l.: *In Hebraico legitur Agga, quod interpretari potest et festivitas . . . quod significantius Aquila transtulit γύρωσιν, quum aliquis pavidus et tremens circumfert oculos, et advenientem formidat inimicum.*

ΓΥ'Ψ, *vultur.* *אַיֵּה, *ubinam,* aut sec. nonnullos Intt. *vagatur, oberrat.* Symm. Job. XV. 23. Legit
e אַיָּה, coll. XXVIII. 7. — אַיָּה, *cornix.* Job. XXVIII. 7. — דָּאָה, *milvus.* Lev. XI. 14. Sed voces ibi videntur inversæ esse, ut ad אַיָּה potius pertineat. — *כִּי, *quod.* Job. XXXIX. 27. Legerunt דָּיָה vel דַּיּוֹ. Duplici enim modo scribi solet hæc vox. — רָאָה i. q. דָּאָה.

Deut. XIV. 13. — רֶשֶׁף, *pruna.* Job. V. 7. ubi vid. Montf.

*ΓΩ'Γ. גֵּזִי, *tonsiones.* Amos VII. f 1. Legerunt fortasse גּוֹג. Inepte. Sir. XLVIII. 17. Puto ibi pro γὼγ scriptum fuisse ab auctore aut interprete γιών, ut sermo sit de *fluvio Gihon,* cujus aquas in civitatem Jerusalem derivavit Ezechias.

ΓΩΛΑΩ'Θ. Ipsa vox Hebr. plur. גֻּלּוֹת, *globi.* 2 Par. IV. 12. ubi alii γωλὰθ, minus recte.

ΓΩΝΙ'Α, *angulus.* *חֲנַנְאֵל nomen g propr. *Chananeel.* Syr. Jer. XXXI. 38. ubi suspicor γωνίας ex Hebraico, quod Græcis literis exprimere voluit, corruptum esse. Certe hic duas versiones coaluisse dubio caret. — כָּתֵף, *latus.* 2 Par. IV. 10. — מִקְצֹעַ, *angulus.* Ex. XXVI. 24. XXXVI. 26. 2 Par. XXVI. 9. — מְקֻצְעָה, idem. Ex. XXVI. 23. XXXVI. 24. — פֵּאָה, *angulus.* h Inc. Ex. XXVII. 9. — פֹּנֶה part. *respiciens.* 2 Par. XXV. 23. Legerunt פִּנָּה. — פִּנָּה, *angulus.* 1 Sam. XIV. 38. προσαγάγετε ἐνταῦθα πάσας τὰς γωνίας τοῦ Ἰσραὴλ, adducite huc omnes angulos Israëlis, h. e. illos, qui in omnibus angulis et extremitatibus sunt. In versione Aquilæ pro εἰς τὰς γωνίας reponendum est εἰς πάσας γωνίας, aut ἐν πάσαις γωνίαις. i Prov. VII. 12. ἐν πλατείαις παρὰ πᾶσαν γωνίαν ἐνεδρεύει, in plateis juxta omnem angulum (h. e. ubi viæ desinunt in triviis et quadriviis, adeoque major esse solet hominum concursus, quam alibi) insidiatur. Prov. XXV. 25. ἐπὶ γωνίας δώματος. Jer. XXXI. 39. ἕως πύλης τῆς γωνίας, usque ad portam anguli. — פִּנָּה et שׁוּק junctim, *angulus et platea.* Prov. VII. 8. — שַׁעַר, *porta.* 2 Par. XXVI. 9. Ita Bielius ac Trommius, sed perperam. Nam l. c. loco γωνίαν, quod sola ed. Aldina (sine dubio errore descriptoris, ocu-

a li lapsu decepti, quia γωνίας præcesserat) exhibet, reliqui libri omnes πέλλην habent. Susann. 37. ἐν τῇ γωνίᾳ τοῦ παραδείσου, in angulo horti.

ΓΩΝΙΑΙ'ΟΣ, *angularis*. פִּנָּה, *angulus*. Job. XXXVIII. 6. λίθον γωνιαῖον, lapidem angularem.

Δ

ΔΑΒΕΙ'Ρ, ΔΑΒΕΙΡ et ΔΑΒΙ'Ρ. Ipsa vox Hebr. דְּבִיר, *adytum*, q. d. *locutorium, locus, ubi oracula dantur*. 1 Reg. VI. 5. 16. 19. VIII. 6. 2 Par. III. 15. IV. 20. V. 6. 8. Lex. Cyrilli MS. Brem. δαβείρ, χρη-
b ματιστήριον, ναός. In Gloss. in Lib. 3 Reg. legitur δαβίρ, et exponitur χρηματιστήριον. Hieronymus in Comment. ad Ephes. I.: *Debir, quod nos* oraculum *sive* responsum *possumus appellare, et ut contentiosius verbum exprimamus e verbo* λαλητήριον, *i. e.* locutorium, *dicere*. Lex. MS. Bibl. Coislin. p. 500. Δαβὴρ (ita male pro δαβίρ scribitur) τὰ
c ἅγια τῶν ἁγίων ὀνομάζει. Vide de hac voce et aliis ejusmodi Hottingeri Thes. Philol. p. 366.

*ΔΑΒΙ'Δ. דּוֹר. Ies. XXIX. 8. Decepti sunt similitudine literarum ר et ד, ut sæpe alias.

ΔΑΔΟΥΧΙ'Α, *facis gestatio, tædæ accensio*. 2 Macc. IV. 22. μετὰ δᾳδουχίας καὶ βοῶν εἰσεδέχθη, cum facibus (scil. per urbem e tecto ful-
d gentibus, ut teste Grotio ad h. l. loquitur Plutarchus de honoribus Antonio, cum Athenis esset, exhibitis.) et clamoribus receptus est. Hesych. δᾳδουχίας, λαμπαδηφορίας, λυχναψίας, φωτισμούς.

ΔΑΔΩ'Ρ. דְּרוֹר, *libertas*. Inc. Lev. XXV. 10. qui legit ד pro ר.

ΔΑΙΜΟΝΙ'ΖΩ, *dæmonem ago*. יָשׁוּד, fut. a שָׁדַד, *vastabit*. Aqu.
e Ps. XC. 6. Videtur significationem verbi יָשׁוּד ex derivato nomine שֵׁד, quod a vastando *dæmonem* significat, deduxisse. Symmachus habet δαιμονιώδης.

ΔΑΙΜΟ'ΝΙΟΝ, *dæmonium*. אֱלִילִים plur. *idola*. Psalm. XCV. 5. — *גַּד, *Gad*, nomen idoli. Ies. LXV. 10. Est sc. גד *Dea Fortuna*, unde alii f
τῇ τύχῃ habent. Sed sunt ibi lapsu memoriæ interpretis nomina transposita, ut δαιμόνιον ibi τῷ מְנִי respondeat. — יָשׁוּד, fut. a שָׁדַד, *vastabit*. Ps. XC. 6. δαιμονίου μεσημβρινοῦ. Vide supra s. v. δαιμονίζω. Legerunt h. l. יָשֵׁד. Vide ad h. l. Colomesii Obss. SS. p. 609. Clerici Art. Crit. P. I. c. 1. p. 53. Maii Obss. SS. Lib. III. p. 45. — מְנִי, g
luna. Ies. LXV. 10. Vide supra s. גד. — צִיִּים plur. *fera animalia*. Ies. XXXIV. 14. — שֵׁד, *dæmon*. Deut. XXXII. 17. Ps. CV. 35. — שָׂעִיר, *hirsutus, pilosus*. Ies. XIII. 21. Vide et Tob. III. 8. VI. 17. VIII. 2.

ΔΑΙΜΟΝΙΩ'ΔΗΣ, *dæmoniacus*. יָשׁוּד, fut a שָׁדַד, *vastabit*. Symm. Ps. XC. 6. In mente habuit שֵׁד, h
quod δαιμόνιον vertere solet.

ΔΑΙ'ΜΩΝ, *dæmon*. גַּד, nomen idoli, quod alii de *Jove*, alii de *Dea Fortuna* interpretantur. Al. Ies. LXV. 10. Vide s. δαιμόνιον.

ΔΑ'Κ. Est ipsa vox Hebr. דַּק, *res minutæ*. Symm. Theod. Ies. XL. 15.

ΔΑ'ΚΝΩ, *mordeo, dolore afficio*,

a *lædo, noceo.* נָשַׁךְ, idem. Gen. XLIX. 17. Num. XXI. 6. 8. 9. ubi de morsu serpentum dicitur, coll. Cohel. X. 8. 11. Amos V. 19. Hab. II. 7. δάκνοντες αὐτὸν, *dolore* illum *afficientes*. Sic apud poëtas δάκνειν passim pro *lædere, perturbare, dolore, molestia afficere* occurrit, v. c. Æschyl. Theb. v. 405. ubi Schol. δάκνουσι, λυποῦσι. Eurip. Hippol. v.
b 696. Electr. 291. Hesych. δάκνει, λυπεῖ. Vide Spanhem. Not. ad Aristoph. Nub. v. 12. Jacobs Anim. ad Anthol. T. VIII. p. 230. ac Lexic. N. T. s. h. v. — Vide Ὄφις.

ΔΑ'ΚΡΥ et ΔΑ'ΚΡΥΟΝ, *lacrymæ.* אֲרֻבָּה, *caminus.* Hos. XIII. 3. ὡς ἀτμὶς ἀπὸ δακρύων καπνώδης. Omnes fere, quos consului, interpretes statuerunt, lectionem Vat.
c ἀπὸ δακρύων, quam Hieronymus rejicit, vitio scribarum ortam esse ex lectione ἀπὸ ἀκρίδων (מֵאַרְבֶּה), de qua supra s. v. ἀκρὶς est expositum. Conf. Fischeri Proluss. de Verss. GG. V. T. p. 40. ac, qui copiose de h. l. disputavit, Semlerum in Ep. Critica p. 46. Quanquam equidem negare nolim, habere hanc sententiam aliquam veri speciem,
d tamen non minus placet mihi conjectura, esse hæc verba alius interpretis versionem, sed vitiose scriptam, ac fortasse reponendum ἀποδακρύων, *lacrymas exprimens,* i. q. fumus facere solet. — דִּמְעָה, *lacryma.* 2 Reg. XX. 5. Ps. VI. 6. Coh. IV. 1. ἰδοὺ δάκρυον τῶν συκοφαντουμένων, ecce lacrymas malis artibus direptorum. Ita collective δάκρυον
e pro *lacrymis* usurpatur Æliano V. H. III. 18. et Plutarcho Alcib. p. 209. Vide Perizon. ad Ælian. l. c. p. 252. — *הִטִּיף Hiph. a נָטַף, *stillo.* Mich. II. 6. ubi pro יַטִּיפוּן, *stillabunt,* sine dubio legerunt נְטָפִים, aut in regimine נִטְפֵי, *guttas,* quod de *lacrymis* intellexerunt. *עַיִן, *oculus.* Inc. Job. XXXI. 16. τοῖς δάκρυσιν, quæ verba Montf. in Hex. perperam cum Hebr. וְעֵינֵי f
conjunxit. Pertinent potius hæc verba ad אֲכַלֶּה, *consumsi,* in fine commatis, et sunt merum scholion ex Olympiodoro hoc sensu: oculos viduarum lacrymis consumsi, h. e. expressi ipsis lacrymas, sc. oppressione et inhumanitate.

ΔΑ'ΚΡΥΣΙ ΚΛΑΙ'Ω, *lacrymis fleo.* הַטִּיף הַטִּיף, *stillo stillo,* Hiph. a נָטַף. Mich. II. 6. g

ΔΑΚΡΥ'Ω, *lacrymor.* הִטִּיף, *stillo,* Hiph. a נָטַף. Mich. II. 6. Legerunt בְּטִיפִין loco יַטִּיפוּן, et illud *stillicidium* non metaphorice et figurate, sed proprie de oculorum stillicidio, h. e. lacrymis, acceperunt. — נִתַּךְ, *effundor.* Job. III. 24. — *רָגַן, Niph. נִרְגַּן, *commoveor, conturbor.* Theod. ac LXX sec. Compl. 2 Sam. XVIII. 33. ἐδάκρυ- h
σεν. Locum quidem habere potest hæc translatio inprimis in hac orationis serie, (ut scil. signa tristitiæ pro ipsa tristitia posuerit auctor hujus versionis,) præterea in Vulgato legitur *contristatus est,* mallem tamen illud ἐδάκρυσεν referre ad sequens וַיֵּבְךְּ. — רָעַם, *percellor.* Ez. XXVII. 35. ubi Cappello pro רָעֲמוּ per metathesin literarum legisse videntur i
דָּמְעוּ, et præterea pro Resch Daleth.

*ΔΑΚΤΥΛΗ'ΘΡΑ, *tormentum, digitis manuum et pedum adhiberi solitum.* 4 Macc. VIII. 12. Vide Synes. Ep. 58. ac Pollucis Onom. II. 156.

ΔΑΚΤΥ'ΛΙΟΣ, *annulus.* טַבַּעַת, *annulus obsignatorius.* Gen. XLI. 42. Ex. XXV. 12. 14. — חֹתָם, k
sigillum. Gen. XXXVIII. 18. ubi Bielius δακτύλιον interpretatur de *annulo obsignatorio,* nixus auctoritate Aquilæ, qui h. l. σφραγῖδα

a posuit. Hinc putat illustrari posse locum Luc. XV. 22. ubi δακτύλιον cum Heinsio intellegit non de simplici annulo, sed de annulo cum patris nota et sigillo, ut sic verus filius et proprius intelligeretur, qualis ille fuit, quem gestavit Cneius Scipio Africanus, teste Valerio Max. III. 5. — חוֹתֶמֶת, *sigillum, annulus signatorius.* Gen. XXXVIII. 25. —
b עִזְקָא, Chald. *annulus signatorius.* Dan. VI. 17. — *קֶרֶס, *ansula, uncinus.* Ex. XXVI. 6. sec. Oxon. ubi reliqui libri κρίκους habent. Drac. 14. coll. Æliano V. H. XII. 30. 1 Macc. VI. 15. ubi vid. Michaëlis ac Paulsen de Regimine Orientt. §. 62. Tob. I. 22. εἶναι ἐπὶ δακτυλίου, annulum obsignatorium regis gerere, adeoque primum esse
c post regem. Conf. seq. et Esth. VIII. 2.

ΔΑΚΤΥΛΟΔΕΙΚΤΕ΄Ω, *digito monstro.* מוֹרֶה בְּאֶצְבְּעֹת, *docens digitis.* Symm. Prov. VI. 13. δακτυλοδεικτῶν. Diod. Sic. XIII. 103. p. 431. T. V. Dio Cass. LXI. 17. 997. Philo in Flacc. p. 987. D. Hinc δακτυλόδεικτον apud Æschyl. Agam. v. 1341. ubi vid. Stanleius.
d Similis vox est δακτυλοδείκνυμι apud Sopatr. Διαιρ. Ζητημ. p. 363. cui proximum est δακτυλοδεικτεῖν, quod in Demosth. Or. in Aristog. p. 790. plures codd. exhibent pro δακτυλοδεικτεῖν.

ΔΑ΄ΚΤΥΛΟΣ, *digitus.* אֶצְבַּע, idem. Ex. VIII. 19. δάκτυλος Θεοῦ ἐστι τοῦτο, h. e. hac in re exserit Deus suam potentiam. Ib. XXXI.
e 17. Ies. II. 8. — כַּף, *vola, manus.* Job. XXIX. 9.

ΔΑΛΟ΄Σ, *titio, torris.* אוּד, idem. Ies. VII. 4. Amos IV. 11. Zach. III. 2. δαλὸς ἐξεσπασμένος ἐκ πυρὸς, torris ex igne extractus. Hesych. δαλὸς inter alia exponitur ξύλον κεκαυμένον, τὸ ἐξημμένον ξύλον. — כִּיּוֹר, *focus.* Zach. XII. 6. Acceperunt vocem Hebr. per metonymiam de lignis, quæ foco imponuntur. — f
כִּידוֹד, *scintilla.* Οἱ λοιποὶ Job. XLI. 10. — מְדוּרָה, *pyra, rogus.* Ex. XXIV. 9. 10. Hesych. δαλὸν, ξύλον, ἢ λαμπάδα, ἢ ξύλον κεκαυμένον, δᾳδίον ἡμίφλεκτον.

ΔΑΜΑ΄ΖΩ, *domo.* חֲשַׁל, Chald. *debilito.* Dan. II. 40. σίδηρος — δαμάζει πάντα. — רְעַע, *confringo.* Dan. II. 40.

ΔΑΜΑ΄ΛΑΙΟΣ, *vitulinus.* פַּר, *ju-* g
vencus. Aqu. Psalm. XXI. 13.

ΔΑ΄ΜΑΛΙΣ, *juvenca, vitula.* אַיִל, *aries.* Inc. Lev. IX. 2. — בָּקָר, *armentum.* Num. VII. 17. 23. — עֵגֶל, *vitulus.* 1 Sam. XXVIII. 24. Ps. LXVII. 33. — עֶגְלָה, *vitula.* Gen. XV. 9. Deut. XXI. 3. 4. Jud. XIV. 18. — עֲגָלָה, *plaustrum.* Ies. V. 18. Legerunt עֶגְלָה. — פַּר, *ju-*
vencus. Num. VII. 88. — פָּרָה, *ju-* h
venca. Num. XIX. 2. 6. Hos. IV. 17. Amos IV. 1. Aqu. Job. XXI. 10. — פְּרֻדוֹת plur. *grana.* Joël. I. 17. Legerunt פָּרוֹת.

ΔΑΝΕΙ΄ΖΩ, ΟΜΑΙ, *fœnero, fœneror, mutuum do, accipio.* לָוָה : הִלְוָה, Kal et Hiph. Deut. XXVIII. 12. 44. Neh. V. 4. Prov. XIX. 17. XXII. 7. δανιοῦσι pro δανείσουσι. Cf. ad h. l. Jaegerum. Aqu. Psalm. i
XXXVI. 26. — עָבַט : הֶעֱבִיט, Kal et Hiph. Deut. XV. 6. 8. Sap. XV. 16. τὸ πνεῦμα δεδανεισμένος, qui spiritum homini dedit mutuum, eumque ut debitum reposcet. Ita vulgo redditur. Sed rectius: qui spiritum a Deo mutuo duntaxat accepit. Hesych. δανείζει, μεταδιδοῖ τοῖς ἐνδέεσι, κιχρᾷ.

ΔΑΝΕΙ΄ΖΟΜΑΙ ΣΙ͂ΤΟΝ, *mutuo accipio cibum.* שָׁאַל, *peto,* sc. *stipem, mendico.* Prov. XX. 4.

a **ΔΑ'ΝΕΙΟΝ**, *æs alienum, fœnus, mutuum, debitum.* נֹשֶׁה part. *mutuans, mutuo dans.* Deut. XXIV. 11. ἄνθρωπος, οὗ τὸ δάνειόν σου ἐστὶν, homo, cui mutuo das. Legerunt sine dubio נֶשֶׁה, aut נֶשֶׁךְ, *fœnus*, quibus vocibus etiam respondet 2 Reg. IV. 7. sec. Compl. aut potius apud Inc. Int. Hesych. δάνειον, ὄφλημα, χρέος, δῶρον.

b **ΔΑΝΕΙΣΜΟ'Σ**, *mutuatio, fœneratio.* Sir. XVIII. 33. ubi δανεισμὸς est *pecunia ad fœnus accepta.*

ΔΑΝΕΙΣΤΗ'Σ, *mutuator, fœnerator.* נֹשֶׁה, part. *exactor crediti.* 2 Reg. IV. 1. Psalm. CVIII. 10. — *נָשִׁים, *fœminæ.* Theod. Ies. III. 12. Si recte se habet nota hæc hexaplaris, legit cum Arabe et Chaldæo נֹשִׁים, ut sit Benoni Kal a נָשָׁה,
c *fœnerari, mutuo dare*, favente huic lectioni parallelismo sententiarum. Aquila et LXX habent ἀπαιτοῦντες. Sed fortasse hæc nota hexaplaris referenda est ad נֹגְשָׂיו initio hujus commatis. — *רָשׁ, *pauper.* Prov. XXIX. 13. Sed ibi transpositio verborum locum habet, ac δανειστὴς pertinet potius ad אִישׁ תְּכָכִים, *vir dolosus*, h. e. *callidus, noscens artes*
d *lucrandi*, aut *vir fasciarum* (تِكّ, *fascia*), h. e. *dives.*

ΔΑ'ΝΟΣ, *mutuum, fœnus.* Sirac. XXIX. 4. ubi *mutuum* notat.

ΔΑΠΑΝΑ'Ω, *sumtus facio, impendo, consumo.* Judith XII. 4. οὐ δαπανήσει ἡ δούλη σου τὰ ὄντα μετ' ἐμοῦ, sc. βρώματα, non *consumet* ancilla tua cibos, quos secum adduxit. 1 Macc. XIV. 32. ἐδαπάνησε χρήματα
e πολλὰ τῶν ἑαυτοῦ, magnam ex propriis pecuniam *impendebat.* 2 Macc. I. 23. δαπανωμένης τῆς θυσίας, cum sacrificium *consumeretur.* Adde Dan. IX. 17. sec. Chis. εἴδοσαν δεδαπανημένα πάντα τὰ παρατεθέντα.

ΔΑΠΑ'ΝΗ, *sumtus, impensæ, victus.* נִפְקְתָא, Chald. *impensa.* Esdr. VI. 4. ἡ δαπάνη ἐξ οἴκου τοῦ βασιλέως δοθήσεται, sumtus ex domo regis dabitur. Ib. v. 8. Draco v. 9. τίς ὁ f
κατεσθίων τὴν δαπάνην ταύτην; quis est, qui comedit hunc *victum?* Hesych. δαπάνη, τροφή. 1 Macc. III. 30. X. 30.

ΔΑΠΑ'ΝΗΜΑ, idem. 3 Esdr. VI. 25. in textu Chald. נִפְקָא, *impensa.* Esdr. VI. 7. quod LXX δαπάνη verterunt. 2 Macc. III. 3. XI. 31.

ΔΑΡΩ'Μ. Ipsa vox Hebr. דָּרוֹם, g
meridies, plaga meridionalis. Al. Ez. XX. 46. Conf. Bonfrerii Not. ad Eusebii Onomast. v. Δαρώμ.

ΔΑ'ΣΟΣ, *densitas*, speciatim *sylvosa densitas.* סְבַךְ, *perplexitas.* Ies. IX. 18. ἐν τοῖς δάσεσι τοῦ δρυμοῦ. — שֹׂבֶךְ (שׂ pro ס), idem. 2 Sam. XVIII. 9. ὑπὸ τὸ δάσος τῆς δρυὸς, sub densitatem quercus magnæ. Conf. Ælian. V. H. XIII. 1. Hesych. h
δάσος, σύνδενδρος τόπος, ὑλώδης δασύτης.

ΔΑΣΥ'ΠΟΥΣ, secundum Athen. V. 12. Hesych. Eustathium et Bochartum *lepus*, secundum alios vero, v. c. Eugubinum, *cuniculus.* Certe Plinio X. c. 63. dasypus diversum animal est a lepore. Conf. Bonfrerii Comment. in Pentat. p. 620. — אַרְנֶבֶת, *lepus.* Lev. XI. 6. Deut. XIV. 7.

ΔΑΣΥ'Σ, *densus, consitus, pilosus,* i
hirsutus. עֲבוֹת sing., עֲבֹתִים, *implicata, densa.* Aqu. Theod. Ez. XXXI. 3. ubi δασέα sunt *condensæ arbores.* Vulg. *densas frondes.* LXX Lev. XXIII. 40. Aqu. Symm. Theod. Nehem. VIII. 17. — עֲבֻתָּה, fœm. Ez. VI. 13. — פָּארָן, *Paran*, nomen proprium. Hab. III. 3. κατασκίου δασέως, quæ corrigenda mihi aliquando visa sunt in κατασκιδάσεως. פֹּרֶךְ enim frequentius vertunt διασκιδάζειν, v. c. Ps. XXXII. 10. Cappello in Notis Criticis ad h. l. et in

a Crit. S. p. 787. videntur LXX vertisse ἐξ ὄρους δόξης (nam פָּארָן videtur ei esse a פְּאֵר, δόξα, decus), quod mutatum postea fuerit librarii inscitia in δασέως; aliquis autem cum in margine notasset explicationis causa κατασκίου, glossema illud e margine in textum migravit. Ego vero nunc, mutata sententia supra prolata, et δασέως et κατασκίου
b duas versiones diversorum interpretum esse arbitror, quorum uterque in mente habuerit Hebr. פֹּארָה, ramosus, frondosus ramus, frons, de quo vide Simonis Lex. Hebr. p. 1272. Ergo בארן est ramosus, seu opacus. — רַעֲנָן, viridis, frondosus. Οἱ λοιποὶ Jer. XVII. 2. LXX Deut. XII. 2. (Vulg. lignum frondosum.) Ies. LVII. 5. — שָׂעִיר,
c pilosus, hirsutus. Gen. XXVII. 11. 23. — שֵׂעָר, pilus. Gen. XXV. 25. 2 Reg. I. 8. — בַּעַל שֵׂעָר, dominus pili, i. e. pilosus. 2 Reg. I. 8. ἀνὴρ δασύς. Sir. XIV. 18. ἐπὶ δένδρου δασέως, in arbore densa, seu frondosa.

ΔΑΨΙΛΕΥ'ΟΜΑΙ, abundo, copiose et abundanter subministro, it. euro, sollicitus sum. דָּאַג, sollicitus sum, sollicite et anxie timeo. 1 Sam. X.
d 2 ἐδαψιλεύσατο δι' ὑμᾶς, propter vos valde sollicitus est, ubi cum φροντίζει et μεριμνᾷν in codd. permutatur. In versione Polyglott. Lond. redditur profundebat, h. e. interprete Flam. Nobil. pro nihilo habet asinas et cætera omnia bona præ sollicitudine, quæ nunc illum angit propter vos. Gloss. in Lib. 1 Reg. ἐδαψιλεύσατο δι' ὑμᾶς, φροντίζει περὶ ὑμῶν.

e ΔΑΨΙΛΗ'Σ, abundans, largus. Sap. XI. 8. δαψιλὲς ὕδωρ, magnam aquæ copiam. 1 Macc. III. 30. δαψιλεῖ χειρί, larga manu. 3 Macc. V. 2.

ΔΕ', autem, vero. אָבֵן, utique. Ps. LXXXI. 7. — בְּדֵי, in. Job. XXXIX. 25. — בַּדֵּי plur. constr. ex בָּדִים, vectes. Job. XVIII. 14. Legerunt בְּדֵי. — ו præfix. Gen. III. 3. XX. 3. XLII. 10. — *לָכֵן,
f ideo. Job. XLII. 3. ἀνηγγίλη δέ μοι. Legendum ἀνηγγίλη δή μοι. — כִּי עַתָּה, at nunc. Job. XIV. 16. — *רְאֵה, vide. Job. XX. 6. ubi pro πάντα δὲ legendum πάντα ἴδε. — Vide alibi Εἰ, Οὐ et Τίς.

ΔΕΒΡΑΘΑ'. Vide in voce Χαβραθά.

ΔΕ'ΗΣΙΣ, precatio, oratio, indigentia, afflictio. *אֲרֶשֶׁת, petitum,
g expetitum, ab Arab. ارس vel ورس, concupivit, expetivit. Inc. Ps. XXI. 3. δέησις, desiderium precibus expressum et prolatum. LXX θέλησις habent. — עֱנוּת, afflictio. Ps. XXI. 25. οὐδὲ προσώχθισε τῇ δεήσει τοῦ πτωχοῦ. Bene quoad sensum, et convenienter parallelismo sententiarum. Satis præterea constat, עָנָה interdum loqui, dicere notare. —
h צְעָקָה, clamor. Job. XXVII. 9. — רְוָחָה, respiratio. Thren. III. 55. Cappellus in Notis Crit. ad h. l. statuit quidem, eos legisse לְצַוְחָתִי, ad clamorem meum, sed, ut recte monuit Buxtorfius in Anticrit. p. 575., verba εἰς τὴν δέησίν μου respondent potius voci sequenti לְשַׁוְעָתִי, nam Hebraica hic aperte inverso ordine reddiderunt. Conf. Psalm.
i XXXIX. 13. et CXLV. 19. — רִנָּה, clamor. 1 Reg. VIII. 28. sec. Compl. 2 Par. VI. 19. τῆς δεήσεως καὶ προσευχῆς, coll. 1 Tim. II. 1. Ps. XVI. 1. Jer. XI. 14. — רֵעַ, amicus. Job. XVI. 20. Num legerunt רִנָּה, aut שַׁוַע? — שְׁאָגָה, rugitus. Sext. Ed. Ps. XXII. 2. —

a שַׁוְעַ, *vociferatio.* Job. XXXVI. 19.
— שֶׁוַע, idem. Ps. V. 2. — שַׁוְעָה,
idem. Ps. XXXIII. 15. XXXVIII.
16. CXLIV. 20. — שִׂיחַ, *querela.*
Ps. CI. 1. CXLI. 2. — תְּחִנָּה, *sup-*
plicatio. 1 Reg. VIII. 28. 2 Par.
VI. 19. Ps. VI. 9. — תַּחֲנוּנִים,
plur. masc. et semel fœm. תַּחֲנוּנוֹת.
2 Par. VI. 21. Job. XL. 22. Dan.
IX. 3. — תְּפִלָּה, *preces.* 1 Reg.
b VIII. 45. 2 Par. VI. 40. Ps. LXV.
18. Baruch. IV. 13. ἐνεδυσάμην δὲ
σάκκον τῆς δεήσεώς μου, indui autem
saccum supplicationis meæ. Lex.
Vet. Δέησις, *precatum, deprecatio,*
obsecratio, petitio, supplicatio, oratio.
Sap. XII. 20. δεήσεως sec. Vat. h. e.
parsimonia et indigentia, quasi
Deus indigeret careretque suppli-
ciis, quibus eos afficeret. Sir. XVIII.
c 15. ubi δέησις est vel *inopia,* vel *pre-*
catio et *postulatio,* sensu eodem.
Ib. IV. 6. δέησις malo sensu de *eo*
dicitur, *qui alteri mala a Deo im-*
precatur, imprecatio. Vulgatus per
deprecationem transtulit sensu La-
tino, quo *deprecationes* pro *impreca-*
tionibus in malum dici solent, v. c.
Plin. XXVIII. 2. *defigi quidem diris*
deprecationibus nemo non metuit.
d 1 Macc. VII. 37. προσευχῆς καὶ δεή-
σεως.

ΔΕΙ͂, impers. *decet, oportet.* *דִּי
Chald. *quod.* Theod. LXX Dan. II.
28. et 29. ἃ δεῖ γενέσθαι, h. e. quæ
futura seu eventura sunt, τὰ ἐσόμενα,
coll. v. 45. Vide Grotium ad Matth.
XVI. 21. — הָיָה, *fuit.* Ies. XXX.
29. — סָכַן, *prodest.* Job. XV. 3.
οἷς οὐ δεῖ, quibus non decebat.
e Symm. sec. cod. Mosqu. Gen.
XXXIV. 7. pro וְכֵן לֹא יֵעָשֶׂה ha-
bet ὃ οὐκ ἔδει γενέσθαι. LXX οὐχ οὕ-
τως ἔσται. Sap. XV. 12. ad quem
locum pertinet Gloss. MS. in Sap.
Sal. δεῖν, χρείαν ἔχειν, χρῆναι, δέον εἶναι,
ὀφείλειν, χρεωστεῖν. — ἔδει Sap. XVI.
4. — Vide alibi Ἕπω.

ΔΕΟ΄Ν, partic. *decens, necessum.*
2 Macc. I. 18. Prol. Sir.

ΔΕΟ΄ΝΤΑ, ΤΑ΄, *necessaria,* maxi- f
me *ad vitam sustentandam, alimenta.*
לֶחֶם, *panis, cibus.* Ex. XVI. 22.
Inc. 1 Reg. IV. 22. — מַאֲכָל, *cibus.*
Symm. Prov. VI. 8. — פַּתְבַּג, *por-*
tio cibi. Dan. XI. 26. — שְׁאֵר, *ali-*
mentum. Ex. XXI. 10. 2 Macc.
XIII. 20. Tob. V. 14. Hesych. τὰ
δέοντα, χρήζοντα, λείποντα. Vide Fis-
cherum Proluss. de Vitiis Lex. N.
T. p. 308. Vide quoque infra post g
δέομαι.

ΔΕΙ΄ΔΩ, *timeo.* אַכְזָר, *crudelis.*
Job. XLI. 2. Libere verterunt. —
חָפְשִׁי, *liber.* Job. III. 19. θεράπων
οὐ δεδοικὼς τὸν κύριον αὐτοῦ, pro eo,
quod in textu Hebr. legitur, *manu-*
missus a domino suo. Libere verte-
runt. Liberto enim pristinus domi-
nus non metuendus amplius est. —
יָגֹר, *vereor.* Job. III. 25. — שָׁחָה, h
incurvo me. Job. XXXVIII. 40.
Vocem Hebr. non de incurvatione
violenta (h. e. tali, quæ fit insidian-
di causa, et tribuitur feris, quæ in
antris latent, ut in prædam insi-
liant), ut h. l. accipitur, sed de
incurvatione metus causa intellexe-
runt. Idem valet de loco altero Ies.
LX. 14. — שָׁפַר, *pulcrum est.* Job.
XXVI. 13. ubi legerunt שְׂעָרוּהוּ, i
nam שָׂעַר aliquando *horrere* signi-
ficat.

ΔΕΙ΄ΚΝΥΜΙ, *ostendo, monstro, do,*
exhibeo. בָּרָא, *creo.* Num. XVI. 30.
ubi Scharfenbergius conjicit eos lo-
co יִבְרָא legisse יֵרָאֶה, *si Deus*
ediderit miraculum, qua tamen con-
jectura non opus est, cum constet,
δείκνυμι haud raro *efficere, exhibere*
denotare. Conf. Lex. N. T. s. h. v. k
Idem valet de conjectura Dindorfii,
cui legisse videntur יבדא, Daleth
pro Resch, *rem novam creabit,* a
בדא, coll. Arab. بدا, *incepit, no-*

a *vum quid excogitavit.* — הֶאֱרִיךְ Hiph. *prolongo.* Ies. XLVIII. 9. δείξω σοι τὸν θυμόν μου. Non male quoad sensum. — הִגִּיד Hiph. a נָגַד, *indico.* Gen. XLI. 25. Esth. IV. 7. Ez. XL. 4. XLIII. 10. — הוֹדִיעַ Hiph. a יָדַע, *facio scire.* Gen. XLI. 39. Ex. XXXIII. 5. Hos. V. 9. Huc pertinet etiam formula δείκνυμι δόξαν, quam pro Hebr.
b הוֹדִיעַ Ex. XXXIII. 13. et 18. exhibent libri nonnulli, et quæ vel glossema vel versio est alius interpretis. — הוֹצִיא Hiph. a יָצָא, *exire facio, produco.* Job. XXVIII. 11. — הוֹרָה Hiph. a יָרָה, *doceo.* Ex. XV. 25. 1 Sam. XII. 23. Job. XXXIV. 32. — *הֵנִיעַ, *agito, commovere facio.* Amos IX. 9. δεικνύω sec. Compl., ubi δείκνυμι idem esse
c videtur, quod παραδειγματίζω. — *הִנֵּה, *ecce.* Inc. 2 Sam. XVI. 8. ἔδειξέ μοι τὴν κακίαν σου. Scribe ἔδειξας, sat multa documenta ac quasi specimina malitiæ tuæ mihi dedisti, seu malum tuum animum satis mihi declarasti. Vulg. *premunt te mala tua.* Legisse videtur הוֹנָךְ a יָנָה, *premere.* Fortasse tamen δ. τ. κ. ibi notat *punire aliquem ob impro-*
d *bitatem.* — הֶרְאָה Hiph. *videre facio,* et alicubi etiam in Kal. Gen. XII. 1. XLI. 28. Ex. XXV. 9. 40. κατὰ τὸν τύπον τὸν δεδειγμένον, sec. cod. Alex. ubi tamen Grabius auctoritate textus Hebr. et Irenæi (Lib. IV. c. 28.) excudi jussit τῶν δεδειγμένων. L. Bos. autem in Prolegom. c. 2. veram lectionem esse statuit τὸν δειχθέντα, quam exhibent vulgati libri,
e ac secutus est Paulus Hebr. VIII. 5. Conf. XXVI. 30. Deut. XXXII. 20. δείξω, ubi legerunt אַרְאֶה, punctis mutatis. Eodem modo etiam Jer. XVIII. 17. pro אֶרְאֵם, *videbo,* legerunt אַרְאֵם, *ostendam* *illis.* — זֶרַע, *semen.* Zach. VIII. 12. Videntur legisse אֶזְרַע, *seram,* quod in hac orationis serie commode per δείξω explicari poterat. — לִמֵּד Pih. *doceo.* Deut. IV. 5. Ies. XL. 14. f
XLVIII. 17. — *נִלְכַּד, *deprehendor in delicto.* Jos. VII. 15. 16. 17. 18. ubi δείκνυμι est *denuntiare, deferre,* et cum ἐνδείκνυμι ac ἀναδείκνυμι in codd. permutatur. — נָחָה, *duco.* Ex. XIII. 21. δεῖξαι αὐτοῖς τὴν ὁδόν. — נָתַן, *do, pono.* 2 Reg. XVI. 14. — שֵׁנִית, *altera vice.* Ies. XI. 11. Ita Bielius Trommium secutus. Sed LXX ibi δεῖξαι de suo addidisse g
et יוֹסִיף שֵׁנִית per προσθήσει reddidisse videntur. 1 Macc. VI. 34. τοῖς ἐλέφασιν ἔδειξαν αἷμα σταφυλῆς καὶ μόρων, potarunt elephantas vino rubro et succo quodam e moris expresso, ut nempe in ipso conflictu alacriores evaderent ac ferociores, coll. 3 Macc. V. 10. E quo loco (ad quem vide notata a me in Spicilegio II. p. 35.) luculenter apparet, δείκνυμι h
quandoque *dare, exhibere* notare. Conf. Is. Casauboni Lectt. Theocrit. c. 9. Hesych. δεῖξαι, δηλῶσαι, φανερῶσαι.

ΔΕΙΓΑΛΑΙΟΣ, *pavidus, meticulosus, miser.* גְּדוּפָה, *blasphemia, convicium.* Ez. V. 15. sec. Ald. et Hieron. Libere verterunt. Vide ad h. l. Rosenmüll. — שֹׁד, *vastatio.* Hos. VII. 13. ubi vera lectio mihi esse i
videtur δειλοί, quod vitio scribarum mutatum est in δῆλοι, correctum deinde, quod sensum non esse hujus versionis intellegebatur, in δείλαιοι. Lectio δείλαιοι confirmatur tamen loco Nahum. III. 7. — שָׁדְדָה vel שֻׁדְּדָה, præt. Pyh. fœm. *vastata est.* Nah. III. 7. Baruch. IV. 23. Gloss. MS. in Proph. Δείλεις, ἄθλεις. Scribe δείλαιοι, ἄθλιοι. Lex. Cyrilli MS. Brem. δείλαιοι, ταλαίπωροι.

ΔΕΙΛΑΙ͂ΣΤΟΣ, *miserabilis, miser.*

a גְּדוּפָה, *convicium.* Theod. Ez. V. 15. δειλαίστη. Hieronymus: δειλαίστη vel δείλαια, *quidam infelicem et miseram: alii perspicuam et expositam ad miserias intellegi volunt.*

ΔΕΙΛΑΝΔΡΕ'Ω, *pavidus homo sum, pavesco.* 2 Macc. VIII. 13. οἱ δειλανδροῦντες καὶ ἀπιστοῦντες. 4 Macc. X. 14.

ΔΕΙ'ΛΗ, *vespertinum tempus, crepusculum.* b עֶרֶב, *vesper.* Gen. XXIV. 63. τὸ πρὸς δείλης, tempore vespertino. Ex. XVIII. 14. ἀπὸ πρωΐθεν ἕως δείλης, a mane usque ad vesperam. Glossæ in Octat. et Lex. Cyrilli MS. Brem. δείλης, περὶ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου. 1 Reg. XVII. 6. 2 Par. II. 4. τὸ δείλης, *vespera.* 2 Par. XIII. 11. πρωῒ καὶ δείλης, mane et vespera. Græcis δείλη πρωΐα, *vespera matura,* et δείλη c ὀψία, *vespera sera,* dicebatur. Vide Bocharti Hieroz. P. I. Lib. II. c. 1. p. 559. 1 Macc. X. 80. ἐκ πρωΐθεν ἕως δείλης.

ΔΕΙΛΙ'Α, *timiditas, formido.* אֵימָה, *terror.* Ps. LIV. 3. δειλία θανάτου ἐπέπεσεν ἐπ' ἐμὲ, mortis terrores me incessunt. — חַתַּת. 1 Par. XXII. 13. ubi sola Complut. δειλία exhibet. Non putem, auctorem hujus versionis loco תֵּחַת, *paveas,* legisse d substantivum, v. c. מְחִתָּה, sed vel supplendum est εἴη σοι post δειλία, vel, quod magis placet, scribendum est δειλιάσῃς. — מְחִתָּה, *contritio,* etiam *pavor, formido.* Inc. Prov. X. 15. Symm. ib. v. 29. Symm. Theod. Prov. XXI. 15. ubi δειλία notare videtur *id quod timetur s. interitum.* — מֹרֶךְ, *mollities.* LXX e et Inc. Lev. XXVI. 36. Cor molle tribuitur ei, qui animum despondet. Conf. ad h. l. Scharfenb. — עַצְלָה, *segnities, pigritia.* Prov. XIX. 15. Δειλὸς, *ignavus,* Xenoph. Mem. III. 7. 1. Æschin. Dial. III. 13.

ΔΕΙΛΙΑΙ'ΝΩ, *pavere facio, timorem incutio.* מָסַס, *liquefio.* Deut. XX. 8. Vide supra s. δειλία.

ΔΕΙΛΙΑ'Ω, *timeo, paveo.* מָסַס, *liquefactus, dissolutus sum.* Ies. XIII. 7. Vide s. δειλία. — נוּד, *vagor,* it. f *condoleo.* Jer. XV. 5. τίς δειλιάσει ἐπί σοι, quis pavebit pro te: sensu eodem. — נֶחְפַּז, Niph. *trepide me surripio.* Psalm. CIII. 8. — חָתַת, Niph. a חָתַת, *consternatus sum.* Deut. I. 21. μὴ φοβεῖσθε μηδὲ δειλιάσητε, ne timete, neque consternemini, coll. ibid. XXXI. 8. Jos. VIII. 1. X. 25. — עָרַץ, idem. Jos. I. 9. — פָּחַד, Ps. XIII. 6. ἐδειλίασαν φόβῳ, g timore perfusi sunt. Ps. XXVI. 2. ἀπὸ τίνος δειλιάσω; quem timebo? LXXVII. 58. CXVIII. 160. — *רָכַךְ, *emollio.* Inc. Jer. LI. 46. Vide supra s. v. δειλία. 2 Macc. XV. 8. μὴ δειλιᾷν τὴν τῶν ἐθνῶν ἔφοδον, ne timerent hostium adventum.

ΔΕΙΛΙΝΟ'Σ, *vespertinus.* עֶרֶב, *vesper.* 2 Par. XXXI. 3. ὁλοκαυτώσεων τὴν πρωϊνὴν καὶ τὴν δειλινήν.

ΤΟ' ΔΕΙΛΙΝΟ'Ν, sc. μέρος ἡμέρας, h *tempus vespertinum,* i. q. δείλη. בָּעֶרֶב, *vesperi.* Lev. VI. 20. τὸ δειλινὸν pro κατὰ τὸ δειλινὸν μέρος ἡμέρας, tempore vespertino. — בֵּין הָעַרְבַּיִם, *inter duas vesperas.* Ex. XXIX. 39. 41. — צָהֳרַיִם dual. *meridies.* 1 Reg. XVIII. 29. ἕως οὗ παρῆλθε τὸ δειλινὸν, usque dum præteriisset *tempus pomeridianum.* Compl. habet μεσημβρινὸν, et paulo post καιρὸς μεσημβρίας. Sic Æliano i V. H. II. 6. περιπάτῳ χρῆσθαι δειλινῷ est *deambulatione uti pomeridiana.* Conf. Bocharti Hieroz. P. I. Lib. II. cap. 50. pag. 559. ubi observat, quod, ut Græcis, ita etiam Hebræis duplex fuerit vespera, una meridies sive post prandium, altera circa occasum solis. Locis Suidæ, Hesychii et Eustathii Bocharto observatis addi meretur ille Mœridis Atticistæ: Δείλης πρωΐας, τὰ μετὰ ἕκτην ὥραν· δείλης ὀψίας, πρὸς ἑσπέραν. Vide et Buxtorf. Lex. Hebr. et Chald.

a v. עֶרֶב, et Fulleri Miscell. SS. Lib. III. c. 5. p. 300.—רוּחַ הַיּוֹם, *ventus diei*. Gen. III. 8. לְרוּחַ הַיּוֹם, *circa tempus venti vespertini*. Solet sc. in Oriente circa vesperam ventus æstum diei, atque adeo ipsam noctem flando recreare, ut Dathius recte observavit. Accedit, quod Arab. روح *vesperam* et *tempus*
b *pomeridianum* notat. Adde Dan. XIII. 7. sec. Chis.

ΔΕΙΛΑΟ'ΟΜΑΙ, *timeo, paveo*. 1 Macc. IV. 8. 21. V. 41. XVI. 6.

ΔΕΙΛΟ'Σ, *timidus, formidolosus*, it. *incertus, levis, temerarius*. חָרֵד, *trepidus*. Jud. VII. 3. — פֹּחֲזִים, plur. *leves, temerarii*, secundum nonnullos interpretes, aut rectius ex usu Arab. فخز, *tumidi, superba*
c *ferocia elati, audaces*. Jud. IX. 4. Nonnulli ad excusandam versionem LXX provocarunt ad usum loquendi poëtarum vett., qui Homerum imitati *quosvis nullius pretii homines* et *improbos* δειλοὺς vocare consueverint, observante Valckenario ad Eurip. Phœn. v. 1011. pag. 365. verum in illis locis tantum ad *timiditatem in bello vitiosam* respicitur.
d Igitur δειλοὺς refingendum est in δεινοὺς, et versio, etsi non ad amussim Hebræo textui conveniens, certe bona aptaque satis erit. Receptam tamen lectionem δειλοὺς defendit Alberti in Anim. ad Apoc. XXI. 8. p. 499. qui docere conatus est, δειλὸν etiam *improbum, flagitiosum* notare. Confer quoque Lex. N. T. s. h. v. Adde Theognid. Sent. v. 281. — רַךְ, *mollis, tener*. Deut.
e XX. 8. 2 Par. XIII. 7. Vide s. v. δειλία. Sap. IV. 20. ubi Syrus δόλος legisse videtur. Ibid. IX. 14. λογισμοὶ γὰρ θνητῶν δειλοὶ, ratiocinationes enim mortalium sunt incertæ. Sir. II. 13. οὐαὶ καρδίαις δειλαῖς, væ animis timidis, h. e. illis, qui de auxilio divino dubitantes trepidant. Vulgat. væ *duplici cordi*. Ergo legit δισσαῖς. Hesych. δειλὸν, πονηρὸν, ἀνάλγητον, ἀσθενῆ, κακόν. f

*ΔΕΙΛΟ'ΨΥΧΟΣ, *timidus, timidi animi*. 4 Macc. VIII. 15. XVI. 5.

ΔΕΙ'ΜΑ, *timor, metus, terror, terriculamentum*, a δείδω, *timeo*. Sap. XVII. 8. δείματα καὶ ταραχὰς ἀπελαύνειν ψυχῆς νοσούσης, terriculamentis et perturbationibus animam ægrotantem liberare. Gloss. MS. in Sap. δείματα, φόβους. Hesych. δεῖμα, δέος, φόβος, φόβητρον. Idem. δείματα, g φοβήματα. Confer v. Δεινὰ post Δεινός.

*ΔΕΙΜΩ'Ν. Est ipsa vox Hebr. דִּימוֹן. Ies. XV. 9. sec. Vat. ut etiam Montf. edi jussit. Sed vera sine dubio est lectio Cod. Alex. Ῥιμμὼν, quæ etiam in Edit. Procopii Curteriana reperitur, quam quoque Arabs tuetur, qui habet رمون. Altera est mera correctio ad textum Hebraicum.

Ὁ ΔΕΙ'ΝΑ, *quidam, aliquis*. h
פְּלֹנִי אַלְמֹנִי, *obscuri, ignoti*. Aqu. Theod. 1 Sam. XXI. 2. εἰς τὸν δεῖνα τόπον, in aliquem locum. Conf. ad h. l. Intt.

ΔΕΙΝΑ'ΖΩ, *graviter, moleste fero*. 2 Maccab. IV. 35. ἐδείναζον καὶ ἐδυσφόρουν ἐπὶ τῷ τοῦ ἀνδρὸς ἀδίκῳ φόνῳ, moleste et graviter ferebant injustam viri cædem. Vide et 2 Macc. XIII. 25. Hesych. ἐδείναζον, i
δεινῶς ἔφερον.

*ΔΕΙ'ΝΗΣΙΣ. Teste Hesychio proprie κίνησιν, περιστροφὴν notat, ac de *quovis motu in gyrum* adhibetur, deinde autem de *quavis animi commotione vehementiore*, inprimis de *metu* ac *terrore* dicitur, unde δεινήσεις ab eodem Hesychio per περιστρεφόμενα, φοβερὰ explicatur. Legitur hæc vox apud Aquilam Ps. LIV. k
6. teste Athanasio in Catena PP. GG. T. II. p. 51. pro Hebr. פַּלָּצוּת, quod proprie *vertiginem* notat, ac deinde ad *tremorem* et *horrorem* transfertur. Montf. ibi perperam edi jussit εἰλίνδησις.

a ΔΕΙΝΟ'Σ, *formidabilis, terribilis, gravis, vehemens.* LXX Job. XXXIII. 15. δεινὸς φόβος posuerunt pro Hebr. תַּרְדֵּמָה, *somnus profundior.* Sap. V. 2. φόβῳ δεινῷ. Ibid. XI. 19. Sir. XXXVIII. 16.

ΔΕΙΝΑ', *gravia, terribilia.* שְׂאֵת, *excellentia.* Al. Job. XIII. 11. ubi tamen pro δεινὰ in Rom. legitur ἡ δῖνα, Francof. simpliciter δῖνα, Alex.
b δειλία. Sed forte LXX scripserunt λῆμα vel λῆμμα, qua voce etiam Job. XXXI. 23. et Hab. I. 7. Hebr. שְׂאֵת reddiderunt. Vide infra s. v. δῖνα. Valckenarius ad Theocritum p. 229. ex vitiosa marginali lectione δειλία eruere maluit δεῖμα. — Vide quoque s. Σκότος.

ΔΕΙΝΩ͂Σ, *graviter, vehementer.* Sap. XVII. 3. θαμβούμενοι δεινῶς. Ib.
c XVIII. 17. δεινῶς ἐξετάραξαν.

ΔΕΙΝΩ͂Σ 'ΟΛΕ'ΚΩ, *graviter perdo.* הִתְפַּלֵּא, Hithp. *mirificum me gero.* Job. X. 16. δεινῶς με ὀλέκεις: non male quoad sensum. Fortasse tamen ita transtulerunt ex Arabismo. Nam فلا est *perdere.*

ΔΕΙΝΩ͂Σ ΧΡΑ'ΟΜΑΙ, *graviter utor.* הֶחֱרָה, Hiph. *accendo.* Job. XIX. 11.

ΔΕΙΠΝΕ'Ω, *cœno.* לָחַם, *vescor.*
d Prov. XXIII. 1. Dan. XI. 27. sec. Chis. Adde Tob. VIII. 1.

ΔΕΙ͂ΠΝΟΝ, *cœna.* בִּרְיָה, *cibus, esca.* Inc. et LXX sec. Compl. 2 Sam. XIII. 7. — לְחֶם, Chald. *convivium.* Dan. V. 1. — פַּתְבַּג, *portio cibi.* Dan. I. 8. et 16. sec. Chis. Hesych. δεῖπνον, τὸ καθ' ἡμᾶς ἄριστον, ἢ τροφὴν ἑσπερινήν. Conf. Suiceri Thes. Eccles. T. I. p. 826.

e ΔΕΙΣΑΛΙ͂Α, *excrementum, sordes, impuritas.* צַו, *linea.* Symm. Theod. Ies. XXVIII. 13. sec. cod. Barberinum, ubi tamen Montf. edi jussit δυσαλία, quod vide infra.

ΔΕ'ΚΑ, *decem.* *אֲשֶׁר, *qui.* Ez. XL. 49. ubi recte legerunt עֶשֶׂר, *decem gradibus.* — מָאתַיִם, dual. *ducenti.* Ezech. XLV. 15. ubi pro δέκα alii rectius habent διακοσίων.
f Causa erroris est in ratione veterum numeros per literas scribendi unice quærenda. Locus omnino corruptus est ita rescribendus: πρόβατον ἀπὸ διακοσίων προβάτων, ἀφαίρεμα ἐκ π. τ. π.—עֶשֶׂר: עָשׂוֹר: עֶשֶׂר: עֶשְׂרֵה: עֲשָׂרָה: עֶשֶׂרֶת, quæ omnia conveniunt. Gen. V. 14. XIV. 14. XVI. 3. — *עֲשַׂר: עַשְׂרָה Chald. Dan. VII. 7. 20. 24.

ΔΕΚΑΔΥ'Ο, *duodecim.* שְׁנֵים
g עָשָׂר. 1 Paral. XV. 10. Esth. II. 12.

ΔΕΚΑΕΝΝΕ'Α, *novendecim.* תְּשַׁע עֶשְׂרֵה. Jos. XIX. 38. Eurip. Hecuba v. 421. Scholiast. Diod. Sic. XII. p. 322. 25.

ΔΕΚΑΕ'Ξ, *sedecim.* שֵׁשׁ עֶשְׂרֵה et שִׁשָּׁה עָשָׂר. Gen. XLVI. 18. Exod. XXVI. 25. XXXVI. 26. Athen. V. p. 199. D.

ΔΕΚΑΕΠΤΑ', *septendecim.* שְׁבַע
h עֶשְׂרֵה. Gen. XLVII. 28. Joseph. B. J. V. 11. 4. p. 355.

ΔΕΚΑΟΚΤΩ', *octodecim.* שְׁמֹנֶה עֶשְׂרֵה et שְׁמֹנָה עָשָׂר. Jud. III. 14. 2 Par. XI. 20. Esdr. VIII. 9. 18. Diod. Sic. XI. p. 266. 41.

ΔΕΚΑΠΕ'ΝΤΕ, *quindecim.* חֲמֵשׁ עֶשְׂרֵה, et חֲמִשָּׁה עָשָׂר, et חֲמֵשֶׁת עָשָׂר. Gen. VII. 20. Ex. XXVII.
i 15. Jud. VIII. 10. 1 Reg. VII. 4. 2 Par. XXV. 25.

ΔΕΚΑΤΕ'ΣΣΑΡΕΣ, *quatuordecim.* אַרְבַּע עֶשְׂרֵה, et אַרְבָּעָה עָשָׂר. Gen. XXXI. 41. Num. XXIX. 13. Jos. XV. 36. Ezech. XLIII. 17.

ΔΕΚΑΤΡΕΙ͂Σ, *tredecim.* שְׁלֹשׁ עֶשְׂרֵה. Gen. XVII. 25. Jos. XIX. 6. Strabo VI. p. 400. B.

a ΔΕΚΑ'ΔΑΡΧΟΣ, decurio, præfectus decuriarum, i. q. δεκαδάρχης apud Josephum B. J. II. 20. 7. pag. 208. שַׂר עֲשָׂרוֹת, princeps decem. Exod. XVIII. 21. 25. quibus adde Deut. I. 15. ubi Cod. Alex. δεκαδάρχους, reliqui autem libri δεκάρχους habent.

ΔΕΚΑ'ΚΙΣ, decies. עֶשֶׂרֶת. Symm. Gen. XXXI. 7. δεκάκις ἀριθμῷ, de-
b cies numero, h. e. sæpius. Eusebius: ὁ Κύριος δεκάκις ἐστὶ τοῦ πολλάκις. Vide Drusium in Fragment. pag. 42.

ΔΕΚΑΜΗΝΑΓΟΣ, decem mensium, i. q. δεκάμηνος apud Aristoph. Thesm. 748. Aristot. Hist. An. V. 14. Sap. VII. 2. Vide ad h. l. Corn. de Lapide.

*ΔΕΚΑ'ΜΗΝΟΣ, decimestris, de-
c cimum mensem agens. 4 Macc. XVI. 7. ἑπτὰ δεκάμηνοι, septenos decem menses, sc. graviditatis. Vide sub voce δεκαμηναῖος.

ΔΕΚΑ'ΠΗΧΥΣ, decem cubitorum. עֶשֶׂר אַמּוֹת, idem. 1 Reg. VII. 10. Hom. II. Ø, 318. Herodot. IX. 80. p. 539.

ΔΕΚΑΠΛΑΣΙΑ'ΖΩ, decuplo plus facio. Bar. IV. 28. δεκαπλασιάσατε
d κ. τ. λ., majore studio eum quærite.

ΔΕΚΑΠΛΑΣΙ'ΩΝ, decuplus, i. e. decuplo præstantior. עֶשֶׂר יָדוֹת, decem manibus, i. e. vicibus, decies. Dan. I. 20. pro quo tamen in Chis. legitur

*ΔΕΚΑΠΛΑΣΙ'ΩΣ, quod etiam reperitur apud Hippocrat. de Prisc. Med. p. 10. 31. Lycophr. Alex. v. 683. Schol. Vide Segaar. ad Dan.
e l. c.

ΔΕ'ΚΑΡΧΟΣ, i. q. δεκάδαρχος (cum quo permutatur in codd. Ex. XVIII. 21.), centurio. שַׂר עֲשָׂרוֹת, princeps decem. Deut. I. 15. V. s. v. δεκάδαρχος. Dion. Hal. I. 85. 26.

ΔΕΚΑ'ΤΗ, ΤΑΙ, decima, decimæ. מַעֲשֵׂר. Gen. XIV. 20. Levit. XXVII. 30. 31. 32. Neh. X. 37. — עָשַׂר : הַעְשֵׂר, infin. Pih. et
f Hiph. decimando. Gen. XXVIII. 22. Deut. XIV. 22. Nehem. X. 38. Hesych. δεκάτη, τὸ δέκατον μέρος τῆς οὐσίας.

ΔΕ'ΚΑΤΟΝ, sc. ΜΕ'ΡΟΣ, decima pars. מַעֲשֵׂר. Lev. XXVII. 32. Ez. XLV. 11. — עֲשִׂירִית. Exod. XVI. 35. Lev. V. 11. VI. 20. Num. V. 15. — עֶשֶׂר פְּעָמִים, decem vicibus, decies. Num. XIV. 22. Symm. Theod. Job. XIX. 3. τοῦτο δέκατον
g καταισχύνατέ μου, jam decies pudefecistis me. — עִשָּׂרוֹן. Ex. XXIX. 40. Lev. XIV. 21. Num. XV. 4. — עִשָּׂרוֹן עִשָּׂרוֹן. Num. XXVIII. 13. — עֶשְׂרוֹנִים, plur. Lev. XIV. 10. XXIII. 13. 17. XXIV. 5.

ΔΕ'ΚΑΤΟΝ ΔΕ'ΚΑΤΟΝ, decima decima, i. e. singulæ decimæ. עִשָּׂרוֹן אֶחָד, decima una. Num. XXIX. 4. — עִשָּׂרוֹן עִשָּׂרוֹן. Num. XXVIII. 21. XXIX. 10.
h

ΔΕ'ΚΑΤΟΣ, decimus. עָשׂוֹר. Ex. XII. 3. Levit. XVI. 29. Numb. XXIX. 7. — עֲשִׂירִי. Gen. VIII. 5. Num. VII. 66. Deut. XXIII. 2. — עֲשָׂרָה. 1 Reg. XV. 1. 2 Par. XIII. 1. — עַשְׁתֵּי עֶשְׂרֵה, undecim, undecimus. Jer. XXXIX. 2. — *רָצוֹן, beneplacitum. Lev. XIX. 5. ubi pro δεκάτην reponendum est δεκτὴν e reliquis libris. 2 Macc. V. 27. δέκατος
i γενηθεὶς, decimus factus, h. e. novem comites habens. Ita Polybius pag. 589. εἰσπορεύεται τρίτος γενόμενος εἰς τὸν χάρακα; duobus tantum comitatus vallum intrat. Conf. ad h. l. Grotium et Intt. ad 2 Petr. II. 5.

ΔΕΚΑΤΟ'Ω, decimo, decimas accipio. עָשַׂר, Pih. idem. Neh. X. 37.

ΔΕΚΑ'ΧΟΡΔΟΣ, decachordum, h. e. instrumentum musicum decem chor-

a *darum.* עָשׂוֹר, *decem, decimus.* Ps. XXXII. 2. ἐν ψαλτηρίῳ δεκαχόρδῳ, coll. XCI. 3. et CXLIII. 10.

*ΔΕΚΤΕ'ΟΝ, *ut verum accipiendum, verum existimandum.* Ep. Jer. v. 56. et 64. ubi codd. inter δεκτέον et ἐνδεκτέον fluctuant, non vero sensu mutato. Alio sensu legitur apud Strabon. Geogr. Lib. X. p. 707. A. ἀπὸ τῆς χώρας δεκτέον. Zonaras Lex.
b c. 489. δεκτέον, δεῖ δέχεσθαι.

ΔΕΚΤΟ'Σ, *acceptus, gratus.* *חֵן, *gratia.* Prov. XXII. 11. δεκτοὶ αὐτῷ. Sc. חֵן, contra quam oportebat, de benevolentia Dei exposuerunt, ut recte jam observavit Jaegerus ad h. l.—יִתֵּן, fut. Kal a נָתַן, *dabit.* Prov. X. 25. ἐπιθυμία δὲ δικαίου δεκτή. Sc. rata esse solent, quæ Deo grata sunt vota. Fortasse tamen legerunt חֵן,
c quod æque valeat ac רָצוֹן.—נִרְצָה, Niph. a רָצָה. Lev. I. 4. — רָצוּי, part. Pah. Deut. XXXIII. 24. — רָצוֹן, *beneplacitum.* Ex. XXVIII. 34. Lev. I. 3. Deut. XXXIII. 23. ubi Theodoretus in Quæst. δεκτὰ γὰρ τὰ εὐδοκούμενα. Ies. LVI. 7. Mal. II. 13. Adde Symmach. Theod. Ies. LVIII. 5. — שְׂאֵת, *excellentia,* aut potius *acceptatio,* a rad. נשׂא,
d *acceptum habuit, honorifice accepit.* Theod. Gen. IV. 7. δεκτόν. Hesych. δεκτὸς, ἀρεστός. Sirac. II. 5. ἄνθρωποι δεκτοὶ, sc. θεῷ, *pii, accepti et probati* Deo. Ibid. III. 17. ὑπὸ ἀνθρώπου δεκτοῦ ἀγαπηθήσῃ, favorem *piorum* tibi conciliabis. Ib. XXXV. 6.

ΔΕΚΤΟ'Σ 'ΕΣΤΙ, *acceptus est.* רָצָה. Job. XXXIII. 26. ubi pro δεκτὰ αὐτῷ ἔσται legere mallem δεκ-
e τὸς α. ἔ. Vulg. *placabilis ei erit.* Commendat quoque hanc lectionem textus Hebr. Posset quoque δεκταὶ legi, ut ad εὐχαὶ, quod in antecedente εὐξάμενος latet, referretur.

ΔΕ'ΛΤΟΣ, *pugillares, quivis liber, tabula,* a δέλτα, quarta litera Græcorum, secundum cujus formam literæ complicabantur. 1 Macc. VIII. 22. ἐπὶ δέλτοις χαλκαῖς, in tabulis æneis, in quas, ut fœdera, sic etiam *f*
leges incidebantur (Poll. Lib. VIII. 128. δέλτοι χαλκαῖ, αἷς ἦσαν πάλαι ἐντετυπωμένοι οἱ περὶ τῶν ἱερῶν καὶ τῶν πατρίων. Suidas: δέλτος, πινακίδιον, τιτλάριον, σχεδάριον.). Eadem formula occurrit quoque ibid. XIV. 18. 26. 47. Hesych. δέλτος, πινακίδιον, ἢ πλάκες. Eustathius ad Il. Z, v. 169. p. 489. Πίνακα δὲ πτυκτὸν, ὃ φαμεν ἡμεῖς δέλτον ἤτοι βιβλίον, ἢ πιττάκιον, δέλτον μὲν διὰ τὸ κατὰ σχῆμα τοῦ δέλτα γράμ- *g*
ματος, καὶ τῶν λεγομένων δελτωτῶν ἐστιν, ὅτε τὰ τοιαῦτα σχηματίζεσθαι, πτυσσόμενα τριγωνοειδῶς, ὅπερ ἐν πολλαῖς ὁρῶμεν εἰσέτι γινόμενον. Suidas: Δέλτος, πινακίδιον, τιτλάριον, σχεδάριον.

ΔΕ'ΝΔΡΟΝ, *arbor.* אִילָן : אִילָנָא, Chald. in genere: *quævis arbor crassa.* Dan. IV. 7. 8. 11. 18. 20. — אֲשֵׁרָה, *lucus.* Ies. XVII. 8. XXVII. 9. In utroque loco τὰ δένδρα *lucum* notat. — עֵץ, *lignum,* *h*
it. *arbor.* Gen. XVIII. 4. 8. XXIII. 17. Num. XIII. 21. — רִוָּה, Pih. *irrigo.* Ies. XVI. 9. Videntur pro אֲרַיֶּוְךָ, *inebriabo te,* legisse אֲרָזַיִךְ, *cedros tuas.* — *שָׁחִיס, i. q. סָחִיס, *quod anno tertio a sementi sponte provenit,* αὐτοφυὲς, ut Aqu. et Theodot. transtulerunt. Symm. Ies. XXXVII. 30. ἀπὸ δένδρων, ab arboribus, sc. decidua grana, unde sponte nascuntur aliæ arbores. Vulg. *poma.* Vide ad h. l. Montf. Arab. *i*
شكبسل *poma* notat.

ΔΕ'ΝΔΡΑ ΜΕΓΑ'ΛΑ, *arbores magnæ.* צֶאֱלִים, plur. *umbrosa.* Job. XL. 17. Conf. Michaëlis Supplem. p. 2058.

ΔΕ'ΝΔΡΑ ΠΑΝΤΟΔΑΠΑ', *arbores omnigenæ.* צֶאֱלִים, i. q. צֶלִים, plur. *umbrosa.* Job. XL. 16. *arbores umbriferæ.*

*ΔΕΝΔΡΟΤΟΜΕ'Ω, *arbores ex-*

a *scindo, vasto, populor.* 4 Macc. II.
14. δενδροτομῶν τὰ ἥμερα φυτά. Conf.
Phavor. fol. 583. 16.

ΔΕ'ΝΔΡΩΜΑ, *arboretum, locus
arboribus consitus.* אֶשֶׁל. Aqu. 1
Sam. XXI. 6. Sed verum vidit
sine dubio Kreyssigius, qui in
Symbol. P. I. p. 8. Aquilam h. l.
pro δένδρωμα, quod Lexica ignorant,
scripsisse statuit δενδρῶνα. Vid. δεν-
b δρών.

*ΔΕΝΔΡΩ'Ν, *arboretum, locus ar-
boribus consitus.* אֶשֶׁל, *tamariscus,
s. tamarisci species.* Aqu. Gen. XXI.
33. sec. Coislin. Idem 1 Sam.
XXXI. 13. Favent hæ versiones
opinioni Ol. Celsii Hierobotan. T.
I. p. 535. seq. cui אֶשֶׁל est *arbor
in genere.*

ΔΕ'ΝΔΡΩΝ ΦΥΤΕΙ'Α, *arborum
c plantatio,* vel *plantarium arborum.*
אֶשֶׁל, *arboretum, nemus.* Aquila
Symmach. Genes. XXI. 33. Sed
Coisl. ibi rectius habet Ἀκ. δενδρῶνα.
Σ. φυτείαν.

ΔΕΞΑΜΕΝΗ', *cisterna, lacus, pis-
cina,* q. d. *aquarum receptaculum.*
בְּרֵכוֹת, *piscinæ.* Symm. Cohel. II.
6. δεξαμεναί. — רְהָטִים, plur. *cana-
les.* Ex. II. 16. ἕως ἔπλησαν τὰς δεξα-
d μενὰς, usque dum impleverant a-
quarum receptacula. Hesych. δεξα-
μεναὶ, ὑδάτων δοχεῖα. Conf. Hoesche-
lii Notas ad Phrynichum p. 142. et
Gatakerum ad Antonin. p. 269.

ΔΕΞΙΑ', 'Η ΔΕΞΙΑ', scil. ΧΕΙ'Ρ,
dextera manus. *יוֹם, *dies.* Psalm.
LXXXIX. 12. τὴν δεξιάν σου, ubi pro
יָמֵינוּ, *dies nostros,* legerunt יְמִינְךָ,
dextram tuam, a יָמִין. — יָמִין. Gen.
e XXIV. 49. XLVIII. 13. 18. Ps.
CXVII. 16. δεξιὰ κυρίου ἐποίησε δύνα-
μιν. Lex. Cyrilli MS. Brem. Δεξιὰ
κυρίου, ἡ ἄνωθεν ῥοπὴ καὶ ἀγαθὴ ἐνέργεια.
Ita et Suidas. Prov. III. 16. —
תֹּאַר, *forma, species.* Ies. LII. 14.
ubi pro δεξιὰ fortasse legendum est
δόξα. — *תְּמוּנָה, *species.* Theod.
Psalm. XVII. 15. ubi statuere nol-
lem eum legisse יְמִינְךָ, aut loco δε-
ξιὰν esse δόξαν reponendum. *Dextra* f
enim *Dei* summam ejus majesta-
tem notat, quam notionem etiam
habet formula Hebr. *facies Dei.*
Vide infra s. v. δόξα. Sap. V. 16.
δεξιὰ, *potentia,* coll. Sirac. XLVII.
5. 1 Macc. XI. 50. 62. ἔδωκεν αὐτοῖς
δεξιὰς, pro δεξιὰν, dabat illis dex-
tram, h. e. *pacem* cum illis *faciebat.*
Nam dextra pacis et reconciliationis
symbolum erat. Vide et 1 Macc. g
XIII. 50. 2 Macc. XI. 26. 30. XII.
11. Suidas δεξιὰς interpretatur συν-
θήκας, et hæc addit ex auctore an-
tiquo: 'Ο δὲ πέμπει χιλίαρχον, δεξιὰς
τῷ Ἰωσήπῳ δοῦναι κελεύσας.

ΔΕΞΙΑ'ΖΩ, *manu dextra utor.*
הֵימִין, Hiph. q. d. *dextero, ad dex-
tram flecto.* 1 Par. XII. 2. δεξιάζον-
τες καὶ ἀριστερεύοντες sec. Compl. *ten-
dentes arcum, manu dextra ac sinis-* h
tra utentes.

ΔΕΞΙΟ'Ν, sc. μέρος, *pars dextra.*
יָמִין. Coh. X. 2.

ΔΕΞΙΑ'. Τὰ δεξιὰ, sc. μέρη, *par-
tes dextræ.* הֵמִין Hiph. Gen. XIII.
9. 2 Sam. XIV. 19. 1 Par. XII. 2.
— יָמִין. Num. XX. 17. οὐκ ἐκκλι-
νοῦμεν δεξιὰ οὐδὲ ἀριστερὰ, non decli-
nabimus neque ad dextram neque
ad sinistram. Jos. I. 7. 1 Reg. II.
19. ἐκάθισεν ἐκ δεξιῶν αὐτοῦ, sedebat i
a dextris ejus. — יְמָנִי. 1 Reg. VII.
38. 2 Par. III. 16. IV. 10. — כִּסֵּא,
thronus. Zach. VI. 13. בְּכִסְאוֹ, ἐξ
δεξιῶν αὐτοῦ: non male quoad sen-
sum.

ΔΕΞΙΑ' Ἢ 'ΑΡΙΣΤΕΡΑ', *dextra
vel sinistra,* pro εἰς δ. ἢ. ἀ. h. e. *dex-
trorsum vel sinistrorsum.* אָנָה וָאָנָה,
huc et illuc. 1 Reg. II. 43.

*ΔΕΞΙΑ' ΟΥ'ΔΕ' ΕΥ'Ω'ΝΥΜΑ.
LXX Num. XXI. 22. sec. Oxon.
Ita quoad sensum, aut ex aliis SS.

a locis transtulerunt. Nam in textu Hebr. legitur בְּשָׂדֶה וּבְכֶרֶם, *in agrum aut in vineam.*

ΔΕΞΙΟ'Σ, ά, όν, *dexter.* יָמִין, idem. Genes. XLVIII. 14. 17. Ex. XV. 6. Lev. VII. 22. Aqu. Psalm. LXXXVIII. 12. βοῤῥᾶν καὶ δεξιὰν, boream et dextram, h. e. *austrum.* Nam qui orientem respicit, austrum ad dextram habet. Vide
b Drusium in Fragm. p. 987. — יְמָנִי. Ex. XXIX. 20. Lev. VIII. 22. 23.

ΔΕ'ΟΜΑΙ, *oro, precor, supplico, obsecro, deprecor,* etiam *egeo, indigeo.* אֲהָהּ, *ah, eheu.* Jos. VII. 7. δέομαι, κύριε. — בִּי, *quæso, obsecro.* Genes. XLIII. 20. Ex. IV. 10. — *בְּעִי, *in tumulum.* Job. XXX. 24. quasi esset a בָּעָה, quod *quærere* et *rogare* significat. — דָּרַשׁ, *quæro,*
c *oro, precor.* Job. V. 8. — *הִפִּיל, *cadere facio.* Dan. IX. 18. sec. Chis. ubi pro מַפִּילִים legisse videntur מִתְפַּלְלִים. — הֵשִׂיחַ, Hiph. a שׂוּחַ, *colloquor.* Ps. LXIII. 1. ἐν τῷ δέεσθαί με πρός σε, cum preces ad te mitterem. — הִתְחַנֵּן, Hithp. *gratiam peto,* et semel in Kal, *gratiam facio.* Deut. III. 23. 1 Reg. VIII. 33. Theod. et LXX Job. IX. 15.
d τοῦ κρίματος αὐτοῦ δεηθήσομαι, ubi Vulgatus bene transtulit: *sed meum judicem deprecabor.* 1 Reg. VIII. 60. οἱ λόγοι οὗτοι, οὓς δεδέημαι ἐνώπιον κυρίου, verba hæc, quibus precatus sum coram Deo. — הִתְנַפֵּל, Hithp. *prosterno me.* Deut. IX. 18. 25. — חִלָּה, Pih. *obtestor.* Ex. XXXII. 10. 1 Sam. XIII. 12. Dan. IX. 13. — חָנַן, *gratiam facio, misereor.* Mal.
e I. 9. ubi pro וִיחָנֵנוּ, *ut misereatur nostri,* LXX habent δεήθητε αὐτοῦ. Dathius opinatur, eos legisse הִתְחַנְּנוּהוּ. Alii malunt אֵלָיו חָנְנוּ, *cum commovete ad misericordiam,* ita ut proxime antecedens אֵל huc trahatur. Fortasse etiam repererunt in suo codice וְחָנְנוּ. — *חָסֵר, *indigeo.* Inc. 1 Sam. XXI. 15. ubi δέομαι est i. q. προσδέομαι. — *מָצָא, *invenio.* Symmach. 2 Reg. XII. 5. אֲשֶׁר יִמָּצֵא, δεόμενον ἐπισκευ- f
ῆς, quod egeat præparatione, seu instauratione. Vulg. *si quid necessarium viderint instauratione.* — נָשָׂא תְּפִלָּה, *elevo precationem.* Ies. XXXVII. 4. — עָתַר, *supplex oro.* Gen. XXV. 21. ἐδεῖτο δὲ Ἰσαὰκ κυρίου περὶ Ῥεβέκκας, supplicabat autem Isaacus Domino pro Rebecca. Æl. V. H. III. 26. δεῖσθαι τοῦ Λυδοῦ. — שַׁוְעָ, *vociferatio.* Job. XXX. 24. — g
שִׁוַּע, Pih. *vociferor.* Ps. XXVII. 2. Job. XVII. 1. δέομαι δὲ ταφῆς, καὶ οὐ τυγχάνω, (hic aliter text. Hebr.) oro autem sepulcrum, et non obtineo. Phav. Δέομαι, ἀξιῶ, ἱκετεύω, λίσσομαι, ποτνιῶμαι, πρεσβεύω, προτρέπομαι, παρακαλῶ, ἀντιβολῶ, λιπαρῶ, προσλιπαρῶ, λιτανεύω. Lex. Vet. δέομαι, παρακαλῶ. Lex. Cyrilli MS. Brem. Δέομαι, λείπομαι. Sic enim legen- h
dum est loco δέομεν, λείπομεν. Sic etiam Lex. Vet. δέομαι, χρήζω. Sap. XVI. 25. δεομένων, quod tam *egentium,* quam *desiderantium* verti potest. Sir. XXVI. 5. ἐδεήθην, *deprecatus sum.* Construitur ibi cum ἐπί. Sir. XXVIII. 4. περὶ τῶν ἁμαρτιῶν αὐτοῦ δεῖται, pro peccatis suis orat s. deprecatur. Construitur ibi cum περί. Ibid. XXXIII. 24. ἵνα μὴ μεταμεληθεὶς δέῃ περὶ αὐτῶν, ne mutato consilio petere illa debeas. Ibid. LI. 13. ὑπὲρ θανάτου ῥύσεως ἐδεήθην, pro i
liberatione mortis obsecrabam.

*ΤΑ' ΔΕ'ΟΝΤΑ, *ea, quæ desunt alicui rei, adeoque resarciri ac restitui debent.* Sic legitur apud Symm. 2 Reg. XII. 5. ubi τὰ δέοντα τοῦ οἴκου sunt *ea, quæ desunt domui,* ac respondent Hebr. בֶּדֶק הַבָּיִת, *ruptura* seu *loca rupta ac diruta domus,* ubi vid. Montfauc. Vulgat. *sarta tecta domus.*

a ΤΑ' ΔΕ'ΟΝΤΑ ΚΑΙ' ΤΑ' ΑΥ'ΤΑ'ΡΚΗ, scil. *σιτία*, *alimenta necessaria et sufficientia, victus necessarius et sufficiens.* לֶחֶם חֻקִּי, *panis statuti mei.* Prov. XXX. 8. *σύνταξον δέ μοι τὰ δέοντα καὶ τὰ αὐτάρκη*, suppedita vero mihi victum necessarium ac sufficientem. Confer *ἄρτος συντάξεως.*

ΔΕ'ΟΣ, *metus.* 2 Macc. III. 17. 30. XII. 22. XIII. 16.

b ΔΕ'ΡΜΑ, *pellis.* *מִכְסֶה, *operimentum, tegumentum.* Samar. Num. IV. 25. *ἐπίσπαστρον καὶ δέρματα ὑακίνθινα*: ubi, ut hoc obiter addam, duæ versiones hujus vocis coaluerunt, ac *ἐπίσπαστρον* vere a Samaritani manu venisse videtur, ut e v. 26. conjici quoque potest. — עוֹר, *pellis.* Aqu. Job. XIX. 20. LXX Gen. XXVII. 16. Exod. XXV. 5. Num. IV. 6.

c ubi *δέρμα* cum *δερμάτινον* in codd. permutatur.

ΔΕΡΜΑ'ΤΙΝΟΣ, *pelliceus.* עוֹר, *pellis.* Gen. III. 21. *χιτῶνας δερματίνους*, tunicas pelliceas. Levit. XIII. 57. *σκεῦος δερμάτινον*, vas pelliceum. 2 Reg. I. 8. *ζώνην δερματίνην περιεζωσμένος*, cinctus zona pellicea, coll. Matth. III. 4. Strabo XVI. p. 1124. C.

ΔΕ'ΡΡΙΣ, i. q. *δέρμα, pellis*, it.

d *velum densum e pilis contextum*, it. *vestis* vel *sagum aliquod e pilis confectum, operimentum cilicinum.* אַדֶּרֶת, *toga.* Zach. XIII. 4. *δέῤῥιν τριχίνην.* Hesych. *δέῤῥις, δέρμα, βύρσα.* — אֹהֶל, *tentorium*, etiam, si a מִשְׁכָּן distinguitur, *tegumentum tentorii exterius*, h. e. duodecim cortinæ ex pilis caprarum contextæ, quæ imponebantur *τῷ* מִשְׁכָּן. Ex. XXVI.

e 11. *συνάψεις τὰς δέῤῥεις*, conjunges operimenta cilicina. Ibid. XXXVI. 15. Gloss. in Octat. *δέῤῥεις, δέρματα, ἢ κιλίκια τρίχινα.* — יְרִיעָה, *aulæum.* Inc. Hab. III. 7. *οἱ κατοικοῦντες τὰς δέῤῥεις*, ubi *δέῤῥεις* aperte *tentoria pellicea* per metonymiam significat. LXX Ex. XXVI. 7. ubi Schol. ed. Bos. per *καλυπτῆρας* interpretatur.

Ibid. v. 8. 9. 10. Num. IV. 25. Cant. I. 4. *ὡσεὶ δέῤῥεις Σολομῶν*, ubi

f Cod. Mosqu. habet *δέῤῥις*, quod præfert Matthæi, ac *δέῤῥεις* e correctione ortum esse arbitratur. Sic in N. T. libris *νήστεις* et *νήστις* permutantur invicem. Adde Hebr. 2 Sam. VII. 2, ubi vid. Montf. — מֵיתָרִים, plur. *funes.* Jer. X. 19. *πᾶσαι αἱ δέῤῥεις μου διεσπάσθησαν*, omnia vela mea e pilis contexta conscissa sunt. Lex. Cyrilli MS. Brem. *Δέῤῥεις, δέρ-*

g *ματα ἢ τρίχινα παραπετάσματα.* Hesych. *δέῤῥις, τὸ παχὺ ὕφασμα, ᾧ εἰς παραπέτασμα ἐχρῶντο. ἴσως δὲ καὶ δερματίνοις ἐχρήσαντο περὶ τῶν αὐλῶν.* — שְׂמִיכָה, *stragula villosa.* Jud. IV. 18. *συνεκάλυψεν αὐτὸν ἐν τῇ δέῤῥει αὐτῆς*, operiebat illum veste pellicea sua, s. villosa: ubi in codd. cum *περιβολαίου* permutatur. Vide ad h. l. Bonfrerium p. 249.

h *ΔΕ'ΡΡΟΣ, *pellis, corium.* LXX sec. Hex. Jud. IV. 18. pro שְׂמִיכָה, *stragula villosa*, habent: *ἐν τῷ δέῤῥει αὐτοῦ*, ubi alii legunt *ἐν τῇ δέῤῥει.* Fortasse autem ibi legendum est *ἐν τῷ δέρει.* Conf. Friedemannum ad Strab. Tom. VII. pag. 364. 721.

ΔΕ'ΡΩ, *pellem detraho, excorio, cædo, verbero.* הִפְשִׁיט, Hiph. *excorio.* 2 Par. XXIX. 34. Hesych.

i *δείραντες, ἐκδείραντες.* — נִלְבַּט, Niph. *vapulo.* Aqu. Prov. X. 8. *δαρήσεται*, verberabitur. Cf. Lex. N. T. s. h. v.

ΔΕ'ΣΙΣ, *ligatura, vinculum.* Sirac. XLV. 13. *ἐν δέσει χρυσίου.* Aristot. Poët. 18. Herodian. VIII. 8. 14.

ΔΕΣΜΕΥ'Ω, *ligo, vincio.* אִלֵּם, Pihel, *ligo.* Gen. XXXVII. 57. — אָסַר, *vincio.* Gen. XLIX. 11. Jud. XVI. 11. — *חָבַל, *constringo, ob-*

k *stringo, ligo, obligo*, ex usu l. Arab. حَبَلَ. Amos II. 8. חֲבֻלִים, *oppignorati, δεσμεύοντες σχοινίοις.* Legerunt חֲבָלִים, non autem permu-

a tarunt cum verbo cognato כַּבְלִים, quod nonnulli voluerunt. — חָבַשׁ Pih. Psalm. CXLVI. 3. *δεσμεύων τὰ συντρίμματα αὐτῶν*, *ligans* contritiones eorum. — צָדָה, *venor*. 1 Sam. XXIV. 12. ubi formula *δεσμεύειν τὴν ψυχήν τινος* occurrit, quæ idem notat, quod *ζητεῖν τὴν ψυχήν τινος*. *Δεσμεύειν* ibi notat *implicare, irretire*, metaphora deducta a *feris, quibus*
b *retia tenduntur*. Additur enim ibi *τοῦ λαβεῖν αὐτήν*. Vulgat. habet: *insidiari*. — צָרַר, *arcte constringo* seu *colligo*. Job. XXVI. 8. *δεσμεύων ὕδωρ ἐν νεφέλαις*, colligans aquam in nubibus. Sir. XII. 16. *μὴ δεσμεύσεις δὶς τὴν ἁμαρτίαν*, ne vinxeris bis peccatum: ubi Pasor putat sensum esse hunc: ne, cum semel peccaverimus, agnito lapsu, rursum nos implicari
c quasique innodari peccato patiamur. Peccata enim cum vinculis in literis sacris haud raro comparantur. — Vide alibi Σχοινίον.

ΔΕΣΜΕ'Ω, idem. הִשְׁקִיעַ, Hiph. *demergo*. Aqu. Job. XL. 20. *δεσμήσεις*, ubi plerique Intt. voci Hebr. ex Arabismo notionem *ligandi* subjecerunt.

ΔΕ'ΣΜΗ, *fasciculus, manipulus*.
d אֲגֻדָּה, *omne, quod est bene ligatum, et firmiter constrictum*. Exod. XII. 22. *λήψεσθε δέσμην ὑσσώπου*, accipietis fasciculum hyssopi. Adde Aqu. 2 Sam. II. 25. sec. Coislin. ac *τοὺς λοιπούς*. Amos IX. 6. Hesych. *δέσμην, ἀμάλλην*.

ΔΕ'ΣΜΙΟΣ, *vinctus*. אָסִיר, idem. Aqu. Job. III. 18. LXX Thren. III. 33. *πάντας δεσμίους γῆς*, omnes,
e quos terræ vincula coërcent. Zach. IX. 11. 12. *δέσμιοι τῆς συναγωγῆς*, congregationis vinculis constricti. Sap. XVII. 2. *δέσμιοι σκότους*, vincti tenebris. 2 Macc. XIV. 27. 33.

ΔΕΣΜΟ'Σ, *vinculum, fasciculus, loculus*, it. *obligatio*. אֲגֻדָּה, *connodatio, colligatio, vinculum, manipulus*. Aqu. 2 Sam. II. 25. — אָסוּר, infin. Jud. XV. 13. *δεσμῷ δήσομεν*. Inc. Jud. XV. 11. — אָסוּר. Jud. XV. 14. Cohel. VII. 27. — *אֱסוּר f
Chald. Dan. IV. 12. 20. — *אָסִיר, *vinctus*. Theodot. Ies. X. 4. Legit אָסוּר. — אִסָּר, *obligatio*. Num. XXX. 14. *ὅρκος δεσμοῦ*, juramentum obligationis. — הַסּוּרִים pro הָאֲסוּרִים, part. Pah. plur. *vincti*. Coh. IV. 14. *ἐξ οἴκου τῶν δεσμῶν*, ex carcere. — חוֹחַ, *spina*. 2 Par. XXXIII. 11. *ἐν δεσμοῖς*. Ita ex nexu tantum, ut videtur, transtulerunt. g
Vide ad h. l. Dathium, et Simonis Lex. Hebr. p. 519. ed. rec. — יְסוֹד, *fundamentum*. Hab. III. 12. Deduxerunt sine dubio a יָסַר, *constrinxit*, unde מוֹסֵר, *vinculum*. Certe יָסַר ab LXX haud raro accipitur pro אָסַר, quod est *ligare*. — *מוֹט, *temo*. Lev. XXVI. 13. *τὸν δεσμὸν τοῦ ζυγοῦ*. — מוֹסֵר, *vinculum*. Job. XXXIX. 5. *δεσμοὺς δὲ αὐτοῦ* h
τίς ἔλυσεν; vincula autem ejus quis solvit? Hic *δεσμοὶ* idem sunt quod *ὠδῖνες* v. 3. Conf. infra s. v. *ὠδίν*. Ps. II. 3. *διαῤῥήξωμεν τοὺς δεσμοὺς αὐτῶν*, disrumpamus vincula eorum, h. e. detrectabimus eorum *imperium*. Ps. CVI. 14. CXV. 7. Ies. XXVIII. 22. — מוּסָר, *castigatio*. Symm. *et* LXX Prov. VII. 22. *ὥσπερ κύων ἐπὶ δεσμούς*, tanquam canis ad vincula: i
ubi recte deduxerunt vocem Hebraicam ab אָסַר, *ligare, vincire*. Hesych. *κύων ἐπὶ δεσμά, παροιμία ἐπὶ τῶν ἑαυτοὺς εἰς κολάσεις ἐπιδιδόντων*. — מַסְגֵּר, *claustrum*. Ies. XLII. 7. — מַעֲדַנּוֹת, pluralis, *deliciæ*. Job. XXXVIII. 31. ubi *δεσμὸς singulas stellas* notat, e quibus Pleiades compositæ esse videntur, et quasi vinculo inter se nexæ. Vulg. habet: *micantes stellas*. Fortasse autem legerunt מַעֲנָדוֹת, literis transpositis.

a — *מַרְבֵּק, *saginatio*, cui voci apud LXX Mal. III. 20. respondet formula ἀνεῖσθαι ἐκ δεσμῶν, *vinculis solvi*. Scilicet רְבַק in l. Chald. et Arab. præter *saginandi* notionem, etiam *religandi* habet, cum pecus, quod saginatur, fune religari soleat. Non opus itaque est cum Cappello ad h. l. statuere, eos רְבַק permutasse cum רָתַק, et legisse מְרֻתָּק·
b Cf. Cappelli Cr. S. p. 598. — עֲבֹת, *funis contortus*. Ez. III. 25. IV. 8. Hos. XI. 5. — פָּתִיל, *funiculus*. Num. XIX. 15. — צְרוֹר, *fasciculus*, *loculus*, quasi *ligamen* dicas. Gen. XLII. 35. ὁ δεσμὸς τοῦ ἀργυρίου, *loculus* pecuniæ. 1 Sam. XXV. 29. ἔσται ψυχὴ κυρίου μου ἐνδεδεμένη ἐν δεσμῷ τῆς ζωῆς, sit anima domini mei colligata fasciculo viventium, ubi
c δεσμὸς τῆς ζωῆς idem esse videtur, quod alibi *liber vitæ*. — Al. Hagg. I. 6. Apud Hesychium δεσμὸς exponitur βαλάντιον, ubi vid. Intt. 2 Macc. VI. 27. occurrit forma Attica δεσμὰ pro δεσμοὺς, de qua vide Fischerum de Vitiis Lex. N. T. p. 671.

'ΟΙ 'ΕΝ ΔΕΣΜΟΙ͂Σ, sc. ὄντες vel δεδεμένοι, *qui sunt in vinculis*. אֲסוּרִים, Pah. plur. *vincti*. Ies.
d XLIX. 9. — Vide 'Ανίημι.

ΔΕΣΜΩΤΗ'ΡΙΟΝ, *carcer*. בֵּית הַבּוֹר, *domus cisternæ*. Symm. Ex. XII. 29. Sc. in cisterna sine aqua captivi detinebantur. בֵּית סֹהַר, *domus carceris*. Gen. XXXIX. 22. XL. 3. 5. Aqu. Gen. XXXIX. 20. — *סִיר, *olla*. Symm. Cohel. VII. 7. Non legit סֹהַר, (Vide Simonis Lex. Hebr. pag. 1096.) sed סִיר,
e quod in l. Chald. et Syr. de *vinculis* et *carcere* adhibetur.

ΔΕΣΜΩ'ΤΗΣ, *vinctus*, *captivus*. אָסִיר, idem. Gen. XXXIX. 20. Symm. Job. III. 18. ubi Vulgatus bene transtulit: *quondam vincti*. — מַסְגֵּר, *claustrum*, item *claustrarius*. Jer. XXIV. 1. τοὺς δεσμώτας. Ita quoque Arabs. Mallem tamen ibi legere δεσμωτὰς, ut δεσμωτὴς sit verbale a δεσμόω, *vincio*, *ligo*, nisi ob- f
staret locus XXIX. 2. Adde Baruch. I. 5.

ΔΕΣΠΟ'ΖΩ, *dominor*. מָשַׁל, idem. Ps. XXI. 31. αὐτὸς δεσπόζει τῶν ἐθνῶν, ille dominium exercet in gentes. Ibid. LVIII. 15. ὅτι ὁ Θεὸς δεσπόζει τοῦ 'Ιακὼβ, Deum *numen esse* Jacobitarum. Psalm. LXV. 6. LXXXVIII. 10. CII. 19. 4 Macc. I. 5. sensu metaphorico adhibetur. g

ΔΕ'ΣΠΟΙΝΑ, *domina*. גְּבֶרֶת, idem. Symmach. Ies. XLVII. 5.

ΔΕΣΠΟΤΕΙ'Α, *dominium*. מֶמְשָׁלָה, idem. Ps. CII. 22. et CXLIV. 13.

*ΔΕΣΠΟΤΕΥ'Ω, *dominor*, *guberno*. 3 Maccab. V. 28. τοῦ πάντα δεσποτεύοντος Θεοῦ.

ΔΕΣΠΟ'ΤΗΣ, *dominus*. אָדוֹן, idem. Jos. V. 14. Prov. XXX. 11. Ies. I. 24. III. 1. Aqu. Ps. XI. 5. h
Symm. Psalm. CIX. 1. sec. Euseb. Comment. in Psalmos p. 357. ed. Paris. — אֲדֹנָי. Gen. XV. 2. 8. Jerem. I. 6. IV. 10. — אֱלֹהִים, *Deus*. Job. V. 8. — בֵּן, *filius*. Prov. XVII. 2. ubi δεσπότης, ut Latinum *herus*, posuerunt pro *filio herili*, ut magis aperta esset ad *servum* relatio. Confer Lex. N. T. s. h. v. — יְהוָה, *Jehova*. Prov. XXIX. 26. i
— מֹשֵׁל, partic. *dominator*. Prov. VI. 7. Adde τοὺς λοιποὺς Prov. XIX. 10.

ΔΕΣΠΟ'ΤΗΣ "ΙΔΙΟΣ, *dominus proprius*. אִישׁ מַלְוֶה, *vir mutuo dans*. Prov. XXII. 7. οἰκέται ἰδίοις δεσπόταις δανειοῦσιν. Non aliter legerunt, sed quia is, qui mutuum accipit, in antecedentibus et quidem jure *servus* dicebatur, pronum erat divitem fœneratorem, אִישׁ מַלְוֶה,

a *dominum* appellare. Confer ad h. l. Jaegerum.

ΔΕΥ΄ΡΟ, sc. ἐλθὲ, vel ἴθι, vel χώρει, (Vide L. Bos. Ellips. Gr. pag. 274.) *huc vel illuc veni, abi,* item *age.* אִתִּי, *mecum.* Cant. IV. 8. δεῦρο ἀπὸ Λιβάνου νύμφη, *adesdum* a Libano sponsa. Legerunt אֵתִי ab אָתָה, *venit.* — אֵתוּ תָבוֹאִי, *mecum veni.* Cant. IV. 8. — בּוֹאִי, *veni.* 2 Sam.
b XIII. 11. — לֵךְ, imp. a יָלַךְ. Jud. IV. 22. IX. 14. 2 Reg. III. 13. δεῦρο πρὸς τοὺς προφήτας τοῦ πατρός σου, *abi* ad prophetas patris tui. Ib. V. 19. δεῦρο εἰς εἰρήνην, καὶ ἀπῆλθε ἀπ' αὐτοῦ, *abi* in pace, et abiit ab illo. — לְכָה, idem cum ה parag. Gen. XIX. 32. δεῦρο οὖν, *age* igitur. Ibid. XXXI. 44. — לְכָה, idem. 1 Sam. XXIII. 27. — לְכוּ, plur. 1 Sam.
c IX. 9. 2 Reg. VII. 9. — לְכִי, fœm. Jud. IX. 10. 12. 1 Reg. I. 12. 13. Susann. 50. δεῦρο κάθισον, coll. Matth. XIX. 21. Hesych. δεῦρο, ἐνθάδε, ἐλθὲ, εἰς τοῦτον τὸν τόπον, ἢ ἐπὶ τοῦ παρόντος, ἢ νῦν, ἢ παρακελευστικῶς, adducto loco Il. Ψ'. 485.

ΔΕΥ΄ΤΕ, idem, sed pluraliter usurpatur, *huc agite, adeste, venite.* אוֹתָהּ, *eam.* Ies. XXVII. 11. Le-
d gerunt hic verbum אָתָה. — אֱתוֹ, Chald. imper. ab אֲתָה, *venite.* Dan. III. 27. — אֵתָיוּ, imper. ab אָתָה. Jer. LVI. 9. 12. — בֹּאוּ, imp. a בּוֹא. Jud. IX. 15. Job. XVII. 10. Ps. XCIV. 6. — הָבָה, imp. a יָהַב, *da,* ex הַב et ה parag. Gen. XI. 3. 4. 7. Exod. I. 10. — לְכָה, sing. 2 Reg. XIV. 8. — לְכוּ, plur. Gen. XXXVII. 19. 26. 2 Reg. VI. 19.
e δεῦτε ὀπίσω μου, *sequimini me,* coll. Matth. XI. 28. — *לְכוּ, idem. 2 Reg. VI. 2.

ΔΕΥΤΕΡΕΥ΄Ω, *secundus sum, secundum obtineo locum, sum proximus.* Hinc δευτερεύων, *secundus* מִשְׁנֶה, *duplum.* 1 Paral. XVI. 5. δευτερεύων αὐτῷ Ζαχαρίας, *proximus ab illo* Zacharias. Adde Genes. XLI. 43. sec. Oxon. et Complut. 2 Reg. XXIII. 4. sec. Compl. et 1 Paral. XV. 18. f
ubi vide Var. Lect. ed. Bos. Esth. IV. 8. ὁ δευτερεύων τῷ βασιλεῖ. Conf. Judith. II. 4.

ΔΕΥΤΕ΄ΡΙΟΝ, *secundina,* seu: *totum fœtus involucrum tribus membranis compactum,* et sic differt a χόριον, quod *extimam tantum fœtus membranam* sec. Paulum Æginetam notat. שִׁלְיָה, idem. Aqu. Deut. XXVIII. 57. g

*ΔΕΥΤΕ΄ΡΙΟΣ, *secundarius, qui secundum obtinet locum.* Vox hæc, quæ in Indice Thes. Steph. sine omni auctoritate prolata reperitur, legitur 3 Esdr. I. 31. τὸ ἅρμα τὸ δευτέριον. Vulgat. *currum secundarium.* *Currum honorarium* Latini dicerent, i. q. in nostra lingua dicitur: ein Handwagen, Beywagen, den man hinter dem, in welchem h
man sitzt, fahren lässt, um sich desselben im Fall der Noth bedienen zu können, *an extra or second carriage, which follows that in which a person travels, to be used in case of necessity;* a δευτερεύω, *secundum esse, secundum obtinere locum.*

ΔΕΥΤΕΡΟ΄ΓΟΝΟΣ, *secundo natus, secundâ fœtificatione editus,* i. i
q. ὄψιμος. עֲטֻפִים, *serotina.* Symm. Genes. XXX. 42.

ΔΕΥΤΕΡΟΛΟΓΕ΄Ω, *secunda vice loquor.* 2 Maccab. XIII. 22. ἐδευτερολόγησαν τοῖς, iterum locutus est cum illis.

ΔΕΥΤΕΡΟΝΟ΄ΜΙΟΝ, *deuteronomium,* q. d. *iteratio legis.* מִשְׁנֵה תּוֹרָה, *duplum,* seu *duplicatum exemplar legis.* Deut. XVII. 18. Jos. VIII. 32. ubi vitiose legitur δευτερονόμιον νόμου Μωϋσῇ. Emendandum puto νόμου. Certe Vulg.: deuteronomium *legis* Moysi. De nominis

a Deuteronomium ratione vid. Heidegg. Enchir. Bibl.

ΔΕΥ'ΤΕΡΟΣ, *secundus*, אֶחָד, *unus*. Exod. XVIII. 4. XXV. 19. 32. Jer. XXIV. 2. Ez. XXXVII. 16. Scilicet אֶחָד continuo repetitum etiam *secundum* et *tertium* notat. — אַחֵר, *alius*. 2 Reg. VI. 29. Ez. XLI. 24. — אַחֲרוֹן, *posterior*. Ex. IV. 8. — *אָחֳרִי pro אַחֲרִית,
b Chald. *alia*. Dan. VII. 5. — מִזֶּה, *ab hac parte*. Ex. XXXVII. 8. — מִשְׁנֶה, *duplicitas, duplum*. Gen. XLI. 43. 1 Sam. VIII. 2. Ies. LXI. 7. ἐκ δευτέρας (sc. μερίδος) κληρονομήσουσι τὴν γῆν, ex duplici sorte possidebunt terram. 1 Par. XV. 18. δεύτεροι sunt *post geniti*. — נִשְׁאָר part. Niph. *residuus*. Gen. XXXII. 8. — קָטֹן, *parvus*. 1 Sam. XIV.
c 50. — *קְטַנָּה, *minor natu*. Gen. XXIX. 16. δευτέρᾳ sec. Compl., ubi alii νεωτέρᾳ habent, ut adeo δεύτερος h. l. *juniorem* significet. — שְׂמָאלִי, *sinister*. 1 Reg. VII. 20. ubi tamen Compl. habet δεύτερον τὸν ἀριστερόν. — שְׁנַיִם : שְׁתַּיִם, *duo, duæ*. 1 Reg. XV. 25. 2 Reg. XIV. 1. XV. 27. 32. — שֵׁנִי. Gen. I. 8. II. 13. IV. 18. et alibi sæpius. — *שֵׁנִית.
d Exod. XXVI. 5. quanquam etiam in illo loco δευτέρας ad אֲחוֹת referri potest, quæ vox, præcedente אִשָּׁה, *unam ad alteram adjunctam* notat. — תִּנְיָנָה, Chald. fœm. Dan. VII. 5. — תַּרְתֵּין, Chald. Esdr. IV. 24.

ΔΕΥ'ΤΕΡΟΝ. ΤΟ' ΔΕΥ'ΤΕΡΟΝ, *secundo, secunda vice, iterum*. פַּעֲמַיִם, dualis. Gen. XXVII. 36. — שֵׁנִית. Gen. XXII. 15. XLI. 5.
e Lev. XIII. 5. Adde Aqu. Symm. Mal. II. 13. — *שְׁתַּיִם. Aqu. Symm. Ps. LXI. 12. — תִּנְיָנוּת Chald. *iteratio*. Dan. II. 7.

'ΕΚ ΔΕΥΤΕ'ΡΟΥ, *ex secundo*, i. e. *secundo, secunda vice*. שֵׁנִית. Jos. V. 2. 2 Sam. XIV. 29. 1 Reg. XIX. 7.

ΔΕΥΤΕΡΟ'Ω, *secundo facio, itero*. שָׁנָה : נִשְׁנָה : שָׁנָה, Kal, Niph. et Pih. Symm. ac Theod. Prov. f
XVII. 9. Aqu. Theod. Prov. XXVI. 11. ἀνόητος δευτερῶν ἐπὶ ἀφροσύνῃ αὑτοῦ, insipiens iterans stultitiam suam. Aqu. sec. cod. X. Holm. Deut. XV. 7. LXX Gen. XLI. 32. 1 Sam. XXVI. 8. 2 Sam. XX. 10. — *שִׁנֵּן, *acuo*. Inc. Deut. VI. 7. ubi aut permutavit שָׁנַן et שָׁנָה, aut שָׁנַן ita accepit, ut respondeat Latino *inculcare*. Sir. VII. 15. ubi δευτεροῦν g
λόγον de *nugacitate*, seu *futili verborum profusione et repetitione in precibus* adhibetur, quam Christus Matth. VI. 7. βαττολογίαν appellat.

ΔΕΥΤΕ'ΡΩΣ, *secundo loco, secundarie*. שָׁנָה, *itero*. Neh. XIII. 21. sec. Ald. Sed ibi Kreyssigio cum reliquis libris δευτερώσητε legendum videtur.

ΔΕΥΤΕ'ΡΩΣΙΣ, *iteratio, repetitio*, h
it. *secundus ordo, secundæ partes*. מִשְׁנֶה, *duplicitas*. Symm. 2 Par. XXXIV. 22. ἐν δευτερώσει. Vulg. *in secunda*. Exhibet hanc lectionem solus codex Regius, et mihi certe admodum probabile est, Aquilæ hanc versionem vindicandam esse. LXX 2 Reg. XXIII. 4. τοῖς ἱερεῦσι τῆς δευτερώσεως, sacerdotibus *secundi ordinis*. Ibid. XXV. 18. υἱὸν τῆς δευ- i
τερώσεως, *secundum dignitate*: ubi Compl. habet ἱερέα τὸν δεύτερον. — שְׁנִינָה, *dicterium, acute dictum*. Aqu. Deut. XXVIII. 37. Deduxit a שָׁנָה, *iteravit*. Sir. XLII. 1. αἰσχύνθητε ἀπὸ δευτερώσεως καὶ λόγων ἀκοῆς, pudeat vos *iterationis* et sermonum auditus, h. e. *delationis ejus sermonis, quem audiveritis*, exponente Drusio Quæst. Ebr. Lib. I c. 32.

a ΔΕΥ'Ω, *irrigo, imbuo, madefacio.* Judith. IX. 3. ἐδεύσαντο sec. Ald. ubi Compl. habet ἠρδεύσαντο. Vide supra s. v. ἀρδεύω.

ΔΕ'ΧΟΜΑΙ, *accipio, suscipio, tollo, remitto, capio,* h. e. *intellego, recipio, admitto, amplector, benevole accipio.* הֶחֱזִיק Hiph. *apprehendo.* Job. VIII. 20. ubi δέχεσθαι est *benevole accipere.* — הֵכִיל, Hiph. a כּוּל,
b *capio.* 1 Reg. VIII. 65. 2 Par. VII. 7. — *הֵם, *ipsa.* Prov. I. 9. δέξῃ. Libere quidem, nec tamen male quoad sensum. — הֵשִׁיב, Hiph. a שׁוּב, *redire facio.* Deut. XXXI. 1. — זָרַק, *aspergo.* 2 Par. XXX. 16. Latet nempe h. l. in זָרַק præter notionem *aspergendi* etiam notio *accipiendi* hoc modo: sacerdotes spargebant ad altare
c sanguinem a Levitis acceptum. — *יָקֶה, nomen propr. Prov. XXX. 1. δεξάμενος. Legerunt קָח, aut קָה, a rad. יָקָה, *custodivit.* — לָקַח. Gen. IV. 11. δέξασθαι γῆ τὸ αἷμα ἐκ τῆς χειρός. Similiter χθὼν λαβεῖν αἷμα βρότειον dicitur apud Eurip. Phœn. 945. Deut. XXXII. 11. ἐδέξατο αὐτοὺς, *suscipiebat* illos. Prov. I. 3. νοῆσαί τε λόγους φρονήσεως, δέξασθαι δὲ
d στροφὰς λόγων, ad intellegenda verba prudentiæ et ad capiendas strophas verborum. Confer 1 Cor. II. 14. et Abresch. ad Æschyl. T. I. p. 368. Prov. IV. 10. δέξαι ἐμοὺς λόγους, recipe, *admitte* sermones meos, s. præcepta mea. Vide et Prov. II. 1. X. 9. Jer. IX. 19. coll. Luc. VIII. 13. Act. VIII. 14. XI. 1. XVII. 11. Jac. I. 21. et ad
e h. l. Heisenium p. 742. Sic et de *sermone* verbum usurpat Aristoteles Rhet. Lib. III. c. 17. p. 728. ὥσπερ γὰρ ἄνθρωπον προσδιαβεβλημένον οὐ δέχεται ἡ ψυχὴ, τὸν αὐτὸν τρόπον οὐδὲ λόγον, ἐὰν ὁ ἐναντίος εὖ δοκῇ εἰρηκέναι. Conf. Lex. N. T. s. h. v. Hos. IV. 11. μέθυσμα ἐδέξατο καρδία τοῦ λαοῦ μου, h. e. ἐμεθύσθη, inebriatum est cor populi mei. Vide et Hos. X. 6. et Heisenii Diss. 23. in Ep. Jacobi p. 707. — לֶקַח, *doctrina.* Prov. IX. 9. ubi τὸ δέχεσθαι substantive sumitur. — נָשָׂא, *fero, tollo.* Gen. L. 17. δέξαι τὴν ἀδικίαν, tolle, h. e. *remitte* iniquitatem. Conf. ἀνίημι, ἀφίημι, λήθην ποιέω, per quæ verba LXX alias Hebr. נָשָׂא, ubi de peccatis sermo est, solent exponere. Deut. XXXIII. 3. — קִבֵּל
Pih. 2 Par. XXIX. 16. 22. Esdr. g
VIII. 29. Job. II. 10. — רָצָה, *benevole accipio.* Lev. VII. 8. οὐ δεχθήσεται, non erit *acceptum.* Ibid. XIX. 7. XXII. 23. (ubi δέχεσθαι cum προσδέχεσθαι permutatur in codd.) 25. 27. Deut. XXXIII. 11. δέξαι, sint tibi *accepta.* Præterea legitur Dan. II. 11. sec. Chis. ubi tamen pro δέχεται legendum videtur ἐνδέχεται. h

ΔΕ'Ω, *ligo, vincio.* אָמַר, *dico.* Ies. III. 9. ubi pro אָמַר sine dubio legerunt אָסַר. — אָסִיר, *vinctus.* Ies. XLII. 7. Symm. Gen. XXXIX. 22. — אָסַר, *vincio, ligo.* Aqu. Ps. CXVII. 26. δήσατε ἑορτὴν ἐν πιμελέσι, quod Chrysostomus exponit: θύσατε θυσίας λιπαράς. Jud. XVI. 22. ἔδησαν αὐτὸν ἐν πέδαις χαλκαῖς, *vinciebant*
eum vinculis æneis. 2 Reg. XXIV. i
27. 2 Par. XXXVI. 6. — הֵשִׂים Hiph. a שׂוּם, *pono.* Jud. XV. 4. ἔδησε sec. Ald. sed rectius, uti videtur, in reliquis libris legitur ἔθηκε. Eadem medela afferenda quoque est alteri loco Job. XL. 21. ubi pro δήσεις mihi certe reponendum esse videtur θήσεις. — יָרָה, *spargo.* Prov. XV. 8. χείλη σοφῶν δέδεται αἰσθήσει. Fortasse in mente habuerunt notionem *cingendi,* quam huic voci tribuit Schultensius in Opp. Minoribus p. 203. unde זֵר, *limbus.* Alii contra statuunt, eos legisse יֵצְרוּ a

a צוּר, vel יָזִיר, loco יְזַרוּ. — חָבַשׁ.
Ez. XXVII. 24. — עָצַר, *concludo.*
Jer. XXXIII. 1. — קָשַׁר, *ligo, col-*
ligo, it. *conspiro.* Gen. XXXVIII.
28. Jos. II. 21. 2 Reg. XII. 20.
ἔδησαν πάντα σύνδεσμον, fecerunt om-
nem conspirationem. — רָתַק Pyh.
concatenatus sum. Nah. III. 10. —
צָרַר, *arcte constringo,* seu: *colligo.*
Symm. Hos. IV. 20. Tob. VIII. 2.
b ἔδησε αὐτὸ ὁ ἄγγελος, ubi de dæmone
sermo est, ac δέω notat *ejicere, expel-*
lere, aut *cogere artibus magicis,* i. q.
nos dicimus bannen, *to exorcise;*
coll. Apoc. IX. 15. et XX. 2. Sap.
XVII. 2. 18. μιᾷ ἁλύσει σκότους πάν-
τες ἐδέθησαν, una catena tenebrarum
omnes vincti erant: quæ formula
loquendi de *inevitabili necessitate*
moriendi explicanda est, adeoque
c multum differt a loco 2 Petri II. 4.
ubi de angelis malis dicitur, quod
Deus illos σειραῖς ζόφου, sc. δεδεμένους,
vinculis caliginis ligatos, in tarta-
rum præcipitans tradiderit, ut in
judicium servarentur, coll. Ep. Jud.
v. 6. Præterea legitur Job. XXXII.
19. ubi δεδεμένος de suo addiderunt,
ut sensum magis perspicuum red-
derent.

d ΔΗ', *sane, certe, igitur.* *נָא,
quæso. 1 Sam. XV. 25. Jer.
XXXVII. 20. et XXXVIII. 20.
Aqu. Symm. et Theod. Ies. XXIX.
11. Sic δὴ pro *quæso* in Hist.
Judith. XIII. 11. — עַתָּה, *nunc.*
Job. VI. 3. Cant. Trium Puer. v. 8.
μὴ δὴ παραδῷης ἡμᾶς, ne *igitur* tra-
das nos. Gloss. MS. in Cantica
Script. Μὴ δὴ, μὴ οὖν. — Vide alibi
e Μή.

ΔΗ῀ΓΜΑ, *morsus.* נְסִיכִים plur.
principes. Mich. V. 5. Legerunt
נְשִׁיכֵי a נָשַׁךְ, *mordere,* admodum
inepte. Semlerus conjicit legen-
dum τάγματα. Sed *morsus* Latina
jam ante Hieronymum habet. Sap.
XVI. 5. δήγμασι ὄφεων. Ibid. v. 9.
ἀκρίδων δήγματα.

ΔΗΓΜΟ'Σ, idem. קֶטֶב, *exitium.*
Aqu. Ps. XC. 6. ubi קֶטֶב *morsum*
dictum putavit a *secando* et *cæden-* f
do, nam Arab. قطب est *secare,*
Chald. קְטַב *cædere.*

ΔΗΛΑΔΗ', *scilicet, videlicet, pro-*
fecto, haud dubie, ex δῆλα, *manifes-*
ta, et δὴ, *sane.* Cant. Trium Puer.
v. 1. Hesych. δηλαδὴ, φανερόν ἐστιν ἢ
δηλονότι.

*ΔΗ'ΛΑΙΟΣ. Hos. VII. 13. pro
שֹׁד לָהֶם, *vastitas iis,* δήλαιοι εἰσί,
sec. cod. Alex. ubi vera lectio sine g
dubio est δειλοί, quanquam et altera
lectio quodammodo excusari potest,
nam δηλαίνειν æque ac δηλεῖν est *læ-*
dere, nocere. Reperitur præterea
eadem vox apud LXX in Cod.
Alex. Ez. V. 15. pro Hebr. גְּדוּפָה,
convicium, ubi cum δειλαιστὸς, δεί-
λαιος, et δῆλος in codd. permutatur.

ΔΗΛΑΙ῀ΣΤΟ'Σ, *miserabilis,* a δη-
λαίνω, *lædo.* גְּדוּפָה, *convicium.* h
LXX Ez. V. 15. στεναχτὴ καὶ δηλαϊ-
στὴ, gemebunda et miserabilis, sec.
Rom. ac Theod. ubi vid. Montf.
Hesych. δηλαϊστὴ, ἐλεεινή. Suid. δη-
λαϊστὴ, ἀθλία, ἐλεεινή. Vide Villoi-
sonum ad Apollonii Soph. Lex.
Homer. p. 276.

ΔΗ῀ΛΟΣ, *manifestus.* Legitur bis
in nonnullis libris apud LXX
Ezech. V. 15. pro Hebr. גְּדוּפָה, i
convicium, et Hos. VII. 13. pro
Hebr. שֹׁד לָהֶם, *vastitas,* sed in
utroque loco aperto scribarum vitio
pro δειλοί, aut δείλαιοι, aut δηλαϊστοί.
Vide supra s. his vocabulis.

ΔΗ῀ΛΟΙ, scil. λίθοι, *lapides clari,*
gemmæ lucentes. אוּרִים, *Urim.*
Num. XXVII. 21. 1 Sam. XXVIII.
6. Cur LXX ita hanc vocem reddi-
derint, rationem, sed non sufficien-
tem, dedit Hieronymus in Hos. T.
III. col. 1256. — תֻּמִּים, *integer.*

a 1 Sam. XIV. 41. Legerunt fortasse תָּמִים, ac sine dubio respexerunt ad *Urim* et *Thummim*, quibus Deus per summum sacerdotem pectorali indutum responsa dabat, quód ab hoc loco, ubi a Deo responsum postulatur, minime alienum esset. Quidquid statuatur, tamen hoc certum est, verba δὸς δήλους apud LXX vertenda esse: *redde nos certiores,*
b aut *effice, ut perfecte sciamus et cognoscamus,* ut διδόναι sit pro ποιῆν positum. — תֻּמִּים, *Thummim, perfectiones.* Deut. XXXIII. 8. — תְּרָפִים, *idola.* Hos. III. 4. Hic quoque respexerunt ad *Urim* et *Thummim,* per quod responsa accipere credebatur summus Judaeorum sacerdos. תּוֹרָה apud Syros, Chald. et Arab. notat *oracula pro-*
c *ferre, respondere percontantibus.* Sir. XXXIII. 4. ubi pro ἐρώτημα δικαίων alii libri rectius ἐρώτημα δήλων. Sir. XLV. 12. δήλους ἀληθείας. In Lex. Cyrilli MS. Brem. vox Δήλων exponitur φανερῶν, et apud Hesychium ὁράσεων, ἐνυπνίων. Ita etiam Gloss. MS. in Proph. ubi tamen pro δήλων vitiose legitur δηλῶν. Plura de hac voce vide apud Is. Vossium de
d LXX Intt. p. 49. Conf. et s. v. δήλωσις.

ΔΗΛΟ'Ω, *manifesto, declaro.* גָּלָה, *revelo.* Symm. 1 Sam. XX. 2. — *הֶאֱמִין, *verum, certum, fidum facio.* Symm. Job. XXXIX. 24. οὐ δηλωθήσεται, quod vertere nollem cum Montfaucono: *non indicabitur a sonitu tubae,* sed: *non edocetur a sonitu tubae,* sc. *quando ipsi curren-*
e *dum sit,* seu: *non exspectat sonitum tubae ad currendum.* Bene hoc convenit verbis Hebraicis, quae sunt ita vertenda: *non stabilis est,* seu: *stare loco suo nescit ad sonum tubae.* Unde simul apparet, non admodum opus esse conjectura, quam Kreyssigius in Obss. Critt. et Philol. in Job. c. 39. p. 41. protulit, e qua Symmachus transtulisset: οὐ δειλιωθήσεται ὑπὸ ἤχου σάλπιγγος, quan-
f quam eam Syrus confirmat, qui habet: *neque reformidat* (ܢܬܪܗܒ) *tubae clangorem.* — *הֵאִיר, *illumino.* Symm. Theod. Ies. XXVII. 11. ubi vocem הָאִיר, quae h. l. *incendere* notat, male in sensu metaphorico alias quidem obvio acceperunt, ut sit *edocere.* Vulg. *docentes eam.* — הוֹדִיעַ, Hiph. a יָדַע, *scire facio,* et quandoque etiam in Kal et Ni- g
phal. Symm. ac Theod. Ps. XXIV. 14. ubi tamen pro δηλώσει scribendum est δηλῶσαι, ut legitur in LXX Intt. secundum Hex. Inc. Prov. XII. 16. ubi pro יִוָּדַע, *cognoscetur,* pronuntiavit cum Theod. et LXX יוֹדִיעַ, seriei orationis admodum convenienter. Vulg. *indicat.* LXX Ex. VI. 3. ubi pro נוֹדַעְתִּי legisse videntur cum Onkeloso הוֹדַעְתִּי. h
Ib. XXXIII. 12. — הוֹדַע Chald. Aph. Dan. IV. 15. — הוֹרָה, Hiph. a יָרָה, *doceo,* Symm. Job. XII. 7. LXX Deut. XXXIII. 10. 2 Par. VI. 27. — הִשְׁמִיעַ Hiph. *audire facio.* Ies. XLII. 9. — *חַוִּא, *indico,* Chald. Dan. II. 6. sec. Chis. — נִרְאָה Niph. *videor.* 1 Sam. III. 21. δηλωθῆναι. Bene quoad sensum. — *שִׁירָה, *canticum* i
ejus. Ps. XLII. 9. νυκτὸς δηλώσει sec. ed. Sixt. quod etiam est in quibusdam Comm. Gr. Psalterio Veteri et Rom. et Æthiop. et Metaphrasi Apollinarii, pro quo tamen in Cod. Alex. Compl. et Ald. ac apud Eusebium in Comm. ad h. l. legitur νυκτὸς ᾠδὴ αὐτοῦ (s. αὐτῷ) παρ' ἐμοί. Semlerus in Ep. Crit. ad Griesbachium p. 16. pro δηλώσει reponendum esse conjecit μελῳδήσει. Brunsio δηλώσει ex ᾠδὴ αὐτοῦ aperte corruptum esse videtur. Mihi aut sensum expressisse (*misericordiam*

a suam ostendat, ut recte exposuit Hieronymus), aut legisse videntur שְׁפִי, exprimentes nempe eam, quæ in Arabica lingua reliqua est, significationem, ubi شار est manifestare, publicum reddere. 2 Macc. II. 8. 24. τὰ ὑπὸ Ἰάσωνος δεδηλωμένα, quæ a Jasone narrata sunt. Polyb. II. 22. 11. ὑπὲρ ὧν ἄρτι δεδηλώκαμεν. Hesych. Δηλῶσαι, φράσαι, δεῖξαι, σημᾶναι. b

ΔΗ'ΛΩΣΙΣ, manifestatio, declaratio, demonstratio. אוּרִים, gemmæ lucentes in pectorali summi pontificis. Exod. XXVIII. 26. Theodoretus in Quæst. ad Ex. T. I. p. 167. ed. Hal. δήλωσιν μὲν ἐκάλεσε τὰ ἐκεῖθεν μηνύματα, ἀλήθειαν δὲ τῶν μηνυμάτων ἀψευδὲς, coll. 3 Esdr. V. 40. ἀρχιερεὺς ἐνδεδυμένος τὴν δήλωσιν καὶ τὴν ἀλήθειαν. c Lex. Cyrilli MS. Brem. Ἡ δὲ δήλωσις λίθος ἦν ἀδάμας ἐπάνω κείμενος, ἀπαλλάττων τὴν χροιὰν αὐτοῦ διὰ Κυρίου ἐδήλου τῷ λαῷ ἐπόμενά τινα. Μέλας γὰρ ὁρώμενος θάνατον, ἐρυθρὸς δὲ σφαγὴν, λευκὸς δὲ διαλλαγὴν τοῦ θεοῦ. Ita etiam Gloss. in Octat., nisi quod pro Ἡ δὲ δήλωσις male ibi scriptum sit ἡ δεδήλωσις, pro ἀλλάττων autem legatur ἐναλλάττων, et pro d ἐπόμενα ἐσόμενα. — פֵּתַח, apertura, apertio. Psalm. CXVIII. 129. ἡ δήλωσις τῶν λόγων σου φωτιεῖ, institutio verbi tui illuminat. Confer Drusii Observatt. Lib. VIII. cap. 16. — *צְמִתֻת, excisio. Lev. XXV. 23. δήλωσιν sec. Coisl. ubi Scharfenb. in Anim. vult hanc lectionem esse scripturam depravatam vocis βεβαίωσιν. Mallem legere βεβήλωσιν, e ut habet cod. Lips. et Ald.—תֻּמִּים, Thummim, perfectiones. Inc. 1 Sam. XIV. 41. ubi δὸς δήλωσιν reddendum est manifesta nobis, coll. v. 38. — *תְּרָפִים, idola. Hos. III. 4. sec. Compl. aut potius Inc. Conf. supra s. v. δῆλοι. Adde Platon. Politic. II p. 287. A. Lucian. Hipp. p. 840. B.

*ΔΗΜΑΓΩΓΕ'Ω, populum duco s. rego, quod fit captando ejus benevolentiam, inde populi vel plebis amicitiam capto (Dio Cass. pag. 50. ed. Reim.), quod fit largiendo munera vel pecuniam, vel alio modo, quare est simpliciter suppeditare, largiri populo, v. c. Dionysii Hal. Vol. VI. p. 1001. ed. Reisk. δημαγωγεῖν τὰ πρὸς ἡδονὴν τῷ πλήθει. 3 Esdr. V. 73. βουλὰς δημαγωγοῦντες, senatores corrumpentes, coll. Esdr. IV. 5. ubi g δημαγωγοῦντες respondet Hebraico סֹכְרִים, corrumpentes, h. e. muneribus benevolentiam captantes. Cf. ad h. l. Bretschneideri Spicileg. p. 62. Hesych. δημαγωγεῖ, στρατηγεῖ. Idem: δημαγωγὸς, ἄρχων.

ΔΗΜΑΓΩΓΙ'Α, populi ductus et regimen, gratia et auctoritas, qua quis apud populum valet, popularitas, artes, quibus aliquis utitur ad conciliandum sibi populum, speciatim h populi adductio ad seditionem excitandam. 3 Esdr. V. 90. δημαγωγίας καὶ ἐπισυστάσεις ποιούμενοι. Adjectivum δημαγωγικὸς legitur apud Aristoph. Equit. v. 17. Hesych. δημαγωγίας, ὀχλοποιήσεις.

*ΔΗΜΕΥ'Ω, i. q. δημοσιεύω, publico, ac speciatim de bonis dicitur, quæ publice venduntur ac ærario addicuntur. Dan. III, 29. pro Chald. i בַּיְתֵהּ נְוָלִי יִשְׁתַּוֵּה, domus ejus sterquilinium seu in latrinam ponatur, in Chis. legitur: ἡ οἰκία αὐτοῦ δημευθήσεται, domus ejus publice vendetur; coll. Dan. II. 5. ubi vid. Sharfenb. ac Fischeri Prolus. de Vitiis Lex. N. T. pag. 700. seq. Zonaras Lex. col. 503. δημεύσας, δημοσιεύσας: ubi vid. Tittmannus. k

ΔΗΜΗΓΟΡΕ'Ω, ad populum verba facio, concionor. אַלְקוּם, invictus. Prov. XXX. 31. βασιλεὺς δημηγορῶν ἐν ἔθνει, rex loquens ad populum. Simonis in Lex. Hebr. pag. 1419. commemorat, Castello in Lex. s. h. v. et Pocockio in Nott. ad Specim.

a Histor. Arab. p. 203. אַלְקוּם idem esse cum Arab. القوم, *populus, cœtus hominum,* ut sit מֶלֶךְ אַלְקוּם עִמּוֹ *rex, quocum populus est.* Eodem ex fundo provenisse LXX δημηγορῶν ἐν ἔθνει, recte judicat Jaegerus ad h. l. qui etiam conjicit, eos legisse קוּם אֶל עַמּוֹ, *stans apud populum suum,* seu: *coram populo suo.* Tychsenio Tentam. p. 96.
b cogitasse videntur עַל גּוֹיִם, *super populum.* Hesychius: δημηγορῶν, εἰς τὸν δῆμον λέγων. — דָּבָר, *verbum, sermo.* Neh. VIII. 6. ἔστη ἐπὶ βήματος εἰς τὸ δημηγορῆσαι. Hesych. Δημηγορῆσαι, ἐν δήμῳ λαλῆσαι.

ΔΗ'ΜΙΟΣ, sc. ὑπηρέτης (Conf. L. Bos. Ellips. Gr. p. 214.), *carnifex, publicus justitiæ minister.* 2 Macc. V. 8. VII. 29. Hesych. δήμιος, ὁ
c τοὺς καταγνωσθέντας ἀναιρῶν, ἢ ὁ ὑπηρέτης τῶν βασάνων. Conf. Pollucem Lib. VIII. c. 7. sect. 71. et Perizonium ad Ælian. V. H. XII. 49.

ΔΗΜΙΟΥΡΓΕ'Ω, *creo* (Hes. δημιουργεῖ, τὰ μὴ ὄντα ποιεῖ.), deinde *fabricor, condo, exstruo.* *יָסַד, *fundo.* Symm. Job. XXXVIII. 4. δημιουργοῦντι τῷ Θεῷ τὸν κόσμον, coll. Xenoph. Mem. I. 4. 7. ubi Socrates mundum σοφοῦ
d τινὸς δημιουργοῦ τέχνημα appellat. Sap. XV. 13. γλυπτὰ δημιουργῶν, *sculptilia fabricans.* 2 Macc. X. 2. βωμοὺς δεδημιουργημένους, *aras exstructas.*

ΔΗΜΙΟΥΡΓΟ'Σ, *fabricator, opifex,* etiam *auctor.* 2 Macc. IV. 1. τῶν κακῶν δημιουργὸς, malorum *artifex.*

ΔΗΜΟΚΑΤΑ'ΡΑΤΟΣ, *populo execrabilis et invisus, quem populus di-*
e *ris devovet.* Prov. XI. 26. pro יִקְּבֻהוּ לְאוֹם, *maledicent ei populus,* apud Theodot. ac Inc. ubi vide notas L. Bos.

ΔΗ'ΜΟΣ, *populus, familia.* *חֶבֶל, *funis.* Inc. et LXX sec. cod. Basil. Jos. XIX. 9. ἀπὸ τοῦ δήμου. Lectionem hanc vitiosam pro κλήρου judicat Scharfenb. ad h. l., simulque docet, etiam v. 8. hæc vocabula permutata esse a librariis. Quid si f
reponeretur σχοινίου? — מִשְׁפָּחָה, *familia.* Num. I. 20. 22. II. 34. Jud. XVII. 7. δῆμος συγγενείας. Unum uncis includendum erat. Est enim alius interpretis admixtum. — רֶבַע, *quarta pars.* Num. XXIII. 10. τίς ἐξαριθμήσεται δήμους Ἰσραήλ. Bene quoad sensum. — שֵׁבֶט, *tribus.* Num. XVIII. 2. — *תֻּמִּים, *Thummim, perfectiones.* Inc. et libri nonnulli, teste L. Bosio, Deut. g
XXXIII. 8. δήμους, ubi ipsa vox Hebr. expressa esse videtur, nisi fortasse δήλους reponendum est, quod in aliis libris legitur.

ΔΗΜΟΣΙ'ΑΙ, pro ἐν δημοσίᾳ χώρᾳ (Confer L. Bos. Ellips. Gr. p. 241.), *in loco publico, publice, coram populo.* 2 Macc. VI. 10. δημοσίᾳ περιαγαγόντες. 3 Macc. II. 27. Conf. Lex. N. T. s. h. v.

*ΔΗΜΟΤΕΛΗ'Σ, *publicis expensis s. sumtibus factus, publicus.* 3 h
Macc. IV. 1. δημοτελὴς συνίστατο τοῖς ἔθνεσιν εὐωχία, publica instituerant convivia gentiles. Hesych. δημοτελῆ, ἱερὰ, εἰς ἃ θύματα δίδωσιν ἡ πόλις. Suidas: δημοτελῆ· δημόσια. Philo de Mundi Opificio pag. 27. δημοτελεστάτας ἑορτάς. Pollux Onom. IX. 10. ubi vide Intt. Josephus A. J. Lib. V. c. 8. §. 12. Zonaras Lex. 500. δημοτελὴς, ἡ δημοσία τελετὴ, καὶ ἡ δημοσία φορολογία.

ΔΗΜΟ'ΤΗΣ, *tribulis, popularis,* i
plebeius, municeps. Sap. XVIII. 11. δημότης βασιλεῖ τὰ αὐτὰ πάσχων. Hesych. δημότης, ὁ ἐκ τοῦ δήμου. δηλοῖ δὲ καὶ ἰδιώτην. Suidas: δημότης, πολίτης. Phav. δημότης, ὁ εἷς τοῦ δήμου. Conf. Ælian. V. H. IX. 19.

ΔΙΑ', *per, propter, in, juxta, apud, post, nomine.* עַל אוֹדוֹת, *causa.* Num. XIII. 25. Jud. VI. 7. — בְּ *præfixum.* Symm. Ex. XXIII. 19. οὐ σκευάσεις ἔριφον διὰ γάλακτος μητρὸς αὐ-

a τοῦ, sc. ὄντα, non apparabis hœdum, dum est in lacte matris suæ, h. e. quamdiu sugit lac. Conf. supra s. v. γάλα, et loca N. T., in quibus διὰ pro ἐν ponitur, laudata a me in Lexico N. T. s. h. præpositione. 1 Sam. XXII. 10. ἠρώτα αὐτὸν διὰ τοῦ Θεοῦ, interrogabat pro illo *apud* Deum. Vide et 2 Sam. V. 19. 2 Par. XXXV. 4. διὰ χειρὸς Σαλωμὼν,
b *juxta* manum Salomonis. — בַּדִּים, plur. a בַּד, *membra*. Job. XLI. 4. — בִּגְלַל, *causa*. Gen. XXXIX. 5. Deut. I. 37. XV. 10. — בִּדְבַר, *secundum verbum*. 1 Reg. XVIII. 36. — עַל דְּבַר, idem. Gen. XLIII. 18. Num. XXV. 17. — בְּיַד, *in manu*. Ex. XXXV. 27. Num. VII. 8. Jos. XX. 2. — מ præfixum. Symm. Prov. XX. 4. διὰ ψύχος, *propter fri-*
c *gus*. 1 Reg. I. 27. ubi διὰ *ex voluntate* s. *conscio* notat. — *מֵאֵת, *a cum*. Jos. XI. 20. sec. Vat. Bene. — מִיַּד, *a manu* 2 Par. XXXI. 13. Ies. L. 11. — לְפִי, *secundum os*. Num. XXXV. 30. διὰ μαρτύρων, *juxta* confessionem testium. — אֶת פְּנֵי, *faciem*. Job. XLII. 9.—לִפְנֵי, *coram, facie*. Gen. VII. 7. Ex. IX. 12. — מִפְּנֵי. Gen. XXVII.
d 46. Ex. XIX. 18. Ies. XXX. 17. χίλιοι διὰ φωνὴν ἑνὸς φεύξονται, mille *per* vocem unius fugient. Vide et Ies. XIX. 17. Sic passim apud profanos διὰ cum accusativo ἐνέργειαν καὶ αἰτίαν denotat, notante Scholiasta Aristoph. ad Plut. v. 93. Cf. Lex. N. T. s. h. v. — מִקֵּץ, *a fine*. Deut. IX. 11. διὰ τεσσαράκοντα ἡμερῶν, *post* quadraginta dies. Sic διὰ
e apud Ælian. V. H. XIII. 42. Conf. Lex. N. T. s. h. v. Deut. XV. 1. δι' ἑπτὰ ἐτῶν, *post* septem annos, vel anno septimo. Vulg. *septimo die*. Marc. XIV. 58. διὰ τριῶν ἡμερῶν, *tertia die*. Ælian. V. H. XIV. 7. διὰ δέκα ἡμερῶν, decimo quoque die. — בְּקֶרֶב, *in medio*. Jos. III. 2.—בְּשֵׁם, *in nomine*. Esther. VIII. 10. ἐγράφη δὲ διὰ βασιλέως, scribebatur autem *nomine* regis. — עַל שֵׁם, *de no-* f
mine. Esther. IX. 26. — בְּתוֹךְ, *in medio*. 2 Par. XXIII. 20. XXXII. 4. — תַּחַת, *sub*. Prov. XXX. 21. Ies. LX. 15. 2 Macc. VIII. 36. διὰ τὸ ἀκολουθεῖν τοῖς ὑπ' αὐτοῦ προτεταγμένοις νόμοις, *quamdiu* leges ab ipso latas sequerentur. Sap. XI. 13. διὰ τῶν ἰδίων κολάσεων, *quamdiu* ipsi cruciabantur, coll. Luc. V. 5. et Polyb. XXXVII. 3. 3. διὰ ἡμέρας, *per* totum diem. 3 Esdr. VI. 9. ædificant g
templum novum διὰ λίθων ξυστῶν, coll. Esdr. V. 8. ubi διὰ *materiam* notat, *ex qua quid fit*. 3 Esdr. VII. 4. διὰ προστάγματος, *ex* mandato, Chald. מִן, Esdr. VI. 14. 3 Esdr. II. 23. δι' ἣν αἰτίαν, Chald. עַל דְּנָה. Esdr. IV. 15. 2 Macc. VIII. 15. ubi διὰ *propter*, *causa* significat, et cum ἕνεκεν permutatur, coll. Jon. I. 12. Ep. Jer. v. 27. simulacra humi prostrata non valent resurgere δι' αὐτῶν, h. e. *sua vi*. Polyb. I. 9. 6. h
δι' αὐτοῦ, *per se*, h. e. non aliorum ope. — Vide alibi Ἄγγελος, Αἰὼν, Ἀντάμειψις, Διόλου, Πῦρ, Τάχος, Τέλος et Χρόνος.

ΔΙΑ' ΤΙ', *propter quid? quare?* לָמָּה־זֶּה, *cur hoc?* Job. IX. 29. — *מֶה־הָיָה, *quid fuit?* Aqu. Coh. VII. 11.

ΔΙΑ' ΤΟΥ'ΤΟ, *propterea, eo quod*. אָכֵן, *profecto*. Ies. XLIX. 4. Ps. LXV. 19. Fortasse in utroque loco
legerunt עַל־כֵּן, aut utramque vo- i
cem ob similitudinem soni permutarunt. — הַעַל כֵּן, *numquid propter?* Hab. I. 17. —עֵקֶב כִּי, *pro eo quod*. Amos IV. 12. — וְעַתָּה, *et nunc*. Ps. CXVIII. 67.

ΔΙΑΒΑ'ΘΡΑ, *scala nautica, pons*, etiam *quævis scala, qua adscenditur*.

a 2 Sam. XXIII. 21. ὡς ξύλον διαβάθρας, ut lignum pontis vel scalæ. In textu Hebr. nihil pro hac voce legitur. Desumta sine dubio sunt hæc verba ex 1 Sam. XVII. 7. ut adeo per ξύλον διαβάθρας h. l. *jugum textorium* aut *liciatorium texentium* intellegendum sit. Confer Pollue. Lib. I. c. 9. segm. 93. ibique Jungermannum in Notis.

b ΔΙΑΒΑΙ'ΝΩ, *transeo, trajicio, venio.* בּוֹא, *venio.* Deut. XI. 29. ᾗ, εἰς ἣν διαβαίνεις ἐκεῖ. — הֶעְפִּיל, Hiph. *impetuose contendo.* Num. XIV. 44. ubi vero pro διαβησάμενοι alii rectius διαβιασάμενοι habere videntur. — *יָרַד, *descendo.* Psalm. CXVIII. 136. ubi διέβησαν sec. cod. Alex. est deterior lectio, quæ ex textu Hebr. coarguitur. Veram lectionem κατέ-
c βησαν etiam Ambrosius secutus est. —*מָסַס, *liquesco, liquefacio.* Jos. V. 1. διέβησαν αὐτῶν αἱ διάνοιαι sec. Ald. Non opus esse videtur, ut loco διέβησαν legatur κατέβησαν, ut teste L. Bos. alii libri habent. Sermo enim h. l. est de eo, qui mentis suæ non compos est, et formula Græca respondet vernaculæ: die Gedanken vergehen, *the thoughts fly away,*
d *or vanish.* — נִמְלַט Niph. *evado.* 1 Sam. XX. 28. — עָבַר, *transeo.* Symm. Deut. XI. 11. 1 Sam. XIII. 7. Inc. 2 Sam. XVII. 16. LXX Gen. XXXI. 21. 52. XXXII. 10. 22. 23. In posteriore loco διέβη Hebr. הֶעֱבִיר respondet, adeoque διαβαίνειν habet notionem Hiphilicam, ac post διέβη supplendum est αὐτούς, ut adeo lectio διεβίβασεν,
e quam MS. Sar. exhibet, pro mero glossemate habenda sit. Cæterum permutatur vox διαβαίνειν cum διαβιβάζειν in codd. etiam 2 Sam. XIX. 40. — עָלָה, *ascendo.* Inc. Deut. I. 21.—צָעַד, *progredior.* Ps. LXVII. 8. Symm. 2 Sam. VI. 13. Sir. IX. 18. ubi in universum *ambulare, incedere* notat, et cum voce περιπατεῖν permutatur.

ΚΑΛΩ͂Σ ΔΙΑΒΑΙ'ΝΩ, *bene trans-* f
eo. הֵיטִיב לֶכֶת, *benefacio eundo.* Prov. XXX. 29. ὃ καλῶς διαβαίνει, *quod magnifice incedit,* aut: *strenue graditur.* Il. Μ', 458. εὖ διαβὰς, e quo loco luculenter apparet, διαβαίνειν esse *apertis cruribus incedere* s. *stare,* quod militibus fortiter pugnantibus tribuitur. Conf. Miscell. Obss. Vol. I. p. 126. seq.

ΔΙΑΒΑΙ'ΝΩΝ, *transiens, qui transit.* עִבְרִי, *Hebræus.* 1 Sam. XIII. g
7. οἱ διαβαίνοντες, ubi etymologiam vocis Hebr. perperam secuti sunt, aut legerunt עֲבָרִים.

ΔΙΑΒΑΙ'ΝΩΝ ΣΠΕΥ'ΔΩ, *transiens festino.* עֲבֹר עֲבוֹר, *transeundo transeo.* 2 Sam. XVII. 16. διαβαίνων σπεῦσον, *celeriter transeas.* Vulg. *absque dilatione transgrediaris.* Est mera explicatio Hebraismi.

ΔΙΑΒΑ'ΛΛΩ, *defero, criminor, calumnior.* אֲכַל קַרְצָא, Chald. *promulgo criminationem, accuso.* Dan. h
III. 8. VI. 24. — הִלְשִׁין, Hiph. *lingua offendo, calumnior.* Symm. Prov. XXX. 11. — *שָׂטָן. Num. XXII. 22. 2 Macc. III. 11. ἦν διαβάλλων, erat *calumniatus.*

*ΔΙΑΒΑ'ΠΤΩ, *immergo, intingo, lavo.* נִטְבַּל, *intinctus sum.* Jos. III. 15. διεβάφησαν sec. Compl. ubi reliqui libri ἐβάφησαν habent. Augenda sunt hac voce, si lectio sana est, Lexica Græca.

ΔΙΑ'ΒΑΣΙΣ, *transitus, trajectio,* it. i
ratis. מַעֲבָר, *vadum.* Theod. 1 Sam. XIII. 23. LXX Gen. XXXII. 22. Jos. II. 7. — מַעְבָּרָה, idem. Aqu. et Theod. Ies. XVI. 2. Verba enim αἱ διαβάσεις Ἀρνῶν, quæ uncis inclusa in Hexaplis ante φέρων βουλὴν v. 3. Theodotioni tribuuntur, ad v. 2. referenda esse quilibet videt. LXX Jud. III. 28. XII. 5. 6.

a Jer. LI. 32. — עֲבוֹר infin. *transire.*
Ies. LI. 10. — עֲבָרָה, *navis tra-
jectoria, ponto.* 2 Sam. XIX. 18.
διέβη ἡ διάβασις, transibat *ratis.* —
*עֲבָרִים, *Habarim*, nomen pro-
prium montis. Symmachus Deut.
XXXII. 49. — שֵׁבֶט, *tribus.* Jos.
IV. 8. N. L. Judith. IV. 5. Sap. V.
10. Hesych. *διάβασις, πορεία, γέφυρα,
πέραμα.*

b ΔΙΑΒΑΣΤΑ'ΖΩ, *bajulo, porto.*
דָּדָה, *lente incedo, gradior.* Pihel
duco. Symm. Psalm. XLI. 5. pro
אֲדַדֵּם, *quos ducam* (ita enim legen-
dum est loco impressi אֶדַּדֵּם, *lente
incedam cum illis*), *διαβασταχθήσομαι,
bajulabor.* Symmachus credidisse
videtur, ם finale non esse affixum,
sed ex radice דָּדַם. — נָהַל Pih.
leniter duco. Symm. et LXX Ex.
c XV. 13. ubi notionem *providæ
curæ* adjunctam habet. Aqu. Ps.
XXXI. 4. Lucian. Epist. Saturn.
p. 1035. D.

*ΔΙΑΒΕ'ΝΝΩ. בּוֹא, *venio.* Deut.
XI. 29. sec. cod. Alex. *διαβέννεις* pro
διαβαίνεις, quod ad priscum scribendi
morem referendum mihi esse vide-
tur, quemadmodum Deut. XXXII.
39. Ed. Rom. et juxta illam Paris.
d *ἀποκτέννω*, Waltonus vero et post
eum Bosius *ἀποκτείνω* habent. Conf.
Maittaire de Dialectis l. Gr. p. 100.
et 154. A.

ΔΙΑ'ΒΗΜΑ, *transitus, gressus,
vestigium.* אָשׁוּר, idem. Ed. Vta
Ps. XLIII. 19. LXX Ps. XVI. 6.
XXXVI. 33. LXXII. 2. — דֶּרֶךְ,
via. Inc. Thren. III. 40. Symm.
Psalm. XLI. 5. — מִצְעָדִים plur.
e *gressus, incessus.* Ps. XXXVI. 24.
Prov. XX. 24. — פְּעָמִים plur.
pedes. Ps. XVI. 6. LXXXIV. 14.
CXVIII. 132. — צַעַד, *gressus, in-
cessus.* Aqu. Symm. 2 Sam. V.
23. *Οἱ λοιποὶ* Job. XIV. 16. LXX
2 Sam. XXII. 37. Ps. XVII. 40.
Prov. IV. 12. Hesychius: *διαβήμα-
τα, πορείας, περιπατήματα.*

ΔΙΑΒΗΜΑΤΙ'ΖΩ, *incedo.* צָעַד,
idem. Aqu. 2 Sam. VI. 13. f

ΔΙΑ'ΒΗΤΟΣ vel, ut alii rectius,
ΔΙΑΒΗ'ΤΗΣ, *circinus, perpendicu-
lum.* מִשְׁקֶלֶת, *perpendiculum.* Symm.
Ies. XXVIII. 17. Plutarch. Vol.
IX. p. 202. Reisk. ubi Demosthenis
oratio constitisse dicitur *ἐνθυμήμασι
πικροῖς καὶ περιόδοις πρὸς κανόνα καὶ
διαβήτην ἀπηκριβωμέναις.*

ΔΙΑΒΙΑ'ΖΩ, *vi adigo, per vim
cogo.* הֶעְפִּיל Hiph. *impetuose con-* g
tendo. Al. Num. XIV. 44. *διαβιασά-
μενοι.*

ΔΙΑΒΙΒΑ'ΖΩ, *traduco, transire
facio.* הֶעֱבִיר Hiph. idem. Gen.
XXXII. 23. Num. XXXII. 5. *μὴ
διαβιβάσῃς ἡμᾶς τὸν Ἰορδάνην*, ne tra-
ducas nos per Jordanem. 2 Sam.
II. 8. sec. Compl. Ibid. XIX. 18.
Sap. X. 18. *διεβίβασεν αὐτοὺς θάλασ-
σαν ἐρυθράν*: ubi est i. q. *διάγειν* in h
sequentibus.

ΔΙΑΒΙΟ'Ω, *vivo, vitam transigo.*
עָמַד, *sto.* Ex. XXI. 21. *ἐὰν δὲ δια-
βιώσῃ ἡμέραν μίαν ἢ δύο*, si vero per
unum vel duos dies adhuc vivat.
Sc. עָמַד h. l. *superstitem manere*
notat. Conf. Ælian. V. H. III. c.
47. Hesych. *διαβιῶσαι, ζῶσαι.*

ΔΙΑΒΟΑ'Ω, *proclamo, divulgo,
celebro, rumorem dissemino.* נִשְׁמַע i
Niph. *audior.* Gen. XLV. 16. *διε-
βοήθη ἡ φωνὴ εἰς τὸν οἶκον Φαραώ*,
rumor *delatus est* ad Pharaonem,
ejusque aulicos. Hesych. *διεβοήθη,
ἐνεφανίσθη, indicatum, annuntiatum
est.* — קָרָא, *clamo.* Lev. XXV. 10.
διαβοήσετε ἄφεσιν ἐπὶ τῆς γῆς, omnibus
terræ incolis libertatem indicate.
Judith. X. 18.

ΔΙΑΒΟΛΗ', *calumnia, delatio,
inimicitia.* דִּבָּה, *infamia.* Symm.
Gen. XXXVII. 2. Aqu. Num.
XIV. 37. — חֶלְקָה, *blandities.* Prov.

a VI. 24. ubi διαβολὴ de *artibus ad decipiendum instructis* accipiendum est. Quorsum enim hic *calumniæ* et *obtrectationes*? Διαβάλλειν est *decipere*. Vide Alberti Obss. in N. T. p. 374. — שָׂטָן, *adversarius*. Num. XXII. 32. ἐγὼ ἐξῆλθον εἰς διαβολήν σου, ego egressus sum, ut *adversarer* tibi. Sic et Sir. XXVI. 6. et XXVIII. 9. διαβολὴν *inimicitias* sig-
b nificare, ad priorem locum notat Grotius, ubi tamen διαβολὴ πόλεως esse potest *proditio* civitatis aut *criminatio*. Ibid. XXXVIII. 19. χάριν διαβολῆς, h. e. ad effugiendam *criminationem*.

ΔΙΑ'ΒΟΛΟΣ, *diabolus, calumniator, obtrectator, delator, adversarius, maxime in judicio*. צַר, *hostis*. Esther. VII. 4. — צֹרֵר partic. *hostiliter*
c *agens*. Esth. VIII. 1. — שָׂטָן, *adversarius*. 1 Par. XXI. 1. Job. I. 6. 7. 9. 12. II. 1—7. Ps. CVIII. 5. הוֹלֵךְ רָכִיל, *ambulans tanquam detractor*. Aqu. Prov. XI. 13. Sap. II. 24. ubi legitur: φθόνῳ δὲ διαβόλου θάνατος εἰσῆλθε, διάβολος adhibitum reperitur de spiritu illo maligno, qui Hebr. Σατανᾶς dicitur.

ΔΙΑΒΟΥΛΕΥ'ΟΜΑΙ, *consulo, con-
d sulto, delibero, decerno*. מָרַר Pih. *amaritudine afficio*. Gen. XLIX. 23. εἰς ὃν διαβουλευόμενοι ἐλοιδόρουν: ubi Grabius non dubitat eos legisse וַיִּמְרְדֻהוּ, *et rebellarunt contra ipsum*. Sed non opus hic esse videtur ad varietatem lectionis confugere. Nam Arab. صمر notat inter alia *constanti et firmo animi proposito esse*. Non male itaque reddiderunt εἰς ὃν
e διαβουλευόμενοι, adversus quem, sc. de cujus cæde aut venditione inter se consultarunt. Nonnulli legere malunt διαβολευόμενοι, quæ formatio quasi a διαβολεύς, uti habentur et ἀποβολεὺς et προβολεύς, contra analogiam non peccat. Cæterum verbum διαβουλεύεσθαι, apud Steph. ἀδίσκοπον, exstat quoque apud Thucyd. VI. 34. Joseph. A. J. XIX. 4. 3. Dion. Cass. p. 1334. 79. f
Reim. atque Plutarchum.

ΔΙΑΒΟΥΛΙ'Α, *consilium, consultatio*. מוֹעֵצוֹת plur. Ps. V. 12. Hos. XI. 7. Symm. Theod. Prov. I. 31. — *מְזִמָּה, *cogitatio*. Theod. Prov. VIII. 12. ubi bono sensu de *consiliis bonis ac sapientibus* adhibetur. E contrario vero sensu malo apud eundem Prov. XIV. 17. Sirac. XLIV. 5. ἡγούμενοι λαοῦ ἐν διαβου- g
λίαις. Sap. I. 9. διαβουλίαι, *perplexæ et improbæ impii cogitationes*.

ΔΙΑΒΟΥ'ΛΙΟΝ, *consilium, consultatio*, it. *cogitatio, ratiocinatio*, it. *conspiratio*. מְזִמָּה, *cogitatio, consilium*. Ps. IX. 23. ubi sensu malo de *consiliis pravis ac perniciosis* adhibetur. — מַעֲלָה, *ascensio*. Ez. XI. 5. τὰ διαβούλια τοῦ πνεύματος ἐγὼ ἐπίσταμαι. Sæpe in literis sacris de *cogitatio- h
nibus* dicitur, eas *super cor ascendere* s. *in mentem venire*, v. c. Jer. VII. 31. Ez. XXXVIII. 10. — מַעֲלָלִים, *actiones*, plur. Hos. IV. 9. V. 4. VII. 2. — קֶשֶׁר, *conspiratio*. Inc. et LXX sec. Compl. 2 Sam. XV. 12. Sap. I. 9. (improbum aut perplexum consilium sec. Baduellum.) Sir. XV. 14. XVII. 5. In posteriore loco διαβούλιον est *vis et* i
facultas consultandi, deliberandi et eligendi, una voce *judicium*. Vide ad h. l. Baduellum et Grotium. Hesych. διαβούλια, ἐνθυμήματα, διαλογισμοί. Idem: τὰ διαβούλια, διαλογισμούς.

ΔΙΑΓΓΕ'ΛΛΩ, *annuncio, narro*. אָמַר, *dico*. Jos. VI. 10. הֶעֱבִיר Hiph. *transire facio*. Lev. XXV. 9. διαγγελεῖται σάλπιγγος φωνῇ, et διαγ- k
γελεῖτε σάλπιγγι ἐν πάσῃ τῇ γῇ, non male quoad sensum. — סִפֵּר Pihel, *enarro* Ex. IX. 17. ὅπως διαγγέλῃ τὸ ὄνομά μου ἐν πάσῃ τῇ γῇ, ut *celebretur* nomen meum in omni terra.

a Theod. et LXX Ps. II. 6. διαγγέλλων. Ita legendum, non διαγγελῶν, ut libri nonnulli habent. Ps. LVIII. 14. ἐξ ἀρᾶς καὶ ψεύδους διαγγελήσονται, ob mendacia et execrationes, quas proferent, *ubique male audient.* Vulg. *annuntiabuntur.* Loco יְסַפֵּרוּ, *narrabunt*, legerunt יִסָּפְרוּ aut יְסֻפְּרוּ, quam lectionem commendant antecedentia, *capiantur in su-*
b *perbia sua.* Cæterum ex h. l. apparet, διαγγέλλεσθαι de eo dici, *qui in ore omnium versatur*, et quidem in utramque partem. — *פָּרַד, Hiph. הִפְרִיד, *divido.* Symm. Prov. XVI. 28. διαγγέλλει. Drusius διαγγέλλει mendose positum esse suspicatur, ac substituendum esse judicat διαχωρίζει. Sed longe facilior ac probabilior est conjectura Montf. δια-
c στέλλει legentis, quod facilius in διαγγέλλει mutatum fuerit. Hesych. διαγγέλλω, ἀπαγγέλλω, διέξειμι λόγῳ.

ΔΙΑΓΓΕΛΜΑ, *nuncium, jussum.* קָרֵב, *appropinquans.* 1 Reg. IV. 27. Significat διαγγέλματα h. l. *eos, qui ex mandato regis de mensa regia alebantur, eamque frequentabant.* C. teste Bosio διηγγελμένα habet.

ΔΙΑΓΙΝΟΜΑΙ, *intersum, versor,*
d *persevero, duro, permaneo.* 2 Macc. XI. 26. ὅπως ἡδέως διαγίνωνται πρὸς τὴν τῶν ἰδίων ἀντίληψιν, ut libenter propriæ utilitati *inserviant.*

ΔΙΑΓΙΝΩΣΚΩ, *plene cognosco, pernosco, intellego, dijudico, decerno.* דָּמָה Pih. *cogito.* Num. XXXIII. 56. καθότι διεγνώκειν ποιῆσαι αὐτοῖς, quod ego illis facere *decreveram.* — יָדַע, *scio.* Deut. II. 7. διάγνωθι, *me-*
e *moria revoca*, coll. VIII. 2, Prov. XIV. 35. οὐ διαγινώσκεται, non *evulgatur.* Judith. XI. 13. διέγνωσαν δαπανῆσαι, *decreverunt* vesci, sc. iis, quæ in lege Mosaica prohibita erant. 2 Macc. III. 23. τὸ διεγνωσμένον ἐπετέλει, quod *mandatum* s. *decretum erat* a rege (vid. v. 13.), perfecit. Polyb. II. 66. 8. διέγνω ποιεῖσθαι τὴν μάχην. 2 Macc. IX. 15. οὓς διεγνώκει μηδὲ ταφῆς ἠξιῶσαι, quos vel sepul- f
tura indignos *judicaverat.* Ib. XV. 6. 17. Hesych. διαγνούς, διακρίνας, δίκαιον αἰσθόμενος, ἐπιγνούς, συνιείς, νοήσας. Idem: Διάγνωθι, νόησον.

ΔΙΑΓΛΥΦΩ, *sculpo, insculpo.* עָשָׂה, *facio.* Ez. XLI. 19. 20. Vox Hebr. etiam *concinnare, adornare* notat. — פָּתַח Pih. *aperio, exsculpo.* Ex. XXVIII. 11. Aqu. Theod. Zach. III. 9. διαγλύψω. Diod. Sic. g
I. p. 42. 11.

ΔΙΑΓΝΩΣΙΣ, *cognitio, dijudicatio, judicium.* Sap. III. 18. ἡμέρα διαγνώσεως est tempus *judicii* seu *pœnæ*, quo causa cujusque cognoscetur et dijudicabitur, ac pro meritis condemnabitur.

ΔΙΑΓΟΓΓΥΖΩ, *obmurmuro.* נָלוֹן: הֵלִין Niph. et Hiph. a לוּן, idem. Ex. XV. 24. cum præpositione κατὰ h
constructum, coll. Num. XIV. 36. XVI. 11. Sequente ἐπί, Ex. XVII. 3. Num. XIV. 2. Jos. IX. 18. ac sequente πρὸς, Ex. XVII. 3. — נִרְגָּן Niph. *inter se*, vel *unus cum altero murmuravit*, vel: *susurravit.* Deut. I. 26. Sir. XXXI. 28. (XXXIV. 24.) ubi non opus est, ut cum Bretschneidero διαγογγύζειν per *diffamare, reprehendere* vertatur.

ΔΙΑΓΟΡΕΥΩ, *dissero, enarro,* i
mando, præscribo. 3 Esdr. V. 73. ἀκολούθως τοῖς ἐν τῷ Μωϋσέως βίβλῳ διηγορευμένοις, accommodet ad ea, quæ de his in libris Mosis *præscripta sunt.* Hebr. כְּכָתוּב (quod quidem esse potest *e præscripto*, sed quoque *secundum descriptionem, narrationem.*) Esdr. III. 2. Josephus A. J. XI. 4. p. 555. ed. Hav. habet simpliciter κατὰ τοὺς Μωϋσέως νόμους. Adde Dan. XIII. 61. sec. Chis. ὡς ὁ νόμος διαγορεύει, coll. Sus. v. 62. Hesych. διαγορεύει, θεσπίζει, διαγγέλλει. Idem: διηγορευμένοις, παραγγελθεῖσι.

a ΔΙΑΓΡΑΦΗ', *descriptio, delineatio.* תּוֹרָה, *lex.* Ez. XLIII. 12. ubi תּוֹרָה significat *formam præscriptam* seu *delineatam.*

ΔΙΑΓΡΑ'ΦΩ, *describo, delineo, perscribo,* item *numero.* *חֲשֻׁבוֹת, *tapetes.* Theod. Proverb. VII. 16. διαγεγραμμέναι, h. e. *figuris exornatæ.* Respexit usum loquendi linguarum orientalium. Certe
b Chaldaicum חֲשַׁב notat *variis figuris et coloribus exornavit,* ac eandem significationem habet quoque Arab. خطب. — חָקָה, *exprimo, exsculpo.* Ez. VIII. 10. — חָקַק, idem. Ez. IV. 1. — כָּתַב, *scribo.* Jos. XVIII. 4. Ez. XLIII. 11. — פִּתַּח Pih. *aperio, exsculpo.* Ex. XXVIII. 11. διαγράψεις sec. codd. 56. et 58. Holm. Nisi fortasse ibi
c scribendum est διαγλύψεις, quod vide supra. — צוּר, *obsideo.* Cant. VIII. 9. ubi vox Hebraica ex arte architectonica explicanda est, ut sit *lineis circumscribere* et *quasi cingere.* — צוּרָה, *forma.* Ez. XLIII. 11. διαγράψεις τὸν οἶκον, *delineabis domum.* — שָׁקַל, *libro, pondero.* Esth. III. 9. διαγράψω εἰς τὸ γαζοφυλάκιον τοῦ βασιλέως ἀργυρίου τάλαντα μύρια,
d *perscribam,* h. e. *numerabo* in gazophylacium regis argenti talenta decem millia. 2 Macc. IV. 9. πρὸς δὲ τούτοις ὑπισχνεῖτο καὶ ἕτερα διαγράψαι πεντήκοντα πρὸς τοῖς ἑκατὸν, præterea promittebat et alia *numerare* centum quinquaginta talenta. De hoc usu loquendi vide Salmasium de Usuris p. 513. qui et p. 114. observavit, quod apud Polybium in Excerptis
e (XXXII. 13. 7. ubi vid. Schweighæuserus.) διαγραφὴν ποιεῖν pariter sit *numerare pecuniam,* (*solvere,* et *expungere debitum,*) de qua prius nummulario per scripturam cautum fuerit et constitutum, ut numeraret.

ΔΙΑ'ΓΩ, *traduco, perago.* הֵבִיא Hiph. a בּוֹא, *venire facio.* Zach. XIII. 9. — הוֹבִיל Hiph. a יָבַל, *apporto.* Ies. LV. 12. ἐν χαρᾷ διαχθήσεσθε. Vera est hæc lectio, quam
f Hieronymus quoque secutus est. Passim autem legitur διδαχθήσεσθε, q. a. διδάσκω. — הוֹלִיךְ Hiph. a יָלַךְ, *ire facio.* Symm. et LXX Job. XII. 17. Vulg. *adducit.* LXX Psalm. CXXXV. 16. — הֶעֱבִיר Hiph. *transire facio.* Num. XXXI. 23. 2 Sam. XII. 31. 2 Reg. XVI. 3. — פִּשֵּׂק Pih. *divarico.* Ez. XVI. 24. διήγαγες τὰ σκέλη. Aretæus p. 4. l.
g 6. 7. διαγαγὼν (*diducens*) τοὺς ὀδόντας. Sir. XXXVIII. 30. ὅστις νύκτωρ ὡς ἡμέρᾳ διάγει, sc. βίον, qui noctu sicut interdiu vitam *peragit.* Addit βίον Apostolus 1 Tim. II. 2. et Plato Lib. II. de Rep. p. 601. διάγοντες βίον ἐν εἰρήνῃ. Confer Lex. N. T. s. h. v. 2 Macc. XII. 38. αὐτόθι τὸ σάββατον διήγαγον, ibi sabbatum *egerunt.*
h

*ΔΙΑ'ΓΩ 'ΑΝΕΥ. לֹא, *non.* Ed. Vta Hos. VII. 16.

*ΔΙΑΓΩΓΗ', *vita, vitæ institutum.* Esth. XIII. 5. διαγωγὴν νόμων. K. Hesych. διαγωγή, ἀναστροφή. Adde Polluc. Onom. V. 118. et IX. 137.

ΔΙΑΓΩΝΙΑ'Ω, *in agone versor, valde anxius sum.* 2 Macc. III. 21. μεγάλως διαγωνιῶντος ἀρχιερέως προσδοκίαν, *agonizantis* magni principis sacerdotum expectationem.
i

ΔΙΑΔΕΙΓΜΑΤΙ'ΖΩ, *ignominiose traduco, publice prostituo.* כִּתֵּר Pih. *cingo.* Aqu. Ps. XXI. 12. διεδειγματίσαντο, ubi tamen judice Fischero in Clavi Verss. GG. p. 89. reponendum est διαδηματίσαντό με, *obsessum me tenent.* Cf. infra s. v. διαδηματίζομαι. Starckio in Carm. Dav. p. 189. aliquando reponere placuit διεδήσαντό με. Sed prior conjectura
k est longe probabilior.

ΔΙΑΔΕ'ΧΟΜΑΙ, *excipio, succedo,* nempe *in locum alterius, secundum* vel *proximum ab aliquo locum munere vel dignitate habeo, prorex, vi-*

a *carius sum.* *לָקַח, *capio, accipio, excipio.* Symm. Ps. LXXII. 24. διεδέξατό με, *excepit* me. —*מַקְבִּילֹת, *suscipientes.* Samar. Ex. XXVI. 5. διαδεχόμεναι. — מִשְׁנֶה, *secundus.* 2 Par. XXXI. 12. διαδεχόμενος, *secundus erat,* sc. redituum sacrorum præfectus. Esther. X. 3. διεδέχετο τὸν βασιλέα, *proximus a rege erat.* Confer v. διάδοχος. — פַּרְבָּר, *pars*
b *urbis exterior, suburbium,* vel nomen loci, *Pharbar.* 1 Par. XXVI. 18. N. L. Sap. XVII. 21. εἰκὼν τοῦ μέλλοντος αὐτοὺς διαδέχεσθαι σκότους, imago tenebrarum, quæ *exceptura* s. *tectura* illos *erant.* 2 Macc. IV. 31. τὸν διαδεχόμενον, *proregem,* coll. IX. 23. ubi διαδεξόμενος s. διαδεξάμενος *vicarium* notat, non *successorem.* Ib. X. 28. ἄρτι δὲ τῆς ἀνατολῆς διαδε-
c χομένης, ortu solis *excipiente* noctem, vel *succedente* nocti.

ΔΙΑ'ΔΗΛΟΣ ΓΙ'ΝΟΜΑΙ, *manifestus fio, appareo.* נוֹדַע Niph. a יָדַע, *innotesco.* Gen. XLI. 20. οὐ διάδηλοι ἐγίνοντο, non *manifestæ,* sc. vaccæ, fiebant, vel non apparebant. Lex. Cyrilli MS. Brem. Οὐ διάδηλοι, ἀφανεῖς. Hesych. διάδηλοι, φανεροί. 3 Macc. II. 5. Sodomitæ διάδηλοι ταῖς κακίαις
d γινόμενοι, i. e. *publice, sine ullo pudoris sensu* patrantes scelera, quæ vulgo occultare solent homines.

ΔΙΑ'ΔΗΜΑ, *diadema, corona regia, regum insigne.* *כֶּתֶם, *aurum insigne,* etiam *omne quod ex auro factum et elaboratum est.* V. Simonis Lex. Hebr. p. 840. Theod. Psalm. XLIV. 10. διάδημα χρυσοῦν, diadema aureum. Hinc etiam ab LXX h. l.
e redditur ἱματισμὸς χρυσοῦς. — כֶּתֶר, *corona.* Esth. I. 11. II. 17. — נֵזֶר, *corona, diadema.* Symm. Theod. ac LXX sec. Compl. 2 Sam. I. 10. — צָנִיף, *cidaris.* Ies. LXII. 3. — *תַּכְרִיךְ, *stola.* Esther. VIII. 15. Sap. V. 17. διάδημα τοῦ κάλλους, i. q. in priori membro βασίλειον. Significat autem διάδημα h. l. *imperium, potestatem regiam,* signo posito pro re signata. 1 Macc. XIII. 32. περιέθετο τὸ διάδημα τῆς Ἀσίας, imposuit f
diadema Asiæ, h. e. *regnum adiit.* Hesych. διάδημα, στέμμα βασιλέως, κεφαλῆς κόσμος, ἤγουν στέφανος, ἢ βασιλέως σύμβολον. Confer Paschalium de Coronis p. 573.

*ΔΙΑΔΗΜΑΤΙ'ΖΟΜΑΙ, proprie *diademate s. fascia cingo,* (i. q. apud Zosimum III. 30. διάδημα περιτίθεμαι.) deinde *obsessum teneo, obsideo,* g
cingo. כָּתַר, Pih. *cingo, circumdo.* Aqu. Ps. XXII. 13. pro Hebr. כִּתְּרוּנִי, ubi pro vulgato διεδιηγματίσαντό με necessario reponendum est διεδημματίσαντό με, *obsessum me tenent.* Deduxit autem Aquila hanc vocem a διάδημα, quemadmodum ὁραματίζομαι ab ὅραμα, et ἐπιστημοῦμαι ab ἐπιστήμη, ut recte observavit Fischerus in Clavi Verss. GG. p. 39. h

ΔΙΑΔΙΔΡΑ'ΣΚΩ, *diffugio, aufugio.* Sir. XI. 11. οὐ μὴ ἐκφύγῃς διαδρὰς, non effugies aufugiens. 2 Macc. VIII. 13. διεδίδρασκον καὶ ἐξετόπιζον ἑαυτοὺς, in fugam convertebant se ipsos, et a loco recedebant. Hesych. διαδιδράσκει, διαφεύγει, διαδιδράσκεται.

ΔΙΑΔΙ'ΔΩΜΙ, *trado, distribuo,* it. *spargo, divulgo.* הִפִּיל Hiph. a נָפַל, *cadere facio.* Jos. XIII. 6. ubi i
vox Hebr. notat: *jacta sorte distribuere.* — נָתַן, *do.* Gen. XLIX. 20. διαδώσει sec. Alex. et Ald. Reliqui libri habent simplex δώσει. Ib. v. 27. Sir. XXIII. 32. οὐ διαδώσουσιν τὰ τέκνα αὐτῆς εἰς ῥίζαν, non *radices agent,* h. e. non longævi erunt, liberi ejus. Ibid. XXIV. 17. ὡς σμύρνα ἐκλεκτὴ διέδωκα (Alex. δέδωκα. Compl. ἔδωκα.) εὐωδίαν, ut myrrha electa *sparsi* bonum odorem, coll. XXXIX. 18. et 2 Macc. VII. 5. 2 Macc. IV. 39. διαδοθείσης ἔξω τῆς φήμης, fama in vulgus *disseminata.*

a 3 Macc. II. 27. δημοσίᾳ κατὰ τοῦ ἔθνους διαδοῦναι ψόγον, publice aliquid contra gentem *suggerere*, probro illam afficiendi gratia. 4 Macc. IV. 22. φήμης διαδοθείσης.

ΔΙΑΔΙΚΑ'ΖΩ, Α'ΖΟΜΑΙ, *discepto, litigo, judicio contendo.* רִיב, *lis, controversia*. Symm. Job. XXXIII. 13. τί οὖν αὐτῷ διαδικάζῃ; quid igitur cum illo *litigas?* — הֵרִיב Hiph. a
b רִיב, *litigo*. Symm. Job. XXIII. 6. διαδικάσεται. Inc. διαδικάσει με.

*ΔΙΑΔΙΚΑΣΙ'Α, *contentio, lis.* רִיב, *contentio*. Symm. Ps. LIV. 10. Vide supra s. v. ἀδικασία. Hesych. διαδικασία, ἡ ἐπίκρισις τοῦ ἐπιτηδείου πρὸς λειτουργίαν, καὶ πρὸς τὰ ἄλλα. ἢ ἀμφισβήτησις, κρίσις. Phav. p. 201. διαδικασία οὐχ ἁπλῶς πᾶσα δίκη, ἀλλ' ἐν αἷς περί τινος ἀμφισβήτησίς ἐστιν.
c (Ita quoque Zonaras Lex. col. 510.) ἡ διαδικασία ἐστὶν, ἣν ποιοῦνταί τινες τοῖς μέλλουσι χορηγεῖν, οὓς ἂν ὁρισθῆναι βούλονται, πότε χρὴ λειτουργεῖν αὐτούς. Confer D'Orville ad Chariton. Aphrod. Lib. V. c. 8. p. 494. ed. Lips.

ΔΙΑΔΙΚΑΣΜΟ'Σ, *lis, litigatio.* מְרִיבֹת plur. Aqu. Ez. XLVII. 19. XLVIII. 28. Vide Eusebii et Hie-
d ron. Onomast. in Μαριβώθ, et ad h. l. Clericum.

ΔΙΑΔΟΧΗ', *successio.* שָׁתוֹת plur. *fundamenta*. Sexta Ed. Ps. X. 3. αἱ διαδοχαί. Derivavit auctor hujus versionis sine dubio a שְׁתִי, *stamen*, quod significationem habet a rad. Chald. et Syr. שְׁתָא, ܫܬܐ, et Arab. أسدى, *texuit*, seu *staminibus potitis aptavit telam.* Fortasse tamen
e pro διαδοχαὶ legendum est διδαχαί. Certe Inc. ibidem διδασκαλίαι habet. Aqu. Job. I. 4. ἀλλήλους ἐκ διαδοχῆς (in textu Hebr. κατὰ τὸ ῥητὸν hic nihil pro hac voce occurrit) συνεκάλουν ἕκαστος τὴν ἑαυτοῦ ἡμέραν, se invicem *successive* et suo quisque certo die invitabant. Ita Bielius: sed unde hæc sumserit me ignorare fateor.

ΔΙΑ'ΔΟΧΟΣ, *successor, vicarius.* f
לְיַד, *in manum*, seu *ad manum.* 1 Par. XVIII. 17. οἱ πρῶτοι διάδοχοι τοῦ βασιλέως, primi, proximi a rege, h. e. proxime illi in throno a dextris et sinistris sedebant. Conf. Matth. XX. 21. qui locus inde illustrari potest. — מִשְׁנֶה, *secundus*. 2 Par. XXVIII. 7. τὸν διάδοχον τοῦ βασιλέως, *proximum a rege.* — שַׂר, *princeps*. 2 Par. g
XXVI. 11. τοῦ διαδόχου τοῦ βασιλέως. Sic et Philo Lib. de Josepho p. 369. εἶτ' αὐτὸν καθίστησι τῆς βασιλείας διάδοχον. Eidem Philoni eodem libro p. 373. Josephus audit τοσαύτης ἡγεμονίας διάδοχος, ἀρχὴν τὴν μετὰ βασιλέα πρώτην ἀναψάμενος. Sir. XLVI. 1. διάδοχος Μωϋσῆ ἐν προφητείαις, *successor* Mosis in prophetiis. Ibid. XLVIII. 8. 2 Macc. IV. 29. et. 31. h
ubi *vicarium* notat.

ΔΙΑΔΡΑ'Ω, *aufugio.* פָּנָה, *averto, declino.* Symm. Ps. LXXXIX. 9. διέδρασαν, *aufugerunt*. Sensum expressit. Nam פָּנָה, quod proprie *faciem vertere in locum* notat, deinde, ut omnia verba videndi, etiam *abire* significat. Sic de *die inclinante* Jer. VI. 4. adhibetur. Adde Herodian. III. 15. 5.

ΔΙΑ'ΔΥΜΙ, ΔΙΑΔΥ'Ω, *ingredior,* i
penetro. טָבַע, *immergor*. 1 Sam. XVII. 49. διέδυ ὁ λίθος διὰ τῆς περικεφαλαίας, *penetravit* lapis per galeam. Aristoph. Av. v. 840. Vesp. 212.

ΔΙΑΖΑ'Ω, *vitam ago, vivo.* 2 Macc. V. 27. ἐν τοῖς ὄρεσι διέζη, in locis montanis vixit.

ΔΙΑ'ΖΟΜΑΙ, pr. *stamen suspendo tela s. jugo,* (quod Attici vocant προφορεῖσθαι, etiam στήμονα στῆσαι. k
Vide Salmasium ad Scriptt. Hist. Aug. pag. 127. ed. Paris. et Intt. ad Pollucis Onom. VII. 32.) *telam exordior*, it. *plectere incipio.* Deinde metaphorice *ordior* (Lex. Vet. διά-

a ζεται, *orditur*) ac *constituo;* nam stamen, quod suspenditur, quasi constituitur. נָסַךְ, *inungo.* Aqu. Ps. II. 6. Respexit haud dubie eam notionem verbi נָסַךְ, quam olim videtur habuisse, ut esset: *stamen jugo suspendit,* quod non modo docet nomen מַסֶּכֶת Jud. XVI. 13., quod ipsum ab Aquila redditur διάσμα, sed etiam Arab. نسج, *texuit.* Conf. b Fischerum in Clavi p. 39. Fortasse tamen loco ἰδιασάμην reponendum est διεδησάμην, *diademate revinxi,* qui ritus erat, quo regia dignitas assumebatur, vel conferebatur. Ernesti legere malebat ἰδίηνα τόν. Inc. Jud. XVI. 14. ἰδιάσατο τοὺς ἑπτὰ βοστρύχους, telam quasi cum septem cincinnis exordiebatur, vel plectere septem cincinnos incipiebat: ubi c nihil est in textu Hebraico. Conf. Sturz. de Dial. Maced. p. 160.

ΔΙΑΖΩ'ΝΗ, *zona, balteus.* אַבְנֵט, idem. Aqu. Exod. XXIX. 9.

ΔΙΑΖΩΝΝΥ'Ω, *accingo.* חָגוֹר, verbale, *accinctus.* Ez. XXIII. 15. διεζωσμένους.

ΔΙΑ'ΖΩΣΜΑ, *subligaculum,* vel *ligamen.* חֵשֶׁב, *cingulum.* Inc. Ex. XXVIII. 28. Aqu. Lev. VIII. 7.

d ΔΙΑΘΕΡΜΑΙ'ΝΩ, ΟΜΑΙ, *calefacio, incalesco.* חָמַם, idem. Exod. XVI. 21. ἡνίκα δὲ διεθέρμανεν ὁ ἥλιος, cum vero *incalesceret* sol: coll. 1 Sam. XI. 9. Ib. v. 11. ἕως διεθερμάνθη ἡ ἡμέρα, donec *incalesceret* dies. 2 Reg. IV. 34. διεθερμάνθη ἡ σάρξ τοῦ παιδαρίου.

ΔΙΑ'ΘΕΣΙΣ, *dispositio, affectus, affectio.* מַשְׂכִּית, *imaginatio.* Psalm. e LXXII. 7. διάθεσιν καρδίας. 2 Macc. V. 24. ἀπεχθῆ πρὸς τοὺς πολίτας Ἰουδαίους ἔχων διάθεσιν, hostilem in cives Judæos habens *animum.* Ibid. XIV. 5. ἐν τίνι διαθέσει καὶ βουλῇ καθεστήκασιν οἱ Ἰουδαῖοι, quonam *rerum statu* et consilio niterentur Judæi. 3 Macc. II. 28. Judæos εἰς οἰκετικὴν διάθεσιν ἀχθῆναι, ad servilem *conditionem* redigendos esse, coll. III. 2. 26. Polyb. II. 41. 3. τοιαύτη τίς ἦν ἡ f περὶ τὸ ἔθνος διάθεσις. Significat quoque διάθεσις *edictum publice propositum s. publicatum.* 3 Macc. III. 8. τυραννικὴ γὰρ ἦν ἡ διάθεσις, durum enim erat *edictum* de Judæis publicatum. Syrus usus est h. l. voce ܦܘܩܕܢܐ. 4 Maccab. I. 25. Hesych. διάθεσις, σχῆμα, ἀγάπη, ἀπόδοσις, προαίρεσις.

ΔΙΑΘΗ'ΚΗ, *omne, quod certum et* g *constitutum est,* speciatim *fœdus, statutum, testamentum, promissio,* etiam *vitæ institutum, in quo quis laborat, vitæ genus, tempus certum ac definitum, consociatio.* *אוֹר, *lux.* Ies. XLIX. 6. ubi verba εἰς διαθήκην γένους mihi antiquitus e loco parallelo cap. XLII. 6. in margine notata fuisse videntur, unde postea in ipsum textum irrepserunt. Vid. h Starck. Carmina David. Vol. I. p. 307. — אַחֲוָה, *fraternitas, consociatio, quæ est fœdere facta.* Inc. et LXX Zach. XI. 14. — בְּרִית, *fœdus.* Gen. VI. 18. IX. 9. Ps. LIV. 23. ad quem locum respiciens Suidas ita: Διαθήκη καὶ ὁ νόμος. Δαβὶδ· ἐβεβήλωσαν τὴν διαθήκην αὐτοῦ. — דָּבָר, *verbum.* Deut. IX. 5. Scil. דָּבָר h. l., uti alias sæpe, *promissio-* i *nem,* et quidem *certissimam* notat. — דִּבְרֵי בְרִית, *verba fœderis.* Jer. XXXIV. 18. — חֹק, *statutum.* Ed. VIta Ps. II. 6. Ita Sir. XIV. 17. ἡ γὰρ διαθήκη ἡ ἀπ᾽ αἰῶνος, θανάτῳ ἀποθανῇ, hoc enim *statutum* a sæculo, morte morieris. Vide et Sirac. XVI. 23. — מִשְׁכָּן, *habitaculum.* Lev. XXVI. 11. ubi τὴν διαθήκην mihi positum esse videtur pro τὴν σκηνὴν τῆς διαθήκης. — עֵדוּת, *testimonium.* Ex. XXXI. 7. τὴν κιβωτὸν τῆς διαθή-

a κης. — *תּוֹרָה, *lex*. Dan. IX. 13. sec. Chis. ubi Theod. νόμος habet. Unde apparet, hoc vocabulum notare simpliciter *leges et præcepta divina*. Sirac. XVII. 10. διαθήκην αἰῶνος ἔστησε μετ' αὐτῶν, καὶ τὰ κρίματα αὐτοῦ ὑπέδειξεν αὐτοῖς. Ibid. XXIV. 31. βίβλος διαθήκης explicatur per νόμος, ὃν ἐνετείλατο Μωϋσῆς, et ib. XXVIII. 8. et 9. διαθήκη et ἐντολαὶ
b sunt synonyma. Adde Coran. Sur. II. 27. — תַּזְנוּת, *scortatio*. Ez. XVI. 28. Ex Trommii sententia legerunt בְּרִית. Semlerus in Ep. Crit. ad h. l. σηκοὺς aut simile quid scripsisse eos arbitratur. Mihi autem existimasse videntur, *fornicationes* de *fœderibus cum exteris populis initis* explicandas esse. Conf. Lex. N. T. s. v. πορνεύειν. Sap.
c XVIII. 22. ὅρκους πατέρων καὶ διαθήκας ὑπομνήσας, sanctas patrum *promissiones* commemorans. Sirac. XI. 19. στῆθι ἐν διαθήκῃ σου, mane in *vitæ genere*, quod tibi elegisti. Est ibi διαθήκη *certa et semel constituta vitæ ratio, officium et munus alicui demandatum* (nostrum Beruf, *vocation*), i. q. in seq. ἔργον, et v. 21. πόνος. Syrus: ܢܡܘܣܐ, *vitæ ratio*.
d Ib. XIV. 12. διαθήκη ᾅδου, tempus mortis, quatenus est certum et a Deo decretum, coll. v. 17. Fortasse et huc referendus est locus ille obscurus Sirac. XVI. 21. ubi tamen fortasse δ. est *judicium Dei*, qui cuique pro meritis præmia vel pœnas decernit ac tribuit, quod ita dicitur, quia a Deo dispositum et constitutum est. Sir. XXXVIII. 43. διαθή-
e κην κρίματος, *ordinationem* et *constitutionem* judicii, juxta quam judex judicare et ferre judicium debet. Ibid. XLVII. 12. Deus Davidi dedisse dicitur διαθήκην βασιλείας, regnum *promissum*: coll. 1 Macc. II. 54. 2 Macc. VIII. 15. ubi διαθῆκαι πατέρων sunt *promissiones* majoribus factæ. Sir. XLIV. 11. coll. v. 18. Hesych. διαθήκη, συνωμοσία, ἑνικῶς.

οὐ πληθυντικῶς τὰς διαθήκας ἔλεγον: f
ubi συνωμοσία est *jurejurando firmata amicitia*, ἡ μεθ' ὅρκων φιλία, ut alio loco ab Hesychio explicatur. Etymol. *ineditum*: Διαθήκη διττῶς ἐκφωνεῖται. ἡ μὲν ἐπὶ θνησκόντων, διατάξεως καὶ ἐντάλματος χαρακτῆρα φέρουσα. ἑτέρα ἐπὶ συνθηκῶν, ἐπὶ διαλλαγῇ πολεμίων, συνωμοσίαν ἔχουσα. Similiter et Lex. Cyrilli MS. Brem.

*ΔΙΑΘΗ'ΚΗ ΤΟΥ͂ ΜΑΡΤΥΡΙ'ΟΥ. g
עֵדָה, *testimonium*. Jos. IV. 15. τὴν κιβωτὸν τῆς διαθήκης τοῦ μαρτυρίου. Alterutrum alienum est. Puto, τῆς διαθήκης.

*ΔΙΑΘΡΑΥ'Ω, *confringo, lacero*. הִתְפּוֹצֵץ, Hithp. a פָּצַץ, *frango, diffringo, contero*. Hab. III. 6. διεθραύσθησαν sec. Compl. Schol. Aristoph. Pac. v. 146. Plato Tim. III. 57. B. h

ΔΙΑΘΡΕ'Ω, *investigo, quæro*. בִּקֵּשׁ, idem. Symm. Coh. VII. 26. διαθρῆσαι. Sic Ælianus V. H. III. 28. τοὺς ἀρχαίους ἰδίους διαθρῆσαι.

ΔΙΑΘΡΥ'ΠΤΩ, *contero, comminuo*. הֵמִיל, Hiph. a מוּל, *excindo*. Symm. Psalm. CXVII. 10. διέθρυψα. — הִתְפּוֹצֵץ, Hithp. a פּוּץ, *frango, contero*. Inc. Hab. III. 6. διεθρύβη τὰ ὄρη βίᾳ, montes vi fracti sunt. i
Hesych. διεθρύβη, ἐκλάσθη, διετρίβη. — נָתַץ, *diruo*. Nah. I. 6. αἱ πέτραι διεθρύβησαν, petræ contritæ sunt. — פָּרַס, *partior*. Ies. LVIII. 7. διάθρυπτε πεινῶντι τὸν ἄρτον σου, frange esurienti panem tuum: ubi διαθρύπτειν simul *partiendi* aut *dispertiendi* notionem adjunctam habet. — פָּתַת, *frango*. Lev. II. 6. διαθρύψεις αὐτὰ (εἰς) κλάσματα, *comminues* illa in k
fragmenta. Hesych. διαθρύψεις, διακόψεις.

ΔΙΑΙ'ΡΕΣΙΣ, *divisio*, etiam *rivus, canalis*, גָּזֶר, *segmentum*. Psalm. CXXXV. 13. ubi διαιρέσεις duas partes unius divisionis, non plures divisiones notat. — מַחֲלֹקֶת, *classis*.

a 1 Par. XXIV. 1. XXVI. 1. 12. 19. — מִפְלָגוֹת, plur. *classes.* 2 Par. XXXV. 12. — נַחֲלָה, *possessio.* Jos. XIX. 51. — *פֶּלֶג, *rivus.* Aqu. Symm. Theod. Ps. XLV. 5. Symm. Ies. XXX. 25. ac Ps. CXVIII. 136. sec. Origenem T. II. Opp. pag. 813. ed. Paris. — פְּלֻגָּה, *pars, effectus divisionis.* 2 Par. XXXV. 5. Esdr. VI. 18. — פְּלֻגּוֹת, *partes.*
b Jud. V. 15. 16. — *פֶּרֶץ, *divisio.* Inc. Gen. XXXVIII. 29. Sir. XIV. 15. εἰς διαίρεσιν κλήρου, ad hæreditatem, h. e. ut ipsi eas inter se sorte dividant; nam tunc sortibus utebantur.

ΔΙΑΙΡΕ'Ω, *divido, partior, distribuo, diduco.* בָּתַר, *disseco.* Gen. XV. 10. — גָּזַר, *seco, scindo.* 1 Reg. III. 25. 26. — הִבְדִּיל, Hiph. *se-*
c *paro.* Lev. I. 17. V. 8. — הִבְלִיג, Hiph. *recreo me.* Amos V. 9. ὁ διαιρῶν. Legerunt הַמַּפְלִיג, a פָּלַג, *dividere,* aut ita verterunt ex usu l. Arabicæ. — חָלַק : חִלֵּק, Kal et Pih. Jos. XVIII. 5. Ps. LXVII. 13. διελέσθαι σκῦλα, *dividere* prædam. Inde apud Hesychium διελέσθαι σκῦλα exponitur διαμερίζεσθαι πραῖδαν. Conf. Prov. XVI. 20. Ies. IX. 3.
d Dan. XI. 39. γῆν διελεῖ ἐν δώροις, terram dividet donis. Hesych. διελεῖ, μερίζει, ἐκπρίνει. — חָצָה, *dimidio.* Gen. XXXII. 7. Jud. IX. 43. 2 Reg. II. 8. — חָצַץ, *discindo.* Job. XXI. 21. ἀριθμοὶ μηνῶν αὐτοῦ διῃρέθησαν. Scil. Arab. حصّ, *numerare, calculum subducere,* in Conj. III. et VI. etiam notat *partiri cum aliquo.*
e Conf. Golii Lex. Arab. pag. 617. — נָחַל. Prov. XXVIII. 10. Confer infra s. v. διέρχομαι. Inc. Jos. I. 6. — *נֵצַח, *victoria.* 1 Paral. XV. 29. נֵצַח יִשְׂרָאֵל (victoria Israël, h. e. Deus, qui Israëlitis victoriam largitur et concedit), LXX διαιρεθήσεται 'Ισραὴλ εἰς δύο. Nonnulli statuunt, pertinere hanc versionem ad ineptas, quæ haud raro in versione Alexandrina reperiuntur, interpre- f
tationes, ita ut permutaverint literas ח et ה, loco נֵצַח legendo נִצָּה, quod notat: *alter cum altero contendit, rixatus est.* Vide infra s. v. σχίζομαι. Equidem statuo, eos נֵצַח habuisse pro 3. perfecti Niph. a צָחַח vel צַח, quod Boysenius contulit cum Arab. صوح, *dividere, separare.* — נִתַּח, *membratim divido.* Lev. I. 12. διελοῦσιν αὐτὸ κατὰ μέλη, g
divident illud membratim. Vera lectio nonnullis videtur μελιοῦσιν, quod velut alterius interpretis annotatur in Hex., quia Hebr. נִתַּח nusquam per διαιρεῖν transtulerunt LXX, sed per διχοτομεῖν et μελίζειν κατὰ μέλος. Legitur tamen formula κατὰ μέλεα διελεῖν apud Herodot. p. 59. v. 99. seu Lib. I. cap. 119. Vol. I. p. 148. ed. Schweigh. h
— פִּלַּג, Pih. *divido.* Aqu. Job. XXXVIII. 25. — פְּלִיגָה Chald. fœm. *divisum.* Dan. II. 14. — פְּרִיסַת Chald. part. fœm. *divisum.* Dan. V. 30. — פֶּתַח, *janua.* Gen. IV. 7. οὐκ ἐὰν ὀρθῶς προσενέγκῃς, ὀρθῶς δὲ μὴ διέλῃς, ἥμαρτες; nonne, si recte offeras, recte autem non dividas, peccasti? Ita vertit Is. Vossius de LXX Intt. p. 33. et docet, quod i
juxta hanc interpretationem dixerit Deus Caino, recte quidem ipsum fecisse, quod obtulerit sacrificium, sed non recte divisisse, quia meliorem partem sibi reservasset. Sed L. Bos. in Obss. Critt. p. 27. verba illa ita reddit: *Nonne, si recte obtuleris, recte vero non discreveris mente tua, peccasti?* addens: sc. *recte quidem, quod ad externum sacrificium, de frugibus terræ donum Deo obtulerat Cainus, sed animus ip-*

a *sius perversus non discernebat inter bonum et malum, impius erat, et in Deum non credebat.* Et τὸ διαιρεῖν Græcis profanis etiam impropria notione *mente discernendi* et *dijudicandi* usurpari ex Herodoto et Epicteto ostendit p. 25. seq. Immo ipsum illud ὀρθῶς διαιρεῖν apud Aristophanem in Νεφέλαις p. 169. ed. Genev. significare *recte discernere*
b observat. Alii contra statuunt, LXX pro לַפֶּתַח, *ad ostium,* legisse aut לִפְתּוֹת, a פָּתַת, *dividere, frangere, in frusta concidere,* aut, quod mihi longe probabilius est, לְנַתֵּחַ, a נִתַּח, *divisit,* quod etiam Levit. I. 12. ita transtulerunt. Sirac. XXVII. 26. πληγὴ δολία διελεῖ τραύματα, plaga dolosa doloso vulnus *infligit.*

ΔΙΑΙΡΕ'Ω ΕΙ'Σ ΔΥ'Ο, *divido in*
c *duo.* נֵצַח, *æternitas,* it. *robur.* 1 Sam. XV. 29. Vide supra s. διαιρέω.

ΔΙΑΙ'ΡΩ, *effero.* בָּצוּר, *munitus.* Aqu. Deut. III. 5. διηρμέναι, *elatæ.* Arab. نَصَرَ in III. notat *ex alto prospexit,* unde בָּצוּר et בָּצִיר, *locum altum,* adeoque *munitum* notat.

ΔΙ'ΑΙΤΑ, *diæta, vitæ ratio, modus vivendi,* it. *victus,* it. *habitatio, domi-*
d *cilium, cœnaculum,* item *judicium, arbitrium.* אֹהֶל, *tentorium.* Job. VIII. 22. δίαιτα δὲ ἀσεβοῦς οὐκ ἔσται, domicilium autem impii non consistet. Job. XI. 14. ἀδικία δὲ ἐν διαίτῃ σου μὴ αὐλισθήτω, injustitia autem in domicilio tuo non habitet. — אֹמֶר, *verbum.* Job. XXII. 28. ἀποκαταστήσει δέ σοι δίαιταν δικαιοσύνης. Num fortasse legerunt אֹהֶל? aut, quod
e magis placet, אֹמֶר acceperunt in notione Arab., qua أَمْرٌ omnino *rem, negotium, statum* notat? Certiora his non habeo. — בַּיִת, *domus.* Job. XXXIX. 6. — *לֶחֶם, *panis, victus, cibus.* Symm. Prov. XXX. 8. διάταξόν μοι δίαιταν ἱκανήν, da mihi quantum satis sit cibi (לֶחֶם חֻקִּי), τὰ ἐπιτήδεια apud Theophr. Char. c. 11. Conf. Thom. Mag. s. h. v. — מְרֵרָה,
fel. Job. XX. 25. ἄστρα δὲ ἐν διαίταις f
αὐτοῦ. N. L. — נָוֶה, *habitaculum.* Job. VIII. 6. Symm. Ps. LXVIII. 13. ubi in textu legitur נְוַת בַּיִת, *habitans s. manens domi,* h. e. *domiseda,* οἰκουρός. Male ibi Montf. δίαιταν per *vivendi rationem* transtulit: nam δίαιτα h. l. ad imitationem vocis Hebr. *habitatricem* s. *eam quæ versatur ac moratur in aliquo loco* significat: alias enim versio Sym- g
machi omni sensu careret, quod de Symmacho ne cogitari quidem potest. — נָוֶה, idem. Job. V. 3. — פָּקַד, *visito.* Job. V. 24. N. L. Judith. XII. 14. εἰς τὴν καθημερινὴν δίαιταν, in *usum* cotidianum. Hesych. δίαιτα, θεσμὸς, διαγωγὴ τροφῆς, ἡ καθημερινὴ τροφή. Glossæ: δίαιτα, τὸ ὑπερῷον. Vide Martinii Lex. Philol.
et Intt. ad Sueton. Claud. c. 10. h

ΔΙΑΙΤΑ'Ω, *diæta præscripta alo.* Διαιτάομαι et Διαιτῶμαι, *victus ratione certa utor, victito, vitam dego,* it. *habito, commoror, versor.* יָשַׁב, *sedeo, habito.* Symm. 1 Sam. XIX. 18. διαιτώμενοι, *morantes.* — סָפַח, Pyh. *aggravor,* it. *scabie afficior,* etiam *effundor in Venerem.* Job. XXX. 7. οἱ ὑπὸ φρύγανα ἄγρια διῃτῶντο, qui sub sarmentis agrestibus vi- i
tam degebant. Libere verterunt. Præterea legitur διαιτώμενος in Ed. Quinta Hos. VIII. 9. ubi nihil ei in textu Hebraico respondet. Certe ad אֶפְרַיִם referri nullo modo potest. 4 Macc. II. 17. λογισμῷ τὸν θυμὸν διῄτησε, ratione iracundiam *mitigavit.*

*ΔΙΑΙΤΕ'Ω, *precibus aliquem peto, extorqueo aliquid precibus, exoro.* Judith. VIII. 16. ὅτι οὐχ ὡς υἱὸς ἀν-

a θρώπου διαιτηθῆναι, sc. ὁ Θεός, non est Deus is, qui precibus (vehementioribus) flectatur aut coërceatur. Trommius perperam hanc vocem derivavit a διαιτιάομαι, et vertit *criminari, culpam in aliquem conferre,* aut h. l. *in jus vocare.* Nec felicius Bielius (s. v. διαρτάω) διαιτηθῆναι e loco Num. XXIII. 19., unde hæc ei repetita videbantur, in διαρτηθῆναι
b mutandum judicavit. Nam omnes codd. h. l. lectionem διαιτηθῆναι tuentur, quam etiam antecedens ἀπειληθῆναι commendat. Deus enim nec minis nec precibus aliquid sibi extorqueri patitur. Vulgatus habet: *ad iracundiam inflammabitur.*

ΔΙΑΚΑΘΙΖΑ'ΝΩ, *separatim sedeo.* יָשַׁב, *sedeo.* Deut. XXIII. 13. ὅταν διακαθιζάνῃς ἔξω καὶ ὀρύξῃς. Sermo
c ibi est de Judæis, qui extra castra secedere debebant alvum exonerandi causa.

ΔΙΑΚΑΘΙ'ΖΩ, *obsideo.* צוּר, idem. 2 Sam. XI. 1. juxta Vat. καὶ διεκάθισαν ἐπὶ Ῥαββὼθ, et obsidebant Rabbath.

*ΔΙΑΚΑΙ'Ω, *peruro, urendo penetro.* 4 Macc. XI. 19. τὰ σπλάγχνα διέκαιον.

d ΔΙΑΚΑ'ΜΠΤΩ, *incurvo me, expansim inflecto me.* גָּהַר, *pronum me expando.* 2 Reg. IV. 34. διέκαμψεν ἐπ' αὐτὸν, incurvavit se super illum. Sic Vulgatus. In aliis libris legitur συνέκαμψεν.

ΔΙΑΚΑΡΤΕΡΕ'Ω, *perduro, tolero.* Judith. VII. 27. διακαρτερήσωμεν, perduremus. 4 Macc. VI. 9.

ΔΙΑΚΑΤΕ'ΧΩ, *moror, obtineo, de-*
e *tineo, occupo.* Judith. IV. 5. διακατασχεῖν τὰς ἀναβάσεις τῆς ὀρεινῆς, ut *occuparent* aditus regionis montanæ.

ΔΙΑ'ΚΕΙΜΑΙ, *constitutus, dispositus sum, affectus sum,* h. e. *animatus sum erga aliquem* (Alciphr. I. 35.), *decumbo.* 2 Macc. IX. 21. ἀσθενῶς διεκείμην. Vulg. *in infirmitate constitutus,* h. e. ægrotus decumbens. 3 Macc. III. 23. τοὺς πρὸς ἡμᾶς γνησίως διακειμένους, qui bono erga nos animo erant, h. e. consilio nostro (scil. f
mutationi sacrorum) favebant. Dionys. Hal. Antt. VII. 32. T. III. p. 1381. ed. Reisk. ἀπεχθῶς διακείμενοι πρὸς ὑμᾶς. Polyb. IV. 32. 1. φιλοτίμως διακεῖσθαι πρός τι. Dio Cass. I. 39. p. 219. Lib. LIII. p. 698. ed. Reimari. 3 Macc. IV. 10. ubi tamen pro διακειμένῳ reponendum mihi esse videtur ἀνακειμένῳ.

ΔΙΑΚΕΝΗ'Σ, *inaniter, frustra,* g
sine causa. חִנָּם, *gratis, sine causa.* Job. II. 3. IX. 17. XXII. 26. ubi Symm. ἀναιτίους habet. Prov. XXIII. 29. — לָרִיק, *in vanum.* Lev. XXVI. 16. — נָבוּב, *excavatus, evacuatus,* metaphorice, *homo inanis* vel *inflatus.* Symm. Job. XI. 12. ubi tamen pro διακενῆς mallem legere διάκενος. Certe Vulgatus, qui h. l. pro more suo Symmachum secutus est, h
habet: *vir vanus.* — רֵיקָם, *immerito.* Ps. XXIV. 3. Suidas ad h. l. διακενῆς, ἄνευ τῆς προφάσεως. Symm. 2 Sam. I. 22. Vulgat. *inanis.* Suidas: Διακενῆς, ἄνευ τινὸς προφάσεως. Δαβίδ· αἰσχυνθήτωσαν οἱ ἀνομοῦντες διακενῆς. Pertinet hæc glossa ad Ps. XXIV. 3. — שָׁוְא, *falsum, vanum.* Ps. XXX. 7. Præterea legitur apud LXX Job. VI. 5. ubi διακενῆς (quod i
vertendum erit: *nulla urgente necessitate,* s. *fame non cogente*) de suo sensus causa addiderunt. 1 Macc. VI. 12. immerentes indignosque tantis malis. Apud Hesychium Διὰ κενῆς legitur, et exponitur ματαίως. Dicitur autem διὰ κενῆς pro διὰ κενῆς πράξεως. Vide L. Bos. Ellips. Gr. p. 169.

ΔΙΑ'ΚΕΝΟΣ, *inanis, vacuus, le-* k
vis. קְלֹקֵל, *vilissimus.* Num. XXI. 5. ἐν τῷ ἄρτῳ τῷ διακένῳ τούτῳ, cibi hujus *vilissimi.* Alciphr. III. 55. Hesych. διακένῳ, κούφῳ. Vide infra s. v. κοῦφος.

ΔΙΑΚΙΝΔΥΝΕΥ'Ω, *periculum subeo,* seu *perfero.* 2 Macc. XI. 7. διακινδυνεύοντας ἐπιβοηθεῖν, *periclitanti-*

a *bus s. in periculo versantibus* auxilium ferre.

ΔΙΑΚΙΝΕ'Ω, *permoveo, concutio, verso.* זוֹרֵר, Pih. a זוּר, seu זָרַר, *sternuto.* 2 Reg. IV. 35. διεκινήθη (sec. Compl. aut potius Inc.), *cum impetu sternutavit.* Vide supra s. v. ἀνδρίζομαι. — רוֹפֵף, Pih. a רוּף, *quasso, concutio, motito,* ex usu Chald. (Vide Job. IX. 6.) et Arab.
b vocis רָפַף. Aqu. Job. XXVI. 11. διεκινήθησαν. 3 Maccab. V. 23. διακινεῖν notat *efferare, ad furorem excitare.* Sermo enim ibi est de Hermone elephantes διακινοῦντι mero et thure. Bochartus Hier. P. I. p. 255. διακινεῖν per *exercere* reddidit.

*ΔΙΑΚΛΑ'Ω, *frango,* i. q. simplex κλάω. פָּרַשׂ, *frango.* Thren. IV. 4. ᾔτησαν ἄρτον, ὁ διακλῶν οὐκ ἔσ-
c τιν αὐτοῖς, flagitant panem, nec est, qui porrigat. In cod. Alex. legitur ὁ κλῶν, sine dubio ex emendatione librarii usitatius pro minus usitato ponentis. Lucian. Demon. pag. 550. D. Hesych. διακλῶν, θρύπτων. Eadem Suidas. Vide Abresch. in Miscell. Obss. V. III. p. 88. ac Etymol. M. 516. 52.

*ΔΙΑΚΛΕΙ'Ω, *intercludo, excludo,*
d *cingo, circumdo.* Legitur 3 Macc. V. 5. in Alex. et Complut. ubi alii libri συγκλείω habent, quæ lectio præferenda videtur. Dionys. Hal. VIII. c. 82. πάσας διακλείσας ὅπλοις τὰς ἐξόδους.

ΔΙΑΚΛΕ'ΠΤΟΜΑΙ, sc. ἐμαυτὸν, *suffuror me, furtim me subtraho, clam me subduco.* הִתְגַּנֵּב, Hithp. idem. 2 Sam. XIX. 3. διεκλέπτετο ὁ
e λαὸς, milites *furtim ingressi sunt.* — καθὼς διακλέπτεται ὁ λαὸς οἱ αἰσχυνόμενοι, uti solent, cum eos pudet fugæ e prælio.

ΔΙΑΚΟΛΥΜΒΑ'Ω, *transnato.* 1 Maccab. IX. 48. διεκολύμβησαν εἰς τὸ πέραν, *transnatarunt* in ulteriorem ripam.

ΔΙΑΚΟΜΙ'ΖΩ, *transfero, transveho, transporto.* הֶעֱבִיר, *transire facio.* Jos. IV. 3. 8. 3 Maccab. II. f
7. Passivum

ΔΙΑΚΟΜΙ'ΖΟΜΑΙ, *transferor, transportor,* etiam *proficiscor, pervenio, venio.* 3 Esdr. II. 14. τὰ δὲ πάντα σκεύη διεκομίσθη χρυσᾶ. 2 Macc. IV. 4. IX. 29. εἰς Αἴγυπτον διεκομίσθη, in Ægyptum *secessit.* Sic etiam 3 Macc. II. 25. 3 Macc. I. 2. coll. v. 9. 1 Macc. I. 19. διακομισθεὶς δὲ εἰς Ἱεροσόλυμα, *proficiscens* Hierosolymam, g
ubi Syrus voce ܐܙܠ usus est. Hesych. διακομισθεὶς, διελθὼν (ita enim Phavor. et Suidas), βασταχθείς.

ΔΙΑΚΟΝΙ'Α, *ministerium.* 1 Macc. XI. 58. Hæc Bielius, sed perperam, in Thesauro suo posuit. Nam loco laudato hæc verba in Græcis reperiuntur: ἀπέστειλεν αὐτῷ χρυσώματα καὶ διακονίαν, ubi e serie orationis apparet διακονίαν significare *om-* h
nem apparatum regium, omnia vasa, quæ sunt ad cultum et usum regium accommodata, et quæ etiam a Latinis *ministeria* dicebantur, ut ad h. l. Grotius monuit. Vulgatus vertens: *et misit illi vasa aurea in ministerium,* an verba ipsa per Hendiadyn explicaverit, aut aliam lectionem, nempe χρυσώματα εἰς διακονίαν, secutus fuerit, certo dici vix poterit. Michaëli ad h. l. videtur in textu Hebraico fuisse שָׁרֵת, unde כְּלֵי הַשָּׁרֵת Num. IV. 12. 2 Par. XXIV. 14. Athenæus Lib. V. T. II. p. 342. κρίβανοι καὶ ὀπτανεῖα καὶ μύλαι καὶ πλείους ἕτεραι διακονίαι, ubi etiam διακονίαι *instrumenta* notant, *quorum ministerio cotidie utimur.*

ΔΙΑ'ΚΟΝΟΣ, *minister.* מְשָׁרֵת part. Pih. idem. Esther. I. 10. τοῖς i
ἑπτὰ εὐνούχοις τοῖς διακόνοις, septem eunuchis *ministerio apud eum fungentibus.* Ib. II. 2. οἱ διάκονοι τοῦ βασιλέως, *aulici s. ministri* regis. Ibid. VI. 3.

ΔΙΑΚΟΠΗ', *interruptio, diruptio, discissio, divisio.* כְּרִיתוּת, *rescissio conjugii.* Symm. Deut. XXIV. 1.

a — מִפְרָצִים, plur. *rupturæ*. Jud. V. 17. ἐπὶ τὰς διακοπὰς αὐτοῦ κατεσκήνωσε; ubi Bonfrerius διακοπὴν per *portum* interpretatus est, ubi videlicet quodammodo maris pars intercipitur, et quasi a reliquo mari dirimitur. Vulg. *in portubus*. — פָּרַץ, *effringo*. Job. XXVIII. 4. — פֹּרֵץ, part. *effractor*. Mich. II. 13. ἀνέβηθι διὰ τῆς διακοπῆς. Legerunt
b עָלָה הַפֹּרֵץ. — פֶּרֶץ, *fractura, ruptura*. Aqu. Ies. XXVIII. 21. ubi vid. Montf. Aqu. et LXX 2 Sam. V. 20. Aqu. Ies. LVIII. 12. ubi vid. Montf. Symm. Ps. CXLIII. 12. ac Ez. XIII. 5. LXX Genes. XXXVIII. 29. Jud. XXI. 15. Ezech. XXII. 30. secundum libros nonnullos, ubi vid. Hex. — פֶּתַע, *derepente*. Prov. VI. 15. Scilicet
c פֶּתַע olim apud Hebræos substantivum fuit, quod proprie notavit *confractionem* et *contritionem*. Arab. نتع in Conj. V. est *contundi*, et نتع, *confregit caput calcando*. Ita et h. l. acceperunt LXX de *concisione* et *comminutione*, *quæ fit ad rei interitum*. Vide ad h. l. Jaegerum. Hesych. διακοπὴ, διαίρεσις, διαχωρισμός.

d ΔΙΑΚΟ'ΠΤΩ, *discindo, divido, intercido, effringo, irrumpo*: בָּצַע, *seco, abscindo*. Amos IX. 1. — בָּקַע, *findo, disrumpo*. 2 Reg. III. 26. διακόψαι πρὸς τὸν βασιλέα, ut *irrumperent* in regem. — *הִשְׁבִּית, *cessare facio*. Theod. et Ed. Vta Psalm. CXVIII. 119. Legerunt חָצַבְתָּ. — חָצַב, *seco, disseco*. Ps. XXVIII. 7. — *נָכָה, *contundo, percutio*. 2 Sam.
e V. 20. sec. Vat. — נָקַב, *transfigo*. Hab. III. 13. — עָרִיץ, *violentus, prævalidus*. Theod. Prov. XI. 16. διακόπτοντες. Non male. Nam cum vox Hebr. usurpetur de *atroci et violento grassatore*, quidni etiam de eo, *qui rapiendi causa januas effringit*? Fortasse tamen legendum est διακοπιῶντες, *graviter laborantes*, ut עָרִיצִים sit h. l. i. q. חָרוּצִים. — פָּרַץ, *frango, rumpo*. Aqu. Syr. f
Hebr. Gen. XXXVIII. 29. Aqu. Ex. XIX. 22. Symm. Ps. LIX. 3. LXX 2 Sam. V. 20. 2 Paral. XX. 37. ubi διακόπτειν notat *irritum reddere*. Mich. II. 13. διέκοψαν καὶ διῆλθον πύλην, *effregerunt* et transierunt portam. — *פֶּרֶץ, *discissio*. 2 Sam. V. 20. ὡς διακόπτεται ὕδατα. Symm. Theodot. Ies. XXVIII. 21.

ΔΙΑΚΟ'ΣΙΟΙ, *ducenti*. מָאתַיִם, g
dual. idem. Gen. XI. 19. 21. XXXII. 14. Exod. XXX. 23. — *שְׁלֹשׁ מֵאוֹת, *trecenti*. Gen. V. 22.

ΔΙΑΚΟΣΜΕ'Ω, *exorno, decenter ordino*. חָלַק, *distribuo*. Aqu. Symmach. et Theod. Deut. IV. 19. διεκόσμησε: ad quem locum videndus Scharfenb. 2 Macc. III. 25.

ΔΙΑΚΟ'ΣΜΗΣΙΣ, *exornatio, ornatus, ornata dispositio*. דַּלַּת, *vitta*, it. h
cincinni. Al. Cant. VII. 5. — צָבָא, *militia, exercitus*. Symm. Psalm. XXXII. 6. ἡ διακόσμησις αὐτῶν, ornata dispositio illorum, sc. cœlorum s. corporum cœlestium. Ita Diodorus Sic. Lib. I. p. 1. τὴν τῶν ὁρωμένων ἄστρων διακόσμησιν. 2 Maccab. II. 30. πρὸς διακόσμησιν, ad exornationem.

ΔΙΑΚΟΥ'Ω, *attente, plene audio,* i
exaudio. הֵשִׁית יָד, Hiph. *pono manum*. Job. IX. 33. διακούων ἀνὰ μέσον ἀμφοτέρων, utramque partem *plene audiens*. — שָׁמַע, *audio*. Deut. I. 16. διακούσατε ἀνὰ μέσον τῶν ἀδελφῶν ὑμῶν, *plene audite* utramque partem fratrum vestrorum.

ΔΙΑΚΡΑΤΕ'Ω, *teneo, detineo, impedio*. Judith. VI. 14. διεκράτησε τὴν ἀνάβασιν αὐτῶν, *impedivit* ascensum eorum. 3 Esdr. IV. 50. τὰς κώμας,

a ἃς διακρατοῦσι, vicos, quos *tenebant* aut *occupaverant*.

*ΔΙΑΚΡΙ'ΒΕΙΑ. חֹק, *statutum, decretum*. 1 Reg. XI. 33. sec. cod. Alex. Carent hac voce omnia Lexica Græca.

ΔΙΑΚΡΙΒΟ'Ω, *accurate tracto*. Sir. LI. 25. ἐν ποιήσει μου διηκριβωσάμην, in opere meo *accuratus fui*. 2 Maccab. II. 29. διακριβοῦν περὶ
b ἑκάστων, singula *accurate exponere, diligenter atque exquisite omnia persequi*. Vide ad l. c. Baduellum et Grotium. Hesych. διακριβοῦν, ἀκριβῶς σαφηνίζειν.

ΔΙΑΚΡΙ'ΝΩ, *dijudico, discerno, separo, probo, exploro;* et ΔΙΑΚΡΙ'ΝΟΜΑΙ, *litigo, discepto*. בָּחַן, *probo*. Job. XII. 11. οὖς μὲν γὰρ ῥήματα διακρίνει, auris verba *explorare debet*.
c Ibid. XXIII. 10. διέκρινέ με ὥσπερ τὸ χρυσίον, *probavit* me sicut aurum. — בָּחַר, *eligo*. Job. IX. 14. XV. 5. In utroque loco בָּחַר cum בָּחַן permutasse, aut consequens pro antecedente per metonymiam posuisse videntur. — *בָּטָא, *temere effutio*. Aqu. Psalm. CV. 33. διέκρινεν ἐν τοῖς χείλεσιν αὐτοῦ. Fortasse scripsit καὶ οὐ διέκρινεν κ. τ. λ. Qui enim non di-
d judicat in labiis suis, is inconsideranter pronuntiat et temere effutit. Confer tamen infra s. v. διαστέλλω et διαστολή. — בָּרַר, *declaro*. Cohel. III. 18. — הֵדִין, Hiph. a דִּין, *judico*, et semel in Niph. נָדוֹן. 2 Sam. XIX. 9. ἦν διακρινόμενος, *contendebat*, vel *litigabat*. Ita transtulit Bielius. Sed διακρίνεσθαι h. l. ex adjuncto notat *murmurare, indignationem suam*
e *verbis declarare*, quod facere fere solent disceptantes et litigantes. Inc. Int. h. l. habet γογγύζων. Psalm. XLIX. 5. Prov. XXXI. 9. Zach. III. 7. — מָדוֹן, *contentio*. Jer. XV. 10. — מִשְׁפָּט, *judicium*. Ez. XLIV. 24. — פָּרַשׁ, *expono*. Levit. XXIV. 12. — פָּתַר, *interpretor*. Symmach. Gen. XL. 8. διακρίνων, *discernens*, h. e. *interpretans*. — רַב, *multum, satis*. Deut. XXXIII. 7. χεῖρες αὐτοῦ δια- f
κρινοῦσιν αὐτό: ubi tamen pro διακρινοῦσιν Bielio (præeunte L. Bos. in Prol. cap. 3.) legendum videtur διαρκοῦσιν. Fortasse tamen רָבוּ deduxerunt a רִיב, *lis, contentio*, hoc sensu: manus ejus litigarunt, contenderunt, h. e. pugnarunt. — רִיב. Aqu. Theod. Jerem. XV. 10. διακρινόμενος, *disceptans*. Hesych. διακρινομένων, μαχομένων. — *שׁוּת יָד, *pono* g
manum. Job. IX. 33. sec. cod. Alex. διακρίνων ἀναμέσον ἀμφοτέρων. Ita formulam loquendi Hebr. seriei orationis admodum convenienter transferendam putarunt. — שָׁפַט, *judico*. Ez. XVII. 20. διακριθήσομαι ἐκεῖ μετ' αὐτοῦ τὴν ἀδικίαν, *litigabo* ibi cum illo propter injustitiam. Ibid. XX. 35. διακριθήσομαι πρὸς ὑμᾶς ἐκεῖ, *litigabo* vobiscum ibi. Vide et Joël. III. h
2. Sic etiam Aqu. 1 Sam. XII. 7. ἵνα διακριθῶ πρὸς ὑμᾶς, ut *judicio contendam* vobiscum. Conf. Act. XI. 2. Ezech. XXXIV. 17. διακρινῶ ἀναμέσον προβάτου καὶ προβάτου, *judicabo* inter ovem et ovem. Confer v. 20. et 1 Cor. VI. 5. — שֹׁפֵט, part. *judex*. 1 Paral. XXVI. 29. Sap. IX. 12. διακρινῶ τὸν λαὸν δικαίως, *judicabo* populum juste. Vulg. *disponam*, h. e. *moderabor, gubernabo*. 4 Macc. I. i
14.

ΔΙΑ'ΚΡΙΣΙΣ, *discretio, separatio, discrimen*, it. *interpretatio*. מִפְלָשִׂים, plural. *libramenta, pondera*. Job. XXXVII. 16. διάκρισιν νεφῶν, *separationem* s. *discrimen* nubium. Lexic. Cyrilli MS. Brem. διάκρισιν, διαχωρισμόν. — פִּתְרוֹן, *interpretatio*. Symmach. Genes. XL. 8. Glossæ: διάκρισις, *discriminatio, examinatio*. Phav. διάκρισις, διαίρεσις, φθορά, διάλυσις. Apollon. Rhod. Argon. IV. 1169.

a *ΔΙΑΚΡΥ΄ΠΤΩ, i. q. simplex κρύπτω, *abscondo, tego, celo.* כָּחַד, idem. 1 Sam. III. 17. διακρύψῃς sec. cod. Alex. ubi tamen suspicor lectionem διαῤῥίψῃς ortam esse ex δὴ κρύψῃς, quod reliqui libri habent.

ΔΙΑΚΥΒΕΡΝΑ΄Ω, *guberno.* Sap. XIV. 3. ἡ δὲ σὴ, πάτερ, διακυβερνᾷ πρόνοια, tua, O pater, providentia om-
b nia *reguntur.* 3 Macc. VI. 2. (ubi etiam de Deo sermo est) τὴν πᾶσαν διακυβερνῶν κτίσιν. Adde Platon. de Legg. IV. pag. 709. B.

ΔΙΑΚΥ΄ΠΤΩ, *perspicio,* vel *prospicio per aliquid, transpicio.* נִשְׁקַף: הִשְׁקִיף, Niph. et Hiph. *specto, prospecto.* Jud. V. 28. διέκυπτεν, quod Latinus interpres nullo sensu reddidit *ululavit,* quum ea vox potius sig-
c nificet *per clathros et rimas respiciebat.* Vide ad h. l. Bonfrerium. 2 Sam. VI. 16. XXIV. 20. Theod. et LXX 1 Reg. VI. 4. ubi tamen ed. Rom. παρακυπτομένας habet. — צִיץ, *floreo.* Psalm. XCI. 7. διέκυψαν: ad quem locum sine dubio respiciens Suidas διέκυψαν interpretatur χόρτῳ παραπλησίως ἀπὸ τῆς γῆς διακύψαντες ἤνθησαν. Vulgatus: *et apparuerint.*
d — *שְׂחִיף, *tectorium.* Ez. XLI. 16. ὥστε διακύπτειν. Sine dubio hic legerunt הִשְׁקִיף.

ΔΙΑΚΩΛΥ΄Ω, *prohibeo.* Judith. XII. 6. μὴ διακωλύειν αὐτήν.

ΔΙΑΛΑΚΤΙ΄ΖΩ, *calce percutio.* מִתְרַפֵּס, part. Hithp. a רָפַס, *conculcari se faciens,* i. e. *se substernens et subjiciens.* Symm. Ps. LXVII. 31. Vid. Schroeder Institutt. ad Funda-
e menta L. Hebr. p. 35. Adde Eur. Cyclop. 174. Theocrit. Id. XXIV. 25.

ΔΙΑΛΑΛΕ΄Ω, *eloquor, divulgo, colloquor, enarro.* רָנַן, *canto.* Symm. Psalm. L. 16. διαλαλήσει, *enarrabit, enuntiabit.* — *הִתְרַנֵּן. Symm. Ps. LXXVII. 66. ubi διαλαλεῖν est *balbutire, delirare in loquendo.* Sermo enim ibi est de *ebrio.* — שִׂיחַ. Symm. Ps. LXXVI. 3. ubi legitur f
formula διαλαλεῖν ἐν ἑαυτῷ. Sic quoque διαλαλεῖν simpliciter apud eundem Ps. CXLII. 5. Substantivum διαλάλησις legitur apud Schol. Soph. Electr. v. 1114.

ΔΙΑΛΑΜΒΑ΄ΝΩ, *comprehendo, percipio, existimo, reor.* Judith. VIII. 13. λόγους τῆς διανοίας αὐτοῦ οὐ διαλήψεσθε, verba mentis ejus non *percipietis.* 2 Macc. V. 11. διέλαβεν g
ἀποστατεῖν τὴν Ἰουδαίαν, *existimavit* deficere Judæam. 2 Macc. VI. 29. διελάμβανον ἀπόνοιαν εἶναι, *existimabant* amentiam esse.

*ΔΙΑΛΑΝΘΑ΄ΝΩ, *lateo, fallo, clam effugio.* In posteriore hac notione legitur 2 Sam. IV. 6. sec. Vat. pro Hebr. נִמְלַט, *eripio me, liberor.* Præterea legitur pro מָעַל, *prævaricor, tecte fraudulenter ago.* h
Num. IV. 27. sec. cod. 59. Holm. διαλάθῃ. Vide infra s. λανθάνω.

ΔΙΑΛΕ΄ΓΟΜΑΙ, *colloquor, dissero, discepto.* אָמַר, *dico, loquor.* Symm. Ps. IV. 5. — דִּבֵּר, Pihel, *dico, loquor.* Ex. VI. 27. Ies. LXIII. 1. — הֵרִיב, Hiph. a רִיב, *litigo.* Al. Jud. VIII. 1. διελέξαντο. — הֵשִׂיחַ Hiph. Symm. Job. VII. 11. διαλεχθήσομαι τῷ παραπικρασμῷ τῆς ψυχῆς i
μου, colloquar cum amaritudine animæ meæ, h. e. loquar in animi mei dolore. — נוֹכַח Niph. a יָכַח, *discepto.* Ies. I. 18. δεῦτε διαλεχθῶμεν, venite *disceptemus.* Legitur quoque pro הוֹכִיחַ apud Inc. Job. XXII. 4. Sirac. XIV. 21. διαλεχθήσεται vel est *disseret,* vel *laudibus celebrabitur,* ut διαλέγεσθαι sit i. q. διαλαλεῖσθαι. k

*ΔΙΑΛΕ΄ΓΟΜΑΙ ἈΝΤΙΛΕ΄ΓΩΝ, *dissero contradicens,* h. e. *obloquor, murmuro.* הִשְׁתּוֹנֵן. Symm. Psalm. LXX. 21. διελεγόμην ἀντιλέγων, ubi in textu Hebr. est *aculeis punge-*

a *bantur renes mei*, h. e. valde dolebam et indignabundus eram: sensu fere eodem.

ΔΙΑΛΕΙ'ΠΩ, *deficio, desino, intermitto, interpono, cesso.* דָּמָה, *quiesco.* Jer. XIV. 17. — הֵחִיל Hiph. a חוּל, *exspecto.* 1 Sam. X. 8. ἑπτὰ ἡμέρας διαλείψεις, septem dies *interpones*, vel *exspectabis.* Vide infra s. v. יָחַל. Eodem sensu Diodor.
b Sic. Lib. I. pag. 73. ubi de Ægyptiis refert, quod clysteriis aliisque purgamentis corpora medicentur, scribit: ἐνίοτε μὲν καθ' ἑκάστην ἡμέραν, ἐνίοτε δὲ τρεῖς ἢ τέτταρας ἡμέρας διαλείποντες. — הֵמִישׁ, Hiph. a מוּשׁ, *recedo.* Jerem. XVII. 8. οὐ διαλείψει ποιῶν καρπὸν, non intermisit ferre fructum. Confer Luc. VII. 45. — *הִפְרִיד, *separo.* Aqu. Prov. XVIII.
c 18. ubi διαλείπειν æque ac διαστέλλειν apud Symm. ac Theod. est: *litem dirimere ac componere.* — חָדַל, *desisto.* Inc. et LXX sec. Compl. 1 Sam. XII. 23. LXX 1 Reg. XV. 21. διέλιπε τοῦ οἰκοδομεῖν, *desiit* ædificare. Jerem. XLIV. 18. — *חוּל, *doleo.* Theod. Hos. VIII. 10. Habere חוּל hanc notionem, multis docuit Simonis Lex. Hebr. p. 521.
d — חָסֵר, *deficio.* Symm. Cohel. IX. 8. — חֹק, *modus, ratio, statutum.* Ies. V. 14. τοῦ μὴ διαλιπεῖν, ita ut non desineret, scil. aperire os suum. In textu Hebr. legitur לִבְלִי־חֹק, h. e. *in immensum.* Sensum idem est. — יִחֵל, Pih. *exspecto.* 1 Sam. XIII. 8. διέλιπεν ἑπτὰ ἡμέρας, *exspectabat* septem dies. — *כֻּלֹּה, *omnis ipse.* Jer. VIII. 6. Legerunt כָּלָה, *con-*
e *sumtus est, defecit.* — *כָּלָה, *finio.* Aqu. Ex. XXXI. 18. — מָנַע, *cohibeo.* Jerem. XXXI. 16. διαλειπέτω ἡ φωνή σου ἀπὸ κλαυθμοῦ, *desistat* vox tua a planctu. — נִשְׁלָה, Niph. *erro.* 2 Par. XXIX. 11. — שָׁבַת, *quiesco, cesso.* Aqu. Gen. II. 2. sec. Coisl. Ex. XXXI. 18. — שׁוּב, *revertor.* Jer. VIII. 6. διέλιπεν ὁ τρέχων ἀπὸ τοῦ δρόμου αὐτοῦ, *destitit* currens a cursu suo.

ΟΥ' ΔΙΑΛΕΙ'ΠΩ, *non desino.* נִלְאָה, *defatigor.* Jer. IX. 5. οὐ διέλειπον τοῦ ἐπιστρέψαι, non intermiserunt retrogradi. Scil. נִלְאָה h. l. *laborare, strenue operam dare* notat. Sensum itaque non male expresserunt.

ΔΙΑ'ΛΕΚΤΟΣ, *dialectus.* *לָשׁוֹן, *lingua.* Dan. I. 4. sec. Chis. ubi Theod. γλῶσσα habet. — נִלְעַג לָשׁוֹן, *balbutiens.* Symm. Ies. XXXIII. 19. Sec. Cappellum legerunt בְּלַעַן. Buxtorfio autem in Anticritica pag. 704. Symmachus potius ad לָעַג vel עָלַג respexisse videtur, quam ad לָעַן. Nam לָעַג est *balbutire, blæsum esse, balbutiente lingua loqui,* et pro *balbutire* dixerunt διάλεκτον, *rationem pronuntiandi.* Neque לָעַן proprie significat *dialectum linguæ,* sed *linguam barbaram et peregrinam.*

ΔΙΑ'ΛΕΞΙΣ, *dissertatio, sermocinatio, colloquium.* *מִדְבָּר, *eloquium.* Symm. Cant. IV. 3. διάλεξίς σου, *vox tua.* — שִׂיחַ, *sermo, colloquium.* Symm. Ps. CIII. 35. Hesych. διάλεξις, ὁμιλία.

ΔΙΑ'ΛΕΥΚΟΣ, *subalbus,* vel secundum Bochartum *in medio albus, albo distinctus,* i. q. μεσόλευκος. טָלוּא, *maculosus.* Gen. XXX. 32. 33. 35. — עָקֹד, idem. Gen. XXX. 40. 41. XXXI. 10. 12. Conf. Bocharti Hieroz. P. I. pag. 479. Philonis interpretationem hujus vocis, sed procul dubio erroneam, vide in libro ejus de Somn. p. 595.

ΔΙΑ'ΛΗΨΙΣ, *opinio, suspicio, cogitatio, propositum, inceptum.* 2 Macc.

a III. 32. μήποτε διάληψιν σχῇ, ne forte suspicionem haberet.

ΔΙΑΛΙΜΠΑ'ΝΩ, *intermitto, desino.* Tob. X. 5. νύκτας ὅλας οὐ διελίμπανε θρηνοῦσα Τωβίαν, noctes omnes non cessabat deflere Tobiam.

ΔΙΑΛΛΑΓΗ', *reconciliatio.* רָצוֹן, *beneplacitum.* Symm. Ps. LXVIII. 16. (14. sec. Eusebium in Comment. ad h. l. p. 376. ac Theodor.
b p. 1079.) Confer Opuscula Critica p. 227. seq. Aqu. Psalm. XXIX. 8.

ΔΙΑΛΛΑ'ΤΤΩ, *permuto, reconcilio.* הֵסִיר, Hiph. a סוּר, *averto.* Job. XII. 20. 24. διαλλάσσων καρδίας ἀρχόντων, mutans corda principum. — הֵפִיר, Hiph. a פּוּר, *irritum facio.* Job. V. 12. διαλλάσσοντα βουλὰς πανούργων, *irrita facientem* consilia
c astutorum. Ita transtulit hæc verba Bielius. Sed admodum suspecta mihi est vox διαλλάσσοντα. Sive enim διαλλάσσειν in *permutandi* sive in *reconciliandi* notione accipias, tamen notio *irrita reddere consilia,* quam h. l. contexta oratio postulat, nullo modo formulis *permutare* aut *reconciliare consilia* exprimi poterat. Suspicor igitur, mendum h. l. sub-
d esse, ac reponendum esse διαλύοντα, quæ vox præter h. l. etiam Cohel. XII. 5. apud Symmach. respondet Hebr. הֵפִיר. — הֵשִׁיב, Hiph. a שׁוּב, *redire facio.* Judic. XIX. 3. τοῦ διαλλάξαι αὐτὴν αὐτῷ, ubi auctor versionis διαλλάξαι in mente habuit formulam שָׁב אַף, *resedit ira,* quando placatur (v. c. Gen. XXVII. 45. Ex. XXXII. 12.), aut vocem
e hanc de suo addidit, quia reditus in domum erat effectus reconciliationis. — הִתְרַצָּה, Hithp. *benevolentiam concilio.* 1 Sam. XXIX. 4. ἐν τίνι διαλλαγήσεται τῷ κυρίῳ αὐτοῦ; quanam re *reconciliabitur* domino suo? Confer 3 Esdr. IV. 31. et Lex. N. T. s. h. v. Suidas: διαλλαγῆναι τὸ δι' αὐτοῦ τοῦ ἐχθροῦ παρακληθῆναι καὶ φιλιωθῆναι. — קְדֵשָׁה, *meretrix.* Aqu. Gen. XXXVIII. 21. διηλλαγμένη. f
Scortum ita dictum est, *quod habitus ejus a cæteris fœminis mutatus est,* ut Hieronymus interpretatur, aut quia scorta vestes mutare solebant, ubi ad prostibula vel locum condictum ibant. Confer Drusium in Fragm. p. 52. Adde Aqu. Hos. IV. 14. et confer infra s. ἐναλλάσσω et ἐνδιαλλάσσω. Præterea legitur apud LXX Job. XXXVI. 28. οὐδὲ g
διαλλάσσεταί σου ἡ καρδία ἀπὸ σώματος, *nec separatur anima tua a corpore,* qua formula (cui nihil respondet in textu Hebraico), ut antecedentia docent, ἔκστασις, *stupor animi* s. *summa admiratio,* describitur: ubi, si lectio sana est, διαλλάσσειν seq. præp. ἀπὸ *separare* notat. Fortasse tamen LXX scripserant διαλύεται. Sap. XV. 4. εἶδος σπιλωθὲν χρώμασι h
διηλλαγμένοις, *species tincta coloribus commutatis,* h. e. *variis, distinctis.* Ibid. XIX. 17. 2 Macc. VI. 27. ἀνδρείως μὲν νῦν διαλλάξας τὸν βίον, *commutans vitam,* sc. *cum morte,* h. e. *moriens.*

ΔΙΑ'ΛΛΟΜΑΙ, *salio, transilio.* קִפֵּץ, Pih. *subsilio.* Cant. II. 8. διαλλόμενος ἐπὶ τοὺς βουνοὺς, transiliens super colles. i

ΔΙΑΛΟΓΗ', *dissertatio, colloquium, eloquium.* שִׂיחַ, *meditatio.* Ps. CIII. 34. ἡδυνθείη αὐτῷ ἡ διαλογή μου, placeat ei meus *sermo.* Eandem vocem ibidem etiam Symmacho tribuit in Hexaplis Montfauconius, quem tamen voce διάλεξις usum esse ex Theodoreti pag. 134. et Heracleotæ (in Catena PP. GG. Tom. III. p. 65.) commentariis luculenter appa- k
ret. Significat autem h. l. שִׂיחַ *carmen in laudem Dei compositum, hymnum.* Suidas (ad Ps. I. 1. ubi Symm. διάλεξις, Aqu. ὁμιλία): διαλογὴ, διάλεξις, ὁμιλία.

ΔΙΑΛΟΓΙ'ΖΟΜΑΙ, *cogito, ratiocinor, delibero.* *הִשְׁבִּית, *cessare fa-*

a αἰῳ. Aqu. Ps. CXVIII. 119. Legit חָשַׁבְתָּ. Confer s. v. λογίζομαι. — זִמָּה, *cogitatio scelerata*. Psalm. CXXXIX. 9. διελογίσαντο κατ' ἐμοῦ, *deliberant* adversus me. Legerunt יְזַמּוּ.—חָשַׁב, *cogito*. 2 Sam. XIX. 19. ubi tamen lectio μὴ διαλογισάσθω, quam Cod. Alex. habet, ex μὴ δὴ λογισάσθω, quod legitur in Vatic., orta esse videtur. Psalm. XX. 12. διελο-
b γίσαντο βουλὰς, consilia *inierunt*. Ps. XXXV. 4. ἀνομίαν διελογίσατο, iniquitatem *meditabatur*. Ps. LXXVI. 5. διελογισάμην ἡμέρας ἀρχαίας, *recordabar* dies antiquos. Præterea quoque legitur Prov. XVII. 12. ubi in textu Hebraico nihil habere videtur, quod ei respondeat, nisi fortasse τὸ אַל, *non*, pro quo וְאַל legerint. Conf. Jaegerum ad h. l.
c 1 Macc. XI. 8. διελογίζετο περὶ Ἀλεξάνδρου λογισμοὺς πονηροὺς, consilia mala *agitabant* adversus Alexandrum. 2 Macc. XII. 43. ὑπὲρ ἀναστάσεως διαλογιζόμενος, de resurrectione *cogitans*. Sic Ælian. V. H. XIV. 43. ὑπὲρ ἀνθρώπου ψυχῆς διαλογίζεσθαι.

ΔΙΑΛΟΓΙΣΜΟ'Σ, *cogitatio, ratiocinatio, deliberatio*. חֻקִּים, plur.
d *statuta*. Aqu. Jud. V. 15. διαλογισμοί. Montf. suspicatur, hoc non esse Aquilæ, sed potius ἀκριβασμοί, quod LXX h. l. habent, ad Aquilam pertinere, qui sic perpetuo vertat vocem חֵקֶק. — מְזִמָּה, *cogitatio scelesta* s. *prava*. Theodot. et LXX Ps. CXXXVIII. 19. — מַחֲשָׁבָה. Psalm. XXXIX. 7. LV. 6. Prov. XX. 21. Ies. LIX. 7. — עֶשְׁתּוֹנוֹת,
e plur. *cogitationes magnificæ*. Psalm. CXLV. 3. — רֵעַ, *amicus*, it. *cogitatio*, e Chaldaismo. רְעָה, *cogitavit, voluit*. Psalm. CXXXVIII. 2. — רַעְיוֹן Chald. Dan. II. 29. 30. IV. 16. V. 6. 10. VII. 28.—*רֹאשׁ, *caput*. Dan. VII. 15. sec. Chis. ubi sensum expresserunt. Nam visiones capitis sunt ibi, quas aliquis mente percipit visiones. Sir. IX. 20. μετὰ συνετῶν ἔστω ὁ διαλογισμός σου, cum f
prudentibus sit deliberatio tua. Ib. XXVII. 5. πειρασμὸς ἀνθρώπου ἐν διαλογισμῷ αὐτοῦ, vera indoles animi ex *sermonibus* ejus cognosci potest. Hinc διαλογισμὸς etiam *disceptationem* notat. Conf. Spicilegium meum I. p. 30.

ΔΙΑΛΟΙΔΟ'ΡΗΣΙΣ, *maledictio, convicium, conviciatio*. Sir. XXVII. 15. διαλοιδόρησις αὐτῶν ἀκοὴ μοχθηρά, g
conviciatio eorum auditu est gravis et molesta.

ΔΙΑ'ΛΥΣΙΣ, *dissolutio, corruptio*. חֲבֹל, infin. *corrumpendo*. Nehem. I. 7. — מִפְרָצִים. plur. *rupturæ*. Inc. Jud. V. 17. διαλύσεις. Hesych.: διάλυσις, διάκρισις, φθορὰ, διαχωρισμός.

ΔΙΑΛΥ'Ω, *dissolvo, corrumpo*. אָבָה, *volo*. Prov. VI. 35. οὐδὲ μὴ διαλυθῇ πολλῶν δώρων, pro ἀντὶ πολλῶν h
δώρων, neque multis etiam donis in *gratiam cum illa redibit*. Notat hic διαλύειν *reconciliare certantes* s. *litigantes*, quo sensu sæpius legitur apud scriptores exteros, v. c. Xenoph. de Rep. Laced. IV. 6. Plutarchus Περὶ Φιλαδελφίας pag. 488. Πυθαγορικοὶ γένει μηδὲν προσήκοντες, ἀλλὰ κοινοῦ λόγου μετέχοντες, εἴποτε προαχθεῖεν εἰς λοιδορίας ὑπ' ὀργῆς, πρὶν ἢ i
τὸν ἥλιον δῦναι, τὰς δεξιὰς ἐμβάλλοντες ἀλλήλοις καὶ ἀσπασάμενοι διελύοντο. Diod. Sic. Lib. I. p. 272. ὕστερον δὲ διαλυθέντων αὐτῶν. Vide et Ælianum V. H. XII. 3. — הֵמַסָּה, Hiph. *liquefacio, dissolvo*. Symm. Psalm. XXXVIII. 12. διαλύεις, *dissolvis*. — הֵפִיר, Hiph. a פּוּר, *frango, irritum facio*. Symm. Cohel. XII. 5. et Job. XII. 5. — *הִשָּׁבֵר, *confringi, conteri*. Inc. Jon. I. 4. διαλυθῆναι. Bene. Sermo enim ibi est de navi in mari procelloso fluctuante ac periclitante. — *הִשְׂתָּרֵעַ, Hithp. *me extendo*. Theod. Ies. XXVIII. 20. מֵהִשְׂתָּרֵעַ,

a *quam ut se extendere possit*, τοῦ διαλυθῆναι, ubi partim ante τοῦ διαλυθῆναι inserendum est μὴ, partim διαλύεσθαι habet h. l. hanc notionem, ut de eo dicatur, *qui membra sua extendit in lecto*, in quo est quædam dissolutio. — הִתִּיר, Hiph. a נָתַר, *exilire facio*. Ies. LVIII. 6. διάλυε στραγγαλιὰς, solve vincula. — *הִתְנַעֵר, *excutio me*. Theod. Ies.
b LII. 2. — חָבַל, *corrumpo*. Aqu. Cohel. V. 5. LXX Nehem. I. 7. διαλύσει διελύσαμεν (subaudiendum videtur ἡμᾶς) πρός σε, corruptione corrupimus (nos) adversus te, h. e. *perdite nos gessimus*. — חוֹלֵל, Pih. a חָלַל, *confodio*. Theod. Ies. LI. 9. מְחוֹלֶלֶת, διαλύσασα δράκοντα. Scilicet Arab. حلّ *solvere* notat. — *חוֹלֵל, Pih. a חוּל, *parturio*. Symm.
c Prov. XXV. 23. ubi διαλύειν significare mihi videtur *fluere facere, effundere*, quemadmodum nos dicere solemus de vento aut nebula: **Er löset sich in Regen auf**, *it turns to rain*. Tunc non opus erit confugere ad varietatem lectionis. Vulgatus habet, *dissipat* pluvias. Fortasse tamen respexit notionem Arabicam vocis חָלַל, حلّ, *solvit*. —
d *מָאַס pro מָסַס, *defluo, imminuor*. Symm. Psalm. LVII. 9. coll. Job. VII. 5. — נָמַס, Niph. a מָסַס. Al. Jud. XV. 14. — פּוּק, *titubo, vacillo*. Symm. Ies. XXVIII. 7. ubi formula Hebr. *impingere in judicio* expressa est per διαλύειν κρίσιν, *dissolvere judicium*, quæ formulæ quoad sensum parum differunt. Pro διέλυσαν legendum h. l. esse
e ὑπέλυσαν, coll. Nah. II. 10. judicavit Semlerus ad h. l. — פּוֹרֵעַ, part. *abstrahens, rejiciens*. Symmach. Prov. XIII. 18. Non legisse videtur פּוֹרֵק, ut nonnulli statuerunt. Nam פָּרַע habet eandem notionem ex usu l. Arab., ut docuit Simonis in Lex. Hebr. s. h. v. Fortasse autem loco διαλύει apud Symmachum legendum est διαλύοντι, h. e. ἀπηχθῶ τῇ παιδείᾳ. — פָּרַק, *perfringo*, f
dissolvo. 1 Reg. XIX. 11. πνεῦμα διαλύον ὄρη. — לֹא שָׁכַב, *non cubo*. Job. XXX. 17. — שְׁרֵא Chald. Dan. V. 6. In notione *finiendi* legitur 3 Maccab. I. 3. διαλῦσαι πόλεμον. Ælian. V. H. III. 19. διαλυθείσης συνουσίας, *finito* colloquio. Polyb. V. 103. διαλύσασθαι τὸν πόλεμον.

*ΔΙΑ'ΛΥΤΟΣ, *dissolutus*. Exod. XXXVI. 1. 82. Breit. ubi alii ἀδιάλυτον habent. g

ΔΙΑΜΑΡΤΑ'ΝΩ, *aberro, non collineo, scopum non ferio, pecco*. הֶחֱטִיא, Hiph. *aberrare facio*. Jud. XX. 16. ubi æque ac ἐξαμαρτάνω, cum quo h. l. permutatur in codd., *aberrare a scopo* notat. Adde Aqu. Job. V. 14. sec. unum cod. Reg. καὶ οὐ διαμαρτήσῃ. — שָׁגָה, *erro, aberro a via*. Num. XV. 20. ubi διαμαρτάνειν *violare præcepta divina* notat. Hesych. διαμαρτάνει, διατυγ- h
χάνει.

ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΕ'ΟΜΑΙ, *obtestor*, it. *acriter injungo*. הוֹדִיעַ, Hiph. a יָדַע, *scire facio*. 1 Sam. XXI. 2. τοῖς παιδαρίοις διαμεμαρτύρημαι ἐν τῷ τόπῳ, pueris *injunxi*, ut venirent ad locum.

ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΙ'Α, *testificatio*. הָעֵד infin. Hiph. a עוּד, *testari* seu *attestari facio, testes adhibeo*. Genes. XLIII. 3. διαμαρτυρίᾳ μεμαρτύρηται i
ἡμῖν. — *עֵדוּת, *testimonium*. Symm. Psalm. LXXVII. 5. ubi LXX μαρτύριον posuerunt. 4 Macc. XVI. 16.

ΔΙΑΜΑΡΤΥ'ΡΟΜΑΙ, *testor, attestor, testificor, annuncio, doceo*. הוֹדִיעַ, Hiph. a יָדַע, *scire facio*. 1 Sam. XXI. 2. ubi nonnullis legisse

a videntur יוֹעַדְתִּי, derivantes ab יעד. Ezech. XVI. 2. διαμάρτυρον τῇ Ἱερουσαλὴμ τὰς ἀνομίας, *ostende* Hierosolymæ sua scelera, nempe epistola ad eam missa. Ibid. XX. 4. — הִזְהִיר, Hiph. *moneo.* Exod. XVIII. 20. διαμαρτύρῃ αὐτοῖς τὰ προστάγματα τοῦ Θεοῦ, *docebis* illos præcepta Dei. — הֵעִיד, Hiph. a עוּד, *testari facio, testes adhibeo.* Deut.
b IV. 26. διαμαρτύρομαι ὑμῖν σήμερον τόν τε οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν, contra vos hodie cœlum et terram *testor*, seu: tanquam testes provoco et adhibeo. Ibid. XXXII. 48. λόγους, οὓς ἐγὼ διαμαρτύρομαι ὑμῖν, præcepta, quæ vos *docui*. Neh. IX. 26. οἳ διεμαρτύροντο ἐν αὐτοῖς ἐπιστρέψαι, qui *obtestabantur* illos, ut se converterent. Cf. Lex. N. T. s. h. v. Psalm. XLIX.
c 8. et LXXX. 7. quæ loca respiciens Suidas habet: διαμαρτύρομαί σοι, ἀντὶ τοῦ βεβαιώσω σε. μέλλοντα σημαίνει. ἐπὶ δὲ ἐνεστῶτος διὰ τοῦ ο μικροῦ. ὡς ἐν τῷ· ἄκουσον λαός μου καὶ λαλήσω σοι Ἰσραὴλ καὶ διαμαρτύρομαί σοι. — *עֵד, *testis.* Symm. Psalm. LXXXVIII. 38. ὁ διαμαρτυρόμενος, i. q. μάρτυς.

ΔΙΑΜΑΣΑ'ΟΜΑΙ et Διαμασσάομαι, *manduco, devoro.* Sir. XXXI.
d 18. μὴ διαμασῶ, ne *esto avidus cibi*, aut *immodice edas.*

ΔΙΑΜΑΧΙ'ΖΟΜΑΙ, *decerto, depugno.* חָרָה, *ira exardeo.* Symm. Cant. I. 6. διεμαχίσαντο. Sir. LI. 25. διαμεμάχισται ἡ ψυχή μου ἐν αὐτῇ, *decertavit* anima mea in illa: ubi tamen libri alii rectius, ut opinor, διαμεμάχηται habent.

ΔΙΑΜΑ'ΧΟΜΑΙ, *decerto, depugno.*
e *הִלָּחֵם, *pugno, bellum gero.* Dan. X. 20. sec. Chis. — הֵרִיב, *litigo.* Aqu. Symm. Ex. XXI. 18. διαμάχονται, *decertant.*—הִתְחָרָה, Hithp. *accendo me, exardesco.* Aqu. Psalm. XXXVI. 1. Aqu. Theod. Prov. XXIV. 18. Vulgat. *ne contendas cum impiis.* — *בַּחַר, Pih. a בָּחַר, aut Niph. a חָרָה, *ira accendor.* Symm. Cant. I. 6. διεμαχίσαντό με. — נִצָּה, Niph. *alter cum altero contendit*, seu *rixatus est.* Aqu. Symm. Ex. II. 13. LXX 2 Sam. XIV. 6. f
ubi cum μάχεσθαι in codd. permutatur, atque incertum est, an διαμάχεσθαι de *rixa*, aut *certamine singulari* explicandum sit. Sir. VIII. 1. μὴ διαμάχου μετὰ ἀνθρώπου δυνάστου, ne *litiges* cum homine potente. Ibid. XXXVIII. 34. ἐν θέρμῃ καμίνου διαμαχήσεται, cum calore fornacis *decertabit.*

ΔΙΑΜΕΛΕΤΑ'Ω, *meditor, mecum* g
reputo. הָגָה, idem. Symm. Psalm. LXXVI. 13. διεμελέτων, *meditabar.* Plato Legg. VIII. p. 830. B.

*ΔΙΑΜΕΛΙ'ΖΩ, *membratim concido, contrunco.* Διαμελίζομαι, *membratim concidor, in frusta dissecor.* הַדָּמִין הִתְעֲבֵד, *in frusta fio.* Dan. III. 29. (sec. Græc. 96.) sec. Chis. Vide infra s. v. παραδειγματίζω. Joseph. Ant. Jud. III. 9. 1. p. 169. ult. Diod. Sic. p. 139. 2.

ΔΙΑΜΕ'ΝΩ, *permaneo, stabilis* h
sum. *הָיָה, *sum.* Symm. 1 Reg. XI. 36. Vulg. h. l. Symmachum secutus transtulit: *ut remaneat.* Symm. Cohel. III. 14. Vulg. *ut perseverent.* Bene quoad sensum. — יִנּוֹן fut. Niph. a נִין, *sobolescet.* Ps. LXXI. 17. πρὸ τοῦ ἡλίου διαμενεῖ τὸ ὄνομα αὐτοῦ. Sine dubio legerunt cum Chaldæo יִכּוֹן, quod quoque reperitur in loco parallelo Psalm. LXXXIX. 38. et quam lectionem Michaëlis quoque textuali præfe- i
rendam judicavit. In dubium vero hanc varietatem lectionis vocavit Buxtorfius in Anticrit. p. 612. monens, נִין נִגּוֹן et נִין etiam *perdurare* posse significare, quia per sobolis procreationem genus humanum perdurat. — יָשַׁב, *sedeo.* Psalm. LX. 7. Symm. Psalm. CXXXIX. 14. — *לָעַד, *in perpetuum.* Inc. Psalm.

a CXLVIII. 6. *διαμένειν*, ubi vel sensum expressit, vel legit לַעֲמֹד. — נֶאֱמָן Niph. *confirmor*. Symmachus Ies. VII. 9. *οὐ διαμενεῖτε*, h. e. *salvi et incolumes non permanebitis*, s. *nulla vobis liberatio ex hac calamitate continget.* Vox Hebr. significat interdum *felicem esse et manere.* Conf. 2 Paral. XX. 20. — נָצַר, *custodio.* Jer. III. 5. — *נָכוֹן,
b *stabile.* Symm. Job. XXI. 6. *διαμένει.* — הִתְיַצֵּב : נִצָּב, Niph. et Hithp. a יָצַב, *consisto.* Aqu. Symm. Theod. LXX Psalm. V. 5. *οὐ διαμενοῦσι.* Vulg. *neque permanebunt.* Ps. CXVIII. 89. — עָמַד, *sto, maneo,* etiam *permaneo, perduro.* Psalm. XVIII. 10. CI. 27. CXVIII. 90. Jer. XXXII. 14. — *קָוָה, *exspecto.* Inc. Psalm. CXXIX. 5. ubi *διαμέ-*
c *νειν* est i. q. *ὑπομένειν.* Vide ibi Hex. Sir. XII. 19. *διαμενεῖ, permanebit tecum,* sc. tempore prosperitatis. Ibid. XXII. 26. *διάμενε αὐτῷ, ne te ei subducas.* Ibid. XL. 19. *ἐλεημοσύνη εἰς τὸν αἰῶνα διαμενεῖ,* eleemosyna in æternum *fructus dabit,* seu: æterna præmia habebit.

ΔΙΑΜΕΡΙ΄ΖΩ, *divido, distribuo, partior.* הִנְחִיל Hiph. *possidere fa-*
d *cio.* Deut. XXXII. 8. — חָלַק, *divido, partior.* Gen. XLIX. 7. Jud. V. 30. Psalm. XXI. 19. — חֵלֶק, *pars, portio.* Psalm. XVI. 15. *διαμέρισον αὐτούς.* Legerunt verbaliter חַלְּקֵם, aut חַלְקֵם, ut sit imper. Pihel. Psalm. LIV. 23. pro חֶלְקוֹ legerunt חִלְּקוֹ. — חָצָה, *dimidio.* Symm. Job. XL. 25. *διαμερισθήσονται.* — נִפְלַג Niph. Gen. X. 25. Inc. et
e LXX 1 Par. I. 19.

ΔΙΑΜΕΡΙΣΜΟ'Σ, *divisio, distributio.* מַחֲלֹקֶת, *classis.* Ez. XLVIII. 29. — מִנִּי (pro מִן), *a, ab.* Mich. VII. 12. Acceperunt, quasi esset מְנִי formæ פְּרִי a מָנָה, *dividere, partiri.* Certe hoc magis placet, quam quod Bielius præeunte Trommio statuit, eos legisse מָנָה, *portio.*

ΔΙΑΜΕΤΡΕ΄Ω, *dimetior.* *חָלַק, *divido.* Mich. II. 4. sec. cod. Alex. f
διεμετρήθησαν: cujus loco non opus est ut *διεμερίσθησαν* reponatur, nam *διαμετρεῖν* adjunctam habet notionem *dividendi* ac *distribuendi.* Vide Xenoph. Cyrop. VII. 5. 5. — מָדַד, *metior.* Inc. Hab. II. 6. Symm. et LXX 2 Sam. VIII. 2. LXX Psalm. LIX. 6. CVII. 7. Ez. XL. 5. 6. — פִּסֵּג Pih. *extollo.* Symm. Psalm. XLVII. 12. *διαμετρήσατε.* Ita vertit e lingua Chald. ac Arab., in qua g
hæc vox *distribuere* notat. Vide Simonis et Clodii Lex. Hebr. Selectum s. h. v. Agellius in Comm. ad h. l. putat, Symmachum scripsisse *διαμερίσατε,* quod cum *καταδιελέσθαι* LXX admodum conveniat. Sed hac correctione opus non esse vel ex iis apparet, quæ s. v. חָלַק a me notata sunt. — תִּמֹרָה, *palma.* Ezech. XLI. 26. *διαμέτρησιν.* Legit sine dubio וַיָּמָד, *mensus est,* a h
מָדַד.

ΔΙΑΜΕ΄ΤΡΗΣΙΣ, *dimensio.* מִדָּה, *mensura.* 2 Par. III. 3. Ez. XLII. 15. XLV. 3. — קַו מִדָּה, *linea mensoria.* Jer. XXXI. 39. ubi fortasse loco *διαμέτρησις* reponendum est *διαμετρητής,* nisi statuere malimus, etiam *διαμέτρησιν instrumentum* notare, *quo mensores in dimetiendo uti solent.*

ΔΙΑΝΑΠΑΥ΄Ω, *requiescere facio.* i
נִחַם Pih. *consolor.* Gen. V. 29. *οὗτος διαναπαύσει ἡμᾶς ἀπὸ τῶν ἔργων ἡμῶν,* hic requiescere (Sic filius *requies senectæ* dicitur Virgilio Æn. IX. 482. et XII. 58.) nos faciet a laboribus nostris: ubi mihi videntur sensum nec male expressisse. Cap-

a pellus putat, LXX legisse וַיִּנָּקֵן, quam lectionem ob nomen קֵן præferendam quoque judicavit Houbigantius. Sed vide, quæ contra Cappellum copiose disputavit Buxtorfius in Anticritica pag. 627. et contra Houbigantium Dathius ad h. l. Non male quoque Weplerus in Fragm. Philoll. et Critt. P. IV. p. 56. contulit Arab. نقم, quod sec.
b Golium notat: *cum vehementia et in pectore spiritum duxit*, unde apparere existimavit, נָקַם generatim quoque notare *spiritum ducere*.

*ΔΙΑΝΕΜΕ'Ω, *divido, distribuo*. Vox hæc, qua locupletanda sunt Lexica Græca, legitur apud Symm. Psalm. LIX. 8. pro Hebr. חָלַק, διανεμήσω Σικιμά. Hinc διανέμησις et διανεμητικός.

c ΔΙΑΝΕ'ΜΩ, *distribuo, divido*. חָלַק, idem. Deut. XXIX. 26. διένειμεν.

ΔΙΑΝΕΥ'Ω, *annuo, nicto, agito, motito*. קָרַץ, idem. Psalm. XXXIV. 22. διανεύοντες ὀφθαλμοῖς, nictantes oculis. Eadem formula reperitur quoque Sir. XXVII. 22. Hesych. διανεύει, στρέφει, κυκλεῖ.

ΔΙΑΝΗ'ΘΩ, *neo, fila traho*.
d מָשְׁזָר, *contortum, duplicatum*. Inc. Ex. XXVII. 16. διανενησμένα (Sic enim legendum loco editi διανενισμένα.), *texta* vel *neta*.

*ΔΙΑΝΘΙ'ΖΩ, *floridum reddo, floridis coloribus pingo, variego*. Esth. I. 6. στρωμναὶ διαφανεῖς, ποικίλως διηνθισμέναι. K. Phavor. 489. 29. διανθίζω, τὸ τὰ ἄνθη συλλέγω. καὶ διηνθισμένας.

e *ΔΙΑΝΙ'ΠΤΩ, *perluo, eluo, abluo*. שָׁטַף, *inundo*. Lev. XV. 11. διένιπται ὕδατι sec. Compl. aut potius Inc. Int. ubi reliqui libri νένιπται habent. Usus est hac voce quoque Eubulus apud Athenæum Lib XI. cap. 42. ac Pollux Onom. VI. 95. Substantivum διάνιψις legitur apud Hippocrat. de Humor. p. 47. 18.

ΔΙΑΝΙ'ΣΤΗΜΙ, *assurgo*. קוּם, *surgo*. Deut. XI. 19. Al. Deut. VI. f
7. Aqu. Symm. Theod. Num. XI. 19. διανίστασθαι. Adde Judith. XII. 15.

ΔΙΑΝΟΕ'ΟΜΑΙ, *cogito, mente agito, doleo, pœnitet me*. אֶל לֵב, *apud animum, in corde*. Gen. VIII. 21. διανοηθεὶς, *pœnitentia ductus*. Hesych. διανοηθεὶς, μεταμεληθεὶς, ἐνθυμηθείς. — הִתְעַצֵּב אֶל לֵב Hithp. *doleo in corde*. Gen. VI. 6. ἐνεθυμήθη g
ὁ Θεὸς, ὅτι ἐποίησε τὸν ἄνθρωπον ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ διενοήθη, et *dolebat* Deus, quod creaverat hominem in terra, et *pœnitebat* ipsum. Non tamen admodum repugnarem, si quis in priore loco διαπονηθεὶς, ac in posteriore διεπονήθη legere mallet, quod etiam bene responderet textui Hebraico. — אָמַר, *dico*, etiam *cogito*. 2 Sam. XXI. 16. διενοεῖτο τοῦ πατάξαι τὸν Δαβὶδ, *cogitabat percutere Davidem*. — *בִּינָה, *intellegentia*, h
prudentia. Dan. VIII. 15. sec. Chis. — הֵבִין Hiph. a בִּין, *intellego*. Dan. I. 4. διανοουμένους φρόνησιν, h. e. *varia eruditione instructos*, aut *prudentia pollentes*. Ib. VIII. 5. et XII. 10. sec. Chis. — הֵמַק Hiph. a מָקַק, *contabesco*. Ps. LXXII. 8. διενοήθησαν καὶ ἐλάλησαν ἐν πονηρίᾳ. Sumitur hic διανοεῖσθαι sensu malo, ut sit *delabi* i
in perversas cogitationes, infatuari, dementari. Arab. صلق notat *vecors, fatuus fuit*. Confer Syrum. — *הִנָּחֵם Niph. Gen. VI. 6. διενοήθη. Forte legendum διεπονήθη. — *הִשְׂכִּיל. Dan. IX. 13. et XII. 10. sec. Chis. — הִתְנַחֵם Hithp. *consolor me*, it. *pœnitet me*. Inc. Gen. XXVII. 42. διανοεῖται κατά σου, *cogitat* contra te. — זָמַם, *cogito, meditor*. Zach. VIII. 14. 15. — חָשַׁב, idem. Ex. XXXI. 4. 2 Par.

a II. 14. — יֵצֶר מַחְשְׁבוֹת, *figmentum cogitationum.* Gen. VI. 5. διανοεῖται ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ ἐπιμελῶς ἐπὶ πονηρὰ, *animum* suum studiose *intendit* ad mala. — *כָּשַׁל, *corruo.* Dan. XI. 35. sec. Chis. ubi literis transpositis legerunt שָׂכַל. — עָלָה, *ascendo.* Jer. VII. 29. (31.) XIX. 5. In textu Hebr. reperitur formula satis nota: *ascendere super cor.*
b In notione *pervestigandi* ac *perscrutandi* legitur Judith. IX. 15. (al. 7.), τὰ πρότερα, τὰ νῦν, καὶ τὰ ἐπερχόμενα διενοήθης. Sir. III. 28. ubi notionem *perpendendi* habet. Sir. III. 29. διανοηθήσεται, *meditabitur*, coll. VI. 39. et Gen. VI. 5. Sir. XVI. 24. οὐ διανοηθήσεται ἡ καρδία: ubi Vulgatus: *insensatum est cor*, h. e. *non pro dignitate æstimat ac ponderat.* Ibid.
c XXI. 17. διανοηθήσεται, sc. ἡ ἐκκλησία, quilibet dicta ipsius *perpendit animo.* Sir. XXVII. 12. διανοούμενοι opponuntur τοῖς ἀσυνέτοις.

ΔΙΑΝΟ'ΗΜΑ, *cogitatio, excogitatum.* גִלּוּלִים plur. *idola, dii stercorei.* Ez. XIV. 3. 4. τὰ διανοήματα αὐτῶν, ubi aut voci גִלּוּלִים hanc notionem subjecerunt, a גָּלַל, *volvere, volutare*, quia cogitationes ani-
d mo quasi volvuntur, aut διανοήματα sunt h. l. *idola ab hominibus excogitata et artificiose efficta.* Vide infra s. v. ἐνθυμήματα. Vulg. habet *immunditias.* Vide infra s. διάνοια. — לְמַעְלָה, *sursum, supra.* Prov. XV. 25. Sine ל legerunt מַעֲלָה, quod notat *cogitationes, quæ* ex usu loquendi SS. *e corde*, seu *super cor ascendunt.* Conf. Ez. XI. 5. et Jer.
e VII. 31. — *מֵעָלָיו, *ex se ipso.* Prov. XIV. 14. ἀπὸ τῶν διανοημάτων αὐτοῦ. Sec. Cappellum in Critica S. p. 735. legerunt וּמֵעֲלָלָיו vel וּמִמַּעַלְלָיו, quæ lectio ei sensum longe planiorem reddere videtur. Idem statuit quoque Jaegerus ad h. l. Sed, ut Buxtorfius in Anticritica p. 579. seq. monuit, עֲלִילִים non reperitur in l. Hebræa, et nunquam מַעֲלָלִים a LXX redditur f
per διανοήματα. Hinc non dubitat, quin LXX legerint in suo codice ut nos, et vocem Hebr. מֵעָלָיו hoc sensu acceperint: *et ab eo, quod penes se est vir bonus.* Vide tamen notata a me s. v. מַחֲשָׁבָה—לְמַעְלָה. Ies. LV. 9. Sir. XXII. 17. διανόημα βουλῆς, *captum consilium.* Ib. XXII. 21. διανόημα non est *cogitatio*, sed *consultatio*, ut Tigurina recte trans- g
tulit. Sir. XXV. 7. διανόημα, *cogitatio matura et prævia*, quæ est mater consilii et judicii.

ΔΙΑΝΟ'ΗΣΙΣ, idem. מַחֲשֶׁבֶת, idem. 2 Par. II. 14.

ΔΙΑ'ΝΟΙΑ, *mens, cogitatio.* *בִּינָה, *intellegentia.* Dan. IX. 22. sec. Chis. — גִלּוּלִים, *idola, dii stercorei.* Ez. XIV. 4. Vide supra s. v. διανόημα. — *לֹא־דֶרֶךְ, *non via*, seu *absque* h
via. Symm. Ps. CVI. 40. Semlerus pro διανοίας reponere mavult ἀνοδίας, ut alibi Symmachus Job. XII. 24. Mihi autem libere pro more suo transtulisse videtur. — לֵב, *cor.* Theod. Ps. LXIII. 7. LXX Gen. XVII. 17. εἶπεν ἐν τῇ διανοίᾳ αὐτοῦ, dicebat in *mente* sua, h. e. *cogitabat.* Cf. Gen. XXIV. 45. XXVII. 41. Gen. XXXIV. 3. ἐλάλησε κατὰ τὴν i
διάνοιαν τῆς παρθένου, loquebatur ad *mentem* virginis. Ex. XXXV. 9. σοφὸς τῇ διανοίᾳ, sapiens *mente.* — לֵבָב, idem. Lev. XIX. 17. Num. XV. 37. οὐ διαστραφήσεσθε ὀπίσω τῶν διανοιῶν ὑμῶν, non sequemini amplius *pravas vestras cogitationes.* Jos. V. 1. κατέβησαν αἱ διάνοιαι αὐτῶν, *summo terrore percussi sunt.* Ies. XIV. 13. — מַחֲשָׁבָה, *cogitatio.* k
Ies. LV. 9. — יֵצֶר מַחְשְׁבוֹת, *figmentum cogitationum.* 1 Par. XXIX. 18. φύλαξον ταῦτα ἐν διανοίᾳ καρδίας, conde hæc *memori pectore.* Conf.

a Bar. I. 15. — קֶרֶב, *intimum, animus*. Jer. XXXI. 33. Theodot. Ps. LXIII. 7. — *רַבִּים, *multi*. Dan. XI. 14. διάνοιαι ἀναστήσονται secundum Chis. Num fortasse legit קְרָבִים, coll. Ps. CIII. 1. et Jer. XXXI. 33.? aut לְבָבִים, ut Michaëlis voluit? — *שֶׂכֶל et שֵׂכֶל, *intellectus*. Dan. VIII. 25. sec. Chis.

ΔΙΑ'ΝΟΙΑ 'ΑΓΑΘΗ', *mens bona*.
b בִּינָה, *intellegentia*. Prov. IX. 10.

ΔΙΑΝΟΙ'ΓΩ, *aperio*. הוֹצִיא Hiph. a יָצָא, *exire facio*. Job. XXXVIII. 32. διανοίξεις μαζουρὼθ. Usi sunt h. l. LXX voce διανοίγειν sine dubio ideo, quia μαζουρὼθ de ventis nubes dispergentibus et cœlum serenantibus intellegebant, quibus apud veteres poëtas *claustra* et *carceres* tribuuntur, uti vel ex Virgilio constat. —
c הֵפִיץ Hiph. a פּוּץ, *dispergo*. Hab. III. 13. לַהֲפִיצֵנִי, *ad dispergendum me*, ἐν αὐτῇ διανοίξουσι χαλινοὺς αὐτῶν. Vocem Hebraicam diviserunt in duas. Pro לָהּ, quod a LXX redditur ἐν αὐτῇ, legerunt בָּהּ, פִּיצֵנִי autem derivarunt a פָּצָה, quod notat *aperire*. Cæterum pro χαλινοὺς legendum conjectat L. Bos. Proleg. in LXX Intt. c. III. χλαίνας, *lænas*,
d ubi etiam observat, quod apud Achillem Tatium Lib. V. p. 321. χιτῶνα ἀνοίγειν simpliciter dicatur *de eo, qui se detegit*. — פֶּטֶר, *apertio*. Ex. XIII. 11. 12. 13. 15. Num. III. 12. XVIII. 15. Ez. XX. 26. In omnibus his locis occurrit formula τὸ διανοῖγον μήτραν, h. e. *primogenitus*. — פִּטְרָה, idem. Num. VIII. 16. — פָּעַר, *distendo*. Ies. V. 14. διήνοιξε
e τὸ στόμα. — פָּצָה, *dilato*. Thren. II. 16. III. 45. — פָּקַח, *aperio*. Gen. III. 5. διανοιχθήσονται ὑμῶν οἱ ὀφθαλμοὶ, aperientur oculi vestri, coll. v. 7. 2 Reg. VI. 17. 20. Job. XXVII. 19. — פָּרַשׂ, *extendo*. Prov. XXXI. 20. — פָּתַח, *aperio*. Job. XI. 5. Theod. et LXX Job. XXIX. 19. Prov. XXXI. 26. — פֶּתַח, *janua*. Hos. II. 15. διανοῖξαι. Legerunt לְפַתַּח inf. Pihel. 2 Macc. I. 4. δια- f
νοίξαι τὴν καρδίαν ὑμῶν ἐν νόμῳ, *promptos vos reddat* ad obediendum legi.

ΔΙΑΝΥΚΤΕΡΕΥ'Ω, *pernocto*. In Additam. Apocr. ad Librum Jobi Job. II. 9. σὺ τε αὐτὸς διανυκτερεύων αἴθριος.

ΔΙΑΝΥ'Ω, *pervenio*. 2 Macc. XII. 17. διήνυσαν εἰς τὸν Χάρακα, *pervenerunt* in Characa. Hesych. διήνυσαν, διῆλθον. g

ΔΙΑΠΑΛΑΙ'Ω, *concerto, colluctor*. הִתְרֹצֵץ Hithp. *collido me*. Symm. Gen. XXV. 22. διεπάλαιον, *colluctabantur*. Hieronymus legit διέπλεον, h. e. ut ipse transtulit: *in similitudinem navis in superficie ferebantur*. Sed, ut jam recte monuit ad h. l. Montf., vera lectio est διεπάλαιον, quam ed. Rom. exhibet, et quæ apprime quadrat ad hunc h
locum. Cæterum vox διαπαλαίω occurrit quoque apud Josephum A. J. I. 10. 12. p. 57. 10. atque Plutarchum T. III. p. 578. 7. Reisk.

ΔΙΑΠΑΝΤΟ'Σ, pro διὰ παντὸς χρόνου, *per omne tempus, semper*. יוֹם יוֹם, *die die*, h. e. *singulis diebus, cotidie*. Prov. VIII. 34. — כָּלִיל, *perfectum*. Deut. XXXIII. 10. — כְּלֵיל constr. pro כָּלִיל, *sicut nocte*. i
Ies. XXX. 29. Videntur legisse כָּלִיל, h. e. *penitus, prorsus*. Adde Ies. XVI. 3. — לָנֶצַח, *in æternum*. Ies. LVII. 16. — עֵקֶב, *finaliter*. Ps. CXVIII. 33. — בְּקֶרֶב, *in medio*. Jos. IV. 6. Sensum spectarunt. — שָׂמַח, *lætor*. Prov. XIII. 9. φῶς δικαίοις διαπαντὸς, ad quem locum Jaegerus: διαπαντὸς conformatum ad sequens σβέννυται, neglecto tropo, quem Vulg. emollivit in יִשְׂמַח,

a *lætificat.* Græca tamen ita abrupta sunt, ut aliquid excidisse credam, e. g. χαρτόν. Sed שָׂמֵחַ h. l. de *augmento* adhiberi observatum jam est a Castello Lex. Hebr. s. h. v. et ex analogia linguarum Orientalium probari potest. — תָּמִיד, *jugiter.* Ex. XXV. 30. XXVII. 20. XXVIII. 29. 30. 34. — תָּמִיד כָּל־הַיּוֹם, *jugiter toto die.* Ies. LII. 5. — Vide
b Ἐιδιλεχισμός.

ΔΙΑΠΑΡΑΚΥΠΤΩ, *inclinato capite prospicio, in obliquum adspicio,* i. q. παρακύπτω. שְׁקֻפִים plur. *prospectus.* 1 Reg. VI. 4. ἐποίησε θυρίδας διαπαρακυπτομένας, fecit fenestras, per quas aliquis inclinans se prospicere poterat. Videtur autem, ut ingenue fatear, lectio διαπαρακυπτομένας originem suam debere varie-
c tati lectionis. Secundum Hexapla enim Theodot. et LXX habent διακυπτομένας, ac ed. Rom. παρακυπτομένας. Facile itaque fieri potuit, ut utraque lectio in διαπαρακυπτομένας coaluerit.

ΔΙΑΠΑΡΑΤΗΡΕΟΜΑΙ, *intente observo.* הָרַג, *occido.* 2 Sam. III. 30. διεπαρατηροῦντο τὸν Ἀβεννὴρ, *observabant* Abnerum, ubi Compl. διετηροῦντο
d habet. Suspicor, post utramque vocem excidisse καὶ ἀπέκτειναν, eamque de suo addidisse interpretem, ut significaret, occisum esse Abnerum non bello aut vi aperta, sed a tergo et insidiose. Conf. v. 33. et 34. Sumi quoque potest, הָרַג h. l. notare *vitæ alicujus insidias struere.*

ΔΙΑΠΑΡΘΕΝΕΥΩ, *devirgino, constupro.* עִשָּׂה דַּדֵּי בְתוּלִים, *subigo*
e *mammas virginitatis.* Ez. XXIII. 3. ἐκεῖ διεπαρθενεύθησαν, quibus verbis in MS. Ies. additur τιτθοὶ παρθενειῶν αὐτῶν. Ibid. v. 8. διεπαρθένευσαν αὐτήν. Confer Pollucem Lib. III. c. 3. segm. 42. 43. — דּוֹדִים plur. a דּוֹד, *amores.* Hebræus sec. Theodoretum Ez. XVI. 8. καιρὸς τοῦ διαπαρθενευθῆναί σε, tempus, ut *ex virginibus excedas.* Ita reddit Drusius in Fragm. p. 596. Hesychius: διαπαρθενεῦσαι, f
φθεῖραι κόρας. Phav. διαπαρθενεύεται, τὴν παρθενίαν ἀπόλλυσιν. Idem hæc subjicit ex Herodoto: ἡ δὲ ὑπὸ τούτου διαπαρθενεύεται.

ΔΙΑΠΑΥΩ, *cessare facio.* גָּהָה, *sano.* Hos. V. 13. οὐ μὴ διαπαύσῃ ἐξ ὑμῶν ὀδύνην, non *cessare faciet* ex vobis dolorem. גְּהָה Chaldæis et Syris est *liberare.* — הִשְׁבִּית Hiph. *cessare facio.* Lev. II. 13. οὐ διαπαύσεται ἅλας διαθήκης ἀπὸ θυσιασμάτων, g
non cessabit sal fœderis a sacrificiis; ubi alii libri convenientius textui Hebr. habent: οὐ διαπαύσετε ἅλα κ. τ. λ., *non cessare facietis* salem, etc.

ΔΙΑΠΕΙΛΕΩ, *minor, minitor.* הִזְהִיר Hiph. *moneo.* Ez. III. 17. διαπειλήσῃ αὐτοῖς παρ' ἐμοῦ, *minaberis* ipsis meo nomine. 3 Macc. VI. 23. et VII. 6.

*ΔΙΑΠΕΙΡΑΖΩ, *tento, exploro.* h
3 Macc. VI. 40. μέχρι τίνος ὡς ἀλόγους ἡμᾶς διαπειράζεις; usque quo tanquam stolidos nos *tentas?* Syrus verbo ܢܣܝ usus est. Notatum quidem est hoc verbum a Stephano, sed sine ulla auctoritate.

*ΔΙΑΠΕΙΡΩ, *transfigo, transadigo,* i. q. πείρω. פָּלַח, *scindo.* Theod. Prov. VII. 23. διαπαρῇ, *transfigatur.* Hesych. διαπείραντες, διακεντήσαντες. i
Zonaras Lex. col. 538. διαπείρεται, κεντᾶται, σουβλίζεται.

ΔΙΑΠΕΛΑΖΩ, seu διαπιλάω, *transeo.* גָּזַז, *abscindo.* Aqu. Psalm. LXXXIX. 10. διεπίλασεν, ubi Clericus reponendum esse censuit διεπέρασεν, coll. Num. XI. 31. ubi LXX idem verbum Hebraicum reddunt per ἐκπεράω. Hesychius διέπρησσε exponit. Quidquid statuatur, tamen hoc certum est, Aquilam גז non derivasse a גָּזַז, quod *exscindi, amputari* notat, sed a גּוּז, quod in

a lingua Arab. جاز, *transfretare, trajicere*, significat.

ΔΙΑΠΕ'ΜΠΩ, *transmitto.* שָׁלַח, *mitto.* Prov. XVI. 28. ἀνὴρ σκολιὸς διαπέμπεται κακὰ, homo impius mala *parat*, seu: malis alios *afficit.* Judith. XIV. 12. διέπεμψαν ἐπί. 3 Esdr. I. 24. διεπέμψατο πρὸς, coll. 2 Macc. XI. 26. 2 Macc. III. 37. διαπεμφθῆναι εἰς.

b ΔΙΑΠΕΡΑ'Ω, *pertranseo, trajicio.* עָבַר, idem. Symm. Cant. II. 11. LXX Deut. XXX. 13. 2 Sam. XIX. 15. Ies. XXIII. 2. In libris Apocryphis construitur partim cum accusativo, v. c. 1 Macc. III. 38. XVI. 6., partim cum præpositione ἐπὶ, 1 Macc. V. 6. 43.

ΔΙΑΠΕΤΑ'ΝΝΥΜΙ, vel ΔΙΑΠΕΤΑ'ΖΩ, *distendo, expando.* חָמַס, *vi*
c *aufero.* Thren. II. 6. διεπέτασεν ὡς ἄμπελον τὸ σκήνωμα, ubi tamen fortasse legendum est διέσπασεν. Certe Theodoretus habet ἐξέσπασεν. — פְּטוּרִים plur. *apertiones.* 1 Reg. VI. 18. 28. 31. 34. πέταλα διαπεπετασμένα, folia *expansa.* — פָּרַשׂ, *expando.* 2 Sam. XVII. 19. 1 Reg. VI. 26. VIII. 7. — רִפֵּף Pih. a רוּף, *quasso, concutio.* Job. XXVI.
d 11. στῦλοι οὐρανοῦ διεπετάσθησαν sec. Ald. ubi Rom. habet ἐπετάσθησαν. Vide supra s. v. βαστάζω in נָשָׂה. Fortasse legendum est διεπτάχθησαν. — שִׁטַּח Pih. *expando.* Psalm. LXXXVII. 10. διεπέτασα πρός σε τὰς χεῖράς μου. Aristoph. Lysistr. v. 733. Eustath. ad Odyss. Σ'. v. 159. p. 663. 40.

ΔΙΑ'ΠΗΓΑ, ΤΑ', *intercolumnia,*
e *columnæ parvæ inter majores dispositæ, fixuræ.* מִסְגֶּרֶת, *tænia.* 1 Reg. VII. 30. 31. Est a διαπήγνυμι, quod sec. Stephanum est *depango inter*, vel *distinguo et separo ab iis, quæ depanguntur.* Kreyssigius ad h. l.: Nescio an hoc vocabulum delendum et l. l. διαπήγματα ac διαπηγμάτων scribendum sit. Librarios sæpius in vocabulis longioribus literas medias omisisse constat. f

ΔΙΑΠΗ'ΓΜΑΤΑ, ΤΑ', *machinæ quædam* s. *instrumenta.* מִסְגְּרוֹת, *clausuræ, tæniæ, quibus aliquid includitur*, seu: *circumcluditur.* Aqu. 2 Reg. XVI. 14. Ita Bielius. Sed male interpretatus est vocem Græcam. Διάπηγμα vi etymologiæ *omne* notat, *quod compingit*, aut *vim compingendi habet*, adeoque bene respondet voci Hebr., quam LXX g
per τὰ συγκλείσματα h. l. reddiderunt. Si conjecturæ locus esset, putarem, Aquilam τὰ διάπηγα scripsisse, de qua voce vide supra. Sed hac conjectura ne opus quidem est, nam διάπηγμα occurrit apud Mathem. Vett. p. 74.

ΔΙΑΠΗΔΑ'Ω, *trasilio.* קִפֵּץ Pih. *subsilio, subsulto.* Symm. Cant. II. 8. διαπηδῶν. h

ΔΙΑΠΙ'ΠΤΩ, *decido, concido.* נָבֵל. Job. XIV. 18. ὄρος πίπτον διαπεσεῖται. — נָמוֹג Niph. a מוּג, *liquesco.* Nah. II. 6. τὰ βασίλεια διέπεσε, *palatium collapsum est.* Non male quoad sensum. Sermo enim est ibi de palatio regio, quod vi flammarum destruebatur. — נֶעֱצַב Niph. *dolore afficior.* Neh. VIII. 12. ubi διαπίπτειν respondet Latino: i
animo concidere. — נָפַל, *cado.* Num. V. 21. 22. 27. ubi de *femore decidente* dicitur. Jos. XXI. 47. οὐ διέπεσεν ῥῆμα ἀπὸ πάντων τῶν ῥημάτων, nulla promissio *eventu caruit*, coll. XXIII. 14. — *פָּרַשׂ, *expando.* 2 Par. V. 8. διαπεπτωκότα τὰς πτέρυγας αὐτῶν sec. Ald. et Compl. ubi pro διαπεπτωκότα sine dubio reponendum est διαπεπετακότα, nisi statuere malimus, k
διαπίπτειν habere h. l. notionem Hiphilicam, ut sit *desidere, delabi, defluere facere*, quod sequens συγκάλυπτε suadere videtur. — תָּמַם.

a *consumar*. Deut. II. 14. ἕως οὗ διέπεσε
πᾶσα ἡ γενεὰ, usquedum *mortua es-
set* tota generatio. Vide et v. 15.
Hesych. διέπεσεν, ἀπέθανεν. — תֹּפֶת,
tympanizatio. Est nomen loci *To-
phet*. Jer. XIX. 12. 13. διαπίπτων
et διαπίπτουσα, ubi in Hex. legitur
Θαφὲθ, ἑρμηνεύεται διάπτωσις. Vide
ibi Montfauconium. Jure quaeritur,
quomodo illae versiones et haec in-
b terpretatio cum voce Hebraea et
linguis orientalibus conciliari pos-
sint. Tophet erat nomen proprium
loci in valle Ber Hinnom prope
Hierosolymam Molocho peculiari-
ter consecrati. Jam *Gehinnom* fuit
locus, in quem abjecerunt sordes et
cadavera. Confer Glassii Philol. S.
p. 806. seq. ed. Dath. Διαπίπτειν
autem de *morte* dici supra notatum
c est. Si ingenio meo indulgere vel-
lem, διαπίπτων ac διαπίπτουσα in δια-
πτύων et διαπτύουσα mutandum con-
jicerem, et loco διάπτωσις reponerem
διάπτυσις, *abominatio exspuenda*.
Nam Chald. תּוּף ac Æthiop. תפא
notat *spuit*, *exspuit*, et Arab. תפף
detestatus est, ut jam Simonis in
Lex. Hebr. s. h. v. monuit. Judith.
VI. 9. οὐδὲν διαπεσεῖται τῶν ῥημάτων
d μου, coll. v. 4. οὐ ματαιωθήσεται τὰ
ῥήματα τῶν λόγων. 1 Macc. IX. 49.
διέπεσον παρὰ Βακχίδου, *defecerunt* a
Bacchidae parte. Male Bretschnei-
derus διαπίπτειν h. l. per *in pugna
cadere, interfici* interpretatus est.
Διαπίπτειν etiam eleganter dicuntur
*ea, quae dispersa sunt, et hoc modo
salva evaserunt*. Sic 2 Macc. II. 14.
τὰ διαπεπτωκότα sunt *volumina his-
e toriae, quae* aut *per bellum dispersa
erant* (ita Syrus), aut: *quae ex bellis
et hostium vi salva et integra reman-
serant*. Etymol. M. διαπεσεῖν τὸ ἐκ
τῶν πολεμίων διασωθῆναι. 2 Macc. IX.
9. ὥστε καὶ ζῶντος τὰς σάρκας αὐτοῦ
διαπίπτειν, ita ut, eo adhuc vivente,
carnes *dilaberentur*. Vulg. *effluerent*.
Conf. h. l. Syrum et Num. V. 21.
22. 27.

*ΔΙΑΠΛΑΝΑ'Ω, i. q. simplex
πλανάω, *a recto itinere abduco, fallo,* f
in errorem induco. וַיִּתְמַהְמְהוּ, *tardo*.
Jud. XIX. 8. διεπλάνα αὐτὸν, h. e.
detinuit eum, moratus est abiturum,
(Sermo enim h. l. est de officiosa et
humanitatis plena deceptione, qua
eum socer apud se diutius detinere
cupiebat.) sec. Oxon. et Cat. Ni-
ceph. ubi Scharfenb. conjecit eum
legisse התעדהו sive תעתעהו.

ΔΙΑΠΛΑΤΥ'ΝΩ, *dilato*. רֹחַב, g
latitudo. Ez. XLI. 7. ὅπως διαπλα-
τύνηται ἄνωθεν. Xenoph. de Rep.
Lac. II. 6. Athen. XIV. p. 648. A.

ΔΙΑΠΛΕ'Ω, *fluctuo*. רָצַץ Pih.
conquasso. Symm. Gen. XXV. 22.
διέπλεον sec. Hieronymum, pro quo
tamen Montf. διεπάλαιον legendum
censet. Sic etiam habet ed. Rom.
Conf. Drusium in Fragm. p. 35. et
supra s. v. διαπαλαίω. h

ΔΙΑΠΛΗΚΤΙ'ΖΟΜΑΙ, *contendo,
decerto*, q. d. *ad plagas usque venio*.
נָצָה, *rixor, contendo*. Ex. II. 13.
ὁρᾷ δύο ἄνδρας διαπληκτιζομένους, videt
duos viros inter se contendentes.
Hesych. διαπληκτίζονται, διαμάχονται,
φιλονεικοῦσι.

ΔΙΑΠΛΟΚΗ', *simultas, permistio,
confusio*. עֲקַלְקַלּוֹת plur. *tortuosa,
implicationes*, a voce عقل, *con-* i
torquere. Aqu. Ps. CXXIV. 5. δια-
πλοκάς.

*ΔΙΑΠΛΟ'Ω, *explico, expando,
extendo*. פָּרַץ, *divido*. Inc. sec.
Schol. Ed. Rom. Gen. XXXVIII.
9. τί διήπλωσας καθ' ἡμῶν ἄπλωμα;
cur *expandisti* contra nos expansio-
nem? Suspicor, eum scripsisse τί
δὴ ἥπλωσας, ac פָּרַץ permutasse cum
פָּרַשׂ. Kreyssigius conjicit legen- k
dum ἀνήπλωσας, quod vide supra.

ΔΙΑΠΝΕ'Ω, *perflo, perspiro, dis-
sipor in vaporem, respiro*. אָבַד,
pereo. Symm. Ez. XII. 22. διαπνεύ-
σει, h. e. interprete Hieronymo: *in
ventum et auram tenuem dissolvetur*.

a Sensum non male expressit. Sermo enim ibi est de visione. — פּוּחַ : הֵפִיחַ, Kal et Hiph. *afflo.* Cant. II. 17. ἕως οὗ διαπνεύσῃ ἡ ἡμέρα, donec perflet dies, h. e. donec aura incipiat spirare, coll. IV. 6. Ib. IV. 16. διάπνευσον κῆπόν μου, perfla hortum meum.

ΔΙΑΠΟΙΕ'Ω, *efficio.* עָשָׂה, *facio.* Dan. VIII. 24. Dion. Hal. I. 299.
b 19.

ΔΙΑΠΟΝΕ'Ω, *valde laboro,* et διαπονέομαι, *ægre fero, doleo.* הִתְעַצֵּב Hithp. *doleo.* Aqu. Gen. VI. 6. et XXXIV. 7. sec. cod. Mosqu. διεπονήθησαν. 1 Sam. XX. 30. Hesych. διαπονηθεὶς, λυπηθείς. — נֶעֱצַב Niph. *dolore afficior.* Coh. X. 9. ἐξαίρων λίθους διαπονηθήσεται ἐν αὐτοῖς, qui lapides devolvit, ab iis *vulneratur.* 2
c Macc. II. 29. τῆς ἐπιτομῆς διαπονοῦντες, quod Vulgatus optime transtulit *brevitati studentes.* Sic apud Xenoph. Cyrop. I. 5. 7. ἐκπονεῖν τὰ καλὰ, *recte factis studere.*

ΔΙΑΠΟ'ΝΗΜΑ, *strenuus labor, dolor:* etiam *idolum* seu *idola,* ideo dicta, quia dolores afferunt, seu causa sunt pœnarum divinarum. In hac significatione respondet apud
d Aquilam Hebr. עָצָב. 2 Sam. V. 21. Psalm. XV. 4. (ubi Symmachus habet τὰ εἴδωλα, Hieronymus *idola.*) Ibid. CXIII. 4. CXXVI. 2. διαπονήματα, *idola.* Adde Platon. Leg. VII. p. 813. D.

ΔΙΑΠΟ'ΝΗΣΙΣ, *labor, dolor, molestia.* מַעֲצֵבָה, *dolor.* Aqu. Ies. L. 11.

e ΔΙΑΠΟ'ΡΕΥΜΑ, *transitus.* מִקְלַעַת *tornatura, opus tornatile.* 1 Reg. VII. 30. ubi tamen alii pro διαπορεύματα rectius legunt διατορεύματα.

ΔΙΑΠΟΡΕΥ'ΟΜΑΙ, *transeo.* בּוֹא, *venio.* Gen. XXIV. 62. Num. XXXI. 24. — הִדְרִיךְ, Hiph. *facio incedere, deduco.* Ies. XI. 15. — הָלַךְ : הָלַךְ : הִתְהַלֵּךְ, Kal, Hiph. Hithp. *eo, ambulo.* 1 Sam. XII. 2. XIV. 26. ubi de molle usurpatum f
notat *decurrere, defluere,* et cum πορεύεσθαι permutatur in codd. Eandem significationem quoque habet Ps. LVII. 8. ubi de aquis sermo est, ac nostro sich verlaufen, *to subside,* respondens, *sensim subsidere, decurrere, defluere* notat. Vulg. *decurrens.* Hieron. *defluunt.* Psalm. LXVII. 23. ubi διαπορεύομαι est i. q. simplex πορεύομαι. Vulg. Hieron. g
perambulantium. Ps. CIII. 27. ἐκεῖ πλοῖα διαπορεύονται. Dan. IV. 26. sec. Chis. ubi *deambulare* notat, et est i. q. περιπατεῖν. — יָלַךְ, idem. 1 Reg. XVIII. 35. — יָצָא, *exeo.* Jos. XV. 3. — עָבַר. Jud. IX. 25. 2 Sam. XV. 23. 1 Reg. IX. 8. — עִבְרִי, *Hebræus.* 1 Sam. XXIX. 3. διαπορευόμενοι, ubi pro עִבְרִים legerunt עֹבְרִים, *transeuntes.* — פֶּלֶג, *rivus.* h
Prov. V. 16. ubi legisse videtur נִפְלְגוּ, aut libere vertit. — פַּלְגֵי יָבָל *rivus fluvius* junctim. Ies. XXX. 25. — שׁוּט, *circumeo, discursito.* Num. XI. 8. Job. II. 2.

ΔΙΑΠΟΡΕ'Ω, *ambigo, hæsito, dubito.* נִפְעַם Niph. *concutior, consternor.* Symm. Ps. LXXVI. 5. διηπόρουν, *hærebam, hæsitabam.* LXX ἐταράχθην. — הִתְפָּעֵם, Hithp. *con-* i
sternor. Symm. Dan. II. 3. διηπόρει. Theod. ἐξέστη. Vide Lex. N. T. s. h. v.

ΔΙΑΠΟ'ΡΦΥΡΟΣ, *purpurâ distinctus s. pellucens, per medium purpureus.* מִכְלוֹל, *perfectio,* seu: *omne genus pulcrarum vestium.* Al. Ez. XXIII. 12. In mente habuerunt vocem תְּכֵלֶת, quam Num. IV. 7. ὁλοπόρφυρον et πορφυροῦν reddiderunt. Vide s. v. εὐπάρυφος.

ΔΙΑ'ΠΡΑΣΙΣ, *venditio.* מִמְכָּר, idem. Lev. XXV. 33. ἡ διάπρασις οἰκιῶν.

a ΔΙΑΠΡΑ'ΤΤΟΜΑΙ, *perficio, absolvo.* *שׂוּם שְׁמּוֹת, *pono solitudines.* Symm. Ps. XLV. 8. ἃ διεπράξατο, quæ verba omissa a Montfaucono reperiuntur in Catena PP. GG. T. I. p. 872. Scilicet שַׁמּוֹת h. l. in universum *omnia* notant, *quæ stuporem et admirationem excitant,* τὰ φρικτὰ, ut LXX Jer. V. 30. transtulerunt. — עָשָׂה. Symm.
b Coh. II. 11. διαπρασσόμενος, *perficiens.* Æschin. Socr. Dial. II. 14.

ΔΙΑΠΡΕ'ΠΕΙΑ, *magnificentia,* i. q. εὐπρέπεια. הָדָר, *decor.* Al. Deut. XXXIII. 17. Ps. XXVIII. 2. ubi pro διαπρεπείᾳ, quod Aquilæ et Symmacho h. l. in Hex. tribuitur, Adlerus in Cod. Vatic. II. invenit εὐπρεπείᾳ, quam lectionem etiam exhibet Catena PP. GG. T. I. p. 490.
c Aqu. Symm. Inc. Ps. XLIV. 5. Aqu. Ps. CIII. 2. et Ies. XXXV. 2. ubi Symm. εὐπρέπεια habet.

ΔΙΑΠΡΕΠΗ'Σ, i. q. εὐπρεπὴς, *eximius, excellens, præclarus, speciosus.* 2 Macc. III. 26. διαπρεπεῖς τὴν περιβολήν. Ibid. X. 29. Hesych. διαπρεπὴς, ἔκδηλος, ἐπίσημος.

ΔΙΑΠΡΕ'ΠΩ, *insignis sum, excello, præsto.* רָעַשׁ, *commoveo me.*
d Symm. Ps. LXXI. 16. διαπρέψει. Mihi videtur sensum expressisse. Sermo enim ibi est de segetibus altis, quæ a vento commotæ quasi fluctuare videntur. Houbigantio videtur יִנְעַם legisse. Koehlerus loco διαπρέψει conjicit legendum διατρέφει. Esther. XIII. 3. ὁ σωφροσύνῃ παρ' ἡμῖν διαπρέψας, sapientia apud nos *excellens.* Sic Æliano V. H.
e VII. 2. ἑταῖραι κάλλει διαπρέπουσαι sunt *meretrices forma excellentes.* Vide et Lib. XII. c. 58. Suidas: διαπρέπειν, διαφαίνεσθαι, διαφέρειν. Hesych. διαπρέπειν, διαφέρειν, προκόπτειν. Idem: διαπρέψας, λαμπρὸς φανείς.

*ΔΙΑΠΡΗ'ΘΩ, *penitus inflammo, peruro.* צָבָה, *intumescens.* Num. V. 21. διαπεπρησμένην sec. Oxon. ubi reliqui libri πεπρησμένην habent. Zonaras Lex. col. 539. διαπρῆσαι, πρῆσαι, f
ἢ καῦσαι. Etym. M. 687. 53. διαπρήσουσα κελεύθους.

ΔΙΑΠΡΙ'Ω, *serra disseco.* הַשּׂוֹר Hiph. a נָשַׂר, *serro.* 1 Par. XX. 3. διέπριε πρίοσι, *serris dissecabat.* Ita Suetonius in Calig. c. 27. *aut medios serra dissecuit.* Confer ad h. l. Casaubonum p. 427. et auctores laudatos Wolfio ad Hebr. XI. 37. p. 769. Adde Calmeti Biblische g
Untersuchungen p. 473. seq. ibique Moshemium. — *שׂוּם (בַּמְּגֵרָה), *pono (in serra).* Inc. 2 Sam. XII. 32. διέπρισεν ἐν πρίοσιν, ubi vid. Montf.

*ΔΙΑΠΤΥ'Ω, *despuo, contemno, aversor.* 4 Macc. III. 18. ubi pro διαπτῦσαι alii ἀποπτῦσαι habent. Phavor. 252. 59. et 1596. 53.

ΔΙΑ'ΠΤΩΣΙΣ, *lapsus, ruina, dissolutio, perturbatio.* עֹצֶב, *dolor.* 1 h
Par. IV. 9. ὅτι ἔτεκον ἐν τῇ διαπτώσει. Vide supra s. διαπίπτω. — תֹּפֶת, *Tophet,* nomen proprium loci in valle Hinnom. Jer. XIX. 6. 14. Vide s. v. διαπίπτω.

ΔΙΑ'ΠΥΡΟΣ, *igneus, ardens.* חַכְלִילִי, *rubicundus.* Gen. XLIX. 12. Inc. διάπυροι. Dan. III. 46. sec. Chis. ἡ κάμινος ἦν διάπυρος. 3 Macc. VI. 6. Hesych. διάπυρος· θερμός. i

*ΔΙΑΠΥΡΟ'Ω, *accendo, inflammo.* 4 Macc. III. 15. τῇ δίψῃ διαπυρούμενος, quamvis siti admodum *torreretur.*

*ΔΙΑΡΑΝΤΟ'Σ, *aspersus, conspersus, irrigatus.* נָקֹד, *punctatus.* Gen. XXX. 32. διάραντον sec. cod. Alex. ubi reliqui libri habent ῥαντόν. Videtur hæc lectio ex præcedente διάλευκον orta esse. k

*ΔΙΑΡΕ'Ω seu ΔΙΑΡ'ΡΕ'Ω, *perfluo, diffluo, delabor.* זוּב, *fluo.* LXX sec. MS. Ies. Jer. XLIX. 4. διέρευσε, quam lectionem vitiosam esse putat Montf. Scribendum est διέῤῥευσε. Semlerus conjicit, legendum esse τι διήνεσε, ut sit alia translatio ver-

a borum מַה־הִתְהַלְּלִי in antecedentibus.

*ΔΙΑΡΙΘΜΕΏ et διαριθμέομαι, dinumero, distincte numero, numerando discerno. 3 Macc. III. 6. ubi formula οὐδαμῶς διαριθμεῖσθαι aperte notat nullo loco habere, non æstimare, non respicere, ut adeo bene attulerit Grotius ad h. l. illud Callimachi dictum οὐ λόγος, οὐδὲ ἀριθμός. He-
b sych. et Phav. διαριθμουμένην, διαλογιζομένην. Adde Poll. Onom. IV. 162.

ΔΙΑΡΚΕΏ, sufficio, par sum, perduro, persevero. רַב, multum, satis. Deut. XXXIII. 17. αἱ χεῖρες αὐτοῦ διαρκοῦσιν αὐτῷ, καὶ βοηθὸς ἐκ τῶν ἐχθρῶν ἔσῃ, manus ejus sufficiunt ipsi, et auxiliator eris ex hostibus. Sic enim legit L. Bos. in Prolegg. ad LXX Intt. c. 3. cum vulgo pro δι-
c αρκοῦσιν legatur διακρινοῦσιν. Idem verbum illud apud Lucianum in Demonact. p. 872. eodem sensu occurrere observat. Sic et Hesychius διαρκῆσαι exponit βοηθῆσαι διαρκές. 3 Macc. III. 26. τοῖς ἀναριθμήτοις ἀσελγείαις διηρκέσθη, in infinitis libidinibus perseveravit. Suid. διήρκεσεν, διέμεινε, παρέμεινεν. Hesych. διήρκεσεν, ἀντέσχεν.

d ΔΙΑΡΠΑΓΗ', direptio, rapina, præda. בַּג, pro quo Massorethæ legi volunt בַּז. Ez. XXV. 7. εἰς διαρπαγήν. Hieron. in direptionem. — בַּז, direptio, rapina. Num. XIV. 3. 31. Deut. I. 39. 2 Reg. XXI. 14. — בִּזָּה, idem. Esdr. IX. 7. Dan. XI. 33. — בָּעַר inf. Pih. depascere, it. depastio. Ies. V. 5. — טֶרֶף, rapina. Mal. III. 10. —
e מְשִׁסָּה, direptio, deprædatio. Ies. XLII. 24. Hab. II. 7. Soph. I. 14. — נְוָלוּ, Chald. sterquilinium. Esdr. VI. 11. ὁ οἶκος αὐτοῦ ἔσται εἰς διαρπαγήν. Libere verterunt. — שֹׁד, vastitas. Symm. Hab. II. 17. — שָׁלָל, præda. Ies. X. 2.

*ΔΙΑΡΠΑΓΜΌΣ, idem: בַּז, direptio, rapina. Num. XIV. 3. sec. Oxon.

ΔΙΑΡΠΑ'ΖΩ, diripio. בַּז, rapina. Ez. VII. 21. τοῦ διαρπάσαι αὐτά. — f
*בָּזָא, Arab. بزا, subjicio mihi, inundo. Οἱ λοιποὶ Ies. XVIII. 2. οὗ διήρπασαν οἱ ποταμοὶ τὴν γῆν, ubi vel consequens pro antecedente posuerunt, vel בָּזְאוּ ad בָּזַז retulerunt. — בָּזַז, diripio. Aqu. Theod. Jer. XX. 5. ubi vid. Montf. Inc. sec. cod. Norimb. Jer. L. 37. διαρπαγήσονται. LXX Gen. XXXIV. 29. ubi cum ἀφαρπάζειν in codd. permuta- g
tur. 1 Sam. XIV. 36. 2 Reg. VII. 16. — גָּזַל, rapio. Deut. XXVIII. 29. Jud. XXI. 23. Ps. XXXIV. 12. Inc. Ies. X. 2. ubi reliqui intt. simplex ἁρπάζω habent. — טָרַף, rapio. Theod. Job. XVIII. 4. טֹרֵף, διαρπάζων. Male Bielius in Thesauro suo posuit טֶרֶף, præda. — כֶּבֶשׂ, ovis, agnus. Ies. V. 17. βοσκηθήσονται οἱ διηρπασμένοι ὡς ταῦροι. Viden- h
tur legisse כְּבֻשִׁים, quasi vi subacti, a כָּבַשׁ, subigere, per vim opprimere. — עָזַב, relinquo, derelinquo. Soph. II. 4. γάζα διηρπασμένη ἔσται, Gaza derelicta futura erit. Cappello videntur ad id respexisse, quod γάζα Græcis et Latinis thesaurum significat et opes. — שָׁדוּד part. Pah. vastatus. Theod. Psalm. CXXXVI. 11. διαρπασθησομένη, diripienda. — שׂוּם נְוָלִי, Chald. pono sterquilinium. Dan. II. 5. non male, quoad sensum. — שָׁלַח יָד בַּבִּזָּה, mitto manum in prædam. Esther. IX. 10. 15. 16. — שָׁסָה, diripio, deprædor. 1 Sam. XXIII. 1. 2 Reg. XVII. 20. Ps. XLIII. 12. — שָׁסַס, idem. Ps. LXXXVIII. 40. Inc. 1 Sam.

a XXIII. 1. Symm. Ps. XLIII. 11. Οἱ λοιποὶ 1 Sam. XVII. 53.

ΔΙΑΡ'Ρ'ΑΙ'ΝΩ, *aspergo, conspergo.* נוּף, *stillo.* Prov. VII. 17. διέῤῥαγκα τὴν κοίτην μου κρόκῳ, aspersi lectum meum croco. Soph. Trachin. v. 13. Orph. Argon. v. 1157.

ΔΙΑΡ'Ρ'Η'ΓΝΥΜΙ et ΔΙΑΡ'Ρ'ΗΓΝΥ'Ω, *disrumpo, divido, discindo.* בָּצֵק, *intumesco.* Neh. IX. 21. ὑπο-*b* δήματα αὐτῶν οὐ διεῤῥάγησαν. In textu Hebr. legitur: *pedes ipsorum non intumuerunt.* Sermo ibi est de Israëlitis per quadraginta annos iter per desertum facientibus, de quibus Deut. XXIX. 5. dicitur τὰ ὑποδήματα αὐτῶν οὐ κατετρίβη, quæ verba sine dubio memoriæ LXX Intt. h. l. obversabantur. — בָּקַע, *findo, disrumpo, perrumpo.* 2 Par. *c* XXV. 12. κατεκρήμνιζον αὐτοὺς ἀπὸ τοῦ ἄκρου τοῦ κρημνοῦ, καὶ πάντες διεῤῥήγνυντο, præcipitabant illos ex summo præcipitio, et omnes *disrumpebantur.* Lucas dixit ἐλάκησεν μέσος. Vide Act. I. 18. Ps. LXXVII. 16. διέῤῥηξε θάλασσαν, *dividebat* mare. Hos. XIV. 1. — חוֹלֵל Pih. a חָלַל, *confodio.* Ies. LI. 9. — חָפַר, *perfodio.* Aqu. Ps. XXXIV. 7. — חָצָה, *d* *dimidio.* 2 Reg. II. 14. — *טָלָא, *resarcio, ex multis pannis consuo.* Ies. IX. 5. נְעָלוֹת מְטֻלָּאוֹת, *calcei resarti,* διεῤῥωγότας sec. Oxon. sensu eodem. — נָתַק, *rumpo, abrumpo.* Jud. XVI. 9. Aqu. et LXX Ps. II. 3. διαῤῥήξωμεν τοὺς δεσμοὺς αὐτῶν, *disrumpamus* vincula eorum. Hesych. διαῤῥήξωμεν, ἀποῤῥίψωμεν. Phav. διαῤῥήξωμεν, ἀποῤῥίψωμεν, διακόψωμεν, συν-*e* τρίψωμεν. — פָּרַם, *discindo.* Lev. X. 6. XXI. 10. — פָּתַח, *findo, aperio.* Psalm. XXIX. 14. CIV. 40. Ies. XLV. 1. — קָרַע, *scindo, rumpo.* Gen. XXXVII. 28. 33. XLIV. 13. 1 Sam. IV. 12. ἱμάτια αὐτοῦ διεῤῥωγότα, vestimenta ejus *discissa.* Hesych. διεῤῥωγότα, διεσχισμένα, coll. 2 Sam. I. 2. Sic Ælianus V. H. IX. 35. διεῤῥωγὸς μέρος ἱματίου. Esth. IV. 1. διέῤῥηξε τὰ ἱμάτια αὐτοῦ, coll. *f* Matth. XXVI. 65. Proprie διαῤῥῆξαι dicuntur, *qui discindunt vestes alienas,* διαῤῥήξασθαι, *qui suas.* V. Obss. Miscell. Vol. V. T. 3. p. 64. et Wessel. ad Diod. Sic. T. II. p. 187. Ez. XIII. 20. διαῤῥήξω αὐτὰ ἀπὸ τῶν βραχιόνων, *dirumpam* eos (pulvillos) a brachiis vestris. — קְרָעִים plur. *fragmenta.* Prov. XXIII. 21. διεῤῥηγμένα. — *רָצַץ, *frango, contundo.* *g* Hithp. *contundo me mutuo.* Aqu. Gen. XXV. 22. וַיִּתְרֹצְצוּ, *et contuderunt se mutuo:* διεῤῥήγνυντο τὰ τέκνα. Draco 31. διεῤῥάγη ὁ δράκων, *disrumpebatur* draco.

ΔΙΑΡ'Ρ'Ι'ΠΤΩ et ΔΙΑΡ'Ρ'ΙΠΤΕ'Ω, *disjicio, projicio.* הִתְמַלֵּט Hithp. *proripio me.* Job. XLI. 11. — סִקֵּל Pih. *elapido, lapides amoveo.* Ies. LXII. 10. λίθους ἐκ τῆς ὁδοῦ διαῤῥίψατε. *h* Adde Aristoph. Thesmoph. v. 672. Xenoph. Exped. Cyri V. 8. 3.

ΔΙΑΡ'Ρ'ΥΘΜΕ'Ω, *coapto, compingo, concinno.* 2 Macc. VII. 22. ἑκάστου στοιχείωσιν οὐκ ἐγὼ διεῤῥύθμησα, aptam uniuscujusque membri ex principiis suis formationem non ego *digessi* s. *compegi.*

ΔΙΑΡ'Ρ'Υ'Ω, *diffluo, dilabor, elabor.* 2 Macc. X. 20. εἴασάν τινας *i* διαῤῥυῆναι, sinebant quosdam *dilabi.* Josephi A. J. XIX. 1. 11. p. 922. Zonaras Lex. διαῤῥυῆναι, διαφθαρῆναι.

ΔΙΑΡΤΑ'Ω, ομαι, *divido, suspendo,* it. *fallo, mentior.* כִּזֵּב Pih. *mentior.* Num. XXIII. 19. οὐχ ὡς ἄνθρωπος ὁ θεὸς διαρτηθῆναι (ubi alii διαψευσθῆναι habent), non est Deus sicut homo, qui falli possit mendaciis. Expresserunt pro conjug. activa verbi כָּזַב, *mentiri,* passivam, *mendaciis falli,* sensu utcunque bono, ut jam observavit Scharfenbergius. Alii malunt vertere: ut suspendatur, h. e. ut animi pendeat, et in

a sententia sua nutet, seu, ut Schol. explicat: ut facile commoveatur nunc in hanc nunc in illam partem, quemadmodum suspensa levi vento commoventur. Sic enim Schol. ad Num. l. c. διαρτηθῆναι, τοῦτ' ἔστι, σαλευθῆναι· τὰ γὰρ κρεμάμενα σαλεύονται. Aliud Schol. ad h. l. τουτέστιν ὑπερτεθῆναι, παροφθῆναι. Cyprianus Lib. II. adv. Jud. hunc locum ita citat: *non*
b *sicut homo Deus suspenditur.* Sic et Steph. le Moyne Obss. ad Var. Sacr. p. 533. *Non est ut homo Deus, qui suspendatur, et dubius hæreat inter ea, quæ velit, et modo rem aliquam modo contrariam statuat.* Hesych. διαρτᾷν exponit διασείειν καὶ ἀπαρτᾷν, et: Διαρτᾷ, κρεμνᾷ, διαιρεῖ. Suidas: διαρτᾷν κυρίως ἀντὶ τοῦ διαίρειν, καὶ τὸ ἀρτῆσαι ἐπὶ τοῦ ἀνακρεμάσαι.
c Idem: διαρτῆσαι ἀντὶ τοῦ ἐξαπατῆσαι. οὕτω Μένανδρος. Idem διαρτώμενος exponit ἐξαπατώμενος, additque exemplum ex Dionysio Hal. (Ant. Rom. Lib. I. cap. 39.) de Hercule, τοῖς μὲν ἴχνεσι διαρτώμενος: et διήρτησε interpretatur ἐξηπάτησεν, ἐπλάνησεν. Cf. L. Bos. in notis ad h. l. et Prolegg. in LXX Intt. c. 3. nec non Scharfenb. ad h. l. Adde Judith.
d VIII. 15. ubi pro διαιτηθῆναι alii libri habent διαρτηθῆναι. Vide quoque infra s. v. διατρέω ac Sturz. de Dial. Maced. p. 161.

ΔΙΑΡΤΙ'ΖΩ, *formo, fingo, perficio, compingo.* קָרַץ, *decido.* Job. XXXIII. 6. ἐκ πηλοῦ διήρτισαι σὺ, ex luto tu formatus es. Hesych. διαρτίσαι, διαπλάσαι. Suidas: διαρτία, διάπλασις.

e ΔΙΑΣΑΛΕΥ'ΟΜΑΙ, *commoveor.* נֶעֱרַל Niph. *præputium retego.* Hab. II. 16. sec. Compl. et Cod. Barb. διασαλεύθητι. Legerunt הֵרָעֵל, coll. Nahum. II. 4.

*ΔΙΑΣΑΦΕ'ΣΤΕΡΟΝ, *manifestius, accuratius.* 4 Macc. III. 6. ubi al. habent σαφέστερον.

ΔΙΑΣΑΦΕ'Ω, *declaro, explano, interpretor, significo, indico.* בֵּאֵר Pih. *explico, sensum eruo.* Deut. I. 5. διασαφῆσαι τὸν νόμον τοῦτον, *interpretari* hanc legem. Suidas: διασαφῆσαι, ἑρμηνεῦσαι. — הוֹרָה Hiph. a יָרָה, *doceo.* Symm. Job. XXXIV. 32. διασάφησόν μοι, *declara* mihi. Dan. II. 6. sec. Chis. 1 Macc. XII. 8. ἔλαβε τὰς ἐπιστολὰς, ἐν αἷς διεσαφεῖτο περὶ συμμαχίας, accipiebat literas, quæ *habebant declarationem* fœderis. 2 Macc. I. 18. δέον ἡγησάμεθα διασαφῆσαι ὑμῖν, necessarium duximus *significare* vobis. 2 Macc. X. 26. καθὼς ὁ νόμος διασαφεῖ, quemadmodum lex *docet.* Hesych. διασαφεῖ, διασαφηνίζει, ἀγγέλλει. Idem: Διασάφησας, ἡρμήνευσας.

ΔΙΑΣΑ'ΦΗΣΙΣ, *declaratio, explanatio, interpretatio.* פַּרְשֶׁגֶן, *exemplar.* Esdr. VII. 10. αὕτη ἡ διασάφησις τοῦ διατάγματος, hæc est *declaratio* vel *exemplar* (alii habent τὸ ἀντίγραφον) edicti, vel: ita sonabat edictum. Ib. V. 6. διασάφησις ἐπιστολῆς, *exemplar* epistolæ. — פִּתְרוֹן *interpretatio.* Gen. XL. 8. οὐχὶ διὰ τοῦ Θεοῦ ἡ διασάφησις αὐτῶν; nonne Dei est somnia *interpretari?*

*ΔΙΑΣΑΦΙ'ΖΩ, i. q. διασαφέω. 2 Macc. I. 21. sec. cod. Alex. διεσάφισαν, quod Grabe in sua editione immerito alteri διεσάφησαν locum cedere jussit.

ΔΙΑΣΕΙ'Ω, *concutio, agito.* הִפְחִיד Hiph. *pavere facio.* Job. IV. 14. μεγάλως μου τὰ ὀστᾶ διέσεισε, ossa mea valde *concussit.* Hesych. διέσεισε, διήγειρε, διεσάλευσε. — *נָטָה, *inclino.* Jud. XVI. 30. διέσεισεν ἐν ἰσχύϊ, sec. Oxon. aut potius Inc. Int. Bene quoad sensum. Antecedens posuit pro consequente. Διασείειν enim, ut Lat. *concutere,* sive addatur τῶν ὑπαρχόντων, sive elliptice ponatur, notat *vi ab altero extorquere aliquid et auferre,* unde etiam apud ICtos Vett. *concussio crimen* dicitur, *si aliquid terrore potestatis illicite extorquetur et aufertur.* 3 Macc. VII.

a 21. τὸ σύνολον ὑπὸ μηδενὸς διασεισθέντες τῶν ὑπαρχόντων, nec omnino a quoquam bonis suis depulsi vel concussi, coll. Luc. III. 14. Conf. Lex. N. T. s. h. v. Eodem sensu et σείειν dicitur apud Græcos, de quo confer H. Valesium in Annotatt. ad Eusebii H. E. VII. c. 30. p. 156.

*ΔΙΑΣΚΑ΄ΠΤΩ, *perfodio, fodiendo everto, diruo.* Judith. II. 13. διέσκαψε
b πάσας τὰς πόλεις: ubi Alex. Ald. et Compl. legunt κατέσκαψε. Diod. Sic. Bibl. p. 243. 4. et Schol. Thucyd. IV. c. 26. Phavor. c. 1185. 55. Pollux Onom. VII. 197.

ΔΙΑΣΚΕΔΑ΄ΖΩ et ΔΙΑΣΚΕΔΑ΄ΝΝΥΜΙ, *dissipo, dispergo, disrumpo, irritum facio, violo, abrogo, disjicio, rejicio.* *אָרַר, *maledico.* Mal. II. 2. διασκεδάσω τὴν εὐλογίαν ὑμῶν, *cassam*
c *et inefficacem reddam* benedictionem vestram. Verba hæc, quæ in Vat. et Alex. reperiuntur, sunt alius interpretis, aut merum glossema verborum antecedentium continent. Auctor hujus versionis pro וְאָרוֹתִי non legit וְזֵרִיתִי, uti Fischerus de Verss. GG. V. T. p. 194. statuisse videtur, sed אָרַר in notione propria accepit, qua notat *propellere,*
d *abigere,* unde Arab. أرّ, *propulsio, abactio,* quæ *dissipationis* notionem adjunctam habet. — בָּלַע, *absorbeo.* Ies. XIX. 3. τὴν βουλὴν αὐτῶν διασκεδάσω, consilium illorum *irritum faciam.* — *בָּקַע, *diffindo.* Inc. Hab. III. 9. — הֵחַת, Hiph. a חָתַת, *contero.* Ies. IX. 4. — הֵפִיץ, Hiph. a פּוּץ *dispergo, diffundo.* Job. XXXVIII. 24. διασκεδάννυται νότος εἰς τὴν ὑπ' οὐ-
e ρανόν, Eurus super terram *spargitur.* — הֵפִיר: הֵפֵר, Hiph. a פּוּר *frango, irritum facio.* Theod. Job. V. 12. quem secutus Vulgatus habet: *qui dissipat.* — פָּרַר apud Arabes etiam notat *fugere,* διασκεδάζεσθαι, *fugari, dissipari.* Symm. Theod. Jerem. XXXIII. 20. 21. Symm. Quinta et Sexta Ps. CXVIII. 25. διεσκέδασαν τὸν νόμον σου, *rejecerunt,* seu: *violarunt* legem tuam. Hesychius: διεσκέδασαν, ἀπέῤῥιψαν. f
Theod. Prov. XV. 22. Ies. XXIV. 17. LXX Gen. XVII. 14. τὴν διαθήκην μου διεσκέδασε, fœdus meum *fregit.* Vide et Lev. XXVI. 15. Deut. XXXI. 16. Jud. II. 1. Dan. III. 34. sec. Chis. Cant. Tr. Puer. 8. μὴ διασκεδάσῃς διαθήκην σου; unde Gloss. MS. in Cantico Script. μὴ διασκεδάσῃς, μὴ διασκορπίσῃς. Num. g
XV. 29. τὰς ἐντολὰς αὐτοῦ διεσκέδασεν, præcepta ejus *violavit* s. *rejecit.* Ps. LXXXVIII. 33. ἔλεός μου οὐ μὴ διασκεδάσω ἀπ' αὐτῶν, benevolentiam meam eis non *subtraham.* Ies. VIII. 10. ἣν ἂν βουλὴν βουλεύσησθε, διασκεδάσει κύριος, quodcunque consilium inieritis, *irritum faciet* Dominus. Vide et Ies. XIV. 27. XLIV. 25. — חָטַב, *excido.* Aqu. Ps. CXLIII. h
12. διεσκεδασμένα, h. e., ut mihi videtur, *variis figuris et coloribus exornata.* Conf. Alb. Schultens ad Prov. VII. 16. Sed vox hæc mihi in mendo cubare, ac loco διεσκεδασμένα reponendum videtur διεσκευασμένα, quod respondet τῷ κεκοσμημένα et κεκαλλωπισμένα apud reliquos interpretes. Conf. Polyæn. VII. 21. 6. ed. Maasvic. pag. 650. — סִכֵּל, i
Pih. *stultum reddo.* 2 Sam. XV. 31. διασκέδασον τὴν βουλήν. Bene quoad sensum: nam ita infatuatur alicujus consilium, si irritum redditur. — סִכְסֵךְ, Pih. a סוּךְ, *commisceo,* secundum alios: *armo, strenuum reddo.* Ies. IX. 11. τοὺς ἐχθροὺς αὐτοῦ διασκεδάσει, inimicos ejus *dissipabit* aut *dividet.* Hesych. διασκεδάσει, διασκορπίσει. Fortasse reponendum k
διασκευάσει, quod vide infra. — סִלֵּף, Pih. *perverto.* Aqu. Symm. Prov. XIX. 13. — פּוּג, *cesso.* Hab. I. 4. διὰ τοῦτο διεσκέδασται νόμος, ubi vel

a sensum secuti sunt, vel loco תָּפוּץ legerunt תָּפוּץ. — פָּרַע, *nudo*. Ex. XXXII. 24. Hiph. הִפְרִיעַ. Theod. Ex. V. 4. Symm. Theod. Prov. I. 24. — *פָּרַר, Arab. فر, *findo*. Symm. Ps. LXXIII. 13. Theod. Ies. XXIV. 19. 1 Macc. II. 31. ὅστινες διεσκέδασαν τὴν ἐντολὴν τοῦ βασιλέως, quicunque *violaverunt* mandatum regis. Ib. VI. 59. ubi Vulg.
b per *despicere*, Syrus per ܒܣܐ transtulit. Conf. I. D. Michaëlis Introd. in N. T. §. 20. pag. 127. 3 Macc. II. 15. διασκεδάζειν τὰς ἀμπλακίας, *peccata remittere et condonare*, i. q. in seq. ἀπαλείφειν τὰς ἁμαρτίας. Adde 1 Macc. VI. 33. ubi *diduci* ac *explicari* notat.

*ΔΙΑΣΚΕ'ΔΑΣΙΣ (in Bielio legitur διασκεδασμὸς), *dissipatio, disper-*
c *sio*. מִשְׂפָּח, *vulnus, plaga*, etiam *injuria et violentia omnis generis* (Vide Simonis Lex. Hebr. s. v. סָפַח). Aqu. Ies. V. 7. Sine dubio legit Schin loco Sin, nam שָׁפַח in l. Æthiop. notat *extendit, diffudit*, i. q. etiam ex derivatis apparet. Etiam Arab. سفح *effundere* notat. Conf. Schultensium in Anim. Philol. ad h. l. Adde Theodot. Ies.
d XXIV. 19.

ΔΙΑΣΚΕΥΑ'ΖΩ, *apparo, armis instruo*, etiam *orno*. חֲמֻשִׁים, plur. *quini*, it. *armati*. Jos. IV. 12. διέβησαν διεσκευασμένοι, transibant *armati et instructi*, s. *in acie collocati*. Gloss. in Octateuch. διεσκευασμένοι, ἔνοπλοι, ξιφήρεις. Hesych. διεσκευασμένοι, ἡτοιμασμένοι, ἔνοπλοι, ξιφήρεις εἰς πόλεμον. 1 Macc. VI. 33. διεσκευάσθησαν εἰς
e πόλεμον, *instructi erant* ad bellum. Suidas observat, apud Isæum διασκευάζειν poni pro συσκευάζειν, h. e. *se parare expeditioni*. In Ald. h. l. legitur διεσκιδάσθησαν, h. e. *se extenderunt et explicarunt*, quod etiam non incommodum sensum fundit.

ΔΙΑΣΚΕΥΗ', *apparatus, ornatus*. כְּלִי, *vas*. Exod. XXXI. 7. τὴν διασκευὴν τῆς σκηνῆς. 2 Macc. XI. 10. προῆγον ἐν διασκευῇ, ibant *instructi*. Athen. V. p. 195. B. D. Eustath. f
in Il. Η'. p. 565. 48.

ΔΙΑΣΚΙΡΤΑ'Ω, *exsilio, exsulto*. Sap. XIX. 9. ὡς ἀμνοὶ διεσκίρτησαν, sicut agni *exsilierunt*.

ΔΙΑΣΚΟΡΠΙ'ΖΩ, *dispergo, dissipo, diripio*. בַּדַּר, Chald. Pahel, *spargo, dispergo*. Dan. IV. 11. διασκορπίσατε τὸν καρπὸν αὐτοῦ. — בָּזַז, *diripio*. Jer. L. 37. — בָּזַר, *dispergo, dissipo*. Ps. LXVII. 34. Dan. g
XI. 24. — הִדִּיחַ : נִדַּח, Hiph. et Niph. a נָדַח, *depello*. Deut. XXX. 1. Jer. XLIII. 5. Ez. IV. 13. — הֵנִיעַ, Hiph. a נוּעַ, *commoveo*. Ps. LVIII. 12. 17. — *הֵפִיר, *irritum facio*. Inc. Ps. CXVIII. 126. — זֵרָה, *spargo*. Ps. CV. 27. Ez. V. 2. 10. 12. VI. 5. — זָרַק, idem. Ez. X. 2. — מַפֵּץ, *malleus*. Jer. LI. 20. LXX habuerunt pro præsenti ver- h
bi נָפַץ, quod interdum hanc notionem habet. — נִפֵּץ, Pih. *dissipo, et collidendo frango*. Jer. XIII. 14. LI. 20. 21. 22. 23. — נָפוֹץ : פּוּץ : הֵפִיץ, Kal, Niph. et Hiph. *dispergo, dissipo*. Aqu. Theod. Jer. XXIII. 1. Aqu. Ies. XXVIII. 24. ubi διασκορπίζειν est i. q. σπείρειν, qua voce h. l. LXX usi sunt. Aqu. Hab. III. 14. LXX Num. X. 35. i
Deut. XXX. 3. Neh. I. 8. — פִּזֵּר, *spargo, dispergo*. Psalm. LII. 7. LXXXVIII. 11. CXL. 9. — פֵּרַד, *spargendo dispergo*. Ps. XXI. 14. XCI. 9.

ΔΙΑΣΚΟΡΠΙΣΜΟ'Σ, *dispersio, dissipatio*. הִזָּרוֹת, infin. Niph. a

a זָרָה, *dispergi*. Ez. VI. 8. — זְוָעָה, *commotio*. Jer. XXIV. 9. ubi vox Hebr. de *inquieta divagatione* intellegenda est. — נַפֵּץ, infin. Pih. *dispergi*. Dan. XII. 7. — פִּרְחוֹת plur. *floralia*. Ez. XIII. 20. Loco פ legerunt sine dubio ב, a בָּרַח, *fugio*.

ΔΙ´ΑΣΜΑ, *initium telæ texendæ, stamina*, it. *licium*. מַסֶּכֶת, *liciatori-* b *um*. Aqu. Symmach. LXX Jud. XVI. 13. 15. ubi vid. Bonfrerius. Phav. διάσμα, ἡ πρώτη τοῦ ἱματίου ἐργασία. Vide quoque Etym. M. Polluc. Onom. L. VII. cap. 10. Glossæ: διάζεται, *orditur*, et: διάσμα, *orsum*.

ΔΙΑΣΠΑΣΜΟ´Σ, *diffractio, divulsio, dilaceratio*. סְחוֹב, infin. *trahere, raptare*. Jer. XV. 3. εἰς διασπασμόν.

ΔΙΑΣΠΑ´Ω, *distraho, divello, dis-* c *cerpo, disrumpo*. בָּקַע, *discindo*. Hos. XIII. 8. — נָתַץ, *diruo*. Job. XIX. 10. — נָתַק, *divello, disrumpo*. Jud. XVI. 9. 12. Ies. LVIII. 6. Jer. X. 19. πᾶσαι αἱ δέῤῥεις μου διεσπάσθησαν, omnes densæ texturæ meæ *discissæ sunt*. Hesych. διεσπάσθησαν, διεσχίσθησαν, aut sec. Phavor. διεχωρίσθησαν. — רָגַע, *momento*. Jer. IV. 20. διεσπάσθησαν. Mihi legisse vi- d dentur רָבַע, quod notat *confringere, discindere*: Spohnio autem ad h. l. רְקְעוּ. — שָׁסַע, *diffindo*. Inc. et LXX Jud. XIV. 6. — שִׁסֵּף, Pih. *dilanio, disseco*. Aqu. Symm. 1 Sam. XV. 33. Hesychius: διασπᾶσαι, διαιρεῖν, διασπαράξαι, διασχίσαι διασπᾶσθαι ὁμοίως.

ΔΙΑΣΠΕΙ´ΡΩ, *dispergo, disjicio*. אֱוִיל, *stultus*. Ies. XXXV. 8. οἱ e διεσπαρμένοι. Ita libere verterunt, ratione nempe habita v. 9. et 10. — דָּחָה, *depello*. Ies. LVI. 8. — הִכָּה, Hiph. a נָכָה, *percutio*. Ez. XXXII. 15. Ita putavit interpres explicandum esse, quod hoc loco de interfectione omnium incolarum Ægypti in textu dicitur. Sed fortasse Ezech. l. l. διαπείρειν legendum est. — הִפְאָה, Hiph. *in omnes angulos profligo*, q. d. *angulo*. Deut. f XXXII. 26. διασπερῶ αὐτοὺς, *quasi in angulos et extremitates terræ relegabo eos*. — הֵרִיק, Hiph. a רִיק, *evacuo*. Ies. XXXII. 6. διασπεῖραι ψυχὰς πεινώσας. Præferenda mihi hic videtur lectio reliquorum librorum διαφθεῖραι, quanquam nec hæc textui Hebr. satis convenit. — זָרָה, *spargo*. Lev. XXVI. 33. Psalm. XLIII. 13. Jer. XV. 7. XLIX. 35. — הִדִּיחַ : נִדַּח, Niph. et Hiph. a g נָדַח, *depello*. Aqu. Theod. Jerem. XXVII. 10. Num loco διασπερῶ ibi fortasse legendum est διαπερῶ? Sed non opus est hac conjectura. Vide Theodot. ib. XXIX. 18. LXX Jer. XXIX. 15. XL. 12. Dan. IX. 7. — נָפַץ, *dispergo*. Gen. IX. 19. ad quem locum vide, quæ Weplerus in Fragm. Philol. et Crit. P. IV. p. 68. seq. monuit. 1 Sam. XIII. 11. Ies. XI. 12. — הֵפִיץ : נָפוֹץ : פּוּץ, h Kal, Niph. et Hiph. Gen. X. 18. XI. 4. 9. XLIX. 7. Soph. III. 11. ἐν διεσπαρμένοις. Loco בַּת־פּוּצַי, *filia dispersorum meorum*, legerunt una voce בְּתְפוּצַי, observante Cappello Crit. S. p. 686. — פִּזֵּר, *spargo, dispergo*. Joël. III. 2. οἳ διεσπάρησαν: ac si legissent פִּזְּרוּ, ut quoque Syrus habet. Ex Compl., quæ habet i διέσπειρα, colligit Bahrdtius, veram lectionem τῶν ό esse διέσπειραν. Phav. διεσπάρησαν, διεσκορπίσθησαν. — פִּלַּח, Pihel, *disseco*. Theodot. Proverb. VII. 23. ἕως διασπαρῇ βέλος ἧπατι αὐτοῦ, donec *disjiciatur* sagitta jecori ejus. Ita Bielius immemor eorum, quæ supra s. v. διαπείρω scripserat. In Hexapl. recte legitur διαπαρῇ. Vulgatus *donec trans-*

a *figat sagitta jecur ejus.* — פָּרַד, *separo.* Gen. X. 32. Deut. XXXII. 8. — פָּזַר et פָּרַד junctim. Esth. III. 8. — פְּרָזִי, *paganus.* Esth. IX. 19. *οἱ διεσπαρμένοι,* ubi vel literis transpositis הַפְּזוּרִים legerunt, vel, quod mihi magis placet, respexerunt notionem vocis Arab. فرز, *separavit.* — פָּרַשׂ, *expando.* Ez. XVII. 21. *εἰς πάντα ἄνεμον διασπερῶ.* Bene
b quoad sensum. — שָׁגָה, *aberro.* Ez. XXXIV. 6. ubi שָׁגָה est i. q. נָפוֹץ in seq. — שָׁסַס, *diripio.* Zach. XIV. 2. *διασπαρθήσονται αἱ οἰκίαι,* domus e manu possessorum in aliorum manum tradentur.

ΔΙΑΣΠΟΡΑ', *dispersio.* *דִּרָאוֹן, Chald. *contemtus.* Dan. XII. 2. secundum Vatic. *οἱ δὲ εἰς διασποράν.* Auctor hujus versionis respexisse
c videtur Syr. ܙܘܪܐ, *dissipatio,* a ܙܪܐ, quod et apud Chaldæos *dissipare* notat, aut Arab. ذرا, *sparsit, dispersit.* — זַעֲוָה, *commotio, inquieta divagatio.* Jerem. XXXIV. 17. — זַעֲוָה, per metathesin, idem. Deut. XXVIII. 25. *διασπορά* sec. Vat. h. e. *ii qui dissipantur,* ubi reliqui libri habent *ἐν διασπορᾷ* explicationis causa. — מִזְרֶה, *ventilabrum.* Jerem.
d XV. 7. — נִדָּח, part. Niph. a נָדַח, *depulsus.* Deut. XXX. 4. Nehem. I. 9. — נִדָּחָה, part. Niph. a דָּחָה, idem. Psalm. CXLVI. 2. — נָצוּר, part. Pah. a נָצַר, *custoditus.* Ies. XLIX. 6. Bene quoad sensum, nam in textu legitur נְצוּרֵי יִשְׂרָאֵל, h. e. *surculi Israëlis,* per quos sunt h. l. intellegendi, qui in captivitatem abducti erant. Koppio ad h. l.
e legisse videntur נְפוּצֵי. Ita quoque Chaldæus. Judith. V. 18. *exilium Judæorum,* coll. Jac. I. 1. 2 Macc. I. 27. *ἐπισυνάγαγε τὴν διασπορὰν ἡμῶν,* ubi *διασπορά,* abstracto posito pro concreto, æque ac Joh. VII. 35. *exulantes* notat, *τοὺς δουλεύοντας ἐν τοῖς ἔθνεσι,* uti in sequentibus dicuntur. Confer Lexic. N. T. s. h. v.

*ΔΙΑΣΠΟΥΔΑ'ΖΩ, *ambitiose ago* f *aliquid* vel *expeto.* נִבְהָל, *perturbatus sum.* Job. IV. 5. *διεσπούδασας* sec. Compl. Schol. *ἐθορυβήθης.*

ΔΙΑΣΤΑΘΜΙ'ΖΩ, *libro.* פִּלֵּס, idem. Theodot. et Ed. Vta Psalm. LVII. 3. *διασταθμίζουσιν.* Aqu. *διασταθμίζεται* sec. Origenem T. II. Opp. p. 734. et in Catena PP. GG. T. II. p. 131.

ΔΙΑ'ΣΤΑΛΣΙΣ, *fœdus, pactum,* a g *διαστέλλω, mando dimissis hinc inde nunciis.* 2 Macc. XIII. 25. *ἀθετεῖν τὰς διαστάλσεις, violare pacta.*

*ΔΙΑ'ΣΤΑΣΙΣ, *discrimen,* speciatim *discrimen animorum, morum disjunctio.* 3 Macc. III. 7. *τὴν δὲ περὶ τῶν προσκυνήσεων καὶ τροφῶν διάστασιν ἐθρύλλουν,* urgebant omni modo *discrimen* in cultu religioso et ciborum usu, quod erat. Phavor. *διάστασις, ἡ ἁπλῶς διαχώρησις καὶ ἡ ἐπὶ ἔριδι.* Zo- h naras Lex. c. 514. *διάστασις, ὁ διαχωρισμός.* Conf. Stephani Thes. T. I. p. 1756.

ΔΙΑΣΤΕ'ΛΛΩ, *discerno, distinguo, adorno, separo, aperio, pronuntio,* it. *mitto, emitto, transmitto :* et *Διαστέλλομαι, subtraho me, moneo.* בִּטֵּא, Pih. *effutio,* ex usu loquendi Syriaco. Lev. V. 4. *ἡ ψυχὴ ἡ διαστέλλουσα τοῖς χείλεσι κακοποιῆσαι ἢ καλοποιῆσαι κατὰ πάντα, ὅσα ἐὰν διαστείλῃ* i *ὁ ἄνθρωπος,* anima impia *pronuntians* labiis se vel male vel bene facturam, juxta omnia, quæcunque *pronuntiaverit* homo ille. Eadem formula reperitur quoque Psalm. CV. 33. ad quem locum respiciens Suidas ex Theodoreto ita : *διέστειλεν, ἀντὶ τοῦ οὐκ ἀναμφιβόλως ἐχρήσατο τοῖς λόγοις. περὶ Μωσέως δὲ ὁ λόγος. Δαβὶδ καὶ*

a διέστειλεν τοῖς χείλεσιν αὐτοῦ. Conf. Schultensium ad Prov. XII. 18. — *בַּרְזֶל, *ferrum*. Jud. I. 19. *διεστείλατο αὐτοῖς, interdixerat illis. Sic mire converterunt, legentes בָּטַל, *prohibuit*. Conf. Theodoret. Quaest. 6. p. 323. et Ignot. in Cat. Niceph. p. 125. — גָּזַז, *tondeo, reseco*. Nah. I. 12. נָגֹזּוּ, *abscissi, excisi sunt*, οὕτως διασταλήσονται, *ita transmittentur*.
b Deduxerunt a גוז, *transire*, Samar. et Arab. جاز, idem. — גָּעַר, *increpo*. Malach. III. 11. διαστελῶ ὑμῖν εἰς βρῶσιν, *praecipiam* vobis, h. e. in gratiam vestram, absumtioni vel corruptioni. Potest tamen διαστέλλεσθαι h. l. etiam per *inhibere, cohibere, interminari* verti. — הוֹדִיעַ, Hiph. a יָדַע, *notum facio*. Exod. XXII. 26. ἀνὰ μέσον ἀκαθάρτου καὶ
c τοῦ καθαροῦ οὐ διέστελλον, inter impurum et purum *discrimen* non *faciebant*. Bene sic h. l. quoad sensum reddiderunt: nam הוֹדִיעוּ est h. l. i. q. הִבְדִּילוּ in membro parallelo. — הִבְדִּיל, Hiph. a בָּדַל, *separo*. Lev. X. 10. Deut. XIX. 7. τρεῖς πόλεις διαστελεῖς σεαυτῷ, tres civitates *separabis* tibi. Vide et 1 Reg. VIII. 53. Esdr. VIII. 24. — הִזְהִיר,
d Hiph. *moneo*. Aqu. Ex. XVIII. 20. διαστελῇ vel διαστέλλου. LXX 2 Par. XIX. 10. Ez. III. 18. 19. ἐὰν διαστείλῃ τῷ ἀνόμῳ, si *monueris* impium. Ibid. v. 20. et 21. — הֵסִיר, Hiph. a סוּר, *recedere facio*. Gen. XXX. 35. Bene. Quae enim discernuntur, invicem removentur. — הִפְרִיד, Hiph. *separo*. Symm. Theod. Prov. XVIII. 18. ubi διαστέλλειν notat *li-*
e *tem dirimere ac componere*. LXX Gen. XXV. 23. δύο λαοὶ ἐκ τῆς κοιλίας σου διασταλήσονται, duo populi ex utero tuo *separabuntur*. Hoc ipsum διασταλήσονται Hesychius recte explicat ἀφορισθήσονται. Genes. XXX. 41. Ruth. I. 17. θάνατος διαστελεῖ ἀνὰ μέσον ἐμοῦ καὶ σοῦ, mors me abs te *separabit*. 2 Reg. II. 11. διέστειλεν, ubi alii διεχώρισεν. — הִפְרִיא Hiph. (pro הִפְרָה), *fructifico*. Hos. XIII. f
15. Legerunt יַפְרִיד *separabit, discrimen faciet*. Certe hoc magis placet, quam quod alii statuunt, eos יַפְלֶה vel יַבְדִּיל, *separabit, dividet*, legisse. Significat autem διαστέλλειν h. l. *dirimere litem, judicare*. Vox فصل, qua Arabs h. l. usus est, et *dividere*, et *dirimere*, et *judicare* notat. — הִקְרָה, Hiph. *obvenire facio*. Num. XXXV. 11. — הִתְגַּנֵּב Hithp. g
a גָּנַב, *furtim subtraho*. Inc. et LXX 2 Sam. XIX. 3. διεστέλλετο, *subtrahebat se, seu clam se subduxit*. — חָלַק, *divido*. 2 Par. XXIII. 18. ὡς διέστειλε, *quam secundum certas classes distribuerat*. — חָצָה, *dimidio*. Jud. VII. 16. — טֹטָפֹת, *frontalia, schedae memoriales*. Symm. Deut. VI. 8. διεσταλμένα, quod Montf. per *distincta* transtulit. Vocem hanc non h
carere suspicione mendi, judicarunt jam fere omnes interpretes, sed nullam vero accedentem conjecturam de ea protulerunt. Mihi in mentem venit, annon haec vox, inepto hic loco posita, potius referenda sit ad antecedens לְאוֹת, *in signum*, sc. *distinctionis*. Commode tamen *frontalia* a Symmacho διεσταλμένα dici poterant, quia iis Judaei a reliquis i
populis distinguebantur. — נָקַב, *expresse nomino*. Gen. XXX. 28. διάστειλον τὸν μισθόν σου πρός με, *constitue* mercedem tuam apud me. Conf. Sir. XLIV. 28. — פִּלֵּא, Pih. (pro פִּלָּה), *segrego*. Lev. XXII. 21. διαστείλας εὐχήν, votum *faciens*. Lex. Cyrilli MS. Brem. διαστείλας, διαχωρίσας,

a φανερώσας. — פָּצָה, aperio. Psalm. LXVI. 12. εὐχάς μου, ἃς διέστειλε τὰ χείλη μου, vota mea, quæ pronuntiarunt labia mea. Vulg. quæ distinxerunt labia mea. — פָּרַע, recedo. Ez. XXIV. 14. οὐ διαστελῶ, sc. ἐμέ. — פָּרַץ, perrumpo. 1 Sam. III. 1. οὐκ ἦν ὅρασις διαστέλλουσα, non erat visio distinguens, h. e. clara, distincta ac perspicua. Substantivum פָּרִיץ Ps.
b XVII. 4. legem, statutum notat, quod claris verbis proponitur, ad imitationem Arab. فَرِيضَة. — פָּרַשׁ, expando. Inc. Lev. XXIV. 12. LXX Psalm. LXVII. 15. ἐν τῷ διαστέλλειν τὸν ἐπουράνιον βασιλεῖς, cum emittit cœlestis (Deus) reges. Phavorinus: διαστέλλειν ἀντὶ τοῦ ἀποστέλλειν. Idem verba Psalm. l. c. subjungit. — קָדַשׁ, Pih. consecro. Jos.
c *XX. 7. Quod sanctificatur, distinguitur ac separatur a reliquis. — קָרַע, findo. Jer. XXII. 14. ὑπερῷα ῥιπιστὰ καὶ διεσταλμένα θυρίσι, cœnacula ventis exposita et adornata fenestris. Hesych. διεσταλμένα, κατεσκευασμένα. Potest l. c. quoque reddi distincta, aut aperta. — רָמַס, conculco. Mich. V. 8. ubi tamen suspicor ante διαστείλας excidisse par-
d ticulam negandi: nullo discrimine habito. — שׂוּם, pono. Neh. VIII. 10. διέστειλεν. Ita Bielius Trommium secutus. Sed collatio textus Hebr. docet, vocem διέστειλεν potius pertinere ad antecedens מְפֹרָשׁ. Præterea legitur hæc vox Jud. IV. 3. ubi nihil pro ea in textu Hebr. reperitur, et διαστέλλειν vel mittere, vel adornare notat. Judith. XI. 12.
e πάντα, ὅσα διεστείλατο αὐτοῖς ὁ Θεὸς ἐν τοῖς νόμοις αὐτοῦ. Hesych. διεστείλατο, διεσαφίσατο. Vide Lex. N. T. s. h. v. Judith. XIV. 15. διαστείλας εἰσῆλθεν εἰς τὸν κοιτῶνα, aperiens ingrediebatur in cubiculum. 2 Maccab. XIV. 28. τὰ διεσταλμένα ἀθετήσει, pacta violabit. In Gloss. MS. in Sap. Salom. διέστειλεν exponitur: dijudicavit,
f præcepit. Locum autem, ubi vox illa occurrit, in Sap. Salom. frustra quæsivit Bielius. Legitur quoque hæc vox Dan. XIII. 48. sec. Chis. ubi διαστείλας λαὸν significat, signo dato silentium imperans populo.

ΔΙΑ'ΣΤΗΜΑ, distantia, intervallum. אֲצִילָה, ad alam usque. Ez. XLI. 8. — בִּנְיָן, ædificium. Ez. XLII. 5. — גְּדֶרֶת, maceria. Ez. XLII. 12. — גִּזְרָה, decisum. Ezech. XLII. 13. — מִגְרָעוֹת, plur. contracturæ. 1 Reg. VI. 6. Verba Hebraica recte Dathius transtulit: re-
g tractiores fecerat parietes ædis circumquaque. — מִגְרָשׁ, suburbium. Ez. XLV. 2. XLVIII. 15. 17. ubi Theod. ἀφόρισμα habet. — מִדָּה, mensura. 1 Reg. VII. 9. — מוּסָדָה, fundamentum. Ez. XLI. 8. — מַסֶּכֶת, textorium, licium. Jud. XVI. 14. ἐν τῷ διαστήματι sec. Ald. ubi autem pro διαστήματι legendum est διάσματι, aut post διαστήματι omissum est διάσματος, ut sit i. q. ἔκτασις διάσματος. Vide s. v. ἔκτασις. — רֶוַח, spa- h
tium. Gen. XXXII. 16.

ΔΙΑΣΤΗΡΙ'ΖΩ, stabilio, confirmo. Sirac. XXVIII. 1. τὰς ἁμαρτίας αὐτοῦ διαστηριῶν διαστηρίσει, h. e. peccata ejus non condonabit per clementiam, sed acerrime puniet per vindictam. In aliis libris sensu eodem legitur: διατηρῶν διατηρήσει. Adde Hippocr. Epist. ad Damaget. p. 1280. 23.

ΔΙΑΣΤΟΛΗ', discretio, distinctio, i
statutum, effatum, pactio. *בִּטֵּא, Pih. effutio temere. Symm. Psalm. CV. 33. ubi tamen mendose a Montf. in Hex. profertur διαστολὴν ἐν τοῖς χείλεσιν αὐτοῦ. Scripserat sine dubio διέστειλεν ἐ. τ. χ. α., ut LXX habent, aut ἔδωκε διαστολήν. Vide s. v. διαστέλλω. — חֻקָּה, statutum. Num. XIX. 2. αὕτη ἡ διαστολὴ τοῦ

a νόμου, hoc *statutum legis*. — מִבְטָא, *prolatio*. Num. XXX. 7. κατὰ τὴν διαστολὴν χειλέων αὐτῆς, quemadmodum *pronuntiarunt* labia illius. — פְּדֻת, *redemtio*. Exod. VIII. 23. δώσω διαστολὴν ἀνὰ μέσον τοῦ ἐμοῦ λαοῦ, καὶ ἀνὰ μέσον τοῦ σοῦ λαοῦ, hoc *discrimen* statuam inter meum et tuum populum. Vulg. *ponam divisionem*. Libere verterunt. Houbigantius
b provocat quidem ad l. Arab., sed ex nullo scriptore Arab. confirmavit, فدى significare *divisit*. 1 Macc. VIII. 7. διδόναι ὅμηρα καὶ διαστολὴν, ut obsides daret, et *pretium redemtionis*. Nam διαστολὴ h. l. esse videtur i. q. λύτρον s. λύτρωσις. Vide tamen ad h. l. notas I. Dav. Michaëlis. Baduellus intellegit distributas ac dispertitas Asiæ regiones, quæ
c sub regno Antiochi antea continebantur.

ΔΙΑΣΤΡΑ΄ΠΤΩ, *corrusco, fulguro*. Sap. XVI. 22. πῦρ ἐν τοῖς ὑετοῖς διαστράπτον, ignis inter pluvias *fulgurans*.

ΔΙΑΣΤΡΕ΄ΦΩ, *perverto, averto, distorqueo, depravo*. הֵחִיל, Hiph. a חוּל, *parturio, doloribus contremisco*. Symm. Psalm. LIV. 5. ἡ καρδία μου
d διεστροφᾶτο. Convenit hæc versio cum propria vocis Hebr. significatione, quæ est *volvendi* et *distorquendi*, ut multis docuit Simonis Lex. Hebr. pag. 521. *Cor meum volvebatur in me* est metaphorice *commotum est, perturbatum doluit*. — הַכְאִיב, Hiph. *dolore afficio*. Ez. XIII. 22. ἐγὼ οὐ διέστρεφον αὐτὸν, quem ego nolebam *dolore affici*. —
e הַכְאֵה, Hiph. idem. Ez. XIII. 22. διεστρέφετε καρδίαν, *dolore afficitis* animos. — הִטָּה, Hiph. a נָטָה, *inclino*. Exod. XXIII. 6. διαστρέψειν κρίμα, *pervertere* jus. Inc. X. 2. — הֵנִיא, Hiph. a נוּא, *frango*. Num. XXXII. 7. *Frangere animos* est h. l. *avertere animos a re aliqua*. — הֶפֶךְ, *diversum*. Ez. XVI. 33. ἐγένετο ἐν σοὶ διεστραμμένον, *diversa* prorsus *ratione agis*. — הִפְרִיעַ, Hiph. *ab-* f
straho. Exod. V. 4. ἱνατί διαστρέφετε τὸν λαὸν ἀπὸ τῶν ἔργων; quare *avertitis* populum ab operibus? Similiter Act. XIII. 8. ζητῶν διαστρέψαι τὸν ἀνθύπατον ἀπὸ τῆς πίστεως, studens *avertere* proconsulem a fide. — הִתְהַפֵּךְ, Hithp. *obverto me*. Job. XXXVII. 12. διαστρέψει, *convertet*. — הִתְעַוֵּת, Hithp. *perverto me*. Cohel. XII. 3. διαστραφῶσιν. Sem- g
lerus legere mavult διαφθαρῶσι ex Symmacho. Itala habet *perierint*. — הִתְפַּתֵּל, Hithp. *eluctor*. Psalm. XVII. 29. μετὰ στρεβλοῦ διαστρέψεις, sc. σεαυτὸν, cum perverso *avertis te*, h. e. *perverse agis*. — מְעֻוָּת, part. Pyh. *perversum*. Cohel. I. 15. διεστραμμένον οὐ δύναται ἐπικοσμηθῆναι, *perversa* corrigi non possunt. — מְעֻקָּל,
part. Pyh. *contortum*. Hab. I. 4. h
κρίμα διεστραμμένον, judicium *perversum*. — עִוֵּת, Pih. *incurvo, inflecto*. Cohel. VII. 14. ὃν ἂν ὁ Θεὸς διαστρέψῃ αὐτόν. Lege ὃ ἂν — αὐτὸ, coll. I. 25. — עָכַר, *perturbo*. 1 Reg. XVIII. 17. 18. διαστρέφειν τὸν Ἰσραὴλ, *perturbare* Israëlem, h. e. *ad defectionem a veri Dei cultu sollicitare*. — *עֲקַלְקַלּוֹת, *tortuositates*. Theod. Psalm. CXXIV. 5. διεστραμμένα. — עִקֵּשׁ, Pihel, *perverto, tortuosum fa-* i
cio. Inc. Ps. C. 4. LXX Prov. X. 10. ὁ διαστρέφων τὰς ὁδοὺς αὐτοῦ, ubi de eo dicitur, *qui fraudes nectit*. Ies. LIX. 8. Mich. III. 9. πάντα τὰ ὀρθὰ διαστρέφοντες, omnia recta *pervertentes*. Cf. Act. XIII. 10. — פְּתַלְתֹּל, *contortum*. Deut. XXXII. 5. γενεὰ σκολιὰ καὶ διεστραμμένη, gens prava et *perversa*, coll. Matth. XVII. 17. — צוֹדֵד, Pih. a צוּד, *venor*. Hebr. et LXX Ezech. XIII. 18. τοῦ διαστρέ-

a ψαι ψυχάς. Secundum Cappellum deduxerunt a צַד, *latus*, quasi dicas: fecerunt deviare et declinare a latere. Sed *venari* h. l. in malam partem accipitur pro *insidiari*, *mala machinari*. — תַּהְפֻּכָה, *perversitas*. Prov. VI. 14. XVI. 30. — תָּר, *scrutor*. Num. XV. 37. οὐ διαστραφήσεσθε ἔτι ὀπίσω τῶν διανοιῶν ὑμῶν, non amplius perverse agetis secundum
b pravas cogitationes vestras. Arab. تار med. و et ي *circumflexit se, circumivit, conversus fuit*. Sirac. XI. 35. XIX. 21. διαστρέφειν χάριν, *evertere* gratiam, h. e. *privare se* gratia tum Dei tum hominum. Ibid. XXVII. 24. διαστρέψει τὸ στόμα, *mutabit orationem*.

ΔΙΕΣΤΡΑΜΜΕΝΑΙ ὉΔΟΙ, *viæ perversæ*, s. *perversa et prava agen-*
c *di ratio*. אֳרָחוֹת עֲקַלְקַלּוֹת *viæ tortuosæ*. Jud. V. 6. — עִקְּשֵׁי לֵב, *perversi corde*. Prov. XI. 20. διεστραμμέναι ὁδοί, ubi abstractum pro concreto posuerunt. Aqu. Symm. Theod. στρεβλοκάρδιοι. — פִּי תַהְפֻּכוֹת, *os perversitatum*. Prov. VIII. 13. Bene quoad sensum.

ΔΙΕΣΤΡΑΜΜΕΝΩΣ, *perverse, distorte*. Sir. IV. 18. ὅτι διεστραμμένως
d πορεύεται μετ' αὐτοῦ ἐν πρώτοις, h. e. in principio eum explorat et probat per adversa, sc. sapientia et Deus. Sic Syrus et Arabs.

ΔΙΑΣΤΡΟΦΗ, *perversitas, perversio, subversio*. תַּהְפֻּכָה, *perversitas*. Prov. II. 14. χαίροντες ἐπὶ διαστροφῇ κακῇ, exultantes in *perversitate* sua.

ΔΙΑΣΤΡΟΦΟΣ, *distortus, perversus*, vel *versipellis, versutus, fallax*.
e רְמִיָּה, *deceptio, fraus, dolus*, pr. *laxatio, remissio*. Quint. ed. Hos. VII. 16. τόξον διάστροφον, arcus, qui non ferit id, quod minatur, ac sagittas mittit alio, quam quo debebat. Vulgatus: *dolosus*.

ΔΙΑΣΤΡΩΝΝΥΜΙ, *sterno*. אָטוּן, *funiculus, linteum*. Prov. VII. 16. ἀμφιτάποις διέστρωκα τοῖς ἀπ' Αἰγύπτου sec. Ald. et Compl. Cum Chald. et Syro אֵטוּן pro verbo habuerunt, f
cujus tamen nulla in linguis Orientalibus reperiuntur vestigia. — דִּבֵּר, Pih. *dico*. 1 Sam. IX. 26. διέστρωσαν (sc. κλίνην. Confer Act. IX. 34. et L. Bos. Ellips. Gr. p. 94.) τῷ Σαοὺλ ἐπὶ τῷ δώματι, sternebant Sauli lectum in tecto. Pro דִּבֵּר sine dubio legerunt רָבַד, *stravit tapetibus*, aut רִפֵּד: nam lectionem Græcam ipsam vitiosam, et legendum esse διελάλησεν g
aut ἐλάλησεν, partim ob librorum veterum consensum, partim ob additum καὶ ἐκοιμήθη, mihi nullo modo est probabile. Simul autem monendum est, loco διέστρωσαν τῷ Σαοὺλ legendum esse διέστρωσε μετὰ Σαοὺλ, quam emendationem ratione vocis prioris commendat Vulgatus. Vide quoque s. στρωννύω. — הִטָּה, Hiph. a נָטָה, *extendo*. 2 Sam. XXI. 10. h
διέστρωσεν αὐτὸν ἑαυτῇ ἐπὶ τὴν πέτραν, super petra *extendit*. — פִּלֵּס *libro*. Symm. Ps. LXXVII. 50. *Ponderare viam* est i. q. *sternere viam*, et h. l. notat *non coërcere, non impedire*, quasi *liberum cursum dare*.

ΔΙΑΣΥΡΙΖΩ, *sibilo, sibilum edo*. Cant. Tr. Puer. 20. ὡς πνεῦμα δρόσου διασυρίζον, ut spiritum roris *sibilantem ac leniter spirantem*: quæ refrigeratio ad tollendum ardorem i
ignis peropportuna erat.

ΔΙΑΣΥΡΩ, *distraho, detraho, illudo, irrideo*, it. *obtrecto, calumnior*. נָאַץ, *sperno*. Aqu. 1 Sam. II. 17. 2 Sam. XII. 14. ubi aut legit נָאַץ, aut voci διασύρειν h. l. tribuit notionem hiphilicam. Posterius statuisse videtur Montf. qui verba διασύρων διέσυρας τοὺς ἐχθροὺς κυρίῳ transtulit: *qui convitians convitiari fecisti inimicos Domini*, consentientibus reliquis interpretibus. Prius mihi magis placet. Aqu. Prov.

a I. 30. Psalm. X. 3. Symm. Ies. I.
4. Inc. Prov. XXV. 5. Hesych. δια-
σύρει, διαπαίζει, χλευάζει.
ΔΙΑΣΦΑΓΗ', *hiatus, qui est in ju-
gulo dissecto,* it. generaliter *quivis
hiatus,* v. c. *in petra vel muro inter-
rupto.* פָּרוּץ, part. Pah. *ruptum.*
Neh. IV. 7. ἤρξαντο αἱ διασφαγαὶ ἀνα-
φράσσεσθαι, *hiatus* in muris incipie-
bant *suppleri.* Ita in Vat. et Alex.
b In Francof. pro διασφαγαὶ legitur
διαφραγαί. Sed prior lectio est præ-
ferenda. Nam διαφραγὴ est a δια-
φράσσω, *intersepio,* διασφαγὴ vero a
διὰ et σφαγὴ, *mactatio.* Et eodem
sensu alias διασφὰξ legitur. Suidas:
Διασφὰξ, διατομὴ ὄρους· καὶ διασφάγες,
διεστῶσαι πέτραι. Hesychius: διασφά-
γες, αἱ διεστῶσαι πέτραι τῶν ὀρῶν. Adde
Herodot. II. c. 158. p. 150. 9.
c *ΔΙΑΣΦΑ'ΛΛΩ, *aberrare facio,
fallo,* et:
*ΔΙΑΣΦΑ'ΛΛΟΜΑΙ, i. q. simplex
σφάλλομαι, *fortuna adversa utor, in-
feliciter gero rem, fallor, excido spe
vel consilio.* 3 Macc. V. 12. τῆς προ-
θέσεως πολὺ διεσφαλμένος, multum *lap-
sus* consilio. Lucian. Samos. T. I.
pag. 463. σφαλεὶς ταύτης τῆς ἐλπίδος.
Polyb. III. 81. 12. διεσφάλη τῆς ἐπι-
d βολῆς. Dio Cass. pag. 47. ed. Reim.
πάνυ ἐν τούτῳ διεσφάλη, multum *erra-
vit.*
ΔΙΑΣΧΙ'ΖΩ, *diffindo, disseco, di-
vido, intercludo.* בָּקַע, *findo, rumpo.*
Ex. XIV. 21. Aqu. Ps. CXL. 7.
— קָרַע, *scindo, rumpo.* Ps. XXXIV.
19. (15.) διεσχίσθησαν, *discissi sunt,*
quia, cum ad dolorem ostentandum
vestem scinderent, non tamen do-
e lore ullo ipsi interius commoveban-
tur. Fortasse διεσχίσθησαν quoque
reddi potest: *aperuerunt ora sua,*
quasi aperto rictu leones devorare
cupientes, nam et hoc significat ali-
quando קָרַע. Sap. XVIII. 23. διέσ-
χισεν τὴν πρὸς τοὺς ζῶντας ὁδὸν, *inter-
clusit,* quæ ad viventes, viam.
ΔΙΑΣΧΙ'ΖΟΝ, scil. ὄργανον, *instru-
mentum dissecans.* מְגֵרָה, *serra,* it.
securis. 1 Par. XX. 3. ἐν διασχίζου- f
σι.
ΔΙΑΣΩ'ΖΩ, *salvo, servo, libero.*
אָגַר, *congrego, colligo.* Prov. X. 6.
διεσώθη ἀπὸ καύματος. Legerunt vel
אָגַר, *se colligit,* vel עָזַר, ut recte
ad h. l. observavit Jaegerus. —
נוֹשַׁע : הוֹשִׁיעַ, Hiph. et Niph. a
יָשַׁע. Num. X. 9. διασωθήσεσθε ἀπὸ
τῶν ἐχθρῶν ὑμῶν, *liberabimini* ab ini-
micis vestris. Deut. XX. 4. Jer. g
VIII. 20. Inc. 2 Sam. X. 9. ubi
διασώζειν est *auxilium præbere, opem
ferre,* nempe pugnantibus ac in
prœlio constitutis, ac ita conferre
aliquid ad victoriam reportandam:
i. q. et docet particula ἔτι addita.
— הֵנִיס, Hiph. a נוּס, *confugere fa-
cio.* Symm. Exod. IX. 20. διέσωσεν,
servavit. — הִתְעַשֵּׁת, Hithp. *cogi-
tationem suscipio,* sec. alios: *benevo-* h
le me exhibeo. Jon. I. 6. εἴπως διασώ-
σῃ ὁ θεὸς ἡμᾶς. — חִיָּה, Pih. *vitam
conservo.* Inc. sec. Theodor. et Cod.
Norimb. Jerem. XLIX. 11. καὶ ἐγὼ
διασώσω αὐτούς. LXX Genes. XIX.
19. et 20. ubi cum σώζω permuta-
tur in codd. Jos. IX. 15. — חִלֵּק,
Pih. *partior.* Gen. XLIX. 27. εἰς τὸ
ἑσπέρας διασώσει τροφὴν, sec. Ald. Sed
quanquam lectio hæc excusari quo- i
dammodo potest ipsa orationis se-
rie, quæ ei mirifice favet, tamen le-
gere mallem διαδώσει, quod habet
Alex. Oxon. et Complut. — מִלֵּט :
נִמְלַט, Pih. et Niph. Symm. Job.
XX. 20. οὐ διασώσει. Admodum
ambigua est h. l. hujus vocis signi-
ficatio. Vel enim verti potest: *non
servabit,* sc. *sibi,* seu, ut Vulgatus
transtulit: *possidere non poterit;* vel k
supplendum ἑαυτὸν, *non possessione
earum felix evadet.* Posterior inter-
pretandi ratio commendatur vers.
Alex. quæ habet: οὐ σωθήσεται. Cf.
v. 21. Theod. Job. XXII. 30. LXX
Gen. XIX. 19. οὐ δυνήσομαι διασωθῆ-
ναι (alii σωθῆναι) εἰς τὸ ὄρος, non pot-

a ero *salvus evadere* in montem. Cf. Lex. N. T. s. h. v. 1 Sam. XIX. 10. διασώζεσθαι, *eripi periculo, liberari, salvari.* Ibid. XX. 29. sec. cod. Alex. Ibid. XXVI. 10. διασώζεσθαι *salutis causa fugere* notat, et cum σώζεσθαι in codd. permutatur. Ies. XXXVII. 38. διεσώθησαν εἰς Ἀρμενίαν, *recipiebant se* in Armeniam. Vide et 1 Sam. XXVII. 1. Job.
b XXIX. 12. διέσωσα πτωχὸν ἐκ χειρὸς δυνάστου, *liberabam* pauperem ex manu potentis. — *נָסַךְ, *ungo,* metaph. *constituo.* Aqu. et Ed. Quinta Psalm. II. 6. διεσωσάμην sec. Colbert. quæ lectio Fischero in Clavi Verss. GG. p. 40. nihili, et profecta esse videtur ab homine imperito, cujus loco reponendum sit ἐδιασάμην. Semlerus in Ep. Crit. p. 3. legere ma-
c vult διεζωσάμην, alio ritu: *cinxi diademate.* Sed tunc scribendum fuisset διέζωσα. Ernesti conjicit legendum ἐδίηνα τὸν s. μὲν β. μ. et addit: hæc enim est propria significatio vocis נָסַךְ. — *פָּלַח, *findo, seco,* Pih. פִּלַּח, quæ vox etiam notat *pario, excludo violentiori nisu.* Theod. Job. XXXIX. 3. ubi sensum mihi expressisse videtur. Sermo enim
d ibi est de facili partu ferarum. — הִפְלִיט : פִּלֵּט, Pih. et Hiph. Aqu. Psalm. XVII. 44. Aqu. Symm. et LXX Mich. VI. 14. LXX Job. XXI. 10. Mich. VI. 14. — פָּלִיט, *profugus.* Num. XXI. 29. Jud. XII. 4. 5. — פְּלֵיטָה, *reliquiæ.* Jud. XXI. 17. 2 Reg. XIX. 30. Esdr. IX. 14. 15. Dan. XI. 42. sec. Chis. — *רָפָא, *sano.* Hos. V. 13. sec. Compl.
e ubi διασῶσαι est sine dubio alius interpretis. — *שְׂגוּב, nomen proprium. Jos. VI. 26. coll. 1 Reg. XVI. 34. pro nomine proprio ejus aliquam interpretationem substituentes. Vox enim Hebr. notat *exaltatum et per exaltationem quasi in tuto positum.* — שָׂרַד, *supersum.* Jos. X. 20. — שָׂרִיד, *superstes.* Jos. X. 20. 28. 30. XI. 8. Symm. Abd. 18. διασωζόμενος. 2 Macc. XI. 12. γυμνοὶ διεσώθησαν, nudi *evaserunt.*

ΔΙΑΣΩΣΜΟ'Σ, *evasio.* מִפְלָט, *evasio.* Aqu. Theod. Psalm. LIV. 9.

ΔΙΑΤΑΓΗ', *dispositio, ordinatio.* פַּרְשֶׁגֶן, *exemplar.* Esdr. IV. 11. αὕτη ἡ διαταγὴ τῆς ἐπιστολῆς, hæc *dispositio,* vel *constitutio* epistolæ, h. e. ita epistola sese habebat. Vulg. *hoc est exemplar epistolæ.*
g
ΔΙΑ'ΤΑΓΜΑ, *præceptum, edictum, decretum.* לִמֻּדִים, plur. *docti, discipuli, præcepta.* Symm. Ies. VIII. 16. διατάγματα, *præcepta.* — נִשְׁתְּוָן, Chald. *epistola, quæ* scil. *decretum continet.* Esdr. VII. 10. αὕτη ἡ διασάφησις τοῦ διατάγματος, hoc est exemplar *decreti.* Sap. XI. 8. νηπιοκτόνου διατάγματος.

ΔΙΑ'ΤΑΞΙΣ, *dispositio, ordinatio, edictum.* חֻקָּה, *decretum, statutum.* Symm. Job. XXXVIII. 33. — *מוֹעֵד, *conventus.* Inc. 2 Sam. XX. 5. Vulg. *extra placitum.* Videtur διάταξις h. l. *id quod est constitutum et decretum,* speciatim *tempus ad conveniendum constitutum* significare, quam notionem etiam מוֹעֵד, ut Arab. مَوْعِد, haud raro habet. Vide Simonis Lex. Hebr. s. h. v. — מַחֲלֹקֶת, *partitio.* 2 Par. XXXI. 16. 17. — מִשְׁפָּט, *judicium,* et omnino *omne quod certum est et constitutum.* Psalm. CXVIII. 91. — נוֹעַד, Niph. *condico, convenio.* Inc. 2 Sam. XX. 5. διατάξεως. Ita Bielius. Sed in textu ibi legitur מוֹעֵד, quod vide supra. — *צָבָא, *exercitus.* Symm. Theodot. 2 Reg. XXIII. 4. πάσῃ τῇ διατάξει τοῦ οὐρανοῦ, universo *ordini* cœli, h. e. omnibus corporibus cœlestibus: unde iterum apparet, διάταξιν non solum *ordinationem* et *constitutionem,* sed etiam *id quod bene*

a *constitutum et ordinatum est* significare, qualia sunt corpora cœlestia. Vide s. v. τάξις. — שְׂדֵרָה (שׂ pro ס), *dispositio, ordinatio.* 1 Reg. VI. 9. — תַּבְנִית, *forma.* Ez. XLIII. 10. Judith. I. 4. VIII. 36. digressi a tentorio ἐπορεύθησαν ἐπὶ τὰς διατάξεις αὐτῶν, abierunt ad *functiones* demandatas. Explicari quoque potest, ut Bretschneiderus observavit, b de *loco certo, quem quisque in defendenda urbe tenere debebat.* Hesych. διατάξεων, διοικήσεων.

ΔΙΑΤΑΡΑ'ΣΣΩ, *perturbo.* נִכְמַר, Niph. *flagro.* Inc. Hos. XI. 9. διεταράχθη. Vox Hebr. h. l. notat *summo commiserationis affectu commoveri.* — סָר, *contumax, immoriger.* Symm. 1 Reg. XX. 43. διατεταραγμένος ex Arabismo. Scil. شَرَّ in c Conjug. IVta notat: *perturbatus est,* quæ notio et convenit locis ibid. XXI. 4. 5. Quodsi autem a סור derivatur, plena formula esset: *recedens a sana mente,* quod eundem sensum habet.

ΔΙΑΤΑ'ΣΣΩ, ΤΤΩ, *dispono, ordino, præcipio, constituo.* אָמַר, *dico, præcipio.* 1 Reg. XI. 18. ἄρτους διέταξεν αὐτῷ, panes seu victum *constituit* illi. — d בָּרָא, *eligo.* Ez. XXI. 19. — הֵכִין, Hiph. a כּוּן, *statuo, constituo.* Theod. Job. XXVIII. 27. διέταξεν αὐτὴν, *ordinavit* illam. — הֵשִׂים, Hiph. a שׂוּם. *pono.* Ez. XXI. 19. 20. — הִטְרִיף, Hiph. *alo, cibo.* Symm. Prov. XXX. 9. διάταξον. Vide s. v. συντάσσω, et paulo post s. v. מִנָּה. — חוֹקֵק, part. *decernens, legislator.* Jud. V. 9. ἡ καρδία μου εἰς e τὰ διατεταγμένα τῷ Ἰσραὴλ, cor meum advertit illis, quæ *præcepta sunt* Israëli. Legerunt sine dubio לְחֹקְקֵי. — *יָעַד. Inc. 2 Sam. XX. 5. Vulg. *constituit.* כִּכָּר, *tracta, planities.* Inc. 2 Sam. XVIII. 23. διατεταγμένην, *constitutam.* Versio hæc cum textu Hebr. conciliari nequit, nec apparet, a quonam fuerit hæc via constituta? Quid si legeretur διατεταμένην, *viam extensam*? aut etiam τὴν διατετμημένην? nam *via compendiosa* f eodem jure διατετμημένη quo διατέμνουσα dici potest. Vide s. v. διατέμνω. — מִנָּה, Pih. *determino, definio.* Dan. I. 5. διέταξεν αὐτοῖς ὁ βασιλεὺς τὸ τῆς ἡμέρας (sc. μέρος) καθ' ἡμέραν, *constituit* illis rex portionem diurnam cotidie. — מִסְדְּרוֹנָה, *vestibulum, porticus.* Jud. III. 23. ἐξῆλθε τοὺς διατεταγμένους, exibat per *ordinatos,* sive, ut Latinæ versiones ha- g bent, *satellites,* vel *observantes.* In Cod. Alex. hæc verba desunt, et nonnullis ex alio interprete inserta esse videntur, qui מִסְדְּרוֹנָה credidit esse *præsidium ordine militari instructum,* aut *milites ad excubias positos.* Non reticenda autem est sententia admodum probabilis Bonfrerii in Commentario ad h. l. pag. 238. qui per τοὺς διατεταγμένους ip- h sam *porticum* seu στύλους διατεταγμένους, *columnas ordinatas, quæ porticum efficiunt,* intellegit. — פָּטַר, *dimitto.* Inc. ac LXX 1 Par. IX. 33. Non aliter legerunt, sed ita hanc vocem explicandam esse h. l. putarunt. — *שׂוּם, *pono,* etiam *dispono.* 1 Sam. XI. 11. διέταξε, *disposuit,* (*sensu* sc. *militari*) sec. Compl. ubi cum τιθέναι et διατιθέναι i in codd. permutatur. — שָׁמַר, *servo.* 2 Par. V. 10. οὐκ ἦσαν διατεταγμένοι εἰς ἐφημερίαν, non erant *ordinati* ad ministerium diurnum. 2 Macc. XII. 20. διατάξας τὴν ἑαυτοῦ στρατιὰν, cum *ordinasset* exercitum suum in cohortes. Judith. X. 3. de *artificiosa crinium compositione* dicitur. Verba sunt: διέταξε τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ. Vulgatus: *et discriminavit crinem capitis sui.* Verbum *discriminare* est in hac re proprium, unde *discriminale,* quod Ies. III. 20. occurrit, *acus* dicitur, *quæ crines divi-*

a *dit ad concinnandum caput.* Vide Hieron. Adv. Rufinum III. c. ult.

ΔΙΑΤΕΙ'ΝΩ, *extendo, distendo, pertingo,* et διατείνομαι, *intentor.* דָּרַךְ, *calco.* Ies. XXI. 15. τῶν τοξευμάτων τῶν διατεταμένων, arcuum tensorum. Conf. Perizon. ad Æl. V. H. VI. 14. — מָשַׁךְ, *protraho.* Psalm. LXXXIV. 5. διατενεῖς τὴν ὀργήν σου, *extendes,* vel: *prolongabis* iram
b tuam. — מָתַח, *extendit.* Ies. XL. 22. — פָּרַשׂ, *expando.* Ps. CXXXIX. 6. διέτειναν παγίδα τοῖς ποσί μου, *expanderunt* rete pedibus meis. Sap. VIII. 1. διατείνει δὲ ἀπὸ πέρατος εἰς πέρας, *pertingit* autem a fine usque ad finem. Fortasse autem legendum est διαπνεῖ, *perspirat,* ut jam Budæus in Comment. Gr. l. legit.

ΔΙΑΤΕΛΕ'Ω, *perficio,* it. *perse-*
c *vero, permaneo.* *בָּחַר, *eligo.* Symm. Cohel. IX. 4. qui pro verbis Hebr. *quia quisquis eligatur ad omnes viventes,* habet: τίς γὰρ ἀεὶ διατελέσει ζῶν; ubi non solum sensum expressit, sed etiam secutus est lectionem marginalem יְחֻבַּר, *conjunxit, associavit: Quis est, qui socius sit omnium viventium?* Vulgat. *nemo est, qui semper vivat.* Sic et Syrus ac
d Chaldæus. — הָיָה, *sum.* Deut. IX. 7. ἀπειθοῦντες διατελεῖτε τὰ πρὸς Κύριον, inobedientes *permansistis* Domino. Conf. Act. XXVII. 33. ac Lex. N. T. s. h. v. — כָּלָה, *deficio, consumor.* Jer. XX. 7. πᾶσαν ἡμέραν διετέλεσα μυκτηριζόμενος, totum diem *consumsi* subsannatus. Jer. XX. 18. διετέλεσαν ἐν αἰσχύνῃ αἱ ἡμέραι μου, *consumti sunt* dies mei in ignominia.
e — עוֹד לָנֶצַח, *adhuc in æternum.* Symm. Ps. XLVIII. 8. ἀεὶ διατελέσει. — שָׁלַם, *compleor, perficior.* Symm. Job. IX. 4. Ps. LXXII. 14. et 23. 2 Maccab. V. 27. τὴν χορτώδη τροφὴν σιτούμενοι διετέλουν, victum ex herbis *semper* capiebant.

*ΔΙΑΤΕ'ΛΟΥΣ, *semper, perseveranter,* i. q. διατελῶς. Addit. Esther. XIII. 4. ἀνάρχα παρέχουσιν ἡμῖν διατέλους τὰ πράγματα. Fortasse tamen scribendum est διατελῶς contracte pro διατελέως, quod legitur apud Hippocr. Coac. Prænot. p. 210. F. Similis tamen est vox διατάχεως. Vide Etymol. M. 271. 1.

ΔΙΑΤΕ'ΜΝΩ, *disseco.* כִּכָּר, *tracta, planities.* Tres Intt. incerti 2 Sam. XVIII. 23. ὁδὸς διατέμνουσα, via *dissecans, dividens,* vel *compendiosa.* Vulgat. *per viam compendii.* Non male quoad sensum: nam via compendiosa uti debebat, si cursu ipsum superare volebat. Jure autem quæritur, quomodo cum textu Hebr. conciliari possit hæc versio. כִּכָּר, quod pro nomine proprio a LXX acceptum est (τὴν ὁδὸν τὴν τοῦ Κεχὰρ, *per viam, quæ ad Cechar ducit*), in genere *omne* notat, *quod rotundum est et in gyrum ambit,* a כִּיר, quod, ut Arab. كار, eandem significationem habet, unde mox de *massa panis rotunda,* mox de *mensuræ genere rotundo* dicitur. Sed via, quæ in gyrum ambit, non est via compendiosa, sed ea, quæ recta dissecat terram, vitatis omnibus ambagibus, quas via strata vulgo habere solet. Tribuisse itaque videntur οἱ Γ voci כִּכָּר notionem novam ac insolitam, e reliquis linguis Orientalibus adhuc confirmandam. Liceat tamen mihi hac data opportunitate nonnullas de hac versione conjecturas proferre, quæ mihi de l. c. dilegentius cogitanti in mentem venerunt. Num fortasse τὴν διατέμνουσαν de suo addiderunt, ut lectores docerent, viam ad Cechar ducentem, qua usus fuit Achimahas, filius Sadoci, ut nuntium perferret ad Davidem, fuisse longe compendiosiorem ea, qua Chusi usus fuit? Aut legerunt fortasse כָּרַב, quod in reliquis linguis OO. *incidere, arctius constringere* notat? *Via incisa et arctius constric-*

a ta metaphorice recte dici potest *via*
compendiosa. Aut denique in suo
codice invenerunt כִּבְרָה *milliare*,
ut דֶּרֶךְ הַכִּבְרָה sit *via per totum*
milliare brevior? Vide tamen s. v.
διατάσσω a me notata.

*ΔΙΑΤΗ΄ΚΩ, *liquo, liquefacio*.
הִתִּיר, Hiph. a נָתַר, *transire, exsilire*
facio. Hab. III. 6. ex usu l. Chald.
in qua *defluere* notat. Vulg. *dissol-*
b *vit*.

ΔΙΑΤΗΡΕ΄Ω, *conservo, observo,*
custodio, tueor. הֵילִיךְ, Hiph. a יָלַךְ,
abduco. Ex. II. 9. διατήρησόν μοι τὸ
παιδίον τοῦτο. In textu Hebr. legi-
tur: *sume tecum hunc puerum*, sensu
fere eodem. — הֶעֱמִיד, Hiph. *con-*
stituo, superesse facio. Ex. IX. 17.
ἕνεκεν τούτου διετηρήθης ἕως τοῦ νῦν.
Bene quoad sensum. — *הָרַג, *oc-*
c *cido*. 2 Sam. XXX. 30. sec. Compl.
διετηροῦντο. Vide sub v. διαπαρατηρέω.
— מִשְׁמֶרֶת, *conservatio*. Exod.
XII. 6. διατετηρημένον. — נֹצֵר, *cus-*
todia. Aqu. Symm. Prov. XXVII.
18. ubi διατηρεῖν de arbore usurpa-
tum notat *diligenter curare, bene*
colere. Aqu. Ps. LX. 8. LXX Ex.
XXXIV. 7. ubi cum τηρεῖν in codd.
permutatur. Ps. XI. 8. διατηρήσεις
d ἡμᾶς ἀπὸ τῆς γενεᾶς ταύτης, *custodies*
nos ab hac generatione. Prov.
XXII. 12. — פִּלֵּס, *libro, expendo,*
pondero. Symmach. Prov. IV. 26.
διατήρησον. Sensum expressit. Qui
enim vitæ suæ rationem diligenter
observat, is e stilo SS. *viam suam*
ponderare dicitur. — שָׁמַר, *custo-*
dio. Genes. XVII. 9. 10. XXXVII.
10. ὁ δὲ πατὴρ αὐτοῦ διετήρησε τὸ ῥῆμα,
e pater vero ejus illud somnium *alta*
mente repostum servavit. Num.
XVIII. 7. διατηρήσετε τὴν ἱερατείαν
ὑμῶν, *fungemini dilegenter* sacerdotio
vestro. Ib. XXVIII. 2. διατηρήσετε,
dilegenter curate. Deut. VII. 8. δια-
τηρεῖν τὸν ὅρκον, *servare* jusjurandum.
Prov. XXI. 23. διατηρεῖ ἐκ θλίψεως
τὴν ψυχὴν αὐτοῦ, *custodit* ab afflictione
animam suam: coll. Act. XV. 29.
Ies. LVI. 2. διατηρῶν τὰς χεῖρας αὐ- f
τοῦ μὴ ποιεῖν ἄδικα, *custodiens* manus
suas, ne faciant iniqua. Sap. XI. 26.
ubi διατηρεῖσθαι est *in vita conservari*,
i. q. μένειν. Sirac. I. 23. διατήρησον τὰς
ἐντολάς, *observa* præcepta. Ibid.
XXVIII. 5. διατηρεῖν μῆνιν, *retinere,*
i. e. *fovere iram*, et ibid. v. 1. δια-
τηρῶν διατηρήσει, *sedulo asservabit in*
memoria, ut puniat. Judith. II. 10.
coll. Jac. I. 6. g

ΔΙΑΤΗ΄ΡΗΣΙΣ, *conservatio, cus-*
todia. מִשְׁמֶרֶת, idem. Ex. XVI. 33.
34. Num. XVII. 10. XIX. 9. εἰς
διατήρησιν. Joseph. A. J. I. p. 13.
13.

*ΔΙΑΤΙ΄, *quare*, pro διὰ τί. Kal
διατί pro ו. 1 Reg. I. 27. Bene
quoad sensum.

ΔΙΑΤΙ΄ΘΗΜΙ, *dispono, constituo*,
et in medio h

ΔΙΑΤΙ΄ΘΕΜΑΙ, *paciscor*. אֲמֻלָה,
part. Pah. fœm. *languidum*. Theod.
LXX Ez. XVI. 29. τί διαθῶ τὰς θυ-
γατέρας σου. Non male quoad sen-
sum. Scil. διατιθέναι, *disponere*, sumi-
tur h. l. sensu morali. *Disponere*
cor est *emendare animum*. *Cor infir-*
mum autem dicitur, *quod non facile*
a vitiositate purgari s. emendari pot-
est. — הֵקִים Hiph. a קוּם, *erigo*. i
Gen. IX. 17. διαθήκης ἧς διεθέμην, fœ-
deris, quod *pepigi*. — הֵשִׂים Hiph.
a שׂוּם, *pono*. 1 Sam. XII. 11. διέ-
θετο Σαοὺλ τὸν λαὸν εἰς τρεῖς ἀρχάς,
disponebat Saul populum in tres
turmas. — *הִשְׁלִים, *pacem facio*.
2 Sam. X. 19. διέθεντο διαθήκην sec.
Compl. — בָּרַת, *seco, scindo*, et, si
de fœdere sermo est, *pango*. Theod.
Ies. LVII. 8. διέθου, h. e. *fœdere te* k
obstrinxisti. Vulg. *pepigisti cum eo*
fœdus. Montf. minus bene transtu-
lit: *disposuisti te ipsam in eo*. LXX
Gen. XV. 18. διέθετο Κύριος τῷ Ἀ-
βραὰμ διαθήκην, *pepigit* Dominus fœ-
dus cum Abrahamo. Vide et Deut.

a V. 3. Jos. IX. 6. Sic et Aristoph. Av. v. 439. ἢν μὴ διάθωνταί γ' οἵδε διαθήκην ἐμοί. Deut. V. 2. διέθετο πρὸς ἡμᾶς διαθήκην, *pepigit* nobiscum fœdus. Vide et Deut. VII. 2. XXIX. 12. — נָתַן, *do.* Hos. XI. 9. τί σε διαθῶ, Ἐφραΐμ; quid tibi *faciam*, aut: quomodo te tractem (coll. 2 Macc. IX. 28.), O Ephraim? — עָבַר, *transeo.* Ps. LXXXIII. 6. ubi
b pro עָבַר legisse videntur עָרַךְ, *disponere, ordinare.* — צִוָּה Pih. *jubeo.* Jos. VII. 11. Sap. XVIII. 9. τὸν τῆς θειότητος νόμον ἐν ὁμονοίᾳ διέθεντο, legem divinam unanimiter *constituebant.* 2 Macc. IX. 28. ὡς ἑτέρους διέθηκεν, quemadmodum alios *tractaverat.* — Vide alibi Εἰρήνη et Ὀργίλως.

*ΔΙΑΤΙΛΛΩ, *pervello, evello, divello.* Vox hæc in Thesauro Bie-
c liano omissa reperitur apud LXX pro Hebr. פּוּץ, *distringo.* Job. XVI. 13. λαβών με τῆς κόμης διέτιλε. Vulg. *confregit me.*

ΔΙΑΤΙΜΑΩ, *æstimo, probo, in honore habeo.* הֶעֱרִיךְ Hiph. ab עָרַךְ, *taxo, æstimo.* Hebr. Lev. XXVII. 14. διατιμήσεται.

*ΔΙΑΤΙΜΗΣΙΣ, *æstimatio.* עֵרֶךְ, *ordinatio.* Inc. Lev. XXVII. 8.
d ἐλάσσων τῆς διατιμήσεως. Incertum hunc interpretem esse τὸ Σαμαρ. satis probabiliter ex v. 14. colligitur. K.

ΔΙΑΤΙΝΑΣΣΩ, *quatio.* פִּצֵּץ Pih. a פּוּץ, *frango, concutiendo dissilire facio, dissipo.* Hebr. Int. Job. XVI. 13. διετίναξε. — מְפַזֵּז part. Pih. *subsiliens, saltans.* Aqu. 2 Sam. VI. 16. διατινασσόμενος, *quatiens se, cor-*
e *pus huc et illuc jactans, ac contra decorum movens.* Vulg. *subsilientem.* Symm. σκιρτῶντα. Adde Eurip. Iphig. in Taur. v. 281. Bacch. 586.

ΔΙΑΤΟΝΙΟΝ, *fibula, annulus.* קְרָסִים plur. *ansulæ.* Ex. XXXV. 10. Hesych. διατόνια, κρίκους. Lex. Cyrilli MS. Brem. τὰ διατόνια, τοὺς κρικέλλους. Conf. Casaub. in Athen. p. 359.

ΔΙΑΤΟΡΕΥΜΑ, *tornatura, opus tornatile.* מִקְלַעַת, *tornatura, sculptura.* Inc. 1 Reg. VII. 30. διατορεύματα.

ΔΙΑΤΟΡΕΥΩ, *torno*, i. q. διατορνεύω, apud Æschyl. Prom. v. 76. מִקְלַעַת, *tornatura, sculptura.* Aqu. Theod. 1 Reg. VI. 18. διατετορευμένα, *tornata.*

ΔΙΑΤΡΕΠΩ, *dimoveo, perverto,*
perturbo, dissuadeo, pudore injecto g
deterreo, ad erubescentiam deduco, erubescere cogo, perterreo. *הִכְלִים Hiph. a כָּלַם, *ignominia afficio.* Jud. XVIII. 7. οὐκ ἔστι διατρέπων ἢ καταισχύνων: ubi duæ versiones coaluerunt, nisi quis verba ἢ καταισχύνων pro mero glossemate habere velit. Sensus est: nemo eis adversabatur, aut, ut Vulgatus vertit: *nullo ei penitus resistente.* Vide ad h. l. Scharfenb. — *זָעַף, *indignor.* Dan. I. 10. sec. Chis. ubi זֹעֲפִים, *tristes*, per duo vocabula ἀσθενῆ καὶ διατετραμμένα explicatur, quorum alterutrum est vel glossa, vel alius interpretis. Ib. v. 13. ἡ ὄψις διατετραμμένη. Sed utroque loco Scharfenb. reponere mavult διεστραμμένα et διεστραμμένη, coll. Terent. Eun. Act. IV. Sc. 4. 3. *os ut sibi distorsit carnifex.* — חָפָה, *operio.* Esth. VII. 8. διετράπη τῷ προσώπῳ, *vultui injiciebatur rubor*, quo qui suffunduntur, faciem operire solent. — עָרַץ, *violenter opprimo*, etiam *expavesco.* Job. XXXI. 34. οὐ γὰρ διετράπην πολυοχλίαν πλήθους, non enim *expavi* ad multitudinem plebis. Pro οὐ fortasse legendum καὶ, *etenim* metuissem.

ΔΙΑΤΡΕΦΩ, *nutrio, alo*, et ex adjuncto *in vita conservo.* בָּרַךְ, *benedico.* Prov. XXII. 9. ὁ ἐλεῶν πτωχὸν, αὐτὸς διατραφήσεται. Speciem pro genere posuerunt. — חָיָה:

הֶחֱיָה, Pih. et Hiph. *in vita conservo.* Gen. VII. 3. L. 20. Psalm. XXXII. 19. — כִּלְכֵּל Pih. a כּוּל, *sustento.* Gen. XLV. 11. sec. Oxon. ubi reliqui libri ἐκτρέφειν habent. Ibid. L. 21. Ruth. IV. 15. 1 Reg. XVIII. 13. sec. Compl. Ps. LIV. 25. αὐτός σε διαθρέψει, ubi Agellius emphasin in hac voce quærit, scribens: Non dixerunt θρέψει, *nutriet,* quasi totum simul, quod ad nutriendum sit opus, semel daturus sit, sed διαθρέψει, quasi: *per tempora singulosque dies suppeditabit cibum.* — נִהֵל Pih. *leniter duco,* speciatim ad pascua aut potum. Ps. XXX. 4. Vulg. Hier. *enutries me.* Sensum secuti sunt.

ΔΙΑΤΡΕ'ΧΩ, *discurro, percurro.* הָלַךְ, *eo.* Ex. IX. 24. διέτρεχε τὸ πῦρ ἐπὶ τῆς γῆς, *fulgura micabant per terram.* — פָּסַח, *transilio.* 1 Reg. XVIII. 26. διέτρεχον, *divisis turmis decurrebant.* — רָצַץ : הֵרִיץ, Pih. et Hiph. a רוּץ, *decurro.* 1 Sam. XVII. 17. Joël. II. 7. sec. Compl. et B. Ib. v. 9. Nah. II. 4. — הִתְשׁוֹטֵט Hithp. a שׁוּט, *continuo, indesinenter percurro.* Inc. Jerem. XLIX. 3.

*ΔΙΑΤΡΕ'Ω, *perterebro, perforo.* כִּזֵּב Pih. *mentior.* Num. XXIII. 19. διατρηθῆναι; ut libri nonnulli habent, teste Bonfrerio ad h. l., quod difficiliorem reddit sensum, nisi metaphorice sumatur, ut significet *perforari, more cribri effluere,* et oblivisci, vel non servare ea, quæ semel dixeris et decreveris, quod etiam *mentiri* est. Usurpatur quoque hæc vox de *eo, qui intremiscit ac perterrefactus diffugit,* quæ notio etiam ab h. l. minime aliena est.

*ΔΙΑ'ΤΡΗΤΟΣ, *perforatus, foraminibus pertusus.* Ez. XL. 16. ubi in quibusdam libris teste L. Bosio legitur ἐκκόλαμμα διάτρητον, quibus verbis nihil in textu Hebr. respondet.

ΔΙΑΤΡΙΒΗ', *commoratio, conversatio,* item *locus, ubi est διατριβή,* f
etiam *omne vitæ studiorumque genus.* אִוֶּלֶת, *stultitia.* Prov. XIV. 26. ubi διατριβή est non solum *conversatio,* sed etiam *vitæ ratio ac mores.* Vide ad h. l. Jaegerum. — הֲלִיכָה, *incessus.* Prov. XXXI. 27. στεγναὶ διατριβαὶ οἴκων αὐτῆς, ubi διατριβαὶ *januas* significare videtur, hoc sensu: *non multis aditum ad se admittit.* — מוֹשָׁב, *habitatio.* Lev. XIII. 46. ἔξω g
τῆς παρεμβολῆς ἔσται αὐτῷ ἡ διατριβή, extra castra solitarius degat. — מָעוֹן, idem. Jer. XLIX. 32. διατριβὴ στρουθῶν, ubi *habitaculum* notat.

ΔΙΑΤΡΙ'ΒΩ, *contero, tero, linio,* et, si χρόνον subintellegas, *commoror, subsisto.* גּוּר, *peregrinor.* Jer. XXXV. 7. γῆς, ἐφ' ἧς διατρίβετε ὑμεῖς ἐπ' αὐτῆς, terræ, in qua vos commoramini. Conf. Lex. N. T. s. h. v. h
— *הִתְפַּצֵּץ Hithp. a פּוּץ, *dissipor, confringor.* Hab. III. 5. διετρίβη τὰ ὄρη sec. Cyrillum. Sed sine dubio ibi in aliis libris rectius legitur διεθρύβη. — יָשַׁב, *sedeo, maneo.* Lev. XIV. 8. Symm. 2 Sam. V. 9. Tob. XI. 8. δηχθεὶς διατρίψει, compunctus *deteret.* Ibid. v. 10. διέτριψε τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ, *terebat* oculos suos.

ΔΙΑΤΡΟΦΗ', *alimentum, commeatus.* מַכֹּלֶת, *cibus.* Aqu. 1 Reg. V. i
11. Adde 1 Macc. VI. 49.

ΔΙΑΤΥΠΟ'Ω, *conformo, reformo, muto.* Sap. XIX. 6. ὅλη ἡ κτίσις ἄνωθεν διετυποῦτο, omnis enim creatura *mutare videbatur suam naturam et indolem.*

ΔΙΑΥ'ΓΑΣΜΑ, *pellucidus splendor.* נֹגַהּ, idem. Inc. Hab. III. 3. seu 4.

ΔΙΑΥΓΗ'Σ, *pellucidus.* זַךְ, *purus.* Aqu. Proverb. XVI. 5. διαυγεῖς. Hesych. διαυγὲς, λαμπρὸν, φωτεινόν.

ΔΙΑΥΓΙ'ΖΟΜΑΙ, *illustror, diluci-*

a *dus sum.* זָכַךְ, *purus sum.* Aqu. Job. XXV. 5. διαυγισθήσεται, *illustrabuntur, dilucidæ erunt.*

ΔΙΑΦΑΙ'ΝΩ, *appareo.* Sap. XVII. 6. διεφαίνετο δ' αὐτοῖς μόνον αὐτομάτη πυρὰ, *apparebat* (seu *interlucebat, obiter et in transcursu inter tenebras emicabat*) autem illis sola spontanea pyra.

ΔΙΑΦΑΝΗ'Σ, *pellucidus.* זַךְ, *pu-*
b *rus.* Ex. XXX. 34. λίβανον διαφανῆ. Vide Plinium XII. 14. et Theophr. Hist. Plant. IX. 4. — *זְכוֹכִית, *crystallus.* Inc. (quem Symmachum esse opinatus est Montf.) Job. XXVIII. 17. κρύσταλλος διαφανὴς, *crystallus pellucida.* Cur hoc epitheton in re tam nota apposuerit, equidem non video. Existimo igitur, διαφανὴς esse alius interpretis, for-
c tasse Aquilæ, etymologiæ a זָכָה, *purus, mundus fuit,* rationem habentis. — צֹהַר. *fenestra.* Symm. Gen. VI. 16. διαφανὲς ποιήσεις, h. e. interprete Hieronymo, *dilucidum facies arcæ, volens fenestram intelligi.* Vide Drusium in Fragm. p. 17.

ΔΙΑΦΑΝΗ͂ ΛΑΚΩΝΙΚΑ', sc. ἱμάτια, vel χιτώνια, *vestimenta pellucida Laconica.* גִּלְיוֹנִים, plur. *spe-*
d *cula,* et *vestes pellucidæ,* aut potius teste *Kimchio interulæ* s. *subuculæ tenues ac subtiles,* sic dictæ, quia transparebat sub illis corpus præ nimia eorum tenuitate. Ies. III. 21. τὰ διαφανῆ λακωνικά. Alterutrum ex his duobus vocabulis judice Fullero (in Miscell. SS. Lib. V. c. 20.) pro glossemate habendum videtur. Suidas enim διαφανῆ χιτώνια esse
e dicit, οὐ τὰ λαμπρὰ, ἀλλὰ τὰ ἰσχνὰ, δι' ὧν διαφαίνεται τὰ σώματα τῶν γυναικῶν. Hesychius: λακωνικὸς χιτὼν, λεπτὴ ἐσθής. Alias tenues et pellucidæ vestes σιρῆναι dicebantur. Vide Hesych. h. v. et Schroederum de Vestitu Mulier. Hebr. cap. 18. p. 312.

*ΔΙΑ'ΦΑΝΟΣ. Aquila Exod. XXVIII. 8. שָׁנִי, διάφανον. Sic ed. Rom. perperam habet pro διάφορον. Vide ad h. l. Montfauconium.

ΔΙΑΦΑΥ'Ω, vel ΔΙΑΦΑΥ'ΣΚΩ *illucesco, dilucesco.* אוֹר verbum *luceo.* Gen. XLIV. 3. ubi cum φαίνω permutatur in codd. Jud. XVI. 2. ἕως διαφαύσῃ ὁ ὄρθρος. 1 Sam. XIV. 36. ἕως διαφαύσῃ ἡ ἡμέρα, ubi cum διαφωτίζειν permutatur in codd. 2 Sam. II. 32. διέφαυσεν αὐτοῖς, sc. ἡμέρα, vel ὄρθρος, *diluxit* illis dies s. diluculum. Symm. 1 Sam. XXIX. 10. ubi Vulg. *et coeperit dilucescere.* — *אוֹר subst. *lux.* Inc. 2 Sam. XVII. 22. ἕως διέφαυσε τὸ πρωΐ. Vulg. *donec dilucesceret.*

ΔΙΑΦΕ'ΡΩ, *differo, præsto, antecello, deporto,* et διαφέρομαι, *dispergor, longe lateque audior, altercor, contendo.* *סוּר, *recedo.* 1 Sam. XVII. 39. sec. Alex. διαφέρουσι. Scribe διαφέρουσιν, *deportabant.* Alii habent ἀφαιροῦσιν. — שְׁנָא Chald. *mutor, immutor,* etiam אִשְׁתַּנּוֹ. Ithpahal. Dan. VII. 28. ἡ ἕξις μου διήνεγκεν ἐμοὶ sec. Chis. ubi Theodot. ἀλλοιοῦσθαι habet. Ib. v. 3. ϑηρία διαφέροντα ἀλλήλων, bestiæ a se invicem *differentes.* Ib. v. 7. αὐτὸ διαφέρον περισσῶς περὶ πάντα τὰ ϑηρία, multum *differens* ab omnibus bestiis. 3 Esdr. V. 78. διαφέρειν σχεδίας εἰς τὸν Ἰόππης λιμένα, ut *deportarent* rates in partum Joppes. Sap. XVIII. 2. τοῦ διενεχϑῆναι χάριν ἐδέοντο, ut esset *differentia,* (h. e. *ut longius secederent, et a se ipsis discederent,*) donum sibi expetebant, aut: *inimicitiarum gratiam et veniam petebant.* Ibid. XVIII. 10. οἰκτρὰ διεφέρετο ϑρηνουμένων παιδίων, planctus flebilis ploratorum infantium *longe lateque audiebatur.* 2 Macc. III. 4. διηνέχϑη τῷ ἀρχιερεῖ, *contendebat* cum summo sacerdote. Hesych. διηνέχϑη, ἐμαχέσατο. Ib. XV. 13. ἄνδρα πολιᾷ καὶ δόξῃ διαφέροντα, virum canitie et gloria *præstantem.* 2 Macc. VI. 26. ὑπόδειγμα πρὸς ἡμᾶς διαφέροντως πάντων ϑε-

a νῶν. Confer Lex. N. T. s. h. v. Hesych. διαφέρει, ἀνήκει, προῦχει, ὑπερέχει, βέλτιόν ἐστι.

ΔΙΑΦΕΥΓΩ et ΔΙΑΦΕΥΓΟΜΑΙ, *effugio, salvus evado.* נָדַד, *vagor.* Ies. X. 14. ὃς διαφεύξεταί με. Ita Bielius. Sed l. c. respondet potius formulæ נָדַד כָּנָף, *alam movere,* nempe *aufugiendi* aut *se defendendi causa,* quanquam non ignoro, simplex quoque
b נָדַד in l. Chald. et Arab. نَدَّ *aufugere* notare. — נוּס, *fugio.* Amos IX. 1. μὴ διαφύγῃ ἐξ αὐτῶν φεύγων, ne *effugiat* ullus ex illis fugiens. — נִמְלַט, Niph. *evado.* Prov. XIX. 5. ἐγκαλῶν ἀδίκως οὐ διαφεύξεται, qui injuste aliquem accusat, non *salvus evadet.* Symm. Job. XXII. 30. — נִצַּל, Niph. *eripior, eripio me, evado.* Symm. Ps. XXXII. 16. διαφεύξεται.
c — עָלַז, *exulto.* Jer. XI. 15. ἢ τούτου, sc. ἕνεκα, διαφεύξῃ; vel propter hoc *effugies?* ubi pro תַּעֲלֹזִי legisse videntur תֵּלֹזִי, *excedes, effugies.* Ex Michaëlis sententia legerunt תָּעוּזִי, ab עוּז, *fugere.* — פָּלִיט. *evadens.* Symm. Ies. XLV. 20. διαπεφευγότες, qui *salvi evaserunt.* LXX οἱ σωζόμενοι. Idem Gen. XIV. 13. LXX Jos. VIII. 23. 2 Reg. IX. 15.
d — שָׂגַב, *robustus sum.* Deut. II. 36. οὐκ ἦν πόλις, ἥτις διέφυγεν ἡμᾶς, nulla urbs *potestati nostræ resistere* potuit. Bene quoad sensum. — *שָׂרִיד, *superstes.* Jos. XI. 8. sec. Ald. διασεσωσμένον καὶ διαπεφευγότα: ubi duæ versiones coaluerunt. Idem valet de lectione Cod. Oxon. σεσωσμένους καὶ διαπεφευγότας. Cod. Vat. habet tantum διασεσωσμένον.

e ΔΙΑΦΘΕΙΡΩ, *corrumpo, vasto, perdo, destruo, interficio, trucido.* הֵמִית. Hiph. a מוּת, *occido.* 1 Sam. II. 27. ἐβούλετο Κύριος διαφθεῖραι αὐτούς, volebat Dominus *occidere.* Sic Ælianus V. H. VIII. 9. διέφθειρε τὸν Ἀρχέλαον. Ibid. XIII. 45. — הִתְעַוֵּת Hithp. *perverto, corrumpo me.* Symm. Cohel. XII. 3. διαφθαρῶσι ἄνδρες οἱ ἰσχυροί, *interficiantur* viri fortes. — חִבֵּל Pih. et Chald. f
חַבֵּל et אִתְחַבַּל, Pah. et Ithp. Aqu. Cant. VIII. 5. διεφθάρη. Vulg. *corrupta est.* Significat autem ibi διαφθείρειν *corrumpere* s. *vitiare virginem.* Interpretationem autem hanc vulgari longe præferendam esse, quis non videt? Legit autem Aquila חִבְּלָה. Symm. Cant. II. 15. — LXX Cohel. V. 5. Mich. II. 10. Dan. IV. 20. (ubi vid. Scharfenb.) VII. 14. ἡ βασιλεία αὐτοῦ οὐ διαφθαρήσεται, regnum ejus non *destruetur.* — חָרֵב, *exsiccor.* Jud. XVI. 7. 8. νευρίαις μὴ διεφθαρμένας. Bene quoad sensum. — *יֶשַׁח, *depressio, humiliatio.* Symm. Mich. VI. 14. Legisse videtur שַׁחַת, aut sensum secutus est. — *מָחָה, *deleo.* 2 Reg. XIV. 27. ubi διαφθείρειν est *prorsus delere, penitus perdere,* et h
cum ἐξαλείφειν in codd. permutatur. — סָחַב, *traho.* Jer. L. 45. Sc. vox Hebr. ex usu l. Arab. شَحَبَ etiam *abradere* ac *depascere* notat. — פִּלֵּל Pih. *judico.* Ez. XVI. 51. ἐν ᾗ διέφθειρας τὰς ἀδελφάς σου, qua *perdendas judicasti* sorores tuas. — *פָּרַץ, *divido.* Symm. Ex. XIX. 22. Bene quoad sensum. — שְׁחִיתָה, Chald. *corruptum.* Dan. II. 9. διεφθαρμένον, *falsa* et *mendacia.* — i
שִׁחֵת : הִשְׁחִית et נִשְׁחַת, Pih. Hiph. et Niph. Inc. 1 Sam. XXVI. 9. ubi in notione *necandi* legitur. Οἱ Γ Ez. XVI. 47. διέφθειρας ὑπὲρ αὐτάς. Bene Vulgatus: *pene sceleratiora fecisti illis.* In eadem significatione morali legitur quoque apud LXX Jud. II. 19. διέφθειραν (sc. τὰς ὁδοὺς αὐτῶν) ὑπὲρ τοὺς πατέρας,

a corruperunt vias suas magis quam patres, h. e. majoribus suis sceleratiores fuerunt. Conf. Drusii Miscell. Cent. II. c. 100. Jud. VI. 4. 5. XX. 21. — שְׁנָא, Chald. *muto me, mutor.* Dan. VII. 19. τοῦ διαφθείροντος πάντα: ubi non sunt aliam lectionem secuti, sed vel sensum male expresserunt, vel ex aliis locis rescribendum erit τοῦ διαφέροντος παρὰ πάντα, ut
b observavit ad h. l. Scharfenb. Justinus M. καταφθείροντος habet. Sap. XVI. 5. δήγμασι δὲ σκολιῶν διεφθείροντο ὄφεων, morsibus autem curvorum serpentum *enecabantur.*

*ΔΙΑΦΘΟΝΕ'Ω, *invideo.* Esth. VI. 3. in ed. Usserii vet. alt. p. 132. καὶ νοήσαντες οἱ νεανίσκοι διεφθόνουν αὐτῷ. K. Διαφθονεῖσθαι pro *invideri* affertur e Chrysostomo, teste H. Stephano.

c ΔΙΑΦΘΟΡΑ', *corruptio, perditio, vastatio,* it. *fovea.* *בֹּשֶׁת, *pudor.* Soph. III. 5. sec. cod. Alex. ἐν διαφθορᾷ. Legerunt בְּשַׁחַת. — חֲבָל Chald. Dan. III. 26. et VI. 23. — חֶבֶל, quod etiam *funem* notat. Hos. XI. 5. ἐν διαφθορᾷ ἀνθρώπων ἐξέτεινα αὐτούς. Scil. חֶבֶל ex usu l. Arab. جبل notat *corrupit, perdidit.* Vide ad h. l. Steph. le Moyne
d Obss. ad Varia Sacra p. 306. — מַדְחֵפוֹת plur. *impulsiones.* Psalm. CXXXIX. 12. — מַכְאוֹב, *dolor.* Jer. LI. 8. — מֶסַח, *evulsio, destructio.* Οἱ λοιποὶ 2 Reg. XI. 6. ἀπὸ διαφθορᾶς, ex Theodoreto ad h. l. qui sic habet: τὸ μεσσαὲ οἱ λοιποὶ ἑρμηνεῦται ἀπὸ διαφθορᾶς εἰρήκασι τουτέστι μετὰ πάσης φυλακῆς, ὥστε μηδεμίαν γενέσθαι βλάβην ἐν τῷ οἴκῳ τῷ θείῳ.
e In Coislin. 2. perperam legitur ἀπὸ διαφορᾶς. — מַשְׁחִית, *corruptio.* Ez. XXI. 31. Dan. X. 8. — שֹׁד, *vastatio.* Symm. Hos. VII. 13. — שְׁחוּת, *fovea, fossa.* Prov. XXVIII. 10. εἰς διαφθορὰν αὐτὸς ἐμπεσεῖται. Non legerunt שַׁחַת, ut nonnulli opinati sunt, sed sensum secuti sunt. — שְׁחִית, idem. Ps. CVI. 20. Thren. IV. 20. — שַׁחַת, *perditio,* it. *fovea.* Ps. IX. 15. XV. 10. *f*
XXIX. 11. Conf. Drusium Quæst. Ebr. Lib. II. Qu. 45. Aqu. Ps. VII. 16. Prov. XXVI. 27. Cf. Colomesium Obss. Sacr. p. 612. — שָׁחַת: הִשְׁחִית, Pih. et Hiph. Jerem. XIII. 14. XV. 3. Hos. XIII. 9. Esdr. IV. 39. διαφθορὰ, sec. cod. Alex. Sine dubio scripserat διαφθορὰν, *corruptionem largitionibus effectam,* aut διαφθόρια. Sir. XXXIV. (al. 31.) 5. *g*
διαφθορά. Num *opes caducæ et corruptibiles?* Sed potest quoque per *exitium* reddi.

ΔΙΑΦΛΕ'ΓΩ, *exuro.* בָּעַר, idem. Ps. LXXXII. 13. ὡς πῦρ, ὃ διαφλέξει δρυμόν.

ΔΙΑΦΟΒΕ'Ω, *perterrefacio.* שָׁסַה, *diripio.* Jer. XXX. 16. ἔσονται οἱ διαφοβοῦντές σε εἰς διαφόβημα: ubi alii libri rectius habent διαφοροῦντες, quanquam et altera lectio quodammodo defendi potest.

ΔΙΑΦΟ'ΒΗΜΑ, *terror, perterrefactio,* ac per metonymiam *objectum terroris.* מְשִׁסָּה, *direptio.* Jer. XXX. 16. ubi alii rectius, ut videtur, διαφόρημα habent, quod vide infra.

ΔΙΑΦΟΡΑ', *differentia, discrimen.* שַׁחַת, *perditio.* Job. XXXIII. 28. διαφορὰν sec. Ald. ubi tamen alii rectius διαφθορὰν exhibent. Sap. VII. 20. Prol. Sir. 1 Macc. XIII. 18. οὐκ ἔστι διαφορὰ ἐναντίον τοῦ οὐρανοῦ, non est differentia in conspectu cœli, seu Dei: ubi *Syrus* per ܟܠܝܐ, *obstaculum,* non male quoad sensum reddidit.

ΔΙΑΦΟΡΕ'Ω, *dissipo, distraho,* etiam *diripio, spolio.* שָׁסָה, *diripio.* Al. Jer. XXX. 16. ἔσονται οἱ διαφοροῦντές σε εἰς διαφόρημα, qui te *diripiunt,* iterum diripientur. Ita sec.

5

a Vat. ubi tamen plerique libri habent: οἱ διαφοροῦντές σε εἰς διαφόρημα. Sed prior lectio, quæ magis textui Hebr. respondet, præferenda est, et confirmatur judice L. Bos. ex Hesychio, apud quem ipsissima hæc verba διαφοροῦντές σε exponuntur παίζοντές σε. Apud eundem etiam διαφόρημα est παίγνιον, ut et apud Suidam. Vide Cappelli Notas Criticas
b ad h. l. p. 529.

ΔΙΑΦΟ'ΡΗΜΑ, *dissipatio, distractio, direptio,* etiam *ludibrium.* מְשִׁסָּה, *direptio.* Al. Jer. XXX. 16. Sic et res vento dissipatæ dicuntur esse *ludibrium venti.* Vide modo ante in διαφορέω. Zonaras Lex. διαφόρημα, τὸ παίγνιον.

ΔΙΑ'ΦΟΡΟΣ, *differens, diversus, præstans, excellens.* אֱלֹהִים, *Deus.*
c Symm. Gen. I. 27. ἐν εἰκόνι διαφόρῳ, in imagine excellenti. Haud ignoravit nempe doctus interpres, vocem *Deus* aliis vocibus addi ad summam alicujus rei præstantiam indicandam. — כִּלְאַיִם dual. *diversa genera.* Deut. XXII. 9. οὐ κατασπερεῖς τὸν ἀμπελῶνά σου διάφορον, ne conseras vineam tuam *rebus diversi generis:* ubi loco διάφορον in aliis
d libris legitur δίφορον, quod est fortasse alius interpretis, nam utrumque locum habere potest. Gloss. in Octat. διάφορον, ἀνομοιογενές. — שָׁנְיָה part. fœm. Chald. Dan. VII. 19. — שְׁנַיִם dual. *duo.* Esdr. VIII. 26. σκεύη χαλκοῦ στίλβοντος ἀγαθοῦ διάφορα, vasa ex ære fulgenti bono *præstantia,* aut potius: *varia.* — *שָׁנִי, *iteratum,* sc. *tingendo, dibaphum.*
e Aqu. Ex. XXVIII. 8. Inc. ib. v. 5. Uterque videtur שָׁנִי legisse. 3 Esdr. IV. 39. οὐ λαμβάνει πρόσωπον, οὐδὲ διάφορα: ubi διάφορον notat *pecuniam, munera.* De lectione cod. Alex. διαφθορὰ vide supra s. h. v. In eadem *pecuniæ* notione legitur quoque 2 Macc. I. 35. III. 6. ubi supplendum χρῆμα, quod additur apud Theophrast. Charact. c. 10. Adde Polyb. XXIII. 8. 11. διάφορα f προτείνειν, *pecuniam offerre.* Dionys. Hal. VI. 58. T. II. p. 1172. ed. Reisk. πρὸς πολὺ διάφορον, καὶ ἐπὶ μεγάλοις δανεισθὲν τόκοις, multa pecunia mutuo data, idque magno fœnore. Conf. Vorstium de Hebr. N. T. p. 452. ed. Fisch.

*ΔΙΑΦΟ'ΡΩΣ, *diverse, varie.* Dan. VII. 7. pro Chald. מְשַׁנְּיָה, *varia* s. *diversa erat,* διαφόρως χρώμενον παρὰ g
πάντα τὰ πρὸ αὐτοῦ θηρία.

ΔΙΑΦΡΑΓΗ'. פְּרוּץ, part. Pah. *ruptum.* Vide supra s. v. διασφαγή.

ΔΙΑΦΥΛΑ'ΤΤΩ, *custodio, servo, conservo.* חָרַף, *probro afficio.* Lev. XIX. 20. αὕτη οἰκέτις διαπεφυλαγμένη ἀνθρώπῳ, h. e. *desponsata* viro, quam notionem voci Hebr. interpretes Judaici tribuunt. Vide ad h. l. Schultens. in Opp. Min. p. h
143. seq. — נָצַר, *tueor, custodio.* Deut. XXXII. 10. — שָׁמַר, *servo, custodio.* Deut. VII. 12. διαφυλάξει σοι Κύριος τὴν διαθήκην, *servabit* tibi Deus fœdus. Job. II. 6. Prov. VI. 24. τοῦ διαφυλάσσειν σε ἀπὸ γυναικὸς ὑπάνδρου, ut *conservent* te a muliere viro subjecta. Jer. III. 5. sec. cod. Alex. et Compl. ubi cum φυλάσσειν in Codd. permutatur. Sap. X. 12. δι- i
εφύλαξεν αὐτὸν ἀπ' ἐχθρῶν, *conservavit* eum ab inimicis.

ΔΙΑΦΩΝΕ'Ω, *dissono, discrepo, desum, desideror, pereo, morior.* נָזַר *abscindo.* Ez. XXXVII. 11. ἀπόλωλεν ἡ ἐλπὶς ἡμῶν, διαπεφωνήκαμεν, periit spes nostra, *actum est de nobis.* Hesych. διαπεφωνήκαμεν, ἀπωλόμεθα. Διαφωνεῖν, explicante Hemsterhusio ad locum Hesychii, est *præ lassitu-* k
dine, vocisque nimia contentione ad incitas redactum esse, tum etiam *animam agere atque efflare.* Conf. Bocharti Hieroz. P. II. p. 649. — *הָלַךְ, *eo,* etiam *pereo, intereo.* Symm. Ps. LVIII. 9. ubi Montf. διαφωνεῖ male reddidit *dissonat,* cum

a potius reddendum fuisset *perit.* Nonnulli conjecerunt, legendum esse *διαβαίνει, consumitur.* — נֶעְדַּר Niph. *desum.* 1 Sam. XXX. 19. οὐ διεφώνησεν αὐτοῖς (sc. τι) ἀπὸ μικροῦ ἕως μεγάλου, non *defuit* illis aliquid a parvo usque ad magnum. Conf. Judith. X. 13. et Baduellum ad h. l. Hesych. et Lex. Cyrilli MS. Brem. καὶ οὐ διεφώνησεν, οὐ διέφυγεν.
b — נָפַל, *cado.* Jos. XXIII. 14. ἓν οὐ διαπεφώνηκεν ἐξ αὐτῶν, nullum eorum *irritum factum est,* seu *eventu caruit.* In Vat. legitur οὐ διεφώνησεν ἓ. α. Confer 1 Reg. VIII. 57. — נִפְקַד Niph. *desum,* et פָּקַד. Num. XXXI. 49. οὐ διαπεφώνηκεν ἀπ' αὐτῶν οὐδὲ εἷς, nullus eorum *periit.* Suidas: διαπεφώνηκεν, ἀντὶ τοῦ ἐσχάτην καὶ τελευταίαν φωνὴν ἀφῆκε, τουτέστιν ἀπέθανεν.
c Confer Is. Vossium de LXX Intt. cap. 5. p. 11. 1 Sam. XXV. 15. ubi Vulg. *periit* habet. Symm. 1 Sam. XXV. 21. et 2 Sam. II. 30. διαπεφωνήκασι, ubi διαφωνεῖν, quia de militibus sermo est, non simpliciter *deesse* aut *desiderari* notat, sed *in visitatione* aut *lustratione desiderari* significat. Vulg. *defuerunt.* LXX sec. cod. Norimb. aut potius Inc.
d (quem Symmachum esse suspicor) Jer. XXIII. 4. — שָׁלַח יָד, *mitto manum.* Exod. XXIV. 11. τῶν ἐπιλέκτων οὐ διεφώνησεν οὐδὲ εἷς. Bonfrerius in Comment. ad h. l. legendum existimat: οὐ διεφόνησεν οὐδὲ ἕνα, *non interfecit neque unum.* Sed non opus esse hac conjectura ex hucusque dictis apparet, nec verbum διαφονέω apud Græcos scriptores, quan-
e tum equidem scio, legitur. Judith. X. 13. τῶν ἐπιλέκτων οὐ διεφώνησεν οὐδὲ εἷς, nullus militum tuorum *desiderabitur.*

ΔΙΑΦΩΤΙ'ΖΩ, *illumino.* אוֹר, *lux.* 1 Sam. XIV. 36. sec. Compl. 2 Sam. II. 32. διεφωτίσθη sec. Compl., dies *illuxit* ipsis: ubi reliqui libri habent διέφαυσεν. Nehem. VIII. 5.

ΔΙΑΧΑΡΑ'ΤΤΩ, *delineo.* חָקָה, idem. Theod. Ies. XLIX. 16. f

ΔΙΑΧΕΙΡΟ'ΟΜΑΙ, *manibus conficio, interficio.* שָׁלַח יָד, *mitto manum.* Job. XXX. 24. εἰ γὰρ ὄφελον δυναίμην ἐμαυτὸν διαχειρώσασθαι, utinam vero possem memet ipsum interficere.

ΔΙΑΧΕ'Ω et ΔΙΑΧΥ'Ω, *diffundo, dissipo.* הִפְרִישׁ, Hiph. *pungo.* Prov. XXIII. 32. ὥσπερ ὑπὸ κεράστου διαχεῖται αὐτοῦ ὁ ἰός: ubi sine dubio g
respexerunt notionem *diffundendi* ac *dispergendi,* quam vox פָּרַשׁ cum Sin scripta habet, aut putarunt, in voce Hebr. latere notionem *diffundendi:* basiliscus enim morsu diffundit venenum suum. — נִטַּשׁ, *diffundo me.* 1 Sam. XXX. 16. διακεχυμένοι ἐπὶ πρόσωπον τῆς γῆς, *dissipati* in omni terra. — פּוּץ, *dispergor.* Zach. I. 17. διαχυθήσονται πόλεις h
ἐν ἀγαθοῖς, urbes *abundabunt* seu *redundabunt* bonis. Arab. فيض notat *redundavit fluxus, manavit.* — פּוּר, *dispergo.* Jer. III. 13. — פָּשָׂה *diffundo me.* Lev. XIII. 22. 27. XIV. 40. 44. 48. Hesych. διαχύσει, ἁπλώσει. — צָעָה, *peragro.* Jer. II. 20. διαχυθήσομαι ἐν τῇ πορνείᾳ μου, *diffundar* in fornicatione mea. Non male. Conf. Schroederi Obss. ad Origg. Hebr. p. 41. Michaëlis in i
Supplem. p. 2119. putat, LXX pro אֶתְצַעָה, *supervagans,* in Hithpael legisse אֶתְצָעָה, non rigide grammatice, esse enim debuisset אֶצְטָעֶה. — צָרִים plur. ex צַר. Ez. XXX. 16. διαχυθήσεται ὕδατα. Cappello in Notis Critt. ad h. l. p. 556. legisse videntur צָדֵי מַיִם, nam צָדָה Chaldæis est *vastare.* — שָׁפַךְ, *effundo.* Symm. Ps. XLI. 5. διέχεα ἐπ' ἐμαυτὸν, ubi de lacrymis dicitur hoc sensu: *deploro sortem meam, summa afficior tristitia.* — שָׁקָה Pyh. irri-

a gor. Job. XXI. 24. μυελὸς δὲ αὐτοῦ διαχεῖται, medulla autem ejus *se diffundit*. Dan. III. 47. sec. Chis. διεχεῖτο ἡ φλὸξ ἐπάνω τῆς καμίνου. Sap. II. 3. τὸ πνεῦμα διαχυθήσεται, spiritus hominis in morte *diffunditur*, seu: *in nihilum abit*. Ib. V. 15. ὡς καπνὸς ὑπὸ ἀνέμου διεχύθη. Ib. VIII. 11. διαχέει sec. Compl. futuro pro præsenti posito, *effundit*, uti Vulg.
b habet. 2 Macc. X. 28. ἄρτι δὲ τῆς ἀνατολῆς διαχεομένης, jam autem ortu solis, seu sole oriente *diffuso*, eleganter pro *super terram exorto*.

ΔΙΑ'ΧΥΣΙΣ, *diffusio*. פָּשֹׂה inf. *diffundendo*. Lev. XIII. 22. 27. 35. et Lev. XIV. 48. ubi nihil est in textu Hebræo.

ΔΙΑΧΡΙ'Ω, *perungo*. מָשַׁח, *ungo*. Lev. II. 4. VII. 2. διακεχρισμένα ἐν
c ἐλαίῳ, ubi alii libri κεχρισμένα habent.

ΔΙΑ'ΧΡΥΣΟΣ, *deauratus, auro intextus*. 2 Macc. V. 2. ἱππεῖς διαχρύσους στολὰς ἔχοντας, equites stolas auro intextas habentes. Sic apud Pollucem Lib. IV. c. 18. segm. 116. χλαμὺς διάχρυσος, chlamys *auro texta*. Fiebat illa ex stamine, cui subtemen ex aureis filis impo-
d nebatur. Virgilius (Æn. III. 483.) eleganter expressit: *et picturatus auri subtemine vestes*, et alibi (Æn. XI. 144.): *vias discriminat auro*. Similiter Diodorus Sic. Lib. XVII. c. 77. διάλευκον χιτῶνα vocat *tunicam albo intextam*, vel: *cujus stamen purpureum erat, subtemen vero aut trama alba*. Vide Blancardi Not. ad Arrian. de Exped. Alex. p. 256. et
e Brissonium de Regn. Pers. Lib. I. §. 59. p. 77.

'ΙΜΑΤΙΣΜΟ'Σ ΔΙΑ'ΧΡΥΣΟΣ, *vestitus auro intextus*. כֶּתֶם אוֹפִיר, *aurum insigne Ophir*. Ps. XLIV. 11. ubi vide reliquos intt.

ΔΙΑΧΩΡΕ'Ω, *separo*. Sir. XXXIII. 11. ἐν πλήθει ἐπιστήμης διεχώρησεν αὐτούς, pro summa sua sapientia *separavit* eos, sc. homines. Conf. seq.

ΔΙΑΧΩΡΙ'ΖΩ, *separo, distinguo*, et f
διαχωρίζομαι, *separo me, discedo*. הִבְדִּיל Hiph. Gen. I. 4. 6. 2 Par. XXV. 10. διεχώρισεν (sc. τινὰς) τῇ δυνάμει. Neh. X. 28. sec. Compl. — הֵסִיר Hiph. a סוּר, *recedere facio*. Gen. XXX. 32. — נִפְרַד : הִפְרִיד Hiph. et Niph. Symm. Prov. XVII. 9. LXX Gen. XIII. 9. διαχωρίσθητι ἀπ' ἐμοῦ, *discede* a me, coll. v. 11. et 14. ubi cum χωρίζειν et ἀποχωρίζειν g
in codd. permutatur. 2 Sam. I. 23. ubi οὐ διακεχωρισμένοι videtur esse glossema: sequitur enim οὐ διεχωρίσθησαν. Certe alterutrum partim per se, partim per textum Hebr. superfluum est. Prov. XVI. 28. διαχωρίζει φίλους, *divellit* amicos, s. familiares. — נִפְרַשׁ Niph. Ez. XXXIV. 12. — *פָּלָא, Hiph. הִפְלִיא, *mirabiliter facio s. ago*. Jud. XIII. 19. h
διεχώρισε ποιῆσαι sec. Vat. Non permutarunt פָּלָא cum פָּלַג aut פָּלַח, ut nonnullis visum est, sed respexerunt notionem *separandi* et *segregandi*, quam vox Arab. فلا habet, coll. Hebr. פָּלָה. — שׁוּת, *pono*. Gen. XXX. 41.

ΔΙΑ'ΨΑΛΜΑ, *quod fidibus intercinitur, variatio vocis ac modulationis inter canendum*. סֶלָה, vox in musi- i
ca Hebræa usitata, de cujus tamen vera significatione magnus est dissensus interpretum. Ps. III. 2. IV. 4. et alibi sæpissime in Psalmis, ac Hab. III. 2. In omnibus his locis Meibomius ad Davidis Psalmos duodecim p. 37. διχάψαλμα (*bis canenda præcedentia esse*) aut ἀνάψαλμα (*retrorsum canendum esse*) legendum conjicit. Hesych. διάψαλμα, μουσικοῦ μέλους ἢ ῥυθμοῦ τροπῆς γινομένης, ἢ διανοίας καὶ δυνάμεως λόγου ἐναλλαγή. Euthymius Zigabenus Præf. in Psalm. p. 179. ed. Steph. le Moyne in Var. Sacr. διάψαλμα μεταβολὴν σημαίνει νοήματος ἢ μέλους, ἢ

a ἀναβολήν τινα κρούματος, ἢ τηνικαῦτα θείου πνεύματος ἔλλαμψιν εἰς τοὺς ψάλλοντας. ἀπεγράφοντο γὰρ ταῦτα πάντα διὰ τὴν ἀκρίβειαν. Lex. Cyrilli MS. Brem. διάψαλμα, μετάβασις. Vide et aliorum explicationes apud Suicerum Thes. Eccl. T. I. p. 890.

ᾨΔΗ' ΔΙΑΨΑ'ΛΜΑΤΟΣ, *canticum, quod fidibus intercinitur*, aut *cantus variatæ modulationis.* הִגָּיוֹן
b סֶלָה, *meditatio per variatam modulationem vocis*, seu sec. alios *canticum laudationis.* Ps. IX. 17.

ΔΙΑΨΕΥ'ΔΟΜΑΙ, *mentior, fallo, decipio.* כִּזֵּב : נִכְזַב Pih. et Niph. 2 Reg. IV. 16. μὴ διαψεύσῃ τὴν δούλην σου, ne mentiaris ancillæ tuæ. Job. XL. 27. Inc. Num. XXIII. 19. διαψευσθῆναι. Symm. Ps. CXV. 11. Aqu. Symm. Hab. II. 3. The-
c od. Job. XL. 28. διεψεύσατο, ubi de *spe frustrata* sermo est. 3 Macc. XIII. 19. διεψεύσατο, *mentitus est.*

ΔΙΑ'ΨΕΥΣΜΑ, *mendacium.* כָּזָב, idem. Aqu. Ps. LXI. 5. et Ps. CXV. 11.

ΔΙΑΨΗΛΑΦΑ'Ω, *palpo, pertrecto.* מִשֵּׁשׁ, Pih. idem. Symm. Ies. LIX. 10. διαψηλαφήσομεν. Legitur præterea Gen. XXXI. 34. ubi cod. 58.
d Holm. hoc additamentum habet: καὶ διεψηλάφησε Λαβὰν σύμπασαν τὴν σκήνην, καὶ οὐχ εὗρε: cui nihil respondet in textu Hebr.

ΔΙΑΨΙΘΥΡΙ'ΖΩ, *susurro, murmuro, garrio.* Sir. XII. 24. πολλὰ διαψιθυρίσει, multa *garriet*, h. e. *sparget multos rumores.*

ΔΙΒΑΦΕ'Σ, *bis tinctum.* שָׁנִי, *iteratum*, scil. *tingendo, dibaphum.* Οἱ
e λοιποὶ Ex. XXV. 4.

ΔΙ'ΒΑΦΟΣ, *bis tinctus.* שָׁנִי, *iteratum*, sc. *tingendo, dibaphum.* Aqu. Exod. XXV. 4. Symm. Exod. XXVIII. 5. XXXV. 23. Cicero Lib. II. Epist. X. ad Atticum: Sacerdotii διβάφῳ *vestiant.* Confer Braunium de Vest. Sacr. Hebr. Lib. I. c. 15. §. 214. et Gatakerum Advers. p. 409.

ΔΙ'ΓΛΩΣΣΟΣ, *bilinguis, calumniator, detractor.* רָכִיל, *detractor.* f
Prov. XXIV. 22. — הֹלֵךְ רָכִיל, *ambulans tanquam detractor.* Prov. XI. 13. Sir. XXVIII. 14. ψίθυρος καὶ δίγλωσσος, susurro et *calumniator.* Hesych. Δίγλωσσοι, διχόθυμοι. Idem alibi: διχόθυμος, διάβολος.

ΔΙΓΟΜΙ'Α, *duplex onus, duplex sarcina*, a δὶς, *bis*, et γόμος, *onus.* מִשְׁפְּתַיִם. Theodot. et LXX sec. g
Rom. et Cat. Niceph. Jud. V. 16. Doederleinius in Repertorio Bibl. et Or. Literat. T. I. p. 226. varias de hac voce conjecturas protulit: διχῶμα, *locus utrinque aggere cinctus*, διγωνία, et, quod ab ipso præfertur, αἰγονομία. Ex conjectura Koehleri ad h. l. loco τῆς διγομίας reponendum est διχοτομίας. Semlerus eandem vocem in διανομίας mutare vo- h
luit. Bonfrerius in Comm. ad h. l. p. 264. conjicit legendum ἀναμέσον τῆς διγνωμίας, *inter duas sententias, quasi dubius* scilicet *et anceps.* Inter varias has conjecturas præferenda mihi videtur lectio ἀναμέσον τῆς διγωνίας, *in medio duorum angulorum*, quam probabilem reddit sensus totius loci, qui est hic: cur bello neglecto habitas sedesque oti- i
osus inter septa et caulas tuas, delectatus gregum tuorum balatibus, interea sc. dum fratres tui pugnant pro communi bono ac tranquillitate publica. Sed nec omnino spernenda est lectio διγομία, ut διγομία sint *duæ sarcinæ, quibus asini, equi, muli et alia ejusmodi jumenta onerari solent*, a γόμος, quod est *pondus, quo navis oneratur.* Confer etiam ad h. k
l. Scharfenbergium.

ΔΙΔΑΚΤΗ'Ρ, q. d. *documentum.* Mirum et novum vocabulum, quo usus est Aquila Jud. III. 31. pro Hebr. מַלְמַד, *stimulus boum*, deceptus ambiguitate verbi לָמַד, quod non solum *didicit* aut *docuit* signifi-

a cit, sed etiam *pupugit, verberavit*, ut adeo מַלְמַד ipsi fuerit quasi *instrumentum ad docendum boves*.

ΔΙΔΑΚΤΟ'Σ, *doctus, eruditus*. לִמּוּד, idem. Ies. LIV. 13. τοὺς υἱούς σου διδακτοὺς Θεοῦ, *liberos tuos edoctos a Deo*. Conf. Joh. VI. 45. et ad illum locum Intt. Præpositionem ὑπὸ autem ibi subintellegendam esse docet Schwarzius Com-
b ment. Crit. L. Gr. N. F. p. 348. (Adde Ies. XXIX. 13. Vid. Bruns ad calcem Kennicott. Diss. Gen. K.) 1 Macc. IV. 7. οὗτοι διδακτοὶ πολέμου, hi rei militaris *periti*. Cant. III. 8. dicuntur δεδιδαγμένοι πόλεμον.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙ'Α, *doctrina, institutio, præceptio*. אוּרִים, *lumina* s. *gemmæ lucentes in pectorali summi Pontificis*. Symm. Deut. XXXIII.
c 8. Inc. Ps. X. 3. — אַלּוּף, *dux*. Prov. II. 17. διδασκαλίαν νεότητος, ubi LXX (æque ac Symm. qui μάθησιν posuit, et Chald. qui מַרְבּוּתָה, *educationem*, habet,) vocem Hebr. acceperunt de *institutione et disciplina juvenili*, e verbi participio Paul, et ex usu l. Syriacæ ac Chaldaicæ, nisi statuere malimus, διδασκαλίαν h. l. positum esse pro διδάσ-
d καλον, abstracto posito pro concreto. — מוּסָר, *eruditio*. Jer. X. 8. — מְלֻמָּדָה, part. Pyh. fœm. *edocta*. Ies. XXIX. 13. — *שָׁתוֹת, *fundamenta*, etiam *leges ac præcepta*. Inc. Ps. X. 3.

ΔΙΔΑ'ΣΚΑΛΟΣ, *doctor, magister*. *רַב, idem. Inc. Dan. I. 3. ubi διδάσκαλος, ut Lat. *magister*, est *præpositus*. 2 Macc. I. 10.

e ΔΙΔΑ'ΣΚΩ, *doceo, instituo*. אִלֵּף Pih. idem. Job. XXXIII. 33. — הֵבִין Hiph. a בִּין, *facio intelligere*. Job. XXXII. 8. — הוֹדִיעַ, Hiph. a יָדַע, *scire facio*. Job. X. 2. XIII. 23. Prov. I. 23. διδάσκω δὲ ὑμᾶς τὸν ἐμὸν λόγον, docebo vos sermonem meum. Ib. XXII. 21. διδάσκω οὖν σε ἀληθῆ λόγον, ubi pro לְהוֹדִיעֲךָ, *ad scire te faciendum*, invenerunt in suo codice הוֹדַעְתִּיךָ, coll. v. 19. f
— הוֹרָה Hiph. a יָרָה. Job. VI. 24. VIII. 10. Ies. IX. 15. — חִוָּה Pih. *indico*. Job. XXXVI. 2. — הִרְבָּה Hiph. *adaugeo*. Theod. Ps. XVII. 36. διδάξει. Ex sententia Cappelli in Crit. S. p. 809. verbum רָבַב accepit significatione ducta a nomine רַב, quod *magistrum* notat, quasi רָבַב significaret: *magistrum facere, docere*. Doederleinius in g
Scholiis ad h. l. putat, legendum esse תְּרִיבֵנִי. Vulg. *docebit me*. Sed non opus est ad varias lectiones h. l. confugere, modo vox Hebraica vertatur: multam mihi dabit scientiam, seu: augebit me scientia. — חִיָּה Pih. *vivifico*. Job. XXXIII. 4. πνοὴ παντοκράτορος ἡ διδάσκουσά με, ubi an vere voci חִיָּה notionem hanc metaphoricam subjecerint, aut ejus h
loco חִוָּה legerint, aliis dijudicandum relinquo. — לִמֵּד Pih. sed et in Kal et Pyh. 2 Sam. XXII. 35. ὁ διδάσκων χεῖράς μου εἰς πόλεμον, docens manus meas prœliari. Cant. III. 8. δεδιδαγμένοι πόλεμον, pro εἰς πόλεμον, rei militaris *periti*. Prov. XXX. 3. ἐδίδαξέ με. Legerunt לִמְּדַנִי. — *יָבַל et in Hoph. הוּבַל, *deducor*. Ies. LV. 12. ἐν χαρᾷ διδαχθήσεσθε. i
Sed orta videtur hæc lectio ex διαχθήσεσθε, quam secutus quoque est Hieronymus, et habent nonnulli codices. Arabs: *cum lætitia dimittemini*. — *מוֹרֶה. Ed. Sexta Ps. LXXXIII. 8. διδάσκων. Vox Hebr. non solum *pluviam primam* seu *autumnalem*, sed etiam *doctorem* notat, et ita, Aquila excepto, omnes reliqui interpretes h. l. acceperunt. — *מִלְּבַד, *præter*. Dan. XI. 4. ἑτέρους διδάξει ταῦτα sec. Chis. ubi sine dubio legerunt מְלַמֵּד. — *מָשַׁךְ, *tra-*

a ho. Symm. sec. marg. 85. Jud. V. 14. διδάσκοντες. Ita fortasse ex mera conjectura transtulit. — סָכַן, *prosum*. Job. XXII. 2. Habet סָכַן quoque hanc notionem, ut sit *notum facere*. — פָּרַשׁ, *explico*. Neh. VIII. 10. — *רָדָה, *dominor, impero*. Ed. Quinta Ps. LXVII. 28. διδάσκων. Ita Montf. ex Eusebio in Hex. edi jussit, quem tamen admodum ne-
b glegenter inspexit et contulit, ut ex collatione apparet. Eusebius enim in Comm. p. 358. habet: ἡ δὲ ε΄ ἔκδοσις παιδεύοντα ἢ διδάσκοντα, ubi quilibet videt, verba ἢ διδάσκοντα merum interpretamentum vocis antecedentis ab Eusebio profectum continere, et vocem διδάσκων in Hex. in παιδεύων mutandam esse. Non autem auctor hujus versionis legit
c יוֹרֵם aut מוֹרֶה, ut nonnulli opinati sunt, usus est potius ea significatione verbi רָדָה, quæ apud Chaldæos, Syros et Samaritanos usitatior erat. — שׁוֹטֵט Pih. a שׁוּט, *percurro*. Dan. XII. 4. ἕως διδαχθῶσι πολλοί, ubi sine dubio legendum erit διαχθῶσι. Confer supra s. v. יָבַל. Sir. IX. 1. ne æmulatione persequaris uxorem amatam, μηδὲ
d διδάξῃς ἐπὶ σεαυτὸν παιδείαν πονηρὰν, neque doceas eam malam in te artem, ubi διδάσκειν τι dicuntur *ii, qui aliis occasionem præbent, ut aliquid faciant vel committant*. Simili modo ibid. XXX. 27. πολλὴν γὰρ κακίαν ἐδίδαξεν ἀργία, multa prava enim *docet* hominem desidia.

ΔΙΔΑΧΗ', *doctrina*. לַמֵּד infin. Pih. Psalm. LIX. 1. Symmacho
e quoque in Hex. hæc vox tribuitur e felici Montf. conjectura, nam in ipso Eusebii textu perperam legitur διαδοχήν.

ΔΙΔΡΑ'ΣΚΩ, *fugio*. בָּרַח, idem. Gen. XXXI. 20. ὅτι διδράσκει. Ita Ald. Reliqui libri habent ἀποδιδράσκει.

*ΔΙ'ΔΡΑΧΜΑ. Inc. sec. cod Basil. Jud. XV. 5. διδράχματα pro Hebr. קָמוֹת, *segetes:* sed judice f
Montf. scribendum est δράγματα, uti cod. Alex. habet.

ΔΙΔΡΑΧΜΗ', *didrachma, duas drachmas valens*. בֶּקַע, *dimidium*, nempe *sicli*. Al. Gen. XXIV. 22. δίδραχμον, Hieronymo sic citante.

ΔΙ'ΔΡΑΧΜΟΝ, idem. כֶּסֶף, *argentum*. Genes. XX. 16. — שֶׁקֶל, *siclus*. Gen. XXIII. 15. 16. Ex. XXI. 32. XXX. 13. 15. Hic didrachmum non commune sive Atticum, g
sed Alexandrinum designari, viri docti observant. Vide Humphr. Hodium de Bibl. Text. Orig. Lib. II. c. 4. p. 113. Idem vir doctus ib. c. 10. p. 213. Num. III. 47. pro κατὰ τὸ δίδραχμον τὸ ἅγιον legendum censet κατὰ τὸν σίκλον τὸν ἅγιον, et τὸ δίδραχμον ex glossis irrepsisse putat. Sed vide Ex. XXX. 13. ubi pariter κατὰ τὸ δίδραχμον τὸ ἅγιον legitur. — בֶּקַע, *dimidium*, nempe h
sicli. Aqu. Ex. XXXVIII. 25. Hesych. δίδραχμον, τὸ τέταρτον τῆς οὐγκίας. Conf. Ed. Bernardum de Mens. et Pond. Vett. p. 118. et infra ad v. δραχμή.

ΔΙΔΥΜΕΥ'Ω, *gemellos pario*. הַתְאִים Hiph. a תָּאַם, idem. Cant. IV. 2. διδυμεύουσαι. Vulg. *gemellis fœtibus*. Aqu. διδυμοτόκοι. Ibid. VI. 5.

ΔΙ'ΔΥΜΟΙ, *gemelli*, it. *testiculi*, et δίδυμα, sc. βρέφη, *gemelli*. מְבֻשִׁים i
plur. a מָבוּשׁ, *pudenda, verenda*. Deut. XXV. 11. ἐπιλάβηται τῶν διδύμων, apprehenderit *testiculos*. Conf. Fesselii Advers. Sacr. Lib. II. cap. 24. p. 166. — תְּאֹמִים et contr. תֹּמִים plur. idem. Gen. XXV. 24. τῇ δὲ ἦν δίδυμα ἐν τῇ κοιλίᾳ, illi erant *gemelli* in utero. Ib. XXXVIII. 27. Cant. IV. 5. ὡς δύο νεβροὶ δίδυμοι δορκάδος, tanquam duo hinnuli *gemelli*

a capreæ.—*תְּאֹמִים plur. a תְּאֹם, idem. Cant. VII. 3.

ΔΙ'ΔΥΜΟΝ ΞΥ'ΛΟΝ, *lignum geminum*, i. e. *furca, patibulum*. עֵץ, *lignum*. Jos. VIII. 29. ἐκρέμασεν ἐπὶ ξύλου διδύμου, suspendebat in furca. Conf. Jos. X. 26. sec. cod. Oxon. ubi δίδυμον Hebr. חֲמִישָּׁה, *quinque*, respondet. Suid. δίδυμον ξύλον, ἡ παρὰ Ῥωμαίοις φοῦρκα. Confer Sal-
b masium Ep. de Cruce pag. 429. et Casaubonum Exerc. XVI. ad Annal. Baron. p. 543.

ΔΙΔΥΜΟΤΟ'ΚΟΙ, *gemelliparæ*. הַתְאִים Hiph. a תָּאַם, *gemellos pario*. Aqu. Cant. IV. 2.

ΔΙ'ΔΩΜΙ, *do, tribuo, constituo, permitto, trado, edo, loco, eloco, immitto, facio, apporto, mitto, emitto, promitto, pono, colloco, habeo, reputo*.
c *אַתֵּנָה, *vos*. Ez. XIII. 11. δώσω. Legerunt וְאֶתְּנָה. — *בָּזַר, *dispergo*. Dan. XI. 24. χρήματα αὐτοῖς δώσει sec. Chis. In mente habuerunt loca SS. ubi *spargere* ac *dispergere* pro *large dare* accipitur, quæ tamen notio ad h. l. prorsus aliena videtur. — בָּנָה, *ædifico*. 1 Reg. VI. 5. ἔδωκεν ἐπὶ τὸν τοῖχον τοῦ οἴκου μέλαθρα, ubi διδόναι Latino *ad-*
d *struere* respondet. — הָבוּ : הָבָה imp. sing. et plur. a יָהַב, *da, date*. Gen. XXIX. 21. XXX. 1. XLVII. 15. — הֵבִיא Hiph. a בּוֹא, *venire facio*. Prov. XXIII. 12. — הִגִּיהַּ Hiph. a נָגַהּ, *splendere facio*. Ies. XIII. 10. ἡ σελήνη οὐ δώσει φῶς αὐτῆς. Conf. Lex. N. T. s. h. v. — הֵהֵל Hiph. ab הָלַל, idem. Ies. XIII. 10. οἱ γὰρ ἀστέρες τὸ φῶς αὐτῶν οὐ δώ-
e σουσι. — הוֹסִיף Hiph. a יָסַף, *addo*. Job. XLII. 10. ἔδωκε δὲ ὁ κύριος διπλᾶ. — הוֹרִיד Hiph. a יָרַד, *descendere facio*. Ezech. XXXIV. 26. δώσω τὸν ὑετὸν ὑμῖν. — הוֹרִישׁ Hiph. a יָרַשׁ, *possidere facio*. 2 Par. XX. 11. — הֵכִין Hiph. a כּוּן, *dirigo*. Esdr. VII. 9. ἔδωκεν ἐν καρδίᾳ αὐτοῦ ζητῆσαι. — *הִמְטִיר, *pluere facio*. Exod. XVI. 4. sec. Oxon. seu potius Inc. Int. — הִמְלִיךְ Hiph. *regnare facio*. f
1 Reg. III. 7. σὺ ἔδωκας τὸν δοῦλόν σου (supple βασιλέα) ἀντὶ Δαβίδ. — הֵנִיחַ Hiph. a יָנַח, *manere facio*. 1 Reg. VII. 47. — הֶעֱמִיד Hiph. *constituo*. 2 Par. XXXIII. 8. — הֵפִיק Hiph. a פּוּק, *expromo*. Ies. LVIII. 10. δῷς πεινῶντι τὸν ἄρτον. — הֲקֵים Chald. Aph. a קוּם, *constituo*. Dan. V. 23. — הֵשִׁיב Hiph. a שׁוּב, *reddo*. Ex. XXI. 34. Prov. XII. 15. Dan. XI. 18. sec. Chis. — g
*הִשְׁלִיט, *potestatem et imperium do*. Symm. Cohel. VI. 2. ubi post οὐ δίδωσιν excidit substantivum *imperium* ac *potestatem* denotans, v. c. τὴν ἐξουσίαν. Cf. supra s. v. הִמְלִיךְ. — הֲתִיב Chald. Aph. a תּוּב, *reddo*. Esdr. VI. 5. — חִזֵּק Pih. *roboro*. Ies. XXII. 21. τὸν στέφανόν σου δώσω αὐτοῦ. Theodot. pressius ad textum Hebr. transtulit κραταιώσω. — *חָלַק, *divido*. Gen. XLIX. 24. h
ubi tamen pro δίδωσι, ut legit ed. Rom., aut, ut legit Hieronymus, διδώσει, scribendum διαδώσει, *dividet*, quod prorsus cum Hebræo et Vulg. convenit. — *יְהַב, *do*. Inc. 2 Sam. XVI. 20. — יְהַב Chald. idem. Esdr. IV. 20. V. 14. 16. Dan. II. 21. — יָצַק, *effundo*. Ies. XLIV. 3. δώσω ὕδωρ. — יָצַת, *flagro*. Nehem. II. 17. ἐδόθησαν πυρί.—כִּלָּה Pih. *con-* i
sumo. Ies. XLIX. 4. εἰς οὐδὲν ἔδωκα τὴν ἰσχύν μου. Sensu eodem. — *כָּרַע, *incurvo me ad pariendum*. Theod. Job. XXXI. 3. ἐὰν δώσωσι τὰ παιδία αὐτῶν, ubi διδόναι est *parere, fœtum eniti*. Conf. 1 Sam. IV. 9. — *לָקַח,

a *accipio*. Psalm. LXVIII. 19. ubi in quibusdam codd. legitur ἔδωκε, quod autem, quanquam illud sustinet Justinus M., Paulo in Ep. ad Eph. IV. 8. originem debet. — מִנְחָה Pih. *paro*. Job. VII. 3. Dan. I. 5. sec. Chis. — נָגַשׂ, *exigo*. 2 Reg. XXIII. 35. — נָשָׂא Pih. *donum offero*. 2 Sam. XIX. 42.—נְתִינִים, *Nethinim*, q. d. *dedititii*. 1 Par. IX.
b 2. οἱ δεδομένοι. — *נִתַּן, *effundor*. Dan. IX. 26. ubi aperte legerunt נִתַּן. — נָתַן, *do*. Symmachus Job. XXXVII. 9. δοθήσεται πάγος, *existit gelu*. Vulg. *concrescit gelu*. Inc. (fortasse Symm.) Ez. XLIV. 14. δέδωκα, quod Hieronymus vertit *posueram*, ubi non statuendum est eum ἔθηκα legisse. Aqu. Symm. Theod. Prov. XIII. 10. δώσει κακὰ,
c *faciet* mala. LXX Gen. XXVII. 28. δῴη σοι ὁ Θεὸς (scil. τὶ) ἀπὸ τῆς δρόσου τοῦ οὐρανοῦ, det tibi Deus aliquid de rore cœli. Gen. XXX. 14. δός μοι τῶν μανδραγορῶν (pro τινὰς ἐκ τ. μ.) τοῦ υἱοῦ σου, da mihi e mandragoris filii tui. Conf. Gen. XLV. 18. et L. Bos. Ellips. pag. 195. Ps. LXXII. 15. δοθήσεται αὐτῷ (sc. τὶ) ἐκ τοῦ χρυσίου τῆς Ἀραβίας, dabitur
d illi aliquid ex auro Arabiæ. Gen. XXXI. 7. οὐκ ἔδωκεν αὐτῷ ὁ Θεὸς κακοποιῆσαί με, non *permisit* illi Deus, ut malefaceret mihi. 1 Sam. XXIV. 8. οὐκ ἔδωκεν, non *permisit*; ubi Symm. οὐκ ἐπέτρεψεν habet. Vide et Jud. XV. 1. et conf. Job. IX. 18. ubi נָתַן redditur ἐᾷ, *sinit, permittit*.

Conf. Lex. N. T. s. h. v. Genes. XXXIV. 8. δότε οὖν αὐτὴν αὐτῷ γυ-
e ναῖκα, date igitur illam illi in uxorem. Sic quoque Ælianus V. H. XII. 47. In his locis autem ad γυναῖκα subaudiendum erit εἰς, coll. Gen. XXXIV. 12. ubi εἰς additur. Gen. XLII. 37. δὸς αὐτὸν εἰς τὴν χεῖρά μου, *trade* illum in manum meam. Ex. VII. 9. ἐγὼ δέδωκά σε Θεὸν (pro εἰς Θεὸν) Φαραὼ, ego *constitui* te Deum Pharaonis. Vide et 2 Par. II. 11. Jer. XXIX. 26. et infra in v. καθίστημι, qua נָתַן sæpius exponitur. Ex. VII. 9. δότε ἡμῖν σημεῖον ἢ τέρας, *edite* nobis signum vel prodigium. Vide et Deut. VI. 22. XIII. 1. Lev. XXV. 37. τὸ ἀργύριόν σου οὐ δώσεις αὐτὸ ἐπὶ τόκῳ, argentum tuum non *locabis* ad usuram. Vide et Ez. XVIII. 8. 13. et conf. Luc. XIX. 23. Deut. I. 25. δίδωσιν, *daturus est*. 1 Sam. I. 16. μὴ δῷς τὴν δούλην σου εἰς θυγατέρα λοιμὴν, ne *habeas* servam tuam pro filia scelesta s. impudica. 2 Reg. XXIII. 11. ubi δίδωμι cum ἀνατίθημι permutatur in codd. et *consecrare* notat. 1 Par. XXI. 14. ἔδωκε κύριος θάνατον ἐν Ἰσραὴλ, *immisit* Deus pestem Israëli. 2 Par. XII. 7. δώσω αὐτοὺς ὡς μικρὸν εἰς σωτηρίαν, dabo illos brevi in salutem, h. e. brevi illos liberabo ab afflictione. Job. I. 22. οὐκ ἔδωκεν ἀφροσύνην τῷ Θεῷ, non *tribuit* insipientiam Deo. Jer. XXXI. 32. δώσω νόμους μου εἰς τὴν διάνοιαν αὐτοῦ, *indam* s. *immittam* leges meas in mentem eorum, h. e. efficiam, ut menti eorum semper obversentur. Vide et Jer. XXXII. 40. Jer. XXXII. 3. ἐγὼ δίδωμι τὴν πόλιν ταύτην ἐν χερσὶ βασιλέως, ego *trado* hanc urbem in manus regis. Vide et v. 24. XXXIV. 3. Jer. XXXIV. 17. δώσω ὑμᾶς εἰς διασπορὰν, *dispergam vos*. Ibid. v. 22. δώσω αὐτὰς ἐρήμους ἀπὸ τῶν κατοικούντων, illas desertas *reddam* ab incolis. Jerem. XXXV. 7. ubi δ. *ponere* notat. Ez. XXVI. 19. δώσω σε (εἰς) πόλιν ἠρημωμένην, *faciam* ex te urbem desertam: coll. ib. XXXIII. 29. ubi נָתַן per ποιεῖν interpretantur. Jer. XXXVIII. 7. ἔδωκεν Ἱερεμίαν εἰς τὸν λάκκον, *mittebant* Jeremiam in cisternam: coll. XXXVII. 14. ubi נָתַן per στέλλειν exponitur. Ez. XXVII. 12. ἀργύριον καὶ χρυσίον ἔδωκαν (εἰς) τὴν ἀγοράν σου, argentum et aurum *apportarunt* in forum tuum. Vide et v. 13. 14. 22. ac conf. v. 19. ubi εἰς additur. Ez.

XXX. 16. δώσω πῦρ ἐπ' Αἴγυπτον, *mittam* ignem super Ægyptum. Vide quoque v. 14. XXXII. 8. Joël. II. 11. κύριος δώσει φωνὴν αὐτοῦ, Dominus *emittet* vocem suam. Vide et Joël. III. 16. Amos I. 2. III. 4. Hisce locis a Bielio jam adductis liceat alia quædam nunc subjicere. Gen. XXXV. 12. Schol. δέδωκα interpretatur per ὤμοσα, ut adeo luculenter appareat, δίδωμι ad imitationem Hebr. נָתַן quoque notare *promitto, me aliquid daturum esse.* 2 Sam. XI. 16. διδόναι *sistere, collocare, ponere* notat, et cum τιθέναι in codd. permutatur. 2 Reg. XXII. 11. τοὺς ἵππους, οὓς ἔδωκαν βασιλεῖς Ἰούδα τῷ ἡλίῳ, equos, quos reges Judæ soli *consecraverant:* ubi Compl. et Paris. ἀνέθηκαν habent. Psalm.
c CXX. 3. μὴ δῴης εἰς σάλον τὸν πόδα σου. Vera lectio est μὴ δῴη, ex quo facile fuit facere μὴ δῴης. Ies. LIII. 9. δώσω. Mendum librarii pro δώσει. Mich. VII. 20. δώσεις εἰς ἀλήθειαν τῷ Ἰακώβ. Lege δώσεις ἀλήθειαν τ. l. ut Arabs quoque habet. Illud εἰς ex antecedente voce irrepsit. — עָטָה, *operio.* Psalm. LXXXIII. 7. εὐλογίας δώσει. Sc. עָטָה notat
d etiam *dare, donare* ex usu l. Arab. أعطي, coll. Ezech. XXI. 20. — עָרַב, *oppignero.* Jer. XXX. 21. ἔδωκε τὴν καρδίαν. עָרַב, quatenus *spondere, fidejubere* notat, etiam *dandi* notionem adjunctam habet. — עָשָׂה, *facio.* 2 Paral. XXXII. 33. Ezech. XXXVII. 22. — צִוָּה, Pih. *jubeo.* Esdr. IX. 11. ἃς ἔδωκας. Recte, nam præcesserat ἐντολάς. —
e *צָפָה, *niteo, splendeo,* etiam *obduco.* Prov. XXVI. 23. διδόμενον. Quid hic sibi voluerint, me non exquirere posse cum Jaegero ad h. l. ingenue fateor. Admodum autem mihi nunc probabile est, LXX h. l. סִיגִים in versione sua prorsus omisisse, et formula διδόμενον μετὰ δόλου tantum מִצְפָּה exprimere voluisse, quod notionem *insidiandi* habere satis constat. — צָפַן, *recondo.* f
Job. XV. 20. ἔτη δὲ ἀριθμητὰ δεδομένα δυνάστῃ, anni autem numerati (sc. a Deo, quorum numerum ideo ignorat tyrannus) potenti dati sunt. Sensum expresserunt. — קָשַׁב, *ausculto.* Ies. XXXII. 3. ἀλλὰ τὰ ὦτα ἀκούειν δώσουσι. Redde: Sed aures ad audiendum (εἰς τὸ ἀκούειν *præbebunt.* Ita Arabs. — שׂוּם : הֵשִׂים, Kal et Hiph. *pono.* Ex. IV. 11. 15. 21. 1 Sam. XXII. 15. διδόναι λόγον g
κατά τινος est *crimen alicui imputare,* quam notionem שׂוּם quoque habet Job. IV. 18. et XXIV. 12. 2 Par. XXIII. 15. ἔδωκαν αὐτῇ ἄνεσιν. Editio Complutensis pressius ad textum Hebr. habet ἐπέθηκαν αὐτῇ χεῖρας. Vide supra s. v. ἄνεσις. Ies. LIII. 10. ἐὰν δῶτε περὶ ἁμαρτίας, ἡ ψυχὴ ὑμῶν ὄψεται σπέρμα μακρόβιον. Incommode. Levi mutatione lege ἐὰν δῶται (ut habent libri nonnulli) s. δοθῇ, et pro ὑμῶν substitue αὐτῶν. h
Vide quoque Justin. M. Dial. c. Tryph. cap. 13. p. 114. — שׁוּת : הֵשִׁית, Kal et Hiph. *pono.* Job. XXXVIII. 36. Psalm. XX. 6. Jer. LI. 39. — שִׁלֵּם, Pih. *rependo.* Ies. LVII. 18. — שָׂמַח, *lætor.* 2 Par. XXIV. 10. ubi διδόναι sine dubio notat *promtum esse ad dandum, lubenter dare,* ἱλαρῶς διδόναι. — שָׁפַת, *dispono.* Ies. XXVI. 12. εἰρήνην δὸς ἡμῖν. — תִּנָּה, Pih. *confabulor, laudo, celebro.* Jud. V. 11. ubi mihi non i
videntur de voce נָתַן cogitasse, nam διδόναι in tali orationis serie *laudare, celebrare* notat. Conf. Lex. N. T. s. h. v. Sir. VII. 21. μίσθιον διδόντα ψυχὴν αὐτοῦ, mercenarium *se tibi totum impendentem,* coll. 1 Macc. II. 50. δότε τὰς ψυχὰς ὑμῶν ὑπὲρ διαθήκης πατέρων ὑμῶν. Sirac. XIV. 16. δὸς, *communica cum aliis.* Ib. XVII.

a 2. διδόναι de *assignato ac constituto tempore vitæ* dicitur. Vide ad h. l. Symm. Ibid. XXV. 29. δίδου, sc. βιβλίον ἀποστασίου, da libellum repudii, coll. Jer. III. 8. Ib. XXXIX. 19. δότε τῷ διδόματι αὐτοῦ μεγαλωσύνην. 3 Esdr. VIII. 19. Chald. עֲבַד, *fecit, perfecit.* Esdr. VII. 21. Prol. Sir. δοῦναι σεαυτὸν εἰς ἀνάγνωσιν. Δοῦναι ἑαυτὸν εἴς τι *alicui rei operam dare* s.
b *assidue aliquid facere* notat. Conf. D'Orville ad Charit. Aphrod. pag. 563. et 1 Paral. XXII. 19. Sap. IV. 3. δοῦναι ῥίζας, *radices agere,* h. e. *stabili et firma gaudere felicitate.* Vide et v. 2. et 4.

*ΔΙΔΟΥ'Σ ΔΙ'ΔΩΜΙ, *dans do,* h. e. *do* simpliciter. נָתַן. 1 Reg. XXII. 6. — נָתֹן נָתַן, *dando do.* Deut. XV. 10. — Vide alibi Ἀνά-
c παυσις. Ἀνταπόκρισις. Ἀπόκρισις. Δόλος. Δῶρον. Ἐγγύη. Ἑκούσιος. Ζωή. Ἰσχύς. Μακροθυμία. Οἰκέω. Ὀνειδος. Προσδοκία. Σημεῖον. Τιμή. Φαγέω. Φυλάσσω. Φωνή.

ΔΙΕΓΓΥΑ'Ω, *oppignero, despondeo.* עָרַב, idem. Neh. V. 3. ἀγροὶ ἡμῶν — — ἡμεῖς διεγγυῶμεν, scil. αὐτά. Similia loca, quibus nominativus absolute ponitur, ut vim integri
d membri absolvat, et de illo certum quid postea prædicetur, occurrunt etiam apud LXX Genes. XXVIII. 13. Jos. IX. 12. 2 Par. XV. 1. ac exteros scriptores, v. c. Herodotum Lib. I. cap. 114. et Ælian. Hist. Anim. Lib. IV. c. 36. Conf. Glassii Phil. S. p. 67. seq.

ΔΙΕΓΕΙ'ΡΩ, *excito, expergefacio.* *הֵעִיר, Hiphil ab עוּר, *excito.*
e Symm. Ps. LXXVII. 38. — עוֹרֵר, Pih. ab עוּר, *excito.* Symmach. Job. III. 8. In notione *ædificandi* legitur Judith. I. 4. πύλας διεγειρομένας εἰς ὕψος. Conf. supra s. v. ἀνεγείρω. 2 Maccab. VII. 21. τὸν θῆλυν λογισμὸν ἄρσενι θυμῷ διεγείρασα, fœmineam cogitationem masculino animo excitans. Ib. XV. 10. Hesych. διεγείρω, ἐξυπνίζω.

*ΔΙΕ'ΓΕΡΣΙΣ, *erectio,* speciatim *erectio* s. *arrectio penis,* etiam *ipse penis, e quo post erectionem semen fluit.* Hebr. Int. Ezech. XXIII. 20. pro Hebr. זִרְמָה, *seminis fluxus copiosus,* unde eadem vox a LXX ibidem per αἰδοῖα redditur. Vide Eustath. in Hom. Il. Α', p. 9. 1. ac Phavor. col. 1586. 41.

ΔΙΕΙΔΗ'Σ, *perspicuus.* Hebr. Int. Ezech. I. 4. ubi sine dubio Hebraico מִתְלַקַּחַת, *reciprocans se,* respondet. Suidas: διειδὴς, λαμπρὸς, διαυγής.

ΔΙΕΚΒΑ'ΛΛΩ, *pertranseo, trajicio,* pr. *per medium emitto.* יָצָא, *exeo.* Jos. XV. 4. 9. 11. XVI. 7. — עָבַר, *transeo.* Jos. XV. 7. — עָלָה, *ascendo.* Jos. XV. 8. — תָּאַר, *definio, detineo, describo.* Jos. XV. 9. 11. XVIII. 17.

ΔΙΕΚΒΟΛΗ', *eruptio per locum angustum, exitus, finis, terminus,* etiam *locus angustus et meatus, per quem quæritur et captatur exitus.* אֶפֶס, *terminus.* Jud. V. 17. sec. Oxon. Al. Zach. IX. 10. ἀπὸ ποταμῶν διεκβολὰς γῆς (pro εἰς διεκβολὰς γῆς. Conf. Deut. II. 1. ubi ὁδὸν θάλασσαν legimus pro ὁδὸν εἰς θάλασσαν.), a fluviis ad *fines* terræ. Bielius in codice quodam ibi scriptum fuisse existimat ἕως διεκβολῶν γῆς, unde Gloss. MS. in Proph. et Lex. Cyrilli MS. Brem. habent: Ἕως διεκβολῶν γῆς, ἕως τῶν περάτων τῆς γῆς. — בִּצָּה, *cænum, lutum.* Ezech. XLVII. 12. Legerunt, ut est in *Cthib,* וּבְצָאתוֹ. Potest tamen διεκβολή notare *id, quod ejiciendum est tanquam impurum, ac ejici solet,* quale est *cænum, lutum.* Confer infra s. v. ὑπέραρσις. — מוּצָא, part. Hoph. *eductus.* Ezech. XLVII. 9. Legerunt sine dubio מוֹצָא. — *פֶּרֶק, *bivium.* Abd. v. 14. sec. Rom. ubi

a alii libri ἐκβολὰς habent. — שְׁפִי, *clivus, locus editus.* Jerem. XII. 12. διεκβολή. Montf. transtulit *diverticulum.* Sine dubio loco Schin legerunt Sin. Certe שָׂפָה, ut Arab. شفا et شفة in genere *extremitatem, oram* notat. — תּוֹצָאוֹת plur. Ez. XLVIII. 30.

ΔΙΕΚΚΥΠΤΩ, *prospicio, perspicio.* 2 Macc. III. 19. τινὲς δὲ διὰ τῶν
b θυρίδων διεξέκυπτον, aut διέκυπτον.

ΔΙΕΛΑΥΝΩ, *transfigo, penetro, perfigo, trajicio.* מָחַץ, *vulnero.* Symm. et LXX Jud. V. 26. διήλασε κεφαλὴν, *perforabat* caput. — מָחַק, *abscindo, percutio.* Jud. V. 26. διήλασε κρόταφον αὐτοῦ. — צָנַח, *infigor.* Jud. IV. 21. διήλασεν ἐν τῇ γῇ, ubi alii διεξῆλθεν habent.

ΔΙΕΛΕΓΧΩ, *redarguo, discepto.*
c הוֹכִיחַ, Hiph. et הִתְוַכַּח, Hithp. a יָכַח, *discepto.* Mich. VI. 2. μετὰ Ἰσραὴλ διελεγχθήσεται, cum Israële *disceptabit.* Symm. Job. XXXIX. 32. διελεγχόμενος.

ΔΙΕΜΒΑΛΛΩ, *injicio, immitto.* שׂוּם, *pono.* Num. IV. 6. 8. 11. 14. διεμβαλοῦσι τοὺς ἀναφορεῖς. Athen. III. p. 107. D.

ΔΙΕΜΠΙΜΠΛΗΜΙ, *adimpleo.* 2
d Macc. IV. 40. ταῖς ὀργαῖς διεμπιμπλαμένων, ira *repletis.*

ΔΙΕΞΑΓΩ, *traduco, transigo, rego, dirigo.* יָצָא, *exeo.* Hab. I. 4. οὐ διεξάγεται εἰς τέλος κρίμα. Vulg. *non pervenit usque ad finem judicium.* Sir. III. 17. ἐν πραΰτητι τὰ ἔργα σου διέξαγε, placide negotia tua *perage.* 2 Macc. X. 12. τὰ πρὸς αὐτοὺς εἰρηνικῶς διεξάγειν, erga illos pacifice
e *agere.* Ibid. XIV. 30. αὐστηρότερον διεξάγοντα, austerius *agentem.* Addit. Esther. XIII, 2. διεξάγων, *tractans s. gubernans.*

ΔΙΕΞΕΡΧΟΜΑΙ, *pertranseo, transeo, percurro.* יָצָא : הוֹצִיא, Kal et Hiphil, *exeo, effero, educo.* 2 Sam. II. 23. διεξῆλθε τὸ δόρυ ἐκ τῶν ὀπίσω αὐτοῦ, pertransibat hasta ex posterioribus ejus. Job. XX. 25.
διεξέλθοι δὲ διὰ στόματος αὐτοῦ βέλος, f
ubi Compl. διέλθοι habet. Ezech. XII. 5. Adde Symm. Cohel. VII. 19. διεξελεύσεται τὰ πάντα. Vulg. *nihil negligit.* Videtur διεξέρχεσθαι accepisse in ea notione, ut sit *præstare, observare aliquid.* — צָנַח, *infigor.* Al. Jud. IV. 21. διεξῆλθεν ἐν τῇ γῇ, *penetravit* in terram. Male Flaminius: *prolapsus est in terram.*
Eodem modo in l. vernacula de g
clavis durchgehen, *to pierce,* usurpatur.

*ΔΙΕΞΟΔΕΥΩ, *exitum reperio, exeo, erumpo, pervagor.* Dan. III. 48. διεξώδευσεν, sc. ἡ φλὸξ, sec. Chis. ubi διεξώδευσεν est i. q. v. 47. διεχεῖτο. Theodot. habet διώδευσε. Vide Phav. s. v. Ἀγαθὶς — διεξοδεῦσαι τὸν λαβύρινθον. Sensu metaphorico legitur
apud Eustath. in Il. Α΄, p. 79. 45. h

ΔΙΕΞΟΔΟΣ, *transitus, exitus, finis, fons, rivus, canalis, aquæ ductus.* יוֹצֵאת, part. fœm. a יָצָא. Ps. CXLIII. 17. οὐδὲ διέξοδος, οὐδὲ κραυγὴ ἐν ταῖς πλατείαις: ubi διέξοδος aut est *concursus hominum,* aut *eruptio in hostem,* s. *expeditio militaris.* Prius magis placet. Conf. Matth. XXII. 19. et infra s. v. ἔξοδος. — מוֹצָא, *exitus.*
2 Reg. II. 21. ἐξῆλθεν εἰς τὴν διέξοδον i
τῶν ὑδάτων, egrediebatur ad *fontem* aquarum. Phav. διέξοδον, διεξέλευσιν, ἐκπνοὴν, ἔκβασιν, ὅθεν ἐκπορεύονται. Ps. CVI. 33. ἔθετο διεξόδους ὑδάτων εἰς δίψαν, convertit *fontes* aquarum in terram aridam: coll. v. 35. Hesych. διεξόδους, ὅθεν ἐκπορεύονται, sc. τὰ ὕδατα. Conf. Ies. LVIII. 11. ubi מוֹצָא מַיִם redditur πηγή. — מוֹצָאוֹת,
plur. Psalm. LXVII. 22. διέξοδοι τοῦ k
θανάτου, *exitus mortis,* h. e. metaph. *mortis periculum.* — מִפְרָצִים, plur. *rupturæ.* Al. Jud. V. 17. διεξόδοις. Vox Hebr. h. l. *portum* notat, vel *stationem navium,* vel *loca rupta, in*

a quæ fluctus irrumpunt. — פֶּלֶג, rivus. Aqu. Symm. et LXX Ps. I. 3. παρὰ τὰς διεξόδους τῶν ὑδάτων, juxta canales aquarum, h. e. juxta rivos s. fluvios. Inepte Montf. vertit exitus, rectius Vulgat. habet decursus, quo vocabulo διέξοδος etiam in Gloss. Vet. Gr. Lat. explicatur. Cf. Fischeri Clavem Verss. GG. V. T. p. 41. Ps. CXVIII. 135. ad quem
b locum Suidas respiciens habet: Διεξόδους ὑδάτων Δαβὶδ τὸ πλῆθος τῶν δακρύων ἐκάλεσε. λέγει γάρ· διεξόδους ὑδάτων κατέδυσαν οἱ ὀφθαλμοί μου, ἀντὶ τοῦ, κρουνηδὸν ἐφέροντο τὰ δάκρυα. διέξοδοι οὖν ὑδάτων οἱ ὀχετοί. — תּוֹצָאוֹת, plur. Num. XXXIV. 4. 5. 8. 9. 12. Jos. XV. 4. διέξοδος τῶν ὁρίων, finis terminorum, coll. v. 11. et XVIII. 19. Symm. et Theodot. Ezech.
c XLVIII. 30. Sirac. XXV. 28. μὴ δῷς ὕδατι διέξοδον, ne des aquæ exitum. In loco Sophoclis apud Suidam in Λήθης πεδίον, ἀνέμων διέξοδοι sunt exitus ventorum.

ΔΙΕ'ΠΩ, administro, rego, guberno, dispono. Sap. IX. 3. διέπῃ τὸν κόσμον ἐν ὁσιότητι, regat mundum in sanctitate. Ibid. XII. 15. δικαίως τὰ πάντα διέπεις, juste omnia gubernas.
d Sic ab Aristotele Lib. de Mundo VI. 15. Deus dicitur ὁ τὰ πάντα διέπων. Gloss. MS. in Sap. Sal. διέπει, προνοεῖ, φροντίζει. Hesychius: διέπει, διοικεῖ, ἐπιστατεῖ, διατάσσει. Suidas: διέπει, ἐνεργεῖ, διοικεῖ, καθίσταται, διατάττει, διακοσμεῖ.

*ΔΙΕΡΕΘΙ'ΖΩ, irrito, iram provoco. 4 Macc. IX. 19. Vide quoque Phavor. col. 1586. 35.

e ΔΙΕΡΕΥΝΑ'Ω, perscrutor, pervestigo. Sap. VI. 8. τὰς βουλὰς διερευνήσει, consilia pervestigabit. Vide et Sap. XIII. 7. Hesych. διερευνᾷ, ἀναζητεῖ.

ΔΙΕΡΜΗΝΕΥ'Ω, interpretor, explico, verto, transfero in aliam linguam. 2 Macc. I. 26. ὃ διερμηνεύεται καθαρισμὸς, quod explicatur purificatio.

ΔΙΕ'ΡΧΟΜΑΙ, transeo, prætereo, circumeo, peragro, obambulo, venio. בּוֹא, et semel in Hiph. הֵבִיא, venio, venire facio. Num. XXXI. 23. πᾶν πρᾶγμα, ὃ διελεύσεται ἐν πυρὶ, omne quod ignem transire potest s. sustinet. Deut. IV. 21. ἵνα μὴ διέλθω εἰς τὴν γῆν, ne veniam in terram illam. 2 Reg. IV. 42. ἀνὴρ διῆλθεν ἐκ Βαιθαρλισὰ, vir veniebat ex Baetharlisa. 1 Par. IV. 38. οὗτοι οἱ διελθόντες ἐν ὀνόμασιν ἀρχόντων, hi venientes in nominibus principum, h. e. hi principibus annumerati. 2 Paral. XV. 12. διῆλθον ἐν διαθήκῃ, transierunt in fœdus. Ps. CIV. 18. σίδηρον διῆλθεν ἡ ψυχὴ αὐτοῦ, ferrum transibat anima ejus, h. e. vitam suam in vinculis agebat, s. compedibus affixerunt. Adde Theodot. Jud. XIII. 12. sed, ut recte monuit ad h. l. Scharfenberg., mendose ibi scriptum esse διελθόντος docet v. 17. Nescit autem vir doctus, utrum e Cod. Alex. legendum sit νῦν δὲ (autem) ἐλθόντος, an ex Ald. et Coisl. νῦν δὴ (quæso) ἐλθόντος, quia neutrum est in Hebræo. — הֶאֱהִיל, Hiph. ab אָהַל, tentorium figo. Ies. XIII. 20. οὐ μὴ διέλθωσιν αὐτὴν Ἄραβες. Sensu eodem. — הֵאִיר, Hiph. ab אוֹר, lucere facio. Ex. XIV. 20. διῆλθεν ἡ νὺξ, præteriit nox, s. per totam noctem. — הָלַךְ : הִלֵּךְ : הִתְהַלֵּךְ, Kal. Pih. et Hithp. ambulo. Jos. XVIII. 4. διελθέτωσαν τὴν γῆν, peragrent terram. 1 Sam. II. 37. διελεύσεται ἐνώπιον χριστοῦ μου, ambulabit coram uncto meo. Vide et 1 Sam. XII. 2. 1 Reg. III. 3. 6. Thren. V. 18. ἀλώπεκες διῆλθον ἐν αὐτῇ, vulpes pertransierunt illam. — חָלַף, prætereo. Ies. XXI. 1. — יָלַךְ, eo, ambulo. Gen. XXII. 5. Deut. II. 7. Jud. XI. 18. διῆλθεν ἐν τῇ ἐρήμῳ, pertransibat desertum. Ies. XLIII. 2. Amos VI. 2. — יָצָא, exeo. Jos. VI. 10. οὐ διελεύσεται ἐκ στόματος ὑμῶν λόγος, non exibit ex ore vestro verbum. Ib. XVI. 6. XVIII. 15. 17.

a Jer. XXXVII. 4. διῆλθε διὰ μέσου
τῆς πόλεως, *transibat* per mediam
civitatem. — ירד, *descendo, proficis-*
cor in locum inferiorem. Jos. XVI. 3.
διελεύσεται ἐπὶ τὴν θάλασσαν. — *מָלֵא,
impleo, ad finem perduco. Symm. 1
Sam. XVIII. 26. μὴ διελθουσῶν ἡμε-
ρῶν, non *decursis* diebus. Vulg. *post*
paucos dies. Aqu. et Theod. ha-
bent: οὐκ ἐπληρώθησαν αἱ ἡμέραι. —
b נָחַל, *possideo.* Prov. XXVIII. 10.
οἱ δὲ ἄνομοι διελεύσονται ἀγαθὰ, ubi
tamen pro διελεύσονται Bielio et aliis
legendum videtur διελοῦνται, *partien-*
tur, quod verbum etiam Theodotio-
nem hic adhibuisse ex Scholiis ed.
Rom. colligere est, quemadmodum
constat illum interpretationem τῶν
ό sæpe retinuisse. Vide Grabii
Prolegg. in LXX Intt. T. IV. c. 4.
c §. 3. et infra ad v. נַחֲלָה a me no-
tata. Mihi autem ideo non proba-
tur hæc conjectura, quia sequitur
οὐκ εἰσελεύσονται. Recte potius ob-
servavit Jaegerus ad h. l. διέρχεσθαι
esse h. l. *juxta ire, præterire,* (de
qua præpositionis διὰ potestate vide
Abreschium ad Loca Quædam N.
T. p. 553.) hoc sensu: etiamsi
prope ad bona quædam accesserint
d improbi, futurum tamen, ut ea
prætervideant ac prætervehantur,
nec ad eorum usum perveniant. —
*נַחֲלָה, *hæreditas.* Jos. XVIII. 4.
διελθεῖν sec. Ald. et Oxon. ubi lectio
διελθεῖν est aperte vitiosa. E com-
mate sequente huc venit, ac ejus
loco reponendum erit διελεῖν, ut
Rom. habet. — נִמְלַט, Niph. *evado.*
2 Sam. IV. 6. ubi nostro durch-
e kommen, *to get off,* h. e. *incolumem*
evadere, respondet. — סָבַב, *cir-*
cumeo. 2 Par. XVII. 9. — עָבַר, et
bis in Hiph. הֶעֱבִיר. Gen. XV. 17.
XLI. 47. διῆλθε πᾶσαν γῆν Αἰγύπτου,
peragrabat omnem terram Ægypti.
Num. XX. 18, 20. οὐ διελεύσῃ δι'
ἐμοῦ, non *transibis* per me, h. e. per
terram meam. Vide et Nah. I. 15.
et Conf. 2 Cor. I. 16. 2 Paral.
XXX. 5. διελθεῖν κήρυγμα, ut præ- f
dicaretur. Psalm. XLVII. 4. διήλ-
θοσαν. Alii habent ἤλθοσαν. Agel-
lius conjicit legendum esse συνεφώ-
νησαν, ut pro עָבְרוּ legerint חָבְרוּ.
Quid si statueretur, διέρχεσθαι h. l.
significare *irruere, impetum facere?*
Ps. LXXXVII. 17. ἐπ' ἐμὲ διῆλθον
αἱ ὀργαί σου, *obrutus sum* ab ira tua.
Ez. V. 17. θάνατος καὶ αἷμα διελεύσε-
ται ἐπί σε, mors et sanguis, h. e. g
pestis et bellum, transibunt ad te.
Ps. LXXXIX. 4. ὡς ἡμέρα ἡ ἐχθὲς,
ἥτις διῆλθε, tanquam dies hesterna,
quæ *præteriit.* Vide et Amos VIII.
5. et Conf. 2 Macc. I. 20. Ps. CII.
15. πνεῦμα διῆλθεν ἐν αὐτῷ, ventus
pertransiit illum. Mich. II. 13. διῆλ-
θον πύλην, transierunt portam. —
עָמַד, *subsisto.* 1 Sam. VI. 20. ubi
διελθεῖν nihil aliud notare potest, h
quam *comparere coram aliquo, adire.*
— פָּגַע, *occurro.* Jos. XVI. 7. — רָמַשׂ,
repto. Psalm. CIII. 21. — שׁוּט,
circumeo. 2 Sam. XXIV. 2. — שׁוּר,
contemplor. Cant. IV. 8. διελεύσῃ.
Legerunt ex nonnullorum sententia
תְּאַשְּׁרִי, ab אָשַׁר, *gradiri,* aut
תָשׁוּרִי est pro תְּאַשּׁוּרִי, *incedes.*
Mihi autem probabilius est, eos
verbum שׁוּר h. l. ita sumsisse, ut i
sit i. q. אָשַׁר, aut legisse cum Sin
תְּשׁוּרִי, a שׁוּר vel סוּר, quod ali-
quando reddunt per ἀπέρχομαι,
παρέρχομαι, hic autem per διέρχομαι.
— תָּאַר, *definio.* Jos. XVIII. 14.
διελεύσεται τὰ ὅρια. Putarunt תָּאַר
idem esse quod תּוּר. Solent autem
terram obire, qui eam delineant. —
תַּהֲלֻכוֹת, plur. *progressiones.* Neh.
XII. 31. — *תָּמַם, *perficior.* Gen. k
XLVII. 18. διῆλθε δὲ τὸ ἔτος ἐκεῖνο:
ubi reliqui libri ἐξῆλθε habent.
Utraque vox in hac orationis serie
finiri, ad finem perduci notat. Tob.
I. 20. διέρχεσθαι, *libere incedere ac*

a deambulare. 2 Macc. I. 20. διελθόντων δὲ ἐτῶν ἱκανῶν.

ΔΙΕΤΗΡΙ'Σ, *biennium.* שְׁנָתַיִם dual. *duo anni.* 2 Sam. XIII. 23. εἰς διετηρίδα ἡμερῶν, ubi alii μετὰ δύο ἔτη habent.

ΔΙΕΤΗ'Σ, *biennis.* 2 Macc. X. 3. μετὰ διετῆ χρόνον, post tempus biennii. Conf. v. τριετής.

*ΔΙΕΥΘΥ'ΝΩ, *dirigo.* Vox hæc
b 1 Sam. XXIV. 4. Aquilæ tribuitur pro הֵסֵךְ רַגְלָיִם, *tegere pedes,* h. e. per euphemismum *exonerare alvum.* Post διευθῦναι autem e sequentibus supplendum erit τοὺς πόδας. *Dirigere pedes* est *certo aliquo modo componere pedes,* quod est i. q. παρασκευάζεσθαι apud LXX. Cæterum in Hex. h. l. Aquilæ quinque interpretationes tribuuntur, inter quas
c quænam ab ipsius manu venerit, alii viderint. Hesych. διευθύνεται, κυβερνᾶται εὐθέως, καλῶς.

ΔΙΕΥΛΑΒΕ'ΟΜΑΙ, *timeo, vereor.* יָגֹר, idem. Deut. XXVIII. 60. — קָדַר, *obtenebror.* Job. VI. 16. οἵτινές με διευλαβοῦντο, qui me *timebant.* Ita verterunt ex Arabismo. Nam קָדַר est *magni æstimare, venerari.* Hesych. διευλαβοῦντο, ἐφοβοῦντο. Adde
d 2 Macc. IX. 29.

ΔΙΗΓΕ'ΟΜΑΙ, *enarro, recenseo.* אָמַר, *dico, narro.* Esth. I. 17. — דָּבַר. Esth. X. 3. — הוֹדִיעַ Hiph. a יָדַע, *scire facio.* Aqu. Symm. Ps. LXXVII. 6. — *הוֹרֹת, *docendum.* Lex. X. 11. διηγήσασθαι sec. cod. X. Holm. — חוּד, *ænigma propono.* Ez. XVII. 2. διήγησαι διήγημα, ubi חוּד
e potius notat *fabulam* s. *parabolam proponere.* כָּרָה, *fodio.* Ps. CXVIII. 85. διηγήσαντο. Sic legerunt כָּרוּ, ac si esset קָרְאוּ, *protulerunt, pronuntiarunt,* ac ita verterunt, quia in sequentibus vocem שִׂיחוֹת, *foveas,* a שׂוּחַ, non autem a rad. שָׁחָה derivarunt. Fortasse etiam voci כָּרָה notionem *parandi* aut *aperiendi* subjecerunt, quam interpretes nonnulli huic voci Psalm. XL. 7. tribuunt. — סָפַר, sed passim in Pih. סִפֵּר. Aqu. Theod. Quinta ed. Ps. CXLIV. 6. Symm. Ps. XXXIX. 16. LXX Gen. XXIV. 66. 1 Reg. III. 8. sec. Compl. Ps. XLVII. 12. ubi διηγεῖσθαι notat *enarrationem cum laude conjunctam, descriptionem magnitudini ac præstantiæ rei convenientem.* Inc. ibi habet ἐπαινέσατε. Joël. I. 3. — הַשִּׂיחַ : שׂוֹחֵחַ Pih. g
et Hiph. a שִׂיחַ, *eloquor.* 1 Par. XVI. 9. Ps. LIV. 19. Ies. LIII. 8. Sir. XIX. 7. διηγεῖσθαι est *narrare arcanos animi sensus et proposita.* Sir. XXV. 9. διηγεῖσθαι, *loqui, disserere docere.* Vulg. *qui enarrat justitiam.* XXXIX. 13. τὴν σοφίαν αὐτοῦ διηγήσονται ἔθνη, sapientiam ejus *prædicabunt* gentes, coll. XLIV. 14.

ΔΙΗ'ΓΗΜΑ, *narratio, historia, fabula, parabola.* חִידָה, *ænigma,* et h. l. *fabula, parabola.* Ez. XVII. 2. διήγησαι διήγημα. Hesych. διήγημα, ἱστορία. — שְׁנִינָה, *dicterium.* Deut. XXVIII. 37. ἐν αἰνίγματι καὶ διηγήματι. 2 Par. VII. 20. εἰς παραβολὴν καὶ εἰς διήγημα. 2 Macc. II. 25. τοῖς τῆς ἱστορίας διηγήμασι.

ΔΙΗ'ΓΗΣΙΣ, idem. חִידָה, *ænigma* Hab. II. 8. πρόβλημα εἰς διήγησιν αὐτοῦ, ubi non opus est statuere, factam hic esse transpositionem, ut διήγησις ad מְלִיצָה, πρόβλημα autem ad חִידוֹת pertineat. — מִסְפָּר, *narratio.* Jud. VII. 15. — *מָשָׁל, *parabola, proverbium.* Inc. Ps. XLIII. 15. ubi διήγησις est i. q. Lat. *fabula,* h. e. *carmen in ludibrium alicujus compositum,* coll. Job. XVII. 6. et Deut. XXVIII. 37. — *סֹפֵר, *scriba.* Jud. V. 14. ubi duæ versiones mihi coaluisse videntur. Sir. VI.

a 37. διήγησις θεία, *dictum, quod ad religionem pertinet, et ad pietatem facit.* Ib. IX. 20. διήγησις est *colloquium, confabulatio.*

ΔΙΗΘΕ'Ω, *percolo, transmitto, defæco.* יָקַק, *fundo, liquo.* Οἱ ἄλλοι et LXX Job. XXVIII. 1. τόπος δὲ χρυσίου, ὅθεν διηθεῖται, locus vero auri, ex quo *defæcatur.* Suidas: διηθεῖται, ἀφυλίζεται.

b ΔΙΗ'ΚΩ, *pervenio, pervado, penetro.* Sap. VII. 24. διήκει δὲ καὶ χωρεῖ διὰ πάντων, *penetrat* autem et pervadit omnia. Hesych. διήκει, διέρχεται.

*ΔΙΗΛΟ'Ω, *clavum adigo, clavo transfigo.* חָלַף, *penetro.* Jud. V. 26. διήλωσε κρόταφον αὐτοῦ, ubi nonnulli legendum arbitrantur διήλασε, *transverberavit,* a διελαύνω. Sed non sol-
c licitanda videtur lectio recepta, quæ re in facto posita satis confirmatur. Vide ad h. l. Scharfenbergium.

ΔΙΗΝΕΚΗ'Σ, *perpetuus.* עַד, *æternitas.* Symm. Ps. XLVII. 15. — תָּמִיד, *jugiter.* Inc. Lev. VI. 20. — עַל מוּת, *supra mortem.* Symm. Ps. XLVII. 13. εἰς τὸ διηνεκές. Legerunt עַלְמוֹת una voce. Conf. Hebr. VII. 3. ac Lexic. N. T. s. h. v. —
l תָּמִיד, *jugiter.* Inc. Lev. VI. 20.

ΔΙΗΝΕΚΩ'Σ, *perpetuo.* אֱמוּנָה, *veritas.* Symm. Ps. XXXVI. 3. Legit בֶּאֱמוּנָה. Habet sc. אֱמוּנָה notionem *constantiæ, firmitatis* ac *perennitatis.* — *לֹא חָפוּג, *non friget, cessat, remittit.* Symm. Psalm. LXXVI. 3. Bene quoad sensum. — עַד, *æternitas.* Aqu. Symm. Theod. Ps. XLIV. 18. — *עוֹד, *adhuc, aliquando.* Aqu. Ps. XLI. 6. Legisse videtur cum Symmacho עַד. Hesych. διηνεκῶς, ἀεὶ, διαπαντὸς, πάντοτε, διόλου, διὰ βίου. Adde Æschyl. Agam. v. 326. et Athen. VII. p. 309. A.

ΔΙ'ΘΥΜΟΣ, *discors, dissentiens.* נִרְגָּן, *susurro.* Prov. XXVI. 20. Montf. transtulit *dissentiens,* s. *duplex animo.* In cod. Alex. et Ald. legitur inversa sententia ὀξύθυμος. f
Alicubi etiam legitur: οὐ δέ ἐστι θυμός.

ΔΙΙ'ΗΜΙ, *transmitto, expando.* פָּרַשׂ, *expando.* Deut. XXXII. 11. διεὶς τὰς πτέρυγας αὐτοῦ, *expandens* alas suas. Gloss. MS. in Cant. Script. Διεὶς, διανοίξας. Suidas: διεὶς, ἐκτείνας, ἁπλώσας. Hesych. διεὶς, ἀνεὶς. καὶ διηθήσας, διαπέμψας, ἀφεὶς, ἁπλώσας.
g

ΔΙΙΚΝΕΟ'ΜΑΙ, *pervenio, pertingo.* הִבְרִיחַ : בָּרַח, Kal et Hiph. *transfugio.* Ex. XXVI. 28. XXXVI. 30.

ΔΙΙ'ΠΤΗΜΙ et ΔΙΙ'ΠΤΑΜΑΙ, *pervolo, volando pertranseo.* Sap. V. 11. ὡς ὀρνέου διϊπτάντος ἀέρα, tanquam avis *pervolantis* aërem.

ΔΙΙΠΤΑ'ΜΕΝΑ ΠΕΤΕΙΝΑ', *volucria pervolantia.* עוֹף הַשָּׁמַיִם, h
volucre cœli. Aqu. Theod. Job. XXXV. 11. τὰ κατὰ τὸν ἀέρα διϊπτάμενα πετεινά.

ΔΙΙ'ΣΤΗΜΙ, *disto, distare facio, divido,* et speciatim *libra divido, appendo,* it. *dirimo, dispergo,* et διΐσταμαι, *constituo.* הִבְדִּיל Hiph. *separo, distinguo.* Ies. LIX. 2. τὰ ἁμαρτήματα ὑμῶν διϊστῶσιν ἀνὰ μέσον ὑμῶν καὶ ἀνὰ μέσον τοῦ θεοῦ, peccata vestra *divortium faciunt* inter vos et Deum. — הִפְרִיד i
et הִתְפָּרֵד Hiph. et Hithp. idem. Symm. sec. Cod. Vat. 754. Psalm. XXII. 15. διέστη: ubi Aqu. διεσκορπίσθη habet. LXX Prov. XVII. 9. διΐστησι φίλους, *disjungit* amicos. — חִלֵּק Pih. *divido.* Ezech. V. 1. λήψῃ ζυγὸν σταθμίων καὶ διαστήσεις αὐτοὺς, accipies stateram ponderum, atque *divides* illos. Conf. v. ἵστημι. — נֶעֱרַם k
Niph. *coacervor.* Ex. XV. 8. διέστη τὸ ὕδωρ, *diremta* (Apollodor. Lib. I. p. 20. Philo Jud. p. 695. Callim. H. in Jov. v. 31.) seu *divisa est*

a aqua, sc. dum in duas partes coacervaretur. Hesych. διέστη, διεχωρίσθη. Idem: διεστήκασιν, διεχωρίσθησαν, ἐμάκρυναν πόῤῥω. Idem: διεστῶτα, κεχωρισμένα, πόῤῥω ὄντα. — *פָּרַר s. פּוּר, *contero*. Theod. Ps. LXXIII. 13. διέστησας, ubi vel historiæ causa ita vertit, vel respexit Arab. فَرّ, *dividere, findere*. Symm. quoque voce διασχιδάζειν h. l. usus est. —
b שָׁקַל, *libro, appendo*. Symm. Ies. LV. 2. διίστατε ἀργύριον, *appenditis argentum*. Fortasse tamen scripserat: τί ἵστατε ἀργύριον; *quare appenditis argentum?* nam in textu legitur לָמָּה תִשְׁקְלוּ. Sed recepta lectio quoque locum habere potest. Sir. XXVIII. 15. διέστησεν αὐτοὺς ἀπὸ ἔθνους εἰς ἔθνος, *dispersit* illos de gente in gentem. 2 Macc. VIII. 10. δι-
c εστήσατο δὲ τὸν φόρον τῷ βασιλεῖ, *constituit* autem tributum regi.

ΔΙΚΑ'ΖΩ, *jus dico, judico, discepto, litigo*, it. *ulciscor*. *אָרַב, *insidior*. Mich. VII. 2. δικάζονται, ubi loco יֶאֱרֹבוּ legerunt יָרִיבוּ. Ita et Arabs. — דּוּן, *judico*. Al. Psalm. VII. 8. Aqu. Symmach. Ps. LIII. 3. — *מִשְׁפָּט, *judicium*. Symm. Hab. I. 7. — *קָנָא, *zelo*. Inc. (sc. Aqu. sec.
d Montf.) Prov. III. 31. μὴ δικάζου. Sed pertinent hæc verba potius ad אַל תָּרִיב v. 30. Conf. ad h. l. Drusium. — רוּב : הֵרִיב, Kal et Hiph. *litigo, contendo*. Aqu. Job. XXXIII. 13. πρὸς αὐτοὺς ἐδικάσω. Lege αὐτόν. Drusius legere mavult ἐκδικάσω, male e sententia Montf. Aqu. Hos. V. 13. δικαζόμενον, ad regem *ultorem*. Verum haud dubie ibi aut scribæ
e aut typographi vitium subest, ac reponi debet δικάζοντα, coll. X. 6. Δικάζεσθαι enim a Græcis proprie dicitur, *qui sibi jus dici curat, disceptat, litigat, accusat*, δικάζειν autem *is, qui jus dicit*, atque *adeo vindicat et ulciscitur*. Vide Xen. Mem. I. 2. 51. et Hesiod. Ἔργ. 39. Aqu. Hos. II. 2. δικάσασθε, *accusate, objurgate*. Id. Hos. X. 6. מֶלֶךְ יָרֵב (rex, in cujus fidem et clientelam se dedit aliqua civitas, qui adeo tenetur eam tueri et ab injuriis vindicare.), δικάζοντι, regi *ultori*. LXX Jud. VI. 31. XI. 25. ubi δικάζεσθαι δίκην est i. q. πολεμεῖν. Ps. XXXIV. 1. XLII. 1. Thren. III. 57. Hos. IV. 4. — רִיב, *lis, contentio*. Jer. XV. 10. — שָׁפַט et semel in Niph. נִשְׁפַּט. 1 Sam. VII. 6. 15. ubi δικάζειν est *judicis personam sustinere*, et cum κρίνειν permutatur in codd. Ibid. VIII. 5. 6. 20. XII. 7. ubi *in jus vocare* notat. Sir. VIII. 17. δικάζεσθαι non est *causam agere*, s. *litigare*, sed *sibi judicium arrogare*, et ex adjuncto *vituperare, conqueri*.

ΔΙΚΑΙΟΚΡΙΣΙ'Α, *justum judicium*. מִשְׁפָּט, *judicium*. Inc. Hos. VI. 5. ubi מִשְׁפָּט *justam causam* significat.

ΔΙΚΑΙΟΚΡΙ'ΤΗΣ, *justus judex*. Esther. VIII. 13. 2 Macc. XII. 41. In utroque loco sermo est de Deo. (Legitur etiam Esth. XVI. 5. in ed. Usserii Vet. Alt. p. 138. K.)

ΔΙΚΑΙΟΛΟΓΙ'Α, *causæ prolatio, accusatio*, etiam *causæ defensio, id quod pro causæ defensione dici potest*. 2 Macc. IV. 44. ἐπ' αὐτοῦ τὴν δικαιολογίαν ἐποιήσαντο, coram illo causam dixerunt, seu exposuerunt ac demonstrarunt, in qua accusatio Menelai continebatur, una cum ipsorum accusatione et defensione. Ita Baduellus.

ΔΙΚΑΙΟΠΡΑΓΕ'Ω, *juste ago*. שָׁפַט, *judico*. Symm. Gen. XVIII. 25. הֲשֹׁפֵט כָּל־הָאָרֶץ, judex omnis terræ, ὁ πάντα ἀνθρώπων ἀπαιτεῖς δικαιοπραγεῖν, qui exigis ab omni homine, ut juste agat. Non male quoad sensum.

ΔΙ'ΚΑΙΟΣ, *justus, probus, verus pius, innocens, omninoque omnis is qui talis est, qualis esse debet*, et ת

a δίκαιον, *quod justum, rectum ac verum est.* *אִישׁ, *vir, aliquis.* Prov. XII. 25. ubi δίκαιος, nescio quam ob caussam, de suo addiderunt. — אֱמֶת, *veritas.* Ex. XVIII. 21. ἄνδρας δικαίους, viros *probos.* Ies. LXI. 8. Jer. XLII. 5. ἔστω κύριος ἐν ἡμῖν εἰς μάρτυρα δίκαιον, sit Dominus inter nos testis *verus et fidelis.* Sic δίκαια apud Sophocl. Trachin. v. 412.
b Scholiastes interpretatur ἀληθῆ, et δίκαιος ὢν v. 414. ἀληθεύων. Ez. XVIII. 8. Zach. VII. 9. — דִּין, *judicium.* Prov. XX. 8. βασιλεὺς δίκαιος. Scil. דִּין, quod ad כִּסֵּא pertinet, conjunxit cum מֶלֶךְ, sensu admodum commodo. Vide infra s. v. מִשְׁפָּט — הִצְדִּיק Hiph. *justifico.* Dan. XII. 3. Theod. ἀπὸ τῶν δικαίων. Legit מִצַּדִּיקֵי. — זָר, *extraneus.*
c Prov. XI. 15. ὅταν συμμίξῃ δικαίῳ. Scil. putarunt, זָר h. l. opponi τῷ רָע, *impio,* ergo זָר ipsis erat *alius* s. *diversus ab improbo,* h. e. δίκαιος. — חֶסֶד, *benignitas,* it. *pietas.* Ies. LVII. 1. ἄνδρες δίκαιοι αἴρονται, viri *pii* tolluntur. Vide Lex. N. T. — טָהוֹר, *purus.* Prov. XXX. 12. — יָשָׁר, *rectus.* Num. XXIII. 10. Job. I. 1. 8. Prov. III. 32. — יֹשֶׁר, *rec-*
d *titudo.* Prov. XVII. 27. עַל יֹשֶׁר, δικαίοις. Bene, sive Hebr. vertas *præter rectitudinem,* h. e. ἀδίκως, sive *præter recte facta.* — כִּיס, *marsupium.* Prov. XVI. 12. στάθμια δίκαια. Bene quoad sensum. Sermo enim ibi est de ponderibus ac mensuris a Deo institutis ac definitis, adeoque justis. — *לֹא שֶׁקֶר, *non mendacium.* Job. XXXVI. 4. Sic
e quoque legerunt LXX Prov. XVII. 4. ubi שֶׁקֶר, *falsitas,* per δίκαιος transtulerunt, aut loco δίκαιος οὐ reponendum erit οὐ δίκαιος. Certe non opus est, ut ἄδικος legatur, quemadmodum ib. X. 18. Grabius δίκαια in ἄδικα mutavit. — *מוּסָר, *correptio.* Job. XXXVI. 10. τοῦ δικαίου, ubi incertum est, an לַיָּשָׁר legerint, aut existimaverint, abstractum h. l. positum esse pro concreto. — f
מִשְׁפָּט, *judicium.* Job. XXXVII. 23. ὁ τὰ δίκαια κρίνων, juste judicans Prov. XVI. 33. XXI. 7. — *מְתֵי־אָוֶן, *viri iniquitatis.* LXX sec. Hex. Job. XXII. 14. ἄνδρες δίκαιοι, ubi loco δίκαιοι fortasse legendum ἄδικοι. Nisi vocem δίκαιος eo sensu accipere malis, quo in N. T. interdum occurrit, ut significet *homines, qui sibi veram pietatem ac* g
probitatem somniant, ac sibi ob pietatem simulatam placent. Conf. Lex. N. T. s. h. v. n. 7. — נָדִיב, *princeps.* Prov. XVII. 7. ubi Jaegerus conjicit pro δικαίῳ potius legendum esse δικαστῇ vel δυνάστῃ, ut v. 26. et c. XXV. 7. Sed non opus est hac conjectura, nam etiam נָדִיב interdum *ingenuos, virtute egregios* notat. Confer Simonis Lex. Hebr. p. 981. h
— נָקִי et נָקִיא, *innocens.* Job. IX. 23. XVII. 8. Prov. VI. 17. χεῖρες ἐκχέουσαι αἷμα δίκαιον, manus effundentes sanguinem innocentem s. innocentis. Conf. Lex. N. T. s. v. ἀθῷος, et Joël. III. 19. Jon. I. 14. — נָקָם, *vindicta.* Ies. XLVII. 3. τὸ δίκαιον ἐκ σοῦ λήψομαι, *vindictam* a te sumam. Significat enim h. l. τὸ δίκαιον *pœnam* et quidem *justam,* i
quemadmodum et nos voce Recht, *justice,* uti solemus. — צַדִּיק, *justus.* Gen. VI. 9. VII. 1. XVIII. 23. 24. 25. 26. 28. — צֶדֶק, *justitia.* Lev. XIX. 36. Deut. XVI. 18. 20. Ies. XXXII. 1. βασιλεὺς δίκαιος βασιλεύσει, ubi Grabius δίκαιος mutavit in δικαίως, quoniam in textu legitur לְצֶדֶק, ac sæpius literæ O et Ω librariorum culpa permutatæ repeiuntur. — צְדָקָה, *idem.* Aqu. Ps.

a VII. 9. LXX Job. XXXVII. 23. Prov. XI. 18. ubi δικαίων ob textum Hebr. a neutro δίκαια deducendum erit, ut sit *recte factorum*. Conf. ad h. l. Jaegerum. Ies. V. 23. — *רָשׁ, *pauper*. Prov. XIII. 23. δικαίων. Num legerunt יְשָׁרִים? quæ fuit Jaegeri ad h. l. conjectura. Vix putem. Potius nomina, quæ *paupe-*
b *res* et *indigentes* denotant, haud raro in SS. notionem pietatis et justitiæ adjunctam habent, quemadmodum e contrario *divitibus* et *opulentis* injustitia et impietas tribuitur, v. c. Cohel. V. 13. Prov. XVIII. 23. Conf. quoque s. רָעֵב in seq. — רָעֵב, *famelicus*. Job. V. 5. δίκαιοι ἔδονται, justi nempe esurientes aut famelici comedent. Non male quoad sensum. Idem quoque
c in aliis SS. locis traditur. — רָשָׁע, *improbus*. Prov. XI. 7. ubi fortasse לֹא רָשָׁע legerunt. Vide tamen ad h. l. Jaegerum et Lex. N. T. s. v. δίκαιος n. 11. ubi docui, δίκαιον quandoque notare *reum*, *pœna dignum*. — שָׁלֵם, *perfectus*. Prov. XI. 1. στάθμιον δίκαιον. — שֶׁקֶר, *falsitas*. Prov. X. 19. χείλη δίκαια, ubi Grabius recte δίκαια in ἄδικα mutasse
d videtur, coll. XVII. 4. ubi pro δικαίοις alii habent ἀδίκοις. Vide tamen ad h. l. Jaegerum. Præterea legitur Job. XXIV. 4. ubi LXX δικαίας de suo addiderunt, et ὁδὸς δικαία non est *via virtutis*, sed *via justitiæ*, ὁδὸς δικαιοσύνης. Prov. X. 17. δικαίας, cui nihil respondet in textu Hebraico, videtur merum scholion esse ad vocem לְחַיִּים pertinens. Prov. XIX.
e 22. δίκαιος additum est a LXX propter adjunctum alteri membro כָּזָב. Ps. XXXIII. 17. LXX δίκαιοι bene ac apposite suppleverunt. Hoc enim voluit Davides dicere, et sic quoque reddidit Chaldæus. Conf. Buxtorfii Anticrit. p. 614. Ps. II. 12. δικαίας e scholio profluxit. Sap. XIV. 30. τὰ δίκαια, *justæ pœnæ*. Sap. XIX. 16. δικαίων, neutre, *juribus*. Vulg. *justitiis*. Sir. f
XXIV. 41. μεθύσω μου τὴν πρασιάν τὴν δικαίαν, sec. Compl., inebriabo areolam meam *fœcundam*. Antea dixerat τὸν κῆπον τὸν ἄριστον. Sap. XVIII. 7. δίκαιοι dicuntur *Israëlitæ*, h. e. Jovæ seu veri Dei *cultores*, quibus opponuntur *Ægyptii idololatræ*. Sap. II. 12. coll. v. 13. 16. δίκαιος et δίκαιοι dicitur gens Judæa unice pia illa, quoniam sola verum g
Deum colit. Tob. XIV. 9. coll. v. 11. ubi δίκαιος est *benignus*, *beneficus*. 1 Macc. XI. 33. τὰ πρὸς ἡμᾶς δίκαια, *leges ac conditiones fœderis inter nos constituti*. 2 Macc. XIII. 23. τὰ δίκαια, *leges*, *statuta*, *jura*. Ib. XI. 14. XIX. 6. τῶν δικαίων, h. e. *juris civitatis*, coll. Dionys. Hal. X. 30. T. IV. p. 2068. ed. Reisk. τὰ δίκαια τοῦ δήμου, populi *privilegia*. h

ΔΙ´ΚΑΙΟΣ ἈΝΑΦΑΙ´ΝΟΜΑΙ, *justus appareo*. צָדַק, *justificor*, *justus sum*. Symm. et LXX Job. XIII. 18. XL. 3.

ΔΙ´ΚΑΙΟΝ ἈΠΟΦΑΙ´ΝΩ, *justum declaro*. צָדַק : הִצְדִּיק, Pih. et Hiph. Job. XXVII. 5. XXXII. 2.

ΔΙ´ΚΑΙΟΣ ΕἸ´ΜΙ´, *justus sum*. צָדַק, idem. Job. IX. 2. 15. 20. ubi δίκαιον εἶναι est non tam *justificare se*, quam *justificare se velle*. Vide infra s. v. εἰμί. Ibid. X. 15. XV. 14. XXV. 4.

ΔΙ´ΚΑΙΟΝ ΚΡΙ´ΝΩ, *justum judico*, *absolvo*. הִצְדִּיק. Prov. XVII. 15. ὃς δίκαιον κρίνει τὸν ἄδικον.

ΔΙ´ΚΑΙΑ ΝΕΥ´Ω, *annuo justa*. הֵישִׁיר נֶגֶד Hiph. *recta respicio coram*. Prov. IV. 25. τὰ δὲ βλέφαρά σου νευέτω δίκαια; accommodate seriei i
orationis.

ΟἸ´ΟΜΑΙ ΔΙ´ΚΑΙΟΣ ΕἸ´ΝΑΙ, *puto me justum esse*. צָדַק. Job. XI. 2.

ΤΑΡΑ´ΤΤΩ ΤΟ` ΔΙ´ΚΑΙΟΝ, *turbo*, *perverto justum*. עָוֶל, *improbitas*. Job. XXXIV. 10.

a *ΔΙ'ΚΑΙΟΝ ΦΑΙ'ΝΕΣΘΑΙ, *justum sibi videri.* צַדִּיק. Symm. Job. XXXII. 1. Bene ac seriei orationis convenienter. Vulgatus: *eo, quod justus sibi videretur.*

ΔΙΚΑΙΟΣΥ'ΝΗ, *justitia, rectitudo, integritas, veritas, pietas, benignitas.* אֱמֶת, *veritas, pietas.* Gen. XXIV. 49. Ies. XXXVIII. 19. Dan. VIII. 12. et IX. 13. sec. Chis. — הַשְׂכֵּל, b *intellegentia.* Prov. XXI. 16. πλανώμενος ἐξ ὁδοῦ δικαιοσύνης. Recte ex usu loquendi Salomonis, maxime in Proverbiis. — חֶסֶד, *benignitas, pietas.* Gen. XX. 13. ταύτην τὴν δικαιοσύνην ποιήσεις ἐπ' ἐμὲ, hanc *benignitatem* mihi exhibeas. Ibid. XXI. 23. Ex. XV. 13. — *מָדוֹן, *contentio.* Prov. XVII. 14. Jaegerus ad h. l. conjicit legendum ἀρχὴ διαδικασίας, c *initium litigii.* Ego mallem legere δικασίας, quod propius ad receptam lectionem accedit. — מֵישָׁרִים plur. *rectitudines.* 1 Par. XXIX. 17. — מִשְׁפָּט, *judicium.* Prov. XVI. 12. δικαιοσύνη παρὰ Θεῷ, Deo est res sacrosancta, quam a nemine impune violari vult. Ies. LXI. 8. Mal. II. 17. — נִקָּיוֹן, *munditia.* Genes. XX. 5. ἐν δικαιοσύνῃ χειρῶν. — פִּי אִישׁ, d *os viri.* Prov. XIII. 2. ἀπὸ καρπῶν δικαιοσύνης. Bene quoad sensum. — פְּתִי, *simplicitas.* Prov. I. 22. — צַדִּיק, *justus.* Ps. LXXI. 7. Legit צֶדֶק, aut abstractum positum est pro concreto. Prov. II. 20. XI. 21. 30. — צֶדֶק, *justitia.* Psalm. IX. 4. ὁ κρίνων δικαιοσύνην, *juste* judicans. Ps. XIV. 2. ἐργαζόμενος δικαιοσύνην, operam dans justitiæ s. *sanctitati,* h. e. e recte agens. Conf. Act. X. 35. Ps. XVI. 1. Symm. et LXX εἰσάκουσον, κύριε, δικαιοσύνης μου: ubi δικαιοσύνης retulerim potius ad κύριε, quam ad εἰσάκουσον. Conf. Aqu. et Ps. IV. 1. Contrarium statuisse videtur Suidas, qui ad h. l. respiciens habet: Δικαιοσύνη, καὶ ἡ τέλεια ἀρετὴ, καὶ ἡ δικαία αἴτησις, ὡς ὁ ψάλλων εἰσάκουσον, κύριε, δικαιοσύνης μου. — צְדָקָה, *justitia.* Inc. 2 Sam. XIX. 28. ἐκ χειρὸς f τίνος ἔσται μοι ἔτι δικαιοσύνη; a quo mihi speranda est *justificatio?* Aliter Vulgatus: *quid ergo habeo justæ querelæ?* Vide infra s. v. δικαίωμα. LXX Gen. XVIII. 19. ποιεῖν δικαιοσύνην καὶ κρίσιν, facere quod *rectum* et justum est. Vide et 2 Sam. VI. 16. Psalm. CXVIII. 120. Ies. LVIII. 2. Deut. IX. 4. διὰ τὰς δικαιοσύνας μου, propter *pietatem* g meam. Psalm. CXI. 3. οὗ δικαιοσύνη αὐτοῦ μένει εἰς τὸν αἰῶνα, æternos *beneficentiæ* suæ fructus percipiet. Quod hic est δικαιοσύνη, Sir. XL. 19. dicitur ἐλεημοσύνη, et LXX alias צְדָקָה ἐλεημοσύνην reddere solent. Vide Lex. N. T. s. h. v. Joël. II. 23. ἔδωκεν ἡμῖν βρώματα εἰς δικαιοσύνην, dedit nobis cibos in *benignitate,* h. e. *benigne et large.* Conf. Vorstii h Philol. Sacr. P. I. c. 2. Amos VI. 12. καρπὸν δικαιοσύνης, fructum *rectitudinis,* h. e. fructum *rectum, verum* et *genuinum.* Mal. IV. 2. ἥλιος δικαιοσύνης, h. e. sol *verus,* qui vere ita dici meretur. Germanice diceres die rechte, die wahre Sonne, *the real, true Sun.* Confer supra s. v. ἀληθινός. — *רַחֲמִים, *misericordia.* Dan. IX. 7. sec. cod. Chis. — *רַעֲנָן, *viridis.* Ed. Sexta Ps. XXXVI. 35. i ubi δικαιοσύνη *statum felicem ac prosperum* e notione δικαίου, *quod tale est, quale esse debet,* significare mihi videtur. Fieri tamen quoque potuit, ut auctor hujus versionis רַעֲנָן sensu metaphorico acceperit, ut sit *pius, probus.* Conf. Lex. N. T. s. v. ὑγρός. — תָּמִים, *integritas.* Jos. XXIV. 14. Sir. XVI. 22. ἔργα δικαιοσύνης, justitiæ divinæ seu *justæ vindictæ* divinæ exempla. 1 Macc. II. 29. multi, qui crudelitate regis

a Antiochi prohibiti erant legem Mo-
saicam rite observare, dicuntur in
desertum fugisse ζητοῦντες δικαιοσύνην
καὶ κρίμα, h. e. ut secure possent
operam dare *institutis* et *legibus Mo-
saicis*. Conf. Matth. III. 15. et ibi
Theophylactum. Sap. V. 18. est
justitia forensis, coll. II. 11. et VI.
4. Sap. I. 15. δικαιοσύνη pro δικαιοσύ-
νην ποιοῦντες, *virtuti* s. *probitati stu-*
b *dentes*, coll. Joh. XI. 25. et Luciano
Amor. T. II. p. 404. ed. Reitz. ubi
παιδείας ὄχλος est turba *eruditorum*.
Sap. XIV. 7. γίνεται δικαιοσύνη, *verus
Dei cultus* servatus et popagatus
est, coll. v. 8. Alii de *justa merca-
tura* intellegunt. Tob. XIV. 11. δι-
καιοσύνη, *beneficentia, liberalitas*, ubi
cum ἐλεημοσύνη permutatur. Tob. II.
14. δικαιοσύναι, *beneficia*, i. q. ἐλεη-
c μοσύναι, coll. I. 16. XII. 9. XIV. 9.
ac Gatakeri Opp. Critt. p. 321.

ΦΥΛΑ'ΣΣΩΝ ΔΙΚΑΙΟΣΥ'ΝΗΝ,
custodiens justitiam. צַדִּיק. Ies.
XXVI. 2.

*ΔΙΚΑΙΟ'ΤΕΡΟΣ 'ΑΝΑΦΑΙ'ΝΩ.
צָדַק. Symm. Job. IX. 20. אִם־אֶצְדָּק,
si justificavero me, ἐὰν δικαιότερος ἀνα-
φανῶ. Quid si legatur ἐὰν δικαιότε-
ρον ἀναφανῶ, vel ἀποφανῶ, subaudito
d ἐμὲ s. ἐμαυτόν? Bene autem Symm.
usus est comparativo δικαιότερος, h.
e. *justior, quam vere sum*.

ΔΙΚΑΙΟ'Ω, *justifico, justum cen-
seo* vel *pronuncio, absolvo, causam
alicujus ago*, et δικαιόομαι, *justificor,
justus agnoscor, justus sum, me jus-
tifico, pius fio, absolvor, liberor*. בֹּחַן,
probatio. Ezech. XXI. 18. ὅτι δεδι-
καίωται. Vulg. *quia probatus est*.
e Non legerunt בְּחוּנָה, ut Dathius
opinatus est, sed sensum expresse-
runt. Qui enim probatus est, is
quoque justificatus dici potest. —
הֵרִיב Hiph. a רִיב, *contendo, cau-
sam ago*. Ies. I. 17. δικαιώσατε χή-
ραν, *causam agite viduarum*. Mich.
VII. 9. ἕως τοῦ δικαιῶσαι αὐτὸν τὴν δί-
κην μου, donec litem meam *disceptet*.

— זָכָה: זִכָּה, Kal et Pih. *purus
sum, purifico*. Ps. LXXII. 13. ἄρα f
ματαίως ἐδικαίωσα τὴν καρδίαν μου, ergo
ego frustra *innocentiæ studeo*. Mich.
VI. 11. εἰ δικαιωθήσεται ἐν ζυγῷ ἄνο-
μος; Legerunt הֲיִזְכֶּה, hoc sensu:
num impius judicabitur, seu: *cen-
sebitur* statera sua *juste uti*, cum sint
ipsi in sacculo pondera dolosa? —
צָדַק in Kal, Pih. Hiph. et Hithp.
Gen. XXXVIII. 26. δεδικαίωται Θά-
μαρ ἢ ἐγώ, justa magis est Thamar g
quam ego. Vide et Ps. XVIII. 10.
et confer Luc. XVIII. 14. Genes.
XLIV. 16. τί δικαιωθῶμεν; quomodo
justificabimur? seu: *nos defendere
audeamus*? Ex. XXIII. 7. οὐ δικαι-
ώσεις τὸν ἀσεβῆ ἕνεκεν δώρων, non *jus-
tum pronunciabis*, vel *absolves* son-
tem propter munera. Vide et Deut.
XXV. 1. 1 Reg. VIII. 32. Ies. L.
8. Ps. L. 5. ὅπως ἂν δικαιωθῇς ἐν τοῖς h
λόγοις σου, ut justus vel *verax agnos-
caris* in verbis tuis. Psalm. CXLII.
2. Ies. XLV. 24. — צֶדֶק, *justitia*.
Ies. XLII. 21. — *צְדָקָה, idem.
Symm. Jer. XXIII. 6. Legit צַדְּקֵנִי
in imper. Pih. — שָׁפַט, *judico*. I
Sam. XII. 7. ubi *in jus vocare* aut
repetere rationem notat. Ez. XXIV.
44. Tob. XII. 4. δικαιοῦται αὐτῷ,
juste ei debetur, seu *tribuitur*. Sir. i
VII. 5. μὴ δικαιοῦ ἔναντι κυρίου, noli
te domino tuo præsente *efferre* s.
laudare. Ibid. X. 32. δικαιοῦν et δο-
ξάζειν sunt synonyma. Ibid. XVIII.
2. κύριος μόνος δικαιωθήσεται, Deus
solus *summa laude dignus est*, aut
solus *verus Deus est, summam perfec-
tionem habet*; unde in Compl. legi-
tur δίκαιος, ubi vide sequentia. Sir.
XIII. 24. de divitibus: ἐλάλησαν
ἀπόῤῥητα, καὶ ἐδικαίωσαν αὐτόν, si tur-
pia et scelesta loquitur, tamen eum
excusant et *laudant*, coll. v. 27. ubi
τῷ δικαιοῦν opponitur προσεπιτιμᾷν.
Sir. XVIII. 22. μὴ μείνῃς ἕως θανά-
του δικαιωθῆναι, ne *vitæ emendationem*
aut *sanctitatis studium* usque ad mor-

a tem differas: ubi δικαιοῦσθαι est *sancte vivere, emendare vitam*, quemadmodum e contrario οὐ δικαιοῦσθαι ibid. XXXI. 5. est *impie ac scelerate vivere*. Sir. XXIII. 14. οὐ δικαιοῦσθαι, *non impunem evadere, puniri*. Sir. I. 28. τῷ δικαιωθῆναι opponitur πτῶσις, *calamitas, exitium*, adeoque per *felicem esse* seu *evadere* reddendum est. Alii reddunt: *in justitia conservari*,
b hoc sensu: in quælibet peccata prorumpit et ruit. Ibid. IX. 12. ἕως ᾅδου οὐ μὴ δικαιωθῶσι, *felicitas* enim eorum usque ad mortem non durabit. (Aliis δικαιοῦσθαι h. l. est: *immunem a pœna esse*. Vulg. *non placebit*, sc. Deo.) Eodem modo etiam *felicitatis* notio latet in formula λογίζεσθαι εἰς δικαιοσύνην. 1 Macc. II. 52. coll. v. 51. Sir. XXVI. 24. οὐ
c δικαιωθήσεται κάπηλος ἀπὸ ἁμαρτίας, mercator et caupo vix peccatum et fraudes *evitare* poterit, ubi δικαιοῦσθαι est *liberum esse aut manere ab aliqua re*, i. q. ἐλευθεροῦσθαι, et cum voce ἐξαιρεῖσθαι permutatur. Sic quoque δικαιοῦσθαι sumitur Rom. VI. 7. (ubi vid. Syrus) et 18. Phav. δεδικαίωται, ἀπήλλακται, ἠλευθέρωται.

ΔΙΚΑΙ'ΩΜΑ, *jus, justa ordinatio,*
d *statutum, præceptum, justificatio, causæ defensio*. דֶּרֶךְ, *via*. Job. XXXIV. 27. δικαιώματα δὲ αὐτοῦ οὐκ ἐπέγνωσαν, ubi *vias Dei* de ejus *legibus ac præceptis* acceperunt, ut alias sæpe sumuntur. — חֹק, *statutum, decretum*. Gen. XXVI. 5. ubi τὰ δικαιώματα cum vocibus προστάγματα et ἐντολαὶ juncta reperiuntur. Vide et Exod. XV. 26. Num. XXX. 17.
e Deut. IV. 5. — חֻקָּה, idem. Num. XXXI. 21. τοῦτο τὸ δικαίωμα τοῦ νόμου, hoc est *statutum* legis. 2 Reg. XVII. 8. ἐπορεύθησαν ἐν τοῖς δικαιώμασι τῶν ἐθνῶν, ambularunt in *statutis* gentium. Ps. XVII. 25. — יָרִיב, *litigator*. Jer. XVIII. 19. ubi δικαίωμα est *justificatio, causæ defensio*, et loco יְרִיבַי sine dubio legerunt רִיבִי. — *מַעֲשֶׂה, *opus*. Aqu. et

Symm. sec. Euseb. Psalm. XLIV. f
2. τὰ δικαιώματα. Si sana est lectio, nec reponendum ποιήματα, ut Agellius volebat, δικαίωμα h. l. *omne* notabit, *quod est recte, apte ac artificiose constructum*, v. c. carmen, de quo h. l. sermo est. — מִצְוָה, *mandatum, præceptum*. Deut. XXX. 15. 1 Reg. II. 3. — מִשְׁפָּט. Exod. XXI. 1. Num. XV. 13. 1 Sam. II. 15.
τὸ δικαίωμα τοῦ ἱερέως pro τοῦτο ἦν τὸ δ. g
τ. ἱ. hoc erat *institutum*, hic *mos*, hæc *consuetudo* sacerdotum illorum. — פִּקּוּדִים plur. *mandata*. Psalm. XVIII. 9. CXVIII. 27. 56. 93. — צְדָקָה, *justitia*. Inc. Prov. VIII. 20. ubi δικαίωμα est i. q. δικαιοσύνη. LXX 2 Sam. XIX. 28. τί ἐστί μοι ἔτι δικαίωμα; ubi δικαίωμα est *justificatio*. Aliter accepit Vulg. qui
habet: *quid ergo habeo justæ quere-* h
læ? h. e. ad quem igitur perferre possum justas meas querelas? Itidem non male quoad sensum: nam tunc δικαίωμα est *innocentia*, qui enim justas querelas habet, hic ad suam innocentiam provocare solet. — רִיב, *lis, contentio, causa*. Jerem. XI. 20. πρὸς σὲ ἀπεκάλυψα τὸ δικαίωμά μου, tibi revelavi *causam* meam
justam. Al. Jer. XX. 12. δικαιώματά i
μου, ubi LXX habent ἀπολογήματά μου. — רֶתֶת, *tremor*. Hos. XIII. 1. Hieronymus ait, se non videre, cur verterint δικαιώματα. Suspicor, eos legisse דָּתוֹת a sing. דָּת, *lex*, quam vocem conjunxerunt cum sequentibus, hoc sensu: quas populus Israël de cultu divino et ceremoniis observandas acceperat leges,
eas ad cultum idolorum et Baalis k
transtulit. Præterea legitur apud LXX sec. Oxon. Jos. IV. 6. post σημεῖον, ubi nihil in textu Hebr. legitur. Fortasse autem ibi δικαιώματος autem est ex διαπαντὸς, quod sequitur. Baruch. II. 19. ubi est. i. q. δικαιοσύνη v. 18. *probitas, virtus*. Ibid. v. 17. mortui tibi non præsta-

a bunt δόξαν καὶ δικαίωμα, h. e. *justam ac debitam* laudem. Sir. IV. 20.

ΔΙΚΑΙΏΣ, *juste.* צֶדֶק, *justitia.* Deut. I. 16. XVI. 20. Prov. XXXI. 9. — תָּמִים, *perfectus.* Prov. XXVIII. 18. ὁ πορευόμενος δικαίως.

ΔΙΚΑΙΏΣΙΣ, *jus, judicium, causæ defensio.* מִשְׁפָּט. Lev. XXIV. 22. δικαίωσις μία ἔσται τῷ προσηλύτῳ, idem *jus* obtineat inter vos erga peregri-
b num. — רִיב, *lis, controversia, causa.* Symm. Ps. XXXIV. 23. Lysias, docente Suida, δικαιώσεις appellat τὰς δικαιολογίας, *causæ defensiones.*

ΔΙΚΑΣΊΑ, *lis, litigatio, contentio.* רִיב, idem. Aqu. Prov. XVIII. 6. ἐν δικασίᾳ. Idem Jud. XII. 2. ubi tamen mihi reponendum videtur ἐν δικασίᾳ, ut una cum reliquis interpretibus legerit בְּרִיב. Idem Ps.
c XVII. 40. Prov. XVIII. 19. Deut. I. 12. sec. cod. Lips. Paul. ubi male ad מַשָּׂא, *onus,* refertur. Fortasse autem ibi scribendum est δικάσια a δικάσιος. Cæterum vox δικασία Lexicis nostris ignota reperitur quoque pro מִדְיָן in Vers. Græc. Venet. Prov. XIX. 13.

ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ, *forum judiciale, tribunal.* יָרֵב, fut. Hiph. a רִיב,
d *litigabit.* Jud. VI. 32. sec. Oxon. Ald. Compl. δικαστήριον τοῦ Βάαλ, quæ verba, si lectio sana nec orta est e sequenti θυσιαστήριον, reddenda sunt: *pertinet hoc ad jurisdictionem Baalis.*

ΔΙΚΑΣΤΗΣ, *judex.* דִּין, *judicium.* Aqu. Ps. LXVII. 6. — *מִשְׁפָּט, *judicium.* Inc. 1 Reg. XX. 40. ἰδοὺ σὺ δικαστὴς, sc. σοῦ, ecce tu ipse judex
e tibi fuisti, seu: contra te sententiam pronuntiasti, nempe narratione tua, quæ præcesserat. — שֹׁפֵט, part. Jos. VIII. 33. 1 Sam. VIII. 1. 2. Ies. III. 2. — שָׁפַט, *judico.* 1 Sam. XXIV. 16. Sap. VII. 11. ubi δικασταὶ in universum *principes* notare videntur, et cum βασιλεῦσι conjunguntur, æque ac IX. 7.

ΔΙΚΕΛΛΑ, *ligo, bidens, instrumentum rusticum.* מַחֲרֵשָׁה, *vomer.* f
Symmach. 1 Sam. XIII. 20. Suidas: δίκελλα, γεωργικὸν ἐργαλεῖον. Idem hæc verba ex antiquo scriptore subjungit: οὐ βουσὶ καὶ δικέλλῃ ποριζομένοις τὸν βίον, ἀλλ' ἵππῳ καὶ μαχαίρᾳ.

ΔΙΚΗ, *jus, ultio, pœna, vindicta,* it. *causa, actio.* דֶּבֶר, *pestis.* Hos. XIII. 14. ποῦ ἡ δίκη σου, θάνατε; ubi est *pœna* s. *ultio* tua, O mors? Li- g
bere verterunt æque ac Symmachus, qui πληγὴ h. l. habet. Michaëlis in Suppl. p. 388. putat, eos רִיבְךָ legisse. Humphr. Hodius de Bibl. Text. Orig. Lib. III. P. I. p. 262. pro δίκη legendum censet νίκη, sed, ut puto, præter necessitatem. LXX enim דְּבָרִים intellexerunt de *causa,* sive *lite,* ut Exod. XVIII. 16. XXIV. 14. — דִּין, *ju-* h
dicium. Ps. IX. 4. ἐποίησας τὴν κρίσιν μου καὶ τὴν δίκην μου, *judicium et causam meam egisti.* — הֵרִיב, Hiph. a רִיב, *litigo.* Amos VII. 4. — חָרוּץ, *concisio, tribula.* Joël. III. 14. ἐν τῇ κοιλάδι τῆς δίκης, in valle ultionis. Scil. חָרַץ, *decidere,* notat quoque *sententiam* et *peremtorium judicium pronuntiare,* ut multis exemplis docuit Simonis in Lex. Hebr. pag. i
617. unde etiam Theodot. h. l. per κρίσιν transtulit. Glossar. MS. in Proph. τῆς δίκης, τῆς κατὰ δίκαιον ἀνταποδόσεως, τιμωρίας. — *נָקָה, *impunis sum.* Symm. Zach. V. 3. נִקָּה quoque *puniri* notat, v. c. Jerem. XXX. 11. et XLVI. 28. Hinc non opus esse videtur cum Scharfenb. ad Cappelli Crit. S. p. 879. statuere, eum legisse נִקַּם, Niph. verbi נָקַם, *vindicavit.* — *נֻקַּם, Hoph. a נָקַם, *vindicor.* Aqu. Gen. IV. 15. δίκην δώσουσι, ubi tamen vid.

a Montfauc. — נָקָם, *vindicta*. Lev. XXVI. 25. Deut. XXXII. 41. Ez. XXV. 12. ἀνταποδώσω δίκην τοῖς ἐχθροῖς, retribuam *pœnam* inimicis. Gloss. MS. in Cant. Script. δίκην, τιμωρίαν. Ex. XXV. 22. — נְקֹם, infin. *vindicando*. Exod. XXI. 20. δίκῃ ἐκδικηθήσεται. — רִיב, *lis, controversia*. Job. XXIX. 16. δίκην δὲ, ἣν οὐκ ᾔδειν, ἐξιχνίασα, *causam*, quam
b non intellegebam, investigavi. Ps. XXXIV. 26. δίκην, ubi Symm. δικαίωσιν habet. Psalm. XLII. 1. Sap. XVIII. 11. ὁμοίᾳ δὲ δίκῃ δοῦλος ἅμα δεσπότῃ κολασθεὶς, simili autem *pœna* servus cum domino afflictus est. 4 Maccab. IV. 21. ἡ θεία δίκη, divina *ultio*. Vide Lex. N. T. s. h. v.

*ΔΙ'ΚΗΝ, *instar, pro more, sicut, quemadmodum*, ita ut subaudiatur
c κατά. Sap. XII. 24. νηπίων δίκην ἀφρόνων ψευσθέντες, decepti *instar* puerorum stultorum. Hesych. δίκην, καθάπερ, ὥσπερ, ὁμοίως. — δίκην, τρόπον. ubi vide Intt. Suidas: δίκην, τρόπον.

ΔΙ'ΚΗΣΙΣ, *vindicatio, vindicta*. Sir. XLVII. 29. ἕως δίκησις ἔλθῃ ἐπ' αὐτούς.

ΔΙ'ΚΡΑΝΟΝ, *furca*. כֵּילַפּוֹת, plur. *mallei*, aliis *secures utrinque*
d *acutæ, bipennes*. Symm. Psalm. LXXIII. 6. δικράνοις. Vox legitur etiam in fragmento auctoris antiqui apud Suidam v. δίκρανα. En verba: παρεσκεύαστο δὲ τὰ δίκρανα, ὥστε ἀπωθεῖσθαι τὴν τῶν λεγομένων σκαλῶν προσαγωγήν.

ΔΙ'ΚΤΥΟΝ, *rete*, it. in plur. δίκτυα, *cancelli*. חֲרַכִּים, plur. *cancelli, clathri*. Cant. II. 9. ἐκκύπτων διὰ τῶν
e δικτύων, prospiciens per *cancellos*. Lex. Cyrilli MS. Brem. δικτύων, καγκέλλων. — מִכְמוֹר, *rete*. Symm. Psalm. CXL. 10. δίκτυα. — *סְבָךְ, *perplexitas*. Symm. Genes. XXII. 13. ubi non opus est statuere eum שְׂבָכָה legisse. Nam perplexitas illa, quam plerique de *dumo* intellegunt, commode etiam, immo melius adeo, de *reti* explicari poterat. — רֶשֶׁת, *rete*. Prov. I. 17. XXIX. f
5. Thren. I. 14. — שְׂבָךְ (שׂ pro ס), *opus reticulatum*. 1 Reg. VII. 17. ἐποίησε δίκτυα περικαλύψαι. — שְׂבָכָה (שׂ pro ס), idem. 1 Reg. VII. 40. 41. 2 Reg. XXV. 17. sec. Complut. 2 Paral. IV. 12. 13. — *שֵׂךְ, *desidere*. Aqu. Symmach. Jerem. V. 26. Fortasse legit שַׂךְ, cum Sin. Vide ad h. l. Montfauconium. g

ΔΙΚΤΥΟ'Ω, *ad retis formam compono, retibus contexo, cancello*. שְׂבָכָה, *opus reticulatum*. 1 Reg. VII. 17. δεδικτυωμένοι στίχοι, ordines *reticulati*. — *שְׁקֻפִים, *prospectivæ*. Theod. sec. Coisl. II. et LXX sec. Compl. 1 Reg. VI. 4. Fortasse legerunt שְׂבָכִים, sed ne opus quidem est, ut numerus variarum lectionum augeatur. h

ΔΙΚΤΥΩΤΟ'Σ, *ad formam retis factus et distinctus, sive ob nodos, sive ob foramina, reticulatus, cancellatus*. אָטוּם, part. Pah. *clausus*. Ez. XLI. 16. αἱ θυρίδες δικτυωταί, fenestræ *cancellatæ* s. *reticulatæ*, quas *clathratas* Plautus dixit Mil. IV. 2. 26. Confer Fulleri Miscell. Sacr. Lib. VI. c. 13. p. 733. — אֶשְׁנָב, *fenestra*. Jud. V. 28. διὰ τῆς δικτυωτῆς, ubi vid. Bonfrer. Com- i
ment. p. 271. Hesych. δικτυωτή, καγκελλωτή. Ita quoque Suidas et Phavorinus. — רֶשֶׁת, *rete*. Exod. XXVII. 4. XXXVIII. 4. ἔργῳ δικτυωτῷ, opere reticulato. שְׂבָכָה, *reticulum*. 2 Reg. I. 2. διὰ τοῦ δικτυωτοῦ τοῦ ἐν τῷ ὑπερῴῳ αὐτοῦ, per *cancellos*, qui in cœnaculo ejus. Dicitur tamen δικτυωτὸν non ipsæ modo fenestræ, aut reticulatum opus, sed etiam ipsum cœnaculum hujusmodi fenestras habens, ut testis est Hesychius et Phavorinus, quorum hæc verba sunt: δικτυωτὸν, ὑπερῷον, τὸ

a πολλὰς θυρίδας ἔχον. Theodoretus in Quæst. ad h. l. δικτυωτὸν, ὑπερῷον, οἶκος ἦν ὥρᾳ θέρους ἐπιτήδειος, πολλὰς ἔχων φωταγωγοὺς δικτυοειδῶς κατεσκευασμένας, ἃς διατρήτους ὀνομάζουσιν οἱ πολλοί. Confer etiam Schol. apud Montfauconium T. I. pag. 368. Occurrunt etiam apud Polyb. XV. 30. 8. θύραι δικτυωταί.

*ΔΙΜΕΡΗ'Σ, *in duas partes di-*
b *visus*, s. *divisus* simpliciter. Chald. פְּלִיגָה, *divisum*. Dan. II. 41. sec. Chis. Aristot. Hist. Anim. I. p. 774. D. et 799. A.

ΔΙ'ΜΕΤΡΟΝ, *duæ mensuræ*. סְאתַיִם dual. ex סְאָה, *satum*. 2 Reg. VII. 16. 18. ubi alii δύο μέτρα habent.

ΔΙ'ΝΑ. שְׂאֵת, *excellentia*. Job. XIII. 11. Admodum variant libri veteres in voce ἡ δῖνα, quæ legitur
c apud LXX sec. Ed. Rom. Editio Francof. habet simpliciter δῖνα. Codex Alex. διλία, fortasse δειλία. Suspicor, scribendum esse δεινὰ, *gravia, terribilia*. Valckenario ad Theocritum p. 229. lectio cod. Alex. in margine posita δειλία, æque vitiosa ac recepta, facile monstrare videtur genuinam δεῖμα, quam omni dubio carere arbitratur.

d ΔΙ'ΝΗ, *vortex*, it. *turbo*. סוּפָה, *turbo*. Al. Job. XXXVII. 9. αἱ δῖναι, ubi ex sententia Bielii scribendum est αἱ δῖναι. Suidas: Δῖναι, αἱ τῶν ὑδάτων συστροφαί. Confer quæ ex Arriano affert Suidas in v. δινήσας. Hesych. δίνη, συστροφὴ ὑδάτων. — *צוּרוֹת, *rupes*. LXX sec. Vatic. Job. XXVIII. 10. δίνας δὲ ποταμῶν διέῤῥηξεν. Legendum est ibi θῖνας,
e ut habet Ald. et Compl. ac Inc. Int. etiam Olympiodorus in Nicetæ Catena pag. 427. Hieron. et August. *ripas*. Δ et Θ facile inter se confundi potuerunt.

ΔΙΟ', *quapropter, propterea*. כִּי, *quia*. Ps. CXVI. 10. Conf. Fesselii Advers. Sacra Lib. X. c. 1. p. 489. — לָכֵן, *ideo*. Al. Ies. XVI. 7.

ΔΙΟΔΕΥ'Ω, *permeo, transeo*. דָּרַךְ, *calceo*. Ies. LIX. 8. τρίβοι — ἃς διοδεύουσι. — *הוֹלִיךְ, Hiph. *ire facio, duco*. Deut. VIII. 2. διώδευσε sec. marg. cod. 106. Holm. Est sine dubio alius interpretis. — הִתְהַלֵּךְ, Hithp. *obambulo*. Genes. XIII. 17. διόδευσον εἰς τὴν γῆν, *transito* in terram. Hesych. διόδευσον, πέρασον. — עָבַר. Gen. XII. 6. Ps. LXXXVIII. 40. Jer. II. 6. IX. 11.

ΔΙ'ΟΔΟΣ, *via, per quam transitur*. דֶּרֶךְ, *via*. Prov. VII. 8. ἐν διόδοις οἴκων αὐτῆς. — חוּץ, *foras, platea*. Inc. Jer. XI. 13. LXX Jer. VII. 32. XIV. 16. ἔσονται ἐῤῥιμμένοι ἐν ταῖς διόδοις, erunt projecti in viis. Lex. Cyrilli MS. Brem. διόδοις, διαβάσεσι. — מְסִלָּה, *via trita*. Jud. XXI. 19. Ies. XI. 16. — רְחוֹב, *platea*. Deut. XIII. 16. Judith. VII. 20. ἐν ταῖς διόδοις τῶν πυλῶν. 1 Maccab. XI. 46. τὰς διόδους τῆς πόλεως. Suidas: δίοδοι, αἱ ὁδοὶ, ἀπὸ τοῦ διοδεύειν. Idem verba Aristophanis ex Eccles. v. 689. subjungit, quibus vox eo sensu legitur.

ΔΙΟΙΚΕ'Ω, *administro, dispenso*. כִּלְכֵּל, Pih. a כּוּל, *sustento*. Aqu. Gen. L. 21. Aqu. et Theod. Prov. XVIII. 14. Scilicet כּוּל habet quoque notionem *moderandi*. — *נִשְׁבַּע, *juro*. Jos. V. 6. Vide infra s. v. διοικίζω. — פָּרַשׁ (שׁ pro ס), *partior*. Thren. IV. 4. νήπια ᾔτησαν ἄρτον, ὁ διοικῶν οὐκ ἔστιν αὐτοῖς. Sap. VIII. 1. διοικεῖ τὰ πάντα χρηστῶς, *disponit* omnia utiliter. Ib. v. 15. διοικήσω λαοὺς, *regam, gubernabo* populos. Ib. XII. 8. μετὰ πολλῆς φειδοῦς διοικεῖς ἡμᾶς, cum multa lenitate *gubernas* seu *tractas* (Alciphr. II. 2.) nos. Ib. XV. 1.

ΔΙΟΙ'ΚΗΣΙΣ, *administratio, dispensatio, gubernatio*. Tob. I. 19.

a constituit eum ἐπὶ πᾶσαν τὴν διοίκησιν, super omnem gubernationem: h. e. ei omnes res suas administrandas tradidit. Alciphr. I. 36. Hesych. διοίκησις, ἡ ἀνάλωσις τῶν χρημάτων.

ΔΙΟΙΚΗΤΗ'Σ, *administrator, procurator, dispensator*. אֲחַשְׁדַּרְפְּנִים, plur. *satrapæ*. Esdr. VIII. 35. Dan. III. 2. sec. Chis. ubi Scharfenberg. referre maluit ad Chald.
b גְּדָבְרַיָּא, h. e. *quæstores, administratores fisci*. Tob. I. 20. διοικητὴς καὶ ἐκλογιστής.

*ΔΙΟΙΚΙ'ΖΩ, *incolas unius urbis diversis locis colloco*, i. e. *per diversa oppida, vicos, etc. spargo*. נִשְׁבַּע, *juro*. Jos. V. 6. ubi lectio διῴκησε et διῴκισε, quam sec. L. Bos. libri nonnulli habent, orta est ex διώρκησε aut διώρκισε.

c ΔΙΟ'ΛΛΥΜΙ, ΔΙΟ'ΛΛΥΜΑΙ, *disperdo, dispereo*. Sap. XI. 20. ἡ ὄψις ἐκφοβήσασα διολέσαι, aspectus timorem incutiens *interitus*, aut: *perditionis*. Ib. XVII. 9. διώλλυντο ἔντρομοι, peribant tremebundi, aut præ pavore *peribant*. In Gloss. MS. in Sap. male legitur: Διολοῦντο, ἀπολοῦντο. Hesych. διολλύει, ἀφανίζει, φθείρει, διαπολλύει.

d ΔΙΟ'ΛΟΝ, *jugiter*. אַךְ, *tantummodo*. Symm. sec. Ed. Secundam Jer. XXXII. 30.

ΔΙΟ'ΛΟΥ, et ΔΙ' ὍΛΟΥ, subintell. χρόνου, *per totum tempus, semper, omnino*. *אַךְ, *tantummodo, vere*. Symm. Psalm. XXII. 5. Idem Prov. XXII. 16. — סָבִיב סָבִיב, *circumcirca*. Al. Ezech. VIII. 10. κύκλῳ διόλου. — תָּמִיד, *jugiter*. 1
e Reg. X. 8. διόλου, ubi alii habent διαπαντός. Ezech. XXXVIII. 8.

ΔΙΟΜΟ'ΟΜΑΙ, *juro*. נִשְׁבַּע, idem. Symm. Ps. CIX. 5. διωμόσατο. LXX simplex ὤμοσε habent.

ΔΙΟΝΥ'ΣΙΑ, *Bacchanalia*, quæ Græci triennio quoque celebrabant. Hesych. Διονύσια, ἑορτὴ Ἀθήνησιν, ἣ Διονύσῳ ἤγετο. 2 Maccab. VI. 7. γινομένης δὲ διονυσίων ἑορτῆς. Confer Palmerium Exerc. in Auctt. Gr. f
pag. 505. et auctores ibi laudatos.

ΔΙΟ'ΝΥΣΟΣ, *Bacchus*. 2 Macc. XIV. 33. ἱερὸν τῷ Διονύσῳ ἐπιφανές.

*ΔΙΟ'ΠΕΡ, *quare, quapropter, proinde*. 2 Maccab. V. 20. VI. 27. XIV. 19. K.

ΔΙΟΡΑ'Ω, *perspicio, prospicio*. קָוָה, *exspecto*. Job. VI. 19. ubi tamen pro οἱ διορῶντες mallem legere διορᾶτε, aut ἴστε διορῶντες. Vulgat. g
exspectate paulisper. Qui enim aliquid exspectant, hi *prospiciunt*. Hanc enim notionem vox διοράω h. l. habere videtur. Vide Lexic. N. T. s. v. ἀποκαραδοκία.

*ΔΙΟΡΓΙ'ΖΟΜΑΙ, *ira abripior, irascor, infenso sum animo*, i. q. simplex ὀργίζομαι. 3 Maccab. III. 1. IV. 13. Polyb. II. 8. 13. διοργισθεὶς ἐπὶ τῇ παρανομίᾳ. h

ΔΙΟΡΘΟ'Ω, *corrigo, emendo, dirigo*. הֵיטִיב, Hiph. a טוֹב, *bene facio*. Jer. VII. 2. ἐὰν διορθώσητε τὰς ὁδοὺς ὑμῶν, si *emendaveritis* vitæ vestræ rationem, coll. v. 4. et Sap. IX. 18. — הוּכַן ׃ כּוֹנֵן, Pih. et Hiph. a כּוּן, *dispono, stabilio*. Ies. XVI. 5. διορθωθήσεται θρόνος, stabilietur thronus. Ibid. LXII. 7. διορθοῦν Ἱερουσαλήμ, Hierosolymæ *splendorem con-* i
cedere, aut *ad summum fortunæ fastigium evehere*.

*ΔΙΟΡΘΡΙ'ΖΩ, i. q. simplex ὀρθρίζω, *matutinus aliquid ago, mane surgo et vigilo*. הִשְׁכִּים, Hiph. idem. 1 Sam. XXIX. 10. διορθρίσατε sec. cod. Alex. ubi reliqui libri ὀρθρίσατε habent.

ΔΙΟΡΘΩΤΗ'Σ, *director, moderator, magister, doctor*. Sap. VII. 16. k
τῶν σοφῶν διορθωτής, sapientium doctor s. emendator. Clemens Alex. Pæd. I. pag. 138. 29. ed. Potteri. Diod. Sic. p. 460. 42.

ΔΙΟΡΙ'ΖΩ, *distermino, separo, discerno, divido*. אִלֵּף, Pih. *doceo*. Job. XXXV. 11. ὁ διορίζων με ἀπὸ τετραπόδων γῆς, qui *separat ac distinguit*

a me, nempe doctrina ac institutione, a jumentis terræ. Sic sensum bene expresserunt. Alii habent *διδάσκων*, quod alius interpretis esse videtur. — בְּנִיָה, *ædificium*. Ezech. XLI. 13. *τὰ διορίζοντα*, quod tamen mihi melius voci proxime antecedenti גִּזְרָה, quæ *aream separatam* notat, convenire videtur. — בִּנְיָן, idem. Ezech. XLI. 12. 15. XLII.
b 1. 10. — גְּבוּל, *terminus*. Jos. XV. 47. *διορίζει*. — הִבְדִּיל, Hiph. Exod. XXVI. 33. Lev. XX. 24. — *הִפְרִיד, idem. Theodot. Prov. XVII. 9. — *הִצִּיב גְּבוּל, *statuo terminos*. Aqu. (?) sec. cod. X. Holm. Deut. XXXII. 8. *ἐν τῷ διορίζειν υἱοὺς ἀνθρώπου*. — חָרָה, *ira exardeo*. Ies. XLV. 24. *αἰσχυνθήσονται πάντες οἱ διορίζοντες αὐτούς*. Sc. per
c adversarios Judæorum recte intellexerunt eos, qui Judæos in captivitatem abduxerant. — כּוֹנֵן, Pih. a כּוּן, *stabilio*. Ies. XLV. 18. Libere verterunt. — נִשְׁבַּע, *juro*. Jos. V. 6. ubi loco *διώρισεν*, quod plerique libri habent, reponendum esse videtur *διώρκισε* aut *διώρκησε*. Sed habet *διορίζειν* etiam hanc significationem, ut sit *statuere, decernere, ad-*
d *firmare*, unde Hesych. *διωρίζετο, διεβεβαιοῦτο, διϊσχυρίζετο*. Phav. *διώρισαν, ὁρισμῷ ἐβεβαίωσαν*. — שָׁטַף, *inundo*. 2 Paral. XXXII. 4. *ποταμὸν τὸν διορίζοντα διὰ τῆς πόλεως*, fluvium *disterminantem* urbem.

ΔΙΟΡΚΕ'Ω, *adjuro, juramento adigo, juramento confirmo*. נִשְׁבַּע Niph. *juro*. Al. Jos. V. 6. *διώρκησε*.

ΔΙΟ'ΡΥΓΜΑ, *fovea, fossa per ali-*
e *quem locum ducta, perfossio*. חַלּוֹן, *fenestra*. Soph. II. 14. Deduxerunt a חָלַל, *perforare*. — מַחְתֶּרֶת, *effossio*. Ex. XXII. 2. *ἐὰν δὲ ἐν τῷ διορύγματι* (sc. *οἰκίας* vel *τοίχου*) *εὑρεθῇ ὁ κλέπτης*, si quis autem in *perfossione* domus vel parietis fur deprehendatur. Jer. II. 34. ubi idem fere legitur, ac legerunt בַּמַּחְתָּרֹת.

ΔΙΟΡΥ'ΤΤΩ, *perfodio*. חָתַר, idem. Job. XXIV. 16. *διώρυξεν ἐν σκότει οἰκίας*, *perfodit* in tenebris domus. Ezech. XII. 5. *διόρυξον σεαυτῷ εἰς τὸν τοῖχον*, *perfode* tibi parietem. Vide et ib. v. 7. et 12.

ΔΙΟΣΚΟΡΙΝΘΙ'ΟΥ, genit. ex Ζευσκορίνθιος, *Jupiter Corinthius*. Mensis nomen apud Græcos. 2 Macc. XI. 21. *Διοσκορινθίου εἰκοστῇ τετάρτῃ*, Jovis Corinthii vicesima quarta. Grotius ad h. l. scriptum putat fuisse *Δίου*. g *Dius* notissimus est mensis Macedonum.

*ΔΙΟ'ΣΠΟΛΙΣ. נֹא אָמוֹן, No (urbs) *Amonis*. Ezech. XXX. 14. 15. Vide Bocharti Phaleg. Lib. I. cap. 1. pag. 6. et Jablonski Pantheon Lib. I. pag. 161. qui vertit *portio Jovis Hammonis*.

*ΔΙΟ'ΤΙ, Conjunctio, *quoniam, quamobrem, quare*. כִּי. Obad. v. 5. — מַדּוּעַ, *quare?* Jud. V. 28. ubi *διότι* in omnibus interpretibus Græcis Doederleinius mutavit in *διατί*. Cf. Eichhornii Repertorium Bibl. et Or. Literat. P. I. pag. 229. — מִי, *quis?* Mal. I. 10. Legerunt כִּי. Judith. V. 1. annunciabatur Holoferni, *διότι οἱ υἱοὶ Ἰσραὴλ παρεσκευάσαντο εἰς πόλεμον*; ubi pro *ὅτι* ponitur. 2 Macc. VII. 37. *ἐξομολογήσασθαι, διότι μόνος αὐτὸς θεός ἐστιν*, confitearis, eum esse solum Deum. Ibid. XI. 14. ubi Ald. (ex interpretamento, ut videtur) legit *ὅτι*. Cf. Sir. II. 11. et Act. XVIII. 10.

ΔΙΟ'ΤΙ 'ΑΛΛ' "Η, *sed potius*. כִּי אִם. 1 Reg. XXII. 18. *οὐ προφητεύει οὗτός μοι καλὰ, διότι ἀλλ' ἢ κακά*, non vaticinatur mihi bona, sed potius mala. Confer "Ὅτι ἀλλ' ἢ.

ΔΙ'ΠΗΧΥΣ. *duorum cubitorum, bicubitalis*. אַמָּתַיִם dual. *duo cubiti*.

Num. XI. 31. Herodot. II. 78. p. 17.

ΔΙΠΛΑΣΙΑ'ΖΩ, *duplico*, et speciatim *duplico in acie*. כָּפַל, *duplico*. Ez. XXI. 14. διπλασίασον ῥομφαίαν, *duplica* gladium, h. e. *ancipitem* s. *acutum* redde gladium. — מַיִם duál. *aquæ*. Ez. XLIII. 2. ὡς φωνὴ διπλασιαζόντων πολλῶν, tanquam vox multorum, qui se duplicant in acie. Ita Bielius, qui provocat ad Æliani Tactica cap. 29. Suidam v. διπλασιάσαι, ac Hesychium, juxta quem διπλασιασμὸς est ἡ ἐν τακτικοῖς οὕτως ὀνόπλιος κίνησις. Sed mihi videtur post διπλασιαζόντων ibi omissum s. supplendum esse ὑδάτων, qua voce et Syrus h. l. usus est.

ΔΙΠΛΑΣΙ'ΑΣΜΑ, *duplicatio*. תַּרְבִּית *fœnus*. Inc. Lev. XXV. 36. Fœnore scilicet debitum facile duplicatur, ac opes augentur.

ΔΙΠΛΑΣΙΑΣΜΟ'Σ, *duplicatio*. מִשְׁנֶה, *duplum*. Job. XLII. 10. Reperitur quoque διπλασμὸς apud Eustathium Odyss. Α', p. 27. 47.

ΔΙΠΛΑ'ΣΙΟΣ, *duplex*. Sir. XII. 6. διπλάσια κακά. Ibid. XXVI. 1. ἀριθμὸς διπλάσιος.

ΔΙΠΛΟΐ'Σ, *duplicata læna, tunica*. מְעִיל, *pallium*. Inc. 1 Sam. XXIV. 12. LXX 1 Sam. II. 19. 21. XV. 27. Ps. CVIII. 28. מְעִיל וְצָנִיף, *pallium et cidaris*. Job. XXIX. 14. — פִּימָה, *plicatura*. Hebræus Job. XV. 27. διπλοΐδα. Vide infra s. v. πιμελής. Baruch. V. 2. περιβαλοῦ τὴν διπλοΐδα τῆς δικαιοσύνης, h. e. τὴν δικαιοσύνην, ὡς διπλοΐδα. Hesych. διπλοΐδα, διπλουμένην χλανίδα ἐν τῷ φορεῖσθαι, ad quem locum Fungerus notat, quod Homerus Odyss. Τ', (v. 254.) διπλοΐδα nominet χλαῖναν διπλῆν, it. δίπλακα, (Il. Γ', 126.) et Euripides (Hecub. 1156.) de veste Polymestoris loquens vocet δίπτυχον στόλισμα. Confer infra in v. χλαῖνα.

ΔΙΠΛΟ'ΟΣ, ΟΥ'Σ, *duplex*. *אַךְ. Jud. XVI. 28. ubi διπλῆν sec. Compl. sine dubio ortum est e lectione δὴ πλὴν, quæ in reliquis libris reperitur. — *אַחַת, *unus*. Inc. sec. f
Coislin. 1 Sam. I. 5. διπλῆν, quæ non est alia lectio aut interpretatio vocis אַחַת, sed versio vocis אַפַּיִם, *facierum*, h. e. *spectabilem, conspicuam, præcipuam*, quam, cum desit in editionibus vulgaribus, supplere aliquis voluit, quisquis ille sit. — בַּד, *linum*. Inc. Lev. VI. 4. XVI.
4. 32. Suspicor, in omnibus his lo- g
cis loco διπλοῦν reponendum esse λινοῦν. — כָּפוּל, part. Pahul, *duplicatus*. Ex. XXVIII. 16. XXXIX. 7. — כֶּפֶל, in dual. כִּפְלַיִם. Job. XI. 6. Ies. XL. 2. — מַכְפֵּלָה, *duplicitas*, item *Machpela*, nomen loci. Gen. XXIII. 9. 17. 19. XXV. 9. L. 13. — מִשְׁנֶה, *iteratio, secundum*. Gen. XLIII. 15. Ex. XVI. 5. 22.
Esdr. I. 10. — שְׁנַיִם, dual. *duo*. h
Ex. XXII. 4. 7. 9. — פִּי שְׁנַיִם, *os duorum*, h. e. *duplex portio*. Deut. XXI. 17. 2 Reg. II. 9. Sir. II. 13. οὐαὶ καρδίαις διπλαῖς, væ cordibus duplicibus, h. e. *dolosis, fraudulentis, simulatoribus*. Conf. Drusii Adag. Class. I. Lib. IV. n. 38. et Heisenii Diss. XIV. in Ep. Jacobi p. 475.

ΔΙ'Σ, *bis*. פַּעֲמַיִם dual. *duabus*
vicibus. Gen. XLI. 32. XLIII. 10. i
Num. XX. 11. Symm. Job. XXXIII. 29. — פְּעָמִים plur. Ezech. XLI. 6. — בַּמָּה פְּעָמִים, *quot vicibus, quoties*. LXX 1 Reg. XXII. 16. ἔτι δὶς ἐγὼ ὁρκίζω σε, ubi alii ποσάκις habent. — שְׁתַּיִם dual. fœm. *duæ*. Nehem. XIII. 20. ἅπαξ καὶ δίς.

ΔΙ'ΣΚΙΟΣ, *perumbrosus*. צְלָצַל, *umbra densa*. Aqu. Ies. XVIII. 1. δισκίου. [Aquila hanc vocem finxit ad similitudinem Hebr. Vide Rosenmüll. ad h. l. Olim putabam

a *συσκίου* legendum esse. Præstat Vulgata K.]

ΔΙ'ΣΚΟΣ, *discus, orbis lusorius ex ferro, lapide aut ligno, qui exercendi corporis causa in auras projiciebatur ope loramenti per medium discum immissi.* 2 Macc. IV. 14. *μετὰ τὴν τοῦ δίσκου πρόκλησιν*, post *disci* provocationem aut ludum, *δισκοβολία* dictum: ubi tamen alii intellegunt
b discum, in quo Hellanodicæ ludorum rationem scribebant et præmia proponebant. Hesych. *δίσκοισι, τοῖς δίσκοις, λίθοις στρογγύλοις.* Etym. M. *δίσκος σημαίνει λίθον τροχοειδῆ εἰς γυμνάσιον ἠρωϊκὸν ἐπιτήδειον, παρὰ τὸ δίκω, τὸ ῥίπτω, δίκος ὁ ῥιπτούμενος, καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ.* Conf. Feithii Antiq. Homer. Lib. IV. c. 6. p. 325. Modum jaciendi discum vix alibi accuratius,
c quam apud Philostratum Icon. Lib. I. p. 798. judice Oleario not. ad h. l. delineatum invenies. Adde Hieronymi Mercurialis Lib. II. de Arte Gymnastica cap. 12.

ΔΙΣΜΥ'ΡΙΟΙ, *bis decies mille*, h. e. *viginti millia.* 2 Macc. VIII. 9. 30. X. 17. 23. 31.

ΔΙΣΣΟ'Σ, *duplex.* חֲלִיפָה, *mutatio.* Gen. XLV. 22. — מִשְׁנֶה, *iteratio,*
d *secundum.* Gen. XLIII. 12. Jer. XVII. 18. — שָׁנִי, *dibaphum, coccineum.* Prov. XXXI. 22. Legerunt שְׁנַיִם. Vulg. *duplicibus.* Præferenda videtur hæc lectio receptæ, nam vestimenta duplicia certa adversus vim frigoris utilitate commendantur. Cæterum Breitingerus *δισσὰς* in *δισσὰ* mutavit, ac hanc vocem cum præcedenti sticho v. 21. ac verbo *ἐνδεδυσκονται*
e junxit auctoritate textus Hebr. Sir. I. 25. *ἐν καρδίᾳ δισσῇ*, duplici corde, h. e. *animo in spe non satis confirmato, qui partim fidit, partim diffidit*, quem qui habet, a Jacobo I. 8. *ἀνὴρ δίψυχος* vocatur. Conf. supra ad vocem *διπλόος*.

ΔΙΣΣΩ͂Σ, *dupliciter.* פִּי שְׁנַיִם, *os duorum*, h. e. *duplex portio.* Inc. 2 Reg. II. 9. Sir. XXIII. 11. Eurip Phœn. v. 1347.

ΔΙ'ΣΤΕΓΟΝ, *duo tecta*, vel *duplex tectum habens seu contignationem* שֵׁנִי, *secundus.* Symm. Gen. VI. 16. *δίστεγα.* Vide infra s. v. *διώροφα.* Strabo Geogr. XV. p. 1062. B. *δίστεγον τὸν πύργον.*

ΔΙ'ΣΤΟΜΟΣ, *anceps*, q. d. *duo ora habens.* פִּיוֹת et פִּיפִיּוֹת, plur. a פֶּה, *ora.* Psalm. CXLIX. 6. *ῥομφαῖαι δίστομοι.* Prov. V. 4. *μαχαίρας διστόμου.* — שְׁנֵי פֵיוֹת, *duo ora.* Jud. g
III. 16. Sirac. XXI. 4. *ῥομφαία δίστομος.* Vulg. *bis acuta*, h. e. *utrimque acuta, duas habens acies, quasi ora.*

*ΔΙΣΧΙΛΙΑ'Σ. 1 Maccab. IX. 4. sec. Alex. *δισχιλιάσιν ἵππων.*

ΔΙΣΧΙ'ΛΙΟΙ, *bis mille, duo millia.* אֶלֶף, *mille.* Num. XXXV. 4. — אַלְפַּיִם, dual. Exod. XXXVIII. 30. Num. XXXV. 5. Jos. III. 4. — *מָאתַיִם, *ducendi.* Inc. Cant. VIII. 12.

*ΔΙΣΧΙ'ΛΙΟΣ. 1 Maccab. IX. 4. sec. Vatic. *δισχιλίᾳ ἵππῳ.*

ΔΙΤΑ'ΛΑΝΤΟΝ, *duo talenta.* כִּכְּרַיִם dual. a כִּכָּר, idem. 2 Reg. V. 23. Herodot. I. 50. p. 19. 1.

ΔΙΫΛΙ'ΖΩ, *sacco, percolo, defæco*, etiam *despumo, sordibus et scoriis purgo*, metaphora petita a vino, i quod saccatur et percolatur, quod et *ὑλίζειν* vocatur, unde *ὑλιστὴρ* est *saccus vinarius, colum.* בְּמִזְרְקֵים *in crateribus.* Amos VI. 6. *οἱ πίνοντες τὸν διϋλισμένον οἶνον.* Legerunt בִּמְזֻקָּקִים, a זָקַק, *liquavit, percolavit.* Justinus M. in Dial. c. Tryph. Jud. p. 121. habet *ἐν φιάλαις.* Vide Scharfenb. ad Cappelli Crit. Sacr. P. III. p. 192. Vide quoque Boysenium in Symb. P. II. p. 115. — מְזֻקָּק, *liquatus, percolatus*, part. Pyh. Aqu. Ps. XI. 7. *διϋλισμένον, despumatum, purum a sordibus et*

a *scoria*, ubi sermo est de *argento*. Aqu. Symm. Ies. XXV. 10. Sec. Hex. Montf. quidem vox διϋλισμένων s. διϋλισμένων ad vocem שְׁמָרִים, *faeces*, refertur, sed male, nam apud utrumque respondet Hebr. מְזֻקָּקִים, et, quia Aquila presse vertere solet verba Hebraica, eum æque ac Symmachum διϋλισμένων, non autem, ut nunc editum est, διϋλισμένον, vertisse
b arbitror.

ΔΙΥ'ΦΑΙ'ΝΩ, *texo, pertexo*. Hinc διϋφασμένον συμπλεκτὸν, *pertextum complexum* s. *textum conjunctum*. כְּפִי תַחְרָא, *velut os loricæ*. Exod. XXXIX. 22. Lucian. Ver. Hist. Lib. I. p. 379. 8.

ΔΙΦΘΕ'ΡΑ, *pellis, membrana, vestis coriacea, tegmen, operimentum, volumen; libellus*. מְגִלָּה, *volumen*,
c *liber*. Aqu. Theodot. Zach. V. 1. — מִכְסֶה, *tegmen, operculum*. Exod. XXXIX. 34. Herodot. Lib. V. cap. 58. τὰς βίβλους ab Ionibus prisca consuetudine διφθέρας dictas fuisse auctor est, quia, ut inquit, aliquando ἐν σπάνει βίβλων ἐχρέωντο διφθέρῃσι αἰγέῃσί τε καὶ οἰέῃσι, additque: ἔτι δὲ καὶ τὸ κατ' ἐμὲ πολλοὶ τῶν βαρβάρων εἰς τοιαύτας διφθέρας γράφουσι. He-
d sych. διφθέρα, δέρμα, βύρσα, δέλτος, γραμματεῖον. Conf. Salmasium de Modo Usurar. p. 413. Mabillonium de Re Diplom. p. 33. Schwarzium de Ornam. Libr. apud Vett. §. 5. et Hemsterhus. ad Polluc. Lib. X. p. 1214.

ΔΙΦΘΕ'ΡΩΜΑ, *membrana pellicea, in qua scribi solet, pellium scribendo aptarum collectio, volumen*.
e גִּלָּיוֹן, *volumen*. Theod. Ies. VIII. 1. Vide τόμος.

ΔΙ'ΦΟΡΟΣ, *biferus, duorum generum fructus ferens*: secundum alios: *bis anno fructum ferens*. כִּלְאַיִם, dual. *mixtiones*. Lev. XIX. 19. ἀμπελῶνά σου οὐ κατασπερεῖς δίφορον sec. Ald. nisi fortasse legendum est διάφορον, quod alii libri habent. Adde Athen. Lib. III. p. 77. D. Aristoph. Eccles. v. 703. f

*ΔΙ'ΦΡΑΞ, *sella*. 2 Macc. XIV. 21. sec. Alex. et Compl. Sed pro δίφραξ sine dubio ibi reponendum est διαφόρους, ut legitur in Vat. Hesych. δίφραξ, κλιντὴρ, θρόνος γυναικεῖος.

ΔΙ'ΦΡΟΣ, *sella, sedes*. כִּסֵּא, idem. Deut. XVII. 18. 1 Sam. I. 9. Prov. IX. 14.—מוֹשָׁב, idem. Job. XXIX. 7.— מִטָּה, *lectus*. 1 Sam. XXVIII. 23.

ΠΡΟ'Σ ΔΙ'ΦΡΟΥΣ ΚΑ'ΘΗΜΑΙ. g Jud. III. 24. ubi pro מֵסִיךְ הוּא אֶת־רַגְלָיו, *tegens ipse pedes suos*, h. e. per euphemismum, *ventris onus deponens*, LXX habent πρὸς δίφρους κάθηται: ubi δίφροι notat *sellam pertusam* s. *familiaricam*, quæ alias simpliciter *sella* aut *lasanum* dicitur. Hesych. δίφρον, ἅρμα, καθιστήριον, κράββατον, ὄχημα.

ΔΙ'ΧΑ, *bipartito, in duas partes, dupliciter*, it. *absque, separatim, divisim*. h Sir. XLVII. 21. γενέσθαι δίχα τυραννίδα, h. e. ut fieret regnum *bipartitum*, s. imperium *in duas partes divisum*, non autem, ut Bielius transtulit: fieri dupliciter tyrannum, h. e. valde sævum et truculentum. Certe priorem explicationem postulat series orationis et historia. Vulgatus: *ut faceres imperium bipartitum*. Syrus et Arabs: *ut in duo regna dividerentur*. Xenoph. Cyrop. VIII. 7. 8. δίχα γι- i νέσθαι τοῦ σώματος, a corpore *separari*. Id. Expedit. Cyri VI. 4. 8. δίχα τὸ στράτευμα ποιεῖν, *disjungere, dissociare* exercitum. Plato Cratyl. 14.

ΔΙΧΑ'ΖΩ, *divido, diffindo in duas partes, bipertior*. שָׁסַע, *findo, diffindo, discindo*. Inc. (sine dubio Aquila) Lev. I. 17. Aqu. Deut. XIV. 6. bestiam, cui sunt bifissæ ungulæ, vocat διδιχασμένοι διχασμῷ. Copiose ac docte de hac voce disputavit

a Fischerus de Vitiis Lexic. N. T. p. 334.

ΔΙΧΑΣΜΟ'Σ, *diffissio.* שֶׁבַע, idem. Aqu. Deut. XIV. 6. δεδιχασμένον διχασμῷ. Nomen hoc, quod Stephanus in Thesauro omisit, reperitur quoque in Lexico Phavorini v. δίπτρεσαν, qui sua hausit ex Eustathio ad Il. Λ', 481. p. 857. 48. ss. Rom.

ΔΙΧΗΛΕΥ'Ω, pr. *ungulas divido,* b *ungulam habeo bisulcam.* פָּרַס, *findo, diffindo,* speciatim *ungulas divido.* Lev. XI. 26. sec. Compl. et Ald. Deut. XIV. 6.

ΔΙΧΗΛΕ'Ω, idem. פָּרַס, *findo, diffindo,* speciatim: *ungulas divido.* Lev. XI. 3. 4. 5. 6. 7. Deut. XIV. 7. Adde Symm., qui Ps. LXVIII. 32. pro מַפְרִיס, *ungulas dividens,* habet διχήλουν, ubi sine omni dubio c scribendum est διχηλῶν, vel διχηλεύων. Lex. Cyrilli MS. Brem. et Hesych. διχηλοῦν, δύο ὅπλα (Lege ex Phavorino ὁπλὰς) ἔχειν.

ΔΙΧΟΜΗΝΙ'Α, *medius mensis* s. *plenilunium.* Sirac. XXXIX. 15. ὡς διχομηνία ἐπληρώθην, sicut *plenilunium* impletus sum. Hesych. διχομηνία, τὸ ἥμισυ τοῦ μηνὸς τῆς σελήνης, ὅτε πληροσέληνός ἐστι. Lex. Cyrilli MS. d Brem. διχομηνία, τῆς σελήνης πληρουμένης. Hinc διχόμηνις apud Pindar. Olymp. Γ', 35. Apollon. Rhod. Argon. I. 1231. ubi Scholiast. πανσέληνος.

ΔΙΧΟΣΤΑΣΙ'Α, *dissensio, seditio.* 1 Macc. III. 29. χάριν τῆς διχοστασίας καὶ πληγῆς.

ΔΙΧΟΤΟΜΕ'Ω, *in duas partes seco, divido.* נִתַּח, Pih. *in frusta di-* e *vido.* Exod. XXIX. 17. Inc. Gen. XV. 11.

ΔΙΧΟΤΟ'ΜΗΜΑ, *segmentum, frustum, pars, divisio.* בֶּתֶר, *pars dissecta.* Inc. Jer. XXXIV. 19. ubi Cod. Norimb. et Theodoretus lacunam in LXX Intt. sic explent: καὶ ἦλθον διὰ μέσου τῶν διχοτομημάτων αὐτοῦ. — גֶּזֶר, *segmentum, pars.* Gen. XV. 17. — נֵתַח, *frustum, segmentum.* Exod. XXIX. 17. Lev. I. 8. f Ez. XXIV. 4. — *פֶּגֶר, *cadaver.* Gen. XV. 11. sec. Vat. ubi duæ versiones coaluerunt ac loco הַפְּגָרִים sine dubio legerunt הַגְּזָרִים, coll. v. 17. Hesych. διχοτομήματα, τμήματα.

ΔΙ'ΨΑ, *sitis.* כָּזָב, *mendacium.* Psalm. LXI. 4. ἔδραμον ἐν δίψῃ, ubi tamen pro δίψῃ reponendum est ψεύδει, ut LXX primitus habuisse ex Eusebio docuit Montfauconius. g — צָמָא, *sitis.* Aqu. Theod. Amos VIII. 12. LXX 2 Par. XXXII. 11. Nehem. IX. 15. Ies. XLI. 17. — צִמְאָה, idem. Jerem. II. 25. — צִמָּאוֹן, idem. Deut. VIII. 15. Ps. CVI. 33.

*ΔΙΨΑ'ΔΗΣ, *siticulosus, aridus, aqua destitutus.* צִיָּה, idem. Symm. Psalm. LXII. 2. διψάδει. [ubi pro διψάδει vel διψάλη vel διψώδει scribendum esse facile intellegitur. h Cæterum γῆ διψὰς s. διψώδης est i. q. γῆ διψῶσα Ies. XXXV. 6. et ἄνυδρος γῆ Ies. XLI. 19. K.]

ΔΙΨΑ'Ω, *sitio,* ac metaphorice, *valde desidero.* חֹרֶב, *siccitas.* Ies. XXV. 4. 5. — עָיֵף, *fessus, lassus.* Symm. Psalm. CXLII. 5. ὡς γῆ διψῶσα. Bene quoad sensum. LXX Job. XXII. 7. Prov. XXV. 26. Ies. XXIX. 8. — צִיָּה, *siccitas.* Ies. XXXV. 1. ἔρημος διψῶσα, desertum i *aridum.* Ibid. LIII. 2. ἐν γῇ διψώσῃ. Sic Euripides Alcest. v. 561. Ἄργους διψίαν χθόνα dicit: et Libya διψηρὰ dicitur Synesio Ep. 67. pag. 208. Conf. Spanhemium in Callimach. p. 10. — צָמֵא, verbum, *sitio.* Aqu. Ies. XLIX. 10. διψάσουσι. Symmach. ac Theodot. διψήσουσι. LXX Psalm. XLI. 2. ἐδίψησεν ἡ ψυχή μου πρὸς τὸν Θεὸν, h. e. *valde desideravit* anima mea Deum. Psalm.

a LXII. 2. ἐδίψησέ σε ἡ ψυχή μου. Suidas: ἐδίψησεν, ἐπεθύμησεν. Vide et Sap. XI. 15. ac Lex. N. T. s. h. v. Hesychius: Δίψιον Ἄργος, Ἡσίοδος μὲν τὸ ἄνυδρον· Ἀρίσταρχος δὲ τὸ πολυπόθητον. διψῆν γὰρ τὸ ἐπιποθεῖν. Adde Schol. ad Pindar. Nem. Γ', 10. — צָמֵא, *sitibundus*. 2 Sam. XVII. 29. Psalm. CVI. 5. Ies. XXI. 14. — צִמָּאוֹן, *sitis*. Ies. XXXV. 7. —
b צְמִים, sing. *sitibundus*, sec. alios: *prædo*. Job. XVIII. 9. — *רֹדְפִים, *persequentes*. Inc. sec. cod. Basil. Jud. VIII. 4. διψῶντες, quæ lectio Semlero in App. Crit. p. 298. vel ex διώκοντες orta, vel glossa esse videtur adjecta verbo præcedenti πεινῶντες, cui etiam assensus est Scharfenb. in Anim. ad h. l. Mihi autem hic interpres libere ac seriei orationis
c convenienter ita transtulisse videtur, modo διψῶντες vertatur: *qui ex persecutione sitibundi erant*. Confirmatur hæc mea sententia loco Prov. XXVIII. 15. ubi διψῶν apud LXX respondet Hebraico שֹׁקֵק, *discurro*, et λύκος διψῶν est lupus, qui *sitim restinguendi causa discurrit*.

ΓΗ͂ ΔΙΨΩ͂ΣΑ, *terra sitiens*. עֲרָבָה, *solitudo, desertum*. Ies.
d XXXV. 6.

ΔΙ͂ΨΟΣ, *sitis*. *כָּזָב, *mendacium*. Psalm. LXI. 4. sec. Vat. ἐν δίψει. Ita habent omnes codd. Græci et Latini. Vulg. *in siti*. Eusebius tamen monuit, LXX primitus habuisse ἐν ψεύδει, unde mendose factum fuerit ἐν δίψει. Vide ad h. l. Montfauc. Fortasse tamen ita verterunt, quia antecedens יִרְצוּ, *vo-*
e *luerunt* per ἔδραμον transtulerant derivantes a רוּץ, *currere*, nec commode dici posse existimarunt *currere in mendacio*. — *צִיָּה, *siccitas, ariditas*, metonymice *locus aridus*. Symm. Psalm. LXXVII. 17. ἐν δίψει (h. e. ἐν γῇ διψάδι sive διψώδει, quod Psalm. LXII. 2. in ejusdem interpretis versione legitur) ἐν ἀβάτῳ: ubi duæ versiones coaluerunt ac verba ultima ἐν ἀβάτῳ e versione f
Aquilæ perperam irrepserunt. — צָמָא. Exod. XVII. 3. Deut. XXVIII. 48. Jud. XV. 18. — צָמֵא, *sitibundus*. Ies. XLIV. 3. — תֹּהוּ, *inane, locus vastus*. Deut. XXXII. 10. ubi δίψος καύματος est *locus, qui per æstum maximam sitim inducit, locus arens et aquis destitutus*. In textu Hebr. legitur בְּתֹהוּ יְלֵל, *in vastitate ululatus*; ubi non- g
nullis legisse videntur בתה ללות, ab Arab. اعلل, *salivam de palato suo lingere per sitim*, unde תה ללות, *nuda et a sole adusta loca*.

ΔΙΩΓΜΟ'Σ, *persecutio*. דָּלַק, *persequor*. Symm. 1 Sam. XVII. 53. ἀπὸ τοῦ διωγμοῦ, *postquam persecuti fuerant*. Ita Vulgatus. — מְרַדֵּף, part. Pih. *persequens*. Prov. XI. 19. διωγμὸς δὲ ἀσεβοῦς, ubi partici- h
pium in substantivum ejusdem verbi mutarunt, sensu tamen parum mutato. Vide s. v. ἀσεβής. — מָרוּד, *planctus*. Thren. III. 19. ἐκ διωγμοῦ πικρίας μου. Legerunt sine dubio מַר דְּפִי: nisi statuere malis, eos vocem Hebr. deduxisse a רָדָה, s. רָדַד. Arab. رَدّ notat *in fugam vertere, fugare*. Conf. Cor. Sur. XXXIII. 25. Etiam רָדָה LXX alibi per διώ- i
κειν transtulerunt.

ΔΙΩΘΕ'Ω, *impello, perpello, repello, rejicio*. Διωθέομαι, *abjicio*. הָדַף, *trudo, impello*. Ez. XXXIV. 21. τοῖς ὤμοις ὑμῶν διωθεῖσθε, humeris vestris abjicitis. Hesych. διωθεῖτο, ἀπεκρούετο, ἀνεκρούετο, ἀπεῤῥίπτετο, ἀπέῤῥιπτε.

ΔΙΩ͂ΚΤΑΙ, *vindices, persecutores*. Hos. VI. 8. ubi pro עֲקֻבָּה מִדָּם,

a *fœdata sanguine,* Symmachus habet διῶκται ἀπὸ αἵματος. Modo deleas ἀπὸ, sensus bene expressus videtur. Nempe עָקֹב dicitur quoque eo sensu, ut sit *vestigia premere, persequi.*

ΔΙΩ'ΚΩ, *persequor, insequor, omni studio sector, concupisco, appeto, omni studio annitor,* item *fugio.* דְּדָנָה, nomen proprium, *Dedan.* Ezech. XXV. 13. διωκόμενοι. Legerunt ex
b nonnullorum sententia נִרְדָּפִי aut מִרְדָּפִי. Sed rectius statuisse mihi videtur Cappellus, cui in Notis Critt. ad h. l. p. 553. יִדְּדָנָה legisse videntur, h. e. *diffugient,* a rad. נָדַד. — דָּהַר, *plaudo.* Nah. III. 2. ἵππου διώκοντος. Legerunt sine dubio מֹהֵר, a מָהַר, quod est *properare.* — דָּמָה נִשְׁמַד, *cogito perdere.* 2 Sam. XXI. 6. ἐδίωξεν ἡμᾶς, quæ
c verba ex alio interprete τοῖς ό inserta videntur. — הֶחֱרִיד, Hiph. *perterreo.* Ies. XVII. 2. Libere verterunt.—הָלַךְ, *eo, ambulo.* Mich. II. 11. — חָרֵד, *trepidus.* Esdr. IX. 4. ubi pro διώκων sine dubio reponendum est δειδῶν. Complut. habet ὁ ἔντρομος. — נָדַף, *propello, propulso, depello.* Prov. XXI. 6. διώκει μάταια, *vana sectatur.* Loco נִדָּף, *impellitur,*
d legit רֹדֵף, *persequitur.* Vide ad h. l. Jaegerum. — נוּס, *fugio.* Ies. XIII. 14. εἰς τὴν χώραν ἑαυτοῦ διώξεται, in regionem suam fugiet. Ib. XVII. 13. Amos II. 16. Confer infra s. v. רוּץ. — רָדָה, *dominor, tyrannidem exerceo.* Lev. XXVI. 17. — רָדַף, *persequor.* Genes. XXXI. 23. ἐδίωξεν ὀπίσω αὐτοῦ, persecutus est illum. Ex. XV. 9. διώξας κατα-
e λήψομαι, persequens comprehendam. Psalm. XXXIII. 14. ζήτησον εἰρήνην, καὶ δίωξον αὐτήν, quære pacem et sectare illam. Prov. XV. 10. διώκοντας δικαιοσύνην, *studiosus* justitiæ. Sir. XXVII. 8. ἐὰν διώκῃς τὸ δίκαιον. Vide et Ies. LI. 1. et confer Lex. N. T. s. h. v. Ies. V. 11. τὸ σίκερα διώκοντες, siceram *appetentes.* Lex. Cyrilli MS. Brem. διώκοντες, ἐπιποθοῦντες. Sic et Suidas docet, διώκειν pro ἐπιθυμεῖν καὶ ὀρέγεσθαι usurpari. Hos. VI. 3. διώξωμεν τοῦ γνῶναι τὸν κύριον, *omni studio annitamur,* ut Deum cognoscamus. Cohel. III. 15. ubi loco τὸν διωκόμενον legendum est τὸ διωκόμενον, h. e. *quod per id, quod sequitur, demovetur.* Vulgat. bene: *quod abiit.* Eandem significationem habet ib. τὰ ἐκδιωκόμενα apud Symmachum. — רוּץ, *curro.* Jer. LI. 31. Hab. II. 2. Hagg. I. 9. ὑμεῖς δὲ διώκετε ἕκαστος εἰς τὸν οἶκον, vos autem *fugitis* singuli in domum. Vide Abresch. ad Æschyl. Tom. I. p. 81. Hesych. διώκειν, καταλαμβάνειν φεύγοντα, ἢ κατατρέχειν ἐν κλίμακι, καὶ φεύγειν μετὰ ὁρμῆς. Conf. Hom. Il. Ψ'. 344. ubi Eustath. σπουδαίως θέων. Pind. Nem. Od. X. 123. — רֶסֶן, *frænum.* Ies. XXX. 28. διώξεται αὐτοῦ πλάνησις. Libere verterunt. Alii habent ἀπώσεται. — שָׁדַד, *vasto.* Ies. XVI. 4. —*שָׁפַט, *judico.* Theod. et Quint. Ed. Psalm. CVIII. 31. Sensum expresserunt. Vox Hebr. enim h. l. *morti aliquem addicere, condemnare* notat. Sap. II. 4. ὁμίχλη διωχθεῖσα, *nebula, quæ premitur a radiis solis,* coll. V. 15.

ΔΙΩ'ΡΟΦΟΣ, *bicameratus, duas contignationes habens,* ex δὶς et ὄροφος, propr. *calami s. arundinis genus a vetustis in tegendis domibus adhibitum,* it. *tectum.* שֵׁנִי, *secundus.* Gen. VI. 16. κατάγαια διώροφα, ubi Symmachus δίστεγα habet. Apud Hesych. vitiose legitur διόροφα, δίστεγα. Rectius Suidas: διώροφον, τὸ οἴκημα τὸ δύο ἔχον στέγας.

ΔΙΩ'ΡΥΞ, *alveus, rivus, fossa,* in *quam fluvius derivatur,* ab ὀρύττω, *fodio.* יְאֹר, *rivus.* Symm. et LXX Ies. XXXIII. 21. — נָהָר, *fluvius.* Inc. Ezech. XXXII. 14. — נַחַל,

a torrens. Jer. XXXI. 9. — שִׁבֹּלֶת, fluentum. Ies. XXVII. 12. Vide et Sirac. XXIV. 31. 33. ubi nonnulli existimant esse nomen proprium fluvii, puta esse Araxim, qui Armeniam interfluit. Hesych. διώρυξ, τάφρος.

ΔΙΩΣΤΗ'Ρ, *vectis.* בַּד, in plur. בַּדִּים, idem. Aqu. et LXX Exod. XXXIX. 35. τὴν κιβωτὸν, καὶ τοὺς
b διωστῆρας αὐτῆς, arcam et vectes ejus. Ibid. XL. 18. Suidas: διωστῆρσι, ἀναφορεῦσι, τοῖς ἀναβαστάζουσι.

ΔΟ'ΓΜΑ, *decretum, edictum.* אֱסָרָא, Chald. *interdictum.* Dan. VI. 9. — דָּתָא : דָּת, Chald. *lex.* Dan. II. 13. VI. 8. 15. — טְעֵם, Chald. *mandatum.* Dan. III. 10. 12. 29. IV. 3. VI. 13. 26. — כְּתָבָא, Chald. *scriptum.* Dan. VI. 10. —
c מַתָּנָה, *donum.* Ez. XX. 26. μιανῶ αὐτοὺς ἐν τοῖς δόγμασιν αὐτῶν: sed apud Justinum M. et in cod. Alex. rectius legitur ἐν τοῖς δόμασιν αὐτῶν, quæ lectio et confirmatur verss. Vulgata (*in muneribus suis*), Syriaca et Arabica, quæ utramque lectionem conjunxit. Fortasse tamen quis putet, eos vocem istam accepisse pro מַתְּנוֹתָם, nam מַתְּנִיתָא, a rad.
d תְּנִי, Chaldæis est *traditio, doctrina.* — שְׂאֵת, *excellentia.* Symm. Hab. I. 7. In mente sine dubio habuit notionem *enunciandi* et *clare eloquendi*, quam vox נָשָׂא habet, unde מַשָּׂא, *effatum, sententiam, decretum* notat. Hesych. δόγματα, ζητήματα, προστάγματα.

ΔΟΓΜΑΤΙ'ΖΩ, *decerno, mando, jubeo.* *דָּתָא נָפְקַת, *lex egressa*
e *est.* Dan. II. 13. ἐδογματίσθη sec. Chis. Ibid. v. 15. sec. eundem pro Chald. דָּתָא מְהַחְצְפָה legitur: δογματίζεται πικρῶς. — כָּתַב, *scribo.* Esth. III. 9. 3 Esdr. VI. 34. in notione *jubendi*, ubi in textu Chald. sunt verba: שָׂם טְעֵם. Esdr. VI. 12. 2 Macc. X. 8.

ΔΟΚΕ'Ω, *videor, censeo, puto, arbitror,* it. *in honore sum, honorem consecutus sum.* *אֵלַי, *ad me,* seu f
mihi. Symm. Coh. IX. 13. δοκεῖ μοι. — אָמַר, *dico.* Prov. XXVIII. 24. δοκεῖ μὴ ἁμαρτάνειν, *putat*, se non peccare. Hesych. δοκεῖ, οἴεται, νομίζει. — חָשַׁב, *cogito.* Gen. XXXVIII. 15. ἔδοξεν αὐτὴν πόρνην εἶναι, *putavit*, eam meretricem esse. Prov. XXVII. 14. — טוֹב, *bonum, quod placet.* Esth. I. 19. III. 9. V. 4. VIII. 5. — טוֹב בְּעֵינֵי, *bonum in oculis, placet.* g
Esth. VIII. 8. — יָשָׁר בְּעֵינֵי, *justum in oculis.* Jos. IX. 25. — כָּלָה, *decernor.* Symm. 1 Sam. XX. 9. δέδοκται τὸ κακὸν, decretum est malum. — נָדַב, *sponte moveor.* Exod. XXV. 2. XXXV. 20. — נָדִיב, *spontaneus.* Exod. XXXV. 21. — נָשָׂא, *fero, porto.* Ex. XXXV. 24. ἔδοξε τῇ διανοίᾳ αὐτῶν. — סֶפֶק, *sufficientia.* Job. XX. 22. — צְבָא, h
Chald. *volo.* Dan. IV. 14. 22. 29. V. 23. 3 Esdr. VIII. 12. καθάπερ δέδοκται ἐμοί. In Chald. Esdr. VII. 14. כָּל־קֳבֵל דִּי מִן־קֳדָם מַלְכָּא, *pro eo, quod a conspectu regis.* Josephus A. J. XI. c. 5. p. 560. ed. Hav. καθάπερ ἔδοξε. Hesych. δέδοκται, ἐφάνη, ἐψηφίσατο, διέγνωστο. Lex. Cyrilli MS. Brem. δέδοκται, ἔδοξεν. Susann. v. 6. οἱ ἐδόκουν κυβερνᾷν τὸν λαὸν, qui *honorem consecuti* gubernandi, ut i
Grotius, vel, ut Lud. de Dieu reddidit: *qui in honore erant ad gubernandum populum.* Ita Marc. X. 42. οἱ δοκοῦντες ἄρχειν, qui *honorem consecuti* imperandi. Conf. et Gal. II. 2. et quæ ex Euripide et Pindaro observat loca Raphelius Semicent. Annotatt. Philol. in N. T. p. 701.

*ΔΟΚΕΙ͂Ν ΕἸΜΙ', *videor.* 3

a Maccab. I. 29. δοκεῖν γὰρ ἦν ἠχεῖν, videbatur enim clamorem edere. Dio Cass. pag. 796. ἐμοὶ δοκεῖν, videtur mihi. Vide D'Orville ad Charit. p. 299. seq. et 451.

*ΜΗ' ΔΟΚΕ'Ω, רַע בְּעֵינֵי, *malum in oculis*, sc. *est*, h. e. *displicet*. Inc. Num. XXII. 34. — Vide alibi καλός.

ΔΟΚΙΜΑ'ΖΩ, *probo, exploro, æsti-*
b *mo, probatum* vel *idoneum judico*. בָּחַן, *probo, exploro*. Aqu. Job. XXIII. 10. Inc. Ps. VII. 10. LXX Jer. IX. 7. ἐγὼ πυρώσω αὐτοὺς καὶ δοκιμάσω αὐτούς, ego igne probabo illos et *explorabo* illos. Ibid. XVII. 10. κύριος ἐτάζων καρδίας καὶ δοκιμάζων νεφρούς, dominus scrutans corda et *explorans* renes, coll. XI. 20. Zach. XIII. 9.—בָּחַר, *eligo*. Prov. VIII.
c 10. χρυσίον δεδοκιμασμένον, aurum probatum: ubi non aliter legisse censendi sunt. — חָקַר, *perscrutor*. Psalm. CXXXVIII. 1. et 21. — יָקַר, *pretiose æstimor*. Zach. XI. 13. σκέψαι, εἰ δόκιμόν ἐστιν, ὃν τρόπον ἐδοκιμάσθην ὑπὲρ αὐτῶν, vide, an probari possit, quod hoc modo me *æstimarint*. — מִבְצָר, *munitio*. Jer. VI. 27. ἐν λαοῖς δεδοκιμασμένος. Lectio
d hæc recepta minus apta est. Num legerunt מִבְחָן, a בָּחַן, quod *probare* notat? Theodoretus Alexandrinis tribuit verba: ἐν λαῷ μὴ συγκεκλεισμένῳ, quæ etiam leguntur in Cod. Norimb. cujus excerpta dedit Doederlein. in Repert. Eichhorn. T. I. p. 235. quæ lectio etiam convenit cum verbis Hieronymi, quæ apud Montf. ad h. l. leguntur. Ipse
e Doederlein. l. c. mavult legere τετειχισμένοις. Semlero in Ep. Crit. ad h. l. p. 36. lectio δεδοκιμασμένος ex δοκιμαστὴς orta esse videtur.—*חָתַךְ, *decido, decerno*. Inc. Dan. IX. 24. ubi fortasse δοκιμάζειν ex adjuncto *decernere* notat. — מַצְרֵף, *vas fusorium*. Prov. XVII. 3. ὥσπερ δοκιμάζεται ἐν καμίνῳ ἄργυρος. Legerunt sine dubio כְּצָרֵף. — נִסָּה Pih. Al. Dan. I. 12. δοκίμασον. Conf. infra s. f
v. δοξάζω. — *צָרַף, *igne probo et purgo*. Inc. Jud. VII. 4. — רַץ, *fragmentum, frustum*. Ps. LXVII. 33. τοὺς δεδοκιμασμένους. Sc. non derivarunt a רָצַץ, sed a רָצָה. Vide infra s. v. δοκιμή et εὐδόκητος. — ריב, Hiph. הֵרִיב, *litigo*. Symm. sec. Procop. Cat. Niceph. p. 1660. Deut. XXXIII. 8. ἐδοκίμασας αὐτὸν, ubi Scharfenb. nescit utrum Symmachus legerit תְּנַסֵּהוּ, *tentasti eum*, g
an, quod mavult, apud Procopium vitiose scriptum sit ἐδοκίμασας pro ἐδίκασας. Sap. I. 3. δοκιμαζομένη. Arabs: *exquisita*. 2 Macc. IV. 3. διά τινας τῶν ὑπὸ τοῦ Σίμωνος δεδοκιμασμένων, per quosdam, qui probati vel idonei judicati sunt a Simone (Vulg. *Simonis necessarios*.), coll. 1 Thess. II. 4. 3 Macc. II. 6. πολλαῖς δοκιμάσας τιμωρίαις, h. e. multis
pœnis *afficiens*. Sap. II. 19. ubi δο- i
κιμάζειν est *experiri* s. *experientia edoctum cognoscere*, et cum γινώσκειν permutatur.

ΔΟΚΙΜΑΣΙ'Α, *probatio, exploratio*. *מַסָּה, *tentatio*. Symm. Deut. XXXIII. 8. ubi vid. Scharfenb. K. Sir. VI. 23. λίθος δοκιμασίας, lapis probationis.

ΔΟΚΙΜΑΣΤΗ'Σ, *probator, explorator*. בָּחוֹן, *specula exploratoria*. Jer. VI. 27.

ΔΟΚΙΜΗ', *probatio*. Apud Symm. Psalm. LXVII. 31. verba ὡς δοκιμὴν pertinent ad בְּרַצֵּי, *in fragmentis*, quorum loco legisse videtur כִּרְצוֹן, et sunt vel alius interpretis, vel ex altera ejus editione. Certe רַצֵּי non deduxit a רָצַץ, sed a רָצָה. Præterea legitur Ezech. XVI. 61. apud Inc. int. εἰς δοκιμὴν pro Hebr. לְבָנוֹת, *in filias*, ubi legisse videtur לבחנות, nisi potius, ut Sem-

a lerus Montfauconium secutus conjecit, εἰς οἰκοδομὴν scribendum est, ut notatum jam est in margine Cod. Ies. Sed jam Itala Vetus habet *probatio.*

ΔΟΚΙ'ΜΙΟΝ, *experimentum, quo aliquid probatur* vel *spectatur,* s. *instrumentum, quo aliquid exploratur, spectatur* et *purgatur,* v. c. *vas, in quo excoquitur aurum, vas probato-*
b *rium.* מַצְרֵף, *vas fusorium.* Prov. XXVII. 21. δοκίμιον χρυσίῳ καὶ ἀργυρίῳ πύρωσις, quod *conflatorium* s. *catinus* est auro atque argento. — עֲלִיל, *catinus, catillus, in quo aurum et argentum conflatur ac spectatur,* ab עָלַל, *operari, facere.* Psalm. XI. 7. δοκίμιον τῇ γῇ, ubi ante δοκίμιον supplendum est εἰς vel κατά. Cæterum apud Hebræos doctores, ut
c observant Rasi et Kimhi, עֲלִיל significat *evidens, apparens.* Ergo δοκίμιον τῇ γῇ, *probatum terræ,* est *tam bonum,* ut *omnibus appareat et probetur.* Confer Lex. N. T. s. h. v. Dionys. Hal. Τέχν. c. 12. δοκίμιον ὡρισμένον, πρὸς ὃ τις ἀποβλέπων δυνήσεται τὴν κρίσιν ποιεῖσθαι.

ΔΟ'ΚΙΜΟΣ, *probatus, spectatus, exploratus.* בָּחַן. Aqu. Symmachus
d Theod. Ies. XXVIII. 16. — טָהוֹר, *purus.* 2 Par. IX. 17. χρυσίῳ δοκίμῳ, auro probato. — יָקָר, *pretium.* Zach. XI. 13. — מוּפָז part. Hoph. a פָּזַז, *consolidatus, solidus.* 1 Reg. X. 18. χρυσίῳ δοκίμῳ. — מְזֻקָּק part. Pyh. *defæcatus.* 1 Par. XXVIII. 18. XXIX. 4. — *עֲלִיל, *catillus.* Psalm. XI. 7. — עֹבֵר part. *commeans,* nostrum gangbar, *much used,*
e h. e. *usitatus, more receptus.* Gen. XXIII. 16. δίδραχμα ἀργυρίου δοκίμου ἐμπόροις. — צָרַף, *conflo, purgo.* Symm. Ps. XVII. 33. δόκιμος.

ΔΟΚΙΜΟ'Ω, *probo, exploro.* *בָּחַן, idem. Jerem. IX. 7. — צָרַף, *conflo, purgo.* Jud. VII. 4. δοκιμῶ αὐτοὺς ἐκεῖ σοι, ubi alii habent ἐκκαθαρῶ.

ΔΟΚΟ'Σ, *trabs, tignum,* speciatim *crassior trabs in solario, cui tigna deinde imponuntur.* מְחַבְּרוֹת plur. f
commissuræ. 2 Par. XXXIV. 11. — סָפֻן, *tegmen.* 1 Reg. VI. 15. Vulg. *usque ad laquearia.* — קִיר, *paries.* 1 Reg. VI. 16. — קוֹרָה. Gen. XIX. 8. 2 Reg. VI. 2. 5. Cant. I. 16. ubi Vulg. *tigna* habet. Suidas: δοκός, τὸ μέγα ξύλον. Etym. M. δοκός, τὸ τὴν στέγην ἀνέχον ξύλον.

ΔΟ'ΚΩΣΙΣ, *tectum, contignatio.* מְקָרֶה, idem. Coh. X. 18. ταπεινωθήσεται ἡ δόκωσις, humiliabitur *tectum,* g
ubi pro δόκωσις alii vitiose δήκωσις habent. Lex. Cyrilli MS. Brem. Ἡ δόκωσις, ἡ στέγη. Ita et apud Hesychium, nisi quod male apud illum legatur Ἠδόκωσις.

ΔΟΛΕΡΟ'Σ, *dolosus, fraudulentus.* חֵמֶת, *uter, lagena.* Hab. II. 15. ποτίζων τὸν πλησίον αὐτοῦ ἀνατροπὴν δολεράν. Ita legitur quidem in ed. Aldina, sed aperte vitiose, nam pro δολερὰν reponendum est θολερὰν, quod h
vide infra.

ΔΟΛΙΕΥ'ΟΜΑΙ, *dolor utor, fraudulenter ago.* הִתְנַכֵּל Hithp. *machinor.* Inc. Gen. XXXVII. 17. ἐδολιεύσαντο, ubi alii voce πονηρεύεσθαι usi sunt.

ΔΟ'ΛΙΟΣ, *dolosus, fraudulentus.* אָרַב, *insidior.* Prov. XII. 6. λόγοι ἀσεβῶν δόλιοι. Supplenda sunt hæc verba ex iis, quæ Inc. ac ed. Compl. habent, δόλιοι εἰς αἷμα. Vide ad h. l. i
Jaegerum. — דֹּלֵק, part. *ardens.* Inc. Prov. XXVI. 23. χείλη δόλια. Legisse videtur חֲלָקִים. Fortasse tamen hæc verba continent scholion ad χείλη λεῖα apud LXX. — חֶלְקָה, *blanditiæ.* Symm. et LXX Psalm. XI. 2. 3. — מָדוֹן, *contentio.* Symm.

a Prov. XXVI. 21. — מִרְמָה, *dolus.* Psalm. V. 7. XVI. 2. LI. 4. Prov. XI. 1. — נִרְגָּן part. Niph. *susurro, murmurator.* Symm. Prov. XXVI. 20. — עַוְלָה, *iniquitas.* Ps. XLII. 1. — רָכִיל, *detractor.* Symm. Theod. Ezech. XXII. 9. — הֹלֵךְ רָכִיל, *ambulans tanquam detractor.* Symm. Prov. XI. 13. — רְמִיָּה, *dolus.* Ps. CXIX. 2. 3. Prov. XII. 25. 28. —
b שֶׁקֶר, *falsitas.* Ps. XXX. 22. CVIII. 2. — תַּרְמִית, *dolus.* Soph. III. 14. Adde Sir. X. 8. ubi *χρήματα δόλια* sunt *opes dolo et fraude partæ,* aut secundum alios, *quæ homines dolosos faciunt:* sic *mors* dicitur *pallida, quæ pallidos reddit.* Vulg. *diversos dolos.*

ΔΟΛΙΟ´ΤΗΣ, *dolus.* חֲלַקְלַק, *lævitas.* Psalm. LXXII. 18. — מִרְמָה,
c *fraus.* Ps. XXXVII. 13. XLIX. 20. LIV. 27. — נֵכֶל, *calliditas.* Num. XXV. 17. — תַּרְמִית, *dolus.* Symm. Psalm. CXVIII. 118. Eustath. ad Odyss. Ο´. p. 41. 16.

ΔΟΛΙΟ´Ω, *dolose ago, decipio.* הֶחֱלִיק Hiph. *blandior.* Ps. V. 11. — נִכֵּל: הִתְנַכֵּל Pih. et Hithp. *callide machinor.* Num. XXV. 17. Ps. CIV. 24. τοῦ δολιοῦσθαι. Hieron.
d *ut dolose agerent.* — רִמָּה Pih. *fallo, circumvenio.* Symmach. Prov. XXVI. 19. ἀνὴρ δολιῶν. Vulg. *vir qui fraudulenter nocet.* Montf. transtulit *vir fraudum,* et in notis ad h. l. conjicit legendum esse δολιεύων, vel δόλου.

ΔΟΛΙ´ΩΣ, *dolose.* רָכִיל, *detractor.* Jer. IX. 4. δολίως πορεύεται. Recte: nam רָכִיל h. l. adverbialiter sumi-
e tur. Vide Schol. Biseti Aristophanis ad Lysistr. v. 624. Eustath. Erot. 390. (462.)

ΔΟ´ΛΟΣ, *dolus, fraus.* *אֵין, *non.* Inc. (Symm.) Ps. LIV. 20. Sine dubio legit אָוֶן. — דָּבָר, *verbum.* 1 Sam. XX. 20. οὐκ ἔστι σοι δόλος sec. Coislin. Ne quis hic mendum subesse, ac fortasse λόγος legendum suspicetur, quæ fuit Semleri (in Apparatu ad V. T. p. 298.) conjectu- f
ra, monendum est, דָּבָר h. l. vere *insidias, dolum,* etc. significare, quam notionem etiam Latini cum voce *verba* conjungere solent: nam opponitur ibi in textu Hebr. שָׁלוֹם לָךְ. Vulgatus: *nihil mali.* — חָנֵף, *hypocrita.* Job. XIII. 16. οὐ γὰρ ἐναντίον αὐτοῦ δόλος εἰσελεύσεται, ubi vel abstractum positum est pro concreto, vel reponendum δόλιος. Omnis enim simula- g
tor est dolosus. — כָּזָב, *mendacium.* Inc. Ps. LXI. 5. — מִלָּה, *sermo.* Ps. CXXXVIII. 3. οὐκ ἔστι δόλος ἐν γλώσσῃ μου. Sic Ald. Compl. Cod. XL. et XLI. Bibl. Reg. et Vetus Psalterium apud Hilarium et Augustinum. Ex sententia Starckii prima lectio LXX Intt. fuit λόγος, quæ deinde e Theodotione in δόλος mutata fuerit, fortasse ab ipso Orige- h
ne, qui plerumque in emendanda Alexandrina translatione Theodotionem secutus est. Secundum Agellium legisse videntur עַוְלָה. Sed λόγος, ut Hebr. מִלָּה, est h. l. *sermo dolosus, iniquus* s. *mendax.* Vide ad h. l. Rosenmülleri Scholia. — מִרְמָה, *dolus, fraus.* Genes. XXVII. 35. XXXIV. 13. Job. XV. 35. Inc. Ps. X. 8. — דִּבְרֵי מִרְמָה, i
verba doli s. *dolosa.* Ps. XXXIV. 23. — סֵתֶר, *absconsio.* Deut. XXVII. 24. δόλῳ. — *עַל, *super.* Ez. XXXV. 5. Legerunt עָוֶל. — עָרְמָה, *astutia.* Ex. XXI. 14. — רָכִיל, *detractor.* Lev. XIX. 16. — רְמִיָּה, *deceptio, fraus.* Job. XIII. 7. Ps. XXXI. 2. LI. 2. — רַעַשׁ, *commotio, tumul-*

a *tus*. Ies. IX. 5. ubi an libere transtulerint, aut רְמִיָּה seu potius בְּרֶשַׁע legerint, dijudicare non valeo. — שַׁלְוָה, *tranquillitas*. Dan. VIII. 25. In mente habuisse videntur vocem שֶׁלִי, *deceptio, fraus*, aut שַׁל, *error*, a rad. שָׁלָה, *errore deceptus est*. — תֹּךְ, *fraus*. Ps. IX. 29. — תַּרְמָה, *fraus, dolus*. Al. Jud. IX. 31. Sir. I. 38. δόλος ei tribuitur, *qui non est*
b *vera et infucata in Deum pietate*, coll. Joh. I. 47. Sap. IV. 11. δόλος cum κακίᾳ permutatur, ac est *fraus peccati*.

ΜΕΤΑ' ΔΟ'ΛΟΥ ΔΙΔΟ'ΜΕΝΟΣ, *cum dolo datus*. סִיגִים מְצֻפֶּה, *scoriis obtectus*. Prov. XXVI. 23. Non male quoad sensum.

'ΕΓΚΑΘΙ'ΖΩ ΔΟ'ΛΩι, *insideo dolo*, i. e. *insidias tendo*. הִגִּיר Hiph. a
c נָגַר, *diffluere facio*. Ez. XXXV. 5. ἐνεκάθισας τῷ οἴκῳ 'Ισραὴλ δόλῳ. Videntur h. l. mihi נָגַר permutasse cum. נָגַף.

ΔΑΜΠΤΗ'ΡΑ ΔΟ'ΛΟΥ ΠΥΡΣΕΥ'Ω ΚΑΚΟΙ'Σ, *lucernam doli accendo malis*, aut *facem fraudis accensam præfero*. Verbis his magnificis et vere tragicis LXX aut Inc. Interpres usus est Prov. XVI. 28. non
d pro Hebr. נִרְגָּן part. Niph. *susurro, murmurator*, ut plerique existimarunt, sed pro יְשַׁלַּח מָדוֹן, *mittet contentionem*, nam κακὰ c. XIII. 10. pro מַצָּה, et c. XVIII. 6. pro רִיב dicuntur, ut adeo duæ versiones coaluerint.

ΣΥΝΙ'ΣΤΗΜΙ ΔΟ'ΛΟΝ, *constituo, compono dolum*. בְּמַשָּׁאוֹן, *in deceptione*, seu *fraude magna*. Prov.
e XXVI. 26. ubi illud συνίστησι ad ב referendum est.

*ΔΟΛΟΦΟΝΕ'Ω, *dolo et ex insidiis occido*, i. q. δολοφονεύω. Ed. Quinta Hos. VI. 8. pro עֲקֻבָּה מִדָּם, *fœdata a sanguine*, aut potius *supplantata a sanguine*, δολοφονοῦσα. Non opus enim est statuere, eum divisim scripsisse δόλῳ φονοῦσα. Cæterum h. l. duæ coaluerunt versiones. Vide infra s. v. 'Υποσκελίζω. Conf. Phav. 672. 34. ac Polluc. Onom. VI. 192. f
et VIII. 74. 75. 133. Quid si legatur δολοφρονέουσα, quod Hesychius explicat per δόλια φρονοῦσα, ἀπατῶσα?

ΔΟΛΟ'Ω, *dolose ago*. הֶחֱלִיק Hiph. *blandior*. Hebr. et LXX Ps. XXXV. 2. ὅτι ἐδόλωσεν ἐνώπιον αὐτοῦ. Lege αὑτοῦ. Fucum sibi ipse facit, se ipsum quasi decipere conatur. — רָגַל, *obtrecto*. Psalm. XIV. 3. ὃς οὐκ ἐδόλωσεν, *qui non vitiat*, h. e. qui ve- g
ritatem puram additamento alieno non vitiat. Quidquid enim purum est, deteriori aliquo adjuncto δολοῦσθαι, *vitiari*, dicitur.

ΔΟ'ΜΑ, *donum, munus*. אֶתְנַן, *merces meretricia*. Hos. IX. 1. — *בָּשְׁנָה, *pudor*. Hos. X. 6. ἐν δόματι, ubi legisse videntur בְּאֶתְנָה. Statui quoque potest, αἰσχύνην esse veram lectionem, et ἐν δόματι pertinere h
ad מִנְחָה, atque esse verba alius interpretis. — גְּמוּל, *retributio*. Prov. XIX. 17. κατὰ δὲ τὸ δόμα αὐτοῦ ἀνταποδώσει. Bene. Sermo enim ibi est de *benefico*. Præterea vocem Hebr. acceperunt in ea significatione, ut sit *illud ipsum, quod remunerandum est a Deo*, ergo h. l. *eleemosynæ*, δόματα. Vide s. v. ἀνταπόδομα. — לֶחֶם, *cibus, panis*. Num. i
XXVIII. 2. — לִקְחָה, *captatio*. Theod. Prov. VII. 21. — מִגְדָּנוֹת, plur. *res pretiosæ*. 2 Par. XXXII. 23. — מֹהַר, *dos*. 1 Sam. XVIII. 25. — מֻכֶּה part. Hiph. ex הִכָּה a נָכָה, *percussus*. 2 Par. II. 10. εἰς δόματα. Lectio hæc mihi ideo suspecta est, quia nullo modo cum textu Hebr. conciliari potest. Si conjecturæ lo-

a cus esset, legerem εἰς κόμματα; ut σῖτον εἰς κόμματα sit σῖτον κεκομμένον. — מַשָּׂא, *onus.* 2 Par. XVII. 11. ubi tamen מַשָּׂא *donum, munus* notat. — מַתָּן, *donum.* Prov. XVIII. 16. — מַתָּנָה, idem. Gen. XXV. 6. Ex. XXVIII. 38. Lev. XXIII. 38. Ad locum Num. XVIII. 7. vide Scharfenbergium. — מַתַּת. 1 Reg. XIII. 7. Coh. III. 13. Ez. XLVI.
b 6. — נְדָבָה, *voluntaria oblatio.* Deut. XXIII. 24. 2 Par. XXXI. 14. — נִשֵּׂאת, *oblatio.* 2 Sam. XIX. 42. — נָתוּן: נָתַן et תֵּת, part. Pah. et infin. *datus, dare.* Num. III. 9. XXVII. 7. Coh. IV. 17. — תְּנוּפָה, *elevatio.* Lev. VII. 20.

ΔΟΜΑΤΙ'ΖΩ, *munera do.* שָׁחַד, *munero, dono.* Symm. Ez. XVI. 33. In Thesauro Bieliano male refertur
c ad נָתַן נֵדֶה. [Gloss. N. T. Fabric. p. 16. Ματθαῖον, δοματισθέντα. K.]

ΔΟ'ΜΟΣ, *ordo structuræ, contignatio.* נִדְבָּךְ Chald. *series,* it. *strues.* Esdr. VI. 4. δόμοι λίθινοι κραταιοὶ τρεῖς, καὶ δόμος ξύλινος εἷς, *ordines structuræ* lapidei firmi tres, et *ordo structuræ* ligneus unus. Sic etiam apud Herodotum Lib. I. c. 179. διὰ τριήκοντα δόμων πλίνθου ταρσοὺς καλάμων διαστοι-
d βάζοντες, per tricesimum quemque ordinem structuræ laterum plexam arundinem instipantes.

ΔΟ'ΞΑ, *gloria. laus, honor, fama, majestas, potentia gloriosa, decor, splendor, ornatus splendidus.* און, *potentia.* Ies. XL. 26. — בָּשָׂר, *caro.* Ies. XVII. 4. ubi τὰ πλείονα τῆς δόξης respondet Hebr. בְּשַׂר מִשְׁמַן, *pinguedo carnis,* ut adeo appareat, no-
e tionem gloriæ potius in מִשְׁמַן latere, ac totam formulam magis spectandam esse, quam singula verba. Alii tamen statuunt, eos פארו legisse. — גָּאוֹן, *elatio.* Exod. XV. 7. Ies. XIV. 11. Mich. V. 4. — גֵּאוּת, idem. Ies. XXVI. 10. — *גּוֹרָל, *sors.* Dan. XII. 13. ἐπὶ τὴν δόξαν σου sec. Chis. Sc. vocem Hebraicam de *statu felici* explicarunt, non prorsus incommode. — הֵד, *celeusma,* f
secundum alios *repercussio, echo.* Theod. Ez. VII. 7. δόξης, ubi sine dubio pronuntiarunt הוֹד cum Vulgato interprete. — הָדָר, *decor, decus.* Prov. XX. 29. δόξα δὲ πρεσβυτέρων πολιαί, decus autem seniorum canities. Ies. II. 10. LIII. 2. οὐκ ἔστιν εἶδος αὐτῷ οὐδὲ δόξα, non est species illi atque *decor.* — הֲדַר: הַדְרָא Chald. idem. Dan. IV. 27. g
ubi δόξα est *majestas.* Ibid. V. 20. — *הָדָר, idem. Dan. XI. 20. — הֲדָרָה, idem. Prov. XIV. 30. — הוֹד, *majestas.* Inc. Psalm. XLIV. 4. Aqu. Theod. Hab. III. 3. ubi duæ versiones coaluerunt. Symm. Prov. V. 9. ubi δόξα æque ac Hebr. הוד de *viribus corporis* explicandum videtur ob sequentia, coll. Zach. X. 3. LXX Num. XXVII. h
20. δώσεις τὴν δόξαν σου ἐπ᾽ αὐτόν, impones *majestatem* tuam super illum, coll. Dan. XI. 21. 1 Par. XXIX. 25. δόξαν βασιλέως, *majestatem* regis. — הוֹן, *opes.* Ps. CXI. 3. δόξα καὶ πλοῦτος ἐν τῷ οἴκῳ αὐτοῦ. Sc. divitiæ, quia efficiunt partem gloriæ et existimationis, saltem apud plebeculam, recte δόξα dici possunt, quemadmodum δόξα in universum notat, *quod* i
laudem et gloriam afferre putatur. — הַלְלוּ יָהּ, h. e. *laudate Deum.* Ps. CIII. 36. CV. 47. ἐρεῖ πᾶς ὁ λαός, γένοιτο, γένοιτο, δόξα, dicat omnis populus, fiat, fiat, laus, scil. sit Domino. Ps. CL. 5. Suidas: δόξα, ἔπαινος. Confer Lex. N. T. s. h. v. — הִתְפָּאֵר infin. Hithp. *glorificari.* Ies. LX. 21. LXI. 3. εἰς δόξαν. — זְבֻל, *habitaculum.* Ps. XLVIII. 15. ἐκ τῆς δόξης αὐτῶν ἐξώσθησαν. Puta-

a bant sc. זְבֻל h. l. *habitaculum splendidum* significare, quod et voluit Symmachus, qui habet τῆς οἰκήσεως τῆς ἐντίμου. — חוֹמָה, *murus*. Prov. XVIII. 11. Ita Bielius Trommium secutus. Ferri quodammodo potest, חוֹמָה nempe metaphorice sumto de *eo, quod validum munimentum præstat*. Sed equidem arbitror, δόξαν h. l. potius ad מַשְׂכִּית, *imagi-*
b *natio*, referendum esse, ut ἡ δόξα αὐτῆς sit *magna hominum de divitiarum præstantia existimatio et opinio*, quam notionem δόξα etiam apud optimos scriptores Græcos habet. Tunc verbis חוֹמָה נִשְׂגָּבָה responderent verba μέγα ἐπισκιάζει. — חֶסֶד, *benignitas*. Ies. XL. 7. πᾶσα δόξα ἀνθρώπου ὡς ἄνθος χόρτου. Recte: nam חֶסֶד est h. l. *decus* s. *ubertas et*
c *affluentia bonorum*, coll. Hos. X. 12. et 1 Petr. I. 24. — טוּב, *bonitas*. Ex. XXXIII. 19. ubi טוּב in universum de *majestate* Dei intellexisse videntur. — יָד, *manus*. 2 Par. XXX. 8. δότε δόξαν κυρίῳ τῷ Θεῷ. *Dare manum Deo* est ex usu loquendi Hebr. *submittere se Deo*, quæ sententia etiam per δοῦναι δόξαν τῷ θεῷ exprimi poterat. — *יָמִין, *dextra*. Ies.
d LXII. 8. ubi nonnulli, v. c. Semlerus, præeunte Itala Vet. δόξης in δεξιᾶς mutare voluerunt. Sed non opus est hac emendatione. *Dextra Dei* enim ejus *potentiam ac maiestatem*, adeoque τὴν δόξαν αὐτοῦ denotat. — יֹפִי, *pulchritudo, splendor*. Ies. XXXIII. 17. βασιλέα μετὰ δόξης ὄψεσθε, regem cum *splendido ornatu* videbitis. Vide et Thren. II. 15.
e et conf. Esther. XV. 4. Matth. VI. 29. ac infra s. v. מַלְכוּת et פְּאֵר. — יְקָר, *res pretiosa*. Esth. VI. 3. Vox Hebr. h. l. *honorem* s. *præmium* notat, ut series orationis clare docet. — כָּבֵד Pihel, *honoro*. Ies. XXIV. 15. ἡ δόξα κυρίου ἐν ταῖς νήσοις ἔσται, *laudabitur* Deus in regionibus maritimis. — כָּבֵד, *jecur*. Thren. II. 11. Legerunt כְּבֹדִי, *gloria mea*. — כָּבוֹד, *gloria*. Symm. Mich. I. 15. ubi tamen pro f
τῆς δόξης Ἰσραὴλ legendum est ἡ δόξα Ἰσραήλ. LXX Ex. XVI. 10. ἡ δόξα κυρίου ὤφθη ἐν νεφέλῃ, gloria Domini videbatur in nube. Ib. XXIV. 17. XL. 45. in quibus locis δόξα Θεοῦ significat *eum divinæ majestatis splendorem, quo tanquam imagine et facie cognosci ac discerni potest ab universis rebus creatis*. Vide Elsnerum ad Rom. I. 23. Jos. VII. 19. g
δὸς δόξαν σήμερον κυρίῳ, *ostende professione ingenua tuam Dei reverentiam*. Conf. Lex. N. T. s. h. v. in fine, et 1 Par. XVI. 28. 29. Ps. VIII. 6. δόξῃ καὶ τιμῇ ἐστεφάνωσας αὐτὸν, gloria et honore coronasti illum. Conf. 2 Petr. I. 17. Prov. III 16. VIII. 18. πλοῦτος καὶ δόξα, divitiæ et *honores*. Hesych. δόξα, φήμη, τιμή. Ies. XXXV. 2. et LXX. h
13. ἡ δόξα τοῦ Λιβάνου, gloria Libani, h. e. *arbores præstantissimæ* ex Libano. Conf. Bielii Tract. de Lignis ex Libano p. 7. et 12. Adde Ps. LXXII. 24. ubi Agellius suspicatur pro μετὰ δόξης LXX scripsisse μετὰ δόξαν, *post gloriam*, sc. tuam, quasi illa anteiret, ego sequerer, dux mihi fuisti. Opponitur enim: *in voluntate deduxisti me*. — כָּבֵד, i
gravitas. Ies. XXX. 27. Mallem ibi verba μετὰ δόξης cum θυμὸς conjungere, ut legitur in Compl., quam cum sequentibus, ut δόξα significet *omne, quod in suo genere est præstans et insigne*, adeoque θυμὸς μετὰ δόξης sit *ira gravissima*. — *כְּבוּדָּה, *inclyta*. Ps. XLIV. 14. Legerunt כְּבוֹדָהּ cum Cholem et He mappicato. — מַלְכוּת, *regnum*, elliptice k
pro בִּגְדֵי מַלְכוּת vel בֶּגֶד, *vestes regiæ*. Esther. V. 1. περιεβάλετο τὴν δόξαν αὐτοῦ, induebat *splendidum ornatum* suum. Conf. Intt. ad Matth.

a VI. 29. — מַרְאֵה עֵינַיִם, *aspectus oculorum*. Ies. XI. 3. οὐ κατὰ τὴν δόξαν κρίνει, non juxta *speciem* judicat. Conf. Sir. VIII. 17. — מַשָּׂא, *onus*. Ies. XXII. 25. ubi per sarcinam clavo appensam dignitas in aula regia metaphorice intellegenda est, ut adeo recte LXX formula ἡ δόξα ἡ ἐπ' αὐτὸν usi fuerint. — *מַשְׂכִּית, *imaginatio*. Prov. XVIII. 11. ut
b adeo δόξα h. l. sit *opinio* s. *magna existimatio* de divitiarum præstantia, earumque *admiratio*. Homer. Il. K', 329. ubi Eustathius δόξαν per ὑπόληψιν interpretatus est. — סֶלָה, *selah*, nota musica apud Hebræos. Ps. XXIII. 10. XLV. 11. Utrobique additur κάθισμα. — עֹז, *robur*. Ps. LXVII. 37. Ies. XII. 2. XLV. 24. — פְּאֵר, *ornatus*. Ies. LXI. 3.
c δοῦναι αὐτοῖς δόξαν ἀντὶ σποδοῦ, dare illis *ornatum splendidum* loco pulveris. Conf. Sir. L. 15. et vide δοξικὸς infra. — שׁוּל, *fimbria*. Ies. VI. 1. πλήρης ὁ οἶκος τῆς δόξης αὐτοῦ, ubi etiam δόξα *vestitum splendidum ac regium* notat. Symm. Theod. τὰ πρὸς τῶν ποδῶν αὐτοῦ, h. e. *fimbriæ latæ vestimenti ejus regii*. Conf. Lex. N. T. s. h. v. — שְׁמָרִים, *fæces*.
d Jer. XLVIII. 11. πεποιθὼς ἦν ἐπὶ τῇ δόξῃ αὐτοῦ. Hanc nempe notionem metaphoricam subjiciendam esse putarunt formulæ Hebr. *subsidens in fæcibus suis*. — תְּהִלָּה, *laus*. Ex. XV. 11. Ies. LXI. 3. — תּוֹעָפוֹת plur. *vires*. Num. XXIII. 22. XXIV. 8. ὡς δόξα μονοκέρωτος αὐτοῦ, s. αὐτῷ. Conf. supra s. v. הוֹד. — תְּמוּנָה, *imago*. Num. XII. 8. Ps.
e XVI. 17. ἐν τῷ ὀφθῆναί μοι τὴν δόξαν σου. Sc. vox תְּמוּנָה non solum *imaginem*, sed etiam *faciem* notat, uti תְּמוּנָה pro פָּנִים positum legitur Deut. IV. 15. 16. Jam *facies Dei* interdum *majestatem Dei* notat. Cæterum vox δόξα ibidem loco δεξιὰ etiam Theodotioni reddenda est judice Fischero in Clavi Versa. GG. p. 42. qui omnino huc conferendus est. — תִּפְאֶרֶת, *ornamentum*, item: *gloriatio, gloria*. Inc. sec. cod. Norimb. Thren. II. 1. Symm. Prov. IV. 9. LXX Ex. XXVIII. 2. 36. 1 Par. XXII. 5. Ies. III. 18. Tob. III. 16. δόξα θεοῦ dicitur *thronus Dei*, luce splendidissima quasi circumfusus, coll. XII. 15. 2 Macc. II. 8. Sic Rom. IX. 4. nubes super arca fœderis δόξα dicitur. Seriori ætate apud Hebræos שְׁכִינָה voca- *g*
batur. Sap. IX. 11. *gloriosa potentia*. Sir. VIII. 14. δόξα est *opinio* seu *judicium de eo, quod rectum et justum est*. Vulgatus: *secundum quod justum est*, ubi non τὸ δίκαιον legit, sed sensum recte expressit. Sir. X. 5. ἐπιθήσει τὴν δόξαν αὐτοῦ, concedit *auctoritatem* suam. Nam judicia apud Judæos nomine divino habebantur. Sirac. XIV. 27. ἐν τῇ δόξῃ αὐτοῦ καταλύσει, et sub *umbra* s. *tegmine* ejus commorabitur, ubi δόξα est i. q. σκέπη v. 26. Syrus: ܒܡܫܪܝܘܗܝ, quod male in Polygl. Londin. *in tricliniis ejus* redditur, potius: *in habitaculis* s. *tegmine ejus*, a ܫܪܐ, *habitavit*. Num fortasse hinc explicari potest vocabulum ἐξουσία 1 Cor. XI. 10.? Sir. XVII. 13. δόξα φωνῆς, vox *majestatica*, nempe tonitrua. Conf. Exod. XIX. et XX. Sir. XLIII. 11. οὐρανοῦ κάλλος δόξα ἄστρων, pulchritudo cœli *splendor* siderum. Conf. 1 Cor. XV. 41. Sir. L. 7. ἐν νεφέλαις δόξης, in nubibus *lucidis*. Baruch. IV. 24. μετὰ δόξης μεγάλης καὶ λαμπρότητος τῆς αἰωνίου, ubi δόξα *splendorem* notat. Sap. VII. 25. sapientia dicitur esse emanatio purissima τῆς δόξης θεοῦ, h. e. *Dei*, qui ipse natura lucida esse putabatur. Sir. XXIX. 27. δόξα *habitationem splendidam* notare videtur, quemadmodum כָּבוֹד usurpatur Ps. CXLIX. 5. ubi conferendus parallelismus sententiarum. Addit. Es-

a ther. IV. 77. ubi δόξα est i. q. στολή, *amictus*, in altero membro. 1 Macc. II. 12. δόξα *templum* et *sanctuarium Judæorum* notat, ad imitationem Hebr. כָּבוֹד Ps. LXIII. 3. 2 Macc. XIV. 7. ἀφελόμενος τὴν προγονικὴν δόξαν, privatus *paterno munere* sum. Addit enim λέγω δὲ τὴν ἀρχιερωσύνην. Sir. XXXV. 15. δόξα προσώπου, *personarum respectus*, coll. b v. 16. Fortasse huc etiam pertinet locus Sir. VIII. 12. ne litem intendas contra judicem: κατὰ γὰρ δόξαν αὐτοῦ κρινοῦσιν αὐτόν, ejus enim personæ ratio habetur in judicio; ubi tamen Grotius δόξαν pro *voto* ac *voluntate* accepit, collato v. 18. sensu fere eodem. Sir. IX. 16. δόξα est *felicitas, felix rerum status*. Vulgatus per *gloriam et opes* transtulit. c Huc etiam pertinere videtur locus Sirac. I. 24. Sir. XXXIII. 22. μὴ δῷς μῶμον ἐν τῇ δόξῃ σου, ne *famæ* tuæ maculam imprimas. 1 Macc. XIV. 9. δόξα, *vestis splendida*. — Vide alibi Εὐπρέπεια.

ΔΟΞΑ'ΖΩ, *glorifico, gloria afficio, ad gloriam et dignitatem eveho*. גָּאָה, *excello*. Ex. XV. 1. 21. — גָּדַל Pih. *magnifico*. Esth. III. 1. ἐδόξασεν ὁ d βασιλεὺς Ἀμὰν, *ad gloriam s. dignitatem evexit* rex Amanum. Conf. Lex. N. T. s. h. v. — גָּדוֹל, *magnus*. Mal. I. 11. — הָדַר, *orno honore, honoro*. Inc. Lev. XIX. 15. LXX Thren. V. 12. — הַדַּר Chald. Pah. idem. Dan. IV. 31. 34. V. 25. — הִנְוָה Hiph. *habitare facio*. Ex. XV. 2. δοξάσω αὐτόν. Videntur nonnullis legisse אַנְוֵה a rad. גָּאָה, *magnificare*, (נָוָה i. q. גָּאָה, *elatus est*,) vel deduxisse a נָוָה, quod est i. q. נָאָה, *decorus, amœnus fuit* (Arab. نوه, *laudavit*), decorabo eum, h. e. δοξάσω. Fortasse tamen non aliter legerunt, sed sensum expresserunt hoc modo: ego honorabo eum, nempe habitaculo magnifico ei exstructo. — *הִפְלִיא, *mirifico*. Symm. Ies. XXVIII. 29. — יְקָר, *gloria, honor*. Esth. VI. 6. 7. 8. 9. 11. Ps. f XXXVI. 21. ἅμα τῷ δοξασθῆναι αὐτοὺς καὶ ὑψωθῆναι. Legerunt כִּיקָר pro gerundio Kal, a יָקַר, *pretiosum, gloriosum esse*, quod significabit: *cum pretiosi fuerint*. — *יְקָר שַׂגִּיא קַבֵּל, *honorem magnum recipio*. Dan. II. 6. δοξασθήσεσθε secundum Chis. — כָּבֵד, in Kal, Niph. Pih. et Pyh. Lev. X. 3. Jud. IX. 9. XIII. 17. — כָּבוֹד, *gloria*. 1 Par. XVII. 18. g Ies. XXIV. 23. — נֶאְדָּר, Niph. ab אָדַר, *magnificum me exhibeo*. Exod. XV. 6. δεδόξασται. Legerunt נֶאְדָּרָה, He in Jod mutato. Ib. v. 11. — נָזִיר, *separatus*. Deut. XXXIII. 16. ἐπὶ κορυφῆς δοξασθεὶς ἐν ἀδελφοῖς. Necessario hic legendum est δοξασθέντος, *lectissimi* fratrum suorum. — נִסָּה, Pih. *tento*. Symm. Gen. XXII. 1. ἐδόξασεν, *gloria affecit*. Hic mul- h tum se fatigat Drusius, quid viderit Symmachus, cum ita verteret. Cappellus in Critica S. pag. 828. existimat, eum legisse נָשָׂא, *extulit*. Sed repudiavit hanc conjecturam Scharfenb. Anim. Spec. I. p. 22. ac ante eum Buxtorfius in Anticritica p. 701. ubi docuit, etiam alias verbum נָסָה per ס legi pro *attollere, extollere*, v. c. Ps. IV. 7. (ubi Symm. i per ἐπίσημον ποιεῖν reddidit) et Job. IV. 2. ut adeo Symmachus h. l. sensus orationis ratione habita pro *exaltavit* s. *sustulit* dixerit *glorificavit* aut *illustravit*. Confirmat hanc sententiam Scholiasta Ignotus in Cat. Niceph. p. 275. Bielius amplexus est conjecturam L. Bos. Proleg. in LXX Intt. ubi Symmachum vertisse credit ἐδοκίμασε, quod a scribis imperitis perperam mutatum fuerit in ἐδόξασε, putatque hanc

a sententiam firmari posse ex Dan. I. 12. ubi Al. Hebr. נָסָה per δοκιμάζειν interpretantur. Sed nemo facile lectionem faciliorem in difficiliorem mutaverit. — נִשָּׂא, Niph. et Pih. Esdr. VIII. 35. Ies. LII. 13. — הִתְפָּאֵר: פֵּאֵר, Pih. et Hithp. Esdr. VII. 26. Ies. X. 15. XLIV. 23. — קָדַשׁ in Niph., *sanctificor*. Ies. V. 16. *Sanctificari* in hac orationis
b serie est *laudari, celebrari*. — קָרַן *splendeo*. Ex. XXXIV. 29. 30. 35. τὸ πρόσωπον Μωϋσέως ὅτι δεδόξασται, facies Mosis quod *splenderet*. Conf. 2 Cor. III. 7. ubi etiam Paulus vultui Mosis δόξαν, h. e. *splendorem*, tribuit. — רוֹמֵם: רוֹמָם, Pih. et Pyh. a רוּם, *exalto, or*. Ies. XXV. 1. XXXIII. 10. — רִנָּה, *cantus, clamor*. Ies. XLIII. 14. — תְּהִלָּה,
c *laus*. Ies. XLII. 10. — תִּפְאֶרֶת, *gloria*. Ies. IV. 2. Sap. VIII. 3. ubi de sapientia dicitur εὐγένειαν δοξάζει; quæ verba Bretschneiderus transtulit: *nobilitatis splendorem præ se fert, ut* δοξάζειν h. l. sensu intransitivo pro *splendere* accipiendum sit. Sed eodem jure etiam transitive verti potest: *nobilitati novum decus addit*, s. *nobilitatem illustrem reddit*.
d Sir. III. 2. κύριος ἐδόξασε πατέρα ἐπὶ τέκνοις, Deus patrem *honorabilem reddidit* filiis, h. e. vult ac postulat, ut in honore sit et habeatur a filiis. Vide Syr. et Arab. Sir. VII. 28. δοξάζειν πατέρα est patri *debita officia præstare*, venerationem, obedientiam, sustentationem. Vide seq. Ib. X. 29. μὴ δοξάζου, ne *extollas te*. Vulgatus mire: *ne cuncteris*. Ib. v.
e 31. ἐν πραΰτητι δόξασον τὴν ψυχήν σου, noli plus de te *statuere*, quam par est, seu: modeste de te sentias: ubi δοξάζειν et διδόναι τιμὴν sunt synonyma, adeoque δοξάζειν est *judicare, statuere pretium*. Hesych. δόξεις, ὑπολάβοι. Sir. XXV. 7. δεδοξασμένοις, *quibus canities auctoritatem afferre deberet*. Sir. XXXII. 8. δοξάζειν κύριον, *honorare Deum sacrificiis et oblationibus*. f

ΔΟ'ΞΑΣΜΑ, *gloria*. תִּפְאֶרֶת, idem. Ies. XLVI. 13. Thren. II. 1.

*ΔΟΞΑΣΜΟ'Σ, *gloria*. Ies. XIII. 3. ubi ad verba עַלִּיזֵי גַּאֲוָתִי, *exultantes in gloria mea*, in Hex. affertur fragmentum Symmachi ἐν τῷ δοξασμῷ, pro quibus tamen Kreyssigio in Symb. P. I. p. 10. ordine inverso τῷ ἐνδοξασμῷ legendum esse cum reliquorum intt. versiones, g
tum loca Ps. XLV. 4. et XLVI. 5. (ubi Symm. Hebr. גָּאוֹן et גֵּאוּת Græco ἐνδοξασμὸς reddidit) innuere videntur, simul tamen monenti, auctorem Scholiorum in Ps. CIX., quæ Matthæi e cod. Mosqu. evulgavit Dresdæ 1787., ad verba interpretis Alex. διὰ τοῦτο ὑψώσει κεφαλὴν, quæ v. 7. leguntur, notasse: ὕψωμα δὲ κεφαλῆς, ὁ δοξασμός. Apollon. Soph. Lex. Hom. p. 152. ἀπὸ δόξης, ἀπὸ δοξασμοῦ.

ΔΟΞΑΣΤΟ'Σ, *gloriosus*. תִּפְאֶרֶת, *gloria*. Deut. XXVI. 19.

ΔΟΞΙΚΟ'Σ, *gloriosus, splendidus*. 2 Macc. VIII. 35. τὴν δοξικὴν ἀποθέμενος ἐσθῆτα, *splendidam* deponens vestem. Lex. Cyrilli MS. Brem. Δοξικὴν ἐσθῆτα, ἔνδοξον στολήν. Conf. Sir. XLV. 9. XLVII. 6. L. 12. ubi δόξα stolæ et diademati tribuitur.

*ΔΟΞΟ'ΤΗΣ, *gloria, decus*. הוֹד, idem. Inc. Ps. XLIV. 5. ubi alii ὡραιότης habent.

ΔΟΡΑ', *pellis*, et in universum *omne, quod est e pellibus confectum, pelliceum*. אֶדֶר, *toga*. Mich. II. 8. τὴν δορὰν αὐτοῦ ἐξέδειραν, *vestibus* spoliant. Hic videri posset reponendum esse δόξαν in ea notione, qua *vestem splendidam* significat. Verum huic conjecturæ obstat primo, quod Hieronymus (qui *pellem* reddidit) δορὰν legit, secundo, quod et Gen. XXV. 25. אַדֶּרֶת LXX per δορὰν reddiderunt, et Zach. XIII. 4. per

vocem δέῤῥιν. — אַדֶּרֶת, idem. Gen. XXV. 25.

ΔΟΡΑΤΟΦΟ'ΡΟΣ, *hastifer, satelles hastatus.* נֹשֵׂא רֹמַח, *ferens spiculum.* 1 Par. XII. 24. ubi pro δορατοφόροι alii habent αἴροντες δόρυ.

ΔΟΡΚΑ'ΔΙΟΝ, *parva caprea, capreolus.* צְבִי, *caprea.* Ies. XIII. 14. ὡς δορκάδιον φεῦγον.

ΔΟΡΚΑ'Σ, *caprea.* *צְבָאוֹת. Aqu. Symm. Theod. Cant. II. 7. Deduxerunt a צְבִי, unde צְבָאִים 1 Par. XII. 8. — צְבִי. Deut. XII. 15. 22. XIV. 5. XV. 22. — צְבִיָּה. Cant. IV. 5. et VII. 3. — *צְבֹעִים, *Seboim,* nomen proprium. Theod. 1 Sam. XIII. 18. Legit צְבָאִים pro צְבָיִים a צְבִי, coll. 2 Sam. II. 18. Etymol. M. δορκὰς, παρὰ τὸ δέρκω, τὸ βλέπω. ὀξυδερκὲς γὰρ τὸ ζῶον καὶ εὐόμματον.

ΔΟ'ΡΚΩΝ, *capreolus,* item *cervus.* צְבִי. Cant. II. 17. — עַתּוּדִים, plur. *hirci.* Jer. L. 8. Conf. v. δράκων. Apud Suidam δόρκων exponitur ἔλαφος.

ΔΟ'ΡΥ, *hasta, lancea.* חֲנִית. idem. Symm. 2 Reg. XI. 10. Aqu. Symm. Ps. LVI. 5. LXX 1 Sam. XIII. 19. 22. XVII. 7. XVIII. 10. 11. — *סֹלְלָה, *agger.* Dan. XI. 15. ἐπιστρέψει τὰ δόρατα αὐτοῦ sec. Chis. Videntur hic interpres aut libere vertisse, aut voci Hebr. notionem nobis ignotam subjecisse. Posterius mihi ideo verosimilius est, quia Ez. XXVI. 8. eadem vox ab *incerto* per βελόστασις redditur. — צִנָּה, *clypeus.* 1 Reg. X. 16. — *צְנִנּוֹת, *spinæ, hami.* Theod. Amos IV. 2. Deduxit a צִנָּה, quod *omne* notat, *quod corpus protegit.* Vide quoque Hex. — קַיִן. 2 Sam. XXI. 16. ubi קַיִן non *tota lancea* est, sed sive *cuspis,* sive *lamina ex metallo hastili præfixa,* ita dicta a *cudendo,* nam קין est *fabricare, ferrum cudere.* — רֹמַח, *lancea, hasta.* 2 Par. XI. 11. XIV. 8. Jer. XLVI. 4. — שֶׁלֶט, *scutum.* Inc. 2 Sam. VIII. 7. qui mihi non videtur vocem Hebr. per f
metonymiam de omnis generis armis interpretatus esse, sed respexisse Arab. سَلْطَةٌ, quod *sagittas longas ac tenues* notat. Inc. 2 Reg. XI. 10. Quod ad h. l. attinet, variæ sunt sententiæ interpretum. Nonnulli putarunt, eum הַתְּלִיִּם (coll. LXX Gen. XXVII. 3.) pro הַשְּׁלָטִים legisse, sed harum vocum nulla prorsus est, nec quoad figu- g
ram, nec quoad sonum similitudo. Scharfenb. (in Prol. de Josephi et Vers. Alex. Consensu p. 22.) contra manum Josephi in hac voce agnoscit, et verba δόρατα καὶ φαρέτρας ex ejus Arch. Jud. XI. 7. 2. desumta esse existimat. Mihi vero apud Inc. verba transposita, et ita in ordinem redigenda videntur: τὰ δόρατα καὶ τὰς φαρέτρας, ut δόρατα ad h
הַחֲנִית, φαρέτρας autem ad שְׁלָטִים referatur, quod etiam postulat usus loquendi Hebraicus. Sir. XXIX. 16. XXXVIII. 27. de quo posteriore loco vide Bocharti Hieroz. T. I. p. 402. ed. rec. qui recte monuit, κέντρου a δόρατι separandum, et ad sequentia trahendum esse. Suidas: δόρυ, τὸ ἀκόντιον.

ΔΟΡΥΑ'ΛΩΤΟΣ, *hasta captus,* i
bello captus, et *captivus* simpliciter. 2 Macc. V. 11. X. 24. 3 Macc. I. 6. Hesych. δορυάλωτος, αἰχμάλωτος, ὑπὸ δόρατος ληφθείς.

ΔΟΡΥΦΟΡΕ'Ω, *stipo, comitor ut satelles.* נָעֵם, *amœnus, jucundus sum.* Aqu. Ps. CXL. 6. ἐδορυφορήθησαν, *satellitio munita sunt.* Suspecta fuit hæc lectio Montfauconio. Semlerus legere mavult ἡδυφορήθησαν, cujus generis nova verba non pauca Hellenistis debentur. In Hex. ad ver-

a sionem Aquilæ notatur: al. ὅτι ἐστρατίσθησαν, quod textui Hebr. longe convenientius est. Sed nonne etiam recepta lectio quodammodo ferri potest, si δορυφορεῖν in notione venerandi et colendi, quam vere habet, accipiatur? [Num ἡδυφώνησαν, novo vocabulo conficto, legendum? Potuit enim Aquilæ versio reliquorum interpretum fragmentis perperam b adtemperari. Judicium sit penes peritiores. K.]

ΔΟΡΥΦΟΡΙ'Α, *satellitium*. 2 Macc. III. 28. μετὰ πάσης δορυφορίας, cum omnibus *satellitibus*.

ΔΟΡΥΦΟ'ΡΟΣ, *satelles*, proprie *hastifer*. אִישׁ מָגֵן, *vir clypei*. Theod. Prov. VI. 11. 2 Macc. III. 23. Hesych. δορυφόρος, ὁπλοφόρος, ὑπασπιστής, ἢ φύλαξ τῶν τυράννων. Suidas: c δορυφόροι, φύλακες, ὑπηρέται βασιλέως, ὁπλοφόροι, ὑπασπισταί. Substantivum δορυφόρησις legitur apud Marc. Antonin. I. 17.

ΔΟ'ΣΙΣ, *donum*, *beneficium*. חֹק *portio*. Gen. XLVII. 22. ubi bis δόσις occurrit, verba autem ἐν δόσει non videntur ad חֹק pertinere, cui potius ibi δόμα respondet, sed ad verba מֵאֵת פַּרְעֹה, quæ Inc. transd tulit: ἐκ συγχωρήσεως Φαραώ. — מִנְחָה, *donum*, *munus*. Aqu. Deut. XVI. 17. — מַתָּן. Prov. XXI. 14. — מַתַּת. Prov. XXV. 14. Sir. I. 8. (s. 10.) ubi Deus communicasse dicitur cum hominibus sapientiam κατὰ τὴν δόσιν αὐτοῦ, ac δόσις vel *demensam quandam portionem*, quam et medici Græci ita vocant, secundum Grotium, vel, quia tunc αὐτῆς e scribendum fuisset, *liberam* et *benignam Dei voluntatem*, τὸ θέλημα τοῦ θεοῦ, notat. Certe Syrus, quem et Arabs secutus est, vertit: ܐܝܟ ܨܒܝܢܗ. Conf. ib. c. XI. 16. ubi δόσις κυρίου cum ἡ εὐδοκία κ. permutatur. Ib. XX. 9. ἔστι δόσις, ἣ οὐ λυσιτελήσει σοι, *beneficium* alteri præstitum tibi erit inutile, cum ingrato se. confertur. Ibid. XVIII. 17. δόσις est *donum liberale*. Sir. XXXII. 10. κατὰ τὴν δόσιν αὐτοῦ, *secundum id, quod tibi dedit, juxta opes a Deo acceptas*.

ΔΟ'ΤΗΣ, *dator*. Vide in Ἱλαρός.

*ΔΟΥΛΑΓΩΓΕ'Ω, *in servitutem redigo*. Vox hæc a Bielio in Lexico omissa respondet Hebraicis לָקַח לַעֲבָדִים, *capio in servos*. Gen. XLIII. 17. in scholio quodam Græco a Montf. reperto in ora cod. g Coislin., quod Symmachi versionem continere docuit Fischerus de Vitiis Lex. N. T. p. 472. seq.

ΔΟΥΛΕΙ'Α, *servitus*, *servitium*, etiam *usus*, *commodum*. *אָבַד, *perdo*. Esth. VII. 4. Legerunt לַעֲבוֹד. — *מֹרֶךְ, *mollities*. Lev. XXVI. 36. ἐπάξω δουλείαν. Assentior Bonfrerio, qui in Commentario ad h. l. p. 718. pro δουλείαν legere mavult δειλίαν, *timiditatem*, ut alii libri habent, et legit Augustinus. Vulgatus: *dabo pavorem in cordibus eorum*. מָשָׁל, *parabola*. Prov. XXVI. 9. Sc. מָשַׁל habet notionem *imperii*, cui cognata est servitus civium, δουλεία, a *premendi* notione, quam ei vindicavit Schultensius ad Prov. I. 1. et Michaëlis ad Lowthi Prælectt. p. 64. — *סִבְלוֹת, *onera*. Ex. VI. 6. sec. Ald. — עֶבֶד, *servus*. Ex. XIII. 3. 14. XX. 2. Deut. V. 6. — *בֵּית עֲבָדִים, *domus servorum*. Deut. XIII. 5. — עֲבֹדָה. Symm. Psalm. CIII. 15. τῇ δουλείᾳ, h. e. in *usus et commodum* hominum, uti nos zum Dienste, *for the use*. Possent tamen h. l. per δουλείαν quoque intellegi *animalia*, quæ inserviunt usui hominum, aut quibus utuntur homines, ob parallelismum sententiarum, et ad imitationem Hebr. עֲבֹדָה, quod etiam de *servis* et *ancillis* dicitur. LXX Gen. XXX. 26. Ex. VI. 6. Esdr. VIII. 20. δουλεία

a est i. q. ἐργασία, *functio, munus.* — עֲבֹדוּת. Esdr. IX. 8. 9. Neh. IX. 17. — עֲבִידָא, Chald. Esdr. VI. 18. —*עֲבַר, *transitus.* 1 Sam. XIV. 40. εἰς δουλείαν sec. Vat. ita ut loco Resch legerint Daleth, omisso אֶחָד.

*ΔΟΥΛΕΥΤΟ'Σ, *servilis, famularis,* i. q. δουλικός. עֲבֹדָה, *servitus.* Inc. Lev. XXIII. 21. sec. Montf. et Schol. Cod. Vat. δουλευτὸν, ubi
b LXX λατρευτὸν habent. Adde ib. 8. 25. 36. Augenda sunt hac voce Lexica Græca.

ΔΟΥΛΕΥ'Ω, *servio, servus sum.* *הֶחֱרִישׁ, Hiph. *sileo, taceo.* Symm. Ies. XLI. 1. δουλεύσατε ἐπ' ἐμοῦ, *subjicite* vos *voluntati meæ.* Nam *silentium* est signum subjectionis. — הִשְׁתַּחֲוָה Hithp. a שָׁחָה, *incurvo me.* Al. 1 Reg. XI. 33. ubi δ. *sacra*
c *facere, colere* notat. — עָבַד, *servio.* Gen. XIV. 4. XV. 14. XXV. 23. Prov. XII. 9. ubi δουλεύειν ἑαυτῷ est *victum sibi quærere.* Opponitur προσδεῖσθαι ἄρτου. — עֶבֶד, *servus.* Ies. LIII. 11. ubi in εὖ δουλεύοντα forte error librarii residet. Ib. LXV. 12. 13. 14. 15. Zach. II. 9. His adde Jer. XXVII. 6. ubi pro עַבְדִּי, *servo meo,* legerunt לְעָבְדוֹ. — *עָבַר,
d *transeo.* Ps. LXXX. 7. Loco Resch legerunt Daleth, תַּעֲבֹדְנָה, quemadmodum et 1 Sam. II. 24. מַעֲבִדִים per Daleth expresserunt. — פְּלַח, Chald. Dan. VII. 14. 27. — שֵׁרֵת. Ies. LVI. 6. Sir. II. 1. δουλεύειν κυρίῳ θεῷ, *colere* Deum, ubi non de *cultu externo* sermo est, sed de obsequio legibus divinis præstando, seu vera virtute. Ibid. III.
e 6. δουλεύειν simpliciter *obedientiam præstare* notat.

ΔΟΥΛΕΥ'ΕΙΝ ΠΟΙΕ'Ω, *servire facio.* הֶעֱבִיד Hiph. idem. Jer. XVII. 4.

ΔΟΥ'ΛΗ, *serva, ancilla.* אָמָה, idem. Levit. XXV. 44. Ruth. III. 9. 1 Sam. I. 11. 16. — עֶבֶד, *servus,* et quidem utriusque sexus. Ex. XXI. 7. — שִׁפְחָה, *ancilla.* Ruth. II. 13. 1 Sam. I. 18. VIII. 16. f

*ΔΟΥΛΙΚΟ'Σ, *servilis, famularis.* עֶבֶד, *servus.* Inc. (sec. cod. Lips.) Lev. XXV. 39. ἐργασίαν δουλικήν. K. Pollux. Onom. III. 75. δουλικὸν ἔργον.

ΔΟΥ͂ΛΟΣ, *servus utriusque sexus, cultor.* *בַּעֲבוּר, *propter.* 2 Sam. VII. 21. διὰ τὸν δοῦλόν σου. Legerunt בְּעֶבֶד. — *דָּבָר, *verbum.* 2 Sam. VII. 21. διὰ τὸν δοῦλόν σου. Loco g
דְּבָרְךָ non legerunt עַבְדְּךָ, ut plerique putarunt, sed cum דָּבָר h. l. sit *promissio a Deo Davidi, cultori suo, data,* sensum liberius expresserunt. — נַעֲרָה, *juvencula.* Prov. IX. 3. τοὺς ἑαυτῆς δούλους. Lege τὰς ἑαυτῆς δούλους s. δούλας. — עָבַד, *servio.* Jud. IX. 28. — עֲבַד Chald. *facio.* Esdr. IV. 15. Permutarunt עָבְדִין cum עַבְדִין, *servi.* — עֹבֵד part. h
serviens, it. *operans.* Jos. XVI. 10. 2 Reg. X. 19. 21. 23. 24. 25. ubi οἱ δοῦλοι τοῦ Βαὰλ sunt aut *cultores* Baalis, aut omnes, qui in cultu ejus externo ullo modo occupati erant. Nam diserte ibi distinguuntur a sacerdotibus. Cohel. V. 11. — עֲבֵד Chald. ex עֶבֶד Hebr. Esdr. V. 11. Dan. III. 27. VI. 20. — עֶבֶד. Levit. XXV. 44. XXVI. 13. Deut. i
XXXII. 36. Adde Aqu. Gen. IX. 26. δοῦλος δούλων. Legit עֶבֶד עֲבָדִים. —*עִבְרִי, *Hebræus.* 1 Sam. XIV. 21. ubi pro הָעִבְרִים, *Hebræi,* legerunt הָעֲבָדִים, quemadmodum et ibid. XIII. 3. Jon. I. 9. עִבְרִי, δοῦλος κυρίου. Legerunt עֶבֶד יְ. — עָם,

a *populus.* Ps. LXXVII. 77. LXXIX.
5. ubi e conjectura Semleri loco
δοῦλος reponendum esset λαὸς, quod
mihi ideo maxime improbabile est,
quia formula *populus Dei* notionem
cultorum Dei simul involvit. — קוֹל,
vox. 1 Sam. XXVI. 17. δοῦλός σου.
Sc. putarunt, emphasin latere in
affixo י in voce קוֹלִי propter se-
quentia (ubi eum *regem suum* ap-
b pellat), ita exprimendam: *Vox est
mea, qui sum servus tuus.* Non enim
a me impetrare possum, ut credam,
textum Hebr. h. l. mutilum esse.
Conf. v. 18. In Compl. duæ ver-
siones coaluisse h. l. videntur, habet
enim: φωνή μου, κύριέ μου, δοῦλος σὸς,
κύριε βασιλεῦ. Sap. IX. 5. ubi cum
παῖς permutatur. Ib. XV. 7. ubi ut
adjectivum legitur τῶν καθαρῶν ἔρ-
c γων δοῦλα σκεύη, vasa puro usui *in-
servientia.* Vid. D'Orville ad Charit.
II. c. 4. p. 308.

ΔΟΥ͂ΛΟΣ ΕἸΜΊ, *servus sum.*
אָתָה, *venio, accedo.* Jer. III. 22.
Libere verterunt.

ΔΟΥΛΌΩ, *servum facio, in servi-
tutem redigo.* עָבַד, Kal, *servio.*
Gen. XV. 13. δουλώσουσιν αὐτούς.
Recte, nam Kal habet h. l., ut sæ-
d pe, notionem hiphilicam. Sap. XIX.
13. 1 Macc. VIII. 11.

*ΔΟΧΕΙ͂ΟΝ, *receptaculum.* Sir.
L. 3. δοχεῖα ὕδατος, receptacula a-
quarum, ubi Vat. ἀποδοχεῖον ὑδάτων
habet.

ΔΟΧῊ, *convivium, epulum.* *לְחֶם
Chald. *epulum, convivium,* q. d.
comestio. Dan. V. 1. ἐποίησε δοχὴν
μεγάλην, sec. Chis. — מִשְׁתֶּה, idem.
e Gen. XXI. 8. ἐποίησε δοχὴν μεγάλην,
faciebat *convivium* magnum. Ibid.
XXVI. 30. Esther. I. 3. 3 Esdr.
III. 1. Hesych. δοχὴν, ἄριστον.

ΔΌΧΙΟΝ, *receptaculum,* i. q. δο-
χεῖον. חֹשֶׁן, *rationale, pectorale.*
Symm. Lev. VIII. 8. ubi tamen,
ut recte monuit Scharfenbergius
ad h. l., loco δόχιον sine dubio repo-
nendum est τὸ λόγιον, ut in Cat.
Nicephori legitur, et Symm. ipse f
Ex. XXV. 7. transtulit, aut τὸ λο-
γεῖον, ut LXX verterunt sec. cod.
Alex. et Ed. Rom.

ΔΡΆΓΜΑ, *manipulus.* אֲלֻמָּה,
idem. Gen. XXXVII. 6. Ps. CXXV.
8. — עָמִיר, *manipulus frugum.*
Mich. IV. 12. — עֹמֶר, idem. Lev.
XXIII. 11. 12. 15. Ruth. II. 7.
15. Lev. XXIII. 13. οἴσετε τὰ δράγ-
ματα ἀπαρχὴν τοῦ θερισμοῦ, feretis g
manipulos primitias messis. Conf.
ad h. l. Spanhemii Obss. in Calli-
machum p. 679. — עֲרֵמָה. *acer-
vus.* Neh. XIII. 15. — קָמָה, *seges.*
Jud. XV. 5. ubi pro קָמוֹת, quod
proprie *segetes adhuc in culmo stan-
tes* notat, sed h. l. *manipulos* signi-
ficare videtur, LXX sec. Alex. Ox.
et Compl. εἰς τὰ δράγματα habent,
sed in aliis libris legitur ἐν ταῖς στά- i
χυσιν. Hos. VIII. 7. δράγμα notare
videtur *culmos et spicas,* quia mani-
puli fiunt e culmis spicis armatis.
— קֹמֶץ, *pugillus.* Gen. XLI. 47.
Hesych. δράγμα, ὅσον περιλαμβάνει τῇ
ἀριστερᾷ χειρὶ ὁ θερίζων. Idem: δράγ-
ματα, δέσμαι, καὶ ὅπερ ἡ χεὶρ δράξηται.
Sic et Eustath. ad Il. Λ'. p. 765.
δράγματα exponit: ὧν ἡ χεὶρ δράττε-
ται ἐν τῷ θερίζεσθαι.

ΔΡΆΓΜΑΤΑ ΣΥΛΛΈΓΩ, *mani-
pulos colligo.* עָמַר, idem. Inc. e
LXX Ps. CXXVIII. 6.

ΔΡΆΚΩΝ, *draco, serpens.* כְּפִיר
leo juvenis. Job. IV. 10. XXXVIII
39. In utroque loco respexerunt
notionem *serpentis,* quam nonnulli
veteres interpretes voci Hebr., v. c.
Ps. XCI. 13., subjecerunt. Syr.
כורפא, *aspis, vipera.* Eckermanno
ad h. l. legisse videntur כפתנים.
levi facta literarum commutatione.
— לִוְיָתָן, *Leviathan.* Theod. Job
III. 8. LXX Job. XL. 20. Psalm
LXXIII 14. Ies. XXVII. 1. LXX

a sine dubio Græcum nomen eadem posuerunt latitudine, quam habet Hebr. תַּנִּין, ut et *crocodilum* complectatur. Vide Ez. XXIX. 3. XXXII. 2. — נָחָשׁ, *serpens*. Job. XXVI. 13. Amos IX. 3. — עַתּוּדִים plur. *hirci*. Jer. L. 8. ubi lectio δράκοντες vitiosa visa est plerisque interpretibus. Colomesius in Cimel. Liter. p. 313. legendum
b censet δόρκωνες. Rectius scripsisset δόρκωνες e sententia Bielii. Cappellus in Notis Critt. ad h. l. restituendum putat τράγοι, quod nimis dissimile mihi videtur. Receptam lectionem tuetur quoque Codex Syr. Hex. Arab. عثّا *serpentem* significat. Confer Michaëlis (I. D.) Comment. ad h. l. — פֶּתֶן, *aspis*. Job. XX. 16. — תַּנִּים sing. Ez. XXIX. 3.
c XXXII. 2. — תַּנִּין. Ex. VII. 9. 10. 12. Jer. IX. 11. εἰς κατοικητήριον δρακόντων, in domicilium draconum. Ἄλλοι Gen. I. 21. τοὺς δράκοντας τοὺς μεγάλους. Severian. ap. Chrysost. VI. 405. Gloss. MS. in Jerem. δρακόντων, σειρήνων. Vide et Thren. IV. 3. Mich. I. 8.

*ΔΡΑ͂ΜΑ, *actus*, s. *facinus*. 4 Macc. VI. 17. Suidas: δρᾶμα, ποίη-
d μα, πρᾶγμα. Vide quoque Phavorinum c. 533. l. 53. seq. ac Etymol. M. 286. 18.

ΔΡΑ'Ξ, *pugillus*, גֹּמֶד, *cubitus*. Inc. Jud. III. 16. — חֹפֶן, *pugnus*, et in duali חָפְנַיִם, *mensura duarum manuum contractarum*. Cohel. IV. 6. — כַּף, *vola, manus*. Inc. Psalm. CXXVIII. 6. s. 7. LXX 1 Reg. XVII. 12. Cohel. IV. 6. πλήρωμα
e δρακὸς ἀναπαύσεως, plenitudo pugilli requiei. Gloss. MS. in Octat. δρακὸς, τῆς παλάμης τῆς χειρὸς τοῦ χωροῦντος. Sic etiam in Hesychio, nisi quod τοῦ χωροῦντος non addatur. — קֹמֶץ, *pugillus*. Lev. II. 2. V. 12. VI. 15. — שָׁלִישׁ, *triental*. Ies. XL. 12. — שֹׁעַל, *pugillus*. Inc. 1 Reg. XX. 10. LXX Ez. XIII. 19. Hesych. Δράξ, δράκα, καὶ ξέστου τὸ τέταρτον. Lex. Cyrilli MS. Brem. δράξ, τὸ πλάτος f
τῆς παλάμης.

ΔΡΑΠΕ'ΤΗΣ, *servus fugitivus*. 2 Macc. VIII. 35. δραπέτου τρόπον. Hesych. δραπέτης, φυγάς. Suidas: δραπέτης, ὁ ἀποδρῶν τῆς δουλείας.

*ΔΡΑ'ΣΟΣ. שׂוֹפֵךְ, *densitas*. 2 Sam. XVIII. 9. sec. cod. Alex. Sed sine dubio ibi legendum est δάσος, quod reliqui libri habent.

ΔΡΑ'ΣΣΟΜΑΙ, *prehendo, manu capio*. נָשַׁק, *osculor*. Psalm. II. 12. g
δράξασθε παιδείας, ubi plerique statuunt eos cum Chaldæo legisse נַשְּׂגוּ, nam נָשַׂג est *assequi* et *assequendo apprehendere*, etsi hoc verbum non reperitur in Piel, sed in Hiphil. Sed cum נָשַׁק h. l. sit *homagium præstare*, statuere mallem, eos liberius ac quoad sensum reddidisse: *subjicite vos ejus disciplinæ*, s. *admittite ejus doctrinam*. Inde apud h
Hesychium δράξασθε παιδείας exponitur λάβεσθε παιδείας καὶ ἐπιστήμης. — קָמַץ, *in pugillum colligo*. Lev. II. 2. V. 12. Num. V. 26. In duobus postremis locis δράσσεσθαι cum accusativo construitur, quæ constructio, admodum rara, reperitur tamen apud Herodot. III. c. 13.

ΔΡΑΧΜΗ', *drachma*. אֲדַרְכּוֹן, quod vulgo idem putatur, quod i
δραχμή. 1 Par. XXIX. 7. Esdr. VIII. 26. — בֶּקַע, *dimidium*, nempe *sicli*. Genes. XXIV. 22. Exod. XXXVIII. 25. — דַּרְכְּמוֹן i. q. אֲדַרְכּוֹן. Esdr. II. 69. Neh. VII. 72. 2 Macc. IV. 19. X. 20. XII. 45. Hesych. δραχμή, τὸ ὄγδοόν ἐστιν τῆς οὐγγίας ἐν χαλκῷ καὶ σιδήρῳ, ἐν δὲ χρυσῷ καὶ ἀργύρῳ ὀγδοηκοστὸν ἐστὶν οὐγγίας. οὕτω γὰρ εὑρίσκονται οἱ εἴκοσι ὀβολοὶ δίδραχμον ἐν τῷ Λευϊτικῷ.

a ΔΡΑ΄Ω, *facio.* הֵכִין Hiph. a כּוּן, *paro.* 2 Paral. XXXV. 20. — פָּעַל. Symm. Ps. X. 3. Vide et Sap. XIV. 10. XV. 6. 4 Macc. XI. 4. τί δράσαντας ἡμᾶς, qua nostra *culpa admissa,* seu quo *flagitio* a nobis *commisso.* Gloss. MSS. τῆς Παναρέτου δρῶντες, πράττοντες. Hesych. δρῶντες, ποιοῦντες, ἐργαζόμενοι.

ΔΡΕΠΑΝΗΦΟ΄ΡΟΣ, *falcifer, fal-*
b *catus.* 2 Macc. XIII. 2. ἅρματα δρεπανηφόρα, currus *falcati,* de quibus vide Ewaldi Emblem. Sacr. Lib. II. p. 195. ac loca Xenophontis laudata a Sturzio in Lex. Xenophonteo s. h. v.

ΔΡΕ΄ΠΑΝΟΝ, *falx.* דָּרְבָן, *stimulus.* 1 Sam. XIII. 21. Vide infra s. v. מַחֲרֵשָׁה — חֶרְמֵשׁ. *falx messorum.* Deut. XVI. 9. XXXIII.
c 15. — מַגָּל. Jer. L. 16. et Joël. III. 13. — מְגִלָּה, *volumen.* Zach. V. 1. Legerunt vel מַגָּל, vel cum He paragogico מַגָּלָה, aut מַגָּלָה, quod ipsi acceperunt pro מַגָּל, *falx.* Semlero δρέπανον h. l. esse videtur vitium antiquum pro διφθέριον, aut ejus generis aliquo. — מַזְמֵרוֹת plur. Ies. II. 4. Joël. III. 10. Mich. IV. 3. — מַחֲרֵשָׁה, *rutrum.* 1 Sam.
d XIII. 20. Sc. quia LXX חָרַשׁ reddiderunt per θερίζειν, hinc istud מַחֲרֵשָׁה verterunt δρέπανον, quia falx est instrumentum ad metendum. Hinc quoque venit in v. 21.

ΔΡΟΜΑ΄Σ, *dromas, dromedaria.* בִּכְרָה, idem. Aqu. Symm. Theod. Jer. II. 23. Conf. Bocharti Hier. P. I. p. 18. ed. rec.

ΔΡΟΜΕΥ΄Σ, *cursor.* אֶרֶג, *radius*
e *textorius.* Tetrapl. Job. VII. 6. (ac si lectum fuisset הָרֵץ), ubi fortasse δρομεὺς est terminus technicus, quo radius textorius, quo mediante texitur, significatur, ita dictus a celeritate, qua volvitur aut jacitur. Montfauconio lectio δρομέως huc translata videtur ex cap. IX. 25. — בִּכְרָה, *dromedaria.* Aqu. Symm. Theod. Jer. II. 23. ubi legendum δρομάς, quia δρομεὺς κούφη grammatica non patitur. Vide ad h. l. Montfauc. et Bocharti Hieroz. P. I. p. 18. ed. rec. — קַל, *velox.* Amos II. 14. — רַגְלִי, *pedes, pedites.* Aqu. Jer. XII. 5. σὺν δρομεῦσι. Drusius suspicatur legendum σὺν δρομεῦσιν. Vide ad h. l. Montfauc. — רָץ, part. a רוּץ. Job. IX. 25.

ἈΓΑΘΟ`Σ ΔΡΟΜΕΥ`Σ, *bonus cursor.* אִישׁ מָגֵן, *vir clypei,* h. e. *cly-* f
peatus. Prov. VI. 11. Non erat, quod offenderet hæc versio Jaegerum, nec opus est, ut numerum variarum lectionum V. T. exinde augeamus. Respexerunt notionem verbi Arab. جرن, quod in Conjug. X. notat *celerem esse, celeri cursu incedere.*

*ΔΡΟΜΗ΄, *cursus, festinatio.* הֵרִיץ Hiph. *currere facio.* Inc. Genes. XLI. 14. δρομῇ ἤγαγον, *celeriter* s. *relictis omnibus ducebant.* Vulgat. *protinus eductum.* Δρομῇ hic vim adverbii habet, sicut σπουδῇ, et multa ejus generis alia.

ΔΡΟ΄ΜΟΣ, *cursus.* זִמָּה, *cogitatio.* Job. XVII. 11. αἱ ἡμέραι μου παρῆλθον ἐν δρόμῳ, dies mei abierunt quam celerrime. Bene quoad sensum. Nihil enim est cogitationibus celerius. — מֵרוֹץ, *cursus.* Coh. IX. 11. οὐ τοῖς κούφοις ὁ δρόμος. Symm. ibi habet τὸ φθάσαι δρόμον, h. e. *cursu prævenire* aut *vincere.* — מְרוּצָה. 2 Sam. XVIII. 27. Jer. VIII. 6. XXIII. 10. — *שִׁפְעַת, *redundantia.* Job. XXXVIII. 34. δρόμῳ ὕδατος sec. cod. Alex. Hieron. et Augustinus legerunt τρόμῳ, *tremore,*

a quod habet etiam exemplar Vatic. Prior lectio præferenda videtur.

ΔΡΟΜΟ'Ω, *currere facio.* חָרִיץ, idem. Aqu. Psalm. LXXVI. 32.

*ΔΡΟΜΩ'ΔΗΣ, *cursu valens, velox.* בֶּן שָׁחַץ, *filius superbiæ,* s. *animal ferox.* Job. XLI. 25. ubi alii habent δρομώδους pro βρομώδους, quod apud Symm. legitur, ubi significantur non tam animalia, quæ
b cursu excellunt, (Michaëlis in Supplem. pag. 2311. confert Arab. شخص quod *abire* notat) quam *quæ impetum faciunt in alia, ferocientia.* שָׁחַץ enim *ferociam* notat.

*ΔΡΟΣΙ'ΖΩ, *irroro, adspergo.* 3 Macc. VI. 6. διάπυρον δροσίσας κάμινον, ignitam fornacem quasi rore refrigeravit, quod in Additam. ad Dan. III. 50. ita exprimitur: ἐποίη-
c σε τὸ μέσον τοῦ καμίνου, ὡς πνεῦμα δρόσου. Adde Aristoph. Ran. v. 1846. et Athen. Deipnos. Lib. XV. p. 692. C.

ΔΡΟ'ΣΟΣ, *ros.* טַל, idem. Theodot. Job. XXIX. 19. LXX Gen. XXVII. 28. 39. Exod. XVI. 13. Num. XI. 9. — *רְבִיבִים, *guttæ spissæ,* it. *pluviæ, imbres,* coll. Jer. III. 3. Syrus Ps. LXIV. 11. ταῖς
d δρόσοις, *roribus.* Libere vertit. — שֶׁלֶג, *nix.* Prov. XXVI. 1. ubi post δρόσος sine dubio supplendum est πεπηγμένη, quod est Symmachi Ps. CXLVII. 16. Hesych. δρόσου, ψεκάδος.

*ΔΡΟ'ΣΟΣ ΠΕΠΗΓΜΕ'ΝΗ, *ros condensatus,* s. *addensatus,* h. e. *pruina.* כְּפוֹר, *pruina.* Symm. Ps. CXLVII. 15.

e ΔΡΥΜΟ'Σ, *sylva querna,* et in genere *quælibet sylva, nemus, saltus.* הַר, *mons.* Jos. XVII. 18. ubi הַר de montibus sylvosis explicandum est. — חֹרֶשׁ, *sylva.* 2 Par. XXVII. 4. Adde Symm. 1 Sam. XXIII. 15. Aqu. ib. v. 18. et 19. et τοὺς λοιποὺς ib. v. 16. et 19. — חֲרֹשֶׁת, *Haroseth,* nomen loci. Jud. IV. 16. Deduxerunt a חֹרֶשׁ, *sylva.* — יַעַר, *sylva.* Deut. XIX. 5. Jos. XVII. f
15. 18. 1 Sam. XIV. 25. Adde Symm. Cant. V. 1. ubi יַעַר *mel sylvestre ex arbore destillans,* ac δρυμὸς *fructum sylvarum,* adeoque etiam *mel sylvestre* notat. — יַעְרָה, idem. Ps. XXVIII. 8. — סְבַךְ, *perplexum, densitas.* Ps. LXXIII. 7. — עִיִּים, plur. *acervi.* Symm. Ps. LXXVIII. 1. Num fortasse legit עֵצִים? — עִיר, *urbs.* Jer. L. 32. g
ἐν τῷ δρυμῷ αὐτῆς, ubi pro בְּעָרָיו, *in urbibus ejus,* legerunt בְּיַעְרוֹ, nam יַעַר est *sylva, saltus.* — שָׂדֶה, *ager.* Deut. XX. 19. 2 Sam. XVIII. 6. Vox שָׂדֶה admodum late patet, adeoque etiam *sylvas* complectitur. — שָׁרוֹן, *Saron,* nomen regionis arboribus consitæ. Ies. LXV. 9. Conf. Relandi Palæst. Lib. I. c. 32. p. 188. seq. — *תָאוֹר, nomen propr. h
Thabor. Theod. Hos. V. 1. Legit טַבּוּר, *tuber, locus editus, collis cum nemore,* aut ita vertit, quia fuit mons sylyosus.

*ΔΡΥΜΩ'Ν, *sylva querna, quodlibet nemus.* חֶרֶם. nomen propr. Jud. I. 35. ubi in textu cod. Coisl. μυρσινῶνος, in margine δρυμῶνος legitur, quo lectio חֹרֶשׁ exprimitur. K. Adde Pollucis Onom. I. 221. i

ΔΡΥ'Σ, *quercus,* it. *quævis arbor.* V. Spanhem. in Callim. Dian. 159. et Eurip. Cyclop. v. 615. *אֵיל, *planities,* it. *terebinthus.* Inc. Gen. XIV. 6. — אֵלָה. Symm. et οἱ λοιποὶ Ies. VI. 13. Aqu. Symm. Theod. Ies. I. 30. LXX Jud. VI. 11. 1 Sam. XVII. 19. 2 Sam. XVIII.

a 9. 10. 15. — *אֵלֶּה, *his.* Jerem. II. 34. Legerunt אָלָה. — אֵלוֹן. Gen. XII. 6. (ubi per quercum *quercetum* intelligo.) XIII. 18. XIV. 13. Aqu. Theod. et LXX Ies. II. 13. Ies. XLIV. 14. — אַלּוֹן. Hos. IV. 13. Zach. XI. 2. — אֶשֶׁל, *lucus.* Theod. 1 Sam. XXI. 13. Adde Jud. IX. 6. sec. Oxon.

ΔΥ'ΝΑΜΑΙ, *possum, valeo, prævaleo,*
b *valeo, validus, potens, idoneus sum,* it. *volo.* *אוּכָל, *cibus.* Hos. XI. 5. δυνήσομαι αὐτῷ. Legerunt אוּכַל לוֹ, a יָכֹל. Δύνασθαι τινὶ autem notat: *prævalere alicui.* — *אֻכָל, nomen propr. *Uchal.* Theod. Prov. XXX. 1. δυνήσομαι. Expressit τὸ וָאוּכָל. — בְּיַד, *in manu.* Exod. IV. 13. προχείρισαι ἄλλον δυνάμενον, ὃν ἀποστελεῖς, designa alium, *qui idoneus sit,* quem
c mittas. יָד per metonymiam de *robore* ac *potentia* dici, satis notum est. — בְּעִי, *in acervum,* it. *postulatio.* Job. XXX. 24. Videtur mihi potius ὄφελον h. l. ad בְּעִי referendum esse. — גִּבּוֹר, *potens, validus.* Job. XVI. 14. ἔδραμον πρός με δυνάμενοι, currebant ad me *potentes.* — הוֹסִיף, Hiph. a יָסַף, *addo, adjungo.* Ies. XXIV. 20. — הָכִיל, Hiph. a
d כּוּל, *capio, contineo.* 1 Reg. VIII. 65. τοῦ μὴ δύνασθαι (sc. ὑπενεγκεῖν, quod in fine commatis additur,) τὴν ὁλοκαύτωσιν, quam ut *capere posset* holocausta. — הִכְלִים, Hiph. *ignominia afficio.* Jud. XVIII. 7. δυναμένους λαλῆσαι. — *חַיִל, *exercitus.* 1 Sam. X. 26. υἱοὶ δυνάμενοι. — יָכֹל. Genes. XIX. 22. οὐ γὰρ δυνήσομαι ποιῆσαι πρᾶγμα, non enim possum
e aliquid facere. Hic τὸ οὐ δύνασθαι non *impotentiam physicam,* sed *moralem,* τὸ ἀβούλητον, id quod voluntati repugnat, et quo aliquis ab animo et voluntate sua aliquid impetrare non potest, significat. Eodem sensu Genes. XXXIV. 14. XXXVII. 3. XLIV. 26. et alibi legitur. Vide quoque Lex. N. T. s. h. v. Num. XIII. 31. ὅτι δυνατοὶ δυνησόμεθα πρὸς αὐτούς, *robore valebimus* adversus illos. Jerem. XXXVIII. 5. οὐκ ἠδύνατο ὁ βασιλεὺς πρὸς αὐτούς, non *valebat* rex adversus illos. Similiter 1 Macc. V. 40. δυνάμενος ἐνήσεται πρὸς ἡμᾶς, multum nobis *prævalebit.* Adde Inc. et LXX Ps. CXXVIII. 2. ubi δύνασθαι τινὶ notat *alicui prævalere,* et est i. q. ὑπερισχύειν, qua voce alius incertus interpres h. l. usus est. Hos. XII. 4. ubi pro ἠδυνάσθη Arabs legisse videtur ἠδύνθη. Habet enim: *voluptatem percepit.* — יְכֵל, Chald. Dan. II. 10. 26. 47. III. 30. — כְּהַל, Chald. Dan. IV. 15. V. 8. 16. — כִּלָּה Pihel, *perficio.* Nehem. IV. 2. — לָנֶצַח, *in æternum.* Job. IV. 20. Vide s. βοηθέω. — *לְפִי, *ad os,* h. e. *secundum.* Jos. XVIII. 4. καθὰ δυνήσῃ sec. Ald. — מָצָא, *invenio.* Job. XXXII. 3. ἠδυνήθησαν. Compl. ἠδυνάσθησαν. — *נָעֵם, *amœnus, suavis, jucundus sum.* Theod. Ps. CXL. 6. ἠδυνάσθησαν. Semlerus legere mavult ἠδύνθησαν, *dulcia fuerunt,* ut habent LXX. Ingeniose magis quam vere. Non enim cogitavit de notione vocis δύναμαι ac derivatorum, quando de *oratione* sermo est apud Rhetores GG. sæpius obvia. Latini eodem sensu de *potentia orationis* loquuntur. Idem valet de lectione ἠδύνθησαν apud LXX aut sec. alios libros ἠδυνήθησαν. Vulg. quoniam *potuerunt.* Veronensis *prævaluerunt,* quod vere a δύναμαι, non autem ab ἡδύνω deduxerunt. — עָצַר, *cohibeo,* etiam *possum, valeo,* in qua posteriore notione legitur 2 Paral. XX. 38. ubi LXX ἠδυνήθη habent.

*ΜΗ' ΔΥ'ΝΑΜΑΙ, *non possum,*

a etiam *nolo*. מֵאֵן, *renuo*. Job. VI. 7. Conf. Lex. N. T. s. h. v.

ΟΥ' ΔΥ'ΝΑΜΑΙ, *non possum*, it. *renuo, nolo*. חָדַל, *deficio*. Genes. XLI. 49. — מִן cum infinit. Ies. XXVIII. 20. — נוֹאַל, Niph. a יָאַל, *stultus factus sum, stolide me gero*. Jer. V. 4. οὐκ ἠδυνήθησαν, *mente* non satis *valent*. — נִלְאָה, Niph. *defessus sum*, et ex adjuncto *non amplius*
b *valeo*. Ex. VII. 18. Prov. XXVI. 15. – Vide alibi ἀγνίζω et προσδέχομαι.

ΔΥ'ΝΑΜΙΣ, *potentia, robur, virtus, facultas, opes, divitiæ, vires, militia, exercitus*. אוֹן, *robur*. Job. XL. 11. — אֵל, *fortis*, it. *fortitudo*. Neh. V. 5. — אֲנָשִׁים, plur. *viri*. Jer. XL. 7. ubi vox Hebr. *milites* notat, ita dictos a robore ac fortitu-
c dine. — בֵּית אָבוֹת, *domus patrum*. Num. I. 45. σὺν τῇ δυνάμει. Sermo ibi est de censu eorum, qui armis ferendis idonei erant. — גֹּבַהּ, *altitudo*. Job. XL. 5. Legerunt fortasse גְּבוּרָה, quanquam Buxtorfius in Anticrit. p. 685. eos sensum expressisse statuit. Fortasse tamen transpositione facta ὕψος ad גֹּבַהּ, et δύναμις ad גָּאוֹן referendum est. —
d גִּבּוֹר, *potens*. 2 Paral. XIII. 3. Ies. XLII. 13. Hos. X. 14. — גְּבוּרָה. Jud. VIII. 21. 2 Reg. XVIII. 20. 1 Par. XXIX. 11. — גְּבוּרְתָא, Chald. Dan. II. 23. — גֶּבֶר, *vir*. 1 Par. XXIV. 4. — גְּדוּד, *turma*. 1 Paral. XII. 18. 2 Paral. XXV. 9. 10. 13. — *הוֹדַעְתָּ, 2 p. præt. Hiph. a יָדַע, *notum fecisti*. Job. XXVI. 3. οὐχ ᾧ μεγίστη δύναμις.
e Videtur h. l. δύναμις *vim intellegendi* significare. Conf. Sturzii Lex. Xenoph. s. h. v. — הָמוֹן, *turba*. 2 Sam. VI. 19. 1 Reg. XX. 28. Jer. III. 23. — הוֹן, *opes*. Ez. XXVII. 18. 27. — חֹזֶק, *robur*. Hagg. II. 23. — *חֵל, *antemurale*. LXX sec. cod. Norimb. aut potius Inc. Int. Thren. II. 8. Legit חַיִל. Idem valet de loco Psalm. XLVII. 14. nisi statuere malimus, δύναμιν h. l. de *munitione* f
s. *munimento* accipiendum esse. — חַיִל, *copiæ*, it. *divitiæ*. Ἄλλος Prov. XXXI. 29. ubi LXX πλοῦτον habent. Vulg. *divitias*. Incert. 1 Sam. X. 26. υἱοὶ δυνάμεων, h. e. *viri fortes, militares*. Aqu. Job. V. 5. *divitiæ*. LXX Jud. III. 29. πάντα ἄνδρα δυνάμεως, omnem virum *roboris*, s. omnem virum *robore præditum*. Vide et Jud. XVIII. 2. XX. 46. g
1 Sam. X. 26. υἱοὶ δυνάμεων, ubi non legerunt בְּנֵי הַחַיִל, ut Clericus opinatus est. Ruth. III. 11. ὅτι γυνὴ δυνάμεως εἶ σὺ, quod tu es mulier *virtutis* s. *virtute* prædita. Ps. CVII. 14. ἐν τῷ Θεῷ ποιήσομεν δύναμιν, cum Deo faciemus *virtutem*, h. e. *strenue et fortiter res nostras geremus*. Prov. XXXI. 29. πολλαὶ θυγατέρες ἐποίησαν δύναμιν, multæ filiæ acquirunt *divi-* h
tias. Jer. XXXVII. 4. δύναμις Φαραὼ, *exercitus* Pharaonis. Vide et Jerem. XXXIV. 7. XXXV. 11. XXXIX. 1. Suidas: δύναμις λέγεται καὶ ἰσχὺς καὶ ὁ στρατός. Conf. Drusii Observ. Lib. X. c. 14. — חָלוּץ, part. Pah. *expeditus*. 2 Par. XX. 22. — יָד, *manus*, metaph. *potentia*. Jos. IV. 24. — כֹּחַ, *vis, robur*. 1 Par. XXIX. 2. 2 Par. XXII. 9. i
XXVI. 13. — *כָּכָה, *sic*. Ez. XXXI. 18. ἐν δυνάμει. Legerunt בְּכֹחַ. — מְאֹד, *valde*, it. *vires*. Deut. VI. 5. — מַחֲנֶה, *castra*. 1 Par. XII. 22. 2 Paral. XIV. 13. — *מַטֶּה, *baculus*. Inc. Habac. III. 14. μετὰ δυνάμεώς σου. Bene quoad sensum. Conf. Lex. N. T. s. v. ῥάβδος. — מִלְחָמָה, *bellum*. 2 Par. XIII. 3.

a — *מָעוֹן, *munitio*. Dan. XI. 7. sec. Chis. — נִפְלָאוֹת, part. plur. fœm. Niphil, *miranda, mirabilia*. Job. XXXVII. 14. — סֹלְלָה, *agger*. Jer. VI. 6. ἔκχεον ἐπὶ Ἱερουσαλὴμ δύναμιν. Potest סֹלְלָה metaphorice sumtum de *magno exercitus* s. *caterva militum* explicari. — עֶבֶד, *servus*. Esth. II. 18. ubi non male עֶבֶד intellexisse videntur de ducibus iisque su-
b perioribus, quia a שָׂרִים distinguuntur. Conf. Chishull. ad Inscript. Sigeam pag. 108. et 1 Macc. XII. 43. — עֹז, *robur*. Inc. Hab. III. 4. δύναμις τῆς δόξης αὐτοῦ, h. e. *summa* ejus majestas. LXX 1 Par. XIII. 8. Job. XLI. 14. Ps. XX. 14. — עֱזוּז, idem. Ps. CXLIV. 6. — עַם, *populus*, et, ut Gr. λαὸς, *milites gregarii*. 1 Par. XXI. 2. — *עֶצֶם, *os*,
c *corpus*. Inc. Ps. CXXXVIII. 15. עצם notat proprie *valuit, invaluit*. Cæterum coaluerunt hic duæ versiones. — פֶּה, *os*. Num. VI. 21. κατὰ δύναμιν τῆς εὐχῆς αὐτοῦ. — *צָב, *operimentum*. Samar. Num. VII. 7. Non legit צָבָא, sed putavit, צב per ablationem tertiæ radicalis esse i. q. צָבָא, sicut dicitur שָׁוְא et שָׁו, item צַו a צָוָה. Cf. Ies. LXVI. 20. et
d Paraphr. Chald. Jonath. — צָבָא, *militia, exercitus*. Ex. VI. 26. VII. 4. Ps. XXXII. 6. πᾶσα ἡ δύναμις αὐτῶν, omnis *exercitus* illorum, sc. cœlorum. Dan. VIII. 10. ἕως τῆς δυνάμεως τῶν οὐρανῶν, usque ad *exercitum* coeli, h. e. *corpora cœlestia*, quæ Ies. XXXIV. 4. αἱ δυνάμεις τῶν οὐρανῶν, et Cant. Tr. Puer. v. 31. αἱ δυνάμεις κυρίου dicuntur. Psalm.
e LXVII. 12. δυνάμει πολλῇ, *turmatim, catervatim, in choreis*. — *צְבִי, *decus*. Aqu. Theod. Ies. IV. 2. Derivarunt a rad. צָבָא. — צְבִיָּה, *caprea*. Cant. II. 7. et III. 5. צְבָאוֹת, δυνάμεις. Scil. ignorabant, א in hac voce ex Arabismo pro י esse positum, ac deducebant a צָבָא, *exercitus*, cum potius derivandum fuisset a voce צְבִי. — *שֵׁם, *nomen*. Inc. Ex. IX. 16. δύναμίν μου. Sc. *nomen Dei* in universum *majestatem* ejus notat. Sed fortasse ibi verba δύναμίν μου spectant præcedens כֹּחִי, ut jam observavit Scharfenbergius. — שְׁתַּיִם, dual. fœm. *altera, secunda*. 1 Sam. XVIII. 21. sec. Ald. Sed sine dubio loco ἐν ταῖς δυνάμεσιν ibi legendum est ἐν ταῖς δυσίν. Vulg. *in duabus rebus*. Potest tamen etiam recepta lectio collatione v. 17., quem f
fortasse respexerunt, quodammodo excusari. — תַּעֲלֻמָה, *absconditum*. Job. XI. 6. δύναμιν σοφίας, *optimum* sapientiæ, s. sapientiam *efficacissimam*. Cogitarunt fortasse de significatione *roboris*, quæ Chald. עֲלַם inest. Confer quoque Arab. غلم. Ib. XXVIII. 11. αὐτοῦ δύναμιν, *divitias absconditas* (i. q. nos: was das Bergwerk vermag, *the richness of* g
the mine), hæ enim sunt *abscondita montium*. Hieron. et ex eo August. *virtutem suam*. Præterea legitur apud Inc. 1 Reg. II. 2. ubi לְאִישׁ redditur εἰς ἄνδρα δυνάμεως, quanquam *fortitudinis* notio jam in voce ἀνὴρ latet. Sap. VII. 20. δυνάμεις ῥιζῶν, *virtutes* plantarum, h. e. *vis et efficacia*, quam habent et exserunt plantæ. Eodem modo in notione *facultatis* ac *virtutis innatæ* legitur. Sap. XIX. 20. πῦρ ἴσχυεν ἐν ὕδατι τῆς ἰδίας δυνάμεως (scil. ἐπιλελησμένον, quod e cod. Alex. addendum est.) — καὶ ὕδωρ τῆς σβεστικῆς δυνάμεως ἐπιλανθάνετο. Sirac. VIII. 13. δύναμις, *facultas*. Ib. XVII. 32. δύναμιν ὕψους οὐρανοῦ, *corpora cœlestia*. Ibid. LI. 23. τῷ διδόντι μοι σοφίαν δώσω δύναμιν, sec. Compl. *celebrabo* eum, qui animum meum vera sapientia

a imbuet: ubi alii libri habent δόξα. Sic δύναμις in notione *laudis* ac *celebrationis* ad imitationem Hebr. עֹז (Ps. VIII. 3. et XXIX. 1.) cum δόξα permutatur Matth. VI. 13. 1 Macc. VII. 2. ubi Syrus δυνάμεις de *ducibus*, s. *principibus copiarum* interpretatus est. Ib. X. 71. δύναμις τῶν πόλεων. Vulg. *virtus bellorum*. Legit πολέμων. Confer ad h. l. Michaëlis
b notas. — Vide alibi Ἀρχιστράτηγος, et Ἰσχύς.

ΔΥΝΑΜΟ'Ω, *corroboro, potentem reddo, confirmo*. גָּבַר, Kal, Pih. Hiph. et Hithp. Aqu. Job. XXXVI. 9. הִתְגַּבֵּר, ubi δυναμοῦσθαι est *violentum esse* seu *fieri*, i. q. ἰσχύειν apud LXX. Aqu. Ps. LXIV. 4. ἐδυναμώθησαν. LXX Cohel. X. 10. Dan. IX. 27. — עָזַז. Ps. LXVII.
c 31.

ΔΥΝΑΣΤΕΙ'Α, *potentia, potentatus, robur, exercitus, imperium*. אֵלִים, *dii*. Symm. Exod. XV. 11. Abstractum posuit pro concreto. — גִּבּוֹר, *potens*. Nahum. II. 3. Amos II. 16. ἐν δυναστείαις: ubi fortasse legendum δυνάσταις, ut habet h. l. Inc. — גְּבוּרָה. Inc. Psalm. CL. 2. Symm. Job. XXVI. 14. et Psalm.
d XIX. 7. Aqu. Psalm. LXV. 6. LXX Jud. V. 31. καθὼς ἡ ἀνατολὴ τοῦ ἡλίου ἐν δυναστείᾳ αὐτοῦ, sicut ortus solis in *robore* ipsius, h. e. in *pleno jubare* ipsius, quo vim suam et robur vel maxime potest exercere. Alii ibi legunt ἐν δυνάμει αὐτοῦ. Similiter Apoc. I. 16. ὡς ἥλιος φαίνει ἐν τῇ δυνάμει αὐτοῦ, sicut sol apparet in *robore* suo, h. e. in *pleno jubare* suo,
e vel cum splendet maxime. 1 Reg. XV. 23. XVI. 5. 27. — חַיִל, *exercitus*. Dan. IV. 32. — חֹסֶן, *thesaurus*. Ez. XXII. 25. Radix חָסַן notat *fortis, robustus fuit*, ex usu l. Syr. et Arab. — *מִמְשָׁל, *dominatio*. Dan. XI. 5. sec. Chis. — מֶמְשָׁלָה, *dominatio*. 1 Reg. IX. 19. coll. Sap. VI. 3. — מָעוֹז, *robur*. Dan. XI. 31. — סִבְלָה, *onus*. Ex. VI. 6. Δυναστεία h. l. est *durum* f
imperium, tyrannis. — עֹז, *robur*. Theod. et LXX Job. XXXVII. 6. Symm. Psalm. LXXVII. 26. — עֱזוּז, idem. Psalm. LXXVII. 5. — *עֲצוּמִים, *validus*. Prov. XVIII. 18. sec. Vat. sed alii rectius δυνάσταις. — *צְבָאוֹת, *exercitus*. Ex. XII. 17. sec. Oxon. ubi alii libri δύναμιν habent. Ibid. v. 41. In libris Apocryphis δυναστεία pariter ac ἰσχὺς aliis vocabulis additur ad indi- g
candam magnitudinem et præstantiam rei, de qua sermo est, v. c. Sir. XXXIV. 17. ubi Deus dicitur veris suis cultoribus esse ὑπερασπισμὸς δυναστείας καὶ στήριγμα ἰσχύος, h. e. *summo præsidio et auxilio*. Ibid. XLIII. 34. 1 Macc. III. 29.

ΔΥΝΑ'ΣΤΕΥΜΑ, *quod imperio alicujus subjacet, ditio*. 1 Reg. III. 1. sec. Vat. Σαλωμὼν ἤρξατο ἀνοίγειν τὰ δυναστεύματα τοῦ Λιβάνου, Salomo in- h
cipiebat aperire *ditiones* Libani, ubi nihil in textu Hebr. respondet.

ΔΥΝΑΣΤΕΥ'Ω, *potens sum, dominor, vim infero, vi detineo*. אֱלֹהִים, *dii*. Symm. Gen. VI. 2. οἱ υἱοὶ τῶν δυναστευόντων sec. cod. Mosqu. — *גִּבּוֹר, *fortis*. 2 Sam. XVII. 10. sec. Oxon. δεδυνάστευκεν. — הִגְבִּיר, Hiph. *corroboro*. Al. Ps. XI. 4. Adde Dan. IX. 27. sec. Chis. — הֶחֱזִיק, Hiph. *vi detineo*. Jer. L. i
33. — *מָשַׁל, *regno*. Dan. XI. 5. sec. Chis. — עָשַׁק, *vi opprimo*. 1 Par. XVI. 21. Sir. XII. 5. δυναστεύειν est *opprimere*. Ibid. V. 3. δυναστεύειν ex adjuncto significat *aliquem in jus vocare*, s. *repetere rationem ab aliquo*. Vulgat. *quis me subjiciet propter facta mea?* aut *perdomabit*, ut alii vertunt.

ΔΥΝΑΣΤΕΥ'ΩΝ, *dominator, im-*

a perator. גְּבִירָה, augusta, regina. Jer. XIII. 18. ταῖς δυναστευούσαις. Legerunt לְגִבּוֹרִים. — *עָרִיץ, fortis, tyrannus. Inc. Job. XV. 20.

ΔΥΝΑΣΤΕΥ'ΟΥΣΑ, imperatrix. גְּבִירָה, augusta, regina. 2 Reg. X. 13.

ΔΥΝΑΣΤΕΥ'Ω ΜΕΘ' 'ΥΒΡΕΩΣ. מָשַׁל, regno. Prov. XIX. 10. Illud
b μεθ' ὕβρεως sensus exornandi causa addiderunt, nam מָשַׁל habet h. l. hanc adjunctam notionem. Grabius Prolegg. in LXX T. IV. c. 4. §. 3. hanc versionem ad שָׂרִים referens pro δυναστεύειν legendum conjicit δυναστῶν, et vitiosam lectionem ex eo natam putat, quod librarii præcedens ἄρξηται in significatione incipiendi haud recte accipientes infinitivum δυναστεύειν inde subjunxerint,
c cum ἄρξηται ibi juxta Hebr. dominandi notionem habeat. Pugnant pro hac emendatione Theod. Chald. et Syrus.

ΔΥΝΑ'ΣΤΗΣ, dynasta, princeps, potens. אָבִיר, fortis. Gen. XLIX. 24. Aqu. Theodot. et Vta Psalm. LXXVII. 24. — אַדִּיר, magnificus. Jud. V. 25. 2 Par. XXIII. 20. Nah. III. 18. — אֵיתָן, fortis. Job.
d XII. 19. Vulg. optimates. Conf. ad h. l. Boysenium. — אֱלֹהִים, dii. Inc. Gen. V. 2. Vide quoque supra s. v. δυναστεύω. — אַנְשֵׁי חַיִל, viri roboris, h. e. robusti. Ies. V. 22. — בַּיִת, domus, it. domestici. Genes. L. 4. τοὺς δυνάστας Φαραώ. Per domum Pharaonis sunt h. l. principes aulici Pharaonis intellegendi. — גִּבּוֹר, fortis. Theod. Ies.
e III. 2. Incert. Amos II. 16. LXX 1 Paral. XXVIII. 1. XXIX. 24. — גָּדוֹל, magnus. Lev. XIX. 15. Prov. XVIII. 16. XXV. 6. — *גּוֹלִים, migrantes. Amos VI. 6. Legerunt גְּדֹלִים. Sed vera lectio est ἀκαιζομένων, quam una cum altera Justinus M. exhibet. Vulg. transmigrantium. — חָזָק, robustus. Job. V. 15. — *לְפִי־קָרֶת, ad os civitatis. Prov. VIII. 3. δυναστῶν. Num in- f
terpres Hebr. intellexerit de principibus, qui jubendi potestatem in civitate habeant, an vero scripserit τῶν ἀστῶν, dijudicare non audet Jaegerus ad h. l. Potest tamen δυναστῶν ad שְׁעָרִים referri e notione horrendi, timendi, quam verbum שָׁעַר habet, ita ut לְפִי־קָרֶת in versione sua plane omiserint. — *מִבְחָר, electus. Dan. XI. 15. sec. g
Chis. — מוֹרֶה, part. Hiph. a יָרָה, docens, doctor. Job. XXXVI. 22. Judice Doederleinio legerunt מוֹרָא, venerandus, terribilis. Ies. VIII. 13. — מְשַׁוֵּעַ, part. Pihel a שׁוּעַ, vociferans, ejulans. Job. XXIX. 12. Psalm. LXXI. 12. ἐκ δυνάστου. Legerunt מִשּׁוֹעַ, h. e. ex divite et nobili. Habet enim שׁוּעַ notionem potentiæ, divitiarum, opum. V. Simonis h
Lex. Hebr. pag. 1606. Vulg. a potente. Ita etiam Syr. et Arabs. Happachio legisse videntur מְעָשֵׁן ex usu linguæ Syr. — מֹשֵׁל, part. dominator. Proverb. XXIII. 1. — מִתְנַדֵּב, part. Hithp. sponte se offerens. Jud. V. 9. In mente sine dubio habuerunt vocem נָדִיב. — נָדִיב, princeps. 1 Sam. II. 8. Prov. XVII. 27. XXV. 7. — סָרִיס, eu- i
nuchus, et per synecdochen minister aulicus, cubicularius. Jer. XXXIV. 19. — עָצוּם, validus. Prov. XVIII. 18. Dan. VIII. 24. sec. Chis. — עָרוּם, astutus. Job. XV. 5. Legerunt sine dubio עֲצוּמִים, aut עָרִיצִים. — עָרִיץ, tyrannus. Job.

a VI. 23. XV. 20. XXVII. 13. — *פְּלֵתִי, *Plethi*, nomen propr. Inc. 2 Sam. XX. 23. Ex usu l. Arab. vox פְּלֵתִי notat *incursantes in hostem*, a تغلغ, *insiliit, irruit.* — פְּרָזִי, *paganus.* Hab. III. 13. In mente habebant פִּרְזוֹן, *dux.* — קֶרֶת, *civitas.* Prov. VIII. 3. Vide supra s. v. לְפִי קָרֶת. — רָזוֹן, *macies.* Prov. XIV. 28. Legerunt
b רֹזֵן a רָזַן. — רֹזְנִים, plur. Prov. VIII. 16. XXXI. 4. — רָשָׁע, *improbus.* Job. IX. 22. Δυνάστης h. l. *violentum* notat. — *שַׁלִּיט, *potens.* Dan. II. 10. sec. Chis. — *שַׂר, *princeps.* Οἱ λοιποὶ Prov. XIX. 10. ubi vel τῷ מֹשֵׁל, vel τῷ שַׂר respondet, ac aut δεσπότης δυνάστου, aut δεσπότης, δυνάστης rescribendum erit. Dan. XI. 5. sec. Chis.—*שְׂעָרִים.
c Prov. I. 20. Respexerunt notionem *horrendi* ac *timendi*, quam שָׂעַר habet, unde שְׂעָרִים, *potentes.* Sir. XVI. 13. δυνάστης ἐξιλασμῶν, *admodum* clemens, seu, ut Syrus expressit: *multus est ad parcendum*, magna est ejus misericordia. Conf. seq.

'ΑΝΗ'Ρ ΔΥΝΑ'ΣΤΗΣ, *vir potens.* גֶּבֶר, *vir,* proprie *validus.* Jud. V. 30.

d ΔΥΝΑΤΟ'Σ, *potens, dives, opulentus.* *אָבִיר, *fortis.* Theod. Jerem. XLVII. 3. Vulgat. *bellatorum.* — בָּחוּר, *electus.* 2 Par. XIII. 3. 17. XXV. 5. Sermo in omnibus his locis est de militibus. — בֶּן חַיִל, *filius virtutis.* 2 Sam. II. 7. 2 Paral. XXVIII. 6. — בָּנִים vel בֵּינַיִם, *inter duo*, i. e. *intermedius.* 1 Sam. XVII. 4. ἀνὴρ δυνατός. Ita
e transtulerunt, aut quia legerunt, vel certe putarunt legendum locum aliter, nescio an אִישׁ־הַכַּבִּיר, vel אִישׁ הַגִּבּוֹר, aut quia spectarunt ea, quæ de Goliathi insigni proceritate et mira magnitudine dicuntur. Sunt verba Fischeri de Verss. Gr. V. T. p. 59. Sed qui medius stat inter duas partes, monomachia litem diremturus, recte δυνατὸς dici poterat. — גָּבַר, *prævaleo.* 1 Sam. f
II. 9. 1 Par. V. 2. Aqu. Theod. 2 Sam. I. 23. — גֶּבֶר, *vir,* proprie *validus.* 1 Par. XXVI. 12. Jer. XLI. 16. XLIV. 20. — גִּבּוֹר, *prævalidus.* Οἱ λοιποὶ 2 Sam. X. 7. pro הַצָּבָא הַגִּבּוֹרִים, τὴν στρατιὰν τῶν δυνατῶν. LXX δύναμιν καὶ τοὺς δυνατούς. Secundum τοὺς λοιποὺς ac textum Hebr. δυνατοὶ sunt *milites electi, præ cæteris bellicosi ac fortes*, se- g
cundum LXX, qui ante הַגִּבּוֹרִים, inseruerunt ו, δυνατοὶ sunt *duces exercitus*, et quidem *idonei, prudentia, intellegentia* ac *fortitudine satis instructi.* Aqu. Ies. III. 2. Amos II. 16. Aqu. Symm. Theod. Prov. XXI. 22. ubi δυνατοὶ sunt *milites fortes ac strenui.* LXX Jos. VI. 2. VIII. 3. X. 7. — *גִּבּוֹר חַיִל. 1 Par. XXVI. 6. sec. Vat. ubi fortasse post h
δυνατοὶ supplendum est ἰσχύϊ ex Compl., aut δυνάμεως, coll. v. 7. — הַדָּבְרַיָּא, Chald. plur. *gubernatores.* Dan. III. 28. — חָזָק, *validus.* Ez. III. 8. — חַיִל, *robur.* Inc. Prov. XXXI. 28. δυνατὰ, *divitiæ*, coll. Xenoph. Hist. Gr. I. 4. 6. LXX Gen. XLVII. 6. Exod. XVIII. 21. 25. Jud. XX. 44. 1 Par. XII. 8. pro δυνατοὶ in Rom. vel legendum est δυ- i
νάμει aut δυνάμεως, ut habet Compl., vel ἰσχυροὶ, quod præcedit, mutandum est in ἰσχύϊ seu ἰσχύος.—חָלוּץ, part. Pah. *expeditus.* 1 Paral. XII. 24. δυνατοὶ παρατάξεως, *expediti* ad prœlium : unde apparet, δυνατοὺς dici Græcis, *qui omnibus necessariis instructi sunt.* 2 Par. XVII. 18. δυ-

a κατοὶ πολέμου, *bellicosi.* — חָסִין, *robustus.* Psalm. LXXXVIII. 9. — יְכִיל, Chald. part. Dan. III. 17. δυνατὸς ἐξελέσθαι ἡμᾶς, *potest* eripere nos. — יָכֹל, *possum, valeo.* Gen. XXXII. 28. Num. XIII. 31. — כַּבִּיר, *validus.* Job. XXXVI. 5. — מֵבִין, part. Hiph. a בִּין, *erudiens,* etiam *intelligens.* 2 Par. XXXV. 3. τοῖς Λευΐταις τοῖς δυνατοῖς ἐν παντί. — מִתְנַדְּבִים,
b part. plur. *sponte se offerentes.* Inc. Jud. V. 9. Vide supra s. v. δυνάστης. — נוֹכֵל, *machinator, dolosus.* Mal. I. 14. Ex sententia nonnullorum legerunt וּנְבַל aut נוֹכַל, quasi esset Niphal a יָכַל, *potuit.* Sed Scharfenb. ad Cappelli Crit. S. p. 516. rectius statuit, LXX lapsos potius esse in indaganda origine verbi נוֹכֵל, quod deduxerunt a
c יָכֹל, *potuit.* Bahrdtius suspicatur, veram versionem fuisse δολιευόμενος, aut δόλιος. — נָכוֹן, part. Niph. a כּוּן, *rectum, firmum.* Exod. VIII. 26. οὐ δυνατὸν, non *convenit* s. *decet.* — עַז, *robustus.* Psalm. XVII. 20. — עֹז, *robur.* Jud. V. 21. Videntur legisse עַז. — *פְּלֵתִי, *Plethi.* Theod. 2 Sam. XX. 23. Vide s. v. δυνάστης. — פְּרָזוֹן, *pagi, villæ absque muro ac*
d *munitione.* Inc. Jud. V. 7. Vox Hebr. etiam *ducem* notat. Theodoretus Quæst. 12. habet οἱ κρατοῦντες. — *רוֹזְנִים, *principes.* LXX sec. cod. Alex. aut potius Inc. Jud. V. 3. — שָׁלִישׁ, *tribunus, dux.* 2 Par. VIII. 9. Sir. XXI. 8. ὁ δυνατὸς ἐν γλώσσῃ, potens lingua, h. e. eloquens. Vulg. *potens lingua audaci.* Ibid. XXIX. 21. ἄνδρας δυνατοὺς, *divites,*
e *opulentos,* ut Latine *potens* apud Phædr. I. Fab. 24. 1. Schol. Thucyd. Lib. II. οἱ δυνατοί, οἱ πλούτῳ δυνάμενοι. Ibid. XLVII. 5. δυνατὸν ἐν πολέμῳ.

ΔΥΝΑΤΟ'Σ 'ΑΝΗ'Ρ, *potens vir.* גֶּבֶר *vir,* adjuncta notione *potentiæ.* Jer. XLIII. 6.

ΔΥΝΑΤΟ'Σ ΕἸΜΙ', *potens sum.* יָכֹל יָכֹל, *valendo valeo.* Num. XXII. 38.

ΔΥΝΑΤΟ'Σ ΤΟΙ͂Σ 'ΕΡΓΟΙΣ, *potens operibus.* רַב עֲלִילִיָּה, *magnus adinventione.* Jer. XXXII. 19.

ΔΥΝΑΤΩ͂Σ, *potenter.* בְּכֹחַ, *in robore.* 1 Par. XXVI. 8. ubi alii ἐν ἰσχύϊ habent. Sap. VI. 6. δυνατῶς ἐτασθήσονται, *gravia* tormenta patientur.

ΔΥΝΑΤΩ'ΤΕΡΟΣ, *potentior.* רָם, seq. מִן, *celsior,* et l. c. *potentior.* g
Deut. I. 28. Sap. X. 12.

ΔΥΝΑΤΩ'ΤΕΡΟΣ ΓΙ'ΝΟΜΑΙ. עָצַם, *corroboror,* sequente מִן. Gen. XXVI. 16.

ΔΥ'ΝΩ, ΔΥ͂ΜΙ, ΔΥ'ΟΜΑΙ, *subeo, occido, mergor, submergor,* it. *retraho.* אָסַף, *congrego, retraho.* Joël. II. 10. ἄστρα δύσουσιν τὸ φέγγος αὐτῶν, *stellæ* prement lucem suam. Habet δύνειν h. l. vim activi. In Cod. Barber. perperam legitur δώσουσι. Idem valet de loco Joël. III. 15. — בּוֹא, *venio,* de sole *occido.* Gen. XXVIII. 11. ἔδυ γὰρ ὁ ἥλιος, sol enim *occidit.* Lev. XXII. 7. δύῃ ὁ ἥλιος. Deut. XXIII. 11. — חָבַשׁ, *alligo.* Jon. II. 6. ἔδυ ἡ κεφαλή μου εἰς σχισμὰς ὀρέων, *subiit* caput meum fissuras montium. Hesych. ἔδυ, εἰσῆλθε, κατῆλθε, κατέδυ. Gloss. MS. in Cant. Script. ἔδυ, κατέδυσε. — נְשַׁח, Niph. a שָׁחַח, *incurvatus sum.* Ies. XXIX. 4. — צָלַל, *obumbror.* Exod. XV. 10. ἔδυσαν ὡσεὶ μόλιβδος ἐν ὕδατι, *submersi* sunt tanquam plumbum in aqua.

ΔΥ'Ο, *duo, bis.* אַרְבָּעָה, *quatuor.* Nehem. VII. 34. Comma antecedens huic errori in numero locum dedit. — מְלֹא, *plenitudo.* 2 Sam. VIII. 2. — צֶמֶד, *par, ju-*

a gum. 1 Sam. XI. 7. Ies. XXI. 7. — *שָׁנִים, anni. Hab. III. 2. Legerunt שְׁנַיִם — שָׁנִים : שְׁתַּיִם. Gen. VI. 19. 20. δύο δύο, duo duo, h. e. singularia paria. Ibid. VII. 2. 9. 15. Psalm. LXI. 11. δύο ταῦτα ἤκουσα, bis hæcce audivi : ubi δύο positum est pro δεύτερον, quod reliqui intt. habent. 2 Sam. VIII. 5. illud δύο ante χιλιάδας spurium esse
b ac librario deberi existimo, qui vers. Alex. in concordiam eum textu Hebr. redigere volebat. Certe cod. Alex. habet εἴκοσι χιλιάδας, quem etiam secutus est Josephus A. J. VII. 5. 2. — שְׁנָתַיִם, dual. a שָׁנָה, duo anni. Gen. XLI. 1.

*ΔΥ'Ο ΑΥ'ΤΟΙ', duo ipsi. שְׁנֵיהֶם, ambo ipsi. Aqu. Ies. I. 31. δύο αὐτοί, ubi vid. Montfauc. — Vide alibi
c Διαιρέω, Ἑξήκοντα, Ἔτη, Μέτρα et Τρασμένον.

*ΔΥΣΑ'ΘΛΙΟΣ, valde miser. 3 Macc. IV. 4. sec. Alex. ubi alii libri τρισάθλιοι habent. Particula δὺς præposita sæpe nomen auget. Vide δυσαίακτος, δυσάλυκτος.

*ΔΥΣΑΙ'ΑΚΤΟΣ, valde miserabilis et lugubris, dignus, qui ab omnibus graviter lugeatur et defleatur.
d 3 Macc. VI. 31. ἀντὶ τοῦ πικροῦ καὶ δυσαιάκτου (Cod. Alex. vitiose δυσαπάκτου) μόρου, loco acerbæ (h. e. miseræ) et lugubris mortis. Suidas: δυσαιάκτου, δυσθρηνήτου.

ΔΥΣΑΛΙ'Α, dysalia, sordes, intemperies, morbus stomachi. צֹאָה, excrementum. Theodot. Ies. XXVIII. 8. — צַו, præceptum. Theodot. Ies. XXVIII. 13. Legit fortasse
e צֹאָה. Sed pro δυσαλία utrobique Bielio legendum videtur δυσσαλία vel δισαλία. Hesych. δισαλία, ἀκαθαρσία. Suidæ δεῖσα est ἡ κόπρος, et δεισαλέα sunt κοπρώδη. Hieronymus, cujus verba exhibet L. Bos. in Proleg. cap. 3.: quicquid nauseam facit et vomitum, δυσαλία dici potest.

ΔΥΣΑ'ΛΥΚΤΟΣ, inevitabilis, qui effugi nequit. Sap. XVII. 17. τὴν δυσάλυκτον ἔμενεν ἀνάγκην, inevitabilem
f sustinuit necessitatem. Lex. Cyrilli MS. Brem. δυσάλυκτον, δύσφευκτον. Ita etiam exponitur in Gloss. MS. τῆς Παναγίτου, ubi tamen vitiose scribitur δυσάλληκτον. Apud Hesychium δυσάλωτον (forte δυσάλυκτον), μὴ ἐκφεῦγον. Est a δὺς et ἀλύσκω, evito, effugio, declino.

ΔΥΣΑΡΕΣΤΕ'ΟΜΑΙ, difficulter placor, offenso sum animo, moleste fero, displicet mihi. קוּט, fastidio. g
Aqu. Symm. Psalm. XCIV. 11. δυσηρεστήθην. Aqu. Ez. XX. 43. δυσαρεστήσεσθε, i. e. juxta Hieronymum, displicebitis vobis.

ΔΥΣΒΑ'ΣΤΑΚΤΟΣ, difficilis portatu, onerosus. נֵטֶל, onus. Proverb. XXVII. 3. Hesych. δυσβάστακτοι, βαρεῖα.

*ΔΥΣΓΕ'ΝΕΙΑ, ignobilitas, generis obscuritas. Sir. XXII. 7. sec. Compl. τέκνα ἐν ἀγαθῇ ζωῇ—κρύψουσι τὴν δυσ- h
γένειαν, liberi honesti obtegent seu obliterabunt generis ignobilitatem. Dionys. Hal. T. IV. p. 2036. ed. Reisk. Hesych. δυσγένειαν, ἀγένειαν.

ΔΥΣΔΙΗ'ΓΗΤΟΣ, difficilis narratu, inenarrabilis. Sap. XVII. 1.

*ΔΥΣΕΙΔΗ'Σ, deformis, turpis. שָׁפָל, humilis. Inc. teste cod. Lips. Lev. XIV. 37. K. Zonaras Lex. δυσειδής, ὁ δύσμορφος. Suidas: δυσειδής, ὁ ἄμορφος. Hesych. δ., κακὸν εἶδος ἔχων. i

ΔΥΣΗΜΕΡΕ'Ω, infeliciter ago. 2 Maccab. VIII. 35. δυσημερήσας. Vide infra s. v. εὐημερέω.

ΔΥΣΗΜΕΡΙ'Α, infelicitas, adversitas. 2 Macc. V. 6. ubi τῇ εὐημερίᾳ opponitur.

ΔΥΣΙ'ΑΤΟΙ, curatu difficiles. נְפִלִים, cadentes, s. gigantes. Inc. (Aquila sec. cod. Mosqu.) Gen. VI. 4. δυσίατοι, quod in δυνατοὶ mutare, ac ad הַגִּבֹּרִים (coll. Ies. XLIX. 24.) in fine commatis referre mavult Scharfenbergius. Matthæi con-

a jicit legendum esse δυσήνω. Suidas: δυσίατον, ἀθεράπευτον.

ΔΥ'ΣΙΣ, *occasus*. מָבוֹא, idem. Ps. CIII. 20.

*ΔΥΣΚΑΤΑ'ΠΑΥΣΤΟΣ, *non cessans, perennis, non intermissus*. 3 Macc. V. 4. δυσκατάπαυστος βοή, *non intermissus* clamor. Syrus: ܠܐ ܫܠܝܐ, *sine requie*.

*ΔΥΣΚΛΕΗ'Σ, *inglorius, inhones-*
b *tus, turpis*. 3 Macc. III. 25. δυσκλεῆ φόνον, *turpe* supplicium. Hesych. δυσκλέα, ἄδοξα, κακόδοξα. 3 Macc. III. 23. δυσκλεεστάτη ἐμβίωσις, vita *turpissima*. Dio Cass. I. 41. p. 272. ed. Reim. Adde Pollucis Onom. V. 159.

ΔΥ'ΣΚΟΛΟΣ, *difficilis, durus*. אֵיד, *interitus*. Jerem. XLIX. 7. δύσκολα, *mala dura*. Horat. Carm.
c III. 13.

ΔΥ'ΣΚΩΦΟΣ, *surdaster*, ac ex adjuncto *difficulter loquens*. Conf. Lex. N. T. s. v. κωφός. אִלֵּם, *mutus*. Ex. IV. 11. ubi Aqu. Symmach. ac Theod. μογιλάλος habent. Suidas: δύσκωφος, ὁ ἐκ μέρους ἀκούων.

ΔΥΣΜΕ'ΝΕΙΑ, *malevolentia, odium, inimicitia*. 2 Maccab. VI. 29. τῇ εὐμενίᾳ opponitur. Ibid. XII. 3. XIV.
d 39. 3 Macc. III. 19. VII. 4. Hesych. δυσμένεια, ἔχθρα, μῖσος.

*ΔΥΣΜΕΝΗ'Σ, *inimicus, hostis, hostili animo præditus*. Addit. Esth. XIII. 3. δυσμενῆ λαόν. Ib. v. 4. 3 Maccab. III. 2. φήμη δυσμενὴς, fama *infensa*. Ibid. v. 25. Hesych. δυσμενεῖ, πολεμίῳ, ἐχθρῷ. Thom. Mag. p. 401. ed. Bernard. δυσμενὴς, ὁ τὸν χρόνιον πρὸς τὸν ποτὲ φίλον τὸ μῖσος δια-
e τηρῶν. Zonaras Lex. 577. δυσμενὴς, ἐχθρός

ΔΥΣΜΕΝΩ'Σ, *malevole, infense*. 2 Macc. XIV. 11. δυσμενῶς ἔχοντες τὰ πρὸς τὸν Ἰούδαν, *malevole* in Judam animati.

ΔΥΣΜΗ', *occasus, occidens*, et in plur. δυσμαί, idem. אַחֲרוֹן, *posterior*. Deut. XI. 24. *Mare posterius* est h. l. *occidentale*. — בּוֹא, infin. *venire*, quod sæpe de *occasu solis* adhibe-
f tur. Gen. XV. 12. 17. Ex. XVII. 12. XXII. 26. — יָם, *mare*. Inc. Gen. XII. 8. LXX 2 Par. IV. 4. — מָבוֹא, *occasus*. Deut. XI. 30. Jos. I. 4. ἀφ' ἡλίου δυσμῶν, ab occasu solis. Vide et Jos. XXIII. 4. Ps. XLIX. 2. Patet ex his locis, quod in ἀπὸ δυσμῶν, ἕως δυσμῶν, πρὸς δυσμάς etc., quod alias sæpe apud LXX legitur, ἡλίου subintellegendum sit.
g — מַיִם, *aquæ*. Inc. Genes. XII. 8. — מַעֲרָב. 1 Par. VII. 28. XII. 15. XXVI. 16. 18. 30. — מַעֲרָבָה. Ies. XLV. 6. — מַעֲרֶה, *denudatio*. Jud. XX. 33. Legerunt מִמַּעֲרָב — *נֶגֶב, *meridies*. Jos. XV. 3. — *עֲבָרוֹת, *transitus*. Inc. 2 Sam. XVII. 16. Incertus ille interpres, sine dubio Theodotion, legit עַרְבוֹת, literis transpositis, ut jam monuit Mont-
h fauconus. — עֲרָבָה, *locus campestris*. Hebr. Ez. XLVII. 8. Theod. et LXX Num. XXII. 1. XXXIII. 48. 49. 50. 2 Sam. XVII. 16. sec. Compl. Amos VI. 14. ubi pro הָעֲרָבָה aut legerunt הָעֶרֶב, aut commutarunt notiones utriusque vocis.

ΔΥΣΜΑΙ' ΔΥΣΜΩ'Ν, *occasus occasuum*. עֲרַב מַעֲרָב, *misceo commercium*. Ez. XXVII. 9. עֲרַב qui-
i dem significat δυσμήν: at hic non potest eo sensu accipi.

'ΑΦ' 'ΗΛΙ'ΟΥ ΔΥΣΜΩ'Ν, *a solis occasu*. מֵאָחוֹר, *a posteriori parte*. Ies. IX. 11. אָחוֹר synecdochice sumitur pro *occidente*.

*ΔΥΣΝΟΕ'Ω, *infesto et malevolo animo erga aliquem sum, hostiliter me erga aliquem gero*. Addit. Esther. XIII. 4. Judæi dicuntur ἔθνος δυσνοοῦν τοῖς ἡμετέροις πράγμασι, populus *male affectus* in res nostras, ubi in cod. Alex. δυσνοῇ legitur. 3 Macc.

a III. 24. Hesych. δύσνοος, ἐχθρός. Id. δύσνοια, κακοβουλία.

ΔΥΣΟΣΜΙ'Α, *fœtor, putidus odor.* בְּאֹשׁ, idem. Symm. Amos IV. 10. Vulg. *putredinem.*

ΔΥΣΠΑ'ΘΕΙΑ, *ægritudo.* חַרְצֻבּוֹת plur. *vincula, ligamenta.* Aqu. Ps. LXXII. 4. δυσπάθεια, h. e. non cogitant de morte s. cogitatio mortis nullum ipsis dolorem affert. Voci
b Hebr. h. l. notionem *acerrimi doloris* tribuunt interpretes. Vide Simonis Lex. Hebr. p. 606. Cf. Starcke Carmina Davidis p. 63.

ΔΥΣΠΕ'ΤΗΜΑ, *adversitas, calamitas.* 2 Maccab. V. 20. ὁ τόπος μετασχὼν τῶν τοῦ ἔθνους δυσπετημάτων, locus participans calamitatum, quæ genti accidebant. Hesych. δυσπετημάτων, ἀποτυχημάτων. Ita enim le-
c gendum est. Lex. Cyrilli MS. Brem. δυσπετημάτων, συμφορῶν, θλίψεων.

ΔΥΣΠΟΛΙΟ'ΡΚΗΤΟΣ, *difficilis obsessu, vix expugnabilis.* 2 Macc. XII. 21. Lex. Cyrilli MS. Brem. δυσπολιόρκητον, κακοπόρθητον. Xenoph. Hist. Gr. IV. 8. 5.

ΔΥΣΠΡΑΓΕ'Ω, *infeliciter ago.* חָטָא, *pecco.* Symmach. Job. V. 24.
d οὐ δυσπραγήσῃ, *non infeliciter ages.* Respexit notionem vocis חָטָא, qua notat *pœnis affici pro peccatis*, aut alteram, *lapsus est*, ad similitudinem Arab. خطا, quod in Conj. IVta اخطا notat *fortuna minus prospera uti.*

ΔΥΣΠΡΟ'ΣΙΤΟΣ, *difficilis aditu.* 2 Macc. XII. 21. δυσπρόσιτον χωρίον. Onosand. Strat. c. 11. Hesych. δυσ-
e πρόσιτον, ᾧ δυσκόλως τὶς προσέρχεται.

ΔΥΣΣΕ'ΒΕΙΑ (etiam δυσσεβία, Nonn. Dion. 20. ult.), *impietas.* 2 Macc. VIII. 33. 3 Esdr. I. 42. Soph. Antig. 935. Æschyl. Eumen. 535.

ΔΥΣΣΕΒΕ'Ω, *impie ago.* 2 Macc. VI. 13. Æschyl. Eumen. 613. Soph. Trach. 1262.

ΔΥΣΣΕ'ΒΗΜΑ, *impietas.* 3 Esdr. I. 53. 2 Maccab. XII. 3. f

ΔΥΣΣΕΒΗ'Σ, *impius.* 2 Macc. III. 11. VIII. 14. IX. 9. XV. 33. 3 Maccab. III. 24. Æschyl. Agam. 767. Soph. Œd. Col. v. 1253. Hesych. δυσσεβὴς, ἀσεβής.

ΔΥΣΤΟΚΕ'Ω, *difficulter pario* aut *partum edo.* קָשָׁה, Pih. *difficile reddo.* Gen. XXXV. 16. ἐδυστόκησεν ἐν τῷ τοκετῷ, difficulter pariebat.

ΔΥΣΦΗΜΕ'Ω, *maledico, convicior.* g
1 Macc. VII. 41.

ΔΥΣΦΗΜΙ'Α, *maledicentia, convicium, infamia*, it. *scelus, facinus execrandum.* 3 Esdr. I. 48. 1 Macc. VII. 38. 3 Maccab. II. 26. ὥστε δυσφημίας ἐν τοῖς τόποις συνίστασθαι, ubi Bretschneiderus de *facinoribus execrandis* cogitavit. Addit tamen: Estne fortasse positum abstractum pro concreto? *calumnia* pro *calum-* h
niatoribus, delatoribus. Hesych. δυσφημίας, κακοφημίας.

ΔΥ'ΣΦΗΜΟΣ, *maledicus, conviciator.* 2 Macc. XIII. 11. XV. 32.

ΔΥΣΦΟΡΕ'Ω, *graviter* seu *ægre fero.* 2 Maccab. IV. 35. XIII. 25. In priore loco cum ἐπὶ, in posteriore cum περὶ construitur.

ΔΥΣΦΟ'ΡΩΣ, *graviter, ægre.* 2 Macc. XIV. 28. δυσφόρως ἔφερεν, *ægre* i
tulit. 3 Maccab. III. 8. δυσφόρως ἔχειν.

ΔΥΣΧΕ'ΡΕΙΑ, *difficultas, molestia.* 2 Maccab. II. 25. IX. 21. ἀσθενείᾳ δυσχέρειαν ἐχούσῃ, morbo admodum molesto.

ΔΥΣΧΕΡΗ'Σ, *difficilis, molestus, durus.* קָשֶׁה, idem. Theod. Exod. XVIII. 26. δυσχερὲς, *impeditum, intricatum.* 2 Macc. VI. 3. IX. 7. 24. k
XIV. 45.

ΔΥ'ΣΧΡΗΣΤΟΣ, *inutilis, noxius, molestus.* טוֹב, *bonus.* Ies. III. 9. ὅτι δύσχρηστος ἡμῖν ἐστι, nam molestus nobis est. (Cf. Schweighæuseri Lex. Polyb. s. h. v.) Ita transtulerunt, quia antecedens אָמְרוּ per δήσωμεν expresserant. Videntur autem hæc verba desumta esse ex Sap. II. 12.

a ubi idem fere legitur. Hesych. δύσχρηστος, κακὸς, εἰς οὐδὲν χρήσιμος. Lex. Cyrilli MS. Brem. δύσχρηστος, κάκιστος.

ΔΥΣΩΔΙ'Α, *graveolentia, fœtidus odor.* בְּאֹשׁ, idem. Symmach. Ies. XXXIV. 3. Suidas: δυσωδία, ἡ φαύλη ὀδμὴ, καὶ κακὴ πνοή.

*ΔΥΣΩ'ΔΗΣ, *graviter olens, fœtidus.* 4 Macc. VI. 25. Pollux Onom.
b II. 75. δυσῶδες πνῦ.

ΔΥΣΩΠΕ'ΟΜΑΙ, *difficulter faciem alicujus intueor, vereor, revereor, erubesco, rationem habeo, obsequor, obtempero.* נָשָׂא פָּנִים, *suscipio faciem,* vel: *respicio personam.* Symm. Gen. XIX. 21. ὁράσει (lege cum Drusio ὅρα σοι) ἐδυσωπήθην τὸ πρόσωπόν σου, *rationem tui habebo, obtemperabo et satisfaciam precibus tuis.* Confer
c Fischeri Clav. p. 43. ac Scharfenb. Anim. pag. 19. Sic δυσωπία Plutarcho (Vol. VIII. p. 95. Reisk.) est μὴ ἀντέχειν δι' αἰδῶ, non repugnare præ pudore. Vide Phrynichum in δυσωπεῖσθαι. Pro נָשָׂא simpliciter legitur apud Inc. (sine dubio Symm.) 2 Reg. III. 14. ἐγὼ ἐδυσωπούμην. Pro נָשָׂא פָנִים Hebr. Job. XIII. 8. Symmach. Job. XIII. 10.
d Aqu. Theod. Mal. I. 8. Symm. Mal. II. 9. Δυσωπεῖσθαι nonnullis ἀντὶ τοῦ αἰδεῖσθαι usurpari docet Phavorinus. Subst. δυσώπημα legitur apud Josephum B. J. I. 25. 5. pag. 120.

*ΔΥ'Ω, *induo.* לָבַשׁ, idem. Lev. XVI. 23. Compl. δεδύκει, al. ἐνδεδύκει. Δυτὸς reperitur apud Schol. Biseti Aristoph. Thesmoph. v. 897.

ΔΩΔΑΘΩ'. Ipsa vox Hebraica
e דֹּדָתוֹ, *patrui sui,* apud Inc. Lev. XX. 20. quam LXX reddiderunt: τῆς συγγενοῦς αὐτοῦ, *cognatæ suæ.*

ΔΩ'ΔΕΚΑ, *duodecim.* שְׁנֵים עָשָׂר et שְׁתֵּים עֶשְׂרֵה. Gen. V. 8. XIV. 4. XVII. 20. — תְּרֵי עֲשַׂר. Chald. Esdr. VI. 17.

ΔΩΔΕΚΑ'ΜΗΝΟΝ, sc. διάστημα, *duodecim mensium spatium.* יַרְחִין תְּרֵי עֲשַׂר, Chald. Dan. IV. 26. Confer ἐνιαύσιον.

ΔΩΔΕΚΑ'ΠΗΧΥΣ, *duodecim cubitorum,* Hebr. שְׁתֵּים עֶשְׂרֵה אַמָּה Jer. LII. 18.

ΔΩΔΕ'ΚΑΤΟΣ, *duodecimus.* עֲשִׂירִי *decimus.* Esth. II. 16. ubi loco δωδεκάτῳ legendum est δεκάτῳ: δω ex antecedente τῷ ortum esse videtur. — שְׁנֵים עָשָׂר : שְׁתֵּים עֶשְׂרֵה Num. VII. 78. 2 Reg. VIII. 25. XVII. 1.

ΔΩ̃ΜΑ, *ædificium, tectum, superior pars domus.* גִּבְעָה, *collis.* 2 Par. XXVIII. 4. Videtur δῶμα h. l. *omnem locum editum* significare. — גָּג *tectum,* quod planum erat de more Orientalium, circumjecto peribolo, ne quis decideret: coll. Deut. XXII. 8. Aqu. Symm. Theod. Prov. XXI. 9. LXX Deut. XXII. 8. Ies. XV. 3. Soph. I. 5. Hieronymus in Ep. ad Suniam: "Δῶμα in orientalibus provinciis ipsum dicitur, quod apud Latinos tectum. In Palæstina enim et Ægypto vel ubi scripti sunt divini libri aut interpretati, non habent in tectis culmina, sed δώματα, quæ Romæ *solaria* vel *meniana* vocant, i. e. plana tecta, quæ transversis trabibus sustentantur." Vide Lex. N. T. s. h. v. — דָּם, *sanguis.* Aqu. Lev. XIX. 26. ἐπὶ τοῦ δώματος, quod Drusius commutandum esse censet in αἵματος, ut legitur in Cod. Basil. et Coislin. Secundo. Scharfenb. eum ὑψώματος scripsisse et הָרִים legisse existimat. Vide Spencer. de Leg. Hebr. Rit. Lib. II. c. 15. p. 382. — נָוֶה *habitaculum.* Prov. XXI. 20. — תַּנִּין, in plur. תַּנּוֹת, *draco.* Mal. I. 3. Secundum Cappellum in Crit. S. p. 597. legerunt לְחָנוֹת. Incommode: nam חֲנוּת proprie est: *of-*

fucina, taberna. Sine dubio subjecerunt voci Hebr. notionem vulgo ignotam, sedes, domicilia, coll. Arab. ثوا, habitavit, unde ثواة, habitatio. Vide Syrum ad h. l. Conf. quoque Fischeri Proluss. de Verss. Gr. V. T. p. 188. et Michaëlis Supplem. ad Lex. Hebr. pag. 2371. E versione Arabica apud LXX legendum esset *δόματα* a תְּנָה *liberaliter, large donavit*, unde אֶתְנָה et אֶתְנַן est *donum, merces*. Buxtorfius eos sensum reddidisse existimat, æque ac Chaldæum, qui habet: *in vastitatem deserti*. Vide quoque Tychsen. ad Physiol. Syr. p. 147.

ΔΩΡΕΑ`, *donum*. *מְחִיר, *pretium*. Dan. XI. 39. sec. Chis. — נְבִזְבָּה, Chald. *honorarium*. Dan. II. 6. (ubi *δόματα* et *δωρεὰν* junxerunt, quomodo *δόματα* et *δωρεὰς* distinguit Philostratus p. 589.) V. 19. Sap. VII. 15. *αἱ ἐκ παιδείας δωρεαί*, bonæ disciplinæ *proventus* s. *fructus*. Ibid. XVI. 25. 2 Macc. IV. 30.

ΔΩΡΕΑ'Ν, *gratis, frustra, immerito, sine causa, incassum*. חִנָּם idem. Aqu. Symm. Theod. Prov. XXIII. 29. XXVI. 2. Aqu. Job. II. 3. *immerito*. LXX Gen. XXIX.
d 15. *δωρεὰν, gratis*, coll. Ex. XXI. 11. Num. XI. 5. 1 Sam. XIX. 5. ubi חִנָּם notat est i. q. נָקִי in anteced. *innocentem, inculpatum*. Vulg. *qui est sine culpa*. Job. I. 9. *μὴ δωρεὰν Ἰὼβ σέβεται τὸν Θεόν*; num *frustra*, hoc est sine causa, Jobus Deum colit? Ezech. VI. 10. *οὐκ εἰς δωρεὰν λελάληκα*, non *frustra* locutus sum. Ex h. l. patet, quod *δωρεὰν*,
e quod pro adverbio habetur, sit accusativus nominis *δωρεά*, et *δωρεὰν* dicatur pro *εἰς δωρεάν*. Potest etiam subintellegi *κατά*. Vid. L. Bos. Ellips. Gr. p. 338. Ps. XXXIV. 8. *δωρεὰν ἔκρυψάν μοι διαφθορὰν, immerito* occultarunt mihi perniciem. Symm. *ἀναιτίως*. Ibid. v. 22. Sir. XX. 23. *δωρεὰν, temere*, quia sc. promisit aliquid, quod re ipsa præstare non potest. Cf. Spicil. meum II. p. f
47. Ib. XXIX. 6. coll. v. 7.

ΔΩΡΕ'ΟΜΑΙ, *dono, condono*. זָבַד, *dono*. Gen. XXX. 20. — נָתַן, *do*. Esth. VIII. 1. Prov. IV. 2. — חָנַן, *gratiam facio*. Inc. Ps. VI. 3. Aqu. Ps. IX. 14. XXXVI. 26. L. 3. *δώρησαί μοι, condona* mihi. Aqu. Symm. Job. XLI. 3. Symm. Ies. XXVI. 10. *ἐδωρήθη ἀσεβὴς, condonatum est* impio. — קָרְבָּן, *oblatio*. g
Lev. VII. 5. Hesych. *δωρεῖται, χαρίζεται*.

ΔΩΡΟΔΕ'ΚΤΗΣ, *munerum acceptor*. שֹׁחַד, *munus*. Job. XV. 34.

ΔΩΡΟΔΟΤΕ'Ω, *dona do, muneror*. שָׁחַד, *dono*. Aqu. Ez. XVI. 33. *ἐδωροδότεις αὐτοὺς*, ubi judice Kreyssigio Symb. I. pag. 11. vel *ἐδωροδόκεις, donis corrumpebas*, vel etiam, sensu non mutato, coll. Deut. X. h
17. Prov. VI. 35., *ἐδωροκόπεις* reponendum est.

ΔΩΡΟΚΟΠΕ'Ω, propr. *de donis reseco*, etiam *donis corrumpo*. Sir. XXXV. 11. *μὴ δωροκόπει*, ne donis eum corrumpe, h. e. ne speres, eum posse corrumpi, ut peccata tua dissimulet. Ita Grotius. Vulg. *noli offerre munera prava*, h. e. vitiata et corrupta, coll. Mal. I. 8. Sic i
κόπτεσθαι dicuntur frumenta et semina, cum vitiantur, inprimis cum inimica et malefica animalia eis innascuntur. Conf. Theophr. Hist. Plant. VIII. c. 10. et de Causis Plant. Lib. IV. cap. ult. Drusius sensum ita constituit: noli munera offerre, de quibus aliquid ademtum sit. Camerario ad h. l. *δωροκοπεῖν* k
magis *supervacaneum studium aggerendi dona*, quam *deminutionem* notare videtur. 3 Macc. IV. 19. *ὡς δεδωροκοπημένοις εἰς μηχανὴν τῆς ἐκφυγῆς*, tanquam muneribus corruptis moliendæ fugæ causa.

ΔΩΡΟΚΟΠΙ'Α, *corruptela muneri-*

a bus. שָׁחַד, *muneror, dona do.* Aqu. Deut. VI. 17. — כִּי תַרְבֶּה־שֹׁחַד, *si multiplices munera.* Aqu. Prov. VI. 35.

ΔΩΡΟΛΗ'ΠΤΗΣ, i. q. δωροδίκτης, *munerum acceptor.* בֹּצֵעַ בֶּצַע, *quæstum faciens, quæstui deditus.* Prov. XV. 28. Ita transtulerunt, quia sequitur μισῶν δώρων. Vox δωροληπτέω occurrit apud Hesiod. Ἔργ. 39. et
b Eustathium Il. Α'. p. 68. 35. ubi vid. Politus p. 182. ed. Florent. ac substantivum δωροληψία apud Dion. Cass. p. 219. 59. Reim.

ΔΩ͂ΡΟΝ, *donum, munus, oblatio, sacrificium.* *אִשֶּׁה, *oblatio ignita.* Aqu. Symmach. sec. Cod. Paul. Lips. Lev. I. 9. — אֶשְׁכָּר, *donum, munus.* Ps. LXXI. 10. — *בְּיָד, *in manu.* Job. VIII. 20. Sc. בְּיָד posi-
c tum est h. l. pro אֲשֶׁר בְּיָד, *quod est in manu,* s. *manu affertur et offertur.* Ergo etiam *munus, donum, sacrificium* notat. — בֶּצַע, *lucrum,* speciatim *turpe.* Al. Jud. V. 19. Theod. Mich. IV. 13. ubi δῶρα notat *munera, quibus aliquis se corrumpi patitur.* — הִתְנָה, Hiph. *mercede meretricia conduco.* Hos. VIII. 9. — זֶבֶד, *donum, munus.* Gen.
d XXX. 20. — חֲמוֹר, *asinus.* Inc. sec. cod. Basil. etiam Aqu. Symm. sec. cod. Paul. Lips. (hac addita nota: οὕτως εἶπεν καὶ ὁ Σαμουὴλ, sc. 1 Sam. XII. 3.) Num. XVI. 15. Scharfenb. conjicit, hanc lectionem expressam esse e verbo שֹׁחַד. Sed equidem arbitror, eos חָמוּד, *desiderium,* h. e. *res pretiosæ,* legisse, aut sensum secutos esse. — לֶחֶם,
e *cibus.* Lev. XXI. 6. 8. 16. 21. 22. XXII. 25. Num. XXVIII. 24. — לֶקַח, *doctrina.* Prov. IV. 2. e notione *accipiendi,* quam habet לָקַח. — מְאוּם, per apocopen pro מְאוּמָה, *aliquid.* Job. XXXI. 7. — מִגְדָּנוֹת plur. *res pretiosæ.* Gen. XXIV. 53. — מְחִיר, *pretium.* Dan. XI. 39. — מְנוּחָה, *requies.* Jer. LI. 59. Legerunt cum Targum מִנְחָה — מִנְחָה Genes. IV. 4. XXXII. 13. 18. XXXIII. 10. — מַשְׂאֵת. Jer. XL. 5. — מַתָּנָה. Ez. XX. 39. — נֶדֶר *votum,* metonymice *res voto promissa.* Deut. XII. 11. — עֹלָה, *holocaustum.* Aqu. Symm. Lev. I. 9. — קָרְבָּן, *oblatio.* Lev. I. 2. 3. II. 1. III. 6. — שֹׁחַד. Ex. XXIII. 8. Deut. X. 17. XVI. 19. — *שַׁחַר, *aurora.* Ies. VIII. 20. Legerunt שֹׁחַד, *donum, munus.* — שַׁי. Psalm. g
LXVII. 31. LXXV. 11. Ies. XVIII. 7. — שִׂיא, *excellentia.* Job. XX. 6. αὐτοῦ τὰ δῶρα. Incommode. Rationem habuerunt notionis verbi נָשָׂא, *afferre munus, donare.* Sam. XIX. 49. unde מַשָּׂא, *donum, munus.* 2 Chron. XVII. 11. — תּוֹדָה, *sacrificium eucharisticum.* Jer. XXXIII. 11. — תַּרְמָה, *dolus.* Jud. IX. 31. Legerunt תְּרוּמָה, *oblatio, donum,* quanquam non ignoro, fuisse, qui legere mallent μετὰ δόλων, *per dolum, dolose.* Confer Montf. Lex. Hebr. p. 523. Fortasse tamen sensum expresserunt, nam munera fere dolose dari solent. Tob. IV. 12. *merces, præmium.*

ΔΩ͂ΡΟΝ ΚΑΡΠΟ'Ω, *sacrificium adoleo.* אִשֶּׁה, *sacrificium ignitum.* Lev. II. 12.

ΔΩ'ΡΩΝ ΛΗ͂ΨΙΣ, *donorum acceptio.* מַתָּנָה, *donum.* Prov. XV. 28.

*ΔΩ͂ΡΑ ΦΕ'ΡΩ. בְּמִנְחָה *cum munere.* Symm. Psalm. XLIV. 13. δῶρα οἴσει.

E

a 'ΕΑ'Ν, *si, si forte.* אוּלַי, *fortasse.* Gen. XVIII. 24. ἐὰν ὦσι πεντήκοντα, si forte sint quinquaginta justi in urbe. Vide et v. 28. — אִם. Gen. XXVIII. 20. Psalm. LVIII. 16. Aqu. ἐὰν μὴ ἐμπλησθῶσιν. Hieron. *et cum saturati non fuerint.* — *הִנֵּה, *ecce.* Hab. II. 4. Certe Syris et Chald. הֵן valet ἐάν. — *כַּאֲשֶׁר. Inc. Gen. XXVI. 40.

b 'ΕΑ'Ν ΓΑ'Ρ ΚΑΙ', *etiamsi quoque.* גַּם כִּי. Psalm. XXII. 4.

'ΕΑ'Ν ΚΑΙ', *si etiam.* אִם. Job. XIV. 5.

'ΕΑ'Ν ΟΥ'Ν, *si igitur.* אוּלַי, *fortasse.* Jos. XIV. 12. 3 Esdr. II. 9. Chald. הֵן. Esdr. IV. 13.

'ΕΑ'Ν ΤΕ, *sive.* *אִם. Exod. XIX. 13. Lev. III. 1. Job. XXXVII. 13. — הֵן. Esdr. VII.
c 26. ἐάν τε εἰς θάνατον, ἐάν τε εἰς παιδείαν, *sive* ad mortem, *sive* ad castigationem. Sir. XIII. 31. — Vide alibi Μὴ et Οὐ ἐάν.

"ΕΑΡ, *ver.* חֹרֶף, *hyems.* Gen. VIII. 22. Ps. LXXIII. 18. Zach. XIV. 8. Sc. admodum late patet vox Hebraica, et complectitur omnes anni tempestates, æstate excepta. Inanis itaque est Wepleri (in
d Fragm. P. IV. p. 64) conjectura, eos in omnibus his locis ὀπώραν scripsisse, quia خريف *autumnum* notat. Michaëlis Suppl. p. 937. putat, LXX ita vertisse pro climatis Ægyptii ratione et ἔαρος nomine hyemem intellexisse. Qui enim nobis menses hiemales, ver Ægyptiorum sunt.

'ΕΑΥΤΟΥ~, *sui ipsius.* Caret nominativo. Al. Num. XXIV. 25.

*ΕΑΥΤΗ~, *tibimet ipsi* הִיא, e
ipsa. Aqu. Jer. III. 6.

*ΕΑΥΤΗ'Ν. לָהּ. Job. XXXIX. 16. ubi Grabius recte correxit ἑαυτῇ sec. textum Hebr. et reliquorum librorum auctoritatem.

'ΕΑΥΤΩ~, dat. בְּעֵינָיו, *in oculis suis.* Prov. XXI. 2. XXVI. 16. — לוֹ, *sibi.* Gen. XXX. 41. — *עַל יָד, *super manum.* Prov. XIII. 11. non male, quoad sensum: *quantum sibi* f
sufficit. Præterea legitur Prov. XVI. 27. ubi ἑαυτῷ ante ὀρύσσει de suo addiderunt, quia stulti est magis nocere sibi quam aliis.

'ΕΑΥΤΟ'Ν, acc. *se ipsum.* בֵּיתוֹ, *domum suam.* Prov. XV. 28. — נַפְשׁוֹ, *animam suam.* Job. XXXII. 2. Prov. XVI. 3. XIX. 8. — בְּעֵינָיו, *in oculis suis.* Prov. XXX. 12. — Vide alibi Λυμαίνω. g

'ΕΑΥΤΩ~Ν, gen. plur. *sui ipsorum,* בְּעָלָיו, *dominorum suorum.* Prov. I. 19.

'ΕΑΥΤΟΙ~Σ, dat. *sibi, vobis.* בְּיֶדְכֶם, *in manu vestra.* Jos. IX. 11. — לָהֶם, *sibi.* Neh. XII. 30. — לָכֶם, *vobis.* 2 Sam. XVI. 20. — לְנַפְשׁוֹתָם, *animabus suis.* Prov. I. 18. — עַל נַפְשָׁם, *pro animabus suis.* h
Esth. IX. 16. 30.

'ΕΑΥΤΟΥ'Σ, acc. Vide Πλουτίζοντες ἑαυτούς.

'ΕΝ 'ΕΑΥΤΗ~. בְּקִרְבָּהּ, *in medio sui.* Gen. XVIII. 12.

'ΕΝ 'ΕΑΥΤΩ~Ι. *בוֹ, *in eo.* Theod. Job. XXXVI. 24. ubi tamen pro ἐν ἑαυτῷ legendum ἐν αὐτῷ. — בְּלִבּוֹ, *in corde suo.* Esth. VI. 7. — בְּקִרְבּוֹ, *in medio sui.* Jer. IX. 8. — בְּקֶרֶב

a לִבּוֹ, *in medio cordis sui.* Psalm. XXXV. 1.

'ΕΝ 'ΕΑΥΤΟΙ͂Σ. בְּעֵינֵיהֶם, *in oculis suis.* Ies. V. 21.

'ΕΞ 'ΕΑΥΤΗ͂Σ ΓΙ'ΝΕΤΑΙ, *extra se ipsam fit*, i. e. *in ecstasin rapitur.* לֹא הָיְתָה בָּהּ רוּחַ, *non est in ea spiritus*, h. e. *obstupefacta est.* 1 Reg. X. 5. 2 Par. IX. 4.

'ΕΦ' 'ΕΑΥΤΟΥ'Σ. *עָלָה, *ascendit.*
b Ies. XV. 2. Legerunt עָלֶיהָ, *super eam.* — עֲלֵיהֶם, *super ipsos.* 1 Par. XV. 15.

*'ΕΦ' 'ΕΑΥΤΩ͂Ν. בְּעֵינָיו. Inc. Job. III. 21.

ΚΑΘ' 'ΕΑΥΤΟΥ͂, *per se ipsum.* בְּנַפְשׁוֹ, *in anima sua*, s. *per animam suam.* Amos VI. 8.

ΚΑΤᾺ ΤΟ` 'ΕΑΥΤΟΥ͂, sc. κέρδος vel πλεονέκτημα, quod al. addunt,
c *juxta lucrum suum.* לְבִצְעוֹ, idem. Ies. LVI. 11.

ΚΑΘ' 'ΕΑΥΤΗ'Ν et 'ΕΑΥΤΑ'Σ, *apud se, in loco suo, seorsim, sola.* לְבַד, *seorsim, solus.* Zach. XII. 12. 13. 14. — לְיַחַד, *in unum.* 1 Par. XII. 17. εἴη μοι καρδία καθ' ἑαυτὴν ἐφ' ὑμᾶς, sit mihi cor apud se ipsum super vos, h. e. *pacato erga vos ero animo.* — לְמִינָהּ, *secundum speciem*
d *suam.* Ez. XLVII. 11. — תַּחְתֶּיהָ, *subter se.* Zach. XII. 6.

ΚΑΘ' 'ΕΑΥΤΟ'Ν, *seorsim, in loco suo.* חָרְבָה, *sicca.* Theod. Prov. XVII. 1. Respexit notionem *desolationis* ac *solitudinis*, quam habet vox חרב cum derivatis. Vide ad h. l. Montfauconium. — לְבַדּוֹ, *solus, ipse.* Gen. XXX. 41. *seorsim.* — *לוֹ, *sibi.* Theod. Ed. Quinta et LXX
e Hos. VIII. 9. — לְעֶבְרוֹ, *ad latus suum.* Ies. XLVII. 15. ἄνθρωπος καθ' ἑαυτὸν ἐπλανήθη, quisque *seorsim* errat. Conf. Lex. N. T. s. h. v. — *כַּנּוֹ, *basis ejus.* Dan. XI. 7. sec. Chis. Sensum secutus est. — תַּחְתָּיו, *loco suo.* 2 Sam. VII. 10.

ΚΑΘ' 'ΕΑΥΤΩ͂Ν, *pro se ipsis.* עַל זַרְעָם, *pro semine eorum.* Esth. IX. 30.

ΚΑΘ' 'ΕΑΥΤΟΥ'Σ, *ad ædes suas.* לְבַדָּם *soli ipsi.* Gen. XLIII. 31. Inc. 2 Sam. X. 8. — לָהֶם, *ipsis.* 1 Sam. XXVI. 12. ἀπῆλθον καθ' ἑαυτούς, abierunt *ad ædes suas.* Sic Ælian. V. H. III. 19. καθ' ἑαυτὸν ἀπιόντα. — לָנוּ, *nobis.* 1 Sam. XXVI. 11. Sir. XVII. 3. καθ' ἑαυτοὺς, h. e. *secundum ipsorum naturam* et *conditionem.* Potest tamen quoque ad Deum referri, ut sit pluralis majes- g
taticus et i. q. κατ' εἰκόνα αὐτοῦ in sequentibus.

ΜΕΘ' 'ΕΑΥΤΟΥ͂. בְּיָדוֹ, *in manu sua.* Gen. XXIV. 10. Ex. XXXIV. 4.

ΜΕΘ' 'ΕΑΥΤΩ͂Ν. בְּיָדֵנוּ. *in manu nostra.* Gen. XLIII. 22.

ΠΑΡ' 'ΕΑΥΤΩ͂Ι, *apud se ipsum, in domo sua.* בְּעֵינָיו, *in oculis suis.* Prov. XXVI. 5. 12. XXVIII. 11. — תַּחְתָּיו, *subter se.* Exod. XVI. 29. Bene quoad sensum. Vide sequentia.

ΠΑΡ' 'ΕΑΥΤΗ͂Ι, *apud se ipsam.* אֶצְלָהּ, *apud eam.* Gen. XXXIX. 16.

ΠΡΟ`Σ 'ΕΑΥΤΟ'Ν, *ad se ipsum.* אֶל לִבּוֹ, *ad cor suum.* Symm. Gen. VIII. 21.

'ΩΣ 'ΕΑΥΤΟ'Ν, *ad exemplum sui ipsius.* בְּנַפְשׁוֹ, *in anima sua.* Ps. CIV. 21.

'ΕΑ'Ω, *sino, permitto, missum facio, derelinquo, desero auxilio.* דָּמַם, *sileo.* Job. XXXI. 35. Qui tacet, aliquid permittere videtur. — הֵנִיחַ Hiph. a נוּחַ. Ex. XXXII. 9. Esth. III. 8. Symm. Cohel. V. 11. — הִרְפָּה Hiph. *desisto.* Deut. IX. 14. Jud. XI. 37. Symm. 1 Sam.

a XV. 16. Inc. Ps. XLV. 11. — *הִשְׁתְּבַק, *dimittor.* Dan. II. 44. sec. Chis. — חָדַל et הֵשִׁית junctim, *desisto et pono.* Job. X. 20. — יָהַב, unde imper. הָבָה, *da.* Gen. XXXVIII. 16. — כָּבַשׁ, *subigo.* Jer. XXXIV. 11. sec. Ald. εἴασαν. Vat. habet ἰῶσαν. Scribendum sine dubio ἐποίησαν. — נָטַשׁ. Aqu. Ies. II. 6. et Ps. XXVII. 12. ubi notat
b *deserere auxilio.* — נָתַן, *do, permitto.* Job. IX. 18. — שְׁבַק Chald. Dan. IV. 12. (Conf. Abreschii Lectt. Aristænet. p. 268.) 20. 23. — *שָׁעָה, *averto me.* Job. VII. 18. ἕως τίνος οὐκ ἐᾷς με; quousque non me missum facis? coll. Act. V. 38. 2 Macc. VI. 13. τὸ μὴ πολὺν χρόνον ἐᾶσθαι τοὺς δυσσεβοῦντας, quod non multum tempus *impuniti dimittan-*
c *tur* impii. 2 Macc. XIII. 11. μὴ ἐᾶσαι τοῖς δυσφήμοις, non *permittere* infamibus.

ἜΑ ΔΕ', *concede vero, quanto magis.* אַף כִּי. Job. XXV. 6. ubi Vulg. *quanto magis.* Job. XV. 16.

ἜΑ ΔΕ', ὍΤΙ, *concede autem, vel esto autem quod.* אַף אָמְנָם, *etiam, revera.* Job. XIX. 5. ἔα δὲ, ὅτι ἐπ' ἐμοὶ μεγαλύνεσθε, *esto autem,* quod
d magnificetis vos adversus me.

ἙΒΔΟΜΑ'ΖΩ, *sabbatorum otium imitor, sabbatum celebro.* שָׁבַע, *juro.* Theod. ac LXX sec. Compl. Ez. XXI. 23. Deduxerunt hanc vocem a שֶׁבַע, *septem,* numero, quo juratur.

*ἙΒΔΟΜΑΙ͂ΟΣ, *septimus, qui septimo die aliquid facit.* שִׁבְעָתַיִם, *septempliciter.* Symm. sec. cod.
e Mosqu. Gen. IV. 24. ὅτι ἑβδομαῖος ἐκδίκησιν δώσει. Xenoph. Hist. Gr. V. 3. 19. Suid. et Phav. ἑβδομαῖος, ἕβδομος.

ἙΒΔΟΜΑ'Σ, *hebdomas, septimana,* it. *sabbatum.* שָׁבוּעַ, propr. *juramentum.* Theod. Ez. XXI. 23. Vulg. *sabbatorum otium imitantes.* Vox שְׁבֻעוֹת significatione *hebdomadum* occurrit Ex. XXXIV. 22. Deut. XVI. 9. 16. Vide s. v. ἑβδο- f
μάζω. LXX Ex. XXXIV. 22. Num. XXVIII. 26. Deut. XVI. 9. 10. 16. — *שִׁבְעָתַיִם, *septempliciter.* Theod. Gen. IV. 15. ubi τὴν ἑβδομάδα *septemplex* notat. — שַׁבָּת, *sabbatum.* Lev. XXIII. 15. XXV. 8. 4 Macc. II. 8. voce ἑβδομάδες *annus jubilæus* respicitur, quo debita usuræque rescindebantur. De *numero septenario* legitur 4 Macc. g
XIV. 7. παναγίας ἀδελφῶν ἑβδομάδος.

ἙΒΔΟΜΗ'ΚΟΝΤΑ, *septuaginta.* עֶשְׂרִים, *viginti.* Gen. XI. 24. — שִׁבְעִים. Gen. V. 12. XI. 26. — שְׁלֹשִׁים, *triginta.* 1 Sam. IX. 22. Legerunt vel שִׁבְעִים, vel permutarunt ל, 30. et ע, 70. Idem valet de locis ibid. XI. 8. et 2 Sam. VI. 1. h

ἙΒΔΟΜΗΚΟΝΤΑ'ΚΙΣ ἙΠΤΑ', *septuagies septem.* שִׁבְעִים וְשִׁבְעָה. Gen. IV. 23.

ἙΒΔΟΜΗ'ΚΟΝΤΑ ΠΕ'ΝΤΕ, *septuaginta quinque.* שִׁבְעִים וְחָמֵשׁ. Gen. XXV. 7. — *שִׁבְעִים. Ex. I. 5. Gen. XLVI. 27. ubi LXX addunt *quinque* ob quinque illos Manassis et Ephraimi filios, v. 20. ab illis ex 1 Par. VII. 14. additos. i

ἙΒΔΟΜΗΚΟΣΤΟ'Σ, *septuagesimus.* שִׁבְעִים, *septuaginta.* Zach. I. 12.

*ἝΒΔΟΜΟΝ, adv. *septimo loco.* Sir. XVII. 5. sec. Compl. ἕβδομον λόγον ἑρμηνεία (lege ἑρμηνείας vel ἑρμηνείαν) τῶν ἐνεργημάτων αὐτοῦ, scil. ἐδωρήσατο, *septimo loco* linguam aut facultatem loquendi iis concessit, qua ad enarranda ac celebranda mirifica Dei opera uti possent.

a ΕΒΔΟΜΟΣ, *septimus.* שְׁבִיעִי. Gen. II. 2. 3. VIII. 4. — שֶׁבַע: שִׁבְעָה, *septem.* Gen. VII. 11. VIII. 4. 14. Jos. VI. 4. Deberet esse שְׁבִיעִי. — שַׁבָּת, *sabbatum.* Exod. XX. 11. XXXI. 14.

ΤΑ᾽ ἙΒΔΟΜΑ, *septima,* i. e. *septimana,* it. *dies septima.* שָׁבוּעַ, *septimana.* Gen. XXIX. 27. 28. — שִׁבְעָה, *septem.* 1 Par. IX. 25.

b ἜΒΕΝΟΣ, *ebenum,* sc. *lignum, ex India ac Æthiopia afferri solitum.* הָבְנִים plur. Ez. XXVII. 15. Male Theodoretus in Comm. ad h.l. p.901. vocem ἐβένους, quam Symmacho tribuit, ad קַרְנוֹת, κέρατα, retulit. Vide de hoc ligno Dioscorid. I. 130. et Lipenium de Navig. Salom. Ophiritica sect. IV. §. 13. seq.

ἙΒΡΑΙ῀ΟΣ, *Hebræus.* עִבְרִי: c עִבְרִיָּה, et עִבְרִית. Gen. XXXIX. 14. 17. XL. 15.

*ἙΒΡΑΙ῀ΣΤΙ᾽, *Hebraice.* Prolog. Sir. Ἑβραϊστὶ λεγόμενα, *Hebraice dicta.* Conf. Lex. N. T. s. h. v.

ἘΓΓΑΣΤΡΙ´ΜΥΘΟΣ, *ventriloquus, pytho.* אוֹב, idem. Lev. XIX. 31. XX. 6. 27. Theod. et Compl. 2 Reg. XXI. 6. et ib. XXIII. 24. sec. Compl. — בַּעֲלַת אוֹב, *domina pyd thonis.* 1 Sam. XXVIII. 7. — בַּדִּים plur. *mendaces.* Ies. XLIV. 25. — יִדְּעֹנִי, *hariolus.* Ies. XIX. 3. Gloss. in Octat. et Lex. Cyrilli MS. Brem. ἐγγαστρίμυθος, τῇ γαστρὶ μαντευόμενος. Galenus in Expos. Voc. Hippocr. ἐγγαστρίμυθοι, οἱ κεκλεισμένου τοῦ στόματος φθεγγόμενοι, διὰ τὸ δοκεῖν ἐκ τῆς γαστρὸς φθέγγειν. Suidas: ἐγγαστρίμυθος, ἐγγαστρίμαντις, ὃν τινες νῦν πύe θωνα, Σοφοκλῆς δὲ στερνόμαντιν κ. τ. λ. Confer Lex. N. T. s. h. v.

*ἘΓΓΕΛΑ´Ω, *irrideo.* 4 Macc. V. 27. Reperitur quoque pro שָׂחַק apud LXX Ps. II. 4. sec. cod. Alex. Hesych. ἐγγελῶσα, καταγελῶσα.

ἘΓΓΙ´ΖΩ, *appropinquare facio,* it. *appropinquo, accedo, propinquus sum.* *בּוֹא, *venio.* LXX sec. cod. Clem. Gen. XII. 14. ubi ἐγγίζειν *venire* notat. — גָּאַל, *propinquus sanguine.* Aqu. Symm. Lev. XXV. 33. Aqu. Lev. XXVI. 15. 33. οὐκ ἐγγισθήσεται, quod Hesychius ita transtulit: *affinis non efficietur.* — *גֹּחִי, *ingemisce.* Mich. IV. 10. ἔγγιζε. Sec. Cappellum in Nott. Critt. ad h. l. p. 90. ἔγγιζε est glossema ex alia lectione (גֹּשִׁי) et interpretatione. — הָחִישׁ Hiph. a חוּשׁ, *festino.* Ies. V. 19. — *הָיָה seq. לְ g Lev. XXI. 3. sec. cod. Alex. ubi τῇ ἐγγιζούσῃ sine dubio ex antecedentibus illatum est. — הָרַס. *perrumpo.* Ex. XIX. 21. ubi ἐγγίζειν notat *perruptis cancellis accedere.* — *חָנַן. Inc. Job. XIX. 21. pro חָנֻּנִי, *miseremini mei,* ἐγγίσατέ μοι, h. e. *succurrite mihi, opem ferte.* — *מְטָא Chald. *pertingo, pervenio.* LXX Dan. IV. 8. — נָגַע: הִגִּיעַ, Kal et Hiph. i *tango, attingo.* 1 Sam. XIV. 9. ἕως ἂν ἐγγίσωμεν ὑμῖν, sec. Compl. quæ verba ab alio interprete profecta videntur. Ps. XXXI. 8. πρὸς αὐτὸν οὐκ ἐγγιοῦσι, non *attingent* illum. Ps. LXXXVII. 3. τῷ ᾅδῃ ἤγγισε. Ps. CVI. 18. ἤγγισαν ἕως. Jer. LI. 9. ἤγγισεν εἰς οὐρανόν. Jon. III. 6. ἤγγισεν ὁ λόγος πρὸς τὸν βασιλέα. — נֶגַע, *plaga.* Ps. XXXVII. 11. ἤγγισαν. Legerunt נָגְעוּ — נָגַשׁ: הִגִּישׁ, Kal et Hiph. Aqu. 1 Sam. XXIII. 9. ubi ἐγγίζειν notionem hiphilicam habet, et *adducere, afferre,* aut *admovere* notat. Aqu. Theod. Ies. XLI. 21. LXX Gen. XXVII. 21. ἔγγισόν μοι, *accede* ad me. Ib. v. 22. Ex. XIX. 22. — נוֹקַשׁ Niph. a יָקַשׁ, *illaqueor.* Ies. VIII. 15. ubi loco נוֹקְשׁוּ sine dubio legerunt נִגְּשׁוּ. — נִכְנַף Niph. *alis aufugio.* Ies.

a XXX. 20. — קָוָה Pih. *exspecto.* Hos. XII. 6. Non legerunt קָרַב, sed ἐγγίζειν πρὸς τὸν Θεὸν est h. l. *Deum adire precibus, et quidem animo fiducia pleno.* — קָרַב ; קָרֵב ; הִקְרִיב, Kal, Pih. Hiph. Deut. XXXI. 14. ἤγγικασιν αἱ ἡμέραι τοῦ θανάτου σου, appropinquant dies mortis tuæ. Job. XXXIII. 22. ἤγγισεν εἰς θάνατον ἡ ψυχὴ, morti appropinquavit
b anima. Ps. XXVI. 3. ἐγγίζειν ἐπ' ἐμέ. Ps. XC. 10. οὐκ ἐγγιεῖ ἐν τῷ σκηνώματι. Ps. CXVIII. 168. ἐγγισάτω ἡ δέησίς μου ἐνώπιόν σου, appropinquet deprecatio mea ad te. Ies. V. 8. ἀγρὸν πρὸς ἀγρὸν ἐγγίζοντες, agrum agro *jungentes.* Ies. XXVI. 17. ἐγγίζει τοῦ τεκεῖν, partui *propinqua* est. Ib. XLVI. 13. ἤγγισας, *appropinquare fecisti.* — קְרֵב Chald.
c Dan. VI. 20. — *קָרֵב verbale. 1 Sam. XVII. 42. 2 Sam. XVIII. 26. — קָרוֹב, *propinquus.* Lev. XXI. 3. Num. XXIV. 17. Deut. IV. 7. — קֶרֶב, *medium.* Aqu. et LXX Hab. III. 1. ἐν τῷ ἐγγίζειν. Legerunt בְּקָרֹב cum Chaldæo. — קְרָב, *prælium.* Ps. LIV. 20. Legerunt וְקָרֵב. — קִרְבָה, *appropinquatio.* Ies. LVIII. 2. Præterea legitur apud
d Inc. 1 Sam. XXVII. 8. ubi τῷ ἐγγίζων, *vicinus,* nihil respondet in textu Hebr., nam ad יְשׁוּרִי, *Gesuræum,* illud referre, ut duæ h. l. versiones coaluerint, vetat τὸ πάντα ante τὸν ἐγγίζοντα. Adde Amos VI. 3.

ΜΗ' 'ΕΓΓΙ'ΖΩΝ, *non propinquus.* זָר, *extraneus.* Deut. XXV. 5.

"ΕΓΓΙΣΤΑ, *proxime.* Τὰ ἔγγιστα,
e *proximi.* קְרֹבַי, *vicini mei.* Symm. Ps. XXXVII. 12. οἱ ἔγγιστά μου, sc. ὄντες, *proximi mei.* *קְרֹבִים. Dan. IX. 7. sec. Chis. τὰ ἔγγιστα, ubi neutrum plurale pro masculino ponitur. V. supra s. v. ἀπωτέρω. Theod. habet οἱ ἐγγύς. — קָרוֹב. Ex. XXXII. 26. Lev. XXI. 2. Judith. XVI. 14. οἱ ἔγγιστα sunt *consanguinei, affines,* coll. Ps. XIII. 3.

'ΕΓΓΛΥ'ΦΩ, *insculpo.* חָצַב, idem. f
Job. XIX. 24. — פִּתּוּחַ, *sculptura.* Ex. XXXIX. 12.

"ΕΓΓΟΝΟΝ, *fœtus, fœtura,* et τὰ ἔγγονα, *fœtus, prognati.* עָמִין, *mulctrale.* Job. XXI. 24. sec. Ald. Sed lectio ibi est sine dubio falsa. Reponendum vel ἀγγεῖα, vel τὰ ἔγκατα, quod alii libri habent. — *פְּרִי, *fructus.* Deut. XXVIII. 4. sec. Ald. ubi alii ἔκγονα habent. — צֶאֱצָאִים g
plur. *prognati.* Symm. Job. XXXI. 8. Olympiodorus in Cat. Nicetæ exhibet ἔκγονα. Et similiter promiscue ponit Clemens Alex. Strom. II. p. 400.

"ΕΓΓΟΝΟΣ, *nepos.* *בֵּן בֵּן *filius filii.* Symm. Jud. VIII. 22. — נֶכֶר. Aqu. Job. XVIII. 19. ubi Montfauconius nimis ambigue *progeniem* reddidit. Ælian. V. H. VI. 13. Pha- h
vor. ἔγγονος, ὁ υἱὸς υἱοῦ.

'ΕΓΓΡΑΠΤΟΣ, *inscriptus, conscriptus.* כָּתוּב part. Pah. *scriptus.* Ps. CXLIX. 9.

*'ΕΓΓΡΑΦΗ', *inscriptio, scriptura, literæ.* מִכְתָּב. 2 Par. XXI. 12. sec. Compl. ubi ἐγγραφὴ mihi vera lectio esse videtur, quanquam et altera lectio, ἦλθεν αὐτῷ ἐν γραφῇ, *venit ad eum aliquis cum literis,* locum habere potest. Vide paulo post i
s. v. ἐγγραφής. Adde Polluc. Onom. VIII. 29. et Etymol. M. 220. 50.

*'ΕΓΓΡΑΦΗ'Σ, i. q. ἔγγραφος, *scriptus, literis consignatus,* ac opponitur τῷ ἄγραφος. Sir. XLIV. 5. διηγούμενοι ἔπη ἐγγραφῇ, enarrantes scripta carmina. Ita Compl. Vat. autem habet ἐν γραφῇ. Ibid. v. 11. sec. Compl. ubi eadem lectionis diversitas reperitur. Adv. ἐγγράφως habet Josephus B. J. I. 27. 1.

a 'ΕΓΓΡΑ'ΦΩ, *inscribo, conscribo.* *כָּתַב, *scribo.* Dan. XII. 1. sec. Chis. 1 Macc. XIII. 40.

'ΕΓΓΥΑ'Ω, Α'ΟΜΑΙ, *spondeo, fide jubeo.* עֵד, *testis.* Prov. XIX. 28. ὁ ἐγγυώμενος παῖδα ἄφρονα, qui hominem improbum in judicio cupide absolvit suo testimonio, ac pro eo respondet ac spondet.— עָרַב. Prov. VI. 1. ἐὰν ἐγγυήσῃ σὸν φίλον, si spo-
b ponderis pro amico tuo. Ibid. XX. 19. Aqu. Gen. XLIII. 9. ἐγγυῶμαι αὐτὸν, spondeo et in me recipio, me esse eum salvum reducturum. Symm. Gen. XLIV. 32. ubi pro ἐνεγυήσατο reponendum est ἐνεγγυήσατο. Aqu. Theod. Ps. CXVIII. 122. — עָשַׁק, *opprimo.* Prov. XXVIII. 17. Sec. Jaegerum ὁ ἐγγυώμενος (Arabs: *qui quietem et securitatem*
c *præstat*) succrevit h. l. e voce עֵד pronuntiata עַד. Sir. VIII. 16. ἐγγυᾷν in universum notat *fidem dare, promittere.*

'ΕΓΓΥΩ'ΜΕΝΟΣ 'ΕΓΓΥΑ'ΟΜΑΙ, *spondens spondeo.* עָרַב עֲרֻבָּה, *spondeo sponsionem.* Prov. XVII. 19. ἐγγυῇ τὸν ἑαυτοῦ φίλον. Sic recte legitur in Cod. Alex. Alii φίλων. Accusativum postulat ἐγγυᾶσθαι. Vide Salmasium
d de Modo Usur. p. 700.

'ΕΓΓΥ'Η, *sponsio, fidejussio.* Sir. XXIX. 20. 22.

ΕΙ'Σ 'ΕΓΓΥ'ΗΝ ΔΙ'ΔΩΜΙ, *in sponsionem do,* h. e. *spondeo.* תָּקַע כַּף, *plaudo manum,* h. e. *spondeo.* Prov. XXII. 26.

"ΕΓΓΥΟΣ, *sponsor, fidejussor.* Sir. XXIX. 18. 19. 2 Macc. X. 28. Hesych. ἔγγυος, ἀνάδοχος. Conf. Sal-
e masium de Modo Usur. p. 689.

'ΕΓΓΥΙΟ'Ω, *membra jungo, membra impono.* גָּהַר, *pronum me expando.* Hebr. 2 Reg. IV. 35. ἐνεγυίωσεν. Scribitur ibi quoque ἐνεγύωσεν.

'ΕΓΓΥ'ΘΕΝ, *prope.* פַּעַם אַחַת, *una vice, semel.* Jos. VI. 14. Videntur פַּעַם in notione *pedis* accepisse. — קָרוֹב, *propinquus.* Jos. IX. 16. —מִקָּרוֹב, *e propinquo.* Ex. VII. 8. f

'ΕΓΓΥ'Σ, *prope.* אֵצֶל, idem. Jer. XXXV. 4. ἐγγὺς τοῦ οἴκου, pro ἀπὸ τοῦ οἴκου, *prope* domum. V. L. Bos. Ellips. Gr. p. 303. — *בְּאֶרֶץ, *in terra.* Deut. XXXII. 49. sec. Oxon. ubi tamen ἐγγὺς ex ἐν γῇ ortum videtur. — מוּל. *e regione.* Deut. IV. 46. ἐν φάραγγι ἐγγὺς (sc. οὔσῃ) οἴκου Φογὼρ, in valle, quæ *prope* domum Phogor est. Ib. II. 19. XXXIV. 6. g
— קָרוֹב, *propinquus.* Gen. XIX. 20. XLV. 10. Ex. XIII. 17.

'ΕΓΓΥ'Σ ΕΙ'ΜΙ', *prope sum.* עָרַךְ, *ordino.* Job. XIII. 18. ἐγγύς εἰμι τοῦ κρίματός μου. Sensum expresserunt. Sap. VI. 19. ἐγγὺς εἶναι τοῦ Θεοῦ, *familiarem Dei esse, ejus favore ac beneficiis frui.*

ΟΙ' 'ΕΓΓΥ'Σ, sc. "ΟΝΤΕΣ, *qui prope sunt.* רֹאֵי פָּנִים, *videntes faciem.* h
Esth. I. 14. οἱ ἐγγὺς τοῦ βασιλέως, *intimi regis ministri.*

'ΕΓΓΙ'ΟΝ, comparat. *propinquior.* קָרוֹב, seq. מִ. Ruth. III. 12. Neh. XIII. 4.

'ΕΓΓΥ'ΤΑΤΟΣ, *proximus.* אָח, *frater.* Job. VI. 15. Sc. οἱ ἐγγὺς etiam *propinqui genere* dicuntur, v. c. apud Eurip. Heracl. 37.

'ΕΓΕΙ'ΡΩ, *excito, erigo, expergefacio, resuscito.* בִּקֵּשׁ Pih. *quæro.* i
Prov. XVII. 11. — הֵנִיעַ Hiph. a נוּעַ, *moveo.* Dan. X. 10. — הֶעֱלָה Hiph. *ascendere facio,* metaph. *excito.* Prov. XV. 1. — הֵקִיץ Hiph. a קוּץ. 2 Reg. IV. 31. Prov. VI. 22. Ies. XXVI. 19. — הֵרִים Hiph. a רוּם, *exalto.* 1 Sam. II. 8. — הִשְׁכִּים Hiph. *matutino.* Ies. V. 11. οἱ ἐγειρόμενοι πρωΐ. — יָדַע, *scio.* Ex.

a XXXVIII. 14. ἐγερθήσῃ. Videntur loco תֵּדַע legisse תָּעֵר aut תָּעוּר ab עוּר, *evigilare*. — יָקַץ, *evigilo*. Gen. XLI. 5. 8. — *יָעַד, *contestor, constituo*. Jerem. XLVII. 7. ἐγερθῆναι. Legerunt יְעִירָה, a rad. עוּר. — עוּר : עוֹרֵר : הֵעִיר, Kal, Pih. et Hiph. Aqu. Job. III. 8. LXX Prov. X. 13. Cant. II. 7. VIII. 4. — *עָזַב, *desero*, etiam *auxilior*. Ex.
b XXIII. 5. ἐγερεῖς. Bene quoad sensum; sermo enim ibi est de asino sub onere suo cubante, cui erectione auxilium ferendum erat. — *צָעַד, *incedo*. Inc. Hab. III. 12. ἐγερθήσῃ ἐπὶ τὴν γῆν. Non male, quoad sensum. — קוּם : הֵקִים Kal et Hiph. Gen. XLIX. 9. Jud. II. 16. 18. Psalm. CXXVI. 3. ubi ἐγείρεσθε est falsa lectio. Scribendum ἐγείρεσθαι, ut ha-
c bet Vat. Theodoretus et Euthymius. Prov. VI. 9. ἐξ ὕπνου ἐγερθήσῃ, ubi Aqu. Symm. Theod. ἀναστήσῃ. — *שַׂר, *princeps*. Prov. XXVIII. 2. ἐγείρονται. Legerunt שָׂרוּ, a שׂוּר, et שָׂרָה, quod in eadem notione acceperunt, in qua apud Latinos *regnare* adhibetur: *regnant vitia, mores*, etc. — *תָּמַךְ, *prehendo*. Prov. XI. 15. ἐγείρει (*comparat*) ἀνδρὶ δόξαν.
d Vocem Hebr. in notione hiphilica acceperunt. 3 Esdr. VIII. 81. in notione *exstruendi*, Hebr. הֶעֱמִיד Esdr. IX. 9.

*ΕΓΕΡΣΙΣ, *excitatio, erectio, exstructio*. קוּם : הָקֵם, inf. Kal et Hiph. Inc. et LXX Jud. VII. 19. Ps. CXXXVIII. 1. 3 Esdr. V. 83. ἐν τῇ ἐγέρσει τοῦ οἴκου, propter *exstructionem* s. *restaurationem* domus:
e Hebr. הוּסַד, *fundari, fundatio*, Esdr. III. 11. Conf. Lex. N. T. s. v. ἐγείρω.

'ΕΓΚΑ'ΘΕΤΟΣ, *subdolus, insidiator*. אֹהֶל, *tentorium*. Job. XIX. 12. Ita Bielius Trommium secutus. Sed videntur mihi ibi LXX vocem ἐγκάθετοι de suo addidisse. Quemadmodum etiam 2 Sam. VIII. 14. in vers. Symmachi ἐγκαθέτους a librario additum esse videtur, ut lectores f
doceret, milites præsidiarios ideo a Davide positos esse, ut Idumæos (quorum insurrectio metuenda erat) observarent. Potest tamen ἐγκαθέτους tanquam versio alius interpretis ad נְצִבִים referri, ut sit i. q. ἑστηλωμένοι apud Aquilam v. 10., *qui perpetuo in aliquo loco sunt et versantur*, coll. Job. XXXI. 9. Lex. Cyrilli MS. Brem. ἐγκάθετοι, ὑποκριταί. g
Hesych. ἐγκάθετοι, ἐνεδρεύοντες.

'ΕΓΚΑ'ΘΕΤΟΣ ΓΙ'ΝΟΜΑΙ, *subdolus insidiator fio*. אָרַב, *insidior*. Job. XXXI. 9. εἰ καὶ ἐγκάθετος ἐγενόμην ἐπὶ θύραις αὐτῆς, ubi sermo est de eo, qui aditum ad uxorem alterius absente marito quærit, adeoque ejus januam obsidet. Hesych. ἐγκάθετος, δόλιος. Idem: ἐγκάθετος, ἐνεδρεύων, ἐπιτηρῶν, ὑπόπτιος. Glossæ: ἐγ- h
κάθετος στρατιώτης, *sedulus*. Lege *subdolus*.

'ΕΓΚΑ'ΘΗΜΑΙ, *insideo, incolo, inhabito*. יָשַׁב, *sedeo, habito*. Exod. XXIII. 31. τοὺς ἐγκαθημένους ἐν τῇ γῇ, *incolentes* terram, coll. XXXIV. 12. 15. ubi cum ἐπὶ construitur. Num. XIII. 19. τίς ἡ γῆ, εἰς ἣν οὗτοι ἐγκάθηνται ἐπ' αὐτῆς; quænam terra illa, quam illi *incolunt*? Ps. X. 30. i
ἐγκάθηται ἐν ἐνέδρᾳ, in insidiis *latet*. Suidas ad h. l. respiciens: ἐγκάθηται, ἐνεδρεύει. — רָבַץ, *cubo*. Theod. Gen. IV. 17. ubi Montf. male edidit ἐγκάτηται pro ἐγκάθηται. LXX Ez. XXIX. 3. — שְׁפִיפוֹן, *cerastes*. Gen. XLIX. 17. ἐγκαθήμενος, *insidians, considens ad insiliendum*. Non legerunt שֹׁכֵן, quod καθίζειν redditum est Job. XXXIX. 28., ut nonnullis visum est, sed significationem vocis Hebr. quæ præter h. l. non

a legitur, ignorantes conjectura usi sunt.

'ΕΓΚΑΘΙ'ΖΩ, *insideo, colloco.* יָשַׁב, הוֹשִׁיב, Kal et Hiph. Jos. VIII. 9. ἐνκάθισαν, *insidebant.* 1 Reg. XXI. 10. ἐγκαθίσατε δύο ἄνδρας ἐξεναντίας αὐτοῦ, *collocate* duos viros contra illos. Aqu. Theod. sec. marg. cod. 85. Holm. Jud. V. 15. ἐγκαθίσαι. — 'Εγκαθίζειν τινὶ is dicitur, *qui aliquem*
b *semper ac diligenter observat, sed malo animo, ut occasionem ei nocendi quærat et captet.* Sir. VIII. 14. ἵνα μὴ ἐγκαθίσῃ ὡς ἔνεδρον τῷ στόματί σου, ne *insidiose observet* tua verba, ut ex iis calumnietur et infamandi occasionem arripiat. Conf. Spicil. II. p. 49. — Vide alibi Δόλος.

*'ΕΓΚΑΘΥΦΑΙ'ΝΩ, *intexo, detexo.* מִלֵּא. Ex. XXVIII. 17. sec.
c cod. 32. Holm. ἐγκαθυφανεῖς, quod ex συγκαθυφανεῖς ortum esse mihi videtur. Sed hanc conjecturam nemini obtrudere vellem. Cæterum מִלֵּא h. l. dicitur de *insitione gemmarum,* quibus palæ sic *implentur.*

'ΕΓΚΑΙ'ΝΙΑ, *encænia, dedicationes, initialia.* חֲנֻכָּה, *initiatio.* Esdr. VI. 16. 17. Neh. XII. 27. Dan. III. 2. Lex. Cyrilli MS. et Suid. ἐγκαί-
d νια, ἑορτὴ, καθ' ἣν ἐκαινουργήθη τι.

'ΕΓΚΑΙΝΙ'ΖΩ, *innovo, dedico.* הֶחֱרִישׁ Hiphil, *taceo.* Ies. XLI. 1. Legisse videntur cum Daleth הֶחֱדִישׁ. — חִדֵּשׁ Pih. 1 Sam. XI. 14. 2 Par. XV. 8. Ps. L. 11. — חָנַךְ, *initio.* Deut. XX. 5. 1 Reg. VIII. 64. 2 Par. VII. 5. — חָרָשׁ, *faber.* Ies. XLV. 16. Legerunt cum Daleth. — חֶרֶשׂ, *testa,* etiam no-
e men propr. *Hares.* Ies. XVI. 11. ἐνεκαίνισας. Hic quoque cum Daleth legerunt.

'ΕΓΚΑΙ'ΝΙΣΙΣ, *dedicatio.* חֲנֻכָּה, idem. Num. VII. 88. ubi in Alex. et Compl. perperam ἐγκαίνησις legitur.

'ΕΓΚΑΙΝΙΣΜΟ'Σ, idem. חֲנֻכָּה, idem. Num. VII. 10. 2 Par. VII. 9. Dan. III. 2. 3. V. 1. sec. Chis. 3 Esdr. VII. 7. 1 Macc. IV. 56. f
59.

*'ΕΓΚΑΙ'ΝΩΣΙΣ, idem. חֲנֻכָּה. Num. VII. 88. sec. Vat.

'ΕΓΚΑΙ'Ω, *inuro,* בָּעַר, *ardeo, exardeo.* Symm. Ps. XXXVIII. 4. ἐνεκαιόμην. Sirac. XXIII. 16. ἐγκαύσῃ sec. Compl. donec amasias suas eodem *igne libidinis succenderit,* cum eisque se libidine contaminarit. 2 Macc. II. 30. g

'ΕΓΚΑΚΕ'Ω, *fastidio.* קוּץ, *tædet, fastidio.* Theod. Prov. III. 11. μηδὲ ἐγκακήσῃς, nec *male habeas.* Symm. Gen. XXVII. 46. Num. XXI. 5. Ies. VII. 16. ἀφ' ἧς σὺ ἐγκακεῖς, quæ tecum *vexatur.*

'ΕΓΚΑ'ΚΗΣΙΣ, *vexatio.* מָצוֹק, *arctatio, pressio, angustia.* Symm. Ps. CXVIII. 143. ubi tamen loco ἐγκακήσεως fortasse legendum est ἐκκα- i
κώσεως ex Catena PP. GG. T. III. p. 491. vel κακώσεως ex Origene T. II. Opp. p. 813.

'ΕΓΚΑΛΕ'Ω, *accuso, in jus voco* אָמַר, *dico.* Exod. XXII. 9. אָמַר h. l. sumitur sensu forensi, de *quæstione.* — פּוּחַ, *efflo.* Prov. XIX. 5. ubi tamen pro ἐγκαλῶν, vel, ut in Cod. Alex. legitur, ἐγκαίων ἀδίκως substituendum est ex sententia Grabii (Prolegg. in LXX Int. T. IV. c. 4. §. 3.) ἐκκαίων ἀδικίας, aut potius κακίαν, e v. 9. — קָרָא, *clamo.* Zach. I. 4. Hesych. ἐγκαλεῖν, αἰτιᾶσθαι, προκαλεῖσθαι.

"ΕΓΚΑΡΠΟΣ, *fructiferus.* רָוֶה, *irriguus.* Jer. XXXI. 12. ξύλον ἔγκαρπον, coll. Ps. I. 3.

'ΕΓΚΑΤΑ'ΔΥΣΙΣ, *occasus, submersio.* חֶלֶד, *ævum, mundus.* Al. Ps. XLVIII. 1. ἐγκατάδυσιν, *occidentem.* Aqu. Symm. καταδύσιν. Vide infra s. v. καταδύσις.

a *ΕΓΚΑΤΑΚΡΥ'ΠΤΩ, *occulto.* חָבָא et חָבָה, *lateo.* Amos IX. 3. sec. Vat. Similis huic est vox ἐγκαταμίσγων apud Etym. M. 770. 52.

'ΕΓΚΑΤΑ'ΛΕΙΜΜΑ, *reliquiæ, posteri.* אַחֲרִית, *postremum, posteri.* Ps. XXXVI. 39. 40. — מִשְׁאֶרֶת, *mactra.* Deut. XXVIII. 5. 17. Subjecerunt voci Hebr. hanc notionem respicientes ad rad. שָׁאַר, *reliquus*
b *fuit.* — שְׁאֵרִית. Esdr. IX. 14. Ps. LXXV. 10. Jer. XI. 23.

'ΕΓΚΑΤΑΛΕΙ'ΠΩ, *desero, derelinquo, relinquo, reservo.* בָּגַד, *perfide ago.* Hos. V. 7. Mal. II. 10. ἐγκατελίπετε. Lege ἐγκατελίπομεν ex Syro. Ib. v. 11. 14. 15. 16. — הוֹתִיר : נוֹתַר, Hiph. et Niph. a יָתַר. Ies. I. 8. 9. εἰ μὴ κύριος ἐγκατέλιπεν ἡμῖν σπέρμα, nisi Deus nobis *reservaret*
c semen. — הֵפִיק Hiph. a פּוּק, *profero.* Ps. CXXXIX. 9. Libere verterunt.—הִרְפָּה Hiph. *dimitto.* Deut. IV. 31. Jos. I. 5. — מָאַס, *respuo.* Ies. XLI. 9. — מָעוֹן, *robur.* Ies. XVII. 9. ἐγκαταλελειμμέναι. Videntur legisse מְאוּסֵי. Sed fortasse illud מָעוּזוֹן prorsus omiserunt in versione sua, et Græca vox ad sequens עֲזוּבַת pertinet. — נָטַשׁ, *dimitto.*
d Deut. XXXII. 15. Ies. XVI. 8. XXXII. 14. — נָשָׁה, *obliviscor.* Deut. XXXII. 18. *Oblivisci* ac *deserere Deum* minime differunt. — נָתַן, *do.* 1 Reg. XV. 4. ἐγκατέλιπε αὐτῷ κατάλειμμα. — עָבַר, *transgredior.* Jud. II. 20. ubi ἐγκαταλείπειν *violare* notat. — עָזַב. Aqu. Psalm. XXI. 1. Aqu. Symm. Theod. Ies. VII. 13. Theod. Job. XXXIX. 11.
e ubi *committere* notat. Symm. Ps. X. 14. (Legit יַעֲזֹב.) ubi, ut Germ. verlassen, *I am going to leave the place,* notat: *spem et fiduciam ponere in aliquo.* LXX Gen. XXIV. 27. XXVIII. 15.—שְׁאִיָּה, *vastatio.* Ies. XXIV. 12. — שׁוּב, *revertor.* Hos. XI. 10. Legerunt לֹא אֶעֱזֹב. Sir. III. 16. (19.) ὁ ἐγκαταλιπὼν πατέρα, qui derelinquit, h. e. *auxilio destituit* patrem in afflictione, egestate, f
senio constitutum. Ib. VII. 31. μὴ ἐγκαταλίπῃς, h. e. *primitiis, decimis, oblationibus ale et sustenta.*

'ΕΓΚΑΤΑΛΙΜΠΑ'ΝΩ, idem. עָזַב. Psalm. CXVIII. 53. Aqu. Symm. Theod. Prov. X. 17.

'ΕΓΚΑΤΑΛΟΧΙ'ΖΩ, *in catervas distinguo, in ordines distribuo, in classes refero.* הִתְיַחֵשׂ Hithp. *per genera recenseo.* 2 Par. XXXI. 18. g
sec. Rom. Suidas: καταλοχίσαι, εἰς λόχους καταμερίσαι τὸ πλῆθος τοῦ στρατοῦ. Pollux Lib. I. c. 10. s. 173. καταλοχίσαι εἰς λόχους διανεῖμαί ἐστι. Arrian. Tact. p. 17. Cf. Spanhem. Obss. ad Julian. p. 238.

'ΕΓΚΑΤΑΠΑΙ'ΖΩ, *illudo.* הִגִּישׁ Hiph. a נָגַשׁ, *appropinquare facio.* Job. XL. 14. ἐγκαταπαίζεσθαι ὑπὸ τῶν ἀγγέλων αὐτοῦ. Codurcus legisse h
eos conjecit בְּשַׂחַק, Michaëlis לְנַשֵּׁת. Greve: Forsitan יָגֵשׁ *palpandi,* חֶרֶב *vastatoris* notione acceperunt: Factus ut palparet vastator ejus, quod pro superstitione innata facile ad angelos transferre potuerint. — חַת, *terror.* Job. XLI. 25. ubi verba πεποιημένον ἐγκαταπαίζεσθαι ὑπὸ τῶν ἀγγέλων μου erronee repetita ex Cap. XL. 14. videntur Grevio. i
Sed mihi de utroque loco ignorantiam meam ingenue profiteri liceat.

'ΕΓΚΑΤΑ'ΠΛΗΞΙΣ, *perculsio, terror.* אֵימָה, idem. Esdr. III. 3.

'ΕΓΚΑΤΑ'ΣΚΕΥΟΣ, *concinnus, elaboratus.* מִכְלוֹל, *perfectio, perfectus ornatus, exquisitum ornamentum.* Ezech. XXVII. 24. ἐγκατασκεύοις εἰλήμασι. Ita etiam ex parte apud

a Aquilam. Sed legendum fortasse est ἐν κατασκεύοις εἰλήμασι. Vide Drusium in Fragm. p. 631. Num fortasse in mente habuit vocem כְּלִי? Adverbium ἐγκατασκεύως legitur apud Eustath. Od. Α΄. p. 52. 57.

ἘΓΚΑΤΟΙΚΕ´Ω, *inhabito, incola sum*. Bar. II. 17.

῎ΕΓΚΑΤΟΝ, ΤΟ`, *intestinum, viscera*. b *גַּאֲוָה, *superbia, magnifica*. Job. XLI. 6. Legerunt גוֹאָה per metathesin literarum, aut גֵּוָה. Cf. Cappelli Crit. S. p. 640. et 823. ed. rec. Terentius conjicit ἔγκυτα vel ἐγκυτὶ potius. Cæterum verba τὰ ἔγκατα αὐτοῦ in versionem Symm. e LXX Int. irrepserunt. — מֵעַיִם dual. *viscera*. Al. Ps. XXXIX. 9. — עֲטִין, *mulctrale, in quo lac deponitur*. c Al. Job. XXI. 24. ubi multa in transferendo libertate usi sunt pro more suo. — קֶרֶב. Ps. L. 11. CVIII. 17. Hebr. sec. Schol. ed. Rom. Job. XX. 4. Aqu. Symm. Ps. LXIII. 7. Aqu. Ps. LIV. 5. ubi loco ἐν ἐγκάτοις μου legendum: ἐν ἐγκάτῳ μου, ex Eusebii Comm. ad h. l. Aqu. Gen. XVIII. 14. sec. Coisl. ubi ἐγκάτῳ αὐτῆς ad בְּקִרְבָּהּ d v. 12. referendum est. — *רַחֲמִים, *viscera*. Gen. XLIII. 29. sec. Vat. Sir. XXI. 15. ἔγκατα, *mens*. Vulg. *cor*.

*῎ΕΓΚΑΥΣΙΣ, *exustio, ardor, æstus aliqua re excitatus*. Vet. Arund. Esther. VI. 10. ubi *indignationem* notat, et pro μετίβαλλε reponendum μετέβαλε. Verba sunt: μετέβαλλε τὸ πνεῦμα αὐτοῦ ἐν ἐγκαύσει.

ἘΓΚΑΥΧΑ´ΟΜΑΙ, *glorior, jacto*. e הִשְׁתַּבֵּחַ Hithp. idem. Ps. CV. 46. Adde 1 Par. XVI. 35. — הִתְהַלֵּל Hithp. 1 Par. XVI. 35. sec. Compl. Ps. LI. 1. XCVI. 7. — שָׁאַג, *rugio*. Ps. LXXIII. 5.

῎ΕΓΚΕΙΜΑΙ, *incumbo, inclino, propensus, bene affectus sum*. חָפֵץ, *complaceo*. Gen. XXXIV. 19. ἐνέκειτο τῇ θυγατρὶ Ἰακὼβ, *bene affectus erat* in filiam Jacobi. — יֵצֶר, *figmentum*. Gen. VIII. 21. ἔγκειται ἡ διάνοια τοῦ ἀνθρώπου ἐπιμελῶς ἐπὶ τὰ πονηρὰ, valde *propensa est* mens hominis ad mala. — לַצָּפוּן, *in recondito loco*. Aqu. Job. XX. 26. τοῖς ἐγκειμένοις αὐτῷ, *adhærentibus* s. *incumbentibus illi*. — רֹבֵץ. Symm. Gen. IV. 7. Suidas: ἔγκειται, ἐπίκειται, λίαν ἐπιθυμητικῶς ἔχει. f

ἘΓΚΕΝΤΡΙ´ΖΩ, *aculeis configo, insero*. Sap. XVI. 11. ἐνεκεντρίζοντο sec. Vat. quod vulgo vertunt: *inserebantur*, sicut ramus unius arboris alteri inseritur et inoculatur; sic Deus memoriam legis a Judæis quasi ablatam per pœnas iis restituit. Ego vero reddere mallem *stimulabantur, pungebantur*, sc. a serpentibus. In aliis libris legitur ἐξεκεντρίζοντο.

*ἘΓΚΗΔΕΥ´Ω, *funero, humo*. 4 Macc. XVII. 9. ἐγκεκήδευνται, *humati jacent*.

ἘΓΚΙΣΣΑ´Ω, *coitum appeto, coëo, concipio*. יָחַם, *incaleo*, de calore venereo. Gen. XXX. 39. ἵνα ἐγκισσήσωσι τὰ πρόβατα εἰς τὰς ῥάβδους, ut conciperent aut coirent greges juxta baculos. Ib. 40. 42. XXXI. 10. Symm. Gen. XXX. 38. Hesych. ἐγκισσήσωσιν, ἐπιθυμήσωσιν, intell. συλλαβεῖν, quod Phavor. addit. Lex. Cyrilli MS. Brem. ἐγκισσήσωσιν, ὀχευθῶσι, συλλάβωσιν. Vide quoque Suidam.

ἘΓΚΛΕΙ´Ω, *includo, in vincula conjicio*. *אָסִיר, *vinctus*. Aqu. (vel potius Symm.) Gen. XXXIX. 22. ἐγκεκλεισμένοι. Conf. Fischeri Clav. p. 45. — *בְּבֵית הַחָפְשִׁית, *in domo libera* s. *separata*. Symm. 2 Reg. XIV. 5. ἐγκεκλεισμένος, ubi aut legit חֲבָשִׁית a חָבַשׁ, *ligavit*, aut, quod probabilius est, sensum expressit.

Sermo enim ibi est de leproso, qui in leprosorio includi solebat, ut separatus maneret a reliquis. Pertinet huc etiam locus 2 Par. XXVI. 21. ubi Inc. habet κρυφίως ἐγκεκλεισμένος pro eodem. — הִתְרַפֵּס, *subjicio me.* Psalm. LXVIII. 30. sec. Ald. N. L. — נֶעְצָר part. Niph. *detentus.* Aqu. 1 Sam. XXI. 7. — סָגַר, *claudo.* Ez. III. 24. — סוּרָה, verbale fœm. *recedens.* Theod. LXX Ies. XLIX. 21. ἐγκεκλεισμένη, *inclusa.* Vulg. *captiva.* Legerunt סְגוּרָה, a סָגַר, *claudo, includo.* — *עָגוּר, *grus.* Symm. Ies. XXXVIII. 14. habet *inclusa* secundum Hieronymum. Non legit סָגוּר, sed sumsit pro participio Pahul ab inusitata radice עָגַר, et ita intellexit. Chaldæus similiter דַּאֲחִיד : nam אחד Chald. respondet Hebr. סָגַר. 2 Macc. V. 8. ubi pro ἐγκλεισθεὶς, quod pugnat cum sequentibus, legere mallem ἐγκληθεὶς, *accusatus.*

*'ΕΓΚΛΗΡΟΝΟΜΕ'Ω, *hæredem relinquo s. facio.* הִנְחִיל, idem. Deut. III. 28. ἐγκληρονομήσει αὐτοῖς πᾶσαν τὴν γῆν, hæreditatis loco ipsis dabit omnem terram. Ita Compl. Reliqui libri κατακληρονομήσει habent.

*"ΕΓΚΛΗΡΟΣ, *hæreditarius, consors, particeps.* נַחֲלָה, *hæreditas.* Deut. IV. 20. sec. Vat. λαὸν ἔγκληρον, ubi Ald. καὶ κλῆρον habet, quod propius ad textum Hebr. accedit. Voce ἐγκληρόω, quæ deest in Lexicis, usus est Ælian. V. H. VIII. 1. Hesych. ἔγκληρον, ἐπίκληρον, πλούσιον, ἐνούσιον.

*"ΕΓΚΛΗΤΟΣ, *de quo ad alios judices provocare licet et provocatur.* לַאֲחֻזָּה, *in apprehensionem.* Lev. XIV. 34. ἐγκλήτου sec. libros nonnullos, ubi legendum est vel ἐγκλήρου, vel ἐγκτήτου, quod reliqui libri habent.

*'ΕΓΚΛΙ'ΝΩ, *inclino, fugio, de acie.* נָטָה, idem. Inc. Ex. XXIII. 2. ἐγκλῖναι κρίσιν, *pervertere jus,* ubi reliqui libri ἐκκλῖναι habent. — עָרַץ, *frango,* it. *terreo, perturbo.* Deut. XX. 4. ἐγκλίνητε sec. Compl. ubi alii ἐκκλίνητε habent, sensu fere eodem. — *צָלַע, *claudico.* Genes. XXXII. 31. ἐνεκλίνετο sec. cod. 57. Holm. ubi Holmesius: Glossa est forsan apposita explicationis ergo ad vocem τῷ ὁ ἐπέσκαζε inusitatiorem.

'ΕΓΚΛΟΙΟ'Ω, *alligo.* עָנַד, *alligo, circumligo.* Prov. VI. 21. ἐγκλοίωσαι περὶ σῷ τραχήλῳ, *circumda* collo tuo.

'ΕΓΚΟΙ'ΛΙΑ, *intestina.* קֶרֶב, *intimum.* Lev. I. 9. 13. ubi alii habent τὰ ἐν τῇ κοιλίᾳ.

"ΕΓΚΟΙΛΟΣ, *introrsum cavus, concavus.* In comparativo ἐγκοιλότερος. עָמוֹק, *profundus.* Lev. XIII. 31. ἡ ὄψις ἐγκοιλοτέρα τοῦ δέρματος. 'Εγκοιλαίνω legitur apud Herodot. II. 73. p. 116. 3.

'ΕΓΚΟ'ΛΑΜΜΑ, *sculptura.* פִּתּוּחַ, *sculptura, cælatura.* Exod. XXXIX. 5. ubi alii ἐκκόλαμμα habent, sensu eodem.

'ΕΓΚΟ'ΛΑΠΤΟΣ, *insculptus.* פִּתּוּחַ *sculptura.* 1 Reg. VI. 28. 29. — קָלַע, *sculpo.* 1 Reg. VI. 31.

'ΕΓΚΟΛΑ'ΠΤΩ, *insculpo.* חֲרוּשָׁה part. *exaratum, insculptum, inscriptum.* Al. Jer. XVII. 1. — מִקְלַעַת, *sculptura.* 1 Reg. VI. 31. — קָלַע, quod inter alia notat *sculpere, insculpere.* 1 Reg. VI. 34. — פָּתַח, *aperio.* Al. Ex. XXXIX. 5. ἐγκεκολαμμένους.

'ΕΓΚΟΛΛΑ'Ω, *agglutino, adjungo.* הִגִּיעַ Hiph. a נָגַע, *attingo.* Zach. XIV. 5.

'ΕΓΚΟΜΒΩ'ΜΑΤΑ, *vincula,* vel *nodi,* vel *fibulæ manicarum.* קִשֻּׁרִים plur. *redimicula, alligamenta.* Theod. Ies. III. 20. In Hex. perperam re-

a fertur ad הַצְּעָרוֹת, ac est potius Aquilæ vindicandum. Etym. M. ἐγκόμβωμα, ὁ δεσμὸς τῶν χειρίδων, ὃ λέγεται παρ' Ἀθηναίοις ὄχθοιβος, ὑπὸ δὲ ἄλλων κοσύμβη. εἴρηται παρὰ τὸν κόμβον. κόμβος γὰρ ὁ ὑψηλὸς τόπος, ἀφ' οὗ τὸ κομβάζειν τινὲς θέλουσιν εἰρῆσθαι. Vide Hesych. s. v. κοσύμβη et κοσσύμβη, ac Suidam s. κόσυμβος. Conf. quoque Cuperi Apotheos.
b Homeri p. 144. seq. ac Sibranda (Bibl. Brem. Cl. VII. p. 964.), qui docuit, ἐγκόμβωμα etiam *vestimenti genus* fuisse, *quod vinculo vel nodo arctius constringi soleat.*

*ἜΓΚΟΜΜΑ, *scandalum.* מוֹקֵשׁ, *tendicula, laqueus.* Inc. Ex. XXXIV. 12. Hesych. ἔγκομμα, πρόσκομμα.

*ἜΓΚΟΠΟΣ, *laboriosus, difficilis.* יָגֵעַ, *lassus.* Cohel. I. 8. πάντες οἱ
c λόγοι ἔγκοποι. Hieron. *res difficiles.* Hesych. ἔγκοποι, δυσχερεῖς. — לוּעַ, *deglutior.* Theod. Job. VI. 3. ἔγκοποι λόγοι. לָעוּ h. l. notat *modum excesserunt.* Symm. habet κατάπικροι λόγοι.

*ἜΓΚΟΠΟΝ ΠΟΙΕ'Ω, *laboriosum facio, fatigo.* הוֹגָה Hiph. a יָגָה, *mœrore afficio.* Job. XIX. 2. ἕως τίνος ἔγκοπον ποιήσετε τὴν ψυχήν μου;
d quousque fatigabitis animam meam, h. e. molestiam mihi facietis? — הוֹגִיעַ Hiph. a יָגַע, *fatigo.* Ies. XLIII. 23. οὐδὲ ἔγκοπον ἐποίησά σε ἐν λιβάνῳ, neque *fatigavi* te thure, sc. offerendo s. adolendo.

'ΕΓΚΟ'ΠΤΩ, *incido, exscindo.* Pass. ἐγκόπτομαι, *exscindor, pereo.* *כָּרַת, idem. Jud. VI. 25. ἐγκόψεις τὸ ἄλσος sec. Oxon. ubi reliqui libri
e fortasse rectius ἐκκόψεις habent. — *מְגִדּוֹן, nomen propr. campi *Meghiddon.* Zach. XII. 11. ἐγκοπτομένων sec. Compl. ubi reliqui libri habent ἐκκοπτομένου. Deduxerunt a גָּדַד, *excidit, succidit, incidit.* — קֵץ, *finis.* Dan. IX. 26. ἐγκοπήσονται ἐν κατακλυσμῷ, *peribunt* in diluvio.

'ΕΓΚΟΤΕ'Ω, *graviter irascor, infensus sum,* ab ἔγκοτος, *ira, quam quis adversus aliquem fovet.* שָׂטַם *odi.* Gen. XXVII. 41. ἐνεκότει, *admodum infensus erat.* Suidas: ἐνεκότει δοτικῇ, ἐμνησικάκει, ὠργίζετο. Ps. LIV. 4. ἐν ὀργῇ ἐνεκότουν μοι, *valde mihi irascebantur.* Vulgatus illi legisse videtur ἐνεκόπτουν. Hesych. ἐνεκότουν μοι, ἐμηνίαζον, ἐμνησικάκουν. Suid. ἐνεκότουν μοι, μετ' ὀργῆς ἠναντιώθησάν μοι. Idem: ἐνεκότει, δοτικῇ, ἐμνησικάκει, ὠργίζετο. Etymol. MS. ἐνε- g
κότουν μοι, ἐμηνίαζον, ἔχραινον (legendum videtur ἤχθραινον), ἐμίσουν. Voce etiam usus est Sophocles. Vide Hesych. in ἐγκουράδες.

'ΕΓΚΟ'ΤΗΜΑ, *ira vetus et gravis.* מְחִתָּה, *terror.* Al. Jer. XLVIII. 39. Sc. odio habere solemus, qui nos terrore afficiunt. Hesych. ἐγκότημα, ὀργή, μανία.

'ΕΓΚΟ'ΤΗΣΙΣ, *iracundia.* מַשְׂטֵמָה, k
odium. Aqu. Hos. IX. 6. Sc. ira est cum odio arctissime conjuncta. Hieronymus ad h. l. "*Pro amentia,* h. e. μανία, *Aquila vertit* ἐγκότησιν, *quam nos vel iracundiam vel memoriam doloris in Latino possumus dicere.*"

'ΕΓΚΡΑ'ΤΕΙΑ, *continentia, temperantia.* Sir. XVIII. 29. Hesych. ἐγκράτεια, ἄσκησις. Suid. ἐγκράτεια, ἡ τῶν κακῶν ἀποχή. Cf. Suiceri Thes. T. II. p. 999.

'ΕΓΚΡΑΤΕΥ'ΟΜΑΙ, *contineo me, obfirmo me, corroboro me.* הִתְאַפֵּק, Hithp. idem. Genes. XLIII. 31. ἐξελθὼν ἐνεκρατεύσατο, egressus obfirmabat se. 1 Sam. XIII. 12. ἐνεκρατευσάμην, h. e. *ausus sum, id mihi sumsi.* — *כְּאָשֵׁם, *tanquam delinquens.* Theod. 2 Sam. XIV. 13. τοῦ ἐγκρατεύσασθαι, quod Montf. transtulit *ut firmetur* sc. propositum ejus, s. ut firmiter sibi proposuerit. Arbitror, eum legisse הַשָּׂמָה (*quod*

a *posuit*, sc. in animo suo. Ies. LI. 10.) aut וַיּוּשַׂם (a rad. יָשַׂם Gen. XXIV. 33. sec. Kri), *et appositum est*. Potest tamen ἐγκρατεύεσθαι h. l. quoque verti: *vim facere sibi*.

'ΕΓΚΡΑΤΕ'Ω, *contineo, vi retineo, robur habeo*. הֶחֱזִיק, Hiph. *vi detineo*. Ex. IX. 2. — נָתַק, *evello*. Job. XVIII. 15. Ita Bielius e Trommio, qui habet ἐγκρατείῃ. Sed omnes li-
b bri exhibent ἐκραγείη, ab ἐκρήγνυμι, *effringo, erumpo*.

'ΕΓΚΡΑΤΗ'Σ, *temperans, continens*, it. *compos*. Sap. VIII. 21. *compos voti*. In eadem significatione legitur quoque Sirac. VI. 29. ubi Vulg. *continens* sensu eodem. Vide Bretschneideri Spicileg. p. 78. Sir. XV. 1. ἐγκρατὴς γνώσεως, *qui habet* scientiam. Sirac. XXVII. 31.
c ἐγκρατὴς, *obnoxius*. Susan. 38. ἐκείνου μὲν οὐκ ἠδυνήθημεν ἐγκρατεῖς γενέσθαι, illius quidem non poteramus *compotes* fieri. 2 Macc. X. 15. ἐγκρατεῖς ἐπικαίρων ὀχυρωμάτων ὄντες, *tenentes* opportunas munitiones. Ibid. v. 17. ἐγκρατεῖς ἐγίνοντο τῶν τόπων, *occupabant* loca. Vide et 2 Macc. XIII. 13.

*'ΕΓΚΡΑΤΩ͂Σ, *temperanter, con-
d tinenter*. בְּעֶצֶם, *in corpore*. Lev. XXIII. 29. sec. cod. X. et Lips. Videtur legendum ἐν κράτει, nisi adverbio ἐγκρατῶς eandem notionem tribuere velimus. Hesych. ἐγκρατῶς, καρτερικῶς, ὑπομονητικῶς. Adde Polluc. Onom. IV. 11.

*'ΕΓΚΡΕΜΑ'Ω, seu ἐγκρεμάννυμι, *suspendo in*. נִתַּן, *datus sum*. 2 Sam. XVIII. 9. ἐνεκρεμάσθη ἐν τῷ δένδρῳ
e sec. Compl. ubi alii ἐκρεμάσθη habent. Vox Hebr. h. l. notat *suspensum teneri*.

'ΕΓΚΡΙ'Σ, *laganum, bellarium* vel *placenta ex oleo melle admixta*. לְשַׁד, *humor*. Num. XI. 8. ubi quam expresserint vel lectionem cod. Hebr. a nostra diversam, vel notionem vocabuli Hebr. nobis ignotam, nemo facile dixerit. — צַפִּיחִית, *laganum, placenta*. Exod. XVI. 31. Gloss. in f
Octat. ἐγκρὶς, γλύκασμα ἐξ ἐλαίου. Suid. ἐγκρὶς, γλύκασμα ἐξ ἐλαίου ὑδαρές. Ita etiam in Lex. MS. Cyrilli Barocc. et in Gloss. Bibl. Coisl. p. 471. Lex. Cyrilli MS. Brem. ἐγκρὶς γλύκασμα ἐξ ἐλαίου ὑδαρὶς, ἢ ἀμύλιον. Hesych. ἐγκρίδες, πέμμα ἐλαίῳ ἑψόμενον καὶ μελιτούμενον. ἔνιοι δὲ ἀμανίτας. Athenæus Lib. XIV. p. 645. Vide et Eustathium ad Il. Σ'. pag. 1188. g

'ΕΓΚΡΟΥ'Ω, *infigo, impello*. הִתְנַקֵּשׁ, *insidior, illaqueo*. Aqu. 1 Sam. XXVIII. 9. pro מִתְנַקֵּשׁ, part. Hithp. *in tendiculam ponis te*, habet ἐγκρούεις. Scil. נָקַשׁ pr. *illidere, pulsare* notat, ut docuit Simonis Lex. Hebr. s. h. v. — תָּקַע, *figo, infigo*. Jud. IV. 21. XVI. 14.

'ΕΓΚΡΥ'ΠΤΩ, *abscondo*. *הָבָא s. חָבָה, *lateo*. Amos IX. 3. ἐγκρυ- h
βῶσιν sec. Alex. et B. — *יָשַׁב, *sedeo*. Inc. Psalm. X. 8. pro יֵשֵׁב בְּמַאֲרַב, *sedet in insidiis*, ἐγκρύπτεται μετὰ δόλου. Non male quoad sensum. — טָמַן, *abscondo*. Jos. VII. 21. Job. XX. 26. Prov. XIX. 24. — סָתַר, *abscondo*. Aqu. Theod. Job. XX. 26. ἐνεκρύβη. — עוּג, *placentam* aut *panem subcinericium coquo*. Ezech. IV. 12. Vid. s. v. ἐγκρυφίας. Aliquan- i
do putabam, eos עוּב et עוּג h. l. invicem permutasse. — צָפַן. Hos. XIII. 11. Aqu. Theod. Job. XX. 26. τοῖς ἐγκεκρυμμένοις αὐτοῦ. — *שׂוּם, *pono*. Genes. XXXI. 34. ἐνέκρυψεν sec. Oxon. Bene quoad sensum.

'ΕΓΚΡΥΦΙ'ΑΣ, sc. ἄρτος, *panis genus, quod sub cineribus et prunis coquitur*, q. d. *subcinericius* aut *absconditius*, παρὰ τὸ ἐγκρύπτειν. Iidem pa- k
nes quoque dicebantur ἐπανθρακίδες, q. d. sub prunis cocti. מָעוֹג, *placenta*. 1 Reg. XVII. 12. — עוּגָה, עֻגָה, idem. Genes. XVIII. 6. Ex.

a XII. 39. Hos. VII. 8. — צְלוּל, *tostum, torta*, a צָלַל, *obtegere*. Aqu. et Theod. (nam pro O in Hex. scribendum est Θ, ut temporis injuria lineola in litera Θ interciderit. Omnes enim codd. τῶν ο' in lectione μαγὶς consentiunt.) Jud. VII. 13. — *רִצְפָּה, *lapis ignitus, candefactus*. 1 Reg. XIX. 6. Vide infra s. v. ὀλυρίτης. Hesych. ἐγκρυφίας, ἄρτου
b εἶδος, ὁ ἐν σποδῷ γενόμενος τῷ (lege πεσσόμενος διὰ τὸ) μὴ εἶναι κλίβανον. Similiter Lexic. Cyrilli MS. ἐγκρυφίας, ὁ ἐν σποδιᾷ γενόμενος ἄρτος. Lex. MS. Bibl. Coisl. p. 471. ἐγκρυφίας, ἄρτος ὁ ῥυπαρωτός. In eadem Bibl. pag. 9. e Cod. MS. Octat. nota hæc affertur ad Genes. XVIII. 6. ἐγκρυφίας ἄρτος καλεῖται ὁ ὑπὸ τὴν σποδὸν χωννύμενος καὶ κρυπτόμενος ἐν τῷ ὀπτᾶσ-
c θαι. Confer Etym. M. in 'Αμφιδρόμια, Eustathium ad Od. E'. pag. 241. Bochartum Phal. Lib. II. c. 32. et Hieroz. P. I. Lib. II. c. 24. p. 327. Intt. ad Polluc. p. 371. J. A. Bonitii Diss. de 'Εγκρυφίας Veterum, Lips. 1720. ac Michaëlis Suppl. p. 1845.

'ΕΓΚΤΑ'ΟΜΑΙ, *acquiro; possideo*. נֶאֱחַז, Niph. *possessor fio*. Genes. XXXIV. 10.

d *'ΕΓΚΤΗΜΑ, *possessio*. מִקְנֶה, idem. Num. XXXI. 9. sec. codd. Holmes. ubi cod. 53. habet ὅσα ἐκτήσαντο, alii autem libri ἔγκτητα. Vide Valcken. ad Herodot. V. 23.

'ΕΓΚΤΗΣΙΣ, *acquisitio, emtio*. אֲחֻזָּה, *possessio*. Al. Levit. XXV. 13. — מִקְנָה. Lev. XXV. 16.

'ΕΓΚΤΗΤΟΣ, *acquisitus, emtus*. אֲחֻזָּה, *possessio*. Lev. XIV. 34. —
e מִקְנָה, idem. Num. XXXI. 9. — קִנְיָן, idem. Lev. XXII. 11.

*'ΕΓΚΥ'ΚΛΙΟΣ, *circularis, ad omnes pertinens*. Dan. IV. 34. sec. Chis. ἐπιστολὴν ἐγκύκλιον, epistolam encyclicam: ubi vid. Romanus editor et Michaël. p. 31. Etymol. M. 311. 51. ἐγκύκλιον, ἁπανταχοῦ καθολικόν.

'ΕΓΚΥ'ΚΛΩΣΙΣ, *circumvolutio, rotatio*. Sir. XLIII. 14. ἐγύρωσεν οὐρανὸν ἐγκυκλώσει δόξης.

'ΕΓΚΥΛΙ'Ω, *involvo, implico*, it. *devolvo, evolvo*. הִתְעַלֵּס, Hithp. *exulta*. Prov. VII. 18. ἐγκυλισθῶμεν ἔρωτι, *implicemur* mutuo amoribus. — *צָלַע, *claudico*. Inc. Gen. XXXII. 31. ἐνεκυλίετο. צָלַע pr. notat *se incurvavit* aut *inclinavit*. Sir. XXIII. 14. ἐν ἁμαρτίαις οὐκ ἐγκυλισθήσονται, peccatis non involventur aut *impli*- g
cabuntur. Ibid. XXXVII. 3. πόθεν ἐνεκυλίσθης, unde *prorupisti*, s. unde *devoluta es*.

*'ΕΓΚΥ'ΜΩΝ, *gravidus*, i. q. ἔγκυος. עָלוֹת, *fœtæ matres in grege lactantes*. Symm. Psalm. LXXVII. 71. Vulg. *fœtantes*. Hier. *fœtas*. Phav. ἐγκύμονος, ἐγκύου οὔσης. Ita quoque Suidas. Hesych. ἐγκύμονα, ἔγκυα. i

'ΕΓΚΥΟΣ, *prægnans, gravida*. הָרָה, idem. Jerem. XXXI. 8. Sir. XLII. 14.

*'ΕΓΚΥ'ΠΤΩ, *pronus incumbo, incurvo me ad introspiciendum*. נִשְׁקָף, *videor, respicior*. Cant. VI. 9. ἡ ἐγκύπτουσα sec. Alex. Sed legendum ibi potius est ἐκκύπτουσα. Bel et Drac. 39. sec. cod. Chis. ἐγκύψας εἰς τὸν λάκκον.

'ΕΓΚΩΜΙΑ'ΖΩ, *laudo*. הִלֵּל : הָלַל, Pih. et Pyh. Prov. XII. 8. XXVII. 2. XXVIII. 4. — מְהֻלָּל, *laus*. Prov. XXVII. 21. — רָבָה, *multiplicor*. Prov. XXIX. 2. ubi pro בִּרְבוֹת, *cum multiplicantur*, legerunt בִּבְרָכוֹת : nam בְּרָכָה est ἐγκώμιον, cap. X. 8.

'ΕΓΚΩ'ΜΙΟΝ, *laus, præconium*. בְּרָכָה, *benedictio*. Prov. X. 8. μνήμη δικαίων μετ' ἐγκωμίων. Bene quoad sensum. Vulg. *cum laudibus*. Habet quoque vox Hebr. hanc sig-

nificationem. Esth. II. 23. ἐν ἐγκωμίῳ.

'ΕΓΡΗΓΟΡΟΣ, *vigil.* עִוֵּר, *cæcus.* Threu. IV. 14. Legerunt עִירִים, ab עִיר, *vigil.* — עִיר. Aquila et Symmachus Dan. IV. 10. ubi vid. Scharfenb. Hesych. ἐγρήγορος, εὐγρήγορος. Lex. Cyrilli MS. Brem. ἐγρήγοροι, ἄγρυπνοι ἢ ἄγγελοι. Confer Fabricii not. ad Cod. Pseudepigr. V. T. p. 180.

*'ΕΓΧΕΙΡΑΖΩ. חָבַל. Ex. XXII. 26. sec. codd. Holm. Sine dubio vitiose pro ἐνεχυράσῃς.

'ΕΓΧΕΙΡΕΩ, *manum admoveo, aggredior, molior, mihi propono.* הִשִּׁיא, Hiph. a נָשָׁא, *decipio.* Jer. XLIX. 15. ἡ παιγνιά σου ἐνεχείρησέ σοι, illusio tua te *aggressa est.* — זָמַם, *cogito.* Jer. LI. 12. ἐνεχείρησε
c (sic enim legendum e cod. Alex. pro ἐνεχείρισε) καὶ ποιήσει κύριος, ἃ ἐλάλησεν, *sibi proposuit,* et faciet Deus, quæ locutus est. Hesych. ἐνεχείρησεν, προέθηκεν. — כָּרָה, *fodio.* Jer. XVIII. 22. ἐνεχείρησαν λόγον εἰς σύλληψίν μου, *moliti sunt* aliquid in capturam meam.

'ΕΓΧΕΙΡΗΜΑ, *conatus, molimen.* מְזִמָּה, *cogitatio.* Jer. XXIII. 20.
d XXX. 22. Hesych. ἐγχείρημα, τόλμημα, ἐπιτήδευμα.

'ΕΓΧΕΙΡΙΔΙΟΝ, *quod aliquis manu tenet, parvus gladius, pugio, culter.* חֶרֶב, *gladius.* Ex. XX. 25. Ez. XXI. 3. 4. 5. Jer. L. 42. τόξον καὶ ἐγχειρίδιον ἔχοντες, arcum et *pugionem* habentes. Cf. Ep. Jer. 12. ac Herodotum Lib. I. c. 214. Hes. ἐγχειρίδιον, ξιφίδιον μικρὸν, ἢ τμητικὸν
e ὄργανον. Lex. Cyrilli MS. Brem. ἐγχειρίδιον, ξίφος. — מַטֶּה, *virga.* Symmach. Gen. XXXVIII. 18. ubi vid. Montfauc. ac Scharfenbergius, cui στρεπτὸν ἐγχειρίδιον ad פָּתִיל pertinere videtur. Glossæ: ἐγχειρίδιον (lege ἐγχειριδίων), *manualium.* Hesych. ἐγχειρίδια, τὰ ἐν τῇ χειρί. Conf. Drusium in Fragm. p. 52.

'ΕΓΧΕΙΡΙΖΩ, *in manus do, trado, committo,* i. q. ἐγχειρέω. הֵשִׂים f
פְּקֻדּוֹת, *dispono præfecturas.* 2 Par. XXIII. 18. ἐνεχείρισεν τὰ ἔργα οἴκου κυρίου διὰ χειρὸς ἱερέων, *committebat* opera domus Domini manibus sacerdotum. — זָמַם, *cogito.* Jer. LI. 12. ubi tamen pro ἐνεχείρισε Bielius legere mavult ἐνεχείρησε. — כָּרָה, *fodio.* Jerem. XVIII. 22. Vide s. v. ἐγχειρέω.

'ΕΓΧΕΩ, *infundo.* הֵרִיק, Hiph. g
a רִיק, *evacuo.* Jer. XLVIII. 11. ἐνέχεεν ἐξ ἀγγείου εἰς ἀγγεῖον. — הֵשִׂים, Hiph. a שׂוּם, *pono.* Exod. XXIV. 6. Jud. VI. 19. sec. Alex. Oxon. et Ald. — יָצַק, *fundo.* 2 Reg. IV. 40.

'ΕΓΧΡΙΩ, *inungo.* קָרַע, *lacero, rumpo.* Jer. IV. 30. ἐὰν ἐγχρίσῃ στίβῃ τοὺς ὀφθαλμούς. *Rumpere oculos stibio* dicitur h. l. pro *ultra modum im-* h
plere, ut multis docuit Simonis Lex. Hebr. p. 1461. Adde Tob. VI. 8. XI. 5.

'ΕΓΧΡΟΝΙΖΩ, *immoror.* אֵחַר, Pihel, *differo.* Prov. XXIII. 30. — מַשְׁכִּימִים, part. Hiph. *diluculantes.* Inc. Ps. CXXXVI. 2. — תּוֹחֶלֶת, *exspectatio.* Prov. X. 29.

'ΕΓΧΩΡΙΟΣ, *indigena.* אֶזְרָח, idem. Exod. XII. 49. Lev. XVIII. i
26. Num. XV. 27. — אֶרֶץ, *terra.* Gen. XXXIV. 1. 3 Esdr. VI. 25. 2 Macc. IX. 2. Hes. ἐγχώριοι, ἐκ τοῦ αὐτοῦ τόπου ὄντες.

'ΕΓΩ', *ego.* Ponuntur hic tantum ea loca, ubi in textu Hebr. *nomen* exstat. אָב *pater.* Jud. XI. 36. εἰ ἐν ἐμοί. Legerunt אִי בִּי. — *אֹזֶן, *auris.* Ies. XXXVII. 29. בְּאָזְנָי, *in aures meas,* πρός με. — אֱלֹהִים,

a *Deus.* Job. XXXVIII. 7. πάντες ἄγγελοί μου. Ubi pro μου sine dubio legendum Θεοῦ. — אֵלִי, *Deus mi.* Ps. CI. 24. Hic legerunt אֵלַי, *ad me.* —*אָטָד, *carduus.* Jud. IX. 15. ubi tamen pro ἀπ' ἐμοῦ fortasse reponendum est ἀπὸ ῥάμνου, coll. v. 14. quanquam et recepta lectio excusari potest. — בַּדִּים, plur. a בַּד, *vectes.* Job. XVII. 16. μετ' ἐμοῦ.
b Legisse videntur בִּי. — *בַּמֶּלֶךְ, *in rege.* Aqu. 1 Sam. XVIII. 22. ubi aut pro ἐν ἐμοὶ reponendum est ἐν τῷ βασιλεῖ, aut ἐν ἐμοὶ est alius interpretis minus verba prementis. — וֹ, *ejus.* Job. XXVIII. 12. ubi tamen μοῦ post εἶδε mutandum est in αὐτοῦ. Hieron. *oculus ejus.* — *יֶאֱתָיוּ, *venerunt.* Job. XXX. 14. Legerunt אוֹתִי. — יָד, *manus.* 1 Sam. XXVI.
c 18. ἐν ἐμοί. Adde Symm. 1 Sam. XXIV. 12. בְּיָדִי, παρ' ἐμοί. — *כְּ, *similitudinis.* Gen. XXV. 31. ἐμοὶ σήμερον. Ita quoque Augustinus Lib. I. Locut. *mihi hodie.* Suspicor tamen, initio scriptum fuisse ὡσεὶ σήμερον. — לִי, *mihi.* Gen. XXXI. 41. ταῦτα μοι εἴκοσιν ἔτη ἐγὼ εἰμὶ ἐν τῇ οἰκίᾳ σου, hos ego viginti annos sum in domo tua. 2 Par. XXXV. 21.
d τί ἐμοὶ καὶ σοί; quid mihi tecum est? Vide et 2 Sam. XVI. 10. 1 Reg. XVII. 18. Al. Joël. III. 4. et Lex. N. T. sub τίς. — *לֹא, *non.* Ps. XXXV. 16. Non legerunt לִי: nam idem sensus exoritur, si לֹא interrogative accipiatur pro הֲלֹא, et לִי subaudiatur: nam annon pacem sc. mihi loquuntur? h. e. mihi quidem vel certe pacem loquuntur.
e Conf. Buxtorf. Anticrit. p. 647. — *לָנוּ. Ps. LXXVIII. 8. pro ἡμῶν LXX sine dubio scripserunt ἡμῖν, nam in Hebr. perspicuus est dandi casus. —*מִי, *quis.* 2 Sam. XVIII. 12. Sc. מִי hic duriusculum LXX videbatur, nec forte videbant, quomodo reddi posset commode: ideo sensum reddiderunt, ac pro מִי interpretati sunt לִי, illud desumentes ex praec. v. 5. Vid. Buxtorfii Anticrit. p. 573. — נֶפֶשׁ, *anima.* Num. XXXI. 50. περὶ ἡμῶν. — *סוּסִים, *equus.* Inc. Jud. V. 22. ubi pro μου legendum est ἵππου. — *עַיִן, *oculus.* Ies. XXIV. 17. ἡμῖν. Trendelenburg ad h. l. putat, eos loco לְעֵינֵנוּ legisse לְפָנוּ. Sed potius sensum expresserunt. — פָּנִים, *facies.* Exod. XX. 3. — *צֶלַע, *claudicatio.* Ps. XXXV. 16. κατ' ἐμοῦ, g
ubi pro בְּצַלְעִי, forte legerunt וְעָלַי. — קֶרֶב, *medium.* Ex. XVII. 7. XXXIV. 9. Deut. XXXI. 17. — *רֶגֶל, *pes.* Jud. VIII. 5. ubi pro בְּרַגְלָי, *in pedibus meis,* h. e. *qui imperio meo paret,* habent: τῷ μετ' ἐμοῦ. — שֵׁם, *nomen.* Jos. VII. 9. Praeterea legitur Job. I. 17. ubi nihil est in textu Hebraico, et ἡμῖν est *contra nos,* ac Ps. LXXXIX. 10. ubi pro ἐφ' ἡμᾶς Semlerus conjicit legendum esse ἐξαίφνης, ut ad חוּשׁ referatur. Sed Vulgatus illud ἐφ' ἡμᾶς prorsus omisit.

ἘΓΩ' ΕἸΜΙ', *ego sum.* אָנֹכִי, *ego.* Ies. XLIII. 15.

ἘΔΑΦΙ'ΖΩ, *ad terram prosterno, terræ allido, solo æquo.* יָשַׁב, *sedeo.* Ies. III. 25. εἰς τὴν γῆν ἐδαφισθήσῃ, in terram *prosterneris.* — נָטַשׁ, *desero.* Ez. XXXI. 12. Permutasse videntur נָטַשׁ cum רָטַשׁ. — נִפֵּץ Pih. *allido.* Ps. CXXXVI. 12. ἐδαφιεῖ. Phavor. ἐδαφιεῖ, προσκρούσει, προσρήξει. — נְשַׁחֹתִי, Niph. a rad. שָׁחַח, *incurvatus sum.* Symm. Ies. XXIX. 4. — נָשַׁם, Niph. a שָׁמֵם, *desolor.* Amos IX. 14. οἰκοδομήσουσι πόλεις ἠδαφισμένας, ædificabunt urbes *solo*

adæquatas: coll. Luc. XIX. 44. — רָטַשׁ, Pih. *allido.* Hos. X. 15. XIV. 1. ὑποτίτθια αὐτῆς ἐδαφισθήσεται, infantes ejus adhuc e mamilla pendentes *solo allidentur.* Nah. III. 10. τὰ νήπια αὐτῆς ἐδαφιοῦσι, infantes ejus *allident terræ.* Hesych. ἐδαφίσθησαν, εἰς ἔδαφος ἀνῃρέθησαν. Id. ἐδαφιοῦσι, προσκρούσουσι τῇ γῇ. Gloss. MS. in Proph. ἐδαφιοῦσι, προσκρούσουσιν τῷ
b ἐδάφει. Conf. quoque Lex. N. T. s. h. v.

*ΕΔΑΦΟΣ, *pavimentum, solum.* אַרְעִית, *imum.* Dan. VI. 24. — אֶרֶץ, *terra.* Ez. XLI. 16. 20. — בָּמָה, *excelsum.* Job. IX. 8. Libere verterunt. — מוֹסָדִים, plur. *fundamenta.* Jerem. XXXI. 35. — *נַחַל, *torrens.* Symmach. sec. marg. cod. 108. Holm. Jos. XV. 4. Scil. נַחַל
c notat quoque *locum depressum, per quem aquæ fluunt, vallem cum torrente.* — עָפָר, *pulvis.* Ps. CXVIII. 25. Ies. XXV. 12. XXVI. 5. — קַרְקַע, *fundus, solum.* Num. V. 17. 1 Reg. VI. 15. 16. 31. VII. 7. Symm. Jos. XV. 13. Sir. XI. 5. ἐπ' ἐδάφους. Vulgatus male: *in throno.* Potius est *in solo, humi,* hoc sensu: multi tyranni throno privantur, ut
d sit antithesis. Ibid. XX. 18. (ubi intellegitur *pavimentum lapidibus stratum,* in quo si quis præter exspectationem cadit, ob duritiem pavimenti graviter se lædit. Alii *tectum* intellegunt, quod *pavimentum* vocatur, quia in Palæstina tecta non erant acuminata, sed plana, ut in ipsis ambulare et cœnare possent.) XXXIII. 10. ἔδαφος est i. q. γῆ,
e *terra.*

ἘΔΕΜ, *Edem,* Hebr. עֵדֶן, *Eden,* pr. *voluptas,* deinde nomen loci, ubi olim Paradisus erat. Gen. II. 8. 10. IV. 15. Hesych. Ἐδέμ, τρυφή. Suidas: Ἐδέμ, τρυφὴ ἑρμηνεύεται, καὶ ὁ παράδεισος.

*ΕΔΕΣΜΑ, *edulium, cibus.* דַּחֲוָן, Chald. *cantiones, instrumenta musica pulsatilia.* Dan. VI. 18. Ita nempe nec temere putavit Theodotion vo- f
cem Chald. h. l. explicandam esse. — מַטְעַמִּים et מַטְעַמּוֹת, plur. *cupediæ.* Gen. XXVII. 4. 7. 9. 14. 17. 31. Aqu. Symm. ac LXX Prov. XXIII. 3. In omnibus his locis Fullerus Miscell. SS. I. 17. p. 119. reponi oportere contendit ἡδύσματα (ἐδεσμάτων pro ἡδυσμάτων scriptum est apud Polluc. VI. 65. Clem. Alex. p. 140. B. coll. C. Athen. p. 127. D.): sed satis eum refutavit g
Fischerus de Verss. GG. V. T. p. 23. seq. — מִשְׁנֶה, *secundanum.* 1 Sam. XV. 9. Legerunt מַטְעַמִּים ex nonnullorum sententia. Quidni שְׁמָנִים, *pinguia?* quæ fuit conjectura Hubigantii. — סוֹד, *arcanum consilium.* Psalm. LIV. 15. ἐγλύκανάς μοι ἐδέσματα, dulces mihi reddidisti cibos. Secundum Cappellum in Crit. S. pag. 244. legerunt צַיִד, nam צֵידָה est *venatio* s. *ferina, via-* h
ticum. Sed Buxtorfius in Anticrit. p. 635. recte monuit, סוֹד non ita affine esse τῷ צֵידָה, ut errore scribæ alterum pro altero potuerit subrepere, putat potius, LXX סוֹד accepisse pro סְעוּדָה סָעוּד, quod notat *cibum, edulium, ferculum,* gutturali ע vel elisa, vel in ו mutata. Tychsenius in Tentam. p. 88. eos זוד in mente habuisse existimat. Fortasse tamen מָזוֹן, aut simile quid i
legerunt. Hesych. ἐδέσματα, φάγια (fortasse προσφάγια), βρώματα. Phav. ἐδέσματα, βρώματα.

*ΕΔΝΟΝ, *dos, dotale munus, donum sponsi ante nuptias.* מֹהַר, *dos, qua uxor emitur.* Symmachus Gen. XXXIV. 12. Inc. sine dubio Symm. 1 Sam. XVIII. 25. Conf. Ælian. V. H. XIII. c. 1. Hesych. in v. ἀνάεδνον. Ἕδνα δέ ἐστι τὰ πρὸ τῶν γάμων ταῖς

a γαμεῖσθαι μελλούσαις παρὰ τῶν μνηστή-
ρων διδόμενα δῶρα. Confer Suidam in
ἕνα, ac Fischeri Ind. Græc. Palæph.
. h. v.

ἜΔΟΜΑΙ, *edo*. אָכַל, idem. Gen.
VI. 21. XLIX. 27. Exod. XII. 8.
9. — נָשָׂא, *tollo, consumo*. Job.
XXXII. 22. ἐμὲ σῆτες ἔδονται.

ἝΔΡΑ, *sella, sedes*, it. *anus, po-
dex*. אָחוֹר, *retrorsum*. Ps. LXXVII.
b 66. Ad quem locum respiciens
Suidas ita: Ἕδρα καὶ ὁ σφιγκτὴρ τῶν
ἀνθρώπων, καὶ τοῦτο φησὶν ὁ προφήτης·
καὶ ἐπάταξε τοὺς ἐχθροὺς αὐτοῦ εἰς τὰ
ὀπίσω τῆς ἕδρας, τὸ πάθος σημαίνων. σεμ-
νότερον δὲ τοῦτο εἴρηκεν, εἰπὼν, εἰς τὰ
ὀπίσω. — טְחֹרִים, plur. *mariscæ,
hæmorrhoïdes*. 1 Sam. V. 11. 17. —
מָכוֹן, *basis, statio*. Symm. Psalm.
XXXII. 14. — עֳפָלִים, plur. *ma-
c riscæ, hæmorrhoïdes*. Deut. XXVIII.
27. Aqu. LXX 1 Sam. V. 6. 9. 12.
VI. 4. 5. — תְּכוּנָה, *sedes parata*.
Symm. Job. XXIII. 3. ubi ἕδρα est
*solium juri reddendo destinatum, sel-
la judicialis*. Conf. Ez. XLIII. 11.
Hesych. ἕδρα, βάσις, καθέδρα, ἡ συνέδρα
καὶ κατωχή.

ἙΔΡΑ'ΖΩ, *firmo, fundo, stabilio,
procumbo*. טָבַע, *figo, infigo*. Prov.
d VIII. 25. πρὸ τοῦ ὄρη ἑδρασθῆναι, an-
tequam montes *fundarentur*, seu
crearentur. Hesych. ἑδρασθῆναι, πα-
γῆναι, καὶ τὰ ὅμοια. — *יָלַד, *pario,
creo*. Psalm. LXXXIX. 2. Vulg.
priusquam montes fierent. — כּוּן:
כּוֹנֵן. Aqu. Symm. Psalm. XX. 13.
ubi ἑδράζειν est *tela nervo imposita
jaculari ac emittere*. Aqu. Psalm.
VII. 10. et CXXXIX. 12. Aqu.
e Symm. Prov. XXV. 5. Symm. Ps.
XCV. 10. Al. Exod. XV. 17. Aqu.
Symm. Psalm. X. 2. Symm. 2 Sam.
V. 12. ubi ἑδράζειν est *confirmare
in regno*. — *רָבַץ, *cubo, recumbo*.
Symm. Gen. XLIX. 9. ὀκλάσας ἡ-
δράσθης, genibus flexis *procumbes*.

Drusius et Montfauc. inepte verte-
runt *firmatus es*. Hesych. ἑδράσθη,
κατεκοιμήθη. —*שָׁכַן, *habito*. Symm.
Psalm. LIV. 7. ubi ἑδράζεσθαι est
certas ac stabiles sedes figere. Sap.
IV. 3. οὐδὲ ἀσφαλῆ βάσιν ἑδράσει, ne-
que firmum fundamentum *colloca-
bit*. Sir. XXII. 18. καρδία ἡδρασμένη
ἐπὶ διανοίας συνέσεως, prudens et *fir-
mum* sapientis consilium. Suidas:
ἥδρασεν, ἐστήριξεν, καὶ ἡδρασμένος, βέ-
βαιος, πάγιος. Hesych. ἥδρασα, ἐθε-
μελίωσα, ἐστήριξα, ἔστησα. Idem: Ἐ-
δρασμένη (lege ἡδρασμένη), βεβαιω-
θεῖσα. g

ἙΔΡΑΙ'ΟΣ, *stabilis, firmus, soli-
dus*. נָכוֹן, idem. Symm. Psalm. LVI.
8. et XCII. 2. Prov. IV. 18. ἑδραία
ἡμέρα, *meridies*. Similiter σταθερὰ με-
σημβρία legitur. Vide Ruhnkenium
ad Timæi Lex. Platon. p. 168. —
מָכוֹן, *basis, statio*. Symm. Psalm.
XXXII. 14. Lex. Cyrilli MS. Brem.
et Phav. ἑδραῖος, σταθηρὸς, ἀσάλευτος,
ἀκλόνητος. Hesych. ἑδραῖον, βάσιμα,
στερεόν. Ignatius Ep. ad Polycarp.
p. 12. στῆθι ἑδραῖος, ὡς ἄκμων τυπτό-
μενος.

*ἙΔΡΑΙ'ΟΣ ΜΕ'ΝΩ, *firmus ma-
neo*. יִכּוֹן, *stabilietur*. Symm. Psalm.
LXXXVIII. 37. ἑδραῖος μενεῖ.

ἙΔΡΑΣΜΑ, *firmamentum, stabili-
mentum, sedes*. מָכוֹן, *basis, statio*.
Incert. Exod. XV. 17. Aqu. Psalm.
XXXII. 14.

ἘΘΕΛΕ'Ω, *volo*. אָבָה, idem. Οἱ
λοιποὶ Jud. XI. 17. ἠθέλησαν.

ἘΘΕΛΟΚΩΦΑ'Ω, *voluntarie sur-
dum ago, ultro surdus esse volo*. Sir.
XIX. 23. ἐθελοκωφῶν, *surdum se si-
mulans*, ubi in nonnullis libris male
legitur ἑτεροκωφῶν. Sermo ibi est de
homine pravo et ex dolis consuto.
Hesych. ἐθελοκωφῶν, ἐθελόντως κω-
φεύων. Suidas: ἐθελοκώφων, μὴ βουλο-
μένων ἀκούειν, θελήσει παρακουόντων.

ἘΘΕ'ΛΩ. Vide in θέλω.

ἘΘΙ'ΖΩ, *assuefacio*. Sir. XXIII.
8. ὅρκῳ μὴ ἐθίσῃς τὸ στόμα σου, jura-

mento ne *assuefacias* os tuum. 2 Macc. XIV. 30. ἐθισμένος, *consuetus*.

'ΕΘΙΣΜΟ'Σ, *consuetudo, mos.* דֶּרֶךְ, *via*, it. *mos, consuetudo, agendi ratio.* Gen. XXXI. 35. τὰ κατ' ἐθισμὸν τῶν γυναικῶν, h. e. *menstrua.* — מִשְׁפָּט, idem. 1 Reg. XVIII. 28.

'ΕΘΝΑ'ΡΧΗΣ, *gentis præfectus.* 1 Macc. XIV. 47. XV. 1. 2. Conf. Lex. N. T. s. h. v.

*'ΕΘΝΗΔΟ'Ν, adv. *generatim, secundum totas gentes.* 4 Macc. II. 19.

*'ΕΘΝΟΠΑ'ΤΩΡ, *auctor gentis.* 4 Macc. XVI. 20. Vide Suidam s. ἐθνοπάκτου, ibique Küsterum.

*'ΕΘΝΟ'ΠΛΗΚΤΟΣ, *totam gentem perdens* ac *delens.* 4 Maccab. VII. 11. ἐθνοπλήκτου πυρός: ubi alii vitiose ἐθνοπλήθους. Conf. Toup. Emendatt. in Suidam T. I. p. 159. Lond.

"ΕΘΝΟΣ, *gens, populus.* אִי, *insula.* Hebr. LXX et οἱ λοιποὶ Ies. XLI. 5. Ibid. XLII. 4. *insulæ* ponuntur pro *insularum incolis*, et ita pro *gentibus, quæ in mari Mediterraneo omnes insulas tenebant.*—אֹיֵב, *inimicus.* Inc. et LXX Deut. XXXII. 42. Ezech. XXXIX. 27. In utroque loco alii
d libri ἐχθρῶν loco ἐθνῶν habent, sed lectio ἐθνῶν est usui loquendi ac sentiendi rationi Judæorum convenientius. — אֹם et לְאֹם, *gens, populus.* Gen. XXV. 16. Num. XXV. 15. Psalm. XLVI. 3. — אֻמָּה, Chald. idem. Esdr. IV. 10.—אֹרַח, *via.* Ies. XXXIII. 8. Accepisse videntur vocem Hebr. in ea notione, ut sit *caterva* s. *turma proficiscentium*
e *ac impetum facientium*, ac ideo transtulisse, quia in antecedentibus loco עֹבֵר legerunt עֲבָרָה.—אֶרֶץ, *terra.* Esdr. IX. 7. Ies. XXXVI. 20. Ez. XXXI. 12. *גֵּו, *dorsum.* Proverb. XXVI. 3. Legerunt לְגוֹי. — גּוֹי, *gens, natio.* Symm. Ps. LXXXII. 5. מִגּוֹי, μὴ ὦσι ἔθνος. LXX Gen. X. 5. XII. 2. XIV. 1. — גְּוִיָּה, *corpus.* Nah. III. 3. ubi loco לִגְוִיָּה, *cadavera suorum*, legerunt לְגוֹיִה. — גַּל, f
acervus. Ies. XXXVII. 26. ἔθνη. Hanc enim notionem voci Hebr. subjiciendam esse h. l. existimarunt ex serie orationis. — הָמוֹן, *turba.* 2 Par. XXXII. 7. Ies. XIII. 4. — זֶרַע, *semen.* Esther. X. 3. ubi ἔθνος *gentem Judaicam* notat. — חָבֵר, *socius.* Job. XL. 25. Sermo ibi est de *piscatoribus, qui in societatem coierunt*, qui ex usu loquendi Græcorum commode ἔθνη dici poterant. g
Conf. Lexic. N. T. s. h. v. — חַיִל, *exercitus.* Ies. LX. 5. — מַיִם, dual. *aqua.* Num. XXIV. 7. Sc. *aqua* de quavis *multitudine*, speciatim hostium, dicitur. — מַעֲשֶׂה, *opus.* 2 Par. XX. 38. Libere verterunt, aut, quia postea *navium* mentio fit, putavit auctor hujus versionis, per מַעֲשֶׂה esse intellegendos *eos, qui in navibus erant*, inpri- h
mis quia ἔθραυσε præcesserat, quod de ἔργῳ pr. sic dicto non commode dici posse existimabat. Sed ἔργον est h. l. *conatus*, et θραύειν *irritum reddere.* — מָקוֹם, *locus.* Nehem. IV. 12. Sensus non mutatur. — נָשִׂיא, *princeps.* Genes. XVII. 20. Principes h. l. sunt auctores familiarum ac gentium. — עֶבֶד, *servus.* Esth. I. 3. τοῖς λοιποῖς ἔθνεσι, reliquo i
populo, potestati ejus subjecto. — עַם, *populus.* Gen. XVII. 16. Lev. XXI. 1. Prov. XXX. 26. οἱ χοιρογρύλλιοι ἔθνος οὐκ ἰσχυρόν, choerogrylli *gens* non valida. Sic Homerus vocem ἔθνος de anseribus, avibus (v. c. Il. O'. 691.), gruibus, cygnis, muscis, apibus usurpat. Orpheus (de Lapid. 15. 94.) de locustis: ἀκρίδος ἄπλετον ἔθνος, et Virgilius

a Georg. IV. de pecude et apibus. Adde Olearii not. ad Philostrat. de Vit. Apoll. Tyan. Lib. III. c. 4. not. 4. — כָּל הָעָם, *omnis populus*. Esth. I. 5. τοῖς ἔθνεσι, *populo*.—צָבָא, *exercitus*. Ies. XIII. 4. — *שֵׁם, *nomen*. Gen. XXXVI. 40. Scil. שֵׁם interdum quoque *populum* notat. Vide Lex. N. T. s. v. ὄνομα n. 2. Sap. XV. 15. τὰ ἔθνη, *idolorum cul-*
b *tores*, coll. v. 14. Sir. X. 15. τοῖς ἔθνεσι opponuntur ταπεινοί, unde Syrus τὰ ἔθνη per *elatos*, Arabs *superbos* transtulit (coll. v. 13. 14. et XXXII. 18.). Sine dubio intellexit urbes potentes, quarum incolæ fastu repleti erant, ut *Babylon*, *Ninive*, etc. Sap. XVII. 2. ἔθνος ἅγιον, *Judæi*.

ἜΘΝΗ ἸΣΧΥΡΑ', *gentes validæ*.
c הַזּוּזִים, nomen propr. gentis. Gen. XIV. 5. Legisse videntur עַזִּים. Confer Fulleri Miscell. SS. Lib. II. c. 10. p. 230. seq.

ἜΘΟΣ, *consuetudo, mos*. מִשְׁפָּט, *judicium*, etiam *mos, consuetudo*. Inc. Jud. XVIII. 7. Symm. 1 Reg. XVIII. 28. Sap. XIV. 16. 1 Macc. X. 89.

ἜΘΩ, *consuesco, soleo*. *כְּפַעַם
d בְּפַעַם, *sicut vice in vice*, h. e. *sicut consueverat*. Symm. 1 Sam. XX. 25. ὥσπερ εἰώθει. Vulg. *secundum consuetudinem*. Sir. XXXVII. 18. εἴωθεν, *consuevit*. Hesych. εἴωθεν, ἔθος ἔχει.

ΚΑΤΑ' ΤΟ' ΕἼΩΘΟ'Σ, *secundum consuetudinem, pro more*. כְּפַעַם בְּפַעַם, *sicut vice in vicem*, h. e. *sicut consueverat*. Num. XXIV. 1.

ΕἸ', *si, an, annon, utinam, non*.
e אִם, *si*. Deut. I. 35. εἰ ὄψεταί τις τῶν ἀνδρῶν τούτων τὴν γῆν ἀγαθὴν ταύτην, *non* videbit aliquis horum virorum terram hanc bonam. Vide et Psal. XCIV. 12. et conf. Gen. XXVI. 29. ubi אִם redditur μή. Adde Lydii Diss. de Jurament. p. 260. Esth. IV. 14. τίς οἶδεν, εἰ εἰς τὸν καιρὸν τοῦτον ἐβασίλευσας, quis novit, *annon* propter hoc tempus regnes. — הֲ, *an*. Genes. XLII. 16. εἰ ἀληθεύετε, ἢ οὔ, *an* vera loquamini, vel non.—וְאִין, *et non*. 1 Sam. XXI. 8.—*הֵן, quod Chaldæis significat *si*, at Hebræis est *ecce*. Job. IV. 18. Adde Ies. LVIII. 4. ubi tamen εἰ (quod nonnulli *nonne* vertunt) e sequenti εἰς ortum esse videtur. — לוּ, *utinam*. Job. XVI. 4. εἰ ὑπέκειτό γε ἡ ψυχὴ ὑμῶν ἀντὶ τῆς ἐμῆς, *utinam* anima vestra supponeretur pro mea: ubi Olympiodorus: f
τὸ εἰ ἀντὶ τοῦ εἴθε. (Eurip. Or. v. 1100.) Arab. لو est *si*. Adde Jud. VIII. 19. — לֹא, *non*. Ps. LI. 18. et LV. 13. Legerunt לוּא.

ΕἸ' ΓΑ'Ρ, *utinam*. לוּ, *utinam*. Job. VI. 2. ubi Chrysost. εἰ γὰρ ἀντὶ τοῦ εἴθε γάρ. — מָה, *quid*. Job. VI. 8. εἰ γὰρ δῴη, sc. τις, *utinam* aliquis daret. Cf. Lex. N. T. s. h. v.

*ΕἸ' ΔΕ'. וְאֵלַי. Job. IV. 12. Legendum μοὶ δέ.

*ΕἸ' ΔΕ' ΜΗ', *alioquin*. וְאִם לֹא, *et si non*. Job. XXIV. 15. ubi Vulg. *quod si non est ita*.

*ΕἸ' ἬΔΗ. יְהִי־נָא, *sit nunc*. 2 Sam. XIV. 17. εἰ ἤδη, sensu prorsus suspenso, si quidem nulla ἀπόδοσις sequitur. Sin autem vocibus aliter distinctis legatur εἴη δὴ ὁ λόγος, *sit quæso sermo*, textus perfectum habet sensum, qui Hebr. et alteri lectioni γενηθήτω δὴ in Ald. et Compl. ac apud Theodoret. bene respondet.

*ΕἸ' ΚΑΙ'. הֲגַם, 1 Sam. XIX. 24.

*ΕἸ' ΜΕ'Ν. כִּי אִם. Inc. 1 Sam. XXI. 5. Lege εἰ μὴ, coll. v. 4.

*ΕἸ' ΜΗ'. Ez. XVI. 56. ubi illud εἰ μὴ est superfluum, nec habetur in textu. Legendum καὶ οὐκ ἦν.

ΕἸ' ΜΗ'Ν, *num, an, certe*. אִם, *si*.

a Ez. XXXV. 6. εἰ μὴν εἰς αἷμα ἡμάρτες, *quia* in sanguinem peccasti. — ה præf. 2 Sam. XIX. 35. εἰ μὴν γνώσομαι ἀνὰ μέσον ἀγαθοῦ καὶ κακοῦ; *num* discernam inter bonum et malum? — כִּי Job. XXVII. 3. εἰ μὴν ἔτι τῆς πνοῆς ἐνούσης — μὴ λαλήσει τὰ χείλη μου τὰ ἄνομα, *certe*, dum adhuc in me est halitus — non loquentur labia mea iniqua. Lexic. Cyrilli MS. b Brem. Εἰ μὴν, ὄντως δή.

ΕΙ᾿ ΟΥ᾿, *quod non*. אִם, *si*. 1 Reg. I. 51. ὀμοσάτω μοι σήμερον, εἰ οὐ θανατώσει, juret mihi hodie, *quod non* occisurus sit.

*ΕΙ᾿ ΟΥ῞ΤΩΣ. אָכֵן, *certe, profecto*. Ex. II. 14. Haud dubio legerunt הֲכֵן. Nam literam ה, interrogationis indicem, aliis quoque locis reddiderunt particula *εἰ*.

c ΕΙ῎ ΠΟΤΕ, *si forte*. אוּלַי, *fortasse*. Al. Thren. III. 29. εἴ ποτε ἢ ἐλπίς, *si forte* sit spes. — כִּי. Incert. Jud. II. 18.

ΕΙ῎ ΠΩΣ, *si quo modo, si forte*, it. *fortasse*, etiam *ut*. אוּלַי, *forte, fortassis*. 2 Sam. XVI. 12. coll. Act. XXVII. 12. 2 Reg. XIX. 4. εἴ πως εἰσακούσεται, *fortasse* exaudiet. Al. 1 Sam. XIV. 6. Aqu. Job. I. 5. d — ו præfix. Aqu. Ez. XLIII. 10. εἴ πως ἐντραπῶσιν, *ut* confundantur. Drusius ibi legendum conjicit ὅπως: sed præter necessitatem, nam εἴ πως alias etiam significat *ut*. Vid. 1 Maccab. IV. 10. Phil. III. 11. Sic et אוּלַי, quod alias denotat *si forte, fortasse*, significat aliquando *ut*, et ἵνα redditur, v. c. Exod. XXXII. 30.

e ΕΙ῎ ΤΙ, *fortasse*. אוּלַי, idem. 1 Sam. XIV. 6.

*ΕΙ῎ ΤΙΣ. Apud LXX Deut. VIII. 5. pro ὡς εἴ τις (Hebr. כַּאֲשֶׁר) reponendum est ὡσεί τις ex Compl.

᾿ΙΔΕ` ΕΙ᾿, *vide an, annon*. וְאִין, *et non*, etiam *nonne?* 1 Sam. XXI. 8. — Vide alibi Μὴ, Οὕτως, et Ὄφελον.

ΕΙ᾿ΔΕ´Α, *species, forma*. 3 Esdr. IV. 26. ubi tamen alii pro εἰδέαις f rectius legere videntur ἰδέαις. Ep. Jer. v. 63. *forma*.

ΕΙ᾿ΔΕ´Ω, *scio, cognosco, intellego, rationem habeo*. Verba ἐν τῷ μὴ εἰδέναι παιδείαν apud Symm. ac Theod. Prov. V. 23. in Hexaplis referuntur ad verba: בְּרֹב אִוַּלְתּוֹ יִשְׁגֶּה, *in multitudine stultitiæ suæ erravit*. Mihi autem potius ad verba antecedentia בְּאֵין מוּסָר pertinere videntur. g Pro εἰδέναι Semlerus reponit εἶναι. — דֵּעַ, *scientia*. Job. XXXII. 10. — עַל דַּעַת, *in scientia*. Job. X. 7. — הֵבִין, Hiph. a בִּין, *intellego*. Job. XXIII. 8. XXVI. 14. XXXII. 9. — *הַיּוֹם, *hodie*. Job. XXIII. 2. Libere verterunt. — יָדַע. Gen. II. 9. III. 4. XVIII. 19. — מְתֵי סוֹד, *homines arcani consilii*. Job. XIX. 19. οἱ εἰδότες με, *familiares mei*. h Symm. οἱ συνόμιλοί μου. — נִכַּר, Pih. Job. XXXIV. 19. — *פְּלֹנִי אַלְמֹנִי, *obscurus, ignotus*. Symm. 1 Sam. XXI. 2. εἰς τὸν, οὐκ οἶδα τίνα. — רָאָה, *video*. Genes. XLV. 13. Exod. XV. 21. in notione *rationem habendi*, ubi cum ἐπιίδω permutatur in codd. Num. XXXV. 23. — שָׁמַע, *audio*. 1 Reg. XX. 31. 2 Par. X. 15. — שָׁמַר, *custodio*. Al. Jos. I. 8. — שָׂעַר, *horreo*. Deut. XXXII. 17. ᾔδεισαν. i Dathius putat, eos legisse שְׂעָרוּם, quod apud Syros ܫܥܰܪ, et Arabes شعر, *pretium alicui rei statuere, curare*, notet: sed Arab. شعر notat etiam *scire, nosse*. Sensus est: quos ignorarunt, vel: non coluerunt majores vestri. 1 Macc. VI. 30. ἐλέφαν-

a τὰς εἰδότας πόλεμον, elephantes scientes bellum, h. e. *docti institutique* ad prœlia facienda.

ΟΥ'Κ ΕΙ'ΔΕ'Ω, *nescio.* הִסְתַּתֵּר, Hithp. a סָתַר, *abdo me, latito.* Ies. XLV. 15.

*ΕΙ'ΔΕ'ΧΘΕΙΑ, *deformitas odiosa et detestabilis.* Sap. XVI. 3. εἰδέχθεια τῶν ἀπεσταλμένων. Sermo ibi est de ranis Ægyptiis immissis. Hesych.
b εἰδεχθὴς, ἀειδὴς, αἰσχρὸν τῷ ἰδεῖν, ἤτοι ἄμορφον. Vide etiam Suidam s. h. v. ubi quoque subst. εἰδέχθεια commemoratur. Zonaras Lex. 632. εἰδέχθεια, ἡ ἀμορφία. Vide quoque Phav. 569. 24.

ΕΙ'ΔΗΣΙΣ, *scientia.* Sirac. XLII. 25. πᾶσαν εἴδησιν, omnes *res.*

ΕΙ'ΔΟΣ, *species, forma, genus.* מַרְאֶה, *species.* Symm. Job. IV. 16.
c Aqu. Theod. Symm. Ezech. I. 14. LXX Gen. XLI. 2. 3. 4. Exod. XXIV. 17. — מִשְׁפָּחָה, *genus.* Jer. XV. 3. τέσσαρα εἴδη, quatuor mortis *genera.* — מִשְׁפָּט, *modus.* Exod. XXVI. 30. — עַיִן, *oculus.* Theod. et LXX Ez. I. 16. LXX Num. XI. 7. Ez. VIII. 2. — עַפְעַפַּיִם, dual. *palpebræ.* LXX et οἱ λοιποὶ Job. XLI. 10. ubi sensum expresserunt.
d — *שִׁית, *ornatus.* Prov. VII. 10. unde apparet, ad εἶδος etiam *vestes* ac *ornatum* pertinere. — תֹּאַר, *forma.* Symm. Ies. LIII. 2. LXX Gen. XXIX. 17. XXXIX. 6. XLI. 18. 19. Sap. XV. 4. 5. εἶδος σπιλωθὲν χρώμασι διηλλαγμένοις, *effigies* tincta variis coloribus. Sic et *Ciceroni species* dicitur pro *simulacro Div.* I. 12. et 36. Sirac. XXIII. 19. δύο
e εἴδη, duo *genera*, coll. XXV. 3.

*ΕΙ'ΔΟΣ ΜΟΡΦΗ', aut potius μορφῆς. תֹּאַר, *forma.* Jud. VIII. 18. sec. cod. Alex. — Vide alibi Πορνικὸς, Στερέωμα, Φόβος.

ΕΙ'ΔΩ, *video, respicio, intellego, audio, fruor.* בֵּרֵר, *declaro.* Coh. VIII. 18. Arab. زار notat *explorare, investigare aliquid,* in specie *odoratu.* — הִבִּיט, Hiph. a נָבַט, *intueor.* Num. XII. 8. Job. VI. 19. f
Ies. XXXVIII. 11. — *הֵיטִיב, *bene facio, bene valeo.* Ps. XXXIII. 3. ὁ εἰδὼς ψάλλειν. *Vir bene faciens pulsare* est ibi *bene pulsare valens.* — הִנֵּה, *ecce.* Gen. XL. 16. XLI. 1. — הֵפִיק, Hiph. a פּוּק, *produco.* Prov. III. 13. bene quoad sensum. — הִשְׁוָה, Hiph. *æquo.* Ies. XLVI. 5. N. L. — חָזָה, *video.* Num. XXIV. 4. 16. Job. XXIV. 1. g
XXVII. 12. — חֲזָה : חֲזָא, Chald. Esdr. IV. 14. Dan. II. 8. 26. 41. IV. 2. — חָלַם, *somnio.* Gen. XL. 5. 8. XLI. 11. XLII. 9. — *יָדוּעַ, *notus.* Ies. LIII. 3. ubi plerique statuunt eos יֹדֵעַ legisse. Sed εἰδὼς φέρειν respondet ibi Hebr. יְדוּעַ, adeoque bene sensum expresserunt. — יָדַע, *scio.* Exod. XXXIII. 12. οἶδά σε παρὰ πάντας, præ omnibus h
te *novi,* i. e. *singulari benevolentia te prosequor.* Levitic. XXIII. 43. Jos. VIII. 14. 1 Sam. X. 11. — *לְמָטָר, *ad pluviam.* Job. XXVIII. 26. ubi οὕτως ἰδὼν Grabius emendavit in οὕτως ὑετόν. Sed verba οὕτως ἰδὼν sunt alius interpretis, referenda ad אָז רָאָהּ, *tunc vidit eam,* initio v. seq. — מָצָא, *invenio.* Jer. XXIII. 11. Sc. מָצָא est i
pr. *videre, quod antea non videras, aut videre volueras,* coll. Gen. II. 20. Sic εὑρίσκειν Rom. VII. 21. Thren. II. 9. ubi tamen loco εἶδεν in cod. Norimberg. ac Theodoret. legitur εὗρον, quod est aut alius interpretis, aut correctio ad textum Hebraicum. — מַרְאֶה, *visio.* Jos. XXII. 10. Job. IV. 16. in quo posteriore loco tamen pro εἶδος for-

a tassis legendum est εἶδος. — מְתֵי סוֹדִי, *homines arcani consilii mei.* Job. XIX. 19. οἱ ἰδόντες με, sec. Vat. Εἴδειν τινὰ est *familiariter aliquo uti, arctissime cum aliquo conjunctum esse,* æque ac form. Hebr. *videre faciem alicujus.* — עַתָּה, *nunc.* Deut. XXXII. 39. Sed videntur ibi LXX עַתָּה potius prorsus omisisse, ut ἴδετε (mallem equidem le-
b gere ἰδόντες) ἴδετε ad רְאוּ unice pertineant. — צָפָה, *speculor.* Ies. LVI. 10. ἴδετε: ubi loco צֹפָיו, *speculatores ejus,* legerunt צָפוּ. — *צָפְנַת, *Saphnath,* vox Ægyptiaca. Gen. XLI. 45. Syrus ὁ εἰδὼς τὰ κρυπτὰ, ubi tamen, ut suspicor, εἰδὼς potius ad פַּעְנֵחַ referendum est. Vide ibi reliquos Intt. — רָאָה, *video.* Symm. Ies. LIII. 2. ubi, ut Hebr. רָאָה,
c notat *cum admiratione ac voluptate videre.* LXX Genes. XLII. 1. ἰδὼν, ὅτι ἐστὶ σίτου πρᾶσις ἐν Αἰγύπτῳ, *audiens,* in Ægypto vendi frumenta. Jud. XIV. 11. ubi tamen pro εἶδον forte reponendum est ἐδεδοίκειν. Vide infra s. v. φοβέομαι. Al. 2 Sam. XII. 19. εἶδε, ubi LXX συνῆκε, *intellegebat,* habent. Ps. XXXIII. 12. ἀγαπῶν ἡμέρας ἰδεῖν ἀγαθὰς, qui vult vi-
d tam *agere* felicem. Ps. XXXVI. 39. ἴδε εὐθύτητα, *respice* ad rectitudinem, s. ad id, quod rectum est. Psalm. LXXXIX. 17. Legerunt וּרְאֵה, *et respice.* Ps. CV. 3. τοῦ ἰδεῖν ἐν τῇ χρηστότητι τῶν ἐκλεκτῶν σου, ut *fruar* bonis electorum tuorum. Vide et Ps. XXVI. 19. XXXIII. 12. Coh. III. 3. ἴδε ἐν ἀγαθῷ, *fruere* bono. Cant. III. 11. ἴδετε ἐν τῷ βασιλεῖ, *vi-*
e *dete regem.* Cohel. VI. 6. ἀγαθωσύνην οὐκ εἶδεν, bonis non *fuit perfruitus.* Cohel. IX. 9. ἴδε ζωὴν, h. e., ut Symmachus vertit, ἀπόλαυσον ζωῆς, *fruere* vita. Conf. Drusium ad h. l. Lex. N. T. s. h. v. Adde Job. XXXVIII. 17. ubi repone ἴδον σε, ἔπτηξε. Videntur legisse יִרְאוּךָ. Apud Aqu. Psalm. LXV. 18. pro ἰδὼν sine dubio reponendum est εἰ εἶδον, convenienter textui Hebr. — f
רָם לְבָב, *effert se cor.* Ez. XXXI. 10. Sed textus Græcus ibi aperte in mendo cubat. — שָׁמַע, *audio.* Job. XXXV. 13. Ies. XXX. 19. φωνὴν τῆς κραυγῆς σου, ἡνίκα εἶδεν, vocem clamoris tui, quam *percepit,* seu, ut Vulgatus rectius transtulit: *statim ut audierit.* V. Ælian. V. H. II. 10. ac infra s. v. ὁράω. — *שָׁרַר, *intueor.* Theod. Job. XXXVI. 24. g
ubi ἰδεῖν ἐν τινὶ notat *cum admiratione intueri aliquid.* — *שָׂעַר, *horreo, vereor.* Deut. XXXII. 17. οὓς οὐκ ᾔδεισαν οἱ πατέρες αὐτῶν, quos non *coluerunt* patres eorum. Ita Vulgatus. Sir. XVI. 15. μὴ εἰδέναι αὐτὸν, pro ὡς μὴ εἰδέναι αὐτὸν, sc. Θεὸν, in opinione versans, quasi Deus eum ignoraret. Postulat hoc series orationis. Sap XIII. 1. εἰδέναι, *mente perspi-* h
cere, ratione percipere, cognoscere, coll. v. 9. Suid. εἴδω, τὸ γινώσκω. Sap. II. 17. ἴδωμεν, εἰ, h. e. *experiamur, an:* ubi cum πειράζειν permutatur. 1 Macc. XIII. 3. στενοχωρίας, ἃς εἴδομεν, calamitates, quas *experti sumus.* Eurip. Suppl. 785. ἄλγος ἰδεῖν. Sir. XXVIII. 24. ἴδε, *age.* — Vide alibi Ἐμβλέπω, Ἐνύπνιον, Ζωὴ, Εἰ et Παρεράω. i

ΕἸΔΩΛΕΙ͂ΟΝ, *idoli templum, delubrum.* בֵּית אוֹצַר אֱלֹהִים, *domus thesauri Dei.* Dan. I. 2. sec. Chis. 3 Esdr. II. 10. בֵּית אֱלֹהִים, coll. Esdr. I. 7. 1 Macc. I. 50 pro εἰδωλείοις Syrus legit εἴδωλα, quod de *imaginibus* et *statuis Deorum* intellegendum est. Ibid. X. 83. 3 Macc. IV. 16. Lex. Cyrilli MS. Brem. εἰδωλεῖον, οἶκος εἰδώλων, ἀνακείμενος εἰδώλοις. Suidas: εἰδωλεῖον, ὁ ναὸς τῶν εἰδώλων. Confer Lexic. N. T. s. h. v.

ΕἼΔΩΛΟΝ, *idolum, simulacrum,*

a *deaster*. אֱלֹהִים, plur. *dii*, etiam *deastri*. Num. XXV. 2. 1 Reg. XI. 2. 8. 33. Dan. III. 19. sec. Chis. — אֱלִיל, *res nihili*. Theod. Ies. X. 10. LXX Lev. XIX. 4. 1 Par. XVI. 26. Ps. XCVI. 7. — אֵלִים : אֵילִים, plur. ex אֵלָה, *querceta, in quibus idola colebantur*, ut adeo per metonymiam etiam *ipsa idola* significare possit. Ies. I. 29. LVII. 5. Male
b nonnulli statuunt, LXX utrobique legisse צְלָמִים, coll. Num. XXXIII. 52. 2 Par. XXIII. 17. — בָּמָה, *excelsum*. Ez. XVI. 16. Sc. vocem Hebr. seriei orationis convenienter acceperunt de *idolis, quæ olim in excelsis colebantur*. Conf. infra s. v. ἐμβόλισμα. — בְּעָלִים, plur. ex בַּעַל, *dii tutelares*. 2 Par. XVII. 3. Jerem. IX. 13. — גִּלּוּלִים, plur. *dii*
c *stercorei, idola*. Aqu. Symm. Theod. Ez. XX. 7. ubi loco εἴδωλα legendum est ἐν εἰδώλοις. Ibid. Ezech. XIV. 4. et XVIII. 15. LXX Lev. XXVI. 30. Deut. XXIX. 17. — הֶבֶל, *vanitas*, metaph. *idola* et *idololatria*. Deut. XXXII. 21. Jer. XIV. 22. XVI. 18. — חַמָּנִים, plur. *subdiales statuæ*. Ies. XXVII. 9. Vocem Hebr. vulgo de *statuis sola-*
d *ribus* aut *simulacris solis* interpretantur, ut adeo genus pro specie fortasse ex ignorantia veræ vocis significationis posuerint. — מִפְלֶצֶת, *horrendum idolum*. 2 Par. XV. 16. — *עֲלִילוֹת, *facinora*. Ez. XXXVI. 17. Cappello in Not. Critt. ad h. l. legisse videntur בְּאֱלִילוֹתָם, quo non opus erit, modo vox Hebr. de *idololatria* explicetur. — עָצָב, *dolor*,
e etiam *idolum*, ratione habita *pœnæ*, quæ idololatriam apud Judæos sequebatur. Ies. XLVIII. 5. Theod. et Vta Ps. CXXVI. 2. — עֲצַבִּים, plur. *terricula, simulacra, idola*. Symm. Psalm. XVI. 4. ubi Hebr. עַצְּבוֹת respondet. LXX 1 Sam. XXXI. 9. 1 Par. X. 9. (ubi εἴδωλα de *templis idolorum* explicandum est. Conf. Var. Lect.) 2 Par. XXIV. 18. — סִכּוּת, nomen *idoli*. Inc. Amos f
V. 26. — פָּסִיל, *sculptile*. 2 Paral. XXXIII. 22. Ies. XXX. 22. — פֶּסֶל, idem. Exod. XX. 4. — צֶלֶם, *imago*. Num. XXXIII. 52. 2 Par. XXIII. 17. ubi εἴδωλα sunt simulacra minora idolorum. Nam diserte distinguuntur ab ipso Baal. — שִׁקּוּץ, *abominatio*, it. *idolum abominabile*. 1 Reg. XI. 5. 7.—תְּמוּנָה, *similitudo*. Aqu. Deut. IV. 16. — g
תְּרָפִים, plur. *teraphim, dii tutelares*. Gen. XXXI. 19. 34. 35. Symm. Ez. XXI. 21. Hesych. εἴδωλον, ὁμοίωμα, εἰκὼν, σημεῖον, χαρακτήριον σκιοειδές. Lex. Cyrilli MS. Brem. εἴδωλον, ἐκτύπωμα. Conf. infra s. v. ὁμοίωμα.

*ΟἾΚΟΙ ΤΩ͂Ν ΕἸΔΩ΄ΛΩΝ, *templa idolorum*. עֲצַבִּים, *idola*. 1 Par. X. 9. sec. Ald. et Compl. ἐν τοῖς οἴκοις τῶν εἰδώλων, quæ verba mihi me- h
rum glossema esse videntur: nam εἴδωλα ibi necessario de *templus idolorum* accipiendum est.

*ΕἸΔΩΛΟΠΟΙΪ΄Α, *idolorum fabricatio*. Ed. Quinta Hos. VI. 9. כִּי זִמָּה עָשׂוּ, *quia scelus fecerunt*, διὰ τῆς εἰδωλοποιΐας αὐτῶν τῆς ἀθεμίστου. Plato Tim. III. 46. A. Diod. Sic. p. 60. 41.

ΕἼΕΙΝ. Ipsa vox Hebr. אִיִּים, *thoes* (animalium genus, de quo i
Bochartus Hieroz. P. I. Lib. III. cap. 12. Οἱ λοιποὶ Ies. XIII. 22. Vide Drusium in Fragm. p. 311.

ΕἼΘΕ, *utinam*. *וְאוּלָם, *et vere*. Inc. Job. XI. 5. ἀλλ' εἴθε ἂν (lege ἂν) ὅπως ἂν, ubi duæ versiones coaluerunt. — *לֹא, *non*. Job. IX. 33. ubi cum Syro et Ar. pronuntiarunt לוּא, *utinam*. — לוּ, *utinam*. Symm. Job. VI. 2. XVI. 4. Hesych. εἴθε, ὄφελε. Lege ὄφελον.

ΕΙ'ΚΑ'ΖΩ, *assimilo, comparo, conjicio, exploro.* *דָּמָה, *assimilo.* Symm. Ps. XLVII. 10. εἰκάσαμεν. Εἰκάζειν h. l. *cogitare, diligenter perpendere* notat, (nam qui hoc facit, comparationem plurium rerum instituit) et ex adjuncto *recte æstimare, justum pretium statuere,* etiam *prædicare, laudare.* Hier. *æstimavimus.* — חָקַר, *perscrutor.* Jer. XLVI. 23. ὅτι οὐ μὴ εἰκασθῇ ὁ Θεὸς, quoniam *explorari* non potest Deus. — שָׁעַר, *æstimo.* Symmach. Prov. XXIII. 7. εἰκάζων. Hieron. *in similitudinem arioli et conjectoris æstimat, quod ignorat:* nam εἰκάζειν Græcis est *hariolari, ex conjecturis s. certo indicio judicare.* Conf. ad h. l. Doederleinium. — שְׁעָרִים, *mensuræ.* Aqu. Gen. XXVI. 12. ἑκατὸν εἰκασμένον, h. e. interprete Hieronymo, *centuplum æstimatum.* Vide Drusium in Fragm. p. 36. et Kuhnium Quæst. Philol. Pent. V. Quæst. 1. Sap. VIII. 9. οἶδεν τὰ ἀρχαῖα καὶ τὰ μέλλοντα εἰκάζειν, novit præterita et futura *conjicere.* Ib. IX. 16. μόλις εἰκάζομεν τὰ ἐπὶ γῆς, difficulter *exploramus,* quæ in terra sunt.

ΕΙ'ΚΑΙ͂ΟΣ, *vilis, inanis.* רֵקִים, plur. *vacui, viles.* Symm. 2 Sam. VI. 20. εἰκαῖοι. Vulg. *scurræ.* Aqu. κενοί, LXX ὀρχούμενοι. Hesychius: εἰκαῖον, ἀνωφελὲς, μάταιον, ἀργὸν, μωρόν.

ΕΙ'ΚΑΙΟ'ΤΗΣ, *vanitas.* שָׁוְא, idem. Aqu. Prov. XXX. 8.

ΕΙ'ΚΑ'Σ, *numerus vicenarius, vigesimus,* i. q. εἰκοστὸς, it. *vicesima mensis dies.* עָשָׂר, *decem.* Gen. VII. 11. VIII. 4. — עֶשְׂרִים, plur. *viginti.* Gen. VII. 14. Ex. XII. 18. Num. X. 11. Adde Dan. X. 4. sec. Chis. Græci quoque dicunt δεκὰς et τριακὰς pro *decimo* et *tricesimo.* Habet hæc tria Hesychius in Φθίνοντος μηνός.

ΕΙ'ΚΗ͂, *temere, sine ratione, frustra.* מָדוֹן, *contentio.* Prov. XXVIII. 25. ἄπιστος ἀνὴρ κρίνει εἰκῇ, homo infidus judicat temere, non attendens rationi. — שָׁוְא, *vanitas.* Aqu. Ex. XX. 7. εἰς εἰκῆ, *sine justa causa.* Idem Ps. CXXVI. 1. Vide Perizon. ad Ælian. V. H. Lib. IV. c. 1. pag. 328. Hesych. εἰκῆ, μάτην, ἔθεν καὶ εἰκαῖος ὁ μάταιος, ἢ ἀκαίρως, ἢ ὡς ἔτυχεν.

ΕΙ'ΚΟΣΑΕΤΗ'Σ, *viginti annos agens.* בֶּן עֶשְׂרִים שָׁנָה, *filius viginti annorum.* Exod. XXX. 14. Num. I. 3. Esdr. III. 8.

ΕΙ'ΚΟΣΙ, *viginti.* *אַרְבָּעִים, *quadraginta.* 1 Sam. IV. 18. Legerunt כ, 20. pro מ, 40. — עֶשְׂרִים, plur. Gen. VI. 3. XVIII. 31. — עֲשֶׂרֶת, *decem.* Ez. XLV. 3. XLVIII. 9. Alii utrobique δέκα. — שְׁלֹשִׁים, *triginta.* 1 Reg. VI. 2. — *שְׁמֹנִים, *octoginta.* 1 Reg. XII. 21. Permutarunt literam פ, 80. cum litera כ, 20. — שֵׁשׁ מֵאוֹת, *sexcenti.* Jud. XVIII. 11.

ΕΙ'ΚΟΣΙΔΥ'Ο, *viginti duo.* עֶשְׂרִים שְׁתַּיִם vel וּשְׁנַיִם. Jos. XIX. 30. Jud. VII. 3.

ΕΙ'ΚΟΣΙΕΝΝΕ'Α, *viginti novem.* תֵּשַׁע עֶשְׂרֵה. Gen. XI. 25. — עֶשְׂרִים וְתֵשַׁע. Jos. XV. 31.

ΕΙ'ΚΟΣΙΕΠΤΑ', *viginti septem.* שֶׁבַע וְעֶשְׂרִים : עֶשְׂרִים וְשֶׁבַע. Gen. XXIII. 1. Esth. VIII. 9.

ΕΙ'ΚΟΣΙΟΚΤΩ', *viginti octo.* עֶשְׂרִים וּשְׁמֹנֶה. 2 Reg. X. 36.

ΕΙ'ΚΟΣΙΠΕ'ΝΤΕ, *viginti quinque.* חָמֵשׁ וְעֶשְׂרִים : et עֶשְׂרִים וְחָמֵשׁ Ez. XL. 22. 26. 30. 34.

ΕΙ'ΚΟΣΙΤΕ'ΣΣΑΡΕΣ, *viginti quatuor.* עֶשְׂרִים וְאַרְבָּעָה. Num. VII. 88. 1 Par. XXIII. 4.

ΕΙ'ΚΟΣΤΟ'Σ, *vigesimus.* עֶשְׂרִים 1 Reg. XV. 9. 2 Reg. XIII. 1.

ΕΙ͂ΚΩ, *similis sum,* it. *cedo.* Job.

a VI. 25. *ἀλλ' ὡς ἔοικε, sed ut videtur:* ubi nihil est in textu Hebraico. Sc. verba Jobi non erant prava ac impia, sed tantum ita videbantur amicis ejus. Conf. Ælian. V. H. VII. 21. Hesych. ἔοικεν, ὡμοίωται, πρέπον ἐστὶ, δοκεῖ, ἁρμόζει, φαίνεται. Idem: ὡς ἔοικεν, ὡς φαίνεται, ὡς πρέπει, ὡς δεῖ. Lex Cyrilli MS. Brem. ὡς ἔοικεν, ὡς φαίνεται, ὡς εἰκάζω. Sap. XVIII. 25. τούτοις εἶξεν ὁ ὀλοθρεύων,
b his *cessit,* qui perdebat. Hesych. εἶξε δὲ, ὑπεχώρησε δέ.

ΕΙ'ΚΩ'Ν, *imago, similitudo.* דְּמוּת, *similitudo.* Gen. V. 1. — *סִכּוּת, nomen *idoli.* Inc. Amos V. 26. Ita in Hexaplis. Sed pertinet potius ad צֶלֶם in sequentibus. — סֶמֶל, *simulacrum.* Deut. IV. 16. 2 Par. XXXIII. 7. Theod. et LXX Ez. VIII. 5. — פֶּסֶל, *sculptile.* Ies. XL.
c 18. 20. — צֶלֶם, *imago.* Gen. I. 26. V. 3. IX. 6. Suidas ex Theodoreto ad Ps. LXXII. 20. εἰκὼν, ὁμοίωμα. — צֶלֶם : צַלְמָא, Chald. Οἱ λοιποὶ Dan. II. 31. 32. 34. 35. III. 1. 2. — תְּבוּנָה, *intellegentia.* Hos. XIII. 2. κατ' εἰκόνα. Legerunt תְּמוּנָה. Vulg. *quasi similitudinem.* Hes. εἰκόνα, χαρακτῆρα, τύπον. Lex.
d Cyrilli MS. Brem. εἰκὼν ὁμοία ἀρχετύπῳ, τῇ οὐσίᾳ μὲν καὶ τῷ ὑποκειμένῳ διαφέρον ὅλον, ἐν ἑαυτῷ δὲ τὸ τοῦ ὑπεικονιζομένου εἶδος μιμητικόν.

'ΕΙΚΩ'Ν ΖΗ'ΛΟΥ, *imago zelotypiæ.* סֵמֶל הַקִּנְאָה הַמַּקְנֶה, *imago zeli zelare facientis,* aut: *ad zelotypiam provocantis.* Theod. Ez. VIII. 3.

ΕΙ'ΛΕ'Ω, *volvo, convolvo, involvo, tego, induo.* אֵזוֹר, *cingulum.* Al.
e Ies. XI. 5. ἀληθείᾳ εἰλημένος (κατὰ) τὰς πλευρὰς, veritate *tectus* lateribus. — גָּלַם, *involvo, convolvo.* 2 Reg. II. 8. εἴλησε, *convolvebat.*

ΕΙ"ΛΗ et "ΙΛΗ, *agmen.* 2 Macc. V. 3. εἴλας ἵππων, *agmina* equorum. Hesych. εἴλας, ἀγέλας.

ΕΙ"ΛΗΜΑ, *involucrum, volumen.* גְּלוֹם, *pallium.* Aqu. et LXX Ez. XXVII. 24. Respexerunt notionem *involvendi* et *convolvendi,* quam habet גָּלַם. — מְגִלָּה, *volumen.* Aqu. Ps. XXXIX. 8. — רְהָטִים plur. *canales,* et juxta quosdam *ambulacra.* Inc. Cant. VII. 5. Vox Hebr. notat *omnia, quæ involuta* s. *convoluta sunt,* spec. *tiara* s. *ornamentum capitis, quo antiquitus sacerdotes et reges utebantur.*

ΕΙ'ΛΙΚΡΙΝΗ'Σ, *sincerus, purus, infucatus,* pr. *ad solem spectatus.* Sap. VII. 25. ἀπόῤῥοια τῆς τοῦ παντο- g
κράτορος δόξης εἰλικρινὴς, emanatio splendoris omnipotentis Dei *pura.* Etym. M. εἰλικρινὴς, σημαίνει τὸν καθαρὸν καὶ ἀμιγῆ. παρὰ τὸ εἵλη, ἡ θερμασία, καὶ τὸ κρίνω, ὁ ἐν τῇ εἵλῃ κεκριμένος, κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ι. Hesych. εἰλικρινὲς, καθαρὸν, ἄδολον, ἀληθὲς, φανερόν. Conf. Polluc. Lib. III. c. 11. Vide Lex. N. T. s. v. εἰλικρίνεια.

*ΕΙ'ΛΙΚΤΟ'Σ, *convolutus.* בַּלּוּלִים, *cochleæ.* 1 Reg. VI. 8. εἰλικτὴ ἀνά- h
βασις sec. cod. Alex. Sed legendum ibi potius est ἑλικτὴ, *tortuosa,* ut reliqui libri habent.

ΕΙ'ΛΙ'ΝΔΗΣΙΣ, *convolutio.* פַּלָּצוּת pr. *vertigo,* deinde *tremor, terror.* Aqu. Ps. LIV. 6. Sed quia פָּלַץ nunquam *convolvere* et *complicare* significat, putem, apud Aquilam ex Athanasio in Catena PP. GG. T. II. p. 51. legendum esse δείνησις,
quod vide supra. i

ΕΙ"ΜΙ, *eo, vado.* יָלַךְ, idem. Prov. VI. 6. ἴθι πρὸς τὸν μύρμηκα, vade ad formicam. Hesych. ἴθι, πορεύου, ἧκε, ἔρχου.

ΕΙ'ΜΙ', *sum, fio, commoror, venio.* *אֲהָהּ, *ahah, ah, eheu,* interjectio. Jer. I. 6. ὁ ὤν. Videntur legisse אַתָּה, *tu.* Ibid. XXXII. 17. ubi vel idem legerunt, vel scripserunt ὦ ὦ κύριε. Vide ad priorem locum Spohnium. — אֲנָשִׁים plur. *viri.*

Gen. XXXIX. 13. τοὺς ὄντας ἐν τῇ οἰκίᾳ. — *אַתָּה, *tu*. Exod. XXXIV. 10. Sed ibi pro εἰσί, quod Ald. habet, reponendum est εἶ σύ, quod in reliquis libris legitur. Eodem modo Psalm. LXXV. 7. pro σὺ φοβερὸς εἶ puto LXX scripsisse σὺ φοβερὸς σύ, tu solus terribilis es. — *בָּדָד, *solitarius sum*. Ies. XIV. 31. οὐκ ἔστι τοῦ εἶναι. L. Bos. in Prol. c. 3. legere mavult μεῖναι, coll. X. 32. — בּוֹא, *venio*. Nehem. II. 15. — בֵּן, *filius*. Jer. LII. 1. Num. XXXIII. 39. ἦν τριῶν — ἐτῶν. Vide et 2 Par. XXI. 5. — בָּרָא, *creo*. Ies. LXV. 17. ἔσται οὐρανὸς καινός. — גּוּר, *commoror*. Lev. XXV. 45. τῶν ὄντων ἐν ὑμῖν, *commorantium* inter vos. — הִבִּיט Hiph. a נָבַט, *intueor*. Num. XXIII. 21. ubi הִבִּיט impersonaliter sumitur. — הָוָה. Ies. XVI. 4. Jer. XIV. 13. ubi vel pro ὁ ὢν legendum ὦ ὢ κύριε, vel legerunt sec. Capp. אֲהָהּ pro הֹוֶה, quasi idem esset אֲהָהּ ac הָוָה. Dan. V. 17. τὰ δόματά σου σοὶ ἔστω, dona tua tibi sint, h. e. tua *maneant*. — *הִי, *væ*. Aqu. Ez. II. 10. ἔσται, ubi non ab הָיָה derivavit, sed mendum latet in textu. Scribendum οὐαί, ut habent LXX et Theodot. — הָיָה, *sum*. Gen. I. 6. ἔστω διαχωρίζων, esto distinguens, h. e. distinguas. Eadem periphrasis verbi, quæ fit per participium et verbum εἰμί, alias passim in sacris et profanis monumentis occurrit. Vide Glassii Phil. S. Lib. III. Tr. 4. Cant. 3. et Lex. N. T. s. h. v. Exod. XXIII. 2. οὐκ ἔσῃ μετὰ πλειόνων ἐπὶ κακίᾳ, non eris cum pluribus ad malitiam, h. e. ut bene Vulgatus: *non sequeris turbam ad faciendum malum*. Num. VIII. 11. ἔσονται ὥστε ἐργάζεσθαι τὰ ἔργα κυρίου, ut sint sc. idonei ad peragenda opera Dei. Ruth. I. 12. γεγήρακα τοῦ μὴ εἶναί με ἀνδρί, senio confecta sum, ideo non possum *nubere, aut consuetudinem habere cum viro*. Vide Fesselii Advers. SS. Lib. II. c. 20. p. 151. Jud. XIV. 11. ἦσαν μετ' αὐτοῦ, *convivabantur* cum illo. Sic etiam Græci et Latini loquuntur. Vide L. Bos. ad Luc. XXIII. 43. p. 49. seq. Ruth. I. 2. ἦσαν ἐκεῖ, *commorabantur* ibi. 2 Sam. II. 10. ἦσαν ὀπίσω Δαβίδ, *sequebantur* Davidem, h. e. *stabant a partibus ejus*. Psalm. CIII. 32. ἤτω ἡ δόξα κυρίου εἰς τοὺς αἰῶνας, sit gloria Domini in æternum. Suidas et Phavor. ἤτω, ὑπαρχέτω. Conf. Maittaire de Dialect. p. 276. et 279. ed. rec. His adde: Aqu. Theod. Psalm. XLIX. 21. הֱיוֹת אֶהְיֶה, ἐσόμενος ἔσομαι, futurus ero, pro ἔσομαι. Symm. aut potius Aquila Cohel. I. 9. שֶׁיִּהְיֶה, *quod erit* aut *futurum est*, τὸ ἐσόμενον ἔσεσθαι. Jud. XI. 35. εἰμί ante ἤνοιξα apud LXX sec. Vat. aut prorsus delendum est, aut pro ἤνοιξα reponendum est ἀνοίγων, vel ἀνοίξας. Ibid. v. 37. εἰμί, in formula ἐγὼ εἰμί, prorsus delendum est. Psalm. XI. 4. παρ' ἡμῶν ἐστιν, i. q. πάρεστιν ἡμῖν, quod alii Intt. habent, *nobis adsunt*, h. e. lingua nostra omnia efficere possumus. Aqu. Theod. Exod. III. 14. pro Hebr. אֶהְיֶה אֲשֶׁר אֶהְיֶה, ἔσομαι ἔσομαι. Puto utrumque scripsisse ἔσομαι ὃς ἔσομαι. — הָלַךְ : הִתְהַלֵּךְ, Kal et Hithp. *eo, ambulo*. 1 Sam. XXV. 15. 2 Sam. X. 11. ἐσόμεθα τοῦ σῶσαί σε, auxilio tibi *veniemus*. — הֵשִׂים Hiph. a שׂוּם, *pono*. Ies. III. 6. — חָדָה, *lætor*. Job. III. 6. μὴ εἴη εἰς ἡμέρας ἐνιαυτοῦ. Ita Bielius Trommium secutus. Sed יִחַדְּ ibi descendit potius a יָחַד, *unio*, et εἶναι εἴς τι est *computari, referri inter*. Non opus itaque erit cum Vogelio statuere, eos יְהִי legisse. Eckermannus ad h. l. εἴη derivat a radice Græca εἴω, Latino idiomate *eo*, hoc sensu: *non eat, non accedat*

a ad dies anni, h. e. non computetur inter dies anni. — *יְהוָֹה, *Jehova.* Ies. IV. 5. Joël. III. 11. In utroque loco legisse videntur וְהָיָה. — *יְכִל Chald. *possum.* Dan. II. 27. sec. Chis. — יָלַךְ, *eo, ambulo.* Exod. II. 1. 2 Par. XXVI. 8. Prov. VI. 3. ubi tamen pro ἴσϑι P. Wesselingio Obss. p. 150. ἴϑι reponendum esse videtur, quod idem est ac πορεύου,
b quo cæteri intt. usi sunt, ac Grabius in textum recepit. — יְסוֹד, *fundamentum.* Job. IV. 19. ubi pro ἐσμὲν nonnullis videtur legendum ἐσμοὶ pro ἕδραι. — יָסַף, *addo, adjungo.* Al. Joël. II. 2. οὐκ ἔσται. — יָצָא : הוֹצִיא, Kal et Hiph. *exeo, exire facio.* 2 Sam. VII. 12. Prov. XXX. 33. Ies. XXXVII. 32. — יָשַׁב : הוֹשִׁיב, Kal et Hiph. *habito, habi-*
c *tare facio.* Gen. XXIX. 15. Jos. XXIV. 7. 1 Sam. VII. 2. — יֵשׁ, *est.* 2 Par. XXV. 9. ἔστι τῷ Κυρίῳ, sc. δύναμις, *potest* Dominus. — *כִּרְכֵּר, *subsilio, salto.* Symm. 2 Sam. VI. 14. ubi post ἦν omissa videtur vox ὀρχούμενος. Nam eum כִּרְכֵּר prorsus omisisse in versione sua minus credibile est. — *מוּת, *morior.* Symm. Theod. Lev. XX.
d 20. ἄτεκνοι ἔσονται. Sed, ut Scharfenb. ad h. l. recte monuit, pertinent hæc verba ad v. 21. — נָאָה, *conveniens est.* Proverb. XXVI. 1. Hic vel οὐκ ἔστω legendum est, vel post οὐκ ἔστιν omissa est vox *convenientiam* indicans, v. c. πρέπουσα. — *נוּס, *fugio.* Inc. Lev. XXVI. 36. ἔσονται. Versio aperte h. l. aliena, nisi post ἔσονται excidisse statuamus
e adjectivum *fugitivos,* s. *profugos* notans. — נָחַל, *in possessionem accipio.* Ex. XXXIV. 9. ἐσόμεϑά σοι, *erimus tui.* — *נִלְוָה, *copulor.* Gen. XXIX. 34. πρὸς ἐμοῦ ἔσται, h. e. *amabit me.* Sic εἶναι πρός τινος notat *propensum esse et favere alicui.* Genes. XXIII. 13. et XXXI. 4. — נִמְצָא: Niph. *invenior.* Ies. XXXIX. 2. — נָפַל, *cado.* Jer. IX. 21. — נִצַּב Niph. a יָצַב, *sto.* Ex. VII. 15. — נִרְאָה Niph. *videor.* Ex. XIII. 7. Zach. IX. 14. — נָתַן : נִתַּן, Kal et Niph. *do, dor.* Esth. V. 6. ἔσται σοι, ὅσα ἀξιοῖς, *dabuntur* tibi, quæcunque petis. Vide et Esther. VII. 2. coll. Marc. XI. 24. Ies. XXX. 23. ἔσται ὑετὸς τῷ σπέρματι τῆς γῆς, *dabitur* pluvia semini terræ. — עָבַר, *transeo.* Jer. IX. 10. — *עוֹד, *adhuc.*
Gen. XLIII. 5. sec. cod. Alex. ubi g
Grabius pro ἐστὶν recte substituit ἔτι. Lectio hæc e v. seq. exstitit. — עָמַד, *sto.* Esth. IV. 13. Dan. I. 19. sec. Chis. ἦσαν παρὰ τῷ βασιλεῖ. — עָשָׂה : נַעֲשָׂה, Kal et Hiph. *facio, fio.* Symm. Cohel. I. 9. τὸ μέλλον ἔσεσϑαι, pro שֶׁיֵּעָשֶׂה, *quod fiet.* LXX Gen. XXIX. 26. οὐκ ἔστιν οὕτως ἐν τῷ τόπῳ ἡμῶν, non ita *fit,* vel: non ita *moris est* in terra nostra. Abd. v. 15. ὃν τρόπον ἐποίησας, οὕτως ἔσται σοι, quemadmodum fecisti, ita *fiet* tibi. Vide et Ezech. XII. 11. Hesych. ἔσται, γενήσεται. — קוּם, *surgo.* Lev. XXVII. 19. — קָרָא, *voco.* Ruth. IV. 11. — רָבַץ, *cubo.* Ies. XI. 7. Sed ibi ἅμα ἔσονται potius τῷ יִרְבְּצוּ respondet. — *רָכַב, *equito.* Ies. XXX. 16. sec. Vat. ubi εἶναι ἐπί τινι *uti aliqua re* notat. — *שָׁם, *ibi.* 1 Sam. III. 8. Sensum expresserunt. — שְׁרָא Chald. *habito.* Dan. II. 22. — *תָּכַן, *definio, libro, appendo.* Symm. 1 Sam. II. 3. — תָּמַם, *consumor.* Lev. XXVI. 20. ἔσται εἰς κενόν. Præterea legitur, ubi pro verbo εἰμὶ in textu Hebr. κατὰ τὸ ῥητὸν nihil legitur. Exod. I. 16. εἰσὶ

πρὸς τὸ τίκτειν, *dolores partus sentiunt.* Job. XVI. 5. εἴη δὲ ἰσχὺς ἐν τῷ στόματί μου, *utinam esset* robur in ore meo. Hesych. εἴη, γένοιτο, ἔστω. Mich. III. 1. οὐχ ὑμῖν ἐστι τοῦ γνῶναι τὸ κρίμα; nonne vestrum est scire, quod justum est? Inc. Job. IX. 20. et LXX, ubi εἶναι non tam *esse* notat, quam *esse* s. *haberi velle, esse se profiteri ac declarare.* Tob. III. 5. εἰσὶ
b ποιῆσαι, i. q. ποιοῦσι. Ibid. V. 14. τίνα σοι ἔσομαι μισθὸν διδόναι, pro τίνα σοι δώσω μισθόν. 3 Esdr. VIII. 1. ἐστὶ post τούτων vel delendum vel cum προσέβη construendum est. Sap. XIX. 17. ὅπερ ἐστὶν εἰκάσαι, quod conjicere *licet.* Sir. VI. 11. ἔσται ὡς σὺ, *tibi blandietur, tibi se accommodabit, tuo more se geret.* Sir. XLII. 15. θυγάτηρ μετὰ ἀνδρὸς οὖσα, filia viro *juncta.*
c Sir. VIII. 6. ubi εἶναι ἐν τινὶ notat *dignum esse aliqua re, obnoxium esse.* Job. XI. 9. et 10. εἶναι τινὶ τὶ eleganter dicitur *res, quæ ad aliquem pertinet,* quemadmodum e contrario οὐκ εἶναι τινὶ τὶ adhibetur de *re, quæ ab aliquo aliena est.* Sir. XXVII. 23. ὅτι τραῦμα ἐστὶ καταδῆσαι, vulnus *potest* iterum obligari. Cf. Vigerum de Idiot. L. Gr. p. 230. 1 Macc. I. 11.
d ἐν ᾧ νῦν εἰμί. Syrus bene transtulit: *qua jactor.* Sermo enim ibi est de *fluctibus.*

*ΕἸΜῚ ὪΝ. מָעוֹן, *habitaculum.* Theod. 1 Sam. II. 32. Videtur omnino legendum Μαὼν, ut conveniat Hebraico. Syllaba Μα absorpta est ab antecedente κραταίωμα. Vide Scholion apud Nobilium ad h. l.

ἘΓῺ ΕἸΜῚ, *ego sum.* אָנֹכִי seq.
e לְ. Jud. V. 3. ᾄσομαι, ἐγὼ εἰμὶ τῷ κυρίῳ, ἐγὼ εἰμὶ ψαλῶ τῷ κυρίῳ. Cappellus verba sic distinguenda putat: ᾄσομαι, ἐγὼ εἰμὶ τῷ κυρίῳ, ἐγὼ εἰμὶ, quia sum Domini, sum, inquam, Domini, refutatus tamen a L. Bos. Prolegg. in LXX Intt. c. 1. qui potius verbum εἰμὶ ibi redundare putat. At non pleonasmum, sed ellipsin potius, tam ibi, quam Jud. VI. 18. XI. 27. 35. Ruth. IV. 2. 2 Sam. XI. 5. XII. 7. f
et alibi statuendam, et articulum postpositivum ὃς subintellegendum esse, patere videtur Bielio ex 2 Sam. XII. 7. ut adeo et ante ᾄσομαι suppleri debeat ὅς. Similiter Herodotus Lib. II. c. 23. τούτῳ τῷ λόγῳ εἰσὶ οἱ Ἑλλήνων ἐχρήσαντο, pro οἱ Ἑλλήνων εἰσὶ, οἳ τούτῳ τῷ λόγῳ ἐχρήσαντο.

ΕἼΗ ΔῈ, *sit vero.* מִי יִתֵּן, *quis dabit?* s. *utinam.* Job. XIII. 3. εἴη g
δὲ ὑμῖν κωφεῦσαι, h. e. *utinam* sileretis.

ΜῊ ΕἼΗ, *ne sit, absit.* חָלִילָה, idem. Job. XXVII. 5. XXXIV. 10.

*ΜῊ ΕἸΜῚ, *non sum.* אָוֶן, *iniquitas.* Ed. Vta Ps. LV. 8. Legit אַיִן, ut non sit salvus quisquam ex iis, s. evadat. — אֶפֶס, *defectus.* Symm. Ies. V. 8. עַד אֶפֶס, *usque* h
ad defectum, ἕως τοῦ μὴ εἶναι. Bene. Symm. Job. VII. 6. בְּאֶפֶס *in fine,* μὴ οὔσης ἐλπίδος. Vulg. *absque ulla spe.* Sir. XVII. 28. μὴ εἶναι, sc. *in terra viventium,* quod alibi additur, h. e. *numero viventium exemtum esse.* Esth. XIV. 11. τοῖς μὴ οὖσι, h. e. diis *non veris,* sed *falsis,* ut Grotius interpretatur.

*ΟὐΚ ΕἸΜῚ, *non sum.* וְלֹא, *et* i
non. Symm. Psalm. XCIX. 3. Legit בְּלֹא, aut מִלֹּא. — לֹא נָאוֶה, *non decens.* Prov. XXVI. 1. οὐκ ἔστιν, *indecorum est, non decet.* Vulg. *indecens.* Symm. Theod. οὐκ ἔπρεψεν. 2 Macc. VII. 28. ἐξ οὐκ ὄντων, *ex iis, quæ non sunt,* h. e. *ex nihilo,* coll. Rom. IV. 17.

ΟὐΚ ἜΣΤΙΝ, *non licet, non potest.* Cant. Tr. Puer. v. 9. 3 Esdr. k
I. 4. Sir. XXIX. 21. Sap. V. 10. οὐκ ἔστιν εὑρίσκειν, inveniri *non potest,* coll. 2 Macc. XIV. 19. Similiter Ovid. Trist. V. 2. 9. *non est comprehendere numerum.*

ΕἽΝ. Ipsa vox Hebraica הִין, *hin, genus mensuræ liquidorum,* alias

a ἳν et ὗν, continens 12 לֻגִּים. At לֹג continet 6 ὦα, Josepho capit duas choas Atticas. Exod. XXIX. 40. XXX. 24. Num. XXVIII. 5. 14. Cf. L. Bos. ad Ez. IV. 11. et Montf. ad Ez. XLV. 24.

ΕΙ'Ρ. Vox Hebr. עִיר, *vigil*. Dan. IV. 14. 20. Schol. ed. Rom. ad Dan. IV. 10. τὸ δὲ εἲρ οὐδὲν ἕτερον ἢ ἐγρήγορος καὶ ἄγρυπνος ἑρμηνεύεται: et aliud
b Schol. ἀντὶ τοῦ εἲρ οἱ ὁ ἄγγελον ἡρμήνευσαν, οἱ δὲ λοιποὶ ἐγρήγορον. Vide Edit. Rom. Cod. Chis. Dan. p. 125. seq.

ΕΙΡΓΜΟ'Σ, *detentio, carcer*. כִּלְאַיִם *diversa genera*. Symm. vel potius Aquila Deut. XXII. 9. εἰργμὸν, pro quo forte legendum est εἰργμοί. כָּלָא est *coërcere*. Psalm. CXIX. 101. et כְּלָאִים, *carceres*. Ies. XLII. 22.
c V. infra s. v. εἴργω.

ΕΙ'ΡΓΟΝ, pro ἔργον, *opus*. 3 Esdr. V. 90. εἶργον τοῦ οἰκοδομεῖν. Ita Bielius. Sed εἶργον ibi est *impediverunt*.

*ΕΙ'ΡΓΩ, *arceo, prohibeo, excludo*. ΕΙ'ΡΓΟΜΑΙ, *arceor, prohibeor*. כָּלָא, *coërceo*. Aqu. Psalm. CXVIII. 101. εἷρξα πόδας μου. — *כִּלְאַיִם, *mixtura*. Aqu. sec. cod. 54. Holm. Deut.
d XXII. 9. 3 Esdr. V. 90. (72.) εἶργον τοῦ οἰκοδομεῖν, Hebr. בָּלָה, *terruit, deterruit*, i. q. v. seq. ἀποκωλύειν. 3 Macc. III. 18. εἷρξαν ἡμᾶς τῆς εἰσόδου, impediverunt, quo minus intraremus. Hesych. εἶργε· κώλυε, κάτεχε. — Vide quoque s. v. εἶργον.

ΕΙ'ΡΗΝΕΥ'Ω, *in pace ago, vivo, pacem habeo, pacem facio*. הִשְׁלִים Hiph. LXX 1 Reg. XXII. 45 εἰρή-
e νευσεν μετὰ βασιλέως, *in pace vivebat cum rege*. — שָׁלָה, *tranquillus sum*. Job. III. 26. εἰρήνευσα. Vulg. *dissimulavi*. Videtur legisse εἰρώνευσα, nam εἰρωνεύειν est *dissimulare*. — *שְׁלֵה
f Chald. id. Dan. IV. 1. sec. Chis. — שָׁלֵו, *tranquillus*. Job. XVI. 12. — *שָׁלַם Pyh. *compensor*. Aqu. Symm. Prov. XIII. 13. petita significatione a nomine שָׁלוֹם, *pax*. — שָׁלַם, *pacem facio*. Aqu. Job. IX. 4. Prov. XIII. 13. — שָׁלוֹם, *pax*, etiam *tranquillus, pacatus*. Symm. Psalm XL. 10. ὃς εἰρήνευέ μοι. LXX Job. V. 24. XV. 21. — *שׁוּלַמִּית, *Sulamith*, nomen propr. Aqu. et Ed. Vta Cant. VI. 12. et VII. 1. — שָׁקַט, *quiesco*. 2 Par. XIV. 5. XX. 31. Sir. VI. 7. οἱ εἰρηνεύοντες ἔστωσάν σοι πολλοί, cum multis s. cum omnibus, quoad potes, *pacem cole*. He- g
sych. εἰρηνεύσομεν, εἰρηνικῶς διάξομεν.

ΕΙ'ΡΗ'ΝΗ, *pax, salus, felicitas*. *בְּרִית, *fœdus*. Jos. IX. 15. sec. Oxon. ubi tamen εἰρήνην, quanquam quodammodo ferri potest, ex antecedentibus fluxisse videtur. — בֶּטַח, *securitas*. Symm. Hos. II. 18. Inc. Prov. I. 33. ἐν εἰρήνῃ, ubi, ut obiter moneam, duæ versiones coaluerunt. LXX Ies. XL. 30. Ez. XXXVIII. h
8. 11. 14. — הָלוֹךְ infin. *eundo*. 2 Sam. III. 24. ἐν εἰρήνῃ. Non male. Nam הָלוֹךְ potest h. l. commode per *libere* verti. — לֶקַח, *doctrina*. Ies. XXIX. 24. Ita Bielius, sed perperam: nam verba αἱ γλῶσσαι — λαλεῖν εἰρήνην sunt prorsus aliena, et huc translata e cap. XXXII. 4. — *עָתֵק, *durabilis*. Aqu. (?) Prov. VIII. 18. μετ' εἰρήνης. Significat εἰρήνη h. l. *securitatem, ita ut jactura* i
opum non sit metuenda. — צָחוֹת plur. *explanata verba*. Ies. XXXII. 4. μαθήσουσι λαλεῖν εἰρήνην. Sensum secuti sunt: nam צַח pr. *candidum* significat, quod est symbolum felicitatis. — שַׁלְוָה, *tranquillitas*. Prov. XVII. 1. — שָׁלוֹם. Genes. XXVI. 29. ἐξαπεστείλαμέν σε μετ' εἰρήνης, dimisimus te cum *benedictione*, vel: cum *salutis apprecatione*. Cf. Matth. X. 13. ubi Chrysostomus εἰρήνην in-

terpretatur εὐλογίαν, et Act. XV. 33. Vide et Dan. X. 19. 1 Sam. I. 17. πορεύου εἰς εἰρήνην, abi in pace, h. e. *salvus* abi. Vide et Jud. XVIII. 6. et conf. Act. XVI. 36. Marc. V. 34. Jac. II. 16. ac Vorstii Philol. Sacr. Lib. I. c. 4. Confer quoque Ex. IV. 18. ubi βάδιζε ὑγιαίνων, et Tob. XII. 3. ubi ὕπαγε ὑγιαίνων eodem sensu dicuntur. 1 Sam. X. 4. ἐρωτήσουσί σε τὰ εἰς εἰρήνην, interrogabunt te de salute, h. e. *salutabunt* te. Vide et 1 Sam. XXV. 5. ubi alii pro ἐρωτήσατε αὐτὸν τὰ εἰς εἰρήνην habent ἀσπάσασθε αὐτόν. Confer s. v. ἀσπάζομαι. 2 Sam. XVIII. 32. εἰ εἰρήνη τῷ παιδαρίῳ; num adhuc *bene sese habet* puer, num *salvus est?* Cf. Genes. XXIX. 6. XXXVII. 13. XLIII. 27. ubi שָׁלוֹם per verbum ὑγιαίνει redditur. 2 Sam. XI. 7. ubi εἰρήνη in universum *prosperam fortunam, felicem alicujus rei vel personæ statum* notat. — *שְׁלָם Chald. Esdr. IV. 17. V. 7. Dan. III. 32. et VI. 25. — *שָׁלֵם, nomen propr. *Salem*, i. e. *Jerusalem*. Ps. LXXV. 2. Legerunt שָׁלֵם. — *שַׂלְמָה, *vestis*. Mich. II. 8. Hic quoque legerunt שָׁלוֹם. — שֵׁם, *nomen*. Ezech. XXXIV. 29. Loco לְשֵׁם legerunt שָׁלֵם per literarum metathesin. — שֹׁקֶטֶת, part. fœm. *quiescens, quieta*. 1 Par. IV. 40. Sir. XXXVIII. 8. εἰρήνη est *sanitas*.

ΕἸΡΗ'ΝΗ ἈΝΑΦΑΙ'ΝΕΤΑΙ, *pax apparet*. שָׁכַב לָבֶטַח, *cubo secure*. Job. XI. 18.

ΕἸΡΗ'ΝΗΝ ΔΙΑΤΙ'ΘΗΜΙ, *pacem pango*. הִשְׁלִים Hiph. *pacem facio*. 1 Par. XIX. 19. διέθεντο μετὰ Δαβὶδ εἰρήνην.

ΕἸΡΗΝΙΚΟ'Σ, *pacificus, tranquillus*. טוֹב, *bonus*. Jer. XII. 6. εἰρηνικά. Ita quoque Inc. sec. Cod. Norimb. — בָּנִים plur. ex בֵּן, *recti, probi*. Genes. XLII. 11. 19. 31. 33. 34. — שָׁלוּם part. Pah. *pacatus*. 2 Sam. XX. 19. — *שְׁלוֹם, *pacis studiosus, tranquille vivens*. Aqu. Ps. LIV. 21. Symm. εἰρηνεύοντας πρὸς f αὐτόν. — שָׁלוֹם, *pax*. Symm. Ps. XXXVI. 39. LXX Deut. II. 26. λόγοις εἰρηνικοῖς λέγων, verbis *pacificis s. blandis* utens. Deut. XX. 11. εἰρηνικὰ ἀποκρίνεσθαι. — שָׁלֵם, *pacificus*, it. *integer*. Gen. XXXIV. 21. 1 Par. XII. 38. — שֶׁלֶם, *sacrificium pacificum*, s. *eucharisticum*. Inc. 1 Par. XVI. 1. τὰ εἰρηνικά, sc. θυσιάσματα. Alius Incertus αἱ εἰρηνικαί, g sc. θυσίαι. LXX 2 Sam. VI. 17. 18. XXIV. 25. Prov. VII. 14. Sir. IV. 8. τὰ εἰρηνικά, *verba blanda*, sermones solatii pleni doloremque pauperis permulcentes. Vulg. *pacifice*. Lege: *pacifica*. 1 Macc. I. 31. λόγους εἰρηνικούς. 2 Macc. V. 25. τὸν εἰρηνικὸν (sc. λόγον) ὑποκριθείς.

ΕἸΡΗΝΙΚΟΥ'Σ ΛΟ'ΓΟΥΣ ΛΑΛΕ'Ω, *pacifica verba loquor*. שִׁלּוּם, h *retributio*. Mich. VII. 3. Ita Bielius. Sed male. Nam verba εἰρηνικοὺς λόγους ἐλάλησε respondent ibi Hebr. בְּשָׁלוֹם דִּבֵּר ubi loco שִׁלּוּם, quod h. l. *munera* notat, *quibus judex corrumpitur*, legerunt שָׁלוֹם.

ΕἸΡΗΝΙΚΩ'Σ, *pacifice*. 1 Macc. V. 25. VII. 29. 33. 2 Macc. X. 12.

ΕἸΡΗΝΟΠΟΙΕ'Ω, *pacem facio*. נִלְבַּט Niph. *conturbor*. Prov. X. 11. N. L. — *עָשָׂה שָׁלוֹם, *facio* i *pacem*. Οἱ λοιποὶ sec. Procop. Comm. ad h. l. p. 341. Ies. XXVII. 5. εἰρηνοποιήσει μοι.

ΕἸΡΚΤΗ', *carcer*. *צִינֹק, *nervus*. Syrus Jer. XXIX. 26. Vulg. *carcerem*. Sap. XVII. 16. Hesych. εἱρκτή, φυλακή, ἀσφάλεια. — Vide alibi Ξύλον.

ΕἼΡΩ, *dico*. Vide Ἐρέω.

ΕἸΡΩΝΕΙ'Α, *ironia, simulatio, ludibrium*. 2 Macc. XIII. 3. μετὰ πολλῆς εἰρωνείας, cum multa *simulatione*.

a Gloss. Brem. εἰρωνίας, χλεύης, ὑποκρίσεως, προσποιήσεως.

ΕΙ῟Σ ΜΙ΄Α, ῝ΕΝ, *unus*, it. *alter*, *alius*, *idem*, *quidam*, *solus*, *primus*. *אָח, *frater*. Aqu. Theod. Ezech. XXXIII. 30. ubi εἷς *alterum* significat. — אֶחָד : אַחַד : אַחַת. Gen. XLI. 25. τὸ ἐνύπνιον Φαραὼ ἕν ἐστιν, somnium Pharaonis *idem* est. Lev. XXIV. 22. δικαίωσις μία ἔσται, *idem*
b jus erit peregrino et indigenæ. Cf. 1 Cor. X. 17. et Fesselii Advers. S. Lib. X. c. 2. p. 510. Jud. XVI. 7. 11. ἔσομαι ὡς εἷς τῶν ἀνθρώπων, ero tanquam *alius* homo. 1 Sam. I. 1. ἐγένετο ἄνθρωπος εἷς, fuit vir *quidam*. Vide et Esdr. VI. 2. ac Fesselium l. c. p. 512. Passim etiam apud profanos pro voce τὶς occurrit. Vide Berglerum ad Alciphr. Lib. I. ep.
c 3. p. 15. 2 Sam. XIII. 13. ὡς εἷς τῶν ἀφρόνων, quasi *unus* stultorum, h. e. *inter stultos præcipuus*, *stultissimus*. Vide Fesselium p. 526. 1 Par. XXIX. 1. ὁ υἱός μου εἷς, filius meus *unicus*. Conf. Fesselium p. 520. seq. Esdr. VI. 20. ἕως εἷς πάντες, *ad unum omnes*. Vide et Ps. XIII. 2. LII. 4. Esdr. IV. 10. οὐαὶ αὐτῷ τῷ ἑνὶ, væ illi *soli*. Vide Fesselium p. 523.
d Ies. VI. 2. ἓξ πτέρυγες τῷ ἑνὶ, sc. ἑκάστῳ, sex alæ *unicuique*. Vide et Ez. I. 6. X. 14. 21. Sic Lucianus Dear. Judic. T. II. σκόπει καθ' ἓν (ἕκαστον) ἀκριβῶς, considera *unumquodque* accurate. Gen. I. 5. ἡμέρα μία, dies *primus*. Vide et Genes. XVIII. 13. ac Relandi not. ad Joseph. A. J. I. 1. p. 5. Ps. XXVI. 7. μίαν (subaudiendum videtur με-
e ρίδα) ᾐτησάμην παρὰ κυρίου. Psalm. XXXIII. 20. ἓν ἐξ αὐτῶν οὐ συντριβήσεται, *nullum* ex illis confringetur. Vide et Ps. CV. 12. Ies. XXXIV. 16. — *אָחוֹת, *soror*. Samar. Ex. XXVI. 5. — *אָחֻן, *adjuncta*. 1 Par. XXIV. 6. Legerunt אֶחָד. Ita et Syrus: quæ est vera lectio. — אַחַר, *post*, *retro*. Gen. XXII. 13. Amos VII. 1. Utrobique legerunt אֶחָת. Adde Ez. X. 11. — אַחֵר : אַחֶרֶת, *alius*, *alia*. 1 Reg. VII. 8. Psalm. CVIII. 12. — אִישׁ, *vir*. 1 Sam. XXI. 7. 1 Reg. XXII. 34. — *בָּם, *in eis*. Aqu. Psalm. XLVII. 14. ἑνὶ κρατήσουσιν. Montfauconius illud ἑνὶ invectum esse putat pro ἐν vel ἔτι. Mihi autem scripsisse videtur ἐγκρατήσουσι, ut secutus sit lectionem יִרְדּוּ, a רָדָה, *dominari*. Vide Opuscula Critica p. 203. — *בַּת, *filia*. Theod. 1 Sam. I. 16. — גֶּרֶם, *fastigium*. Symm. et LXX 2 Reg. IX. 13. ἐφ' ἓν τῶν ἀναβαθμῶν. Bene. Verba enim Hebraica ex sententia optimorum interpretum vertenda sunt: *super aliquem e gradibus*, secundum Arab. جرم, *corpus*, *sectio*, *pars*. Cf. Lud. de Dieu ad h. l. — חַד Chald. Dan. VI. 17. VII. 16. Esdr. VI. 2. κεφαλὶς μία, volumen *aliquod*. Vide et Esdr. IV. 8. — יְמָינִי, *dexter*. 1 Reg. VII. 20. — כִּכָּר, *torta*, *tracta*. 1 Sam. II. 38. 1 Par. XVI. 3. Prov. VI. 26. — כֹּל, *omnis*. Jud. XVI. 17. ubi εἷς est *quilibet alius*. 1 Reg. VIII. 16. — *מְלֹא, *plenitudo*. Symm. 2 Sam. VIII. 2. מְלֹא הַחֶבֶל, *plenitudinem funiculi*, h. e. *plenum funiculum*, ἓν δὲ, sc. σχοινίον. Præterea legitur Job. XL. 26. βύρσαν μίαν οὐρᾶς αὐτοῦ, pellem *solam* caudæ ejus, ubi pro μίαν nihil est in textu Hebr. Judith. XVI. 3. ubi pro ὅτι εἷς Vulgatus rectius habet: ὁ τιθεὶς, *qui posuit*. 1 Macc. I. 43. λαὸς εἷς, populus, *qui unam eandemque religionem profitetur*, coll. Coran. Sur. X. 20. XI. 119. Sap. VII. 6. μία, *una eademque*, i. q. ἴση in seq. coll. XVII. 17. Sir. V. 10. εἷς ἔστω σου ὁ λόγος, *sis verax*, *non δίγλωσσος*. Sap. XII. 9. ὑφ' ἓν, *simul*. Hunc locum fortasse respexit

a Zonaras Lexic. c. 1789. (ubi nunc perperam contracte ὑφὲν legitur), qui etiam per ὁμοῦ interpretatus est. Hesych. Ὑφ' ἕν, ἅμα, ὁμοῦ.

ΕἿΣ ΕἿΣ, *unus unus.* אֶחָד אָחֻז, *unus captus.* 1 Par. XXIV. 6. — אָחֻז אָחֻז, *captus captus.* 1 Par. XXIV. 6. Utrobique legerunt אֶחָד loco אָחֻז.

*ἘΝ ΜΙᾼ͂, *in una.* בְּכֹל, *in om-*
b *ni.* Deut. XII. 5. sec. Vat. Translata mihi hæc verba videntur e cap. XIII. v. 12.

*ἝΝ ΠΑΡΑ᾽ ΤΟ᾽ ἝΝ. Chald. דָּא מִן־דָּא, *illa ab illa.* Dan. VII. 3. sec. Chis.

*ἝΩΣ ἙΝΟ'Σ. עוֹלָם. Ez. XXV. 15. sec. cod. Rom. Sed reponendum haud dubie *αἰῶνος*, ut in Alex. legitur, et in vers. Arab. et Syr.
c Hex. exprimitur.

ΚΑΘ' ΕἿΣ, pro *καθ' ἕνα*, per Hebr. enallagen, *singuli, unusquisque.* 3 Macc. V. 34. ὁ καθ' εἷς δὲ τῶν φίλων σκυθρωπῶς ὑπεξιὼν, *unusquisque autem amicorum mœrore se subducens.* Conf. Lex. N. T. s. h. v.

ΚΑΤΑ' ἝΝΑ, *secundum unum,* sc. πάντες, h. e. *ad unum omnes.*
d לְאַחַד אֶחָד, *ad unum unus.* Ies. XXVII. 12. coll. Esdr. VI. 20. Græci alias dicunt καθ' ἕνα. Vide Grævium ad Luciani Solœcistam T. II. Opp. p. 756.

ΜΗΔΕ' ΕἿΣ, *ne quidem unus.* לֹא אִישׁ, *non vir.* Mich. V. 7.

ΕἿΣ ΜΟ'ΝΟΣ, *unus solus.* אִישׁ אֶחָד, *vir unus.* Jos. XXII. 20.

ΟΥ'ΔΕ' ΕἿΣ, *ne quidem unus, omnino nullus.* לֹא אֶחָד, *non unus.* 2 Sam. XIII. 30. — עַד אֶחָד, *usque ad unum.* Ex. XIV. 28. — לֹא אִישׁ, *non vir.* Num. XXVI. 65. Conf. Lex. N. T. s. h. v.

*ΠΡΟ' ΜΙ'ΑΝ, sc. *ἡμέραν, ante unam diem.* Symm. Mich. II. 8. pro Hebr. אֶתְמוֹל, *heri.* Lege πρὸ μιᾶς ἡμέρας.

*ὩΣ ΠΡΟ' ΜΙΑ͂Σ ΚΑΙ' ΠΡΙ'Ν, *ante unam diem et pridem.* Sic Inc. f
1 Sam. XIX. 7. pro כְּאֶתְמוֹל שִׁלְשׁוֹם, *sicut heri nudius tertius.*

ΕἸΣ, *ad, in.* *אֶל. *vel.* Ez. XXI. 10. Videntur legisse אֶל. — אַחַר, *post.* Ex. III. 1. recte quoad sensum. — אַחֲרֵי, *post.* Jer. IX. 16. — *אַל, *non.* Prov. XII. 28. Legerunt אֶל, quod notatum Cappello p. 326. ac probatum recentioribus. — אֶל. Ies. LXVI. 17. καθαριζόμενοι g
εἰς τοὺς κήπους, purgantes se in hortis. — אֵת, nota accusativi. Jer. XXIX. 7. ζητήσατε εἰς εἰρήνην τῆς γῆς, quærite pacem terræ. — ב præfixum. Esther. I. 5. τοῖς εὑρεθεῖσιν εἰς τὴν πόλιν, illis, qui erant *in* urbe. Εἰς ibi pro ἐν ponitur. Conf. Lex. N. T. s. h. v. Ps. LXII. 7. ἐμελέτων εἰς σὲ, meditabar *de* te. Conf. Blackwalli Crit. S. p. 116. — h
*בַּת, *filia.* Mal. II. 11. Videntur legisse בְּעַד, quod *in* et *post* notat. Ex sententia Fischeri loco בַּת־אֵל legerunt בְּאֵל. — *כִּי. Symm. Ps. LXXVIII. 69. εἰς τὴν γῆν. Si lectio sana est, Symmachus deceptus fuit similitudine literarum ב et כ, aut scripsit ὡς, quod imperitus aliquis scriba mutavit in εἰς. Certe Drusius in Fragm. ad h. l. adducit i
ὡς, et hanc lectionem probat. Adde Ps. LXXVII. 57. ubi pro εἰς τόξον Grabius ὡς τόξον excudi fecit. Cf. quoque Jud. VIII. 18. ubi εἰς et ὡς in codd. permutantur. Ies. XLI. 2. εἰς γῆν, ubi Vitringæ legendum videtur ὡς γῆν, vel, quod mavult, εἰς χοῦν, *in pulverem,* ut οἱ τρεῖς. — ל præfixum. Genes. II. 12. εἰς γυναῖκα, *ut esset mulier.* Ibid. v. 24. ἔσονται οἱ δύο εἰς σάρκα μίαν, erunt

a duo unus quasi homo. Gen. XI. 3. εἰς λίθον, pro lapide, vel vice lapidis. Jud. XVIII. 6. πορεύεσθε εἰς εἰρήνην, pro ἐν εἰρήνῃ. Esdr. VI. 10. προσεύχονται εἰς ζωὴν, preces fundant pro vita. Cohel. VI. 7. לְפִי, εἰς στόμα αὐτοῦ, pro ore ejus, h. e. ut habeat, unde edat et vivat. — עַד, præda. Ies. XXXIII. 23. Permutarunt cum עַד, quod usque ad notat. —
b *עַד, usque ad. Symm. 2 Sam. XV. 32. sec. Colslin. — עַל, super. Jer. XXXVI. 23. εἰς τὸ πῦρ, in ignem. Vide et Jer. LI. 35. — לְפִי, ad os. Hos. X. 12. — *לִפְנֵי, coram. 1 Sam. I. 16. — אֶל־תּוֹךְ, in medium. Num. XVI. 47. Deut. XIII. 16. Jer. XLI. 7. — בְּתוֹךְ, in medio. Ps. LVI. 9. Mich. III. 3. Baruch. I. 11. εἰς ζωήν. Vulg. pro vita. Est
c hic i. q. περὶ in antecod. Sap. IV. 17. εἰς τί, quo consilio, quare? 1 Macc. III. 24. ubi εἰς, ut Lat. ad, circiter notat (coll. IV. 15. 2 Macc. VIII. 1.) Judith. VI. 17. εἰς, adversus, contra, coll. 2 Macc. VIII. 4. 2 Macc. IX. 26. εὔνοια εἰς ἐμὰ, benevolentia erga me. Sir. XXXVII. 7. συμβουλεύων εἰς ἑαυτὸν, in rem suam s. in commodum suum (pro
d ἑαυτῷ, coll. v. 8.) consulens. 1 Macc. IX. 49. εἰς χιλίους, fere mille. Ep. Jer. V. 10. εἰς ἑαυτοὺς καταναλοῦσι, in ipsorum convertunt usum. Interdum εἰς respondet Hebr. בְּ essentiæ, ac plane redundat, v. c. 3 Esdr. V. 58. ποιοῦντες εἰς τὰ ἔργα, pro τὰ ἔργα. Sir. XL. 8. θαυμάζων εἰς οὐδένα φόβον. Confer Verstium de Hebr. N. T. p. 679. seq. edit.
e Fischeri.

*ΕΙ'Σ ΤΙ' ΤΟΥ͂ΤΟ; ad quid hoc? מַה־זֹּאת, quid hoc? Aqu. sec. cod. Mosqu. Gen. XII. 18.

*Ὁ ΕΙ'Σ ΤΙ', qui alicui rei studet. Symmach. Ies. XXIX. 20. כָּל־שֹׁקְדֵי אָוֶן, omnes invigilantes iniquitati, πάντες οἱ εἰς ἀδικίαν. Fortasse tamen post ἀδικίαν excidit verbum aliquod.

ΕΙ'ΣΑ'ΓΩ, introduco, induco. — *אָסַף, colligo. Inc. Ex. XXIII. 10. εἰσάξεις. Colligere ac inducere fruges terræ, quia sunt actiones continuæ, parum differunt. — בּוֹא et הֵבִיא, Hiph. venio, venire facio. Gen. VI. 19. Cant. II. 4. εἰσαγάγετέ με. Legerunt ibi הֱבִיאֻנִי, nec emendandum εἰσηγάγετο, sequitur enim τάξατε. Thren. III. 13. Al. εἰσαγηόχατε αὐτὸν, introduxistis il-
f lum. Hesych. Εἰσαγηόχασι (ita enim legendum est), εἰσήγαγον. — *הוֹבְנִים, ebenum. Ezech. XXVII. 15. τοῖς εἰσαγομένοις. Legerunt הוּבָאִים aut מוּבָאִים, a rad. בּוֹא Hophal. — הוֹצִיא, Hiph. a יָצָא, educo. Ezech. XLII. 1. — הֶחֱזִיק, Hiph. a חָזַק, detineo. Jud. XIX. 4. εἰσήγαγεν αὐτὸν, sensu eodem. — הַנְעֵל Chald. Aph. a עָלַל, Dan. II. 24. 25. IV. 3. V. 7. 14. — הֵשִׁיב Hiph. a שׁוּב, redire facio. Ezech. XLVII. 1. — יְהַב, do, in imper. plur. הָבוּ. 2 Sam. XI. 15. — לָקַח, accipio. Gen. VII. 2. XII. 15. — *מִחוּץ, extra s. forinsecus. Ezech. XL. 44. εἰσήγαγέ με. Fortasse scripsit ἐξήγαγέ με. — נָהַג, duco. Deut. IV. 27. — Vide alibi Στάνω.

ΕΙ'ΣΑΓΩΓΗ', introductio. גֹּשֶׁן, Gosen. Inc. Ex. VIII. 22. εἰσαγωγὴ αὐτῶν. Aut deduxit a נָגַשׁ, aut hæc interpretatio pertinet ad verba proxime sequentia עֹמֵד עָלֶיהָ. Sir. II. 2. εἰσαγωγὴ dicitur de illatione pœnarum divinarum, afflictione, calamitate.

ΕΙ'ΣΑΕΙ', in sempiternum. לָעַד, in æternum. Οἱ λοιποὶ Mich. VII. 18. — *עוֹד, adhuc. Symm. Ps.

a XLII. 5. Legit יְעַן. — Vide s. v. διηνεκῶς.

ΕἸΣΑΚΟΥ͂Ω, *exaudio, ausculto, obedio*, etiam simpliciter *audio*. אֹזֶן שֹׁמַעַת, *auris audiens*. Prov. XVI. 2. ὁ εἰσακούων. — גָּלָה אֹזֶן, *revelo* aut *patefacio aurem*. Job. XXXVI. 10. εἰσακούσεται. Sc. pro אָזְנָם legerunt אָזְנוֹ, *patefaciet aurem suam*, h. e. *exaudiet, benignas præbebit* b *aures*. — הֶאֱזִין Hiph. *aure percipio*. Job. IX. 16. — הוֹשִׁיעַ Hiph. a יָשַׁע, *salvo*. Ps. XXXII. 21. et LIV. 19. εἰσακούειν est ex adjuncto i. q. σώζειν. Conf. 1 Par. XVIII. 31. c. var. lectt. Non opus itaque est statuere, eos יְשַׁמְעֵנִי legisse, — הִקְשִׁיב Hiph. *ausculto*. Jer. XVIII. 19. — חוּשׁ, *festino*, speciatim ad auxilium ferendum. Ps. CXL. 1. c — עָזַר, *juvo*. 2 Par. XVIII. 31. עָנָה, *respondeo*. Aqu. Symm. Ps. XXI. 2. LXX Job. XXXV. 12. οὐ μὴν εἰσακούσῃ ἀπὸ ὕβρεως πονηρῶν, h. e. non ita exaudiet, ut liberentur ab injuria malorum. Similiter Hebr. V. 7. εἰσακουσθεὶς ἀπὸ τῆς εὐλαβείας. Ps. IV. 1. εἰσήκουσέ μου. Quid si εἰσάκουσόν μου legatur, ut hodie in textu Hebr. legitur? Nocuit huic loco d sine dubio verbum ἐπλάτυνας, quod sequitur. — עִנָּה Pih. *affligo*. Job. XXXVII. 23. Legerunt mutatis punctis עָנָה. — עָתַר, *supplex oro*. In Niph. *exorabilis sum*. Gen. XXV. 21. 2 Par. XXXIII. 13. Ies. XIX. 22. — עֲתֶרֶת, *abundantia, copia*. Jer. XXXIII. 6. In mente habuerunt notionem *exorabilem esse*, quam vox עָתַר in Niphal habet. e — שָׁמַע, *audio*. Inc. Hab. III. 1. et Jer. VII. 25. ubi εἰσακούω est i. q. simplex ἀκούω. LXX Gen. XXI. 17. Deut. XI. 28. XIII. 18. Ps. LVII. 5. ubi εἰσακούειν est i. q. simplex ἀκούειν, qua voce h. l. usus est Symmachus. — שָׁמַר, *servo*. Ex. XVI. 28. εἰσακούειν τὰς ἐντολὰς, *obedire* præceptis. Ita quoque Deut. XIX. 9. 2 Par. XXXIV. 21.

ΕἸΣΑΚΟΥ͂Ω ἘΞΑΠΟΣΤΕΛΛΕΙ͂Ν, f *ad preces alicujus dimitto*. שִׁלַּח, *mitto*. Ex. XI. 10. sec. Vat. ubi reliqui libri pro εἰσήκουσεν habent ἠθέλησεν.

ΜΗΔΕ' ΕἸΣΑΚΟΥ͂Ω, *nec audio*. מָרָה, *rebellis sum*. Ies. I. 20.

ΟΥ̓Κ ΕἸΣΑΚΟΥ͂Ω, *non audio*. מֵאֵן Pih. *renuo*. Esth. I. 12. οὐκ εἰσήκουσεν, non *obtemperabat*.

ΠΡΟΣΕ'ΧΩ ΤΟΥ͂ ΕἸΣΑΚΟΥ͂ΣΑΙ, g *attendo audire*. הִקְשִׁיב Hiph. *ausculto*. Zach. I. 4.

ΕἸΣΑ'ΠΑΞ, *semel*, it. *simul, prorsus*. כַּחֲדָה Chald. Dan. II. 35. — כְּרֶגַע, *tanquam momento*. Num. XVI. 45. — פַּעַם אֶחָת, *una vice*. Jos. X. 41. 2 Sam. XXIII. 8. Aqu. Symm. Theod. Ies. LXVI. 8.

ΕἸΣΒΑ'ΛΛΩ, *invado, ingredior, irruo, irrumpo*. פָּרִיץ, *effractor*. h Symm. Ex. VII. 22. εἰσβάλλοντες, *irrumpentes*. Adde 2 Macc. XIV. 43.

ΕἸΣΒΛΕ'ΠΩ, *inspicio, prospicio, intueor*. פָּנָה, *verto faciem*. Job. VI. 28. XXI. 5. — צָפָה, *specto, circumspicio*. Symm. Jer. XLVIII. 19. ubi *prospicere* notat. Adde 2 Reg. III. 14. sec. Compl.

*ΕἸΣΔΕΚΤΟΣ, *intro admissus, receptus*. לְרָצוֹן, *ad beneplacitum*. i Lev. XXII. 21. sec. Vat. Sed pro εἴσδεκτον divisim scribendum εἰς δεκτὸν, nam εἴσδεκτον pro δεκτὸν positum esse, vix statui poterit.

ΕἸΣΔΕ'ΧΟΜΑΙ, *intro admitto, recipio, suscipio, congrego*. קָבַץ, *congrego*. (Sc. Arab. قبض et قبص est quoque *cepit, manu prehendit*, et קָבַץ

a opponitur τῷ עָזַב. Ies. LIV. 7.) Jer. XXIII. 3. Ez. XI. 17. εἰσδέξομαι αὐτοὺς ἐκ τῶν ἐθνῶν, congregabo illos ex gentibus. In eadem significatione legitur quoque ibid. XX. 34. XXII. 20. Zach. X. 8. 2 Macc. IV. 22. μετὰ δᾳδουχίας καὶ βοῶν εἰσεδέχθη, cum facibus ac exclamationibus recipiebatur s. *excipiebatur*. Vide et Sap. XIX. 15.

b *ΕἸΣΔΙΕΡΧΟΜΑΙ, *ingredior*. בּוֹא *venio*. Num. XXVII. 21. εἰσδιελεύσονται sec. Compl. ubi alii εἰσελεύσονται habent.

ΕἸΣΔΥΜΙ vel ΕἸΣΔΥΩ, *ingredior, subeo*. בּוֹא, *venio*. Jer. IV. 29. εἰσέδυσαν εἰς τὰ σπήλαια. 1 Macc. VI. 46. εἰσέδυ ὑπὸ τὸν ἐλέφαντα.

*ΕἸΣΕΙΔΩ, *inspicio, respicio*, et quidem *ita, ut animo commovear, et*
c *opem feram*. רָאָה, *video, respicio, curam alicujus habeo*. Ex. II. 25. sec. cod. Alex. ubi in codd. cum ἐπεῖδε permutatur. Judith. IV. 11. (13.) εἰσεῖδε τὴν θλῖψιν αὐτῶν.

ΕἸΣΕΙΜΙ, *ingredior*. בּוֹא, *venio*. Ex. XXVIII. 29. Conf. ad h. l. Drusium Misc. Cent. II. c. 82. Ib. v. 35. 1 Sam. XVI. 6. 2 Macc. III. 14.

d *ΕἸΣΕΠΙΦΕΡΩ, *infero*. הֵבִיא Hiph. *affero*. Ex. XVI. 5. sec. cod. 51. Holm. εἰσεπενέγκωσι.

ΕἸΣΕΡΧΟΜΑΙ, *ingredior*, it. *coëo, rem habeo*. אֲזַל Chald. *abeo*. Dan. II. 17. — בּוֹא in Kal *venio*, sed et in Hiph. quater, in Hoph. bis. Gen. XVI. 2. εἴσελθε πρὸς τὴν παιδίσκην μου, *consuesce* cum ancilla mea. Vide et Gen. XXIX. 21. 23. Num. XXVII.
e 17. ubi ἐξέρχεσθαι καὶ εἰσέρχεσθαι notat *res et negotia curare et administrare*. Vide et 2 Par. I. 10. coll. Deut. XXXI. 2. Act. I. 21. ac Lex. N. T. s. h. v. Inc. 1 Reg. I. 35. Ruth. III. 16. Ῥοὺθ εἰσῆλθε πρὸς τὴν πενθερὰν αὐτῆς. Vide et 1 Sam. IX. 15. X. 14. XVI. 21. 2 Sam. III. 24. Subaudiendum autem est εἰς τὴν οἰκίαν, quod interdum additur, v. c. 2 Sam.

XVII. 20. et XIX. 5. Herodot. Lib. f
II. c. 12. εἰσελθόντα εἰς τοῦ βασιλῆος τὴν θυγατέρα. Lysias Orat. I. p. 12. ἐλθόντες οἴκαδε εἰς ἐμέ. *הָבָה Hiph. a נָבָה. 2 Reg. III. 24. εἰσῆλθον, ubi loco וַיַּכּוּ legerunt וַיָּבֹאוּ. Vulg. *venerunt*. — *הָיָה, *sum*. Jer. XXX. 20. ubi loco εἰσελεύσονται videtur legendum ἔσονται. — הָלַךְ, *eo, ambulo*. Ies. XXX. 29. Ezech. XXXVII.
21. — *הִתְכַּנֵּס, *colligo me*. Symm. g
Ies. XXVIII. 20. ubi ita sensum expressit, quia antecedentem vocem מַסֵּכָה de *tabernaculo* interpretatus fuerat. — הוֹלִיךְ ;יָלַךְ, Kal et Hiph. Jud. XX. 8. Jer. XXXII. 5. — יָצָא, *exeo*. 1 Par. XIV. 15. εἰσελεύσῃ εἰς τὸν πόλεμον. — יָרַד, *descendo*. 1. Sam. XXVI. 6. — *לָבִיא, *leo immanis*. Nah. II. 11. Legerunt לָבוֹא
ad veniendum, et conjunxerunt cum h
sequentibus. — נֶאֱסַף Niph. *congregor*. Ex. IX. 20. Num. XII. 14. — נִגְלָה Niph. *revelo me*. 1 Sam. XIV. 11. εἰσῆλθον: bene quoad sensum. — נִגַּשׁ Niph. *appropinquo*. Ex. XX. 21. — נִלְקַח Niph. *accipior*. Esth. II. 16. — עָבַר, *transeo*. Deut. XXXIV. 4. Jos. I. 11. Joël. III. 17. ἀλλογενεῖς εἰσελεύσονται δι' αὐ-
τῆς, alienigenæ *transibunt* per illam. i
— עָלָה, *ascendo*. Jos. VI. 5. — עֲלַל Chald. *accedo*. Dan. II. 16. V. 10. 16. — קוּם, *surgo*. Gen. XIX. 35. — רָאָה, *video*. Job. XXXIII. 26. Sc. *apparere coram Deo* s. *videre Deum* in SS. de iis usurpatur, *qui templum adeunt* et *sacrificia offerunt*. — שָׁכַן, *habito*. Ies. XIII. 20. Sap. I. 4. οὐκ εἰσελεύσεται, non *commorabitur*, non *locum habebit*, ubi est i. q. κατοικεῖν in altero membro. Ibid. II. 24. εἰσέρχεσθαι εἰς τὸν κόσμον, *existere, esse incipere*, coll. XIV. 14. et 2

a Joh. v. 7. Tob. VI. 16. ubi εἰσέρχεσθαι est *rem habere cum uxore.*

ΠΟΙΕ'Ω ΕἸΣΕΛΘΕΙ'Ν, *facio ingredi.* הֵבִיא Hiph. a בּוֹא, idem. Job. XIV. 3.

*ΕἸΣΗΓΕ'ΟΜΑΙ, *princeps et auctor sum,* et *causa alicujus rei,* etiam *narro.* סִפֵּר, *narro.* Symm. Psalm. XXXVI. 6. εἰσηγήσαντο. Montf. male *induxerunt,* potius *narraverunt,* ut
b sit i. q. διηγήσαντο, (qua voce usi sunt LXX,) *narrant de abscondendis laqueis,* h. e. *palam et summa cum fiducia insidias struunt.* Zonaras Lex. c. 648. εἰσηγούμενος, διδάσκων.

ΕἸΣΗΓΟΡΕ'ΟΜΑΙ, *alloquor.* Sir. XIII. 14. μὴ ἔπεχε εἰσηγορεῖσθαι μετ' αὐτοῦ. Vulg. ibi habet *ex æquo loqui,* ut legerit ἰσηγορεῖσθαι, (quam lectionem Drusius probat,) *quasi par*
c *cum pari,* aut: *interpellare eum loquentem.* Vide infra s. v. Ἰσηγορέομαι.

*ΕἸΣΙ'ΝΑΚΤΑ. טוֹטָפוֹת, *frontalia.* Aqu. Exod. XIII. 16. sec. cod. Basil. Montf. hanc vocem nihili existimans, legendum conjicit εἰς ἀτίνακτα, *in immota.*

*ΕἸΣΚΟΛΑ'ΠΤΩ, i. q. simplex κολάπτω, *tundo, tundendo excavo,*
d *sculpo.* קָלַע, *cælo.* 1 Reg. VI. 35. εἰσκεκολαμμένα sec. cod. Alex. ubi reliqui libri habent ἐγκεκολαμμένα.

ΕἸΣΚΥΚΛΕ'Ω, *involvo, circumago, comprehendo.* 2 Macc. II. 25. τοῖς θέλουσιν εἰσκυκλεῖσθαι τοῖς τῆς ἱστορίας διηγήμασι, quem locum Bielius nimis etymologiam premens male transtulit: *volentibus circumagi, comprehendi historicis narrationibus.* Rec-
e tius Vulgatus: *volentibus aggredi narrationibus historiarum,* ut εἰσκυκλεῖσθαι sit h. l. *evolvere, volvere, versari in aliqua re.* Simili modo et Syrus transtulit. Hesych. εἰσκυκλεῖσθαι, περιφέρεσθαι.

ΕἸΣΚΥ'ΠΤΩ, *pertingo,* pr. *introspicio, quasi exerto capite.* נִשְׁקַף Niph. *specto, prospecto.* 1 Sam. XIII. 18. juxta Rom. ὁδὸν τὴν εἰσκύπτουσαν ἐπὶ Γαὶ, viam *pertingentem* ad Gai. f

*ΕἸΣΛΕΙΨΙΣ. כָּלָה, *consummatio.* Theod. Jer. XXX. 11. ubi tamen dubio caret legendum esse ἔκλειψις. Certe Vulg. habet: *consummationem.*

ΕἸΣΟΔΙΑ'ΖΟΜΑΙ, *inferor, adducor.* הוּבָא Hoph. a בּוֹא, idem. 2 Reg. XII. 4. ἀργύριον τὸ εἰσοδιαζόμενον ἐν τῷ οἴκῳ. Gloss. Vett. εἴσοδος, ἡ λῆψις, *acceptus.* Εἰσοδιάζω, *redigo.* Εἰσοδιασμὸς, *redactio.* g

ΕἸΣΟ'ΔΙΟΝ, vel, ut alii, εἰσοδία, *illatio,* it. *apparatus, reditus, sumtus.* בְּבוֹא, *veniendo.* Dan. XI. 13. εἰσόδια. Sc. בּוֹא quandoque adhibetur de *reditibus* et *proventibus,* v. c. 1 Sam. X. 14. 2 Par. IX. 13. Hesych. εἰσόδια, πρόσοδοι, ἀναλώματα.

ΕἸΣΟΔΟΣ, *ingressus, introitus, adventus.* בָּא part. *veniens.* 2 Par. XVI. 1. — בּוֹא infin. *venire.* 1 h Sam. XVI. 4. XVII. 52. XXIX. 6. — *כְּמֵבִיא, *velut adducens.* Aqu. Symm. Theod. Ps. LXXIV. 5. Legerunt כְּמָבוֹא. מָבוֹא est *ingressus, porta,* quia per eam eximus et ingredimur, unde et in versione LXX εἴσοδος et ἔξοδος h. l. in codd. permutantur. — לָבוֹא, *ad veniendum.* Symm. Amos VI. 14. LXX Jos. XIII. 5. 2 Reg. XIV. 25. 1 Par. XIII. 5. — בִּגְלַל, *propter.* i Gen. XXX. 27. τῇ σῇ εἰσόδῳ, *ex quo tu huc venisti:* sensu eodem. — זִין, *splendor.* Ies. LXVI. 11. Legerunt זִין a rad. זָוָה, explicanda e lingua Arabica, ubi زور intransitive *tendere, vergere ad aliquid* notat, et in conj. VII. *prope accessit.* Cappello in Nott. Critt. ad h. l. p. 518. זִין ita accepisse videntur, ac si esset מְזוּזָה, quod *limen portæ* ac *domus ingressum* notat. — *לָבוֹא. Aqu. (sec. Euseb. Onom. v. Λαβωεμάθ)

a Jud. III. 3. aut Jos. XIII. 5. — *לְבָתִּים, in domos. Symm. Ex. XXX. 4. Montf. in Lex. Hebr. s. בַּתָּה: εἴσοδοι annuli, quod in eos tanquam in domos vectes immitterentur et ingrederentur. Equidem mallem vocem εἴσοδοι referre ad seq. לְבַדִּים, vectibus. — מָבוֹא. Jud. I. 24. Ezech. XXVII. 3. — מְבוֹא פְתָחִים, ingressus januarum. Prov.
b VIII. 3. — מוּבָא. 2 Sam. III. 25. Ez. XLIV. 5. — סַף, limen. 2 Par. XXIII. 4. — פֶּתַח, janua. Prov. VIII. 34. ubi etiam εἴσοδος januam, per quam intratur, notat. Theod. θύρα. Sap. VII. 6. εἴσοδος εἰς τὸν βίον, nativitas. Sir. XIV. 23. ubi εἴσοδος vel viam simpliciter, vel vestigium notat, quod pede teritur. 3 Esdr. VIII. 63. דֶּרֶךְ, coll. Esdr.
c VIII. 31. 1 Macc. V. 46. ἐπὶ τῆς εἰσόδου, in via. Ita quoque Syrus ac Josephus intellexit, habet enim: ἐπὶ τῆς ὁδοῦ κειμένην. Ib. XIV. 5. ubi de portu sermo est.

ΕΙ'ΣΠΕ'ΜΠΩ, immitto. 2 Macc. XIII. 20. τοῖς δὲ ἔνδον τὰ δέοντα εἰσέπεμψε, his autem, qui intus, necessaria misit: ubi in nonnullis libris legitur προσέπεμψε.

d ΕΙ'ΣΠΗΔΑ'Ω, insilio. בּוֹא, venio. Amos V. 19. εἰσπηδήσῃ εἰς τὸν οἶκον, insiliat in domum. Ælian. V. H. XIII. 2. Susann. v. 25. εἰσεπήδησαν διὰ τῆς πλαγίας θύρας, insilierunt per ostium transversum. Conf. Lex. N. T. s. h. v.

ΕΙ'ΣΠΛΕ'Ω, adnavigo, navi advenio. 2 Macc. XIV. 1.

ΕΙ'ΣΠΝΕ'Ω, inspiro, adspiro. שָׁאַף,
e anhelo, anhelus transeo. Aqu. Coh. I. 5. Sc. εἰσπνέω simpliciter spiritum ducere notat, ut adeo etymologiam bene expresserit.

ΕΙ'ΣΠΟΡΕΥ'ΟΜΑΙ, ingredior, etiam coëo, rem habeo. בּוֹא, venio. Gen. VI. 4. ὡς ἂν εἰσεπορεύοντο οἱ υἱοὶ τοῦ Θεοῦ πρὸς τὰς θυγατέρας τῶν ἀνθρώπων, ita ut rem haberent filii Dei cum filiabus hominum. Esth. II. 14. Jer. XVII. 20. Dan. X. 20. sec. Chis. — *בָּהּ, in ea. 2 Reg. III. 24. εἰσπορευόμενοι, nisi hic duæ versiones coaluerunt. — בִּיאָה, introitus. Ez. VIII. 5. — הָלַךְ, eo, ambulo. Jos. VI. 13. — הָלַךְ, idem. Amos II. 7. — יָצָא, exeo. Ex. XI. 4. XXXIII. 8. — עָבַר, transeo. Deut. IV. 14. VI. 1. XI. 11. — עָלָה, ascendo. Jos. X. 9. ubi tamen pro εἰσεπορεύθη sine dubio reponendum est ἐξεπορεύθη, i. q. series orationis postulat. — עֲלַל, Chald. accedo. Dan. IV. 4. V. 8. — נָגַשׁ, appropinquans. Deut. XX. 3. ubi tamen lectio εἰσπορεύεσθε, quam ed. Ald. exhibet, mihi ideo vitiosa esse videtur, quia ὑμεῖς præcedit, e quo facile ultimæ literæ sequenti voci adhærere potuerunt. Præterea legitur Mal. III. 2. ubi εἰσπορεύεται de suo addiderunt, quasi in textu legissent כִּי הוּא יָבֹא. Tob. VII. 10. ubi cum πρὸς constructum de coitu licito dicitur. Sir. IV. 14. ubi Sapientia dicitur εἰσπορεύεσθαι, quatenus vim suam exserit in animos hominum. Conf. Spicil. II. p. 52.

ΕΙ'ΣΠΡΑ'ΚΤΗΣ, exactor. נֹגֵשׂ, idem. Aqu. Ex. V. 6. 13. Job. XXXIX. 7. ubi est actor, agitator. Sermo enim ibi est de onagro.

ΕΙ'ΣΠΡΑ'ΣΣΩΝ, part. exactor. נֹגֵשׂ, idem. Aqu. Job. III. 18. Hesych. εἰσπράττω, ἀπαιτῶ.

*ΕΙ'ΣΣΑΡΕΣ. אֶל־הַר, ad montem. Inc. Jos. XV. 10. ἐπὶ εἴσσαρες. Semlerus in App. Crit. p. 304. ita: Fuit ἐπὶ, εἰς (loco ἐπὶ) ὄρ, loco πόλιν, quod habent LXX. Quod superest ες, aut error videtur, aut fuit signum ε, ς, quintæ, sextæ. Mihi autem illud ες ex litera initiali sequentis vocis שֵׂעִיר ortum esse videtur.

a ΕἸΣΣΠΑ'Ω, *attraho, intro traho.* הֵבִיא Hiph. a בוֹא, *venire facio.* Gen. XIX. 10. εἰσεσπάσαντο πρὸς ἑαυτοὺς εἰς τὸν οἶκον. Vocem εἰσσπάσαντο in LXX præter h. l. non obviam Montf. in ἐσίασαν, quod Ine. habet, mutare ausus est.

ΕἸΣΤΡΕ'ΧΩ, *incurro, intro curro,* etiam, si εἰς sequitur, ut 2 Macc. V. 26., simpliciter *curro.*

b ΕἸΣΦΕ'ΡΩ, *infero, ingero.* אָסַף, *colligo, congrego.* Deut. XXVIII. 38. Vide supra s. v. εἰσάγω. Job. XXXIX. 12. ubi εἰσοίσει vertendum est *collecta inferat.* Nam in textu Hebr. antecedens positum est pro consequente. Zonaras Lex. c. 644. εἰσοίσω, εἰσήνεγκα. — הֵבִיא Hiph. a בוֹא, sed quater in Kal. Lev. X. 18. οὐ γὰρ εἰσηνέχθη τοῦ αἵματος αὐτοῦ (pro c τὶ ἀπὸ τ. α. α. coll. Lev. IV. 16. VI. 30. XVI. 15. ubi ἀπὸ additur) εἰς τὸ ἅγιον, non enim illatum est aliquid ex sanguine ejus in sanctum. 2 Paral. XXIV. 9. εἰσενεγκεῖν (subaudiendum videtur προσφορὰν s. δῶρον) κυρίῳ, ut inferrent Domino donum. Conf. Luc. V. 14. ubi in προσένεγκε pariter subintellegendum δῶρον. Hagg. I. 6. ἐσπείρατε πολλὰ d καὶ εἰσηνέγκατε ὀλίγα, seminastis multa et intulistis pauca. — הַנְעֵל, Chald. Aph. ab עַל, *introduco.* Dan. VI. 18. — הֵשִׁיב, Hiph. a שׁוּב, *reduco.* Exod. IV. 7. — נָשָׂא, *fero.* Al. Ex. XXVIII. 26. — *קָרָא, *voco.* Dan. II. 2. sec. Chis. Addit. Esth. XI. 5. εἰσήνεγκε, *in lucem protulit ac publicavit.*

ΕἸΣΦΟΡΑ', *oblatio.* כִּפֻּרִים, plur. e *expiatio.* Ex. XXX. 16. — תְּרוּמָה, *oblatio.* Ex. XXX. 13. 14. 15.

*ΕἼΣΩ, *intus.* 2 Macc. XIV. 43.

ΕἾΤΑ, *deinde, postea,* etiam *anne, itane vero.* אָמְנָם, *revera.* Job. XII. 2. εἶτα ὑμεῖς ἐστε ἄνθρωποι, *sane vero vos estis homines præstantissimi.* Confer Lexic. N. T. s. h. v.

*ΕἾΘ' ΟΥ'ΤΩΣ, *postea, deinde.* Sap. XVII. 16. 1 Cor. XI. 28. Hesych. εἶθ' οὕτως, μετὰ ταῦτα. f

*ΕἼΤΕ. אִם. Ruth. III. 10. K.

'ΕΚ, 'ΕΞ, *e, ex, a, extra, pro, per, secundum, propter.* בְּ præfix. Inc. Ex. XIX. 24. LXX Ex. XXXVIII. 8. Lev. XXVI. 36. — בְּעוֹד, *cum adhuc.* Prov. XXXI. 15. ἀνίστανται ἐκ νυκτῶν, surgit *nocte.* — מ præfixum. Ps. XV. 8. LVIII. 13. ubi *propter* notat. Mich. III. 6. ἐξ ὁράσεως, ubi ἐξ esse videtur i. q. ἀντί. g Hieronymus: *pro visione.* Potest tamen quoque verti: *ob* divinationes et simulatas visiones vestras atra calamitatis nox vobis a Deo incumbet. — מִן, *propter.* Nah. III. 11. — מֵאַחֲרֵי, *a post.* Amos VII. 15. — מִיַּד, *e manu.* Job. VI. 23. Ies. XLVII. 14. — מִנֶּגֶד, *a coram.* Amos IX. 3. Jon. II. 5. — מִקֶּרֶב, *e medio.* Lev. XVII. 4. XX. 3. h Deut. II. 14. — מִתּוֹךְ, *e medio.* Jos. VII. 23. Ies. XXIV. 18. — עַל. Gen. XVI. 5. ἀδικοῦμαι ἐκ σοῦ, injuria afficior *propter* te. Ps. LXXXI. 6. ubi עַל pro מֵעַל positum est. — עַל־פִּי, *ad os.* Num. XXVI. 56.

Præterea legitur 2 Sam. XXIII. 3. ubi præp. ἐξ, post φύλαξ inserta, delenda est, orta quippe ex antecedente φύλαξ. 3 Esdr. VII. 8. ubi i ἐκ ante τῶν φυλάρχων expungendum, et post δώδεκα comma ponendum est. Suadet hoc quoque textus Hebr. Esdr. VI. 17. Sirac. VII. 34. ἐκ τῶν τοιούτων, *propter* hoc diligeris. Ibid. XIII. 11. ἐκ *per* notat, coll. Judith. IX. 10. XVI. 12. Conf. Gatakeri Opp. Crit. p. 137. G. Judith. II. 5. ubi ἐκ est i. q. ἀπὸ, *a, ab,* coll. v. 14. et IV. 3. 3 Esdr. VIII. 21. ἐκ πλήθους, *secundum mul-*

a *titudinem*, h. e. *largiter*, *abunde*, coll. Matth. XII. 34. Luc. XIX. 22. 1 Maccab. XI. 33. χάριν τὴν ἐξ αὐτῶν, ubi ἐξ abundat, coll. 2 Cor. VIII. 7. IX. 2.

ἝΚΑΣΤΟΣ, *unusquisque*, *quilibet*. אָדָם, *homo*. Prov. XXIV. 12. — אַחַת : אֶחָת, *unus*, *a*. Ex. XXXVI. 10. Num. VII. 3. 2 Par. IX. 16. — אִישׁ, *vir*. Gen. X. 5. XI. 7. XVII.
b 11. Ez. XXXIII. 26. ἕκαστος τὴν γυναῖκα τοῦ πλησίον αὐτοῦ ἐμιάνατε. Vides hic nomen singulare cum verbo plurali junctum. Sic Jer. IX. 20. διδάξατε γυνὴ τὴν πλησίον αὐτῆς θρῆνον. Hinc apparet, Ez. XXII. 11. ἠνόμησαν ed. Ald., quod pendet ab ἕκαστος, veram lectionem esse. — אִישׁ אִישׁ, *vir vir*. Ex. XXXVI. 4. Num. I. 4. IV. 20. — אִישׁ וְרֵעַ,
c *vir et socius*. Ex. XVIII. 16. — אִשָּׁה, *mulier*. Ex. XXVI. 5. Ruth. I. 8. 9. Zach. XI. 9. — *אֱנוֹשׁ. Symm. Job. XXXVI. 25. — *לְ, *ei*. Symm. Job. XXIV. 5. ἑκάστῳ. — *מִנֵּהוּ, *ab ipso*. Symm. Psalm. LXVII. 24. ἀπὸ ἑκάστου. Legit fortasse מְנָהוּ, a מָנָה, *portio*. — עֵקֶד, *ligatio*, sec. alios *tonstrina*. 2 Reg. X. 12. Symm. οἴκῳ ἑκάστων.
d Legit non אחד, ut Bielius voluit, sed עָקֹד, *varius*. Vide tamen Bonfrerii notas ad Eusebii Onom. v. Βαιθακάθ. Montfauconio in Lex. Hebr. s. h. v. Symmachus ex voce עקד fecisse videtur ἑκάδων, quasi nomen proprium. — *פִּשְׁרָה, *interpretatio*. Dan. II. 24. sec. Chis. ἕκαστα, *singula*, quæ sc. vidit rex in somnio: non male quoad sen-
e sum. Præterea legitur apud Symm. Jos. XI. 13. ubi Semlero in Appar. Crit. p. 304. ἑκάστην ex Aquilæ ἑστηκυίας ortum, ideoque delendum visum est, cui assentitur quoque Scharfenbergius ad h. l.

ἙΚΑ'ΤΕΡΟΣ, *alteruter*, *uterque*. אִישׁ, *vir*. Gen. XL. 5. sec. cod. Alex. ubi in Oxon. legitur ἕκαστος. Ez. I. 11. 12. Adde 2 Macc. III. 26. et VIII. 22. ubi Houbigantio ἑκατέρας videtur scriptum fuisse mendose pro ἑκάστης.

*ἙΚΑΤΕ'ΡΩΘΕΝ, adv. *utrinque*. 4 Macc. VI. 3.

ἙΚΑΤΟ'Ν, *centum*. *אַרְבַּע מֵאוֹת *quadringenta*. 1 Reg. IX. 28. Permutarunt ת, 400. et ק, 100. — *בָּאַמָּה, *in cubito*. Ex. XXVII. 18. Legerunt בַּמֵּאָה. Conf. seq. Fortasse tamen ex Oxon. reponendum g
ἑκατὸν πήχεων. — מֵאָה. Gen. V. 18. et alibi sæpius. — מָאתַיִם dual. *ducenti*. 1 Sam. XVIII. 27. Al. Cohel. VI. 3. ἐὰν γεννήσῃ ἀνὴρ ἑκατόν, sc. τέκνα, si genuerit aliquis centum s. *plurimos* liberos. Ita nonnulli docente Eustathio ad Il. Α'. p. 37. ἀορίστως ἑκατόμβην φασὶ τὴν ἐκ πολλῶν ἁπλῶς ζώων. Et Homero alias, eodem observante, ἑκατόζυγος νηῦς (Il. Υ'. 247.) est ἡ πολύζυγος, et ἑκατὸν δοῦραθ' ἀμάξης, multæ hastæ currus, et ἑκατόγχειρ (Il. Α'. 402.), qui multas manus habet, et ἑκατόμπολις Κρήτη (Il. Β'. 649.), Creta, quæ multas urbes habet. Phavor. ἑκατόμβαιος, ὁ ἑκατὸν ἤτοι πολλῶν βοῶν ἄξιος, τουτέστι ζώων. Idem: ἑκατόμβαιος, πλείστων ἄξιος νομισμάτων. Conf. Alberti Obss. Philol. in N. T. p. 370. et Schefferum de Re Vehic. p. 26.

ἙΚΑΤΟΝΤΑΕΤΗ'Σ, *centum annos agens*. בֶּן מֵאָה שָׁנָה, *filius centum annorum*. Gen. XVII. 17.

*ἙΚΑΤΟΝΤΑΠΛΑ'ΣΙΟΝ, *centuplum*. מֵאָה פְעָמִים, *centum vices*. 2 Sam. XXIV. 3.

ἙΚΑΤΟΝΤΑΠΛΑΣΙ'ΩΣ, *centupliciter*. מֵאָה פְּעָמִים. *centum vices*. 1 Par. XXI. 3.

ἙΚΑΤΟ'ΝΤΑΡΧΟΣ, *centurio*. מֵאוֹת, plur. ex מֵאָה, præcedente שַׂר. Num. XXXI. 54.—שַׂר מֵאוֹת.

a Exod. XVIII. 21. 25. et alibi sæpius.

'ΕΚΑΤΟΝΤΑ'Σ, *centuria.* מֵאָה, *centum.* 1 Sam. XXIX. 2. 2 Sam. XVIII. 4. 1 Par. XXVIII. 1. — *מֵאיוֹת, *centuriæ.* Aqu. 2 Reg. XI. 4.

'ΕΚΑΤΟΣΤΕΥ'Ω, *centuplico.* מֵאָה, *centum.* Gen. XXVI. 12. ἑκατοστεύουσαν κριθήν, *centuplum* hordeum.

b *'ΕΚΑΤΟΣΤΟ'Σ, *centesimus.* 1 Macc. XIII. 40. et XIV. 27.

'ΕΚΒΑΙ'ΝΩ, *excedo, evado.* *נִגְרַשׁ Niph. *ejectus, expulsus sum.* Aqu. Jon. II. 5. ἐξέβην. Scribendum ibi est sine dubio ἐξεβλήθην, ut Symm. ac Theodot. transtulerunt, ut lectio ἐξέβην orta sit ex compendio scribendi. Conf. s. v. ἐκβάλλω. — עָלָה, *ascendo.* Jos. IV. 16. 17. 18. Ies. c XXIV. 18. Sir. XXXVIII. 20. ἀπὸ λύπης γὰρ ἐκβαίνει θάνατος, e tristitia *oritur* mors, h. e. nimiam tristitiam *sequitur* mors. Dio Cass. L. 47. p. 519. ed. Reim. τὰ ἐκβάντα ἀπ' αὐτοῦ, sc. ἀγῶνος, quæ id certamen *secuta*, seu: ex eo *orta sunt.*

'ΕΚΒΑ'ΛΛΩ, *ejicio, abjicio, rejicio, expello, emitto, dimitto.* אַחֲרֵי, *post.* 2 Par. XI. 15. ἐξέβαλεν αὐτούς. d Ita transtulerunt ob v. 14. — *אֶרֶץ, *terra.* 2 Sam. VII. 20. Legerunt ex sententia nonnullorum לְגָרֵשׁ, ut legitur in loco parallelo 1 Par. XVII. 21. Mihi vero legisse videntur לְהַרְצֵךְ, nam חָרַץ etiam *exscindere* notat. — אַשּׁוּר, *gressus.* Ps. XVI. 12. ἐκβαλόντες με. Derivarunt, ut nonnullis placuit, vel a שׁוּר, *impetum facere, hostiliter aggredi*, vel e legerunt אֲשֻׁרוּנִי, nam אָשַׁר est *effundere.* Vulg. *projicientes me.* Hieron. *incedentes adversum me.* Semlero in Ep. Crit. ad h. l. reponendum videtur βαδίζοντες, aut aliud ejus generis verbum. Ex Dathii sententia legerant הוֹרִישׁוּנִי. Mihi autem Hebraicum אִשְׁרוּנִי explicasse videntur per *abire, discedere me jusserunt*, h. e. *expulerunt.* — *נָעַל, *projicio semen extra* s. *foras.* f Aqu. Job. XXI. 10. οὐκ ἐξέβαλε. — גָּרַף, *devolvo.* Jud. V. 21. Non permutarunt גָּרַף cum גָּרַשׁ, ut nonnullis placuit, sed גָּרַף notat quoque *avehere, abstrahere*, ut Maius Anim. ad Cocceii Lex. p. 27. docuit, unde Theodot. h. l. ἐξέσυρεν posuit. — גָּרַשׁ, *expello.* Gen. III. 24. IV. 13. Exod. II. 17. Adde Symm. ac Theodot. Jon. II. 5. — דָּרַשׁ, g *quæro.* Ps. CVIII. 9. ἐκβληθήτωσαν. Legerunt וְגֹרְשׁוּ. Muntinghe in Nott. Critt. ad h. l. mavult eos וְדֹרְשׁוּ legisse, ac respexisse Arab. درس, *obliterari, deleri*, Chal. דרס et Syr. ܕܳܫ, *conculcare.* — הֵגְרִים, Hiph. *comminuo.* Thren. III. 16. Permutarunt ס cum שׁ. — הִדִּיחַ, Hiph. a נָדַח, *depello.* 2 Paral. XIII. 9. Jer. XXIX. 18. Inc. Joël. II. 20. h — הוֹצִיא, Hiph. a יָצָא, *exire facio.* 2 Par. XXIII. 14. XXIX. 5. 16. Esdr. X. 3. — הוֹרִישׁ, Hiph. a יָרַשׁ, *possessione expello*, et semel in Kal. Ex. XXXIV. 24. Num. XXI. 32. Deut. XI. 23. — הִזְנִיחַ, Hiph. *abjicio.* 2 Par. XI. 13. — הֶעֱבִיר, Hiph. *transire facio.* 2 Paral. XV. 8. — הִפְלִיט, Hiph. *eripio.* Ies. V. 30. ἐκβαλεῖ, *dimittet*, sc. quomodo i felis murem a se captam ludendo dimittit, non tamen sinit evadere. Ita Cappellus in Nott. Critt. ad h. l. pag. 495. — הֵקִיא, Hiph. a קוֹא, *evomo.* Jon. II. 11. — הִשְׁלִיךְ, Hiph. *abjicio.* Lev. I. 16. ἐκβαλεῖ αὐτὸ παρὰ τὸ θυσιαστήριον, abjiciet illam, sc. ingluviem, ad altare. Ps. XLIX. 18. ἐξέβαλες τοὺς λόγους μου εἰς τὰ

a ὤσίσω, *rejecisti* verba mea. Sic Ælian. Hist. Anim. XI. cap. 10. Αἰγύπτιοι δὲ ἐκβάλλουσι τὸν λόγον ὡς ψευδῆ. Vide Lex. N. T. s. h. v. ubi docui, ἐκβάλλειν esse verbum proprium de *histrionibus*. Ies. II. 20. — טִלְטֵל, Pih. a טוּל, *ejicio, projicio*. Ies. XXII. 17. — טָרַד, *continuus sum in opere*. Prov. XXVII. 15. Vox Hebr. in l. Arab. notat *persequi*, et
b veluti *expellere*. — לָקַח, *accipio*. Job. XXII. 22. Jerem. XXIII. 30. Habet לָקַח quoque notionem *auferendi* et *abripiendi*. — נָאַק, *gemo*. Job. XXIV. 12. Legerunt נָאַץ quod *excutere, abjicere* notat, aut sensum expresserunt. — נָשַׁל, Pih. 2 Reg. XVI. 6. — נָתַשׁ, *evello*. Jer. XII. 14. 15. — סָעַר, *procella dejicio*. Zachar. VII. 14. — שָׁלַח, Pi-
c hel, *dimitto*. Exod. XII. 33. Lev. I. 16. Psalm. XLIII. 3. ubi ἐκβάλλειν de *emissione propaginum* dicitur, coll. Ex. XVII. 6. expulisti eos, ut productionem et extensionem ac propagationem. Sic διεκβολὴ de fluminum ac terminorum extensione dicitur Jos. XV. 17. Sir. VII. 28. ἐκβάλλειν γυναῖκα est *repudiare uxorem, divortium cum ea facere, li-*
d *bellum repudii dare*. (Demosthen. p. 529. Plutarch. T. II. p. 54.) Ibid. XII. 8. οὐκ ἐκβληθήσεται, non ejiciet se, h. e. non recedet a te, sed bonis tuis gaudebit, tecumque epulabitur. 1 Macc. XII. 27. ἐκβάλλειν προφύλακας, procubitores *emittere*, i. q. ἀποστέλλειν. Josephus A. J. XIII. 5. p. 650. Hav. προφυλακὰς ποιεῖν. Matth. XII. 35. Conf. Lex.
e N. T. s. h. v.

*ΕΚΒΑΣΙΣ, *exitus, eventus, finis*. Sap. II. 17. πειράσωμεν τὰ ἐν ἐκβάσει αὐτοῦ, videamus, *quonam res illius evadant*. Ibid. VIII. 9. ἐκβάσεις καιρῶν, *eventus* temporum. Ib. XI. 15. ἐπὶ τέλει τῶν ἐκβάσεων ἐθαύμασαν, in fine eventuum admirati sunt.

*ΕΚΒΕΒΗΛΟ'Ω, *tanquam profanum ejicio et expello*. גָּרַשׁ, *repello*. Levit. XXI. 7. ἐκβεβηλωμένην sec. tres codd. Holm. Potest quidem admitti hæc lectio, sed sine dubio ab ἐκβεβλημένην ortum duxit. Conf. etiam v. 11. ubi cod. XI. ἐκβεβηλώθῃ habet.

'ΕΚΒΙΑ'ΖΩ, *vim infero*, vel *inferre volo, vi facultates eripio*. יָרַשׁ. Inc. Jud. XIV. 15. sec. Vat. ἢ ἐκβιάσαι ἡμᾶς κεκλήκατε; num ad facultates nobis dolo eripiendas nos invitastis?
f Sc. vox יָרַשׁ Pih. etiam notat *pauperem reddidit*, petita significatione a רָשַׁשׁ, et in Hiph. *possessione expello*. In codd. reliquis legitur πτωχεῦσαι; quod est alius Interpretis. Vulg. *ut spoliaretis nos*. — *כָּבַשׁ, *subjicio, subigo*. Esther. VII. v. 8. sec. vet. alt. et Alex. ubi sensu venereo accipiendum est, ut sit *stuprare*.

'ΕΚΒΙΑ'ΖΟΜΑΙ, *summa vi vel omni studio contendo, annitor*. אָכַף, *curvo me, clitellas impono*. Prov. XVI. 26. ἐκβιάζεται αὐτοῦ τὴν ἀπώλειαν, vi quadam vel omni studio molitur perniciem ejus. Ita Bielius. Sed Jaegerus recte ad h. l. monuit, ἐκβιάζεσθαι h. l. potius pertinere ad עָמַל, *laborare*, ita ut duplex versio h. l. conjuncta reperiatur. — יָקַשׁ, Pih. *laqueos tendo*. Ps. XXXVII. 12. ubi ἐκβιάζεσθαι *vim facere* notat ex usu l. Chald., in qua נְקַשׁ *collisionem s. σύγκρουσιν, quæ per vim fit*, significat. Dan. V. 6. Sap. XIV. 19. ἐξεβιάσατο τῇ τέχνῃ τὴν ὁμοιότητα ἐπὶ τὸ κάλλιον, summa artis vi vel omni studio contendit efficere similitudinem quam pulcherrime. Eodem sensu verbum παραβιάζεσθαι occurrit, quod vide infra. Dan. XIII. 19. sec. Chis. ἐξεβιάζοντο αὐ-

τὴν, *instabant ei*, ut nempe illis sui copiam faceret.

'ΕΚΒΙΑΣΤΗ'Σ, *exactor violentus*, *compulsor* (ut vocare solent leges Romanæ), *qui auctoritate magistratus homines adigit iisque vim facit.* שֹׁטֵר, *qui cum potestate in populum agit.* Aqu. Theodot. Prov. VI. 7. ubi alii habent ἀναγκάζων, quod vide supra. Symm. Ies. XLVII. 3. Conf. Suidam v. ἐκβιαστὴς, et Fesselii Advers. Sacra Lib. I. cap. 1. pag. 14.

*'ΕΚΒΙΒΑΣΜΟ'Σ, *exactio.* הֶפְצַר, *transgredi.* Inc. 1 Sam. XV. 23. μορφωμάτων ἐκβιβασμὸς sec. Cat. Nic. V. Scharfenb. Ann. II. p. 112. seq. K.

'ΕΚΒΙΒΑΣΤΗ'Σ, *exactor.* שֹׁטֵר, *minister, qui promulgat decreta magistratuum, atque ea exsecutioni mandat.* Aqu. Deut. XV. 18. sec. Coisl. Sunt autem ἐκβιβασταὶ h. l. *apparitores, statores, viatores*, ut Romano more loquar, qui Græcis ὑπηρέται dicebantur. Aqu. Jos. I. 10. sec. Procopium in Cat. Niceph. p. 7. Conf. ad h. l. Masium. 'Εκβιβάζειν ab Hesychio exponitur ἄγειν, *exequi*, nempe *magistratuum jussa, sententiasve ab illis latas.* Vide Fesselium l. c. ac Fulleri Miscell. SS. Lib. III. c. 19. Zonaras Lexic. c. 651. ἐκβιβαστὴς, δοκιμαστής.

'ΕΚΒΛΑΣΤΑ'ΝΩ, *germino, progermino.* הִצְמִיחַ, Hiph. *germinare facio.* Symm. Ps. CIII. 14. ἐκβλαστάνων. Theodoretus p. 1335. habet ἐκβλαστῶν. Theodot. et Inc. ac LXX Job. XXXVIII. 27. LXX Ies. LV. 10. — פָּרַח, *germino, floreo.* Num. XVII. 5.

*ΕΚΒΛΗΤΟΣ, *ejectus, ejectitius, rejectaneus.* גַּלְמוּד, *solitarius.* Symmachus Job. III. 7. Non male. Non ejectus atque expulsus est separatus ab aliis, adeoque solitarius.

'ΕΚΒΛΥ'ΖΩ, *emano, scaturio*, i. q. ἐκβλύω, quod legitur apud Apollon. Rhod. Argon. IV. 1416. פָּרַץ, *erumpo.* Prov. III. 10. ubi alius sec. f
Schol. ed. Rom. ὑπερεκβλύζουσι habet.

'ΕΚΒΟΑ'Ω, *exclamo*, etiam simpliciter *clamo.* קָרָא. 2 Reg. IV. 36.

'ΕΚΒΟΛΗ', *ejectio.* גָּרֵשׁ, infin. Pih. *expellendo.* Exod. XI. 1. — פֶּרֶק, *compitum.* Abd. v. 14. ubi alii διεκβολὰς habent. Sirac. X. 21. ἐκβολὴ ἀρχῆς, *ejectio* e principatu, *amissio* s. *jactura* imperii. Imperium g
amittitur superbia.

'ΕΚΒΟΛΗ'Ν ΠΟΙΕ'Ω, *jactum* s. *jacturam facio.* הֵטִיל, Hiph. a טוּל, *ejicio.* Jon. I. 5. ἐκβολὴν ἐποιήσαντο τῶν σκευῶν τῶν ἐν τῷ πλοίῳ, *jactum faciebant* vasorum, quæ in navi. Cf. Spanhemium in Callim. p. 719. et Lex. N. T. s. h. v.

*ΕΚΒΟΛΟΣ, *ejectus, rejectus, ejectitius.* Judith. XI. 12. ubi tamen h
ἔκβολος *eum* notare mihi videtur, *qui spe sua dejicitur ac frustratur.* Vide ibi Intt.

*'ΕΚΒΡΑΓΜΟ'Σ. Vide infra s. v. ἐκβρασμός.

'ΕΚΒΡΑ'ΖΩ, *ebullio*, et ex adjuncto *ejicio, expello.* הִבְרִיחַ, Hiph. *fugere facio, fugo.* Neh. XIII. 28. ἐξέβρασα αὐτὸν ἀπ' ἐμοῦ, ejeci illum a me. Legitur præterea apud Inc. i
1 Sam. V. 6. et VI. 1. ubi nihil ei respondet in textu Hebr., ut adeo aliunde huc translatum videatur, et jam recte ad utrumque locum monuit Montfauc. 2 Macc. I. 12. αὐτὸς γὰρ ἐξέβρασε τοὺς παραταξαμένους ἐν τῇ ἁγίᾳ πόλει εἰς τὴν Περσίδα (sic enim εἰς τὴν Περσίδα, quod vulgo ad sequens comma refertur, huc retrahendum putat Bielius), ille enim k
militantes in sancta urbe *expulit* in Persiam.

*ΕΚΒΡΑΣΜΑ, *ejectamentum.* מִסְפַּחַת, *inhærentia, scabies.* Symm. Lev. XIII. 6. ubi vid. Montfauconium. Lex. Vet. ἐκβράσματα, *papulæ.* Conf. ἐκβρασμός.

a 'ΕΚΒΡΑΣΜΟ'Σ, *ebullitio, turba, tumultus.* מְבֻלָּקָה, part. Pyh. fœm. *exinanita.* Nah. II. 10. ubi in cod. Alex. ἐκβραγμὸς legitur. Significatio videtur h. l. desumta e lingua Arab., in qua نلق apud Avicennam teste Raphel. occurrit notione *æstuandi.* Syr. ܒܘܠܩܐ, *percussio, allisio.* Hier. in Comment. ad h. l.: "Proprie ἐκβρασμὸς in istiusmodi
b rebus ponitur, cum, quod latebat intrinsecus, erumpit in faciem, unde *papulæ* quoque, quæ post ægrotationem nascuntur in labiis, vocantur ἐκβράσματα." Gloss. MS. in Proph. ἐκβρασμὸς, ταραχὴ, θόρυβος. Hesych. ἐκβρασμὸς, ἔκζεσις, ταραχὴ, θόρυβος, ταραγμός. Fortasse ad Nahumi l. l. pertinet glossa Suidæ: βρασμὸς γῆς, ὅταν καχλάζῃ μετὰ κινή-
c ματος· ἐκτιναγμὸς δὲ, ὅταν ἀναῤῥιπτῆται. Certe pro ἐκβρασμὸς Theodoretus in Comment. ad h. l. exhibet βρασμός.

'ΕΚΒΡΑ'ΣΣΩ, *ejicio.* גָּרַשׁ in Kal et Niph. Aqu. Ies. LVII. 20. ἐκβράσει ὕδατα αὐτῆς καταπάτημα καὶ πηλὸν, *ejicit* aqua ejus conculcamentum et lutum. Symm. ibid. θάλασσα ἐκβρασσομένη, mare *perturbatum,* et ἐκβρασθήσονται, *ejicientur.* Phavor.
d ἐκβρασθὲν, ἐκριφέν. λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἐκ τῆς θαλάττης ἐκριπτουμένων. Confer Suidam in v. ἐκβρασθῇ (sic enim leg. pro ἐκβιασθῇ) et Alberti Misc. Crit. in Gloss. Nom. p. 269.

*'ΕΚΒΥΡΣΕΥ'Ω, i. q. ἐκδέρω, ut videtur. אָכַל. Inc. Lev. XI. 40. ἐκβυρσεύων sec. Coisl. et Lips. Vereor, ut h v. suo loco legatur. K. Partim respexit Inc. notionem *ab-*
e *scindendi,* quam אָכַל habet, partim ei non probabile erat, Mosen esum morticini, a quo quilibet facile abstinebit, interdicere voluisse.

'ΕΚΓΕΛΑ'Ω, *derideo, irrideo.* לָעַג, idem. Neh. II. 19. IV. 1. — שָׂחַק, *rideo, irrideo.* Ps. II. 4. XXXVI. 13. LVIII. 9. Sap. IV. 18.

"ΕΚΓΟΝΟΙ, οἱ, *nepotes, posteri.* 2 Macc. I. 20.

"ΕΚΓΟΝΟΝ, τό. Τὰ ἔκγονα, *fœtus,* f
soboles, nepotes, posteri. אַחֲרִית, *posteritas, reliquiæ.* Theodot. Amos IV. 2. LXX Prov. XXIII. 18. XXIV. 20. — דּוֹר, *generatio.* Prov. XXX. 11. 12. 13. 14. — טַף, *parvulus.* Deut. XXXI. 12. Inc. ib. XXIX. 11. — יָלִיד, *natus.* 2 Sam. XXI. 16. — מוֹלֶדֶת, *progenies* Genes. XLVIII. 6. — פְּרִי, *fructus.*
Deut. VII. 13. XXVIII. 4. Ies. g
XIV. 29. — צֶאֱצָאִים, plur. *prognati.* Job. V. 25. sec. Compl. Ies. XLVIII. 19. LXI. 9. Symmach. Job. XXXI. 8.

'ΕΚΔΑΝΕΙ'ΖΩ, *fœnero, mutuo.* הִלְוָה, Hiph. *mutuo, mutuo do.* Exod. XXII. 25. — נָשַׁךְ, *in usuram do.* Deut. XXIII. 20.

'ΕΚΔΕΙΜΑΤΟ'Ω, *timore percello.* Sap. XVII. 6. Vox hæc reddenda est I. Chrysostomo Opp. T. XII. p. 343. A. ubi pro ἐξέδειμα τοῦτο reponendum est ἐξεδειματοῦτο, *terrebatur.*

*'ΕΚΔΕΚΤΕ'ΟΝ, *ut verum accipiendum, existimandum.* Ep. Jerem. v. 56. πῶς οὖν ἐκδεκτέον ἢ νομιστέον, ὅτι εἰσὶ θεοί; quomodo *existimandum* aut censendum est, eos esse Deos? Adde Etymol. M. 422. 2.

'ΕΚΔΕ'ΡΩ, *excorio, pellem detraho.* הִפְשִׁיט, Hiph. *detraho, excorio.* Lev. I. 6. 2 Par. XXXV. 11. Mich. II. 8. III. 3.

'ΕΚΔΕ'ΧΟΜΑΙ, *excipio, suscipio, spondeo.* *אָבָה. *volo.* Aqu. Symm. Theod. Prov. I. 30. לֹא אָבָה οὐκ ἐκδέχεσθαι, *non admittere,* seu *spernere.* — *וְעָדֵיכֶם, *et usque ad vos,* h. e. ut Vulgatus expressit: *et donec putabam vos aliquid dicere.* Theod. Job. XXXII. 12. ἰδοὺ ἐξεδεξάμην τοὺς λόγους ὑμῶν, *excepi,* aut: *patienter expectavi* sermones vestros. —

עָרַב, *spondeo.* Genes. XLIII. 9. ἐκδέχομαι αὐτὸν, *spondeo* pro illo: ubi cod. Oxon. ἐγγυῶμαι. Ib. XLIV. 32. ἐκδέδεκται. Salmasius de Mod. Usur. pag. 585. explicat *spopondit, fidejussit.* Aliter de h. l. statuit Abreschius Anim. ad Æschyl. p. 174. Ps. CXVIII. 121. ubi ἐκδέχεσθαι etiam habet notionem *spondendi, fidejubendi.* Conf. Aqu. et Symm. — קָבַץ, Pih. *congrego.* Hos. IX. 6. Mich. II. 12. — קָצַר, *meto.* Hos. VIII. 7. Libere verterunt. — שׂוּם, *pono.* Ies. LVII. 1. ἐκδέχεται καρδίᾳ, *excipit corde.*

'ΕΚΔΕ'Ω, *alligo,* it. *suspendo.* קָשַׁר, *ligo.* Jos. II. 18. 2 Macc. XV. 35.

*'ΕΚΔΗΛΟΣ, *manifestus, evidens,* et ex adjuncto: *excellens et insignis in suo genere.* 3 Macc. III. 19. ἔκδηλον ποιεῖν, *manifeste ac insigni modo declarare.* Ib. VI. 5. ἔκδηλον δείκνυμι. Homer. Il. V. 2. 2 Tim. III. 9. Hesych. ἔκδηλος, φανερὸς ἢ ὑπερέχων. Philostrat. Her. p. 228. extr. Boisson. ἐγράφη δὲ ἐκδηλότατα ἀνθρώπων, ubi Schol. ἐκδηλότατα ἀνθρώπων interpretatur ἐπισημότατα.

*'ΕΚΔΗΜΙ'Α, *peregrinatio, discessus.* 3 Macc. IV. 11. Dio Cass. L. 41. pag. 267. ed. Reim. Hes. ἐκδημεῖ, ἀποδημεῖ, ἀναχωρεῖ.

*'ΕΚΔΙΑΙΤΑ'Ω, *facio, ut aliquis desciscat a vitæ genere et honestate morum.* 4 Macc. IV. 19. ἐξεδιῄτησεν τὸ ἔθνος. Ita enim ibi legendum loco ἐξεζήτησεν. Ibid. XVIII. 5. Euseb. H. E. I. c. 11. p. 9. Suidas: ἐκδιαιτηθῆναι, διαπραχθῆναι, ubi vid. Küsterus. Zonaras Lex. c. 664. ἐκδιῄτητε, κακῶς διῴκησε, κακῶς οἰκονόμησεν. Idem 665. ἐκδιαίτησις, τρυφή.

'ΕΚΔΙΔΑ'ΣΚΩ, *edoceo.* Sap. VIII. 8. 4 Macc. V. 23. Substantivum ἐκδίδαγμα legitur apud Eurip. Ion. 1419.

'ΕΚΔΙΔΥ'ΣΚΩ, i. q. ἐκδύω, *exuo.* פָּשַׁט, idem. 2 Sam. XXIII. 10. (ubi cum σκυλεύειν in codd. permutatur.) Nehem. IV. 23. Hos. VII. 1. Joseph. de B. J. pag. 179. 5. f. ed. Haverc. f

'ΕΚΔΙ'ΔΩΜΙ, *extrado, trado, loco, eloco.* הוֹצִיא, Hiph. a יָצָא, *exire facio.* 2 Reg. XII. 11. ubi ἐκδιδόναι est *dare copiam deportandi.* — *הָיָה, seq. לְ. Lev. XXI. 3. — הִסְגִּיר, Hiph. *concludo.* Symmach. Psalm. LXXVII. 28. Sensum expressit. Vide Lex. N. T. s. συγκλείω. — יָדַע, g
scio. Jerem. XLVIII. 17. ubi tamen pro ἔκδοτι sine dubio legendum est εἰδότες, ut etiam libri nonnulli habent, annotante Nobilio. — *מִגֵּן, *do, trado.* Symm. Hos. XI. 8. ubi notat *alios in potestatem hostium tradere,* (unde ἔκδοτοι *ii, quos alii dedidere hostibus,*) ac simul notandum, verba Hebr. interrogative posita, id quod quærunt, eo fortius h
negare. — נִכַּר, Pih. Symm. 1 Sam. XXIII. 7. ubi sensum bene expressit. — נָתַן, *do.* Symmach. Thren. V. 6. ἐκδίδωμι ἐμαυτὸν pro נָתַן יָד. LXX Exod. II. 22. ἐξέδοτο τὴν θυγατέρα αὐτοῦ τῷ Μωϋσεῖ (εἰς) γυναῖκα, dabat filiam suam Mosi in uxorem. Suidas: ἐξέδοτο, ἐξέδωκε. Ita Sirac. VII. 26. 1 Macc. X. 58. Ælian. V. H. IX. 15. Platon. de Rep. Lib. II. i
p. 423. ac Lex. N. T. s. h. s. 3 Esdr. I. 31. ἐξεδόθη, *edicto publice promulgato justum s. constitutum est.* Ibid. VIII. 4. νόμος ἐκδεδομένος, lex *promulgata.* נָתַן, Esdr. VII. 6. Prolog. Sir. ἐκδοῦναι βιβλίον, libellum *edere.* Confer Polyb. II. 37. 6. Dionys. Hal. T. VI. p. 721. ed. Reisk. Sirac. XXXVIII. 29. ἐκδοῦναι αὔλακας, *sulcos trahere,* i. q. ἑλκύειν k
αὔλακας. Job. XXXIX. 10. Sirac. VII. 27. μὴ ἐκδῷς σεαυτόν. Vulg. non *credas te;* adde: *et tua secreta.*

'ΕΚΔΙΗΓΕ'ΟΜΑΙ, *enarro.* הֵשִׂיחַ, Hiph. a שׂוּחַ, *eloquor.* Job. XII. 8. — סִפֵּר, Pih. Ps. XLIX. 17. Ez.

XII. 16. Hab. I. 5. Joseph. B. J. p. 362. 7. et 432. 8. ed. Haverc.

'ΕΚΔΙΚΑ'ΖΟΜΑΙ, *vindico, ulciscor.* נָקַם, idem. Lev. XIX. 18. Adde Deut. XXXII. 42. ubi ἐκδικηθῆναι et ἐκδικάζεσθαι invicem permutantur in codd. Vide Hexapla.

'ΕΚΔΙΚΕ'Ω, idem, et 'ΕΚΔΙΚΕ'ΟΜΑΙ, *ejicior, projicior.* דָּרַשׁ, *quæro,* it. *vindico, ulciscor.* Deut. XVIII.
b 19. — הוֹשִׁיעַ, Hiph. a יָשַׁע, *servo, salvo.* Symmach. 1 Sam. XXV. 33. ἐκδικῆσαι. Vulgat. *ulciscerer me.* Sensum bene expressit: nam post *servare manum* in textu Hebr. supplendum est *puram a crimine, violentia* et *injuria,* quam facile aliis inferunt, qui se ulciscuntur. — הֵרִיב, Hiph. a רִיב, *litigo.* Jud. VI. 31. Ies. LVII. 16. — חָפַשׂ, *per-*
c *scrutor.* Οἱ λοιποὶ Soph. I. 12. ἐκδικήσω. Fortasse hæc versio ad פָּקַד in sequentibus pertinet. — *נָקַב, *perfodio, perforo.* Inc. Hab. III. 14. Legit נָקַם, ut sponte apparet. — נִקָּה, Niph. *innocens declaratus sum.* Zach. V. 3. ἕως θανάτου ἐκδικηθήσεται, usque ad mortem vindicabitur. Ita quoque Symmach. Chald. Hieron. Non legerunt נָקַם aut יִנָּקֵם, sed
d נִקָּה habet contrarias significationes, et cum *impunem esse,* tum *puniri* notat. Conf. Jerem. XXX. 11. XLVI. 28. Cappelli Crit. S. pag. 881. ac Schultensii Opp. Min. p. 254. — נָקַם. Ex. XXI. 20. δίκῃ ἐκδικηθήσεται, *sumetur de eo supplicium.* 1 Sam. XVIII. 25. ἐκδικῆσαι εἰς ἐχθροὺς τοῦ βασιλέως, de regis inimicis *ultionem sumere.* 2 Reg. IX.
e 7. ἐκδικήσεις τὰ αἵματα τῶν δούλων, vindicabis sanguinem servorum: non quo legerint וְנִקַּמְתָּ, sed quia præcedit וְהִכִּיתָה. — נָקָם, *vindicta.* Deut. XXXII. 44. ἐκδικήσει, ubi, ut hoc obiter moneam, duæ versiones coaluerunt. — *נִשְׁמַר, *servor.* Ps. XXXVI. 28. ubi ἐκδικεῖσθαι est *defendi ab omnibus malis et injuriis aliorum,* coll. 1 Macc. II. 67. ut adeo non opus sit statuere, eos נִשְׁמְדוּ cum Daleth legisse. Aliena ab h. l. habet Starcke in Carm. Dav. p. 108. — פָּקַד, *visito.* 1 Sam. XV. 2. Jer. L. 18. ἐγὼ ἐκδικῶ ἐπὶ τὸν βασιλέα, ego *vindicabo* in rege, sc. peccata. Vide et LI. 44. Hos. II. 13. IV. 9. Amos III. 2. 14. — פְּקוֹד, *Pekod,* nomen regionis. Jer. L. 21. — פָּרַק, *abrumpo.* Ez. XIX. 12. ἐξεδικήθη vel, ut alii habent, ἐξεδικήθησαν, *vindicati sunt.* Cappello in Notis Critt. ad h. l. pag. 550. transpositis literis legisse videntur הִתְפַּקְדוּ, *visitati sunt.* Bielius vero (secutus auctoritatem L. Bos. Prol. c. 3.) hæc verba ita transtulit: *tanquam inutiles projecti sunt,* coll. Sir. XII. 8. de quo infra. — קוּם, *surgo.* Nah. I. 9. ubi pro ἐκδικήσει legendum est ἐκδικήσεις, quæ lectio exstat in Canon. Apost. n. 85. ed. Cotelerii. Cæterum legisse videntur יִקֹּם, a rad. נָקַם, *ulcisci,* aut תָּקוּם. — *שׂוּם, *pono.* Incert. 1 Reg. II. 5. ἐξεδίκησεν, quod etiam in Compl. irrepsit. Interpretatio minime inepta. — שָׁפַט, *judico,* etiam *punio.* 1 Sam. III. 13. 2 Par. XXII. 8. Ez. VII. 3. Sir. V. 3. ἐκδικῶν ἐκδικήσει σε, te *puniet,* coll. XXIII. 18. Sirac. XII. 8. οὐκ ἐκδικηθήσεται ἐν ἀγαθοῖς ὁ φίλος; quæ verba Bielius transtulit: *in secundis non ejicietur amicus,* ut sit i. q. ἐκβληθήσεται, quod in Compl. e glossemate in margine posito irrepsisse ipsi videtur. Mallem vertere *judicabitur, arguetur, probatus deprehendetur,* h. e. *agnoscetur,* ut Vulg. vertit: *amicus rebus secundis judicari non potest.* Sic Syrus. Hinc alii libri habent ἐπιγνωσθήσεται. Sirac. XXVIII. 1. ὁ ἐκδικῶν, *ultionis cupi-*

dus. 1 Macc. IX. 26. ἐξεδίκει. Syrus transtulit per *cruciabat*, ac Josephus per βασανίζων. Ibid. XIII. 6. ἐκδικήσω περὶ ἔθνους μου, h. e. vindex et ultor ero injuriarum, quæ genti meæ illatæ sunt.

ʼΕΚΔΙΚΟΥ'ΜΕΝΑ ΠΑΡΑΛΥ'Ω, *ultione exquisita solvo.* נָקַם, in Hoph. *vindicor.* Theod. et LXX Gen. IV. 14. ἑπτὰ ἐκδικούμενα παραλύσει, septies ultione exquisita solvet, s. septupli pœnam subibit. — Vide Μάχαιρα.

*ʼΕΚΔΙΚΗΣΙ'Α. נָקָם־אַחַת, *vindicta una.* Jud. XVI. 28. ἐκδικησίαν sec. Alex. ubi Grabius recte reposuit ἐκδίκησιν μίαν.

ʼΕΚΔΙ'ΚΗΣΙΣ, *vindicta, ultio, pœna.* מִשְׁפָּט, *judicium*, it. *pœna.* Ez. XVI. 37. XXIII. 45. — נָקָם, *vindicta.* Deut. XXXII. 35. Jud. XVI. 29. Mich. V. 15. ποιήσω ἐκδίκησιν ἐν τοῖς ἔθνεσι, ultionem infligam gentibus. — נְקָמָה, idem. Jud. XI. 36. ποιῶν ἐκδικήσεις. 2 Sam. XXII. 48. διδόναι ἐκδίκησιν τινί. Thren. III. 59. ubi ἐκδίκησις *furorem*, (ita Vulg.) s. *immanem crudelitatem*, ut Arab. نقمة, significat. Conf. Schultensii Opp. Min. p. 528. — פְּקֻדָּה, *visitatio*, et metaph. *pœna.* Jer. XLVI. 21. L. 27. Ez. IX. 1. — שָׁפַט, *judico*, it. *punio.* Ezech. XX. 4. — שְׁפָטִים, plur. Exod. VII. 4. XII. 12. — *תֹּאֲנָה, *occasio*, nempe se *ulciscendi.* Jud. XIV. 4. sec. Vat. — תּוֹכַחַת, *increpatio.* Ez. V. 15. In notione *pœnæ* legitur quoque Sir. VII. 18. et XII. 7. Hesych. ἐκδίκησις, ἀνταπόδοσις.

*ʼΕΚΔΙ'ΚΗΣΙΝ ΛΑΜΒΑ'ΝΩ, *punior.* נָקַם, idem. Hoph. Symm. Gen. IV. 15.

ʼΕΚΔΙ'ΚΗΣΙΝ ΠΟΙΕ'ΟΜΑΙ, *vindictam facio.* נָקַם, Pih. Jud. XV. 7.

*ʼΕΚΔΙ'ΚΗΣΙΝ ΔΙ'ΔΩΜΙ, i. q. δίκην δίδωμι. נָקַם, Hoph. Symm. sec. cod. Mosqu. Gen. IV. 24.

ʼΕΚΔΙΚΗΤΗ'Σ, *vindex, ultor.* מִתְנַקֵּם, part. Hithp. *ulciscens se.* Ps. VIII. 3.

ʼΕ'ΚΔΙΚΟΣ, idem. נָקַם. Symm. Ps. XCVIII. 8. Sap. XII. 12. Sir. XXX. 6. 4 Macc. XV. 29.

ʼΕΚΔΙΩ'ΚΩ, *expello, persequor.* הִבְרִיחַ, Hiph. *fugere facio.* 1 Paral. VIII. 13. XII. 15. — הָדַף, *depello.* Deut. VI. 19. — הִצְמִית, Hiph. *exscindo.* Ps. C. 6. — הִרְחִיק, Hiph. *procul abigo.* Joël. II. 20. — הֵרִיץ, Hiph. a רוּץ, *currere facio.* Jer. XLIX. 18. L. 44. — הִתְנַקֵּם, Hithp. *ulciscor me.* Ps. XLIII. 18. ἐκδιώκοντος: ubi tamen fortasse legendum est ἐκδικοῦντος, ut certe ex aliis locis, v. c. Psalm. VIII. 3. conjici potest. — טְרַד, Chald. *ejicio.* Dan. IV. 22. 29. 30. V. 22. — רָדַף, *persequor.* Symm. Cohel. III. 15. ἐκδιωκόμενα, *præterita*, quæ per ea, quæ sequuntur, demoventur quasi: ubi alii διωκόμενα habent. Sir. XXX. 18. ὁ ἐκδιωκόμενος ὑπὸ κυρίου, quem Deus ob peccata *morbis infestat.*

ʼΕΚΔΟΚΙΜΑ'ΖΩ, *probo, examino.* הוֹכִיחַ, *arguo, increpo.* Symm. Job. VII. 18. Ita Bielius. Sed pertinet potius ad בָּחַן.

ʼΕΚΔΟΞΑ'ΖΩ, *glorifico.* כָּבֵד, idem, Hagg. I. 8. ubi pro ἐκδοξασθήσομαι alii habent ἐνδοξασθήσομαι.

ʼΕ'ΚΔΟΤΟΣ, *deditus, traditus.* ל Symm. Ies. XLVII. 1. לְחִידָה, ζώους ἐκδέτου. Drac. v. 26. ἔδωκε τὸν Βὴλ ἔκδοτον τῷ Δανιὴλ, Danielis potestati Belum penitus tradidit, ita ut pro lubitu et arbitrio suo cum illo agere posset. Hesych. ἔκδοτος, προδιδόμενος, ἀποδιδόμενος. Lex. Cyrilli MS. Brem. ἔκδοτον, ἀποδιδόμενον. Vide Lex. N. T. s. h. v.

a **ἘΚΔΥ'ΝΩ, ἘΚΔΥ'Ω**, *exuo, nudo, emergo, egredior, evado.* חָלַץ, *extraho, libero.* Prov. XI. 8. *δίκαιος ἐκ θήρας ἐκδύνει*, justus tendiculum evadit. Hesych. *ἐκδύνει, ἐξέρχεται.* Thren. IV. 3. *δράκοντες ἐξέδυσαν μαστοὺς*, dracones *nudaverunt* mammas. — פָּשַׁט, *exuo, detraho, spolio.* Inc. Lev. I. 6. ubi est i. q. *ἐκδέρειν, pellem detrahere, excoriare.* LXX Gen. XXXVII. 22.
b *ἐξέδυσαν τὸν Ἰωσὴφ τὸν χιτῶνα, exuerunt* Josephum tunica. Num. XX. 26. 28. Ez. XVI. 38. Hos. II. 3. *ὅπως ἂν ἐκδύσω αὐτὴν γυμνὴν*, ut omnibus illam vestimentis *exuam.* — פָּתַח, *aperio*, in Hithp. *me solvo.* Ies. LII. 2. 2 Maccab. VIII. 27. *τὰ σκῦλα ἐκδύσαντες τῶν πολεμίων.* — Vide alibi Ῥύπος.

ἘΚΕΙ͂, *ibi, huc.* *אֲשֶׁר שָׁם, *ut ibi.*
c Symm. Psalm. CIII. 17. sed apud Theodor. *ὅπου.* Eadem lectionis diversitas reperitur quoque Psalm. LXVII. 28. ubi apud Eusebium *ὅπου* pro *ἐκεῖ* legitur. — *בָּם, *in illis.* Ex. XXVIII. 26. quasi שָׁם legissent, quod nonnulli codd. et editt. exhibent. — הָלְאָה, *ulterius.* Gen. XIX. 9. Num. XVI. 37. — הֲלוֹם, *hic, huc.* Inc. Jud. XX. 7. — שָׁם,
d *ubi.* 1 Sam. IX. 10. *πόλις, οὗ ἦν ἐκεῖ ἄνθρωπος τοῦ θεοῦ*, urbs, in qua erat vir Dei: ubi *ἐκεῖ* redundat. Conf. Vorstii Philol. S. P. II. c. 27. pag. 129. seq. — *שָׂם, *qui ponit.* Psalm. XLIX. 23. Legerunt שָׁם cum Syro, Arabe et Vulgat. qui habet *illic.* Adde Jer. XXIII. 16. ubi pro שַׁמָּה legerunt שָׁמָּה. — שַׁמָּה, *desolatio.* Deut. XXVIII. 37. Lege-
e runt שָׁמָּה.

***ΤΙ' et ΤΟ' ἘΚΕΙ͂.** מָה, *quid.* 2 Sam. XVIII. 29. *τί ἐκεῖ.* Inc. *τὰ ἐκεῖ, quid illic ageretur.* Vulgatus *nescio aliud.*

ἘΚΕΙ͂ΘΕΝ, *illinc.* *מִשָּׁם, *trahentes.* Jud. V. 13. sec. cod. Alex. Legerunt מִשָּׁם. — מִשָּׁם, *inde.* Hos. II. 15. Reperitur præterea Amos VI. 2. ubi post יְרדוּ adhuc legisse videntur מִשָּׁם.

ἘΚΕΙ͂ΝΟΣ, *ille.* אֶזֶל, *Ezel*, nomen lapidis. 1 Sam. XX. 18. Ita et Syrus, tanquam si legissent הַלָּז vel הַזֶּה. — אֶחָד, *unus.* Dan. XI. 20. — הַ præf. Ex. II. 24. 3 Esdr. II. 22. Chald. דֵּךְ, Esdr. IV. 15.

ἘΚΕΙ͂ΝΑ, plur. *illa.* הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, *verba hæc.* Jos. XXIV. 29.

ἘΚΕΙ͂ΣΕ, *illic.* שָׁמָּה, *illuc.* Aqu. Deut. XI. 11. ac pro שָׁם simplici- g
ter Exod. XVII. 14. sec. Ald. sed sine dubio ibi legendum est *ἐκεῖ*, ut reliqui libri habent. Illud *σε* ex sequente voce adhæsit. Cæterum *ἐκεῖσε* pro *ἐκεῖ* non solum grammaticis sed etiam classicis scriptoribus usurpari, recte observavit Hemsterhus. ad Aristoph. Plut. p. 507. ed. rec.

ἘΚΖΕ'Ω, *effervesco, ebullio*, item *effervescere facio*, item *repleor.* הוֹתַר, Hoph. a יָתַר, *excellens sum.* Gen. XLIX. 4. *μὴ ἐκζέσῃς*: ubi pro תּוֹתַר legerunt תֹּרְתַח uti colligi potest ex Job. XXX. 27. et Ez. XXIV. 5. Cæterum istud *ἐκζέσῃς* Theodoretus Quæst. 110. exposuit: *μὴ θερμανθεὶς εἰς παλιγγενίαν.* — הִכָּה, Hiph. a נָכָה, *percutio.* 1 Sam. V. 6. *ἐξέζεσεν αὐτοῖς εἰς τὰς ναῦς, effervescere fecit* illis in posterioribus. Sed, ut monuit Schultensius in Opp. Min. p. 167. *ἐξέζεσεν* ibi potius ad vocem שָׁתַר v. 9. referendum est. — רָמַם, *vermifico.* Ex. XVI. 20. *ἐξέζεσε σκώληκας, replebatur* vermibus. Sic de ulceribus alias verbum usurpatur. Phavor. *ἐξέζεσεν, ἐπὶ ἑλκῶν, ἐπληρώθη.* Idem tradit Suidas ex Phavorino

a corrigendus. — רָתַח, Pyh. *fervefactus sum.* Job. XXX. 27. ἡ καρδία μου ἐξέζεσεν, cor meum efferbuit. — רָתַח רְתָחִים, *fervefacio fervefactiones.* Ez. XXIV. 5.— שָׁרַץ, *repo.* Ez. XLVII. 10. ubi pro ἐκζεόντων fortasse scribendum est ἐξερπόντων. In Cod. Syr. Hex. redditur: *leprosorum factorum.* Sc. שָׁרַץ notat quoque in ll. oo. *scatere, propullulare,*
b quod de lepræ contagio commode dici potest. Apud GG. ἔκζεμα s. ἔκζεσμα dicuntur quoque *pustulæ.*

'ΕΚΖΗΤΕ'Ω, *exquiro, requiro, quæro, molior, colo, consulo, vindico.* בִּקֵּר, Pih. *quæro, inquiro.* Ezech. XXXIV. 11. — בִּקֵּשׁ, Pih. idem. 2 Sam. IV. 11. ἐκζητήσω τὸ αἷμα αὐτοῦ, *vindicabo* sanguinem ejus. Prov. XXIX. 10. ἐκζητήσουσι τὴν ψυχὴν
c αὐτοῦ, mortem ejus *vindicabunt.* Psalm. XXVII. 8. ἐξεζήτησέ σε τὸ πρόσωπόν μου. Non legerunt בִּקְשָׁךְ ut Cappellus voluit, sed בַּקְּשׁוּ quod est modi imperativi, sumserunt pro præterito בִּקְשׁוּ, et pronomen deficiens hoc sensu suppleverunt, *quæsivit* (te) *facies mea.* — דָּרַשׁ, *quæro.* Aqu. Symm. Psalm. X. 4. LXX sec. Hex. 1 Reg. XV.
d 5. (ubi Vulgat. *consulere*) ac 2 Reg. I. 2. LXX Esdr. IV. 2. ἐκζητοῦμεν τῷ Θεῷ, *quærimus* Deum. Ies. VIII. 19. οὐκ ἔθνος πρὸς τὸν Θεὸν ἐκζητήσουσι; nonne gens Deum *consulet?*—זָבַח, *sacrifico.* 2 Par. XXVIII. 23. ubi notionem *colendi* habet. Boeckelius in Specimine Novæ Clavis p. 23. putat, ἐκζητήσω librariorum lapsu ex θύσω ortum esse, aut τῷ אֲבַקֵּשׁ
e sive אֶדְרֹשׁ, quod Alexandrini forte habuerint, respondere. — *חָלָה, in Pihel *rogo.* Dan. IX. 13. sec. Chis. ubi ἐκζητεῖν *precibus adire* notat. —חָקַר, *perscrutor.* Ps. XLIII. 23. Ez. XXXIX. 14. — יָרַשׁ, *hæreditario jure possideo.* Amos IX. 12. Legerunt יִדְרְשׁוּ, coll. Act. XV. 17. — נָצַר, *custodio.* Psalm. XXIV. 11. LXXVII. 9. LX. 7. τίς ἐκζητήσει; nemo *requiret?* h. e. semper f
ei aderunt, eumque tuebuntur. — נָקַם, *ulciscor, vindico.* Incert. Deut. XXXII. 43. — בָּקַשׁ, Niph. *illaqueor.* Deut. XII. 30. Vel legerunt תְּבַקֵּשׁ, ב pro נ, quod sæpius Hieronymus in illis Intt. notare solet, vel existimarunt, quia litera נ est ex servilibus, נָקַשׁ aliquando esse i. q. קָשַׁשׁ, quod חָפַשׂ, *inquirere, scrutari, excutere curiose et diligen-* g
ter, explicant Soph. II. 1. Sic נָגַשׁ et גָּשַׁשׁ, נָרַח et דָּחָה affines habent significationes. — פָּקַד, *visito.* Jer. XXIII. 4. Ep. Jer. v. 7. ἐκζητεῖν τὴν ψυχήν τινος vel est: *mentem explorare,* vel: *curam habere alicujus.* 1 Maccab. VII. 15. ἐκζητεῖν est *facere, moliri, machinari,* ubi vid. Syrus. 1 Macc. XIV. 14. ἐκζητεῖν νόμον est *tueri legem eique aucto-* h
ritatem conciliare.

'ΕΚΖΗΤΗΤΗ'Σ, *inquisitor, scrutator.* Baruch. III. 14.

*'ΕΚΘΑ'ΛΛΩ, i. q. simpl. θάλλω, *floreo, vireo, pullulo.* עָשָׂה, *facio,* etiam, si de terra sermo est, *profero, produco.* Inc. Hab. III. 17. ἡ δὲ γῆ μὴ ἐκθάλλῃ βοτάνην. Vide Lex. N. T. s. v. φύω.

'ΕΚΘΑΜΒΕ'Ω, *expavere facio, ter-* i
rore afficio, percello. בָּעַת, Pih. *terrefacio.* Aqu. et LXX sec. Compl. Job. XXXIII. 7. ἐκθαμβήσει. Sir. XXX. 9. ubi ἐκθαμβεῖν est *tristitia et dolore animi afficere, ægritudinem creare,* i. q. λυπεῖν, cum quo ib. permutatur. Conf. v. 10.

῎ΕΚΘΑΜΒΟΣ, *expavefactus, stupendus, attonitus.* אֵמְתָנִי, Chald.

a *terribilis*. Dan. VII. 7. — חָרֵד, *pavens*. Symm. 1 Sam. IV. 13.

'ΕΚΘΑΥΜΑ'ΖΩ, ut Lat. *emiror, admiror*. Sir. XXVII. 23. ἐκθαυμάσει, *finget se admirari*. Ibid. XLIII. 22. 4 Maccab. XVII. 17. Joseph. A. J. pag. 905. 6. ed. Haverc. Philo pag. 864. C. Sozom. H. E. VI. c. 27. fin.

"ΕΚΘΕΜΑ, *expositio, titulus, in-*
b *scriptio, scriptura oculis prætereuntium exposita, edictum publice expositum*, it. *signum prostitutionis*. דָּבָר וְדָת, *verbum et lex*. Esth. VIII. 17. οὗ ἂν ἐξετέθη τὸ ἔκθεμα, ubicunque publice exponebatur *scriptura*, vel *edictum*. Hesych. ἔκθεσις ἢ ἔκθεμα, ὀφειλὴ, παλαιὰ νομοθεσία, πρόσταξις, δόγμα. — רָמָה, *excelsum*. Ezech. XVI. 23. ἐποίησας σεαυτῇ ἔκθεμα ἐν
c πάσῃ πλατείᾳ, fecisti tibi *signum prostitutionis* in omni platea. Polychronius ἔκθεμα interpretatur τὸ προαγώγιον, ἔνθα τὰς πόρνας τρέφειν εἰώθασι. Sed Hieronymo est *signum prostitutionis*. Vide ad h. l. Montf. ac Drusium in Fragm. pag. 602. Mihi vero *altare idolis exstructum* (רָמָה) ex usu loquendi SS. commode dici posse videtur *lupanar*.
d Conf. Inc. Ez. XVI. 31. Phrynichus ac Thom. M. vocem ἔκθεμα pro barbara habent, et rectius pro illa πρόγραμμα dici docent.

'ΕΚΘΕΡΙ'ΖΩ, *meto, demeto*. קָצַר, idem. Lev. XIX. 9. XXV. 5. Inc. Lev. XXIII. 22. — *'Εκθερίζομαι, *metor, demetor*. קָצִיר, *messis*. Ed. Quinta Hos. VI. 11.

'ΕΚΘΕΡΜΑΙ'ΝΩ, *inflammo*. חַם,
e *incaluit, æstuavit*. Symm. Psalm. XXXVIII. 4. ἐξεθερμάνθη: ubi vox utraque de *ira et indignatione* accipienda est.

"ΕΚΘΕΣΙΣ, *expositio*, etiam *id, quod removetur*, v. c. *a mensa, quod reliquum est, reliquiæ*. דָּבָר, *res, aliquid*. Dan. I. 5. sec. Chis. δίδοσθαι αὐτοῖς ἔκθεσιν ἐκ τοῦ οἴκου βασιλέως, ubi tamen Romana versio habet: *quod mandatum erat*. Hesych. ἔκθεσις, ὀφειλὴ, νομοθεσία, πρόσταξις, δόγμα. Sap. XI. 15. ubi de *abjectione* vel *expositione* infantis Mosis sermo est.

*"ΕΚΘΕΣΜΟΣ, *exlex, lege vetitus, illicitus*. 4 Macc. V. 14. Hesych. ἔκθεσμοι, παράνομοι, ἄδικοι, ἄνομοι. Suidas: ἔκθεσμον παράνομον.

*'ΕΚΘΕ'ΤΗ, 'Η. Vide seq. ἔκθετος.

"ΕΚΘΕΤΟΣ, *expositus*. אַתִּיק, *peristylium*. Inc. Ezech. XLII. 3. ἔκθετον, *solarium*. Conf. Drusium in Fragm. p. 668. ac Montf. Semlero videtur ἔκθετον esse ipsum Hebr. אַתִּיק, Græcis literis, sed perverse, scriptum. — שְׁקֻפִים, plur. *prospectus, prospectivæ*. Symm. 1 Reg. VI. 4. θυρίδας ἐκθέτας, fenestras expositas. Sed male ita edi jussit Bielius, quasi ἐκθέτας esset adjectivum. In Hexapl. legitur θυρίδας καὶ ἐκθέτας (quod Montf. reddidit: *fenestras et ecthetas*), unde luculenter apparet, ἐκθέτας substantivum esse ab ἐκθέτη, *id quod expositum est, prominentia super fenestris*, aut *janua*, qua voce augenda essent Lexica.

'ΕΚΘΗΛΑ'ΖΩ, *exsugo*. מָצַץ, *exprimo*. Ies. LXVI. 11.

*'ΕΚΘΛΙΒΗ', *elisio, ejectio, afflictio*. חֵרֶם, *rete*. Mich. VII. 2. ἐκθλίβουσιν ἐκθλιβῇ: ubi Compl. habet ἐκθλίψει. Scil. חרם quod in plur. *retia* notat, acceperunt significatione communiore *excidii*. Hieron. *mortem*. Vide etiam Targum. Posset etiam esse pro לְחֵרֶם, h. e. *ad internecionem*.

'ΕΚΘΛΙ'ΒΩ, *exprimo, extundo, contero, affligo, elido, expello*. אוֹיֵב, *inimicus*. Thren. IV. 12. — בִּעֵת, Pih. *perterrefacio*. Aqu. Job. IX. 34. — גָּוַע, *exspiro*. Zach. XIII. 8. ἐκθλίψει. Sed ibi legendum ἐκ-

λείψει, ut habet Compl. — דָּחָה, *depello.* Psalm. XXXIV. 6. ubi ἐκθλίβειν *vincere* notat. — הֵצִיק, Hiph. a צוּק, *arcto.* Ies. XXIX. 2. Jud. XVI. 16. — הֵצִיר, Hiph. a צוּר, *ango.* Deut. XXVIII. 22. sec. Oxon. Jerem. X. 17. Soph. I. 18. — יֵצֶר, *angor.* Jud. II. 15. — כָּתַת, *contundo.* Lev. XXII. 24. ἐκτεθλιμμένος, *qui per compressionem testiculorum factus est eunuchus,* i. q. θλαδίας, siquidem θλιβίας quoque Hesychio est i. q. θλαδίας. — לָחַץ, *opprimo.* Jud. I. 36. ἐξέθλιψεν εἰς τὸ ὄρος, ita affligebat eos, ut in montem se recipere cogerentur. — לַחַץ, *oppressio.* Psalm. XLI. 13. — מָחַץ, *vulnero.* Psalm. XVII. 42. — צוּד, *venor.* Mich. VII. 2. ubi pro יָצוּדוּ legerunt יְצוּרוּ. — *צַר, *angustia.* Jud. XI. 7. Inc. 1 Sam. XIII. 6. — *שָׁאַף, *absorbeo, deglutio.* Amos VIII. 4. sec. cod. Barb. — שָׂחַט, *exprimo.* Gen. XL. 11. ἐξέθλιψα αὐτὴν εἰς τὸ ποτήριον, *exprimebam* uvam in poculum.

ἜΚΘΛΙΨΙΣ, *afflictio.* חֵרֶם, *rete.* Mich. VII. 2. Conf. supra s. v. ἐκθλιβή.

ἘΚΘΟΡΕ΄Ω, *exilio, aufugio.* Hesych. et Glossar. MS. τῆς Παναγίρου: ἐκθορῶν, ἐκπηδήσας, ἐκφυγών.

*ἜΚΘΥΜΟΣ. In Lexicis vulgo vertitur: *promtus, animo alacer, fortis,* sed quia θυμὸς, quod de *quovis vehementiore animi affectu* dicitur, interdum *iram* notat, ἔκθυμος etiam dicitur, *qui est valde iratus.* 2 Macc. VII. 3. Vulgat. *valde iratus.* Ibid. v. 39. Vulgat. *accensus ira.* Ibid. XIV. 27.

ἘΚΚΑΘΑΙ΄ΡΩ, *expurgo.* *בִּעֵר, *aufero.* Deut. XXVI. 13. — sec. cod. Vat. ἐξεκάθαρα, aut sec. alios ἐξεκάθηρα. Ita quoque Philo Lib. II. de Somniis Vol. V. p. 217. ed. Pfeiferi, quo judice vera lectio tum apud LXX tum apud Philonem videtur ἐξῆρα. Is enim est sensus vocis Hebr. בִּעַרְתִּי. Sic etiam ver- f
titur a LXX Intt. Deut. XXIV. 7. — צָרַף, *probo, exploro.* Inc. Jud. VII. 4.

ἘΚΚΑΘΑΡΙ΄ΖΩ, *expurgo, exscindo.* בָּרָא, Pih. *exscindo.* Jos. XVII. 15. ἀνάβηθι εἰς τὸν δρυμὸν καὶ ἐκκαθάρισον ἑαυτῷ, ascende in silvam, et exscinde tibi illam. Ibid. v. 18. — הֵדִיחַ, Hiph. a דּוּחַ, *dispello.* Ies. IV. 4. — כִּפֶּר, Pih. *expio.* Deut. g
XXXII. 44.

ἘΚΚΑΙ΄ΔΕΚΑ, *sedecim.* שִׁשָּׁה עָשָׂר et שֵׁשׁ עֶשְׂרֵה. Num. XXXI. 52. Jos. XV. 41.

ἘΚΚΑΙΔΕ΄ΚΑΤΟΣ, *decimus sextus.* שִׁשָּׁה עָשָׂר. 1 Par. XXIV. 14. XXV. 23. 2 Par. XXIX. 17.

ἘΚΚΑΙ΄Ω, *exuro, accendo, incendo,* it. *extinguo.* אֲזָא, Chald. Dan. III. 19. 23. — בָּעַר : בִּעֵר : הִבְעִיר, Kal, Pih. et Hiph. Theod. Jer. h
X. 8. LXX Num. XI. 1. 3. Jud. XV. 5. Ps. II. 13. — בִּעֵר וְהִשִּׂיק. Ez. XXXIX. 9. — דָּלַק. Abd. v. 18. Aqu. Psalm. X. 2. — דָּעַךְ, *exstinguor.* Psalm. CXVII. 12. ἐξεκαύθησαν ὡς πῦρ ἐν ἀκάνθαις, *incensi sunt* tanquam ignis in spinis. Vulg. *et exarserunt.* Fortasse ante ἐξεκαύθησαν omissa est particula negandi. Secundum Cappellum legerunt i
בָּעֲרוּ, transpositione literarum ב et כ, ד et ר, ob affinitatem figuræ. Refutavit eum Buxtorfius in Anticrit. p. 680. qui statuit, LXX æque ac Chald. דָּעַךְ significatione contraria accepisse, ut, quod in Kal significet *extingui,* in Pih. et Pyh. notet *ardere comburi,* id quod et aliis verbis Hebr. accidit. Cæterum sensus eodem redit: exarserunt subito,

a adeoque brevi extincti sunt, non secus ac spinarum ignis mox exardescit ac deflagrat, s. extinguitur. — הֵעִיר, Hiph. ab עוּר, excito. Psalm. LXXVII. 43. ἐκκαύσει. Nonnullis legisse videntur יַבְעִיר, a בָּעַר, *ardere*, sed judice Buxtorfio Anticr. p. 653. vel more suo, per transmutationem literarum gutturalium ע et א, acceperunt יָעִיר pro
b יָאִיר (nam et hoc *accendere* aliquando notat, v. c. Mal. I. 10. ubi LXX habent ἀνάψετε,) vel respexerunt sensum, nam *excitare furorem* vel *iram* est i. q. alibi dicitur *accendere iram*. — הֵפִיחַ, Hiph. a פּוּחַ, *efflo*. Prov. VI. 19. ἐκκαίει ψευδῆ. Non opus est, ut ἐκπνέει (coll. Hom. Il. Γ, 8. Eurip. Phœn. v. 883.) legatur, nam הֵפִיחַ habere notionem
c *excitandi ignem* locus Ezech. XXI. 36. abunde probat, et *accendit* loco *profert* posuerunt, ut damni inde emergentis notionem involverent. Idem valet de locis ibid. XIV. 5. 27. et XIX. 9. Ibid. XXIX. 8. ἐξέκαυσαν πόλιν, *ad furorem concitant* incolas urbis. — הִתְחַמֵּץ, Hithp. *fermentor, exacerbor*. Ps. LXXII. 21. ἐξεκαύθη ἡ καρδία μου, *iratum* s.
d *exacerbatum* est cor meum. Vulg. *inflammatum est*. Non opus est statuere, LXX יתחמם legisse, ut nonnulli voluerunt. — חָדַל, *cesso, desino*. Job. III. 17. ἐξεκαύθησαν (in Hex. legitur ἐξέκαυσαν) θυμὸν ὀργῆς. Legendum est sine dubio ἐξέκαυσαν ὀργῆς, (scil. aliquis ad vocem ὀργῆς notaverat in margine θυμὸν, tanquam magis proprium, quod postea
e transiit in textum) quod imperitus librarius in ἐξέκαυσαν, ac alius rursus in ἐξεκαύθησαν mutavit. Nam eos דָּלְקוּ legisse mihi minime est probabile. — חָרָה, *ira exardeo*. 2 Sam. XXIV. 1. — יָצַת, in Hiph. *incendo, accendo*. 2 Reg. XXII. 13. 17. — יָקַד, *ardeo, exardeo*. Jer. XV. 14. — נִתַּךְ, *effundor*. 2 Paral. XXXIV. 21. 25. — עָשַׁן, *fumo*. Deut XXIX. 20. — פָּתַח, *aperio*. Jer. I. 14. Ita fortasse ex aliis similibus locis transtulerunt, aut vere legerunt תִּנָּפַח (a rad. נָפַח) aut תִּפָּח s. תִּפּוּח, nisi forte paronomasiæ causa sic verterint. — קָדַח, *accendo*. Deut. XXXII. 22. Jerem. XV. 14. Sirac. VIII. 13. Vide supra s. v. ἄνθραξ. Ibid. XXIII. 23. ἕως ἂν ἐκκαύσῃ πῦρ, quam *extinxerit* ignem, s. libidinem suam veneream. g
Conf. v. seq. Ibid. XLIII. 26. de Aquilone dicitur ἐκκαύσει ἔρημον: ubi *exustio* gelido frigori adscribitur. Conf. Bonfrerium ad Pentat. p. 261. Sirac. XLIII. 10. voces ἐκκαίεσθαι et ἐκλείπεσθαι confunduntur in codd., sensu tamen non mutato.

'ΕΚΚΑΛΕ'Ω, *evoco*. קָרָא, *voco*. Gen. XIX. 5. Deut. XX. 10. ubi est *ad deditionem impellere* s. *hortari*.

'ΕΚΚΑΛΥ'ΠΤΩ, *detego, revelo, manifestum facio*. גָּלָה, idem. Prov. XXVI. 26. ἐκκαλύπτει τὰς ἑαυτοῦ ἁμαρτίας, palam exserit peccata sua. Ælian. V. H. XII. 51. τὴν ἄνω ἐκκαλύπτειν. Hesych. ἐκκαλύπτειν, φανεροῦν.

*ΕΚΚΑΤΑΛΕΙ'ΠΩ, *relinquo, penitus destituo*. Sir. LI. 20. sec. Compl. ἐκκαταλειφθῶ, ubi reliqui libri ἐγκαταλειφθῶ habent.

'ΕΚΚΑΥΛΕ'Ω, *caulem emitto, progermino, decaulesco, cresco*. שָׁלַף, *educo*. Symm. Psalm. CXXVIII. 6. Hesych. ἐκκαυλῆσαι, ἐπιδοῦναι.

"ΕΚΚΑΥΣΙΣ, *combustio, ardor*. קָדַח, *accendo, accendor*. Symm. Ies. LXIV. 2. Habuit pro substantivo. "Εκκαυμα legitur apud Schol. Aristoph. Thesmoph. 830.

'ΕΚΚΕΝΟ'Ω, *evacuo, effundo, exhaurio*. בְּצוֹק, *in angustia*, seu co-

a arctatione. Dan. IX. 25. ἐκκενωθήσονται οἱ καιροί. Tertullianus habet *innovabuntur*. Legisse videtur ἐγκαινωθήσονται. — הֵרִיק Hiph. a רִיק, *evacuo*. Aqu. Cohel. XI. 3. ubi *effundere* notat, i. q. ἐκχέειν apud LXX. Symm. Jer. XLVIII. 12. et Zach. IV. 12. Inc. sec. cod. Barber. et LXX Cant. I. 2. μύρον ἐκκενωθὲν, unguentum *effusum*. Ez. V. 2. μά-
b χαιραν ἐκκενώσω, gladium *stringam*, coll. v. 12. XXVIII. 7. XXX. 11. — מָצָה, *sugo, exsugo*. Ps. LXXIV. 8. ὁ τρυγίας αὐτοῦ οὐκ ἐξεκενώθη. Male Montf. *fæx ejus non est exinanita*, pro: *non est sugendo exhausta*. Cf. Ies. LI. 17. — *נָתַק, *evello*. Jud. XX. 31. sec. Vat. ubi cum ἐξελκύω et ἐκσπάω in codd. permutatur. — עֵרָה Pih. *nudo*. Genes. XXIV. 20.
c 2 Par. XXIV. 11. Ps. CXXXVI. 10. Theodot. Ps. CXL. 8. μὴ ἐκκενώσῃς, h. e. interprete Chrysostomo μή ἄπρακτόν με ἀφῆς ἀπελθεῖν, ne re infecta, h. e. non impetrata, me discedere sinas. Judith. V. 19. οἱ λάκκοι ἐξεκενοῦντο, lacus *exsiccabantur*.

'ΕΚΚΕΝΤΕ'Ω, *transfigo, perfodio*. דָּקַר, idem. Jud. IX. 54. 1 Par. X. 4. Zach. XII. 10. Aqu. Symm.
d Theod. Zach. XIII. 3. — הָרַג, *occido*. Num. XXII. 29. — טָעַן *transfodio hasta*. Ies. XIV. 19. Adde 2 Macc. XII. 6.

'ΕΚΚΗ'ΡΥΚΤΟΣ, *voce præconis expulsus, exterminatus, rejectus, abdicatus*. עֲרִירִי, *solitarius, sine liberis*. Theod. et LXX Jerem. XXII. 30. Hieron. *abominabilem*, potius: *proscriptum, ex terra relegatum*. He-
e sych. ἐκκήρυκτον, ἀπόβλητον. καὶ, ἐξεκήρυξαν, ἀντὶ τοῦ ἀνεσκόρπισαν. Est autem ἀνασκορπίζειν inter alia *finibus ejicere, exsilio mulctare*. 'Εκκηρυκεύομαι legitur apud Polluc. I. 168.

'ΕΚΚΙΝΕ'Ω, *emoveo, perturbo*. סָעַר, *procellis agitor*. 2 Reg. VI. 11. ἐξεκινήθη ἡ ψυχὴ περὶ τοῦ λόγου τούτου, perturbabatur animus hac de re. Sap. XIII. 11. ubi tamen ἐκκινήσαι in Ald. est lectio aperte vitio- f
sa. Adde Soph. Electr. 569. Schol. ἐκδιώκειν et Aristoph. Lysistr. 1029.

'ΕΚΚΛΑ'Ω, *confringo*. שִׁסַּע Pih. *findo, diffindo*. Lev. I. 17.

'ΕΚΚΛΕΙ'Ω, *excludo*. *נָטָה, *declino, perverto*. Exod. XXIII. 2. ὥστε ἐκκλεῖσαι κρίσιν sec. Vat. Legendum ἐκκλῖναι. — *הֵסִיר, *removeo*. Job. XXXIV. 20. sec. Compl. ἐκκλειομένων, ubi in Vat. perperam le- g
gitur ἐκκλεινομένων. 2 Macc. XIII. 21. ubi ἐκκλείω et κατακλείω permutantur invicem in codd. Judith. VII. 4. ἐκκλείειν *occupare* notat, nam dum aliquis occupat regionem, alii ab ejus possessione excluduntur. Fortasse tamen ibi legendum est ἐκλείξουσι, *absorbebunt*.

'ΕΚΚΛΗΣΙ'Α, *cœtus convocatus, congregatio, conventus, seditio*. בַּיִת, h
domus. Inc. 2 Sam. V. 9. Tribuit sc. voci בַּיִת cum Vulgato notionem *templi*, et recte: nam cœci et claudi pro immundis habebantur, adeoque a templo arcebantur. Conf. 2 Sam. III. 29. ibique Montf. Adde Theod. Job. XV. 5. — הִקְהִיל Hiph. *congrego*. Lev. VIII. 3. ubi pro ἐκκλησίας aperte legendum est ἐκκλησίασον. — לַהֲקַת. per metathe- i
sin pro קְהִלָּה, *senatus, presbyterium*. 1 Sam. XIX. 20. Ita quoque Syrus et Josephus A. J. VI. 11. 5. — מַקְהֵלִים et מַקְהֵלוֹת plur. Ps. XXV. 12. LXVII. 28. — קָהָל, *cœtus*. Deut. XVIII. 16. XXIII. 1. — קְהִלָּה, idem. Nehem. V. 7. Sirac. XXIV. 2. ἐκκλησία ὑψίστου est ex sententia Bretschneideri *congregatio cœlestium, angelorum, piorum*, secundum Grotium autem *synedrium magnum*. Ibid. XXVI. 6. ἐκκλησία ὄχλου, *seditio*, seu: *conventus sedi-*

a *tionus* populi. Hesych. ἐκκλησία,
σύνοδος, συναγωγὴ, πανήγυρις.
'ΕΚΚΛΗΣΙΑ'ΖΩ, *congrego.* הִקְהִיל
Hiph. idem. Levit. VIII. 3. Num.
XX. 8. Jos. XVIII. 1. — כָּנַס, *col-*
ligo, congrego. Esth. IV. 15.
'ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΗ'Σ, *concionator.*
קֹהֶלֶת, idem. Coh. I. 1. 2. 12. VII.
28. XII. 8. 9.
"ΕΚΚΛΗΤΟΣ, *evocatus, famosus,*
b *qui in ore populi versatur.* Sirac.
XLII. 17. ubi ἔκκλητος est i. q. λα-
λιά. Fortasse tamen ibi loco ἔκ-
κλητον legendum est ἐκκλήτῳ, sc. συν-
όδῳ, *in conventu populi.* Lex. Cyril-
li MS. Brem. ἔκκλητον, τὴν σύνοδον.
Idem: ἔκκλητον, λαοῦ σύνοδον, συνέλευ-
σιν.
'ΕΚΚΛΙ'ΝΩ, *declino, deflecto, eva-*
do, it. *declinare facio, perverto.* בּוֹא,
c *venio.* Jud. XIV. 5. — גָּזַר, *seco, me*
separo. Ies. IX. 20. — דָּלַק, *fervide*
insequor. 1 Sam. XVII. 53. Qui
enim aliquem persequitur et in fu-
gam vertit, is eum a recta via de-
clinare facit. Conf. 2 Sam. II. 19.
— הֶחֱטִיא Hiph. *peccare,* pr. *a*
recta via declinare facio. Neh. XIII.
26. — הֵמִיט Hiph. a מוּט, *admo-*
veo. Psalm. LIV. 3. ἐξέκλιναν ἐπ' ἐμὲ
d ἀνομίαν, a se aut ab aliis *removendo*
imputarunt mihi peccatum. Non
opus itaque est statuere, eos יָטוּף
legisse. — הֵעִיד Hiph. ab עוּד, *tes-*
tor. Job. XXIX. 11. ἐξέκλινε (pro
תְּעִידֵנִי, *perhibebat mihi testimonium,*
sc. me recte ac sapienter dixisse),
ubi vel excidit οὐκ (quod est signum
attentionis cum assensu conjunctæ),
vel עוּד acceperunt in notione Ar.
e عول, *reverti, redire,* ut post ἐξέ-
κλινε supplendum sit πρὸς ἐμέ. —
הֵעִיט Hiph. ab עִיט, *invehor.* 1
Sam. XXV. 14. ἐξέκλινεν, h. e. *verbis*
invectivis et contumeliosis a se abegit.
Vide supra s. v. ἀποστρέφω. — חָלַץ,
subtraho me. Hos. V. 6. — *יְסוּר,
fundamentum. Prov. X. 25. ἐκκλίνας.
Legerunt יָסוּר. Semlerus legere
mavult ἀκλινής, coll. Symm. Job.
XLI. 14. Cæterum duæ h. l. ver-
siones coaluerunt. — *יִסּוֹר, *erudi-*
tio. Job. XL. 2. (XXXIX. 32.) Le-
gerunt יָסוֹר, derivantes a סדר. —
יָרַד, *descendo.* 1 Sam. XV. 6. —
מָנַע, *cohibeo.* Prov. I. 15. — נָאַץ,
sperno. Prov. V. 12. — נָטָה : הִטָּה,
Kal et Hiph. Aqu. Ps. XVI. 11.
τοῦ ἐκκλῖναι ἐν τῇ γῇ, pro εἰς τὴν γῆν,
ut me *dejiciat* s. *prosternat* in ter-
ram. Theod. Jer. XI. 8. — LXX g
Num. XX. 17. οὐκ ἐκκλινοῦμεν (εἰς)
δεξιὰ οὐδὲ εὐώνυμα, non declinantes
neque ad dextram neque ad sinis-
tram, coll. Prov. IV. 27. Num.
XXII. 32. ἐξέκλινον ἀπ' ἐμοῦ, decli-
narunt a me. Deut. XVI. 18. οὐκ
ἐκκλινοῦσι κρίσιν, non *pervertent* judi-
cium, coll. Mal. III. 5. ubi vid.
Bahrdtius in Comment. — נִכְלַם
Niph. *erubesco.* Ezech. XVI. 26.
Effectum pudoris pro pudore ipso
posuerunt. — נָסַב Niph. a סָבַב
converto me. 1 Sam. XVIII. 11. —
נִתַּשׁ Niph. *deseror.* Jerem. XVIII.
14. — נָסוֹג : סוּג, Kal et Niph. Ps.
LII. 4. Soph. I. 6. סוּג est i. q.
סוּר, coll. Ps. XIV. 2. Prov. XIV.
14. — סוּר. 1 Sam. XV. 6. ἐκκλίνειν
est *sedes migrare, recedere, separare.*
2 Sam. VI. 10. Vulg. *divertere.* 2 Par. i
XXXIV. 33. οὐκ ἐξέκλινε ἀπὸ ὄπισθεν
κυρίου. Job. XXXIV. 27. ἐξέκλιναν ἐκ
νόμου Θεοῦ. Prov. XIV. 29. ἐκκλίνει
ἐκ παγίδος. Mal. III. 7. ἐξεκλίνατε νό-
μιμά μου, *recessistis* a statutis meis.
— סוֹרֵר part. *refractarius.* Theod.
Ps. LXV. 76. LXVII. 7. — סָתַר,
abscondo. Hebr. Job. XIII. 20. ubi
ἐκκλίνειν τινὰ est *se abscondere ab ali-*
quo. — עִבֵּט Pih. *perverto.* Joël. II.
7. — עָבַר, *transeo.* Gen. XVIII. 5.

— עָרַץ, *expavesco.* Deut. XX. 3. Hic quoque effectum posuerunt pro causa. — פָּנָה, *averto.* Inc. Levit. XIX. 31. LXX Exod. X. 6. Deut. XXIX. 18. — שָׁגָה, *aberro.* Psalm. CXVIII. 21. —*שׂוּר, *recedo.* Aqu. Hos. IX. 12. — שָׂטָה, *declino, recedo,* coll. Arab. شطو. Prov. IV. 15. VII. 25. — שָׁמַט, *dimitto.* 1 Par. XIII. 9. Sir. VIII. 3. ubi ἐκκλίνειν καρδίαν est *efficere, ut aliquis a recta via justitiæ et æquitatis deflectat.* Vulg. *usque ad cor regis extendit,* sc. suam perdendi vim et efficaciam. Ibid. IX. 11. ἐκκλίνειν ἐπί τινα ψυχὴ *de eo* dicitur, *cujus libido et concupiscentia suscitatur, ut adeo appareat.* Ibid. XII. 19. ἐὰν ἐκκλίνῃς, si *a prosperitate declinaveris, et in adversitatem incideris.* Ibid. XXXVI. 17. ἐκκλίνει, *aversatur.*

*ἘΚΚΛΙΣΙΣ, *declinatio* et speciatim metaphorice *defectio a Deo, iniquitas, prævaricatio.* מוֹטָה, *jugum.* Symm. Ies. LVIII. 6. Deduxit a נָטָה, *declinavit.* — סָרָה, *recessio.* Theod. Ies. II. 5. et Jer. XXVIII. 16.

ἘΚΚΛΥΖΩ, *eluo, lavo.* שָׁטַף, *immergo, mundo.* Inc. et LXX sec. Vat. Lev. VI. 28. Job. XX. 28. ed. Compl. pro ἑλκύσαι (quod Hebr. נָגְרָה respondet) exhibet ἐκκλύσαι, quæ lectio vulgatæ præferenda videtur.

ἘΚΚΟΛΑΜΜΑ, *sculptura.* פִּתּוּחַ, *sculptura, cælatura.* Inc. Exod. XXXIX. 5. Adde Ez. XL. 16. ubi in quibusdam libris legitur ἐκκόλαμμα διάτρητον.

ἘΚΚΟΛΑΠΤΩ, *exscindo.* *נָקַר, *effodio.* Prov. XXX. 17. ἐκκολάψαισαν sec. cod. Alex. ubi reliqui libri ἐκκόψαισαν habent. — *כָּתַת, *contundo.* Aqu. sec. cod. Lips. Lev. XXII. 24. ἐκκεκολαμμένον, quæ tamen vox mihi potius ad sequens כְּרוּת referenda videtur. — פָּתַח, *aperio,* it. *insculpo, cælo.* Inc. Ex. XXXIX. 5. 3 Macc. II. 27. ἐξεκόλαψε γραφήν. Lege: ἐνεκόλαψε. Vox ἐγκολάπτειν, *incidere, insecare,* reperitur apud Herodot. I. cap. 93. 187. f

ἘΚΚΟΜΙΔΗ, in genere *elatio, exportatio,* speciatim *elatio funeris.* 2 Macc. III. 7. ἐκκομιδὴν ποιήσασθαι. Hesych. ἐκκομιδή, ἐκφορά.

ἘΚΚΟΠΗ, *excisio.* מַקֶּבֶת, *excavatio, perforatio.* Aqu. Ies. LI. 1. g

*ἜΚΚΟΠΟΣ, *fessus, lassatus.* Ἔκκοπον ποιεῖν τινα legitur apud Aqu. et Symm. sec. MS. Ies. teste Curterio Ies. XLIII. 24. pro הוֹגַה, *laborare facio.*

ἘΚΚΟΠΤΩ, *exscindo, excido, percutio.* גְּדַד Chald. *succido, incido.* Dan. IV. 11. ἐκκόψατε τὸ δένδρον, *exscindite arborem.* — גָּדַע, *succido, excido.* Deut. VII. 5. XII. 3. 2 Par. XIV. 3. — הִכָּה Hiph. a נָכָה, h *percutio.* Gen. XXXII. 8. XXXVI. 35. 2 Par. XIV. 14. 15. — הִסִּיעַ Hiph. a נָסַע, *amoveo.* Job. XIX. 10. — הִפִּיל Hiph. a נָפַל. *cadere facio.* Ex. XXI. 27. — חָטַב, *cædo, excido, incido.* Aqu. Deut. XIX. 5. — חָצַב, idem. Ed. Quint. Hos. VI. 5. — כָּרַת, *seco, cædo, abscindo.* Ex. XXXIV. 13. Deut. XX. 19. 20. Jud. VI. 26. — *מֵאֵין, *ita* i *ut non.* Mal. II. 13. ἐκκόπτων. Sic libri nonnulli sec. Nobilium, sed legendum sine dubio ἐκ κόπων. — *מְגִדּוֹן, *Megiddon,* nomen propr. Zach. XII. 11. ἐκκοπτομένου, sc. ῥοῶνος, sec. Vat. Legerunt מְגֻדָּע. Sec. Grotium ad h. l. מְגִדּוֹן putarunt esse nomen non proprium, sed commune, a גָּדַד, quod interdum

a est *incidere.* — נִגְזַר Niph. a גָּזַר, *excisus sum.* Symm. Ps. LXXXVII. 6. — נָקַר, *effodio.* Prov. XXX. 17. Aquil. Symm. Theod. Ies. LI. 1. — נָתַשׁ, *exstirpo.* Mich. V. 14. — קֵץ, *finis.* Inc. Dan. IX. 26. ἐκκοπήσονται. 4 Macc. III. 2. ubi *plane adimere, prorsus exstirpare* notat. Ib. v. 3. seq.

* 'ΕΚΚΟΣΜΕ΄Ω. 4 Maccab.
b VI. 2. ἐκκεκοσμημένοι, *admodum ornatum.* Ita vertenda est hæc vox, si lectio sana est. Nam præpositio ἐκ in compositis haud raro *augendi* vim habet. Sed mallem legere εὐκεκοσμημένοι, aut εὐκοσμούμενον, *ornatissimum.* Cæterum usos esse veteres Græcos voce ἐκκοσμέω, vel e derivato ἐκκόσμησις, *exornatio, honestamentum,* apparet.

c 'ΕΚΚΟ΄ΤΗΜΑ, *ira, odium.* מְחִתָּה, *terror.* Jer. XLVIII. 39. ubi alii ἐγκότημα habent, quod vide supra.

'ΕΚΚΡΕ΄ΜΑΜΑΙ, *dependeo.* קָשׁוּר part. Pah. *alligatus.* Gen. XLIV. 30. ψυχὴ αὐτοῦ ἐκκρέμαται ἐκ τῆς τούτου ψυχῆς, eum ut se ipse amat. Judith. VIII. 21.

* 'ΕΚΚΡΙΣΙΣ, *excretio, exhaustio.* מִדִּין nomen propr. Inc. Ex. II. 15. ἐκκρίσεως. Scribe divisim ἐκ
d κρίσεως, quia ex מ et דִּין, *judicium,* derivare voluit. Hesych. ἔκκρισις, ἔκρευσις, ἱδρὼς, οὖρον, κόπρος κ. τ. λ.

'ΕΚΚΡΟΥ΄Ω, *excutio, expello, repello, percutio.* נָדַח, idem. Deut. XIX. 5. ἐκκρουσθῇ ἡ χεὶρ αὐτοῦ, excutiatur manus ejus. Sed mallem ibi legere ἐκκρούσῃ, impulerit.

'ΕΚΚΥ΄ΠΤΩ, *prospicio, respicio, emineo, promineo, emergo.* הֵצִיץ
e Hiph. a צִיץ, *emico.* Cant. II. 9. ἐκκύπτων διὰ τῶν δικτύων, *prospiciens* per cancellos. — הִשְׁקִיף : נִשְׁקַף, Niph. et Hiph. 1 Sam. XIII. 18. ὁδὸν τὴν ἐκκύπτουσαν ἐπὶ, viam, quæ *spectat* ad. Ps. CI. 20. ἐξέκυψεν, *quasi per secretas fenestras, cancellave prospexit.* Cant. VI. 9. ἡ ἐκκύπτουσα. In Philone legitur ἀναβαίνουσα, quod merum scholion est. Jer. VI. 1. κακὰ ἐκκέκυφεν ἀπὸ βοῤῥᾶ, mala *imminent* e septentrione. Adde 2 Reg. IX. 32. sec. Compl. 1 Macc. IV. 19. ἐκκύπτων, *prominens,* seu *exserens se.* Ibid. IX. 23. ἐξέκυψαν, *emerserunt,* seu *in lucem prodierunt.* Hesych. ἐκκέκυφεν, ἀνέῤῥωσεν. Schol. Aristoph. Thesm. v. 804.

'ΕΚΛΑΛΕ΄Ω, *eloquor, loquor.* Judith. XI. 9.

'ΕΚΛΑΜΒΑ΄ΝΩ, *excipio, apprehendo.* גָּאַל, *vindico, polluo.* Job. g
III. 5. ubi ἐκλαμβάνειν notat *apprehendere, suum aliquid reddere et quasi vindicare,* coll. v. 6. Est itaque id. quod λαμβάνειν et καταλαμβάνειν. Vide et Job. XXXI. 39. ubi nihil est in textu Hebraico.

* 'ΕΚΛΑΜΠΡΟΣ, *effulgidus, lucidus.* בַּהֶרֶת, *candor.* Symm. Lev. XIII. 4. Sap. XVII. 5. ἄστρων ἔκλαμπροι φλόγες. Heliod. Χρυσοχ. v. h
103. apud Fabric. Bibl. Gr. T. VIII p. 121. ed. Harles.

'ΕΚΛΑ΄ΜΠΩ, *effulgeo, resplendeo,* it. *effulgere facio.* הֵאִיר Hiph. ab אוֹר, idem. Ez. XLIII. 3. ἡ γῆ ἐξέλαμπεν ὡς φέγγος. — הִגִּיהַּ Hiph. a נָגַהּ, *splendere facio.* 2 Sam. XXII. 29. ἐκλάμψει τὸ σκότος μου, tenebras meas *convertit in lucem.* — הִזְהִיר Hiph. Dan. XII. 3. ἐκλάμ- i
ψουσιν, fulgebunt, h. e. *in summa dignitate ac felicitate constituentur,* ad quem locum Geierus monuit, הִזְהִיר, *admonere, instruere,* h. l. juxta Chaldæorum morem idem esse ac *resplendescere, lumen emittere.*

'ΕΚΛΑΜΨΙΣ, *effulgentia, splendor.* בַּהֶרֶת, *candor.* Lev. XIII. 26. Adde 2 Macc. V. 13. χρυσῶν κόσμων ἐκλάμψεις.

'ΕΚΛΑΝΘΑ΄ΝΟΜΑΙ, *obliviscor, non cogito.* שָׁכַח, idem. Symm.

Ps. XII. 2. Æschin. Socr. III. 16.

'ΕΚΛΑΞΕΥ'Ω, *lapidem excido.* פָּסַל, *exsculpo.* Deut. X. 3. sec. Ald. Reliqui libri habent simplex λαξεύω.

'ΕΚΛΑΤΟΜΕ'Ω, *excido lapides, effodio.* חָצַב, idem. Deut. VI. 11. ἐξελατόμησας λάκκους, effodisti cavernas. — כָּרָה, *effodio, excavo.* Num. XXI. 18.

'ΕΚΛΕ'ΓΟΜΑΙ, *eligo, seligo.* *בָּחַן, *probo.* Inc. Prov. XVII. 3. Legit בָּחַר. — בָּחַר, *eligo.* Gen. VI. 2. 1 Sam. XVI. 9. ἐν τούτῳ οὐκ ἐξελέξατο κύριος, hunc non elegit dominus. Vide et 1 Par. XXVIII. 4. 2 Par. VI. 5. et Vorstii Phil. S. P. II. c. 36. 2 Sam. XIX. 38. ἐκλέγεσθαι ἐπί τινι est *rogare, expetere ab aliquo.* Vulg. *omne, quod petieris a me.* Eandem notionem habet quoque בָּחַר h. l. — בָּרָה, *edo.* 1 Sam. XVII. 8. ἐξελέξατο. Versio hæc solis nititur punctis. Si בָּרוּ legis, pertinet ad בָּרַר, *elegit.* — בָּרַר, *eligo.* Ez. XX. 38. Dan. XI. 35. XII. 9. Adde Aqu. et Theod. Soph. III. 9. — דָּגוּל part. *vexillatus.* Aqu. Cant. V. 10. ἐκλελεγμένος. Sc. דָּגַל in l. Arab. notat *insignem esse.* — *הִצִּיל, Hiph. *eruo.* 2 Sam. XII. 7. sec. Compl. ubi pro ἐξελεξάμην sine dubio legendum ἐξειλόμην. — יָעֵף, *fatigor.* Ies. XLIV. 13. ubi loco ἐκλεξάμενος reponendum est ἐκλυόμενος s. ἐκλειψάμενος e conjectura Doederleinii in Bibl. Theol. P. I. p. 24. — לָקַח, *accipio.* Prov. XXIV. 32. Grabius quidem conjicit, ibi reponendum esse ἐκδέξασθαι, at legerunt potius modum infinitum קַחַת cum præfixo ל, sed omisso י. — קִבֵּל Pih. *suscipio.* 1 Par. XXI. 12. ἔκλεξαι, bene quoad sensum. — קָבַץ, *congrego.* Joël. II. 16. ubi pro ἐκλέξασθε legere mallem συλλέξασθε. — תּוּר, *exploro.* Deut. I. 33.

*'ΕΚΛΕ'ΓΩ, *eligo, deligo.* בָּעַר, *consumo, aufero.* Inc. Deut. XXVI. 13. ἐξέλεξα, non malo quoad sensum. Confer infra s. v. ἐπιλέγω. Sec. Montf. in Lex. Hex. s. v. legerunt בָּחַר.

'ΕΚΛΕΙ'ΠΩ, *deficio, desino, pereo, morior* (speciatim de *placida* ac *quieta morte*), *consumor.* אָבַד, *pereo.* Jer. VII. 27. ἐξέλιπεν ἡ πίστις ἐκ στόματος αὐτῶν, *defecit* seu *periit* fides ex ore eorum. Adde τοὺς λοιποὺς Mich. VII. 2. — אָזַל, *abeo.* 1 Sam. IX. 7. ἄρτοι ἐκλελοίπασιν ἐκ τῶν ἀγγείων, panes *absumti sunt* e vasis. — אֻמְלַל, Pyh. *languesco.* Nah. I. 4. — אָסַף, *congrego,* etiam *aufero, absumo.* Ies. LX. 20. ἡ σελήνη σου οὐκ ἐκλείψει, luna tibi non deficiet, s. *occidet.* Hesych. ἐκλείποντα, δύνοντα. Hos. IV. 3. ἐκλείψουσιν, de piscibus, *morientur.* Soph. I. 2. 3. — אֶפֶס verbum. Gen. XLVII. 15. 16. Ies. XXIX. 20. — אֶפֶס, *defectus, nihil.* Deut. XXXII. 36. — בָּצַר, *præcido.* Gen. XI. 6. — גָּוַע, *exspiro.* Gen. XXV. 8. ἐκλείπων ἀπέθανεν, *exspirans* moriebatur. Thren. I. 20. ἐξέλιπον, *perierunt.* Hesych. ἐξέλιπον, ἐξώλισθον. — גָּזַר, *abscindo.* Inc. et LXX Hab. III. 16. ἐξέλιπον ἀπὸ βρώσεως πρόβατα, *defecerunt* oves a cibo, ita ut non amplius cibum vel alimenta habeant. Sensum expresserunt, nec opus est statuere, eos גָּוַע legisse. Conf. Horrei Misc. Crit. Lib. II. c. 13. — גָּמַר, *desino, absolvo.* Ps. XI. 1. — דָּלָה, *eveho.* Symm. Prov. XXVI. 7. Respexit notionem *exhauriendi,* quam habet דָּלָה æque ac דָּלַל. — דָּלַל, *exhaurior.* Ies. XXXVIII. 15. ἐξέλιπόν μου οἱ ὀφθαλμοὶ ἀπὸ τοῦ βλέπειν, *defecerunt* o-

a culi mei a videndo, h. e. ita ut non amplius videam. Vide Michaëlis Supplem. p. 442. — הֵלִין Hiph. a לוּן, *recedere facio*. Prov. IV. 21. — הִתְעַטֵּף Hithp. *obruor*. Ps. CVI. 5. CXLI. 3. Thren. II. 11. — הִתְעַלֵּף Hithp. *animo deficio*. Amos VIII. 13. — זָנַח, *abjicio*. Ies. XIX. 6. ἐκλείψουσιν οἱ ποταμοί, ubi זָנַח manifeste est *sidendo rancescere*.
b Sermo autem est de alveis Nili fœtentibus. — חָדַל, *cesso, desino*. Gen. XVIII. 11. Deut. XV. 11. Jer. LI. 30. ἐξέλιπε πολεμεῖν, *desiit* belligerare. Hesych. ἐξέλιπεν, ἐπαύσατο. — חָדֵל, *cessans, desitus*. Ies. LIII. 3. — חֶדֶל, *mundus*. Ies. XXXVIII. 12. Sc. חָדֵל in fine v. 11. cum seq. male conjunxerunt, ac חָדַל legerunt. — חָלָה, *ægroto*. Ez. XXXIV. 16. 21. —
c חָקַר, *perscrutor*. 2 Par. IV. 18. Libere transtulerunt. — חָרֵב, *exsiccor*. Gen. VIII. 13. Ies. XIX. 5. — *חָרוּל, *urtica*. Prov. XXIV. 31. ἐκλελειμμένος γίνεται. Sine dubio legit חֲדֵלִים. Soph. II. 9. ubi pro חָרוּל legerunt חָדוּל. — חָתַת, *frangor*. Ies. VII. 8. ἐκλείψει ἡ βασιλεία, deficiet regnum. Hesych. ἐκλείψει, ὑστερεῖ, ἀπολεῖται. Ibid. LI. 6. Jer.
d XIV. 4. Arab. خت in Conj. IV. notat *diminuere*, et in Conj. I. *diminutus est*, unde خَتِيت, *pauper*. — יָגַע, *fatigor, laboro*. Hab. II. 13. Vox Hebr. etiam *deficere, ægrotare* notat. — יָעַף, *fessus sum*. Jer. LI. 58. 64. — *כָּהָה. *caligo*. Symm. Theod. Job. XVII. 5. Vulg. *oculi filiorum ejus deficient*. — כֹּחַ, *vis, vires*. Prov. XXIV. 10. ἕως ἂν
e ἐκλίπῃ, sc. δύναμις s. ἰσχύς σου, ut ἕως ἂν ἐκλίπῃ sensus causa de suo addiderint. Alia enim ratione hæc versio cum textu Hebr. conciliari nequit. — כָּזַב, *mentior*. Ies. LVIII. 11. ubi de fonte perenni, adeoque spem non frustrante, sermo est Theod. Ps. CV. 11. — כָּלָה: כִּלָּה: Kal et Pih. *consumo, or*. Theod. Job. XI. 20. XIX. 27. Inc. Jer. XXXVI. 23. Vulg. *donec consumeretur*. LXX Gen. XXI. 15. Psalm. XXX. 12. ubi Symm. ἀπηλέγχθη habet. Ps. LXXVII. 33. Legerunt וַיְכַל pro וַיְכַלֶּה. Thren. II. 11. — כִּלָּיוֹן, *consumtio*. Deut. XXVIII. 65. — כִּמְעַט, *sicut parum*. Prov. X. 21. ἐκλείψει, *ad nihilum redigetur* s. *pro nihilo habebitur*. Vulg. habet: *pro nihilo*. — לָהָה, *furo, insanio*. Gen. XLVII. 13. Retulerunt ad rad. וְלָה g
Ar. وله, *mente turbatus est, impotens fuit ex tristitia, metu*, etc. — מוּשׁ: הֵמִישׁ, Kal et Hiph. *recedo, amoveo*. Ex. XIII. 22. Ps. LIV. 11. Ies. LIV. 10. — מוּת, *morior*. Jerem. XLII. 17. 20. Inc. ac Tetrapla Job. IV. 21. — נוֹאַל Niph. a יָאַל, *stultesco*. Ies. XIX. 13. — נִדַּף, *dispello*. Ps. LXVII. 2. — נִחַר Niph. a חָרַר, *exardesco*. Jer. VI. 29. Ez. h
XV. 4. — נָטָה, *inclino*. Jer. VI. 4. ἐκλείπουσι αἱ σκιαὶ τῆς ἑσπέρας. — נִכְחַד Niph. *exscindor*. Zach. XI. 9. 16. — נִכְרַת Niph. *abscindor*. Num. XI. 33. Jos. III. 13. 16. IV. 7. — נָמַר Niph. a מוּר, *mutor*. Jerem. XLVIII. 11. — נִצְּדָה Niph. *desolor*. Soph. III. 7. — נִצַּת Niph. a יָצַת, *accendor*. Jer. IX. 10. — נִשְׁאַר Niph. i
reliquum est. 2 Reg. VII. 13. — נָשַׁק, *osculor*. Hos. XIII. 2. Legerunt aut ex conjectura Grotii יִפְסְקוּן יִשְׁקְטוּן. — סוּף, *finio*. Esth. IX. 28.

Psalm. LXXII. 19. — סוּר, *recedo.* Gen. XLIX. 10. — עָזַב, *desero.* Prov. III. 3. Jer. XVIII. 14. — עָיֵף, *fessus.* Gen. XXV. 29. 30. Jud. VIII. 5. sec. Hex. ubi cum πεινᾷν in codd. permutatur. — פָּנָה, *declino.* Ps. LXXXIX. 9. — *פָּסַס, pr. *in particulas dissecor,* deinde *minuor, imminuor, esse desino.* Symm. Ps. XI. 2. — צָפַן, *recondo.* Job.
b XXI. 19. ἐκλείποι υἱοὺς (al. υἱοῖς) τὰ ὑπάρχοντα αὐτοῦ, deficiant filiis bona ejus. Sensum secuti sunt: nam qui aliquid abscondit, is aufert. Fortasse legendum est ἐκλείψει, ut ad Deum referatur, et notionem hiphilicam habeat.—*שָׁפָה, *me effero, emineo:* Pyh. ex usu l. Chald. *conteror.* Hebr. Job. XXXIII. 21. sec. Hex. Sed sine dubio ἐκλείψουσιν
c ibi pertinet ad antecedens יָכַל. — שָׁבַת: הִשְׁבִּית, Kal et Hiph. *cesso, cessare facio.* Jos. V. 12. Jerem. XXXVI. 29. — תָּמַם, *consumor.* Gen. XLVII. 15. 18. 1 Sam. XVI. 11. ἐκλελοίπασιν. Vulg. bene: *numquid jam completi sunt?* h. e. *num nullus reliquus mansit* aut *restat?* Ps. LXIII. 6. תַּמְנוּ, ἐξέλιπον. Vulg. *defecerunt.* Non opus est statuere,
d eos legisse תַּמּוּ. V. Simonis Lex. Hebr. p. 1751. seq. נ pro נ epenthetico habuerunt. Jer. VI. 29. Thren. III. 22. ubi pro ἐξέλιπέ με ex Theodoreto reponendum est ἐξελίπομεν. — תּוֹעֵבָה עָשָׂה, *abominationem facio.* Jer. VI. 15. Sir. XVII. 18. (24.) ἐκλείποντες sunt *imbecilles,* sensu morali, h. e. qui sibi relicti animo cadunt et deficiunt in
e tentatione ac tribulatione. Ibid. XVII. 25. de sole, *deficere, eclipsin et defectum pati.* Sir. XXII. 8. ubi ἐξέλιπεν neutre accipiendum est ob parallelismum sententiarum, *defecit,* h. e. *eclipsin passus est instar lunæ.*

ἘΚΛΕΙ'ΠΕΙΝ ΠΟΙΕ'Ω, *deficere facio.* כִּלָּה Pih. *consumo.* 1 Sam. II. 35.

ἘΚΛΕΛΕΙΜΜΕ'ΝΟΣ ΓΙ'ΝΟΜΑΙ, *deficiens fio.* Prov. XXIV. 31. ubi f nihil est in textu Hebraico.

ἜΚΛΕΙΨΙΣ, *defectus, defectio, exitium, interitus, finis.* אֶפֶס, *finis, defectus.* Prov. XIV. 30. — חֹסֶר, *inopia.* Deut. XXVIII. 48. — מָשְׁחִית, *exitium.* Ez. V. 16. — נָדַל Niph. a דָּלַל, *attenuor.* Ies. XVII. 4. — תַּכְלִית, *finis.* Neh. III. 21. Baruch. II. 17. pro ἔκλειψιν, quod in Ald. et Compl. legitur, scribendum est ἐκ- g λείψειν, ut habet codex Vaticanus, vel etiam ἐκλείπειν.

ἘΚΛΕΙ'ΧΩ, *lingo, delingo, delambo.* לָחַךְ, idem. Num. XXII. 4. 1 Reg. XVIII. 38. — לָקַק, idem. 1 Reg. XXII. 38. Adde Judith. VII. 4. Ep. Jerem. 17.

ἘΚΛΕΚΤΟ'Σ, *electus, selectus, purus, sanctus, præstans, eximius, antecellens, præclarus, excellens.* בַּדִּים h plur. a בַּד, *rami.* Inc. et LXX Ez. XIX. 14. Non aliter legerunt, sed sensum secuti sunt. — בָּחַן, *probo.* Prov. XVII. 3. Legerunt בָּחַר. Confer s. v. ἐκλέγομαι. — בֹּחַן, *probatio.* Ies. XXVIII. 16. V. anteced. — בָּחוּר, in plur. בַּחוּרִים et בְּחוּרִים, *electus,* item *præstans.* Ex. XIV. 7. Num. XI. 28. Cant. V. 16. ἐκλεκτὸς ὡς κέδροι, *præstans* i ut cedri. — בָּחִיר, idem. 2 Sam. XXI. 6. ἐκλεκτοὺς κυρίου, electos a Domino. 1 Par. XVI. 13. Ps. LXXXVIII. 4. — בֵּן, *filius.* Ies. LVI. 6. Loco בָּנַי sine dubio legerunt בָּרוּ. — בַּר et בָּר, *frumentum,* pr. *purgatum.* Amos V. 11. Aqu. Ps. LXIV. 14. — בַּר, *purus.* Cant. VI. 8. 9. — בָּרוּר part. Pah. 1 Par.

a VII. 40. Neh. V. 18. Ies. XLIX. 2. — בָּרִי, *puritas, splendor*. Job. XXXVII. 11. Derivarunt a בַּר, *purus,* quod in notione *frumenti* acceperunt. Vulg. *frumentum desiderat nubes.* Convenit hæc versio quodammodo cum Symmachi καρπός. — בָּרִיא, *pinguis*. Gen. XLI. 2. 4. 6. Hab. I. 16. Drusius hic legere mavult λιπαρά, sed בָּרִיא *quodvis*
b *venustum et egregium* notat. Conf. Vulg. Syr. et Chald. ad h. l. — בְּרֹמִים plur. *vestes pretiosæ*. Ez. XXVII. 24. φέροντες θησαυροὺς ἐκλεκτούς, ubi nonnulli perperam statuunt eos legisse בְּרוּרִים. — גְּלָל Chald. *politura*. Esdr. V. 8. λίθοις ἐκλεκτοῖς. Vox Chald. significat *lapidem magnum* ex Arab. جلّ, *magnus, crassus fuit*.—דְּרוֹר, *libertas*.
c Ex. XXX. 23. σμύρνη ἐκλεκτή, aut sec. textum Hebr. *myrrha, quæ libere ac sine incisione ex arbore stillat,* aut *sincera et pura* ex sententia Salmasii in Homonym. Hyles Iatr. c. 87. — חֶמְדָּה, *desiderium*. Jer. III. 19. XXV. 34. Agg. II. 8. — חֵפֶץ, *oblectatio*. Ies. LIV. 12. — חֹפֶשׁ, *libertas*. Ez. XXVII. 20. Videntur חֵפֶץ legisse. — חָרוּץ, *se-*
d *dulus, industrius*. Prov. XII. 25. Notat ἐκλεκτὸς fortasse h. l. eum, *qui præ cæteris solers, acer et promtus est*. — *כְּלִי, *vas, instrumentum*. Jer. XXV. 34. ἐκλεκτοί. In suo codice levi mutatione scriptum habuerunt כְּבָרִי, *ut agni eximii, eximie pingues*. — מִבְחָר, *electio, delectus*. Gen. XXIII. 6. Symm. et LXX Ies. XXII. 7. Jer. XXII. 7. Ez. XXXI.
e 16. τὰ ἐκλεκτά, sc. ξύλα, *præstantissimæ* arbores. — *מִבְחֹר, idem. 2 Reg. III. 19. XIX. 23.—*מִבְרָח, *fuga,* meton. *fugitivus*. Ez. XVII. 20. Legerunt מִבְחָרָיו. — מַטְעַמִּים plur. *res amœnæ*. Ps. CXL. 5. ubi τὰ ἐκλεκτὰ *electos cibos, cupedias, delicias* notat. — מָצוֹר, *munitio*. Jer. X. 16. τὰ ἐκλεκτά, h. e. *loca bene munita*. — *מָשִׁיחַ, *unctus*. Inc. Hab. III. 13. Bene quoad sensum. Vide Lex. N. T. s. h. v. — נִבְחָר part. Niph. Prov. VIII. 19. Aqu. et Symm. Prov. X. 20. ubi sermo est de *auro puro* et *igne spectato*. — נָבָר part. Niph. a בָּרַר, *purus*. 2 Sam. XXII. 27. Ps. XVII. 29. — נֶשֶׁק, *arma*. Ies. XXII. 8. N. L. — צְבִי, *ornamentum*. Ez. VII. 20. XXV. 9. — שׂרֵק. *Sorek, vitis generosa*. Symm. Ies. V. 2. ἐκλεκτήν. — g
*תָּבוֹר, *Tabor,* nomen propr. Inc. 1 Sam. X. 3. Derivavit hanc vocem a בָּרַר.

'ΕΚΛΕΚΤΟ'Σ ΕΙ'ΜΙ', *electus sum*. הִתְבָּרֵר Hithp. *purum me exhibeo*. 2 Sam. XXII. 27. Ps. XVII. 29.

'ΕΚΛΕΚΤΩ͂Σ, *electe,* i. e. *egregie, eximie, optime*. בַּר, *filius*. Aqu. Ps. II. 12. ἐκλεκτῶς, *ex animo*. Putavit בַּר accipiendum esse adverbialiter, ut מַר, πικρῶς, Ies. XXXIII. 7. deduxitque a בָּרַר, *separavit, delegit*. Conjecturam Grotii, qui pro ἐκλεκτῶς reponi volebat ἐκλεκτόν, vanam esse docet Hieronymi auctoritas, qui habet *electe*.

'ΕΚΛΕΥΚΑΙ'ΝΩ, *dealbo*. הִלְבִּין: הִתְלַבֵּן, Hiph. et Hithp. idem. Dan. XI. 35. XII. 9.

"ΕΚΛΕΥΚΟΣ, *dealbatus, admodum albus, candidus*. לָבָן. Lev. XIII. 24. notat *impense* seu *admodum album,* ubi tamen alii λευκὸς habent.

'ΕΚΛΙΚΜΑ'Ω, *excutio, ventilo*. Judith. II. 21. V. 23.

'ΕΚΛΙΜΙ'Α, *esuries*. מְהוּמָה, *di-*

vexatio. Deut. XXVIII. 20. ἔνδειαν καὶ ἐκλιμίαν, indigentiam et *esuriem.* Speciatim pro genere posuisse videntur. Gloss. in Octat. ἐκλιμίαν, ἀχορτασίαν, quæ vox Symmacho debetur. — רְאָבָה, *sollicitudo, mœror, dolor.* Aqu. Job. XLI. 14. Videtur legisse cum Vulg. רָעָבָה aut רְעָבוֹן. Aliquando conjiciebam, legendum esse ἐκλοιμίαν, sed hac conjectura non opus est.

'ΕΚΛΙΜΩ'ΤΤΩ, *esurio.* 'Εκλιμώττουσα, *famelica.* רְאָבוֹן, *mæstitia.* Aqu. Deut. XXVIII. 65. Legit sine dubio רְעָבוֹן.

*'ΕΚΛΙ'ΧΩ, i. q. 'ΕΚΛΕΙ'ΧΩ, *lingo, delingo.* לָחַךְ, *lingo.* Num. XXII. 4. sec. cod. Alex. ἐκλίξει. Sed fortasse ibi legendum ἐκλείξει.

'ΕΚΛΟΓΗ', *electio.* מִבְחָר, idem. Aqu. Ies. XXII. 7. ἐκλογαί.

'ΕΚΛΟΓΙ'ΖΟΜΑΙ, *rationes exigo.* דָּגַל, *vexillum erigo.* Cant. V. 11. ἐκλελογισμένος ἀπὸ μυριάδων. Ita secundum Wechel. edit., juxta Rom. editionem vero rectius ἐκλελοχισμένος. — חָשַׁב. 2 Reg. XXII. 7. οὐκ ἐξελογίζοντο αὐτοὺς τὸ ἀργύριον, non *rationes* ab eis *exigebantur* super pecunia eis commissa. Sic et 2 Reg. XII. 15. juxta Rom. οὐκ ἐξελογίζοντο τοὺς ἄνδρας, non *rationes exigebant* a viris. In priori loco nonnulli huic voci *numerandi* notionem tribuerunt: *Non numeratum dabant argentum.*

'ΕΚΛΟΓΙΣΤΗ'Σ, *rationarius, rationibus præfectus, quæstor.* Tob. I. 20. διοικητὴς καὶ ἐκλογιστὴς, administrator et *quæstor.* Talis alias Græcis dicebatur ἐκλογεύς. Suidas: ἐκλογεῖς, οἱ ἐκλέγοντες καὶ εἰσπράττοντες τὰ ὀφειλόμενα τῷ δημοσίῳ.

'ΕΚΛΟΓΙΣΤΙ'Α, *numeratio, computatio, rationes, quæstura, præfectura rationum.* Tob. I. 19. ἐπὶ πᾶσαν τὴν ἐκλογιστίαν τῆς βασιλείας αὐτοῦ, καὶ ἐπὶ πᾶσαν τὴν διοίκησιν, super omnem *quæsturam* regni ipsius, et super omnem administrationem. Hesych. ἐκλογιστίαν, ἀρίθμησιν.

'ΕΚΛΟΧΙ'ΖΩ, *e cohorte seligo, in cohortes distribuo,* it. *eligo.* דָּגַל, *vexillum erigo.* Cant. V. 11. juxta Rom. ἐκλελοχισμένος ἀπὸ μυριάδων, *electus* e myriadibus. Symm. ἐπίλεκτος. Cappello in Nott. Critt. p. 480. ἐκλελ. κ. τ. λ. est *ille cui* decem millia hominum *insidias struxerunt.* Lex. Cyrilli MS. Brem. ἐκλελοχισμένος, ἐκλελεγμένος.

'ΕΚΛΥΣΙΣ, *dissolutio, debilitatio, animi deliquium, consternatio.* חַלְחָלָה, *dolor vehemens.* Ies. XXI. 3. — יָגוֹן, *mæstitia.* Ez. XXIII. 33. — עָיֵף, *fessus, lassus.* Symm. Ps. LXII. 2. ubi ἔκλυσις *terræ* tribuitur, *quatenus sterilis est* et *emortua per æstum solis.* Montf. male reddidit: *exsolutio.* — רִפְיוֹן, *remissio.* Jer. XLVII. 4. 2 Macc. III. 24. εἰς ἔκλυσιν καὶ δειλίαν τραπῆναι, *animo frangi metuque percelli.*

'ΕΚΛΥ'Ω, *dissolvo, libero, fatigo, enervo, vires frango, lassum, remissum reddo.* הֶלְאָה Hiph. *fatigo.* Jer. XII. 5. σοῦ οἱ πόδες τρέχουσι, καὶ ἐκλύουσί σε, pedes tui currunt, et *lassum te reddunt.* Diod. Sic. III. p. 182. ἐκλύειν τὰ σώματα, corpora *languida reddere.* — *הִשְׁתּוֹמֵם, *obstupesco, attonitus sum.* Dan. VIII. 27. sec. Chis. ἐξελυόμην ἐπὶ τῷ ὁράματι. Theodot. per θαυμάζω reddidit. — הִתְיַפֵּחַ Hithp. *anhelo.* Jer. IV. 31. — הִתְמַהְמַהּ Hithp. a מָהַהּ, *obstupesco.* Ies. XXIX. 9. ἐκλύθητε καὶ ἔκστητε. — *הִתְרַפָּה Hithp. *remissum me gero.* Theod. Prov. XXIV. 10. Vulg. *si desperaveris lassus.* — זָעֵף, *indignabundus.* 1 Reg. XX. 43. XXI. 4. Vulg. *furibundus.* Non legerunt זָעֵף, sed יָעֵף, ἐκλελυμένος est h. l. *dissolutus et enervatus præ ira sc. ac furore.* — יָעַף *lassus sum.* 1 Sam. XIV. 28. 2

a Sam. XXI. 16. — יָעֵף, *lassus, fessus.* Jud. VIII. 15. 2 Sam. XVI. 2. ἐξελύθη, *defatigabatur.* Hesych. ἐξελύθη, ἐπαύσατο ἀπὸ ὁρμῆς. — עָטַף, *deficio.* Inc. sec. Theodoret. et cod. Norimb. Thren. II. 11. Ibid. v. 19. — עָיֵף, *fessus, lassus.* 2 Sam. XVI. 14. XVII. 29. Ies. XLVI. 2. Inc. 2 Sam. XXI. 15. ubi Vulg. *deficere* habet. — עָלְפָּה verbale, *defectum,*
b *deliquium animi passum.* Ez. XXXI. 15. — פּוּז, *roboror.* Gen. XLIX. 24. ἐξελύθη τὰ νεῦρα βραχιόνων, exsoluti sunt nervi brachiorum. Secundum Cappellum Crit. S. p. 882. legerunt יְפֻצוּ, *dissipati sunt.* Sed, ut recte monuit Buxtorf. Anticr. p. 776., LXX sæpe voces sibi ignotas per affines solent explicare. — פָּרַק, *abrumpo.* Gen. XXVII.
c 40. ἐκλύσῃς τὸν ζυγὸν αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ τραχήλου σου, *abjicias* jugum ejus a collo tuo. — קוּץ, *tædet.* Prov. III. 11. μὴ ἐκλύου, ne *fastidias.* Michaëlis in Supplem. p. 2177. cogitat de Arab. قبص, quod in passivis conjugationibus *dissolvi* notat, ac reddendum putat: *ne desperes.* — רָכַךְ, *mollesco.* Deut. XX. 3. μὴ ἐκλυέσθω ἡ καρδία ὑμῶν, ne *animum ab-*
d *jiciatis.* — רָפָה, *remissus sum.* Jos. X. 6. μὴ ἐκλύσῃς τὰς χεῖράς σου ἀπὸ τῶν παίδων σου, ne servos tuos *auxilio destituas.* Ib. XVIII. 3. ἐκλυθήσεσθε, *remissi eritis.* 2 Sam. IV. 1. Jer. XXXVIII. 4. ἐκλύει τὰς χεῖρας τῶν ἀνθρώπων, *remissas reddit* manus militum. — רָפֶה, *remissus.* 2 Sam. XVII. 2. 1 Macc. IX. 7. ἐξελύθη sc. τῇ ψυχῇ, *animam despondebat, ani-*
e *mo deficiebat,* i. q. in anteced. συνετρίβη τῇ καρδίᾳ, coll. Hebr. XII. 3. Alii vertunt: *et cum retrocessisset.* Vide ad h. l. Grotium. Judith. XIV. 6. *admiratione* rei gestæ *consternari ac deficere animo.*

ἘΚΛΥΕΙΝ ΜΕΛΛΩΝ, *dissolvere futurus,* h. e. *qui futurus est liberare, liberaturus.* גָּאַל part. *redemtor.* Job. XIX. 25. ὁ ἐκλύειν με μέλλων non significat: *qui me resoluturus est in pulverem,* ut male redditur in Lat. vers. Sixti, sed: *qui me soluturus est a vinculis,* s. *qui me redemturus est.* Sed dubium est, an LXX his verbis גָּאַל exprimere voluerint, nec potius ea pertineant ad קוּם, cujus loco יָקוּם legerint, ut adeo μέλλων ad אַחֲרוֹן referendum sit.

ΜΗ' ἘΚΛΥΟΜΑΙ, *non dissolvor.* הִתְרַפֵּס Hithp. *subjicio me.* Prov. f
VI. 3. ἴσθι μὴ ἐκλυόμενος. Grabius posuit ἴθι μὴ ἐκκλειόμενος. Sed præferenda mihi videtur lectio recepta: *ne sis remissus s. tardus,* ob sequentia: *urge amicum tuum.* Ita quoque Chald. Syr. et Arabs. Nec alienum est a LXX verborum significationes pro textus ratione immutare, i. q. inprimis in voce רָפַס ab ipsis factum est. Fortasse tamen legerunt לֹא הִתְרַפָּה.

ἘΚΜΑ'ΖΩ et ἘΚΜΑ'ΣΣΩ, *abstergo, extergo.* Ep. Jer. 10. 20. Sir. XII. 13. ἐκμεμαχὼς ἔσοπτρον. Aristotel. Hist. Anim. IX. 40.

ἘΚΜΑΙ'ΝΟΜΑΙ, *insanio.* יִתְהֹלָל Hithp. Jer. XXV. 16.

ἘΚΜΑΡΤΥΡΕ'Ω, *attestor.* 2 Macc. III. 36.

ἘΚΜΕΛΕΤΑ'Ω, *meditor, cum cura exerceo.* 2 Macc. XV. 12. ἐκμεμελετηκότα τὰ τῆς ἀρετῆς, qui *exercuerat* ea, quæ sunt virtutis.

*ἘΚΜΕΛΙ'ΖΩ, *membratim concido, trunco.* 4 Macc. X. 5. et 8.

*ἘΚΜΕΛΩ'Σ, *cum resolutione membrorum,* s. *reluxatione.* 4 Macc. XI. 18. Combefisius ibi reddit *temere, tumultuario.* Pollux Onom. IV. 57. ubi *inconcinne* notat.

ἘΚΜΕΤΡΕ'Ω, *dimetior.* מָדַד idem. Deut. XXI. 2. Hos. I. 10. Theod. Jer. XXXIII. 22.

'ΕΚΜΙΑΙ'ΝΟΜΑΙ, *polluor, contaminatus sum.* טָמֵא, *verbum.* Lev. XVIII. 20. 25. (ubi cum μιαίνεσθαι permutatur in codd.) XIX. 31.

*'ΕΚΜΙΞΙ'Α, *mixtio,* i. q. ἔκμιξις. 2 Macc. XIV. 3. ἐκμιξίας. Libri nonnulli hic ἐπιμιξίας et ἀμιξίας habent.

'ΕΚΜΥΕΛΙ'ΖΩ, *medullam eximo.* גָּרַם, *contero.* Num. XXIV. 8. Adde Theophylact. ad Matth. XVIII. 14.

'ΕΚΜΥ'ΖΗΣΙΣ, *emunctio.* מִיץ, *pressura, frictio.* Aqu. Prov. XXX. 33.

'ΕΚΜΥΚΤΗΡΙ'ΖΩ, *subsanno, adunco naso suspendo.* לָעַג, idem. 2 Sam. XIX. 21. Psalm. II. 4. ὁ κύριος ἐκμυκτηριεῖ αὐτούς. Suid. ἐκμυκτηριεῖ, βδελύσσεται. — לָעֵג, *subsannator.* Psalm. XXXIV. 19. ἐξεμυκτήρισάν με μυκτηρισμῷ. 3 Esdr. I. 53.

'ΕΚΝΕΥ'Ω, *diverto, declino, secedo, verto me.* *נָסַג, *recedo, retrocedo.* Mich. VI. 14. — סוּר, *recedo.* Jud. IV. 18. — פָּנָה, *me verto.* Inc. et LXX Jud. XVIII. 26. ἐξένευσε καὶ ἀνέστρεψεν εἰς τὸν οἶκον, *secedebat* et revertebatur in domum. In notione *se vertendi* legitur 2 Reg. II. 24. XXIII. 16. 3 Macc. III. 22. εἰς τὸ φαῦλον ἐκνεύοντες, *ad pravum deflectentes.* V. D'Orville ad Charit. III. 3. Confer Lex. N. T. s. h. v.

'ΕΚΝΗ'ΦΩ, *ex ebrietate sobrius fio, evigilo,* it. *cessare facio.* הֵקִיץ Hiph. a קוּץ, *evigilo, expergiscor.* Joël. I. 5. ἐκνήψατε οἱ μεθύοντες, *evigilate* ebrii. Hab. II. 19. — יָצָא, *exeo.* 1 Sam. XXV. 37. ἐξένηψεν ἀπὸ τοῦ οἴνου. Recte. — יָקַץ, *evigilo.* Gen. IX. 24. Hab. II. 7. ἐκνήψουσιν οἱ ἐπίβουλοί σου. Arabs h. l. legisse videtur ἐκρίψουσι, aut ἐκλείψουσί σε. Habent enim: *diripient te.* — פּוּג, *deficio, cesso.* Aqu. Gen. XLV. 26. Sir. XXXI. 2. ἀῤῥώστημα βαρὺ ἐκνήψει ὕπνον, infirmitas gravis *cessare faciet* somnum. Alii vertunt: *infirmitatem digeret* seu *moderatam reddet* somnus, ita ut legatur ὕπνος. Quid si f legatur ἐκνίψει, *eluet* vel *auferet?* ut Grotius voluit, ac Camerarius edi jussit. Houbigantius antefert ἐξῆψε ὕπνον, *suspendit somnum,* ut in aliis libris legitur.

"ΕΚΝΗΨΙΣ, *requies.* Est proprie ἔκνηψις *actus ἐκνήφοντος,* h. e. *ab ebrietate ad sobrietatem redeuntis.* הֲפֻגוֹת plur. *intermissiones.* Thren. III. 48. ubi alii legunt ἔκνιψις, *abstersio, elu-* g *tio,* quod tamen magis ad פּוּן, *abstergere, mundare,* pertineret. — פּוּגָה, *cessatio.* Thren. II. 18.

'ΕΚΝΙΚΑ'Ω, *vinco, evinco.* Symm. Cohel. I. 8. pro quo in Hebr. nihil extat.

*'ΕΚΝΙ'ΠΤΩ, *eluo, abstergo.* רָחַץ, *lavo.* Exod. XXX. 18. ἐκνίπτεσθαι sec. cod. 16. Vide quoque supra s. v. ἐκνήφω in fine. Pollux Onom. I. h 44.

"ΕΚΝΟΙΑ, *insania.* שַׁל, *error.* Aqu. 2 Sam. VI. 7. ubi est *temeritas, præcipitantia.* LXX sec. Coisl. II. προπέτεια habent.

'ΕΚΟΥΣΙΑ'ΖΟΜΑΙ, *sponte offero, sponte pareo.* הִתְנַדֵּב Hithp. *me ipsum sponte moveo,* vel *spontaneum me exhibeo.* Aquila sec. cod. Paul. Lips. Ex. XXXV. 21. Aquila et i LXX sec. Hex. Jud. V. 2. 1 Par. XXIX. 14. sec. Compl. Nehem. XI. 2. — נְדָבָה, *spontaneitas.* Aqu. Ex. XXXV. 21. — *נָדִיב, *spontaneus.* Aqu. Cant. VI. 11. ἑκουσιαζόμενος, ubi duæ versiones coaluerunt, sine dubio ex utraque Aquilæ editione. Inc. Ibid. VII. 1. Aqu. Ies. XIII. 2. ἑκουσιαζόμενοι sunt, *qui sponte militiæ nomen dederunt,* Freywillige, *Volunteers.* Aqu. Theod. Prov. VIII. 16. ἑκουσιαζόμενοι sunt, *qui pro arbitrio agunt et agere possunt, principes, tyranni.* 1 Macc. II. 42. ἑκουσιαζόμενοι τῷ νόμῳ, non est, ut Bielius transtulit,

a *sponte parere legi*, sed *se sponte, sacrificii instar, offerre pro lege*. Zonaras Lex. c. 671. ἑκουσιάζομαι, προσφέρω.

'ΕΚΟΥΣΙΑΣΜΟ'Σ, *spontanea oblatio*. הִתְנַדְּבוּת plur. idem. Esdr. VII. 15. — נְדָבָה, idem. Aqu. Ps. LIII. 8. ἐν ἑκουσιασμῷ. LXX ἑκουσίως. — שִׁגְיֹנוֹת, *carmina tristia*. Theod. Hab. III. 1. ὑπὲρ τῶν ἑκουσιασμῶν, h. e. *pro voluntariis*, ut Hieron. inter-
b pretatur. Sed legendum potius est ἀκουσιασμῶν, *involuntariis*, nam שָׁגָה non est *peccare* ἑκουσίως, sed ἀκουσίως, quia per ignorantiam.

'ΕΚΟΥ'ΣΙΟΣ, *spontaneus, voluntarius*. דַּי, *sufficientia*. Neh. V. 8. — הִתְנַדֵּב Hithp. *me ipsum sponte moveo*, vel: *spontaneum me exhibeo*. Esdr. I. 6. — נְדָבָה, *donum spontaneum, oblatio spontanea*. Inc. Ex.
c XXXV. 21. ἐν ἑκουσίῳ. Inc. Lev. XXII. 21. 23. LXX Lev. VII. 6. ἑκούσιον τὸ δῶρον, *oblatio spontanea*. Num. XXIX. 39. τὰ ἑκούσια, sc. δῶρα, *oblationes spontaneæ*. Vide et Esdr. III. 5. — נֶעְתָּר, *deprecandus*, part. Hiph. Prov. XXVII. 7. ubi tamen Grabius Proleg. in LXX Int. T. IV. c. 4. §. 3. pro ἑκούσια legendum conjicit ἱκέσια, cum et
d Aquila vocem Hebr. per ἱκετικὰ interpretatus sit. — תְּרוּמָה, *oblatio*. Οἱ λοιποὶ Deut. XII. 11. ἑκούσια, ad quem locum Scharfenb. recte docuit, τὰ ἑκούσια non ad תְּרוּמָה pertinere, sed ad נְדָבוֹת, ut adeo Montf. æque ac Drusius h. l. admodum erraverint. — רָצוֹן, *beneplacitum*. Inc. Lev. XXII. 21. Ita Bielius. Sed male: nam verba ἢ εἰς
e ἑκούσιον ibi pertinent ad לִנְדָבָה אוֹ. Conf. v. 23.

ΚΑΘ' 'ΕΚΟΥ'ΣΙΟΝ, *sponte, voluntarie*. בִּנְדָבָה, *in spontaneitate*. Num. XV. 3.

'ΕΚΟΥΣΙ'ΩΣ, *sponte, voluntarie*. בִּנְדָבָה, *in spontaneitate*. Ps. LIII. 6. 2 Macc. XIV. 3. — Vide alibi βούλομαι.

*'ΕΚΠΑΙΔΕΥ'Ω, *educo, nutrio*. גָּדַל, in Piel גִּדֵּל, *magnum facio: educo, crescere facio*. Dan. I. 5. sec. Chis. ubi Theod. ἐκτρέφειν habet. Pollux Onom. I. 182. ἐκπαιδεῦσαι πῶλον.

*'ΕΚΠΑΙ'ΖΩ, *illudo, irrideo, explodo*. עָנָה, *humilio*, et sensu venereo, *stupro, vim infero*. Jud. XX. 5. ἐξέπαιξαν αὐτῇ sec. Oxon. h. e. *stuprarunt* eam. 3 Esdr. I. 51. ἦσαν ἐκπαίζοντες. (Ita Ald. Reliqui libri habent ἐμπαίζοντες.) τοὺς προφήτας αὐτοῦ, *explodebant* prophetas ab eo missos. Hebr. מִתַּעְתְּעִים, *illudentes*. 2 Chron. XXXVI. 16. Unde apparet, errare Hermannum, qui ad Eurip. Herc. Fur. v. 457. censet, ἐκπαίζω nusquam reperiri.

'ΕΚΠΑΛΑΙ'Ω, *eluctor*. הֵגִיחַ Hiph. a גּוּחַ, *prodeo*. Jud. XX. 33. ἐξεπάλαιον ἐκ τοῦ τόπου, si genuina lectio est. Fortasse scripserunt ἐξέπαιον ab ἐκπαίω, *cum impetu egredior, erumpo*, quanquam et recepta lectio defendi potest. Codices reliqui fere omnes legunt ἐπήρχετο.

'ΕΚΠΑΥ'Ω, *cessare facio*, sed... חָדַל, *cesso, desino*. Inc. Job. III. 17. ἐξέπαυσαν. Eurip. Ion. v. 144.

'ΕΚΠΕΙΡΑ'ΖΩ, *tento*. הִכְעִיס Hiph. a כָּעַס, *irrito*. Inc. Deut. XXXII. 16. ἐξεπείρασαν. Semlero in Appar. ad V. T. p. 303. ejiciendum esse videtur, ortum sc. ex illo ἐξεπίκραναν.

'ΕΚΠΕ'ΜΠΩ, *emitto*. שִׁלַּח Pih. *mitto*. Gen. XXIV. 54. 59. 1 Sam. XXIV. 20. 3 Esdr. IV. 44. ubi ἐκπέμπειν est *remittere*, i. q. ἐξαποστέλλειν in sequentibus.

*'ΕΚΠΕΜΨΙΣ, *emissio*. מְסַפֵּחַ part. Pih. *fundens, effundens*. Aqu. Hab. II. 15. ἐξ ἐκπέμψεως. Legi

מִסְפָּח, aut מִשְׂפָּח. In aliis libris est ἐκρίψεως, unde nonnulli statuunt, Aqu. scripsisse ἐκπίψεως.

'ΕΚΠΕΡΑ'Ω, *transire facio, traduco.* גּוּז, *abripio.* Num. XI. 31.

'ΕΚΠΕΡΙΠΟΡΕΥ'ΟΜΑΙ, *pertranseo.* נָסַב Niph. a סָבַב, *circumagor.* Jos. XV. 3. — עָבַר, *transeo.* Ib.

'ΕΚΠΕΤΑ'ΝΝΥΜΙ, *expando, explico, evolvo.* 'ΕΚΠΕΤΑ'ΝΝΥΜΑΙ, *expandor, extendor.* *גּוּז, *educo, abripio.* Num. XI. 31. ἐξεπέτασε sec. cod. Sarrav. pro ἐξεπέρασε, quod reliqui libri habent. Ἐξεπέτασεν h. l. vertendum est: *effecit, ut se expanderent.* — פָּרַץ, *erumpo.* Ies. LIV. 3. — פָּרַשׂ, *expando.* Ex. IX. 30. 34. Esdr. IX. 5. Aqu. Job. XI. 13. Symm. ib. XXXVI. 30. LXX Prov. XIII. 17. ἄφρων ἐξεπέτασεν ἑαυτοῦ κακίαν, stultus *manifestat* suam stultitiam. Hesych. ἐξεπέτασεν, ἥπλωσεν, ἀνέωξεν. Ez. XII. 13. ἐκπετάσω τὸ δίκτυόν μου ἐπ' αὐτὸν, *expandam* rete meum super illum. — פֵּרֵשׂ Pih. *separando undique expando.* Job. XXVI. 9. ἐκπετάζων νέφος. 1 Macc. III. 49. ἐξεπέτασαν τὸ βιβλίον τοῦ νόμου, *explicabant* vel *evolvebant* librum legis.

'ΕΚΠΕΤΑ'ΟΜΑΙ, et 'Εκπέταμαι, *evolo.* חָרַד, *trepide accurro.* Hos. XI. 12. ἐκπτήσονται ὡς ὄρνεον ἐξ Αἰγύπτου, ubi alii ἐκστήσονται habent. — עוּף et הִתְעוֹפֵף, Kal et Hithp. *volo, avolo.* Job. XX. 8. ἐνύπνιον ἐκπετασθὲν, *somnium avolans.* Hos. IX. 13. ὡς ὄρνεον ἐξεπετάσθη. Nah. III. 16. Sir. XLIII. 16.

'ΕΚΠΗΔΑ'Ω, *exsilio, prosilio.* זִנֵּק Pih. *prosilio, exsilio.* Deut. XXXIII. 22. ἐκπηδήσεται, Vulg. *largiter fluet.* — נִפְקַד Niph. *desideror.* 1 Reg. XX. 39. ἐὰν ἐκπηδῶν ἐκπηδήσῃ. Non male quoad sensum. 2 Macc. III. 8. ἐκ τῶν οἰκιῶν ἀγεληδὸν ἐξεπήδων. Vulg. *gregatim de domibus confluebant.*

*'ΕΚΠΙΑ'ΖΩ, i. q. ἐκπιέζω, *exprimo, opprimo.* זוּר, *constringo.* Jud. VI. 38. sec. Vat. ubi cum ἀποπιάζω permutatur. — רָצַץ, *concutio, opprimo.* 1 Sam. XII. 3. ἐξεπίασα, ubi re- f
liqui libri ἐξεπίεσα habent. Ibid. v. 4. In utroque hoc loco legere fortasse quis mallet ἐξεβίασα. Reperitur ἐκπιάζω apud Hesychium v. ἀποθλίψαντες et Phavorinum. Adde Maittaire de Dialect. p. 203. ed. rec.

'ΕΚΠΙΕ'ΖΩ, *exprimo, opprimo, violenter exigo,* metaph. *affligo.* מִיץ, *pressura.* Prov. XXX. 33. ἐὰν ἐκπιέζῃς μυκτῆρας, si vi quadam emun- g
gas nares. — *עֶצֶר, *imperium,* vel *immunitas a tributis.* Jud. XVIII. 7. ubi ἐκπιέζων est glossema ex alio interprete, qui legit עֹצֵר, ab עָצַר, *pressit, extorsit.* Vide ad h. l. Scharfenb. Sed potest ἐκπιέζων eodem jure ad יוֹרֵשׁ, referri. Arab. ورش notat *avide ad se rapere aliquid, ac raptum devorare.* — עָשַׁק, *opprimo.* Ez. XXII. 29. ἐκπιέζοντες h
ἀδικίαν, *injuste aliquid exigentes.* — צֹלֵעַ, *claudicans.* Soph. III. 20. τὴν ἐκπεπιεσμένην, *oppressam:* nam claudicatio in SS. est symbolum afflictionis. — רָצַץ, *concutio.* 1 Sam. XII. 3. τίνα ἐξεπίεσα; a quo *violenter aliquid exegi?*

'ΕΚΠΙΚΡΑΙ'ΝΩ, *exacerbo, irrito.* הִכְעִים Hiph. *irrito, ægre facio.* Deut. XXXII. 16. sec. Ald. et i
Compl. ubi cum παραπικραίνειν permutatur in codd.

'ΕΚΠΙ'ΝΩ, *ebibo.* שָׁתָה, *bibo.* Job. VI. 4. Ies. LI. 17. Zach. IX. 15. Sir. XVIII. 18.

'ΕΚΠΙ'ΠΤΩ, *excido, decido, exeo.* הִשְׁלִיךְ, *dejicio.* Job. XV. 33. ἐκπέσοι δὲ ὡς ἄνθος ἐλαίας. — נָבֵל, *cado.* Ies. XXVIII. 1. 4. τὸ ἄνθος ἐκπεσὸν,

a flos *decidens*. — נָדַף, *impello, agito, propulso*. Symm. Job. XIII. 25. φύλλον ἐκπίπτον, folium decidens, sc. postquam a vento raptum s. propulsatum est. Vulg. *quod vento rapitur*, adeoque decidit. — נָמוֹל Niph. a מוּל, *abscindor*. Job. XIV. 2. — נָפַל, *cado*. 2 Reg. VI. 5. Ies. XIV. 12. Confer s. v. πίπτω. — נָשַׁל, *decutio*. Deut. XIX. 5. — סוּר, *re-* b *cedo*. Job. XV. 30. — עָנִי, *afflictus, pauper*. Job. XXIV. 9. ἐκπεπτωκότα, sc. τοῦ ἔχειν, *qui bonis omnibus excidit*. Conf. Suidæ locum adductum infra s. v. πτωχός. — צִצִּים plur. *flores*. Aqu. Theod. 1 Reg. VI. 18. Sed ibi loco ἐκπίπτοντα legere mallem ἐκκύπτοντα, *prominentia, foris apparentia*: nam צִיץ *emicare, promicare* notat. — קֵהָה Pih. *hebeto*. Cohel. c X. 10. N. L. — שַׁלֶּכֶת, *dejectio*. Ies. VI. 13. ὅταν ἐκπέσῃ, legentes forte per מ, מִשַּׁלֶּכֶת, quasi hac voce significaretur, quercus glandes ejicere ex theca sua. Sir. XXXIV. 7. ἐξέπεσον, sc. ἐλπίδος, *spe exciderunt*. 2 Macc. VI. 8. ψήφισμα ἐξέπεσεν εἰς τὰς πόλεις, decretum *exiit* in civitates.

'ΕΚΠΛΕ'ΚΟΜΑΙ, *explicor, egre-* d *dior*. 2 Macc. XV. 17. ἐκπλακέντες, *egredientes*. Alii: *congredientes*.

*ΕΚΠΛΗΞΙΣ, *terror, stupor, consternatio*. בְּעוּתִים, plur. *terrores*. Symm. Psalm. LXXXVII. 16. — חָפַז, *infin. festinando*. Symm. Ps. XXX. 29. חָפַז habere quoque notionem *trepidandi*, satis notum est. — פָּחַד. Aqu. Psalm. LXIII. 2. — שְׂעִפִּים, plur. *cogitationes*, et e quidem *anxiæ ac perturbatæ*. Symm. et LXX sec. Compl. Job. IV. 13. ubi vide reliquos Intt.

'ΕΚΠΛΗΡΟ'Ω, *expleo, impleo, exsequor*. מָלֵא, verbum. Ex. XXXII. 28. 2 Macc. VIII. 10. 3 Macc. I. 3. ἐκπληρῶσαι τὴν ἐπιβουλὴν, *exsequi* insidias diu meditatas.

'ΕΚΠΛΗ'ΡΩΣΙΣ, *expletio, completio*. 2 Macc. VI. 14. πρὸς ἐκπλήρωσιν ἁμαρτιῶν, usque dum peccata *ad summum gradum pervenerint*. Adde Aristoph. Lysistr. 44. Schol. Biset. Eustath. ad Il. Α', p. 7. 30.

'ΕΚΠΛΗ'ΣΣΩ, *percello, obstupefacio, admiror*. הִשֹּׁמֵם, Hithp. contr. a שָׁמֵם, *devasto s. destruo me ipsum*. Cohel. VII. 17. μήποτε ἐκπλαγῇς, ne forte *obstupescas*. Glos. MS. in Cohel. ἐκπλαγῇς, ἐκκλίνῃς. Ita enim legendum loco ἐκπλαγὴς ἢ ἐκκλίνων. — חָרַד, *trepido, territus sum*. Aqu. Symm. sec. Cod. Mosqu. Genes. XXVII. 33. Aqu. 1 Sam. IV. 13. XIII. 7. XXVIII. 5. Symmach. 1 Sam. XXI. 1. et XVI. 4. — תָּמַה, *admiror*. Symm. Psalm. XLVII. 5. Hesych. ἐξεπλάγη, ἐθαύμασεν, ἐξέστη. Idem: ἐκπλαγείς, θαυμάσας.

'ΕΚΠΛΥ'ΝΩ, *eluo, abluo*, רָחַץ, *lavo*. Ies. IV. 4.

'ΕΚΠΟΙΕ'Ω, *efficio, sufficio, valeo, acquiro, assequor*. הִשִּׂיג, Hiph. a נָשַׂג, *consequor*. Ez. XLVI. 8. — יָכֹל, *possum*. 2 Par. VII. 7. — *כּוּן Symm. Psalm. LXVII. 10. ἣν ἐξεποίησας. Sequentia καὶ ἥδρασας ex Aquila sunt petita adeoque delenda K. — מַתַּת, *donum*. Ez. XLVI. 12. — *נִלְאָה, *labore confectus, lassus*. Symm. Psalm. LXVII. 11. ἣν ἐξεποίησας. Sed sine dubio ibi reponendum est ἐξεπόνησας, ut legitur in Eusebii Comment. pag. 350. — שָׂפַק, (שׂ pro ס) *sufficio, satis sum*. 1 Reg. XX. 10. εἰ ἐκποιήσει ὁ χοῦς Σαμαρείας ταῖς ἀλώπεξι, si *sufficiet* pulvis Samariæ vulpibus. Sirac. XVIII. 3. οὐδενὶ ἐξεποίησεν ἐπαγγεῖλαι τὰ ἔργα αὐτοῦ, h. e. nemini *facultatem dedit* seu *copiam fecit* digne enarrare opera

a ejus. Vulgatus magis sensum secutus vertit: *quis sufficit?* Hinc ἐκποιεῖ impersonaliter sumitur pro *sufficit, sufficiens est,* i. q. ἐξαρκεῖ. Cæterum vox hæc reddenda quoque videtur auctori libri Tobiæ III. 5. ubi loco ἐξ ἐμοῦ ποιῆσαι cum Grotio legere mallem ἐξ ἐμὲ ποιῆσαι (quod responderet vernaculo das Garaus machen, *to make an end*
b *of*), h. e. tollere me de rebus humanis, coll. v. 16.

'ΕΚΠΟΛΕΜΕ'Ω, *expugno, debello.* הִכָּה. Hiph. a נָכָה, *percutio.* Jos. X. 4. — נִלְחַם, Niph. Ex. I. 10. Deut. XX. 10. 19. Jud. IX. 52. Inc. Num. XXII. 11. ubi Vulg. per *pugnantem abigere* transtulit. — צָבָא, *exercitus.* Jos. XXII. 12. Legitur præterea apud Inc. Int.
c Jos. X. 12. ubi verbis: ἕως ἐκπολεμήσω τὸν λαὸν τοῦτον, nihil respondet in textu Hebr. Continent autem hæc verba additamentum admodum necessarium. 1 Macc. XI. 20. XV. 31.

'ΕΚΠΟΛΙΟΡΚΕ'Ω, *obsideo, oppugno.* הִכָּה, Hiph. *percutio.* Jos. VII. 3. Num חָנָה legerunt? — נִלְחַם, Niph. Jos. X. 5. 34. et 4. sec. Oxon. Hesych. ἐκπολιορκεῖ, ἐκ-
d πορθεῖ, πολεμεῖ πόλιν.

*ΕΚΠΟΛΙΤΕΥ'Ω, *populum ad aliam formam reipublicæ morumve traduco.* 4 Macc. IV. 19.

*ΕΚΠΟΝΕ'Ω, *laboribus conficio, defatigo,* etiam *vexo aliquem, malis et calamitatibus afficio.* Vide supra s. v. ἐκποιέω. Pollux Onom. VI. 139.

e 'ΕΚΠΟΡΕΥ'ΟΜΑΙ, *egredior, exeo.* בּוֹא, *venio.* Jos. XV. 18. Ezech. XXVI. 10. — הָלַךְ, *eo, ambulo.* Jud. VIII. 1. Neh. XII. 37. Job. XLI. 11. — הֵמִישׁ, Hiph. a מוּשׁ, *dimoveo me.* Ex. XXXIII. 11. — טָמַן, *abscondo.* Job. III. 16. ubi ante ἐκπορευόμενοι excidisse videtur μήπω vel οὔπω. — יָלַךְ, *eo, vado.* Num. XXII. 7. — יָצָא, *exeo.* Num. XXXII. 24. τὸ ἐκπορευόμενον ἐκ τοῦ f
στόματος ὑμῶν, quod *promittitis* aut *spondetis* ore vestro. Deut. XXXI. 2. ἐκπορεύεσθαι καὶ εἰσπορεύεσθαι. Vide s. v. εἰσπορεύομαι, coll. 1 Sam. XVIII. 13. — מוֹצָא, *exitus.* Deut. VIII. 3. XXIII. 24. Jer. XVII. 16. — נֵעוֹר, Niph. ab עוּר, *excitor.* Jer. XXV. 32. — נְפַק, Chald. Dan. VII. 10. — עָבַר, *transeo.* Jos. XV. 3. — צִי, in plur. צִיִּים, *naves.* Dan. g
XI. 30. οἱ ἐκπορευόμενοι. Deduxerunt a יָצָא.

'ΕΚΠΟΡΘΕ'Ω, *destruo, devasto.* שָׁלָה, *tranquillus sum.* Job. XII. 5. Permutarunt sine dubio voces שָׁלָה et שָׁלַל. Adde Hos. VII. 13. ubi pro שֹׁד לָהֶם, *vastitas eis,* Ed. Quinta habet: ἐκπορθήσονται. Vulg. *vastabuntur.*

'ΕΚΠΟΡΝΕΥ'Ω, *effuse scortor.* h
Metaphorice de idolorum cultu adhibetur. הִזְנָה : זָנָה, Kal et Hiph. Ex. XXXIV. 15. ubi post ἐκπορνεύσωσι e cod. Oxon. supplendum est σε, h. e. ut te *ad idololatriam seducant,* quod sensus necessario postulat. Idem valet quoque de v. 16. Lev. XVII. 7. Hos. IV. 12. ἐξεπόρνευσαν ἀπὸ τοῦ θεοῦ αὐτῶν. Arabs habet *defecerunt,* ubi aut sensum expres- i
sisse aut ἐξεπορεύθησαν legisse statuendum erit. Vide infra s. v. קְדֵשִׁים. — זוֹנָה, *scortum, meretrix.* Ez. XVI. 32. — *יָצָא, *exeo.* Incert. sec. Hex. Jud. II. 15. ubi ἐξεπόρνευσαν pertinet ad זָנוּ, v. 17. — קְדֵשִׁים, *prostituti.* Aqu. 2 Reg. XXIII. 7. τοῖς ἐκπορνεύουσιν ἀπὸ κυρίου, h. e. sec. Drusium: *qui scortati fuerant, deserto domino.* — תַּזְנוּת, *scortatio.* Ez. XVI. 20. XXIII. 43. Sirac. XLVI. 14. ὅσων

a οὐκ ἐξεπόρνευσεν ἡ καρδία, h. e. uti v. 14. explicatur, ὅσοι οὐκ ἀπεστράφησαν ἀπὸ κυρίου.

'ΕΚΠΟΡΝΕΥ'Ω ΠΟΛΛΑΧΩ͂Σ, *scortor multipliciter.* הִרְבָּה תַזְנוּת, *multiplico scortationem.* Ezech. XVI. 25.

'ΕΚΠΟΡΝΕΥ'Ω ΤΡΙΣΣΩ͂Σ, *scortor tripliciter.* שַׁלֶּטֶת, fœm. *dominatrix.* Ezech. XVI. 29. Legerunt
b שִׁלֹּשֶׁת, quod est τρισσεύειν, *triplicare.*

'ΕΚΠΡΑ'ΚΤΗΣ, *exactor, tributorum collector.* נֹגֵשׂ, idem. Aqu. Job. XXXIX. 7. Alias εἰσπράκτης dicitur, quod vide supra.

*'ΕΚΠΡΑΚΤΟΣ, *venalis.* Sirac. X. 9. sec. Compl. de avaro: τὴν ἑαυτοῦ ψυχὴν ἔκπρακτον ποιεῖ. Bene Vulgatus: *animam suam venalem ha-*
c *bet,* h. e. summis se exponit periculis, nulli rei parcit. Est i. q. τὰ ἐντόσθια ῥίπτειν. Alii vertunt: *exuit omnem humanitatem.*

'ΕΚΠΡΕΠΗ'Σ, *decorus, elegans, insignis.* 1 Reg. VIII. 53. οἶκον ἐκπρεπῆ sec. cod. Alex. ubi reliqui libri habent εὐπρεπῆ, ac nihil pro eo reperitur in textu Hebr. 2 Maccab. III. 26. τῇ ῥώμῃ μὲν ἐκπρεπεῖς, virtute
d quidem *insignes.* 2 Macc. III. 17. Gloss. Brem. ἐκπρεπής, ἐπίσημος, ἔνδοξος.

'ΕΚΠΡΙ'ΖΩ, *serra seco.* Sap. XIII. 11. φυτὸν ἐκπρίσας, arborem *serra secans.*

'ΕΚΠΡΙΟ'Ω, *redimo, libero.* מוֹט, *vacillo.* Prov. XXIV. 11. ἐκπριοῦ κτεινομένους, *redime* occidendos. Alii legunt ἐκπρίου, quod ex ἐκπρίαμαι.
e Inde et apud Hesych. ἐκπρίου, ἀγόρασον, ἐλευθέρωσον. Ita Bielius. Sed quomodo ἐκπριοῦν cum מוֹט conciliari possit, nemo facile dixerit. Loco ἐκπρίου scribe ἐκπριοῦν, ut cum μὴ φείσῃ conjungatur. Tunc μὴ φείδεσθαι ἐκπριοῦν, esset paraphrasis τοῦ חָשַׂךְ, et voce κτεινομένους exprimeretur מָטִים לַהֶרֶג, *nutantes ad oc-*
cisionem. Vulgatus certe habet: *liberare ne cesses.* f

'ΕΚΠΤΗ'ΣΣΟΜΑΙ, *expavescio, terresio,* חָרֵד, idem. Hos. XI. 11. sec. Cyrillum ἐκπτήσσονται. Videtur hoc mera interpretatio esse vocis ἐκστήσονται.

'ΕΚΠΥΡΟ'ΟΜΑΙ, *accendor, ardeo, inflammatus et accensus sum.* מְנָאֲפִים, *adulterium committentes.* Ed. Quint. Hos. VII. 4. εἰς τὸ μοιχεύειν ἐκπυρούμενοι, ad adulterandum g
ardent: ubi ἐκπυρ. de suo eleganter addidit Int. Deinde etiam post ὀπτάνιον repetendum est ἐκπυρούμενον.

'ΕΚΠΥΡΟ'Ω, *fervefacio.* 2 Macc. VII. 3. 4.

'ΕΚΡΕ'Ω, *effluo.* אָזַל, *abeo.* Symm. Job. XIV. 11. — דָּאַב, *doleo, fatigor.* Symm. Psalm. LXXXVII. 10. pro *fatigatus,* sc. *lacrymis,* habet: h
ὁ ὀφθαλμός μου ἐξέῤῥευσεν, quod respondet vernaculo: in thränen zerfliessen, *to melt into tears.*

"ΕΚΡΗΓΜΑ, *eruptio, ruptura,* spec. *eruptio aquarum in magnis imbribus.* נִבְקַע, Niph. *disrumpor.* Ex. XXX. 16.

*'ΕΚΡΗ'ΓΝΥΜΙ s. ἐκρηγνύω, *effringo, erumpo.* נָתַק, *evello.* Job. XVIII. 14. ἐκραγείη. Vide s. ἀναῤῥήγνυμι, διαῤῥήγνυμι, et ῥήγνυμι. i

'ΕΚΡΙΖΟ'Ω, *eradico,* etiam *funditus everto, destruo, diruo.* *הִשְׁלִיךְ, Hiph. a שָׁלַךְ, *projicere facio.* Joel. I. 7. de vinea ἐξερίζωσεν sec. Compl. et Cyrillum. — נָתַשׁ, *evello, exstirpo.* Jer. I. 10. ἐκριζοῦν καὶ κατασκάπτειν. — *עָכַר, *perturbo.* Inc. Prov. XV. 6. Permutavit עָכַר cum עָקַר, æque ac LXX. — עֲקַר, *eradico.* Dan. VII. 8. Soph. II. 4. Adde Aqu. et Symm. Gen. XLIX. 6. ἐξεῤῥίζωσαν τεῖχος, *diruerunt* murum. — שֹׁרֶשׁ, *radix.* Incert. Jud. V. 14.

a Pro שָׁרְשָׁם, *radix eorum*, legerunt שֵׁרְשָׁם, in Conj. Pihel, quod notat *eradicare*. — שֵׁרֵשׁ, Pih. *eradico*. Symm. Job. XXXI. 8. Psalm. LI. 7. Sir. III. 8. ἐκριζοῖ θεμέλια. 1 Macc. V. 52. ἐξεῤῥίζωσαν τὴν πόλιν, coll. Sir. XLIX. 8.

*ΕΚΡΙΖΩΤΗ'Σ, *exstirpator*. 4 Macc. III. 5.

'ΕΚΡΙ'ΠΤΩ, *ejicio, projicio, dis-*
b *pello, negligo*. גָּרַשׁ, *expello*. Soph. II. 4. — הֵטִיל, Hiph. a טוּל, *ejicio, projicio*. Jer. XXII. 28. — טְרִיָּה, foem. *humida*. Jud. XV. 15. ἐξεῤῥιμμένην. Legerunt טְרוּחָה, a טָרַח, *dejecit, abjecit*, aut טְרִיָּה. — נָדַח, *dispello*. Psalm. I. 4. — נָטַשׁ, *dimitto*. Symm. Ies. XXXIII. 23. LXX Jud. XV. 9. et VI. 3. — שָׁגָה, *erro, aberro*. Prov. V. 23.
c ἐκριφῆναι ἐκ βιότητος, *exturbari e facultatibus*. Conf. XIX. 27. — שָׁלַךְ, Hiph. הִשְׁלִיךְ, *projicere facio*. Jud. IX. 17. sec. Rom. ἐξέῤῥιψε τὴν ψυχὴν αὐτοῦ, vitam suam *neglexit*. Latet quoque hæc vox in varia lectione cod. Alex. 1 Macc. III. 35. ubi pro ἐκρῖψαι sine dubio reponendum ἐκρίψαι.

'ΕΚΡΥ'Ω, *defluo, elabor, dilabor*.
d נָבַל, *cado*. Ies. LXIV. 6. Zach. XIV. 12. sec. Compl. — נָשַׁל, *effluo*. Deut. XXVIII. 40. ὅτι ἐκρυήσεται ἡ ἐλαία σου. Vulg. *quia defluent et peribunt*, sc. folia s. olivæ ejus. Alii יִשַּׁל ibi ad שָׁלַל referunt. 1 Macc. IX. 6. ἐξεῤῥύησαν πολλοὶ ἀπὸ τῆς παρεμβολῆς, *fugiebant* multi e castris. Hesych. ἐξεῤῥύησαν, ἔφυγον. Lexic. Cyrilli MS. Brem. ἐξεῤῥύησαν, ἠφανίσ-
e θησαν. Suidas: ἐξεῤῥύησαν, ἠφανίσθησαν. λαμβάνεται δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἐν πόλει (lege πολέμῳ ex Phavorino) φευγόντων.

*ΕΚΡΥΣΙΣ, *profluvium*. Legitur sec. Vat. Ez. XL. 38. ubi ad quamnam vocem Hebr. referendum sit, incertum est. Suspicor ad vocem יָדִיחוּ, *abluent*. Complut. habet ἐκρύσεις.

'ΕΚΣΑΡΚΙ'ΖΩ, *carnem separo* f vel *avello* 'Εκσαρκίζομαι, *carnibus separor*. מִבְחָר, *electio*. Ez. XXIV. 4. ἐκσεσαρκισμένα ἀπὸ τῶν ὀστῶν, *separata ab ossibus*, h. e. partes præstantissimæ victimæ. Bene quoad sensum.

'ΕΚΣΙΦΩΝΙ'ΖΩ, *per siphonem evacuo* vel *extraho*. שָׁאַף, *exhaurio, absorbeo*. Job. V. 5. ἐκσιφωνισθείη αὐτῶν ἡ ἰσχύς, robur illorum *evacuetur*, vel *exhauriatur*. Sic nempe Hie- g
ronymus. Polychronius ad h. l. ἐκσιφωνισθείη, τουτέστιν ἐκροφηθήσεται, δαπανηθήσεται, παντελῶς κενωθήσεται, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν σιφωνιζομένων πρὸς τὸ μηδὲν ἔτι ὑγρὸν ὑπολείπεσθαι. Hes. ἐκσιφωνισθείη, διασκορπισθείη. Suidas: ἐκσιφωνισθείη, ἐκκενωθείη, ἐκρυῇ, διασκορπισθείη.

'ΕΚΣΚΕΥΑ'ΖΩ. Secundum Stephanum *exporto*. Item: *conficio*, h
præparo. Sir. XLIX. 1. ἐσκευασμένον ἔργῳ μυρεψοῦ, *præparatum* opere pharmacopolæ: ubi tamen alii codd. legunt simplex σκευάζω.

'ΕΚΣΟΒΕ'Ω, *expello, commoveo, perturbo*. Sap. XVII. 9. ἑρπετῶν συριγμοῖς ἐκσεσοβημένοι, serpentum sibilis *perturbati*. Hesych. Gloss. MS. τῆς Παναρέτου et Lex. Cyrilli MS. Brem. ἐκσεσοβημένοι, ἐκτεταραγμένοι, i
Apud Hesychium tamen vitiose legitur 'Εκσεσοβισμένοι.

'ΕΚΣΠΑ'Ω, *extraho, educo, evello*. גּוֹחִי, *eductor*. Psalm. XXI. 9. — הוֹצִיא, Hiph. a יָצָא, *exire facio*. Ps. XXIV. 16. Ez. XXI. 3. 5. — הִמָּלֵט, *eripiendo se*. 1 Sam. XIX. 10. ἐξεσπάσθη sec. Alex. Reliqui διεσώθη. — הֵסִיר, Hiph. a סוּר, *recedere facio*. Ez. XI. 19. — הִצִּיל, Hiph. a נָצַל, *eripio*. 1 Sam. XVII. 35. Amos III. 12. IV. 11. Zachar.

a III. 2. — הִשְׁלִיךְ, Hiph. *projicio.* Job. XXIX. 17. — מַשָּׂאוֹת, plur. ex מַשָּׂאָה, loco verbi positum. Ex. XVII. 9. — נָסַע, *proficiscor,* etiam *extraho.* Jud. XVI. 15. — נָשַׁל, *extraho, excutio, ejicio.* Aqu. Exod. III. 5. — נָתַק, *evello.* Jud. XX. 32. Jer. XXII. 24. — נָתַשׁ, *exstir-*
b *po.* Amos IX. 15. — שָׁלַף, *educo.* Jud. III. 22. VIII. 10. 1 Sam. XVII. 51. LXX, Theodot. et Ed. Quinta Ps. CXXVIII. 5. Theodoretus auctor est, multos codd. hic habuisse *ἐξανθῆσαι,* seu, ut ipse explicat, *πρὶν βλαστῆσαι καρπὸν,* ubi *ἐξανθεῖν* est *florem emittere,* non, ut quidam putant, *florem perdere.*

'ΕΚΣΠΕΡΜΑΤΙ'ΖΩ, *semen emitto.* נִזְרַע, Niph. *seminor.* Num. V. 28. *ἐκσπερματιεῖ σπέρμα,* seminari faciet
c semen. Nam (quod addit Drusius ad h. l.) *etiam fœmina ejicit semen. Apostolus vocat ἐκβολὴν σπέρματος, quod male reddunt susceptionem seminis.*

'ΕΚΣΠΛΑΓΧΝΙ'ΖΟΜΑΙ, *misericordia moveor.* חָמַל, *clemens sum, parco.* Inc. Deut. XIII. 8.

"ΕΚΣΤΑΣΙΣ, *horror, stupor, sopor, excessus mentis, cum mens extra se ra-*
d *pitur.* אַדִּיר, *magnificus.* Jud. V. 22. sec. Ald. N. L. Num fortasse ibi loco *ἐκστάσεως* reponendum est *ἐκτάσεως?* aut *ἔκστασις* significat h. l. *id, quod stuporem excitat?* ut Num. XIII. 33. — דִּבָּה, *fama mala.* Num. XIII. 33. *ἐξήνεγκαν ἔκστασιν τῆς γῆς.* Vide s. v. אַדִּיר. L. Bos. Proleg. in LXX vertit: *protulerunt commotionem ejus terræ.* Bielius: *exire fecerunt horrorem ejus terræ,* h. e.
e ita delinearunt illam, ut quivis horreret vel trepidaret audiens de illa. Patric. Junius et Grabius pro *ἔκστασιν* ibi legendum putant *ἔνστασιν, infamiam terræ.* — זַוְעָה, *commotio.* 2 Par. XXIX. 8. — חָפַז, infin. *festinando.* Theod. et LXX Ps. XXX. 29. Significat ibi *ἐκστάσις pavorem, trepidationem,* et *desperationem rerum omnium.* 'Εν τῇ ἐκστάσει μου, cum in summo periculo constitutus huma- f
no consilio me evadere posse desperarem. Ps. CXV. 2. *ἔκστασις* est *pavor trepidantis.* Lexic. Cyrilli MS. Brem. interpretatur *ἐν τῷ ὑψωθῆναί με.* Suidas ex Theodoreto de *peccato* explicat. — חֲרָדָה, *trepidatio.* Gen. XXVII. 33. 2 Reg. IV. 13. Ez. XXVI. 16. — מְהוּמָה *turbatio.* Theod. Deut. VII. 23. LXX 2 Paral. XV. 5. Zach. XIV. 13. — g
מַטֶּה, *virga.* Hab. III. 13. ubi tamen pro *ἐκστάσει* Græcos vertisse *ἐκτάσει* conjicit L. Bos Prolegg. c. 3. ut per *ἔκτασιν* intellegatur *baculus* vel *virga extensa,* s. *manus extensa,* quæ aliter *χεὶρ ἐκτεταμένη* dicitur. Cappello in Critica S. p. 607. videntur legisse בְּמַטָּיו a מַטֶּה, quod *μανίαν* reddiderunt. Psalm. XL. 5. Alii LXX legisse putant בְּתִמָּהּ s. h
בְּתִמָּהוֹן, vel aliquid simile a תָּמַהּ. Mihi vero cum Buxtorfio in Anticrit. pag. 667. LXX in voce Hebr. reddenda respexisse videntur ad verbum מוּט, quod *moveri, dimoveri* notat, unde מוֹט, *dimotio.* Huic significationi quoque affine est Gr. *ἔκστασις,* quod *dimotionem alicujus rei de statu suo* notat, a v. *ἐξίστημι, de statu dejicio, dimoveo.* Est vero h. l. *ἔκστασις trepidatio, cum e suis* i
quisque locis milites moventur et fluctuant. — *מְסַפֵּחַ, *adjungens.* Inc. Hab. II. 15. ubi *ἔκστασις* vel est *temulentia, quæ ex vino largiter hausto oritur,* vel *ipsum vinum fortius ac largiter haustum, quod ἔκστασιν efficit.* Cæterum hic interpres legit מַכְפֶּפֶת, a כָּפַף, *deprimere, subigere, subvertere.* — מַשְׂטֵמָה, *odium.* Quint. Ed. Hos. IX. 7. ubi *ἔκστασις* est *ira ad μανίαν* s. *ἔκστασιν, excessum mentis, usque vehemens.* Vide infra s. v. *μα-*

a *via.* — *נְצִיב, *præses,* it. *præsidium militum alicubi positum et constitutum.* Symm. sec. marg. cod. 108. Holm. 1 Sam. XIII. 3. Suspicor, ὑπόστασιν legendum esse, aut ἔκτασιν. — *עֹבְרִים, *transgressores.* Prov. XXVI. 10. ubi ἔκστασις est *iræ excessus, ira vehementior,* quam notionem quoque habet עֶבְרָה, et radix עָבַר in Hithp. Vide hic reliquos
b Intt. — פַּחַד, *pavor.* 1 Sam. XI. 7. 2 Par. XIV. 14. XVII. 10. ubi ἔκστασις κυρίου est i. q. ἔκστασις παρὰ κυρίου, *terror a Deo effectus,* 1 Sam. XIV. 15. — *רֹדֵם. part. cum affixo pronom. *dominans eis.* Ps. LXVII. 29. ἐν ἐκστάσει. Vocem hanc cum Vulg. Syro et Arabe retulisse videntur, non ad רָדָה, sed ad רָדַם, unde Niph. נִרְדַּם, et תַּרְדֵּמָה,
c *sopor altus,* quod per ἔκστασιν vertere solent. — שַׁמָּה, *res stupenda.* Jer. V. 30. — שַׂעַר, *horror.* Ezech. XXVII. 35. XXXII. 10. — תִּמָּהוֹן, *stupor.* Deut. XXVIII. 20. Zach. XII. 4. Hesych. φρενὸς ἔκστασις, ὁ εἰς ἑαυτὸν μὴ ὤν. Suidas: ἔκστασις, θαυμασμὸς καὶ ἀλλοίωσις. — תַּרְדֵּמָה, *sopor altus.* Genes. II. 21. XV. 12. Symm. Theod. Proverb. XIX. 15.
d Theod. Genes. XV. 12. 1 Sam. XXVI. 12. Job. XXXIII. 15. Ies. XXIX. 10. Hesych. Ἔκστασις, ὕπνος (ἐκστατικὸς), φόβος. Etiam *Cophtitis* ἔκστασις *somnum* notat. Conf. Philon. in libro Quis Rer. Div. Hæres pag. 350. Gloss. Brem. ἔκστασις, θεωρία. Legitur præterea Dan. VII. 28. (sec. Chis. ubi verba Chaldaica
e שַׂגִּיא רַעְיוֹנַי יְבַהֲלֻנַּנִי, *multum cogitationes meæ terruerunt me,* redduntur σφόδρα ἐκστάσει περιειχόμην) ac apud Inc. Jud. XVI. 14. μετὰ τῆς ἐκστάσεως; quæ verba Montfauconio posita esse videntur pro ἐν τῇ ἐκστάσει. Vertit enim *in ecstasi,* h. e. *in somno profundo,* quo, ut ex orationis serie apparet, sepultus jacebat. Cod. Alex. habet ἐκτάσεως, ut intellegantur expansa et certa serie di- f
ducta fila, quibus trama intexitur per transversum. Fortasse ἔκστασις h. l. notat *id quod prostat:* tunc non opus esset mutare hanc vocem in τοῦ διάσματος, aut ὑφάσματος, quæ olim fuit mea conjectura. Cæterum huic voci nihil respondet h. l. in textu Hebr. Psalm. XXX. 1. ἐκστάσεως, propter animi ingentem commotionem, quæ ad Psalmum g
hunc scribendum impulit, coll. v. 23. Vide ad h. l. Schol. ed. Rom. Zonaras Lex. coll. 657. Ἔκστασις, φρενῶν ἀποβολή, καὶ ὁ θαυμασμὸς καὶ ἡ ἀλλοίωσις. ἔστι δὲ καὶ ἁμαρτία. Δαβὶδ (Psalm. XXX. 29. CXV. 2. Vide Theodoretum ad h. l. et Suiceri Thes. s. h. v.) ἐγὼ δὲ εἶπα ἐν τῇ ἐκστάσει μου.

ἘΚΣΤΕΡΕΟ'Ω, *penitus induresco.* h
שָׁלַף, *educo, extraho.* Sexta edit. Ps. CXXVIII. 5. ἐκστερεῶσαι. Montfauconus transtulit *exculiatur:* non male quoad sensum: equidem tamen πρὸ τοῦ ἐκστερεῶσαι vertere mallem *priusquam ad maturitatem aut firmitatem perveniat:* nam fruges terræ tantum in maturitate sua evelli et extrahi solent. Conf. Drusium in Fragm. p. 1029. i

ἘΚΣΤΡΑΓΓΙ'ΖΩ, *guttatim exprimo, stillatim excolo, fæces exhaurio.* מָצָה, *exsugo.* Ezech. XXIII. 34. Symm. Psalm. LXXIV. 8. ἐκστραγγιοῦσιν. Montf. edidit ἐκστραγγίσουσι: pro quo in Catena PP. GG. T. II. p. 557. perperam legitur ἐκστραγιοῦσι. Aqu. Symm. Theod. Ies. LI. 17.

ἘΚΣΤΡΑΤΕΥ'Ω, *in aciem egredior, exercitum in expeditionem educo.* יָצָא, *exeo.* Prov. XXX. 27. k

ἘΚΣΤΡΕ'ΦΩ, *everto, perverto.* הָפַךְ, *everto, subverto.* Jerem. XXIII. 36. Amos VI. 12. — *פָּרַק, *evello.* Zach.

a XI. 16. sec. Vat. — צָדַד, Pih. a צוּד, *venor*. Ezech. XIII. 20. — תַּהְפֻּכָה, *perversitas*. Deut. XXXII. 20. *γενεὰ ἐξεστραμμένη*, generatio perversa: coll. Tit. III. 11. Confer Lex. N. T. s. h. v.

'ΕΚΣΥΡΙ'ΖΩ, *exsibilo*. שָׁרַק, idem. Symm. Job. XXVII. 23. *ἐκσυριεῖ.* Sirac. XXII. 1. *πᾶς ἐκσυριεῖ ἐπὶ τῇ ἀτιμίᾳ αὐτοῦ*, quivis *exsibilabit* in-
b famiam ejus. Ita legitur quidem in omnibus codd. et libris editis, mallem tamen legere *ἐκσυρεῖ* (ab *ἐκσύρω, scopis quasi everro ac ejicio*), *removebit a se, arcebit a sua familiaritate.* Suadet hanc emendatam lectionem partim comparatio pigri cum lapide conspurcato in antec., coll. v. 2. partim auctoritas Syri interpretis.

c 'ΕΚΣΥ'ΡΩ, *scopis quasi everro, ejicio.* גָּרַף, *aveho, abstraho.* Theod. Jud. V. 21. *ἐξέσυρεν*, ubi alii codd. habent *ἐξέβαλεν*. Hinc Vulg. *traxit cadavera eorum.*

*'ΕΚΣΦΟΝΔΥΛΙ'ΖΩ, Attice pro *ἐκσπονδυλίζω, cervicem confringo.* 4 Macc. XI. 18. Reperitur hæc vox quoque in Etymolog. M. col. 324. 44.

d **'ΕΚΤΑΞΙΣ, *ordinatio, instructio aciei.* חֲרָדָה, *trepidatio.* 2 Reg. IV. 13. sec. Compl. ubi tamen vel *ἔκστασις*, quod reliqui habent, vel *ἐκτάραξις* reponendum erit. Significat antem חֲרָדָה h. l. *sollicitam curam.*

'ΕΚΤΑΡΑ'ΣΣΩ, ΤΤΩ, *exturbo, perturbo, conturbo.* בִּלַּע, Pih. *absorbeo.* Ies. III. 12. sec. Compl. Sensum secuti sunt. — בִּעֵת, Pih. *perterreo.*
e Ps. XVII. 5. — *הִתְגָּעֵשׁ, Hithp. *commoveo me.* Inc. Jer. XLVI. 8. Vulg. *movebuntur.* — צָמַת, Pih. *exscindo.* Ps. LXXXVII. 17.

*'ΕΚΤΑΣΙΣ, *extensio, exporrectio.* *אֵבֶר, *penna.* Ezech. XVII. 3. *μακρὸς τῇ ἐκτάσει, qui est longo membrorum ductu præditus:* ubi *ἔκτασις extensionem corporis* notat. Vulg. *longo membrorum ductu.* Aqu. *τὰ μετάφρενα, dorsa.* Sermo ibi est de aquila, et אֵבֶר notat *corpus pennis instructum.* — מַטֶּה, *baculus, virga.* Jud. XV. 4. V. Var. Lectt. Hab. III. 14. *διέκοψας ἐν ἐκτάσει* (sic enim pro *ἐκστάσει* legendum conjicit L. Bos. Proleg. in LXX c. 3.) *κεφαλὰς δυναστῶν*, divisisti extensione, h. e. baculo vel virga extensa, sive manu extensa capita potentum. Confer Jerem. XXI. 5. — מִשְׁלוֹחַ, *missio.* Symm. Theod. Ies. XI. 14. Missio manus est *extensio.*

'ΕΚΤΑ'ΤΤΩ, *άσσω, constituo, ordino, scribo, accingo, s. aciem instruo.* הִצְבִּיא, Hiph. *exercitum conscribo.* 2 Reg. XXIV. 39. *τὸν γραμματέα τοῦ ἄρχοντος τῆς δυνάμεως τὸν ἐκτάσσοντα τὸν λαὸν τῆς γῆς*, scribam principis exercitus scribentem populum terræ. Hesych. *ἐκτάσσοντα, χαράσσοντα, γράφοντα.* — חָרַד, *trepido*, et h. l. *sollicitus sum.* 2 Reg. IV. 13. sec. Compl. ubi *ἐκτάσσειν* est *ordinare, magnum apparatum facere.* Vide supra s. v. *ἔκταξις.* — מִנָּה, Pih. *determino, definio, assigno.* Dan. I. 10. Chis. *τὸν ἐκτάξαντα τὴν βρῶσιν ὑμῶν*, *constituentem* s. *ordinantem* cibum vestrum. — נַעַר, *puer.* Nehem. IV. 16. *τῶν ἐκτεταγμένων.* Vox Hebr. usurpatur quoque de *ministris* ac *servis publicis.* — צָבָא, *exercitus.* Num. XXXII. 27. *ἐκτεταγμένοι ἔναντι κυρίου.* 2 Macc. XV. 26. *τῆς στρατιᾶς ἐκταγείσης.*

'ΕΚΤΕΙ'ΝΩ, *extendo, expando.* *דִּבֵּר, *loquor.* 1 Sam. I. 16. *ἐκτέτακα*, sc. *λόγον* s. *δέησιν*, *extendi* orationem meam. Sic *παρατείνειν λόγον* legitur Act. XX. 7. Non opus itaque est, ut in *ἐκλέλοιπα* mutetur, aut cum Trendelenburgio statuatur, eos respexisse ad primam verbi דָּבַר notionem, e qua est *ducere, trahere.* — דָּרַךְ, *calco.* Symm. Ps. VII. 13.

ἐκτενεῖ. Fortasse legendum ἐντενεῖ, *intendet*, qua voce et LXX h. l. usi sunt: sed et recepta lectio habet, quo se tueri possit, nam arcus, postquam tensus est, deinde extenditur. Vulg. et Hier. *intendit*, qui ἐντείνει legisse videntur, nisi et hic scribendum est *intendet*. — הוֹשִׁיט Hiph. a יָשַׁט, *porrigo*. Esth. IV. 10. V. 2. VIII. 4. — הֵרִים, Hiph. a רוּם, *elevo*. *Genes. XIV. 22. Zonaras Lex. c. 676. ad h. l. respiciens habet ἐκτενῶ, κρεμάσω. — הִשְׁלִיךְ, Hiph. *projicio*. Ps. LIX. 9. ἐπὶ τὴν Ἰδουμαίαν ἐκτενῶ τὸ ὑπόδημά μου, super Idumæa extendam calceum meum, s. eam calceo meo premam, h. e. subjiciam mihi. Apud Hesychium in v. Ἰδουμαία hoc idem esse dicitur ac ἐπὶ τὴν ἐκλείπουσαν οἰκουμένην ποιήσομαι τὴν πορείαν. — זָמַם, *cogito malum*. Prov. XXX. 32. Libere verterunt. — זָרָה, *spargo*. Prov. I. 17. ἐκτείνονται δίκτυα. In textu Hebr. legitur מְזֹרָה, ubi confer Arab. ذرى, *æqualiter distendit*, sec. Golium p. 2222. — יָשָׁר, *rectus*. Ez. I. 23. αἱ πτέρυγες αὐτῶν ἐκτεταμέναι, alæ eorum expansæ. Hesych. ἐκτείνεται, ἁπλοῦται. — מָשַׁךְ, *traho*. Hos. VII. 5. XI. 5. ἐν διαφθορᾷ ἀνθρώπων ἐξέτεινα αὐτοὺς, in corruptione hominum extraxi s. eduxi illos. — נִגַּר, Niph. *effusus, diffusus sum, s. me effundo*. Symm. Psalm. LXVI. 2. ἐκτεταμένη. Sensum expressit. Nam *manus effusa* est *manus extensa*. — נָטָה, *tendo, extendo*. Exod. VII. 5. 19. VIII. 5. 6. — נָטַשׁ, *dimitto*, etiam *in diversas partes*, s. *diffundo*. Ez. XXXII. 4. — *נָשַׁק, *armo me*. Inc. 1 Par. XII. 2. ἐκτείνοντες τόξον. Fortasse scribendum est ἐντείνοντες. Vulg. *tendentes arcum*. — נָשָׂא, *attollo*. Exod. VI. 8. Num. XIV. 30. Neh. IX. 15. — *נָתַר, *solvo, expedio*. 2 Sam. XXII. 33. ἐξέτεινε sec. cod. Alex. Vulg. *complanavit perfectam viam meam*. Alii libri habent ἐξετίναξεν. — עֶרְיָה, *retectio*. Hab. III. 8. ἐκτείνων (alii ἐντείνων) ἐντενεῖς τὸ τόξον σου. Nudabatur arcus, ut tenderetur. — פָּרַד, *separo*. Ez. I. 11. Quæ sunt extenta, sunt quoque separata ac disjuncta. — פָּרַשׂ, *expando*. Ex. XXV. 20. Ies. I. 15. Hos. V. 1. — פָּשַׁט, *irruo*. Jud. IX. 33. et 44. sec. Vat. ac Inc. In utroque loco dicitur de exercitu se expandente eo consilio, ut impetum faciat. Non opus itaque est, ut post ἐκτενεῖς cum Bielio χεῖρα suppleatur. Adde Aqu. 1 Sam. XXX. 16. — *שָׁטַח, *expando*. Jer. VIII. 2. sec. Compl. ἐκτενοῦσιν, quæ est vera lectio. Altera ψύξουσι est merum glossema: nam expandebantur siccandi causa. — קָרַם, *superindo*. Ez. XXXVII. 6. ἐκτενῶ ἐφ' ὑμᾶς δέρμα. — שָׁלַח, *mitto*. Symm. Theod. Ps. LIV. 21. Symm. Sexta Ed. et LXX Ps. LXXXIX. 12. ubi sensum expresserunt. Inc. Ezech. XXXI. 6. Aqu. Theod. Ies. LVIII. 9. LXX Gen. III. 22. VIII. 9. Jud. V. 15. sec. cod. Alex. — שְׁלַח, Chald. Esdr. VI. 12. Legitur præterea (ubi nihil est in textu Hebraico) Prov. XXIII. 32. ἐκτείνεται, *tanquam moribundus extenditur*. Cf. Gataker. ad Marc. Antonin. IV. 3. p. 124. et Casaub. ad Sueton. Aug. cap. 78. Sap. X. 2. ἐξέτεινεν αὐτὸν ἐκ παραπτώματος ἰδίου, *eduxit* eum a delicto suo, h. e. gratiam ac pœnitentiam ei suggessit. Sir. XIV. 13. κατὰ τὴν ἰσχύν σου ἔκτεινον (sc. τὴν χεῖρά σου) καὶ δὸς αὐτῷ, secundum vires tuas extende manum aut *benignitatem* tuam, et da illi. Manus extensio h. l. liberali tribuitur. Vulg. *exporrigens*. Camerarius laudat libros, ubi h. l. ἔκτινον legatur, hoc sensu: persolve pro viribus debi-

a tum, nimirum benignitatis. 1 Macc. VII. 47. ἐξέτειναν παρὰ τῆς 'Ιερουσαλήμ. Vulgat. bene: *suspenderunt* contra Hierosolymam. Ita quoque Syrus. Confer supra s. v. נָשָׂא. Usus autem ita est h. l. hoc vocabulo per *antanaclasin*; præcesserat enim: ἦν ἐξέτεινεν ὑπερηφάνως. — Vide infra s. Πλήττω et Συμβολή.

'ΕΚΤΕΛΕ'Ω, *perficio*. 2 Paral.
b IV. 5. ubi nihil est in textu Hebr. 2 Macc. XV. 9. τοὺς ἀγῶνας, οὓς ἦσαν ἐκτετελεκότες. Cant. Tr. Puer. v. 16. ubi pro ἐκτελέσαι, vel, ut alii habent, ἐκτελέσθαι, reponendum est ἐκτελείσθω, *perficiatur*. Gloss. MS. in Cant. Tr. Puer. ἐκτελέσθω, λειτουργείτω. Legendum: ἐκτελείσθω, λειτουργείσθω, ut quoque legitur apud Zonaram Lex. c. 676.

c 'ΕΚΤΕ'ΜΝΩ, *excîdo, abscindo*. בָּצַע, Pih. idem. Ies. XXXVIII. 12. 2 Macc. XV. 33. 4 Macc. X. 17.

*'ΕΚΤΕΝΗ'Σ, *extensus, sedulus, assiduus, acer, vehemens*. 3 Macc. V. 29. κατὰ τὴν σὴν ἐκτενῆ πρόθεσιν, ex *diserta* tua voluntate, s. *severo* decreto tuo. Τὸ ἐκτενὲς, *assidua opera, summa dilegentia*. 3 Macc. III. 10.
d πᾶν ἐκτενὲς προσοίσεσθαι πρὸς ἀντίληψιν, h. e. omnem *dilegentiam* adhibituros ad defensionem, s. omnibus *viribus* opitulaturos. Hes. et Suid. ἐκτενὲς, ἐπιμελές.

'ΕΚΤΕΝΙ'Α s. 'ΕΚΤΕ'ΝΕΙΑ, *extensio, contentio, assiduitas, vehementia*. Judith. IV. 7. ἐν ἐκτενείᾳ μεγάλῃ, *instantissime, acerrime*. 2 Macc. XIV. 38. 3 Macc. VI. 41. ἐπιστολὴ
e — ἔχουσα τὴν ἐκτένειαν, i. q. c. XI. 34. ἔχουσα οὕτως, et v. 16. περιέχουσα τὸν τρόπον τοῦτον, ubi ἐκτένεια *tenorem, argumentum* notat. Hesych. 'Εκτενίαν, συνεχῶς ποιεῖν τὸ αὐτὸ, et: 'Εκτενία, ἅπλωσις.

'ΕΚΤΕΝΩ~Σ, *extense, vehementer*. אֲהָהּ, *ahah, ah*. Joël. I. 14. κεκράξατε πρὸς κύριον ἐκτενῶς. Bene. — בְּחָזְקָה, *in robore*. Jon. III. 8. coll. Judith. IV. 10. — חוּצָה, *foris*. Aqu. Theod. Ies. XXXIII. 7. Legerunt עַזָּה aut חָזְקָה. Hesych. ἐκτενῶς, προθύμως, ἢ διατεταμένως. Phavorin. 'Εκτενῶς, συντόνως, ἐπιμόνως, ἢ ὀλιγοψύχως, καὶ προθύμως καὶ φιλανθρώπως.

'ΕΚΤΗ'ΚΩ, *liquefacio, tabefacio, absumo*. דִּבֵּר, Pihel, *loquor*. 1 Sam. I. 16. ἐκτέτηκα sec. libros nonnullos, sed vitiose pro ἐκτέτακα. Vide supra s. v. ἐκτείνω. — הִדְאִיב, Hiph. a דָּאַב, *dolere facio*. Lev. XXVI. 16. Vocem metaphoricam pro propria posuerunt. — הִמְסָה, Hiph. *liquefacio*, etiam *consumo*. Ps. XXXVIII. 15. ἐξέτηξας τὴν ψυχὴν αὐτοῦ, *absumsisti* animam ejus. Hes. ἐξέτηξας, ἀνήλωσας. Sic *membra liquefacta* pro *consumtis* dixit Silius I. 178. — הִתְקוֹטֵט, Hithp. a קוּט, *fastidio, torqueo me*. Psalm. CXVIII. 157. CXXXVIII. 20. — כִּלָּה, Pih. *consumo*. Job. XXXI. 16. — נָמוֹג Niph. a מוּג, *diffluo*. Aqu. Symm. Jos. II. 9. — צִמֵּת, Pih. *exscindo*. Ps. CXVIII. 138. ἐξέτηξέ με ὁ ζῆλος, *consumsit* me seu *tenuem reddidit*, *tabefecit* zelus. Hesych. ἐξέτηξε, ἐλέπτυνεν. Suidas: ἐξέτηξεν, ἠφάνισεν. Phav. ἐξέτηξεν, ἐδάμασεν, ἢ ἠφάνισεν, ἐλέπτυνεν. Cæterum Phavorinus corrigendus h. l. est ex Zonara, qui in Lex. c. 775 habet: ἐξέτηξεν, ἐδαπάνησεν, ἐλέπτυνεν. Sir. XVIII. 18. ἐκτήξει ὀφθαλμοὺς, *tabescere facit* oculos, dum sc. eum contristat et affligit sua duritie. Sirac. XXXI. 1. ἀγρυπνία πλούτου ἐκτήκει σάρκας, *attenuat* corpus.

'ΕΚΤΙ'ΘΗΜΙ, *expono, publico*. גִּלָּה, *revelo*. Job. XXXVI. 15. — הִגִּיעַ, Hiph. a נָגַע, *pertingo, pervenio*. Esth. VIII. 17. — נָתַן, *do*. Esth. III. 14. IV. 7. VIII. 3. 14. ἐξετέθη τὸ πρόσταγμα, *publicabatur* mandatum. — נתן דת, *do legem*. Esth.

IX. 14. — *עָרַךְ, *res e regione invicem dispono*, et metaph. *expono, ordine quodam enarro et laudo.* Symm. Ps. XXXIX. 6. — רְשַׁם, Chald. *consigno.* Dan. VI. 8. ἔκθες γραφήν. — שׂוּם, *pono.* Dan. III. 30. ἐκτίθεμαι δόγμα, *edictum publice exponendum curo,* vel *edicto sancio, edico.* Sap. XVIII. 5. de *infantibus* dicitur, *qui exponuntur,* coll. Act. VII. 22.

'ΕΚΤΙ'ΚΤΩ, *fœtum edo, pario.* הוֹלִיד, Hiph. a יָלַד, idem. Ies. LV. 10.

'ΕΚΤΙ'ΛΛΩ, *evello, expilo, eradico, exstirpo.* גְּדַד, Chald. *excido, succido.* Dan. IV. 29. — *הִתְמַלֵּט, *eripio, decortico, detero me.* Symmach. Job. XIX. 20. ἐξέτιλλον τὸ δέρμα μου ὀδοῦσιν ἐμοῖς, evellebam pellem meam dentibus meis. Videtur hæc versio Aquilæ potius esse. Cæterum habet מָלַט hanc significationem ex usu l. Arab. صلط. — חָתָה, *capio,* etiam *aufero, abripio.* Ps. LI. 5. Ad h. l. Phavor. ἐκτῖλαι, ἐκτινάξαι. Suidas explicat ἀποσπάσαι. — מְרַט, Chald. Peh. *depilo.* Dan. VII. 4. — נָתַשׁ, *exstirpo.* Οἱ ἄλλοι Jer. XXXI. 28. LXX 1 Reg. XIV. 15. Jerem. XXIV. 6. Ad hunc locum sine dubio respiciens Zonaras Lex. c. 676. habet: ἐκτίλλω (lege ἐκτιλῶ), ἀνασπάσω, μετοικίσω. Dan. XI. 4. — עָקַר, idem. Cohel. III. 2. קַצַּץ, Chald. Pah. *amputo.* Dan. IV. 11. — שָׁמַט, *dimitto.* Symm. Ps. CXL. 7.

*ΕΚΤΙ'ΝΑΓΜΑ, *excussio.* זֶרֶם, *inundatio.* Inc. et libri nonnulli sec. Bos. Ies. XXVIII. 2. Vulgat. *impetus.* [Fortasse legendum ἐντίναγμα, quo Aquila Ies. XXXII. 2. hoc ipsum vocabulum expressit. K.]

'ΕΚΤΙΝΑΓΜΟ'Σ, *excussio.* בּוּקָה, *evacuatio,* Nah. II. 10. ubi notat *quisquilias, quæ excutiuntur.* Gloss. MS. in Proph. ἐκτιναγμός, ἀνακίνησις. Sir. XXII. 13. ἐν τῷ ἐκτιναγμῷ αὐτοῦ, cum *excusserit se,* h. e. cum impia sua verba et opera protulerit, dum f quid ejaculatur; ubi in codd. cum ἐντιναγμός permutatur. Grotius legit ἐν τῷ ἐκτινασμῷ αὐτοῦ, *jaculatione ipsius,* per quam *verba probrosa* intellegit.

'ΕΚΤΙΝΑ'ΣΣΩ, *excutio, emitto.* אַתַּר, Chald. Aph. a נְתַר, *defluere facio.* Dan. IV. 11. ἐκτινάξατε τὰ φύλλα. — בָּקַק, *evacuo.* Nahum. II. 2. — חָבַט, *quatio, concutio.* Inc. g Ies. XXXVIII. 27. — נְעוּרִים, plur. *pueritia.* Ps. CXXVI. 5. υἱοὶ ἐκτετιναγμένων, *filii excussorum.* Habuerunt pro partic. Paul vocis נָעַר, *excussit:* sed perperam. Suidas ad h. l. ex Theodoreto: ἐκτετιναγμένων, υἱοὶ τῶν ἐκτετιναγμένων, οἱ σφόδρα ταλαιπωρούμενοι. — נָעַר. Inc. Jud. XVI. 20. ἐκτινάξομαι, *excutiam me.* Nehem. V. 13. Job. XXXVIII. h 13. ἐκτινάξαι ἀσεβεῖς ἐξ αὐτῆς, ut *excutiat* s. *removeat* impios ex illa. Hesych. ἐκτινάξαι, ἀποκινῆσαι. Ies. LII. 2. ἐκτίναξαι τὸν χοῦν, *excute pulverem.* — *נִצֵּל, *spolio.* Exod. III. 22. Syrus teste Procopio in Cat. Niceph. p. 590. ἐκτινάξατε, κενώσατε. — נְפַל, Chald. *cado.* Dan. VII. 20. — נָפַץ, *dispergo.* Jud. VII. 19. 1 Reg. V. 9. Theodot. Ies. XXVII. i 9. Aqu. Jer. XXII. 28. — *נָתַר, *solvo.* 2 Sam. XXII. 33. Permutavit fortasse auctor versionis ἐξετίναξεν נָתַר cum נָעַר, nisi ἐκτινάσσειν ὁδὸν explicare malis: *viam removendis omnibus impedimentis æquare ac parare.* Sed Syriacum ܢܦܨ in Aph. notat *excussit.* Conf. vers. Syr. Coh. VI. 3. Sir. XXII. 2. ἐκτινάξει χεῖρα, illico illud manibus *excutiet.* Syrus perperam: *complodit manibus suis.* 1 Maccab. X. 80. ἐξετίναξαν τὰς σχίζας

a εἰς τὸν λαὸν, *emiserunt jacula in populum.* Cantic. Tr. Puer. 49. ubi sermo est de flamma, ἐκτινάσσειν est *efficere, ut aliquid erumpat.*

'ΕΚΤΙΤΡΩ'ΣΚΩ, *abortum facio,* seu: *infero, fœtum immaturum expello, abortio.* גָּעַל, *fastidio.* Symm. Job. XXI. 10. οὐκ ἐξέτρωσε. Ita Bielius Trommium ac Montfauc. secutus. Ferri quidem posset hæc
b interpretatio, si præeuntibus LXX שׁוֹר non de *bove,* sed de *vacca* explicetur, quod tamen textus Hebr. non admittit. Pertinent potius hæc verba ad וְלֹא תְשַׁכֵּל, *et non sterilescet,* h. e. *non abortivit* in fine commatis. Hesych. ἐξέτρωσεν, ἐξήμβλωσεν, ἐνέῤῥιψε (legendum videtur ἐξέῤῥιψε) τὸ βρέφος. Apud Diodor. Sic. Lib. III. pag. 198. est τὸ βρέφος
c ἐκτρῶσαι πρὸ τοῦ καθήκοντος χρόνου.

'ΕΚΤΙ'Ω, *expendo, exsolvo.* יִתֵּן *do.* Job. II. 4. ὅσα ὑπάρχει ἀνθρώπῳ, ὑπὲρ τῆς ψυχῆς αὐτοῦ ἐκτίσει, omnes facultates suas homo pro anima sua *exsolvet.* Hesych. ἐκτίσει, ἀποδώσει.

'ΕΚΤΟΚΙ'ΖΩ, *parere facio, in usuram do, fœnero.* הוֹלִיד, Hiph. a יָלַד, *parere facio.* Symm. Ies. LXVI. 9. μὴ ἐγὼ ὁ καθίζων ἐπὶ τὸ
d τεκεῖν, οὐκ ἐκτοκίζω; ubi ἐκτοκίζειν est *præstare partum,* non *parere,* ut Curterius transtulit, hoc sensu: num ego alias mulieres parere facerem, et facere non possem, ut pareret Sion? — הֶחִיל, Hiph. a חוּל, *parturire facio.* Symm. Psalm. XXVIII. 7. — הִשִּׁיךְ, Hiph. a נָשַׁךְ, *in usuram do.* Deut. XXIII. 20. 21.

'ΕΚΤΟΜΙ'ΑΣ, *exsectus, castratus,*
e *exsectione testiculorum eunuchus factus.* נָתוּק, part. Pah. *avulsus.* Lev. XXII. 24. ἐκτομίαν, h. e. juxta Gloss. in Octat. ἐκτετμημένον. Hesych. ἐκτομίας, εὐνοῦχος, σπάδων. Gloss. Vett. εὐνοῦχος, ὁ ἐκτομίας, *castratus.* Vide quoque Xenoph. Cyrop. V. 2. 14. Herodot. VI. 9. extr. coll. 32. et Ctesiam Persic. c. 53.

'ΕΚΤΟΜΗ'Σ, *exsectio.* שֶׂרֶט, *incisio.* Theod. Lev. XIX. 28. Ibid. XXII. 24. sec. cod. Alex.

*'ΕΚΤΟ'Ν, *sexto loco.* Sir. XVII. 5. sec. Compl.

'ΕΚΤΟΠΙ'ΖΩ, *e loco moveo, transfero, subduco.* 'Εκτοπίζω ἑαυτὸν, *sedem muto, discedo ex uno loco in alium.* 2 Macc. VIII. 13. ἀποδρασκον καὶ ἐξετόπιζον ἑαυτοὺς, diffugiebant et *loco se movebant.* Suidas: ἐκτοπίσαι, μακρὰν καταστῆσαι.

'ΕΚΤΟΡΝΕΥ'Ω, *tornando efformo.* Hinc ἐκτετορνευμένη ἀμύγδαλος, *amygdalus tornando efformata,* vel *efformata in amygdalum,* s. *amygdali formam.* מְשֻׁקָּדִים, part. plur. Pyh. *amygdalati,* i. e. *amygdali speciem referentes.* Symm. Ex. XXV. 33. 36. Vide infra s. v. ἐντορνεύω.

'ΕΚΤΟΣ, *sextus.* *שְׁבִיעִי, *septimus.* Gen. II. 6. Legerunt cum Syro et cod. Samar. הַשִּׁשִּׁי. Vide tamen Grabii Ep. ad Millium pag. 67. — שֵׁשׁ, *sex.* 2 Reg. XVIII. 10. — שִׁשָּׁה, Pih. *sexto.* Ez. XLV. 13. — שִׁשִּׁי. Gen. I. 31. Ex. XVI. 5. — שֵׁת, Chald. Esdr. VI. 15.

'ΕΚΤΟ'Σ, *extra, præter, seorsim, sine.* לְבַד, *seorsim.* 1 Reg. IV. 23. Ies. XXVI. 13. — *מִ præfix. 2 Par. XXIII. 14. Vulg. *extra.* — מִלְּבַד, *seorsim, separatim.* 1 Reg. X. 13. 2 Par. IX. 12. Dan. XI. 4. — *מַלְמַד, *stimulus.* Inc. et LXX sec. cod. Alex. Jud. III. 31. ἐκτός. Sic legitur in antiquissimis codd. V. Hieronymi Quæst. in Heptat. Lib. VII. Quæst. 25. Legerunt מִלְּבַד. Confer ad h. l. Scharfenb. — רַק, *tantummodo.* Aqu. Ies. XXVIII. 19. Fortasse etiam Job. I. 16. sec. Cod. Syr. Hex. 2 Macc. XI. 25. ἐκτὸς ταραχῆς εἶναι, *sine tumultu agere.* Hesych. ἐκτός, δίχα,

πάρεξ ἢ ἔξω. Sir. Prol. οἱ ἐκτὸς, extra Palæstinam in Ægypto degentes.

*'ΕΚΤΟΤΕ, ex tunc, ex eo tempore. מֵאָז, idem. Symm. Ies. XVI. 13. ubi Theod. ἀπὸ τότε. Vide Maittaire de Dial. p. 90. ed. Sturz.

'ΕΚΤΡΕ'ΠΩ, everto, converto. *הֶחֱרִיד, perterrefacio, terrorem incutio. Jud. VIII. 12. sec. Compl. ubi pro ἐξέτρεψε Scharfenbergio ad h. l. legendum videtur vel ἐξέτρεψε, vel ἐξέστρεψε, ut הֶחֱרִים legerint, consentiente Josepho A. J. V. 6. 5. p. 294. T. I. Haverc. Sed ἐκτρέπειν ab ἀποσοβεῖν et ἐκσοβεῖν parum differt. — הָפַךְ, verto, converto. Amos V. 8. ἐκτρέπων εἰς τὸ πρωῒ σκιὰν θανάτου, convertens in mane umbram mortis. Theod. Jer. XXIII. 36. ἐξετρέψατε, evertistis. Adde Esth. III. 7. sec. Vet. Arund.

'ΕΚΤΡΕ'ΦΩ, enutrio, educo. גָּדַל: גִּדֵּל, Kal et Pih. cresco, crescere facio. Symm. Theod. Ies. I. 2. Theod. Job. XXX. 16. Textus Hebr. ita sonat: quia a pueritia adolevit mihi, i. mecum tanquam parente suo fuit, sc. pupillus. Nonne hoc aliis verbis expressum est: a juventute mea enutriebam eum, ut pater? LXX 1 Reg. XII. 8. 10. Ies. XXIII. 4. Hos. IX. 14. — גָּמַל, ablacto, pro lacte cibos substituo solidiores. 1 Reg. XI. 20. — חָיָה: הֶחֱיָה, Kal et Hiph. vivo, vivifico. Gen. XLV. 7. Zach. X. 9. — כִּלְכֵּל, Pih. a כּוּל, sustento. Gen. XLV. 11. — כָּרַע, incurvo me. Job. XXXIX. 3. ubi loco ἐξέθρεψας sine dubio reponendum ἐξέθρεψαν. Cogitarunt fortasse de inclinatione in genua ad alimenta præbenda. — מִגְדָּל, turris. Symm. Ies. XXXIII. 18. ἐκτετραμμένοι. Pro מְגַדְּלִים legit cum reliquis Intt. מְגַדְּלִים, part. Pah. Vulgat. parvulorum. — נִהֵל, leniter duco, Pih. Gen. XLVII. 17. Ps. XXII. 2.

'ΕΚΤΡΕ'ΦΩ ΚΑΛΩ͂Σ, bene educo. גִּיל הָגִיל, exultando exulto. Prov. XXIII. 24. ubi Grabius pro ἐκτρέφει legit ἐντρυφήσει, in deliciis aget. f Sed tunc etiam in sequentibus pro δίκαιος reponendum erit δικαίου, ut sententia Hebraicis Græcisque plane conveniat.

'ΕΚΤΡΕ'ΧΩ, excurro, raptim me proripio. רוּץ, curro. Jud. XIII. 10. ἐτάχυνε ἡ γυνὴ καὶ ἐξέδραμε, velociter currebat mulier.

'ΕΚΤΡΙ'ΒΩ, extero, terendo excutio, extergo, contero, deleo, perdo, it. g diligenter tero, sc. sæpius ambulando vel gradiendo. אָבַד, pereo. Deut. VII. 20. — אָכַל, edo, consumo. Ex. XXXII. 9. Ez. XLIII. 8. — הוֹרִישׁ, Hiph. a יָרַשׁ, possessionem do, et possessione expello. Num. XXXII. 21. Inc. et LXX Jos. VIII. 7. — *הֶחֱרִיד, Hiph. a חָרַד, exterreo. Jud. VIII. 12. ἐξέτριψεν sec. Alex. Fortasse sono decepti h permutarunt cum חֲבֵרִית, aut libere verterunt. Scharfenberg. motus auctoritate Josephi A. J. V. 6. 5. p. 294. T. I. ed. Hav. conjicit, eos הֶחֱרִים legisse. — הִכְנִיעַ, Hiph. prosterno. Nehem. IX. 24. — הֵמִית, Hiph. a מוּת, mori facio, occido. Num. XIV. 15. — — הֵשִׁיב, Hiph. a שׁוּב, reverti facio. Job. XXX. 23. θάνατός με ἐκτρίψει. Legerunt fortasse יְשַׁבְּרֵנִי, i aut libere verterunt. — הִשְׁמִיד: נִשְׁמַד, Hiph. et Niph. perdo, perdor, Gen. XXXIV. 29. Deut. II. 12. Theod. Deut. VII. 23. ἕως ἐκτρίψει αὐτοὺς (Sic enim recte Montf. pro ἐκθλίψει,) usquedum exstirpet illos. Ita Ælian. V. H. VI. 13. ἐκτρίβων τοὺς τυράννους πίτυος δίκην. — טַלְטֵלָה, ejectio, projectio. Ies. XXII. 17. — הִכְחִיד: כָּחַד, Pih. et Hiph. abscondo, it. exscindo. Gen.

a XLVII. 18. Exod. XXIII. 23. 2 Par. XXXII. 21. — הִכְרִית, כָּרַת, Kal et Hiph. *exscindo*. Gen. XLI. 36. οὐκ ἐκτριβήσεται ἡ γῆ ἐκ τοῦ λιμοῦ, non *pereat* terra ex fame. Sophocl. Œdip. Tyr. p. 170. σοῦ γὰρ οὐκ ἔστι βροτῶν, κάκιον ὅστις ἐκτριβήσεταί ποτε: ubi Scholiastes et ex eo Suidas: Ἐκτριβήσεται, διατρίψει ἐν τοῖς κακοῖς, ἢ ἀπολεῖται. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν σμη-
b χομένων ἀργυρῶν, ἢ χαλκῶν, ἢ ἄλλων τοιούτων σκευῶν, ἅπερ ἐν τῷ πλύνεσθαι σφόδρα τριβόμενα ἐλαττοῦται. Num. XV. 29. Jer. IX. 20. — מָרַק, *extergo*. Lev. VI. 28. — נוֹרַשׁ, Niph. a יָרַשׁ, *pauper fio*, q. a רוּשׁ. Gen. XLV. 11. — נָתַס, *destruo*. Job. XXX. 13. ἐξετρίβησαν τρίβοι μου, *extritæ* sunt viæ meæ. — עָכַר, *perturbo*. Jos. VI. 18. — פָּרַק, *per-
c rumpo*. Zach. XI. 16. — שָׁאַף, *anhelo, adspiro, valde concupisco*. Amos VIII. 4. Permutasse videntur שָׁאַף cum שׁוּף, *contero*, quod etiam fecerunt ib. II. 7. ubi per πατεῖν transtulerunt, et Ps. LVI. 4. ubi καταπατεῖν habent. — שׁוּף. *contero*. Job. IX. 17. μὴ γνόφῳ με ἐκτρίψῃ. שׁוּף, observante Schultensio, in l. Arab. *terere, conculcare*
d notat. — הִשְׁחִית : שָׁחַת, Pih. et Hiph. *perdo*. Gen. XIX. 14. 21. Exod. XII. 13. Deut. IV. 31. — *שָׁמַד, Niph. נִשְׁמַד, *deleor*. Aqu. Ps. LXXXII. 11. Sir. VI. 38. βαθμοὺς τρίβων αὐτοῦ ἐκτριβέτω ὁ πούς σου, gradus semitarum ejus *exterat*, vel: *diligenter terat* pes tuus. Sap. XII. 9. λόγῳ ἀποτόμῳ ὑφ' ἓν ἐκτρίψαι, verbo severo simul *perdere*. Gloss.
e MS. in Sap. Sal. ἐκτρίψαι, συντρίψαι. ἀπολέσαι. Hesych. ἐκτριβῆναι, ἀπολιφθῆναι (forte ἀπολισθῆναι legendum), φθαρῆναι.

"ΕΚΤΡΙΨΙΣ, *extritio, deletio, obliteratio*. הִכָּרֵת, infin. Niph. *exscindendo*. Num. XV. 29. ἐκτρίψει ἐκτριβήσεται ἡ ψυχὴ ἐκείνη, *deletione* delebitur anima ista.

'ΕΚΤΡΥΓΑ'Ω, *vindemio*. בָּצַר idem. Lev. XXV. 5.

'ΕΚΤΡΥΦΑ'Ω, *delicior, delicias habeo, in deliciis ago*. הִתְקַלֵּס Hithp. *illudo*. Hab. I. 10.

'ΕΚΤΡΥΧΟ'ΟΜΑΙ, *extenuor, atteror, exhaurior, malis conficior, pereo*. חָרַר, *exardeo*. Symm. Ies. XXIV. 6. ἐκτρυχωθήσονται. Arab. [illegible] *deficere, imminui* notat. Non opus itaque est statuere, eum חָרְבוּ legisse. Suidas: ἐκτρυχωθείς, ἐκπιμασθείς, ἐκφθαρείς. Hesych. ἐκτρυωθείς, (l. ἐκτρυχωθείς) φθαρείς.

'ΕΚΤΡΩ'ΓΩ, *exedo, erodo*. חֵדֶק, genus spinæ, quo sepimenta fieri solebant. Mich. VII. 4. Legerunt חֹרֶק cum Resch. Vide infra s. v. σής. Aristoph. Vesp. 155.

"ΕΚΤΡΩΜΑ, *abortus*. נֵפֶל, idem. Job. III. 16. Cohel. VI. 3. Aq. Ps. LVII. 9. — *נֵצֶר, *stirps, surculus*. Symm. Ies. XIV. 19. Leg. נֵפֶל, quam lectionem quoque secuti sunt LXX, qui habent νεκρὸς pro eodem. Hesych. ἔκτρωμα, παιδίον νεκρὸν ἄωρον, ἐκβολὴ γυναικός. Conf. Lex. N. T. s. h. v.

'ΕΚΤΥΠΟ'Ω, *exsculpo, efformo*. פִּתּוּחַ, *sculptura*. Ex. XXXIX. 30. γράμματα ἐκτετυπωμένα σφραγῖδος, literas *exsculptas* sigilli. Salmasius ad Solin. p. 1100. et cum illo Colomesius Obss. Sacr. p. 594. legendum censet ἐντετυπωμένα, refragantibus quidem omnibus codd., probante tamen Grotio. — פִּתַּח, Pih. *incido, insculpo*. Ex. XXVIII. 32. Vid. s. χαράσσω.

'ΕΚΤΥ'ΠΩΜΑ, *effigies, similitudo*. סֶמֶל, *imago*. Symmach. Ex. VIII. 3. — פִּתּוּחַ, *sculptura*. Ex.

XXVIII. 32. Sir. XLV. 14. Hesychius: ἐκτύπωμα, ἀλλοίωμα, ὁμοίωμα. Athen. p. 484. D. Plato Tim. III. 50. D. Vide quoque s. v. παραζήλωσις.

'ΕΚΤΥ'ΠΩΣΙΣ, *expressio, efformatio.* מְחֻקָּה, part. Pyh. *expressum.* 1 Reg. VI. 34.

'ΕΚΤΥΦΛΟ'Ω, *excæco.* כָּהָה, *caligo.* Zach. XI. 17. — עִוֵּר, Pih. ab עָוַר, (Arab. عار, Syr. ܥܘܪ), *oculis privo, excæco.* Ex. XXIII. 8. Deut. XVI. 19. ἐκτυφλοῖ, ubi alii libri habent ἀποτυφλοῖ. Sed lectionem ἐκτυφλοῖ agnoscit quoque Clemens Alex. p. 261. 2 Reg. XXIV. 27. — עִוֵּר, *cæcus.* Ies. LVI. 10. — שִׁחֵת, Pih. *perdo.* Ex. XXI. 26. Scil. שִׁחֵת sumserunt pro *excæcare,* quoniam de oculis sermo est.

c 'ΕΚΥΡΟ'Σ, *socer.* חָם, idem. Inc. Genes. XXXVIII. 25. Hesych. ἑκυρὸς, ἀνδρὸς πατὴρ, πενθερός.

'ΕΚΦΑ'ΓΩ, *comedo.* אָכַל, idem. Symm. Ps. CIV. 35. ἐξέφαγον.

'ΕΚΦΑΙ'ΝΩ, *in lucem profero, patefacio, profero, evulgo, manifesto.* *גְּלָא, *revelo,* Chald. Dan. II. 19. τὸ μυστήριον ἐξεφάνθη εὐσήμως. — הוֹצִיא, Hiph. a יָצָא, *exire facio.* Prov. XXIX. 11. ὅλον τὸν θυμὸν αὐτοῦ ἐκφαίνει ἄφρων, omnem animum suum *manifestum facit* stultus. Hesych. ἐκφαίνει, δηλοῖ, φανεροποιεῖ. — חַשְׁמַנִּים. Vox Ægyptiaca *dynastæ* a חָשַׁם, quod in l. Arab. notat *opulentum esse.* Symm. Ps. LXVII. 32. ubi ἐκφαίνειν notat *legatum esse,* et quidem adjuncta notione *multi famulitii, magni comitatus.* Ita enim intellexerunt Hebr. vocem, consentientibus LXX Intt., qui πρέσβεις habent. — *נָפַח, *flo, spiro,* et פּוּחַ, idem. Aqu. Symm. Psalm. XXVI. 12. ἐξεφάνη. Permutatio verborum יָפִיחַ et יוֹפִיעַ hic locum habet, quemadmodum LXX Ps. XII. 6. pro יָפִיחַ לוֹ legerunt אוֹפִיעַ לוֹ. Symm. Prov. VI. 19. XII. 17. Aqu. Symm. Theod. Prov. XIV. 5. Hesych. ἐξεφάνη, φανερὸς ἐγένετο. Sirac. XIX. 21. ἐκφάναι κρίμα, *evertere,* seu: *pervertere* judicium justum.

'ΕΚΦΑΥΛΙ'ΖΩ, *vilipendo, contemno, parvi facio.* בָּזָה, *contemno.* Symmach. Prov. XV. 21. Judith. XIV. 5. Suidas: ἐξεφαύλισαν, παρ' οὐδὲν ἐλογίσαντο.

'ΕΚΦΕ'ΡΩ, *effero, profero, produco.* הֵבִיא, Hiph. a בּוֹא, *venire facio.* 1 Sam. V. 1. Esdr. III. 7. — הוֹצִיא, Hiph. a יָצָא, *venire facio.* Symm. Prov. XXV. 4. ubi pro יָצָא legit תֵּצֵא, aut certe τῷ יָצָא tribuit notionem Hiphilicam. LXX Gen. I. 12. ἐξήνεγκεν ἡ γῆ βοτάνην, *produxit* terra herbam virentem. Num. XIII. 33. ἐξήνεγκαν ἔκστασιν τῆς γῆς, h. e. *ita illam delinearunt, ut alii illam horrerent.* Num. XIV. 36. ἐξενεγκάντες ῥήματα πονηρὰ περὶ τῆς γῆς. Latinus vertit: *detrahentes terræ, quod esset mala.* Num. XVII. 8. ubi cum ἐξανθεῖν permutatur in codd. Deut. XXII. 19. ἐξήνεγκε ὄνομα πονηρὸν ἐπὶ παρθένον Ἰσραηλίτην, *famæ* virginis Israëliticæ *detraxit,* s. *diffamavit* illam. Vid. in Καταφέρω. Esdr. X. 19. ἔδωκαν χεῖρα αὐτῶν τοῦ ἐξενέγκαι γυναῖκας, dederunt manum suam, ut *expellerent* uxores. Conf. Fesselii Adv. Sacr. Lib. III. cap. 6. p. 264. — הַנְפֵּק, Chald. Aph. *egredi facio, educo.* Esdr. V. 14. Dan. V. 2. 3. — הִשְׁלִיךְ, Hiph. *projicio.* Jos. XVIII. 8. — חָנַט, *produco.* Cant. II. 13. Sensum expresserunt. Vide infra s. v. προβάλλω. — יָרָה, *jacio.* Jos. XVIII. 6. — לָקַח, *accipio.* Jos. VII. 23.

a — *נָדַח, *expello, repello.* Inc. Joël. II. 20. ubi ἐκφέρειν notat *ejicere, expellere*, nisi pro ἐξοίσω fortasse legendum est ἐξώσω, uti LXX habent. — נָשָׂא, *fero.* Ez. XVII. 23. ἐξοίσει βλαστόν. — נָשָׁה, *exigo.* Neh. V. 11. Legerunt נָשָׂא. — צָוָה Pih. *jubeo.* Esdr. VIII. 17. Vox Hebr. notat h. l. *mandata dare ad eundum*, s. *abire jubere.* — שָׁלַח b Pih. *mitto.* 1 Reg. XX. 42. Vide quoque infra s. χεῖρας et ὀπλή.

'ΕΚΦΕΥ'ΓΩ et 'ΕΚΦΕΥ'ΓΟΜΑΙ, *effugio, elabor, evado.* הֵנִיס Hiph. a נוּס, *fugere facio.* Jud. VI. 11. — הִתְנוֹסֵס, *elevandum se.* Symm. Psalm. LX. 6. Derivavit a נוּס. — חָדַל, *desino.* Prov. X. 20. — יָצָא, *exeo.* Al. Prov. XII. 14. — נִמְלַט Niph. *evado.* Al. Ez. XVII. c 15. — סוּר, *recedo.* Job. XV. 30. — פְּלֵיטָה, *evasio.* Symm. Joël. II. 32. ἐκφεύγων. — שָׂרִיד, *superstes.* Symm. Abd. v. 18. Sir. XVI. 15. οὐκ ἐκφεύξεται ἐν ἁρπάγμασιν ἁμαρτωλὸς, sc. κρίσιν vel κρίμα Θεοῦ, non *effugiet* vindictam Dei s. *impunis evadet* cum rapinis peccator. Conf. 2 Macc. VII. 35. Rom. II. 3. et Hebr. II. 3. Vide Lex. N. T. s. h. d v.

*ΜΗ' 'ΕΚΦΕΥ'ΓΩ, *non effugio.* גָּנַב, *furor.* Aqu. Symm. Theod. Job. XXVII. 20. νυκτὸς ἐν περιστάσει μὴ ἐκφύγοι. In textu Hebr. legitur: *nocte furatus est eum turbo* s. *nocturna eum abripiet tempestas*, ut adeo sensum expresserint, ac Aquilæ certe nomen huic notæ hexaplari male præfixum sit.

e *'ΕΚΦΛΕ'ΓΩ, *exuro.* 4 Macc. XVI. 3. ἐκφλεγομένη κάμινος, caminus *vehementissimo igne incensus.* Adde Pollucis Onom. III. 68. IX. 155.

'ΕΚΦΟΒΕ'Ω, *exterreo, perterreo, terrorem injicio.* הֶחֱרִיד Hiph. idem. Lev. XXVI. 6. Ez. XXXIV. 28. XXXIX. 26. Adde Theodot. Jer. XXX. 10. — חִתִּית, *terror.* Ezech. XXXII. 26. — חָתַם, *obsigno.* Job. XXXIII. 16. ἐξεφόβησεν. Sc. pro חָתַם legerunt cum Aquila, Sym. et Luthero יְחִתֵּם, a חָתַת, *consternare aliquem.* — חִתַּת Pih. Job. VII. 14.

*ΕΚΦΟΒΟΣ ΕΙ'ΜΙ', *exterritus sum.* יָגֹר, *metuo.* Deut. IX. 19.

'ΕΚΦΟΡΑ', *elatio funeris.* יֹצֵאת *egrediens*, part. fœm. a יָצָא. Symm. Ps. CXLIII. 14. ἐκφορά. Non male. — שְׂרֵפָה, *ustio, combustio.* 2 Par. XVI. 15. ἐποίησαν αὐτῷ ἐκφορὰν μεγάλην, faciebant illi *exsequias* magnas. Vide et 2 Par. XXI. 19. Hesych. ἐκφορὰν, ἔξοδον, ταφήν. Conf. Kirchmannum de Fun. Rom. Lib. II. c. 1. p. 76.

'ΕΚΦΟ'ΡΙΟΝ, *fructus, quem terra edit, terræ proventus.* יְבוּל, *proventus.* Inc. et LXX sec. libros nonnullos Jud. VI. 4. τὰ ἐκφόρια τῆς γῆς, *proventus* terræ. Hagg. I. 10. — מַעֲשֵׂר, *decima.* Mal. III. 10. — פְּרִי, *fructus.* Lev. XXV. 19. Deut. XXVIII. 33. Hesych. et Lex. Cyrilli MS. Brem. ἐκφόρια, καρπούς.

*'ΕΚΦΡΥ'ΓΩ, *extorreo.* נָחַר *comburor.* Ez. XXIV. 11. sec. Compl. Desideratur hæc vox in Lexicis.

*'ΕΚΦΥΓΗ', *effugium, fuga.* 3 Macc. IV. 19. εἰς μηχανὴν τῆς ἐκφυγῆς, ad inveniendum (Judæis) *effugium.* Vide Schol. Soph. Ajac. v. 939.

*ΕΚΦΥΜΑ, *pustula.* מִסְפַּחַת *inhærentia*, item *locus*, s. *pars corporis scabie affecta.* Symm. Lev. XIII. 7. coll. v. 6. ubi eandem vocem per ἔκβρασμα expresserat. Phavor. ἔκφυμα, ἐξάνθημα. Vide eundem s. v.

a βλοστρισμὸς, et Hippocr. de Insomn. p. 377. ult.

*'ΕΚΦΥΞΙΣ, *effugium, refugium.* מִפְלָט, *evasio.* Symm. Ps. LIV. 9.

'ΕΚΦΥ'ΡΟΜΑΙ, *inquinor, contaminor.* שָׁגַל Pyh. *violor, vitior,* pro quo Masor legunt שָׁכַב, *concumbor.* Inc. sec. Theodor. Jer. III. 2. ἐξεφύρθης (LXX ἐξεφύρης), ὁ Σύρος ἐμιάνθης. Hinc orta est glossa apud Sui-
b dam et Hesych. ἐξεφύρθης, ἐμιάνθης. Zonaras Lex. c. 776. ἐξεφύρθη, ἐξεμιάνθη.

'ΕΚΦΥΣΑ'Ω, *efflo, deflo, proflo, sufflo, dispergo,* metaph. *contemno, neglego, abominor.* נָפַח, idem. Ez. XXII. 20. ἐκφυσῆσαι εἰς αὐτὸ πῦρ, ut *sufflent* in illud ignem. Hagg. I. 9. Mal. I. 13. ἐξεφύσησα αὐτοὺς, at ego *aversor* illos. Hesych. ἐξεφύσησα, διε-
c σκόρπισα, ἐβδελυξάμην. Gloss. MS. in Proph. ἐξεφύσησα, ἐξεσκόρπισα, ἐβδελυξάμην. Adde Symm. Ps. X. 5. πάντας τοὺς ἐχθροὺς αὐτοῦ ἐκφυσᾷ, h. e. interprete Hieronymo, *omnes hostes suos despicit.* Fischerus in Clavi p. 48. transtulit: *spirat* s. *efflat ore et naribus minas in omnes hostes suos,* h. e. *minatur necem omnibus hostibus suis,* coll. Act. IX. 1. Sed prior in-
d terpretatio mihi præferenda videtur. Sirac. XLIII. 4. sec. cod. Alex. κάμινον ἐκφυσῶν, ubi reliqui libri ἐμφυσῶν habent. 4 Macc. V. 32.

*'ΕΚΦΥ'ΣΗΜΑ, *efflatio, id quod efflatur.* Ezech. XXII. 21: sec. cod. Alex. ubi nihil huic voci in Hebr. textu respondet.

*'ΕΚΦΥ'Ω, *produco, germinare jubeo.* הוֹצִיא Hiph. a יָצָא, *exire*
e *facio.* Symm. Ps. CIII. 14. Vulg. et Hieron. *ut educat.*

*'ΕΚΦΩΝΕ'Ω, *exclamo, respondeo.* עֲנָה Chald. *respondeo.* Dan. II. 27. sec. Chis.

'ΕΚΧΑΙ'ΝΩ, *inhio multum.* 3 Esdr. IV. 19. εἰς αὐτὴν ἐκκέχηναι, illi *multum inhiant,* s. *oculos valde intendunt* in eam.

'ΕΚΧΕ'Ω, *effundo, evado,* it. *largiter distribuo.* *אַדִּיר, *illustris.* Inc. f
Jud. V. 25. ubi ἐκχεόντων ortum est ex ὑπερεχόντων, quod habent LXX. —*הִרְבָּה, *multiplicare facio.* Theodoret. in Cat. Nic. 534. Exod. I. 7. ἐκχεθῆναι οἱ περὶ τὸν 'Ακύλαν. Ita Holmesius. Sed Theodoretus scripsit: οὕτως ηὐξήθησαν, ὥστε κατὰ πάσης ἐκείνης ἐκχεθῆναι γῆς. — הֵרִיק Hiph. a רִיק, *evacuo.* Ps. XXXIV. 3. ἔκχεον
ῥομφαίαν, *evagina gladium,* ubi Dio- g
dorus: τὸ ἔκχεον ἀντὶ τοῦ γύμνωσον (ita Aqu. et Symm.), ἐπειδὴ τὸ ἐκχεόμενον γυμνοῦται τοῦ ἄγγους. Ez. XII. 14. ῥομφαίαν ἐκχεῶ ὀπίσω αὐτῶν, gladium educam post illos. Cohel. XI. 3. — זָרַק, *adspergo.* 2 Reg. XVI. 15. — יָצַק, *fundo, effundo.* Lev. VIII. 15. IX. 9. Ez. XXIV. 4. — נָתַן, *do.* Ex. XXX. 19. Num. XIX. 17. — שׂוּם, *pono.* Jud. VI. 19. sec.
Compl. ἐξέχεεν, ubi reliqui libri sen- h
su eodem ἐνέχεεν habent. — שִׁחֵת Pih. *perdo.* Gen. XXXVIII. 9. Sermo ibi est de profusione seminis, qua concubitus infructuosus reddebatur. — שָׁפַךְ. Gen. IX. 6. Ps. XLI. 4. ἐξέχεα ἐπ' ἐμὲ τὴν ψυχήν μου, effudi in me animam meam. Apud Suidam exponitur διεχύθην καὶ διεκινήθην εἰς ὀδυρμοὺς, ἄπαυστον ἔχω τὸν θρῆνον. Lex. Cyrilli MS. Brem. ἐξέ-
χεα, ἐκένωσα. Ps. LXVIII. 29. ἔκχεον i
ἐπ' αὐτοὺς τὴν ὀργήν σου, effunde super illos iram tuam, h. e. gravissimis pœnis illos affice. Vide et Ps. LXXVIII. 6. Jer. X. 24. Sirac. XXXVI. 6. Lex. Cyrilli MS. Brem. ἔκχεον, φανέρωσον. Thren. II. 19. ἔκχεον ὡς ὕδωρ καρδίαν σου, effunde uti aquam preces. Ibid. v. 12. ἐν τῷ ἐκχεῖσθαι τὰς ψυχὰς αὐτῶν εἰς κόλπον μητέρων αὐτῶν, quando animam in sinus maternos *exhalant.* — שֶׁפֶךְ, *effusio.* Lev. IV. 12. Tob. IV. 23. ἔκχεον τοὺς ἄρτους σου ἐπὶ τὸν τάφον τῶν

a ὀικτείρων: ubi ἐκχέειν sumitur metaphorice de larga eleemosynarum erogatione. Vide Fesselii Advers. Sacr. Lib. I. c. 12. p. 66. Sir. I. 10. Θεὸς ἐξέχεεν τὴν σοφίαν ἐπὶ πάντα τὰ ἔργα αὐτοῦ, h. e. vel: Deus abunde summam suam sapientiam manifestavit per omnia opera sua, vel, præeunte Syro: Deus sat multum sapientiæ distribuit hominibus. Ib. XVI. 11.
b ἐκχέων ὀργήν, h. e. gravissime puniens. Sic formula μῆνιν ἐκχέειν usus est Herodianus VII. 7. 3. Nec Latinis inusitatam esse formulam *iram effundere* docent loca Curtii VII. 1. 25. Cicer. XII. Ep. 25. ad Famil. et Livii XXXIX. 34. Sir. XVIII. 11. ἐξέχεεν τὸ ἔλεος. XXIV. 35. διδασκαλίαν ἐκχέειν.

'ΕΚΧΛΕΥΑ'ΖΩ, *irrideo, illudo.*
c הֵלִיץ Hiph. a לוּץ, idem. Symm. Prov. XIV. 9. ἄφρονες ἐκχλευάζουσιν πλημμέλειαν, h. e. *delectat stultos sua enumerare et jactare flagitia.*

*'ΕΚΧΟΛΑ'Ω, *in bilem verto, admodum iratum reddo.* 2 Macc. III. 1. sec. Alex. ἐξεχόλησεν, ubi reliqui libri ἠχόλησεν habent. Addenda est hæc vox Lexicis.

'ΕΚΧΥΣΙΣ, *effusio, fluxus.* אֲפִיקִים
d *alvei.* Aqu. Cant. V. 12. ἐκχύσεις ὑδάτων, sunt *rivuli, canales,* etiam *fontes.* — שָׁפַךְ, *effusio.* Lev. IV. 12. — שְׁפֹךְ infin. *effundendo.* 1 Reg. XVIII. 28. Sir. XXVII. 15.

'ΕΚΧΥ'Ω, *effundo,* et 'ΕΚΧΥ'ΝΟΜΑΙ, *irruo, dispergor, evanesco, pereo, titubo.* יָצַק, *fundo, effundo.* Symmach. Ps. XL. 9. LXX Ps. XLIV. 3. ἐξεχύθη χάρις ἐν χείλεσί
e σου, mira gratia et oris suavitate *præditus es.* Conf. Sir. XX. 12. — נִגָּרִים part. plur. *defluentes.* Theod. 2 Sam. XIV. 14. — נָטַשׁ, *dimitto.* Hos. XII. 14. Vox Hebraica h. l. notat *diffundere se,* ut 1 Sam. IV. 2. Ies. XVI. 8. — *פָּרַשׁ, *diffundo me,* e cognata radice פּוּץ. Symmachus Hab. I. 8. ubi vox Hebraica dicitur de iis, qui in pugna furiosos fere agunt, strepuntque, ac si omnia invertere velint, internecionique sint daturi. Conf. Judic. IX. 44. XX. 37. Judith. XV. 3. — *פָּרַץ, *rumpo, perrumpo,* ac speciatim de aqua dicitur. Hos. IV. 2. sec. Compl. ἐκκέχυται. Vide infra s. v. χύω. — פָּשַׁט, *irruo, diffundo me.* Jud. IX. 44. δύο ἀρχαὶ ἐξεχύθησαν ἐπὶ πάντας, duæ cohortes effundebantur, vel: *subito impetum faciebant* in omnes. Vide et Jud. XX. 37. Al. 1 Par. XIV. 9. 13. — פָּשָׂה, *diffundo me.* Inc. Lev. XIII. 5. — שָׁפַךְ, *effundo.* Gen. IX. 6. Job. XXX. 16. ἐπ' ἐμὲ ἐκχυθήσεται ἡ ψυχή μου, h. e. mecum ipse doleo et ingemisco, tacito dolore intra me torqueor. Vulg. *in memet ipso marcescit anima mea.* Ps. XXI. 14. LXXII. 2. ἐξεχύθη τὰ διαβήματά μου, *titubarunt* gressus mei. Psalm. CVI. 40. ἐξεχύθη. Legerunt נִשְׁפַּךְ. Ps. XXII. 14. ἐξεχύθη. Legendum ex Eusebio Dem. Evang. Lib. I. et Latino interprete ἐξεχύθη. Vide Gen. XLIX. 4. Thren. IV. 1. ἐξεχύθησαν λίθοι, *dispersi sunt* lapides. Hesych. ἐξεχύθησαν, ἠφανίσθησαν. Cf. Caten. Ghisler. p. 176. seq. Judith. XV. 2. ἐκχυθέντες, *effuse fugientes.* Philo in Flacc. p. 982. D. ed. Mang. ἅμα τῇ ἕῳ διὰ πυλῶν ἐκχυθέντες. Judith. XV. 4. ἐξεχύθησαν ἐπ' αὐτούς, *irruerunt* in eos. Sir. XIII. 13. ἐκχυθήσονται, *profundentur sine utilitate,* metaphora desumta ab aquis, quæ effusæ perduntur. Sir. XXX. 17. ἀγαθὰ ἐκκεχυμένα, *epulæ splendidissimæ,* s. *opes ac divitiæ summæ.* Sir. XXXVII. 32. μὴ ἐκχυθῇς ἐπὶ ἐδεσμάτων, noli te in variorum ferculorum delicias nimia edacitate et aviditate gulæ effundere. Sic et de cupiditate fervente apud alios dicitur. Vide Bergleram ad Alciphr. Epist. p. 25.

'ΕΚΧΩΡΕ'Ω, *secedo,* it. *separo, ab-*

duco. נִרְכַּם Niph. a רָכַם, tollo up, et ex adjuncto recedo, quam notionem quoque Arab. رجم habet. Num. XVI. 45. 3 Esdr. IV. 44. 57. 1 Macc. IX. 62. V. s. ἐκχωρίζω.

'ΕΚΧΩΡΙ'ΖΩ, discedo, recedo. בָּרַח, fugio. Amos VII. 12. ἐκχώριζον σὺ εἰς γῆν 'Ιούδα. Ita Bielius Trommium secutus. Sed ibi omnes codd. habent ἐκχώρησον, et quidem

b rectius, ubi simul notandum loco σὺ reponendum esse σοι. Genus loquendi in omnibus linguis vel pueris notum.

'ΕΚΨΥ'ΧΩ, exspiro, animam efflo. יָעֵף, lassus sum. Jud. IV. 21. — כָּהָה Pih. caligo. Ez. XXI. 7. ἐκψύξει πᾶσα σάρξ. כָּהָה ibi notat animo deficere, pusillanimem fieri. — מוּת, morior. Inc. Jud. IV. 21. — שְׁמֵמָה.

c desolata, etiam attonita reddita, mente rigens. Confer Simonis Lex. Hebr. s. h. v. 2 Sam. XIII. 20. ἐκψυχοῦσα sec. Compl. Lege ἐκψύχουσα.

'ΕΚΩ'Ν, volens, voluntarius. צָדָה, venor. Exod. XXI. 13. οὐχ ἑκὼν, ubi series orationis docet LXX sensum non male expressisse. Præterea Schultensius de Defectibus §. 99. p.

l 89. contulit Arab. صدا, quod de rubigine ferri proprie dicitur, deinde vero ad animum malignum transfertur. Hes. οὐχ ἑκὼν, οὐ βουλόμενος, οὐ θέλων.

*'ΕΛΑΑ'Δ. Hoc vocabulum plane nihili occurrit 2 Reg. IV. 34. apud Theodoretum in Quæstt. ad h. l. et in Cod. Reg. pro וַיִּגְהַר, et prostravit se: ubi alii legere volunt ἔγλαδε, alii ἔγλα δὲ, ἔλαδε et ἐγλαὰδ alii. Equidem puto, vel rescribendum esse ἐγαὰρ, ut sit Hebr. Græcis literis expressum, vel ad וַיַּעַל, ascendit, referendum, vel ἐλάαυ legendum, ut sit Hebr. עָלָיו, quod statim sequitur, hoc modo expressum.

'ΕΛΑΙ'Α, olea, oliva. בֶּן שֶׁמֶן, filius olei. Symm: Ies. V. 1. Vide infra s. v. שֶׁמֶן. — זַיִת, olea arbor, et metonymice ejus fructus. Gen. VIII. 11. Exod. XXVII. 20. ubi f ad ἐξ ἐλαιῶν Schol. Ed. Rom. habet: ἐκ σπερμάτων. XXX. 24. — *עֲבָרוֹת, transitus. Inc. 2 Sam. XV. 28. ἐπὶ τῆς ἐλαίας. Erant enim in illa regione multæ oleæ et olivæ, ut vel e libris N. T. constat. Pertinet huc etiam versio Inc. ib. v. 27. ubi vox ἐλαία, cui nihil respondet in textu Hebr., continet meram observationem topographicam, et quidem ve- g ram, vel ab interprete vel a librario insertam. — שֶׁמֶן, pinguedo, etiam oleum. Ies. XLI. 19. Symm. Psalm. XCI. 11.

'ΕΛΑ'ΙΝΟΣ, oleaginus, ex olea arbore factus, ad oleam pertinens, זַיִת, Lev. XXIV. 2. Scribe ἐλαΐνον.

*'ΕΛΑΙΑΛΟΓΕ'Ω, olivarum fructus colligo. חָבַט זֵיתִים, excutio h olivas. Deut. XXIV. 20. sec. Cod. Alex. Sunt, teste H. Stephano, qui existiment, scribendum esse potius ἐλαιολογήσῃς, vel ἐλαολογήσῃς.

'ΕΛΑΙΟΛΟΓΕ'Ω, olivas colligo. חָבַט זֵיתִים, excutio olivas. Deut. XXIV. 20.

'ΕΛΑΙΟΝ, oleum. יִצְהָר, idem. Symm. Zach. IV. 14. LXX Num. XVIII. 12. Deut. VII. 13. Hagg. i I. 11. — מְשַׁח Chald. oleum, quo ungitur. Esdr. VI. 9. VII. 21. — שֶׁמֶן, oleum. Gen. XXVIII. 18. Exod. XXV. 6. XXX. 24. Adde Symm. Ps. CIII. 17. et Aquil. Ps. CXXXII. 2. Legitur præterea Ps. IV. 7. ubi ἔλαιον ex aliis locis, v. c. Deut. XXVIII. 51. Hos. II. 10., addiderunt: et Cohel. X. 19. ubi fortasse respexerunt ad id, quod habetur Ps. CIV. 10.

'ΕΛΑΙΩ'Ν, olietum, olivetum. זַיִת, olea arbor, et metonymice ejus

a fructus. Exod. XXIII. 11. Deut. VI. 11. Jos. XXIV. 13.

ἘΛΑ'Μ. Vide s. v. Αἰλάμ.

*ἘΛΑΣΙΣ, *incessus, incedendi modus.* מִנְהָג, *ductus, incessus.* 2 Reg. IX. 20.

*ἘΛΑΣΜΑ, *lamina ductilis.* תָּפוּשׂ, part. Pah. *prehensus.* Hab. II. 19. ἔλασμα χρυσίου καὶ ἀργυρίου, lamina ductilis auri et argenti. Sc. תָּפַשׂ b olim *tractare, texere, extendere malleo metalla,* adeoque *obducere metallo* notabat. Arabs vertens *segmentum* legit κλάσμα. Diod. Sic. Lib. IV. p. 310. ἐλάσματα σιδήρου. Strabo Geogr. III. p. 233. B. Hes. ἔλασμα, ὑπέρπυρον, ubi vide Intt. ac speciatim Sopingium.

ἘΛΑ'ΣΣΩΜΑ, vel ἐλάττωμα, *diminutio, damnum, detrimentum.* 2 c Macc. XI. 13. τὸ γεγονὸς ἐλάσσωμα, quod Baduellus reddit: *incommodum acceptum.*

ἘΛΑ'ΣΣΩΝ. Vide infra ἐλάττων.

ἘΛΑ'ΤΗ, *abies, palmæ fructus.* Galeno est *tenerum palmæ germen.* Phavorinus etiam vocat πρώτην τοῦ φοίνικος ἔκφυσιν. בְּרוֹשׁ, *cupressus.* Ies. XLI. 19. Aqu. Ps. CIII. 17. Ies. XXXVII. 24. et Hos. XIV. 9. — d *סַנְסִנִּים, *cacumina palmæ in plures ramos divisæ,* vel potius *spathæ, spathulæ.* Aqu. Cant. VII. 8. κρατήσω τῶν ἐλατῶν αὐτοῦ. Montf. transtulit *apprehendam abietes ejus.* Sed tunc edendum fuisset ἐλάτων. Ἐλατῶν deducendum est ab ἐλατὸς, ut τὰ ἐλατὰ *dependentes fructus* aut *ramos* significet. Hoc sine dubio voluit Vulgatus: *apprehendam fructus* e *ejus.* Hanc quoque notionem habet vox Hebr., ut *ramos palmæ* et *fructus ab illis dependentes* significet. — עַרְמוֹן, *platanus.* Ez. XXXI. 8. — שִׂיחַ, *frutex, arbor.* Gen. XXI. 15. Pro arbore, ut certam speciem indicarent, posuerunt abietem, æque ac Josephus A. J. I. 12. 3. — תַּלְתַּלִּים plur. *crispaturæ.* Cant. V. 12. Sc. ἐλάτη est *involucrum fructus nascentis palmæ,* unde intellegendus est Hieron., cum reddit: *sicut elatæ;* nam *elatæ* non est vox Latina ab *elatus,* sed Græca. Elatæ autem quo tempore rumpuntur dactylosque produnt, speciem referre videntur crinis varie et cum pulchro aliquo ordinis artisque neglectu crispati. — תִּדְהָר, *pinus.* Aqu. Ies. XLI. 19.

ἘΛΑ'ΤΙΝΟΣ, *abiegnus.* אַלּוֹן, *quercus.* Ez. XXVII. 6.

ἘΛΑΤΟ'Σ, *ductilis,* ut lamina metalli. מִקְשָׁה, *compactum et solidum opus.* Num. X. 2. — מְרֻקָּע part. Pyh. *diductum.* Theod. Jer. X. 9. — רִקֻּעִים plur. *diductiones.* Num. XVI. 38. — שָׁחוּט, *ductum, tractum.* 2 Par. IX. 15. 16. Vide quoque supra s. v. ἐλάτη. Sir. L. 18. Hesych. ἐλατὸν, ἐληλαμένον. Gloss. Vett. ἐλατὸν, *ductile, productum,* ab ἐλαύνω, *extendo, duco.* Conf. Intt. ad Hesych. s. v. ἐλατήρ.

ἘΛΑ'ΤΤΩΝ et ἘΛΑ'ΣΣΩΝ, compar. ab ἐλαχὺς, *minor.* הִמְעִיט Hiph. *minuo.* Num. XXXV. 8. — חָסֵר *indigens.* 1 Reg. XI. 21. — מַחְסוֹר *indigentia.* Prov. XXII. 16. ubi τὸ ἔλασσον *defectum, egestatem, paupertatem* notat: ἐπ' ἐλάσσονι, *ita ut egeat.* Inc. ibid. κατὰ τοῦ ἐλάττονος; ubi incertum est an לְחָסֵר legerit, aut ἐλάττονος a neutro ἔλαττον sensu eodem deducendum sit. — מַמְעִיט part. Hiph. Exod. XVI. 17. 18. — מְעַט, *parvus, paucus.* Lev. XXV. 16. Num. XXVI. 54. — צָעִיר idem. Gen. XXV. 23. — קָטֹן idem. Gen. I. 16. Sap. IX. 5. *minus sufficiens* aut *imbecillior,* quam ut possit intelligere, etc. Judith. IX. 16. *imbecillior, viribusque inferior.*

ἘΛΑ'ΣΣΩΝ ΓΙ'ΝΟΜΑΙ, *minor fio.*

מְעַט, *parvus sum et evado.* Prov. XIII. 11.

'ΕΛΑΤΤΟΝΕ'Ω, *minuo, diminuo, minus habeo, indigeo.* הִמְעִיט Hiph. *minuo, diminuo.* Ex. XX. 15. Lev. XXV. 16. — חֶסֶד, *probrum.* Prov. XIV. 36. (34.) E conjectura Jaegeri ad h. l. legerunt cum Resch חֶסֶר. Vulg. *miseros facit.* — חָסֵר, *indigeo.* Gen. VIII. 3. 5. XVIII. 28. Ex. XVI. 18. — חָסֵר, *indigens.* 1 Reg. XVII. 16. — מַחְסוֹר, *indigentia.* Prov. XI. 24. 2 Sam. III. 29. sec. Compl. Sir. XIX. 5. ἐλαττονεῖται κακίᾳ, minuitur malitia s. iniquitate, h. e. sopit multa mala, sc. lites, odia, rixas, cædes, quæ ex loquacitate et maledicentia oriuntur. Ib. v. 6. ἐλαττονεῖσθαι est *detrimentum capere,* seu ἐν ἐλαττώσει εἶναι, ut habet Compl.

'ΕΛΑΤΤΟ'Ω et 'ΕΛΑΣΣΟ'Ω, idem, et 'Ἐλαττόομαι, *deficio, minuor, vincor.* דַּל, *tenuis, attenuatus,* sc. *fio.* Symm. 2 Sam. III. 1. ἐλαττοῦτο, *minuebatur.* Vulg. bene per *decrescere* reddidit vi oppositionis. — הִמְעִיט Hiph. *minuo, diminuo.* Num. XXVI. 54. XXXIII. 54. — חָסֵר: חִסֵּר Kal et Pih. 1 Sam. XXI. 15. μὴ ἐλαττοῦμαι ἐπιλήπτων ἐγώ, num *inopia* furiosorum ego *laboro?* Ps. VIII. 6. Jer. XLIV. 18. — *חָסֵר, *carens, indigens, destitutus.* 2 Sam. III. 29. ἐλασσούμενος ἄρτοις, *egenus, pauper.* Vulg. *indigens.* Symm. ἐνδεής. — מַחְסוֹר, *defectus, penuria, egestas.* Ps. XXXIII. 10. — צָעִר, *exiguus, parvus sum vel fio.* Jer. XXX. 16. — רָקַח, *condio.* Ez. XXIV. 10. Fortasse legerunt רָקַם. — שָׂכַר, *mercede conduco.* 1 Sam. II. 5. ubi pro נִשְׂכָּרוּ per Caph legerunt per Beth נִשְׁבָּרוּ, seu ex aliorum sententia minus probabili נִצְעָרוּ. Sir. XVI. 24. ubi ἐλαττούμενος τῇ καρδίᾳ, *deficiens corde,* non est, ut plerique putant, *amens, stultus,* cui deest sapientia ac prudentia, talis enim non perpendere solet judicia divina: sed *animo submisso præditus, qui se voluntati divinæ submisse substernit.* Ibid. XVIII, 5. οὐκ ἔστιν ἐλαττῶσαι οὐδὲ προσθεῖναι, nihil est, quod *demas* aut addas, h. e. perfectæ sunt et omnibus numeris absolutæ. Ibid. XXV. 4. ἐλαττούμενον συνέσει, cui *deficit* intellegentia. Hesych. ἐλαττούμενον, λειπόμενον. Ibid. XXXVIII. 26. ὁ ἐλασσούμενος πράξει αὐτοῦ, qui minimum habet negotiorum, quæ agat. 2 Macc. XII. 11. ἐλαττωθέντες, *victi.*

'ΕΛΑ'ΤΤΩΜΑ, *diminutio, damnum.* Sir. XIX. 24. ὑπὸ ἐλαττώματος ἰσχύος, virium *defectu.* 2 Macc. XI. 13. *strages.* Vide Schweighæuseri Lex. Polyb. s. h. v.

'ΕΛΑ'ΤΤΩΣΙΣ, *diminutio, detrimentum.* Tob. IV. 17. Sir. XX. 2. 8. (*diminutio,* s. *privatio dignitatis, opum.* Vulg. *minoratio.*) 10. XXII. 3. Hesych. ἐλάττωσις, σμικρότισις, aut σμικρώτισις.

'ΕΛΑΥ'ΝΩ, *agito, impello, moveo, accedo, progredior, provehor.* בּוֹא, *venio.* Aqu. Exod, III. 1. sec. Coislin. ἤλασε: ubi tamen Scharfenb. suspicatur ἤλασε potius referendum esse ad antecedens יִנְהַג. — הָלַם, *tussio.* Ies. XLI. 7. Habuerunt pro participio. — יָצַק, *fundo.* Exod. XXV. 12. — נָהַג, *duco.* Aquila 1 Sam. XXX. 2. ἤλασαν, *secum duxerunt,* sc. captivum. LXX h. l. voce αἰχμαλωτεύειν usi sunt. Ibid. v. 22. Idem Ex. III. 1. sec. cod. Mosqu. Idem 2 Reg. IX. 20. — נָרוֹץ Niph. a רוּץ, *curro.* Symm. Cohel. XII. 6. ἐλαθῇ. — צָלַח, *desilio.* Inc. Jud. IV. 21. — שַׁיִט, *remus.* Ies. XXXIII. 21. Remigantes naves commode quidem πλοῖα ἐλαύνοντα dici possunt, incertum tamen est, an ἐλαῦνον, *cele-*

a riter procedens, vere h. l. ad שׁוּט pertineat, nec potius ad אַדִּיר in seq. Nam אַדִּיר notat *omne, quod est in suo genere insigne ac præstans,* adeoque ad *velocitatem navigii* quoque transferri potest. Sap. XVI. 18. θεοῦ κρίσει ἐλαύνονται. Joseph. A. J. II. 14. p. 109. ed. Hav. ὑπὸ τούτων τῶν κακῶν ἐλαυνομένων. Sap. XVII. 15. ἠλαύνοντο, *exagitabantur, gravis-*
b *sime angebantur.*

*ΕΛΑΥ'ΝΕΙΝ ΕΙ'ΔΟ'ΤΕΣ ΘΑ'ΛΑΣΣΑΝ, *mare agitare scientes,* sc. *per remos,* h. e. *navigandi scientia periti.* יֹדְעֵי הַיָּם, *gnari maris.* Alias Græci in verbo ἐλαύνειν, cum *navigare* significat, ναῦν subintellegunt, et aliquando addunt.

'ΕΛΑΦΙ'ΝΗΣ, *hinnulus.* יְעֵלִים plur. *rupicapræ.* Aqu. 1 Sam. XXIV.
c 3. ubi αἱ πέτραι τῶν ἐλαφίνων sunt, ut bene Vulg. expressit, *abruptissimæ petræ,* quæ solis ibicibus (aut rupicapris) perviæ sunt. Hesych. ἐλαφίνης, νεβρός.

"ΕΛΑΦΟΣ, *cervus, cerva.* *אֱוִיל, *stultus.* Prov. VII. 22. 23. Legerunt כְּאַיָּל cum Syro et Chald. — אַיָּל. Deut. XII. 15. 22. XIV. 5. — אַיֶּלֶת. 2 Sam. XXII. 34. Job.
d XXXIX. 1. Aqu. Symm. Cant. V. 1. — דַּיָּה, *milvus, vultur.* Ies. XXXIV. 15. N. L. — יְעֵלִים plur. *rupicapræ.* Ps. CIII. 19. Theod. 1 Sam. XXIV. 3. Vide supra s. ἐλαφίνης.

'ΕΛΑΦΡΟ'Σ, *levis.* נִקְלָה part. Niph. *vilis factus* vel *habitus.* Symm. 1 Sam. XVIII. 23. Theod. Job. IX. 24. — קָטוֹן, *parvus.* Exod.
e XVIII. 26. — קַל, *levis.* Aqu. Ies. XIX. 1. — *קָלָל, *candens.* Ez. I. 7. קָלַל pro verbo, *levis fuit,* habuerunt. — *רֶגֶל עֵגֶל, *pes vituli.* Ez. I. 7. ἐλαφροί, ubi עֵגֶל ex Arab. عجل, *festinare, celerem esse,* interpretati sunt. Cæterum libere verterunt, nec assentiendum est Rosenmüllero, qui eos רֶגֶל vel non legisse, vel omisisse putat. Hesych. ἐλαφρὸς, εὐβάστακτος, κοῦφος.

'ΕΛΑΦΡΟ'ΤΕΡΟΣ, *levior.* קַל *levis.* Job. XXIV. 18.

'ΕΛΑΦΡΟ'ΤΕΡΟΣ ΕΙ'ΜΙ', *levior sum.* קָלַל seq. מִן. Job. VII. 6. IX. 25.

'ΕΛΑΦΡΥ'ΝΟΜΑΙ, *levis sum.* קַלֹּ *vilesco.* Aqu. Job. XXXIX. 34.

'ΕΛΑ'ΧΙΣΤΟΣ, *minimus.* חָדֵל *cesso.* Symm. Ies. LIII. 3. Sc. חָדַל non solum *cessare,* sed etiam *removere, rejicere, repudiare* notat. Ergo non male sensum expressit Vulg. *novissimum virorum.* — מִצְעָר *pusillus.* Aqu. Ies. XXIV. 6. — צַעֲדֵי *gressus.* Job. XVIII. 7. Legerunt צָעִיר. — צָעִיר, *parvus.* Jos. VI. 26. 1 Sam. IX. 21. Job. XXX. 1. ubi ἐλάχιστος est *minimus,* sc. *ætate.* Theodot. νεώτερος. Jer. XLIX. 19. — קָטָן, idem. 2 Reg. XVIII. 24. Prov. XXX. 24. Sap. VI. 6. ἐλάχιστος est *infimus in republica, dignitate, honore et auctoritate destitutus.* Hesych. ἐλάχιστος, μικρὸς πάνυ, ὕστερος, ἔσχατος.

*'ΕΛΑ'ΧΙΣΤΟΣ ΟΥ'ΔΑΜΩ'Σ, *nequaquam minimus.* צָעִיר, *parvus.* Mich. V. 1. Facit huc, quod Storrius in Obss. ad Synt. Hebr. p. 52. observavit, vocem צָעִיר oppositas *magni* et *parvi* significationes habere, dum sive per غ sive per ع scribi possit. Sic زعر *paucus,* et زغر *multus.*

'ΕΛΕΑΛΕ' vel 'ΕΛΕΑΛΗ'. Ipsa

a vox Hebr. אֶלְעָלֵה, *Eleale*, nomen urbis. Ies. XV. 4. Jer. XLVIII. 34. Ies. XVI. 9. Vide λαλέω. Hesych. ἐλεαλὴ, Θεοῦ ἀνάβασις ἐν ὑπερηφανίᾳ.

'ΕΛΕΓΜΟ'Σ, *increpatio, redargutio, clara manifestatio, convictio.* נְּעָרָה, *increpatio.* Ies. L. 2.—הוֹכֵחַ, infin. Hiph. a יָכַח, *increpando.* Lev. XIX. 17. — מַר, *amaritudo.* Num.
b V. 18. ὕδωρ τοῦ ἐλεγμοῦ, aqua convictionis vel manifestationis, quæ nempe arguebat adulteram. Philo de Spec. Leg. p. 786. τοῦτον ἐλέγχου appellat, et addit: ὃ τὰ κεκρυμμένα σου καὶ τὰ δηλούμενά σου ἀπαμφιέσει καὶ ἀπογυμνώσει. Num. V. 19. 23. 25. 27. Cæterum מָרִים LXX deduxisse videntur a מָרָה, Arab. مري, *litigare, contendere,* ac male conjec-
c tat Houbigantius, illos legisse vel הבדים, vel חקרים. — תּוֹכֵחָה, *increpatio.* 2 Reg. XIX. 3. Psalm. CXLIX. 7. — תּוֹכַחַת. Psalm. XXXVII. 15. XXXVIII. 14. ἐν ἐλεγμοῖς. Lex. Cyrilli MS. Brem. ἐν ἐλεγμοῖς, ἐν φανερῷ, et ἐλεγμὸν, ἔλεγχον. Judith. II. 5. εἰς ἡμέραν ἐλεγμοῦ. Ita dicitur sec. Baduellum *tempus castigationi destinatum, aut judicio sup-*
d *plicioque constitutum.*

'ΕΛΕΓΞΙΣ, *redargutio, exprobratio.* שִׂיחַ, *querela.* Job. XXI. 4. XXIII. 2. Ad priorem locum Hesychius: ἔλεγξις, ἐπίδειξις, ἀτιμία, ὕβρις.

'ΕΛΕΓΧΟΣ, *redargutio, convictio, manifestatio,* it. *delictum, probrum.* הוֹכִיחַ : נוֹכַח, Hiph. et Niph. a יָכַח. Job. VI. 26. XVI. 21. XXIII. 7. — *מוֹכִיחַ, *increpans.* Inc. Prov.
e IX. 7. ἐλέγχοι. Legit תּוֹכָחִים. — *מוּסָר, *correctio.* Aqu. Prov. XV. 5. Sed Drusius rectius ad תּוֹכַחַת retulit. —' עֹזֵב part. *relinquens.* Prov. XXVIII. 13. ἔλεγχοι sunt h. l. quæ ἐλέγχη alias dicuntur, *delicta, probra,* ac pertinent ad פְּשָׁעִים, quæ vox ex antecedentibus diserte hic revocata est: nam וְעֹזֵב, ut recte monuit Jaegerus ad h. l., silentio transmissum est. — פֶּשַׁע, *delictum.* f
V. antecedentia. — תּוֹכָהּ, *medium ejus.* Ez. XIII. 14. Hic legerunt תּוֹכֵחָה. Hos. V. 9. — תּוֹכַחַת. Job. XIII. 6. XXIII. 4. Psalm. LXXII. 14. Sir. XVI. 14. ubi ἔλεγχος est i. q. ὀργὴ v. 11. *castigatio, pœna.*

'ΕΛΕ'ΓΧΩ, *increpo, arguo, redarguo, convinco, reprehendo, judico, punio.* אַשְׁמָה, *reatus.* Lev. V. 24. g
ᾗ ἂν ἡμέρᾳ ἐλεγχθῇ, qua die convictus sit. Sic Ælian. V. H. XII. 12. ἐλεγχθεὶς est *convictus.* — *בּוּר infin. a בָּרַר, *explorare.* Inc. Cohel. III. 18. — הוֹכִיחַ Hiph. a יָכַח. Gen. XXI. 25. ἤλεγξεν Ἀβραὰμ τὸν Ἀβιμέλεχ, *redarguebat* Abrahamus Abimelechum. Vide et Lev. XIX. 17. Gen. XXXI. 37. ἐλεγξάτωσαν ἀνὰ μέσον τῶν δύο ἡμῶν, *judicent* inter nos h
duos. Vide et Job. IX. 33. 2 Sam. VII. 14. ἐλέγξω αὐτὸν ἐν ῥάβδῳ ἀνδρῶν, *castigabo* illum virga hominum. Vide et Job. V. 17. Job. XIII. 10. ἐλέγξει ὑμᾶς, *puniet* vos. Vide et Job. XXXIII. 19. Psalm. CIV. 14.—הִרְשִׁיעַ Hiph. *condemno.* Job. XV. 6. — חָקַר, *pervestigo.* Prov. XVIII. 17. — מָצָא, *invenio.* Symm. Job. XXXIV. 11. Sensum expressit, nam מָצָא, ut in N. T. i
εὑρίσκειν, haud raro est vox judicialis. Id. Ps. LXXII. 14. — נָגַע Pih. *plaga afficio.* 2 Par. XXVI. 20. — *נְכֹחִים, *recta.* Symm. Prov. VIII. 9. ἐλεγξώμεθα, *arguamus.* Deduxit a rad. יָכַח, *arguit.* Drusius sine omni necessitate ἐκλεξώμεθα rescribere mavult. — *תָּוֶךְ, *medium.*

a Ezech. XIII. 14. ubi pro בְּתוֹכָהּ, *in medio illius*, legerunt בְּתוֹכֵחַ a יָכַח, in Hiph. ἐλέγχειν. — תּוֹכַחַת, *increpatio*. Prov. III. 11. XXIX. 1. Sap. I. 3. 5. ἐλεγχθήσεται, *fugit*, *recedit* et *se abscondit*, aut: *admittit monita*, *resipiscit*, *si quod peccatum obrepat*. Sir. XIX. 13. 14. 16. ubi ἐλέγχειν est Lat. *corripere*, *compellare aliquem*, *rationem poscere*.

b ἘΛΕΓΧΩΝ ΜΕΤᾺ ΠΑΡῬΗΣΊΑΣ, *redarguens cum libertate*. אֱוִיל שְׂפָתַיִם, *stultus labiis*. Prov. X. 11. Formula Hebr. notat *eum*, *qui eloquitur*, *quidquid in buccam venit*.

*ἘΛΕΕΙΝΌΣ. Vide infra s. v. ἐλεηνός, ac Editores Romanos Cod. Chis. Danielis p. 63. seq.

ἘΛΕΈΩ, *misereor*, etiam *ad misericordiam commoveo*. בָּכָה, *fleo*. Job. XXVII. 15. Aliis punctis subjectis legerunt cum Syro תְּבַכֶּינָה, ac τῷ בָּכָה notionem *deplorandi* seu *condolendi* recte subjecerunt. — הָדַר, *honoro*. Ex. XXIII. 3. — *חִין pro חֵן, *gratia*. Job. XLI. 4. — חָמַל, *parco*. Ies. IX. 19. Ezech. V. 11. Al. Deut. XIII. 8. — חָנַן, *gratiam facio*. Theod. Job. XLI. 3.

d ἐλεήσει, ubi tamen mallem legere ἐλεῆσαι. Vulg. *et ad deprecandum compositas*. Significat ἐλεεῖν h. l. *ad misericordiam commovere*. LXX Gen. XXXIII. 5. τὰ παιδία, οἷς ἠλέησεν ὁ Θεὸς τὸν παῖδα, liberos, quos *misericorditer largitus est* Deus servo suo. Ibid. XLIII. 29. Exod. XXXIII. 19. — טוֹב עַיִן, *bonus oculo*, h. e. *benignus*, *liberalis*. Prov. XXII. 9.

e — נוּד, *condoleo*. Inc. Jer. XV. 5. ἐλεήσει. — נָחַם Pih. et Niph. *consolor*. Ies. XII. 1. LII. 9. Ezech. XXIV. 14. — נָתַן, *do*. Prov. XXI. 26. ὁ δὲ δίκαιος ἐλεεῖ (in Vat. legitur ἐλεᾷ), ubi non opus est statuere eos יָחֹן legisse, coll. v. 10. nam ἐλεεῖν h. l. eandem cum נָתַן *benefaciendi* notionem habet. Vide Lex. N. T. s. h. v. — עָשָׂה, *facio*, etiam, ut ποιέω, *beneficiis afficio*. Ies. XLIV. 23. —

f קִבֵּץ Pih. *congrego*. Ies. LIV. 7. Sensum expresserunt. Sermo enim ibi est de *collectione Judæorum e captivitate*, in qua erat magnum Dei beneficium. Conf. infra s. שׁוּב. — רִחֵם Pih. Deut. XIII. 17. XXX. 3. Ps. CXIV. 5. — רִנָּה, *clamor*. Jer. VII. 15. ubi ἐλεεῖσθαι videtur esse *deprecari*, *precibus pro aliquo intercedere*. — שׁוּב, *reduco*,

g speciatim e captivitate. Ies. LII. 8. — שָׁמַע, *audio*, etiam, ut h. l., *exaudio*. Ies. LIX. 2. Tob. III. 15. μηκέτι ἐλεῆσαί με. Nisi rejiciatur μηκέτι, ἐλεῆσαι conversum videtur ex Hebr. et Chald. חסד, quod non modo *misericordiam*, sed etiam *infamiam* notat. 2 Macc. III. 21. ἐλεεῖν ἦν, miserabilis s. miseratione digna erat.

h *ΜῊ ἘΛΕΈΩ, *non misereor*. הִרְגִּיעַ Hiph. a רָגַע, *requiescere facio*. LXX sec. Hex. Jer. XXXI. 2. μὴ ἐλεήσατε. Legerunt לֹא הִרְגִּיעוּ. — Vide infra s. v. ἴλεως.

ἘΛΕΗΜΟΣΥ´ΝΗ, *misericordia*, *gratia*, *benignitas*, it. *donum*, *quod ex misericordia datur pauperibus*. אֱמֶת, *veritas*, h. l. *veracitas in promissis servandis*. Ies. XXXVIII. 18.

i — חֶסֶד, *benignitas*. Gen. XLVII. 29. Prov. III. 3. XX. 28. Adde Aqu. Ex. XV. 13. ubi pro ἐλέει libri nonnulli ἐλεημοσύνῃ habent. — צְדָקָה, *justitia*, item *benignitas*. Symm. Ps. XXX. 1. LXX Deut. VI. 25. XXIV. 13. Ies. I. 27. — צִדְקָה Chald. idem. Dan. IV. 24. — רַחַם, *miseratio*. Jer. XVI. 4. Sir. XXIX. 12. σύγκλεισον ἐλεημοσύνην ἐν τοῖς ταμείοις σου. Sir. III. 16. ἐλεη-

μοσύνη πατρὸς est *pietas erga parentes*, prouti eam descripserat in antecedentibus.

'ΕΛΕΗ'ΜΩΝ, *misericors*. חַנּוּן, *gratiosus*. Ex. XXII. 27. XXXIV. 6. 2 Par. XXX. 9. — חֶסֶד, *benignitas*. Prov. XI. 17. XX. 6. Loco חַסְדּוֹ, *misericordiæ suæ*, legerunt חֶסֶד, omisso pronomine ו, quod nec apparet in Vulgato: *misericordes vocantur*. — חָסִיד, *benignus*. Jer. III. 12. — *חֶסֶר, *defectus*. Prov. XXVIII. 22. Legerunt חֶסֶד per Daleth, aut potius חָסִיד. — רַחוּם, *misericors*. Ps. CXLIV. 8. Symm. Ps. LXXVII. 38. — שֵׂכֶל, *intellegentia*. Prov. XIX. 11. ubi tamen pro ἐλεήμων Grabio (Proleg. T. IV. c. 4. §. 3.) νοήμων legendum videtur.

*'ΕΛΕΗΝΟ'Σ, *misericors*. חֲמֻדוֹת, *desideria*. Dan. IX. 23. ὅτι ἐλεηνὸς εἶ sec. cod. Chis. Ibid. X. 1. 11. 19. Non male quoad sensum. In utroque loco enim ante חֲמֻדוֹת omissum est אִישׁ, hoc sensu: *dilectus Dei*. Videtur igitur etiam adjectivum ἐλεηνὸς h. l. esse i. q. ἠλεημένος, *misericordiam consecutus*, ut jam editor Romanus et Michaëlis monuerunt. Sed Segaarius legere mavult ἐλεεινός.

'ΕΛΕΙΛΙ'Μ. Hebraicum אֱלִילִים, *idola*. Inc. Lev. XIX. 4. XXVI. 1.

"ΕΛΕΟΣ, *misericordia, benignitas*, it. i. q. δέησις, *supplicatio, qua quis aliquem ad misericordiam commovere conatur*. *אֹמֶר, *eloquium*. Psalm. LXXVI. 19. ubi ἔλεος notat *promissionem felicitatis*. Conf. Lex. N. T. s. h. v. — חֵן, *gratia*. Gen. XIX. 19. Num. XI. 15. — חֲנִינָה, idem. Jer. XVI. 12. — חֶסֶד, *benignitas*. Aqu. Gen. XXXII. 10. מֵחֲסָדִים, ubi vel ἐλέῳ vitiosum est, vel legit הַחֶסֶד. Schaffenbergius rescribendum putat: παρὰ πάντας τοὺς ἐλέους. LXX Gen. XXIV. 12. 49. Ex. XX. 6. Deut. V. 10. — יֶשַׁע, *salus*. Ies. XLV. 8. — מֵעַיִם dual. *viscera*, etiam *misericordia, benignitas*. Ies. LXIII. 15. — *סְלִחוֹת, *indulgentia*. Dan. IX. 9. sec. cod. Chis. ubi Theodot. ἱλασμοὶ habet. — *עִם, *cum*. Inc. 1 Sam. XIV. 45. pro כִּי עִם־אֱלֹהִים עָשָׂה הַיּוֹם הַזֶּה. (h. e. *nam Dei auxilio adjutus comparavit nobis hunc diem lætitiæ aut victoriæ*) habet: ἔλεος τοῦ Θεοῦ ἐποίησε ἐν τῇ ἡμέρᾳ ταύτῃ, h. e. magno *beneficio* divino (quod erat in victoria de Philistæis reportata) nos affecit hodie. Editio Complutensis quoque habet ibi ἔλεος, quod tamen ex λαὸς, quod reliqui libri habent, ortum esse videtur. — צְדָקָה, *justitia, benignitas*. Ies. LVI. 1. Ez. XVIII. 19. 21. — רָצוֹן, *benevolentia*. Ies. LX. 10. — *שֶׁמֶן, *oleum*. Aqu. Symm. Prov. XXVII. 26. ubi legendum ἔλαιον e conjectura Drusii et Montfauconi. Ps. LXXXVIII. 21. libri impressi ἐν ἐλέει ἁγίῳ. Hieron. *in misericordia sancta*. Scribendum autem est ἐν ἐλαίῳ. Idem valet de loco Ps. XCI. 10. ubi legitur ἐν ἐλέῳ πίονι. Conf. Opusc. Crit. p. 245. — שֶׁמֶשׁ, *sol*. Ps. LXXXIII. 12. ὅτι ἔλεος καὶ ἀλήθειαν ἀγαπᾷ ὁ Θεός. Olim quidem cum Starckio judicabam loco ἔλεος reponendum esse ἥλιος (Vide Opusc. Crit. p. 239.): nunc vero re diligentius considerata statuo, verba hæc ab h. l. aliena esse, et pertinere fortasse ad Ps. LXXXV. 11. Agellius putat, LXX scripsisse ἔλαιον, et legisse שֶׁמֶן. — תְּחִנָּה, *supplicatio*. Theod. Jer. XLII. 9. LXX Jos. XI. 20. Dan. IX. 20. Jer. XLII. 2. — *תַּחֲנוּנִים, *deprecationes*. Dan. IX. 3. ubi Theodot. δέησις. Hesych. ἔλεος,

a οἶκτος. Cant. Tr. Puer. 14. ἔλεος est venia peccatorum, quæ a misericordia Dei pendet. Sir. II. 7. *auxilium, quod benignitate permotus Deus fert.* Sic quoque de *salute ipsa, quæ auxilio efficitur,* legitur ib. XVIII. 4. 10. LI. 11. Sir. XLIV. 27. ἔλεος, *probitas, pietas,* coll. 1 Macc. II. 56. et XVI. 3. Baruch. II. 19. καταβάλλομεν τὸν ἔλεον ἡμῶν κατὰ πρόσωπόν
b σου, effundimus coram te *supplicationes nostras.* Tob. VIII. 18. ἔλεος, *felicitas,* causa posita pro effectu.

'ΕΛΕ'ΠΟΛΙΣ, *aries bellicus, machina ad capiendas urbes comparata.* Dicitur παρὰ τὸ ἑλεῖν τὰς πόλεις. Videndus de ea Ammianus Lib. XXIII. c. 4. Petrus Crinitus *Poliorcen* vocat. Excogitata primum fuit a Demetrio Poliorcete, fabri-
c cata vero a Dioclide Abderita. Meminit hujus machinæ quoque Vitruvius Lib. X. c. 22. et Plutarchus V. 34. 3. Reisk. 1 Macc. XIII. 43. 44. Hesych. ἑλεπόλεις, μηχανήματα, οἱ κριοὶ ἢ οἱαδήποτε, δι' ὧν αἱ πόλεις καθαιροῦνται. παρὰ δὲ Κρησὶν τὰ τῶν πολεμίων ὄργανα. Lex. Cyrilli MS. Brem. ἑλεπόλεις, μηχανήματα πορθοῦντα πόλεις, κριοί. Conf. Lips. Poliorcet.
d Lib. III. Dial. I. p. 115. Stewechium ad Veget. de Re Militari Lib. IV. p. 245. et Martinii Lex. Phil.

'ΕΛΕΥΘΕΡΙ'Α, *libertas.* חֻפְשָׁה, idem. Lev. XIX. 20. — *חָפְשִׁית, quod Lexicographi recentiores per *statum infirmitatis* exponunt a خفش, *infirmus fuit.* Aqu. 2 Reg. XV. 5. οἶκος ἐλευθερίας, *ædificium, quod non est cum aliis conjunctum,*
e *separatum,* ein freystehendes Haus, *a separate building.* Vulg. *in domo libera seorsum.* חָפְשִׁי est *liberum dimisit, libertate donavit.* In notione *licentiæ* legi videtur Sir. XXXIII. 26.

'ΕΛΕΥ'ΘΕΡΟΣ, *liber,* etiam *ingenuus, nobilis.* חָפְשִׁי, idem. Exod. XXI. 2. 5. Deut. XV. 12. Οἱ λοιποὶ Job. III. 19. — חֹרִים plur. *ingenui.* Theod. Jer. XXVII. 20. LXX 1 Reg. XXI. 8. ubi Vulg. *optimates.* Syr. ܚܐܪܐ, *nobilis, ingenuus, liber.* Neh. XIII. 17. Cohel. X. 17. — לְנַפְשָׁהּ, *secundum appetitum,* h. e. *pro arbitrio.* Deut. XXI. 14. — נָגִיד *princeps.* Jer. XXIX. 2. Sir. X. 28. ἐλεύθεροι sunt liberi patrisfamilias nam opponuntur τῷ οἰκέτῃ. Vide quoque Syrum.

'ΕΛΕΥΘΕΡΟ'Ω, *libero.* Sirac. L. 23. 2 Maccab. I. 27. II. 23.

*'ΕΛΕΥΘΕΡΩ'ΤΕΡΟΣ, *liberior.* 4 Macc. XIV. 2.

*'ΈΛΕΥΣΙΣ ΘΑΝΑ'ΤΟΥ, *adventus mortis.* בָּמוֹת. Num. XXI. 19. sec. Cod. Paul. Lips. Cogitavit בּוֹא מוֹת.

*'ΕΛΕΥΣΤΕ'ΟΝ, *eundum, veniendum, prodeundum.* 2 Macc. VI. 17. δι' ὀλίγων δὲ ἐλευστέον ἐπὶ τὴν διήγησιν, *jam vero ad narrationem ipsam veniendum est.* Est formatum, ut ἰτέον, διωκτέον et νομιστέον.

*'ΕΛΕΦΑΝΤΑ'ΡΧΗΣ, *elephantis præfectus, magister elephantum.* 2 Macc. XIV. 12. 3 Macc. V. 4. 45. Confer Bocharti Hieroz. P. I. p. 266. et 273.

'ΕΛΕΦΑΝΤΙ'ΑΣΙΣ, *morbi genus,* ut atrocissimi et fœdissimi, ita incurabilis, totum corporis habitum in elephantis speciem transformantis. חֶרֶס, *scabies.* Deut. XXVIII. 27. Hesych. ἐλεφαντίασις, εἶδος λέπρας.

'ΕΛΕΦΑ'ΝΤΙΝΟΣ, *elephantinus, eburneus,* etiam *ebore cœlatus et ornatus.* שֵׁן, *dens,* sc. *elephantis.* Amos III. 15. οἶκοι ἐλεφάντινοι. 1 Reg. XXII. 39. Ps. XLIV. 10. Conf. quæ de ejusmodi domibus et profanis affert Bochartus Hieroz. P. I. Lib. II. c. 24. Amos VI. 4. οἱ καθεύδοντες ἐπὶ κλινῶν ἐλεφαντίνων. Confer Demsterum ad Rosini Antiq. Rom. Lib. V. p. 795.

a 'ΟΔΟ'ΝΤΕΣ 'ΕΛΕΦΑ'ΝΤΙΝΟΙ, *dentes elephantini, h. e. ebur.* קַרְנוֹת שֵׁן, *cornua ex ebore.* Ez. XXVII. 15. — שֶׁנְהַבִּים plur. *ebora.* 1 Reg. X. 22. 2 Par. IX. 21.

'ΕΛΕ'ΦΑΣ, *elephas, animal ipsum,* it. *ebur,* et *morbi genus,* de quo vide supra s. ἐλεφαντίασις. שֵׁן, *dens,* nimirum *elephantis.* Ez. XXVII. 6. ἱερά σου ἐποίησαν ἐξ ἐλέφαντος. Sic
b Homerus ἐλέφαντα dixit *ebur.* Phav. 'Ελέφαντα λέγει Ὅμηρος τὸ ἐλεφάντινον ὀστοῦν, τῷ τοῦ ὅλου ὀνόματι ὀνομάζων τὸ μέρος, ᾧ τρόπῳ καὶ βοῦς τὸ δέρμα, ἢ βύρσα δηλαδή. Vide Il. Δ'. v. 141. et Odyss. Δ'. 72. Conf. et Hesych. ac Eustathium ad Dionys. Perieg. v. 443. — שְׁחִין, *ulcus, inflammatio.* Inc. Job. II. 7. ἐλέφαντι. LXX ἕλκει πονηρῷ. Hesychius ἐλέφαντα in-
c ter alia exponit τοὺς ὀδόντας καὶ τὸ σωματικὸν πάθος. Idem: ἐλεφαντίασις, εἶδος λέπρας. Adde 1 Macc. I. 19. VI. 30.

'ΕΛΙΚΤΟ'Σ, *tortilis, tortuosus, flexus, convolutus.* לוּל, *cochlea, scala rotunda, qua domum per circuitum ascendimus.* 1 Reg. VI. 8. ἑλικτὴ ἀνάβασις, gradus flexi, h. e. *cochlea,* Wendeltreppe, *a winding*
d *staircase.* — תֻּפִינִים plur. *cocturæ.* Lev. VI. 21. ἑλικτά. Sed ibi sine dubio reponendum est ἐρικτὰ vel ἐρεικτὰ, quod vide infra. Conf. quoque ad l. c. Flamin. Nobil. Hesych. ἑλικτά, στρεβλά, καμπτά.

'ΕΛΙΞ, *circumvolutio, anfractus, volumen, gyrus,* item: *capreolus in vite, palmes vitis,* it. *auris circuitus sub*
e *ala.* שֹׂרֵקָה, *vitis generosa.* Genes. XLIX. 11. τῇ ἕλικι, palmiti vitis. Hesych. ἕλικι, κλήματι ἀμπέλου. Lex. Cyr. MS. Brem. ἕλικι, κλήματι ἀμπέλου κυκλοειδεῖ. Eustathius ad Il. M'. v. 866. cum ἕλικα exposuisset ἁπλῶς συστροφὴν, subjicit: ἔτι δὲ καὶ ἕλιξ ἀμπέλου, τὸ λεπτότατον, οἷά τι νῆμα, ᾧ δράττεται ἴσα (Perizon. not. ad Ælian. V. H. IX. 11. legit ἴσα)
f καὶ χειρὶ παραπεφυκότων. Conf. et Hesiod. Scut. Herc. v. 295. — תְּנוּךְ, *ima pars auris.* Symm. Lev. VIII. 23. Pollux Lib. II. sect. 86. ἡ δὲ πᾶσα περιαγωγὴ τοῦ ὠτὸς ὑπὸ τὸ πτερύγιον ἕλιξ.

'ΕΛΙ'ΣΣΩ, vel 'ΕΛΙ'ΤΤΩ, *convolvo, inverto.* גָּלַל, idem. Ies. XXXIV. 4. ἑλιγήσεται ὁ οὐρανὸς ὡς βιβλίον, *convolvetur* cœlum sicut liber. — הֶחֱלִיף Hiph. *muto.* Ps. CI. 28. g
ὡσεὶ περιβόλαιον ἑλίξεις αὐτούς. Scribendum fortasse ἀλλάξεις, nam sequitur ἀλλαγήσονται, quæ fuit jam Cappelli sententia Crit. S. p. 159. Conf. Drusii Miscell. Cent. II. c. 24. et Hodium de Bibl. Text. Origin. p. 274. Hesych. ἑλίξας, πλέξας, κάμψας, στρέψας. — *הִתְהַלֵּךְ Hithp. *ambulo.* Job. XVIII. 8. Libere verterunt. h

'ΕΛΚΟΣ, *ulcus.* *נֶתֶר, *nitrum.* Prov. XXV. 19. (20.) ex usu l. Arab. in qua نتّى notat *vulnus graviter et alte inflictum.* — שְׁחִין, *inflammatio.* Aqu. Symm. Theod. Ies. XXXVIII. 21. ubi vid. Montf. LXX Exod. IX. 9. Lev. XIII. 18. Job. II. 7.

*'ΕΛΚΟΣ 'ΕΧΩ. 1 Sam. V. 12. in vers. Aqu. aut potius Symmachi Hebr. הֻכָּה, *percussus, plaga affec-* i
tus sum, respondet.

*'ΕΛΚΥΣΜΟ'Σ, *tractio.* מָשַׁךְ, *traho.* Inc. Ps. X. 9. ἐν ἑλκυσμῷ αὐτοῦ.

'ΕΛΚΥ'Ω, *traho.* גָּרַר, *congrego.* Hab. I. 15. εἵλκυσεν αὐτὸν ἐν ἀμφιβλήστρῳ. — גָּלָה, *demigro.* Job. XX. 28. ubi pro ἑλκύσαι alii habent ἐκλύσαι. — *חָטַף, *rapio.* Ps. X. 9. Arab. خطف de *leone* vel *fera* usurpatur, *quæ uncis arripit ac ad se pertrahit prædam.* — *ברך, vel

a potius כּוֹנֵן, *me paro*. Symm. Ps. LVIII. 4. ubi ἑλκύων de iis dicitur, *qui alios in jus rapiunt et violenter tractant*. Alii libri ibi habent πατάξωσι, quæ Bocharto (in Hieroz. T. I. p. 88.) vera visa est lectio, ut Symmachus legerit יְכוֹנִי. — מָשָׁה, *traho, extraho*. 2 Sam. XXII. 17. — מָשַׁךְ, idem. Deut. XXI. 3. Neh. IX. 30. Cant. I. 3. ubi εἵλ-
b κυσάν σε mutandum est in εἵλκυσόν με. Orta est impressa lectio sine dubio ex antecedente ἠγάπησάν με. Non enim vero simile est, eos מָשְׁכֵךְ legisse. Cohel. II. 3. ubi pro ἑλκύσει Thaumaturgus et alii nonnulli legunt ἐκλύσει, *dissolvet*, sed perperam. — מֶשֶׁךְ, *tractio*. Theod. et LXX Job. XXVIII. 18. ἕλκυσον σοφίαν ὑπὲρ τὰ ἐσώτατα, *præfer s. an-*
c *tepone* sapientiam occultis. Pronuntiarunt מְשֹׁךְ. Hieron. *trahes*. Lege *trahe*, ut corrigit Grabius de Vitiis, etc. p. 105. — *פָּרַק, *frango*. Gen. XXVII. 40. sec. Compl. ἑλκύσῃς: ubi alii habent ἐκλύσῃς, utrumque non male quoad sensum. — שָׁאַף, *haurio*. Οἱ λοιποὶ Jer. II. 24. Vulg. *abstraxit* ventum. LXX Job. XXXVI. 20. Ps. CXVIII. 130.
d Jer. XIV. 6. — שִׂדֵּד Pih. *occo*. Job. XXXIX. 10. Sed ibi ἑλκύειν αὔλακας potius τῷ שִׂדֵּד respondet.

ἙΛΚΩ, *traho*. הֵנִיף Hiph. a נוּף, *agito, ventilo*. Ies. X. 15.—מַשְׁכִּים, *mane surgens*. Aqu. Theod. Jer. V. 8. ἕλκοντες. Legerunt מֹשְׁכִים a מָשַׁךְ, *trahere, educere*. *Equi trahentes* sunt nonnullis Intt. *refractarii, qui obnituntur freno*. Cf.
e Bocharti Hieroz. P. I. p. 130. ed. Rosenmülleri. Mihi autem sunt *extrahentes*, seu *protrudentes*, sc. *penem*. Certe Vulg. habet *emissarii*, et LXX θηλυμανεῖς. Symmach. habet sensu fortasse eodem ἑλκόμενοι (Montf. *attracti*. An potius mediæ *trahentes*?) et legit מְמֻשָּׁכִים. — *מְשַׁךְ, *traho*. Jud. V. 14. ἕλκοντες ἐν ῥάβδῳ, *protrahentes virgam*, h. e. *stylum, calamum*. — נְגַד Chald. *traho, extendo*. Dan. VII. 10. εἷλκεν, *expansus est*. Supple ἑαυτόν. — *נָגַר, *profundo*, it. *expando, diffundo*. Symm. Psalm. LXXIV. 9. ubi ἕλκειν est *bibere*. Hier. *et propinabit ex eo*. — *נֶתֶר, *nitrum*. Prov. XXV. 20. ἕλκει. Male Montf. ac interpres Lat. in Polygl. reddunt: *uti acetum trahit*. Non enim ἕλκει deducendum est ab ἕλκω, sed ab ἕλκος, quod vide supra. Conf. Intt. Thomæ Magist. p. 295. — שָׁאַף, *haurio*. Cohel. I. 5. — שָׁלַף, *extraho*: Al. Jud. XX. 35. Sap. XIX. 4. ubi de *fato* dicitur. Sic Latinorum *trahi fato*. 3 Macc. V. 49. ἕλκειν γάλα, *lac sugere*.

ἙΛΛΑΜΒΑ'ΝΟΜΑΙ, *excipio, apprehendo*. תָּפַשׂ, idem. Theodot. Prov. XXX. 28. ἐλλαμβανόμενος. Pronuntiabat תִּתָּפֵשׂ.

*"ΕΛΛΕΙΜΜΑ, *defectus*, etiam i. q. κατάλειμμα, *reliquiæ, residuum*. יֶתֶר, idem. LXX sec. Hex. 2 Sam. XXI. 2. ubi Inc. κατάλοιπα habet.

ἘΛΛΕΙ'ΠΩ, *deficio*. תָּמַם, *consumor*. Al. 2 Reg. VII. 13.

ἝΛΛΗΝ, *Græcus*, *ethnicus*. פְּלִשְׁתִּים, *Philistæi*. Ies. IX. 12. ubi Capp. in Nott. Critt. p. 500. suspicatur eos ἀλλοφύλους scripsisse. Adde 1 Macc. VIII. 18. 2 Macc. IV. 36.

ἙΛΛΗΝΙΚΟ'Σ, *Græcanicus*. יֹנָה part. fœm. *opprimens*. Jer. XLVI. 16. L. 16. ubi legentes הַיְוָנָה non deduxerunt a יָנָה, sed a יָוָן, *Græcia, Græci*. 2 Macc. IV. 10. 15. VI. 9. ubi *cultus idololatricus* per τὰ Ἑλληνικὰ exprimitur.

a 'ΕΛΛΗΝΙ'Σ, *Græca*. 2 Macc. VI. 8.

'ΕΛΛΗΝΙΣΜΟ'Σ, *Græcismus, Gentilismus*. 2 Macc. IV. 13.

'ΕΛΛΙΠΗ'Σ, *deficiens, indigens*. Sir. XIV. 10. ἐλλιπὴς, sc. ἐστι, *inopia laborat*. Alii legunt ἐν λύπῃ, vel ἐλλυπὴς, *tristis*. Sic Vulg. *in tristitia erit super mensam suam.*

'ΕΛΛΟΥΛΙ'Μ. Ipsa vox Hebr. הִלּוּלִים, *hymni, chori*. Jud. IX. b 27. juxta ed. Rom. ἐποίησαν ἐλλουλίμ. Al. habent, et, ni fallor, ex glossemate in margine addito, ἐποίησαν χορούς, faciebant choros, h. e. una canebant. In Lex. Cyrilli MS. Brem. legitur: ἐποίουν ἐλωλεῖν, et exponitur ἐποίουν χορούς. Glossæ in Octat. a Fabricio editæ, pariter corrupte: ἐποίουν ἐλωλὶμ, ἐποίουν χωλούς. Conf. v. χορός.

c 'ΕΛΜΩΝΙ'. Vide in 'Εμμωνιίμ.

"ΕΛΟΣ, *carectum*, etiam *palus, ubi carex, papyrus*, etc. *nascitur, locus palustris*. אֲגַם, *stagnum*. Ex. VII. 19. VIII. 5. Ies. XXXV. 7. Sc. opinati sunt, אֲגַם significare *et arundinem, et locum, in quo arundines nasci solent, s. paludem*. Ita et Arabs, qui *arundineta* transtulit. — אָחוּ, de cujus origine e l. Arab. d disputat Schultens. ad Job. VIII. 11. Fischero in Clavi p. 48. videtur significare *paludem juxta Nilum, ubi creverit carex, papyrus*, etc. Aqu. Symm. Gen. XLI. 2. (ἐν ἕλει, *ad carectum*) et Job. VIII. 11. — גֹּמֶא, *juncus*. Ies. XXXV. 7. — סוּף, idem. Ex. II. 3. 5. ubi Aquila παπυρεών. Ies. XIX. 7. — עֲרָבָה, *desertum*. Al. Ies. XXXIII. e 9. Hesych. ἕλος, σύμφυτος τόπος, ἢ χεῖλος ποταμοῦ, καὶ ὁ τελματώδης τόπος. Idem: ἕλη, σύνδενδροι τόποι. Suidas: ἕλος — ὕδατος ἰλὺς ἐπικεχυμένου πηλοῦ καὶ βαθείας ὕλης, ἢ παπύρου ἢ καλάμου ἐκφυομένης ἀεὶ τοῦ πηλοῦ καὶ ὑπερανεστηκυίας τοῦ ὕδατος. Adde 1 Macc. IX. 42. εἰς τὸ ἕλος τοῦ 'Ιορδάνου. Vulg. *ad ripam Jordanis*, coll. v. 45.

'ΕΛΠΙ'ΖΩ, *spero, exspecto, confi-* f *do, fiduciam pono*. בָּטַח, *confido*. Jud. IX. 27. ἤλπισαν ἐπ' αὐτῷ, *confidebant* illi. Jud. XX. 36. ἤλπισαν ἐπὶ τὸ ἔνεδρον, *fiduciam collocabant* in insidiis. 2 Reg. XVIII. 5. ἐν κυρίῳ ἤλπισε, *confidebat* Domino, coll. Ps. XXXII. 21. Psalm. IV. 6. ἐλπίσατε ἐπὶ κύριον. Psalm. XXV. 2. ἐπὶ τῷ κυρίῳ ἐλπίζων, coll. Psalm. XLIII. 8.—בֶּטַח, *confidentia*. Job. XXIV. g 23. — גּוֹל, *devolutus*. Psalm. XXI. 8. ἤλπισεν ἐπὶ κύριον, (Hieron. *confugit.*) non male quoad sensum. Nam *volvere in aliquem* dicitur de eo, qui se resque suas alteri commendat, adeoque spem ac fiduciam suam in aliquo ponit. — *דָּמַם, *quiesco, sileo*, metaph. *spero, spem ac fiduciam in aliquo pono* (v. c. Psalm. XXXVII. 7. LXII. 2.). Inc. sec. h Theodoret. et Cod. Norimb. Thren. III. 26. — דָּרַשׁ, *quæro*. Ies. XI. 10. ubi דָּרַשׁ notat *animo fiducia pleno aliquem adire precibus*, et ex adjuncto *colere, venerari*. — הֵחֵל Hiph. a חָלַל, *incipio*. Hebr. et LXX Gen. IV. 25. Videntur legisse הוֹחִל, ac derivasse a יָחַל, *speravit*. — חָסָה, *confugio*. Psalm. V. 13. VII. 1. XV. 1. — חָשַׁק, *amore pro-* i *pendeo*. Psalm. XC. 14. Secundum nonnullos legerunt חָשָׁה, quod acceperunt pro חָסָה. Sed Buxtorfius in Anticrit. pag. 645. rectius mihi statuere videtur, eos sensum liberius expressisse. Nam *amare Deum* quid aliquid est, quam simul in eum sperare et confidere? Ita conjunctæ sunt hæ virtutes, ut facile sit unam pro alia sumere. — יִחֵל Pih. *exspecto*. Theod. Mich. V. 7. LXX Psalm. XXX. 32. XLI. 7. Ies. XLII. 4. — נִשָּׂא Pih. *elevo*.

a Jer. XLIV. 14. *Elevare animam suam* est *magno alicujus rei desiderio teneri*, et ex adjuncto *sperare*. Theodot. 2 Sam. XIV. 14. — נִשְׁעַן Niph. *innitor*, metaph. *spem ac fiduciam pono*. 2 Par. XIII. 18. — קַו קָו, *linea linea*. Ies. XVIII. 7. ἔθνος ἐλπίζον. In mente habuerunt vocem קָוָה. — קִוָּה Pih. *exspecto*. Ies. XXV. 9. XXVI. 8. — קֵרַב
b Pih. *appropinquo*. Ez. XXXVI. 8. ὅτι ἐλπίζουσι τοῦ ἐλθεῖν. Ita quoque Codex Syr. Hexapl. Mediol. Num scribendum ἐγγίζουσιν? coll. Gen. XII. 11. ἤγγισεν εἰσελθεῖν, et 2 Sam. XV. 5. — שִׂבֵּר, Pih. *exspecto*. Ps. CXLIV. 16. Ies. XXXVIII. 18. — שָׁפַט, *judico*. Ies. LI. 5. Libere verterunt. Koppio legisse videntur יבטחו. Praeterea legitur Jud.
c XVIII. 7. ubi verba יֹרֵשׁ עֶצֶר, *possidens retentionem*, a LXX sec. Hexapl. redduntur: κληρονόμος ἐλπίζων (Vat. ἐκπιέζων) θησαυρούς. Illud ἐλπίζων e margine in textum translatum, sed inepto loco positum est. Pertinet enim ad בֹּטֵחַ in anteced. unde simul apparet, pro ἐλπίζων reponendum esse ἐλπίζοντα. Sir. II. 9. ἐλπίσατε εἰς ἀγαθά, sperate bona.
d 1 Macc. II. 61. Confer infra s. v. κενός.

'ΕΛΠΙ'Σ, *spes, fiducia, exspectatio, confidentia, securitas*. בָּטַח, *confido*. Ies. XLVII. 10. — בֹּטֵחַ : מַבְטִיחַ, part. Kal et Hiph. *confidens, confidere faciens*. Jud. XVIII. 7. Psalm. XXI. 9. Ies. XXXII. 9.
e 10. — בֶּטַח, *confidentia*. Aqu. Job. XI. 18. Vulgat. *securus dormies*. Theod. Ez. XXX. 9. ubi non vidit בֶּטַח adverbialiter sumendum esse, ac *confidenter* significare. LXX Jud. XVIII. 7. Psalm. IV. 10. XV. 9. Hos. II. 18. κατοικιῶ ἐπ' ἐλπίδι. Gloss. MS. in Proph. ἐπ' ἐλπίδι, ἀμερίμνως. Soph. III. 1. — בִּטָּחוֹן, idem. Cohel. IX. 4. — חָזוּת, *provisio*. Ies. XXVIII. 18. Vox Hebr. h. l. *pactum* notat, unde ex adjuncto de *spe* ac *fiducia* eam explicandam putarunt. — חֶסֶד, *beneficentia*. 2 Par. XXXV. 26. ubi ἐλπίς in universum *pietatem* notare videtur, ut πίστις in N. T. libris. Secundum Tychsenium legerunt כסלן—כֶּסֶל, *fiducia*. Psalm. LXXVII. 9. — *מַבָּט, *respectus*. Theod. Ies. XX. 5. מַבָּט, est h. l. *spes* ac *fiducia*, a נָבַט, *respicere aliquem auxilii implorandi causa*. — *מַבָּט, idem. Zach. IX. 5. ubi non opus est statuere eos מִבְטָח legisse.—מבטח et מִבְטָח, *fiducia*. Psalm. XXXIX. 6. LXIV. 6. Jer. II. 37. — מַחְסֶה : מַחְסֶה, *refugium*. Psalm. XIII. 7. LXX. 3. LXI. 7. — *מִקְוֶה, *exspectatio*. Symm. sec. Schol. Theodoreti in Catena Norimb. Jer. L. 7. Non legit נְדִיבָה—תִּקְוָה, *forma ingenua*. Job. XXX. 15. Vocem Hebr. recentiores nonnulli interpretes de *felicitate* accipiunt, ut adeo LXX parum h. l. a vero sensu aberraverint. — *נֶפֶשׁ, *anima*, item quivis *affectus vehementior*, spec. *desiderium* et *cupiditas*. Symmach. Job. XXXI. 39. ἐλπίδος ἐστέρησα, spe privavi. Eandem notionem habet quoque formula Hebr. *sufflare animam alicujus*, h. e. *spem alicujus frustrare*. — עֶזְרָה, *auxilium*. Ies. XXXI. 2. — צְבִי, *decus, gloria*. Ies. XXIV. 16. XXVIII. 4. 5. — קַו, *linea, regula*. Ies. XXVIII. 10. 13. 17. Deduxerunt a rad. קָוָה *exspectavit*. — *קָוֶה, *funiculus mensoris*. Symm. Jerem. XXXI. 39. Deduxit a קָוָה, *exspectavit*.—רַחַץ *lotio*. Ps. LIX. 8. CVII. 9. רַחַץ

in l. Chald. et Syr. *sperare* notat, et Moab λίβης τῆς ἐλπίδος vocatur, quia ibi tanquam in arce tutum se futurum sperabat. Fr. Seacelus in Sacr. Elæochrismat. etc. pag. 177. pro ἐλπίδος conjicit legendum κάλπιδος, hoc sensu: *vas calefaciens aquam lavacri mei.*—שֶׂבֶר, *exspectatio.* Psalm. CXLV. 4. — תּוֹחֶלֶת, *spes.* Thren. III. 18. — תִּקְוָה, *exspectatio.* Job. IV. 6. V. 16. VI. 8. ubi ἐλπὶς est *objectum spei.* Vulgat. *quod expecto,* τὴν ἐλπίδα μου δῴη. Prov. X. 29. Sap. XIV. 6. Noachus cum familia ἐλπὶς τοῦ κόσμου dicitur, quia in arca servatus est, ut post diluvium genus humanum generando propagaret. Simili modo *spes* pro objecto spei ponitur apud Petronium c. 4. ubi vide Intt. nec non Gronovium Obss. III. 23. 2 Macc. VII. 14. τὰς ὑπὸ τοῦ Θεοῦ προσδοκᾷν ἐλπίδας, *eventum promissionum divinarum* patienter exspectare. Hes. ἐλπὶς, προσδοκία. Suidas: ἐλπὶς προσδοκία ἀγαθῶν.

*ΕΙ'Σ 'ΕΛΠΙ'ΔΑ 'ΑΓΩ, *ad spem duco.* מְשַׁךְ הַתּוֹחֶלֶת, *traho spem,* h. e. *prorogo exspectationem.* Prov. XIII. 11.

"ΕΧΩ ΤΗ'Ν 'ΕΛΠΙ'ΔΑ, *spem habeo, fiduciam colloco, exspecto.* בָּטַח, *confido.* Jer. XVII. 5. — נָשָׂא אֶת נֶפֶשׁ, *attollo animam.* Deut. XXIV. 15. ἐπ' αὐτῷ ἔχει τὴν ἐλπίδα, exspectat illam, sc. mercedem.

'ΕΛΠΙ'Σ ΠΟΝΗΡΑ', *spes mala.* זְוָעָה, *commotio.* Ies. XXVIII. 19. Ita Bielius. Mihi vero ἐλπὶς tantum ad זְוָעָה pertinere videtur, ut πονηρὰ referendum sit ad רַק, *tantum,* pro quo רַע legerint, aut רָעָה.

'ΕΛΥ'Ω vel 'ΕΛΥ'Ω, *involvo, implico.* לוּט, idem. 1 Sam. XXI. 9. εἰλυμένη sec. cod. Alex. ut recte edi jussit Breitingerus loco vitiose impressi εἰλημμένη.

'ΕΜΑΥΤΟΥ~, 'ΕΜΑΥΤΩ~, *mei ipsius, mihi ipsi.* לִבִּי, *cor meum.* Job. XXVII. 6. coll. 1 Cor. IV. 4. — לִי, *mihi.* Cant. IV. 6. ubi loco ἐμαυτῷ nonnulli reponere malunt ἐπ' αὐτῷ, ut legitur in Philon. Episc. f
Carpat. Enarr. p. 108. Arabs transtulit: *cum eo.* Job. XIX. 27. ad quem locum Hesych. ἐμαυτῷ συνεπίσταμαι, ἐν ἐαυτῷ ἐπίσταμαι.

'ΑΠ' 'ΕΜΑΥΤΟΥ~, *a me ipso.* מִלִּבִּי, *a corde meo.* Num. XVI. 29.

ΠΑΡ' 'ΕΜΑΥΤΟΥ~, *apud me ipsum.* מִלִּבִּי, *e corde meo.* Num. g
XXIV. 13. — מִיָּדִי, *e manu mea.* Gen. XXXI. 39.

'ΕΜΒΑΘΥ'ΝΩ, *profundo, profundum facio, in profundum extendo.* הֶעֱמִיק, Hiph. idem. Jer. XLIX. 29. λίαν ἐμβαθύνατε εἰς κάθισιν, *profunde descendite* in foveam.

'ΕΜΒΑΙ'ΝΩ, *ingredior.* בּוֹא, *venio.* Nahum. III. 14. 1 Macc. XV, 36. ἐμβὰς εἰς πλοῖον, inscendens navi- h
gium. Vide et 2 Macc. XII. 3.

'ΕΜΒΑ'ΛΛΩ, *injicio, immitto,* et ex adjuncto *misceo.* אָסַף, *colligo.* Ezech. XXIV. 4. ubi vox Hebr. notionem *injiciendi* adjunctam habet: *collecta injicere.* — בּוֹא, *venio.* Hagg. II. 17. Libere quidem, sed recte transtulerunt. — הֵטִיל, Hiph. a טוּל, *ejicio, projicio.* Jon. I. 12. 15. — הִפִּיל, Hiph. a נָפַל, i
cadere facio. 1 Sam. XVIII. 25. Jer. XXII. 7. — הִפְקִיד, *committo.* Jer. XXXVII. 20. ἐνεβάλοσαν αὐτὸν εἰς οἰκίαν τῆς φυλακῆς, *conjecerunt* illum in carcerem. Sic Ælian. V. H. XII. 1. εἰς δεσμωτήριον ἐνέβαλε. — הִרְבִּיץ, *cubare facio.* Theod. Ies. LIV. 11. — הִשְׁחִית, Hiph. *perdo.* Jer. XI. 19. ἐμβάλωμεν. Plerique statuunt, eos legisse נַשְׁלִיחָה, sed quia hoc nimis discrepat a נַשְׁחִיתָה,

a dicendum erit, eos aut נָשׁוֹתָה legisse, aut sensum expressisse: nam hæc *immissio* s. *positio* fuit *corruptio, perditio,* ut jam Kimchius ad h. l. observavit. Chaldæus habet h. l. נִרְמֵי, et LXX pro הַשְׁחִיתוּ Jer. XLIX. 9. habent ἐπιθήσουσι. — הִשְׁלִיךְ, Hiph. *projicio.* Genes. XXXVII. 21. Ex. XV. 25. Num. XIX. 6. — יָרַט, *inclino.* Symm.
b Job. XVI. 11. ubi tamen derivatio vocis יִרְטֵנִי incerta est. Potest enim vel a יָרַט, *præcipitavit,* vel רָטָה, *projicere, dejicere,* deduci, sensu eodem. — *נְסַק, Chald. *ascendo.* Dan. III. 22. ἐνεβάλοσαν sec. Chis. non male quoad sensum. — נָתַן, *do.* Gen. XXXIX. 20. Num. IV. 10. 12. Ez. IV. 9. Adde Symm. Psalm. LXVIII. 22. Aqu.
c Theod. Jer. XXVII. 6. — פָּלַח, *disseco.* 2 Reg. IV. 39. Habet פָּלַח, h. l. præter *dissecandi* notionem etiam adjunctam *injiciendi*: *Dissectas conjecit in ollam.* — רְמָא, Chald. Dan. III. 6. 11. VI. 7. 12. — הֵשִׂים : שׂוּם, Kal et Hiph. *pono.* Gen. XXXI. 34. Num. XXII. 38. 2 Reg. II. 20. sec. Compl. — שָׁלַח, *mitto.* Job. XVIII. 8. Inc.
d Lev. I. 16. — שָׁמַר, *custodio.* Prov. XXII. 18. Alia hic formula loquendi, sed idem fere significante, usi sunt. — תָּקַע, *figo.* Ex. X. 19. Legitur præterea Amos IV. 2. (ubi ἐμβαλοῦσιν sensus causa de suo addiderunt, ad quem locum videndus Dahlius) ac Prov. XI. 21. ubi ἐμβάλλων per συμβάλλων a Schol. explicatur, coll. XVI. 5. ubi per μιγ-
e νύων exponitur. 3 Esdr. VI. 20. ἐμβάλλειν τοὺς θεμελίους, Chald. יְהַב אֻשַּׁיָּא. Esdr. V. 16. Sap. XIX. 4. ἀμνηστίαν ἐνέβαλεν, oblivionem injecit. Sirac. XXXIII. 32. 27. ἔμβαλε αὐτὸν εἰς ἐργασίαν, *adige* eum ad opus. — Vide quoque s. v. θεμέλιον et χάρις.

'EMBATEΥ'Ω, *ingredior, invado,* it. *eo in possessionem, occupo.* נָחַל Pih. *possidendum trado.* Jos. XIX. 49. ἐπορεύθησαν ἐμβατεῦσαι τὴν γῆν, ibant, ut in possessionem venirent terræ. Pro *incolere, inhabitare* ἐμβατεύειν legitur apud Eurip. Heracl. v. 875. Æschyl. Pers. 449. ac speciatim dicitur de diis, qui locum aliquem vel templum inhabitare creduntur. Sophocl. Œd. Col. v. 672. Eurip. Rhes. v. 225. — חָלַק Pih. *distribuo.* Jos. XIX. 51. ubi Bonfrerio videntur literarum aliqua diversitate legisse לִנְחֹל. Hesych. ἐμβατεῦσαι, τὸ κατέχειν καὶ καρποῦσθαι χωρίον ἢ οἰκίαν ἢ ὅλον τὸν κλῆρον, ἢ ζητῆσαι. Lex. Cyrilli MS. Brem. ἐμβατεῦσαι, ἐπιβῆναι, κατασκοπῆσαι. 1 Macc. XII. 25. ἐμβατεῦσαι εἰς τὴν χώραν, invadere terram. Ibid. XIII. 20. XIV. 31. XV. 40. 2 Macc. II. 31. ubi ἐμβατεύειν *investigare, perscrutari* notat. Conf. Syrum. Hes. ἐμβατεύσας, ἐρευνήσας. Phav. ἐμβατεῦσαι, τὸ εἴσω ἐρευνῆσαι ἢ σκοπῆσαι. Conf. Lex. N. T. s. h. v.

'EMBIBA'ZΩ, *incedere facio.* הִדְרִיךְ, Hiph. idem. Prov. IV. 11. ἐμβιβάζω δέ σε τροχιαῖς ὀρθαῖς, incedere autem te facio orbitis rectis.

'EMBI'ΩΣΙΣ, *permansio in vita, vita.* Sir. XXXVIII. 14. 3 Macc. III. 22.

*'EMBΛA'. שִׁבֹּלֶת, *fluxus aquæ, fluentum.* Syrus Jud. XII. 6. sec. Theodoretum Quæst. 19. p. 337. ubi legendum σεβλὰ, ܫܒܠܐ, ut ipsam vocem Hebraicam aut potius Syriacam exprimere voluerit.

'EMBΛE'ΠΩ, *inspicio, intueor, video.* נָבַט : הִבִּיט, Hiph. et Niph. vel Piel. Ies. V. 12. 30. ἐμβλέψονται εἰς τὸν οὐρανὸν, ad quem locum vide Cappell. Nott. Crit. p. 495. Ibid.

a VIII. 22. — ראה, *video*. Theodot. Job. XLI. 25. LXX Jud. XVI. 28. ἐμβλέποντες (εἰς) ἐμπαιζόμενον. 1 Reg. VIII. 8. ἐνεβλέποντο αἱ κεφαλαὶ, *videbantur* capita. Ies. XVII. 7. Sirac. XXX. 21. ἐμβλέπων εἰς χεῖράς τινος est beneficia ab aliquo exspectare ac petere. Ibid. LI. 10. ἐμβλέπων εἰς ἀντίληψιν, *desideravi* auxilium, coll. XLII. 18. 2 Macc. XII. 45. ἐμβλέπων χαριστήριον, *respiciens* præmium.

b 'ΕΜΒΛΕ'ΠΩ ΚΑΙ' ΕΙ'ΔΩ, *inspicio et video*. פנה, *respicio*. 2 Par. XX. 25.

*'ΕΜΒΟΛΗ', *injectio, jactus*, v. c. teli (Polyb. VI. 22. 4.), *lapidis* (Polyb. VIII. 19. 3.). 3 Macc. IV. 7. μέχρι τῆς εἰς τὸ πλοῖον ἐμβολῆς, usquedum *injecti* s. *intrusi essent* in navem. Bretschneiderus existimat, ἐμβολὴν h. l. quoque pro *loco, quo quid injicitur*, vel *aditu* dictum esse
c posse, ut apud Joseph. B. J. V. 11. p. 321. Hav. Zonaras Lex. c. 700. ἐμβολάς, ὁρμάς, ἐπιδρομάς. Hesych. ἐμβολὴν, πληθὺν, ὁρμὴν, ἐνθήκην, ἀπόθετον χρῆμα.

'ΕΜΒΟ'ΛΙΣΜΑ, *embolisma, assumentum*. טלוא, *latis maculis respersum*. Aqu. Theod. Ez. XVI. 16. ἐμβολίσματα. Juxta Hieronymum significat *diversos pannos hinc inde*
d *consutos*, et *instar emplastri factum idolum, quasi* πολύῤῥαφον *vestimentum*.

'ΕΜΒΡΑ'ΣΣΟΜΑΙ, pr. ut simplex βράσσομαι, *ebullio, ferveo, æstuo*, et dicitur de mari æstuante et aqua fervente. Tropice: *commoveor, mæstus et tristis sum*. זעף, *turbatus sum*. Aqu. Gen. XL. 6. ἐμβρασσόμενοι, æstuantes, vel: jactati fluctibus cogitationum, h. e. *mæsti, tristes*.
e Symm. σκυθρωποί. Vide Drusium in Fragm. p. 55. ac Montf.

'ΕΜΒΡΙΜΑ'ΟΜΑΙ, *infremo, indignor, severe increpo, objurgo*. גער, idem. Symm. Ies. XVII. 13. ἐμβριμήσεται αὐτῷ, *increpabit* illum. — זעם, *indignor, detestor*. Inc. Psalm. VII. 12. ἐμβριμώμενος. Dan. XI. 30. sec. Chis. Hes. ἐμβριμώμενος, μετὰ ἀπειλῆς ἐντελλόμενος. Lex. Cyr. MS. ἐμβριμώμενος, μετὰ αὐστηρότητος ἐπιτάτ- f
των. Cf. Lex. N. T. s. h. v.

'ΕΜΒΡΙ'ΜΗΜΑ, *fremitus, indignatio, severa increpatio*. זעם, idem. Thren. II. 6. ἐμβριμήματι ὀργῆς αὐτοῦ, fremitu iræ suæ. Theod. Ez. XXI. 31. Hes. ἐμβριμήματι, κινήματι. Suid. ἐμβρίμημα, τὸ μετ' ὀργῆς λάλημα.

'ΕΜΒΡΙ'ΜΗΣΙΣ, idem. גערה, idem. Aqu. Ps. LXXV. 7. Sed ibi sine dubio ἐπιτιμήσεως, quod nonnulli g
libri habent, est vera lectio, altera autem ἐμβριμήσεως e Symmachi versione in textum Aquilæ irrepsit. Vide infra s. ἐπιτίμησις. — זעם. Aqu. Symm. Psalm. XXXVII. 3. Symm. Ez. XXI. 31. Aqu. Symm. Hos. VII. 6.

"ΕΜΒΡΥΟΝ, *infans utero conclusus*. עוללים, plur. *parvuli*. Theod. Job. III. 16. Hes. ἔμβρυον, νεογνὸν βρέφος, h
τὸ ἐν γαστρὶ γυναικὸς ὂν διάπλασμα, ἢ ὀλίγον.

"ΕΜΒΡΥΟΝ "ΕΧΟΥΣΑ, *gravida*. הרה, idem. Inc. Ex. XXI. 22.

'ΕΜΕΚΑΧΩ'Ρ. Vox composita ex Hebr. עמק עכור. *vallis Achor*. Jos. VII. 24. 26. Scribendum autem sine dubio est divisim: "Εμεκ 'Αχώρ.

"ΕΜΕΤΟΣ, *vomitus*. קא, idem. Prov. XXVI. 11. — *קו, *linea, regula*. Theodot. Ies. XXVIII. 13. i
Legit קיא — קיא, *vomitus*. Ies. XXVIII. 7. Suidas: "Εμετος, ἡ τῶν περιττωμάτων κένωσις. 'Εμετὸς δὲ, αὐτὸ τὸ κενωθέν.

'ΕΜΕ'Ω, *vomo*. קיא, *vomitus*. Ies. XIX. 14. ὁ ἐμῶν. Legerunt קא. Sir. XXXI. 24.

'ΕΜΜΑΝΗ'Σ, *furens, furiosus*. Sap. XIV. 23. Gloss. MS. in Sap. ἐμμανεῖς, μαινόμενοι.

a 'ΕΜΜΕΛΕ'ΤΗΜΑ, *meditatio*, it. *opus ingeniosa arte excogitatum et omni cura et studio elaboratum.* Sap. XIII. 10. τέχνης ἐμμελέτημα, studio artis fabrefactum.

'ΕΜΜΕ'ΝΩ, *permaneo, persevero, persisto, consisto.* הֶחֱזִיק, Hiph. *firmiter teneo.* Symm. Job. II. 9. ubi loco ἐμμένης legendum est ἐμμενεῖς, certe ἐμμένεις, ut habet Catena MS.
b Jobi in Bibl. D. Marci n. 21. Vulg. *adhuc tu permanes.*—חָכָה, *exspecto.* Ies. XXX. 18. οἱ ἐμμένοντες ἐν αὐτῷ, qui *exspectant* illum, h. e. qui constanter spem ac fiduciam in eo ponunt. Symm. ὑπομένοντες αὐτόν. Dan. XII. 12. sec. Chis. — הֵקִים : קוּם, Kal et Hiph. *consisto, constituo.* Deut. XIX. 15. οὐκ ἐμμενεῖ μάρτυς εἷς, non *consistet* testis unus. Ies.
c VIII. 10. οὐ μὴ ἐμμείνῃ ἐν ὑμῖν, h. e. *irritum fiet, nullum eventum aut complementum habebit.* Deut. XXVII. 16. ἐμμένειν τοῖς λόγοις, *constanter observare* præcepta, coll. Sir. XXVIII. 6. Jerem. XLIV. 25. ἐμμείνασαι ἐμμείνατε ὁμολογίαις ὑμῶν, *præstitistis* promissa vestra. Sir. II. 11. τίς ἐνέμεινεν τῷ φόβῳ αὐτοῦ; quis *constans mansit* in vero ejus cultu? Ibid.
d XXX. 16. ἀῤῥώστημα ἐμμένον, *morbus perseverans.*

ΟΥ'Κ 'ΕΜΜΕ'ΝΩ, *non permaneo.* הֵפֵר, Hiph. a פּוּר, *irritum facio.* Jer. XXXI. 32.

*"ΕΜΜΕΣΟΣ, *intermedius, qui medius est.* In Thesauro Stephani sine ulla auctoritate profertur. בֵּין, *inter.* Genes. XLIX. 14. sec. cod. Alex. — בְּתוֹךְ, *in medio.* Num. I. 49.
e sec. cod. Alex. — מִתּוֹךְ, *de medio.* Num. XXVII. 4. sec. cod. Alex.

'ΕΜΜΟΛΥ'ΝΩ, *inquino, polluo.* רָפָה, *remitto, deficio.* Prov. XXIV. 10. ἐμμολυνθήσεται: cujus loco ex sententia Jaegeri ad h. l. legendum erit vel ἐμμωλυνθήσεται, a μωλύνειν, *hebetare, languidum reddere,* vel ἀμαλδυνθήσεται, aut ἀμβλυνθήσεται, quod pro similis potestatis verbo כָּהָה occurrit Gen. XXVII. 1.

"ΕΜΜΟΝΟΣ, *constanter permanens, perseverans, stabilis, diuturnus.* מַמְאֶרֶת, part. fœm. Hiph. *pungens.* Lev. XIII. 51. 52. XIV. 44. λέπρα ἔμμονος. Vox Hebr. de lepra cutim exulcerante vel plagam recrudescere faciente adhibetur. Arab. صَغَر, *recruduit.* Hesych. ἔμμονος, ἐμμένοντες ἀεὶ, ἤτοι ἀδιαλείπτως. Vide Suiceri Thes. Eccles. s. h. v.

'ΕΜΜΥ'ΛΩΝ, *molendinum.* רֵחַיִם, g dual. *mola.* Num. XI. 8. sec. Ald. ubi pro ἐμμύλωνι reliqui libri habent μύλῳ.

"ΕΜΜΩΜΟΣ, *reprehensibilis*, it. *vitiosus*, v. c. *debilis, cæcus, morbidus.* נִשְׁחַת, Niph. *corrumpor.* Aqu. Symmach. Mal. I. 14.

'ΕΜΜΩΝΕΙ'Μ. Ita corrupte legitur pro Hebr. פְּלֹנִי אַלְמֹנִי, 1 Sam. XXI. 2. pro quo al. Θεοῦ πίστις φιλανὶ μαεμωνὶ, al. Θεοῦ πίστις φιλμωνὶ ἀλμωνὶ, al. φελανὶ ἀλμωνί. Alias vero et verba illa Hebraica per ἐλμωνὶ reddi solent. Inde ergo ἐμμωνεὶμ procul dubio corrupte enatum. Significat autem פְּלֹנִי אַלְמֹנִי i. q. Græcis ὁ δεῖνα, *certus quidam, quem nominare quis non potest vel non vult.*

'ΕΜΟ'Σ, *meus.* תְּהִלָּה, *laus.* Jer. XLIX. 24. ubi pro ἐμὴν legendum i videtur αἰνὴν, ut habet Complut. Vide s. v. Θεός.

'ΕΜΠΑΓΗ', *laqueus.* תּוֹקֵעַ, part. *plaudens*, et תּוֹקְעִים, *stipulationes.* Symm. Prov. XI. 15. ubi ἐμπαγὴ est *obligatio, inprimis quæ exoritur fidejubendo pro aliis.*

"ΕΜΠΑΙΓΜΑ, *illusio, ludificatio, id, quo alicui illuditur, ludibrium.* נִקְלֶה, part. Niph. *vilis.* Symm. et
k

LXX Ps. XXXVII. 7. — פֶּרֶךְ, *asperitas, sævitia.* Symm. Theod. Ex. I. 13. — תַּעֲלוּלִים, plur. *facinora.* Ies. LXVI. 4. Vide quoque Sap. XVII. 7.

ἘΜΠΑΙΓΜΟ´Σ, idem. פֶּרֶךְ, *asperitas, sævitia.* Theod. Exod. I. 13. sec. cod. Mosqu. ubi vid. Holmesius. Inc. Lev. XXV. 43. 46. 53. — קַלָּסָה, *irrisio.* Ez. XXII. 4. 2 Macc. VII. 7. ἦγον ἐπὶ τὸν ἐμπαιγμὸν, ducebant ad *supplicium* aut *cruciatus*: ubi vid. Syrus.

ἘΜΠΑΙ´ΖΩ, *illudo, ludo, derideo,* it. *fidibus cano.* בּוּס, *conculco.* Prov. XXVII. 7. κηρίοις ἐμπαίζει, favum adeo *fastidit.* Non male quoad sensum. — הָלַם, *contundo.* Prov. XXIII. 35. ubi ἐμπαίζειν notat *crudeliter ac contumeliose tractare.* — הִתְעַלֵּל, Hithp. *facio.* Ex. X. 2. ὅσα ἐμπέπαιχα τοῖς Αἰγυπτίοις, quantum illuserim Ægyptiis. Vox Hebr. h. l. per *infestare* reddenda est. Gloss. in Octateuch. et Hesych. ἐμπέπαιχα, ἐνέπαιξα, ἐχλεύασα. Num. XXII. 29. *resistere, non obedire* notat. Jud. XIX. 25. ἐνέπαιξαν αὐτῇ ὅλην τὴν νύκτα, ubi sensu venereo usurpatur pro *stuprare, vim inferre mulieri,* quemadmodum et simplex παίζειν usurpari solet. Vide Wolfium ad 1 Cor. X. 7. pag. 452. ac Fesselii Adv. Sacr. Lib. II. c. 18. sect. 4. 1 Par. X. 4. — הִתַּעְתֵּעַ, Hithp. a תָּעָה, *seduco me.* 2 Par. XXXVI. 16. ἐμπαίζοντες ἐν τοῖς προφήταις (pro τοὺς προφήτας, coll. 3 Esdr. I. 53.), *contumeliose tractantes* prophetas. — הִתְקַלֵּס, Hithp. *subsanno, rideo.* Ez. XXII. 5. — מְתַלְעַ, part. Pyh. *coccinatus.* Nah. II. 3. ubi pro מְתֻלָּעִים legerunt מְתַלְעֲבִים (nam לָעַב est i. q. לָעַג) aut secundum alios מְתַלְעֲגִים, a לָעַג, *irridere, illudere.* — *עָנָה. Jud. XX. 5. ubi ἐμπαίζειν æque ac עָנָה sensu venereo accipitur, pro *stuprare, vim inferre mulieri.* — צָחַק, Pihel, *illudo.* Gen. XXXIX. 14. 17. ubi quoque ad *venerea* referendum est. Jud. XVI. 25. ubi illud *ludere* erat in eo, quod f
ipsum ludibrio palam exponebant. — שָׂחַק, *ludo, irrideo.* Symm. Job. XL. 24. LXX Jud. XVI. 28. ἐμπαιζόμενον, quomodo *ludibrio habebatur.* Ps. CIII. 28. ubi ἐμπαίζειν αὐτῷ, positum est pro παίζειν ἐν αὐτῷ, ad *ludendum,* seu *libere se movendum* et *exercendum,* et ita quasi ludendum, in eo, scil. mari. Hab. I. 10. εἰς πᾶν ὀχύρωμα ἐμπαίξεται, omne munimentum *deridebit,* h. e. *nihili* g
æstimabit, vilipendet. — שָׁקַק, *discurro.* Ies. XXXIII. 4. Videntur vocem שָׁקַק confudisse cum שָׂחַק ob soni affinitatem, ac legisse: בֶּן מְשַׂחֵק שֹׂחֵק בְּךָ, *ita deridebit te irrisor.* — שָׂרַט, *incido.* Zach. XII. 3. Videntur legisse שָׁרַק, *exsibilavit.* — תַּעְתֻּעִים, plur. *seductiones.* Jer. X. 14. ubi ἐμπεπαιγμένα sunt *ridicula.* Hieron. *opus risu dignum.* 2 Macc. h
VII. 10. ἐμπαίζεσθαι notat *crudeli* et *contumelioso pœnarum et mortis genere affici:* ubi vid. Syrus, ac supra s. v. ἐμπαιγμός.

ἘΜΠΑΙ´ΚΤΗΣ, *illusor, irrisor.* תַּעֲלוּלִים, plur. *parvuli.* Theod. et LXX Ies. III. 3. Al. Ies. LXVI. 4. עָלַל in Hithp. *jocari, ludificare* notat.

ἘΜΠΑΡΑΓΙ´ΝΟΜΑΙ, *supervenio,* i
advenio, adsum. בּוֹא, *venio.* Prov. VI. 11. ἐμπαραγίνεταί σοι, *inopinato te invadet.*

*ἘΜΠΑΡΑ´ΣΚΕΥΟΣ, *instructus.* מַחֲנֶה, *turma, castra.* Symm. Psalm. XXVI. 3. de *acie instructa* cogitans, vertit πόλεμος ἐμπαράσκευος. Ex hoc autem loco, quo παράταξις Inc. cuidam tribuitur, petita est glossa

a Suidæ: παράταξις, πόλεμος ἐμπαρεσκευος. Sic Kreyssig. Symb. I. pag. 11. Mihi autem hæc verba potius ad אִם תַּחֲנֶה מַחֲנֶה in antec. pertinere videntur, ut scripserit: ἐμπαρασκευάσῃ aut εἰ παρασκευάσῃ πόλεμον. Vox ἐμπαρασκευάζω legitur apud Æneam Poliorc. p. 1653. 10. et Schol. Aristoph. Nub. v. 288.

*ἘΜΠΑΡ῾ῬΗΣΙΑ΄ΖΟΜΑΙ. הִתְעַנֵּג,
b Hithp. *oblecto me*. Job. XXII. 26. sec. Alex. ἐνπαῤῥησιάσῃ, pro quo in Walton. B. P. male legitur ἐν παῤῥησίᾳ σῇ. Fortasse legendum ἐν παῤῥησίᾳ ἔσῃ. Cæterum legitur quoque ἐμπαῤῥησιάζομαι apud Polybium XXXVIII. 4. 7. Joseph. A. J. XV. p. 768. 4. Haverc.

*ἘΜΠΕΙΡΕ΄Ω, *peritus sum, expertus sum, calleo, usu cognosco.*
c Tob. V. 6. Vide Schweighæus. Lex. Polyb. s. h. v. Zonaras Lex. col. 708. ἐμπειρεῖν, πεπειραμένως ἔχειν. Idem tradit Suidas.

ἘΜΠΕΙΡΙ΄Α, *experientia, peritia.* Sap. XIII. 13.

῎ΕΜΠΕΙΡΟΣ, *expertus, peritus.* Tob. V. 4.

ἘΜΠΕ΄ΜΠΩ, *immitto*. שָׁלַח, *mitto, immitto*. Nehem. II. 5.

ἘΜΠΕΡΙΠΑΤΕ΄Ω, *inambulo, ob-*
d *ambulo*. הִתְהַלֵּךְ, Hithp. Inc. Ps. XI. 9. Aqu. Ezech. XXVIII. 14. LXX Lev. XXVI. 12. ἐμπεριπατήσω ἐν ὑμῖν, obambulabo inter vos. Job. I. 7. ἐμπεριπατήσας τὴν ὑπ' οὐρανὸν, sc. γῆν. Sap. XIX. 20. Legitur præterea Prov. XXX. 31. ἀλέκτωρ ἐμπεριπατῶν θηλείαις, ubi videndus Jaegerus.

ἘΜΠΗ΄ΓΝΥΜΙ, *infigo*. חֶרֶב, *gla-*
e *dius*. Symm. 2 Sam. II. 16. ἐνέπηξαν, sc. τὴν μάχαιραν, *defixerunt*, s. *infixerunt*, sc. gladium, ubi pro חַרְבּוֹ, *gladius ejus*, sine dubio legit חָרְבוּ, a חָרַב, quod non solum *devastare* notat, sed etiam *infigere* s. *defigere gladium*, h. e. *gladio occidere* significare potest. — חַרְבֹנִים, plur. *siccitates*. Ps. XXXI. 4. ἐν τῷ ἐμπαγῆναί μοι. Legerunt בְּחַרְבֵנִי, et deduxerunt a חֶרֶב, *gladius*, secundum alios vero in codice suo invenerunt בְּחַרְפֵנִי, a Syr. ܚܘܪܦܢ, *acies*, aut בְּחָבְרֵנִי, i. e. *dum associatur* aut *conjungitur mihi*. Nonnulli quoque statuunt, eos a voce דָּרְבָן, quæ notat *stimulum boum*, fecisse ἐμπαγῆναι, hoc sensu: graviter me doloribus pungis et fodicas, ac stimulos tanquam aranti bovi altius infigis. — טָבַע, *immergor*. Ps. IX. 15. (Zonaras Lex. c. 744. ἐνεπάγησαν, ἐνεπλήσθησαν, ἐνηλώθησαν.) LXVIII. 2. 18. Thren. II. 9. (Zonaras Lex. c. 744. ἐνεπάγησαν, ἐνέπεσον.) — מָעַךְ, *comprimo*. 1 Sam. XXVI. 7. Verba Hebr. h. l. recte vertuntur: *hasta terræ infixa erat ad caput*. — נִחַת, Niph. a נָחַת, vel a חָתַת, *descendo*. Ps. XXXVII. 2. — תָּקַע, *figo*. Jud. III. 21. Hesych. ἐνεπάγησαν, ἐνηλώθησαν.

ἘΜΠΗΔΑ΄Ω, *insilio, irruo*. In incert. sec. Schol. Prov. XVII. 16. ἐπιπηδήσεται εἰς κακὰ, ubi in textu legitur ἐμπεσεῖται, ac nihil ei respondet in textu Hebr. Ἐμπηδήσεται mihi significantius ac alius interpretis esse videtur. Vide et 1 Macc. IX. 48.

ἘΜΠΙ΄ΜΠΛΗΜΙ. Vide paulo post in ἐμπλήθω.

ἘΜΠΙ΄ΜΠΡΗΜΙ, *incendo, inflammo*. Vide paulo post in ἐμπρήθω.

ἘΜΠΙ΄ΠΤΩ, *incido, cado*. *נְגַח Chald. in Aph. quod et *pugnare* et *impetum facere* notat. Dan. VII. 2. sec. Chis. ubi de *ventis* sermo est. — כָּרַע, *corruo, incurvo me*. Jes. X. 4. Libere verterunt. — נָפַל, *cado*. Symm. Ps. XV. 6. Aqu. Jer. LII. 12. ubi cum πρὸς constructum *transfugere, confugere ad aliquem*, s. *venire* simpliciter notat. Vulg. *qui transfugerant*. In eadem significa-

a tione legitur quoque 1 Sam. XXIX. 3. Symmachus ibi προσφεύγειν habet: LXX Genes. XIV. 10. ἐνέπεσαν ἐκεῖ, ceciderunt ibi. Jud. XV. 18. ἐμπεσοῦμαι ἐν χειρί, incidam in manum. 2 Sam. XXIV. 14. ἐμπεσοῦμαι εἰς χεῖρας. Prov. XXVIII. 14. ἐμπεσεῖται εἰς κακά. — פָּגַשׁ, occurro. Proverb. XVII. 12. Sap. XVI. 11. εἰς βαθεῖαν ἐμπεσόντες λήθην, plane obliti
b Dei et mandatorum ejus. Dio Cass. I. 41. pag. 299. ed. Reim. ἐς δάκρυα καὶ θρῆνον ἐνέπεσον, h. e. valde lacrymarunt et luxerunt. Sir. XIII. 13. ἐμπίπτειν eleganter dicitur is, qui aditum ad aliquem expugnat et occupat, id quod nos dicere solemus zudringlich seyn, to beset a person, ubi opponitur τῷ μακρὰν ἀφίστασθαι, longe ab aliquo recedere, h. e. nimis
c timidum esse. Μὴ ἔμπιπτε itaque vertendum est: ne immodeste et temerarie obtrudas te aliis. Bene Vulg. ne improbus sis, h. e. importunus, ne ingeras te. 1 Macc. VI. 8. ἐνέπεσεν εἰς ἀῤῥωστίαν, incidit in morbum. Æl. V. H. V. 2. 1 Macc. VI. 10. ἐμπέπτωκας τῇ καρδίᾳ sec. Compl. ubi tamen alii libri rectius habent συμπέπτωκα. Syrus: cor meum liquefac-
d tum est. 2 Macc. XII. 24. ἐμπεσὼν τοῖς περὶ τὸν Δωσίθεον, incidens in manus Dosithei.

'ΕΜΠΙΣΤΕΥ'Ω, *fido, spem in aliquo colloco, fidem habeo, concredo, fidei committo*, et 'ΕΜΠΙΣΤΕΥ'ΟΜΑΙ, *fidei alicujus committor, securus sum*, item *fide dignus invenior*. נֶאֱמַן : הֶאֱמִין, Hiph. et Niph. *confido, stabilior*. Deut. I. 32. οὐκ ἐνε-
e πιστεύσατε κυρίῳ, non *fidem habuistis* Domino. Jud. XI. 20. 2 Par. XX. 21. ἐμπιστευθήσεσθε, *securi eritis*, coll. Sir. I. 12. Sir. II. 10. est i. q. simplex πιστεύειν. Ibid. IV. 17. notat *se totum fidei alicujus credere ac committere*, et ex adjuncto *firmiter adhærere, fidelem esse*, hoc sensu: *si te imbuendum ac regendum committis sapientiæ*. Ibid. XIX. 4. ὁ ταχὺ ἐμπιστεύων, qui facile *credit* cuilibet quidlibet sine justa ratione vel auc- f
toritate asserenti, aut etiam: *se credit*. Ibid. XXXVI. 15. ἐμπιστευθῶσιν, *fide digni* vel *veraces inveniantur*. 1 Macc. I. 31. sec. cod. Vatic. ἐμπιστεύω est i. q. simplex πιστεύω, cum quo etiam permutatur in codd. 2 Macc. X. 13. τὴν Κύπρον ἐμπιστευθέντα, Cyprum sibi *creditam*. Vide Sturz. de Dial. Maced. p. 164.

'ΕΜΠΛΑΤΥ'ΝΩ, *dilato*. הִרְחִיב, g
Hiph. idem. Exod. XXXIV. 24. Prov. XVIII. 16. Mich. I. 16. Aqu. Theodot. Amos I. 13.

'ΕΜΠΛΕ'ΚΟΜΑΙ, *implicor*. נָפַל, *cado*. Prov. XXVIII. 18. Sed ἐμπλακήσεται ibi non tam τῷ יִפּוֹל, sed verbis יִפּוֹל בְּאֶחָת respondet. Arab. أخي *nexuit, colligavit* notat, ut docuit Schultens. Comm. ad Job. I. 4. — *תַּעְתֻּעִים, *errorum*, h. h
e. *irrisione dignum*. Jerem. X. 15. ἐμπεπλεγμένα sec. Compl. sed reponendum est e reliquis libris ἐμπεπαιγμένα.

*'ΕΜΠΛΕ'Ω, *innavigo*. 4 Macc. XIII. 6.

'ΕΜΠΛΗ'ΘΩ et 'ΕΜΠΙ'ΜΠΛΗΜΙ, *impleo, satio, saturo*. דָּשֵׁן, *pinguefio*. Ies. XXXIV. 7. ἐμπλησθήσεται. — הֵנִיחַ, Hiph. a נוּחַ, *quiescere facio*. i
Ezech. XXIV. 13. Qui omnem iram suam in aliquem effundit, is quiescere facit, aut placat iram suam. — הֵרִיחַ, Hiph. a רִיחַ, *olfacio*. Ies. XI. 3. Libere vertit; nam qui odoratur, odore repletur. Hinc repletionis notionem sumsisse videtur. Sed fortasse loco ח legit ה, רָוָה notat *ubertim expletum esse*. — חָבַשׁ, *obligo*. Job. XL. 8. N. L. — k
מָלֵא verbum. Inc. Jud. XVII. 12. LXX Exod. XV. 9. ἐμπλήσω τὴν ψυχήν μου, *satiabo* desiderium meum. Exod. XXVIII. 3. οὓς ἐνέπλησα πνεύματος σοφίας, quos *abunde instruxi*

a sapientia. Job. XXIII. 4. ἐμπλήσαι με pro אֲמַלֵּא, ubi Grabius recte restituit ἐμπλήσαιμι. Ies. II. 6. ubi pro ἐνεπλήσθη mallem ἐνεπλήσθησαν, quia non solum veritas Hebr. ita habet, sed et LXX in fine αὐτοῖς posuerunt. Mich. III. 8. ubi loco ἐμπλήσω fortasse legendum ἐμπλησθῶ. — מָלֵא verbale, *plenus*. Deut. XXXIII. 23. XXXIV. 9. Cohel. I.
b 7. — מְלֹא, *plenitudo*. Ies. XXXI. 4. — *מְלֶאכֶת, *opus*. Ez. XXVIII. 13. ἐνέπλησας, ubi dubio caret eos legisse מְלֵאת. — *מַעֲלֶה, *ascensus*. LXX sec. cod. Norimb. Jerem. XLVIII. 5. ἐνεπλήσθη. Legerunt מְלֵאָה. — פֶּשַׂע, *gradus, gressus*. 1 Sam. XX. 3. ἐμπέπλησται ἀνὰ μέσον ἐμοῦ καὶ θανάτου, ubi post ἐμπέπλησται supplendum est χάσμα, aut si-
c mile vocabulum: impletus est hiatus ille, qui me a morte separabat, h. e. morti proximus sum; quod quoad sensum minime differt a verbis Hebraicis, quæ Vulg. ita transtulit: *uno tantum* (ut ita dicam) *gradu ego morsque dividimur*. — שָׂבַע, *saturor*. Symm. Hos. XIII. 6. pro נִשְׂבָּע. Aqu. Psalm. XVI. 14. Aqu. Symm. Ies. I. 11. LXX Lev. XXVI. 26.
d Psalm. LXXIX. 14. ἐνεπλήσθημεν. Enuntiarunt שְׂבַעְנוּ. Cohel. IV. 8. ὀφθαλμὸς αὐτοῦ οὐκ ἐμπίπλαται πλούτου, cupiditas ejus non satiatur divitiis. Hesych. ἐμπίπλαται, πληροῦται, χορτάζεται. — שָׂבֵעַ, *satur*. Al. Job. XLII. 17. ἐμπεπλησμένος ἡμερῶν, *senex, plena ætate*. — שֹׂבַע, *saturitas*. Coh. V. 11. — *שֶׂבַע, idem. Deut. XXIII. 26. Ruth. II. 18. Proverb.
e XIII. 26. — שָׂבְעָה, idem. Ies. XXIII. 18. Ez. XVI. 28. — שָׁמַן, *pinguis sum*. Deut. XXXII. 15. Legitur præterea Thren. III. 46. ubi ἐμπλησθέντες Symmachus de suo addidit. Sap. V. 7. ἀνομίας ἐνεπλήσθημεν τρίβοις καὶ ἀπωλείας. Bretschneiderus legere mavult ἐνεπλέχθημεν, ab ἐμπλέκω, irretiti sumus viis exitiosis, coll. Prov. XXVIII. 18. ut metaphora deducta sit a via tor- f tuosa labyrinthi. Vulg. *lassati sumus*, h. e. ambulavimus usque ad lassitudinem s. satiem. Sap. XIII. 12. ante ἐνεπλήσθη supplendum est ἧς, ut ad τροφῆς referatur. Sirac. II. 16. ἐμπλησθήσονται νόμου, legem *observabunt*, coll. v. 15. et I. 35. Ibid. XII. 22. οὐκ ἐμπλησθήσεται ἀφ' αἵματος, non *satiabitur* sanguine. Ex hoc loco patet, quod in genitivis, g qui alias huic verbo adduntur, subintellegenda sit præpositio ἀπὸ, vel etiam ἐκ. Vide L. Bos. Ellips. Gr. pag. 312. Vide quoque infra s. v. Εὐφροσύνη.

*ἘΜΠΛΗΡΟ'Ω, *impleo*. מָלֵא, idem. Genes. L. 3. sec. Compl.

ἘΜΠΛΟ'ΚΙΟΝ, *funis contortus, innexio, implexum opus, torques*. Est genus ornamenti muliebris, quod h crinibus implicabatur. כּוּמָז, *cingula pendula*. Exod. XXXV. 21. Num. XXXI. 50. — מִשְׁבְּצָה, *pala annuli*. Ex. XXVIII. 25. — עֲבֹת, *contortum*. Exod. XXXIX. 13. 16. ubi est *ornamenti muliebris genus, quod crinibus implicaretur*. — שְׁבִיסִים, plur. *reticula*. Ies. III. 17. (18.) ubi ἐμπλόκια vel de cincinnis et implicatis crinibus, vel de reticulis, vel de vestibus opere in- i texto et implicato, (quale est phrygionicum) accipi potest. Vide quoque infra s. v. ἐνώτια.

*ἘΜΠΝΕΥΣΙΣ, *flatus, inspiratio, respiratio*. נְשָׁמָה, *flatus, halitus*. Psalm. XVII. 18.

ἘΜΠΝΕ'Ω, *inspiro, respiro*. גָּהַר, *pronum me expando*. Aqu. 2 Reg. IV. 35. ἐνέπνευσε. Sermo ibi est de Elisa se super puero expandente eo consilio, ut ipsi spiritum vitalem inhalaret. Vix itaque hæc versio, quanquam per se non incommoda,

a Aquilæ tribui potest. — *יָשׂוּם, ponet. Symm. Job. XXIV. 12. Sine dubio hanc vocem ex נָשַׁם derivatam putavit. Middeldorpfius in Curis Hex. ad Jobum p. 68. pro ἐμπνέει e Cod. Syr. Hex. reponere mavult ἐνεργεῖ.

'ΕΜΠΝΕΌΝ pro ζῶον ἐμπνέον ζωῆς, *animal spirans vitam*, h. e. *vivens*. נֶפֶשׁ, *anima*. Jos. X. 28.
b πᾶν ἐμπνέον, omne animal vivens. Ibid. 30. 37. XI. 11. — נְשָׁמָה, *halitus, spiritus, flatus*. Deut. XX. 16. Jos. X. 40. In posteriore loco ζωῆς additur.

"ΕΜΠΝΟΥΣ, *respirans, spiritum ducens, anhelus, vivus*. 2 Macc. VII. 5. XIV. 45. Phav. ἔμπνους, ὁ ζῶν καὶ πνοὴν ἔχων, ἤγουν ψυχήν.

'ΕΜΠΟΔΊΖΩ, *impedio, prohibeo,*
c *denego, obstaculo sum*. בָּהַל, Pih. *turbo, terreo*. Esdr. IV. 4. ἐνεπόδιζον αὐτοῖς οἰκοδομεῖν, deterruerunt eos ab ædificando. — הָלַם, *obtundo*. Al. Jud. V. 22. ubi ἐμποδίζειν notare videtur *pedibus* s. *calcibus tundere terram*. Sir. XII. 5. ἐμπόδισον τοὺς ἄρτους σου, h. e. *denega beneficia*. Vulg. *prohibe panes illis dari*.

*'ΕΜΠΌΔΙΟΝ, *impedimentum,*
d aut *quod in pedibus* aut *ante pedes est*. בְּשׁוּלֶיהָ, *in fimbriis ejus*. Origenes sec. Hexapl. Thren. I. 9. ubi LXX habent: πρὸ ποδῶν αὐτῆς. Vulgat. *in pedibus ejus*. Kreyssigio ἐμποδὼν legendum videtur.

*'ΕΜΠΟΔΙΣΤΙΚΌΣ, *qui est impedimento, cui est vis impediendi*. 4 Macc. I. 4. τῶν τῆς δικαιοσύνης ἐμποδιστικῶν παθῶν, i. q. κωλυτικῶν v. 3.

e 'ΕΜΠΟΔΟΣΤΑΤΈΩ, *offendo, offendiculo* s. *impedimento sum*. הִכְרִיעַ הִכְרִיעַ, Hiph. *deprimendo deprimo*. Symm. Jud. XI. 35. ἐμποδοστάτηκάς μοι, *impedimentum mihi fuisti*: ubi nunc in Hex. vitiose legitur ἐμποδοστάτηκας. Schol. ed. Rom. ἀντὶ τοῦ, ἐμπόδιον καὶ διακοπὴ τῆς πρός σε γενομένης μοι εὐφροσύνης γέγονας.

'ΕΜΠΟΔΟΣΤΆΤΗΣ, *qui offendiculo est, qui obstat et impedimento* f *est*. עוֹכֵר, *turbator*. Inc. 1 Par. II. 7. Phavor. ἐμποδοστάτης, ἐμποδίζων.

'ΕΜΠΟΙΈΩ, *indo, induco, operor in aliquo, fungor*, it. *retineo*. הִסְתּוֹלֵל, Hithp. *attollo me*. Ex. IX. 18. ἔτι οὖν ἐμποιῇ (al. libri ἀντιποιῇ) τοῦ λαοῦ μου, τοῦ μὴ ἐξαποστεῖλαι αὐτούς; num igitur adhuc *retinebis in tua potestate* (ita Vulg. Symmach. κατέχεις) g populum meum, ut non dimittas illum? 3 Esdr. V. 60. οἱ ἐμποιούμενοι ἱερωσύνης, qui *fungebantur* sacerdotio. Sir. XXXIX. 14. ἐὰν ἀναπαύσεται, ἐμποιεῖ αὐτῷ. Latinus vertit: *si requieverit, proderit illi*. Hesych. ἐμποιεῖ, κτᾶται. Sir. XLII. 23. οὐκ ἐνεποίησε τοῖς ἁγίοις, ἐκδιηγήσασθαι πάντα τὰ θαυμάσια αὐτοῦ, non *operatus est* in sanctis, vel: non *inspiravit* h sanctis Dominus, ut enarrarent omnia mirabilia ejus opera.

'ΕΜΠΟΛΆΩ, *mercor, negotior*. הִשְׁבִּיר, Hiph. *vendo*. Amos VIII. 5. ἐμπολήσομεν. Phavor. ἐμπολήσομεν, ἐμπορευσόμεθα, συνάξομεν πωλήσαντες τὸν καρπόν. Hesych. ἐμπολᾷ, περιέρχεται, πραγματεύεται.

'ΕΜΠΟΛΙΟΡΚΈΩ, *circummunio, obsideo*. *הִכָּה, *percutio*. Jos. VII. i 3. sec. cod. Alex. ubi in aliis libris ἐκπολιορκεῖν legitur. Conf. Jos. X. 4. Sir. L. 4. ubi cum πολιορκεῖν permutatur in codicibus.

*"ΕΜΠΟΝΟΣ, pr. *laboriosus, laborum patiens*. Sed 3 Macc. I. 28. ubi legitur ἔμπονος κραυγή, est *vehemens* vociferatio, quemadmodum et Latinis *laboriosum* dicitur, *quod non* k *sine multo labore fit*.

'ΕΜΠΟΡΕΎΟΜΑΙ, *mercor, negotior*. *אָגַר, *congrego*. Prov. VI. 8. ἐμπορεύεται sec. cod. Biörnstahl. ubi impressi ποιεῖται habent. — הוֹבִיל,

a Hiph. a יָבַל, *apporto*. Hos. XII. 1. — הִשְׁבִּיר, Hiph. *vendo*. Amos VIII. 6. — סָחַר, *circumeo, mercor*. Gen. XXXIV. 10. 21. XLII. 34. Jerem. XIV. 18. Hinc mendo liberandus est locus Jerem. XIV. 18. ubi ἐμπορεύθησαν legendum videtur, non ἐπορεύθησαν. — סַחַר, *mercatura*. Prov. III. 14. ἐμπορεύεσ-
b θαι σοφίαν, *nullis sumtibus parcere sapientiæ acquirendæ et augendæ gratia*, coll. Matth. XIII. 45. — סֹחֵר, *mercator*. 2 Par. IX. 14. Prov. XXXI. 14. Ezech. XXVII. 21. — *מִסְחָר, *negotiatio*. 1 Reg. X. 15. sec. Complut. — רֹכֵל, *mercator*. 1 Reg. X. 15. Ez. XXVII. 13.

ἘΜΠΟΡΊΑ, *mercatura, negotiatio*. מַעֲרָב, *commercium*. Ezech. XXVII. 13. — סָחַר. Ies. XLV.
c 14. — סַחַר. Ies. XXIII. 18. — סְחֹרָה. Ez. XXVII. 15. et 18. sec. Compl. ubi ἐμπορία recte legitur pro ἔμποροι, quod reliqui libri habent. Adde Aqu. Symm. Theod. Prov. XXXI. 18. ubi ἐμπορία aut est *sedulitas*, aut *negotium, quod aliquis tractat*. LXX ἐργάζεσθαι. Conf. Lex. N. T. s. h. v. — סֹחֶרֶת, *mercatrix*. Ezech. XXVII. 16. — רֹכֵל,
d *mercator*. Ez. XXVII. 24. Nah. III. 16. — רְכֻלָּה, *negotiatio*. Ez. XXVIII. 5. 16. 18. — שְׁפּוּן (שׁ pro ס) part. Pah. *obtectum*. Deut. XXXIII. 19. ubi libere ac seriei orationis convenienter transtulerunt.

ἘΜΠΌΡΙΟΝ, *mercatus, forum nundinarium*. *סְחֹרָה, *negotiatio*. Aqu. Symm. Ies. XXIII. 18. ubi LXX ἐμπορία habent. Significat
e autem ibi ἐμπόριον *quæstum et lucrum e mercatura*. — רְכֻלַּת, *mercatrix*. Ez. XXVII. 3. — *שְׂפוּן, part. Pah. *obtectum*. Deut. XXXIII. 19. ubi vide var. lect. Divinarunt ibi magis quam verterunt.

ἘΜΠΌΡΙΟΝ ΕἸΜΊ, *emporium vel forum nundinarium sum*. זָנָה, *scortor*. Ies. XXIII. 17. Sc. *scortari* h. l. notat *mercaturam exercere*, ut πορνεύειν Apoc. XVIII. 3. coll. v. 23. Conf. notata a me in Lex. N. T. s. v. πορνεύειν. — *סְחֹרָה, *negotiatio*. Symmach. Ies. XXIII. 8. Sed ex Procopio reponendum ibi erit ἡ ἐμπορία.

*ἘΜΠΟΡΟΣ, *mercator, negotiator*. כְּנַעֲנִי, *Cananæus*, item *mercator* per antonomasiam, quia Cananæi erant *mercatores celeberrimi*. Aqu. Zach. XIV. 21. et Ies. XXIII. 8. — מִסְחָר, *negotiatio*. 1 Reg. X. 15. — סֹחֵר, *mercator*. Hebr. et Syr. Ez. XXXVIII. 13. LXX Gen. XXIII. 16. 2 Par. I. 16. — סֹחֵר et מַעֲנֵי junctim. Ies. XXIII. 8. — סֹחֶרֶת, *mercatrix*. Ez. XXVII. 12. 18. — רֹכֵל, *mercator*. Ez. XXVII. 15. 17. 20. 22. 23. Præterea legitur Amos IV. 2. ubi tamen ἔμποροι in Compl. et Cyrillo in ἔμπυροι mutandum est.

*ἘΜΠΟΡΟΣ ἜΡΧΟΜΑΙ, *mercator venio*. בּוֹא, *venio*. Genes. XXXVII. 25. sec. MS. Oxon. ubi illud ἔμποροι de suo addiderunt ob sequentia et v. 28.

ἘΜΠΟΡΠΆΩ et ἘΜΠΟΡΠΌΩ, *fibula alligo*, q. d. *infibulo, conjungo, induo*. 1 Macc. XIV. 44. ἐμπορπώσασθαι πόρπην χρυσῆν, *infibulari* s. *ornari* fibula aurea. Hesych. ἐμπορποῦσθαι, φιβλοῦσθαι. 3 Macc. VII. 5. τῶν Σκυθῶν ἀγριωτέραν ἐμπεπορπημένοι ὠμότητα, h. e. int. Aria, *lege* s. *consuetudine Scytharum ferociorem sibi fibula quasi adstringentes crudelitatem*. Conf. Drusii Proverb. Cl. IV. Lib. IV. n. 17. Similiter ἐγκομβώσασθαι usurpat Petrus 1 Ep. V. 5. Zonaras Lex. col. 711. ἐμπορπῶ, τὸ συμβάλλω καὶ ἐμπορποῦσθαι. Idem col. 745. ἐνεπορπήθησαν, συνβλήθησαν.

*ἘΜΠΡΑ΄ΣΣΩ, *efficio.* הִתְעַלֵּל, Hithp. *facio.* Ex. X. 2. sec. libros nonnullos ἐμπέπραχα, ubi per *inferre, afficere* reddendum videtur, et reliqui libri habent ἐμπέπαιχα. Vide supra s. v. ἐμπαίζω.

'ἘΜΠΡΗ΄ΘΩ et 'ἘΜΠΙ΄ΜΠΡΗΜΙ, *incendo, comburo.* אָכַל, *edo, consumo,* quæ vox haud raro de igne adhibetur. Neh. I. 3. ἐνεπρήσθησαν ἐν πυρί. — הִצִּית, Hiph. a יָצַת, *incendo, accendo.* Jos. VIII. 8. 19. Jud. IX. 49. 2 Sam. XIV. 30. 31. — הִשְׁבִּיעַ, Hiph. *adjuro.* 1 Reg. XVIII. 10. ἐνέπρησε τὴν βασιλείαν. Videntur in mente habuisse שָׁבַב, Arab. شبّ, *accendit,* aut existimasse, הִשְׁבִּיעַ esse i. q. הֶחֱרִים, *exsecrari, diris devovere.* — *מָלֵא, *impleo.* Ies. XIII. 22. ubi tamen ἐμπρησθήσονται, quod est in ed. Paris., mutandum est in ἐμπλησθήσονται. — *נִצָּה, Niph. *rixor.* Symm. Psalm. LIX. 2. בְּהִצּוֹתוֹ, ὁπότε ἐμπρήσας: ubi sine dubio scribendum ἐνέπρησας, aut potius ἐνέπρησε. Non legit בְּהַצִּיתוֹ, ut deducatur a יָצַת, nam etiam נָצָה habet in ling. orientalibus notionem *incendendi.* — נָתַץ, *destruo.* Jer. IV. 26. — שָׁלַח, *mitto,* d sc. *in ignem,* coll. Ps. LXXIII. 8. Jud. I. 8. XX. 48. Arab. سلع, *exuit igne.* — שָׂרַף, *uro, comburo.* Num. XXXI. 10. Deut. XIII. 16. Jos. VI. 24.

'ἘΜΠΡΗΣΤΗ΄Σ, *adurens.* שָׂרָף, *cerastes,* aut sec. alios *prester,* ab *urendo.* Aqu. Deut. VIII. 15.

"ἘΜΠΡΟΣΘΕΝ, *ante, prius.* *אַחֲרֵי, *post.* 2 Sam. III. 31. sec. e Compl. ἔμπροσθεν vitiose, quod est inde, quia antecesserat κόπτεσθε ἔμπροσθεν Ἀβεννὴρ, *plangite ante exsequias Abner,* ut Vulgat. transtulit. Intellegitur cadaver ob oculos positum. E contrario 1 Reg. XII. 30. ed. Wecheliana habet ὀπίσω pro לִפְנֵי. — אֶתְמוֹל, *heri.* Mich. II. 8. Vox Hebr. de quovis tempore præterito dicitur. — *יְמֵי קֶדֶם, *dies quondam.* Theod. Jer. XLVI. 26. f καθὼς ἔμπροσθεν. — *יוֹנַקְתּוֹ, *ramus ejus tener.* Aqu. Job. VIII. 16. ἔμπροσθεν αὐτοῦ sec. cod. Colbert. Esse hanc versionem a textu Hebr. alienam, vidit quidem Montfauconius, sed quid legerit Aquila, se ignorare fassus est. Sponte tamen apparet, pertinere hæc verba ad proxime antecedens לִפְנֵי הַשֶּׁמֶשׁ, ac scribendum esse ἔμπροσθεν ἡλίου, ut g sit versio Symmachi, coll. Psalm. LXXII. 5. — פָּנִים, plur. *facies.* 2 Par. XIII. 14. Ezech. II. 10. — לְפָנִים. Theod. Job. XLII. 11. LXX Ruth. IV. 7. Jud. I. 10. 11. Ib. III. 2. οἱ ἔμπροσθεν αὐτῶν, sc. γενόμενοι, *majores* eorum. — לִפְנֵי constr. Symm. Ps. LXXII. 5. Cohel. X. 5. ἐξ ἔμπροσθεν. Jos. IV. 11. ἔμπροσθεν αὐτῶν, *præferebantur iis.* LXX h Gen. XXIV. 7. XXXII. 3. 16. Num. XIV. 43. — מִפְּנֵי. Jos. IV. 23. V. 1. — מִלְּפָנִים. Ies. XLI. 26. — קֶדֶם, *antique, olim.* Job. XXIX. 2. Thren. V. 21. Inc. et LXX Mich. VII. 20. — קַדְמוֹנִי. Ez. XXXVIII. 17. Mal. III. 4. — לִקְרַאת, *in occursum.* 2 Reg. IX. 17. — רִאשׁוֹן, *prior, primus.* Jud. XX. 39. Hagg. II. 4. Zach. I. 4. i — בָּרִאשׁוֹן, *in primo, primum.* Joël. II. 23. καθὼς ἔμπροσθεν. Legerunt cum Syro ac Vulg. כָּרִאשׁוֹן s. כְּבָרִאשׁוֹן, coll. Jud. XX. 32. — כְּבָרִאשֹׁנָה. Jos. VIII. 6. Jud. XX. 32. Jer. VII. 11. — רֵאשׁוּת.

a plur. *primordia.* Ex. XXXVI. 11. — רֵאשִׁית, *principium.* Job. XLII. 12.

'ΕΜΠΡΟ'ΣΘΙΟΣ, *prior, anterior.* 2 Macc. III. 25. τὰς ἐμπροσθίους ὁπλὰς, *anteriores* ungulas. V. s. v. σταθμός.

'ΕΜΠΤΙ'ΣΣΟΜΑΙ, *pinsor, tundor.* רִיפוֹת, *grana contusa.* Aqu. Theod. Prov. XXVII. 22. ἐμπτισσομένων.

b "ΕΜΠΤΥΣΜΑ, *sputum.* רֹק, idem. Ies. L. 6.

'ΕΜΠΤΥ'Ω, *inspuo, conspuo.* יָרַק, idem. Num. XII. 14. Deut. XXV. 9.

'ΕΜΠΥΡΙ'ΖΩ, *incendo, comburo.* דָּלַק, *fervide insector.* Psalm. IX. 23. ἐμπυρίζεται. Aquila ἐκκαίεται. — הִבְעִיר, Hiph. *incendo.* Jud. XV. 5. — הִצָּה, Hiph. a נָצָה, *certo.* c Ps. LIX. 1. Non legerunt בְּהַצּוֹתוֹ, quasi esset a יָצַת, nam etiam נָצָה habet in linguis orientalibus notionem *incendendi.* Confer supra s. ἐμπρήθω et ἐμπίμπρημι. — יָצַת : הִצִּית, Kal et Hiph. *incendo.* Jer. LI. 30. 58. — נָתַץ, *destruo.* Al. Jer. IV. 26. ac si legissent נִצְּתוּ, ab הִצִּית, *incendere.* — שָׁעָה, *respicio, inspicio.* Theod. Gen. IV. 4. d ἐνεπύρισεν, inflammavit, h. e. *igne cœlitus demisso se gratum habere ejus munus declaravit.* Consentit hac in re cum Rabbinis quibusdam, qui putant, Cainum inde percepisse, sacrificium suum Deo non fuisse acceptum, quod victimam suam igne absumtam non vidisset. Tychsenius in Tentamine p. 69. putat, eum Chald. אזיא, זאא aut e יצח, *accendere, inflammare,* ad partes vocasse. Conf. ad h. l. Bocharti Hieroz. P. I. Lib. II. cap. 46. pag. 539. — שִׁלַּח בָּאֵשׁ, *mitto in ignem.* Ps. LXXIII. 8. — שָׂרַף. Aqu. Symm. Theod. Ps. LXXIII. 8. LXX Lev. X. 6. 16. Jos. VIII. 28. Jud. XIV. 15. — שְׂרֵפָה, *combustio.* Jer. LI. 25. Sir. VIII. 13. ἐμπυρίζεσθαι *lædi, detrimentum accipere* notat.

'ΕΜΠΥΡΙΣΜΟ'Σ, *incensio, incendium, combustio.* *אֵשׁ, *ignis.* Jos. VI. 24. sec. libros nonnullos, ubi tamen ἐμπυρισμῷ ex ἐν πυρισμῷ ortum esse videtur. — שִׁדָּפוֹן, *uredo.* I Reg. VIII. 37. Junguntur h. l. ἐμπυρισμὸς et ἐρυσίβη, ut apud Æschin. Socr. Dial. III. 11. ἐπίκαυσις et ἐρυσίβη. — שְׂרֵפָה, Lev. X. 6. — תַּבְעֵרָה, *exarsio,* nomen loci *Tabeera.* Num. XI. 3.

*'ΕΜΠΥΡΙΣΤΗ'Σ, *ustulator.* 4 Macc. VII. 11. Conf. Ant. Gallonii de Martyrum Cruciatibus Librum p. 338 seq.

"ΕΜΠΥΡΟΣ, *ignitus, igneus.* לְאָכְלָה, *ad comedendum.* Inc. Ez. XXIII. 37. δι' ἐμπύρων, ubi supplendum θυμάτων aut ἱερῶν. אָכַל haud raro de igne adhiberi satis notum est. Legitur præterea Amos IV. 2. sec. cod. Vat. ubi fortasse τῷ פְּרָצִים respondet, pro quo interpres צְרָפִים, *igne conflati,* literis transpositis legerit. Semlerus in Ep. Crit. ad h. l. ad דוגה referre videtur, quod alius per ὑποκαιομένους transtulit.

'ΕΜΦΑΙ'ΝΩ, *illustro, manifesto, ostendo, indico, significo.* 'ΕΜΦΑΙ'ΝΟΜΑΙ, *appareo.* הוֹפִיעַ Hiph. a יָפַע, *splendeo.* Ps. LXXIX. 2. ἐμφάνηθι, *appare.* 2 Macc. III. 16. ἐνέφαινε τὴν κατὰ ψυχὴν ἀγωνίαν, *declarabat* eam quæ in animo erat turbationem. Hes. ἐμφαίνειν, ἐνδείκνυσθαι, σημαίνειν. Idem: ἐμφαίνων, δεικνύων, σημαίνων.

'ΕΜΦΑΝΗ'Σ, *conspicuus, manifestus.* *יָפִיחַ לוֹ, *sufflat in eum.* Symm. Ps. XII. 6. ἐμφανῶς, h. e. *illustri quadam ratione,* ita ut ipse et alii

dmirentur. Chrysost. φανερῶς. Fischerus in Clavi p. 49. existimat, eum legisse אוֹפִיעַ, quod haberet 1. l. vim adverbii, ut Ps. XCIV. 1. — נָכוֹן part. Niph. a כּוּן, *firmus*, et in genere *omne, quod est in suo genere insigne*. Ies. II. 2. ἐμφανὲς τὸ ὄρος, mons *excelsus, altissimus*. Vide Prov. IV. 18. Sap. VII. 21. ubi pro ἐμφανῆ Vulgatus legisse videtur ἀφανῆ, ut recte legitur apud Eusebium Præp. Ev. Lib. XI. c. 7. p. 521. D. Vertit enim *improvisa*. Nisi statuere malis, ἐμφανῆ h. l. vocari ea, quæ subito vel inopinato incidunt, et ex improviso apparent. Ibid. XIV. 17. ἐμφανὴς εἰκὼν, *ad vivum expressa* imago. Hes. ἐμφανὲς, φανερόν.

'ΕΜΦΑΝΗ'Σ ΓΙ'ΝΟΜΑΙ, *manifestus fio*. נוֹדַע Niph. a יָדַע, *innotesco*. Exod. II. 14.

'ΕΜΦΑΝΙ'ΖΩ, *indico, manifesto, declaro*. אָמַר, *dico*. Esth. II. 22. — הוֹדִיעַ Hiph. a יָדַע, *scire facio*. Ex. XXXIII. 13. ἐμφάνισόν μοι σεαυτὸν, *manifesta* mihi te ipsum. — לֹא כִחֵד, *non celo*. Ies. III. 9. Hesych. ἐμφανίζων, φανεροποιῶν. Phav. ἐμφανίζω σοι, φανερῶς σοι δείκνυμι.

'ΕΜΦΑΝΙ'ΖΟΜΑΙ, *appareo*. נִרְאָה, idem. Exod. XXXIII. 18. Sap. I. 2. XVII. 4. Hesych. ἐμφανισθήσονται, φανήσονται.

'ΕΜΦΑΝΙΣΜΟ'Σ, *declaratio, patefactio, indicium*. 2 Macc. III. 9.

'ΕΜΦΑΝΩ'Σ, *manifeste*. דּוֹלֵג part. *saliens, subsiliens*. Soph. I. 10. ἐμφανῶς, ubi quid respexerint, me ignorare fateor. Cappellus confert Ar. بلج, *mane surgere*, mane autem clarum est et lucidum ac manifestum: quod mihi nimis coactum videtur. — הוֹפִיעַ Hiph. a יָפַע, *splendeo*. Ps. XLIX. 3. ἐμφανῶς ἥξει. Hesych. ἐμφανῶς ἥξει, φανερῶς ἔλθοι. — מָרוֹם, *excelsum*. Prov. IX. 14. Adde Sophocl. Aj. 459. et Eurip. Heraclid. 675. Sæpius quoque hoc adverbio, quod in Stephano tantum ex Hesychio ponitur, usus est Philo Judæus, v. c. de Opif. p. 29. f
D. p. 184. E. et 699. B.

"ΕΜΦΑΣΙΣ, *species, repræsentatio, inanis rei exhibitio, prætextus*. 2 Macc. III. 8. τῇ μὲν ἐμφάσει, *specie* quidem, seu *simulans*. Polyb. V. 110. Suidas: ἔμφασιν, προσποίησιν.

'ΕΜΦΕ'ΡΟΜΑΙ, *feror in aliquem, aggredior, irruo*. 2 Macc. XV. 17. γενναίως δὲ ἐμφέρεσθαι, *generose* s. *fortiter* autem *invehi in hostes*. g

'ΕΜΦΙΛΟΝΕΙ'ΚΩΣ, *contentiose*. בְּקֶרִי, *in occursu*, s. *per accidens*. Samar. sec. Schol. Ed. Rom. Lev. XXVI. 24.

"ΕΜΦΟΒΟΣ, *metu perculsus, expavefactus, timidus*. Sir. XIX. 20. ubi ἔμφοβος est, *qui Deum pie et sancte colit*, et opponitur τῷ παραβαίνοντι νόμιμα ὑψίστου. 1 Macc. XIII. 2. Soph. Œd. Col. v. 39. h

'ΕΜΦΡΑΓΜΟ'Σ, *obstructio*. גְּדוּד, *turma*. Mich. V. 1. Legerunt גָּדֵר, Resch loco Daleth in fine. Cæterum pro ἐμφραγμῷ reponendum ibi erit ἐμφραγμοῦ. Sir. XXVII. 14. ἐμφραγμὸς ὠτίων, *obstructio* aurium, h. e. efficit, ut alii ex pudore et horrore aures suas obturent, s. obtundit aures. Hes. ἔμφραξις, πόνος ὠτίων.

'ΕΜΦΡΑ'ΤΤΩ, *obstruo, obturo*. i
גָּדַר בְּגָזִית, *circumsepio lapide exciso*. Thren. III. 9. ἐνέφραξε. — הִתְגּוֹדֵד Hithp. *turmatim convenio*. Mich. V. 1. ἐμφραχθήσεται. Legerunt הִתְגַּדֵּר, Resch pro Daleth in fine, aut sec. Cappellum הִתְגַּדְּרִי, quæ vox notare potest *sepe circumcingi*. — נוּס, *fugio*. Symm. LXX et οἱ λοιποὶ Zach. XIV. 5. Scil. נִסְתַּם, *fugietis*, derivarunt a voce k
סָתַם, *occlusit, obstruxit, obturavit*, legentes נִסְתַּם. Hieron. ἐμφραχθήσεται exponit: *obturabit et replebitur*. Conf. Drusii Obss. Lib. XIV.

a c. 23. — סָגַר Chald. *claudo.* Dan. VI. 22. — סָכַר Pih. Ps. LXII. 10. Aqu. Gen. VIII. 1. ἐνεφράγησαν, *obturati sunt.* — סָתַם, *obstruo, obturo.* Gen. XXVI. 15. 18. 2 Reg. III. 19. 25. — קָפַץ, *occludo, obturo.* Job. V. 16. Ps. CVI. 42. — שׂוֹת שׂוּת, *ponendo pono,* sc. *castra,* h. e. *obsideo.* Ies. XXII. 7. — *שָׂכַר, *mercedem do.* Symm. Prov. XXVI. 10.
b Legit סָכַר. — *שְׁתֻם, *apertus.* Οἱ λοιποὶ Num. XXIV. 3. ἐμπεφραγμένοι, sc. οἱ ὀφθαλμοί, *oculi clausi.* Legerunt cum Sin שָׂתֻם, *clausus.* 2 Macc. II. 5. τὴν θύραν ἐνέφραξε, ostium *claudebat.* Hesych. ἐνέφραξε, συνέκλεισε, περιετείχισεν.

'ΕΜΦΥ'ΡΟΜΑΙ, *immisceo, subigo.* בָּלַל, idem. Lev. XIV. 21. ἐμπεφυραμένης sec. Ald. ubi reliqui libri
c πεφυραμένης habent. Adde Lycophr. Alex. v. 1380.

'ΕΜΦΥΣΑ'Ω, *inflo, insufflo, inspiro, afflo.* נָהַר, *expando me.* Inc. 2 Reg. IV. 35. ἐνεφύσησεν. Posuit finem actionis pro actione ipsa. Ideo enim Elisa se super puerum pronus expandit, ut halitum vitalem ipsi inspiraret. Vide ad h. l. notas L. Bos, ac supra s. v. ἐμπνέω.
d — הֵפִיחַ Hiph. a פּוּחַ, *sufflo, exsufflo.* Ez. XXI. 31. — הֵפִיץ Hiph. a פּוּץ, *dispergo.* Nah. II. 1. ubi pro מֵפִיץ legerunt מֵפִיחַ, quod est *afflans, insufflans.* — הִתְמֹדֵד Hithp. *metior me.* 1 Reg. XVII. 21. Conf. supra s. v. נָהַר. — נִסַּע Niph. *transferor.* Job. IV. 21. ἐνεφύσησε γὰρ αὐτοῖς κ. τ. λ. Liberius vertentes usi sunt imagine, quæ de-
e sumta est ex Ies. XL. 24. ἔπνευσεν ἐπ' αὐτοὺς καὶ ἐξηράνθησαν. Nonnullis legisse videntur נָשַׁב. — נָפַח, *spiro, inflo, sufflo.* Aqu. et LXX Gen. II. 7. et Ez. XXXVII. 9. Vide quoque supra s. v. ἐκφυσάω.

'ΕΜΦΥ'ΣΗΜΑ, *inspiratio, insufflatio.* *מִסְפַּחַת, *inhærentia* s. *pars corporis scabie infecta.* Aqu. et Symm. Lev. XIII. 7. ubi ἐμφύσημα de *pustulis,* quales habet leprosa, explicandum est. Non opus itaque erit cum Montf. ἔκφυμα legere. — נְשָׁמָה, *flatus, halitus.* Symm. Job. XXXVII. 10.

'ΕΜΦΥΣΙΟ'Ω, i. q. ἐμφυσάω, *inflo, inspiro.* 3 Esdr. IX. 49. ἐμφυσιοῦντες ἅμα τὴν ἀνάγνωσιν, *explicantes* s. *exponentes* simul prælecta. Ibid. v. 56. ἐνεφυσιώθησαν ἐν τοῖς ῥήμασιν, admodum *recreati, exhilarati ac solatio affecti sunt* verbis, etc. Vulg. *magnifice exaltati sunt.* Vide Bretschneiderum Spicil. p. 95.

*'ΕΜΦΥΤΟΣ, *insitus, innatus.* Sap. XII. 10. ἔμφυτος κακία, *innata,* h. e. *naturalis* malitia. Alciphr. Lib. I. Ep. 31. ἔμφυτος ἀμαθία, ubi vid. Berglerus. Hesych. ἔμφυτα, ἐν τῇ φύσει. Suid. ἔμφυτον, ἐγκάρδιον, ἐκ φύσεως. Gloss. ἔμφυτον, *insitum, ingenitum.* Conf. Lex. N. T. s. h. v.

'ΕΝ, præpos. *in, ad, cum, quasi, juxta, pro, propter, per, adversus, ex.* אֶל. 1 Sam. XXI. 2. ἐν τῷ τόπῳ, in loco. — *אָמַר, *dixit.* Symm. Job. III. 3. ἐν ᾗ, quasi loco אָמַר legisset אֲשֶׁר cum ב præfixo. Sic enim statuere malo eum legisse, quam libere sensum de sensu expressisse, quia antecedens בּוֹ etiam in membro secundo pronomen desiderare videtur. — ב præfix. Aqu. Symm. Theod. Prov. XVIII. 10. ἐν αὐτῷ δραμεῖται, pro προσδραμεῖται αὐτῷ. LXX Deut. XXIV. 16. ἕκαστος ἐν τῇ ἑαυτοῦ ἁμαρτίᾳ ἀποθανεῖται, unusquisque *propter* suum ipsius peccatum morietur. Vide et Psalm. LXVII. 19. Hos. XII. 12. et Conf. Fesselii Adv. Sacr. Lib. VIII. c. 2. §. 8. p. 235. Jud. II. 14. ἐν χερσὶ pro εἰς χεῖρας, coll. IV. 2. 9. et Cohel. XII. 14. 1 Sam. XV. 5. ἐν τῷ χειμάῤῥῳ, *ad* fluvium. Vide Perizon.

ad Æl. V. H. II. 25. XII. 67. Ies. XXXVIII. 10. πορεύσομαι ἐν πύλαις ᾅδου, ibo *ad* portas inferni. Conf. Periz. ad Æl. V. H. IV. 18. Suidas: ἐν ᾅδου, οἱ Ἀττικοὶ χρῶνται τῷ ἐν ἀντὶ τοῦ εἰς. ἐν διδασκάλου, ἐν κιθαριστοῦ. 1 Par. XXI. 22. ἐν ἀργυρίῳ ἀξίῳ δὸς, *pro* argento digno da. Vide quoque v. 24. 2 Sam. III. 14. Cant. VIII. 7. Ps. XIV. 3. λαλῶν ἀλήθειαν ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ, loquens veritatem *ex* corde, vel *ex* animo suo. Psalm. XVII. 32. ἐν σοὶ ῥυσθήσομαι, *per* te liberabor. Vide quoque 1 Sam. XIV. 6. Jer. V. 7. Ps. XLIV. 14. ἐν δώροις, *cum* muneribus. Ps. LIV. 22. extendebat manum ἐν τῷ ἀποδιδόναι, *ad* retribuendum. Cohel. I. 13. ἐν σοφίᾳ, sc. ὄντας, sapientes. Vide Cohel. VII. 24. et Heisen. in Ep. Jac. p. 638. Cohel. X. 17. comedunt ἐν δυνάμει, *ad* robur. Sic Luc. I. 77. ἐν ἀφέσει ἁμαρτιῶν, *ad* vel *in* remissionem peccatorum, ut bene Vulgatus. Ies. XXI. 13. τὸ ῥῆμα τὸ ἐν Ἀραβίᾳ, verbum *adversus* Arabiam. Thren. III. 3. ἐν ἐμοὶ ἐπέστρεψε χεῖρα, *adversus* me convertit manum suam. — בְּיַד, *in manu*. Ex. XXI. 17. 1 Sam. XXVI. 18. — מִדֵּי, *ex quo*. 1 Sam. I. 7. 2 Par. XII. 11. — סְבִיבוֹת plur. *circuitus*. Num. XII. 30. — בְּעֵת, *in tempore*. 2 Par. XX. 23. XXIX. 27. ἐν τῷ ἄρξασθαι, *cum* inciperent. — לְעֵת, *ad tempus*. 1 Par. XX. 1. — בְּקֶרֶב, *in medio*. Exod. XXXIV. 10. Num. V. 27. XIV. 14. — בְּתוֹךְ, idem. Gen. XXIII. 6. 9. Ex. XII. 49. — מִ, *ex*. Jud. XI. 39. ubi *post* significat. Ps. LXVIII. 23. sed ibi pro ἐν βυθοῖς reponendum est ἐκ βυθῶν, ut legitur in vers. Arab. — *עִם, *cum*. Cohel. I. 16. Non male quoad sensum. Hos. XII. 15. ἐν ante Ἐφραὶμ delendum est. Ortum est ex antecedente ἐθύμωσεν, ut adeo librarius oscitanter bis scripserit ἐν. Sir. XXXII. 24. ἐν τῷ ποιῆσαι. Vulg. *post* factum. Ibid. XXXIII. 34. ἐν ἐκκλησίᾳ ἐξαχθήσεται, ejicietur *ex* ecclesia. V. Syr. et Ar. Alii male: in ecclesiam producetur. Confer Cuperi Obss. Lib. II. c. 8. et Burmann. ad Phædr. Fab. 25. Sir. III. 7. δουλεύσει ἐν τοῖς γεννήσασιν σου pro τοῖς γεννήσασιν σου, coll. Rom. VII. 6. Sir. IV. 35. ἐν τοῖς οἰκέταις σου, *inter* seu *erga* domesticos tuos. Sir. XI. 22. ἐν μισθῷ εὐσεβοῦς, i. q. ὁ μισθὸς εὐσεβοῦς, coll. XIX. 7. ubi ἐν ἐλαττώσει pro ἐλάττωσις positum est. In utroque loco ἐν, ut Hebr. בְּ, est nota nominativi. Sir. XVIII. 8. ἐν ἡμέρᾳ αἰῶνος, *relate ad* omnem vitæ futuræ æternitatem. Sir. VII. 18. ἐν χρυσίῳ, *pro* auro s. *loco* auri. 3 Esdr. V. 62. ubi *propter* notat, ac Hebr. עַל respondet. Esdr. III. 11. Confer Sir. III. 13. et IX. 17. s. 24. ἐν χειρὶ τεχνιτῶν, *propter* industriam et artem manus artificum. Judith. VI. 2. vaticinatus es ἐν ἡμῖν, *adversus* nos, coll. Jon. I. 2. ubi τῷ עַל respondet. Tob. XIII. 3. 5. ἐν αὐτοῖς, *inter* eos, coll. Judith. XIV. 7. et I. 8. Sap. II. 1. remedium ἐν τελευτῇ, *contra* obitum s. mortem. 3 Esdr. IX. 4. ἐν τρισὶν ἡμέραις, *intra* tres dies: Hebr. לְ. Esdr. X. 8. Sap. V. 15. ἐν κυρίῳ, *apud* Deum. 1 Macc. XVI. 3. ubi est i. q. κατὰ, *quod attinet, respectu*, hoc sensu: vos non solum quod ad pietatem, sed etiam quod ad annos attinet, idonei estis. Conf. Sir. XII. 16. Judith. VI. 12. ἐν λίθοις pro λίθους, coll. 3 Esdr. I. 51. Sap. III. 13. κοίτη ἐν παραπτώματι, *concubitus illegalis*. Ib. XVIII. 9. ἐν ὁμονοίᾳ, *unanimis*. Sir. III. 11. ἐν ἀδοξίᾳ, i. q. ἄδοξος. Ib. X. 6. ἐν ἔργοις ὕβρεως, *contra* injuriam et contumeliam tibi illatam. Non par pari reddendum est. Ibid. XX. 9. ἐν κακοῖς, pro εἰς κακὰ, *ad* mala vergens. Sap. IV. 15. ubi, ut Hebr. לְ, exprimit dativum commodi, coll. Sir. III. 7. 1 Macc. IX. 29. ἐν τοῖς ἐχθραίνουσι, *contra* inimicos. Judith. VII. 9. ἐν εἰρήνῃ, pacem petentes.

a ΟΙ' ἘΝ, *qui in*, sc. *loca aliquo sunt.* שֹׁכֵן. part. *habitans.* Ies. XXVI. 19.

*ἘΝ ΣΟΙ, ἘΝΕΚΕ'Ν ΣΟΥ. Soph. III. 19. pro אֶת־כָּל־מְעַנַּיִךְ, *omnes affligentes te*, legerunt אִתָּךְ לְמַעֲנֵךְ, coll. 1 Par. XVII. 10. Ps. XXXIII. 5.

ἘΝΑΓΚΑΛΙ'ΖΩ, ΟΜΑΙ, *in ulnas capio, ulnis teneo, amplexor.* חִבֻּק, b *complicatio.* Prov. VI. 10. XXIV. 33. — אֶבְרָה, *ala, penna.* Symm. Job. XXXIX. 13. Respexit ad id, quod אֵבֶר significat *brachia, artus*, ἀγκάλας.

*ἘΝΑΘΛΕ'Ω, *exerceo me in aliqua re.* 4 Macc. XVII. 13. ἐνήθλει, *concertatrix fuit.*

ἘΝΑΚΟΥ'Ω, *inaudio, audio, obedio.* עָנָה Pih. *affligo, comprimo.* Nah. c I. 12. ἡ ἀκοή σου οὐκ ἐνακουσθήσεται ἔτι, fama tua non amplius *audietur.* 3 Esdr. IV. 3. sec. Vat. et Compl. πᾶν, ὃ ἐὰν εἴπῃ αὐτοῖς, ἐνακούουσιν, omnibus ejus dictis *obediunt.* Vulg. *faciunt:* unde ortum videtur ποιήσουσιν et ποιοῦσιν in Alex. et Ald. Ib. v. 10. ἐνακούουσιν. Vulg. *obaudiunt. Obaudire* pro *obedire* legitur apud Tertull. adv. Marc. II. 2. extr. d Adde Hippocr. de Corde p. 269. 27.

ἘΝΑΛΛΑΛΑ'ΖΩ, *jubilo.* הִתְעַלֵּל Hithp. *illudo.* Aqu. 1 Sam. XXXI. 4. ἐναλαλάξωσι. Ubi tamen Montfauconio videtur legendum ἐναλλάξωσι, ut probare ei videntur duæ voces sequentes. Proclivis est quidem mutatio, sed quia etiam Symmachus ἐμπαίζειν habet, statuere e mallem, ἐναλαλάζειν esse *jubilando illudere aliquem.*

ἘΝΑΛΛΑΓΗ', *mutatio, permutatio, commutatio, machinatio.* סֹחֵר, *mercator.* Al. Ies. XLVII. 15. Sc. mercatura olim erat tantum permutatio mercium. — עֲלִילָה, *actio, opus.* Aqu. Ps. IX. 12. ἐναλλαγαί, *inversiones*, dum sc. quæ hostes in perniciem Israëlitarum paraverant, ea ipsa vertit in illorum interitum, coll. v. 16. Vide tamen quæ Fischerus in Clavi p. 49. ad h. l. monuit. Sap. XIV. 26. γενέσεως ἐναλλαγή, generis *commutatio*, perversa et prava concubitum exercendi ratio, pæderastia, quæque his sunt similia flagitia. Conf. Rom. I. 26.

ἘΝΑΛΛΑ'ΚΤΗΣ, *qui se mutat per vices et turpitudinem exercet, effeminatus, cinædus.* V. s. v. ἐναλλάσσω. תַּעֲלוּלִים plur. *facinorosi, ludificatores.* Aqu. Ies. III. 4. ἐναλλάκται, coll. v. 12. De usu verborum *ludendi* in *re venerea* Confer Simonis Lex. Hebr. s. v. עלל.

*ἘΝΑΛΛΑΚΤΙΚΟ'Σ, *commutatorius.* Vide seq. ἐνάλλακτος.

ἘΝΑ'ΛΛΑΚΤΟΣ, *commutatorius.* עֲלִלוֹת, *occasiones, causationes.* Aqu. Deut. XXII. 14. ἐνάλλακτα ῥήματα, h. e. verba, quibus fama alicujus læditur, calumniæ respectu impudicitiæ. In Cod. 108. Holm. legitur ἐναλλακτικά. Vide supra s. v. ἐναλλάκτης.

ἘΝΑΛΛΑ'Ξ, *alternatim, vicissim.* שִׂכֵּל Pih. *intellegenter ago.* Gen. XLVIII. 14. ἐναλλὰξ (sc. ἐπέβαλε) τὰς χεῖρας, transversim imposuit manus, seu delectu adhibito commutavit manus. Sensum magis quam propriam verborum significationem expresserunt. In MS. Cot. Oxon. et Compl. legitur ἐναλλάξας, quod præfero. Vulg. *commutans manus.* Suidas: ἐναλλὰξ, ἐνηλλαγμένως.

ἘΝΑΛΛΑ'ΤΤΩ, *immuto.* שִׂכֵּל Pih. *intellegenter ago.* Al. Gen. XLVIII. 14. ἐναλλάξας. Vide s. v. ἐναλλάξ. — שָׁנָה, *muto.* Aqu. 1 Sam. XXI. 13. — קְדֵשָׁה, *meretrix.* Aqu. Hos. IV. 15. μετὰ τῶν ἐνηλλαγμένων, al. διηλλαγμένων, ex quo una lectio fieri potest ἐνδιηλλαγμένων, quod vide infra. Vide quoque s. διαλλάσσω, et Drusium in Fragm. p. 690. Cete-

rum ἐνηλλαγμένοι sunt h. l. nonnullis *viri exsecti*, dicti *mutati*, quod suam naturam mutaverint, et de viris facti sint fœminæ.

'ΕΝΑ'ΛΛΟΜΑΙ, *insilio, insulto.* הוֹכִיחַ Hiph. a יָכַח, *arguo.* Job. XIX. 5. ἐνάλλεσθε δέ μοι ὀνείδει. Libere transtulerunt. — חָבַר Pih. *conjungo.* Job. XVI. 4. ubi *congerere contra aliquem verba* est *conviciis aliquem proscindere,* ἐνάλλεσθαί τινι ῥήματα. In l. Arab. حبر notat *variis notare maculis.* Vulg. *consolarer et ego vos sermonibus.* Videtur legisse παρακαλέσθαι. — כָּרָה, *fodio.* Job. VI. 27. Arab. كرى notat *insilire, irruere.* — לָטַשׁ, *acuo.* Job. XVI. 10. ἀκίσιν ὀφθαλμῶν ἐνήλατο ὀξύ, acie oculorum insultavit s., ut Montf. reddidit, *irruit.* Sed non commode ita dicitur. Mallem legere ἐνήλασε, ut respondeat vernaculo: einen mit den Augen durchstechen, oder durchbohren wollen, *to look at a person as if you would pierce him through with your eyes,* h. e. *intentis* vel *terribilibus oculis aliquem aspicere* vel *intueri.* Ita Vulg. 1 Macc. III. 23. ἐνήλατο εἰς αὐτοὺς ἄφνω, *irruit* in eos subito. Sic Soph. Œd. Tyr. 1261. Æschyl. Pers. 515.

*ΕΝΑΝΔΡΙ'Σ, i. q. simplex ἀνδρίς, *vira, virago.* אִשָּׁה, idem. Symm. Genes. II. 23. sec. Coisl.

*ΕΝΑ'ΝΤΗΣΙΣ. 3 Macc. V. 2. ubi pro συνάντησιν in ed. Ald. vitiose legitur ἐνάντησιν.

"ΕΝΑΝΤΙ, *coram.* בְּאָזְנֵי, *in auribus.* Gen. XLIV. 18. — אַף, *ira.* Jer. XII. 13. Acceperunt pro לִפְנֵי, quia אַף interdum idem est quod פָּנִים. — לְ dat. Job. XIII. 7. — מ præf. Num. XXXII. 27. — נֶגֶד, *coram.* Deut. XXXI. 11. 2 Paral. VI. 12. — בְּעֵינֵי constr. *in oculis.* Gen. XXXVIII. 7. Exod. IV. 30. XXIV. 17. — לְעֵינֵי, idem. Levit. XXVI. 45. Hos. II. 10. — אֶת פְּנֵי, *ad faciem, in facie.* Gen. XIX. 13. Exod. XXXIV. 24. — לִפְנֵי, idem. *f* Exod. XXX. 8. 16. et alibi sæpius.

'ΕΝΑΝΤΙ'ΟΝ, *coram.* בְּאָזְנֵי, *in auribus.* Gen. XLIV. 18. — *אֶל, *ad.* Job. XIII. 3. — בְּאַרְמוֹן, *in palatio.* 2 Reg. XV. 25. ἐναντίον. Forte pro ἐν ἄντρῳ, sicut 1 Reg. XVI. 18. legitur εἰς ἄντρον. — בְּאֶרֶץ, *in terra.* Exod. XI. 3. — לְ dat. 2 Par. VII. 6. Inc. Job. XIII. 7. — *מוּל, *oppositum, pars opposita.* *g* Aqu. sec. cod. 108. Holm. Deut. IV. 46. — נֶגֶד. Genes. XXXI. 32. 37. Ruth. IV. 3. Ps. CXXXVII. 1. ἐναντίον ἀγγέλων, *ita ut cum angelis certamen ineam.* — נֶגְדָה. Ps. CXV. 5. 8. — לְנֶגֶד. Num. XXII. 32. Jos. V. 13. Psalm. XXXVIII. 1. — מִנֶּגֶד. Num. II. 2. — *נִגַּר Niph. *effundo me.* Ps. CXXVI. 2. Pro נִגְרָה legerunt נֶגְדָה, Daleth *h* pro Resch. — *נְכֹחַ, *rectus.* Amos III. 10. ἃ ἔσται ἐναντίον αὐτῆς, *fata imminentia.* Legerunt נְכֹחָה, a נֹכַח, quod notat *ex adverso,* ἀντικρύ. — בְּעֵינֵי, *in oculis.* Genes. VI. 8. XVI. 4. 5. — לְעֵינֵי, idem. Genes. XXIII. 11. 18. XXX. 42. — *עַל. Aqu. Theod. LXX Job. II. 1. — פְּנֵי constr. *facies.* Gen. XXX. 41. — אֶת פְּנֵי. Genes. XIX. 27. — *i* לִפְנֵי. Gen. VI. 11. 13. VII. 1. et alibi sæpius. — מִלִּפְנֵי. 2 Paral. XXXIII. 23. — עַל פְּנֵי. Ies. LXV. 3. — לִקְרַאת, *in occursum.* 1 Par. XIX. 10. — *צַר, *hostis.* Symm.

a Job. XVI. 9. οἱ ἐναντίον μου. 3 Esdr. VIII. 17. Chald. קֳדָם Esdr. VII. 19. Judith. I. 11. ubi notat *judicio*, i. q. ἐν ὀφθαλμοῖς. Sap. XI. 22. ἐναντίον σου, si *comparatur* tecum. Ibid. VII. 9. ἐναντίον αὐτῆς, in *comparatione* ejus, i. q. antea ἐν συγκρίσει. Hesych. ἐναντίον, ἐνώπιον.

ΕΙ'Σ 'ΕΝΑΝΤΙ'ΟΝ, *in adversum*. אֶל מוּל, *ad partem oppositam*. 1
b Sam. XVII. 30.

'ΕΝΑΝΤΙ'ΟΣ, *contrarius*. *בְּלִיַּעַל, *nequam*. Nah. I. 11. βουλευόμενος ἐναντία. — לֹא טוֹב, *non bonus*. Ex. XVIII. 18. — *לִפְנֵי, *coram*, etiam *contra*. Symm. Job. XV. 4. ἐναντία τῷ θεῷ. — מִנֶּגֶד, *e regione*. Prov. XIV. 7. — *עָר, *hostis*. Symm. Ps. CXXXIX. 20. — *קֶדֶם, *oriens*. Jud. VIII. 10. τῶν ἐναντίων sec.
c Oxon. Respexerunt notionem *hostis* s. *adversarii in pugna*, quam habet vox Hebr. Vide supra s. v. ἀλλόφυλος. — קֶרִי, *occursive, ex adverso*. Levit. XXVI. 23. — Vide quoque infra s. v. ἐξεναντίας.

'ΕΝΑΝΤΙΟ'Ω, ΜΑΙ, *adversor, repugno, obsto*. מִפְגָּע, *occursus*. Al. Job. VII. 19. ἐναντιοῦσθαι. Vulg. *contrarium*. — שָׂטַם, *odio prose-*
d *quor*. Symm. Ps. LIV. 4. — שָׂטַן, *adversarius sum*. Symm. Num. XXII. 32. 3 Esdr. I. 26. VIII. 53. Sap. II. 12.

ΟΥ'Κ 'ΕΝΑΝΤΙΟ'ΟΜΑΙ, *non adversor*. זָרָה, *dispergo, dissipo*. Prov. XX. 8. Libere verterunt, aut deduxerunt a זוּר.

*'ΕΝΑΝΤΙ'ΩΣ, *contrarie*. לִפְנֵי, *coram*. LXX sec. Hex. Jos. VII. 6.
e ubi ἐναντίως esse videtur i. q. ἔναντι vel ἐναντίον.

'ΕΝΑΝΤΙ'ΩΣΙΣ, *repugnantia, contrarietas, contradictio, altercatio*. בְּקֶרִי, *in occursu*. Inc. Lev. XXVI. 24. 28. ἐναντιώσει. — שִׂטְנָה, nom. propr. *Sidnah*. Symm. Gen. XXVI. 21. Deduxit a שָׂטַן, *adversari*.

'ΕΝΑΠΕΡΕΙ'ΔΟΜΑΙ, *stabilio, infigo, retorqueo*. 2 Macc. IX. 4. ἐναπερείσασθαι τὴν κακίαν εἰς τοὺς 'Ιουδαίους, *retorquere* injuriam in Judæos. Hes. ἐναπερείσασθαι, ἐμπῆξαι, στῆσαι.

*'ΕΝΑΠΟΘΝΗ'ΣΚΩ, *immorior*. 4 Macc. VI. 30. ταῖς βασάνοις ἐναπέθανεν, in mediis cruciatibus vitam cum morte commutavit. Ibid. XI. 1. Similis vox est ἐναποψύχω apud Etym. M. c. 337. 31.

*'ΕΝΑΠΟΣΦΡΑΓΙ'ΖΩ, *imprimo velut in ceram*. 4 Macc. XV. 4.

"ΕΝΑΡΑ, ΤΑ', *exuviæ, spolia*. נְסִיכִים, plur. *principes*. Jos. XIII. 21. juxta ed. Rom. ἔναρα Σιὼν, spolia Sion. Videntur legisse ח loco כ. נָסַח est *amovit, abstulit*. Hesych. ἔναρα, ὅπλα, σκῦλα, λάφυρα. Confer Anthol. Lib. VI. Ep. 15. et quæ inde affert Suidas in v. ἔναρα. Mihi ex παρὰ, quod habet h. l. Inc. Int. perperam factum esse videtur ἔναρα.

*'ΕΝΑ'ΡΕΤΟΣ, *virtute præditus, commendabilis virtutis ergo*. 4 Macc. XI. 5. ἐνάρετον νόμον, legem *sanctissimam*. Phav. col. 680. lin. 7. ἐνάρετον τὴν ἀρετὴν, ἀντὶ τοῦ ἐνάρετος ἐστιν.

'ΕΝΑΡΙ'ΘΜΗΤΟΣ, *annumeratus*. 2 Macc. III. 6. ubi tamen alii pro ἐναρίθμητον rectius habent ἀναρίθμητον.

*'ΕΝΑΡΙ'ΘΜΙΟΣ, *adnumeratus*, s. *adnumerandus, in numero habitus*. Sir. XXXVIII. 32. ubi sermo est de figulo, et legitur: ἐναρίθμιος πᾶσα ἡ ἐργασία αὐτοῦ, h. e. *certum* cotidie vasorum *numerum conficit*. Vulg. in *numero est omnis operatio ejus*. Bduellus quidem vertit: in nullo numero s. pretio est operatio ejus, sed tunc legendum esset μὴ ἐναρίθμιος, aut potius ἀνάριθμος seu ἀναρίθμιος. Hes. ἐναρίθμιος, συμψηφισθεὶς, καταριθμηθείς. Vide quoque Phav. Thom. Mag. p. 305. et Timæi Lex. Plat. Vox ἐναρίθμιος reperitur etiam in Empedoclis Carm. v. 291. ubi vid. Sturzius.

'ΕΝΑΡΜΟ'ΖΩ, *concinno, adapto, modulor.* Judith. XVI. 1. ἐναρμόσασθε αὐτῷ ψαλμὸν καὶ αἶνον, *modulamini* ei psalmum et laudem, apto ac numeroso conceptu laudes ejus canite. 4 Macc. IX. 26.

'ΕΝΑΡΜΟ'ΝΙΟΣ, *adaptatus, concinnus.* Prolog. in Sirac.

*'ΕΝΑ'ΡΜΟΣΤΟΣ, *concinnus, apte compositus.* 4 Macc. XIV. 3. ubi pro ἐναρμόστους alii ἁρμονίους habent. Ab H. Stephano sine ulla auctoritate profertur hoc adjectivum. Vide quoque Intt. ad Pollic. Onom. IV. 58.

'ΕΝΑ'ΡΧΟΜΑΙ, *incipio, dominor.* הֵחֵל, Hiph. a חָלַל, *incipio.* Num. XVI. 47. Deut. II. 24. 25. 31. In priore loco legitur ἐνῆρκτο ἡ θραῦσις, incipiebat plaga. Codex quidam habuisse videtur ἐνῆρκται. Inde Gloss. in Octat. ἐνῆρκται ἡ θραῦσις, ἐνήρξατο ἡ πληγή. Hes. et Lex. Cyrilli MS. ἐνῆρκται, ἀρχὴν ἐποίησεν, ἐνήρξατο. Sir. XXXVI. 24. XXXVIII. 16. 1 Macc. IX. 54.

'ΕΝΑΡΧΟ'ΜΕΝΟΣ, *incipiens, princeps.* רִאשׁוֹן, *primus.* Num. IX. 5. — *בָּרִאשֹׁן. Ex. XII. 18. ἐναρχόμενοι sec. ed. Rom. ubi tamen ex Compl. reponendum ἐναρχομένῃ, quod melius respondet Hebraïco.

*'ΕΝΑΡΧΟ'ΜΕΝΟΣ ΒΟΗΘΩ~Ν, Hebr. מַחֲלָה, *infirmitas.* Prov. XIII. 12. Legerunt vel מְחַלָּה, *demulcens animum,* ut ἐναρχόμενος βοηθῶν sit i. q. βοηθῶν, vulgata in ἄρχομαι et Lat. *cœpi* periphrasi, vel מְחַל a חָלַל, ut βοηθῶν καρδίᾳ pertineat ad לִבֵּב, verbum declinatum a לָבַב, *recreare animum.* Ita recte de h. l. judicat Jaegerus.

'ΕΝΑΡΧΟΥ'ΜΕΝΟΣ, *princeps.* קָצִין, idem. Jos. X. 24. Ita Bielius. Sed scribendum erat e codd. 'ΕΝΑΡΧΟ'ΜΕΝΟΣ, i. q. ἔναρχος. Conf. Suiceri Thes. Eccles. s. h. v.

*'ΕΝΑ'ΡΧΩ, *incipio.* Sir. XXXVIII. 16. ἔναρξαι θρήνου. Rarius sic dicitur ἄρχω pro ἄρχομαι, sed ἐξάρχω sæpius ita dicitur, v. c. 3 Macc. IV. *f*
6.

*'ΕΝΑΣΕΛΓΕ'Ω, *lascivio.* הִתְעַלֵּל Hithp. *illudo.* Aqu. sec. marg. cod. 108. Jud. XIX. 25. ἐνησέλγησαν, *lascivierunt in ea.* Syr. Bar. Hebr. 'Ενασελγαίνειν legitur apud Polluc. Onom. VIII. 75.

*'ΕΝΑΤΕΝΙ'ΖΩ, *intentis oculis adspicio.* 3 Macc. V. 30. ἐνατενίσας μετὰ ἀπειλῆς εἶπεν, *oculis in eum di-* *g*
rectis, ita minatus est. Suidas: ἐνατενίζω, δοτικῇ, βλέπω.

'ΕΝΑΥΛΙ'ΖΟΜΑΙ, *inhabito.* צָלַח, *irruo, invado.* Aqu. Jud. XIV. 19. 1 Sam. XVI. 13. ἐνηυλίσθη, *inhabitabat.* Sensum secutus est.

'ΕΝΑΦΙ'ΗΜΙ, *immitto.* הֵנִיחַ, Hiph. a נוּחַ, *quiescere facio.* Ez. XXI. 17. ἐναφήσω τὸν θυμόν μου, immittam iram meam. *h*

*'ΕΝΔΑΦΙ'ΖΩ, i. q. ἐδαφίζω, *solo allido et æquo.* רָטַשׁ, *humi sterno.* 2 Reg. VIII. 12. nisi fortasse ibi loco ἐνδαφιεῖς legendum est ἐδαφιεῖς.

'ΕΝΔΕΗ'Σ, *indigens, egenus, pauper.* אֶבְיוֹן, idem. Deut. XV. 4. 7. 11. XXIV. 14. Ies. XLI. 17. — בַּעַל, *dominus.* Prov. III. 27. Sc. בַּעַל h. l. notat *eum, cui debetur beneficium.* — חָסֵר, *indigens.* Prov. *i*
XXVIII. 16. — *חֶסֶר, idem. Symm. 2 Sam. III. 29. — *מַחְסוֹר, *defectus.* Prov. XXI. 17. ubi post ἐνδεής intellegendum est ἔσται. — רְעֵבָה, *esuriens.* Al. Prov. XXVII. 7. Hesych. ἐνδεεῖ, χρείαν ἔχοντι, πτωχῷ. Vide quoque s. φρὴν et ψωμός.

'ΕΝΔΕΗ'Σ ΓΙ'ΝΟΜΑΙ, *indigens fio.* חָסֵר, idem. Ez. IV. 17. Sap. XVI. 3.

"ΕΝΔΕΙΑ, *indigentia, inopia.* דְּאָגָה *anxietas.* Ezech. IV. 16. XII. 19.

a Fortasse legerunt הִתְגַּלַּע — רְעָבָה Hithp. *immisceo me.* Prov. XVII. 14. Vulgatus legisse videtur ἐπηρείας, *contumeliæ.* Jaegerus ad h. l. scribendum judicat ἀναιδείας, quo certe ducit *conviciorum obscœnitas,* quam verbo הִתְגַּלַּע inesse Schultensius docuit. Num fortasse legerunt הִתְגַּלָּה, a גָּלָה, *nudum fecit?* Litigiosos homines sæpe con-
b sequitur paupertas. — *חָסַר verbum, *deficio.* Proverb. VI. 32. δι' ἔνδειαν φρενῶν, h. e. interprete Hesychio, διὰ μωρίαν. — חֹסֶר. Deut. XXVIII. 57. Amos IV. 6. — *חָסֵר. Inc. et LXX Job. XXX. 3. Symm. Prov. XXVIII. 22. — חֲסַר לֵב, *defectus cordis, dementia.* Prov. X. 22. ἐν ἐνδείᾳ, ubi fortasse φρενῶν culpa librariorum excidit. Conf. Proverb.
c VI. 32. — מְאֵרָה, *maledictio.* Deut. XXVIII. 20. Effectum posuerunt pro causa efficiente. — מַחְסֹר, *indigentia, inopia.* Prov. VI. 11. XIV. 25. XXIV. 34. — צַר, *angustia.* Ies. XXV. 4. Latini quoque de *re angusta domi* loquuntur. — רַעַשׁ, *commotio.* Ez. XII. 18. sec. Ald. Conf. v. 19. Legerunt רָעָב aut רֵישׁ, et cum א, רֵאשׁ. Prov. XXX.
d 8. Hesych. ἔνδεια, πενία, πτωχεία, σπάνις.

'ΕΝ 'ΕΝΔΕΙ'Α, sc. ὤν, *in indigentia,* nempe *constitutus.* רָעֵב, *esuriens.* Prov. XXVII. 7.

'ΕΝΔΕΙ'ΚΝΥΜΙ, *ostendo, exhibeo, edo.* גָּמַל, *rependo.* Gen. L. 15. κακὰ, ἃ ἐνεδειξάμεθα αὐτῷ, mala, quæ *exhibuimus* illi, coll. v. 17. et 2 Tim. IV. 14. et Cant. Tr. Puer. 15. —
e הֶרְאָה Hiph. *videre facio.* Ex. IX. 17. — לָכַד, *capio.* Jos. VII. 14. 15. (ubi *denuntiare, deferre* notat. Conf. infra s. v. ἐνδείκτης.) 16. 2 Macc. IX. 8. XIII. 9. τὰ χείριστα ἐνδειξάμενος τοῖς 'Ιουδαίοις.

'ΕΝΔΕΙ'ΚΤΗΣ, *index, delator, proditor.* 2 Macc. IV. 1. Phavor. ἐνδεῖκται, οἱ κατήγοροι καὶ συκοφάνται.

'ΕΝΔΕΚΑ, *undecim.* אַחַד עָשָׂר et אַחַת עֶשְׂרֵה. Gen. XXXII. 22. XXXVII. 8. Deut. I. 2. — עַשְׁתֵּי עֶשְׂרֵה. Ex. XXVI. 7. 8. XXXVI 12. 13. Num. XXIX. 20.

'ΕΝΔΕ'ΚΑΤΟΣ, *undecimus.* אַחַת עֶשְׂרֵה. 2 Reg. IX. 29. Ezech. XXX. 20. — עֶשְׂרֵה, et עַשְׁתֵּי עָשָׂר. Num. VII. 72. Deut. I. 3.

'ΕΝΔΕΛΕΧΕ'Ω, *assiduus sum, continuo, crebro utor.* Sir. XXX. 1. ἐνδελεχήσει μάστιγας αὐτοῦ, continua-
g bit flagella ejus, s. crebro eum castigabit. Hesych. ἐνδελεχεῖ, σπαράζει, Λάκωνες.

'ΕΝΔΕΛΕΧΗ'Σ, *assiduus, continuus, non intermissus.* 3 Esdr. VI. 24. διὰ πυρὸς ἐνδελεχοῦς, per ignem *continuum.* Sir. XVII. 14. οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ ἐνδελεχεῖς ἐπὶ τὰς ὁδοὺς αὐτῶν, oculi ejus indesinenter respiciunt ad vias ejus. i

'ΕΝΔΕΛΕΧΙ'ΖΩ, *sum assiduus, continuo,* i. q. ἐνδελεχέω. Sir. IX. 4. μετὰ ψαλλούσης μὴ ἐνδελέχιζε, cum cantatrice ne *esto assiduus,* s. *sis familiaris.* Posset quoque h. l. per *attente audire* verti. Ib. XXXVII. 15. XII. 3. τῷ ἐνδελεχίζοντι εἰς κακὰ, *qui* malis *assuetus est.* Ibid. XX. 19. 24. ἐν στόματι ἀπαιδεύτῳ ἐνδελεχισθήσεται, in ore indisciplinato *immorabitur.* Hesych. ἐνδελεχισθήσεται, ἐμβραδυνεῖ.

'ΕΝΔΕΛΕΧΙΣΜΟ'Σ, *assiduitas, continuatio, permansio.* תָּמִיד, *jugis, perennis.* Exod. XXIX. 42. Esdr. III. 5. Neh. X. 33. θυσία τοῦ ἐνδελεχισμοῦ, sacrificium *juge* et *cotidianum.* Chrysost. Homil. III. Adv. Jud. ἐνδελεχισμὸν λέγων τὰς συνεχεῖς θυσίας καὶ καθημερινὰς, ut quoque vocantur a Josepho A. J. III. 10. 3 Esdr. V. 75. Sir. VII. 14. Hesych. ἐνδελεχισμὸς, ἐπιμονή. Suidas: ἐνδελεχισμὸς, ἐπιμονή, ἡ συνήθης θυσία καὶ

καθημερινή, ἔθος γὰρ ἦν τοῖς Ἑβραίοις πρωὶ καὶ ἐν ἑσπέρᾳ καὶ καθ' ἑκάστην ἡμέραν τῷ Θεῷ θύειν. Confer Bonfrer. in Exod. l. l. p. 535.

'ΕΝΔΕΛΕΧΙΣΜΟ'Σ ΔΙΑΠΑΝΤΟ'Σ, assiduitas semper. תָּמִיד, semper, jugiter. Ex. XXX. 8.

'ΕΝΔΕΛΕΧΩ͂Σ, assidue, continue, indesinenter. בִּתְדִירָא Chald. in assiduitate. Dan. VI. 16. 20. — תָּמִיד, jugiter. Exod. XXIX. 38. Num. XXVIII. 3. 3 Esdr. VI. 30. Sir. XX. 26. Hesych. ἐνδελεχῶς, ἀδιαλείπτως, συνεχῶς, ἐπιμόνως.

'ΕΝΔΕ'ΟΜΑΙ, indigeo. חָסֵר, idem. Deut. VIII. 9. — מַחְסוֹר, indigentia. Prov. XXVIII. 27. Legitur præterea apud Symm. Psalm. CXXXVIII. 16. qui וְלֹא אֶחָד בָּהֶם, et non unum in iis, transtulit: οὐκ ἐνδεούσης αὐτοῖς οὐδεμίας, nulla ipsis deficiente: ubi vel illud ἐνδεούσης de suo addidit, vel per Resch legit אחר, quod posterius mihi magis placet.

'ΕΝΔΕ'ΟΜΑΙ 'ΑΓΑΘΩ͂Ν. אִישׁ מַחְסוֹר, vir defectus. Symm. Prov. XXI. 17. Sensum expressit.

'ΕΝΔΕΣΜΕ'Ω, illigo. צֹרֵר, angustiator, inimicus. Aqu. Ps. VI. 8. בְּכָל צֹרְרָי, ab omnibus hostibus meis, ἐν πᾶσι ἐνδεσμοῦσί με. Sc. צָרַר, ut Arab. صرّ, est pr. arcte constrinxit, it. colligavit. V. Aqu. Ps. VII. 7. Aqu. Ex. XXIII. 22. Gloss. Vett. ἐνδεσμῶ, innexo, innodo. Id. ἐνδεσμῶ ἐν παλαίστρᾳ, implico, nexo.

"ΕΝΔΕΣΜΟΣ, illigatio, contignatio, it. fasciculus, loculus, crumena. בַּיִת, domus. Al. 1 Reg. VI. 10. ἐνδέσμους. Conf. Sir. XXII. 17. in v. ἐνδέω. — יָצִיעַ, stratum. 1 Reg. VI. 10. Contignatio commode stratum dici potest. — כָּפִיס, tignum. Theod. Hab. II. 11. Respexerunt notionem complicandi et contrahendi, quam vox כפס in reliquis linguis orientalibus habet. Confer reliquos Intt. — צִמּוּקִים plur. massæ uvarum passarum. Inc. 1 Sam. XXV. 18. ubi post ἐνδέσμους addendum est σταφίδων, ligaturas uvæ passæ, ut legitur apud Symm. 1 Sam. XXX. 12. — צְרוֹר, fasciculus, loculus. Prov. VII. 20. ἔνδεσμον ἀργυρίου λαβὼν ἐν χειρὶ αὐτοῦ, loculum argenti accipiens in manum suam. Schol. ibi ἔνδεσμον exponit βαλάντιον. Sic et δεσμὸς eo sensu reperitur Gen. XLII. 35.

*'ΕΝΔΕ'ΧΟΜΑΙ, admitto, recipio. עָרַב, fidejubeo. LXX sec. Vat. Ps. CXVIII. 122. ἔνδεξαι τὸν δοῦλόν σου εἰς ἀγαθὸν, ubi est i. q. ἀναδέχεσθαι, suscipere, recipere in fidem suam.

'ΕΝΔΕΧΟ'ΜΕΝΟ'Ν 'ΕΣΤΙΝ, fieri potest. 2 Macc. XI. 18. ἃ δὲ ἦν ἐνδεχόμενα, sc. πράγματα, συνεχώρησεν, quæ vero fieri poterant, concedebat.

'ΕΝΔΕΧΟΜΕ'ΝΩΣ, quoad ejus fieri potest, commode. 2 Macc. XIII. 26. ἀπελογήσατο ἐνδεχομένως, pro viribus defendebat. Diod. Sic. Lib. II. pag. 112. παρακαλέσας ἐνδεχομένως, quantum poterat, hortatus.

'ΕΝΔΕ'Ω, illigo. מְסֻכָה, operimentum. Ez. XXVIII. 13. ἐνδέδεσαι, quod eodem redit. — צוּר, ligo. Aqu. Ies. VIII. 16. ἔνδησον, sec. Eusebium Dem. Evang. IX. pag. 451. a. Symmachus ibi simplex δῆσον habet. — צָרַר, idem. Theod. Hos. XIII. 12. LXX Ex. XII. 34. 1 Sam. XXV. 29. — קָשַׁר, alligo. Symm. Gen. XLIV. 30. Proverb. XXII. 15. Sir. XXII. 17. ἱμάντωσις ξυλίνη ἐνδεδεμένη εἰς οἰκοδομὴν, loramentum ligneum illigatum ædificio.

'ΕΝΔΙΑΒΑ'ΛΛΩ, traduco, criminor, it. adversor, inimicus sum. שָׂטַן, adversor. Ps. XXXVII. 21. ubi no-

a tat *adversari, contra moliri.* Lat. int. habet: *detrahere.* Ib. LXX. 14. CVIII. 3. 19. 28. — שָׂטָן, *adversarius.* Num. XXII. 22. ἐνδιαβάλλειν αὐτὸν, ut *adversaretur* illi.

'ΕΝΔΙΑΛΛΑ'ΤΤΩ, *permuto.* קְדֵשָׁה *meretrix.* Aqu. Gen. XXXVIII. 21. Deut. XXIII. 17. ἐνδιηλλαγμένη. Immutatam vocat Aquila, quod meretrices vestem immutare solerent, ut
b vel ad prostibula vel ad constituta loca concederent. Ita Montf. Lex. Hebr. s. h. v. — קְדֵשִׁים, *scortatores.* Aqu. 2 Reg. XXIII. 7. ἐνδιηλλαγμένοι. Aqu. Hos. IV. 15. ad quem locum Hieronymus: A. autem ἐνδιηλλαγμένους interpretans, *mutatos,* hoc ostendere voluit, quod suam naturam mutaverint, et de viris facti sint foeminæ.

c 'ΕΝΔΙΑΤΡΙ'ΒΩ, *immoror, conversor.* עָלַז, *exsulto.* Prov. XXIII. 16. ἐνδιατρίψει, quam vocem, cum explicari plane non possit, Grabius Proleg. in LXX Int. T. IV. c. 4. §. 3. recte in ἐνδιαθρύψει mutavit, quam lectionem etiam versio Symmachi tuetur, καὶ γαυριάσουσιν οἱ νεφροί μου, unde simul apparet, etiam in seq. loco τὰ σὰ χείλη reponendum
d esse τὰ ἐμὰ χείλη, ut locus intelligatur de *lætitia patris per verba tanquam per signa sese exserente et patefaciente.* Præterea legitur in marg. Coisl. Jos. V. 6. ἐνδιέτριψεν pro הָלְכוּ, quod forte est Theodotionis.

'ΕΝΔΙΔΑ'ΣΚΩ, *doceo, erudio.* Sap. VIII. 8. ubi alii libri ἐκδιδάσκει habent.

'ΕΝΔΙΔΥ'ΣΚΩ, *induo.* לָבַשׁ, idem.
e 2 Sam. I. 24. XIII. 18. Prov. XXXI. 21. Judith. IX. 1. Sir. L. 12. ἐνδιδύσκεσθαι. Vulg. *vestiri.*

'ΕΝΔΙ'ΔΩΜΙ, *remitto, laxo, cedo, concedo, præscribo.* חָדַל, *desisto.* Ex. III. 11. ἐὰν ἄρα ἐνδῶσι, si forte *remittant,* vel: *cedant.* — חָשַׂךְ, *cohibeo.* Symm. Job. XVI. 10. οὐκ ἐνδώσει ὁ πόνος μου, non *remittet* dolor meus. Hesych. οὐκ ἐνδώσει, οὐ χαλάσει. — מוֹט, *dimoveor.* Prov. X. 31. οὐκ ἐνδώσει, non *cedet* s. *succumbet animo,* s. animo erecto et inconcusso erit. Suid. et Timæus p. 74. ἐνδοῦναι, παραδοῦναι ἢ καὶ εἶξαι. Formam loquendi ellipticam esse, in qua πλαχὸν τι subaudiatur, monuit Lenner ad Bosii Ellips. p. 125. Adde Jensii Lectt. Lucian. pag. 323. — סַפַּחַת, *inhærentia, scabies, pustula.* Inc., sine dubio Theod., Lev. XIII. 56. τοῦ ἐνδεδωκότος: ubi equidem legere mallem ἐκδεδωκότος. — רְפֵה, *remitto.* Inc. 1 Sam. XI. 3. ἔνδος, *concede, permitte.* Bielius: *præscribe.* Suidas: ἐνδῶσαι, ὁρίσαι, προστάξαι, et verba hæc ex antiquo scriptore subjungit: καιρὸν δὲ τῆς διαβάσεως καὶ τόπον αὐτὸς ἐνδώσειν ἔφη. — שׁוּב, *revertor.* Gen. VIII. 3. ἐνεδίδου τὸ ὕδωρ, *remittebat* aqua. Hesych. ἐνεδίδου, ἐχαυνοῦτο. 3 Esdr. V. 62.

'ΕΝΔΟΓΕΝΗ'Σ, *intus natus, domi genitus.* מוֹלֶדֶת בַּיִת, *genitus domi.* Lev. XVIII. 9. ἐνδογενοῦς, ubi ei opponitur ἡ γεγεννημένη ἔξω.

"ΕΝΔΟΘΕΝ, *intrinsecus, intus.* מִפְּנִימָה, idem. Aqu. Theod. 1 Reg. VI. 19. Vide et Sap. XVII. 13.

"ΕΝΔΟΝ, *intus.* אֶל תּוֹךְ, *in medium.* Lev. XI. 33. Deut. XXI. 12. XXII. 2. — *בְּ. Symm. Psalm. XL. 9. — בְּתוֹךְ, *in medio.* Lev. XI. 33. — בְּקֶרֶב, idem. Symm. Psalm. LIV. 5. — *נוּד, *fugio.* Symm. Psalm. LV. 9. נִדִי, τὰ ἔνδον μου. Hieronymus: *interiora mea.* Ex sententia Rosenmülleri in Schol. ad h. l. tribuerunt fortasse נד notionem proxime sequentis פְּנִימָה. — פְּנִימָה, *qui est intus, intimus.* Aqu. Theod. 1 Reg. VI. 18. Adde 2 Macc. VI. 4. et X. 34.

*"ΕΝΔΟΝ ΕΙ'ΜΙ', *intus sum.*

בּוֹא, *intro*. Ed. Quinta Hos. VII. 1.

'ΕΝΔΟ'ΤΕΡΟΝ, *interius*. מִבַּיִת, *e domo*. Ex. XXVI. 33.

'ΕΝΔΟΞΑ'ΖΩ, *glorifico, gloria afficio*. הִתְהַלֵּל Hithp. *glorior*. Ies. XLV. 25. — הִתְפָּאֵר Hithp. Ies. XLIX. 3. — כָּבֵד. Inc. Lev. X. 3. et Hagg. I. 8. — נִכְבַּד Niph. Exod. XIV. 4. Ez. XXVIII. 22. 2 Reg.
b XIV. 10. ἐνδοξάσθητι. Vulg. non male reddidit: *contentus esto gloria*. Vide supra s. v. βαρύς. — נַעֲרָץ part. Niph. *formidabilis*. Psalm. LXXXVIII. 8. ἐνδοξαζόμενος. — נִפְלָה Niph. *separor*, et h. l. *singularem habeo prærogativam*. Exod. XXXIII. 16. Adde Sir. XXXVIII. 6.

'ΕΝΔΟΞΑΣΜΟ'Σ, *glorificatio*. גָּאוֹן,
c *elatio magna*, item *fastus, elatio animi*. Symm. Ps. XLVI. 5. — גֵּאוּת, idem. Symm. Ps. XLV. 4.

'ΕΝΔΟΞΟΣ, *gloriosus, honoratus, admirabilis, splendidus, princeps*. אֲשֶׁר הֵכִין, *quos constituit*. Jos. IV. 4. τῶν ἐνδόξων ἀπὸ τῶν υἱῶν Ἰσραήλ. Scil. הֵבִין h. l. *legere, deligere* notat, ut bene Vulg. (nam qui aliquem deligit de pluribus, eum ju-
d bet paratum esse ad aliquid faciendum,) transtulit, ac LXX putarunt, Josuam jussisse remanere principes, et ex iis duodecim deinde arcessivisse. — הָדָר, *decor*. Ies. V. 14. Inc. Lev. XXIII. 40. — הַפְלָא infin. Hiph. *mirificando*. 2 Par. II. 9. — *יְקָרוֹת, *pretiositates*. Inc. Psalm. XLIV. 10. — כָּבֵד, *gravis*. Ies. XXXII. 2. — כָּבוֹד, *gloria*.
e Aqu. Psalm. IV. 3. ἔνδοξοί μου. Legit כְּבוֹדִי. LXX Prov. XXV. 28. λόγους ἐνδόξους, doctrinam *præstantem*. Theod. δεδοξασμένα. — כְּבוּדָּה, *gravamen, impedimentum*. Theodot. et LXX Jud. XVIII. 21. Legerunt כָּבוֹד, et hoc vocabulum cum antecedente מִקְנֶה per Hendiadyn junxerunt, unde orta est versio: τὴν κτῆσιν αὐτοῦ τὴν ἔνδοξον. Vulg. *et omne, quod erat pretiosum*. — *כַּבִּיר, f
multum, et *omne, quod in suo genere est præstans et eximium*. Symmach. Job. XXXI. 25. — מַחְמָד, *desiderium*. Ies. LXIV. 11. — נוֹרָא part. Niph. a יָרֵא, *tremendus*. Deut. X. 21. Ies. LXIV. 3. — נִכְבַּד præt. Niph. Ies. XXVI. 15. — נִכְבָּד part. Niph. 1 Sam. IX. 6. XXII. 14. 1 Par. IV. 9. — נִפְלָאוֹת part. plur. Niph. fœm. *miranda, mirabilia*. Ex. g
XXXIV. 10. Job. V. 9. — עֲלִילָה, *facinus, opus*. Ies. XII. 4. — פֵּאֵר Pih. *glorifico*. Ies. LX. 9. — *פֹּארָה, *ramus*. Ies. X. 33. Rationem habuerunt etymologiæ a פֵּאֵר, *glorifico*. פְּאֵר, *diadema* ponitur pro *honoratis, inque summo constitutis fastigio*. — פַּרְתְּמִים plur. *proceres*. Esther. I. 3. VI. 9. — צְבִי, *ornamentum*. Ies. XXIII. 9. — h
צְבִי תִפְאֶרֶת גָּאוֹן, *ornamentum, decor, superbia* junctim. Ies. XIII. 19. — צְנֵפָה, *volutatio*. Ies. XXII. 18. τὸν στέφανόν σου τὸν ἔνδοξον, *coronam tuam splendidam*. Legit fortasse צְפִירָה. — שַׂר, *princeps*. 2 Par. XXXVI. 14. — תְּהִלָּה, *laus*. Ies. XLVIII. 9. — תְּרוּעָה, *clangor*. Num. XXIII. 21. Legerunt נוֹרְאֹת, *majestas principalis*, s. i
splendor regius. Susann. v. 5. διὰ τὸ εἶναι αὐτὸν ἐνδοξότερον πάντων, quod omnes dignitate eminebat.

'ΕΝΔΟΞΟΣ ΚΑΙ' 'ΕΞΑΙ'ΣΙΟΣ, *gloriosus et eximius*. כַּבִּיר, *validus*. Job. XXXIV. 24. — נִפְלָאוֹת plur.

a part. Niph. fœm. *miranda, mirabilia.* Job. V. 9.

ΟΥ'ΧΙ' ἜΝΔΟΞΟΣ, *non gloriosus.* נִקְלָה, part. Niph. *vilis.* 1 Sam. XVIII. 23.

'ΕΝΔΟΞΟ'ΤΑΤΟΣ, *gloriosissimus, honoratissimus.* נִכְבָּד part. Niph. *honoratus.* Gen. XXXIV. 19. Symm. 2 Sam. XXIII. 18.

*'ΕΝΔΟΞΟ'ΤΕΡΟΣ, *præstantissi-*
b *mus, pulcherrimus.* Hist. Sus. v. 4.

'ΕΝΔΟ'ΞΩΣ, *gloriose, honorifice.* גָּאֹה, inf. *excellendo.* Ex. XV. 1. 21. sec. Compl. et v. 21. Dan. IV. 34. sec. Chis. Tob. XII. 6. ubi pro ἐνδόξως (ob antecedens καλόν. Vulg. *honorificum est*) reponendum ἔνδοξον, ut habet Compl. et Eusebius. Tob. XIV. 16. 18. 1 Macc. XI. 60.

'ΕΝΔΟ'ΣΘΙΑ, *intestina, viscera,*
c *interiora.* מֵעִים, idem. Symm. Ps. LXX. 6. — קֶרֶב, *medium.* Ex. XII. 9. Lev. IV. 8. VI. 33. Hesych. ἐνδόσθια, ἔγκατα.

ἜΝΔΥΜΑ, *indumentum, vestimentum.* *אֵפוֹד, *Ephod, amiculum sacerdotale.* Inc. Jud. XVII. 5. ubi post ἔνδυμα addendum ἱερατικὸν e vers. Symmachi.—אַדֶּרֶת, *pallium.* Symm. Jos. VII. 21. — בֶּגֶד, *vestis.*
d Ies. LXIII. 2. — לְבוּשׁ, *indumentum.* 2 Sam. I. 24. XX. 8. Thren. IV. 14. — מִדָּה, *mensura,* it. *vestis.* Aqu. Theod. et LXX Ps. CXXXII. 3. Inc. Jud. III. 16. — מַלְבּוּשׁ, *vestimentum.* Soph. I. 9. — מְעִל, *pallium.* Aqu. Job. I. 20. — מְעִיל, idem. Aqu. Lev. VIII. 7. 1 Sam. XV. 27.

'ΕΝΔΥ'ΜΙΟΣ. Vide ἐνθύμιος.

e 'ΕΝΔΥΝΑΜΟ'Ω, *corroboro.* לָבַשׁ, *induo.* Jud. VI. 34. ubi ἐνεδυνάμωσε est alius interpretis. Confer ibi Hexapla Montf. et adde 1 Paral. XII. 18. — עָזַז, *robustus et firmus fio.* Ps. LI. 7.

'ΕΝΔΥΝΑΜΟΥ'ΜΑΙ, *corroboror, invalesco.* גָּבַר, idem. Aqu. Gen. VII. 20. 24. ubi pro ἐνεδυναμώθη e cod. Mosqu. legendum ἐνδυναμωθῆσαν sec. textum Hebr.

ἘΝΔΥΣΙΣ, *indumentum, vestimentum.* לְבוּשׁ, idem. Job. XLI. 5. Aqu. Ps. XXXIV. 13. LXVIII. 12.

*'ΕΝΔΥ'ΤΗΣ. מַד, *vestis.* Aqu. 1 Sam. XVII. 38. sec. cod. Reg. et Coisl. Montfauconio in Lex. Gr. hæc vox suspecta est. Zimmermanno ἐνδυτὸν vel ἐνδυτὴν legendum videtur.

'ΕΝΔΥ'Ω, *induo,* it. *ingredior, demergor.* חָגַר, *cingo.* 2 Sam. VI. 14. Oi λοιποὶ 1 Sam. XVII. 39. ubi de *gladio* sermo est.—לְבוּשׁ, *indumentum.* Ps. XXXIV. 15. Jer. X. 9. — לָבַשׁ, *induo.* Jud. VI. 34. ἐνέδυσε, *invasit.* Job. VIII. 22. ἐνδύσονται αἰσχύνην. Ibid. XXIX. 14. δικαιοσύνην ἐνδεδύκειν. Psalm. XCII. 1. ἐνεδύσατο δύναμιν. Conf. Lex. N. T. s. h. v. Mal. II. 16. ubi ἐνδύσεσθαι, quod de *quavis arctiore conjunctione* dicitur, æque ac Hebr. לָבַשׁ, et Arab. لبس (Cor. Sur. II. 183.), de *coitu* explicandum est. — לְבַשׁ Chald. Dan. V. 7. 31. — *חֶלֶד, *tempus.* Symm. Psalm. XVI. 14. ἀπὸ ἐνδεδυκότων, a *demersis.* Explicavit vocem Hebr. a חָלַד, *abscondere,* de *mortuis, qui in sepulcro latent.* — עָלָה, *ascendo.* Ez. XLIV. 17. bene quoad sensum, nam quod quis induit, id ascendere super aliquem Hebræis dicitur. — *שׂוּם, *pono.* Ez. XXIII. 24. ubi ἐνδύσεσθαι, quia de armis sermo est, *sumere, armari* notat. Sap. V. 19. ἐνδύσεται θώρακα δικαιοσύνην. Sir. XVII. 3. ἐνέδυσεν, *instruxit.* 1 Macc. I. 29. ἐνδύσεσθαι αἰσχύνην, *pudefieri.*

'ΕΝΕΓΓΥΑ'ΟΜΑΙ, *spondeo, fidejubeo.* חָבַל, *pignero.* Aqu. Symm.

Theod. Prov. XXVII. 13. Glossæ Philoxeni: Spopondit, ὑπέσχετο, ἀντεφώνησεν, ἐνεγγυήσατο. — *עָרַב, *spondeo.* Symm. Gen. XLIV. 32. ἐνεγγυήσατο. Ita enim scribendum est loco ἐνεγυήσατο, quod e Cod. Coislin. male edidit Montf. ac post eum Bahrdtius.

*ἘΝΕΓΚΑΙΝΙΖΩ, i. q. simplex ἐγκαινίζω, *renovo, instauro, consecro.* חָנַךְ, idem. Deut. XX. 5. ἐνεγκαινίσει sec. Compl. ubi reliqui libri ἐγκαινίσει habent. Similis vox est ἐνεγκωμιάζω apud Diod. Sic. et sequens:

*ἘΝΕΓΚΡΑΤΕΥΟΜΑΙ, *contineo me.* Esth. V. 10. ἐνεγκρατεύσατο sec. Origen. ubi Hebraico הִתְאַפֵּק, *vim sibi facere*, respondet.

ἘΝΕΔΡΑ, *insidiæ.* אוֹר, *lux, lumen.* Job. XXV. 3. ἐνέδρα παρ' αὐτοῦ. Loco אוֹרֵהוּ, *lux ejus*, legerunt אָרְבֵהוּ, ab אֹרֶב, vel אֶרֶב, *insidiæ*, aut ita verterunt, quia hanc vocem ad agmina s. exercitum in antecedentibus retulerunt. — אֹרֶב, *insidiæ.* Jos. VIII. 7. 14. — יָקוֹשׁ, *auceps.* Symm. Hos. IX. 8. ubi nonnulli statuunt eum legisse מוֹקֵשׁ, h. e. *laqueus, quo avibus insidiæ struuntur:* sed probabilius est, ἐνέδρα h. l. ad totam formulam פַּח יָקוֹשׁ pertinere. — מַאֲרָב, *locus insidiarum.* Jos. VIII. 9. ubi pro ἐνέδρα vel legendum est ἐνέδρᾳ, vel ἐν ἐνέδρᾳ, ut habet Compl. In Aquilæ vers. legitur quoque ἐνέδρᾳ. Psalm. IX. 30. Inc. Jud. IX. 25. ubi ἐνέδρα positum est pro ἐνεδρεύοντες, quam notionem quoque vox Hebraica habet 2 Paral. XIII. 13. — מִרְמָה, *dolus.* Aqu. vel potius Symmachus Gen. XXVII. 35. μετ' ἐνέδρας, aut δι' ἐνέδρας, ut habet Cod. Mosqu. — *עֲרָבָה, *locus campestris.* Jos. VIII. 14. Sc. insidiæ in loco campestri positæ erant. Fortasse tamen confuderunt illam vocem cum אָרַב. Hesych. ἐνέδρα, ἔγκρυμμα, δόλιον ὑποκάθισμα.

ἘΝΕΔΡΕΥΤΗΣ, *insidiator.* אֹרֵב, f idem. Symm. 1 Sam. XXII. 8.

ἘΝΕΔΡΕΥΩ, *insidior, insidias colloco.* אָרַב, idem. Aqu. Symm. Job. XXXI. 9. Iidem ac Theod. Prov. I. 11. LXX 1 Sam. XV. 5. ἐνήδρευσεν ἐν τῷ χειμάῤῥῳ. Incertum ibi ἐνέδρευσεν habere docet Montf. Lex. ad Hex. quod tamen corruptum videtur Bielio ex ἐνήδρευσεν. In textu legitur וַיָּרֶב, *et contendit*, ut adeo g legisse videantur וַיֶּאֱרֹב. Ps. IX. 31. Prov. VII. 12. — *אֶרֶב, *insidiæ.* Job. XXXVIII. 40. — *מַאֲרָב, *insidiæ.* Inc. Ps. X. 8. בְּמַאֲרָב, ἐνεδρεύων. — הִצְהִיר, *oleum exprimo.* Job. XXIV. 11. Videntur צָהַר permutasse cum נָהַר, *se incurvare*, quod facere solent, qui insidiose alios observant. — נְחִתִּים, *descendentes, demissi.* Inc. 2 Reg. VI. 9. h Conf. ibid. v. 8. — רִמָּה, Pih. *decipio, fallo.* Inc. Genes. XXIX. 25. Prov. XXVI. 19. — בְּשֶׁלִי, *in tranquillitate.* 2 Sam. III. 27. Vox Hebr. quoque *deceptionem, fraudem* notat, et radix שָׁלָה *in errorem inducere.* Sir. XIV. 23. ubi notat *attentum ac vigilem esse haud secus ac ii, qui in insidiis sedent.* Vulg. *consistere.* Vide Spicileg. I. p. 44. Hes. ἐνεδρεύει, δόλον μηχανᾶται, ἐγκάθηται, καταστηρεῖ. i Lex. Cyrilli MS. Brem. ἐνεδρεύει, ἐγκρύπτεται.

ἘΝΕΔΡΟΝ, i. q. ἘΝΕΔΡΑ, *insidiæ*, etiam *locus, ex quo insidiæ struuntur.* אֹרֶב, *insidiæ.* Jos. VIII. 2. 12. XVI. 9. XX. 29. — מַאֲרָב, *locus insidiarum.* Jud. IX. 35. 2 Par. XIII. 13. — מְאָרֵב, part. Pih.

a *insidians*. Jud. IX. 25. 2 Par. XX. 23. — מָזוֹר, *ulcus*. Abd. v. 7. ubi vel libere verterunt, vel legerunt מָצוֹד, aut simile quid. — מִשְׁפָּט, *judicium*. 1 Reg. XX. seu XXI. 40. ἰδοὺ καὶ τὰ ἔνεδρα κ. τ. λ., ecce ipse hac narratione tua vitæ tuæ insidias struxisti. Eodem sensu in textu Hebr. legitur: *ipse in te sententiam dixisti*. — צְדִיָּה, *insidiæ*. Num.
b XXXV. 20. 22. Sap. XIV. 21. est *offendiculum, causa peccandi et ad idololatriam deflectendi*. Sir. VIII. 14. ubi ἔνεδρον est *insidiator*, ut Vulg. bene transtulit. Hinc quoque 1 Macc. X. 80. et XI. 68. 69. ita milites dicuntur, qui e locis occultis occasionem nocendi quærunt. 1 Maccab. IX. 40., ut Lat. *insidiæ, locum* notat, *e quo fiunt insidiæ*.

c *ἘΝΕΔΡΟΝ ΠΟΙΕ'Ω, *insidias facio*. תַּחֲבוֹת, sing. *castrametatio*. Al. 2 Reg. VI. 8. Bene quoad sensum. Confer v. 9. ubi κέκρυνται legitur.

*ἘΝΕΙΔΗΣ, טוֹב מַרְאֶה, *bonus aspectu*. Dan. I. 4. sec. Chis. ἐνειδεῖς, levi errore pro εὐειδεῖς.

ἘΝΕΙ'ΔΩ, *inspicio*. רָאָה, *video*. Genes. XX. 10. τί ἐνιδὼν ἐποίησας
d τοῦτο; *qui tibi poterant ista in mentem venire?*

*ἘΝΕΙΛΕ'Ω, *involvo*. לוּט, *operio, obvolvo*. 1 Sam. XXI. 9. ἐνειλημένη ἐν ἱματίῳ, involuta vestimento. — מִתְלַקַּחַת, *comprehendens se*. Symm. Exod. IX. 24. ἐνειλουμένον: sensu eodem.

*ἘΝΕΙΜΙ, *insum*. בִּי, *in me*. Job. XXVII. 3. ἐνόντος. — עָלָה, *ascen*-
e *dere facio*. 1 Reg. X. 17. ubi cum ἔπειμι permutatur, ac Latinorum *insumi* respondet. 1 Macc. V. 5. τοὺς πύργους αὐτῆς (leg. αὐτῶν cum Vulgat.) σὺν πᾶσι τοῖς ἐνοῦσι.

ἘΝΕΙ'ΡΩ, *innecto, insuo, conjungo*. שָׂכַךְ (שׂ pro ס), *tego*. Job. X. 11. ubi ἐνείρας Schol. interpretatur per συρράψας, quod est Inc. Int. sec. Hexapla. Hesych. ἐνείρας, ἐνέῤῥαψας, ἔβαλες, ἥρμοσας, συνῆψας.

*ἘΝΕΚΑ et ἘΝΕΚΕΝ, *propter, causa, pro*. עַל אוֹדֹת, *propter occasiones*. Ex. XVIII. 8. Num. XII. 1. — בְּ præf. Ies. XLVIII. 10. οὐχ ἕνεκεν ἀργυρίου, non *pro* argento. Gen. XVIII. 28. ἕνεκεν τῶν πέντε, propter quinque. — בִּגְלַל, *propter*. Gen. XII. 13. Deut. XVIII. 12. — דְּבַר. Ex. XVIII. 1. — עַל־דְּבַר. Gen. XX. 11. 18. Num. XVI. 49. — f עַל־דִּבְרַת, Chald. Dan. II. 30. — בַּעֲבוּר, *propter*. Aqu. Gen. III. 17. 2 Sam. XII. 35. — מֵעֲבוּר, a *transeundo*. Thren. III. 43. Leg. מְעַנַּי — בַּעֲבוּר, part. Pih. plur. constr. *affligentes*. Soph. III. 20. Legerunt אֹתָךְ לְמַעַנְךְ — יָשֵׁב. Ies. V. 23. — מִפְּנֵי, *a facie*. Jer. XXVI. 3. — בְּקֶרֶב, *in medio*. Aqu. Ps. CIX. 2. Sed mihi versio Aquilæ quam Drusius protulit, h. l. in mendo cubare videtur. Certe admodum aliena est ab ingenio Aquilæ. — *לְ præf. Ies. LIX. 20. ubi pro ἕνεκεν Σιὼν apud Eusebium in Comm. in Psalm. p. 49. rectius legitur ἐκ Σ. coll. Rom. XI. 26. Sir. XX. 26. est i. q. ἀπὸ, *ab, ex*, sec. parallelismum sententiarum.

*ἜΝΟΣ ἘΝΕΚΕΝ. Joel. I. 7. respondet Hebr. בְּשֶׁלְּמִי, et v. 8. בַּאֲשֶׁר לְמִי.

ἘΝΕΚΤΟ'Ν, h. e. secundum Bielium *vinculum, quo quis tenetur vel constringitur*. טֹטָפוֹת, plur. *frontalia, schedæ memoriales*, φυλακτήρια dictæ in N. T. Aqu. Exod. XIII. 16. ἐνεκτὰ sec. ed. Rom. quod nihil significare videtur Montf. Puto esse *gestamina*, ab ἐνεγκεῖν, *ferre, gestare*, aut *alligabilia* sive *ligamina*, a verbo ἐνέχεσθαι, quod *obstringi*,

bligari, seu alligari significat. Fortasse quoque scribendum est ἐνέχετα, ut ἐνεργὰ, quæ inseruntur, ab ἐνείρω.

'ΕΝΕΞΟΥΣΙΑ'ΖΟΜΑΙ, potestatem mihi sumo seu arrogo, it. in aliena potestate sum. Sir. XX. 7. ἐνεξουσιαζόμενος, potestatem sibi arrogans, scil. loquendi, seu loquax. Ibid. XLVII. 20. ἐνεξουσιάσθης ἐν τῷ σώματί σου, in potestatem alienam redactus es corpore tuo. Confer ad h. l. Solerium de Pil. p. 76.

'ΕΝΕΟ'Σ, mutus. אִלֵּם, idem. Jes. LVI. 10. κύνες ἐνεοί, canes muti, οὐ δυνήσονται ὑλακτεῖν, ut in seq. exponitur. — *מְשֻׁגָּע, furiosus, insanus. Symm. Hos. IX. 7. Si lectio sana est, ἐνεὸς significat eum, qui præ metu ac consternatione usum linguæ amisit, παρεξεστηκότα, ut LXX transtulerunt, sed fortasse legendum est ἄνους, a שָׁגַע, amens fuit, aut ἐνεὸς est stultus. Gloss. MS. in Prov. ἐνεόν, κωφόν, μωρόν. Conf. Alberti ad Gloss. Gr. in N. T. p. 70. Ep. Jer. v. 36. ubi libri nonnulli ἐνεὸν habent. Hes. ἐνεοί, ἄφωνοι.

'ΕΝΕΟ'Ν ΠΟΙΕ'Ω, mutum facio, scil. ἐμαυτόν. אֹטֵם שְׂפָתָיו, claudo labia, h. e. sileo. Prov. XVII. 29.

'ΕΝΕ'ΡΓΕΙΑ, efficacia, vis, efficax operatio, miraculum. Tribuitur elementis, Sap. VII. 18. armis. Ib. XVIII. 22. Deo, 2 Maccab. III. 29. 3 Maccab. IV. 21. Sap. VII. 26. Adde 3 Maccab. V. 7. ubi somnus altus, quo rex oppressus tenebatur, ἐνέργεια τοῦ διοικοῦντος dicitur, quia Deum auctorem habebat, coll. v. 6.

'ΕΝΕΡΓΕ'Ω, intus operor, efficaciter operor, ago, paro. גָּמַל, rependo. Prov. XXXI. 12. — פָּעַל, operor. Jes. XLI. 4. — פֹּעַל, opus. Prov. XXI. 6. ὁ ἐνεργῶν θησαυρίσματα, parans thesauros. Legerunt פֹּעַל. Hes. ἐνεργεῖν, ἑτοίμως πράττειν. — צָבָא, militio, etiam ministro. Al. Num. VIII. 24. 3 Esdr. II. 20. ἐνεργεῖται, agitur. Sir. X. 4. ἐνεργεῖ, suppeditat, largitur. Hes. ἐνεργεῖται, κατασκευάζεται. Adde Joseph. A. J. XV. 5. p. 754. ed. Hav.

*'ΕΝΕ'ΡΓΗΜΑ, operatio, eaque potens ac efficax. Sir. XVI. 16. sec. Compl.

'ΕΝΕΡΓΟ'Σ, qui in opere est strenuus, item: operi destinatus, profestus. מַעֲשֶׂה, opus. Ez. XLVI. 1. ἡμέρας τὰς ἐνεργοὺς, dies profestos: ἐργασίμους dixerunt alii.

'ΕΝΕΥΛΟΓΕ'Ω, benedico. בָּרַךְ, idem. Genes. XII. 3. XVIII. 18. Ps. LXXI. 18. — *הַבְרִיא, me impinguo. 1 Sam. II. 29. ἐνευλογεῖσθαι, ubi quoad sensum est i. q. se saginare, genio suo indulgere, ac Schol. per πιμελοῦσθαι interpretatus est, quod tamen fortasse est alius interpretis. Non opus itaque erit cum Fischero de Verss. GG. p. 153. statuere, eos לְהַבְרִיכְכֶם legisse.

'ΕΝΕΥΦΡΑΙ'ΝΟΜΑΙ, gaudeo, lætor. שָׂחַק, ludo. Prov. VIII. 31. — שַׁעֲשֻׁעִים, plural. oblectationes. Prov. VIII. 31.

*'ΕΝΕΧΕΙ'ΡΑΣΜΑ. חֲבֹל, infin. pignerando. Ex. XXII. 26. sec. codd. Holm. Legendum ἐνεχύρασμα. Vide s. ἐγχειράζω.

'ΕΝΕ'ΧΥΡΟΝ, pignus, arrhabo. עֲבוֹט, idem. Deut. XXIV. 10. 11. et 12.

'ΕΝΕ'ΧΥΡΟΝ ΛΑΜΒΑ'ΝΩ, pignus accipio. חָבַל, pignero. Prov. XX. 16.

'ΕΝΕΧΥΡΑ'ΖΩ, pignero, pignoribus captis compello aliquem, ut satisfaciat. חָבַל, idem. Deut. XXIV. 6. 17. Ez. XVIII. 16. Job. XXII. 6. Al. Ex. XXII. 26. Symm. Job. XXIV. 9. — עָבַט, idem. Deut. XXIV. 10. Judith. VIII. 15. μὴ ἐνεχυράζετε τὰς βουλὰς κυρίου, ne obli-

a getis quasi quodam pignore (aut devinciatis) consilia Dei, quæ debent esse libera. Ita Baduellus. Sed rectius vertitur: *nolite extorquere et jure vestro postulare.* Confer Salmas. de Modo Usur. c. 12. p. 552. et Schweighæus. Lex. Polyb. s. h. v.

'ΕΝΕΧΥ'ΡΑΣΜΑ, *pigneratio, pignus.* חָבֹל, infin. *pignerando.* Exod.
b XXII. 26. — חֲבֹל, *pignus.* Ezech. XXXIII. 15.

'ΕΝΕΧΥΡΑΣΜΟ'Σ, *pignoris captio, quod ab invitis per vim aufertur post moram solutionis.* חֲבֹל, *pignus.* Ez. XVIII. 12. 16. — חֲבֹלָה, idem. Ez. XVIII. 7.

'ΕΝΕΧΥΡΙΑ'ΖΟΜΑΙ, *pignus capio.* חָבַל, idem. Ex. XXII. 26. ἐὰν δὲ ἐνεχύρασμα ἐνεχυριάσῃ τὸ ἱμάτιον τοῦ
c πλησίον, si pignoris loco acceperis vestem proximi. — *עָבַט, *pignero.* Deut. XXIV. 8. sec. codd. Holm. et Philonem in Cat. Nic. ad l. l. Conf. Schol. Aristoph. Nub. v. 36. ubi etiam vid. Spanhem. v. 275.

*'ΕΝΕΧΥΡΙΑ'ΖΩ, i. q. ἐνεχυράζω. חָבַל, idem. Job. XXII. 6. in edit. Compl. pro ἠνεχύραζες nonnisi forma diversum ἠνεχυρίαζες legitur. K.

d 'ΕΝΕ'ΧΩ, *detineo,* it. *indignor, infensus sum, irascor,* spec. de *vetere injuriæ memoria.* *יָצַק, *fundo, infundo.* 2 Reg. IV. 40. ubi tamen pro ἐνέχει, quod habet cod. Vat., legendum est vel ἐγχέει, vel ἐνέχεεν, ut Ald. et Compl. habet. — *שָׂטַם, *odi.* Gen. XLIX. 23. ubi ἐνεῖχον non vertendum *intendebant in eum,* sed *oderant eum,* ut et Schol. exponit
e per ἐμίσησαν. Hesych. ἐχόλουν, ὠργίζοντο. Idem: ἐνέχει, μνησικακεῖ. Conf. Lex. N. T. s. h. v.

'ΕΝΕ'ΧΟΜΑΙ, *implicor.* בְּרֹב, *in multitudine.* Al. Ez. XIV. 4. ἐνέχεται. Legerunt בָּהּ קָרוֹב. Hes. ἐνέχεται, συνέχεται.

*'ΕΝΖΥΜΟ'Ω, *fermento,* i. q. simplex ζυμόω. חָמֵץ, *fermentatum.* Lev. VI. 17. ἐνζυμωμένη sec. Complut., ubi reliqui ἐζυμωμένη habent.

*"ΕΝΗΧΟΣ, *sonans, sonorus.* Prolog. Sir. sec. Alex. ubi tamen alii ἔνοχοι rectius habent. Vide ad h. l. Bretschneiderum. Etymol. Gudianum 186. 9. ἔνηχος αὐλός.

*'ΕΝΗ'ΛΙΞ, *puber.* 4 Maccab. XVIII. 9. τούτων ἐνηλίκων γενομένων, istis jam *adultis.*

"ΕΝΘΑ ΚΑΙ' "ΕΝΘΑ, *hic et illic.* אָנֶה וְאָנָה, idem. 2 Reg. II. 8. V. 25. 1 Macc. VI. 45. Gloss. Brem. ἔνθα καὶ ἔνθα, τῇδε κἀκεῖσε, ὧδε καὶ ὧδε.

'ΕΝΘΑ'ΔΕ, *hic, illic.* 2 Maccab. XII. 27.

"ΕΝΘΕ, *ubi.* בְּ præfix. Job. XXXVII. 12.

"ΕΝΘΕΝ ΚΑΙ' "ΕΝΘΕΝ, *hinc et illinc.* *אָנֶה וְאָנָה. 2 Reg. II. 8. sec. Compl. — וַיֵּלֶךְ וַהֲלֹם, *et ibat et tundebat.* 1 Sam. XIV. 16. הָלַם notat h. l. *huc illuc ire, fluctuare.* — מִפֹּה, *hinc, illinc.* Ez. XL. 13. — מִפֹּה־מִפֹּה, vel מִפּוֹ־מִפּוֹ. Ezech. XL. 11. XLI. 1. Adde Dan. XII. 5. sec. Chis.

"ΕΝΘΕΜΑ, *torques.* עֲנָק, *ornamentum.* Cant. IV. 9. ἐν μιᾷ ἐνθέματι. Sec. Cappellum in Notis Critt. ad h. l. p. 490. fortasse scripserant ἐν ἑνὶ θέματι, pro περιθέματι, h. e. *torque, qui collo circumponitur.* Deinde ἑνὶ mutatum in μιᾷ a librario. "Ενθεμα est *pars surculi, quæ inseritur in fissuram trunci, cui implantatur.* Hic *ornamenti aliquod genus* significat. Sed hæc omnia aliena sunt. Scribendum est: ἐνδέματι, ab ἐνδέω, seu ἐνδέσματι, aut, quia μιᾷ præcedit, ἐνδέσει. Casaubonus in Casaubonianis p. 80. emendat legendo ἐν ἑνὶ καθέματι τραχήλων. — תַּלְפִּיּוֹת, *cacumina, armaria* sec. alios. Al. Cant. IV. 4. Ita Bielius. Sed unde hæc sumserit, ignoro.

*'ΕΝΘΕ'ΜΙΟΝ, *interior pars pop-*

pis, quo sarcinæ vel merces imponuntur. Exod. XXXVIII. sec. cod. Alex. Vide s. v. ἄνθεμον.

*ΕΝΘΕΣΜΟΣ, *legitimus.* 3 Macc. II. 21. Hesych. ἔνθεσμον, νόμιμον, ἔννομον.

ἘΝΘΗΚΗ, *depositum, repositum, reconditum.* פִּקָּדוֹן. *depositum.* Symm. Gen. XLI. 36.

ἘΝΘΟΥΣΙΑΖΟΜΕΝΟΣ, *fanatico furore agitatus.* פֹּחֲזִים, plur. *instabiles, leves.* Aqu. Soph. III. 5.

ἘΝΘΡΟΝΙΖΟΜΑΙ, *in solio collocor, in solio sedeo.* יָשַׁב עַל כִּסֵּא מַלְכוּת, *sedeo in solio regni.* Esth. I. 2. ὅτε ἐνεθρονίσθη, *cum in throno sederet.*

*ΕΝΘΡΟΝΙΖΩ, *in throno colloco.* 4 Macc. II. 22. ἐνθρόνισεν, *quasi in throno collocavit.*

*ΕΝΘΡΥΠΤΩ, *intero.* Dan. XIV. 32. sec. Chis. ἄρτους ἐντεθρυμμένους ἐν σκάφῃ, s. sec. alios libros ἐνέθρυψεν ἄρτους εἰς σκάφην, *contrivit* panes in pelvim. Athen. III. pag. 114. 1. Hippocr. de Salubri Vict. Rat. p. 339. 29.

ἘΝΘΥΜΕΟΜΑΙ, *cogito, considero, in mentem revoco, ad animum revoco,* it. *pœnitet* ac *desidero.* הֶחֱרִים, Hiph. *anathematizo.* Jos. VI. 18. ἐνθυμηθέντες, *in animum inducentes* s. *cogitantes.* Masius putavit, eos legisse literis transpositis, et ר in ד affine elementum commutato, scil. תחמדו. Serarius vero ἐνθυμεῖσθαι hic censuit positum pro *alterius iræ subjici.* Sed hoc non admittit usus loquendi. Bonfrerio ad h. l. reponendum videtur ἐπιθυμοῦντες vel ἐπιθυμήσαντες. — הִתְבּוֹנֵן, Hithp. *intellego.* Symm. Job. XXXVII. 14. ἐνθυμήθητι, *cogita, in mentem revoca.* — זָמַם, *cogito.* Thren. II. 17. — חָמַד, *appeto, desidero.* Jos. VII. 21. ubi pro ἐνθυμηθεὶς alii habent ἐπεθύμησα. — חַרְצֻבּוֹת, plur. *nexus, vincula.* Symm. Ps. LXXII. 4. οὐκ ἐνθυμοῦντο. Interpretes nonnulli voci Hebr. h. l. notionem *doloris acerrimi* tribuerunt. Vid. Simonis Lex. Hebr. p. 620. Sensus est: non cogitant de morte, s. cogitatio mortis nullum ipsis dolorem affert. — חָשַׁק, *amore propendeo.* Deut. XXI. 11. ἴδῃς γυναῖκα καλὴν, καὶ ἐνθυμηθῇς περὶ αὐτῆς, videas mulierem pulchram, et *cogites* de illa vel *desideres* illam. חָשַׁק pr. notat *defixum esse in aliquo,* unde orta est versio ἐνθυμεῖσθαι, q. d. *animo defixum esse in aliqua re.* — נִחַם, Niph. *pœnitet, sententiam retracto, aliud quam prius cogito.* Gen. VI. 6. ἐνεθυμήθη, *pœnituit eum.* Vide infra s. v. ἐνθύμιον. Chrysost. i. ἀντὶ τοῦ μετεμελήθη. Procopius Gaz. i., κατενύγη, σύννουν ἔσχε λογισμόν. Is. Vossius Auctar. Castigatt. ad Script. de Æt. Mundi p. 17. i. vertit *ad animum revocavit.* Weplerus mavult ἐθυμώθη legere. Vide quoque Michaëlis Synt. Comment. P. II. p. 13. — *שׂוּם, *pono.* Dan. I. 8. ἐνεθυμήθη ἐν τῇ καρδίᾳ, sec. Chis. 3 Esdr. VIII. 11. ὅσοι οὖν ἐνθυμοῦνται, quicunque *voluerint,* i. q. βούλομαι v. 10. et מִתְנַדֵּב, *lubens.* Esdr. VII. 15. Joseph. A. J. XI. 5. p. 560. ed. Hav. ὁ βουλόμενος ἀπίτω. Sap. III. 14. ἐνθυμηθεὶς κατὰ τοῦ κυρίου πονηρά: coll. Sirac. XVII. 25. Sap. VII. 16. ἐνθυμηθῆναι ἀξίως τῶν διδομένων, *cogitare* digna vel recte de his, quæ dantur. Omissum hic est περὶ, quod additur VI. 15. Baruch. III. 19. ἐνθυμεῖσθαι est *animo agitare, concipere.* Vulg. *exquirere.* I. q. v. 32. ἐξευρίσκειν τῇ συνέσει.

ἘΝΘΥΜΗΜΑ, *cogitatio, excogitatum.* גִּלּוּלִים, plur. *idola, dii stercorei,* ἐνθυμήματα dicti, *quia sunt ab hominibus excogitati ac effecti.* Ezech. XIV. 5. XVIII. 15. et alibi sæpius. V. διανόημα et ἐπιτήδευμα. — לְבוּשׁ, *vestis.* Mal. II. 16. ubi loco ἐνθυμήματα scribendum est ἐνδύματα, quod Grabius adeo recepit in textum. Vulg. *vestimentum* ejus. Lectio ἐνθυμήματα glossemati originem

a suam debet. Vide Cappelli Crit. S. p. 756. — מְזִמּוֹת, plur. *cogitationes.* Al. Psalm. IX. 26. Οἱ λοιποὶ Job. XLII. 24. — עֲלִילָה, *actio, opus.* Ezech. XIV. 23. — שְׁרִירוּת, *contemplatio.* Jer. III. 17. VII. 23. — תַּרְמִית, *dolus.* Psalm. CXVIII. 117. Legerunt fortasse cum Syro תַּרְעִיתָם.

ἘΝΘΥ'ΜΗΣΙΣ, *cogitatio.* מַחֲשָׁבָה,
b idem. Symm. Job. XXI. 27.

ἘΝΘΥ'ΜΙΟΝ, *quod in animo est, cogitatio, ira, facti pœnitentia.* חֵמָה, *excandescentia.* Psalm. LXXV. 10. Deduxerunt sine dubio a נָחַם, *pœnitere facti alicujus,* ut ἐνθύμιον sit *quædam facti pœnitentia,* ut apud Herodotum legitur (Vide supra s. v. ἐνθυμέομαι), aut i. q. θυμός. Vide infra s. v. ἐνθύμιος. Apud Suidam
c ἐνθύμιον inter alia exponitur κατὰ τὸν νοῦν. Idem: ἐνθύμιον καὶ ἐγκατάλειμμα ἐνθυμίου βραχύ τι μόριον, unde corrigendus est Phavorinus.

ἘΝΘΥ'ΜΙΟΣ, *astutus.* נִרְגָּן, *susurro, murmurator.* Theod. Proverb. XXVI. 22. ἐνθύμιος, pro quo legendum videtur ἐνθύμιος. Ita Bielius. Equidem reponere mallem δίθυμος, coll. v. 19, aut sumere, eum voci
d ἐνθύμιος æque ac Hebraicæ notionem *iræ* subjecisse. Certe ἐνθυμιᾶσθαι apud Æschyl. Eumenid. v. 217. *irasci* notat. Vide quoque s. ἐνθύμιον.

ἘΝΘΥΜΟ'ΟΜΑΙ, *cogito.* דָּמָה, Pih. *imaginor.* Ies. X. 7.

ἘΝΘΥΣΙΑ'ΖΩ, *sacrifico.* Sir. IV. 11. (Vide Var. Lect.) et XXXI. 7. ἐνθυσιάζουσιν, aurum quasi suum numen idolumve colunt.

e *ἜΝΙ per syncopen Atticam et Ionicam pro ἔστι vel ἔνεστι dicitur. Sirac. XXXVII. 2. juxta ed. Rom. οὐ λύπη ἔνι ἕως θανάτου; nonne dolor est usque ad mortem? Conf. Lex. N. T. s. h. v.

*ἘΝΙΑΥΣΙΑΙ'ΟΣ, *annuus, anniversarius.* שָׁנָה, *annus.* Symmach. 1 Sam. XIII. 1. υἱὸς ὢν ἐνιαυσιαῖος sec. Theodor. Quæst. 26. pag. 372. Montf. edi jussit ἐνιαύσιος. Vide ad h. l. Scharfenbergium. Adde Mich. VI. 6. sec. Complut. ac Num. VI 14. (ubi pro ἐνιαυσίαν duo codd Holm. ἐνιαυσιαίαν habent) nec non Num. XXVIII. 19. Aristot. Hist. Anim. I. 842. A. et 879. D. Schol. Theocrit. Idyll. Α', v. 5. ἡ ἐνιαυσιαία αἴξ. Apud Suidam quoque ἐνιαυσιαῖος legitur, sed sine addita interpretatione.

ἘΝΙΑΥ'ΣΙΟΣ, *annuus, anniculus.* בֶּן שָׁנָה, *filius anni.* Exod. XII. 5. XXIX. 38. Lev. IX. 3. — שֵׁנִי בֶּן, *alter filius.* Num. VIII. 9. — בַּת שְׁנָתָהּ, *filia anni.* Num. VI. 14. XV. 25.

ἘΝΙΑΥΤΟ'Σ, *annus.* *יוֹם, *dies.* 1 Reg. VIII. 59. יוֹם בְּיוֹמוֹ, ἐν ἡμέρᾳ ἐνιαυτοῦ, h. e. per singulos anni dies. Sensum expresserunt: nam יוֹם generatim *annum* notat. — שָׁנָה, *annus.* Gen. I. 14. et alibi passim. 2 Reg. XVII. 4. ubi Compl. veram lectionem exhibet. Ies. VI. 1. ἐγένετο τοῦ ἐνιαυτοῦ, pro ἐπὶ τοῦ ἐνιαυτοῦ, fiebat *in anno.* Sic Lucianus dixit μιᾶς ἡμέρας pro ἐπὶ ἡμέρας. V. L. Bos. Ellips. Gr. p. 230. — שְׁנֵי, dual. constr. duo. Ex. XV. 4. Legerunt שָׁנָה. Vide ad h. l. Montf.

*ἘΝΙΑΡΤΑ'Ω, *colloco in.* אָרַב, *insidior.* Inc. 1 Sam. XV. 5. ἐνήδρευσε, *insedit,* scil. insidias tendendi causa. Fortasse tamen ἐνήδρευσεν legendum erit. Zonaras Lex. col. 748. ἐνήδρευται, ἐγκαθίζεται, ubi vid. Tittmannus.

ἘΝΙ'ΗΜΙ, *immitto, injicio, infigo.* Bar. II. 15. ἐνῆκας τὸν θυμόν σου εἰς ἡμᾶς, *immisisti* furorem tuum in nos. 4 Macc. IV. 10. ubi pro ἐνόντες reponendum est ἐνέντες, ut cod. Lips. habet. Hes. ἐνῆκας, ἐνέβαλες, ἐνεστάθου. Suidas: ἐνῆκαν, ἐνέβαλον.

a ἘΝΙΚΜΟΣ, *humidus, cui humor inest, udus, irriguus.* רָטֹב, *succosus.* Aqu. Job. VIII. 16. Athen. p. 375. B. Hippocr. de Rat. Vict. p. 406. 9.

*ἘΝΙΛΑΤΕΥ´Ω. פָּנָה, *respicio, redeo.* Inc. sec. cod. Coislin. et Lips. Lev. XXVI. 9. ἐνιλατεύσω ὑμῖν. Bene quoad sensum, dummodo legatur εὐιλατεύσω, *propitius ero.*

b *Ἔνιοι, *aliqui, nonnulli.* 3 Macc. II. 31. III. 4.

Ἐνίοτε, *interdum, aliquando.* Sir. XXXVII. 18.

Ἐνίστημι, *insto, præsens sum.* הָקִים, Chald. Aph. a קוּם, *constituo.* Dan. VII. 5. — *הֵקִים, Hebr. idem. Jud. XVIII. 31. ubi pro ἐνέστησαν sec. Ald. sine dubio legendum ἀνέστησαν. — *הִתְיַצֵּב. Symm.

c Ps. XCIII. 16. ubi ἐνίστημι est i. q. simplex ἵστημι. 3 Esdr. V. 47. Hebr. נָגַע, Esdr. III. 1. Ib. IX. 6. 2 Macc. III. 17. τὸ κατὰ καρδίαν ἐνεστὸς ἄλγος, dolor, quo *in præsenti* cruciabantur. Ibid. VI. 9. Hes. ἐνεστῶτα, παρόντα, προκείμενον. 4 Macc. II. 9.

Ἐνισχυρίζομαι, *conforto me, innitor, fiduciam in aliquo colloco.*

d עָזַז, *corroboro me.* Symm. Ps. LI. 7.

Ἐνισχύω, *invalesco, vires sumo,* it. act. *corroboro, obfirmo, fortifico.* אָזַר, Pihel, *accingo.* 2 Sam. XXII. 40. Theod. et LXX Ies. XLV. 5. In utroque loco *accingere aliquem est suppeditare alicui vires necessarias.* — אִמֵּץ, Pih. *obfirmo.* 2 Par. XXIV. 13. Ies. XLI.

e 10. — גָּבַר, *prævaleo.* Jer. IX. 3. ἐνίσχυσαν ἐπὶ τῆς γῆς, ubi forte legendum ἐνίσχυσαν. — הֵעִיז, Hiph. ab עוּז, *congrego me, fugio.* Jer. VI. 1. Permutarunt עוּז cum עָזַז. — הִתְאַמֵּץ seq. עַל, *robero me contra aliquem.* Inc. 2 Par. XIII. 7. Vulg. *prævaluerunt* contra Roboam. — הִתְנַהֵל, Hithp. *ducem me præbeo.* Gen. XXXIII. 14. — *הִתְחַזֵּק, *fortifico me.* Aqu. 2 Sam. III. 6. f

ἐνισχύων, *primas tenebat partes, præfectus erat.* Vulg. *regebat.* LXX κρατῶν. — חָזַק. Aqu. 2 Sam. II. 7. 1 Sam. XXX. 6. Ex. IV. 21. Job. XXXVII. 18. ubi ἐνισχύων est *validus, firmus, solidus.* LXX Genes. XLVIII. 2. ἐνισχύσας, sc. ἑαυτὸν, *confirmans* vel *corroborans se.* Deut. III. 28. ubi ἐνίσχυσον sec. Alex. adverbialiter sumitur pro *instanter,* g

enixe. Vide et Jud. I. 30. 2 Par. I. 1. Esdr. IX. 12. ac conf. L. Bos. Ellips. Gr. p. 59. Dan. XI. 1. et 5. ἐνισχύσει βασιλείαν sec. Chis. ubi pro βασιλείαν legendum est βασιλεία. — מִחְיַת יָד, *vita seu victus manus.* Ies. LVII. 10. N. L. — כָּבֵד, *gravis.* Gen. XII. 10. ἐνίσχυσεν ὁ λιμὸς, fames valde *premebat et vexabat.* Vulg. *vehementer premebat,* coll. h

ibid. XLIII. 1. XLVII. 4. 13. — מָעוֹז, *robur.* Joël. III. 16. — מָשַׁךְ, *traho.* Jud. V. 14. Ἐνισχύειν seq. ἐν notat h. l. *firmiter tenere,* sicut מָשַׁךְ seq. בְּ est *prehensum aliquid tenere.* — נִזְעַק, Niph. *convocor.* Jos. VIII. 16. Sensum expresserunt. Ἐνίσχυσαν autem h. l. adverbialiter sumendum est pro *fervide, acriter.* — נִצֵּחַ, Pih. *præsum, urgeo.* 1 Par. i

XV. 21. — נָצַר, *custodia.* Ies. XLII. 6. — עָזַז, *corroboro.* Aqu. Cohel. VII. 20. — פְּרָזוֹן, *pagus.* Jud. V. 11. ἐνίσχυσαν. Permutarunt פָּרַז, *separare,* a quo ortum est פְּרָזוֹן, cum פָּרַץ, *invalescere, potentia ac opibus augeri.* — שִׂדֵּד, Pih. *occo.* Hos. X. 11. Legerunt per Schin שִׁדֵּד in notione *corroborandi,* in l.

a Arab. sæpius obvia. — שׂוּר, principem me gero. Hos. XII. 4. — שָׂרָה, principem me gero. Theod. et LXX Gen. XXXII. 28. Hos. XII. 3. — תְּקַף, Chald. Pah. firmo. Dan. VI. 7. ἐνισχύσαι ὁρισμὸν, ut roboret s. valide sanciat edictum. Præterea legitur Deut. XXXII. 44. ἐνισχυσάτωσαν αὐτῷ πάντες οἱ υἱοὶ Θεοῦ, ubi nihil legitur in textu b Hebr. Verba hæc, quæ etiam Paulus laudat Hebr. I. 6., sumta sunt e Ps. XCVI. 8. mutata secunda persona in tertiam. Non autem ἐνισχυσάτωσαν vertendum est confortentur, sed active confortent, h. e., ut Epiph. Hær. 69. explicat, ὁμολογείτωσαν τὴν ἰσχὺν αὐτοῦ, fateantur ac prædicent ejus fortitudinem. Sir. XLVIII. 25. L. 4. ἐνισχύσας πόλιν, c fortificans civitatem.

*'ΕΝΙΣΧΥ'Ω ΤΗ'Ν 'ΕΠΙΣΚΕΥΗ'Ν, bene ac firmiter reparo, restauro ac resarcio. חָזַק. Symm. 2 Reg. XII. 5. Vide infra s. v. ἐπισκευή.

'ΕΝΝΑΚΟ'ΣΙΟΙ, nongenti. תְּשַׁע מֵאוֹת. Gen. V. 5. Jud. IV. 3.

"ΕΝΝΑΤΟΣ, nonus. עֲשִׂירִי, decimus. Jer. LII. 2. — תְּשַׁע: תִּשְׁעָה, decem. Lev. XXIII. 32. Jer. LII. d 4. — תְּשִׁיעִי. Lev. XXV. 22. Hagg. II. 11. 19.

'ΕΝΝΕ'Α, novem. תִּשְׁעָה: תְּשַׁע. Gen. V. 27. XI. 19.

'ΕΝΝΕΑΚΑΙ'ΔΕΚΑ, novendecim. תִּשְׁעָה עָשָׂר. 2 Sam. II. 30.

'ΕΝΝΕΑΚΑΙΔΕ'ΚΑΤΟΣ, decimus nonus. תִּשְׁעָה עָשָׂר: תְּשַׁע־עֶשְׂרֵה. 2 Reg. XXIV. 28. 1 Par. XXIV. 16.

'ΕΝΝΕΝΗ'ΚΟΝΤΑ, nonaginta. e תִּשְׁעִים. Gen. V. 9. 17. 1 Par. IX. 6.

*'ΕΝΝΕΝΗΚΟΝΤΑΔΥ'Ο, nonaginta duo. 3 Esdr. V. 18. ubi cod. Alex. ἐνενηκονταδύο habet.

'ΕΝΝΕΝΗΚΟΝΤΑΕΝΝΕ'Α, nonaginta novem. תִּשְׁעִים וְתֵשַׁע. Gen. XVII. 1.

'ΕΝΝΕΝΗΚΟΝΤΑΕ'Ξ, nonaginta sex. תִּשְׁעִים וְשִׁשָּׁה. Jerem. LII. 20.

*'ΕΝΝΕ'ΜΩ, pasc. 'ΕΝΝΕ'ΜΟΜΑΙ, pasco, metaph. vivo et habito in aliquo loco. 3 Macc. III. 25. τοὺς ἐννεμομένους, habitantes inter vos Judæos; ad imitationem Hebr. רָעָה. Num. XIV. 33. Grotius conjicit legendum esse ἀνομουμένους, h. e. eos, qui legi parere noluerunt.

'ΕΝΝΕΟ'Σ, obmutescens, attonitus. Al. Ep. Jer. 36. Gloss. MS. τῶν Πράξεων, ἐννεοὶ, ἥσυχοι, ἄφωνοι. Vide Lex. N. T. s. h. v.

*"ΕΝΝΕΥΜΑ, nutus. קָרַץ, annuo. Prov. VI. 13. sec. Vat. ἐννεύμασιν, ubi tamen fortasse legendum divisim ἐν νεύμασιν, ut habent Ald. et Compl.

'ΕΝΝΕΥ'Ω, innuo, annuo. קָרַץ idem. Prov. VI. 13. et X. 11.

'ΕΝΝΟΕ'Ω, cogito, in mente agito, recordor. הֵבִין, Hiph. a בִּין, intelligo. Dan. IX. 23. Inc. Job. IX. 11. ubi notat intelligere, animadvertere. Symm. Job. XXVI. 14. — הִשְׁחִית, Hiph. perdo, h. l. destruo. 2 Sam. XX. 15. ἐνενόησαν, omnem impendebant operam, sc. ut murum dejicerent. Non male quoad sensum. — הֵשִׂים, Hiph. a שׂוּם, pono. Ies. XLI. 20. — הִשְׂכִּיל, Hiph. intellego. Dan. XI. 33. sec. Chis. Symm. Ps. XXXV. 4. XL. 2. C. 1. — *הִתְבּוֹנֵן, considero. Symm. Job. XXXI. 1. ubi ἐννοεῖν περὶ τινός sensu venereo adhibetur, ut sit lascivis oculis intueri, aut cogitare de concubitu. Drusius legere mavult: ἐνόησα. Symm. Job. XXXVIII. 18. — *הִתְעוֹלֵל, molior. Symm. Ps. CXL. 4. — זָמַם, cogito. Aqu. Deut. XIX. 19. Symmach. Ps. XXXVI. 12. ubi ἐννοεῖν cum præp.

περὶ simpliciter positum notat *mala machinari, insidiari,* ac LXX usi sunt voce παρατηρέομαι. Aqu. sec. Coisl. Gen. XI. 16. — *יָדַע, *scio.* Symm. sec. cod. 108. Holm. Deut. II. 7. ἐννοήθητι, ubi LXX διάγνωθι habent. Bar. II. 12. ἐννόησον εἰς ἡμᾶς, *recordare* nostri. 1 Macc. II. 61. οὕτως ἐννοήθητε, sic *cogitate.* Judith. IX. 5. ubi ἐννοέω cum βουλεύω permutatur, ac est *decernere, velle, in consiliis habere.*

'ΕΝΝΟΕ'Ω ΚΑΚΑ', *cogito mala.* חָטָא וּבֵרֵךְ, *pecco et benedico.* Job. I. 5. Ita Bielius. Sed ibi potius formulæ בֵּרֵךְ אֱלֹהִים respondere videtur.

'ΕΝΝΟ'ΗΜΑ, *conceptus mentis, cogitatio.* תַּחְבֻּלוֹת, *callida consilia.* Al. Prov. XII. 5. Vide et Sir. XXI. 12.

*ΕΝΝΟΙΑ, *cogitatio, consilium, scientia, prudentia.* אִוֶּלֶת, *stultitia.* Prov. XIV. 8. ἔννοια ἀφρόνων. — בִּינָה, *intellegentia.* Prov. IV. 1. XXIII. 4. — דַּעַת, *scientia.* Prov. XVIII. 15. — דֶּרֶךְ, *via.* Proverb. XXIII. 19. Vide s. v. לֵב. — *זִמָּה. Aqu. Prov. XXI. 26. *cogitatio prava.* — *לֵב, *cor.* Proverb. XXIII. 19. In Hex. hæc vox male refertur ad דֶּרֶךְ. — *מוּסָר. Symm. Prov. XVI. 22. in notione *prudentiæ.* — מְזִמָּה. Prov. I. 4. III. 21. V. 2. ἔννοιαν ἀγαθὴν, ubi ἀγαθὴν ideo ab interprete aut librario additum est, ut lectores intellegerent, Hebr. מְזִמּוֹת, quod per se est vocabulum μέσον, h. l. in meliorem partem accipiendum esse. Adde Inc. Psalm. X. 4. Symm. Psalm. XX. 12. — *עֲלִילוֹת, *studia.* Symm. Ps. CXL. 4. — שֵׂכֶל, *intellectus.* Prov. XVI. 22. ubi *prudentiam* notat. — *תְּבוּנָה, *prudentia.* Prov. II. 11. Hes. ἔννοια, βουλή.

*ΕΝΝΟΜΟΣ, *legitimus.* Prol. Sir. διὰ τῆς ἐννόμου βιώσεως, per vitam *legibus divinis consentaneam.*

'ΕΝΝΟ'ΜΩΣ, *legitime.* תּוֹרָה, *lex.* Prov. XXXI. 26. Adde Prol. Sir. *f* sec. cod. Alex. ubi alii ἐν νόμῳ habent. Præterea legitur apud Dion. Cass. p. 813. 16. Reim.

'ΕΝΝΟΣΣΕΥ'Ω, *nidifico, nidum struo,* etiam *pullos procreo.* קָנַן : קִנֵּן, Pih. et Pyh. idem. Symm. et LXX Psalm. CIII. 18. Jer. XXII. 23.

**ΕΝΝΥΧΟΣ pr. est adjectivum, quod *nocturnum,* seu *omne quod noctu esse* et *fieri solet,* notat, ut partim *g* ex Iliad. Λ', v. 715. (ubi Schol. ἐν νυκτί) et Eurip. Hecuba v. 72. (ἔννυχον ὄψιν, visionem nocturnam), partim ex Hesychio et Phav. apparet, quibus ἔννυχος est νύκτερος, αὐτονύχιος. Sed deinde ἔννυχον adverbialiter positum, ita ut κατὰ suppleatur, non tam *noctu,* quam *exeunte nocte, primo diluculo* significat. 3 Macc. V. 5. ἔννυχον. Int. Lat. *crepusculo matutino,* coll. v. 2. ὑπὸ τὴν ἐρχομένην ἡμέραν. Conf. Lex. N. T. s. h. v.

'ΕΝΟΙΚΕΙΟ'ΟΜΑΙ, *propinquus,* *h* *cognatus sum.* מַה הוּא לָהּ, *quid ipse sibi, sc. esset,* h. e. *quo cognationis gradu se attingeret.* Esth. VIII. 1. ὅτι ἐνῳκείωται αὐτῇ, *quod cognatus ipsius esset.*

'ΕΝΟΙΚΕ'Ω, *inhabito, peregrinor.* גּוּר, *peregrinor.* Jer. XLII. 17. — יָשַׁב, *habito.* Levit. XXVI. 32. Judith. V. 23. Theod. Lev. XVIII. 25. — מִשְׁכָּן, *habitatio.* Ies. XXXII. 18. Sirac. XXV. 18. ubi seq. μετὰ est i. q. συνοικεῖν, *una versari, in so-* *i* *cietate alicujus vivere.*

'ΕΝΟΙΚΙ'ΖΩ, *in domum recipio, in familiaritatem meam induco.* Sir. XI. 35. Joseph. A. J. XII. 3. 1. pag. 596. ed. Hav.

*ΕΝΟΙΚΟΣ, *incola.* יוֹשֵׁב, partic. *habitans.* Jerem. XLVIII. 9.

a ʼΕΝΟΠΛΙ´ΖΩ, *armis, instruo, armo.* חָלַץ, *expedio.* Num. XXXI. 5. XXXII. 17. ubi æque ac Deut. III. 18. pro ἐνοπλισάμενοι reponendum videtur ἐνοπλισμένοι, ut scriptum legitur in Cod. Coisl. et Lips. Paul. Sunt autem ἐνοπλισμένοι, *milites, qui nihil præter arma gestant, et quorum humeri non premuntur gravi sarcinarum onere.* — חֲמֻשִׁים, *quintati,* b *quini.* Aqu. Exod. XIII. 18. ubi pro ἐνοπλισάμενοι Diodorus in Caten. ἐνοπλισμένοι habet. In ed. Rom. et Basil. autem Aquilæ καθωπλισμένοι tribuitur. Idem valet de Aquila Jos. I. 14. coll. IV. 12.

ʼΕΝΟΠΛΙΣΜΟ´Σ, *armatura.* חֹמֶשׁ *costa quinta, s. quinta pars lateris.* Aqu. 2 Sam. III. 27.

ʼΕΝΟΠΛΟΣ, *armis instructus, ar-* c *matus.* מְלֻבָּשׁ בְּגָדִים, part. Pyh. *indutus vestibus.* 1 Reg. XXII. 10. — עֹמֵשׂ (שׂ pro ס) part. *onerans.* Neh. IV. 17. — צְנִים, plur. *spinæ.* Aqu. ac Symm. Job. V. 5. πρὸς ἐνόπλων, ubi loco πρὸς reponendum ἀπ᾽. Vulg. *et ipsum rapiet armatus.* צִנָּה notat etiam *clypeum* et *hastam.*

ʼΕΝΟ´ΡΚΙΟΝ, *jusjurandum, juramentum.* שְׁבוּעָה, idem. Num. V. d 21.

ʼ´ΕΝΟΡΚΟΣ, *juramento obstrictus, juratus.* בַּעַל שְׁבוּעָה, *dominus juramenti.* Neh. VI. 18. Tob. VIII. 15.

ʼΕΝΟΡΚΟ´Ω, *juramentum adhibeo, jurejurando obstringo.* Tob. VIII. 15. ἐνορκῶ μὴ ἐξελθεῖν αὐτὸν, ubi alii ἐνόρκω, ἐνόρκως alii. Sed ἐνορκῶ est vera lectio.

e ʼΕΝΟ´ΡΚΩΣ, *juramento adhibito.* Al. Tob. VIII. 15. Sed fortasse ibi ἐνορκῶ legendum erit, ut cum sequentibus jungatur, *adjuro, ne exeat,* coll. IX. 3. Adde Athen. Deipn. p. 274. E.

ʼΕΝΟΧΛΕ´Ω, *obturbo,* et ʼΕνοχλέομαι, sc. ὑπὸ νόσου s. ἀῤῥωστίᾳ, *morbo vexor, ægroto.* הֲוָה נְזִק, Chald. *damno affectus sum.* Dan. VI. 2. — הִכְלִים, Hiph. *ignominia aut damno afficio.* Symm. Jud. XVIII. 7. μηδενὸς ἐνοχλοῦντος, nemine perturbante. Symm. 1 Sam. XXV. 7. ἐνωχλήσαμεν. Sensum secutus est. — חָלָה, *ægroto.* Gen. XLVIII. 1. ἐνοχλεῖται, ubi MS. Oxon. ἀῤῥωστεῖ addit. 1 Sam. XIX. 14. XXX. 13. Mal. I. 13. Herodian. III. 2. ὑπὸ νόσου ἐνοχλούμενον, coll. Diod. Sic. Lib. V. pag. 203. — רֹאשׁ, *fel.* Al. Deut. XXIX. 18. ubi pro ἐν χολῇ g alii, fortasse rectius, habent: ἐνοχλῇ. 3 Esdr. II. 22. 29. ἐνοχλοῦσι: Chald. מְהַנְזְקָה, *damno afficiens.* Esdr. IV. 15. 22. Hes. ἐνοχλεῖ, ἐνοχλεῖ. Vide infra s. προσποιέομαι.

ʼΕΝΟ´ΧΛΗΣΙΣ, *perturbatio, molestia.* טֹרַח, *defatigatio.* Aqu. Symm. Theodot. Ies. I. 14. — עָקָה, *pressura.* Symmach. Psalm. LIV. 4. Lexic. Vet. ʼΕνόχλησις, *molestiæ exhibitio, perturbatio.*

i ʼ´ΕΝΟΧΟΣ, *reus.* אָלַף, Pih. *doceo.* Job. XV. 5. Libere verterunt. — דָּם : דָּמִים, sing. et plur. *sanguis, sanguines.* Ex. XXII. 3. ubi לְ præcedit. Lev. XX. 9. 11. Deut. XIX. 10. — דָּם בְּרֹאשׁ, *sanguis in capite.* Jos. II. 19. coll. Matth. XXVII. 25. — נַקֵּה, inf. *absolvendo.* Ex. XXXIV. 7. Videntur hic LXX τὸν ἔνοχον de suo addidisse ob seriem orationis. Certe colligi hoc potest e cod. Oxon. in quo legitur καὶ καθαρισμῷ οὐ καθαριεῖ τὸν ἔνοχ. Non tamen repugnarem, si quis statuere mallet, נַקֵּה contrariis gaudere significationibus. Cf. Pocock Notas Miscell. cap. 2. Num. XIV. 18. — רָשָׁע, *improbus.* Num. XXXV. 31. 2 Macc. XIII. 6. Prol. Sir. ἐνόχοι, h. e. *addicti, dediti.* Alii volunt esse i. q. μέτοχοι, *participes per doctrinam et disciplinam,* h. e. *docti* et

periti. Vulg. *periti.* Vide quoque infra s. θάνατος.

'ΕΝΟ'Ω, *unio.* יָחַד, idem. Symm. Ies. XIV. 20.

*'ΕΝΟ'ΟΜΑΙ, *unior.* חֲבוּר, *socius.* Symm. et Ed. Quint. Hos. IV. 17. Vulgat. *particeps.* Adde Levit. XVII. 14. ubi Inc. דָמוֹ reddidit: τῷ αἵματι αὐτῆς ἥνωται, sanguini ejus unitus: bene quoad sensum.

'ΕΝΣΕΙ'Ω, *infligo, incutio, concutio, illido, irruo, impetum facio.* רָטַשׁ, Pih. *humi sterno, prosterno.* 2 Reg. VIII. 12. τὰ νήπια αὐτῶν ἐνσείσεις, ubi alii ἐνδαφιεῖς. Hes. ἐνσείσεις, διασείσεις. 2 Maccab. III. 25. ἐνέσεισεν τὰς ἐμπροσθίους ὁπλὰς, priores ungulas *injecit* s. *impegit.* Vulgat. *elisit.* Repone *illisit.* Ibid. XII. 15. ἐνέσειε θηριωδῶς τῷ τείχει, *impetum faciebat* ferociter in muros. Ibid. XIV. 46.

*'ΕΝΣΗΜΑΙ'ΝΩ et 'ΕΝΣΗΜΑΙ'ΝΟΜΑΙ, *significo, exprimo, imprimo.* 3 Maccab. III. 25. ἐνσημαινομένους sec. Alex. h. e. *delatos, denunciatos.* Zonaras Lex. col. 750. ἐνσημαινόμενος, ἐνδεικνύμενος, ἐμφαίνων. Adde Pollucis Onom. V. 85. et 149. Hesych. ἐνσημαίνεται, ἐπιδείκνυται.

l 'ΕΝΣΙΤΕ'Ω, *pasco.* כָּרָה, *convivium apparo.* Job. XL. 25.

'ΕΝΣΚΟΛΙΕΥ'ΟΜΑΙ, *intorqueo, laqueo capio.* בְּמוֹקֵשׁ, *in laqueo.* Job. XL. 19. ubi tamen pro ἐνσκολιευόμενος Grabius Proleg. T. IV. c. 4. §. 2. ἐνσκωλιευόμενος, vel ἐνσκωλευόμενος, h. e. *irritatus,* ut interpretari ipsi placuit, legendum conjicit, quia Hebr. מוֹקֵשׁ Exod. X. 7. et Deut.
e VII. 16. LXX σκῶλον, *scandalum,* reddiderunt. Est quoque apud Hieron. *in sudibus,* Symm. vero ἐν στρόφῃ. Sed priorem scribendi rationem si defendimus, derivanda erit hæc vox a σκολιὸς, *obliquus, tortuosus,* et sensum habebimus haud ineptum.

*'ΕΝΣΤΗΛΟ'Ω, *cippum erigo,* etiam *erigo, statuo, pono,* i. q. simplex στηλόω. נְצִיב, *præses, præfectus.* f
2 Sam. VIII. 14. ἐνστηλωμένους sec. Compl. ubi sine dubio legendum ἐστηλωμένους.

"ΕΝΤΑΛΜΑ, *præceptum.* אָשׁוּר, *gressus.* Job. XXIII. 11. Sc. auctor hujus versionis existimavit, formulam *gressus Dei* h. l. eundem sensum habere, quo formula *via Dei* haud raro gaudet, ut notet g
præcepta divina, quod tamen ab h. l. est alienum. — מִצְוָה, *præceptum.* Job. XXIII. 11. Ies. XXIX. 13.

'ΕΝΤΑ'ΤΤΩ, *constituo, ordino.* רָשַׁם, *consigno.* Dan. X. 21. — רְשַׁם, Chald. id. Dan. V. 26. 27. et VI. 10.

'ΕΝΤΑΥ̃ΘΑ, *hic, ibi; huc, istuc; in loco, ad locum.* אֵלַי, *ad me.* 1 Sam. XIV. 34. — הֲלֹם. 1 Sam. h
X. 22. XIV. 36. 38. Ps. LXXII. 10. — הֵנָּה, *huc.* Theod. Jud. XVI. 2. — פֹּה. Inc. Jud. XVIII. 3. LXX Jud. IV. 20. 1 Reg. XIX. 9. 13.

'ΕΝΤΑΦΙΑ'ΖΩ, *funero, pollingo, ad sepulturam corpus compono.* חָנַט, *condio aromatibus.* Gen. L. 2. 3. Phav. ἐνταφιάζω, ἐνσοριάζω, θάπτω.

'ΕΝΤΑΦΙΑΣΤΗ'Σ, *funerator, pollinctor, vespillo, qui corpus ad sepulturam parat.* רֹפֵא, part. *medicus.* i
Gen. L. 2. 3. Arab. رفا notat *inungere se.* Augustin. Lib. I. Locution. *Ἐνταφιασταὶ id agunt, quod exhibetur corporibus humandis, vel condiendo, vel siccando, vel involvendo et alligando, in quo opere maxime Ægyptiorum cura præcellit.* Cf. Drusium Misc. Cent. II. c. 8.

'ΕΝΤΕΙ'ΝΩ, *intendo.* דָּרַךְ, *calco,* item *tendo,* si de arcu sermo est. Psalm. VII. 13. XI. 2. Ies. V. 28. — *הָדָר, *decor.* Ps. XLIV. 5. ἐν-

a τείνων, nempe τόξον, ubi pro וְהִדְרִיךְ legerunt וְהִדְרִךְ, imp. Hiph. a דָּרַךְ, quod *intendere arcum* significat, si cum קֶשֶׁת conjungitur, — מָשַׁךְ, *traho*. 1 Reg. XXII. 34. 2 Par. XVIII. 33. Trahendo tenditur arcus. — נֶשֶׁק, verbale, *armatus*. 1 Par. XII. 2. Psalm. LXXVII. 12. — עֶרְיָה, *nudor*. Hab. III. 8. ἐντείνων ἐνέτεινας τὸ τόξον σου. Bahrdtio ad
b h. l. vera lectio esse videtur ἐξέτεινας, quoniam עֶרוֹת nunquam est ἐντείνειν, sed dicitur de *armis, ubi protrahuntur e thecis* vel *armamentariis*. Mihi autem videntur olim arcum obvelasse, ne nervi pluvia corrumperentur, et ut sagitta eo facilius scopum feriret. — רָמָה, *jaculor*. Jer. IV. 29. — רְמִיָּה, *dolus*. Hos. VII. 15. ἐντεταμένοι: ubi vel a רָמָה
c (quod est *jacere, jaculari*, cum de arcu usurpatur; arcus enim, qui sagittas jacit, contentus est) deduxerunt, vel legerunt מִרְמָס a רָמַס, *calcare*, quod est verbum proprium de *arcu, qui pedibus tenditur*.

'ΕΝΤΕ'ΛΛΟΜΑΙ, *præcipio*. אָמַר, *dico, præcipio*. Jos. XI. 9. Esth. II. 15. — *אֵפוֹא, *nunc*. Prov. VI. 3.
d ἃ ἐγώ σοι ἐντέλλομαι. Deduxerunt a פּוּא, *dicere, mandare, jubere*, Arab. فو et فاه, unde subst. פֶּה. Vide Arnoldi Curas Critt. in V. T. P. I. pag. 1. Jaegerus negat, LXX in hac voce vidisse verbum, aut ejus loco legisse אצוה, cum Græca bene possint ex Hebr. זֹאת derivari, non expresso illo אֵפוֹא. — דָּבָר, *verbum*. 1 Reg. XIII. 17. —
e דִּבֶּר, Pih. *loquor*. Jos. IV. 12. XI. 23. — הֶאֱצִיר, Hiph. *thesaurarios constituo*. Neh. XIII. 13. Bene quoad sensum. — נָצַר, *custodio*. Prov. V. 2. ubi Jaegerus eos pro יִנְצֹרוּ invenisse יְצַוּ haud infeliciter conjecit. — *נָתַן, *do*. Deut. XI. 32. sec. codd. 11. Holm. Sermo ibi est de mandatis et præceptis. — *עָלָה, *ascendo*. Inc. Exod. XL. 25. ἐνετείλατο, quod Scharfenbergio revocandum esse videtur ad צִוָּה, quod paulo post legitur. Sæpe tamen in SS. is aliquid fecisse dicitur, quod aliis faciendum præcepit. — פָּנָה, *respicio*. 1 Reg. II. 3. Libere verterunt. — פָּקַד, *visito*. 1 Sam. XXV. 15. οὐκ ἐνετείλαντο, h. e. non tanquam domini nos tractarunt, ac nobis imperarunt. Ibid. v. 21. ubi sensus non mutatur, *sive* g
ἐνετειλάμεθα legatur, aut sec. Coisl. ἐνετειλάμην, ut ad Davidem tantum referatur, quanquam prior lectio ob Hebr. נִפְקַד, quod est impersonaliter positum, præferenda videtur. Syris ܦܩܕ plerumque notat *præcepit*. Potest tamen ἐντέλλεσθαι h. l. quoque per *postulare, petere*, reddi, quam notionem etiam vox Hebr. habet, unde in Compl. per αἰτεῖσθαι h
redditur. 2 Par. XXXVI. 23. Ies. XIII. 4. 11. — צִוָּה, Pih. *jubeo, præcipio*. Ps. XLIII. 6. ἐντελλόμενος τὰς σωτηρίας, h. e. vel *promittens* vel *verbo tuo potenti efficiens salutes*. Ibid. LXVII. 31. ἔντειλαι ὁ θεὸς τῇ δυνάμει σου, virtutem tuam illam efficacem, *tanquam legatum, mitte cum mandatis*. Legerunt quippe alii punctis צַוֵּה in imper. pro צִוָּה in i
præt. æque ac Symmachus.—צָפָה, *speculor*. Job. XV. 22. ἐντέταλται γὰρ εἰς χεῖρας σιδήρου, *decretus* enim jam est in manus gladii, h. e. morti *addictus ac destinatus est*. Bene hoc convenit Hebr. Quocunque oculos vertit, videt gladios in se strictos. 2 Macc. IX. 55. ἐντείλασθαι περὶ τοῦ

a οἴκου αὐτοῦ, præcipere de domo sua, h. e. testamentum facere.

*ἜΝΤΕΡΟΝ, intestinum, cor, animus. רַחֲמִים, miseratio. Genes. XLIII. 30. — קֶרֶב, medium. Aqu. Ps. V. 10. ἔντερον αὐτῶν ἐπίβουλον, animus eorum est dolosus. — שַׁבְּלוּל, limax. Aqu. Psalm. LVII. 8. γῆς ἐντέρῳ, vermi terræ, uti vertit Hieron. Sirac. XXXIV. 20. ἔντερον μέ-
b τριον, ventriculus s. stomachus sibi temperans.

'ἘΝΤΕΥ͂ΘΕΝ, hinc, illinc. הֵנָּה, hinc. Dan. XII. 5. ἐντεῦθεν — ἐντεῦθεν, hinc — illinc. — מִזֶּה, hinc. Num. XXII. 24. Inc. 1 Sam. XIV. 4. — מִפֹּה, hinc, inde. Ezech. XL. 34. 37. Adde 2 Macc. II. 33.

*ἘΝΤΕΥ͂ΞΙΣ, aditus, accessus, colloquium. 2 Macc. IV. 8. ἐπαγγει-
c λάμενος τῷ βασιλεῖ δι' ἐντεύξεως ἀργυρίου τάλαντα. Vulg. adito rege promittens ei talenta argentea. Lex. Cyrilli MS. Brem. et Suid. Ἔντευξις, ἐντυχία. Hesych. δι' ἐντεύξεως, διὰ παρακλήσεως.

'ἘΝΤΗ΄ΚΟΜΑΙ, colliquesco. נָמַק, Niph. a מָקַק, tabesco. Ez. XXIV. 23.

*'ἘΝΤΗ΄ΚΩ, imprimo, injicio ani-
d mo. 4 Macc. VIII. 25. πόθεν ἡμῖν ἡ τοσαύτη ἐντέτηκεν φιλονεικία; undenam tanta hæc nobis pervicacia? Zonaras Lex. col. 752. ἐντήκων, ἐμβαλὼν, ἐνιείς. Idem: ἐντήξας, ἐμβαλὼν (ἐμφυτεύσας), διδάξας. Vide quoque Suidam.

'ἘΝΤΙ΄ΘΗΜΙ, impono, appono. הֵבִין, Hiph. a בִּין, intellego. Prov. VIII. 5. ἔνθεσθε καρδίαν, apponite
e cor: quod convenit cum Schultensii expositione: ad intelligentiam excitate et acuite animum. Fortasse tamen legerunt הָבִינוּ. — עָמַס, impono onus. Al. 2 Paral. X. 11. — שׂוּם, pono. Esdr. V. 8.

'ἘΝΤΙΜΑ΄Ω, honore dignum æstimo. יָקַר, pretiosus sum. 2 Reg. I. 13. 14.

*ἜΝΤΙΜΟΣ, honorabilis, pretiosus, dignus pretio. אַחֵר, alius. Neh. V. f
5. Scil. אחר dicitur quoque, ut Arab. اخر, melior, præstantior. — חֹרִים, plur. ingenui. Neh. II. 16. IV. 14. 19. — יָקָר, pretiosus. 1 Sam. XXVI. 21. Prov. XX. 18. — יָקַר, carus et pretiosus sum et habeor. Ps. LXXI. 14. — יְקָר, res pretiosa. Job. XXVIII. 10. — יַקִּירָא, Chald. Dan. II. 37. — כַּבִּיר, validus. Ies. XVI. 14. — נִכְבָּד, part. Niph. g
Deut. XXVIII. 58. Ies. III. 4. Inc. 2 Sam. VI. 20. — שַׂר, princeps. Job. XXXIV. 19.

*ἜΝΤΙΜΟΣ ΓΙ΄ΝΟΜΑΙ, pretiosus fio. יָקַר, carus et pretiosus sum et habeor. Ies. XLIII. 4.

*ἜΝΤΙΜΟΣ ΕἸΜΙ΄, pretiosus sum. הוֹקִיר, Hiph. a יָקַר, facio, ut pretiosus sit. Ies. XIII. 12.

ΟΥ΄Κ ἜΝΤΙΜΟΣ, non honoratus. h
לֹא כַבִּיר, non validus. Ies. XVI. 14. — נִקְלָה, part. Niph. vilis. Al. 1 Sam. XVIII. 23.

'ἘΝΤΙΜΟ΄ΤΕΡΟΣ, honoratior. נִכְבָּד, part. Niph. seq. מִן. Num. XXII. 15. Sap. XVIII. 12. ἐντιμοτέρα γένεσις, proles honoratior, quales sunt primogeniti: coll. v. 13.

'ἘΝΤΙ΄ΜΩΣ, honorifice. כַּבֵּד, inf. Pihel, honorando. Num. XXII. 17. i
Vide et Tob. XII. 5. XIV. 7. 17.

'ἘΝΤΙ΄ΝΑΓΜΑ, incussio, excussio. זֶרֶם, inundatio. Aqu. Ies. XXXII. 2. ubi tamen forte legendum ἐκτίναγμα. Adde Sir. XXII, 13. sec. cod. Alex. Vide ἐντιναγμός.

*'ἘΝΤΙΝΑΓΜΟ΄Σ, idem. Sirac. XXII. 13. sec. Vat. ἐν ἐντιναγμῷ αὐτοῦ, cum excusserit se, h. e. cum

a impia sua verba et opera protulerit, dum quid ejaculatur. Vulgat. *peccato illius.*

'ΕΝΤΙΝΑ'ΣΣΩ, *incutio, excutio, projicio.* 1 Macc. II. 36. 2 Macc. IV. 41.

'ΕΝΤΟΛΗ', *præceptum.* *בֶּגֶד, *vestis.* 2 Par. XXXIV. 22. ubi nonnullis pro הַבְּגָדִים pronuntiasse videntur הַפְּקֻדִים. Sed, ut bene
b jam monuit Montfauc. ad h. l., mendum h. l. latet in textu Gr. et loco φυλάσσουσαν τὰς ἐντολὰς reponendum est φυλάσσοντος τὰς στολὰς, ut verba hæc non ad Chuldam, sed ad Sallum, maritum ejus, referenda sint. — בְּרִית, *fœdus.* 1 Reg. XI. 11. — דָּבָר, *verbum.* Jer. XIX. 15. — חֹק, *statutum.* Deut. XVI. 12. — חֻקָּה, idem. 1 Reg. II. 3. III.
c 14. Ezech. XVIII. 21. — *מַצָּה, *azymum.* Ex. XII. 17. Legerunt מִצְוָה. — מִצְוָה. Gen. XXVI. 5. Lev. IV. 13. — מִשְׁפָּט, *judicium.* 1 Reg. IX. 4. — פִּקּוּדִים, plur. *commissa.* Psalm. CII. 18. CX. 7. — צַו. Aqu. Symm. Theod. Ies. XXVIII. 13. — *צִי, *navis.* Symm. Ies. XXXIII. 21. Legerunt צַו. — קוֹל, *vox.* Jos. V. 6. — תּוֹכַחַת,
d *increpatio.* Prov. XV. 5. — תּוֹרָה, *lex.* 2 Reg. XXI. 8. 2 Par. XII. 1. XXX. 16. — דִּבְרֵי תוֹרָה, *verba legis.* Deut. XVII. 19.—*תַּלְפִּיּוֹת, *cacumina celsa, armamentaria.* Ed. Vta Cant. IV. 1. εἰς ἐντολάς. Auctor hujus versionis sine dubio in mente habuit substantivum פִּי, quod *os,* et metonym. *sermonem, dictum,* speciatim *mandatum* notat, unde plur.
e פִּיּוֹת. Vox Hebr. quoque a nonnullis explicatur de *turri, cui mandata affiguntur,* a תָּלָה, *suspendit.* Præterea legitur apud Inc. 1 Reg. II. 3. ubi verba ἐντολὰς αὐτοῦ merum scholion ad τὰ κρίματα αὐτοῦ in anteced. continere videntur. Sirac. XXXII. 23. 24. ἐντολαὶ simpliciter positum *præcepta divina* notat. Sic quoque ἐντολὴ simpliciter positum sumitur 1 Macc. II. 53.

'ΕΝΤΟΜΙ'Σ, *incisio, incisura, qualis ab ethnicis fiebat in luctu.* שָׂרֶטֶת, idem. Lev. XXI. 5. οὐ κατατεμοῦσιν ἐντομίδας, non facient *incisiones.* Vocem ἐντομίς esse Alexandrinam contendit I. Croius in Obss. in N. T. c. 33.

'ΕΝΤΟΜΙ'ΔΑ ΠΟΙΕ'Ω, *incisionem facio.* הִתְגֹּדֵד, Hithp. *incido me.* Jer. XVI. 5. — נָתַן שֶׂרֶט, *do s.* g
facio incisionem. Lev. XIX. 28. Gloss. in Octat. 'Εντομίδας, μαμιλλάρια, ψαλίδια. ψαλίδια Hesychio sunt ψήγματα. Idem Hesych. ἐντομίδες, ξυσμαὶ ὄψεως γινόμεναι, καὶ τοῖς λοιποῖς σώμασιν ἐντεμνόμεναι· τοιαῦτα δὲ εἰώθασι ποιεῖν ἐν (lege ἐπὶ) τοῖς νεκροῖς αὐτῶν οἱ ἄπιστοι. Lex. Cyrilli MS. ἐντομίδες, αἱ τὰ σώματα τέμνουσαι. Confer Spencer. de Leg. Hebr. h
Ritual. Lib. II. cap. 19. pag. 405. seq.

'ΕΝΤΟΡΝΕΥ'Ω, *torno.* מְשֻׁקָּדִים, plur. *amygdalati, amygdalæ speciem referentes.* Symm. Ex. XXV. 33. ἐντετορνευμένοι. Adde καρυΐσκους, quod in Hex. e sequenti versu supplendum est. Fortasse quoque legendum est ἐκτετορνευμένοι, coll. v. 36. Adde Athen. Deipnos. XI. p. 490. i
A.

'ΕΝΤΟ'Σ, *intus.* *מִשְׁכְּנוֹת, *habitationes.* Inc. Psalm. XLIX. 12. τὰ ἐντὸς τῶν οἰκιῶν αὐτῶν. Quæ verba, male in Hex. ad מִשְׁכְּנוֹתָם relata, pertinent potius ad קִרְבָּם בָּתֵּימוֹ in antecedentibus. — בְּקֶרֶב, *in medio.* Psalm. XXXVIII. 4. CVIII. 21. Symm. Hab. III. 2. — תָּוֶךְ, *medium.* Cant. III. 10. — בְּתוֹךְ, *in medio.* Aqu. Job. II. 8.

a ΤΑ' ἘΝΤΟ'Σ, *interiora.* צִירִים, plur. *tormina, ligaturæ ossium.* Dan. X. 16. Sensum non male expresserunt. — קֶרֶב : קְרָבִים, sing. et plur. Ps. CII. 1. Ad quem locum Suidas ex Theodoreto: Ἐντὸς, οἱ λογισμοὶ καὶ ἐνθυμήσεις, καὶ πάντα τὰ τῆς ψυχῆς κινήματα.

*ἘΝΤΟ'ΣΘΙΑ, τὰ, *intestina, viscera.* Sirac. X. 10. ὅτι ἐν ζωῇ ἔῤῥιψα
b τὰ ἐντόσθια αὐτοῦ sec. Vat. ubi *projicere intestina sua* est i. q. in seq. *animam suam venalem habere,* h. e. *vitam suam summis exponere periculis, sibi ipsum summam vim inferre, nulli rei parcere.* Cæterum pro ἔῤῥιψα legendum est ἔῤῥιψε, h. e. ῥίπτει. Alii vertunt: *omnem humanitatem exuit.* Cæterum hæc vox sæpius apud Philonem occurrit. Schol.
c Hom. Il. Ψ', 524. Lucian. Navig. p. 940. A. Deminutivum ἐντοσθίδια reperitur apud Hippocr. de Superfœt. p. 261. 7. et Clem. Alex. Pæd. II. 2.

*ἘΝΤΟ'ΤΕΡΟΣ, *interior.* פְּנִימִית, idem. Esth. IV. 11. ἐντοτέραν sec. Alex. ubi alii ἐσωτέραν habent.

ἘΝΤΡΕ'ΠΩ, ομαι, *pudefacio, pudefio, erubesco, revereor, timeo, hu-*
d *milio me.* בּוֹשׁ, idem. Symm. Ps. XXXIX. 15. — *חָוַר, *albesco, palleo.* Theod. Ies. XXIX. 22. ubi non opus est statuere, eum חָוַר permutasse cum חוּשׁ. Vulg. *erubescet vultus ejus.* — חָפֵר, *erubesco, pudore suffundor.* Ps. XXXIV. 29. LXIX. 2. Ies. XXIV. 23. — *חָרַג, *prodeo.* Symmach. Ps. XVII. 46. Notat h. l. חָרַג, *animo timore pleno*
e *prodire,* ex usu l. Chald. — כִּנָּה Pih. *cognomino.* Job. XXXII. 21. οὐ μὴ ἐντραπῶ. Ita nempe putarunt vocem Hebr. h. l. explicandam esse, ut sit i. q. נָשָׂא פָּנִים in anteced. Fortasse etiam כָּנַע legerunt. — נְכָאִים plur. *contriti.* Ies. XVI. 7. — נִכְלַם, *erubesco.* Aqu. 1 Sam. XXV. 7. et 2 Sam. X. 5. ubi ἐντρέπεσθαι de eo adhibetur, *qui contumeliose tractatur, dehonestatur,* f
ignominia afficitur, adeoque habet, de quo pudore suffundatur. Vulg. *confusi turpiter.* LXX Num. XII. 14. Esdr. IX. 6. Ies. XVI. 8. pro ἐντραπήσῃ τὰ reponendum est ἐντραπήσεται, ut codd. nonnulli habent teste Lowtho ad h. l. — נִכְנַע Niph. *deprimo me, humilior.* Humiliationem enim sequitur pudor. Vide s. v. γνωσιμαχέω. Lev. XXVI. 41. Jud. g
III. 30. XI. 33. — נִרְאָה Niph. *videor.* Ies. XVI. 12. N. L. — נָשָׂא. Symm. 1 Sam. XXV. 35. ἐνετράπην, ubi in altera ejus editione ἐτίμησα legitur. — *נָשָׂא פָּנִים, *personarum respectum habeo.* Inc. Genes. XXXII. 20. — עָנָה, *affligo me.* Ex. X. 3. ἕως τίνος οὐ βούλει ἐντραπῆναί με; quousque non vis me revereri? Conf. Sap. II. 10. VI. h
7. — פָּחַד, *paveo.* Ies. XLIV. 11. — רָכַךְ, *mollesco.* 2 Par. XXXIV. 27. Mollities cordi tributa hominis consternationem ac timorem denotat. Sir. IV. 28. ἐντράπηθι, *erubescito.* 1 Macc. I. 20. ἐνετράπη ἀπὸ προσώπου αὐτοῦ, *timebat* illum aut *fugiebat,* (Confer Suidam s. v. ἐντρεπόμενος,) nisi quis legere malit ἐτράπη, sc. εἰς φυγὴν, coll. Judith. XV. 9.

ἘΝΤΡΕΧΗ'Σ, *velox, promtus,* i
agilis, sollers, diligens. Sir. XXXI. 26. velociter principiis morborum obsta, coll. Prov. XXII. 29. Alii vertunt *circumspectus.* Phavor. ἐντρεχὴς, γοργὸς, ὀξὺς, σπουδαῖος. Lex. Vet. ἐντρεχὴς, *strenuus, vegetus, sollers, novus.* Vide Toupium ad Longin. p. 376. seq.

ἘΝΤΡΙ'ΒΩ, *intero, infrico.* שִׁחֵת Pih. *perdo.* Gen. XIX. 13. ubi pro ἐντρίψαι alii rectius ἐκτρίψαι habent.

a Drac. v. 40. ἐνέτριψεν ἄρτον εἰς σκάφην, *intrivit* panem in vasculum.

ΕΝΤΡΙΤΟΣ, *triplicatus*, *triplex*. מְשֻׁלָּשׁ, part. Pyh. idem. Cohel. IV. 12.

ΕΝΤΡΙΧΟΣ, *capillatus*. שֵׂעָר, *pilus*, *capillus*. Symm. Ps. LXVII. 22.

ΕΝΤΡΟΜΟΣ, *tremebundus*, *trepidus*. *חָרֵד, *tremefactus*. Esdr. IX.

b 4. sec. Complut. — מַרְעִיד part. Hiph. *tremens*. Dan. X. 11. Vide et Sap. XVII. 9. 1 Macc. XIII. 2.

ΕΝΤΡΟΜΟΣ ΓΙΝΟΜΑΙ, *contremisco*. רָעַשׁ, *commoveor*. Ps. XVII. 9. LXXVI. 18.

ΕΝΤΡΟΠΗ, *pudor*, *verecundia*. כְּלִמָּה, *ignominia*, *pœna ignominiosa*. Aqu. Mich. II. 6. LXX Job. XX. 3. Ps. XLIII. 17.

c ΕΝΤΡΥΦΑΩ, *delicior*, *oblecto me*, item *illudo*, *ludibrio habeo*, *irrideo*. הִתְעַנֵּג Hithp. *delicate me habeo*, *oblecto me*. Ies. LV. 3. LVII. 4. — *הִתְקַלֵּס Hithp. *rideo*, *illudo*. Hab. I. 10. — *בְּפָרֶךְ, *in duritia* s. *dure*. Symmach. sec. cod. Mosqu. Ex. I. 13. ἐντρυφῶντες. Servitus cum illusione conjuncta est admodum dura. Vid. Alciphr. I.

d 35. et infra s. v. ἐντρύφημα. — שַׁעֲשׁוּעִים plur. *oblectationes*. Jer. XXXI. 20.

ΕΝΤΡΥΦΗΜΑ, *deliciæ*, *oblectatio*, etiam *illusio*. פֶּרֶךְ, *asperitas*, *sævitia*. Aqu. Exod. I. 13. ubi tamen pro ἐντρυφήματι, quod Montf. e cod. Bibl. Paris. Reg. edidit, rescribendum esse ἐν τρυφήματι (τρύφημα, *ludibrium*, *petulantia*, *inso-*

e *lentia*, a τρυφᾷν, *ludibrio habere*, *petulantem*, *insolentem esse*), ut scil. exacte בְּפָרֶךְ respondeat, judicavit Fischerus de Verss. GG. p. 41. Arab. فرج *lætum*, *petulantem*, *protervum* esse notat. Vide quoque supra s. ἐντρυφάω. — *תַּעֲנוּג, *oblectatio sui*, *deliciæ*. Cohel. II. 8. ἐντρυφήματα υἱῶν ἀνθρώπων, *delicias generis humani*.

ΕΝΤΥΓΧΑΝΩ, *accedo*, speciatim *ad orandum*, *intercedo*, etiam, inprimis si cum κατὰ construitur, *accuso*, *criminor*. *קְרֵב, *accedo*. Dan. VI. 12. ἐνέτυχον τῷ βασιλεῖ sec. Chis. ubi Theod. προσέρχεσθαι habet. Sap. VIII. 21. ἐνέτυχον τῷ κυρίῳ, καὶ ἐδεήθην αὐτοῦ. Sap. XVI. 28. Hesych. ἐντυγχάνει, προσέρχεται. 1 Macc. VIII. 32. ἐὰν οὖν ἔτι ἐντύχωσι κατὰ σοῦ, si igitur amplius te *accusent*. Ibid.

f X. 64. οἱ ἐντυγχάνοντες, *adversarii ejus*, *qui eum criminati erant*. Ibid. XI. 25. 2 Macc. VI. 12. τοὺς ἐντυγχάνοντας τῇδε τῇ βίβλῳ, qui ad hunc librum *accedunt*, s. *legentes* (Vide Alciphr. II. 1. 3.) hunc librum. In notione *legendi* reperitur quoque 2 Macc. II. 26. ubi vid. Vulg. et Syrus.

*ΕΝΤΥΦΛΟΩ, *incæco*, *excæco*. h מְכַלּוֹת עֵינַיִם, *consumentes oculos*. Schol. et Inc. Lev. XXVI. 16. ἐντυφλοῦντα, pro quo Kreyssigius nescit an ἐκτυφλοῦντα sit legendum.

*ΕΝΤΥΧΙΑ, *aditus*, *accessus*, *compellatio*, *intercessio*. 3 Macc. VI. 40. τὴν ἐντυχίαν ἐποιήσαντο, regem *precibus adierunt*, seq. περί. Conf. Symm.

*ΕΝΥΒΡΙΖΩ, *contumelia afficio*. קַלֵּל, *vilis sum* vel *evado*. Inc. Lev. i XXIV. 11. in cod. Lips. ἐνυβρίσας, pro quo Coisl. ἐξύβρισεν habet. Hesych. ἐνυβρίζων, ἐκπλήττων.

ΕΝΥΔΡΟΣ, *aquaticus*, *aquatilis*. בֹּקֵק, *evacuo*. Aqu. Hos. X. 1. ἔνυδρον. Hieron. *quam nos aquosam*, *vel* ἔξοινον *possumus dicere*, *eo quod vini perdat saporem*. Talem vitem degenerem intellexit Aquila. Vide et Sap. XIX. 10. 18.

ΕΝΥΠΝΙΑΖΟΜΑΙ, *somnio*. הֹזֶה, *sterto*, aut potius *deliro*. Ies. LVI. 10. ubi הֹזִים sunt, *qui somnia sua*

a *et deliria aliis pro oraculis divinis vendunt*. Arab. عذا et عذي, *deliravit, vel per somnum vel per morbum*. Non opus itaque est statuere, eos cum Chet חוים legisse. — חָלַם. Gen. XXVIII. 11. XLI. 5. Deut. XIII. 1. — חֲלוֹם, *somnium*. Jer. XXVII. 7. Legerunt tanquam partic. Paul.

'ΕΝΥΠΝΙΑΣΤΗ'Σ, *somniator*. בַּעַל
b חֲלֹמוֹת, *dominus somniorum*. Gen XXXVII. 18.

'ΕΝΥΠΝΙ'ΖΟΜΑΙ, *somnio*. חָלַם, idem. Ies. XXIX. 7. Ita Bielius ex Trommio. Sed omnes libri ibi habent rectius ἐνυπνιαζόμενος.

'ΕΝΥ'ΠΝΙΟΝ, *somnium, insomnium*. חָלַם, *somnio*. Jer. XXIII. 25. — חֲלוֹם, *somnium*. Genes. XXXVII. 4. 5. 7. et alibi sæpius.
c — חֲלַם: חֶלְמָא Chald. idem. Dan. II. 1. 3. sec. Chis. Theod. Dan. II. 4. 5. 6. — נֶפֶשׁ, *anima*. Ies. XXIX. 8. Libere verterunt. Addit. Esther. XI. 10. ἐπιγνῶναι ἐνύπνιον ἠθέλησεν, scire cupiebat, quid significaret somnium; ubi adeo ἐνύπνιον *interpretationem somnii* notat. Hesych. ἐνύπνιον, ὄναρ.

'ΕΝΥ'ΠΝΙΟΝ ΕΙ'ΔΩ, *somnium*
d *video*. חָלַם, *somnio*. Gen. XLI. 1.

"ΕΝΥΣΤΡΟΝ, *ventriculus, primum ciborum in animalibus receptaculum*, etiam *intestinum, per quod egeruntur excrementa*, ac per metonymiam continentis pro contento *excrementa*, ut apud Latinos quoque *alvus* significat *ventrem* et *excrementa*. פֶּרֶשׁ, *stercus*. Mal. II. 3. ubi non legerunt כֶּרֶשׂ, quæ fuit
e sententia Cappelli in Crit. S. p. 606. Vide ad h. l. Hieron. Gloss. MS. in Proph. ἔνυστρον, τὸ ἔσωθεν τῆς κοιλίας, ἐν ᾧ ἡ κοπρία. Hesych. ἔνυστρον, τὸ μέγα ἔντερον τῶν ζώων, ἡ κοιλία. Suid. τὸ μετὰ τὴν κοιλίαν ἔντερον, τὸ τῶν βρωμάτων δοχεῖον. קֵבָה, *ventriculus*. Deuteron. XVIII. 3. In ed. Rom. utrobique scribitur ἔνυστρον, in Francof. autem ἤνυστρον, quod vide infra, et Bocharti Hier. P. I. Lib. f
II. cap. 45. p. 505.

*'ΕΝΤΥΦΟ'Ω, *exalto, in altum tollo*. Dan. V. 4. ἐντυφούμενος ἀπὸ τοῦ οἴνου, *crapulam habens*, pr. *vino exaltatus*, quæ verba in cod. Chis. obvia sine dubio respondent Chald. בִּטְעֵם חַמְרָא, *in sapore s. dulcedine vini*. Segaar ad h. l. legere mavult ἀνυφούμενος.

'ΕΝΩ'ΠΙΟΝ, elliptice pro κατ' g
ἐνώπιον, *coram, in conspectu*. אַחֲרֵי, *post*. 2 Par. XXXIV. 31. אַחֲרֵי pro *coram* legitur quoque 1 Sam. VII. 2. — *אַף, *nares*, etiam *facies*. Deut. XXXIII. 10. sec. Compl. seu Incertum Interpretem. — לְאַפֵּי, *in facie*. 1 Sam. XXV. 23. — בְּבֵית, *in domo*. 2 Reg. XI. 4. — *בְּדֶרֶךְ, *in via*. Inc. 1 Reg. II. 3. בִּדְרָכָיו, ἐνώπιον αὐτοῦ, *convenienter* h
ejus præceptis, quæ sæpe *viæ Dei* dicuntur. — *בְּיַד, *in manu*. LXX sec. Hex. Jud. XII. 3. — בֵּין, *inter*, etiam *coram* ex usu Arab. بين. Confer Schultens. Opera Min. p. 29. seq. Job. XXXIV. 37. — הֲלוֹם, *hic*. Gen. XVI. 13. Pro ἐνώπιον legere mallem ἐνώπιος, scil. εἰμί, hoc sensu: nam adhuc præsens sum s. vivo post hanc visio- i
nem. Eadem medela afferenda quoque est commati 14. quod hanc conjecturam meam mirifice confirmat. — לְחַי, *viventis*. Gen. XVI. 14. Weplerus in Fragm. Critt. P. IV. p. 82. putat eos legisse לְחִי, *maxillam*, quod de *tota facie* explicaverint. Nimis coacte. Vide supra ad הלום a me notata. — כָּל

a מְזִמּוֹת, *omnes cogitationes*. Ps. IX. 26. seu X. 4. Libere vertit, sensu tamen eodem. — בְּנֹאד, *in utero*. Ps. LV. 8. Ita et Symmachus. Legerunt לְנֶגְדְּךָ. — נֶגֶד. Exod. XXXIV. 10. 1 Sam. XII. 3. et alibi sæpius. — לְנֶגֶד. Ps. XV. 8. XVII. 25. 27. etc. — *נָכֹחַ, *rectus*. Prov. VIII. 9. Legerunt נֹכַח. —
b נֹכַח. Ex. XIV. 2. Jud. XVIII. 6. Prov. V. 21. — לְנֹכַח. Gen. XXX. 39. — *עוֹד, *adhuc*. 2 Par. XIV. 7. עוֹדֶנּוּ הָאָרֶץ לְפָנֵינוּ, *adhuc ipsa terra ad facies nostras*, ἐνώπιον τῆς γῆς κυριεύσωμεν. Sed hic locus est admodum depravatus. Loco ἐνώπιον scribendum est ἐν ᾧ, sc. χρόνῳ, quod legitur in reliquis editt. ac codd. Illud ἐνώπιον e seq. huc irrepsit.
c Nec quoque sana sunt verba τῆς γῆς κυριεύσωμεν, quæ sunt alius interpretis, cui etiam tribuuntur in Hexaplis. Sine dubio LXX scripserant ἐν ᾧ ἡ γῆ ἐνώπιον ἡμῶν, ut jam L. Bos. recte ad h. l. observavit. — בְּעֵינֵי, *in oculis*. Ex. III. 21. XV. 26. et alibi sæpius. — פְּנֵי, plur. constr. *facies*, Ex. XXIII. 15. — אֶל פְּנֵי. Ex. XXIII. 17. — אֶת פְּנֵי.
d Deut. XVI. 16. XXXI. 11. 1 Reg. XII. 6. — לִפְנֵי. Gen. XXIV. 51. XXX. 33. — מִלִּפְנֵי. Ies. XLVIII. 19. — מִפְּנֵי. Gen. XXXI. 35. Jos. X. 8. — עַל פְּנֵי. Gen. XI. 28. — קֳדָם. Chald. Dan. II. 9. 10. 11. III. 13.

'ΕΝΩ'ΠΙΟΣ, *qui coram est, ex adverso situs, præsens*. פָּנִים plur. *facies*. Ex. XXXIII. 11. Vide s. Ἄξιος, et 'Ενώπιον ad Hebr. הֲלוֹם.

e *ΕΝΩΣΙΣ, *unio, unitio*. יַחַד, *una, simul*. 1 Par. XII. 17. — לְיַחַד, *ad simul*. Al. 1 Par. XII. 17. εἰς ἕνωσιν. Hesych. ἕνωσις, μῖξις, σύζευξις. Marc. Anton. VI. 38. Conf. quoque Barkeri Epist. Crit. ad Boissonad. adjunctam Arcadio de Accentibus p. 257.

'ΕΝΩΤΙ'ΖΟΜΑΙ, *auribus percipio, attendo, ausculto*. הֶאֱזִין Hiph. et semel in Pih. אִזֵּן. Gen. IV. 22. ἐνωτίσασθε, *auribus percipite*. Lex. Cyrilli MS. Brem. ἐνωτίσασθε, ἀκούσατε. Job. XXXIII. 1. ἐνωτίζου, quod Hesychius per ἐν τοῖς ὠτίοις δέχου interpretatur. Cohel. XII. 9. — הוֹחִיל Hiph. a יָחַל, *exspectationem habeo*. Job. XXXII. 10. *Exspectare verba alicujus* est in hac orationis serie *patienter audire aliquem dicentem*. — f
הִקְשִׁיב, Hiph. *ausculto*. Job. XXIII. 18. — הֶאֱזִין et הִקְשִׁיב junctim. Ies. XLII. 23. — הִשְׁמִיעַ Hiph. *audire facio*. Ies. XLIV. 8.

'ΕΝΩ'ΤΙΟΝ, *inauris, monile*. נֶזֶם idem. Gen. XXIV. 22. 30. Aqu. Theod. Job. XLII. 11. Rel. Ex. XVI. 3. Conf. Bartholin. de Inaur. Vett. p. 15. seq.

'ΕΜΠΛΟ'ΚΙΑ 'ΕΝΩ'ΤΙΑ, *implexæ inaures*. נִזְמֵי אַף, *monilia naso impendentia*. Ies. III. 19.

'ΕΞ. Vide in ἐξ.

*ΕΞ, *sex*. חֲמִשָּׁה, *quinque*. Neh. VII. 67. — שֵׁשׁ: שִׁשָּׁה. Gen. XXX. 20. Exod. XVI. 26. — שִׁת pro שֵׁת. Chald. Dan. III. 1.

'ΕΞΑΓΓΕ'ΛΛΩ, *enuncio, prædico, enarro*. *אָמַר, *dico*. Aqu. Symm. Ps. XLIV. 2. ubi ἐξαγγέλλειν est g
carmen dicere, canere. — הִצִּיל, Hiph. a נָצַל, *eruo, libero*. Jud. XI. 26. Lectio ἐξηγγείλαντο, quam solus cod. Oxon. habet, vix locum habere potest. Sine dubio legendum est ἐξείλοντο. — נוֹדַע, Niph. a יָדַע, *notus fio*. Prov. XII. 17. Pro יוֹדֵעַ, *cog-*

a *noscetur*, pronuntiarunt יוֹדֵעַ, seriei orationis admodum convenienter. Vulg. *indicat.* — סָפַר : סִפֵּר, Kal et Pih. Ps. IX. 14. LV. 8. τὴν ζωήν μου ἐξήγγειλά σοι. Suspicor LXX vertisse: τὴν ζωήν μου ἐξήγγειλας σὺ, et *enuntiare* accipiendum esse, tanquam *de libro pronuntiare.* Sir. XVIII. 3. ἐξαγγεῖλαι est *plene* et *plane explanare* ac *digne enarrare.*

b 'ΕΞΑΓΟΡΑ'ΖΩ, *redimo.* זְבַן Chald. *emo, redimo.* Dan. II. 8. καιρὸν ἐξαγοράζετε, h. e. *dilationem quæritis.*

'ΕΞΑΓΟΡΕΥ'Ω, *eloquor, profiteor, confiteor.* *אָלָה, *juro, adjuro.* 1 Reg. VIII. 31. ἐξαγορεύσῃ, nempe ἀράν. — הוֹדָה : הִתְוַדָּה, Hiph. et Hithp. a יָדָה. Lev. V. 5. XVI. 21. Num. V. 7. Symm. Prov. XXVIII. 13. Vulg. *qui autem confessus fuerit.*

c *'ΕΞΑΓΡΙΑΙ'ΝΩ, *exaspero, exacerbo.* הִתְמַרְמַר, *bile commotus sum.* Dan. VIII. 7. ἐξηγριάνθη πρὸς αὐτὸν, sec. Vat. Plato Lys. II. 206. B. Etymol. Gud. 643. 50. τοὺς ἀνέμους ἐξαγριαίνοντα.

'ΕΞΑΓΡΙΟ'Ω, idem. הִתְמַרְמַר Hithp. a מָרַר, *exacerbo me.* Dan. VIII. 7. ἐξηγριώθη sec. Alex. Ald. et Compl. Herodot. VI. p. 372. 12.

d Plato Leg. IX. 870. A.

'ΕΞΑ'ΓΩ, *educo, produco,* etiam *duco et rapio ad supplicium.* הֵבִיא Hiph. a בּוֹא, *venire facio.* Jud. II. 1. sec. Ald. ubi reliqui libri εἰσήγαγον habent. Ezech. XVII. 12. ἐξάξει, *e patria vestra ducet.* — *הוֹבֵד, Chald. *perdo, interficio.* Dan. II. 12. sec. Chis. ἐξαγαγεῖν αὐτοὺς, sc. πρὸς θάνατον. Bertholdtus male supplet

e εἰς κρίμα, ut sit *litem intendere alicui, accusatum damnare.*—הִדִּיחַ Hiph. a נָדַח, *dispello.* Jer. XLVI. 27. — הִדְשִׁיא Hiph. *herbasco.* Symm. Gen. I. 10. ἐξαγαγέτω. — הוֹצִיא Hiph. a יָצָא, *exire facio.* Raro etiam in Kal exstat, quod interdum notionem Hiphil. habet, v. c. Gen. XI. 31. et Ezech. XIV. 22. LXX Gen. I. 24. VIII. 17. XV. 5. 7. 2 Par. XXIII. 14. ἐξάγειν notionem f

violentiæ adjunctam habere videtur, et permutatur cum ἐκβάλλειν in codd. — הֵזִיל Hiph. a נָזַל, *fluere facio.* Ies. XLVIII. 21. ubi de fonte sermo est. — הֶחֱטִיא Hiph. *peccare facio.* 2 Reg. XXI. 11. ἐξήγαγε ἐν τοῖς εἰδώλοις sec. Ald. ubi fortasse ἐξάγειν est i. q. ἀπάγειν, *abstrahere secum, seducere, abripere.* Nam eos ἐξηπάτησε vel ἐξήμαρτε scripsisse g

minus est probabile. — הֶעֱבִיר Hiph. *transire facio.* 2 Par. XXXV. 23. 24. — הֶעֱלָה Hiph. *ascendere facio.* Ex. III. 8. Num. XXI. 5. Jer. XI. 7. — *יָגַע, *laboro,* in Pih. *fatigo.* Jos. VII. 13. sec. Oxon. Vide supra s. v. ἀνάγω. — הֵרִיץ Hiph. a רוּץ, *currere facio.* Gen. XLI. 14. ubi ἐξάγειν est *celeriter educere.* Schol. ed. Rom. δρομῇ ἤγαγον. — *הִשְׁמִיד Hiph. *disperdo,* h

neco. Inc. 2 Sam. XIV. 11. Vide supra s. הוֹבֵד, et infra s. קְטַל. — הִתְעָה Hiph. *errare facio.* Gen. XX. 13. — לָקַח, *accipio,* etiam *rapio ad supplicium.* Exod. XIV. 11. Jer. XXXV. 3. — פִּלֵּט, *libero.* Job. XXIII. 7. ubi ἐξάγειν εἰς τέλος τὸ κρίμα est: *absolvere aliquem.* — קְטַל Chald. *occido.* Dan. II. 14. sec. Chis. i

— שָׁרַץ, *abunde progigno.* Gen. I. 20. 21. — תָּאַר, *definio.* Jos. XV. 9. Sir. XXIII. 31. εἰς ἐκκλησίαν ἐξαχθήσεται, in cœtum populi palam adducetur, tanquam infamis et rea. Ibid. XLIV. 27. ἐξήγαγεν ἐξ αὐτοῦ ἄνδρα ἐλέους, h. e. eique filium dedit admodum pium: ubi ἐξάγειν ἐκ τινὸς est *jubere* s. *facere aliquem gigni ex aliquo.*

a **ἘΞΑ΄ΔΕΛΦΟΣ,** *fratris filius, patruelis, consobrinus.* Tob. XI. 14.

ἜΞΑΙΜΟΣ, *exsanguis.* 2 Macc. XIV. 46.

***ἘΞΑΊΡΕΣΙΣ,** *exemptio, eductio.* Gen. XLIX. 5. מְכֵרֹתֵיהֶם, ἐξαιρέσεως αὐτῶν. Scribendum est ἐξ αἱρέσεως αὐ., h. e. *sua sponte, non lacessiti,* ut legitur in Ald. et Cat. Niceph. ac recte edidit Grabius. Arab. מכר
b *machinari, dolum struere* notat. Fortasse quoque Hebr. vocem deduxerunt a כָּרָה, quod aliqui reddunt: *cogitare, insidiari, moliri, apparare.*

ἘΞΑΊΡΕΤΟΣ, *eximius, electus.* אֶחָד : אחד, *unus.* Gen. XLVIII. 22. ἐξαίρετον, sc. τόπον, locum *electum.* Hesych. ἐξαίρετον, ἐκλεκτόν, πραγματευόμενον. — בַּד, *linum, lineum.* Aqu. 1 Sam. II. 18. Non legit (ut Cap-
c pellus conjecit,) בָּר per Resch, *purus, mundus,* (quod nunquam a Græcis redditur ἐξαίρετος,) sed Hebr. בַּד est i. q. אֶחָד, et notat *unicum, solum, solitarium,* unde לְבַד, *solum.* Ad hanc significationem respexerunt LXX 2 Sam. VI. 14. בַּד per ἔξαλλον transferentes. V. Buxtorfii Anticrit. p. 703. Cæterum suspicor, nomina intt. h. l. permu-
d tata esse, ac λινοῦν, quod sub Symm. nomine fertur, Aquilæ vindicandum, ἐξαίρετον Aquilæ autem reddendum esse Symmacho. — סְגֻלָּה, *peculium.* Symm. Theod. Ex. XIX. 5. ubi in Symm. pro ἐξαιρέτου vel ἐξαίρετος vel ἐξαίρετοι legendum erit. Conf. ad h. l. Symm.

ἘΞΑΊΡΕΤΟΣ ΕἸΜΊ, *exemtus sum.* לָקַח, *capio, accipio.* Job. V. 5.

e ***ἘΞΑΊΡΕΤΟΝ ἜΧΩ,** *selectum habeo,* h. e. *habeo, accepi.* לָקַח seq. לְ. Symm. Jud. XVII. 2. Vulg. *quos separaveras tibi.*

ἘΞΑΙΡΈΤΩΣ, *eximie.* בָּדָד, *solus.* Aqu. Deut. XXXII. 12.

ἘΞΑΙΡΈΩ, et med. **ἘΞΑΙΡΈΟΜΑΙ,** *tollo, eripio, libero, demo.* בָּחַר, *eligo.* Deut. XXXI. 11. ἐν τῷ τόπῳ, ᾧ ἐξέληται κύριος, in loco quem *elegerit* dominus. Job. XXXVI. 21. — גָּאַל, *redimo.* Ies. LX. 16. ἐξαιρούμενός σε, *liberans* te. Hesych. ἐξαιρούμενος, ἀποκομιζόμενος, ῥυόμενος. — הוֹצִיא Hiph. a יָצָא, *exire facio.* Jer. XXXIV. 13. — הוֹשִׁיעַ Hiph. a יָשַׁע, *salvo.* Jer. XLII. 11. — הִצִּיל Hiph. a נָצַל. Gen. XXXII. 11. XXXVII. 20. 21. 2 Sam. XIV. 6. ubi est *lites componere.* — הִגִּיהַּ Hiph. *extraho, educo.* Theod. Jud. VI. 8. — הֶעְתִּיק Hiph. *transfero.* Symm. Job. IX. 5. — הֵקִיץ Hiph. a קוּץ, *expergefacio.* 1 Sam. XXVI. 12. ἐξαιρούμενος sec. Ald. Reponendum sine dubio est ἐξυπνισμένος. — חִלֵּץ Pih. Lev. XIV. 40. 2 Sam. XXII. 20. Aqu. Deut. III. 18. ἐξῃρημένοι, *selecti, expediti.* Id. Deut. XXV. 10. — חָשַׂךְ, *subtraho.* Symm. 1 Sam. XXV. 39. ἐξείλατο. — מִלֵּט Pih. 2 Sam. XIX. 9. 1 Reg. I. 12. Ez. XXXIII. 5. — *מִשְׂגָּב, *arx, locus sublimis eoque tutus.* Inc. Psalm. XLVII. 4. εἰς τὸ ἐξελέσθαι αὐτήν. Sc. vox Hebr. metaph. de eo usurpatur, *qui aliquem tutum præstat.* — נָצַר, *custodio.* Ps. LXIII. 1. ἀπὸ φόβου ἐχθροῦ ἐξελοῦ τὴν ψυχήν μου, timore inimici libera animam meam. Ps. CXXXIX. 4. Nah. II. 1. ἐξαιρούμενος ἐκ θλίψεως. Legerunt נְצוּר מִצָּרָה, h. e. *servatus ex angustia.* — נָשָׂא, *fero.* Zach. V. 7. ἐξαιρούμενον, *sublatum.* — עִבֵּת Pih. *contorqueo.* Mich. VII. 8. ἐξελοῦμαι τὰ ἀγαθά. Legerunt, connectentes cum initio v. seq. וַיַּעֲבִירוּ הַטּוֹבִם, *abstulerunt bona eorum.* Arabs: فارل, *d. reprobo.* Legit ἐξέλωμαι ab ἐξελάω

repello. Syrus: abominati sunt. — עָזַר, juvo. Jos. X. 6. — עָשָׂה, facio. Ies. XXXVIII. 15. — *עָשַׁק, vim facio. Ies. XXXVIII. 14. Pro עָשַׁק legerunt חָשַׁק, aut: חָשַׁךְ. — פִּלֵּט Pih. 2 Sam. XXII. 2. Ps. LXX. 1. — פָּצָה, aperio, etiam aperiendo et disrumpendo vincula libero. Psalm. CXLIII. 8. — רָדָה, sumo. Jud. XIV. 9. — רָקַע, expando. 2 Sam. XXII. 43. Ita Bielius Trommium secutus. Sed perperam. Nam ἐξιλοῦ, quod Compl. habet, pertinet ad תְּפַלְּטֵנִי. — שֵׁיזֵב Chald. Pah. Dan. III. 15. 17. 29. VI. 14.

'ΕΞΑΙ'ΡΩ, aufero, tollo, attollo, elevo, removeo, expello, exstirpo, exscindo, perdo, it. discedo, proficiscor, proficisci facio. אִבֵּד Pih. perdo. Num. XXXIII. 52. — אָסַף, colligo. Gen. XLIX. 32. ἐξάρας τοὺς πόδας ἐπὶ τὴν κλίνην, attollens pedes in lectum. — בִּעֵר Pih. removeo. Deut. XVII. 7. ἐξαρεῖτε τὸν πονηρὸν ἐξ ὑμῶν αὐτῶν, tolletis malum ex vobis. Ib. v. 12. Jud. XX. 13. 2 Reg. XXIII. 24. — גָּאַל, redimo. Jer. XXXI. 11. — גָּדַע, exscindo. Ez. VI. 6. — *גָּעַל, contemno, fastidio. Theod. 2 Sam. I. 21. ἐξήρθη, cum contemtu projectus est. — גָּרַע, diminuo. Ez. XVI. 26. Videntur legisse גָּרַע. — גָּרַשׁ, expello. Jud. II. 3. — הֵהִים Hiph. a הוּם, perstrepo. Mich. II. 12. ubi pro ἐξιλοῦνται Hieron. legit ἐξαλοῦνται. Cappello in Nott. Critt. p. 83. legisse videntur תְּהִי מִמֶּנָּה, erit ex ea, h. e. egredietur ex ea, loco תְּהִימֶנָה, tumultuabunt. — הוֹרִישׁ Hiph. a יָרַשׁ, possessione expello. Jud. I. 20. 21. — הִכְחִיד Hiph. exscindo. Zach. XI. 8. — הֵנִיף Hiph. a נוּף, agito. Aqu. Ex. XX. 25. ἐξῆρας. Idem. Ies. XIII. 2. ἐξάρατε χεῖρα, h. e. manu elevata date signum. — הִסְגִּיר Hiph. dedo. Amos VI. 8. ἐξαρῶ πόλιν. Non legerunt הִשְׁמַדְתִּי, coll. IX. 8. sed sensum secuti sunt. — הֵסִיר Hiph. a סוּר, facio reverti, et bis in Kal. Jos. VII. 13. 1 Reg. XV. 14. — הֶעֱבִיר Hiph. transire facio. Zach. XIII. 2. — הִרְגִּיעַ Hiph. quiescere facio. Jer. L. 34. — הֵרִים Hiph. a רוּם, attollo. Gen. XLI. 44. Ies. LXII. 10. — הָרַס, destruo. Mich. V. 11. — הִשְׁחִית Hiph. perdo. Jer. LI. 20. — הִשְׁמִיד Hiph. idem. Num. XXXIII. 52. Jos. VII. 12. — *חָתַת, consternor. Aqu. Jer. L. 36. Deduxit a חָתָה, abripuit, abstulit. Quid si ἐξαρθήσονται referatur ad נוֹאָלוּ sec. cod. Norimb. et collato loco Ies. XVI. 7.? — *טִמֵּא Pih. contamino. Ies. XXX. 22. sec. Alex. et Compl. ἐξαρεῖς, tanquam impurum removebis. — עָבַד : לֵךְ, eo, servio. Ez. XX. 39. N. L. — יָצָא, exeo, abeo. Thren. I. 7. ubi pro ἐξήρθη (quod mihi merum glossema esse videtur) in aliis libris legitur ἐξῆλθε, sensu eodem. — כָּרַת : הִכְרִית, Kal et Hiph. exscindo, abscindo. 1 Sam. XX. 15. (ἐξαρθήσεται, tanquam legerit נִכְרַת.) 2 Par. VII. 18. Joël. I. 5. 9. Adde Aqu. Theod. Jer. VII. 28. Vulg. ablata est. — מָנַע, cohibeo. Intt. omnes Jerem. XLVIII. 10. ubi ἐξαίρειν prohibere notat. — מַסָּע, profectio. Num. X. 2. — נְטַל Chald. levo. Dan. VII. 4. — נָטַר, servo. Nah. I. 2. Legerunt נָטַל, a נָטַל, tollere, attollere. — נָמוֹט Niph. a מוֹט, moveor. Prov. XII. 3. ῥίζαι τῶν δικαίων οὐκ ἐξαρθήσονται, radices justorum non evellentur. —

a נִמְלַט Niph. *evado*. Cohel. VII. 27. — נָסַח, *evello*. Deut. XXVIII. 63. — נָסַע, *proficiscor*, et bis in Hiph. הִסִּיעַ. Gen. XXXV. 5. ἐξῆρεν, sc. πόδας, *discedebat*. Vide et Exod. XIII. 20. XIX. 2. Num. II. 9. Hesych. ἐξῆρεν, ἀπῆρεν. Ex. XIV. 19. ἐξῆρε δὲ, sc. ἑαυτὸν, *attollebat* autem se. Sic et ἐξᾶραι pro ἐξᾶραι ἑαυτὸ dicitur, ὅταν τι τῶν ὀρνέων εἰς μετέωρον
b ὕψος αἴρηται. Ita Diod. Sic. Lib. II. p. 133. de Struthocamelo: διὰ δὲ τὸ βάρος οὐ δυνάμενον ἐξᾶραι (ἑαυτὸ) καὶ πέτεσθαι. Num. IV. 4. ὅταν ἐξαίρῃ (ἑαυτὴν) ἡ παρεμβολὴ, quando *moveantur* castra. Ex. XV. 22. ἐξῆρε τοὺς υἱοὺς 'Ισραὴλ ἀπὸ θαλάσσης ἐρυθρᾶς, *proficisci faciebat* Israëlitas a mari rubro. — נָשָׂא, *attollo*. Gen. XXIX. 1. Num. XXIV. 2. ἐξάρας
c τοὺς ὀφθαλμοὺς, *attollens* oculos: ubi cum ἐπαίρειν permutatur in codd. Ez. I. 19. ἐν τῷ ἐξαίρειν (ἑαυτὰ) τὰ ζῶα, cum attollerent se animalia. — נָשַׁל, *ejicio*. Deut. VII. 1. — *נִשְׁמַר, *servor*. Symmach. Psalm. XXXVI. 28. sec. Vat. (coll. ab Adlero in Repertorio Bibl. et Or. Lit. Eichhorn. T. XIV. p. 187.) ἐξαρθήσονται. Vide s. v. ἐκδικέω. — נָתַשׁ,
d *evello*. Deut. XXIX. 28. 2 Par. VII. 20. Jer. XII. 17. — *עֶבְרָה, *excandescentia, ira*. Ies. XVI. 6. Legerunt עֶבְרָתִי loco עֶבְרָתוֹ, *ira ejus*. — סִלָּה Pih. *prosterno*. Thren. I. 16. ἐξῆρε, indeque Vulg. *abstulit*. Aut sensum expresserunt, aut respexerunt Arab. سلا, *rem sustulit*. — *סִלֵּף Pih. *perverto*. Deut. XVI.
e 19. — סְעָרָה, *turbo*. Ez. I. 4. XIII. 11. 13. πνεῦμα ἐξαῖρον, *ventus violentus, qui omnia rapit et tollit*. — סָפָה, *perdo*. Ps. XXXIX. 19. quærentes animam meam, τοῦ ἐξᾶραι αὐτὴν, ut *perdant* illam. Conf. 1 Macc. III. 20. V. 3. 9. 11. — יָרַשׁ, *pauperem*. Prov. XX. 16. ἵνα μὴ ἐξαρθῇς. Deduxerunt a יָרַשׁ, unde הוֹרִישׁ. — תָּמַךְ, *sustento*. Amos I. 8. Legerunt תִּדָּמֶה, *exscindetur*. Esth. XIV. 9. ἐξᾶραι ὁρισμὸν στόματός σου, se *abolituros* decretum oris tui. Sir. XVI. 10. ἐξηρμένους ἐν ἁμαρτίαις αὐτῶν, *extollentes se* in peccatis suis, s. *jactantes se* non timere Deum vindicem. Ibid. XIX. 3. ἐξαρθήσεται, *tolletur de numero viventium*. Ibid. XXXVI. 6. ἔξαρον ἀντίδικον, *perde* adversarium. Hesych. ἔξαρον, ἐκτρίψον. Conf. 1 Macc. III. 35. XII. 54. Sir. XXXVII. 7. πᾶς σύμβουλος ἐξαίρει βουλὴν, quicunque consilium dat, illud *laudat* s. *optimum prædicat*.

'ΕΞΑΙ'ΣΙΟΣ, *eximius, excellens, valde admirabilis, magnus, insolitus, inopinatus*. מִפְלָאוֹת plur. *mirabilia*. Job. XXXVII. 16. — *מַיִם, *aquæ*. Inc. Hab. III. 10. זֶרֶם מַיִם, *inundatio aquarum*, ὑετὸς ἐξαίσιος. — פִּתְאֹם, *repente*. Job IX. 23. θάνατος ἐξαίσιος, mors *inopinata*. Ib. XXII. 10. πόλεμος ἐξαίσιος, bellum *inopinatum*. — צַלְעוֹ, *ad latus ejus*. Job. XVIII. 12. πτῶμα ἐξαίσιον, exitium *inopinatum*. — קָרוֹב, *propinquus*. Job. XX. 5. πτῶμα ἐξαίσιον, brevi peribit. Scil. *de propinquo* Orientales dicunt *de re admodum brevi*. — *רַב, *multus*. Inc. Hab. III. 15. — שֶׁמֶץ, *pauxillum*, sec. alios *susurrus*. Job. IV. 12. οὐ δέξεταί μου τὸ οὖς ἐξαίσια παρ' αὐτοῦ. Ita, ut opinor, conjectura ducti transtulerunt. Hesych. ἐξαίσια, ὑπέρμετρα, οὐκ ἐπιτήδεια, ἢ παντὸς ἐπέκεινα (adde θαύματος ex Suida), ὑπερβάλλοντα. Lex. Cyrilli MS. Brem. ἐξαίσια, μεγάλα, θαυμαστά.

'ΕΞΑΙ'ΦΝΗΣ, *repente, subito*. פִּתְאֹם, idem. Symm. Job. XXII. 10. LXX Prov. XXIV. 22. Jer.

VI. 26. Mal. III. 1. — פֶּתַע. Hab. II. 7. — רֶגַע, *momentum*. Ies. XLVII. 9. Symm. Ps. VI. 11. — כְּתֻמָּם, *secundum perfectionem earum*. Ies. XLVII. 9. Num legerunt פִּתְאֹם, *subito*, aut e conjectura ita transtulerunt?

ἙΞΑ'ΚΙΣ, *sex*. שֵׁשׁ, *sex*. Job. V. 19. — שֵׁשׁ פְּעָמִים, *sex vicibus*. 2 Reg. XIII. 19.

ἙΞΑΚΙΣΧΙ'ΛΙΟΙ, *sexies mille, sex millia*. שֵׁשֶׁת אֲלָפִים. Num. II. 9. III. 34. 1 Par. XXIII. 4.

ἘΞΑΚΟΛΟΥΘΕ'Ω, *sequor, obsequor*. הָלַךְ, *eo*. Amos II. 4. — נִפְתָּה Niph. *pellicior*. Job. XXXI. 9. פָּתָה in l. Æthiop. notat *concupiscere*, ut de Dieu ad h. l. monuit. — פָּנָה, *respicio*. Ies. LVI. 11. πάντες ταῖς ὁδοῖς αὐτῶν ἐξηκολούθησαν, omnes suis tantum rebus *intenti sunt*. Sir. V. 2. μὴ ἐξακολούθει τῇ ψυχῇ σου, ne *obsequere* concupiscentiæ tuæ.

ἘΞΑΚΟΝΕ'Ω, *exacuo*. חָדַד, *acuor*. Ez. XXI. 11.

ἙΞΑΚΟ'ΣΙΟΙ, *sexcenti*. שֵׁשׁ מֵאוֹת. Gen. VII. 6. Exod. XII. 37. XIV. 7. — שְׁלֹשׁ מֵאוֹת, *trecenti*. 1 Sam. XI. 8. 1 Reg. V. 16. 1 Par. XI. 20. — שְׁמֹנֶה מֵאוֹת, *octingenti*. Neh. VII. 11.

ἙΞΑΚΟΣΙΟΣΤΟ'Σ, *sexcentesimus*. שֵׁשׁ מֵאוֹת. Gen. VII. 11. VIII. 13.

ἘΞΑ'ΚΟΥΣΤΟΝ ΠΟΙΕ'Ω, *auditum facio*. הִשְׁמִיעַ Hiph. a שָׁמַע, idem. Symm. Ps. LXV. 8. ἐξάκουστον ποιεῖτε, *celebrate*. Athen. VIII. p. 361. F.

ἘΞΑΚΡΙΒΑ'ΖΩ, *exacte perscrutor*. חָקַר, *investigo*. Job. XXVIII. 3. Theod. 1 Sam. XX. 12. — *מָנָה, *numero*. LXX sec. Hex. Num. XXIII. 10. Hes. ἐξακριβάζει, ἐξιχνιάζει. Joseph. A. J. p. 949. 2. Eurip. Hipp. v. 467.

ἘΞΑΚΡΙΒΟ'ΟΜΑΙ, idem. מָנָה, *numero*. Num. XXIII. 10. — *לְיַצִּבָה, *ad verum*. Dan. VII. 19. ἐξακριβώσασθαι sec. Chis. Non male f
quoad sensum. Adde Soph. Trachin. v. 432.

*ἘΞΑΛΑ'ΟΜΑΙ, *vagor, erro, incertus sum*. הָיַם, Ar. هيم *vagari*. Mich. II. 12.

ἘΞΑ'ΛΕΙΠΤΡΟΝ, *peniculus, spongia*, item: *vas unguentarium*. מֶרְקָחָה, *conditura, pigmentum*. Job. XLI. 23. ἥγηται δὲ τὴν θάλασσαν ὥσπερ ἐξάλειπτρον, habet vero mare pro *vase un-* g
guentario: ubi Schol. per τρουλλίον μύρου interpretatur. Aqu. et Symm. μυρεψητήριον. Pollux Onom. X. sect. 121. τὸ δὲ ἀγγεῖον, εἰς ὃ ἐξεχεῖτο τὸ μύρον, ἐξάλειπτρον ἐκαλεῖτο, ὡς Ἀριστοφάνης ἐν Ἀχαρνεῦσιν. Scil. v. 1062. ubi Schol. ἐξάλ. exponit ἀλάβαστρον, ἐξ οὗ ἀλείφονται οἱ δειπνοῦντες, τὴν τοῦ μύρου λήκυθον.

ἘΞΑΛΕΙ'ΦΩ, *deungo, oblino, ob-* h
duco, deleo, oblitero, perdo. גָּרַע, *diminuo, adimo*. Num. XXVII. 4. μὴ δὴ ἐξαλειφθήτω τὸ ὄνομα, ne *deleatur* nomen. — חֲמוֹר, *acervus*. Jud. XV. 16. ἐξαλείφων ἐξήλειψα αὐτούς, *delens delevi* eos. Assentior Clerico, qui putat eos e conjectura ita vertisse, cum non assequerentur, quid sibi vellent voces Hebraicæ. Bocharto (Hieroz. P. I. p. 172.) legisse i
videntur חָרוֹב חֲרַבְתִּים, quia חָרַב notat *vastatus fuit*. Rosenmüllerus statuit, eos aliis punctis subjectis legisse: חָמוֹר חֲמַרְתִּים. Michaëlis vero in Suppl. P. III. p. 831. putat, illos verbum חָמַר in notione *scabendi, radendi*, quam Ar. حمر habet, accepisse. — טוּחַ, *oblino*. Lev. XIV. 42. 43. 48. μετὰ τὸ

a ἐξαλειφθῆναι τὴν οἰκίαν, h. e. μετὰ τὸ χρισθῆναι, ut explicat Gloss. in Octat. 1 Par. XXIX. 4. ἐξαλειφθῆναι ἐν αὐτοῖς τοὺς τοίχους τοῦ ἱεροῦ, ut obducantur illis parietes templi. — כָּפַר Pih. aboleor. Symm. Ies. XXVIII. 18. ubi de fœdere sermo est. Arab. כפר est texit. A tegendo orta est notio delendi, obliterandi, abrogandi. Vicini abstergendi potestate Prov. XXX. 20. apud Syrum Chaldæum-
b que כְּפַר pro מָחָה Hebr. adhibetur. — מָחָה, deleo, abstergo, metaph. perdo, destruo. Gen. VII. 4. 23. ἐξηλείφθησαν ἀπὸ τῆς γῆς, deleti sunt de terra. Hesych. ἐξηλείφθησαν· ἀπώλοντο. Ex. XXXII. 31. ἐξάλειψόν με ἐκ τῆς βίβλου, dele me ex libro. Deut. IX. 14. Ps. L. 10. πάσας τὰς ἀνομίας μου ἐξάλειψον. Vide et Ies. XLIII. 25. Jer. XVIII. 23. Sir.
c XLVI. 23. Adde Theod. Ez. VI. 6. — נִשְׁמַד Niph. a שָׁמַד, perdor. Symm. Ps. XXXVI. 38. — שָׁחַת: הִשְׁחִית Pih. et Hiph. perdo. Gen. IX. 15. ἐξαλεῖψαι πᾶσαν σάρκα, ita ut perderet omne genus humanum. Ez. IX. 8. XX. 17. Hos. XI. 10. 2 Macc. XII. 42.

'ΕΞΑ'ΛΕΙΨΙΣ, obliteratio, deletio, internecio. גָּדֵר, maceria, murus. Mich.
d VII. 11. ubi ex sententia Cappelli legerunt גְּרָדַיִךְ, a rad. גָּרַד, quæ ξύειν, scabere, radere, notat, significatione affini cum delere.— מַשְׁחִית, perditio. Ezech. IX. 6.

*'ΕΞΑΛΙ'ΖΩ, evoco populum in concionem, ab ἅλις, fartim, confertim, acervatim, unde ἁλίζειν et συναλίζειν est acervare, congregare in unum locum. קָבַץ, congrego. 2 Reg. X.
e 18. ubi pro συνήθροισε, congregavit, posuit in margine Grabius lectionem cod. Alex. velut mendosam ἐξήλωσεν. Una litera mutata dedisset genuinum ἐξήλισεν. Hesych. ἐξαλίζεται, συναθροίζεται.

*'ΕΞΑΛΛΑΛΑΛΕ'Ω, Verbum fic-

titium, quod notat magnifica, ver-
ba loqui. דָּבַר נִפְלָאוֹת, mirabilis
quor. Dan. XI. 36. sec. Chis. in
θεὸν ἐξαλλαλαλήσει: ubi Theod.
λεῖν ὑπέρογκα habet. Fortasse
bendum divisim ἐξάλλα λαλήσ

'ΕΞΑΛΛΑ'ΣΣΩ, immuto, comm
alterno. 'ΕΞΑΛΛΑ'ΣΣΟΜΑΙ,
'Ἐξαλλάττομαι, differo, diversus
Sap. II. 15. ἐξηλλαγμέναι αἱ τρίβοι
τοῦ, diversæ semitæ ejus. —
mutationes. Gen. XLV. 22. ἐξαλ
σσούσας (sc. ἑαυτὰς) στολάς, stola
ternantes. Dicuntur alias ἀλλα
μεναι, quod vide supra.

*'ΕΞΑΛΛΟΙΟ'Ω, altero,
ἀλλοιῶν reddo. 3 Macc. III. 21.
immutandis sacris sermo est.
'ΑΛΛΟΜΑΙ, exsilio.
ati. Nah. III. 17.
plur. coro se מִנְּזָר: nam
Videntur leg silire. — פָּסַח
est aliquando v. 12. ἐξαλ
num edo. Ies. L locis, ubi
Sine dubio ex aliis sum, Hab. I
dicitur. — קָלַל, levis ad h. l.
8. ἐξαλοῦνται. Bahrdtio in loco
dentur LXX sono dece
legisse גָּלַל, a גִּיל, salire
quæ conjectura mihi non
esse videtur. Hesych. ἐξα
πηδήσουσι. — רִקֵּד Pih. Jo
Adde 1 Macc. XIII. 44.

*'ΕΞΑΛΛΟΣ, diversus, ali
regrinus, item: præstans,
splendidus. בַּד, linum, lin
Sam. VI. 14. Vide supra
ἐξαίρετος. — *נִפְלָא, mirabilis
XI. 36. sec. Chis. — שׁוֹנָה
diversus. Esth. III. 8. 3 Macc.
4. ἐπὶ ταῖς ἐξάλλαις τιμωρίαις, ob
nas maxime graves. Hesych. ἐξα
διάφορα, λαμπρά, ἀλλόφυλα ἢ ἐξο
Gloss. MS. in Sap. Sal. ἐξάλλ
διαφόρων.

'ΕΞΑΛΛΟΤΡΙΟ'Ω, abalieno, h. emancipo. 1 Macc. XII. 10.

'ΕΞΑΜΑΡΤΑ'ΝΩ, a scopo aber

(Sic ἐξαμαρτία pro ἀτυχία legitur apud Soph. Antig. v. 564.), deinde *pecco*, etiam *peccare facio*. חָטָא, idem. Hab. II. 10. ubi Arabs legit: ἐξήμαρτες, h. e. *peccare fecisti*, τὴν ψυχήν σου. Ita quoque Syrus. Soph. I. 18. — הֶחֱטִיא Hiph. 1 Reg. XIV. 16. XV. 26. XVI. 2. Adde Inc. Cohel. V. 5. Symm. Ies. XXIX. 21. — הִרְשִׁיעַ Hiph. *improbe ago*. Neh. IX. 33. Adde Aristoph. Plut. 916. Xenoph. Cyrop. II. 1. 6.

*ἘΞΑ΄ΜΗΝΟΝ, sc. διάστημα, *spatium sex mensium, semestre*. שִׁשָּׁה חֳדָשִׁים. 2 Reg. XV. 8. 1 Par. III. 4.

*ἘΞΑΜΥΓΔΑΛΙ΄ΖΩ, i. q. sequens ἐξαμυγδαλόω. מְשֻׁקָּדִים. Aqu. sec. cod. X. Holm. Exod. XXV. 33. ἐξημυγδαλισμένοι.

ἘΞΑΜΥΓΔΑΛΟ΄Ω, *in modum amygdalæ efformo*. מְשֻׁקָּדִים part. ...ur. Pyh. *amygdalati, amygdalæ* ...iem *referentes*. Aqu. Ex. XXV. ... sec. Cat. Nic. ἐξημυγδαλωμένην, ...egendum ἐξημυγδαλωμένοι. Idem ... 36. pro מִקְשָׁה, *ductile*, ἐξη-...

...ΑΝΑ΄ΔΥΣΙΣ, *eruptio*. מִסְפַּחַת, ...*ma, scabies, pustula*. Aqu. Lev. ... 6. — שְׁחִין, *ulcus*. Aqu. ...XIII. 18.

...ΑΝΑΛΙ΄ΣΚΩ, *consumo, ab*... *perdo*, et ἐξαναλίσκομαι, *pe*... ...*stinguor*. אָכַל, *edo, consumo*. ...XXXIII. 3. Deut. V. 25. — ...*piro*. Num. XVII. 12. ἐξαν-... ...*exstincti sumus*. Conf. Ælian. ...III. 18. fin. — הָדַף, *deturbo*. ...X. 4. — הִכְרִית Hiph. *ex*-... Lev. XXVI. 22. — הָמַם, Deut. II. 15. — הֵרִיק ... רִיק, *evacuo*. Lev. XXVI. ... הִשְׁמִיד Hiph. *perdo*. Thren. ... — יָרַשׁ, *hæreditario jure possideo*. Deut. XXVIII. 42. Sermo ibi est de locusta arbores ac terræ fruges corrumpente. Arab. ورش notat: *arreptum avide voravit cibum*. — כִּלָּה Pih. Num. XVI. 21. 45. Deut. VII. 22. Jer. IX. 15. Inc. f
Ez. XXXV. 13. — תָּמַם, *deficio*. Num. XIV. 33. 35. ἐξαναλωθήσονται, *peribunt*.

*ἘΞΑΝΑ΄ΣΤΑΣΙΣ, *expulsio e sede, eversio*. יְקוּם, *substantia, omne quod vivit in terra*. Gen. VII. 4. sec. Compl. et Cod. Mosqu. ubi alii l. ἀνάστασιν et ἀνάστημα habent, quod vide supra.

ἘΞΑΝΑΤΕ΄ΛΛΩ, *exorior*, it. *facio* g
oriri, produco. זָרַח, idem. Ps. CXI. 4. — הִצְמִיחַ Hiph. *germinare facio*. Gen. II. 9. Ps. CIII. 15. — *שָׁלַח, *mitto, emitto*. Amos I. 4. sec. Compl. et Cyrillum.

ἘΞΑΝΘΕ΄Ω, *effloresco*. *אֲבַעְבֻּעֹת, *inflationes*. Symm. Exod. IX. 9. φλυκτίδες ἐξανθοῦσαι. Potest ad ἕλκη referri, ut legendum sit: φλυκτίδας ἐξανθοῦντα, quæ versio esset non h
unius vocis, sed duarum פֹּרֵחַ אֲבַעְבֻּעֹת. De *pustulis* usurpat etiam Thucyd. Lib. II. 49. omninoque amant medici in morbis. V. Reitz. ad Lucian. Nigrin. T. I. Bip. p. 253. Cæterum ad Exod. l. l. pertinet fortasse glossa Hesychii: ἐξανθῆσαι, ἐκζέσαι, si nempe e conjectura Ernesti reponatur ἐξανθοῦσαι, ἐκζέουσαι. Certe LXX h. l. habent ἀναζέουσαι. — גָּמַל, i
maturesco. Ies. XVIII. 5. — הֵנֵץ Hiph. a נוּץ, *germino*. Num. XVII. 8. ἐξήνθησεν. Suidas: ἐξήνθησεν, ἀνεβλάστησεν, ἀνέθαλλεν. Ps. LXXI. 16. CII. 14. tanquam flos agri, οὕτως ἐξανθήσει, sic *florebit*. Hesych. ἐξανθήσει, ἀνθήσει. — זָרַק, *spargo*. Hos. VII. 9. πολιαὶ ἐξήνθησαν αὐτῷ. Libere verterunt. — פָּרַח et semel in Hiph. הִפְרִיחַ. Lev. XIII. 12. Ps. XCI. 13.

a ἐξαλειφθῆναι τὴν οἰκίαν, h. e. μετὰ τὸ χρισθῆναι, ut explicat Gloss. in Octat. 1 Par. XXIX. 4. ἐξαλειφθῆναι ἐν αὐτοῖς τοὺς τοίχους τοῦ ἱεροῦ, ut obducantur illis parietes templi. — כָּפַּר Pih. *abolear*. Symm. Ies. XXVIII. 18. ubi de fœdere sermo est. Arab. כפר est *texit*. A *tegendo* orta est notio *delendi, obliterandi, abrogandi*. Vicini *abstergendi* potestate Prov. XXX. 20. apud Syrum Chaldæum-
b que כְּפַר pro מָחָה Hebr. adhibetur. — מָחָה, *deleo, abstergo*, metaph. *perdo, destruo*. Gen. VII. 4. 23. ἐξηλείφθησαν ἀπὸ τῆς γῆς, *deleti sunt* de terra. Hesych. ἐξηλείφθησαν· ἀπώλοντο. Ex. XXXII. 31. ἐξάλειψόν με ἐκ τῆς βίβλου, *dele* me ex libro. Deut. IX. 14. Ps. L. 10. πάσας τὰς ἀνομίας μου ἐξάλειψον. Vide et Ies. XLIII. 25. Jer. XVIII. 23. Sir.
c XLVI. 23. Adde Theod. Ez. VI. 6. — נִשְׁמַד Niph. a שָׁמַד, *perdor*. Symm. Ps. XXXVI. 38. — שִׁחֵת: הִשְׁחִית Pih. et Hiph. *perdo*. Gen. IX. 15. ἐξαλεῖψαι πᾶσαν σάρκα, ita ut *perderet* omne genus humanum. Ez. IX. 8. XX. 17. Hos. XI. 10. 2 Macc. XII. 42.

'ΕΞΑ'ΛΕΙΨΙΣ, *obliteratio, deletio, internecio*. גָּדֵר, *maceria, murus*. Mich.
d VII. 11. ubi ex sententia Cappelli legerunt גְּרָדֵךְ, a rad. גָּרַד, quæ ξύειν, *scabere, radere*, notat, significatione affini cum *delere*. — מַשְׁחִית, *perditio*. Ezech. IX. 6.

*'ΕΞΑΛΙ'ΖΩ, *evoco populum in concionem*, ab ἅλις, *fartim, confertim, acervatim*, unde ἁλίζειν et συναλίζειν est *acervare, congregare in unum locum*. קָבַץ, *congrego*. 2 Reg. X.
e 18. ubi pro συνήθροισε, *congregavit*, posuit in margine Grabius lectionem cod. Alex. velut mendosam ἐξήλωσεν. Una litera mutata dedisset genuinum ἐξήλισεν. Hesych. ἐξαλίζεται, συναθροίζεται.

*'ΕΞΑΛΛΑΛΑΛΕ'Ω, Verbum fictitium, quod notat *magnifica, superba loqui*. דִּבֵּר נִפְלָאוֹת, *mirabilia loquor*. Dan. XI. 36. sec. Chis. ἐπὶ Θεὸν ἐξαλλαλαλήσει: ubi Theod. λαλήσει ὑπέρογκα habet. Fortasse scribendum divisim ἐξάλλα λαλήσει.

'ΕΞΑΛΛΑ'ΣΣΩ, *immuto, commuto, alterno*. 'ΕΞΑΛΛΑ'ΣΣΟΜΑΙ, 'Εξαλλάττομαι, *differo, diversus* ... Sap. II. 15. ἐξηλλαγμέναι αἱ τρίβοι αὐτοῦ, *diversæ semitæ* ejus. — חֲלִיפוֹת ... *mutationes*. Gen. XLV. 22. ἐξαλλασσούσας (sc. ἑαυτὰς) στολάς, stolas alternantes. Dicuntur alias ἀλλασσόμεναι, quod vide supra.

*'ΕΞΑΛΛΟΙΟ'Ω, *altero*, ... ἀλλοιῶν *reddo*. 3 Macc. III. 21. ... de immutandis sacris sermo est.

'ΕΞΑ'ΛΛΟΜΑΙ, *exsilio*. ... ati. Nah. III. 17. ... plur. *coron*... isse מִנְּזָר: ... Videntur leg... *silire*. — ... est aliquando ... 12. ἐξαλ... *num edo*. Ies. L... locis, ubi h... Sine dubio ex aliis ... Hab. dicitur. — קַל, *levis*, ad h. l. ... 8. ἐξαλοῦνται. Bahrdtio vi... dentur LXX sono dec... legisse גָּלַל, a גִּיל, *salire* ... quæ conjectura mihi non ... esse videtur. Hesych. ἐξα... πηδήσουσα. — רִקֵּד Pih. Jo... Adde 1 Macc. XIII. 44.

'ΕΞΑΛΛΟΣ, *diversus, ali*... *regrinus*, item: *præstans*, ... *splendidus*. בַּד, *linum, lin*... Sam. VI. 14. Vide supra ἐξαίρετος. — *נִפְלָא, *mirabilis* ... XI. 36. sec. Chis. — שֹׁנָה ... *diversus*. Esth. III. 8. 3 Mac... 4. ἐπὶ ταῖς ἐξάλλαις τιμωρίαις, o... nas *maxime graves*. Hesych. ἐξ... διάφορα, λαμπρά, ἀλλόφυλα ἢ ... Gloss. MS. in Sap. Sal. ἐξα... διαφόρων.

'ΕΞΑΛΛΟΤΡΙΟ'Ω, *abalieno, emancipo*. 1 Macc. XII. 10.

'ΕΞΑΜΑΡΤΑ'ΝΩ, *a scopo al*...

(Sic ἐξαμαρτία pro ἀτυχία legitur apud Soph. Antig. v. 564.), deinde *pecco*, etiam *peccare facio.* חָטָא, idem. Hab. II. 10. ubi Arabs legit: ἐξήμαρτες, h. e. *peccare fecisti*, τὴν ψυχήν σου. Ita quoque Syrus. Soph. I. 18. — הֶחֱטִיא Hiph. 1 Reg. XIV. 16. XV. 26. XVI. 2. Adde Inc. Cohel. V. 5. Symm. Ies. XXIX. 21. — הִרְשִׁיעַ Hiph. *improbe ago.* Neh. IX. 33. Adde Aristoph. Plut. 916. Xenoph. Cyrop. II. 1. 6.

ἘΞΑ΄ΜΗΝΟΝ, sc. διάστημα, *spatium sex mensium, semestre.* שִׁשָּׁה חֳדָשִׁים. 2 Reg. XV. 8. 1 Par. III. 4.

*ἘΞΑΜΥΓΔΑΛΙ΄ΖΩ, i. q. sequens ἐξαμυγδαλόω. מְשֻׁקָּדִים. Aqu. sec. Cod. X. Holm. Exod. XXV. 33. ἐξημυγδαλισμένοι.

ἘΞΑΜΥΓΔΑΛΟ΄Ω, *in modum amygdalæ efformo.* מְשֻׁקָּדִים part. plur. Pyh. *amygdalati, amygdalæ speciem referentes.* Aqu. Ex. XXV. sec. Cat. Nic. ἐξημυγδαλωμένην, legendum ἐξημυγδαλωμένοι. Idem 36. pro מִקְשָׁה, *ductile*, ἐξη...λωμένη.

...ΑΝΑ΄ΔΥΣΙΣ, *eruptio.* מִסְפַּחַת, ...*ma, scabies, pustula.* Aqu. Lev. ...6. — שְׁחִין, *ulcus.* Aqu. ...XIII. 18.

...ΑΝΑΛΙ΄ΣΚΩ, *consumo, ab... perdo*, et ἐξαναλίσκομαι, *pe... extinguor.* אָכַל, *edo, consumo.* ...XXXIII. 3. Deut. V. 25. — ...*spiro.* Num. XVII. 12. ἐξαν... *exstincti sumus.* Conf. Ælian. ...II. 18. fin. — הָדַף, *deturbo.* ...X. 4. — הִכְרִית Hiph. *ex...* Lev. XXVI. 22. — הָמַם, ... Deut. II. 15. — הֵרִיק ... רִיק, *evacuo.* Lev. XXVI. ... הִשְׁמִיד Hiph. *perdo.* Thren. ... — יָרַשׁ, *hæreditario jure possideo.* Deut. XXVIII. 42. Sermo ibi est de locusta arbores ac terræ fruges corrumpente. Arab. ورش notat: *arreptum avide voravit cibum.* — כִּלָּה Pih. Num. XVI. 21. 45. Deut. VII. 22. Jer. IX. 15. Inc. Ez. XXXV. 13. — תָּמַם, *deficio.* Num. XIV. 33. 35. ἐξαναλωθήσονται, *peribunt.*

*ἘΞΑΝΑ΄ΣΤΑΣΙΣ, *expulsio e sede, eversio.* יְקוּם, *substantia, omne quod vivit in terra.* Gen. VII. 4. sec. Compl. et Cod. Mosqu. ubi alii l. ἀνάστασιν et ἀνάστημα habent, quod vide supra.

ἘΞΑΝΑΤΕ΄ΛΛΩ, *exorior*, it. *facio oriri, produco.* זָרַח, idem. Ps. CXI. 4. — הִצְמִיחַ Hiph. *germinare facio.* Gen. II. 9. Ps. CIII. 15. — *שָׁלַח, *mitto, emitto.* Amos I. 4. sec. Compl. et Cyrillum.

ἘΞΑΝΘΕ΄Ω, *effloresco.* *אֲבַעְבֻּעֹת, *inflationes.* Symm. Exod. IX. 9. φλυκτίδες ἐξανθοῦσαι. Potest ad ἕλκη referri, ut legendum sit: φλυκτίδας ἐξανθοῦντα, quæ versio esset non unius vocis, sed duarum פֹּרֵחַ אֲבַעְבֻּעֹת. De *pustulis* usurpat etiam Thucyd. Lib. II. 49. omninoque amant medici in morbis. V. Reitz. ad Lucian. Nigrin. T. I. Bip. p. 253. Cæterum ad Exod. l. l. pertinet fortasse glossa Hesychii: ἐξανθῆσαι, ἐκζέσαι, si nempe e conjectura Ernesti reponatur ἐξανθοῦσαι, ἐκζέουσαι. Certe LXX h. l. habent ἀναζέουσαι. — גָּמַל, *maturesco.* Ies. XVIII. 5. — הֵנֵץ Hiph. a נָצַץ, *germino.* Num. XVII. 8. ἐξήνθησεν. Suidas: ἐξήνθησεν, ἀνεβλάστησεν, ἀνέθαλλεν. Ps. LXXI. 16. CII. 14. tanquam flos agri, οὕτως ἐξανθήσει, sic *florebit.* Hesych. ἐξανθήσει, ἀνθήσει. — זָרַק, *spargo.* Hos. VII. 9. πολιαὶ ἐξήνθησαν αὐτῷ. Libere verterunt. — פָּרַח et semel in Hiph. הִפְרִיחַ. Lev. XIII. 12. Ps. XCI. 13.

a Ies. XXVII. 6. Hos. XIV. 8. — פָּרֹחַ פָּרַח. Ies. XXXV. 2. — פֶּרַח, *flos*. Nah. I. 4. — שָׁלַף, *educo*. Al. Ps. CXXVIII. 5. Theodoretus auctor est, multos codd. habuisse ἐξανθῆσαι, ubi ἐξανθεῖν est *florem emittere*, non autem, ut quidam putant, *florem perdere*. Adde Sir. LI. 20.

ʼΕΞΑΝΘΙ'ΖΩ, *colore inficio, floridis coloribus pingo*. צָהֹב, *fulvus*.
b Lev. XIII. 30. ubi tamen pro ἐξανθίζουσα alii habent ξανθίζουσα.

ʼΕΞΑΝΙ'ΣΤΗΜΙ, *surgo*, it. *suscito*. הֵקִיץ Hiph. a קוּץ, *evigilo*. Ies. XXIX. 8. — חָיָה Pih. *vivifico*. Gen. XIX. 32. 34. — חָרַד, *trepido*. 1 Sam. XVI. 4. ἐξανέστησαν, *trepidi surrexerunt*. Alii habent ibi ἐξέστησαν. — יָקַץ, *expergisco*. 1 Reg. XVIII. 27. — נָקַם, *vindico*. Ez.
c XXV. 15. — פָּרַח, *effloresco*. Ez. VII. 10. ἐξανέστηκεν ὕβρις. Bene quoad sensum. — קוּם, et in Hiph. הֵקִים. Gen. XVIII. 16. XIX. 1. Jos. VIII. 7. 19. Theod. Jud. V. 12. ubi pro ἐξανίστατο legendum est ἐξανίστασο, ut habet Procop. et Cat. Nic. p. 150. — שׁוּת, *pono*. Gen. IV. 24. Sir. VIII. 14. μὴ ἐξαναστῇς, *ne assurgas in ver-*
d *ba acria et contentiosa*, h. e. *ne litiges, contendas ac rixeris*. Ib. XVII. 17. ἐξαναστήσεται, *exsurget ad judicium*, sc. Deus. Adde 1 Macc. IX. 40. et XI. 69.

ʼΕΞΑΝΤΛΕ'Ω, *exhaurio, quod haustum est effundo*. דָּלָה, *aquam ex puteo haurio*. Prov. XX. 5. — חָשַׂף, *nudo*, it. *exhaurio*. Agg. II. 17.

e ʼΕΞΑΠΑΤΑ'Ω, *seduco, decipio*. הִשִּׁיא Hiph. a נָשָׁא, *exactorem ago*. Symm. Ps. LXXXVIII. 23. Sed ibi loco ἐξαπατήσει legere mallem ἐξαπαιτήσει, coll. Nehem. V. 7. ubi eadem vox a LXX per ἀπαιτεῖν redditur. — הֵתֵל Pih. *deludo*. Ex. VIII. 29. — *הִשְׁתַּעֲשַׁע Hithp. a שָׁעַע, *mollibus verbis decipior, mulceor*, ut infantibus fieri solet. Symm. Ies. XXIX. 9. — *שׁוֹבֵב, *averto*, sc. a sana mente. Symm. Ies. XLVII. 10. Sus. 56. τὸ κάλλος ἐξηπάτησέ με, pulchritudo *seduxit* me. Hesych. ἐξηπάτησεν, ἐξεπλάνησε. Idem: ἐξαπατᾷ, χλευάζει, δελεάζει, φενακίζει.

ʼΕΞΑ'ΠΙΝΑ, *repente, subito*. *בַּעַל, *dominus, princeps*. Lev. XXI. 4. Legerunt בְּעֶגֶל, quod Syriace est *subito*. Arab. عجل notat *festi-* g
nare, properare, et عاجلا *confestim, subito*. — *בְּשַׁלְוָה, *in quiete*. Dan. XI. 21. et 24. sec. Chis. Respexerunt Chald. hujus vocis significationem. Vocabula enim Chald. שְׁלוּ, שָׁלְיָא, etc. *repente, subito* notant, teste Buxtorfio Lex. Chald. f. 2407. — כְּבַלַּע infin. Pih. *cum tegunt*. Num. IV. 21. ἰδεῖν ἐξάπινα. Vulg. *nulla curiositate videant*. Sumserunt i
בָּלַע in notione metaphorica. — פִּתְאֹם. Jos. XI. 7. Ps. LXIII. 4. Ies. XLVIII. 3. — בְּפִתְאֹם. 2 Par. XXIX. 36. — בְּפֶתַע פִּתְאֹם, *in momento subito*. Num. VI. 9. — כְּרֶגַע, *sicut momento*. Ps. LXXII. 19.

ʼΕΞΑΠΙ'ΝΗΣ, idem. פִּתְאֹם, idem. Prov. VI. 15. — פֶּתַע. Prov. XXIX. 1. — בְּפֶתַע. Num. XXXV. i
22. — כְּמוֹ רֶגַע. Symm. Thren. IV. 6. Hesych. ἐξαπίνης, αἰφνιδίως, ἐξαίφνης.

ʼΕΞΑΠΛΟ'Ω, *expando, extendo*. מִתְלַהֲלֵהַּ part. Hithp. *contusus*, it. *blandiens*. Theod. Prov. XXVI. 22. λόγοι ἐνθυμίου, ὡς ἐξαπλούμενοι, sermones astuti, tamquam expansi.

a Num fortasse de rebus expansis cogitavit? Hieronymus: *quasi simplicia*. Itidem non male. — פָּרַשׂ, *expando*. Symm. Ies. XXV. 11.

'ΕΞΑΠΟ'ΛΛΥΜΑΙ, *pereo, intereo*. Sap. X. 6. Adde Herodot. IV. 173. pag. 277. Eurip. Troad. 1214. Soph. Electr. 591.

'ΕΞΑΠΟΡΕ'ΟΜΑΙ, *animi pendeo, plane hæsito, prorsus animo concido,*
b *plane anxius et perplexus sum, obstupesco.* פּוּן. Ps. LXXXVII. 16. ἐταπεινώθην καὶ ἐξηπορήθην. Non derivarunt a פּוּן, sed ab لغن, *consilii inops fuit*. — שָׁמַם, *stupeo, obstupesco*. Aqu. Job. XXI. 5. Hesych. ἐξαπορηθῆναι, ἐξαφανισθῆναι, ἐν ἀπορίᾳ γενέσθαι.

'ΕΞΑΠΟΣΤΕ'ΛΛΩ, *emitto, dimitto*, etiam *ejicio, expello*. *גָּרַשׁ, idem.
c Inc. Jos. XXIV. 12. ubi est i. q. ἐκβάλλειν. Vide tamen ad h. l. Scharfenbergium. — הוֹלִיךְ Hiph. a הָלַךְ, *ire facio*. Job. XII. 19. — הֵסִיר Hiph. a סוּר, *facio reverti*. 1 Reg. XV. 12. — הוֹצִיא : יָצָא Kal et Hiph. *exeo, exire facio*. Gen. XLV. 1. Inc. et LXX Exod. XXI. 2. 2 Reg. XI. 13. — מִשְׁלַח, *missio*. Esth. IX. 22. — שִׁלּוּחַ, *donum*.
d Mich. I. 14. — שָׁלַח et passim in Pih. שִׁלַּח. 1 Sam. VI. 3. μὴ δὴ ἐξαποστείλητε αὐτὴν κενὴν, ne quæso vacuam illam *dimittatis*. Vide et Job. XXII. 9. 1 Sam. X. 26. ἐξαπέστειλε ἅπαντα τὸν λαὸν, *dimittebat* omnem populum. 2 Sam. III. 14. ἐξαπέστειλε πρὸς Σαοὺλ, *mittebat* ad Saulem. Joël. III. 13. ἐξαποστείλατε δρέπανα, *emittite* falces, coll. Marc. IV. 29.
e Apoc. XIV. 15. Job. XXXIX. 3. ubi fortasse loco ἐξαποστελεῖς reponendum est ἐξαποστέλλουσι. Videntur tamen verba ὠδῖνας δὲ αὐτῶν ἐξαποστελεῖς in LXX esse Theodotionis, qui ea posuerat pro verbis τῶν Ο', ὠδῖνας δὲ αὐτῶν ἔλυσας, a librariis alienum in locum (v. 2. nempe) collocatis, quæ conjectura auctoritate Cod. Colbertini a Montf. collati confirmatur. Adde Aqu. Ies. XV. f
2. ubi nidus ἐξαπεσταλμένος, s. *dimissus est is, de quo pulli avolarunt*, aut *ex quo pulli emissi et ejecti sunt*. — *שְׁלַח Chald. Dan. VI. 22. Tob. X. 9. et 10. ἐξαποστέλλειν est *dimittere, veniam dare discedendi.*

*ΘΕ'ΛΩ 'ΕΞΑΠΟΣΤΕ'ΛΛΕΙΝ, *volo dimittere*. שָׁלַח, *dimitto*. Ex. XI. 9.

'ΕΞΑΠΟΣΤΟΛΗ', *emissio*. שִׁלַּח. g
Theod. Ies. XXVII. 8. 3 Macc. IV. 4. ubi *violentam ejectionem* notat, coll. v. 5.

*'ΕΞΑΠΟΤΙ'ΝΩ, *punio*, etiam in universum *rependo*. שִׁלֵּם, idem. 1 Sam. XXIV. 20. ἐξαποτίσει αὐτῷ ἀγαθὰ sec. Ald. ubi alii libri ἀποτίσει, alii vero ἀνταποδώσει habent.

'ΕΞΑ'ΠΤΩ, *incendo, accendo*, it. *annecto, alligo*. בָּעַר, idem. Inc. h
Jud. XV. 7. — דָּלַק, *fervide insector*. Thren. IV. 19. ἐπὶ τῶν ὀρέων ἐξήφθησαν, ubi tamen fortasse legendum est ἐξέστησαν. — הֶעֱלָה Hiph. *ascendere facio*. Num. VIII. 4. ἐξῆψε τοὺς λύχνους. Fortasse legendum ἐξήρτησε. — *הִצִּית. Symm. et LXX Amos I. 14. — קָשַׁר, *alligo*. Prov. XXII. 15. ἄνοια ἐξῆπται καρδίαν (vel, ut alii rectius, καρδίας) νέου, i
stultitia *alligata est* vel *adhæret* cordi juvenis. Suidas: ἐξῆπται, ἐξῆρται, κρέμαται. Vide s. φλόξ.

*'ΕΞΑΡΘΡΕ'Ω, *luxo membra*, i. q. ἐξαρθρόω. עָמַל, *laboro*. Jon. IV. 10. οὐδὲ ἐξάρθρησας sec. Ald. Videtur hic ἐξαρθρεῖν de eo dici, qui graviore opere membra luxavit. Alias enim hæc versio cum textu Hebr. conciliari nequit.

*"ΕΞΑΡΘΡΟΣ, *articulis suis emotus, luxatus*. 4 Macc. IX. 13. ubi

a al. vitiose ἔξαρθος. Vide s. v. ἐξαρθρόω. Zonaras Lex. col. 755. ἔξαρθρος, ἀρθριτικός. Hesych. ἔξαρθρος, ἐκμελής. Suidas præterea addit: ἐξωστεϊσμένος, q. d. *exossatus*.

'ΕΞΑΡΘΡΟ'Ω, *deartuo, artus loco moveo, membra luxo, et articulis emoveo.* הֵמְעִיד, Hiph. a מָעַד, *vacillare facio.* Symm. Ps. LXVIII. 24. 4 Macc. X. 5. Est ab ἔξαρθρος,
b h. e., interprete Suida, ἐκμελής, ἐξωστεϊσμένος.

'ΕΞΑΡΙΘΜΕ'Ω, *enumero.* מָנָה, *numero.* Gen. XIII. 16. Psalm. LXXXIX. 13. — מִסְפָּר, *numerus.* Num. XXIII. 10. — מָסַר, *trado.* Num. XXXI. 5. Sermo ibi est de delectu ex Israëlitarum copiis habito. — סָפַר. Gen. XV. 5. Deut. XVI. 9. Ps. XXI. 18. ubi pro ἐξη-
c ρίθμησαν cum Grabio legendum ἐξηρίθμησα. Symm. Psalm. LV. 9. — סְפֹרוֹת plur. *numeri.* Symm. Ps. LXX. 15. Theod. Jer. XXXIII. 22. Sirac. I. 9. ἐξηρίθμησεν αὐτήν, h. e. *optime cognitam ac perspectam habet.* Quæ enim numeravimus, hæc nobis non possunt non esse quam notissima. Sir. XVIII. 4. est i. q. ἐκδιηγεῖσθαι, *enarrare,* cum quo
d etiam ibi permutatur. Vulg. *enuntiabit.* Eodem modo Syrus.

'ΕΞΑΡΚΕ'Ω, *sufficio.* קָצַר, *decurtor.* Num. XI. 23. μὴ ἡ χεὶρ κυρίου οὐχὶ ἐξαρκέσει, nonne manus Dei sufficiat? sc. ad suppeditandum ipsis alimenta. Decurtata manus est symbolum virium non sufficientium. Hes. ἐξαρκέσει, ἐκποιήσει.

*'ΕΞΑΡΝΕ'ΟΜΑΙ, *nego, recuso.*
e 4 Macc. X. 35. Vide quoque Pollucis Onom. V. 104.

'ΕΞΑΡΠΑ'ΖΩ, *abripio, eripio, libero.* 1 Macc. VII. 29.

"ΕΞΑΡΣΙΣ, *elevatio, profectio,* it. *evulsio, exstirpatio.* מַסַּע, *profectio.* Num. X. 6. ἐπὶ τῇ ἐξάρσει αὐτῶν, *cum proficiscuntur.* — נָתוֹשׁ, inf. *evellendo.* Jerem. XII. 17. ἐξαρῶ τὸ ἔθνος ἐκεῖνο ἐξάρσει καὶ ἀπωλείᾳ, e medio tollam illam gentem *exstirpatione* et f
exitio, h. e. funditus illam gentem exstirpabo.

'ΕΞΑΡΤΑ'Ω, *suspendo.* חָבַר, *connecto, conjungo.* Ex. XXVIII. 7. ἐπὶ τοῖς δυσὶ μέρεσι ἐξηρτημέναι, in duabus partibus *suspensa.* In cod. Alex. legitur ἐξηρτισμένοι. Unde Gloss. in Octat. ἐξηρτισμένοι, ἀποκρεμάμενοι. Sed præferendum ἐξηρτημέναι. Hes. ἐξηρτημένοι, κρεμάμενοι, ἢ g
κεκοσμημένοι.

'ΕΞΑ'ΡΧΩ, *incipio, initium facio, maxime in canendo, præcino, cantu præeo.* *עָוֹן, *iniquitas.* Hos. X. 10. ἐξαρχόντων, præcinentium. Loco עֲוֹנֹתָם legerunt עֲנוֹת. — עָנָה *respondeo,* it. *canto.* Exod. XV. 20. ἐξῆρχε δὲ (subintellige ᾠδῆς, vel ᾠδήν, vel ᾆσμα, vel αἴνου, vel simile quid) αὐτῶν Μαριάμ, ex illis autem Miriam h
odam *incipiebat,* vel *præcinebat:* ubi Schol. ed. Rom. καὶ κατέλεγεν αὐτοῖς. Ibid. XXXII. 17. φωνὴν ἐξαρχόντων οἴνου (lege αἴνου) ἐγὼ ἀκούω, vocem præcinentium hymnum ego audio. Num. XXI. 17. Psalm. CXLVI. 7. ἐξάρξατε. Vulg. *præcinite:* ubi male quidam putant LXX vertisse ἐξᾴδετε. Judith. XVI. 1. ἐξάρχετε τῷ Θεῷ. Hesych. ἐξάρξατε, ἄρξατε μελῳ- i
δίας, ὑμνήσατε, προκατάρξατε, καταλέξατε. Hesych. ἐξάρξατε, προκατάρξατε, καταλέξατε. Pausan. V. 18. p. 423. Ἀπόλλων ἐξάρχων τῆς ᾠδῆς. Hom. Od. Δ', v. 18. seq. Hesiod. Scut. Herc. 205. Theocrit. Id. VIII. 62. Conf. Spanhem. Obss. in Callim. p. 334. et ad Julian. pag. 23. nec non Sturzii Lexic. Xenoph. s. h. v.

'ΕΞΑ'ΡΧΟΜΑΙ, *incipio.* 1 Macc. k
IX. 66.

'ΕΞΑΣΘΕΝΕ'Ω, *prorsus imbecillis sum, omnibus viribus destituor.* הִכְשִׁיל, Hiph. *facio impingere, labefacto.* Ps. LXIII. 8. ubi ἐξασθενεῖν transitive accipiendum videtur, ut

a quoque simplex ἀσθενῆ Mal. II. 8. legitur.

*ΕΞΑΣΚΕ'Ω, *exerceo*. 4 Macc. V. 23. ἀνδρείαν ἐξασκεῖν, ut nos fortitudini assuefaciamus. Alii habent ἐξασκεῖ, sensu fere eodem. Ib. XIII. 23.

'ΕΞΑΣΤΡΑ'ΠΤΩ, *effulguro, effulgeo, fulguris instar emico, remico*. בָּרָק, *fulgur, fulgor*. Nah. III. 3.
b ἐξαστραπτόντων ὅπλων, armorum fulgurantium. — מִתְלַקַּחַת, part. Hithp. fœm. *interceptus*, aut *sese reciprocans*. Ez. I. 4. πῦρ ἐξαστράπτον, ignis *effulgurans*. Ita quoque Chald. et Arabs. — קָלָל, *tersus*. Ez. I. 7. ὡς ἐξαστράπτων χαλκὸς, tanquam æs *effulgurans*. Dan. VI. 10. sec. Chis.

'ΕΞΑΤΙΜΑ'ΖΩ, *dehonesto, despi-*
c *cio*. בָּזָה, *sperno*. 1 Sam. XVII. 42. Soph. Œd. Col. v. 1442.

'ΕΞΑΤΙΜΟ'Ω, idem. נִכְלַם, Niph. *erubesco*. Ezech. XVI. 60.

'ΕΞΑΥΧΕΝΙΣΜΟ'Σ, *excervicatio*. פֶּרֶק, *dilaceratio, extorsio*. Aquila. Nah. III. 1.

'ΕΞΑΦΙ'ΗΜΙ, *dimitto*. 2 Maccab. XXII. 24. ἐξαφεῖναι σῶον. Strabo Geogr. XVII. p. 1160. D.

d 'ΕΞΕΓΕΙ'ΡΩ, *excito, suscito*. הִבְעִיר, Hiph. *depasco*. 1 Reg. XVI. 3. Legisse videntur eliso Beth מֵעִיר ab עוּר. — הֵטִיל, Hiph. a טוּל, *abjicio, injicio, immitto*. Jon. I. 4. ἐξήγειρε πνεῦμα μέγα εἰς τὴν θάλασσαν. Bene quoad sensum. — הֵקִיץ Hiph. a קוּץ, *evigilo*. Aqu. Theod. Job. XIV. 11. LXX Ps. III. 5. LXXII. 20. Dan. XII. 2. — חַיִּים, plural. *vita*. Ies.
e XXXVIII. 16. ἐξήγειράς μου τὴν πνοήν. — חוֹלֵל, Pih. a חוּל, *parturio*. Prov. XXV. 24. βορέας ἐξεγείρει νέφη. Bene quoad sensum. — יָעַד, *constituo*. Ezech. XXI. 16. οὗ ἂν τὸ πρόσωπόν σου ἐξεγείρηται, quocunque facies tua sese obverterit. Hieron. *quocunque faciei tuæ erit appetitus*. Videtur legisse ἐξορέγηται. — יָקַץ, *evigilo*. Genes. XXVIII. 16. XLI. 22. Jud. XVI. 15. 21. — *לֹא נָתַן f
תְּנוּמָה, *non do dormitationem*. Inc. Prov. VI. 4. ἐξεγέρθητι. — *מִנִּי, *ex me*. Inc. sec. Cat. Niceph. p. 154. Jud. V. 14. ἐξεγείρου: nempe, ut e Cod. Oxon. patet, temeritate librarii pro ἐξ ἐμοῦ. — *נָעַר, *fremo*. Jer. LI. 38. ἐξηγέρθησαν; quasi esset Niphal ab עוּר. — נָשָׂא, *attollo*. Ez. XI. 22. — סָעַר, *procellis agitor*. Jon. I. 13. — עֵדֶר, *grex*. Jud. V. g
16. ubi pro עֲדָרִים legisse videntur עִירִים, quod *vigiles* notat. — עוּר, in Kal, Niph. Pih. Hiph. et Hithp. Sic legitur pro הִתְעֹרֵר apud Inc. et LXX Cant. II. 7. LXX Jud. V. 12. 1 Par. V. 26. Esdr. I. 1. 5. — עֵרָה, Pih. *nudo*. Hab. III. 12. Videntur deduxisse ab עוּר et legisse עֶרְתָּ, nam הֵעִיר est *vigilare, excitare*. Inc. Hab. III. 9. ubi de arcu h
dicitur, qui *tenditur*. Videntur enim olim arcum obvelasse, ut sagittæ eo facilius scopum ferirent. — קוּם : הֵקִים, Kal et Hiph. Num. X. 35. 2 Sam. XII. 11. Esth. VIII. 5. — רָדָה, *dominor*. Num. XXIV. 19. Videntur permutasse hanc vocem cum רוּד. — שָׁאַג et נָעַר, *rugio, rudo* junctim. Jer. LI. 38. — שָׂגַב יֶשַׁע, *extollor salute*. Job. i
V. 11.

'ΕΞΕ'ΔΡΑ, *exedra, cella porticibus addita ad colloquendum sive meridiandum, in qua frequentes sedes*. חָצֵר, *atrium*. Ez. XLII. 5. — טוּר, *ordo, series*. Ezech. XLVI. 24. — טִירוֹת, plur. idem. Ezech. XLVI. 24. — לִשְׁכָּה, *cubiculum*. Ezech. XL. 46. XLIV. 19. Symm. 1 Sam.

a IX. 22. et Ezech. XL. 17. ac XLII. 3. ἐξέδραν, quam vocem tamen Syro tribuit Theodoretus in Comment. ad h. l. p. 1022. — צֶלַע, *laterale cubiculum*. Ezech. XLI. 11. Gloss. Ἐξέδρα, *triclinus, ala*, ubi *triclinus*, docente Kuhnio ad Polluc. I. c. 8. s. 79. p. 51., adjective sumitur. Polluci scribitur ἐξέδρα. Ἐξέδρα, inquit, ἵνα συγκάθηνται. Vide Dru-
b sium in Fragm. p. 662. et Valesium in Euseb. p. 232.

* ΕΞΕΙΚΑ'ΖΩ, *effingo, effigiem alicujus exprimo*. הִתִּיר, Hiph. a נָתַר, *libere ferri sino, solvo, exsilire facio*. Incert. Hab. III. 6. ἐξείκασε. Num fortasse scribendum est ἐξέτηξε? Confer supra s. v. διατήκω.

ΈΞΕΙΚΟΝΙ'ΖΩ, *effingo, formo, figuro, omnibus lineamentis ad exem-
c plum effingo*. אָסוֹן, *exitium, mors*. Exod. XXI. 22. ἐξέλθῃ τὸ παιδίον αὐτῆς μὴ ἐξεικονισμένον, egrediatus infans ejus non *rite formatus*, aut *perfectus et maturus*: ubi verbis μὴ ἐξ. respondent in textu וְלֹא יִהְיֶה אָסוֹן, *et non fuerit mors*. Vide et v. 23. Hottingerus in Thes. Phil. p. 374. judicat, ἐξεικ. e margine irrepsisse in textum, cui illustrationis gratia
d fuerit adscriptum. Grotio ad h. l. legisse videntur אסמון. Suidas et Hesych. ἐξεικονισμένον, μεμορφωμένον. Ita etiam Phavorinus, apud quem praeterea additur ἢ τέλειον.

* ΈΞΕΙΜΙ, *exeo*. יָצָא, idem. Ex. XXVIII. 31.

* ΈΞΕΙ'ΝΑΙ, *licere*, i. q. καθήκειν. 3 Maccab. I. 11. διὰ τὸ μηδὲ τοῖς ἐκ τοῦ ἔθνους ἐξεῖναι εἰσιέναι, quia nec Ju-
e daeis intrare templum liceret.

ΈΞΕΚΚΛΗΣΙΑ'ΖΩ, *in concionem evoco, congrego, publice proclamo*. הִקְהִיל, Hiph. *congrego*. Lev. VIII. 4. ἐξεκκλησίασε πᾶσαν τὴν συναγωγὴν, *congregabat* omnem conventum. Num. XX. 10. 1 Par. XIII. 5. Hes. et Suid. ἐξεκκλησίασε, συνήθροισεν. Vide Thucyd. Lib. VIII. c. 93. init. — קָבַץ, idem. 2 Par. XV. 9. — קָהָל, *congregatio*. 2 Paral. XXIV. 6. — * קָלָה, *uro, torreo frigendo*. 2 Sam. XX. 14. ἐξεκκλησιάσθησαν. Secuti autem sunt lectionem marginalem וַיִּקָּהֲלוּ, a קָהַל. — קָרָא, *voco, convoco*. Jer. XXXVI. 9. ἐξεκκλησίασαν νηστείαν, *publice proclamabant* jejunium. 1 Macc. VI. 19. XII. 35.

ΈΞΕΛΑΥ'ΝΩ, *expello, abigo*. נָגַשׂ, *exigo, exactione premo*. Zach. IX. 8. — שִׁלַּח, Pih. *mitto, emitto*. Symm. Psalm. XLIV. 3. ἐξήλασας αὐτούς, *expulisti* eos.

ΈΞΕΛΕ'ΓΧΩ, *redarguo, convinco*. הוֹכִיחַ, Hiph. a יָכַח. Ies. II. 4. Mich. IV. 3. Conf. Sap. XII. 17.

ΈΞΕΛΚΥ'Ω, *extraho*. הוֹרִישׁ, Hiph. a יָרַשׁ, *possessione expello*. Job. XX. 15. — מָשַׁךְ, *traho*. Gen. XXXVII. 28. — נָתַק, *evello*. Jud. XX. 31. — שָׁאַף, *haurio, exhaurio*. Theodot. aut LXX sec. Hex. Job. XXXVI. 20. μὴ ἐξελκύσῃς τὴν νύκτα. Vulg. *ne protrahas noctem*, ubi ἐξελκύειν i. q. simplex ἑλκύειν esse videtur. Adde Herodot. II. 70. p. 113.

ΈΞΕ'ΛΚΩ, idem. מִיץ, *pressura*. Prov. XXX. 33. ἐὰν δὲ ἐξέλκῃς λόγους, ubi ἐξέλκειν *vi elicere* notat.

ΈΞΕΜΕ'Ω, *evomo*. גָּעַשׁ, *commoveor*. Jer. XXV. 16. Potest quidem vomitus a concussione stomachi dici, fortasse tamen vomitum ex mera conjectura posuerunt. — קִיא, הֵקִיא, Kal et Hiph. Job. XX. 15. Prov. XXIII. 8. ubi pro ἐξεμεῖ substituit ἐξεμέσῃ in secunda persona Grabius Proleg. T. IV. c. 4. § 3. Symm. Lev. XVIII. 28.

* ΈΞΕ'ΝΑΝΤΙ, *ex adverso, e regione*. מִן. Aqu. Ezech. XL. 2. ubi LXX ἀπέναντι habent.

ΈΞΕΝΑΝΤΙ'ΑΣ, et quandoque ΈΞ ΈΝΑΝΤΙ'ΑΣ, *ex adverso, e regione*. אֶל מוּל, idem. Ex. XXVIII.

a 25. XXXIX. 17.—אֶל מוּל פָּנָיו. 2 Sam. XI. 15.—*מִמּוּל. Aqu. et LXX 2 Sam. V. 23.—נֶגֶד. Jos. VI. 20. VIII. 11. Neh. III. 29. 30.—לְנֶגֶד. Neh. III. 28. Dan. X. 13. Hab. I. 3.—מִנֶּגֶד. Jud. IX. 17. XX. 34. Neh. III. 25. 27.—נֹכַח. 1 Reg. XXII. 35. 2 Paral. XVIII. 34.—אֶל עֵבֶר Symm. Deut. XXX. 13.—*מֵעֵבֶר, *a tran-*
b *situ*. Symm. 1 Reg. IV. 12. 2 Sam. X. 16.—לִפְנֵי, *ad faciem*. Exod. XIV. 2. 9.—*מִפָּנִים, *a faciebus*. Inc. 2 Sam. X. 8. cujus loco LXX habent: *ἐκ τοῦ κατὰ πρόσωπον ἐξεναντίας*, ubi duæ versiones coaluisse videntur, et *ἐξεναντίας* sine dubio e margine irrepsit.—קָדִים, *oriens*. Ezech. XLVII. 3.—קָדִימָה, *orientem versus*, etiam *ventus orientalis*.
c Hab. I. 9. In l. Chald. קוֹדָם est *ante, coram, ex adverso*. Fortasse quoque קָדִימָה permutarunt cum קֵדְמָה, *antrorsum*, quod est a קֶדֶם cum ה parag.—קֵדְמָה, idem. Jos. XIX. 12. 13.—*קִדְמַת constr. *ad orientem*. 1 Sam. XIII. 5.—לִקְרַאת, *in occursum*. 1 Sam. X. 10. XVII. 2. 21. Psalm. XXXIV. 3. Symmach. Psalm. LVIII. 5.

d **ἘΞΕΡΑ΄Ω**, *evacuo, effundo*, etiam *evomo*, i. q. *ἐξεμέω*. קוֹא, idem. Aqu. Lev. XVIII. 28. *ἐξήρασεν*.

ἘΞΕΡΓΑ΄ΖΟΜΑΙ, *efficio*. פָּעַל, *operor*. Ps. VII. 14. XXX. 25.

ἘΞΕΡΓΑΣΤΙΚΟ΄Ν, sc. *πρᾶγμα*, *elaboratum ac perfectum opus, elaborata pertractatio*. 2 Macc. II. 32. *τὸ ἐξεργαστικὸν τῆς πραγματείας παραιτεῖσθαι*, *operosam* verò negotii cu-
e jusque *persecutionem* omittat.

ἘΞΕΡΕΥ΄ΓΟΜΑΙ, *eructo, copiose emitto*. הִבִּיעַ, Hiph. a נָבַע, idem. Ps. CXVIII. 170. CXLIV. 7.—הֵפִיק, Hiph. a פּוּק, *expromo*. Ps. CXLIII. 15.—רָחַשׁ, *ebullio*. Ps. XLIV. 1. *ἐξηρεύξατο ἡ καρδία μου λόγον ἀγαθὸν*, *gestit* animus meus *proferre* verba læta.—שָׁרַץ *repto, abunde progigno*. Ex. VIII. 3. *ἐξερεύξεται ὁ ποταμὸς βατράχους*, coll. f
Sap. XIX. 10. Hes. *ἐξηρεύξατο, προεβάλετο, ἐξήμεσεν, ἐξέπεμψεν*. Suid. *ἐξερεύξεται* (lege *ἐξερεύξηται*), *ἐκφέρῃ, ἐξενέγκῃ*.

ἘΞΕΡΕΥΝΑ΄Ω, *perscrutor, diligenter scrutor*. *חָבַשׁ, *obligo*. Aqu. Theod. Job. XXVIII. 11. Legerunt חָפַשׂ, *scrutari*, per transmutationem literarum ejusdem organi ב et פ. Sic בצע et פצע, ברזל et פרזל, *ferrum*. g
—חָפַשׂ, *perscrutor, pervestigo*. Theod. Ps. LXXVI. 7. Symm. Ps. LXIII. 6. LXX 1 Sam. XXIII. 23. Ps. LXIII. 6.—חֵפֶשׂ, *perscrutatio*. Ps. LXIII. 6.—חָקַק, *decerno*. Jud. V. 14. Loco מְחֹקְקִים legerunt מְחַקְּרִים, h. e. *hostem perscrutaturi et debellaturi*.—חָקַר, *scrutor, perscrutor*. 1 Par. XIX. 3. Symm. Ps. XLIII. 21.—חָשַׂף, *denudo*. Joël. h
I. 7. Legerunt חִפְּשָׂה.—נָגַשׂ, *exigo*. Zach. X. 4.—נָצַר, *custodio*. Psalm. CXVIII. 2. 34. 69. 114.—נָקַשׁ, *illaqueo*. Ps. CVIII. 10. Legerunt יְבַקֵּשׁ, ב pro נ, quod sæpius Hieronymus in illis Intt. notare solet. Fieri tamen potuit, ut existimarent, quia נ est ex servilibus, נָקַשׁ aliquando esse idem quod קָשַׁשׁ, quod חִפֵּשׂ, *inquirere, scrutari,* i
excutere curiose et dilegenter explicant. Vide s. v. *ἐκζητέω*. Quidquid sit, tamen sensum bene et graphice fere expresserunt.—קַרְקַר, Pih. *destruo*. Symm. Num. XXIV. 17.

a ἐξερευνήσει. Sine dubio scribendum ἐξερημώσει, aut ἐξερεύψει. — *קָדְקֹד, *vertex*. Theodot. Jer. XLVIII. 45. ἐξερεύνησιν. Vide antec. קָרְבָר—שָׁאַל, *rogo*, h. l. *interrogando scrutor*. Deut. XIII. 14. — תּוּר, *speculor, considero*. Aqu. Cohel. I. 13.

'ΕΞΕΡΕΥ'ΝΗΣΙΣ, *perscrutatio*. מְחֻפָּשׂ, part. Pyh. *perscrutatum*. Ps. LXIII. 6. Symm. et LXX h. l.
b מְחֻפָּשׂ transitive et active acceperunt, secus quam Massorethæ, qui in Pual ponunt.

'ΕΞΕΡΗΜΟ'Ω, *desolo, devasto, evacuo* הֶחֱרִיב, Hiph. *exsicco*. Jud. XVI. 25. 2 Reg. XIX. 24. ἐξηρήμωσα τῷ ἴχνει τοῦ ποδός μου πάντας ποταμοὺς, *evacuavi aqua* vestigio pedis mei omnes fluvios. Ies. L. 2. ἐξερημώσω τὴν θάλασσαν. Vide et Jer. LI. 36.
c Hos. XIII. 15. et Nah. I. 4. Adde Amos VII. 9. sec. Alex. et Barb. et L. Bos. Proleg. c. 3. ad Nah. I. 4. — הֶחֱרִים, Hiph. *perditioni devoveo*. Jerem. XXV. 9. — הִשְׁאָה, Hiph. *vasto*. Ies. XXXVII. 26. — הֵשַׁם, Hiph. a שָׁמֵם, *desolo, devasto*. Lev. XXVI. 31. 32. — חָרֵב, *desolatus*. Hagg. I. 4. — שֹׁמֵם, idem. Ies. LXI. 4. Præterea quo-
d que legitur hæc vox Dan. IV. 19. sec. cod. Chis. ubi nihil pro ea in textu reperitur.

'ΕΞΕΡΠΟ'Ω, *repo*. שָׁעַץ, idem. Aqu. Theod. Exod. I. 7. ἐξήρποσαν, pro quo Montfauc. legendum suspicatur ἐξήρπωσαν. Fischerus in Proluss. de Vitiis Lex. N. T. p. 680. scribere mavult ἐξείρπωσαν (quæ est forma imperfecti Alexandrina verbi
e ἐξέρπω), h. e. *genus suum magna copia propagarunt*. Scharfenbergius ad h. l. cum Schulzio not. ad Theodoret. T. I. pag. 820. reponit ἐξήρπυσαν, cum ἐξερπόω verbum dubiæ auctoritatis esse videatur.

*'ΕΞΕΡΠΥ'ΖΩ, *prorepo, abunde progigno*. רָחַשׁ. Inc. Ps. XLIV. 2. ἐξείρπυσε, quod Montf. reddidit *irrepsit*. Respexit usum vocis רְחַשׁ in l. Chald. *produxit*. Conf. Psalm. CV. 30. Suidas: ἐξερπύσασι, βαδίσασι.

'ΕΞΕ'ΡΠΩ, *erepo, proserpo, prorepere facio, produco*. שָׁרַץ, *repo, abunde progigno*. Psalm. CIV. 29. ἐξῆρψεν ἡ γῆ αὐτῶν βατράχους, *produxit in maxima copia* (seu *scatuit*, s. *ebullit*) terra ranas. Suidas: ἐξῆρψε, ἀνέδωκεν. Aqu. Symm. Gen. I. 20. ἐξερψάτω. Theodot. ἐξερψάτωσαν. Symm. Ex. I. 7. ἐξῆρψεν. Inc. Lev. XX. 20. Vide Fischeri Clav. p. 50. ac L. Bos. Proleg. c. III. ad Gen. I. 20.

'ΕΞΕ'ΡΧΟΜΑΙ, *exeo, egredior, evado, effugio*. אָשֵׁם, *reus*. Hab. I. 11. ἐξελεύσεται, ubi tamen alii, et quidem rectius, uti videtur, ἐξιλάσεται habent. — בּוֹא, *venio*. Symm. Ies. XIII. 2. ubi pro impresso ἐξελθέτωσαν Montfauc. legere mavult εἰσελθέτωσαν, qua tamen conjectura commode supersedere possumus. Nam ἐξέρχεσθαι est h. l. *egredi in bellum, invadere, adoriri*. Theod. Prov. XXXIII. 30. LXX Num. X. 9. ἐὰν δὲ ἐξέλθητε εἰς πόλεμον. Jud. IX. 27. 1 Sam. IV. 3. — הֵגִיחַ, Hiph. a גּוּחַ, *prodeo*. Al. Jud. XX. 33. — חִלֵּץ, Pih. *eruo*. Lev. XIV. 43. μετὰ τὸ ἐξελθεῖν τοὺς λίθους, *post lapides evulsos*. Sic et nos voce *herausgehen*, *to go out*, uti solemus. — יָלַךְ, *eo*. Gen. XII. 1. — יָצָא, *exeo*. Aqu. Ps. LXXII. 7. ἐξῆλθον ἀπὸ στέατος οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῶν, ubi ἐξέρχεσθαι *procedere, prodire* notat. LXX Gen. XV. 4. ὃς ἐξελεύσεται ἐκ σοῦ, h. e. qui *originem* ex te *trahet*. Vide et Gen. XVII. 6. XLVI. 27. Mich. V. 2. Exod. XXXII. 23. ἐξῆλθεν ὁ μόσχος οὗτος, *factus* inde *est* hic vitulus. Num. XX. 18. ἐν πολέ-

a μὴν ἐξελεύσομαι εἰς συνάντησίν σοι, in bello exibo contra te. Vide et Num. XX. 20. XXI. 23. Num. XXIV. 24. ἐξελεύσεται, quod vero in edit. Breiting. recte emendatum videtur in ἐξελεύσονται, sequitur enim καὶ κακώσουσιν. Deut. XXVIII. 7. 25. Confer et Prov. XXX. 27. ubi יָצָא per ἐκστρατεύειν exponitur, et supra in v. ἐξοδεία et ἐξοδία. Psalm. LIX.
b 11. οὐκ ἐξελεύσῃ, ὁ Θεὸς, ἐν δυνάμεσιν ἡμῶν. Suidas ad h. l. respiciens οὐκ ἐξελεύσῃ interpretatur οὐ στρατηγήσεις ἡμῶν, coll. Psalm. XLIII. 10. ubi Inc. (sec. Chrysost. in Catena PP. T. I. p. 813.) loco οὐκ ἐξελεύσῃ apud Symmachum habet οὐ προέρχῃ. Job. XXIII. 11. ἐξελεύσομαι ἐν ἐντάλμασίν σου, ubi ἐξέρχεσθαι est i. q. πορεύεσθαι. Symm. et LXX Cant. V. 7. ψυχή
c μου ἐξῆλθεν. Vulg. *anima mea liquefacta est*, sc. misericordia cum amore conjuncta. Ἐξέρχεσθαι ἡ ψυχὴ de eo dicitur, *qui est in ecstasi aut admodum commovetur animo*. Coh. VII. 18. ἐξελεύσεται τὰ πάντα, *evadet, effugiet omnia*. Ies. XLVIII. 1. ἐξ Ἰούδα ἐξελθόντες, e Juda *originem nacti*, coll. 1 Macc. I. 12. — *יָשַׁב, *sedeo*. LXX sec. Hex. Jud. XVI. 12. In
d Hebr. voce h. l. et v. 9. præter notionem *collocatum esse* etiam latet notio *prosiliendi ac erumpendi*, i. q. series orationis postulat. — מוֹצָא, *exitus*. Num. XXX. 13.—מִיצִּיִם, plur. *prognati*. 2 Paral. XXXII. 21. ἐξελθόντες (Al. rectius ἐκ τῶν ἐξελθόντων, sc. τινές. Conf. Ies. XXXV. 9. ubi in τῶν πονηρῶν θηρίων subintelligendum τί. V. L. Bos. Ellips.
e Gr. p. 195.) ἐκ κοιλίας αὐτοῦ.—*מַסָּע, *profectio*. Gen. XIII. 3. sec. Compl. — נֶאֱסַף, *congregor*. Jud. X. 17. ἐξῆλθον, congregati egrediebantur. — נִבְהַל, Niph. *perturbor*. Jerem. LI. 32. ἐξέρχονται, *festinanter egressi sunt, et fuga se proripuerunt ex urbe*. בָּהַל in Pih. *festinare, properare*.

— נָזַל, *fluo*. Num. XXIV. 7. — נָסַע, *proficiscor*. Num. XI. 31. Ies. XXXVIII. 12. — נְפַק, Chald. *pro-* f
deo. Dan. II. 13. 14. III. 27. — עָבַר, *transeo*. Symm. Psalm. XLI. 5. LXX Mich. II. 13. — עָטַף, *obruor*. Ies. LVII. 16. Videntur legisse עָטָה, quod æque ac עוּט notat *cum impetu ferri, invehi, involare*, aut voci עָטַף, quæ parum differt ab עָטָה, eandem tribuisse notionem. Doederleinio ad h. l. ἐξελεύσεται reformandum videtur in ἐκλύσεται ex g
Thren. III. 12. — עָלָה, *ascendo*. Gen. XIX. 30. Ex. I. 10. Ies. XI. 16. — *עָנָה, h. l. *cano certatim et per responsoria*. 1 Sam. XVIII. 7. ἐξῆλθον sec. cod. Alex. Sed reponendum est ἐξῆρχον, quod vide supra. — צִי, *navis*. Num. XXIV. 24. Videntur וְצִים a rad. יָצָא derivasse, aut potius legisse וְיוֹצְאִים, ut Arabs quoque fecit. Cæterum h
pro ἐξελεύσεται vix dubitem legendum ἐξελεύσονται: sequitur enim καὶ κακώσουσιν. — *צִיּוּם, *deserta incolentes*. Aqu. Psalm. LXXIII. 14. οἱ ἐξελευσόμενοι. Intelleguntur Israëlitæ, qui exierant ex Ægypto, ac per deserta vagabantur. Eodem quoque modo explicanda est Versio Quinta, quæ habet τῷ ἐξεληλυθότι. — רוּץ, *curro*. Jos. VIII. 19. 2 Sam. XVIII i
21. — שׁוּב, *revertor*. Esdr. VI. 21. — תָּמַם, *absolvor*. Gen. XLVII. 18. ἐξῆλθε δὲ τὸ ἔτος ἐκεῖνο, exiit autem annus ille, h. e. *finito* anno illo. 1 Macc. I. 10. et 11. ἐξέρχεσθαι *existere, oriri* notat. Vide quoque s. v. στόμα. In Hist. Sus. v. 4. ἐξέρχεσθαι ἔκ τινος dicitur *id, cujus aliquis auctor est*.

ἜΞΕΣΤΙ, *licet*. אֲרִיךְ, Chald. *decens, conveniens*. Esdr. IV. 14.

a Adde 1 Maccab. XIV. 44. Lexic. Cyrilli MS. Brem. Τὸ ἔξεστι τριχῶς, ἢ ἀπὸ νόμου, ἢ ἀπὸ φύσεως, ἢ ἀπὸ ἔθους.

ΟΥ'Κ ἜΣΤΙΝ ἘΞΟ'Ν, *non licet.* אֵין, *non.* Esther. IV. 2.

ἘΞΕΤΑ'ΖΩ, *exquiro, inquiro, exploro, diligenter examino, crucio, torqueo, cædo, verbero.* בָּחַן, *probo, exploro.* Psalm. X. 5. 6. — *בְּשֵׁט,
b *grassor.* Jud. IX. 44. sec. Alex. et Ald. ἐξετάσθησαν, quod tamen derivandum erit ab ἐκτάννυμι aut ἐκτάζω, *expando, evolvo,* quod h. l. de militibus adhibetur, æque ac ἐκτείνω et ἐκχέομαι. — דָּרַשׁ, *quæro, inquiro.* Deut. XIX. 18. ἐξετάσωσιν οἱ κριταὶ ἀκριβῶς, inquirant judices accurate. — הִכָּה, Hiph. *percutio.* Al. 1 Sam. V. 6. ἐξήτασεν αὐτοὺς, *cruciavit* illos.
c Ita enim in codice vel interprete quodam l. c. lectum fuisse colligit Bielius e Glossis in libr. 1 Reg. Vide quæ infra inde adducta sunt in v. Ναῦς. — חָקַר, *scrutor, investigo, inquiro.* Inc. Job. XIII. 9. Symm. Job. XXXII. 11. — פָּקַד, *visito,* h. l. *rationem requiro.* Symm. Job. XXXVI. 23.—רָצָה, *approbo,* Symmach. Cohel. IX. 7. ἐξήτασε:
d ubi Montfauc. legendum conjicit ἐζήτησε. Alii statuunt, eum רָאָה legisse. Sir. XVIII. 20. πρὸ κρίσεως ἐξέταζε σεαυτὸν, *damna et corrige* prius in te, quod damnare et corrigere vis in aliis. Ibid. XXIII. 9. οἰκέτης ἐξεταζόμενος ἐνδελεχῶς, servus assidue *cæsus* s. *verberatus.* Sic μάστιξιν ἀνετάζεσθαι dicitur Act. XXII. 24.

ἘΞΕ'ΤΑΣΙΣ, *inquisitio, quæ a ju-*
e *dice fieri solet interrogando tum reum tum testes, exploratio.* Sap. I, 9. Sir. XVI. 22. est *examen, inquisitio,* eaque *exacta, rigida* ac *severa,* ita ut nec minima culpa injudicata et impunita prætereat. 3 Macc. VII. 5. itidem est vocabulum forense, *reorum interrogatio, exploratio coram judice.* Vide Grotium ad h. l. Hes. ἐξέτασις, βασανισμός.

ἘΞΕΤΑΣΜΟ'Σ, idem. שַׁלְוָה, *f*
tranquillitas, prosperitas. Prov. I. 33. ἐξετασμὸς ἀσεβῶν ὀλεῖ. Secundum Geierum in Comm. ad h. l. vocem a שָׁאַל, *interrogavit,* deduxerunt. Sap. IV. 6. Hesych. ἐξετασμός, κρίσις, ἐρώτησις.

ἘΞΕΤΑΣΤΕ'ΟΝ, *inquirendum.* 2 Macc. II. 30. Plato de Rep. Lib. X. p. 599. A.

*ἘΞΕΤΑΣΤΗ'Σ, *examinator, in-* g
quisitor. יִבְחַן, *probabit.* Inc. Ps. X. 5. κύριος δίκαιος ἐξεταστής (in quibus δικαίου pro δίκαιος legendum videtur. Apud Theod. Ps. VII. 9. ἐταστής exstat. K.). Legit בֹּחֵן.

*ἘΞΕΥΓΕΝΑΙ'ΖΩ s. ἘΞΕΥΓΕΝΝΑΙ'ΖΩ. Vox hæc, in omnibus Lexicis omissa, legitur 2 Macc. X. 13. in Compl. ubi ἐξευγενίσας cum verbis μήτε εὐγενῆ τὴν ἐξουσίαν con- h
jungitur, ac vertitur: neque nobilem potestatem *generose administrans.*

ἘΞΕΥΘΗΝΕ'Ω, *abundo, feliciter ago.* Vide notata ex Amos VI. 1. in v. ἐξωθέω.

*ἘΞΕΥΜΕΝΙ'ΖΩ et ΟΜΑΙ, *propitium reddo, placo* פִּלֵּל, *litem dirimo.* Aqu. Ps. CV. 30. ἐξευμενίσατο. LXX ἐξιλάσατο. Vox Hebr. notat quoque i
precibus intercedere, ut adeo effectum posuerint pro causa efficiente. Adde 4 Maccab. IV. 11, ubi alii ἐξευμενίσονται habent. Zonaras Lex. col. 776. ἐξευμενίζεσθαι, πείθεσθαι, ἢ ἱλάσκεσθαι. Hesych. ἐξευμενίσασθαι, ἐξιλεώσασθαι, ἐξιλάσκεσθαι.

ἘΞΕΥ'ΡΕΜΑ, *adinventio, lucrum.* Sirac. XXXV. 10. Ita Bielius. Sed l. l. legitur nunc in libris editis et codicibus collatis omnibus καθεύρεμα.

ἘΞΕΥ'ΡΕΣΙΣ, *inventio, pervestigatio.* חֵקֶר, idem. Ies. XL. 28. Inc. Ps. CXLIV. 3. Vide et Baruch.

a III. 11. et 18. ubi ἐξεύρεσις est *inventio*, sc. *numeri*. Ita Syrus.

'ΕΞΕΥΡΙ'ΣΚΩ, *invenio, excogito*. מָצָא, idem. Symm. Job. XXXVII. 23. Cohel. VIII. 17. ubi excidit accusativus nominis, quod regebatur a verbo ἐξευρεῖν, et quod regebat genitivum ἔργων. Forte τρόπον (Hieron. *rationem*), aut τέλος, *finem*. Baruch.
b III. 20. 23. 2 Macc. VII. 23. πάντων ἐξευρὼν γένεσιν, *qui omnibus originem dedit*, aut *auctor est omnium rerum*. Vide Abresch. Anim. ad Æschyl. T. II. p. 209.

'ΕΞΕΥΤΕΛΙ'ΖΩ, *vilipendo*. בּוּז, *sperno, contemno*. Symm. Ps. CXXII. 4. — בָּזָה, *contemno, vilipendo*. Symm. 2 Sam. VI. 16. et Psalm. LXVIII. 34. — חָרַף, *probris afficio*. Inc. 1 Sam. XVII. 10.

c *'ΕΞΕΥΤΕΛΙΣΜΟ'Σ, *contemtus*. בּוּז, idem. Symm. Ps. CXXII. 3. (teste Origene Tom. II. Opp. Paris. p. 822.) πολὺν ἐχορτάσθημεν ἐξευτελισμόν. Adde Dion. Hal. II. 223. 36.

*'ΕΞΕΥΦΡΑΙ'ΝΟΜΑΙ, i. q. simplex εὐφραίνομαι, *lætor, gaudeo*. Ez. XXIII. 41. שַׂמְתְּ עָלֶיהָ *posuisti super eam*, sec. Alex. ἐξευφραίνοντο, ubi Vatic. εὐφραίνοντο habet. Loco שׂמ
d legisse videntur שׂמח.

'ΕΞΕ'ΧΩ, ΟΜΑΙ, *excello, emineo, promineo, exeo*. יָכֹל, *possum, valeo*. Ez. XLII. 4. — יָצָא, *exeo*. Num. XXI. 13. τὸ ἐξέχον ἀπὸ τῶν ὁρίων, *exiens a finibus*. Neh. III. 25. ὁ πύργος ὁ ἐξέχων ἐκ τοῦ οἴκου τοῦ βασιλέως, turris *prominens* e domo regis. — נֶאֱצַל, Niph. *contractus, angustus sum*. Ez. XLII. 6. ἐξέχοντα. Cod. Syr. Hex.
e *exibant foras*. N. L. — שְׁלַבִּים plur. *prominentiæ gradatæ*. 1 Reg. VII. 27. 28. ἀνὰ μέσον τῶν ἐξεχομένων, qua obscura voce *eminentias* nescio quas innuere voluisse videntur. Josephus A. J. VIII. 5. 6. κοσμίσκους habet. — תָּאַב, *desidero*. Aqu. Ps. CXVIII. 173. ἐξειχόμην, exserto quasi capite, h. e. cupide expectabam.

'ΕΞΕ'ΨΩ, *decoquo, elixo*. רֵק, *vacuus, inanis*. Ez. XXIV. 11. N. L. f

'ΕΞΗΓΕ'ΟΜΑΙ, *enarro, expono, confiteor, profiteor*. הוֹדָה, Hiph. a יָדָה, *confiteor*. Prov. XXVIII. 13. Vulgat. *qui autem confessus fuerit*. — הוֹרָה, Hiph. a יָרָה, *doceo*. Lev. XIV. 57. — סִפֵּר, Pih. Jud. VII. 13. 1 Paral. XVI. 24. Job. XXVIII. 27. Symm. Ps. LXVIII. 27. Suid. ἐξηγήσασθαι ἅμα λέγειν τι, περὶ ὧν ἀγνοοῦσιν οἱ ἀκούοντες, καὶ διδάσκειν αὐτοὺς, g
περὶ ὧν πυνθάνονται.

'ΕΞΗ'ΓΗΣΙΣ, *narratio, expositio*. *מִסְפָּר, idem. Jud. VII. 15. sec. Vat. reliqui libri habent διήγησιν. Utraque vox opponitur ibi τῇ συγκρίσει. Sir. XXI. 18.

'ΕΞΗΓΗΤΗ'Σ, in universum, *qui in aliquo se quasi ducem præbet*, ac in specie *præceptor, explanator, interpres*, speciatim *sacrorum* (Conf. h
Ruhnken. ad Timæi Gloss. p. 80.), *expositor*. חָזוֹן, *visio*. Prov. XXIX. 18. ubi ἐξηγητὴς est *interpres sacrorum*. — חַרְטֹם, *magus*. Genes. XLI. 8. 24. Hes. ἐξηγηταί, οἱ περὶ ἱερῶν καὶ ἀναγκαίων ἐξηγούμενοι. Conf. Cuperi Apotheos. Hom. p. 276. seq. et Lampium ad Joh. I. 18. p. 397.

'ΕΞΗΓΟΡΙ'Α, *excusatio*, it. *enarratio, confessio*. תּוֹרָה, *lex*. Job. XXII. i
22. ἔκβαλε δὲ ἐκ στόματος αὐτοῦ ἐξηγορίαν, ejice autem ex ore ejus *enarrationem*. Hes. ἐξηγορίαν, ἐπαγγελίαν. — תְּרוּעָה, *clangor, jubilatio*. Job. XXXIII. 26. ubi ἐξ. *gratiarum actionem* denotat, quia hæc enarrationem beneficiorum collatorum continet.

'ΕΞΗ'ΚΟΝΤΑ, *sexaginta*. שִׁשִּׁים, plur. Genes. V. 15. Lev. XII. 5. — שִׁתִּין, plur. Chald. Esdr. VI. 3.

'ΕΞΗ'ΚΟΝΤΑ ΔΥ'Ο, *sexaginta duo*. שֵׁשׁ עֶשְׂרֵה, *sedecim*. 2 Par.

a XIII. 21. — שְׁתִּין וְתַרְתֵּין, Chald. Dan. V. 33.

'ΕΞΗ'ΚΟΝΤΑ 'ΕΞ, *sexaginta sex.* שִׁשִּׁים וְשֵׁשׁ. Genes. XLVI. 27. 2 Paral. IX. 13. Joseph. c. Apion. I. p. 455. 13.

'ΕΞΗΚΟΝΤΑΕΤΗ'Σ, *sexaginta annos agens, sexagenarius.* בֶּן שִׁשִּׁים שָׁנָה, *filius sexaginta annorum.* Lev.
b XXVII. 3. Hippocr. de Morb. Vulg. Lib. V. p. 1149. D.

'ΕΞΗ'ΚΟΝΤΑ 'ΟΚΤΩ', *sexaginta octo.* שִׁשִּׁים וּשְׁמֹנָה. Neh. XI. 6.

'ΕΞΗΛΙΑ'ΖΩ, *soli expono, ad solem exsicco, solis æstui et ardori expono.* הוֹקִיעַ, Hiph. a יָקַע, *suspendo.* Theod. et LXX 2 Sam. XXI. 6. ἐξηλιάσωμεν αὐτοὺς τῷ κυρίῳ, nempe vel *suspensione* vel *crucifixione.* V.
c Hex. Ib. 9. 14. Suidas: ἐξηλιασμένων, κεκαυμένων. Hesych. ἐξηλιασμένον, κεκαυμένον ὑπὸ τοῦ ἡλίου.

*'ΕΞΗΜΕΡΟ'Ω, *mansuefacio, cicuro.* 4 Maccab. I. 29. ubi metaphorice usurpatur de moribus et affectibus. Zonaras Lex. col. 779. ἐξημεροῖ, πραΰνει. Idem habet Hesychius.

'ΕΞΗ͂Σ, *deinceps, ordine,* pro καθ'
d ἑξῆς, vel ἐφ' ἑξῆς. Vide L. Bos. Ellips. Gr. p. 334. — מְתֹם, *homo.* Jud. XX. 48. — מְתִם, plur. *homines.* Deut. II. 34. III. 6. 2 Macc. VII. 8. Polyb. I. 3. sect. 8.

'ΕΞΗΧΕ'Ω, *resono, sonitum edo.* הָמוֹן, *sonitus, turba.* Joël. III. 14. Vide et Sir. XL. 15.

'ΕΞΙΚΝΕ'ΟΜΑΙ, *pervenio, penetro.* חִקְקִים, plur. *statuta.* Al. Jud.
e V. 15. μεγάλοι ἐξικνούμενοι καρδίαν, magni penetrantes cor. Schultensius in Anim. ad Varia Loca SS. monet, habere verbum Arab. حقف in conj. II. notionem *investigandi,* et respexisse LXX, ut sæpe alias, ad Arabismum. L. Bos. autem in Prol. c. 3. pro ἐξικνούμενοι καρδίαν scriptum fuisse suspicatur ἐξιχνιασμοὶ καρδίας, *scrutinia cordis,* ut pro חִקְקֵי legerit חִקְרֵי, *perscrutantes,* vel potius חִקְרֵי, *perscrutationes,* quæ videtur melior lectio, coll. v. 16. Ita quoque statuit Kœhlerus. Sed legi quoque potest ἐξετασμοί, ut LXX ib. v. 16. habent, aut ἐξιχνούμενοι καρδίαν. Cod. Alex. priore loco habet μεγάλοι ἀκριβασμοὶ καρδίας, posteriore μεγάλοι ἐξιχνιασμοὶ καρδίας.

'ΕΞΙΛΑ'ΟΜΑΙ et 'ΕΞΙΛΑ'ΣΚΟΜΑΙ, *expio, placo, propitium reddo.* *אָשֵׁם, pro שָׁמֵם. Hab. I. 11. ἐξι- g
λάσεται, non tam propitiando quam iræ satisfaciendo. — חִטֵּא, Pih. *purgo a peccato.* 2 Par. XXIX. 24. ἐξιλάσαντο τὸ αἷμα αὐτῶν πρὸς τὸ θυσιαστήριον, *expiarunt,* h. e. *expiationis causa sparserunt* sanguinem illorum ad altare. Ez. XLIII. 22. XLV. 18. — חִלָּה, Pih. *deprecor.* Zach. VII. 2. ἐξιλάσασθαι τὸν κύριον, ut *placarent* Dominum. Inde corri- h
gendus videtur Bielio Hesychius, et pro 'Εξιλάσεται, προσεύξεται, πραΰνει, reponendum ἐξιλάσασθαι, προσεύξασθαι, πραΰνειν. — *הוֹקִיעַ, Hiph. a יָקַע, *strangulo, suspendo.* 2 Sam. XXI. 6. ubi pro ἐξηλιάσωμεν αὐτοὺς in Complut. legitur ἐξιλασόμεθα ἐν αὐτοῖς, h. e. *erunt nobis piaculi loco.* Auctor hujus versionis respexit sine dubio v. 3. ubi David eos in- i
terrogat: ἐν τίνι ἐξιλάσομαι, scil. ὑμᾶς. Confer quoque ibid. v. 9. — כִּפֵּר, Pih. *expio.* Gen. XXXII. 20. ἐξιλάσομαι τὸ πρόσωπον αὐτοῦ, *placabo* faciem ejus. 2 Sam. XXI. 3. Suid. ἐξιλάσομαι, αἰτιατικῇ, δυσωπήσω. Lev. IV. 20. ἐξιλάσεται περὶ αὐτῶν, *expiabit* illos. Ez. XVI. 62. ἐν τῷ ἐξιλάσκεσθαι μέ σοι, cum *placatus* tibi *fuero.* Hesych. ἐξιλάσκεσθαι, ἐξευ- i
μενίζεσθαι. Adde Aqu. Symmach. Theod. Ies. XXVII. 9. — נוֹדַע, Niph. a יָדַע, *innotesco.* 1 Sam. VI. 3. ἐξιλασθήσεται, *depropitiabitur,* sc.

ὁ Θεός. Quæ verba cum nullo modo cum וְנוֹדַע לָכֶם conciliari possint, nullus dubito illa ad proxime antecedens תְּרַפְּאוּ referre, quod etiam ibidem ab Inc. per ἐξιλάσκεσθαι redditum est, ut adeo hæc verba versionem alius interpretis e margine alieno loco insertam contineant. Cæterum רָפָא de *remissione peccatorum* in SS. adhiberi satis notum est. — פָּלַל, Pih. *judico*. Ps. CV. 30. ἐξιλάσατο, h. e. piaculo dato duorum capitum noxiorum, aut: judicium exercendo transfixis adulteris, numinis iram expiavit. Sir. III. 3. ἐξιλάσεται ἁμαρτίας, *veniam* peccatorum *impetrabit*, s. erit tanquam is, qui sacrificium expiatorium offert. Ibid. XVI. 8. οὐκ ἐξιλάσατο, non *exorari*
c *se passus est, implacabilis fuit*. Syrus: *non pepercit*.

'ΕΞΙ'ΛΑΣΙΣ, *expiatio, propitiatio*. כִּפֻּרִים, plur. *expiationes*. Num. XXIX. 11. Vide et Hab. III. 17. in cod. Alex. et ad h. l. Horrei Miscell. Crit. p. 357.

*'ΕΞΙΛΑ'ΣΚΩ, *propitius sum, propitior*. כִּפֵּר, Pih. *expio*, it. *condono*. Symm. Ps. LXXVII. 38.
d ἐξιλάσκων ἁμαρτίας, *pronus ad condonanda peccata*, s. *propitius*. Adde LXX Dan. III. 40. ἐξιλάσαι ὄπισθέν σου, ubi Theod. habet ἐκτελέσαι ὄ. σ. Hesych. ἐξιλάσκεσθαι, ἐξευμενίσασθαι.

'ΕΞΙ'ΛΑΣΜΑ, *placamen, pretium redemtionis* s. *expiationis*. כֹּפֶר, idem. 1 Sam. XII. 3. Ps. XLVIII. 7. Aqu. Symm. Theodot. Prov. XIII. 8. XXI. 18. Οἱ λοιποὶ Amos V. 12.
e Hesych. ἐξίλασμα, ἀντίλυτρον, ἀνταχτικὸν δῶρον. Lex. Cyrilli MS. Brem. ἐξίλασμα, ἀντίλυτρον, ἢ δῶρον προσφερόμενον Θεῷ ὑπὲρ σωτηρίας ψυχῶν. Suidas: ἐξίλασμα, ἡ δυσώπησις, ἡ παράκλησις.

'ΕΞΙΛΑΣΜΟ'Σ, *placatio, expiatio*, etiam *munus, quod pro expiatione offertur*. חַטֵּא, infin. Pih. *purgare a peccato*. Ezech. LXIII. 23. — חַטָּאת, contr. ex חַטָּאָה, *sacrificium pro peccato*. Ez. XLV. 19. — f
כִּפֻּרִים, plur. *expiationes*. Exod. XXX. 10. Lev. XXIII. 27. 28. XXV. 9. — כַּפֹּרֶת, *propitiatorium, operculum arcæ fœderis*. 1 Par. XXVIII. 11. — קְפָדָה, *excidium*. Ez. VII. 25. Legerunt כַּפָּרָה, a כִּפֵּר. Sir. V. 5. περὶ ἐξιλασμοῦ, quod attinet ad expiationem peccatorum per sacrificia, sive præterita s. futura. Vulg. non male: *de propitiato* g
peccato. Sir. XVII. 27. ubi est *placabilitas*: et ὡς μέγας ἐξιλασμὸς vertendum est: *quam obvia est ipsius placabilitas*. Tribuitur enim h. l. Deo, quatenus indulgens est, et pronus ad remittenda peccata, coll. XVIII. 11. Ibid. XVIII. 20. ἐξ. est *venia peccatorum, absolutio*, i. q. χάρις. Ibid. XXXV. 3. cum εὐδοκία permutatur. h

*'ΕΞΙΛΕ'ΟΜΑΙ. כִּפֵּר, *expio, condono*. Aqu. Deut. XXXII. 43. ἐξιλέεται, pro quo forsitan ἐξιλεοῦται legendum. K.

*'ΕΞΙΛΕΟ'Ω, *propitio, placo*. הוֹקִיעַ, Hiph. a יָקַע, *suspendo*. 2 Sam. XXI. 9. sec. Compl. ἐξιλέωσαν. Suspicari quis posset, esse hoc vitiosam scripturam pro ἐξηλίασαν, nisi ib. v. 6. pro ἐξηλιάσωμεν in cod. i
Alex. legeretur ἐξιλασόμεθα. V. supra s. ἐξιλάομαι. Legitur præterea hæc vox apud Strabon. Geogr. Lib. IV. p. 303. B., et Schol. Hom. Il. Α', 100. et 147.

*'ΕΞΙΠΠΑ'ΖΟΜΑΙ, *equo evehor, equo exeo*. פָּרַשׁ, *diffundo me*. LXX sec. Hex. Hab. I. 8. ἐξιππάσονται οἱ ἱππεῖς αὐτοῦ: ubi nonnulli statuerunt eos legisse וּפָרְשׁוּ (ut duo codd. Kennicott. habent) et quia פָּרָשׁ *equitem* notat, putasse, verbum פָּרַשׁ notare *equitare*, quam notionem etiam habet Arab. فرس.

a Grevio ad h. l. ἐξιππεύσονται error librarii esse videtur pro ἐκπετάσονται. Vulg. vertens *diffundentur* ad rad. פָּרַץ videtur respexisse. Vide Schultensii Opera Min. p. 349.

ἘΞΙΠΠΕΥ'ΟΜΑΙ, *equitando, exspatior, evagor.* פּוּשׁ, *abundo*, item *diffundo me.* Hab. I. 8. Ita Bielius. Sed omnes libri ibi habent ἐξιπτάσονται, quod vide supra.

b ἘΞΙ'ΠΤΗΜΙ et ἘΞΙ'ΠΤΑΜΑΙ, *evolo, avolo.* *דָּלַק, *fervide insector.* Thren. IV. 19. ἐξίπτησαν, *avolarunt*, ubi sine dubio legendum ἐξήφθησαν, ut habent Alex. Ald. Compl. Lectio ἐξίπτησαν debetur sine dubio librario verba antecedentia ὑπὲρ ἀετοὺς οὐρανοῦ hoc verbum postulare temere existimanti. — חָרַד, *trepide et festinantor accurro.* Hos. XI.

c 12. ἐκπετήσονται ὡς ὄρνεον ἐξ Αἰγύπτου, *avolabunt* tanquam avis ex Ægypto. Hes. ἐκπετήσονται, ἐκπεταςθήσονται, *expandentur*, h. e. *expansis alis avolabunt.* LXX ibi respicere videntur ad ciconias, quæ verno tempore magno numero ex Ægypto avolant, ut ex Th. Shaw. Itinerario apparet. Sirac. XLIII. 16. ἐξίπτησαν νεφέλαι ὡς πετεινὰ, *avolarunt* nubes tanquam

d volucres. Adde Athen. IX. p. 389. B. Hesiod. Ἔργ. 98. Eurip. Electr. 943. Achill. Tat. VI. p. 383. Salm. Prætermisit hoc verbum in Thesauro Stephanus.

ἘΞΙ'ΠΤΑΣΘΑΙ ΠΟΙΕ'Ω, *avolare facio.* נָצַר, *custodio, servo.* Prov. VII. 10. γυνὴ, ἣ ποιεῖ νέων ἐξίπτασθαι καρδίας, mulier, quæ facit juvenum *evolare* corda, s. alas addit animo,

e h. e. eos sollicitat et erigit, ad libidinem scil. Legerunt נֹצֶרֶת. Verba *volandi*, ut bene monuit ad h. l. Jaegerus, tropice dicuntur de hominibus cupiditate et metu animi concitatis, inprimis ἀνίπτασθαι, v. c. Soph. Antig. 1419. Ajac. 702.

ἘΞΙΣ, *habitus, habitudo corporis, corpus.* *אֹשֶׁר, quā. Hab. III. 16. ἡ ἕξις μου: ubi nonnullis videtur legendum ἰσχὺς, ut quoque habet Itala, aut ἴχνος. Alii, ut Cappellus, statuunt, eos legisse אֹשֶׁר, *beatitudo*, quæ est firmissima ἕξις. — גֹּבַהּ, *altitudo.* 1 Sam. XVI. 7. εἰς τὴν ἕξιν τοῦ μεγέθους αὐτοῦ, ad *habitudinem* staturæ ejus. — גְּוִיָּה, *corpus.* Jud. XIV. 9. ἐκ τῆς ἕξεως τοῦ λέοντος, ex *corpore* leonis. Bochartus Hieroz. P. II. Lib. IV. c. 12. pro ἐκ τῆς ἕξεως legendum suspicatur ἐκ τῆς ἰξύος, ex *lumbo.* Sed cum omnes codices non dissentiant, et LXX alias nunquam גְּוִיָּה per ἰξὺν, *lumbum*, interpretentur, immo alias etiam ἕξις pro *corpore* usurpetur, hanc conjecturam repudiandam judicat Bielius, provocans simul ad auctoritatem Grabii Prol. in LXX T. I. c. 4. §. 3. — בְּגוֹ נִדְנֶה Chald. *medium corporis.* Dan. VII. 15. ἔφριξε τὸ πνεῦμά μου ἐν τῇ ἕξει μου, horruit spiritus meus in *corpore* meo. Sed fortasse pro ἕξει reponendum est ἐκστάσει. — *זִיו, *splendor.* Dan. VII. 28. sec. Chis. ἡ ἕξις μου διήνεγκε σφόδρα. Theodot. μορφή. — *מַרְאֶה, *aspectus*, Dan. I. 15. sec. Chis. ἡ ἕξις τοῦ σώματος: ubi est i. q. ὄψις. — עֶצֶם, *corpus.* Symm. Thren. IV. 7. πυῤῥότεροι τὴν ἕξιν, rubicundiores *corpore.* Sir. XXX. 15. ἰσχύων τῇ ἕξει, valens *corpore.*

ἘΞΙΣΑ'ΖΩ, *adæquo, æquiparo.* דָּמָה, *assimilo.* Symm. Psalm. LXXXVIII. 7. ἐξισάσει. Sir. XXXII. 10. ἐν μέσῳ μεγιστάνων μὴ ἐξισάζου, in medio magnatum ne te (illis) *æquipara.* Vide Suidam s. v. ἀντισηκοῦται, et Strabon. II. p. 139. A.

ἘΞΙΣΟ'Ω, idem. כָּמוֹ *sicut.* Symm. Exod. XV. 11. ἐξισωθήσομαι. Ies. XL. 25. ἐξισωθήσομαι. — נֹכַח *e regione.* Ex. XXXVIII. 18. — יָשַׁר, *æquum, aptum facio*, Pih. Symm. Ps. CXXX. 3. ἐξίσωσα sec.

a Caten. Corderianam. Alii legunt ἤξίωσα, sed priorem lectionem præfert Cotelerius T. I. Patr. Apost. p. 865. — תִּכֵּן, Pih. appendo. Symm. Job. XXVIII. 25. ἐξίσωσε.

'ΕΞΙΣΤΑ'ΝΩ, i. q. ἐξίστημι. 3 Macc. I. 25. τὸν ἀγέρωχον αὐτοῦ νοῦν ἐξιστάνειν. K.

'ΕΞΙ'ΣΤΗΜΙ, de statu suo deturbo, everto, obstupefacio, percello, et 'Εξίσ-b ταμαι, percellor, obstupeo, admiror. *אַחֲרֶיךָ, post te. Hos. V. 8. ἐξέστη, mente excedit, ubi nonnullis legisse videntur יֶחֱרַד, quod non omni literarum similitudine caret. — הוֹלֵל, Pih. ab הָלַל, insanum reddo. Symm. Theod. et LXX Job. XII. 17. ἐξιστῶν, mente excedere faciens, pavorem incutiens. — *הָהֹם, attonitus vagor, impos discurso. Theod. Deut. VII. c 23. — הָמַם, profligo. Inc. 1 Sam. VII. 10. LXX Jos. X. 10. 2 Sam. XXII. 15. fulguravit, καὶ ἐξέστησεν αὐτοὺς, et terrore eos perculit. 2 Par. XV. 6. ἐξέστησεν αὐτοὺς ἐν πάσῃ θλίψει, omnis generis malis eos afflixit. — הֵסִיר, Hiph. a סוּר, recedere facio. Symm. Job. XXVII. 5. ἐκστήσομαι, recedam. Sensum expressit. — הִרְדָּה, Hiph. dominari facio. Ies. d XLI. 2. ubi ἐξίστημι notat removere, regno privare ac dejicere. — הִתְפָּעֵם, Hithp. consternor. Dan. II. 1. 3. — חָדָה, gaudeo. Exod. XVIII. 9. ἐξέστη ἐπὶ πᾶσι τοῖς ἀγαθοῖς, omnibus bonis tanta lætitia perfundebatur, ut sibi non constaret. Vide infra s. רָנַן. — חֹדֶרֶת, verbale fœm. penetralia permeans. Ezech. XXI. 14. ἐκστήσεις αὐτούς. e Legerunt הַחֲרֶדֶת, quod est perterrefaciens. Eos secutus est Hieron. qui obstupescere eos facit. Legit הַחוֹרֶדֶת. — חָרַד, trepido. Gen. XXVII. 33. Exod. XIX. 18. ἐξέστη, metu percellebatur. Jud. VIII. 12. et alibi sæpius. — חָרֵד, trepidus. 1 Sam. IV. 13. — *יָדָה, demitto, dejicio. Symm. Cohel. X. 4. τοῦ τόπου σου μὴ ἐκστῇς, de loco tuo ne excedas, aut: locum tuum ne f dimittas. — יָצָא, exeo. Gen. XLII. 28. — יָרֵא, timeo. Ez. II. 6. Inc. Hab. III. 2. — לָבַשׁ, induo. Ez. XXVI. 16. ἐκστάσει ἐκστήσονται. Scil. in textu Hebr. legitur חֲרָדוֹת יִלְבָּשׁוּ, tremoribus induentur, h. e. obstupescent. — מָסַס, liquefio. Joël. II. 11. Liquescere metaphorice pro consternatione et anxietate ponitur. Conf. Glassii Philol. S. pag. 1081. g — נָדַד, fugio, vagor. Ies. X. 31. XXXIII. 3. ἐξέστησαν, de via dejecti, h. e. vagati sunt. Jer. IX. 10. — נָדַח, depello. Ies. XVI. 3. ἐξέστησαν. Montf. male transtulit obstupuerunt, melius: de via declinarunt, h. e. vagati sunt. — נוּעַ, moveor. Ies. VII. 2. — נִחַת, Niph. a חָתַת, frangor. 1 Sam. XVII. 11. Ez. II. 6. — *נָטַף, stillo. Jud. V. 4. sec. h Alex. et Oxon. Sed Ald. et Compl. habet ἐταράχθη. — נִמְהַר, Niph. præcipitor. Job. V. 13. βουλὴν δὲ πολυπλόκων ἐξέστησεν, consilia autem versutorum irrita reddit. Olympiodorus ad h. l. τὸ δὲ ἐξέστησεν ἀντὶ τοῦ ἀχρήστους πεποίηκεν, ἠκύρωσεν, ἔξω τοῦ σκοποῦ στῆναι παρεσκεύασεν. Vulg. consilium pravorum dissipat. Vide s. v. διασκεδάζω. — *נִרְדַּם, sopitus i sum, somno profundiore oppressus sum. Jud. IV. 21. ἐξεστὼς, somno gravi oppressus sec. Rom. et Cat. Nic. Confer supra s. v. ἐκστατικός. — נָמוֹג, Niph. a מוּג, liquesco. Jerem. XLIX. 22. Vide supra ad מָסַס. — *עָמַד, sto. Jud. IX. 44. sec. cod. Alex. ubi pro ἐξέστησαν reponendum est ἔστησαν. — פּוּג, deficio. Gen. XLV. 26. ἐξέστη τῇ διανοίᾳ, de

a *statu mentis dejiciebatur.* — פָּחַד, *pavesco.* Inc. Jerem. XXXVI. 24. LXX Hos. III. 5. Mich. VII. 17. — רָחַב, *dilator.* Ies. LX. 5. — רָנַן, *canto.* Levit. IX. 24. ἐξέστη, *tanta lætitia perfundebatur, ut sibi non constaret.* — שָׁגָה, *erro.* Ies. XXVIII. 7. — שָׁמֵם, *desolo, desolor.* 2 Par. VII. 21. Jer. II. 12. IV. 9. — שָׂעַר, *horresco.* Ezech.
b XXVII. 35. XXXII. 10. — תָּמַה, *miror.* Gen. XLIII. 34. Job. XXVI. 11. Hesych. ἐξίσταντο, ἐθαύμαζον. Idem: ἐξέστην, ἐθαύμασα, ἐξεπλάγην. Sir. XLIII. 22. ἐκστήσεται καρδία.

'ΕΞΙΣΧΥ'Ω, *majorem in modum valeo, satis possum,* etiam simpliciter *valeo, possum.* Sir. VII. 6. μὴ οὐκ ἐξισχύσεις ἐξᾶραι ἁμαρτίας, non *valebis eo usque,* ut tollas peccata.
c Vide Perizon. ad Æl. V. H. VI. 13.

'ΕΞΙ'ΣΩΣΙΣ, *adæquatio.* תְּשֻׁאוֹת, plur. *fragores, strepitus,* a שׁוֹא. Aqu. Zach. IV. 7. Legit תְּשׁוּאוֹת, a שָׁוָה, *adæquatus sum,* æque ac LXX, qui ἰσότης habent. Conf. Suiceri Thes. Eccl. s. h. v.

*'ΕΞΙ'ΤΗΛΟΣ, *evanidus, evanescens, exolescens.* Legitur apud Inc.
d Hab. III. 17. pro Hebr. כִּחֵשׁ מַעֲשֵׂה, *mentiebatur opus* s. potius *spem.* Sermo ibi de olea. Zonaras Lex. col. 765. ἐξίτηλον, ἀσθενὲς, ἐγγὺς ἀφανισμοῦ. Pollux Onom. I. 44. et V. 150. Vide quoque Hesych.

'ΕΞΙΧΝΕΥ'Ω, *investigo, pervestigo.* Sir. VI. 29. XLII. 24. Hes. ἐξιχνεύει, ἐξερευνᾷ, ἀναζητεῖ.

'ΕΞΙΧΝΙΑ'ΖΩ, idem. דָּרַשׁ, *quæ-*
e *ro.* Job. X. 6. — זָרָה, Pih. *cingo.* Ps. CXXXVIII. 2. a *ventilandi* fortasse notione, quam habet hæc vox. Vide ad h. l. Rosenmülleri Scholia. — חָקַר, *investigo, pervestigo.* Job. V. 27. Cohel. XII. 9. Aqu. Psalm. XLIII. 21. Aqu. Symmach. Prov. XXV. 2. Aqu. Job. XXXII. 12. ubi tamen pro ἐξιχνιάσῃ (ut ex Colbert. et Cod. Reg. I. edidit Montfauc.) Aquila sine dubio scripserat ἐξιχνιάσητε. — כּוֹנֵן, Pih. a כּוּן, *paro.* Job. VIII. 8. — מָנָה, *numero.* Inc. Num. XXIII. 10. — עָקַב, Pih. *retardo.* Symm. Job. XXXVII. 4. Vox Hebraica ex usu linguæ Syriacæ quoque *investigare* notat. Hesych. ἐξιχνιασάμην, ἐξερεύνησα, ἀνεζήτησα. Sap. VI. 23. Sir. XVIII. 5. ubi notat *plene quasi ad fundum investigare.*

'ΕΞΙΧΝΙΑΣΜΟ'Σ, *investigatio, pervestigatio,* etiam *vestigium,* etiam *illa ipsa res, quæ pervestigatur,* aut *in quam studiose inquiritur.* חֵקֶר, *scrutatio, investigatio.* Jud. V. 16. ἐξιχνιασμοὶ καρδίας. Aqu. Job. XI. 7. ubi *vestigium* notat: nam aliter formula *investigationem Dei invenire* explicari nequit. LXX habent ἴχνος. Aqu. Job. XXXVIII. 16. ubi ἐ. de *imis maris recessibus,* de *profundis maris* s. *abysso* adhibetur. Aqu. Ps. XCIV. 4. Vide s. v. ἐξανίομαι.

'ΕΞΟΔΕΙ'Α, *egressus, exitus.* 1 Esdr. IV. 23. ἐκπορεύεται εἰς ἐξοδείαν, egreditur ad *expeditionem.* Hesych. 'Εξοδίαν, ἐκστρατείαν. Glossa hæc desumta videtur Bielio ex Esdr. l. c. ubi fortasse in codice quodam pro ἐξοδείαν lectum est ἐξοδίαν, et, ut videtur, rectius. Reperitur tamen hæc vox apud Strabonem V. p. 382. A.

'ΕΞΟΔΕΥ'Ω, *excedo ex aliquo loco, egredior, progredior,* etiam *excedo e vita, morior.* *שָׁדוּד, *vastatus.* Jud. V. 27. ubi pro שָׁדוּד, *vastatus,* LXX sec. Vat. habent ἐξοδευθείς, quod nonnulli, v. c. Semlerus, positum existimant pro ἐξολοθρευθείς, per compendium scribendi male lectum, mihi vero *mortuum occisum* significare videtur, ut ἐξ-

δεύειν sit: *e via et e vita egredi.* Vulgat. *jacebat exanimis et miserabilis.* 3 Esdr. IV. 23. ubi ἐξοδεύειν esse videtur *in viis vagari, et quidem latrocinandi causa.* 1 Macc. XV. 41. 2 Macc. XII. 19.

ʼΕΞΟΔΙ'Α, *egressio, exitus,* it. *expeditio militaris, exercitus.* גְּדוּד, *turma.* 2 Sam. III. 22. ἐκ τῆς ἐξοδίας, ab *expeditione.* — צֵאת, infin. a יָצָא, *egredi.* Deut. XVI. 3. de exitu ex Ægypto, coll. Mich. VII. 15. 2 Sam. XI. 1. ubi de expeditione militari vox occurrit, de qua etiam usurpatur Polybio. Suidas: Ἐξοδία, ἔξοδος. Πολύβιος· Τὸ μὲν οὖν πρῶτον ὡς ἐπ' ἐξοδίαν ὁρμήσαντες ἐκ τῆς πόλεως, παρὰ τὴν ὁδὸν ἔμειναν. Adde Herodot. VI. 56. p. 348. Alias Græcis ἔξοδος eodem sensu dicitur. Sic Ælian. V. H. XIII. c. 12. Lex. Vet. Ἔξοδος εἰς πόλεμον, *expeditio.* — *תּוֹצָאוֹת, *exitus.* Jos. XVII. 18. sec. Complut. Legitur præterea 1 Reg. II. 37. sec. cod. Alex. et Ez. XXVI. 18. ubi Schol. ἐξοδίαν φησὶν τὴν ἐπὶ τὰ ἐναντία τῆς δόξης μεταβολήν.

ʼΕΞΟΔΙΑ'ΖΩ, *expendo,* q. d. *exire facio, impendo.* יָצָא, *exeo,* etiam *erogor, expendor.* 2 Reg. XII. 12. ὅσα ἐξωδιάσθη ἐπὶ τὸν οἶκον, quæcunque *expensa sunt* in domum. — *הוֹצִיא, Hiph. *exire facio.* 2 Reg. XII. 11. ubi pro ἐξέδοσαν, quod reliqui libri omnes habent, in Compl. legitur ἐξωδίασαν αὐτό, quæ est vera lectio. Vulg. *qui impendebant eam.* Gloss. Vett. ἐξοδιάζω, *erogo, impendo.* Conf. Fischeri Proluss. de Vitiis Lex. N. T. p. 179. seq. In Testamento Epictetæ, ut perhibent, Spartanæ (Grut. CCXVI.): ὁ Ἀρτύγης ἐξοδιαζέτω. In publico Gytheatarum decreto (Paciaud. Monum. Peloponn. II. p. 145.): τὸ ἀνάλωμα τῶν τέκνων ἐξοδιασάντων.

ʼΕΞΟ'ΔΙΟΝ, proprie *egressum* notat, quo modo et Festus *exodium exitum* esse dixit; deinde est *finis,* sec. *Nonium,* quasi ἔξω τῆς ὁδοῦ. Sic f
finis vitæ *exodium vitæ,* et apud Plutarchum (Tom. IV. p. 163. 6. ed. Reisk.) finis tragicus τραγικὸν ἐξόδιον dicitur. Speciatim ita dicitur *finis festorum* sec. Theodoret. Quæst. 32. in Levit. τὸ ἐξόδιον τὸ τέλος σημαίνει τῶν ἱερῶν. Notat etiam *carmen in recessu cani solitum* sec. Suidam et Polluc. Onom. IV. 15. עֲצֶרֶת, *dies feriatus.* Lev. XXIII. g
36. Deut. XVI. 8. (ubi codd. tres Holm. ἐξόδιος habent. Cæterum ἐξόδιον ibi vocatur *festum, quod celebratum fuit in memoriam* τῆς ἐξόδου τῆς ἐξ Αἰγύπτου, notatque *ultimum diem paschatis.* Cf. v. 3. et Num. XXIX. 35.) 2 Par. VII. 9. Conf. Bonfrerium in Comm. ad Pentat. p. 699. et Relandi Antiqu. Vett. Hebr. P. IV. cap. 4. §. 2. p. 411. h

ἜΞΟΔΟΣ, *exitus, finis,* it. *via, platea, fons,* etiam *res quæ prodit,* s. *locus, unde aliquid prodit,* spec. *ortus solis.* *בּוֹא, *ingressus, introitus.* Ps. CXXI. 8. τὴν ἔξοδόν σου, præcedente τὴν εἴσοδον, ordine saltem inverso; forsan per scribas. — — דֶּרֶךְ, *via.* Deut. XXIV. 9. — חוּץ, *foras, platea.* Aqu. Symm. et LXX Jer. XI. 13. ubi Theod. i
ἄμφοδος, Inc. δίοδος habent. Aqu. Symm. Prov. VIII. 26. ubi Vogelio cum Vulgat. Syr. et Chald. תּוֹצָאוֹת (ex cognato מוֹצָא, *fons,* explicandum) legisse videntur, quam lectionem quoque receptæ præferendam censuit. LXX 2 Sam. I. 20. ubi ἔξοδοι *plateæ, compita* dicuntur, quia, quemadmodum eo concurrunt et conveniunt homines k
simul, sic etiam mox inde digrediuntur quisque ad sua. 2 Sam. XXII. 43. ubi tamen dubium est, an ἐξόδων legendum sit, aut ἐξ ὁδῶν, ut habet Compl., nam utrumque locum habere potest, et lectio illa ex hac facile oriri potuit. Prov. XXIV. 27. εἰς τὴν ἔξοδον, *ut possis*

a urbe relicta in agrum concedere, s. ad rusticationem, εἰς ἀγρόν. — יָצָא, exeo. 1 Reg. X. 29. — *יְצֹא infin. exire. Num. XXXV. 26. — יוֹצֵא part. exiens. 2 Par. XVI. 1. XXIII. 8. — מֵבִיא part. Hiph. a בּוֹא, venire faciens. Ps. LXXIII. 6. ubi ἔξοδος (pro quo alii εἴσοδος habent) est
b porta, quia per eam eximus et ingredimur. — *מַסָּע profectio. Aqu. Symm. Theod. sec. marg. cod. 130. Holmes. Num. XXXIII. 2. — מָצָא, invenio. Prov. VIII. 35. ubi מֹצָא fortasse legentes, hoc non deduxerunt a מָצָא, sed a יָצָא, sensu tamen parum diverso. — מוֹצָא, exitus, egressus. Theod. Job. XXXVIII. 27. ubi ἔξοδος χλόης est
c germen herbæ. Vulg. ut produceret herbas virentes. Inc. habet ibi ἀνάφυσις. LXX 2 Sam. III. 25. τὴν ἔξοδόν σου καὶ τὴν ἔξοδόν σου, h. e. res tuas et negotia. Psalm. LXXIV. 6. οὐδὲ ἐξ ἐξόδων οὐδὲ ἀπὸ δυσμῶν, sc. ἡλίου, neque ab oriente neque ab occidente. Cosmas in Topogr. Christ. Lib. II. p. 133. ad h. l. ἐξόδους καλεῖ τὴν ἀνατολήν. Suidas ad h. l. ἐξόδων,
d ἀνατολῶν. Singularis ἔξοδος quoque ita usurpatur ibid. in Ed. Quinta. Conf. Ps. XVIII. 6. et Sir. XLIII. 2. Dan. IX. 25. ἔξοδος λόγου, eventus vaticinii. — מוֹצָאוֹת plur. exitus, ortus, origines. Mich. V. 2. Ad quem locum respiciens Cyrillus in Lex. MS. ita: "Εξοδοι, αἱ γεννήσεις, ὡς τὸ, αἱ ἔξοδοι αὐτοῦ, ἤγουν τοῦ Χριστοῦ ἀπ' ἀρχῆς, ἤγουν ἐξ ἡμέρας (lege
e ἡμερῶν e Phavorino) αἰῶνος. Ἡ μὲν γὰρ ἄνω ἀπ' ἀρχῆς καὶ ἀεὶ ἦν· ἡ δὲ κάτω ἐξ ἡμερῶν ἤρξατο, καὶ ὑπὸ χρόνον ἐστίν. — מוֹצִיא part. Hiph. a יָצָא, educens. 2 Par. IX. 28. — צֵאָה, excrementum. Prov. XXX. 12. Deduxerunt a יָצָא, et ἔξοδος ibi notat sordes, excrementa. Geiero ad h. l. LXX vertentes τὴν δὲ ἔξοδον αὐτοῦ οὐκ ἀπένιψεν respexisse videntur ad locum Ezech. XVI. 4. in die ortus tui non est præcisus umbilicus tuus, et aqua non es lota, etc. — צֵאת infin. a יָצָא, exire. Symm. Theod. Ies. XIII. 10. ubi ἔξοδος ortum solis notat. Theod. Ez. XXVI. 18. ubi ἔξοδος sensu metaphorico sortem ultimam eamque fatalem notat, unde LXX non male habent ἀπὸ ἡμέρας πτώσεώς σου. Aqu. Exod. XIX. 1. LXX Exod. XIX. 1. XXIII. 16. Neh. IV. 21. ἕως ἐξόδου τῶν ἄστρων, usque ad ortum stellarum. — צִנָּה, clypeus, it. frigus. Prov. XXV. 13. ὥσπερ ἔξοδος χιόνος ἐν ἀμήτῳ. Harenbergius in Mus. Brem. Vol. II. p. 38. eos ibi צֵאת legisse conjicit. Jaegerus ad h. l. mavult legere ὀξύτης χιόνος, h. e. χιὼν ὀξεῖα, nix acuta. Conf. Grævii Lectt. Hesiod. c. 9. Sed hac conjectura supersedere possumus, si χιὼν de pluvia refrigerante, ac ἔξοδος de emanatione (coll. Prov. IV. 23.) explicetur. — תּוֹצָאוֹת plur. exitus. Symm. Ps. LXVII. 21. LXX Jos. XVII. 18. αἱ ἔξοδοι αὐτῶν, fines eorum. 1 Par. V. 16. Prov. IV. 23. Sap. III. 2. ἔξοδος αὐτῶν, sc. ἐκ τοῦ βίου, exitus e vita, coll. VII. 6. Joseph. A. J. IV. 8. p. 227. ἐξ ἐξόδου τοῦ ζῆν. Latinis quoque exire pro mori dicitur, et exitus pro morte. Vide Vellei. Lib. II. c. 71. §. 2. Vide Lex. N. T. s. h. v. Sir. L. 8. ἐξ ἐξόδων ὑδάτων, ad fontes aquæ. Confer quoque infra s. v. ὕδωρ. Ceterum "Εξοδος, seu, ut in MS. Alex. legitur, "Εξοδος Αἰγύπτου inscribitur secundus a Mose scriptus liber, qui exitum Israëlitarum ex Ægypto complectitur.

ΕΞΟΙΚΟΔΟΜΕ'Ω, exædifico, inceptum ædificium perficio. בָּנָה, exstruo. Neh. III. 15. Herodot. II. p. 157. 8. Xenoph. Œcon. XX. 29.

"ΕΞΟΙΚΟΣ ΓΙ'ΝΟΜΑΙ, exlorris, exul de domo mea fio. אָבַד, pereo.

a Job. VI. 18. Olympiod. in Catena p. 175. exponit per πανέστιος ἀπόλωλα, *cum familia universa funditus excisus sum.* Alii vertunt: *exul de domo mea factus sum.* Conf. Suiceri Thes. Eccles. s. h. v.

ἘΞΟΚΕΛΛΩ, *impingo, impingere facio in scopulos, ejicio, perdo.* הִדִּיחַ Hiph. a נָדַח, *impello.* Prov. VII. 21. βρόχοις τε τοῖς (Bielio legendum

b videtur βροχαῖς τε ταῖς) ἀπὸ χειλέων ἐξώκειλεν αὐτὸν, imbribus vero, qui a labiis ipsius descendebant, *ejecit* vel *perdidit* illum. Lex. Cyrilli MS. Brem. ἐξοκέλλει, ἀπολλύει, ἐκρίπτει. Suidas: ἐξώκειλεν, ἐξέβαλεν, ἐξέῤῥιψεν. Proprie dicitur de navibus, quæ undarum vi in scopulos impingunt, vel in littus ejiciuntur.

ἘΞΟΛΙΣΘΑΙΝΩ, *elabor, effugio.*

c יָצָא, *exeo.* Prov. XII. 14. ubi pro ἐξολισθαίνει alii habent ἐκφεύγει. — הֶחֱלִיק Hiph. *blandior mihi.* Symm. Ps. XXXV. 3. Scil. הֶחֱלִיק Symmacho h. l. fuit *esse in via lubrica, adeoque labi,* nam in via lubrica lapsus est facillimus.

ἘΞΟΛΛΥΜΙ, *disperdo.* כָּרַת, *exscindo.* Prov. X. 32. — עָכַר, *perturbo, conturbo.* Prov. XI. 17. XV.

d 28. ἐξόλλυσιν ἑαυτὸν, ubi Schol. ταράσσει οἶκον αὐτοῦ. — צָמַת, *exscindo.* Aqu. Ps. CXVIII. 139. CXLII. 12.

ἘΞΟΛΟΘΡΕΥΜΑ, *quod diris devotum est.* חֵרֶם, *anathema.* 1 Sam. XV. 21. In Hex. vitiose legitur ἐξολοτρεύματος. — יָקְתְאֵל, nomen proprium Joctheel. Inc. 2 Reg. XIV. 7. Videtur derivasse a קָטַל, *occidit.*

ἘΞΟΛΟΘΡΕΥΣΙΣ, *perditio tota-*

e *lis, exterminatio.* הַכְרִית inf. Hiph. *exscindo, excido.* Ps. CVIII. 12. — חָרְמָה, *Horma,* nomen urbis, q. d. *perditioni devota.* Jud. I. 17. — מַשְׁחִית verbale *perdens.* Ezech. IX. 1. Adde quoque 1 Macc. VII. 7.

ἘΞΟΛΟΘΡΕΥΩ, *funditus perdo, disperdo, extermino.* אָבַד in Kal, Pih. et Hiph. Deut. VII. 10. 2 Reg. IX. 8. Ez. VI. 3. — בִּעֵר Pih. *depasco.* 2 Sam. IV. 11. — גָּדַע, *ab-* f

scindo. 1 Sam. II. 33. — הָדַף, *depello.* Jos. XXIII. 5. — הוֹרִישׁ Hiph. a יָרַשׁ, *possessione expello.* Deut. IV. 38. VII. 17. Jud. I. 19. — הֶחֱרִים Hiph. *perditioni devoveo.* Ex. XXII. 20. Jos. X. 1. et alibi sæpius. — הִכָּה Hiph. a נָכָה, *percutio.* Jos. XI. 14. 2 Reg. IX. 7. — הִכְחִיד Hiph. a כָּחַד, *abscondit, rem occultavit,* ita ut non amplius g audiatur et videatur. Hinc *succidit, perdidit:* sublata enim e medio non apparent. Psalm. LXXXII. 4. ἐξολοθρεύσομεν, *exterminemus.* — הִצְמִית Hiph. *exscindo.* Psalm. XVII. 44. LIII. 5. LXXII. 26. Phavor. ἐξωλόθρευσας, ἠφάνισας. — הִשְׁמִיד Hiph. *perdo.* Deut. I. 27. VI. 15. VII. 4.— • חֶרֶב וָאֵשׁ junctim, *desolar et devastor.* Ezech. VI. 6. — *כֻּלָּהּ, *tota* h *ipsa.* Inc. Ez. XXXV. 15. ἐξολοθρευθήσεται. Legit כָּלָה. — כִּלָּה Pih. *consumo.* 2 Par. VIII. 8. — כָּרַת in Kal, Niph. et Hiph. Symm. Ies. IX. 14. Theod. Jerem. XXXIII. 17. et 18. LXX Gen. XVII. 14. Exod. XXX. 33. ubi pro ἐξολοθρευθήσεται in Codd. Alex. et Cantabr. scribitur ἐξολεθρευθήσεται, obliterato vestigio dialecti Macedonicæ. Nam i ὄλεθρος Macedonibus pronunciabatur ὄλοθρος. Jud. IV. 24. 1 Reg. XVIII. 5. οὐκ ἐξολοθρευθήσεται ἀφ' ἡμῶν κτήνη, h. e. ne *perdamus* jumenta, s. non subministrando ipsis alimenta, s. cædendo ea, quia quo alamus non habebimus. Nah. I. 14. ubi post ἐξολοθρεύσω comma ponendum est, ita ut omissum sit τε, et τὰ γλυπτὰ κ. τ. λ. ad sequentia referan-

a tur. — מְשׁוּאוֹת, *perditio*. 2 Par. XX. 24. XXII. 4. — עָכַר, *conturbo*, item: *perdo, deleo*. Jos. VII. 25. — רָזָה, *emacio*. Soph. II. 11. — שָׁדַד, *vasto, devasto*. Jer. XLVII. 4. LI. 48. 53. 55. — הִשְׁחִית: נִשְׁחַת: שִׁחֵת, Pih. Niph. et Hiph. Ex. VIII. 24. Deut. IX. 26. X. 10. Confer Sturz. de Dial. Maced. p. 166. seq.

*ΠΑΡΑΔΟΓΙΖΟΜΑΙ 'ΕΞΟΛΟ-
b ΘΡΕΥ͂ΣΑΙ, *cogito exscindere*. דִּמָּה Pih. *cogito*, sed et in Niph. etiam notat *exscindor*. 2 Sam. XXI. 5.

'ΕΞΟΜΒΡΕ'Ω, *velut imbrem* h. e. *large et liberaliter effundo* s. *dispertior*. Sir. I. 16. ἐπιστήμην καὶ γνῶσιν συνέσεως ἐξώμβρησεν, scientiam et cognitionem prudentiæ tanquam imbrem effundit. In Compl. legitur ἐξώμβρισεν. Inde apud Hesychium:
c Ἐξώμβρισεν, ἐπήγαγεν ὀξέως, ἢ ἐπήνεγκεν. Vide ad h. l. Drusium. Sirac. X, 13. ἐξομβρήσει βδέλυγμα, multas abominationes *instar aquarum effundet*, s. *patrabit multa* exsecrabilia peccata. Camerarius transtulit: *circumfluet abominatione*.

*'ΕΞΟΜΒΡΙ'ΖΩ. Vide s. v. ἐξομβρέω.

*'ΕΞΟΜΝΥ'Ω, *ejuro*. 4 Macc. IV.
d 26. ἐξομνύσθαι τὸν Ἰουδαϊσμόν. Ibid. V. 34. Adde Pollux. Onom. VIII. 27. 55. et 56.

'ΕΞΟΜΟΙΟ'Ω, *assimilo, conformo*. 2 Macc. IV. 16.

'ΕΞΟΜΟΛΟΓΕ'ΟΜΑΙ, *confiteor, laudo, celebro, glorifico*. הָדָרָה, *gloria, majestas*. 2 Par. XX. 22. — הוֹדָא Chald. Aph. a יְדָא, *celebro*. Dan. II. 29. VI. 10. ἐξομολογούμενος
e ἐναντίον τοῦ Θεοῦ, *laudans* Deum. — הוֹדָה Hiph. a יָדָה, et semel in Hithp. הִתְוַדָּה. Gen. XXIX. 34. ἐξομολογήσομαι κυρίῳ, *laudabo* Dominum. 1 Par. XVI. 4. αἰνεῖν et ἐξομολογεῖσθαι conjunguntur, ut 2 Par. V. 12. Ps. LIII. 6. Adde Aqu. Ps. XXVII. 10. — הִלֵּל Pih. *laudo*. 2 Par. V. 13. — תּוֹר, *turtur*. Psalm. LXXIII. 20. Legit תּוֹדָה, commutata litera Resch cum Daleth. Lex. Cyrilli MS. ἐξομολογοῦμαι, εὐχαριστῶ, καὶ κατὰ συνήθειαν ἀνθρωπίνην, ἀντὶ τῷ χάριν ὁμολογῶ ἢ δοξάζω σε, κ. τ. λ.

'ΕΞΟΜΟΛΟ'ΓΗΣΙΣ, *confessio, celebratio, laudatio, honor, gloria*. הוֹד, *decus*. Inc. et LXX 1 Par. XXIX. 11. Ps. CIII. 2. CX. 3. Ps. XCV. 6. In omnibus his locis LXX תּוֹדָה legisse haud pauci statuerunt interpretes. — הוֹדָה Hiph. *confiteor*.
f 1 Par. XXV. 3. — תְּהִלָּה, *laudatio*. 2 Par. XX. 23. — תּוֹדָה. Symm. Ps. XLI. 5. LXX Jos. VII. 19. Ps. XLI. 5. Ies. LI. 3. — *תּוֹרָה, *lex*. Symm. Job. XXII. 22. Legit תּוֹדָה per Daleth. — תְּרוּעָה, *clangor*. Job. VIII. 21. Theodot. Job XXXIII. 26. Sirac. XVII. 22. XVIII. 28. ubi διδόναι ἐξομολόγησιν est *laudes debitas tribuere*. Suidas: ἐξομολόγησις, εὐχαριστία, ἀφήγησις τῶν βεβιωμένων.

'ΕΞΟ'ΠΙΣΘΕ, ἐξόπισθεν, *retro, a*
g *tergo*. אָחוֹר. 1 Par. XIX. 10. — מֵאַחַר. Psalm. LXXVII. 76. — מֵאַחֲרֵי. 2 Reg. XVII. 21. — מִן אַחֲרֵי. 1 Par. XVII. 7.

'ΕΞΟΠΛΑΙΣΙ'Α, *armatura, instructio armorum*. 2 Macc. IV. 22. Hic enim pro ἐξοπλησίαν legendum videtur ἐξοπλισίαν.

'ΕΞΟΠΛΙ'ΖΩ, *armo, armis instruo*. נֶחֱלַץ Niph. *expedio me*. Num. XXXI. 3. ubi legerunt חֲלִיצֵי. Ibid. XXXII. 20. 2 Macc. V. 2. λόγχας σπειρηδὸν ἐξωπλισμένους, *hastis cohortis instar armatos*.

*'ΕΞΟΡΕ'Ω. עִקֵּר, *subnervo*. Aq. sec. Coisl. 2. 2 Sam. VIII. 4. ἐξώρεσεν, quæ lectio merito suspecta fuit Montfauconio (cui potius legendum videtur ἐξώρισεν, *exterminavit* s. e-

pulit: nam עֲקַר in l. Chald. et Syr. notat *avellere, auferre, transferre.*) ac Scharfenbergio (Ann. II. p. 141.), qui in ἐξεῤῥίζωσαν mutavit.

'ΕΞΟΡΘΡΙ'ΖΩ, *matutinus adsum.* מִשְּׁחַר, *ab aurora.* Aqu. Ps. CIX. 4. ἐξωρθρισμένη. Legit מְשֻׁחָר, aut potius מְשֻׁחָר partic. Pyhal.

'ΕΞΟΡΚΙ'ΖΩ, *adjuro, obtestor.* אָלָה, *exsecror.* Jud. XVII. 2. — הִשְׁבִּיעַ Hiph. Gen. XXIV. 3.

'ΕΞΟΡΜΑ'Ω, *impetu feror, erumpo, recedo.* *פָּרָשׁ, *eques.* Hab. I. 8. ἐξορμήσουσιν sec. Compl. Legerunt fortasse וְיִפְרְשׁוּ loco פָּרָשָׁיו. — צָפַר, *evolo.* Jud. VII. 3. — שׁוּב, *revertor.* Οἱ λοιποὶ Jud. VII. 3. Doederleinius (Repert. T. I. pag. 230.) ἐξώρμησαν ibi referre mavult ad antecedens וַיִּצְפֹּר. Sed non opus est mutare sedem hujus versionis, cum ἐξορμᾷν quoque *egredi* ac *recedere* notet. 2 Macc. XI. 8. 3 Macc. I. 18. Hesych. ἐξορμᾷ, *ἐκπηδᾷ, ἔξεισιν, ἐκτρέχει.*

'ΕΞΟΡΥ'ΤΤΩ, *effodio, evello.* גָּרָה Pih. *misceo.* Prov. XXIX. 22. Ita Bielius Trommium pro more suo, non inspecto codice sacro, secutus, in quo h. l. verbis רַב־פֶּשַׁע, *multus prævaricatione*, respondent Græca: ἐξώρυξεν ἁμαρτίας, ubi pro ἐξώρυξεν Jaegerus legere mavult ἐσώρευσεν ἁμαρτίας, ingeniose magis quam vere. Auctor hujus versionis רַב pro verbo habuit, ac voci *effodere* subjecit notionem metaphoricam *intentum esse alicui rei, summo cum studio agere.* — נָקַר, *fodio, effodio.* Jud. XVI. 22. 1 Sam. XI. 2. ἐξορύσσειν τοὺς ὀφθαλμούς, coll. Gal. IV. 15. Hesych. ἐξορύξαι, *ἐκφθεῖραι.*

'ΕΞΟΥΔΕΝΕ'Ω, *nihili facio, contemno.* *בֵּן, *filius.* Ezech. XXI. 10. בֹּז, ἐξουδένει. Legerunt בָּזוֹ a בָּזָה, *contemsit.* — בּוּז, *contemno.* Aqu. Symm. Theod. Prov. XI. 12. ἐξουδενεῖ. Vide et Sir. XXXI. 25. μὴ ἐξουδενήσῃς με, ne *vilipendas* mea præcepta. f

*ΕΞΟΥΔΕΝΙΣΜΟ'Σ, *contemtio*, ab ἐξουδενίζω, vel ἐξουθενίζω, *pro nihilo habeo, contemno.* בּוּז. Aqu. Psalm. CXXII. 4.

'ΕΞΟΥΔΕΝΟ'Ω, idem, etiam *ad nihilum redigo.* Eustath. ad Hom. Il. I. 245. pag. 71. 30. בּוּז. Prov. VI. 30. Cant. VIII. 7. Zach. IV. 10. — בּוּס, *conculco.* Ps. XLIII. 7. LIX. 13. CVII. 14. In omnibus his locis ἐξουδενοῦν notat *ad nihilum* g *s. incitas redigere.* — בָּזָה. 2 Sam. VI. 16. XII. 10. ἐξουδένωσάς με, *contemsisti me.* Οἱ λοιποὶ 1 Sam. XVII. 42. Theod. 2 Sam. XII. 9. et 10. Aqu. Mal. I. 7. ἐξουδενοῦντες. Hesych. ἐξουδένωσας, *ἀπεδοκίμασας.* — *בַּעַר, *brutus, insipiens.* Ps. LXXII. 22. ἐξουδενωμένος, *quasi ad nihilum redactus quoad mentem*, h. e. *mente privatus.* — הֵעִיט Hiph. ab עִיט, h *invehor.* Theod. 1 Sam. XXV. 14. — לָעַג, *irrideo.* Psalm. LVIII. 9. Vulg. *ad nihilum deduces.* Non legerunt לִיץ, sed liberius verterunt. — מָאַס (quod sæpe quoad notionem convenit cum מָסַס, *colliquescere, defluere, imminui.* Confer Job. VII. 5.). Jud. IX. 38. 1 Sam. X. 19. ἐξουδενώκατε τὸν Θεόν, *contemsistis* Deum. Hesych. ἐξουδενώκασι, i *κατεγέλασαν.* Job. XXX. 1. — *נִבְאַשׁ, *fœteo.* Inc. 1 Sam. XIII. 4. ἐξουδένωσεν Ἰσραὴλ τοὺς ἀλλοφύλους. Legit הִבְאִישׁ. — נָמַס, Niph. a מָסַס, *liquefio.* 1 Sam. XV. 9. Ps. LVII. 7. ἐξουδενωθήσονται. Vulg. *ad nihilum pervenient.* — סָלָה, *prosterno.* Theod. Ed. Quinta et LXX Psalm. CXVIII. 117. Sir. XLVII. 7. ἐξουδένωσε, i. q. ἐξέτριψεν in antecedentibus. Vulg. *exstirpavit.* Conf. Judith. XIII. 19. Legitur præ-

a terea Mal. I. 7. καὶ τὰ ἐπιτιθέμενα ἐξουδενώσατε sec. Vat. ubi nihil in textu Hebr. legitur, ita ut huc e v. 12. migrasse videantur. Cæterum pro ἐξουδενώσατε rescribendum est aut ἐξουδενωμένα ex Ald. et v. 12. aut ἐξουθενωμένα, quod in margine libri Barberiniani reperit Waltonus.

ἘΞΟΥΔΈΝΩΜΑ, *abjectio, con-*
b *temtus.* זָרַם, *inundo.* Ps. LXXXIX. 5. Koehlero legisse videntur זְרִיהֶם, quod in significatione Syr. et Chald. verbi זָרָה, *contemsit, vilipendit,* acceperint. — שְׁפַל Chald. *abjectus.* Dan. IV. 14.

ἘΞΟΥΔΈΝΩΣΙΣ, idem. בּוּז, nomen. Psalm. XXX. 23. CVI. 40. CXVIII. 22. Aqu. Prov. XII. 8. 1 Macc. I. 41. Zonaras Lex. c. 761.
c ἐξουδένωσις, ἡ ἐν τῷ ἀγαθῷ ἀνυπαρξία, καὶ ἡ ὕβρις.

ΕἸΣ ἘΞΟΥΔΈΝΩΣΙΝ ΓΊΝΟΜΑΙ, *in contemtum fio.* הָיָה לְבוּז. Aqu. Symm. Gen. XXXVIII. 23.

ἘΞΟΥΘΕΝΈΩ, i. q. ἐξουδενέω et όω, *nihili facio, contemno, vilipendo,* etiam *ad nihilum redigo.* בּוּז, verbum, idem. Prov. I. 7. ἐξουθενήσουσι.
d Futurum tempus h. l. actionis frequentiam ac perpetuitatem indicat. Confer Grævii Lectt. Hesiod. ad Ἔργ. 185.—בָּזָה, idem. 1 Sam. II. 32. 2 Par. XXXVI. 16. Ezech. XXII. 8. Adde Aquil. Jer. XXII. 28. — *הִכְשִׁיל, *impingere facio.* Ps. LXIII. 9. ubi pro ἐξουθένησαν fortasse legendum cum Grabio ἐξησθένησαν. Vulgat. *et infirmatæ sunt.*
e Tunc ἐξασθενεῖν transitive accipiendum esset, ut ἀσθενεῖν Mal. II. 8. legitur. — הִרְעִים Hiph. *ad fremitum commoveo.* Inc. et LXX 1 Sam. I. 6. Vulg. *ut exprobraret.* — זָלָה vel זָלוּת, *res vilis.* Ed. Sexta Ps. XI. 9. ἐξουθένησας. Legit זָלוּת. — מָאַס, *reprobo, rejicio.* 1 Sam. VIII. 7. — נִקְלָה part. Niph. fœm. *res levicula.* Jer. VI. 14. — שַׁאֲנָן, *tranquillus.* Amos VI. 1. ubi pro ἐξουθενήσουσι Drusius in Fragm. p. 776. legendum censet εὐθηνοῦσιν vel ἐξευθηνοῦσιν. Et sic Aquila verbum Hebr. cui hic apud LXX respondet, Job. III. 18. per εὐθηνεῖν interpretatur. Vide Scharfenb. ad Cappelli Crit. S. Tom. III. p. 189. seq. Dathio in Notis ad h. l. LXX cum Syro legisse videntur הַשָּׁאטִים, *contemnentes,* a שׁוּט, aut, quod aliis pla- f
cuit, הַשּׂוֹנְאִים, *osores, contemtores.* Hesych. ἐξουθενεῖ, παραχρίνει. Idem: ἐξουθενούμενοι, κατευτελιζόμενοι. Suidas: ἐξουθενῶ σε, ἀντ' οὐδενὸς σε λογίζομαι. Confer Lobeckium ad Phrynichi Eclog. p. 182.

ἘΞΟΥΘΈΝΗΜΑ, *abjectio, contemtus.* בָּזוּי part. Pah. a בָּזָה. Ps. XXI. 6. ubi ἐξουθένημα ponitur pro ἐξουθενημένος. Conf. Sturz. de Dial. g
Maced. p. 53.

ἘΞΟΥΣΊΑ, *potestas, dominium, imperium.* מֶמְשָׁלָה, *dominatio.* 2 Reg. XX. 13. Psalm. CXIII. 2. Ies. XXXIX. 2. — מָשָׁל, *similitudo.* Aqu. Theod. Job. XXV. 2. Symm. Job. XLI. 24. ἐξουσία αὐτοῦ. Vulg. bene: *potestas, quæ comparetur ei.* Ne quis vertat: non habet in terra potestatem. Hebr. מָשָׁל et *do-* h
minium et *assimilationem* notat. Sed potest Hebr. quoque verti: *similis quoad robur ac potentiam..* — מֶתֶג *frenum.* Symm. 2 Sam. VIII. 1. Metaphora desumta est ab equis et aliis hujus generis animalibus, in quos, qui freno utitur, imperium exercet. — שֵׁבֶט, *sceptrum.* Symm. Gen. XLIX. 10. — שַׁלִּיט Chald. *potestatem habens, dominator.* Dan. IV. 23. ubi ἐξουσία, uti in N. T., pro ἐξουσίαν ἔχοντι ponitur. Vide Lexicon N. T. s. h. v. n. 11. — *שִׁלְטוֹן, *potestas.* Cohel. VIII. 8.

a sec. Vat. — שָׁלְטָן Chald. Dan. III. 24. IV. 31. VII. 6. 14. 27. Sir. X. 4. ἐν χειρὶ κυρίου ἡ ἐξουσία τῆς γῆς, a Deo unice pendet *regimen* terræ. Potest etiam sumi, abstractum pro concreto h. l. positum esse. Ibid. XXX. 11. μὴ δῷς αὐτῷ ἐξουσίαν ἐν νεότητι, noli filio juveni dare *licentiam*, h. e. non patere eum arbitrio suo vivere. Conf. Schweighæuseri
b Lex. Polyb. s. h. v.

ἘΞΟΥΣΙ'ΑΝ ΔΙ'ΔΩΜΙ, *potestatem do.* פָּטַר, *laxo, dimitto.* Prov. XVII. 14. ἐξουσίαν δίδωσι λόγοις: ubi rem ipsam similitudine illustratam lectoribus obtulerunt. Jaegerus ad h. l. suspicatur, eorum animo obversatam fuisse clepsydram in Græcorum Judiciis, et in פֹּטֵר מַיִם ἐφύδωρ ille et apparitor, quo laxante
c aquam dicendi copia fiebat.

ΟἹ' ἘΠ' ἘΞΟΥΣΙΩ͂Ν, sc. ὄντες, *qui in potestatibus* s. *potestate instructi sunt.* דְּתָבְרַיָּא תִּפְתָּיֵא Chald. plur. *legis periti, exactores.* Dan. III. 2. Conf. Wesseling. ad Diod. Sic. XIII. 14.

***ΜΕΓΑ'ΛΟΙ ΟἹ' ἘΠ' ἘΞΟΥΣΙΩ͂Ν**, *magnates, qui in potestatibus.* תִּפְתָּיֵא וְתָבְרַיָּא Chald. plur. *le-*
d *gis periti, exactores.* Dan. III. 3.

ἘΞΟΥΣΙΑ'ΖΩ, *potestatem habeo ac exerceo, dominor,* it. *potestatem vel facultatem concedo.* בָּעַל, *dominor.* Al. 1 Par. IV. 22. ἐξουσιάσαντες. — יָשַׁב, *habito, sedeo.* Inc. Jos. XII. 4. ἐξουσιάζων. Habet quidem hæc versio, quo se defendat ac tueatur. Sermo enim ibi est de rege, qui, ubi sedet, h. e. est et versatur,
e ibi regnat ac imperium exercet. Habere quoque יָשַׁב notionem *regnandi* ac *imperandi* docent exempla a Simonis Lex. Hebr. p. 752. prolata. Fieri tamen potuit, ut ἐξουσιάζων, quo Inc. v. 5. Hebr. מֹשֵׁל expressit, hic loco non minus commodo poneretur. — לוֹט, *operimentum.* Symm. Ies. XXV. 7. Legit cum Syro et Chald. שַׁלִּיט, judice Cappello. Fortasse tamen metapho- f
ram de *involucro* evolvere voluit Symmachus, secutus hac in parte Jonathanem, Paraphr. Chald., qui הָלוֹט per רבא interpretatus est. — מָשַׁל. Neh. IX. 37. Cohel. IX. 17. X. 4. Theod. vel potius Aquila Psalm. VIII. 7. Aqu. Gen. I. 18. Psalm. LXV. 7. Theod. Prov. XIX. 10. — *עֹז, *robur.* Inc. Ez. XIX. 14. εἰς τὸ ἐξουσιάζειν. Non male ob g
parallelismum sententiarum. Fortasse tamen in Hexaplis hæc verba inepto loco posita sunt, ac referenda ad sequens לִמְשׁוֹל. — שְׁלַט. Neh. V. 15. ἐξουσιάζονται ἐπὶ τὸν λαόν, *dominium exercent* in populum. Cohel. II. 19. εἰ ἐξουσιάζεται ἐν παντὶ μόχθῳ μου, *dominus erit* omnium a me multo labore partorum. Coh. V. 18. ἐξουσίασεν αὐτὸν τοῦ φαγεῖν ἀπ' αὐτῶν, *facul-* h
tatem illi *concessit* fruendi illis, coll. VI. 2. Ib. VIII. 9. ὅσα ἐξουσιάσατο ὁ ἄνθρωπος, quam *arrogat* sibi homo licentiam.—שַׁלִּיט, *dominator.* Coh. VII. 20. VIII. 8. X. 5 — שִׁלְטוֹן, *dominium.* Cohel. VIII. 4. 8. ubi tamen scribendum videtur ἐξουσία. 1 Macc. X. 70. ἐξουσιάζῃ ἐφ' ἡμᾶς, *ferociter insolescis* adversus nos, quasi jus aut aliquam potestatem in i
nos habeas. Sir. XX. 8. ὁ ἐξουσιαζόμενος sec. Ald., qui superbe sibi arrogat præeminentiam et jus in alios sibi non subditos.

ἘΞΟΥΣΙΑΣΤΗ'Σ, *potestatem habens, potens.* אֲבִי עַד, *pater æternitatis.* Ies. IX. 6. Sed dubium adhuc est, an ἐξουσιαστὴς ibi vere huc pertineat, nec potius sit versio alius interpretis ad גִּבּוֹר referenda. — לוֹט, *operimentum.* Symmach. Ies. XXV. 7. Vide s. v. ἐξουσιάζω. — מָשַׁל. Symm. Jer. LI. 46.

ἘΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΟ'Σ, *auctoritatem*

a *habens*. שָׁלְטוֹן, *dominium*. Symm. Cohel. VIII. 4.

ἘΞΟΧΗ', *prominentia*. שֵׁן, *dens*. Job. XXXIX. 28. ἐπ' ἐξοχῇ πέτρας, in prominentia petræ. שֵׁן de *scopulo acuto* quandoque dicitur.

*ἘΞΟ'ΧΩΣ, *insigni modo*, *eximie*. 3 Macc. V. 31. Hesych. ἐξόχως, ὑπερβαλλόντως, καλλίστως, πάνυ. Zonaras Lex. col. 785. ἐξόχως, ἀντὶ τοῦ

b πάνυ. Apud Græcos etiam Ἔξοχον et Ἔξοχα dici solet.

ἘΞΥΒΡΙ'ΖΩ, *contumelia afficio*, *insolenter me effero*. גָּאָה, *extollo me*. Ez. XLVII. 5. ἐξύβριζε τὸ ὕδωρ ὡς ῥοῖζος χειμάῤῥου, efferebat se aqua, ut flumen vehemens torrentis. — הִתְגַּלַּע Hithp. *immisceo me*. Aqu. Prov. XX. 3. ἐξυβρισθήσεται. Vox Hebr., ut Arab. جالع in Conj. 3.,

c notat *aperta fronte cum altero concertare et contendere*. — פַּחַז, *rapiditas*. Gen. XLIX. 4. ἐξύβρισας ὡς ὕδωρ, *extulisti te* tanquam aqua. Vocem ἐξυβρίζειν de fluminibus, cum extra alveos erumpentes, quasi petulantes, evagantur, usurpatum notavit Budæus. Hinc apparet, quantum sit pretium conjecturæ Junii, qui h. l. ἐξέβρασας pro ἐξύβρισας le-

d gendum suspicatus est. Confer quoque Schultensium ad Job. XXXVIII. 11. Sir. X. 13. ἐξυβρίζειν βδέλυγμα, injurias abominandas *effundere*. 2 Macc. I. 28. ἐξυβρίζοντας ἐν ὑπερηφανίᾳ, *insolenter se efferentes* in superbia.

*ἘΞΥΠΝΙΑ'ΖΟΜΑΙ. קוּץ seu potius הֵקִיץ, *evigilo*, *expergiscor*. Aqu. Symm. Theod. Prov. XXIII. 35.

e ἐξυπνιασθήσομαι, pro quo ed. Rom. rectius ἐξυπνισθήσομαι exhibet. K.

ἘΞΥΠΝΙ'ΖΩ, *expergefacio*, *expergefio*, ac, omisso ἐμαυτὸν, *expergiscor*, *evigilo*. *הֵקִיץ, idem. Symm. Ps. XLIII. 24. ἐξύπνισον, sc. σεαυτόν. Inc. ἐξυπνίσθητι, *evigila*. [Alex. ἐξεγέρθητι. Eodem modo Psalm. LXXII. 20. ὡς ὄνειρος ἐξυπνίσαντι: ubi Alex. ὡσεὶ ἐνύπνιον ἐξεγειρομένου. Eodem modo ἀφυπνίζω usurparunt Heliod. Æthiop. V. 21. coll. 34. VI. 9. VIII. 12. ubi active legitur, atque Polyæn. Strat. IV. 6. 8. ubi καθεύδοντες et ἀφυπνίζοντες sibi opponuntur. K.] Inc. Psalm. CXXXVIII. 18. Aqu. Theod. Symm. Ies. XXVI. 19. — יָקַץ, idem. 1 Reg. III. 15. Inc. Gen. IX. 24. — עוּר, *evigilo*. Job. XIV. 12. — עוֹרֵר Pih. ab עוּר, *excito*. Theod. Job. III. 8. Inc. Cant. II. 7. — קוּם, *surgo*. Theod. Job. XIV. 12. ἐξυπνισθήσεται. — קוּץ, *evigilo*. Aqu. Symmach. Theod. Prov. XXIII. 35. ἐξυπνισθήσομαι, evigilabo. Aqu. Symm. Ps. XVI. 15. Eustath. de Amor. Hysm. Lib. VI. p. 224. Plutarchus quoque hanc vocem non semel usurpavit.

ἜΞΥΠΝΟΣ, *expergefactus*. 3 Esdr. III. 3. Sed ibi ἔξυπνος ἐγένετο non notat *expergefactus est*, ut legitur apud M. Antonin. VI. 31. et X. 13. sed contrario prorsus sensu ponitur pro: *in profundum somnum incidit*. Ἐκ intendit in nonnullis significationem simplicis.

*ἘΞΥΠΝΟ'Ω, *expergefacio*, ac, omisso ἐμαυτὸν, *expergefio*. הֵקִיץ. Symm. Psalm. CXXXVIII. 18. ubi Inc. ἐξυπνίσω habet. 4 Macc. V. 10. ubi *ad sanam mentem redire* notat, ut sit i. q. ἐκνήφειν.

ἘΞΥΨΟ'Ω, *exalto*, metaph. *laudibus celebro*. Dan. III. 51. sec. Chis. ἐξύψουν τὸν Θεόν. Sirac. I. 27. μὴ ἐξύψου σεαυτὸν, noli *altum sapere*, aut: *majorem, quam decet, honorem tibi arrogare*.

ἜΞΩ, *extra*, *foras*. *דִּי בָרָא, *agri*. Dan. IV. 12. ubi vid. Scharfenbergius. — חוּץ: הַחוּץ. Levit. XVIII. 9. Deut. XXIII. 12. 13. Jud. XIX. 25. — בַּחוּץ. Gen. IX.

a Σμ. XXIV. 31. Exod. XXI. 19. — הַחוּצָה וַחוּצָה. Gen. XV. 5. Jos. II. 19. 2 Par. V. 8. — בַּחוּץ. Ies. LI. 23. — לַחוּץ. Psalm. XL. 7. — לַחוּצָה. 2 Paral. XXXII. 5. — מֵחוּץ. Gen. XIX. 16. Lev. VIII. 17. — אֶל מִחוּץ. Lev. IV. 12. VI. 11. — חִיצוֹן, *exterior*. 2 Reg. XVI. 18. 1 Paral. XXVI. 29. 2 Paral. XXXIII. 14. — *חָיָה. Inc. Levit.
b XIV. 6. τὸ ἔξω: quæ verba, ut recte vidit Scharfenbergius, adscripta sunt ex v. 53., ut adeo ἔξω respondeat τῷ אֶל מִחוּץ, ac τὸ referendum sit ad πεδίον. — מֵחָמֵץ, *ex fermentato*. Amos IV. 5. Legerunt מֵחוּץ. Vide quoque s. φόβος. Sir. XXI. 23. ἔξω στήσεται, *foris stat* s. *consistit*, pulsans sc. ostium, ut evocet eum, quem conventum cupit.
c *ΕΞΩ ΠΟΙΕΩ. הוֹצִיא. Symm. Psalm. CXLI. 8. ubi est i. q. ἐξάγω, *educo*, apud Aquil. et LXX.

ΕΞΩΘΕΝ, *extrinsecus*, *foris*. מֵאֶרֶץ, *de terra*. Jer. X. 16. quasi dicas, *extra terram tuam*. — וּמִבַּיִת מִבַּיִת, *ex domo*. Levit. XIV. 41. 2 Reg. XI. 16. — חוּץ. Ez. XLVII. 2. — אֶל הַחוּץ. Ezech. XLI. 9. — בַּחוּץ. Jer. VI. 11. Ezech. VII.
d 15. — חוּצָה. 1 Reg. VI. 6. — לַחוּץ. Ezech. XLI. 17. XLII. 7. — מֵחוּץ. Genes. VI. 14. Levit. XXIV. 3. Adde Inc. Ez. XLVI. 2. Vulg. *de foris*. — מֵהַחוּץ. Ez. XLI. 25. — מִן הַחוּץ. Jud. XII. 9. 2 Reg. IV. 3. — חוּצוֹת plur. *plateæ*. Jerem. XI. 6. XXXIII. 10. — *בְּעַד, *super*. Jud. IX. 51. Præterea legitur Genes. XX. 18. ubi a
e textu Hebr. abest, et traditione Judæorum nititur, qua uteros contra coitum occlusos fuisse dicunt. Vide Raschium ad h. l. et Thalmud Baba Kama fol. XCII. 1.

ΕΞΩΤΕΡΟΣ, *exterior*. חוּץ. Theod. vel potius Aquila Job. XVIII. 18. — חִיצוֹן. Ezech. X. 5. XL. 20. XLII. 1. — חָצֵר, *atrium*. Ezech. XLI. 15. — קִיצוֹן, *extremus*. Exod. XXVI. 4. XXXVI. 10. f

ΕΞΩΤΑΤΟΣ, *extimus, extremus*. חִיצוֹן. 1 Reg. VI. 30. Nehem. XI. 16. — חוּצוֹת plur. a חוּץ, *plateæ*. Aqu. Job. V. 10. Confer Simonis Lex. Hebr. p. 528.

ΕΞΩΘΕΩ et ΕΞΩΘΩ, *expello, ejicio, dejicio*. גָּזַר, *scindo, seco*. Al. 2 Par. XXVI. 21. ἐξώσθη. Hesych. ἐξώσθη, ἐξεβλήθη. — דָּחָה, *impello*, item: *expello, extrudo*. Ps. XXXV. g
13. ἐξώσθησαν, καὶ οὐ μὴ δύνωνται στῆναι, *dejecti sunt*, ut non possint stare. Hesych. ἐξώσθησαν, κατεβλήθη, κατέπεσον. — הֵדִיחַ Hiph. a דּוּחַ, *dispello, abjicio*. Jerem. LI. 34. Arab. دلخ in Conj. VI. *abjecit*. Vulg. *ejecit me*. — הִרְחִיק Hiph. *procul abigo*. Joël. III. 6. — הִתְעָה Hiph. *seduco*. Jer. L. 6. — יֶשַׁח, *depres-* h
sio. Mich. VI. 14. ἐξώσω σε, ejiciam te. Hesych. ἐξώσω, ἀπώσω, ἐκβαλῶ. — *לָקַח, *capio*. Mich. II. 9. ἐξώσθησαν, ubi תִּקְחוּ confuderunt cum יִקְחוּ. — מָאַס, *reprobo*. Jerem. XXXIII. 24. 26. — נִדַּח : הִדִּיחַ, Kal et Hiph. Deut. XIII. 5. 2 Sam. XV. 14. ubi ἐξώσῃ (quod etiam quodammodo excusari potest) for- i
tasse positum est pro ἐκώσῃ. Jerem. VIII. 3. Joël. II. 20. Adde Aqu. Symm. Theod. Prov. VII. 22. Inc. Prov. XIV. 32. — נָגַף, *impello, dispello*. Ies. XLI. 2. Inc. Levit. XXVI. 36. — נָסַח, *evello*. Prov. II. 22.

a *ἜΞΩΜΟΣ, *expeditus*, q. d. *cujus humeri nullo indutu sunt adstricti, cui nuda sunt brachia et exserta.* Ἐξωμὶς Suidæ T. I. p. 778. tunica est non tegens brachia, qualis decere virum et maxime militem putabatur. Vide Virg. Æn. IX. 616. חָלוּץ part. Pahul, *miles lectus in exercitum.* Aqu. Ies. XV. 4. ubi Semlerus conjicit legendum esse
b ἐζωσμένοι, coll. Jos. IV. 13. Sed Aquila potius h. l. recte etymologiam expressit. Nam חָלַץ pr. *extrahere vestes* notat.

*ἘΞΩΜΟΣΙ'Α, *abjuratio.* נֶדֶר, *votum.* Inc. Lev. XXII. 18. XXIII. 38. sec. Coisl. et Lips. Significat ibi ἐξωμοσία *promissionem interposito jurejurando,* aut legendum ἐνωμοσία. Vide tamen Zonaræ Lex. col. 762.
c ac Polluc. Onom. V. 104. Hesych. ἐξωμοσία, ἄρνησις μεθ' ὅρκου.

*ἜΞΩΣΜΑ, *ejectio, expulsio.* מַדּוּחִים plur. *ejectiones.* Thren. II. 14. Retulerunt ad נָדַח. Arabs ἐξώσματα reddidit *phantasmata, visiones falsas,* collato ἐξώστρα.

'ΕΞΩ'ΣΤΡΑ, *locus extimus cancellis munitus,* vel *fenestra cancellis munita,* Gallice *balcon.* שְׂבָכָה, *opus*
d *plexum et reticulatum, cancelli.* Symmach. 2 Reg. I. 2. Glossæ: ἐξώστρα et ἐξώστης, *Menianum, projectio, projectus.* Hieron. ad Ezech. XLII. Ἐκθέτας *Romæ appellant solaria de cœnaculorum parietibus eminentia, sive Meniana ab eo, qui primus ea invenit, quæ non nulli Græcorum* ἐξώστρας *vocant.* Conf. Relandi Ant. Hebr. P. I. c. 8. sect. 11.

e 'ΕΟΡΤΑ'ΖΩ, *festum ago.* חָגַג, idem. Ex. V. 1. XII. 14. Deut. XVI. 15. Aqu. Ps. XLI. 5. — חָגַג חַג, *festum ago et celebro.* Lev. XXIII. 39. — הִתְקַדֵּשׁ חַג, *sanctificatur festum.* Ies. XXX. 29. — חָגַר, *accingo.* Ps. LXXV. 10. Legerunt תְּחָגֶּךָּ, a חָגַג, aut תְּחוֹגֶיךָ, quæ lectio ob parallelismum sententiarum fortasse recipienda est. Vulg. *festum agent tibi.* — *יָדָה, *celebro.* Ps. LXXVI. 11. quasi loco תּוֹדֶךָּ, *confitebitur tibi,* in codice suo invenissent תְּחַגֶּךָּ, *festum tibi sacrum celebrat.*

*'ΕΟΡΤΑ'ΖΩ 'ΕΟΡΤΗ͂. חַג, *tripudium, festum.* LXX sec. Compl. Num. XXVIII. 17. ubi loco ἑορτάσετε ἑορτῇ fortasse legendum est ἑ. ἑορτήν. Libere verterunt, coll. c. XXIX. 12. f

'ΕΟ'ΡΤΑΣΜΑ, *festivitas.* Sap. XIX. 15.

'ΕΟΡΤΗ', *festum,* et κατ' ἐξοχὴν *festum paschatos.* *אַף, *nares.* Deut. XXXI. 10. sec. Alex. Liberius sensum expresserunt. Sermo enim est de sacrificiis, quorum odorem Deus naribus percipere credebatur, et quæ diebus festis offerri solebant. — *בָּם עִוֵּר, *inter eos cæcus.* Jer. XXXI. 8. Legerunt conjunctim בְּמוֹעֵד. — חַג, *festum.* Num. XXVIII. 17. ἑορτή, *festum paschatos.* Ita quoque Sir. XLIII. 8. 1 Macc. X. 34. Cf. Relandi Antiqu. Hebr. P. IV. c. 2. §. 4. — חֹדֶשׁ, *mensis.* 1 Reg. XII. 33. — חֶרֶשׂ, *testa.* Ezech. XXIII. 34. Legerunt חֳדָשִׁים. — מוֹעֵד, *tempus statutum.* Levit. XXIII. 2. Num. X. 10. Psalm. LXXIII. 9. ubi ἑορταὶ notat *loca sacra, in quibus festi dies religiose celebrantur,* si nempe ex emendatione minime incerta κατακαύσωμεν legatur pro καταπαύσωμεν. Sed in propria notione accipiendum erit, si recipiatur lectio recepta καταπαύσωμεν. — מָצָה, *exprimo.* Ex. XXIII. 34. ubi pro מַצּוֹת legerunt מוֹעֵד. Lex. Cyr. MS. Brem. et Phav. ἑορτή, χρόνος ἱερὸς κατὰ νόμον.

'ΕΠΑΓΓΕΛΙ'Α, *annunciatio,* it.

a *promissio.* אֲגֻדָּה, *agmen.* Amos IX. 6. Vox Hebr. *omne* notat, *quod est bene ligatum ac firmiter constrictum,* unde LXX eam h. l. transtulerunt per ἐπαγγελίαν, h. e. *promissionem certam ac firmam,* quanquam hæc notio est ab h. l. maxime aliena. Fortasse etiam vocem Hebr. deduxerunt a נָגַד, *indicare,* cum Syro, Arabe et Itala. Michaëlis in Suppl.
b p. 15. putat, eos in animo habuisse notionem *roborandi,* quam Arab. أجد in Conj. IV. habet. L. Bos. in Proleg. in LXX Intt. c. 3. pro ἐπαγγελίαν LXX scripsisse στραγγαλιὰν, *funem,* suspicatur.—* מַלְאָכָה, *insigne factum.* Ps. LXXII. 28. ubi ἐπαγγελία æque ac ἀγγελία apud Aquilam ib. *id quod annunciari meretur* significat.— סְפֹרָה, *numera-*
c *tio.* Psalm. LV. 9. ubi fortasse legendum erit ἀπαγγελίᾳ σου loco ἐπαγγελίᾳ σου. — פָּרָשָׁה, *expositio.* Esth. IV. 6.— שְׁמוּעָה, *auditio,* etiam *id, quod auribus percipitur.* Ez. VII. 26.

'ΕΠΑΓΓΕ'ΛΛΩ, *annuncio.* אָמַר, *dico.* Esth. IV. 6. — הִגִּיד Hiph. a נָגַד, *indico, annuntio.* Job. XXI. 30. Ies. XLIV. 7. — *תּוֹחֶלֶת
d מְמֻשָּׁכָה, *spes pertracta.* Proverb. XIII. 12. ἐπαγγελλομένου, ubi verbis alio ordine collocatis ac divisis legit מֹשֵׁךְ הַתּוֹחֶלֶת. Vide ad h. l. Jaegerum. Sir. III. 26. scientia destitutus μὴ ἐπαγγέλλου, eam ne *profitearis* aut *jactes.* Cf. Lex. N. T. s. h. v. et Sap. II. 13. ac Reisk. Ind. Demosth. s. h. v. Sir. XVI. 25. ἐπαγγελῶ ἐπιστήμην, i. q. ἐκφαίνω in
e antecedentibus, h. e. *docebo, manifestum reddam.* Sir. XX. 23. ἐπαγγελλόμενος φίλῳ, *promittens* aliquid amico, coll. 2 Macc. IV. 27.

'ΕΠΑΓΡΙΟ'Ω, *exaspero.* חָרַק, *fremo, frendo.* Symm. Ps. XXXIV. 19.

'ΕΠΑ'ΓΩ, *induco, adduco, infero, immitto,* et 'Επάγομαι, *persuadeo, ad me traho, pellicio.* אָנַף, *irascor.* 1 Reg. VIII. 46. ἐπάξεις ἐπ' αὐτοὺς, sc. f
ὀργήν. Confer Ies. XXVI. 21. — גָּמַל, *retribuo.* Ies. LXIII. 7. — הֵבִיא Hiph. a בּוֹא, *venire facio.* Gen. VI. 17. ἐπάγω τὸν κατακλυσμὸν, *adduco* diluvium, coll. 2 Petr. II. 5. Exod. XXXII. 20. ἐπήγαγες ἐπ' αὐτοὺς ἁμαρτίαν μεγάλην, magni peccati illos *reos fecisti.* Vide et Jud. IX. 24. Jos. XXIII. 15. ἐπάξει κύριος ἐφ' ὑμᾶς πάντα τὰ ῥήματα πονηρὰ, g
immittet vobis Deus omnia mala, quæ minatus est. 'Επάγειν, sequente dativo personæ, quandoque *auctorem esse* notat apud Græcos, v. c. Hesiod. Ἔργ. 242. Palæph. VI. 7. Ez. V. 17. coll. VI. 3. et XI. 8. — הוֹבִיל Hiph. a יָבַל, *apporto.* Job. XXI. 30. — *הוֹגָה, *dolore afficio,* a יָגָה. Symm. Thren. I. 5. — *הוֹלִיךְ Hiph. *abire facio.* Exod. XIV. 21. ἐπήγαγε, quæ lectio est aperte falsa, h
ac mutanda in ἀπήγαγε. Sermo enim ibi est de aquis marinis miraculo divino quasi subductis. — הֶחֱנִיף Hiph. *hypocrisin exerceo,* h. l. *mihi devincio, in meas partes duco.* Dan. XI. 32. — הִטָּה Hiph a נָטָה, *inflecto.* Ies. XXXI. 3. Libere vertit. — הִנְחָה Hiph. *duco.* Prov. VI. 22. — הַפְצַר inf. Hiph. *instare pertinaciter.* 1 Sam. XV. 25. ἐπάγουσιν. Respexisse videtur notionem i
multiplicandi, quam Chald. פְּצַר habet. 1 Sam. XV. 23. — הֵשִׂישׂ, Hiph. a שׂוּשׂ, *gaudeo.* Soph. III. 18. ubi non legerunt יָבִיא, ut nonnullis statuere placuit, sed formulam Hebr. יָשִׂישׂ עָלַיִךְ בְּשִׂמְחָה magis Græce transtulerunt: ἐπάξει ἐπί σε εὐφροσύνην. — הֵשִׁית Hiph. a

a שׁוּת, *pono*. Ies. XV. 9. ἐπάξω, h. e. *irruere faciam*. — חָטַם, *differo*, *frænum injicio*. Ies. XLVIII. 9. τὰ ἔνδοξά μου ἐπάξω ἐπί σε. Sensum expresserunt. — חֲלִיפָה, *mutatio*. Job. X. 17. ἐπήγαγε, sumta prima significatione v. חָלַף, *insequi*. — חוֹלַל Pyh. a חוּל, *formatus sum*. Job. XV. 7. — *יַשִּׁי. Aqu. Ps. LIV. 16. יַשִּׁימָוֶת, ἐπάξει θάνατον, legens

b divisim יַשִּׁי מָוֶת, debitum ab iis exigat mors, a נָשָׁה, *exactorem agere*, aut a נָשָׂא, *apportare, afferre*. — מָשַׁךְ, *traho*. Jud. IV. 7. ubi מָשַׁךְ seq. אֶל notat *efficere, ut aliquis adducat*, h. e. ἐπάγειν. — נָהַג Pih. *duco*. Ex. X. 13. Ps. LXXVII. 30. — נָשָׂא : הִשִּׁיא, Kal et Hiph. *fero, ferre facio*. Lev. XXII. 16. ἐπάξουσιν ἐπ' αὐτοὺς ἀνομίαν πλημμε-

c λείας, *illos ad peccandum seducent*. Ies. X. 24. πληγὴν ἐπάγει ἐπί σε, plagam tibi *infliget*. Inc., sine dubio Symmachus, Gen. III. 13. ἐπηγάγετό με, *persuasit mihi*, s. *pellexit me*, ubi ἐπάγεσθαι est, ut Lat. *inducere, pellicere, decipere*. Montfauconus ibi perperam censuit reponendum esse ἀπηγάγετο. Suidas: ἐπαγαγέσθαι, παραπεῖσαι, ἐφελκύσασθαι. Gloss.

d Gr. Lat. ἐπάγωγος, *pellax, illex*. Phavor. ἐπάγωγα, ἀπατηλά. Vide Xenoph. Mem. II. 5. extr. — עָבַר : הֶעֱבִיר, Kal et Hiph. *transeo, transire facio*. Gen. VIII. 1. Ezech. V. 1. XIV. 15. 17. — *עָלָה : הֶעֱלָה, Kal et Hiph. *ascendo, ascendere facio*. Ex. XXXIII. 5. Deut. XXVIII. 61. 2 Par. XXXVI. 17. Adde Inc. Hab. III.

e 16. — עָנָה Pih. *affligo*. Psalm. LXXXVII. 7. ἐπήγαγες ἐπ' ἐμέ. Ita recte quoad sensum et magis Græce transtulerunt. — *פָּצַר, *pertinaciter insto, obtuse ago*. Inc. ac LXX 1 Sam. XV. 23. Legerunt, ut equidem arbitror, הֵפִיץ, a פּוּץ, *effundo, dispergo*, quod bene per ἐπάγειν, verbum proprium de *pœnis divinis*, exprimi poterat. — פָּקַד, *visito*. Ex. XXXII. 33. Ies. X. 12. ἐπάξει, sc. τὴν χεῖρα s. ὀργήν, coll. XXVI. 14. — יָצָא לִפְקוֹד, *exeo ad visitandum*. Ies. XXVI. 1. ἐπάγει τὴν ὀργήν. — פְּקֻדָּה, *visitatio*. Ies. XV. 7. — קָרָא, *voco*. Hagg. I. 11. קָרָא h. l. *inferre, adducere*, quoad sensum notat. — שׁוּב : הֵשִׁיב, Kal et Hiph. *revertor, reverti facio*. Esth. IX. 25. Ies. L. 25. ἐπάξω τὴν χεῖρά μου ἐπί σε. — שׂוּם : הֵשִׂים, Kal et Hiph. *pono*, item: *efficio*. Ex. XV. 26. ἐπὶ σοῦ, ἣν ἐπήγαγεν. Ex. XXXII. 21. — *שָׁמֵם. 1 Sam. V. 6. Legerunt וַיְשִׂמֵם, a rad. שׂוּם, *ponere*, in Hiph. *imponere*. Vulg. *demolitus est eos*. Supra v. 3. pro ἐπήγαγεν rectius habent ἐβασάνισεν. Conf. Ex. XV. 26. e quo loco patet, ἐπάγειν hic significare *morbum infligere*, s. *morbo afficere*. — שָׁפַךְ, *effundo*. Ies. XLII. 25. ἐπήγαγεν ἐπ' αὐτοὺς ὀργὴν θυμοῦ αὐτοῦ. Sir. I. 27. II. 4. πᾶν, ὃ ἐὰν ἐπαχθῇ σοι, δέξαι, quidquid *adversi tibi acciderit*, suscipe. Vulg. *omne, quod tibi applicitum fuerit*. Confer Lœsner. Obss. Philon. p. 178. 4 Macc. IV. 13. ἐπαχθείς, *commotus*. Sir. XLVI. 4. pro ἐπήγαγε, quod habet Vatic., legendum erit vel ἀπήγαγεν vel ἐπάταξεν. Vide quoque s. v. ὀργή et ὑετός.

ἘΠΑΓΩΓΗ΄, *inductio*, et peculiariter *id quod* (a Deo) *immittitur*, *inductio pœnarum*, *malum illatum*, *adversitas*, *calamitas certo quodam consilio a Deo immissa*, it. *animi elatio*, *fastus*. *אֵיד, *calamitas dura*, *infortunium grave*. Theod. Prov. XXVII. 10. ἐν ἡμέρᾳ ἐπαγωγῆς μὴ εἰσέλθῃς, noli *tempore duro*, h. e. *calamitatis*, ad fratrem confugere. Conf. Abd. v. 12. — אָסִיר, *vinctus*. Ies. X. 4.

πεσεῖν εἰς ἐπαγωγὴν sec. Alex. et Procopium, ubi alii ἀπαγωγὴν habent. Inc. Ies. XIV. 17. τοὺς ἐν ἐπαγωγῇ (ὄντας scil.) οὐκ ἔλυσεν, illos, qui in *captivitate* erant, non dimisit. Montf. ibi legere mavult ἀπαγωγῇ, ut habent libri quidam. — עָצוּר part. Pah. *clausus*. Deut. XXXII. 36. ubi ἐπαγωγῇ nonnullis mendose scriptum videtur pro ἀπαγωγῇ, ut Catena Græca habet et Roman. Psalterium cum multis codd. ab Holmesio collatis, ac judicavit Eugubinus. Intellegenda autem est *abductio in exilium, captivitatem vel carcerem*. Hesych. ἐπαγωγὰς, αἰχμαλωσίας. Id. ἐπαγωγή, συμφορά, πειρασμὸς, ἤτοι τὸ ὁπωσοῦν κακῶς ἐπαγόμενον. Sic quoque Sir. II. 2. ἐν καιρῷ ἐπαγωγῆς (ubi vid. Drusius). Ib. V. 10. ἐν ἡμέρᾳ ἐπαγωγῆς. Suidas: ἡμέρα ἐπαγωγῆς, παρὰ τὸ ἐπάγεσθαι ἡμῖν τὰ ἄξια τῶν βεβιωμένων. Gloss. MS. in Sirac. ἐπαγωγῆς, ἀνταποδόσεως. Sir. XL. 11. ῥομφαία, ἐπαγωγαὶ, λιμὸς, ubi tamen ἐπαγωγαὶ cum reliquis substantivis constructum per hendiadyn explicandum videtur. Sir. III. 27. ἐπαγωγὴ ὑπερηφάνου οὐκ ἔστι ἴασις. Bielius male transtulit:
d *elatio superbi*, potius: *inductio mali, calamitas, pœna peccatorum*, coll. II. 2. et pro ἐπαγωγὴ reponendum necessario est ἐπαγωγῇ vel ἐπαγωγῆς. Ernesti in Notis ad Suidæ et Phavor. Gloss. Sacr. p. 47. ita transtulit: *calamitates arrogantem non corrigunt, nam altius ipsi vitium inhæret*. Idem valet de loco X. 12. παρεδόξασε τὰς ἐπαγωγάς. Bielius: *de-*
e *honestavit fastum*. Mallem: *insolitas ac graves importat calamitates*. Vulg. *conventus malorum*. Legit συναγωγάς. Vide ad h. l. Baduellum.

* 'ΕΠΑΓΩΓΟ'Σ, *alliciendi vim habens, ad persuadendum aptus*. 4 Macc. VIII. 14. τὰ ἐπαγωγὰ, *verborum illecebræ*. Zonaras Lex. col. 808. ἐπαγωγὰ, ἀπατηλά.

'ΕΠΑΓΩ'ΝΙΟΣ, *defensor*, ἀπόμαχος sec. Schol. Æschyl. Agam. v. 521. Vide 'Επιγώνια.

'ΕΠΑ'ΔΩ, *accino, incanto*. לַחַשׁ, f
mussitatio. Jer. VIII. 17. ἐξαποστέλλω εἰς ὑμᾶς ὄφεις θανατοῦντας, οἷς οὐκ ἔστιν ἐπᾶσαι, immittam in vos serpentes mortiferos, qui incantari non possunt. Hesych. ἐπᾶσαι, ᾆσμα εἰπεῖν, γοητικὸν ἐπιλαλῆσαι.

'ΕΠΑ'ΔΩΝ, *incantans, incantator*. בַּעַל לָשׁוֹן, *dominus linguæ*, h. e. *disertus*. Cohel. X. 11. Legerunt בעל לחש: nam בַּעַל לָשׁוֹן non est *incantator*, sed *calumniator*. — חֹבֵר part. a חָבַר, quod etiam *incantare* notat. Deut. XVIII. 11. — מְלַחֵשׁ g
part. Pih. *incantans, carmine malefico utens*, a submissa voce, qua præstigiatores utuntur. Ps. LVII. 5. Apud Aquilam ibi pro ἐπαείδων ἐπαοιδὴν sine dubio legendum est ἐπαείδοντος ἐπαείδειν, aut ἐπαοιδήν. Phavor. ad h. l. ἐπᾴδοντος, φαρμακοῦ, γόητος.

'ΕΠΑΙΝΕΤΟ'Σ, *laudatus, laudabilis*. הֻלְּלָה præt. Pyh. fœm. ab הָלַל. Exod. XXVI. 17.

'ΕΠΑΙΝΕ'Ω, *laudo*, et 'ΕΠΑΙΝΕ'- h
ΟΜΑΙ, *glorior*. אִשֵּׁר Pyh. *beatum prædico*. Aqu. Symm. Cant. VI. 8. — הִלֵּל et הִלֵּל: הִתְהַלֵּל, Pih. et Hithp. Ps. IX. 24. ἐπαινεῖται ὁ ἁμαρτωλὸς ἐν ἐπιθυμίαις, *gloriatur* peccator in desideriis. Psalm. XXXIII. 2. XLIII. 10. CIV. 3. ἐπαινεῖσθε ἐν τῷ ὀνόματι τῷ ἁγίῳ αὐτοῦ, in sancto ipsius nomine *gloriamini*. Suidas: ἐπαινεῖσθε ἀντὶ τοῦ καυχᾶσθε. Adde Ed. Quint. Ps. LV. 4. — יִחֵל Pih. *ex-*
specto. Symm. Job. XXIX. 21. ἐπῄνουν. Loco ח legit ה. — *סִפֵּר, i
narro, enarro. Inc. Ps. XLVII. 13. ἐπαινέσατε. Vox Hebr. h. l. significat *enarrationem cum laude conjunctam*. — *פָּחַד, *paveo*. Hos. III. 5. ἐπαινέσουσιν sec. Compl. Bene quoad sensum. — שִׁבַּח Pih. Ps. LXII. 4. CXVI. 1. Cohel. VIII. 15. —

a *שָׁבֵחַ verbale, *laudans*. Cohel. IV. 2. — *שָׁכַח, *obliviscor, oblivioni trado*. Cohel. VIII. 10. Decepti similitudine literarum ב et כ, legerunt יִשְׁתַּבְּחוּ, vel ab Hebræis audiverunt, sic posse legi. Nam R. Salomon in suis Commentariis meminit, Rabbinos in hac voce ἀλληγορίζειν dicentes, ne legas וישתכחו, *et oblivioni tradantur*, ut scriptum
b est, sed וישתבחו, *et laudabuntur*. Cf. Buxtorfii Anticrit. p. 781.

*ΕΠΑΙΝΟΣ, *laus*. הָדָר, *decus*, seu *omne, quod laudandum est*. 1 Par. XVI. 27. — הוֹד, *decus, gloria*. Symm. Ps. VIII. 2. Al. Ps. XLIV. 5. — חֶמְדָּה, *desiderium*. 2 Par. XXI. 20. Rex, qui nullum sui desiderium relinquit, moritur οὐκ ἐν ἐπαίνῳ. Cæterum non probo lectio-
c nem οὐκ ἐν ἐπαίνῳ ac reponere malo ἐν οὐκ ἐπαίνῳ. Sic Græci scribere solent, v. c. ἡ οὐκ ἐμπειρία. — תְּהִלָּה, *laus*. Ps. XXI. 3.

'ΕΠΑΙΡΩ, *extollo, exalto, elevo*, it. *vana spe erigo, in vanam spem induco, decipio*: et 'Επαίρομαι, *effero me, superbio*. *אָנַף, *excandesco, irascor*. 1 Reg. VIII. 46. ἐπαρεῖς ἐπ' αὐτοὺς sec. cod. Alex., ubi post ἐπαρεῖς,
d si nempe lectio sana, nec reponendum est ἐπάξεις, supplendum erit χεῖρας. — גָּבַהּ, *effero me*. Jer. XIII. 15. Adde Aqu. Ps. CXXXVII. 6. ἐπηρμένος pro גָּבֹהַּ. — גִּבּוֹר, *potens*. Esdr. VII. 27. — דָּמַם, *sileo*. Jer. XLVII. 6. ἐπάρθητι, ubi pro הֵדַמִּי, *sile*, legerunt הֵרֹמִּי, a rad. רוּם. — הֵגִיל לֵב Hiph. a גִּיל, *exsultat cor*. Prov. XXIV. 17. μὴ ἐπαίρου, quod
e bene convenit Hebr. *ne exsultet cor tuum*. — הִטָּה Hiph. a נָטָה, *inclino*. Exod. X. 13. ἐπῆρε τὴν ῥάβδον εἰς τὸν οὐρανόν. Respexerunt notionem *extensionis*, quam habet vox Hebraica. — הֵטִיל Hiph. a טוּל, *jacio*. 1 Sam. XX. 32. Sermo ibi est de hasta, quæ elevatur, antequam projicitur. — הֵנִיף Hiph. a נוּף, *agito*. Job XXXI. 21. — הֵרִים Hiph. a רוּם. Exod. VII. 20. Num. XX. 11. Ps. LXXIII. 4. — הִשִּׁיא Hiph. a נָשָׁא, *decipio*. 2 Reg. XVIII. 29. μὴ ἐπαιρέτω ὑμᾶς λόγοις, ne verbis vos in vanam spem inducat, vel decipiat. Ibid. XIX. 10. Legerunt יִשָּׂא, *attollat, præsumere faciat*, a rad. נָשָׂא. Similis diversitas reperitur Abd. v. 3. ὑπερηφανία τῆς καρδίας ἐπῆρέ σε. Legerunt הִשִּׂיאֲךָ, et v. 7. הִשִּׂיאוּךָ. Suid. ἐπῆρεν, ἐπαίσεν, ἠπατήθη — ς הִתְעָרָה, Hiph. *diffundo me*. Psalm. XXXVI. 37. ἐπαιρόμενον. Cappello in Crit. S. p. 568. legisse videntur מִתְעַלֶּה. Sed respexerunt potius signif. verbi عرى, *eminere, in altum surgere* (Gol. p. 1568.), unde in Hithp. *sese efferre* notat. Confer Funccii Symb. ad Interpretat. S. Cod. P. I. p. 4. seq. — *לָקַח, *capio, accipio*. Symm. Theod. Job. XV. 12. τί ὅτι ἐπῆρέ σε ἡ καρδία σου, quid quod *extollit* te cor tuum. Vulg. *quid elevat te cor tuum*. Scil. לָקַח habet quoque notionem *extollendi*. — מַסָּע, *missile, telum*. Job. XLI. 18. Vide supra s. v. הֵטִיל — מֵטִיל *elevatio*. Neh. VIII. 8. — מַשּׁוּאוֹת plur. *vastitates, ruinæ, calamitates*. Ps. LXXII. 18. Legerunt מַשּׂוּאוֹת per Sin, a נָשָׂא, *sustulit*. — נוּעַ, *moveo me*. Ies. VI. 4. — סַבָּלִים plur. *bajuli*. Soph. I. 12. οἱ ἐπηρμένοι ἀργυρίῳ. — *נִסָּה, *tento*. Aqu. Job. IV. 2. ubi ἐπαίρειν ex adjuncto *tentare aliquid, conari* notat: nam qui conatur aliquid, haud raro se in vanam spem inducit. Non opus itaque erit statuere, eos vocem Hebr.

a accepisse pro הַנֹּשֵׂא, a rad. נָשָׂא. — *נָסַע, *proficiscor.* Ps. LXXVII. 28. ubi in nonnullis codd. corrupte legitur ἐπῆρε, cum legendum sit ἀπῆρε, ut solent LXX vocem Hebr. transferre. Aqu. Symm. Deut. I. 40. ubi eadem medela afferenda est. — נַעֲלָה Niph. *elatus fio.* Psalm. XLVI. 8. — נָשָׂא. Prov. XIX. 18. εἰς δὲ ὕβριν μὴ ἐπαίρου τῇ ψυχῇ σου, ad
b injuriam vero ne *efferas te* anima tua, h. e. ne *expetas* alicui injuriam facere. Ita Bielius. Sed ἐπαίρεσθαι τῇ ψυχῇ ibi notat *incitato animo esse*, speciatim *ira abripi*. Vide ad h. l. Jaegerum. Ies. VI. 1. — נִשְׁעַן Niph. *innitor, spem ac fiduciam pono.* Prov. III. 5. ἐπὶ δὲ σῇ σοφίᾳ μὴ ἐπαίρου, sapientia autem tua ne *effertor.* Qui nimiam sui fiduciam habet,
c is facile ad fastum et insolentiam delabitur. Hesych. μὴ ἐπαίρου, μὴ ὑπερηφανοῦ. Suidas: ἐπαίρεσθαι, φυσοῦσθαι. — נָתַן, *do, pono.* Ps. VIII. 2. ἐπήρθη ἡ μεγαλοπρέπειά σου, *celebratur* gloria tua. Deduxerunt a תָּנָה, quod in l. Arab. et Syr. *laudare, celebrare* notat. Conf. Schultensii Anim. Philol. ad h. l. Hesych. ἐπήρθη, ὑψώθη. — סֻלָּא Pyh. *aesti-*
d *mor.* Thren. IV. 2. οἱ ἐπηρμένοι ἐν χρυσίῳ, elevati in auro, q. d. auro appensi, in trutina auri pondere elevati, h. e. *pretiosiores* auro. Fortasse סָלַל notionem *extollendi* mutuati sunt. —*סָמוּךְ, *fultum.* Symm. Ies. XXVI. 4. ἐπηρμένον ἤτοι ἐπηρεισμένον, ubi loco ἐπηρμένον ex Hieronymo reponendum est ἐπηρεισμένον, ita ut altera lectio ex compendio scri-
e bendi orta sit. Sic quoque Prov. III. 5. pro ἐπαίρου Theod. habet ἐπερείδου. — *סֹעָה, *rapidus,* a סָעָה, *cum impetu ferri.* Symm. Ps. LIV. 9. ἐπαίρων. Sermo ibi est de vento omnia secum rapiente et attollente. — צָעַד, *progredior.* Jud. V. 4. ubi pro ἐπαίρειν fortasse reponendum erit ἀπαίρειν. — רָם. Al. Ezech. XXXI. 10. Praeterea legitur ἐπήρθη apud LXX Hab. III. 11. ubi nihil f
ei respondet in textu Hebr., nisi forte ad עָמַד referre velis. Sol, quando elevatur s. removetur e conspectu hominum, lumen suum amittere videtur. Vide infra s. v. ἐπέχω.

'ΕΠΑΙΣΧΥ'ΝΟΜΑΙ, *erubesco, revereor.* *הֵחִישׁ, *festino.* Ies. XXVIII. 16. Non legerunt יָבִישׁ, ut Cappellus voluit, vel יֵבוֹשׁ, ob literarum g
ח et ב similitudinem. Potius Arab. حوش et حبش notant *timere, huc et illuc rapi, pudore suffundi.* — הֶחְפִּיר, *erubesco.* Ies. I. 29. ἐπησχύνθησαν, *pudore affecti sunt.* — נָשָׂא, *assumo.* Job. XXXIV. 19. ὃς οὐκ ἐπησχύνθη πρόσωπον ἐντίμου, qui non *reveretur* vel *respicit* personam honorati.

'ΕΠΑΙΤΕ'Ω, *mendico.* שָׁאַל Pih. h
idem. Psalm. CVIII. 9. Sirac. XL. 31.

'ΕΠΑΙ'ΤΗΣΙΣ, *mendicitas, mendicatio.* Sir. XL. 31. 34. In posteriore loco ἐπαίτησις Bretschneidero esse videtur *id, quod mendicando comparatur.*

'ΕΠΑΚΟΛΟΥΘΕ'Ω, *insequor, subsequor.* אַחֲרֵי, *post.* Deut. XXXII. 30. — הָלַךְ אַחַר, *eo post.* Job. i
XXXI. 7. — הָלַךְ אַחֲרֵי, idem. Jos. VI. 8. Prov. VII. 22. — *הִתְהַלֵּךְ אֶת. Symm. Gen. VI. 9. — הָלַךְ, *eo.* Ies. LV. 3. — מִלֵּא אַחֲרֵי, *impleo post.* Num. XIV. 24. XXXII. 11. Jos. XIV. 8. 9. 14. — פָּנָה, *respicio,* h. l. *verto* s. *converto me.* Lev. XIX. 4. 31. — תּוּשִׁיָּה. Job. XXVI. 3.

'ΕΠΑ'ΚΟΥΣΤΟΣ, *qui auditur vel audiri potest,* q. d. *auscultabilis,*

a etiam is, cui præstatur obedientia. 3 Esdr. IV. 12. ὅτι οὕτως ἐπήκοοί εἰσι, cui hoc modo obediunt omnes. Vulgatus male: *qui sic diffamatur.*

ἘΠΑΚΟΥ'Ω, *exaudio,* etiam *auribus percipio,* i. q. simplex ἀκούω. אָמַר, *dico.* 2 Par. XXXII. 24. ἐπήκουσεν αὐτοῦ, *exaudiit* eum, nempe *promissione ei data,* quam notionem h. l. אָמַר habet. — הֶאֱזִין Hiph. b *auribus percipio.* Ies. VIII. 9. — הֵעִיר Hiph. ab עוּר, *evigilo.* Job. VIII. 6. *Evigilatio* sc. Deo tribuitur, ut significetur festinatio ejus ad exhibenda beneficia. — הִקְשִׁיב Hiph. 2 Par. XXXIII. 10. Ies. X. 30. — נֶעְתַּר Niph. *exoratus sum.* 2 Sam. XXI. 14. coll. XXIV. 25. Esdr. VIII. 23. — עָנָה, *respondeo.* Gen. XXX. 33. Hos. II. 21. ἡ γῆ c ἐπακούσεται τὸν σῖτον, terra exaudiet, h. e. *dabit* frumentum. Mich. III. 7. Adde Job. XXXVII. 22. et Cohel. X. 19. ubi pro ἐπακούσεται in Compl. rectius legitur ὑπακούσεται juxta illud: *pecuniæ omnia parent.* Confer ad h. l. Desvœux p. 264. Vide quoque infra s. v. ταπείνωσις. — *עָנִי ; עֲנִיָּה, *afflictus.* Ies. X. d 30. In mente habuerunt vocem עָנָה, *exaudire,* æque ac Theodot. Zachar. X. 6. — רָדַד, *sterno.* Ies. XLV. 1. ubi pro ἐπακοῦσαι fortasse reponendum erit ὑπακοῦσαι. — שָׁמַע, *audio.* Gen. XVI. 11. Jos. X. 14. 2 Par. XXX. 20.

ἘΠΑΚΡΟ'ΑΣΙΣ, *auscultatio, obedientia.* הַקְשִׁיב, infin. Hiph. *auscultare.* 1 Sam. XV. 22.

e *ἘΠΑΛΓΕ'ΣΤΕΡΟΝ, *acerbius, magis dolorifice.* 4 Macc. XIV. 10.

*ἘΠΑΛΕΙ'ΦΩ, *inungo, superillino.* טוּחַ, idem. Ez. XIII. 10. sec. Compl. Zonaras Lex. col. 820. ἐπαλείφει — καὶ ἀντὶ τοῦ χρίει.

ἘΠΑ'ΛΛΗΛΟΣ, *alius super vel post alium, frequens.* הַבְהָבִים, plur. *donaria.* Symm. Hos. VIII. 13. θυσίας ἐπαλλήλους, *sacrificia crebra* (Alciphr. I. 23.). Hanc significationem habet quoque vox Hebr., quæ notat *dona multa et copiosa, ita ut donum donum excipiat.* Subst. ἐπαλληλία legitur apud Eustath. in Il. Α', p. 9. 32.

ἘΠΑΛΛΟ'ΜΗΝ. Vide in v. ἐπενδύτης.

*ἘΠΑΛΞΙΣ, *propugnaculum, pinna.* אָשְׁיָה, *fundamentum.* Jerem. L. 15. ἔπεσον αἱ ἐπάλξεις αὐτῆς, cecide- f runt *propugnacula* ejus. Putarunt vocem Hebr. h. l. significare generatim *omne, quod fundamento superstructum est,* aut potius אשיות notat h. l. *turres.* Confer Arab. أسية, et أسيّة. Suid. ἐπάλξεις, προμαχῶνες οἱ τῶν τειχέων καὶ τῶν πύργων. Hesych. ἐπάλξεις, οἱ προμαχεῶνες τῶν τειχῶν. Idem: ἔπαλξις, πύργος, οἱ τῶν τειχῶν προμαχῶνες. Eustath. ad Il. Μ', p. g 863. ἐπάλξεις, οἱ προμαχῶνες, ἐφ' ὧν ἐστι τοῖς ἄνωθεν μαχομένοις τὸ ἀλαλκεῖν, ἤτοι βοηθεῖν. — בַּחוֹן, *arx.* Theodot. Ies. XXIII. 13. — טִירָה *palatium, castellum.* Cant. VIII. 9. οἰκοδομήσωμεν ἐπ' αὐτὴν ἐπάλξεις ἀργυρᾶς, si murus est, ædificabimus super illam propugnacula argentea. Grabius Proleg. T. IV. cap. 4. §. 4. ibi pro ἐπάλξεις præter necessitatem h legendum censet ἐπαύλεις. Accessit ei quoque Faberus in Archæol. Hebr. pag. 166. qui tamen ibid. p. 294. contrariam sententiam secutus est. — צִנּוֹר, *fossa, canalis.* Symm. 2 Sam. V. 8. Scil. fossæ et canales sunt optima murorum ac urbium propugnacula. — שְׁמָשׁוֹת, plur. foem. ex שֶׁמֶשׁ, *specularia.* Ies. LIV. 12. Scil., ut docuit Dathius ad h. l., i שְׁמָשׁוֹת significat *pinnas in muris,* s. *propugnacula ipsorum murorum aut portarum.* — תַּלְפִּיּוֹת, plur. *armaria.* Aqu. Cant. IV. 4. Sir. IX. 18. περιπατεῖ ἐπὶ ἐπάλξεων πόλεως.

Proverbium de iis, qui se praesentissimis periculis temere exponunt: nam *pinnacula urbis* sunt loca periculosissima, ubi aliquis expositus est evidenti periculo lapsus ac necis.

*ΕΠΑΜΑΥΡΟ'Ω, *obscuro, tenebris obduco.* טוּחַ, *oblino, obduco.* Ies. XLIV. 18. ἐπημαυρώθησαν τοῦ βλέπειν τοῖς ὀφθαλμοῖς, tenebris offusi sunt, ne videant oculis.

*ΕΠΑΜΥ'ΝΩ, et ἐπαμύνομαι, *defendo, ad auxilium succurro.* 3 Macc. I. 27. 4 Macc. XIV. 19. Polyb. IV. 78. 11. VI. 6. 11. Hesych. ἐπαμῦναι, βοηθῆσαι. Hinc ἐπαμύντωρ apud Orph. de Lapid. v. 77. Adde Iliad. Σ, v. 99.

*ΕΠΑ'Ν. Bel et Dr. 12. cod. Chis. ἐπὰν κλεισθῇ. K.

ΈΠΑΝΑΒΑΙ'ΝΩ, *ascendo.* עָלָה, idem. Job. XXXVI. 20.

ΈΠΑΝΑΓΚΑΣΤΗ'Σ, *exactor*, נֹגֵשׂ, part. idem. Symm. Job. III. 18.

ΈΠΑΝΑ'ΓΩ, *in altum proveho*, et subintellecto ἑμαυτὸν, *redeo, revertor.* Zach. IV. 12. ubi nihil respondet in textu Hebr. Sir. XVII. 26. ἐπάναγε ἐπὶ κύριον, i. q. v. 26. ἐπίστρεφε. Hesych. ἐπάναγε, ἐπάνελθε, ἐπίστρεφε. Sir. XXVI. 23. ἐπανάγων (sc. aut ἑαυτὸν, aut, quod mallem, ἄλλους) ἀπὸ δικαιοσύνης ἐπὶ ἁμαρτίαν. 2 Macc. IX. 21. XII. 4. ἐπαναχθέντας αὐτοὺς ἐβύθισαν, *in altum provectos* illos submerserunt. Cf. Lex. N. T. s. h. v.

ΈΠΑΝΑΙΡΕ'Ω, *tollo*, scil. *e vita, occido.* 2 Macc. XIV. 2. 13.

ΈΠΑΝΑΚΑΙΝΙ'ΖΩ, *renovo, instauro.* חִדֵּשׁ, Pih. idem. Job. X. 17. Vide s. v. ἔτασις.

ΈΠΑΝΑΚΛΙ'ΝΩ, *reclino.* סָמַךְ, *fulcio, sustento.* Symm. Cant. II. 5. ἐπανακλίνατε κ. τ. λ., h. e. flores sint quasi stratum meum.

ΈΠΑΝΑΠΑΥ'ΟΜΑΙ, *acquiesco, requiesco, nitor.* *יָנַח, *sino, mitto.* Jud. XVI. 26. ἐπανάπαυσόν με δὴ, h. e. vel: *missum me fac, mitte manum meam*, vel: *laxa vincula mea.* Legerunt הַנִּיחָה a נוּחַ, *quiescere.* Josephus quoque A. J. V. 8. 12. voce προσαναπαύσασθαι usus est. — נוּחַ. Num. XI. 25. 26. 2 Reg. II. 16. — נִשְׁעַן, Niph. *nitor.* 2 Reg. V. 18. VII. 2. 17. Ezech. XXIX. 7. — שָׁכַן, *inhabito, resideo.* Symm. Exod. XXIV. 16. 1 Macc. VIII. 12. τῶν ἐπαναπαυομένων αὐτοῖς, qui *fidem* ipsis *habebant*, seu sese ipsorum *imperio subjiciebant.*

*ΕΠΑΝΑΠΑΥ'Ω, *do requiem, recreo, reficio.* נוּחַ. Inc. Jud. XVI. 26. ἐπανάπαυσόν με δὴ, quae Alex. reddenda esse monuit Scharfenbergius in Prol. de Josephi et Vers. Alex. Consensu p. 9. K.

*ΕΠΑΝΑ'ΣΤΑΣΙΣ, *insurrectio.* Vox haec a Bielio omissa legitur in omnibus codd. LXX 2 Reg. III. 4. excepta Compl., ubi verbis ἐν ἐπαναστάσει, *post insurrectionem* (quam sc. aliquando tentaverat contra regem Israëlis), nihil respondet in textu Hebraico. Hesych. ἐπανάστασις, ἐπανίγερσις. Etymol. M. 800. 28. ἐπανάστασις τῶν κυμάτων.

ΈΠΑΝΑ'ΣΤΗΜΑ, *quod exsurgit*, it. *creatura.* יְקוּם, *subsistens.* Inc. Gen. VII. 4.

ΈΠΑΝΑΣΤΡΕ'ΦΩ, *revertor.* שׁוּב, idem. Gen. XVIII. 10. Job. XVI. 22. — שָׁאַף, *anhelo.* Symm. Theod. Cohel. I. 5. ἐπαναστρέφει. Hieron. *revertitur.* Non legerunt שָׁב, sed שׁוֹאֵף, *anhelat in locum suum*, est *anhelus redit, recurrit.*

ΈΠΑΝΑΤΡΥΓΑ'Ω, *denuo vindemio*, i. e. *post vindemiam residuos racemulos colligo.* עֹלֵל, Pih. *racemo.* Lev. XIX. 10. Deut. XXIV. 21. Inde Gloss. in Octat. οὐκ ἐπανατρυγήσεις, οὐ ῥαγολογήσεις, h. e. grana uvarum non colliges. Vulgat. *in vinea tua racemos* (scil. in prima

a vindemia prætermissos) *non congregabis.*

*ΕΠΑΝΔΡΕ'Ω, *virilis sum*, et sensu hiphilico *virilem facio, ad virtutem bellicam excito.* 2 Maccab. XV. 17. ψυχὰς νέων ἐπανδρῶσαι. Vulgat. *confortari.* Conf. quoque ad h. l. Syrum.

'ΕΠΑΝΕ'ΡΧΟΜΑΙ, *revertor, domum redeo.* בּוֹא, *venio.* Genes.
b XXXIII. 18. — יָלַךְ, *eo.* Prov. III. 28. ἐπανελθὼν ἐπάνηκε, *regressus redi*, h. e. nunc domum revertere, cras ad me redi: qua explicatione Jaegeri admissa non opus erit ἀπελθὼν reponere. Hesych. ἐπανελθὼν, προστρέψας (lege ὑποστρέψας ex Phavor.), δεύτερον ἐλθών. — שׁוּב. Gen. L. 5. Lev. XXV. 27. 28. ubi *recuperare* notat.

c 'ΕΠΑΝΗ'ΚΩ, *revertor.* בּוֹא, *venio.* Prov. VII. 20. — שׁוּב. Lev. XIV. 39. Prov. III. 28. Hesych. ἐπάνηκε, ὑπόστρεψον. Adde Sir. IV. 20. XXVII. 9.

'ΕΠΑΝΘΕ'Ω, *effloresco.* הֶחֱלִיף, Hiph. *muto, innovo*, etiam *nova germina protrudo.* Job. XIV. 7. ἐὰν γὰρ ἐκκοπῇ, ἔτι ἐπανθήσει. Hieron. *rursum revirescit.* Arab. خلف,
d in Conjug. IV. اخلف, *revirescere* notat. Confer Schultens. Op. Min. p. 409.

'ΕΠΑΝΙ'ΣΤΗΜΙ, *insurgo, sto*, it. *surgere facio, excito.* הִתְעֹרֵר: הֵעִיר, Hiph. et Hithp. ab עוּר, *excito, evi-*
gilo. Job. XVII. 8. ἐπαναστείη. Tetrapla ἐπανέστη, ubi ἐπανίστημί τινι vel ἐπί τινι de iis dicitur, *qui præ admiratione* s. *stupore consurgunt*, aut *in admirationem rapiuntur.* Conf. h. l.
e parallelismum sententiarum. Job. XXXI. 26. Dan. XI. 2. Adde Symm. Job. XXXI. 29. ubi ἐπανίστημι notat *lætabundum insurgere, exultare præ gaudio.* Vulg. Symmachum secutus: *exultari.*—הֵרִיעַ, Hiph. a רוּעַ, *clango.* Job. XXX. 5. Acceperunt יָרִיעוּ, quasi significationem haberet a רֵעַ, *socius*, ac sensus esset: *consociati sunt.* — נֶהְפַּךְ, Niph. *vertor.* Job. XIX. 19. *Se convertere* et *insurgere contra aliquem* sensu minime differunt. — עָמַד, *sto.* Jud. VI. 31. Dan. XI. 14. — *עוּר. Dan. XI. 2. Chis. — *פֹּחֲזִים Jud. IX. 4. ἐπανεσταμένους sec. cod. Oxon. (h. e. *ad rebellionem proclives, seditiosos*,) ubi fortasse legendum est ἐξεσταμένους. Cf. Hex. — קוּם, inprimis seq. אֶל Symm. 1 Sam. XXII. 13. LXX Deut. XXII. 26. 1 Sam. IV. 15. ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ ἐπανέστησαν, *pupillæ oculorum ejus stabant immotæ* nec lucis radiis contrahebantur (ut de amaurosi dicitur 1 Reg. XIV. 4), h. e. caligabant: unde in Compl. legitur ἐβαρύνθησαν. Ps. III. 1. ad quem locum Theodorus Antiochenus: τὸ γὰρ ἐπανίστασθαι κυρίως λέγεται ἐπὶ τῶν πρότερον μὲν ἐν ὑπηκόῳ τάξει καθεστώτων, μετὰ δὲ ταῦτα τὰ ὅπλα ἀραμένων. Vide quoque Zonaræ Lex. c. 821. — *קָהַל, *congrego, colligo.* Ex. XXXII. 1. ad vocem וַיִּקָּהֵל legitur in vers. Incerti συνεθροίσθη, ἢ ἐπανέστη. Statui quidem potest, ἐπανέστη explicationis causa additum esse, ut indicaretur, συναθροίζεσθαι, æque ac קָהַל, h. l. de *conventu tumultuario* s. de insurrectione explicandum esse, sed eodem quoque jure alii interpreti tribui potest. Sap. I. 5. ἐπαναστήσεται ἀπὸ λογισμῶν ἀσυνέτων, *excitabit se, ut* … *let a cogitationibus stultis.*

'ΕΠΑ'ΝΟΔΟΣ, *reditus*, reversio. Sir. XVII. 18. μετανοοῦσιν ἔδωκεν ἐπάνοδον, ubi ἐπάνοδος *reditum ad Deum*, h. e. *ad virtutem et gratiam divinam* significat. Vulgat. *viam justitiæ.* Syrus: *pœnitentiam.* Ibid. XXII. 22. ἔστι γὰρ ἐπάνοδος, *reditus in amicitiam* s. *reconciliatio* locum habere potest, coll. v. 23. ἔστι γὰρ διαλλαγή. Ibid. XXXVIII. 23. *reditum e morte* notat.

'ΕΠΑΝΟΡΘΟ'Ω, *restituo in integrum, corrigo.* 2 Macc. II. 23. V. 20. XV. 17.

'ΕΠΑΝΟ'ΡΘΩΣΙΣ, *restitutio in integrum, correctio, emendatio,* etiam *felicitas* et *securitas.* 3 Esdr. VIII. 54. ubi εἰς πᾶσαν ἐπανόρθωσιν, *ut omnem securitatem ac felicitatem ipsis præstet.* לְטוֹבָה. Esdr. XIII. 53. ubi LXX εἰς ἀγαθὸν habent. Hinc Jupiter ὀρθώσιος vocatur, quia prosperos dat successus. 1 Macc. XIV. 34. ὅσα ἐπιτήδεια ἦν πρὸς τὴν τούτων ἐπανόρθωσιν, quæ ad *restituenda ea, quæ devastata erant,* necessaria erant. Sic legitur quoque apud Josephum A. J. XI. c. 5. p. 563. ed. Hav. Syrus: *ad alimentum et sustentationem.* Voce hac utitur etiam Philo de Agric. p. 128. εἰς ἐπανόρθωσιν ἤθους, et Lib. III. de Vit. Mosis p. 449. εἰς ἐπανόρθωσιν βίου. Conf. 2 Tim. III. 16.

'ΕΠΑ'ΝΩ, *super, supra, ultra,* it. *juxta.* בַּעַל, *dominus.* 2 Sam. V. 20. Legerunt מִמַּעַל. — * בַּעַל, nomen proprium. Ezech. XXV. 9. ubi legerunt בַּעַל, vel forte מַעַל. — עַד־בָּמֳתֵי, *super excelsa.* Ies. XIV. 14. — *לְ. Aqu. Cant. IV. 3. ἐπάνω. Sic habent tres codd. Regii pro εἰς, quod ed. Rom. et unus Regius exhibent. — מִן, *a, ab.* Jud. I. 38. — מַעַל, *desuper.* Gen. XL. 17. — מִמַּעַל. Gen. XXII. 9. Ies. XIV. 13. — מַעְלָה. Exod. XXX. 14. XXXVIII. 26. Levit. XXVII. 7. — לְמַעְלָה. Deuteron. XXVIII. 13. Ezech. I. 27. — מִלְמַעְלָה. Gen. VII. 20. Ezech. XXXVII. 8. — מִלְמַעְלָה עַל. Ex. XL. 18. — עֶלְיוֹן, *supremus.* Gen. XL. 17. 2 Reg. XV. 35. — עַל פְּנֵי, *supra faciem.* Gen. I. 2. 29. VII. 18. — *עַל רֹאשׁ, *supra caput.* Symmach. Ies. XXX. 17. — רָבָה, *multus sum.* Job. XXXIII. 12. — Εἶναι ἐπάνω, *lætari, spem concipere lætam,* fere nostrum: oben darauf seyn, *to be overjoyed.* 3 Esdr. VIII. 92. νῦν ἐστὶν ἐπάνω πᾶς ὁ Ἰσραὴλ, *nunc lætissimam concipere licet spem populo Israëlitico.* יֵשׁ מִקְוֶה. Esdr. X. 2. Conf. Syrum. Baruch. II. 5. ἐγενήθησαν ὑποκάτω καὶ οὐκ ἐπάνω, i. e. victi sunt ab hostibus, succubuerunt, seu miserrima fuit eorum conditio. 1 Macc. VI. 1. αἱ ἐπάνω χῶραι, regiones *Mediterraneæ.* Conf. Ed. Bernard. ad Joseph. Bell. Jud. Prol. p. 1.

'ΕΠΑ'ΝΩΘΕΝ, *desuper, superne.* *מֵעַל, *desuper.* Jud. IV. 15. sec. Vat. Alii ἀπὸ ἄνωθεν. — מִמַּעַל. 1 Reg. VII. 19. 28. Job. XVIII. 17. Amos II. 9. — לְמַעְלָה. Ex. XXV. 20. XXXVII. 9. — מִלְמַעְלָה. Exod. XXVI. 14. 2 Par. V. 7. Jud. VIII. 13. sec. Hex. ubi duæ versiones coaluerunt.

*ΑΠΟ' 'ΕΠΑ'ΝΩΘΕΝ. מֵעַל. 2 Reg. XXV. 5. sec. Complut.

*'ΕΠΑΝΩ'ΤΕΡΟΝ, *superius.* מִמַּעַל. Lev. XI. 21. sec. cod. 58. Holm., ubi alii vitiose ἐπανώτερα habent.

'ΕΠΑΞΟΝΕ'Ω, *refero in tabulas publicas,* quæ ἄξονες *dicebantur,* aut: *in tabulas publicas referendum curo,* quod fere ἀπογράφεσθαι dicitur. הִתְיַלֵּד, Hithp. *natales profiteor.* Al. Num. I. 18. ἐπηξονοῦσαν (Bonfrerius ad h. l. reponi jussit ἐπηξόνισαν, ab ἐπαξονίω, præter omnem necessitatem. Certe scribi debebat ἐπηξόνησαν vel ἐπηξόνουν. Vide ad h. l. L. Bos. Ed. Bernardo ad Joseph. A. J. III. 12. 4. ἐπηξονοῦσαν editionis Romanæ, quod neque Atticum sit neque Græcum; errore librarii prognatum videtur pro meliori verbo ἐξήτασαν, aut ἐπεξήτασαν, aut ἐξητάσθησαν ipsius Josephi) κατὰ γενέσεις αὐτῶν, *in tabulas referebant*

a secundum genera ipsorum; ubi tamen fortasse rectius verteretur: *ex tabulis publicis fidem faciebant.* Vide Fabricii Bibl. Gr. Lib. II. c. 14. p. 545.

'ΕΠΑΟΙΔΗ', Ion. et poët. pro ἐπῳδὴ *incantatio.* חֶבֶר, *consociatio,* item *incantatio.* Deut. XVIII. 11. Ies. XLVII. 12. Aqu. Ps. LVII. 6.

b 'ΕΠΑΟΙΔΙ'Α, idem. לָטִים, plur. ex לָט, *præstigiæ, ars occulta.* Exod. VIII. 7. ubi Montf. conjicit legendum ἐπαοιδαῖς. Hes. ἐπαοιδία, φαρμακεία, γοητεία.

'ΕΠΑΟΙΔΟ'Σ, *incantator,* speciatim: *qui se carminibus morbos immittere ac depellere posse gloriatur.* אָשַׁף, Chald. *astrologus.* Dan. II. 10. ubi alii μάγον habent. — חֶבֶר, *incantatio.* c Ies. XLVII. 9. — חַרְטֹם, *magus.* Symm. et LXX Ex. VII. 11. 22. Dan. II. 2. et 27. sec. cod. Chis. Dan. IV. 6. ubi Schol. ἐπαοιδοὺς ἐκάλουν τοὺς ἐξαιρέτους περὶ τὰς ἐπαοιδὰς καὶ ἐπικλήσεις τῶν δαιμόνων σχολάζοντας. Hesych. ἐπαοιδοί, φαρμακοί, γόητες. — יִדְּעֹנִי, *hariolus.* Levit. XIX. 31. XX. 6. 27. — לַחַשׁ, *susurrus.* Symm. Cohel. X. 11.

d 'ΕΠΑΠΟΣΤΕ'ΛΛΩ, *insuper mitto, immitto.* שָׁלַח, Pih. *mitto.* Lev. XXVI. 25. Deut. XXVIII. 48. sec. Vat. et Alex. ubi alii habent ἐξαποστέλλω. Ib. XXXII. 24. Legitur præterea apud LXX sec. Hex. 1 Reg. XIV. 6. σκληρὰ ἐγὼ ἐπαποστέλλω ἐπί σε, ubi ἐπαποστέλλειν non est *immittere,* sed *certo eventura nomine divino annuntiare,* ut sit i. q. ἐγὼ εἰμὶ ἀπό-
e στολος πρός σε σκληρός. Sap. XI. 16.

'ΕΠΑΠΟΣΤΟΛΗ', *immissio.* מִשְׁלַחַת, idem. Symm. Ps. LXXVII. 49.

*'ΕΠΑΡΑ'ΟΜΑΙ, *imprecor.* אָרַר, *exsecror.* Num. XXII. 6. ubi vid. Holmesius. Pollux Onom. V. 129.

*'ΕΠΑ'ΡΔΩ, *irrigo.* 4 Macc. I. 29.

'ΕΠΑΡΗ'ΓΩ, *auxilior, opitulor, succurro.* 2 Maccab. XIII. 17. διὰ τὴν ἐπαρήγουσαν αὐτῷ τοῦ Κυρίου σκέπην, *ob succurrens ipsi Domini præsidium.* Hes. ἐπαρήγουσαν, βοηθοῦσαν.

'ΕΠΑΡΚΕ'Ω, *subvenio, subministro, suppedito,* etiam *largior, remitto.* 2 Macc. VIII. 26. XI. 35. ubi sermo est de remittendo Israëlitis tributo, et additur πάντα ἐπαρκέσαμεν αὐτοῖς. Vulg. *remittimus.* Syrus: *condonamus.* In ed. Rom. et Ald. legitur ἐπαρκῶς παρίεμεν. Hes. ἐπαρκεῖ, ὑπουργεῖ, χορηγεῖ, βοηθεῖ.

*'ΕΠΑΡΚΩ'Σ, i. q. ἐπαρκούντως (quod legitur apud Soph. Electr. v. 357.), *sufficienter, quantum satis est.* 1 Macc. XI. 35. πάντα ἐπαρκῶς παρίεμεν αὐτοῖς, omnia hæc *pro liberalitate nostra* remittimus ipsis. In Alex. et Compl. legitur ἐπαρκέσομεν αὐτοῖς.

"ΕΠΑΡΜΑ, *elatio, exaltatio.* גְּאוֹן, idem. Symmach. et LXX Job. XXXVIII. 11. — מְסוֹבְלִין, Chald. part. plur. *portantes, onusti.* Esdr. VI. 3. — שִׂיא, *sublimitas, excellentia.* Aqu. Symm. Theod. Job. XX. 6.

*'ΕΠΑΡΞΙΣ. תִּפְאֶרֶת, *gloria.* Zachar. XII. 7. ἐπάρξεις sec. Alex., ubi alii ἐπάρσεις habent, aut, ut in cod. Vat. legitur, ἔπαρσις. Ξ quandoque Dorice pro Σ ponitur, ut docuit Maittaire de Dial. p. 194.

"ΕΠΑΡΣΙΣ, *elatio, exaltatio,* it. *expectatio,* q. d. *elatio animi.* מַשָּׂא, Ez. XXIV. 25. τὴν ἔπαρσιν ψυχῆς αὐτῶν, *expectationem animi ipsorum.* — מַשְׂאֵת. Ps. CXL. 2. — מִתְנַשֵּׂא, part. Hithp. *efferens se.* 1 Par. XXIX. 11. — שְׁאֵת, *vastatio.* Thren. III. 46. Legerunt שְׂאֵת. — שָׂשׂוֹן, *gaudium.* Ez. XXIV. 25. Legerunt מַשָּׂא. — תִּפְאֶרֶת, *gloria.* Zach. XII. 7.

'ΕΠΑΡΥΣΤΗ'Ρ, *vasculum ad hauriendum, haustrum,* speciatim: *vasculum, quo oleum lychno infunditur.*

a מֶלְקָחַיִם dual. forcipes. Ex. XXV. 38.

'ΕΠΑΡΥΣΤΡΙ'Σ, infusorium, haustrum, vasa, quibus fluida infunduntur vel hauriuntur. מוּצָקוֹת, plur. infundibula. Zach. IV. 2. ubi in cod. Alex. legitur ἐπαρυστίδες. Hes. ἐπαρυστρίδες, ἐλαιοχύται, ἢ ἀντλητῆρες. Lex. MS. Brem. ἐπαρυστρίδες, αἱ ἐχοῦσαι (forte ἐκχέουσαι) τὸ ἔλαιον.
b Gloss. MS. in Proph. ἐπαρυστρίδες, αἱ ἐκχέουσαι τὸ ἔλαιον, αἱ λεγόμενοι ἐπιβλέποντες ἢ αἱ σαυρίδες. — מַחְתָּה, forceps, vel vas, quo prunæ ab igne capiuntur et portantur. Ex. XXXVII. 27. Num. IV. 9. — מֶלְקָחַיִם, dual. 1 Reg. VII. 49.—*צַנְתְּרוֹת. Zachar. IV. 12. ubi judice Montf. in Lex. Hebr. s. h. v. dubium videtur, utrum apud LXX μυξωτῆρες, emunc-
c toria, potius referendum sit ad צַנְתְּרוֹת, quam ἐπαρυστρίδες.

*ΕΠΑΡΧΙ'Α, præfectura, provincia, ditio. *מְדִינָה, provincia. Esth. IV. 11. in cod. Orig. Legitur quoque Judith. III. 6. in cod. Alex. ubi alii παραλία, ut etiam Syrus. Vulg. de montibus. Kreyssigio in lectione ἐπαρχίαν latere videtur ἐφαλίαν, i. q. παραλίαν. Hesych. ἐπαρχία,
d φυλὴ ἢ πατρίς. Conf. Lex. N. T. s. h. v.

*ΕΠΑΡΧΟΣ, princeps, præses provinciæ, prætor. פֶּחָה, præfectus, princeps. Esdr. V. 3. 6. Neh. II. 7. 3 Esdr. VI. 3. VII. 1. ubi Sisinnes, qui Darii nomine præfectus Cœlesyriæ erat, ἔπαρχος dicitur. Vulg. subregulus. Syrus: præfectus provinciæ, coll. Act. XXIII. 34. 2
e Macc. IV. 27.

*ΕΠΑΣΘΜΑΙ'ΝΩ, anhelo in opere faciundo. 4 Macc. VI. 11. ἐπασθμαίνων σφοδρῶς, spirandi difficultate admodum laborantes. Hesych. ἐπασθμαίνων, πνευστιῶν.

*ΕΠΑΣΤΗ'Σ, incantator. חוֹבֵר, idem. Symm. Ps. LVII. 6. Reperitur quoque hæc vox apud Justinum M. in Apol. II. 6.

*ΕΠΑΥΛΙ'Σ, septum, caula, villa, ha- f
bitaculum, domicilium. גְּדֵרָה. Num. XXXII. 16. 24. 36. — חַוּוֹת, plur. Num. XXXII. 41. — חוּצוֹת, plur. a חוּץ, platea. Num. XXII. 39. εἰς πόλεις ἐπαύλεων, ad urbes multorum vicorum et domorum, ubi tamen legere mallem πόλιν. Cæterum legisse videntur חֲצֵרוֹת. — *חַוֹּת, nomen propr. LXX sec. Hex. Jud. V. 4. — חָצֵר, atrium. Ex. VIII. 13. g
Lev. XXV. 31. Jos. XIII. 23. — טִירָה, arx, palatium. Gen. XXV. 16. Num. XXXI. 10. Ps. LXVIII. 30. Adde Inc. 1 Par. VI. 54. ubi in Hex. nulla vox Hebr. notatur, ad quam ἐπαύλεσι referendum sit. — נָוֶה, habitaculum. Prov. III. 33. Ies. XXXIV. 13.—רְחוֹב, platea. Inc. Ps. CXLIII. 14. Suid. Ἔπαυλις, ἡ οἰκία, ἐν ᾗ τὴν αὔλιν ποιοῦνται. Hesych. h
Ἐπαύλεις, μάνδραι, βοῶν, ἢ οἴκημα, ἢ αὐλὴ ἢ στρατοπεδία, ἢ ἡ ποιμενικὴ αὐλή.

*ΕΠΑΥΞΑ'ΝΩ, adaugeo, augeo. 2 Macc. II. 25. τὸ τῆς κακίας ἐπαυξῶν, crescens magis seu ulterius provectus impietate. Vide Scotti Append. Vol. I. p. 1075.

'ΕΠΑΥ'ΡΙΟΝ, crastino die, postridie. מָחָר, cras. Gen. XXX. 33. — מָחֳרָת. Lev. XXIII. 15. Num. XI. i
32. — לְמָחֳרַת. 1 Par. XXIX. 21. Jon. IV. 8. — מִמָּחֳרָת. Gen. XIX. 34. Ex. IX. 6. Adde Aqu. Theod. Jer. XX. 3.

'ΕΠΑΦΙ'ΗΜΙ, dimitto, immitto. הֵנִיחַ. Hiph. a נוּחַ, facio quiescere. Ezech. XVI. 41. et XXII. 20. sec. Compl. — עָזַב. Job. X. 1. XXXIX. 11. ubi committendi notionem habet. — שִׁלַּח. Pih. Job. XII. 16.

a 'ΕΠΑΧΘΗ'Σ, *molestus, onerosus.* עָמָל, *molestia.* Symm. Job. XVI. 2. παρηγοροῦντες ἐπαχθεῖς, consolatores *molesti.* Hesych. ἐπαχθεῖς, ἐπίπονοι, ἀληθεῖς. Lege οὐκ ἀληθεῖς, ut hæc Glossa ad Jobi l. c. referatur. Phav. ἐπαχθὴς, ὁ ἐπάγων ἄχθος καὶ λύπην.

'ΕΠΕΓΕΙ'ΡΩ, *excito, suscito,* et ἐπεγείρομαι, *insurgo.* הוֹרִיד, Hiph. a יָרַד, *facio descendere.* Ies. XLIII.
b 14. — הֵעִיר, Hiph. ab עוּר. 2 Paral. XXI. 16. Ies. XIII. 17. XLII. 13. —*יָעַד, *destino, minor.* Jer. XLVII. 7. ἐπηγέρθησαι. Legerunt ex sententia Michaëlis per Resch יָעְרָה vel potius יְעִירָה. — מָקוֹם, *locus.* Nah. I. 8. Legerunt cum Aquila מְקִימִים, seu מְקִימָיו, in Hiph., vel מְקוֹמְמִים, in Pih. et construxerunt cum sequentibus. — סִכְסֵךְ, Pih. a סוּךְ.
c *commisceo.* Ies. XIX. 2. ubi sensum non male expresserunt. — קוּם: הֵקִים, Kal et Hiph. 1 Sam. III. 12. ἐπεγερῶ πάντα, ὅσα ἐλάλησα, *adducam* omnia mala, quæ minatus sum. 2 Sam. XVIII. 31. τῶν ἐπεγειρομένων ἐπί σε, omnium *insurgentium* adversus te. Adde Aqu. Jer. LI. 1. Symm. 1 Sam. XI. 14. ubi LXX habent simplex ἐγείρειν, sed ἐπεγείρειν significantius est.

d 'ΕΠΕΙ', *postquam, ex quo.* אַחֲרֵי. Gen. XLVI. 31. ἐπεὶ ἑώρακα κ. τ. λ. *postquam* vidi faciem tuam. Conf. Ælian. V. H. X. 17. — אַחֲרֵי אֲשֶׁר. Jos. VII. 8. — *עַל. Theod. Ezech. XXXIII. 25. ubi quidem admitti potest lectio ἐπεὶ, magis tamen verosimile est, eum scripsisse ἐπί. 1 Macc. X. 52. ἐπεὶ ἀνέστρεψα, *ex quo* reversus sum. Hesych. ἐπεὶ, ἀφ' οὗ
e χρόνου. 2 Macc. XIV. 29. ἐπεὶ δὲ βασιλεῖ ἀντιπράττειν οὐκ ἦν, *cum* regi resisti non posset. 3 Maccab. II. 17. Hes. ἐπεὶ, ὅτι, ἢ ἐπειδή. 3 Esdr. II. 20. καὶ ἐπεὶ, Chald. בְּעַן כָּל־קֳבֵל, *jam propterea quod,* h. e. *cum jam.* Esdr. IV. 14.

'ΕΠΕΙ'ΓΩ, *urgeo, impello.* Medium ἐπείγομαι, *festino, propero.* *הַחְצַף, *urgeo.* Dan. III. 22. sec. Chis. τὸ
f πρόσταγμα τοῦ βασιλέως ἤπειγε, regis voluntas *moram non patiebatur.* — נָסַס, Pih. *vexillo erecto irruo.* Symm. Ies. LIX. 19. ἐπείγει καὶ ἥξει. — רָדַף, *persequor.* Quint. ed. Hos. VI. 3. παιδευθῶμεν οὖν καὶ ἐπειχθῶμεν, teneamus igitur hoc, ut *properemus* Deum colere, s. ut quam primum instituamus Deum caste et pie colere. Hesychius: ἐπειχθῶμεν, g
σπουδάσωμεν. Sirac. XVII. 20. ἔπειγε ἐπὶ ὕψιστον, *festina* ad altissimum. Hes. ἔπειγε, πορεύου, σπεῦσον. Drac. v. 37. ἐπείγουσιν αὐτὸν σφόδρα, *urgebant* eum vehementer. 2 Maccab. X. 19. εἰς ἐπείγοντας τόπους, ad loca, quæ *urgebant.*

'ΕΠΕΙΔΗ', *quandoquidem, quia, quoniam, postquam.* אַחֲרֵי. Genes. XLI. 39. — כִּי יַעַן, *propterea, quod.* Jerem. XLVIII. 7. — *מִן־דִּי, h
Chald. *propterea, quod.* Dan. III. 22.

'ΕΠΕΙ'ΔΩ, *inspicio, respicio.* *גּוֹזִי, *evellens.* Symm. Ps. LXX. 6. ubi ἐπιδεῖν notat *benevole aliquem respicere, benignum se exhibere.* Sic Arab. جزى notat *retribuere,* et ex adjuncto *beneficiis afficere,* i. q. גָּמַל alias dicitur. Vulg. *protector meus.* — הִבִּיט, Hiph. a נָבַט. Ps. XCI. 11. ἐπεῖδεν ὁ ὀφθαλμός μου ἐν ἐχθροῖς i
μου, ubi ἐ. notat *cum voluptate videre.* Confer infra s. v. ἐφοράω. — צָפָה, *nitida oculorum acie inspecto, speculor.* Genes. XXXI. 49. Jer. XLVIII. 19. ubi per *prospicere* reddi potest. — רָאָה. Symm. Ps. LVIII. 11. ubi notionem *lætandi* ac *delectandi* habet. LXX Exod. II. 25. ἐπεῖδεν ὁ θεὸς τοὺς υἱοὺς 'Ισραὴλ, be-

a nigne rationem habuit Deus Israëlitarum. Vide et Exod. V. 21. Ps. XXI. 18. αὐτοὶ δὲ κατενόησαν καὶ ἐπεῖδόν με, illi autem respiciunt et intuentur me, h. e. *cum voluptate* quadam me in passionibus meis *spectant*. Abd. v. 12. μὴ ἐπίδῃς ἡμέραν ἀδελφοῦ σου, *ne cum gaudio et voluptate quadam aspicias* diem fratris tui. Theodoretus ad h. l. Τὸ δὲ μὴ ἐπίδῃς ἀπὸ τῆς
b κοινῆς εἴληφε χρήσεως· εἰώθασι γάρ τινες λέγειν, ἐπεῖδον τὸν δεῖνα, τουτέστιν, ἐφήσθην αὐτῷ κακῶς πράσσοντι. Adde Ps. LIII. 7. — רְאִי, *visio*. Gen. XVI. 13. — שָׁעָה. Genes. IV. 4. ἐπεῖδεν ἐπὶ τοῖς δώροις, respiciebat munera.

ΈΠΕΙΜΙ, *insum, insequor, succedo*. עָלָה vel הֶעֱלָה, Kal vel Hiph. 1 Reg. X. 16. 17. 2 Par. IX. 15. — תְּשׁוּבָה, *reditus*. 1 Par. XX. 1. ἐν
c τῷ ἐπιόντι ἔτει, anno sequenti. Sirac. XLII. 26. ἐπισόμενα, h. e. *futura*. Fortasse legendum ἔτι ἐσόμενα. 4 Macc. I. 10. ἔπεισι pro ἔπεστι vel ἐπέρχεται, *venit in mentem mihi*. Ἔπεισι ibi est vera lectio. Conf. Valckenar. ad Eurip. Phœn. p. 196.

'ΕΠΙΩ'Ν ΧΡΟ'ΝΟΣ, *subsequens* s. *futurum tempus*. אַחֲרִית, *extremum, finis*. Deut. XXXII. 20.

d 'Η 'ΕΠΙΟΥ'ΣΑ, scil. ἡμέρα, *dies sequens*. יוֹם, *dies*. Prov. XXVII. 1. οὐ γὰρ οἶδας, τί τέξεται ἡ ἐπιοῦσα, non enim nosti, quid pariet dies sequens, seu: serus vesper vehet. Vulg. *superventura dies*. Sc. mente repetebant ex antecedentibus מָחָר. Hes. ἐπιοῦσα, ἐπερχομένη.

ΈΠΕΙΞΙΣ, *festinatio, properatio*. חִפָּזוֹן, *festinatio magna*. Symmach.
e Exod. XII. 11. — נִבְהָלָה, part. fœm. *accelerata*. Symm. Soph. I. 18. — בְּצִיִּים, *in navibus*. Symm. Ez. XXX. 9. ἐν ἐπείξει, sec. MS. in Iesaiam, sed Hier. *festinantes*, aut, ut potius legendum videtur, *festinanter*. Legit אָצִים.

*'ΕΠΕΙΡΩΜΕ'ΝΟΣ. עֲקַלָּתוֹן, *tortuosus, sinuosus*. Aqu. Ies. XXVII. 1. ἢ ἐπειρωμένον. Montf. transtulit *invalidum*. Num fortasse legendum f ἐπαιρόμενον?

'ΕΠΕΙΣΕ'ΡΧΟΜΑΙ, *supervenio, irrumpo inopinato*. 1 Macc. XVI. 16. ἐπεισῆλθον τῷ Σίμωνι, supervenerunt Simoni. Apollod. II. p. 109. Herodot. IV. 154.

*'ΕΠΕΙΣΠΟΡΕΥ'ΟΜΑΙ, *superingredior*. אַחֲרֵי, *post*. Lev. XXVI. 33. sec. Compl. ἐπεισπορευομένη μάχαιρα. g

'ΕΠΕΙΣΦΕ'ΡΩ, *infero, intromitto*. בּוֹא, *venio*. Jud. III. 22.

ΈΠΕΙΤΑ, *deinde, postea*. אַחַר. Prov. XX. 20. — מַעֲבָרָה, *transitus*. Ies. XVI. 2.

'ΕΠΕΙ'ΤΟΙΓΕ, *quandoquidem*. אוּלָם, *utique, profecto*. Symm. 1 Sam. XXV. 34. ubi γε encliticum quandam vim peculiarem habet: *si Deus vivit, ut vere vivit*. h De emphasi particulæ γε vid. Ernesti ad Xenoph. Mem. I. 5. 3.

'ΕΠΕ'ΚΕΙΝΑ pro ἐπ' ἐκεῖνα, scil. μέρη, *trans, ultra*. Vide L. Bos. Ellips. Gr. p. 118. seq. הָלְאָה. Lev. XXII. 27. Num. XV. 21. Symm. Ies. XVIII. 2. — מֵהָלְאָה. Genes. XXXV. 21. Jerem. XXII. 19. — מַעֲלָה. Hagg. II. 19. — מֵעֵבֶר. Ies. XVIII. 1. Hes. ἐπέκεινα, παρεκεῖ, ἀνωτέρω, ἐξωτέρω. Vide quoque s. v. i αἰών.

*'ΕΠΕΚΛΕ'ΓΩ, *eligo*. בָּחַר, idem. Deut. XXI. 5. ἐπεξελέξατο sec. Complut. ubi alii ἐξελέξατο ac ἐπίλεξε habent. Lectioni ed. Compl. favet analogia l. Gr. Sic ἐπεκπίνω Eurip. Cycl. v. 326. ἐπεκκουφίζω apud Josephum B. J. Lib. I. pag. 109. §. 12. Hav.

*'ΕΠΕ'ΚΤΑΣΙΣ, *extensio, expansio*. מִפְרָשׂ, idem. Inc. Job. XXXVI. 29. Legitur præterea hæc vox apud

a Schol. Hom. Il. Α', 120. et 324. Β', 87. et Eustathium in Il. Α', p. 83. 34.

'ΕΠΕΚΧΥ'ΟΜΑΙ, *superessundor, prorumpo.* Judith. XV. 3. ἵνα πάντες ἐπεκχυθῶσι τοῖς πολεμίοις, ut omnes *effunderentur* super inimicos.

'ΕΠΕΛΠΙ'ΖΩ, *spem colloco, confido,* it. *sperare facio,* vel *in spem adduco, in spem erigo, confidere facio,* b etiam in malam partem, *falsa spe lacto,* ut 2 Reg. XVIII. 30. בָּטַח. Psalm. LI. 7. — יָחַל, Pih. Psalm. CXVIII. 43. 49. 81. — הִבְטִיחַ, Hiph. 2 Reg. XVIII. 30. Conf. Fesselii Advers. Sacr. Lib. I. c. 2. p. 21. ac Jensii Lectt. Lucian. p. 106. seq.

'ΕΠΕ'ΝΔΥΜΑ, *superindumentum.* אֵפֹד, *Ephod, amiculum sacerdotale.* c Aqu. Symm. Theod. Exod. XXV. 7. Aqu. Symm. Ex. XXVIII. 26. Jud. VIII. 27. 1 Sam. II. 18. Cf. Braunium de Vestitu Sacerd. Hebr. Lib. II. c. 5. §. 435. — *מֶשִׁי, *sericum* s. sec. alios *velum pellucidum.* Symm. Ex. XVI. 10. ubi suspicor post ἐπένδυμα omissum esse adjectivum πολύμιτον. Conf. v. 13.

'ΕΠΕΝΔΥ'ΤΗΣ, *superindumentum,* d *amiculum.* אֵפֹד, *Ephod, amiculum sacerdotale.* Theod. Ex. XXIX. 5. — אֵפוֹד, idem. Aqu. 1 Sam. XIV. 3. — מַד, pr. *mensura,* deinde *vestis extensa et prolixa.* Theod. Lev. VI. 10. — מְעִיל, *vestimentum.* 1 Sam. XVIII. 4. 2 Sam. XIII. 18. Theod. 1 Sam. II. 19. Job. I. 20. Latinis ἐπενδύτης dicebatur *superaria.* Vide Salmasium ad Tertull. de Pale lio pag. 410. Fulleri Miscell. Sacr. Lib. II. c. 11. p. 240. ac Lex. N. T. s. h. v.

'ΕΠΕΞΕ'ΡΧΟΜΑΙ, *exeo ad subveniendum* vel *vindicandum, ulciscor.* *יָצָא, *exeo.* Symm. Hab. I. 7. ubi LXX ἐξέρχεσθαι posuerunt. Judith. XIII. 22. ἐπεξῆλθες τῷ πτώματι ἡμῶν, egressa es ad subveniendum ruinae nostrae. Junius vertit: *praevenisti casum nostrum.* Sap. XIV. 31. οὐ f γὰρ ἡ τῶν ὀμνυμένων δύναμις, ἀλλ' ἡ τῶν ἁμαρτανόντων δίκη ἐπεξέρχεται ἀεὶ τὴν τῶν ἀδίκων παράβασιν, h. e. interprete Bielio: non enim vis jurantium (de pejerantibus per idola, in quae non cadit vindicta, sermo est), sed peccantium judicium (quod verus Deus exercet) ulciscitur semper injustorum transgressionem. Hesiod. ἐπεξέρχεται, ἐκδικεῖ. Idem: g Ἐπεξέλευσις, ἐκδίκησις.

'ΕΠΕΡΕΙ'ΔΩ, *firmo, fulcio, infigo.* הֵשִׁיב, Hiph. *reporto, repono.* 1 Reg. XIV. 28. ἐπηρείδετο sec. Ald., ubi in reliquis libris, fortasse rectius, ἀπηρείδετο legitur. — *הִתְרַפֵּק, *adjungo me.* Ed. Sexta Cant. VIII. 5. Scilicet رنغ in Conjug. VII. notat *inniti alicui rei.* Vulg. *innixa.* LXX ἐπεστηριζο- h μένη. — נִשְׁעַן, Niph. *nitor.* Job. VIII. 15. Theodot. Prov. III. 5. — *סָמוּךְ, *fultum.* Symmach. Ies. XXVI. 4. — *סָמַךְ, *fulcio.* Ezech. XXIV. 2. LXX sec. aliquos codd. ἐπηρείσατο (Hieron. *obfirmatus est:* mallem: *tentorium fixit*), sec. alios ἀπηρείσατο, sicque Hexapla Syriaca: *profectus est contra Hierosolymam.* — עֹזְרִים, part. *adjutores.* Symm. Job. IX. 13. — תָּמַךְ, *sustento.* i Prov. III. 18. Hes. ἐπερειδόμενος, ἐπιστηριζόμενος.

'ΕΠΕ'ΡΧΟΜΑΙ, *supervenio, ingredior, irruo, redeo.* בּוֹא, *venio.* Lev. XI. 34. Jud. IX. 57. Job. II. 11. Symm. Psalm. LXVIII. 2. Aqu. Job. V. 26. ἐπερχομένων. Vix putem, Aquilam ita scripsisse, potius ἐπεὶ ἐπέρχεται, vel ἔρχηται: nam in textu Hebr. legitur כִּי יָבוֹא. Illud ἐπερχομένων formatum est ad ἐρχομένων LXX, ubi κακῶν praecedit. Vulg. Aquilam secutus habet: *calamitatem, cum venerit.* — *בְּגֹל, *germen.*

a Job. XL. 15. Legerunt כִּי יָבוֹא, aut potius כִּי־בוּל una voce legerunt pro infinitivo a יָבַל, sensu *accedendi* id sumentes. — גָּזַן, *abscindo*. Psalm. LXXXIX. 12. ἐπῆλθε. Ita quoque Theod. Sc. in lingua Samar. et Arab. جاز *transire* notat. Semlerus in Ep. Crit. p. 20. perperam retulit ad חִישׁ. Tychsenio in Tentam. pag. 96. dubium
b nullum est, quin גַּשׁ a rad. נָגַשׁ opinati sint. — *הֵגִיחַ Hiph. a גּוּחַ, *educo*. Jud. XX. 33. ἐπήρχετο. Vulg. bene: *paulatim se aperire cœperunt*. — הוּטַל, Hoph. a טוּל, *projicior*. Prov. XVI. 33. — הֵרִיב, Hiph. a רִיב, *litigo*. Job. XXIII. 6. εἰ ἐν πολλῇ ἰσχύϊ ἐπελεύσεταί μοι, si multo robore *aggrediatur* me. Est h. l. ἐπέρχεσθαί τινι *potentiæ ac auctoritatis*
c *suæ mole aliquem premere*, einem seine Macht und Auctorität als Richter fühlen lassen, *to make a person feel one's power and authority as judge*. — *יַשִּׁי. Symm. Psalm. LIV. 16. ἐπέλθοι θάνατος. Sc. pro יַשִּׁימָוֶת legit divisim יַשִּׁי מָוֶת, *debitum exigat ab ipsis mors*, ita ut aut derivaverit a נָשָׁה, *exactorem agere*, ac sensum expresserit, aut a
d נָשָׂא, *apportare, afferre*, quod in Hiph. sæpe est *imponere, decipere*. Vide ad h. l. Dathium. — חָלַף, *transeo*. Job. IV. 15. ubi tamen pro ἐπῆλθεν fortasse legendum παρῆλθεν. — *נָטַשׁ, *me diffundo s. extendo*. Aqu. Symm. 2 Sam. V. 22. ubi tamen voci Hebr. notio *impetus hostilis, irruptionis ac violentiæ* simul inest. — נָפַל, *cado*, etiam *incido*.
e 1 Sam. XI. 7. — *נְפַק, Chald. *aggredior*. Dan. II. 13. — נִצְמַת, Niph. *exscindor*. Job. XXIII. 17. N. L. — נִצַּר, Niph. *diffluo*. Job. XX. 28. N. L. — נָתַךְ, *effundor*. Dan. IX. 11. — *סָעַר, *turbine, venio ut turbo*. Symmach. Hab. III. 14. ἐπελθόντας. — עָבַר, *transeo*, etiam *obruo, opprimo*. Num. V. 14. 30. Prov. IV. 15. XIX. 11. ubi pro ἐπέρχεται reponendum ἐπέρχεσθαι. — f
עָלָה, *ascendo*. Exod. X. 14. sec. Oxon. Lev. XVI. 9. Ies. LXV. 17. — פָּגַע, *irruo*. Symm. 2 Sam. I. 15. — פִּלֵּס, Pih. *libro*. Prov. V. 6. ὁδοὺς ζωῆς οὐκ ἐπέρχεται, vias vitæ non ingreditur s. init. Hanc enim significationem habet formula *librare viam*. Sic et Latini *iter metiri* s. *emetiri* dicunt. — פִּתְאֹם, *subito*. Prov. III. 25. πτόησιν ἐπελθοῦσαν, ter- g
rorem repentinum. — *צָלַח. LXX sec. Hex. 1 Sam. XI. 6. sed recte jam monuit Fischerus de Verss. GG. V. T. p. 111., ἐπῆλθεν æque ac ἐπέπεσεν Inc. ad וַיִּפֹּל v. 8. referendum esse. — רָאָה, *video*. Prov. XXVII. 12. Jaegero ad h. l. legisse videntur בָּאָה, veluti deficiente temporis particula כִּי. Sed h
malum s. *infortunium videre* ex usu loquendi Hebr. is dicitur, εἰς ὃν τὰ κακὰ ἐπέρχονται. — שׁוּב, *revertor*. Gen. L. 5. ubi cum ἐπανέρχεσθαι permutatur in codd. Lev. XIV. 43. Job. XXIV. 20. ubi Clericus existimat eos scripsisse ἀπελθὼν loco ἐπελθών. Sed fortasse τῷ ἐπέρχεσθαι apud LXX (ubi ἐπέρχεται vel ad עָבַר referendum est, vel interpres ex antecedentibus, ubi בָּא legitur, i
supplevit.) quoque notio *redeundi* tribuenda est, quam habet Prov. XXVI. 11. — שִׁית, *pono*. Exod. X. 1. — שָׁכַן, *habito*. Job. III. 5. Legitur præterea Dan. V. 30. sec. Chis. (τὸ σύγκριμα ἐπῆλθε Βαλτάσαρ τῷ βασιλεῖ, *secundum interpreta-*

a *tionem hanc evenit Balthasari regi*) ac Prov. XVIII. 3. Sir. III. 8. ubi *de bonis, quæ contingunt*, quoque dicitur: ἵνα ἐπέλθῃ σοι εὐλογία παρ' αὐτοῦ; coll. I. 35. Ibid. XXVI. 21. θυμὸς μοι ἐπῆλθεν, *admodum iratus sum*. 2 Macc. IX. 17. ubi ἐπέρχεσθαι *peragrare, obire* notat.

ΤΑ' ἘΠΕΡΧΟ'ΜΕΝΑ, *ventura, futura*. אָחוֹר, *retro, retrorsum*. Ies.
b XLII. 23.—אַחֲרוֹנִים, plur. *posteriores*. Ies. XLI. 4. — אֹתִיּוֹת, part. plur. fœm. ab אָתָה, *venio*. Ies. XLI. 23. XLIV. 7. XLV. 11. — בָּאוֹת, part. plur. fœm. a בּוֹא. Ies. XLI. 22.

ἘΠΕΡΩΤΑ'Ω, *interrogo, postulo*. בִּקֵּשׁ, Pih. Ies. LXV. 1. — דָּרַשׁ, Jerem. XXX. 12. ubi post οὐ μὴ ἐπερωτήσωσιν addendum est ex Theo-
c doreto περί σου. Ezech. XIV. 7. 10. XX. 1. 3. — עָנָה, *respondeo*. Zach. IV. 12. Commode עָנָה h. l. per *interrogare* verti potuit.—שָׁאַל. Aqu. Ies. VII. 11. LXX Genes. XXVI. 7. Psalm. XXXIV. 11. ubi ἐπερωτᾷν notat *captiosis quæstionibus capere studere*. Psalm. CXXXVI. 3. ἐπηρώτησαν ἡμᾶς λόγους ᾠδῶν, *postulaverunt a nobis verba canticorum*. Phavo-
d rinus ad h. l. respiciens: ἐπηρώτησαν, ἐκέλευσαν ᾄσαι. — שְׁאֵל, Chald. Dan. II. 10. 11. 27. — *שְׁפִי, *sublatus*. Num. XXIII. 3. ἐπερωτῆσαι τὸν θεόν. Arab. ضفف notat *expiscatus fuit percunctando*. Secundum Tychsenium in Tentam. p. 86. שפי a צָפָה, *observare, percontari*, ortum esse sibi persuaserunt.

*ἘΠΕΡΩΤΩ͂Ν ΜΑ'ΓΟΝ. מְנַחֵשׁ,
e *augur*. Aqu. Deut. XVIII. 10. Ita e cod. Basil. edi jussit Montfauconus. Dubio vero caret, hæc verba potius referenda esse ad שֹׁאֵל אוֹב v. 11.

ΠΟΡΕΥ'ΟΜΑΙ ἘΠΕΡΩΤΗ͂ΣΑΙ, *proficiscor ad interrogandum*. נִקְרָה, Niph. *obviam eo*. Num. XXIII. 15.

ἘΠΕΡΩΤΑ'Ω ΣΟΦΙ'ΑΝ, *interrogo sapientiam*. הֶחֱרִישׁ, Hiph. *taceo*. Prov. XVII. 29. Legerunt מְחַרִישׁ. f Significatur his verbis *docilitas ingenii, discendique cupiditas*.

ἘΠΕΡΩ'ΤΗΜΑ, *interrogatio*. שְׁאֵלְתָא, Chald. *petitio*. Dan. IV. 14. ῥῆμα ἁγίων ἐπερώτημα. Ita obscure propriam vocis notionem sequentes transtulerunt. Nam שְׁאֵלְתָא est h. l. *negotium s. res*. Vide ad h. l. Dathium. Adde Herodot. VI. p. 352. 9. g

ἘΠΕΡΩ'ΤΗΣΙΣ, *interrogatio*. דָּבָר, *verbum*. Gen. XLIII. 7.

ἘΠΕ'ΤΕΙΟΣ, *anniversarius, annuus, annum durans*. מִשְׁנֶה, *duplicitas*. Deut. XV. 18. ἐπέτειον μισθὸν μισθωτοῦ, mercedem annuam mercenarii. Sir. XXXVII. 12. μετὰ μισθίου ἐπετείου περὶ συντελείας, sc. λάλει, loquere cum servo *ad annum conducto* de consummatione, scil. an- h ni, nam hoc lubenter audit. Ita Complut. et Vulgatus.

ἘΠΕΥΘΥΜΕ'Ω, *bono animo sum*. Sap. XVIII. 6. ἐπευθυμήσωσι, *lætarentur*. Baduello præpositio ἐπὶ videtur augere significationem verbi, ut i. sit *animum tranquillum et securum constanter retinerent*. Cæterum vocem hanc Aristæneto Lib. II. Ep. 14. p. 258. restituit Abreschius. i

ἘΠΕΥΚΤΟ'Σ, *desiderabilis, optabilis, votis expetendus*. בָּרוּךְ, part. Pah. *benedictus*. Jer. XX. 14. dies, quo me peperit mater mea, μὴ ἔστω ἐπευκτή, ne sit faustus et optabilis. Hesych. ἐπευκτή, ἐπιθυμητή. Suidas addit: εὐχῆς ἀξία.

ἘΠΕΥΛΑΒΕ'ΟΜΑΙ, *metuo, vereor*. 2 Macc. XIV. 18.

ἘΠΕΥΦΗΜΕ'Ω, *omine bono prosequor, fausta acclamatione approbo, laudo, benedico*. פָּקִיד, *præfectus*. Al. Neh. XII. 41. ἐπευφήμησαν κε.

a Ald. Ita Bielius. Sed videtur hic ἐπ. aliunde irrepsisse, nam nullo modo cum voce Hebr. conciliari potest. Cæterum vox hæc reperitur quoque apud Musæum, v. 275.

'ΕΠΕΥ'ΧΟΜΑΙ, *voveo, apprecor,* i. q. simpl. εὔχομαι. Confer Schneider. Peric. Crit. p. 54. בָּרַךְ, *benedico.* 1 Par. XXIII. 13.

'ΕΠΕ'ΧΩ, *inhibeo, cohibeo, abstineo.* b חָדַל, *abstineo.* Jud. XX. 28. sec. Oxon. 1 Reg. XXII. 6. 15. 2 Par. XVIII. 5. 14. — נִלְאָה, Niph. *fatigor.* Jer. VI. 11. N. L. — עָצַר, *claudo, occludo.* 1 Reg. XIV. 10. Vulgat. *clausum,* h. e. *detentum.* 2 Sam. XXIV. 21. et 25. Adde Aqu. sec. cod. Mosqu. Genes. XVI. 2. 2 Sam. XXIV. 21. et 25.

'ΕΠΕ'ΧΩ, sc. τὸν νοῦν, *animum ad-* c *verto,* h. e. *attendo, confido.* בָּצַע, *quæstui deditus sum.* Job. XXVII. 8. ubi tamen post ἐπέχειν suppleri potest τοῖς ἀγαθοῖς, ut sit *inhiare divitiis, lucri studiosum esse,* i. q. πλεονεκτεῖν, quod οἱ λοιποὶ h. l. habent. — הֵבִין, Hiph. a בִּין, *adverto.* Job. XVIII. 2. ἐπίσχες, ἵνα καὶ αὐτοὶ λαλήσωμεν, *adverte,* ut et ipsi loquamur. — קִוָּה, Pih. *exspecto.* Job. d XXX. 26. ἐπέχων ἀγαθοῖς, *attendens* bonis. Sir. V. 1. μὴ ἔπεχε τοῖς χρήμασί σου, ne *innitaris,* s. *spem* ac *fiduciam ponas* in opibus tuis. Conf. Syr. et Arab. Unde alii pro ἔπεχε habent ἐπίχαιρε, *ne læteris.* Vulg. habet *attendere,* sensu eodem. Ibid. XIII. 14. μὴ ἔπεχε, ne *sustineas.* Alii vertunt: *ne protendas.* Ibid. XV. 4. XVI. 3. μὴ ἔπεχε, ne *magni* e *æstimes,* ne in eo magnum pondus esse putes, ubi vid. Grotius. Sirac. XXXIV. 2. ἐπέχων, *fidem* habens. Sirac. XXXV. 11. μὴ ἔπεχε θυσίᾳ ἀδίκῳ, ne *spem* tuam in sacrificio injusto *reponas,* ac propter illud putes te Deo gratum fore. Potest quoque verti: *ne iniquum instituas sacrificium.* Sir. XXXVII. 15. μὴ ἔπεχε ἐπ' αὐτοῖς, ne *adverte* illis. f Hesych. ἔπεχε, ἐπίμεινον, πρόσεχε, κάτεχε, ἐπίμενε.

'ΕΠΕ'ΧΩ, sc. ἐμαυτὸν, *subsisto, moror, exspecto.* יָחַל, Pih. *moror.* Gen. VIII. 10. 12. ἐπισχὼν ἔτι (καθ') ἡμέρας ἑπτὰ ἑτέρας, *exspectans* adhuc septem dies alios. 2 Macc. V. 25. Hesych. ἐπέχειν, προσδόκα, προσέχειν. Legitur præterea apud Inc. Int. Hab. III. 11. ubi voci ἐπέσχεν nihil respondere videtur in textu Hebr., g fortasse tamen ad עָמַד referendum est. Montf. transtulit: *continuit,* sc. splendorem suum.

'ΕΠΗ'ΚΟΟΣ, *auscultans, exaudiens.* מָעוֹן, nom. propr. *solitudinis.* Inc. 1 Sam. XXIII. 24. Deduxisse videntur ab עָנָה — קַשֻּׁבוֹת, plur. fœm. *attentæ.* 2 Par. VI. 40. VII. 15.

'ΕΠΗ'ΛΥΤΟΣ, *advena.* שָׂרִיד, *residuus, superstes.* Job. XX. 26. Hes. h ἐπήλυτος, ἔποικος, προσήλυτος. Lexic. Cyrilli MS. Brem. ἐπήλυτος, πάροικος.

'ΕΠΗΡΕΑΣΤΗ'Σ, *noxius, qui aliquem damno afficit et vexat, qui injuria afficit.* הֹוָה, *injuria.* Symm. Ps. LVI. 2. Est ab ἐπηρεάσαι, quod juxta Suidam est βλάψαι. Sic et Phav. ἐπηρεάζω, τὸ ἐνοχλῶ καὶ βλάπτω, καὶ ἐπηρεασμὸς καὶ ἐπήρεια, ἡ βλάβη. i

'ΕΠΗ'ΡΕΙΑ, *damnum, injuria, insultatio.* הַוּוֹת, *injuriæ illatæ.* Symm. Ps. LIV. 12. XC. 3. XCIII. 20. — עֲלִילוֹת, *facinora.* Symm. Psalm. CXVIII. 18.

*'ΕΠΗΧΕ'Ω, *obstrepo, insono.* מַלֵּל, Chald. *loquor.* Dan. VI. 21. sec. Chis. ἐπήχουσι φωνῇ μεγάλῃ, ubi e conjectura Scharfenbergii, sed minus probabili, (vide ad h. l. Segaarium) ἐπήχησε legendum est, aut ἐπήχουσε.

*'ΕΠΗΧΟΣ, *sonus, sonitus.* Legitur apud Symmachum Ez. VIII.

a 17. ubi nihil ei respondet in textu Hebr. Kreyssigius refert ad זְמוֹרָה, ramus, palmes, ut nempe legerint וְמָרָה. In altera Symmachi lectione ἦχον pro ἐπῆχον, et ᾆσμα pro ῥᾶμα legitur. Vide Rosenm. Schol. ad h. l.

'ΕΠΙ', super, propter, in, adversus, ad, juxta, sub, post, præter. אַחֲרֵי, post. 2 Reg. XIX. 21. Job.

b XXIX. 22. Ies. XXXVII. 22. — אֶל, quod haud raro pro עַל ponitur. Mal. I. 1. consentientibus Arab. Syr. et Chald. Thren. III. 40. ἐπὶ χειρῶν, in manibus. Jer. L. 1. ἐπὶ Βαβυλῶνα, adversus Babylonem. — *אַף. Job. XXXVI. 16. ubi loco πρὸς ἐπὶ Grabius recte reposuit προσέτι, ut Hebræus habet sec. Schol. — ב præfix. Ies. XIX. 2.

c πόλις ἐπὶ πόλιν, civitas adversus civitatem. Hab. III. 16. non erunt boves ἐπὶ φάτναις, ad præsepia. — *בְּעַד, super, etiam post. Inc. Jud. IX. 51. — דֶּרֶךְ, via. Ex. XX. 46. XLII. 12. — הַכּוֹת, infin. Hiph. a נָכָה, percutiendo. Mich. VI. 13. ἐπί σε. Legerunt עַל אוֹתָךְ. — ל præfix. Hagg. II. 10. et Zachar. I. 7. ἐπὶ Δαρείῳ, sub Dario, vel tempore

d Darii. Ita 2 Macc. II. 8. ἐπὶ Μωυσῇ, sub Mose, vel tempore Mosis. Lev. XIX. 28. ἐπὶ ψυχῇ, propter mortuum. Sic Arrian. Exped. Alex. Lib. VII. cap. 14. ἐπὶ τῷ νεκρῷ, propter mortuum. Adde Symm. 2 Sam. XXI. 6. ubi ἐπὶ τοῦ κυρίου vel positum est pro τῷ κυρίῳ, ut reliqui Intt. habent, vel ἐπὶ reddendum est per coram, quod suadet vox ἐξηλιά-

e ζειν apud Theod. ac LXX. Cf. ib. v. 9. et Deut. XXI. 23. — *מ præfix. Lev. II. 11. ἐπ' αὐτῶ sec. Compl. Supplendum est θυσιαστήριον v. 9. In reliquis libris legitur ἀπό. Job. XXIII. 15. ubi pro ἐπ' αὐτῷ a Grabio positum est ἀπ' αὐτοῦ. Ps. IX. 16. ubi pro ἐπὶ τῆς γῆς legere mallem ἀπὸ τῆς γῆς, homo de terra, h. e. miser, ex vilissimo initio ortus. — אֶל מוּל e regione. Jos. XXII. 11. — *מִיּוֹם a die. Job. XXXVIII. 12. ubi pro מִיָּמֶיךָ, a diebus tuis, legerunt מֵעִמָּךְ. — מְכַסֶּה part. Pih. tegens. Exod. XXIX. 13. Levit. III. 3. — *מִן. Inc. 1 Sam. II. 20. ubi legendum ἀπό, ut habet Chrysostomus in Cat. Niceph. p. 299. — *מֵעַל. Jer. XXXVI. 5. Hic quoque legendum ἀπό. — *מֶשֶׁק, procurator, gubernator. Theod. Gen. XV. 2. τοῦ ἐπὶ, sc. ὄντος. — נֶגֶד, coram. Ezech. XL. 14. — *עַד, æternitas. Ies. IX. 5. Legerunt עַל. — *עֹל, jugum. Thren. I. 14. Legerunt עַל. — עַל. Lev. II. 13. ubi quoque ἐπὶ cum ἀπὸ permutatur in codicibus, ἐπὶ tamen præferendum videtur. Gen. XXIX. 2. ἐπ' αὐτοῦ, juxta illum. Vide et Ex. II. 15. et Zach. IV. 3. Lev. XV. 4. omne cubile, ἐφ' ἣν κοιμηθῇ, in quo dormiverit. Vide et v. 20. 23. et 2 Par. I. 1. Deut. VIII. 3. οὐκ ἐπ' ἄρτῳ μόνῳ ζήσεται ὁ ἄνθρωπος, non pane solo vivet homo. Ita Plato Alcib. I. sub init. οὐκ ἂν σοὶ δοκεῖς μοι ἐθέλειν ἐπὶ τούτοις μόνοις ζῆν. Alciphron Lib. III. Ep. 7. p. 292. ἅμιλλαι γὰρ ἐπὶ θύμοις καὶ ἀλφίτοις διαβόσκειν τὴν γαστέρα: ubi vid. Berglerus. 2 Sam. XIV. 1. ἐπὶ 'Αβεσσαλὼν, adversus Absalomum. 2 Paral. XXXV. 25. ἐπὶ 'Ιωσίαν, super Josia. Job. XXXIX. 9. ἐπὶ φάτνης σου, ad vel juxta præsepe tuum. Esdr. IX. 15. ἐπὶ τούτῳ, propter hoc. Ies. XXX. 1. προσθεῖναι ἁμαρτίας ἐφ' ἁμαρτίαις, addere peccatum super peccatum. — לִפְאַת, ad latus. Jos. XV. 5. — עַל־פִּי, secundum os. Exod. XXXIV. 27. ἐπὶ τῶν λόγων τούτων, juxta hæc verba. — לִפְנֵי, ad faciem. Levit. III. 8. κατὰ πρόσωπον ἐπὶ τῆς θύρας sec. cod.

a Oxon. ubi illud ἐπὶ est aut glossema, aut alius interpretis. Lev. XVI. 14. Esth. VIII. 3. — עַל־פְּנֵי. Gen. VI. 1. VII. 3. —* פְּרִי, *fructus*. Ies. IV. 2. Legerunt עָלָי. — בְּצֵל, *sub umbra*. Ies. XXX. 3. — קֳדָם Chald. *coram*. Dan. II. 11. et 26. sec. Chis. Ἐπὶ haud raro *coram* notare multis docet D'Orville ad Charit. p. 642. Lips. — לִקְרַאת, *in occursum*. 1
b Sam. IV. 2. — בְּקֶרֶב, *in medio*. Gen. XLV. 6. Ies. V. 8. VI. 12. — לְרַגְלֵי, *ad pedes*. Jer. XVIII. 22. —* שָׁנֵי plur. *anni*. Symm. Ies. XVI. 14. כִּשְׁנֵי, *sicut anni*, ὡς ἐπὶ, ubi sine dubio legendum est ὡς ἔτη, ut jam recte conjecit Montf. — בְּתוֹךְ, *in medio*. Levit. XXVI. 25. Symm. Job. II. 8. — תַּחַת, *sub*. Joël. I. 17. ἐσκίρτησαν δαμάλεις ἐπὶ ταῖς φάτναις αὐ-
c τῶν, saltarunt juvenci *ad* præsepia sua. Ita Homer. Il. Ε', 271. Vide Horrei Miscell. Crit. Lib. II. c. 14. p. 359. seq. Jud. VI. 11. sec. Alex. ubi legendum ὑπό: coll. Ex. XXIV. 4. ubi cum ὑπὸ permutatur in codd. Legitur præterea Hab. III. 9. ubi LXX שְׁבֻעַת מַטֶּה transtulerunt ἐπὶ τὰ σκῆπτρα. Legendum autem est ἑπτὰ σκῆπτρα, ut jam recte monuit
d Grevius ad h. l. Adde Job. XXVI. 14. ubi ἐπὶ ante ἰκμάδα λόγου de suo addiderunt. Fortasse legendum ἔτι. Vulg. *et cum*. Sir. IX. 1. ἐπὶ σεαυτὸν, *contra* te ipsum, in tuum damnum. Sir. VI. 11. ἐπὶ τοὺς οἰκέτας σου παῤῥησιάζεσθαι, plus sibi sumet, quam omnes domestici tui: ubi ἐπὶ, ut Hebr. עַל, *comparationi* inservit. 1 Macc. XIII. 42. ἐπὶ Σίμωνος, *sub no-*
e *mine* Simonis, ut recte transtulit Syrus. Sir. XXXVIII. 31. jejunans ἐπὶ τῶν ἁμαρτιῶν αὐτοῦ, *ad expianda peccata* sua. 3 Macc. IV. 13. ἐπὶ πάντων τῶν θεῶν, *in honorem* omnium deorum. 2 Macc. V. 9. ἐπὶ ξένης (sc. γῆς) ἀπώλετο, *in* terra peregrina periit. Polyb. XXI. 8. 13. XVIII. 34. 1. 3 Esdr. V. 6. ἐστολισμένοι ἐπὶ τῶν ἔργων, vestiti *ad* sacra facienda. 3 Esdr. VI. 10. ἐπὶ σπουδῆς pro σπου- f
δαίως, ubi inservit adverbio exprimendo. 3 Esdr. V. 6. ἐπὶ Δαρείου, *coram* Dario. Sic apud Dionys. Hal. T. V. p. 623. ed. Reisk. ἐπὶ τῶν διαιτητῶν, *coram* arbitris. Cf. D'Orville ad Charit. p. 642. Tob. II. 14. ἐπὶ τῷ μισθῷ, *præter* mercedem. Sap. XVII. 7. ἀλαζονεία ἐπὶ φρονήσει, gloriatio *de* sapientia: coll. 1 Macc. II. 30. Polyb. II. 17. 2.

*ἘΠΙΒΑ'ΘΡΑ, *aditus, accessus*. g
3 Macc. II. 31. τὰς τῆς πόλεως εὐσεβείας ἐπιβάθρας στυγοῦντες, *familiaritatem* piorum suorum popularium plane spernebant. Conf. D'Orville ad Chariton. Lib. VII. c. 2. p. 565. ed. Lips. ac Ezech. Spanhemium ad Callim. H. in Delum v. 22. Suidas: ἐπιβάθρα, ἐπίβασις κ. τ. λ. Idem: ἐπιβάθρας, ἐπιβάσεως.

ἘΠΙΒΑΙ'ΝΩ, *incedo super re aliqua, calco*, it. *conscendo, insideo, as-* h
cendo, ingredior, supervenio. דָּרַךְ, *calco*. Deut. I. 36. huic dabo terram, ἐφ' ἧς ἐπέβη, quam *calcavit*, s. *peragravit*. Jos. I. 3. XIV. 9. —* דִּלֵּג, *transilio*. Symm. Soph. I. 9. ἐπιβαίνοντα. Vulg. *omnem, qui arroganter ingreditur*. —* הָיָה, *sum*. Job. VI. 21. ubi הָיָה, ut Gall. *je suis* seq. *à, venire* notat. —* הִשְׁלִיךְ Hiph. a שָׁלַךְ. Symm. Psalm. LIX.
10. ἐπιβήσομαι, *inscendam* calceamen- i
to meo. Expressit sensum, qui est: *subjiciam potestati meæ*. — הִתְיַצֵּב Hithp. *sisto me*. Hab. II. 1. — חָנָה, *castrametor*. Nah. III. 17. — יָלַךְ, *eo*. Jer. XVIII. 15. ἐπιβῆναι τρίβους, *calcare semitas*. Conf. Bar. IV. 9. — יָרַד, *descendo, proficiscor*. Jud. XI. 37. ἐπιβήσομαι sec. Oxon. Est merum glossema. — נֶהְפַּךְ Niph. *mutor*. Job. XXX. 21. ἐπι-

a βησαν δέ μοι ἀπλησμόνως, superveniebant autem mihi, vel: aggrediebantur me crudeliter. Sed melior est ibi lectio ἐπέβης, aut ἐπέβησας, insultasti mihi immisericorditer. Hesych. ἐπέβησαν, ἐπήρχοντο. — עָלָה, ascendo. Jos. XV. 6. Prov. XXI. 22. ubi ἐπιβαίνειν expugnare, capere notat. Jer. XLVI. 4. — עָמַד, sto, maneo. Al. Ez. X. 18. — צָעַד, gradior.
b Jer. X. 5. et in Hiph. הִצְעִיד, incedere facio. Aqu. Job. XVIII. 15. — רָכַב, equito. Gen. XXIV. 61. ἐπέβησαν ἐπὶ τὰς καμήλους, insidebant camelis. Num. XXII. 22. αὐτὸς ἐπιβεβήκει ἐπὶ τῆς ὄνου, ipse autem insidebat asinæ: coll. Esth. VI. 8. Deut. XXXIII. 26. ὁ ἐπιβαίνων ἐπὶ τὸν οὐρανὸν, ascendens in cœlum. Adde Inc. 2 Sam. XIII. 29. et
c XVI. 2. Aqu. Ps. LXVII. 4. — רֶכֶב, currus. Ps. LXXV. 6. Legerunt רֹכְבֵי. Sir. IX. 2. ubi ἐπιβῆναι ἐπὶ τὴν ἰσχὺν τινὸς est dominium in aliquem exercere, imperare, impotenter dominari. Bretschneiderus putat, h. l. in sensu venereo accipiendum esse, ac provocat ad Mœrid. Attic. s. v. ἀναβῆναι, ubi vide Intt.

'ΕΠΙΒΑ'ΛΛΩ, injicio, immitto, im-
d pono, irruo, aggredior, congruo, convenio, pertineo, insto. אֲרֻבּוֹת plur. cataractæ, etiam insidiæ. Ies. XXV. 11. Libere transtulit. — הוֹרָה, dirigo, mitto, immitto. Ies. XI. 8. — הֵנִיף Hiph. a נוּף, agito. Theod. ac LXX Exod. XX. 25. Deut. XXIII. 25. Jos. VIII. 31. — הִפִּיל Hiph. a נָפַל, cadere facio. Gen. II. 21. ἐπέβαλε ἔκστασιν, immittebat soporem.
e Ies. XXXIV. 17. ἐπιβαλεῖ αὐτοῖς κλήρους, cadere illis faciet sortem. Adde Symm. Theod. Prov. XIX. 15. — הֵשִׁיב Hiph. a שׁוּב, redire facio. Ps. LXXX. 12. Prov. XX. 26. — הֵשִׁית Hiph. a שׁוּת, pono.

Gen. XLVI. 4. XLVIII. 14. 17. Exod. XXI. 22. 30. ὅσα ἐὰν ἐπιβάλωσιν αὐτῷ, quanta etiam imposuerint ei. Conf. infra s. φόρος. — הִשְׁלִיךְ Hiph. projicio. Ps. CVII. 10. ἐπιβαλῶ τὸ ὑπόδημά μου. L. Bos in Proleg. observat, Hesychium s. v. 'Ιδουμαία pro ἐπιβαλῶ legere ἐκτενῶ. Sed Lexicographus procul dubio non hunc, sed parallelum locum ob oculos habuit Ps. LIX. 8. (al. LX. 10.), ubi ἐκτενῶ habent LXX. Adde 2 Reg. X. 25. ubi ἐπιβάλλειν est proripere se, quasi projicere cum impetu ac festinatione. Sic fortasse Marc. XIV. 27. ἐπιβαλὼν ἔκλαιε, proripiens se, nempe ex aula Caiphæ, flevit. — הִתִּיר Hiph. a נָתַר s. יָתַר, laxo, libere ferri sino. Aqu. Symm. Job. VI. 9. יָתַר teste Simonis in l. Arab. et Æthiop. proprie notat intendit, extendit. Jam intendere ac extendere manum est i. q. injicere manus. Quanquam non negari potest, eundem quoque sensum habere formulam solvere manum suam, si derivatur a נָתַר. Nec silentio prorsus omittendum est, sec. Olympiodorum in Catena Nicetæ p. 171. verba ἐπιβαλὼν τὴν χεῖρα ad Hebr. וְיוֹאֵל initio commatis referenda esse. — מִשְׁלַח, missio. Deut. XII. 7. 18. XV. 10. — *מִשְׁלַח idem. Ies. XI. 14. — נָדַח, impello. Deut. XX. 19. — נָטָה: הִטָּה Kal et Hiph. inclino. Ies. V. 25. XXXIV. 11. — נָטַשׁ, expando. Num. XI. 31. — נָשָׂא, attollo. Gen. XXXIX. 7. ἐπέβαλεν τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῆς ἐπὶ 'Ιωσήφ, injiciebat oculos suos in Josephum. — נָתַן, do. Ex. VII. 4. Num. XVI. 47. Adde 2 Reg. XXIII. 33. sec. Compl. — עָבַר, transeo. Deut. XXIV. 5. עָבַר notat h. l., quia de muneribus sermo est, demandari, adjuncta ta-

men coactus notione, quam voce ἐπιβάλλειν exprimere voluit interpretes. — עָלָה : הֶעֱלָה, Kal et Hiph. *ascendo, ascendere facio*. Lev. XIX. 19. ἐπιβάλλειν ἱμάτιον. Jos. VII. 6. ἐπιβάλλειν τὸν χοῦν. — פָּרַשׂ, *expando*. Num. IV. 6. 7. 8. Hos. VII. 12. Al. 2 Reg. VIII. 15. — *פָּשַׁט, *spoliando grassor*, ex usu l. Arab. Jud. IX. 33. sec. Oxon. ubi ἐπιβάλλειν *impetum hostilem facere, irruere* notat. — שׂוּם : הֵשִׂים, Kal et Hiph. *pono*. Exod. V. 8. Lev. X. 1. Prov. XXIII. 2. — שָׁלַח, *mitto*. Gen. XXII. 12. μὴ ἐπιβάλῃς τὴν χεῖρά σου ἐπὶ τὸ παιδάριον, ne *manum* tuam *injicias* in puerum, h. e. ne vim ei facias. 2 Reg. XVIII. 12. Esth. VI. 2. Tob. III. 17. διότι Τωβίᾳ ἐπιβάλλει κληρονομῆσαι αὐτήν, Tobiæ *competit*, s. *destinatum est* eam accipere. Ib. VI. 11. Polyb. XVIII. 24. 1. Dio Cass. I. 36. p. 95. ed. Reim. οἷς ἐπιβάλλει τιμή. 3 Esdr. VIII. 22. ἐπιβαλεῖν τι τούτοις, *imponere* iis tributum vel simile quid. In textu Chald. Esdr. VII. 24. est רְמָא, *imposuit*. Conf. Demosth. p. 572. 19. et 1076. 19. ed. Reisk. 1 Macc. IV. 2. ὥστε ἐπι-
d βαλεῖν ἐπὶ τὴν παρεμβολὴν, ut *irruerent* in castra. Ibid. XII. 9. 13. Vide et 2 Maccab. XIII. 15. XV. 1. 1 Macc. X. 30. τοῦ ἐπιβάλλοντός μοι, quam mihi *convenit*. 2 Macc. III. 3. πρὸς τὰς λειτουργίας ἐπιβάλλοντα δαπανήματα, sumtus ad ministerium sacrificiorum *pertinentes*. 2 Macc. XII. 38. τῆς δὲ ἑβδομάδος ἐπιβαλλούσης, sabbato autem *instante*. Vide
e quoque s. v. κενός.

ἘΠΙΒΑΡΥ'ΝΩ, *aggravo, onus impono*. הֵשִׁית, Hiph. a שׁוּת, *pono*. Exod. XXI. 30. ἐὰν δὲ λύτρα ἐπιβαρυνθῇ αὐτῷ, si autem redemtionis pretia ipsi *solvenda imponantur*. Ubi alii libri habent ἐπιβληθῇ.

ἘΠΙ'ΒΑΣΙΣ, *ascensus, incessus*. מֶרְכָּב, *stragula*. Cant. III. 10. Vulg. *ascensus*. Intellexerunt *stragulas*, quæ injectæ erant βαθμοῖς, f
per quos ad thronum regis ascendebatur. — רְכוּב, *vehiculum*. Psalm. CIII. 4. ὁ τιθεὶς νέφη τὴν ἐπίβασιν αὐτοῦ, ubi ἐ. notat *id, ad quod ascenditur*. Sap. V. 12. (Vulg. *itineris*, i. q. πορείας in antecedentibus.) XV. 15. Phav. ἐπίβασιν, ἀνάβασιν, βάδισιν.

ἘΠΙΒΑ'ΤΗΣ, *ascensor, vector, qui navi, equo, curru vehitur*. מַלָּחִים plur. *nautæ*. Ez. XXVII. 29. πάντες οἱ κωπηλάται σου καὶ οἱ ἐπιβάται, omnes g
remiges tui et *vectores*. Suidas: ἐπιβάτης, ὁ ἐπὶ τῆς νηὸς ἄπρακτος· ἐρέτης δὲ ὁ κωπηλατῶν. Hesych. ἐπιβάτης, ἐπὶ νῶτον βαίνων, ἢ ὁ μὴ κωπηλάτης, ἀλλὰ πλέων μαχητής. — רַכָּב, *eques*. 2 Reg. IX. 17. — רֹכֵב part. *equitans*. 2 Reg. IX. 18. 19. Job. XXXIX. 18. — רֶכֶב, *currus*. 2 Reg. VII. 14. Leg. רֹכֵב.

ἘΠΙΒΙΒΑ'ΖΩ, *ascendere facio*, h
adduco. דָּרַךְ : הִדְרִיךְ, Kal et Hiph. *calco, calcare facio*. Hab. III. 14. Inc. et LXX ibid. v. 18. — הִרְכִּיב. Hiph. *equitare facio, impono*. 2 Sam. VI. 3. ἐπεβίβασαν, *imposuerunt*, ubi Symm. ἐπέθηκαν. 2 Reg. IX. 28. Ps. LXV. 10.

ἘΠΙΒΙΒΑ'Ω, ῶ, *attollo*. רָכַב, *equito*. Hos. X. 11. ἐπιβιβῶ Ἐφραΐμ, *attollo* Ephraim. Hesych. ἐπιβιβῶ, ἀναφέρω. Gloss. MS. in Proph. ἐπιβιβῶ, ἐφιστῶ. — הִדְרִיךְ, *calcare fa-* i
cio. Hab. III. 18. ἐπὶ τὰ ὑψηλὰ ἐπιβιβᾷ με, ad excelsa me *attollit*.

*ἘΠΙΒΙΟ'Ω, *supervivo, ultra vivo, superstes sum*. 4 Macc. VI. 20. εἰ ἐπιβιώσωμεν ὀλίγον χρόνον, si parum vitæ adhuc nobis transigendum est.

ἘΠΙΒΛΕ'ΠΩ, *inspicio, respicio*. בָּעַט, *recalcitro*. 1 Sam. II. 31. Legerunt תַּבִּיטוּ pro תִבְעֲטוּ, nam הִבִּיט est *intueri, respicere*. Cæterum habet ἐπιβλέπειν h. l. notionem

a cum contentu adspiciendi, ut legitur 1 Sam. XVII. 42. — בִּקֵּשׁ, quaero. Zach. VI. 7. — *הֵאִיר, illumino. Dan. IX. 17. sec. Chis. ubi sensum libere expresserunt. — הִבִּיט Hiph. a נָבַט, intueor, respicio. Aqu. Ps. X. 14. Symm. et LXX Jon. II. 5. ubi videre, aspicere notat. Aqu. Theod. 1 Sam. II. 34. LXX Ps. CXVIII. 6. ἐν τῷ με ἐπιβλέπειν, cum
b perspexero, ut in sequentibus: ἐν τῷ μεμαθηκέναι, cum didicero. Hab. I. 3. ubi ἐπιβλέπειν forte vitium est pro ἐπιβλέπεις. Vulgatus tamen habet videre. — הִטָּה Hiph. a נָטָה, inclino. Hos. XI. 5. ἐπιβλέψομαι πρὸς αὐτόν. Legerunt וְאָט, et vel post h. v. supplerunt עֵינַי, oculos, vel ita verterunt, quia verba videndi etiam ire, ambulare notant in SS. —
c הִטִּיף Hiph. a נָטַף, stillo. Ez. XX. 46. XXI. 2. — הִשְׁגִּיחַ Hiph. Ps. XXXII. 14. — הִשְׁקִיף Hiph. Gen. XIX. 28. Exod. XIV. 24. — חָזָה, video. Theod. et LXX Ps. X. 5. — *יָכֹל רְאוֹת, possum videre, facultate videndi gaudeo. 1 Sam. IV. 15. — נָהָה, lamentor. 1 Sam. VII. 2. Videntur legisse וַיַּבִּטוּ loco וַיִּנָּהוּ, aut sensum liberius expresserunt.
d Nam ἐπιβλέπειν ὀπίσω κυρίου est h. l. precibus querulis adire Deum, quod auctor libri quoque per נָהָה exprimere voluit. Idem valet quoque de loco 1 Sam. XIV. 13. — נָפַל, cado. 1 Sam. XIV. 13. Vide sub נָהָה. — *נָשָׂא עֵינַי seq. אֶל, levo oculos ad aliquem. Gen. XXXIX. 7. sec. Oxon. ubi ἐπιβλέπειν notat oculis lascivis intueri. Conf. Lex. N. T. s. h. v. — נִשְׁקַף Niph. Theod. 1 Sam. XIII. 18. — פָּנָה et semel in Pih. פִּנָּה. Inc. 1 Sam. XIV. 47. et 1 Reg. II. 3. οὗ ἐὰν ἐπιβλέψῃς ἐκεῖ. Vulgatus bene: quocunque te verteris, h. e. omni loco ac tempore; nam verba videndi haud raro ad incessum transferri solent in SS. LXX Jud. XX. 40. ἐπέβλεψε ὀπίσω αὐτοῦ, respiciebat. Vide et 2 Sam. I. 7. II. 20. Lev. XXVI. 9. ἐπιβλέψω ἐφ' ὑμᾶς καὶ εὐλογήσω, respiciam ad vos et benedicam. 2 Sam. IX. 8. ἐπέβλεψας, rationem habuisti. 1 Reg. VIII. 28. Ps. XXIV. 17. ubi ἐπιβλέπω non simpliciter notat respicere, sed cum gratia et voluntate auxilii ferendi. Vide Lex. N. T. s. h. v. Malach. II. 13. ubi loco פְּנוֹת, quod notat e conspectu removit, expurgavit, legerunt פָּנָה. — פִּנָּה. angulus. Zach. X. 4. Acceperunt pro verbo פָּנָה, quod respicere notat. — *פָּקַד, visito. Exod. III. 16. sec. cod. 57. et Inc. in Cat. Nic. ad h. l. ἐπιβλέψει ἐπέβλεψα, καὶ ὡς ἄνωθεν ἐφ' ὑμᾶς ἐπιβάλλων τὴν ὄψιν, οὕτω μεγαλοπρεπὲς ὑμῶν φροντίζω. ad quem locum Holmesius: Quid si ἐπιβλέψει ἐπέβλεψα fuerit ab alio interprete? — צָפָה, speculor. Ps. LXV. 6. — צְפִיָּה, speculatio. Ez. XVII. 5. ἐπιβλεπόμενον. — רָאָה, video. 1 Sam. I. 11. IX. 16. Hab. III. 6. — שׁוֹטֵט Pih. a שׁוּט, percurro. 2 Par. XVI. 9. Zach. IV. 10. Praeterea legitur Jud. V. 28. sec. cod. Alex. ubi ἐπέβλεψε, fortasse referendum ad תְּיַבֵּב, ex usu Chald. vocis חֲזַב, et sine dubio versio alius interpretis. 1 Sam. VII. 2. sec. Vat. ubi nihil est in textu Hebr. Compl. habet ἐπέστρεψε e v. 3. Addit. Esther. IV. ἐπιβλέπουσιν ἡμῖν εἰς καταφθοράν, ubi notat respicere animo maligno, male cupere, coll. Sirac. XI. 13.

*ΕΠΙ΄ΒΛΕΨΙΣ, inspectio. פָּקֹד, visitando. Inc. Exod. III. 16. Vide supra s. ἐπιβλέπω.

ἘΠΙ΄ΒΛΗΜΑ, vestimentum exte-

ριον, τὸ ἐπάνω πάντων βεβλημένον, quod supra omnia vestimenta sumitur, ut loquitur Marcellus in v. Læna, amiculum, quod suprainjicitur, pallium, vel peplum, panniculus, assumentum. מִטְפַּחַת, palla lata et late superfusa corpori, judice Schrœdero de Vest. Mulier. Hebr. cap. 16. Aliis peplum. Ies. III. 20. τὰ ἐπιβλήματα τὰ κατὰ τὴν οἰκίαν, pallia quæ in domo, aut potius, ut Grotius reddidit, injectus domestici. Nam ex Ruth. III. 15. apparet, מִטְפָּחוֹת fuisse περιζώματα, succinctus illos subter pectus, quibus mulieres domi solent uti. Conf. Salmasium ad Tertull. de Pallio p. 357. Dicitur alias ἐπιβόλαιον. — מְטֻלָּאוֹת part. Pyh. plur. maculata, aut h. l. variis corii particulis consuta. Incert. (Symm.) Jos. IX. 5. ἐπιβλήματα ἔχοντα. Conf. Fischerum de Verss. GG. V. T. p. 120. seq. Hesych. ἐπίβλημα, πῶμα, ἢ ῥάκος. Suid. ἐπίβλημα, τὸ τῷ προτέρῳ ἐπιβαλλόμενον.

'ΕΠΙΒΛΥΓΜΟ'Σ vel 'ΕΠΙΒΛΥΣΜΟ'Σ, scatebra, ebullitio, scaturigo. אֵד pro אֵיד, vapor. Aqu. Genes. II. 6. — אֵיד, idem. Aqu. Job. XXX. 12. (Vulg. quasi fluctibus.) Prov. I. 26. Est ab ἐπί, et βλύζω, scaturio. Conf. Drusium in Fragm. p. 5.

'ΕΠΙΒΟΑ'ΟΜΑΙ, ὕμαι, invoco. Sap. XIV. 1. Hesych. ἐπιβοῶνται, ἐπικαλοῦνται.

'ΕΠΙΒΟΗΘΕ'Ω, auxilio supervenio, insuper auxilior, succurro. 1 Macc. VII. 7. 2 Macc. VIII. 8. XI. 7. XIII. 10.

e 'ΕΠΙΒΟ'ΛΑΙΟΝ, velamen, peplum, pallium. מִסְפָּחוֹת plur. velamina. Ez. XIII. 18. οὐαὶ ποιούσαις ἐπιβόλαια ἐπὶ πᾶσαν κεφαλὴν, væ iis, qui faciunt pepla super omne caput. Vide et v. 21. Hesych. ἐπιβόλαια, ἐπιβλήματα. — מְעִיל, pallium. Theodot. 1 Sam. XXIV. 12. — שְׂמִיכָה, tegumentum crassum, stragula villosa, quæ e pellibus fere facta erat. Jud. IV. 18. sec. Vat. ἐπιβολαίῳ. (Vulg. pallio.) ubi Scharfenbergius loco ἐπιβολαίῳ e Cat. Nic. et Coisl. reponendum esse censet περιβολαίῳ, nulla prorsus necessitate cogente. Nec opus est statuere, eos שַׂמְלָה legisse. Conf. Polluc. Lib. VI. segm. 10. ubi inter stragula lecti referuntur ἐπιβόλαια, quæ Lib. X. sect. 42. ἐπιβλήματα, περιβόλαια, ἐφεστρίδες, χλαῖναι vocantur. Conf. infra in v. περιβάλλω ad Ruth. III. 9. g

'ΕΠΙΒΟΛΗ' ΛΕΑΙ'ΝΗΣ, irruptio leænæ. שַׁחַל, leo ferox. Symmach. Hos. V. 14. Ita Bielius. Sed vocem ἐπιβολὴ h. l. de suo addidit Symmachus, nihil enim ei in textu Hebr. respondet. Bahrdtio in Appar. Crit. ad h. l. hæc lectio corrupta et e duorum interpretum translationibus orta esse videtur, nam Arab. سحل est effundere h cum impetu.

*'ΕΠΙΒΟΛΗ', tributum, vectigal, ita ut suppleatur τέλους aut φόρου: ab ἐπιβάλλω, impono mulctam aut tributum. 3 Esdr. VIII. 25. μηδὲ μία φορολογία, μηδὲ ἄλλη ἐπιβολὴ γένηται. Ita enim legendum est loco impressi ἐπιβουλή. Vulg. habet indictio, cum quo Syrus consentit. Sæpissime autem ἐπιβολὴ et ἐπιβουλὴ i permutata esse in codd. docuit Morus in Indice ad Xenoph. Hist. Gr. s. h. v. Vide quoque 4 Macc. IV. 13. Suidas: ἐπιβολή, ἡ εἰσφορά.

'ΕΠΙΒΟΥΛΕΥ'Ω, insidior, insidiose molior, consilium ineo, irruo, damnum infero. הִכָּה Hiph. a נָכָה percutio. Prov. XVII. 27. ἐπιβουλεύειν δυνάσταις, insidias struere vitæ dynastarum. — הוֹתֵת Pih. ab k הוּת, clamo, inclamo. Aqu. Psalm. LXI. 4. ἐπιβουλεύετε. Arab. هط præter notionem clamandi, in Conj. VI. quoque est congregari, convenire ad res concinnandas. Vid. Golium p. 2601. Fortasse tamen ab הָוָה deduxit. Vide infra s. v. ἐπι-

a βουλή. — *קֶשֶׁר, conjura. 2 Reg. XXI. 24. sec. Complut. Hesych. ἐπιβουλεῦσαι, ὁρμᾷ, ζημιοῖ.

'ΕΠΙΒΟΥΛΗ', insidiæ, excursio, propositum animi, decretum. הַוּוֹת plur. mala, infortunia. Aqu. Ps. LVI. 2. XCI. 3. et XCIII. 20. Aqu. Theod. Prov. XIX. 13. In omnibus his locis ἐπιβουλή malum, infortunium notat. Certe notio in-
b sidiarum ab h. l. prorsus aliena est. — מְצוּדָה, munitio, arx. Symm. 1 Sam. XXII. 4. Sine dubio deduxit vocem Hebr. a צָדָה, venatus, insidiatus est, aut etiam a צוּד, quod eandem significationem habet, ac legit מְצֹדָה: sed sensus admodum ineptus redditur. — קֶשֶׁר, conjuratio. Al. 2 Reg. XVII. 4. 3 Macc. I. 7. ἐπικρατήσας δὲ τῆς ἐπιβουλῆς,
c compos autem factus propositi. H. Stephanus Thes. T. I. p. 770. locum Thucyd. Lib. III. affert, e quo apparet, ἐπιβουλεύειν in universum notare consilium capere, deliberare. Fuerunt tamen qui Macc. l. l. pro ἐπιβουλῆς scribendum censuerunt ἐπιβολῆς, quæ vocabula sæpe invicem permutari solent.

'ΕΠΙ'ΒΟΥΛΟΣ, insidiator, adver-
d sarius, inimicus. הַוּוֹת plur. insidiæ. Aqu. Ps. V. 10. ἐπίβουλοι. — מְזַעְזְעֶיךָ part. Pih. a זוּעַ, commovens. Hab. II. 7. ἐκνήψουσιν οἱ ἐπίβουλοί σου, evigilabunt inimici tui. Haud dubio legerunt מְעַנְעֶיךָ a rad. עִוֵּן, insidiatus est. Ex nonnullorum sententia legendum est h. l. ἐπίβολοι. Tuetur tamen receptam lectionem versio Arabica. — צוּר, rupes. 2
e Sam. II. 16. Legerunt צָדִים, Daleth loco Resch. צוּד notat venari, ac ex adjuncto insidias struere. — שָׂטָן, adversarius. 1 Sam. XXIX. 4. 2 Sam. XIX. 22. 1 Reg. V. 4. Sir. XVIII. 34. ἔσῃ γὰρ ἐπίβουλος τῆς ἰδίας ζωῆς, pessime consules vitæ tuæ. Hesych. ἐπίβουλος, ἐχθρός.

'ΕΠΙΒΡΕ'ΧΩ, pluo, irrigo, perfundo, metaph. copiose affero et adduco. הִמְטִיר Hiph. pluere facio. Ps. X. 7. ἐπιβρέξει ἐπὶ ἁμαρτωλοὺς παγίδας, depluet, aut jaculabitur in impios fulmina. Symm. Theod. Job. XX. 23. Hesych. 'Επιβρέξαι, ἐπαγαγεῖν, βρέξαι.

'ΕΠΙΒΡΙ'ΘΩ, ingravo, invalesco, premo, magno cum pondere ingruo. Dicitur speciatim de autumno maturis fructibus quasi onusto et prægravato. הִטְרִיחַ Hiph. a טָרַח fatigo. Symm. Job. XXXVII. 11. f χαρπῷ ἐπιβρίσει νεφέλη, frugibus magno cum pondere ingruet nubes. Olympiodorus ibi ἐπιβρίσει interpretatur ἐπελεύσεται, ἐπιχυθήσεται. Ita Homer. Il. Ε', v. 91. ὅτ' ἐπιβρίσῃ Διὸς ὄμβρος, ubi Schol. ἐπιβρίσῃ, ἐπιβαρήσει, ἢ σφοδρὸς ἐπελεύσεται. Vulg. h. l. habet: frumentum desiderat nubes, ubi, ut Doederlein. monuit, desiderare proprio significatu i. q. h ferire, prosternere, ἐπιπλήσσειν. — סָמַךְ, incumbo, innitor. Symm. Ps. LXXXVII. 8. ἐμοὶ ἐπέβρισεν ὁ θυμός σου, ira tua mihi incumbit, s. premit me. Hesych. ἐπέβρισεν, ἐπεβάρησεν. — עֹרֶף, hiems, juventus. Job. XXIX. 4. ὅτε ἤμην ἐπιβρίθων ὁδοῖς, cum essem gravescens, vel invalescerem viis. In textu Hebr. legitur: sicut eram in diebus juventutis meæ. i Videntur mihi liberius transtulisse: nam onerare vias de iis dicitur, qui sæpius in via, s. proficiscentes, reperiuntur, quod in ætatem juvenilem aut virilem cadit. Hesych. ἐπιβρίθων, ἐπιβαρῶν. Idem: ἐπιβρίσαι, ἐπισχῦσαι, ἐπιβαρῆσαι.

'ΕΠΙΓΑΜΒΡΕΥΤΗ'Σ, qui fratris uxorem ducit. יְבָם, fratria, cognata. Aqu. Deut. XXV. 7. k

'ΕΠΙΓΑΜΒΡΕΥ'Ω, affinitatem ineo, gener fio, affinitatis jure duco uxorem. Habet hæc vox mutuam relationem ad generum et socerum, ut de utroque dicatur. הִתְחַתֵּן Hithp. affinitatem ineo. Genes.

a XXXIV. 9. 1 Sam. XVIII. 21. (Theodot.) 22. etc. Esdr. IX. 14. ἐπιγαμβρεῦσαι τοῖς λαοῖς τῶν γαιῶν τούτων, *affinitatem inire* cum populis harum terrarum. — יִבֵּם Pih. *fratris defuncti uxorem duco*. Genes. XXXVIII. 8. coll. Matth. XXII. 24. 1 Macc. X. 54. 56.

'ΕΠΙΓΑΜΙ'Α, *connubium, jus connubiale, affinitas*. Hinc

'ΕΠΙΓΑΜΙ'ΑΝ ΠΟΙΕ'Ω, *connubium facio*. הִתְחַתֵּן Hithp. *affinitatem ineo*. Jos. XXIII. 12. ἐπιγαμίας ποιήσητε πρὸς αὐτοὺς, *connubia facietis* cum illis. Hesych. ἐπιγαμία, συγγένεια, ἢ τὸ παρ' ἀλλήλων ἄγεσθαι.

'ΕΠΙΓΕΛΑ'Ω, *irrideo, insulto, arrideo*. שָׂחַק, idem. Prov. I. 26. Vide quoque Tob. II. 7.

'ΕΠΙΓΕΜΙ'ΖΩ, *onus impono*. עָמַס, *onus portandum impono*. Neh. XIII. 15. ἐπιγεμίζοντας ἐπὶ τὰς ὄνους.

'ΕΠΙΓΙ'ΝΟΜΑΙ, *postnascor*. Hinc part. ἐπιγινόμενοι, *posteri*. Epist. Jer. v. 41. Ita Bielius. Sed partim numerus non recte se habet, ponendum enim fuisset 47. partim τοῖς ἐπιγινομένοις ibi reddendum est *superventuris, adorientibus*. Conf. Wesseling. ad Diodor. Sic. XIII.

d 51.

'ΕΠΙΓΙΝΩ'ΣΚΩ, *agnosco, cognosco, video, respicio*. הֵבִין Hiph. a בִּין, *intellego*. Prov. XIV. 8. — הִשְׂכִּיל Hiph. *intellego*. Job. XXXIV. 27. —*זֶרַע, *semen*. Hagg. III. 20. Hic forte legerunt יָדַע. — יָדַע, *scio*. Symm. Ps. LXXII. 16. ubi est i. q. simplex γινώσκω. LXX Gen. XLI. 31. οὐκ ἐπιγνωσθήσεται ἡ

e εὐθηνία, *ex illa abundantia nihil restabit*. Num. XVI. 5. ἐπέγνω, *se nosse declarabit*: ubi alii legunt ἔγνω. Dan. II. 8. sec. Chis. Hos. II. 20. — *יְדַעְיָה nom. propr. *Jedahiah*. Zach. VI. 10. ἐπεγνωκότες. — נָכַר: הִכִּיר, Pih. et Hiph. Gen. XXXVII. 31. ἐπίγνωθι, εἰ χιτὼν τοῦ υἱοῦ σου ἐστὶ, *vide*, an tunica filii tui sit. Vide et Gen. XXXVIII. 25. Deut. I. 17. οὐκ ἐπιγνώσῃ πρόσωπον ἐν κρίσει, *non*

f *respicies* personam in judicio. Vide et Deut. XVI. 19. Aqu. Symm. Theod. Prov. XXIV. 23. ubi *respicere* notat. Cæterum de hoc Proverbiorum loco copiose exposuit Huetius in Demonstr. Evang. p. 343. ubi monuit, ad Hebraici exemplaris fidem apud LXX omnino legendum esse ita: ταῦτα δὲ λέγω ὑμῖν τοῖς σοφοῖς· ἐπιγινώσκειν πρόσωπον ἐν

g κρίσει οὐ καλόν: ut τὸ αἰδεῖσθαι adventitium videatur, ac extrinsecus intrusum. — רָאָה, *video*. Esth. III. 5. Ezech. XX. 48. Legitur præterea 2 Sam. XIX. 7. apud LXX ἐπίγνωθι σεαυτῷ, ac Inc. ἐπιγνώσῃ τοῦτο σεαυτῷ, ubi ἐπιγινώσκω ἐμαυτῷ vel est: *mihi caveo, meæ saluti consulo*, vel: *probe teneo*, ac nihil huic formulæ in textu Hebr. respondet. Sir. X.

h 20. ἐπίγνωθι, ὅτι ἐν μέσῳ παγίδων διαβαίνεις, h. e. diligenter cogita ac perpende summum et fere inevitabile rei periculum. Ib. XIX. 23. ὅπου οὐκ ἐπεγνώσθη, *ubi non suspiceris*.

ΟΥ'Κ 'ΕΠΙΓΙΝΩ'ΣΚΟΜΑΙ, *non cognoscor*. נִדְעַךְ Niph. *exstinguor*. Job. VI. 17.

'ΕΠΙΓΛΥ'ΦΩ, *insculpo*. 1 Macc. XIII. 29.

i 'ΕΠΙΓΝΩΜΟΣΥ'ΝΗ, *prudentia, cognitio, arbitrium*. לֶקַח, *doctrina*. Prov. XVI. 23. ubi versio adjuncta Polyglott. Londin. reddit *doctrinam*.

'ΕΠΙΓΝΩ'ΜΩΝ, *cognitor, inspector, arbiter, prudens, cognitionem habens*. יוֹדֵעַ דַּעַת, *sciens scientiam*, s. *scientia præditus, prudens*. Prov. XVII. 28. Aqu. ἐπιστήμων. — יָתָר, *excellens*. Prov. XII. 27. Ex sententia Jaegeri legerunt יוֹדֵעַ, sed hac ejus conjectura non opus est, modo

a vox Hebr. derivetur a חָקַר, *explorare*, ut sit fut. Hiph. quod magis etiam convenit cum seq. antithesi. — נוֹעָץ, part. Niph. a יָעַץ, *consultus*. Prov. XIII. 10. Hesych. ἐπιγνώμονος, συνετοῦ, γνῶσιν ἤτοι γνώμην ἔχοντος. Idem: ἐπιγνώμων, ἐπόπτης.

'ΕΠΙΓΝΩΡΙ'ΖΟΜΑΙ, *innotesco*. הִתְנַכֵּר Hithp. *cognoscendum me præbeo*. Symm. Prov. XX. 14. ἐπι-
b γνωρισθήσεται.

'ΕΠΙ'ΓΝΩΣΙΣ, *agnitio, cognitio*. דַּעַת, *scientia*. Symm. Ps. LXXII. 11. LXX 1 Reg. VII. 14. Prov. II. 5. Hos. IV. 1. 6. — הַכָּרָה, *agnitio*. Al. Ies. III. 8. Judith. IX. 14. *exemplum, documentum, quod omnes intellegunt atque cognoscunt*. 2 Macc. IX. 11. εἰς ἐπίγνωσιν ἔρχεσθαι, in cognitionem venire, sc. sui ipsius.

c 'ΕΠΙ'ΓΝΩΣΤΟΣ, *cognitus, notus*. נִין וְנֶכֶר, *filius et cognatus*. Job. XVIII. 20. οὐκ ἔσται ἐπίγνωστος ἐν λαῷ αὐτοῦ. Bene quoad sensum, nam in textu Hebr. legitur: *non erit ei filius aut nepos in populo ejus*. A familia enim alicujus ejus nobilitas ex parte pendet. Fortasse tamen ad הִכִּיר, *agnovit*, retulerunt.

'ΕΠΙΓΟΝΗ', *fœtus, progenies*.
d הִתְיַחֵשׂ Hithp. loco nominis, *generis recensio*. 2 Par. XXXI. 16. — טַף, *parvulus*. 2 Par. XXXI. 18. — יוֹצֵר part. *formans*. Amos VII. 1. ἐπιγονὴ ἀκρίδων. Legerunt יֶצֶר cum Chaldæo et Syro. Hesych. ἐπιγονή, γέννημα. — עֲוִילִים plur. *parvuli*. Inc. Job. XXI. 11. ταῖς ἐπιγοναῖς e margine cod. Colbertini. Est autem, ut jam Semlerus monuit, ex-
e plicatio τοῦ αἰώνια in Catena Junii pag. 264.

'ΕΠΙΓΡΑ'ΦΩ, *inscribo*. הֵמִיט Hiph. *admoveo*. Symm. Ps. LIV. 4. ἐπέγραψαν, ubi alii, v. c. Theodoretus (Tom. I. p. 960.) et Catena PP. GG. (T. II. p. 48.), habent ἐπέῤῥιψαν. Si prior lectio sana est, ἐπιγράφειν sensu judiciali, ut γράφειν et γραφή, accipiendum erit, ut sit *accusare*. — כָּתַב. Num. XVII. 2. 3. Prov. VII. 3. 1 Macc. III. 49.

'ΕΠΙΓΩ'ΝΙΑ, *lapides angulares*. זָוִיּוֹת, plur. *anguli*. Aqu. Psalm. CXLIII. 14. Bene enim ibi Montfauconus pro ἐπαγώνια legendum censuit ἐπιγώνια.

'ΕΠΙΔΑ'ΚΝΩ, *mordeo*. קָרַץ, *incido*. Inc. et LXX sec. Ald. Prov. XVI. 30. Vulg. *mordens labia sua*. Adde Athenæum I. 32. E.
f
'ΕΠΙΔΕΗ'Σ, *indigens*. Sir. IV. 1. XXXI. 4. Gloss. Brem. ἐπιδεὴς, ἐνδεής.

'ΕΠΙΔΕΙ'ΚΝΥΜΙ, *ostendo, designo*. הֵבִיא Hiph. a בּוֹא, *venire facio*. Ies. XXXVII. 26. ubi ἐ. *efficere decreta* notat. — יָרָה, *jaculor*. Sext. Ed. Ps. X. 2. Auctor hujus versionis respexit notionem *monstrandi*, quam vox יָרָה in Hiphil habet, sed admodum inepte. — פּוּחַ, *efflo, eloquor*. Prov. XII. 18. ubi ex sententia Jaegeri ἐπιδεικνύμενον est *id, quod indicandum denuntiatur ab eo*, sc. *qui alterum jurejurando adigit*. Nam δείκνυμι cum compositis est e verbis *dicendi*. Vide Grævii Lectt. Hesiod. Ἔργ. 502. 1 Macc. VII. 8. ἐπιδείξω κυριεύοντα, *designabat* dominum. 4 Macc. I. 1. ἐπιδείκνυσθαι μέλλων, *tractaturus*.
i
'ΕΠΙΔΕ'ΚΑΤΟΝ, sc. μέρος, *decima pars, decimæ*. מַעֲשֵׂר, *decimalia*, item: *decima*. Num. XVIII. 21. Deut. XII. 11. alibi sæpius. — עֲשִׂירִיָּה, *decima*, sc. *pars*. Ies. VI. 13. Suidas: ἐπιδέκατον τὸ δέκατον, καὶ ἐπίπεμπτον τὸ πέμπτον λέγειν εἰώθασι. Vide infra ἐπίπεμπτον.

*'ΕΠΙΔΕ'ΝΝΟΜΑΙ. חָבַשׁ, *ligo, alligo, colligo*. Symm. Ies. I. 6. sec. Procopium, ubi tamen pro ἐπιδεννομένου vel ἐπιδεσμουμένου (ut in margine legitur. Conf. Theodot. Ies.

III. 6.) vel ἐπιδεδεμένου reponendum erit. Symmachus enim haud raro חָבַשׁ per ἐπιδέω vertere solet, v. c. Job. V. 18. XXXIV. 16. et Hos. VI. 1.

'ΕΠΙΔΕ'ΞΙΟΣ, *dexter, expeditus, bonus, elegans, lepidus, scitus, pulcher.* אָסְפַּרְנָא Chald. *celeriter.* Esdr. V. 8. τὸ ἔργον ἐκεῖνο ἐπιδέξιον γίνεται, opus illud *bene succedit,* aut *dilegenter exstruitur.* — יָמִין, *dexter.* Prov. XXVII. 16. ὀνόματι δὲ ἐπιδέξιος καλεῖται, nomine autem *dexter* vel *bonus* vocatur. Legerunt יְמָנִי, ut ad רוּחַ referatur, et ἐπιδέξιος est h. l. *commodus,* quia sc. ventus aquilonaris interdum aut nimbos removet, aut solis æstum refrigerat. Ita Jaegerus ad h. l. qui sua hausisse videtur e Cappelli Notis Critt. p. 475. Legitur præterea Ies. III. 20. sec. Complut. ubi voci ἐπιδέξια, pro qua alii περιδέξια habent, nihil respondet in textu Hebraico.

'ΕΠΙΔΕ'ΟΜΑΙ, *indigeo, egeo.* אֶבְיוֹן, *egenus.* Deut. XV. 9. — חָסֵר, *egeo.* Deut. II. 7. XV. 8. — שָׁחַד, *munero.* Job. VI. 22. ἢ τῆς παρ' ὑμῶν ἰσχύος ἐπιδέομαι. Libere quidem, sed sensu minime diverso transtulerunt. Sir. XXXIII. 36. ὡς τῆς ψυχῆς (Sic enim legendum videtur Bielio pro ἡ ψυχή.) σου ἐπιδεήσεις αὐτοῦ, sicut animæ tuæ *indigebis* ejus. Ib. XXXIV. 23. XLI. 3.

'ΕΠΙ'ΔΕΣΙΣ, *obligatio, colligatio vulneris.* מָזוֹר, *ulcus, vulnus,* ita dictum a *constringendo* et *ligando,* quod hæc in eorum curatione fieri solent. Arab. زرّ, *constringo,* unde زرار, *cingulum.* Aqu. Hos. V. 13. Tychsenius putat, eos legisse μασὼρ, מסור s. מאסור. Sed vox Hebr. notat etiam *compressionem,* qualis fit in curandis vulneribus et ulceribus. Adde Hippocr. de Morbis Lib. I. p. 450. 22.

'ΕΠΙΔΕΣΜΕΥ'Ω, *obligo,* speciatim *vulnera.* חֹבֵשׁ, part. *obligans, medicus.* Theodot. Ies. III. 6. ἐπιδεσμεύων. Sic ἐπίδεσμος juxta Suidam dicitur ὁ ἐπὶ τῇ πληγῇ δεσμός. Vide Aristoph. Vesp. v. 1431. Ita Bielius. Sed in Hexaplis ἐπιδεσμεύων ad קָצִין, h. e. *princeps, gubernator,* v. 6. refertur a Montfauconio, qui in nota subjecta ad Hieronymi testimonium provocat. Tunc ἐπιδεσμεύων metaphorice dictus esset *is, qui restituit statum perturbatum* R. P., adeoque quasi ejus vulnera obligat, ac sanitati providet.

'ΕΠΙΔΕΥΤΕ'ΡΩΣΙΣ, *secunda iteratio.* שָׁנוֹת, *anni.* Symm. Psalm. LXXVI. 11. In mente habuit rad. שָׁנָה, *iterare,* unde annus nomen habet.

'ΕΠΙΔΕ'ΧΟΜΑΙ, *accipio, recipio, excipio, suscipio.* קָבַל, idem. Symm. Prov. XIX. 20. 1 Macc. I. 44. ἐπιδέχομαι est *suscipio facere.* Ita quoque Syrus interpretatus est. Bretschneiderus vertere mavult per *obsequium præstare,* quia κατὰ sequitur, coll. 3 Macc. VI. 26. 3 Esdr. IX. 14. ubi pro ἐπεδέξαντο legere mallem ἐπελέξαντο, coll. Esdr. X. 15. Sir. XL. 1. ἐπιδέχεσθαι τροφὴν, *cibo frui.* 2 Macc. VIII. 26. ἐπεδέξατο πίστιν τὸν υἱόν. Vulg. *promisit* (quasi *in se suscepit*), suasuram se filio suo. Syrus usus est vocabulo ܐܨܛ, quod et *dicere,* et *promittere* notat. Sir. LI. 34. ἐπιδεξάσθω ἡ ψυχὴ ὑμῶν παιδείαν, *admittat* anima vestra disciplinam. 1 Macc. I. 66. ἐπεδέξαντο ἀποθανεῖν, *eligebant* mortem. Conf. 2 Macc. II. 27. VII. 29. 1 Macc. XII. 8. ἐπεδέξατο ἐνδόξως, *excipiebat* splendide.

'ΕΠΙΔΕ'Ω, *ligo, illigo, obligo.* חָבַשׁ, idem. Symm. Job. V. 18. Ez. XXX. 21. Hos. VI. 1. — כֶּפֶת

a Chald. *ligor*. Dan. III. 21. — קְשַׁר, *ligo, alligo, colligo*. Jer. LI. 63.

*'ΕΠΙΔΕ'Ω ΕΙ'Σ 'ΙΑΣΙΝ, *obligo ad medelam*. חָבַשׁ, idem. Aquila (?), Symm. Job. XXXIV. 16. ubi adeo verbis εἰς ἴασιν nihil in textu Hebr. respondet, sed sunt ambiguitatis omnis tollendæ causa addita, quia ἐπιδέω alio quoque sensu adhibetur.

b 'ΕΠΙ'ΔΗΛΟΣ, *manifestus, illustris, notus*. 2 Macc. XV. 35. ἐπίδηλον πᾶσι καὶ φανερόν. Adverbium ἐπιδήλως legitur apud Hippocratem de Rat. Vict. p. 391. 24.

'ΕΠΙΔΙΑΙΡΕ'Ω, *distribuo, partior*. חָצָה, idem. Inc. et LXX Gen. XXXIII. 1. ἐπιδιεῖλεν τὰ παιδία, distribuit liberos. Herodot. I. 150. p. 61.

c 'ΕΠΙΔΙ'ΔΩΜΙ, *insuper do, trado, porrigo, cresco, augesco*. בּוֹא : הֵבִיא, Kal et Hiph. *venio, venire facio*. Esth. IX. 11. Amos IV. 1. — מוֹתֵת Pih. a מוּת, *mori facio*. 1 Sam. XIV. 13. ubi post ἐπεδίδου supplendum est ex antecedentibus vocabulum, quod *interfectos* notat, hoc sensu: itemque ejus armiger alios post eum interfecit. — *מָכַר, d *vendo*. Deut. XXXII. 30. sec. Compl. Sc. Deus dicitur *vendere, quos aliorum potestati tradit*. Auctor igitur versionis ἐπίδοτο bene sensum expressit. — נָתַן, *do*. Gen. XLIX. 21. 2 Reg. X. 15. ubi cum δίδωμι permutatur in codd. 2 Par. XXXIV. 17. — פָּשָׂה, *expando me*. Aqu. Symm. Lev. XIII. 7. ἐπιδόσει ἐπιδῷ, *accessione accreverit*, aut: *incremen-* e *tum ceperit*. Vide Drusium in Fragm. p. 180. 3 Esdr. IX. 41. ἐπέδωκαν πᾶν τὸ πλῆθος (al. addunt τὸν νοῦν) εἰς τὸν νόμον, attendebant omnes legi. Sir. XXXVIII. 40. καρδίαν ἐπιδώσει συντελέσαι τὸ χρίσμα, *cor suum dabit*, vel: *studebit* consummare linitionem. Formula ἐπιδιδόναι τὴν ψυχὴν, *applicare* s. *intendere animum*, legitur Sir. VI. 34. XXXVIII. 46.

*'ΕΠΙΔΙΗΓΕ'ΟΜΑΙ, *accurate et repetitis vicibus narro*. Esth. I. 17. in ed. Orig. Ald. et Compl. ἐπιδιηγήσατο αὐτοῖς, ubi Vat. et Alex. διηγήσατο habent. Hinc ἐπιδιήγησις, *repetita narratio*, apud Quinctil. IV. 2.

'ΕΠΙΔΙΠΛΟ'Ω, *conduplico, duplico, ingemino*. כָּפַל, *duplico*. Ex. XXVI. 9. Usurpatur quoque ἐπιδιπλοΐζω, v. c. apud Æschyl. Eum. 1017.

'ΕΠΙΔΙΩ'ΚΩ, *insector, persequor*. רָדַף, idem. Gen. XLIV. 4. Adde 3 Macc. II. 7. et Herodot. IV. p. 222. 11.

*'ΕΠΙ'ΔΟΜΑ, *accessio*. פָּשָׂה *diffundendo*. Aqu. Lev. XIII. 7. ἐπιδώσῃ ἐπίδομα, accessione accreverit: ubi vid. Montfauconius.

*'ΕΠΙ'ΔΟΞΟΣ, *celeber, clarus, illustris*. אָחֳרָן Chald. *alius*. Dan. II. 11. sec. Chis. λόγος ἐπίδοξος. Arab. أَخَر notat *melior, præstantior*. Michaëlis ad h. l. p. 17. censet, esse duplicem interpretationem vocis Chald. יַקִּירָה, *gravis*, Segaario contra videtur alius interpres pro ἄγγελος hic posuisse ἐπίδοξος, quod deinde malum pedem huc intulerit. Sir. III. 19. sec. Compl. *gloriosus*. Proprie ἐπίδοξος est *exspectatus, opinatus, speratus*. Hesychius: ἐπίδοξος, προσδόκιμος, et: ἐπίδοξα, προσδοκώμενα, ubi vid. Intt. Ammon. ἔνδοξος ἐστιν ὁ ἐπίσημος, ἐπίδοξος δὲ ὁ προσδεχώμενος καὶ ἐλπιζόμενος. Thom. Mag. 'Επίδοξος, οὐχ ὁ ἔνδοξος, ὥς τινες, ἀλλ' ὁ προσδόκιμος. Sed apud Dion. Cass. p. 1017. esse videtur *gloriosus*.

'ΕΠΙΔΟΞΟ'ΤΗΣ, *gloria*. הֹדִי *eminentia, gloria, dignitas*. Aqu. Ps. CIII. 1. Inc. Zach. VI. 13.

'ΕΠΙΔΟ'ΞΩΣ, *gloriose, insigniter, honorifice*. 3 Esdr. IX. 45. ἐπιδόξως ἐνώπιον πάντων. In textu Hebr. Neh.

VIII. 5. מֵעַל כָּל־הָעָם הָיָה, *supra omnem populum erat.*

ἘΠΙ'ΔΟΣΙΣ, *additamentum, accessio, incrementum.* פָּשָׂה, *diffundo me.* Aqu. Symm. Lev. XIII. 7. ἐπιδόσει, ubi legendum ἐπιδώσῃ. Hesych. ἐπίδοσις, ἡ προὶξ, καὶ ἡ αὔξησις.

ἘΠΙΔΟΧΗ', *receptio, doctrina, quæ recipitur.* לֶקַח. Symm. Theod.
b Prov. XVI. 23.

ἘΠΙΔΥ'ΝΩ et ἘΠΙΔΥ'Ω, *occido, demergor.* בּוֹא, *venio.* Deut. XXIV. 15. Jer. XV. 9.

ἘΠΙΕΙΚΑΙ'ΩΣ, *æque, convenienter.* הוֹאִיל Hiph. a יָאַל, *volo.* 2 Reg. V. 23. sec. Compl.

ἘΠΙΕΙ'ΚΕΙΑ, *æquitas mentis, humanitas, mansuetudo, lenitas, indulgentia.* *אַרְכָא Chald. *lenitas*, pr.
c *prolongatio.* Dan. IV. 24. sec. Chis. ubi alius interpres μακροθυμίαν habet. Baruch. II. 21. κατὰ πᾶσαν ἐπιείκειάν σου, juxta omnem *humanitatem* tuam. Sap. II. 19. ubi Bretschneidero ἐπιείκεια esse videtur *probitas, integritas vitæ, pietas.* Vulg. *reverentiam*, sc. Dei. Vid. Reisk. Ind. Græc. Demosthen. s. h. v. Ibid. XII. 18. 2 Macc. II. 23.
d 3 Macc. III. 15. VII. 6. Cant. Tr. Puer. v. 13. Gloss. MS. in Cant. Script. ἐπιείκειαν, πρᾳότητα.

ἘΠΙΕΙΚΕ'ΣΤΕΡΟΣ, *mitior, lenior.* Add. Esther. VIII. 7. διακρίνοντες ἀεὶ μετ' ἐπιεικεστέρας ἀπαντήσεως, judicantes semper *clementissima* ratione. Nonnunquam sc. comparativus pro superlativo ponitur, ut Matth. XVIII. 4. μείζων pro μέγιστος. Adde
e 1 Corinth. XIII. 13.

ἘΠΙΕΙΚΕΥ'ΟΜΑΙ, *ex æquo et bono ago, mitem et clementem me præbeo.* תְּחִנָּה הָיְתָה, *gratia fit.* Esdr. IX. 8. ἐπιεικεύσατο ἡμῶν ὁ θεὸς, *clementem se* nobis *præbuit* Deus.

ἘΠΙΕΙΚΗ'Σ, *æquus, mitis, facilis, clemens.* סַלָּח, *condonator.* Psalm. LXXXV. 4. ὅτι σὺ κύριος χρηστὸς καὶ ἐπιεικής. — צְנוּעִים plur. *modesti.* Theod. Prov. XI. 2. "Opponitur f
ἐπιεικὴς τῷ πλήκτῃ, h. e. plagoso et verbera libenter ingerenti, qui alias δάρκτης dicitur, et ex omni occasione ac levi de causa suæ disciplinæ commissos cædit. At ἐπιεικής est, ut Græci exponunt, et usus auctorum confirmat et vocabuli proprietas, *mitis ac clemens et lenis, qui facile injurias fert condonatque.* Cui contrarius ἀεικής, ἀείκεια, et per con- g
tractionem αἰκία, quæ *injuria* est, ac præcipue *quæ per cædem ac verberationem infertur.*" Ita Salmasius de Fœn. Trapezit. pag. 223. Vide quoque Lex. N. T. s. h. v.

ἘΠΙΕΙΚΩ'Σ, *humaniter, leniter, moderate, mansuete, indulgenter.* הוֹאִיל Hiph. a יָאַל, *volo.* 1 Sam. XII. 22. 2 Reg. VI. 3. 2 Macc. IX. 27. ἐπιεικῶς καὶ φιλανθρώπως. Hesych. h
Ἐπιεικῶς, πάνυ λίαν πρᾴως. Lex. Cyrilli MS. Brem. ἐπιεικῶς, φιλανθρώπως ἢ πάνυ μεγάλως, sc. πρᾴως. Idem: ἐπιεικῶς, πρᾴως, μετρίως.

ἘΠΙΖΑ'Ω, *vivo, superstes sum.* חָיָה, *vivo.* Gen. XLVII. 20. 4 Macc. XVIII. 9. Lucian. Tox. 60. ἐπέζησε μὲν καὶ ἔστι μέχρι νῦν ἐν Σκύθαις.

ἘΠΙ'ΖΕΜΑ, *aquæ ollæ ferventis* i
surgentes in bullas ac spumam, bullæ et spuma, speciatim *spuma, quam carnes coctæ ejiciunt, quam Græci πομφόλυγας vocant.* קֶצֶף, *cremium* s. *quisquiliæ*, sec. alios *fragmentum arboris sive rami.* Symm. Hos. X. 7. ubi tropice eo indicatur *celeritas maxima interitus civitatis Israëlitarum.* Vide ad h. l. Montfauconium.

ἘΠΙΖΕΥ'ΓΝΥΜΙ, *annecto, adjungo.* 2 Macc. II. 23. τοῖς προειρημένοις τοσοῦτον ἐπιζεύξαντες. Quod Boeckelius in Specim. Novæ Clavis p. 13. transtulit: *quum tamdiu præfationi immorati*, seu *tam multum præfati simus.* Alii: *hactenus præfationem* k

a *inhibentes*. Adde Polyb. III. 49. 7.

'ΕΠΙΖΗ'ΜΙΟΝ, *damnum*. עָנוֹשׁ infin. *mulctando*. Ex. XXI. 22.

*'ΕΠΙΖΗΜΙΟ'Ω, *multam irrogo*. עָנַשׁ, idem. Deut. XXI. 22. ἐπιζημιωθήσεται sec. codd. Holm.

'ΕΠΙΖΗΤΕ'Ω, *quæro, inquiro, perquiro, requiro, expeto*. בָּעָה, *quæro, peto*. Aqu. Ies. XXI. 12. — בִּקֵּשׁ
b Pih. *quæro, peto*. 1 Sam. XX. 1. Cohel. VII. 29. ubi pro ἐπεζήτησαν Grabius ἔτι ἐζήτησαν reponendum esse ex Hebr. עוֹד conjecit. Certe apud Aquilam pro ἐπιζητεῖ legendum est ἔτι ζητεῖ. Adde Symm. Cohel. III. 15. ubi pro ἐπιζητήσει LXX habent ζητήσει, et ἐπιζητεῖν quoad sensum *revocare, restituere* notat. Vulg. *instaurat*. Symmach.
c Prov. XXI. 10. Aqu. sec. cod. 108. Holm. Deut. XXIII. 6. — דָּרַשׁ, *quæro*. 2 Reg. I. 2. ἐπιζητήσατε ἐν τῷ Βαάλ: ubi ἐπιζητεῖν est *consulere*, ac speciatim de iis adhibetur, *qui oracula consulunt*. Vulg. *consulite*. Symmachus ex altera ejus, ut videtur, editione, habet πύθεσθε. Vide s. v. ἐκζητέω. Conf. ibid. III. 6. 2 Par. XXXIV. 21.—פָּקַד, *visito*. 2 Sam.
d III. 8. ἐπιζητεῖς ἐπ' ἐμὲ, *imputas* mihi. Adde Symm. Job. XXXI. 14. ubi ἐπιζητεῖν sensu judiciali est *inquirere*. Vulg. *et cum quæsierit*. Sir. XL. 29. ἐπιζητῆσαι βοήθειαν, *requirere* auxilium. 1 Macc. VII. 13. ἐπεζήτουν παρ' αὐτῶν εἰρήνην, *requirebant* ab illis pacem.

'ΕΠΙΘΑΝΑ'ΤΙΟΣ, *morti destinatus, capitis damnatus*. Bel et Dr.
e 30. cod. Chis. τῶν ἐπιθανατίων σώματα. Confer Obss. Miscell. III. p. 246. K.

'ΕΠΙ'ΘΕΜΑ, *quod superimponitur, capitellum*. בֶּטֶן, *venter*, et metaph. *protuberantia, prominentia*. 1 Reg. VII. 29. — כֹּתֶרֶת, *coronamentum*. 1 Reg. VII. 16. 17. et XXV. 17. sec. Compl. — שְׂבָכָה, *opus plexum et reticulatum*. Vulgatus *reticulum*. Symm. 2 Reg. XXV. 17. Est mihi hæc versio, quam e Cod. Coislin. 2. protulit Montfauconus, admodum suspecta, ac referenda potius videtur ad præcedens כֹּתֶרֶת. — תְּנוּפָה, *agitatio*. Lev. VII. 24. VIII. 28. XXIII. 15. — תְּרוּמָה, *oblatio, quæ aræ imponitur*. Inc. Lev. VII. 14. Hesych. ἐπίθεμα, τὸ ἐπιτιθέμενον.

'ΕΠΙΘΕΣΙ'Α, *impositio, dolus*: מִרְמָה, *dolus*. Aqu. Ps. XXXIV. 23. ῥήματα ἐπιθεσιῶν, *verba dolosa*. Kreyssigio hoc vocabulum delendum, et Psalm. l. l. coll. XLII. 1. LIV. 12. in Aquilæ versione pro ἐπιθεσιῶν legendum videtur ἐπιθέσεων, quod jam in Bosii notis exstat.

'ΕΠΙ'ΘΕΣΙΣ, *impositio, fraus, invasio, irruptio, conjuratio, adamatio, insidiæ*. מִרְמָה, *dolus*. Symm. (vel f
potius Aqu.) Gen. XXXVII. 35. Aqu. Prov. XII. 18. Aqu. Theod. Prov. XIV. 8. Aqu. Symm. Psalm. LIV. 12. Aqu. Symm. Prov. XI. 1. — עֲגָבָה, *adamatio, impudicitia*. Ez. XXIII. 11. διέφθειρε τὴν ἐπίθεσιν αὐτῆς ὑπὲρ αὐτὴν, eam *impudicitia* adhuc superavit. Habet sc. ἐπίθεσις etiam hanc notionem, ut *libidinem, concupiscentiam* significet. — קֶשֶׁר, *conjuratio*. 2 Par. XXV. 27. ἐπέθεντο αὐτῷ ἐπίθεσιν, *conjurationem contra illum faciebant*. 2 Macc. IV. 41. τὴν ἐπίθεσιν, *irruptionem*. 2 Macc. V. 5. ἐπὶ τὴν πόλιν συνετελέσατο ἐπίθεσιν, civitatem *adortus est*. Ib. XIV. 15.

'ΕΠΙΘΕ'ΤΗΣ, *impostor, fraudulentus, insidiator, qui aggreditur alios quovis modo*. לֵץ, *irridens, irrisor*, item: *præfracte impius*. Symm. Ps. I. 1. ἐπιθετῶν, h. e. eorum, qui impetum quasi faciunt in doctrinam divinam ejusque sectatores, illam contemnendo, hos ridendo et avocando a virtute. Lex. Vet. ἐπιθέτης, *impos-*

a *tor, stellionator.* ʼΕπίθεσις, *impostura, stellionatus.*

*ʼΕΠΙΘΕΩΡΕ΄Ω, *prospicio, contemplor, considero.* 4 Macc. I. 30. ἐπιθεώρει, *perspicias* licet. Confer Schæfer. Meletem. Crit. p. 35.

ʼΕΠΙ΄ΘΗΜΑ, alias ἐπίθεμα, *operculum, tegmen.* שִׁדָּה, *captiva.* Symmach. Cohel. II. 8. ἐπιθήματα, ubi notandum Martianæum hoc voc.
b substituisse Latino *appositiones,* quod apud Hieron. legitur. Sed verba μέτρων σχήματα καὶ ἐπιθήματα, quæ in Hexaplis h. l. Symmacho tribuuntur, sunt merum Scholion ad verba κυλίκιον καὶ κυλίκια. Vide ad h. l. Montf. Apud Hesychium ἐπίθημα exponitur πῶμα, *operculum.*

*ʼΕΠΙΘΝΗ΄ΣΚΩ, *morior.* מוּת, idem. Lev. XI. 32. sec. Compl. ἐπι-
c τεθνηκότων αὐτῶν, ubi alii τεθνηκότων habent.

ʼΕΠΙΘΥΜΕ΄Ω *concupisco, desidero.* הִתְאַוָּה : אִוָּה· Pih. et Hithp. Num. XI. 4. 1 Par. XI. 17. Psalm. XLIV. 13. — אַוָּה, *desiderium.* Deuter. XVIII. 6. — אָמַר, *dico.* 1 Sam. XX. 4. Sc. אָמַר, si animo tribuitur, partim *cogitationes,* partim *desideria* significat. — בָּחַר,
d *eligo.* Ies. I. 29. — הִרְוָה Hiph. *irrigo.* Ies. XLIII. 24. οὐδὲ τὸ στέαρ τῶν θυσιῶν σου ἐπεθύμησα. Nisi hic alia SS. loca, ubi eadem sententia legitur, respexerunt, loco ἐπεθύμησα fortasse reponendum erit ἐπέθυσας. — חָמַד, *cupio, desidero.* Ex. XX. 17. Deut. V. 20. Ies. I. 29. — חֲמוֹר, *asinus.* Gen. XLIX. 14. ubi plerique statuunt eos legisse חָמַר.
e Sed ex sententia Grabii ad h. l. ἐπεθύμησεν pertinet potius ad גֶּרֶם, *osseus,* pro quo non גָּרַם legerunt, coll. Psalm. CXIX. 20., sed גָּרַם intellexerunt e notione verbi Arab. غرم, *addictum esse rei, concupiscere aliquid.* — חָפֵץ, verbum. Ies. LVIII. 2. Adde Symm. Genes. XXXIV. 19. — חָשַׁק, pr. *defixus sum in aliqua re,* deinde *amo, appeto.* Deuter. XXI. 11. sec. Complut. f
2 Par. VIII. 6.—נִכְסַף Niph. *cupidus, desiderio affectus sum.* Genes. XXXI. 30. — צַחֲצָחוֹת plur. *siccitates.* Ies. LVIII. 11. καθάπερ ἐπιθυμεῖ. Derivarunt sine dubio a rad. צָחָה *sitire,* quod ad *cupiditatem* metaphorice transfertur. — שָׁאַל, *peto, postulo.* Deut. XIV. 26. Adde Symm. Cohel. II. 10. ubi de *oculis* sermo est, ut adeo שָׁאַל in tali ora- g
tionis serie nullum alium sensum habere possit. — תָּאַב, *ardenter desidero et appeto.* Psalm. CXVIII. 40. — תַּאֲבָה, *desiderium.* Ps. CXVIII. 20. — תַּאֲוָה, idem. Job. XXXIII. 20. Ies. XXVI. 18. Sir. I. 23. ubi si legitur ἐπιθύμησας, nota interrogationis addenda erit: sed sine dubio ex Compl. ac Vulg. ἐπιθυμήσας reponendum erit. Judith. XVI. 26. h
ἐπιθυμεῖν est *cupere ducere in matrimonium.* In Hist. Susann. v. 15. ἐπιθυμεῖν est *velle.*

*ʼΕ΄ΧΩ, ʻΑ ʼΕΠΕΘΥ΄ΜΗΣΑ, *habeo quæ concupivi, votis meis potitus sum.* Symm. Job. XX. 20. בַּחֲמוּדוֹ, *in desiderio ejus:* σχὼν ἃ ἐπεθύμει, *habens, quæ desiderabat.* חָמוּד enim h. l. objectum *desiderii* s. *bona* et *commoda hujus vitæ* notat. i

ʼΕΠΙΘΥ΄ΜΗΜΑ, *cupiditas, desiderium,* etiam metonymice *id quod desideratur, s. desiderabile, res pretiosa.* *בָּחַן, *exploro, probo.* Ies. XXXII. 14. οἴκους ἐπιθυμήματος. Non male. Verba enim *explorandi* ac *probandi* quoque ad *electionem,* adeoque ad *desiderium* transferuntur. Conf. Simonis Lex. Hebr. s. v. בָּחַר — גִּלּוּלִים plur. *dii stercorei.*

a Ez. XVIII. 15. Idola h. l. a LXX τὰ ἐπιθυμήματα dicta sunt, quia Judæi ea religioso cultu prosequebantur, qui haud raro cum *libidine* in SS. comparari solet. — חֶמֶד, *desiderium*. Ies. XXXII. 12. — חָמוּד, idem, et *objectum desiderii*. Dan. XI. 38. sec. Theod. ubi ἐν ἐπιθυμήμασι positum est pro ἐν ἐπιθυμητοῖς. — חֲמוֹר, *asinus*. Num. XVI. 15.
b ubi permutatis literis ד et ר חָמוּד, *desiderium*, h. e. *res pretiosas*, plerisque interpretibus legisse videtur. Quod quanquam ob locum Gen. XLIX. 14. minime est improbabile, tamen, si sumitur, LXX ἐπιθύμημα dixisse pro *re desiderabili*, eos sensum expressisse statui quoque poterit. Non enim sensus mutatur, si dicas, *te ne asinum quidem ab eo accepisse*,
c aut si dicas, *te nihil, quod desiderari possit et ad usus humanos conferre, ab eo accepisse*, cum certum sit, sub asino cætera etiam intellegi. — *חֶמֶר, *vinum*. Ies. XXVII. 2. Legerunt חֶמֶד cum Daleth. — מַחְמָד, *desiderium*. 1 Reg. XX. 6. Thren. I. 11. (ubi Theodoretus ἐπιθυμητὰ habet.) 12. II. 4. Ezech. XXIV. 16. ubi Vulg. *desiderabile*.
d Sic legitur quoque ibidem apud Hebræum Int. Adde Aqu. Symm. Hos. IX. 6. — מַחֲמוּדִים plur. Thren. I. 8. (10.), ubi pro τὰ ἐπιθυμήματα Theodoretus τὰ ἐπιθυμητὰ habet, et in sequentibus τὸ ἁγίασμα ad τὰ ἐπιθυμήματα refertur. — *שְׁרִרוּת, *obstinatio, durities*. Jer. III. 17. sec. cod. Alex. ubi pro ἐπιθυμημάτων reliqui libri habent ἐνθυμημάτων. — *תַּרְמִית, *dolus*.
e Theod. et Ed. Quinta Ps. CXVIII. 118. ubi fortasse תַּרְעִיתָם legerunt. Sir. I. 14. ἐπιθυμημάτων, h. e. *rebus desideratis* seu bonis præstantissimis, quæ veram sapientiam sequuntur. Vulgatus, *generationibus*. Legit γεννημάτων, h. e. fructuum, quos sapientia generat et producit. Ibid. XLV. 15.

ἘΠΙΘΥΜΗΤΟ'Σ, *desiderabilis, desideratus*, deinde *pretiosus, præstans*, quoniam pretiosa solemus desiderare. חֶמֶד, *desiderium*. Amos V. 11. — חֶמְדָּה, idem. 2. Paral. XXXII. 27. Jer. XII. 10. Nah. II. 9. — חָמוּד. 2 Par. XX. 26. Esdr. VIII. 26. Dan. XI. 43. — *מִלְחָמָה, *bellum*. Aqu. 2 Sam. I. 27. sec. cod. Reg. ad quem locum Montf.: *Hæc lectio sane suspecta videtur, nisi aliud legerit* Aquila, *puta* מחמדה. Coislin. habet Θ. ἐπιθυμητά. — נֶחְמָד et נֶחְמָד, part. Niph. Ps. XVIII. 11. Prov. XXI. 20. Sir. XLII. 30. ὡς πάντα τὰ ἔργα αὐτοῦ ἐπιθυμητὰ, quam *præstantia* ac *splendida* sunt omnia Dei opera. 1 Maccab. I. 24. τὰ σκεύη τὰ ἐπιθυμητὰ, *vasa pretiosa*, כְּלִי חֶמְדָּה, ut Dan. XI. 8. vocantur.

ἘΠΙΘΥΜΗΤΟ'Σ ΓΙ'ΝΟΜΑΙ, *desiderabilis fio*. חָמַד, *desidero*. Prov. I. 22.

ΟἾΚΟΣ ἘΠΙΘΥΜΗΤΟ'Σ, *domus desiderabilis*. עֹפֶל, Ophel, locus editus urbis Jerusalem. Ies. XXXII. 14. ubi pro ἐπιθυμητοὺς Vat. ἐπιθυμήματος habet.

ἘΠΙΘΥΜΙ'Α, *cupiditas, concupiscentia, desiderium, beneplacitum, libido*. אַוָּה, idem. Deut. XII. 15. ἐν πάσῃ ἐπιθυμίᾳ σου, ex omni animi tui sententia et voto. Vide et v. 20. et 21. Jer. II. 24. Hos. X. 10. Adde Symm. 1 Sam. XXIII. 20. — אַשְׁפָּה, *pharetra*. Ps. CXXVI. 6. μακάριος, ὃς πληρώσει τὴν ἐπιθυμίαν αὐτοῦ, ubi non aliter legerunt, sed sensum expresserunt: nam *implere pharetram suam* metaphorice notat *tantum habere, quantum aliquis vult aut satis habet*. — חָמַד, *desidero*. Prov. XII. 13. — חֶמְדָּה, *deside-*

rium, et metonymice, *id quod desideratur.* Dan. XI. 37. ubi Grabius ex conjectura ἐπὶ ante ἐπιθυμίαν inseruit. — חָמַד, idem. Job. XX. 20. ubi ἐπιθυμία est *objectum desiderii, bona ac commoda hujus vitæ.* Dan. IX. 23. ἀνὴρ ἐπιθυμιῶν εἶ σὺ, vir valde *desiderabilis, gratus* et *acceptus* tu es. Ib. X. 3. 11. 19. — חֵשֶׁק, *appetitus, desiderium,* metonymice *ejus objectum.* 2 Par. VIII. 6. — לֵבָב, *cor.* Prov. VI. 25. *Cor* in omnibus linguis pro *desideriis* poni et *sedem cupiditatum* haberi, notum est. — מַאֲוַיִּים, plur. *desideria, desiderata.* Symm. Theod. et LXX Ps. CXXXIX. 9. ἀπὸ τῆς ἐπιθυμίας μου. Videntur legisse מַאֲוַי. Judicarunt nempe, מ esse præpositionem, cum sit heemantica, et postremus Iod esse affixum, cum sit index c regiminis pluralis. — מַחֲמַדִּים, plur. a מַחְמַד, *desiderabilia.* Cant. V. 17. — מִתְאַוָּה, part. Hithp. *desiderans.* Prov. XIII. 4. ἐν ἐπιθυμίαις ἐστὶ πᾶς ἀεργὸς, ubi verba ἐν ἐπιθυμίαις ἐστὶ respondent Hebraicis מִתְאַוָּה וָאַיִן נַפְשׁוֹ, *vult, sed non serio vult,* unde apparet, ἐπιθυμίας esse h. l. *cupiditates otiosas, non conjunctas* d *cum studio consequendi optata,* ac *i. i. i.* vertendum esse: *cupit tantum.* Male itaque judicavit Jaegerus, vocem וָאַיִן plane exulare a Græcis Alex. — נִכְסֹף, infin. Niph. *desiderando.* Gen. XXXI. 30. — עֲדִי, *ornamentum,* it. *os.* Psalm. CII. 5. Libere verterunt. — רָצוֹן, *voluntas.* Gen. XLIX. 6. ubi ἐπιθυμία, ut in universum *omnes vehementes animi* e *affectus,* ita speciatim *cupidinem nocendi,* aut *iram* notat. Theod. T. I. p. 112. ed. Hal. ἐπιθυμίαν τὴν ὀργὴν ἐκάλεσε. — תַּאֲוָה, *desiderium, cupiditas.* Num. XI. 34. 35. ubi est *aviditas.* Deut. IX. 22. Prov. XIII. 12. ubi tamen pro ἐπιθυμία ἀγαθὴ e conjectura Jaegeri legendum est ἐπιτυχία ἀγαθοῦ, *adeptio boni sperati.* Sed ἐπιθυμία quandoque etiam per metonymiam *objectum cupiditatis* f notat. Sir. V. 2. ubi tamen æque ac XVIII. 30. ἐπιθυμίαι *pravas cupiditates* notat. Ib. VI. 37. ἐπιθυμία σοφίας, sapientia, quam concupiscis, qua delectaris. Ib. XIV. 14. ἐπ. ἀγαθὴ, *bonum desiderabile.* Ib. XX. 2. est *libido venerea,* et ante ἐπιθυμία supplendum est ὡς: qualis est spadonis puellam vitiandi libido.

*ΕΠΙΘΥΜΙ'Α ΝΙΚΑ͂ 'ΕΜΕ', *cu-* g *piditas vincit me.* חָמַד, *desidero, concupisco.* Prov. VI. 25.

'ΕΠΙΘΥ'Ω, *sacrifico, immolo.* הִקְטִיר Hiph. *adoleo, suffio.* 1 Reg. XII. 33. XIII. 1. 2. Hos. II. 13. in quo posteriore loco Arabs habet *suffitum fecit,* ut adeo legisse videatur θυμίασιν, unde Bahrdtius in Appar. Crit. conjecit, ἐπίθυσιν esse versionem alius interpretis.—*מָלַק, *ungue seco.* Lev. I. h 15. sec. Compl. ubi reliqui libri habent ἐπιθήσει. Ib. v. 17. 3 Esdr. V. 88. in textu Hebr. זָבַח. Esdr. IV. 2. 3 Esdr. VI. 23. in textu Chald. דְּבַח. Esdr. VI. 3. Conf. Grævii Lectt. Hesiod. statim ab initio.

'ΕΠΙΚΑ'ΘΗΜΑΙ, *sedeo super, insideo.* רָכַב, *equito.* 2 Sam. XVI. 2. Sir. XXXIII. 6. 2 Macc. III. 25.

'ΕΠΙΚΑΘΙ'ΖΩ, act. *colloco,* neutr. i *insideo.* הִרְכִּיב, Hiph. *equitare facio.* 1 Reg. I. 38. ἐπεκάθισαν, ubi alii ἐπεβίβασαν. Ib. v. 44. 2 Reg. X. 16. — הִשְׁכִּין, Hiph. *habitare facio.* Ez. XXXII. 4. ἐπικαθιῶ, ubi non opus est cum Cappello statuere, eos הִשַּׁבְתִּי legisse a יָשַׁב. — יָשַׁב, *sedeo.* Genes. XXXI. 34. Levit. XV. 20. — רָכַב, *equito.* 2 Sam. XIII. 29. XXII. 11.

a 'ΕΠΙΚΑΙΝΙ'ΖΩ, *renovo, instauro.* 1 Macc. X. 44.

'ΕΠΙ'ΚΑΙΡΟΣ, *tempestivus, opportunus, commodus.* 2 Macc. VIII. 6. 31. X. 15. XIV. 22. Hesych. ἐπίκαιρος, εὔκαιρος.

'ΕΠΙΚΑΙ'ΡΩΣ, *tempestive, opportuno tempore.* לְעִתּוֹת, idem. Symm. Ps. IX. 10. LXVIII. 3.

'ΕΠΙΚΑΛΕ'Ω, *invoco, voco, cognomino.* *בִּקֵּשׁ, *quæro,* etiam *rogo,*
b *supplico.* Ed. Quinta Hos. VII. 10. — הִזְכִּיר, Hiph. *recordari facio.* Ps. XIX. 8. — הֵשִׂים דִּבְרָה, *pono causam.* Job. V. 8. τὸν πάντων δεσπότην ἐπικαλέσομαι, omnium dominum appellabo. — מָצָא, *invenio.* Prov. VIII. 12. ἐπεκαλεσάμην. Voci Hebr. magis affine videtur ἐπεκτησάμην.
c — נָקַב, *expresse nomino.* 2 Paral. XXVIII. 15. — עָשָׂה, *facio.* 2 Reg. XXIII. 17. ubi ἐπικαλεῖσθαι *pronuntiare, efferre,* ac speciatim *prædicare* notat. — קָרָא. Symm. Ps. LXV. 17. ubi *preces facere* notat. LXX Gen. XIII. 4. ἐπεκαλέσατο ἐκεῖ (ἐπὶ, quod additur Gen. XII. 8. XXI. 33. vel ἐν, quod additur Ps. CXV. 7.) τῷ ὀνόματι κυρίου, invocabat ibi nomen
d Domini. Gen. XIX. 22. sec. Oxon. Ald. et Compl. in notione *cognominandi.* Gen. XLVIII. 16. ἐπικληθήσεται αὐτοῖς τὸ ὄνομά μου, nomine meo appellabuntur. 2 Sam. VI. 2. ἐφ' ἣν ἐπεκλήθη τὸ ὄνομα, *quæ appellata est a nomine.* 2 Par. VII. 14. Confer Drusii Anim. Lib. II. c. 14. Ps. XLVIII. 11. ἐπεκαλέσαντο τὰ ὀνόματα αὐτῶν ἐπὶ γαιῶν αὐτῶν, *nomina* sua
e *imposuerunt* terris suis. Mich. VI. 9. ἐπικληθήσεται. Legerunt יִקָּרֵא pro יִקְרָא. — קְרָאָה, *occursus,* a קָרָה. Amos IV. 12. Legerunt לִקְרֹאת, infin. Kal a קָרָא, coll. Jud. VIII. 1. aut לִקְרוֹא, aut קְרִיאָה — *קָרָה, *occurro.* Inc. Ex. III. 18. ubi ἐπικέκληται (permutatione facta vocum קָרָה et קָרָא) est i. q. προσκέκληται Alex., et reddendum: *vocavit nos.* — קָרוֹב, *propinquus.* Psalm. LXXIV. 1. quasi legerint נִקְרָא. — שׂוּם, *pono.* Deut. XII. 21. XIV. 24. 2 Paral. VI. 20. — שָׁכַן; שִׁכֵּן, Kal et Pih. *habito, habitare facio.* Exod. XXIX. 45. 46. Deut. XII. 5. Bene quoad sensum.

'ΕΠΙΚΑ'ΛΥΜΜΑ, *operimentum, tegumentum.* חֶרֶב, *gladius.* Job. XIX. 29. Scil. capitis damnatis apud veteres Orientales facies obvelari solebat, חֶרֶב autem h. l. est *mors violenta* s. in universum *pœna divina.* — מְכַסֶּה, *tegumentum.* Ex. XXVI. 14. XXXVI. 16. Zonaras Lex. 814. ἐπικάλυμμα προβλήματος διαφέρει· τὸ γὰρ ἐπικάλυμμα χάριν στέγης ἐπινενόηται, ὡς τὸ ἱμάτιον, τὸ δὲ πρόβλημα χάριν φυλακῆς, ὡς τὰ ὅπλα καὶ τὰ ἀμυντήρια ὄργανα. — מָסָךְ, *tegumentum, velum, quo tegitur.* 2 Sam. XVII. 19.

'ΕΠΙΚΑΛΥ'ΠΤΩ, *cooperio, obtego.* *הֵצִיף, Hiph. a צוּף, *inundo.* Deut. XI. 4. ἐπεκάλυψε sec. cod. Holm. Lectio vitiosa pro ἐπέκλυσε. — חָפָה, *tego, obtego.* 2 Sam. XV. 30. κλαίων καὶ τὴν κεφαλὴν ἐπικεκαλυμμένος, flens et caput opertum habens. Vide et Jer. XIV. 4. et conf. κατὰ κεφαλῆς infra. Similiter Plato Phædon. p. 86. ὥστε ἐγκαλυψάμενος ἀπέκλαιον ἐμαυτόν. Nempe in luctu et tristitia olim, ut apud Hebræos, ita etiam Græcos capitis obvelatio solemnis erat. Conf. Hom. Il. Ω', 163. Apollon. Argon. 264. (ubi vid. Schol.) Hesych. ac Phavor. s. v. ἐντυπάς. — כָּחַד, *occulto.* Aqu. Ps. XXXIX. 14. ἐπεκαλύφθη. — כָּסָה; כִּסָּה, Kal et Piel. Gen. VII. 19. 20. Lev. IV. 8. Num. IV. 11. — לוּט, *obvolvo.* 1 Reg. XIX. 13. — *סָכַר,

occludo. Gen. VIII. 2. Legerunt וַיִּסָּכְרוּ, a סָכַר, obtegere, aut וַיִּסָּכְרוּ. Hieronymus pro ἐπεκαλύφθησαν minus recte legit ἀπεκαλύφθησαν. — סָרַח, redundo. Ex. XXVI. 12. — *פָּרַשׂ, expando. Num. IV. 11. et 13. sec. Vat.

*'ΕΠΙΚΑΡΠΟΛΟΓΕ'Ω, spicilegium facio. 4 Maccab. II. 9. ἐπικαρπολογούμενος τοὺς ἀμητοὺς, spicilegium
b facit, ubi al., sed vitiose, habent ἐπικαρπούμενος, quæ lectio sine dubio e compendio scribendi orta est.

*'ΕΠΙΚΑΡΠΟ'Ω. Vide s. v. ἐπικαρπολογέω.

'ΕΠΙΚΑΤΑΡΑ'ΟΜΑΙ, execror, maledico. אָרַר : אָרַר, Kal et Pih. Num. V. 19. 22. Mal. II. 2. — זָעַם, indignor, it. detestor. Num. XXIII. 7. Conf. Schultens. ad Prov.
c XXIV. 24. — קָבַב, maledico, exsecror. Num. XXII. 17.

*'ΕΠΙΚΑΤΑ'ΡΑΣΙΣ. קְלָלָה. Inc. Jer. XLIX. 13. εἰς ἐπικατάρασιν. V. Spohn. Præf. p. 55. K.

'ΕΠΙΚΑΤΑ'ΡΑΤΟΣ, execrabilis, maledictus. אָרוּר, part. Pah. Gen. III. 14. 17. IV. 11. — *אָרוֹר, maledicendo. Jud. V. 23. Legerunt אָרוּר. — נָקַב, execror. Al. Prov. XI. 26.

d 'ΕΠΙΚΑΤΑ'ΡΑΤΟΣ ΕΙ'ΜΙ', execrabilis sum. קָבַב, execror. Prov. XXIV. 24. — קָלַל, Pyh. Ies. LXV. 20.

'ΕΠΙ'ΚΕΙΜΑΙ, incumbo, irruo, superimponor. *אָבוּר, vinctus. LXX sec. Compl. aut potius Inc. Int. Genes. XL. 3. ἐπέκειτο ἐκεῖ, ubi de eo dicitur, qui in carcere detentus jacet. — הָכַר, obfirmo me. Job.
e XIX. 3. οὐκ αἰσχυνόμενοί με ἐπίκεισθέ μοι, non reverentes me irruitis in me. Vulgatus voce opprimere h. l. usus est. — חָמַס, violenter rapio. Job. XXI. 27. — נָפַל, cado. Esther. IX. 4. ὁ γὰρ φόβος Μαρδοχαίου ἐπέκειτο αὐτοῖς, terrore propter Mardochæum percussi erant. 1 Macc. VI. 57. ἐπίκειται ἡμῖν τὰ τῆς βασιλείας, incumbunt nobis res, quæ ad regnum pertinent. 2 Maccab. I. 21. τὰ ἐπικείμενα, scil. θύματα vel τῶν θυσιῶν, quæ f superimposita erant sacrificia.

'ΕΠΙΚΕΡΔΗ'Σ, lucrosus, quæstuosus. Sap. XV. 12. Adde Soph. Ajac. 758. Herodot. IV. 270. 31.

*'ΕΠΙΚΙ'ΝΔΥΝΟΣ, periculosus, cum periculo conjunctus. 3 Macc. V. 33. ἐπικίνδυνος ἀπειλὴ, periculosa increpatio. Polluc. Onom. IV. 28. et V. 109. g

'ΕΠΙΚΙΝΕ'Ω, commoveo. 3 Esdr. VIII. 74. ὅσοι ποτὲ ἐπεκινοῦντο ἐπὶ τῷ ῥήματι κυρίου, quicunque legem divinam amant et venerantur, aut zelo pro ea flagrant. Syrus: qui cupiditate flagrabant. In textu Hebr. Esdr. IX. 4. legitur: כֹּל חָרֵד בְּדִבְרֵי. 'Επικινεῖσθαι quandoque metaphorice notare incitari, inflammari, docent exempla, quæ Schweighæuserus h protulit in Indice Græcit. Arriani.

'ΕΠΙΚΛΕΙ'Ω, includo. סָגַר, idem. Aqu. sec. Coisl. Genes. II. 21. ἐπέκλεισε. — *הֵצִיף, emergere facio, inundo. Deut. XI. 4. ἐπέκλεισε sec. Ald. ubi reliqui libri habent ἐπέκλυσε, quod rectius videtur.

*'ΕΠΙΚΛΗΡΟ'Ω, sorte attribuo. קָרָא, voco. Jos. XXI. 9. sec. Alex. ἐπεκληρώθησαν. Videtur legendum i ἐπεκλήθησαν.

'ΕΠΙ'ΚΛΗΣΙΣ, appellatio, invocatio, convocatio. מִקְרָא. Symm. Ies. I. 13. 2 Macc. VIII. 15. ἕνεκεν τῆς ἐπ' αὐτοὺς ἐπικλήσεως ὀνόματος αὐτοῦ, quod cognominentur illi a nomine ejus, h. e. populus Dei dicantur. Vide supra s. v. ἐπικαλέω. 2 Macc. XV. 26. μετ' ἐπικλήσεως καὶ εὐχῶν, cum invocatione et precibus.

'ΕΠΙ'ΚΛΗΤΟΣ, cognominatus, nominatus, dictus, constitutus, advocatus, accitus. מוֹעָדָה, conventus. Job.

a XX. 9. αἱ πόλεις αἱ ἐπίκλητοι πᾶσι τοῖς υἱοῖς Ἰσραὴλ, urbes *constitutæ* omnibus filiis Israël. — מִקְרָא, *vocatio.* Theod. Ies. I. 13. LXX Num. XXVIII. 18. ἡμέρα ἡ πρώτη ἐπίκλητος ἁγία ἔσται, dies prima *cognominata* sancta erit. Vide et Num. XXVIII. 25. 26. XXIX. 1. 7. 12. — *קוֹרֵא, *invocans.* Inc. Jud. XV. 19. ubi ἐπίκλητος *eum* notat, *cujus* b *auxilium imploratur.* Cf. v. 18. Videtur קָרוֹא legisse. — קָרוֹא, part. Pah. Al. 2 Sam. XV. 11. διακόσιοι ἄνδρες ἐξ Ἱερουσαλὴμ ἐπίκλητοι, ducenti viri ex Jerusalem *accersiti.* Suidas: ἐπίκλητος, ὁ ἐπί τινι καλούμενος ὑποθέσει. Idem verba subjungit, quibus vox eo sensu legitur, quæque, annotante Küstero, sunt Josephi B. J. Lib. VI. pag. 905. — קְרִיאִים, plur. *vocati.* Num. I. 16. οὗτοι οἱ ἐπίκλητοι c τῆς συναγωγῆς, hi præcipui *nominati* ex congregatione. Vide et Num. XXVI. 9. — *קִירֵל, nomen propr. *Cyrene.* Amos I. 5. Sono decepti קָרִיא expresserunt. V. anteced.

'ΕΠΙΚΛΙ'ΝΩ, *inclino.* הִטָּה, Hiph. a נָטָה, idem. Gen. XXIV. 14. — שָׁעָה, *respicio.* Aqu. Genes. IV. 14. ἐπεκλίθη. Hæc enim Montfaucono d vera videtur lectio, non autem ἀπεκλήθη vel ἀπεκηλήθη. Conf. Hex. T. I. p. 659. — *סוּר, *recedo.* Symm. et Ed. Quinta Hos. IV. 17. ἐπέκλινε, *recedere fecit.* — *צָלַע, *claudico.* Genes. XXXII. 31. ἐπεκλίνετο sec. cod. 73. Holm. Vide supra s. v. ἐγκλίνω.

'ΕΠΙΚΛΥ'ΖΩ, *inundo.* הֵצִיף, Hiph. a צוּף, idem. Deut. XI. 4. — e *כָּסָה, *tego, operio.* Gen. VII. 19. sec. libros nonnullos. — שָׁטַף, *inundo.* Ies. LXVI. 12. Symm. Ps. XXXI. 6. et LXVIII. 3. Vide et Judith. II. 7. ποταμὸς ἐπικλύζων τοῖς νεκροῖς.

*'ΕΠΙΚΛΥΣΜΟ'Σ, *inundatio.* שֶׁטֶף, idem. Whitius in Epist. de Nova Vers. Alex. Editione Oxon. 1779. p. 6. ex Cod. Chis. ad Dan. IX. 26. protulit Symmachi fragmentum, in quo pro ἐπικαλυσμῷ, literis Λ et Α permutatis, ἐπικλυσμῷ legendum esse, nemo non videt. Conf. etiam versionem hujus fragmenti Syriacam p. 2. K. Nescio, an recte legerit Whitius: certe Editt. Romana cod. Chis. p. 59. ἐπικλυσμῷ habent.

'ΕΠΙΚΟΙΜΑ'ΟΜΑΙ, *indormio, incubo.* הֵלִין, Hiph. a לִין, *pernocto.* Deut. XXI. 23. — שָׁכַב. 2 Reg. III. 19. ubi præpositio ἐπὶ in compositione, quia sequitur ἐπὶ, superflua est. 3 Esdr. V. 72. (90.) ubi ἐπικοιμᾶσθαί τινι notat vel *bello aggredi, urgere aliquem,* ut quoque Syrus transtulit, vel *alterum insidiose observare,* ac *omnem ei nocendi occasionem captare.* Conf. Stephani Thes. T. II. p. 294. In textu Hebr. Esdr. IV. 4. sunt מְרַפִּים יְדֵי *remissas facientes manus,* h. e. *impedientes.*

'ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΕ'Ω, *communico.* Sir. XXVI. 7. flagellum linguæ πᾶσιν ἐπικοινωνοῦσα, h. e. vel omnibus mulieribus *commune,* vel: quod non est inter domus parietes conclusum, sed quibusvis obviis se communicat. 4 Macc. IV. 3. τῷ ἱερῷ μὴ ἐπικοινωνούσας, quæ ad templum nihil *spectent.*

*'ΕΠΙΚΟΠΗ', *incisio, præcisio.* נִגָּף, *cæsus.* Deut. XXVIII. 25. Breit. ἐπικοπήν. Sed rectius legetur divisim ἐπὶ κοπὴν aut potius ἐπικοπὴν.

'ΕΠΙΚΟΣΜΕ'Ω, *exorno, in ordinem redigo.* תָּקַן, *ordinor.* Cohel. I. 15. διεστραμμένον οὐ δυνήσεται ἐπικοσμηθῆναι.

'ΕΠΙΚΟΥΡΙ'Α, *auxilium.* Sap. XIII. 18. περὶ ἐπικουρίας, *de auxilio.* Hes. ἐπικουρίας, βοηθείας, συμμαχίας. Gloss. MS. in Sap. Sal. 'Επικουρίας, βοήθειαν.

*'ΕΠΙΚΟΥΦΙ'ΖΩ, *allevo.* Esth. V. 1. sec. Or. et Vet. Arund. ἐπικουφί-

a ζουσα τὴν ἔνδυσιν αὐτοῦ, ubi alii libri habent κουφίζουσα, *levans vestimentum ejus.* Vide Polluc. Onom. III. 100.

*ἘΠΙΚΟΥΦΊΖΟΜΑΙ, *levo.* 4 Macc. IX. 31. τὸν πόνον ἐπικουφίζομαι.

*ἘΠΊΚΟΥΦΟΣ, *levis.* 3 Macc. IV. 5. ἐπίκουφον sec. cod. Alex. Lectio aperte vitiosa. Reponendum est ἐπικύφων.

b ἘΠΙΚΡΑΤΑΙΌΩ, *invaleo, prævaleo, vinco.* תָּקַף, *durus, firmus, validus sum.* Cohel. IV. 11. ubi pro ἐπικραταιωθῇ Symm. habet ἰσχύσῃ.

ἘΠΙΚΡΆΤΕΙΑ, *imperium, dominatio.* רָד, *dominans.* Aqu. Hos. XI. 12. Adde 4 Macc. I. 34. et III. 18.

ἘΠΙΚΡΑΤΈΩ, *prævaleo, invalesco, dominium obtineo, regno.* בָּקַע, c *findo.* Ez. XXIX. 7. ubi pro ἐπεκράτησεν alii ἐπεκρότησεν habent. — גָּבַר. Gen. VII. 18. 19. Symmach. Gen. VII. 20. et 24. — חָזַק. Gen. XLI. 58. XLVII. 20. — טִפַּח, Pih. *palmis gesto.* Thren. II. 22. Sed illud ἐπεκράτησα sec. Theodor. et Cod. Norimb. ad רִבִּיתִי referendum est, non ad טִפַּחְתִּי, ut Montf. voluit. — מֶמְשָׁלָה, *dominium.* Inc. d Ps. CXXXV. 8. — *פָּרַט, *particulare habeo carmen, cano, modulor.* Amos VI. 5. ubi loco ἐπικρατοῦντες plerisque e vers. Arab. legendum videtur ἐπικροτοῦντες. Ita quoque exhibent præter Ald. Compl. et Alex. Justinus M. in Dial. c. Tryph. Jud. pag. 121., Tertullianus et Cyrillus Alex. Conf. Cappelli Crit. S. T. III. p. 200. Sed recepta quoque e lectio habet, quo se defendat et tueatur, si ἐπικρατοῦντες intellegatur de *iis, qui bene callent artem musicam.* Certe vox Hebr. in l. Arab. (فَرَطَ) notat *festinanter fecit, præcessit, præceleravit.* — רָדָה, *dominor.* Jer. V. 31. Vide infra s. v. ἐπικροτέω. Aqu. Gen. I. 26. 28. Ps. LXVII. 28. ἐπικρατῶν, quia ex ejus tribu fuit Saul, primus res Israëlitarum. Id. Ps. LXVII. 28. CIX. 2. — שַׁלִּיט, f Chald. *dominator.* Esdr. IV. 20. 4 Macc. I. 2. *domare* notat.

*ἘΠΙΚΡΆΤΗΣΙΣ. Addit. Esth. XVI. 14. Ed. Usser. Vet. Alt. p. 139. habet ἐπικράτειαν. K. Adde Pollucis Onom. IX. 142.

ἘΠΙΚΡΈΜΑΜΑΙ, *adhæreo.* נֵבֶל, *lagena.* Ies. XXII. 24. ἔσονται ἐπικρεμάμενοι αὐτῷ. Ita Bielius, sed perperam. Nam verba hæc Græca respondent Hebr. תָּלוּ עָלָיו, *pende-* g *bunt super illum.* — תָּלָה, *suspendo.* Hos. XI. 8.

*ἘΠΙΚΡΕΜΆΩ, *suspendo super.* תָּלָה, *suspendo.* Jos. X. 26. ἐπεκρέμασεν ἐπὶ πέντε ξύλων sec. Compl. ubi reliqui libri ἐκρέμασεν habent.

ἘΠΙΚΡΊΝΩ, *adjudico.* 2 Macc. IV. 47. τούτοις θάνατον ἐπέκρινε, hos morti *adjudicavit.* 3 Macc. IV. 2. ἐπικριθεῖσα αὐτοῖς ὀλεθρία, *adjudicatum* h ipsis exitium.

*ἘΠΙΚΡΊΝΩ ἘΠΊΚΡΙΣΙΝ. פָּרַשׁ. Inc. Lev. XXIV. 12. ἐπικρῖναι αὐτοῖς ἐπίκρισιν κυρίου sec. Coisl. et Lips. Est lectio aperte vitiosa ac reponendum συγκρῖναι et σύγκρισιν, quæ vide supra.

ἘΠΙΚΡΟΤΈΩ, *applaudo, complodo, complaudo.* בָּקַע, *findo.* Al. Ez. XXIX. 7. ἐπεκρότησεν, pro quo ta- i men Alex. et Francof. ἐπεκράτησεν habent, rectius, ut videtur L. Bos. in Prol. cap. 3. et Bielio. Mihi autem legisse videntur תָּקַעַת. — מָחָא, *complodo,* q. d. *tergo manum manu.* Ies. LV. 12. — *סָפַק, *voluto me.* Jerem. XLVIII. 26. ἐπικροτήσει sec. Compl.: reliqui ἐπικρούσει. Respexerunt notionem *complodendi,* quam סָפַק cum שָׂפַק communem habet. — פֹּרְטִים, *modulantes.* Arab.

a فرط *præire* notat, ergo: *qui cantu præeunt psalteria.* Amos VI. 5. οἱ ἐπικροτοῦντες πρὸς τὴν φωνὴν τῶν ὀργάνων. Tertullianus de Div. et Divit. reddit: *complaudentes ad sonum organorum.* Confer L. Bos. Prol. in LXX Intt. c. 3. et supra s. v. ἐπικρατέω. — רָדָה, *dominor.* Jer. V. 31. ubi tamen Cappellus et L. Bos. l. l. recte conjiciunt ἐπεκράτησαν, *im-*
b *perium obtinuerunt, dominati sunt.* Hieronymus tamen habet *applaudebant*, ut quoque legitur in vers. Arab. Cod. Syr. Hex. ac Vulgato. — תָּקַע, *clango.* Prov. XVII. 19. ἀφρὼν ἐπικροτεῖ καὶ ἐπιχαίρει ἑαυτῷ, ubi in textu Hebr. legitur תָּקַע כַּף, quod non de complosione manuum, quæ existit in sponsionibus, sed quæ fit a gestiente lætitia, explica-
c runt. Eodem quoque modo Theodotion.

'ΕΠΙΚΡΟΥ'Ω, *impello, applaudo.* סָפַק, *plaudo.* Jerem. XLVIII. 26. ἐπικρούσει ἐν χειρὶ αὐτοῦ. Aristoph. Thesm. v. 1013.

'ΕΠΙΚΡΥ'ΠΤΩ, *abscondo.* סָתַר, idem. 2 Sam. XIX. 4. sec. cod. Alex. sed Vat. ἔκρυψε, Aqu. Genes. III. 6.

d *'ΕΠΙΚΡΥ'ΦΑΙΟΣ, i. q. ἐπίκρυφος, *occultus.* Sap. XVII. 3. ἐπικρυφαίοις ἁμαρτήμασιν, sec. Complut. sed reliqui libri habent divisim ἐπὶ κρυφαίοις ἁμαρτήμασιν, ac fortasse rectius.

'ΕΠΙ'ΚΤΗΤΟΣ, *acquisitus, adscititius, adventitius.* 1 Macc. VI. 23. τῆς ἐπικτήτου καὶ ἐπιφανοῦς πολιᾶς, *adventitiæ* ac illustris canitiei.

'ΕΠΙΚΥΛΙΣΜΟ'Σ, *involutio, super-*
e *volutio*, it. *via rotunda* et *in orbem acta.* מַעְגָּל, *orbita.* Symmach. Prov. II. 9. ἐπικυλισμούς: ad quem locum Drusius in Fragm. pag. 1090. *Est* κυλισμὸς *volutatio et significare h. l. videtur viam contortam et in se quasi convolutam.* Symm. Prov. V. 6.

'ΕΠΙΚΥΛΙ'Ω, *involvo,* etiam *devolvo, volvo.* גָּלַל, *volvo.* Symmach. Ps. XXXVI. 5. ἐπικύλισον, *devolve.* — שׂוּם, *pono, appono.* Jos. X. 27. ἐπεκύλισαν λίθους, *devolvebant* lapides.

*'ΕΠΙΚΥ'ΠΤΩ, *pronus incumbo.* Esth. V. 1. lin. 24. Breit. ἐπέκυψε ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῆς ἅβρας.

*'ΕΠΙ'ΚΥΦΟΣ, *incurvus.* 3 Macc. IV. 5. ποδῶν ἐπικύφων, pedibus *incurvis.* In cod. Alex. male legitur ἐπίκουφον. Suidas: ἐπικυφότερος, πλέον g κυρτός.

'ΕΠΙΛΑΛΕ'Ω, *alloquor, obloquor.* דִּבֵּר, Pih. Dan. VIII. 13. — לַעַג, *subsannatio.* Symm. Ps. CXXII. 4. ἐπιλαλούντων, *obloquentium.*

'ΕΠΙΛΑΜΒΑ'ΝΟΜΑΙ, *apprehendo, prehendo, teneo, invado.* אָחַז *prehendo, apprehendo.* Gen. XXV. 26. ἡ χεὶρ αὐτοῦ ἐπειλημμένη τῆς πτέρνης 'Ησαῦ, manus ejus *tenens* calcem h Esavi. Hesych. ἐπειλημμένη, κρατοῦσα. Exod. IV. 4. Jud. XII. 6. Ies. V. 30. ubi verba in hunc ordinem restituenda sunt: καὶ βοήσει καὶ ἐπιλήψεται ὡς θηρίον. — הֶחֱזִיק, *firmiter apprehendo et teneo.* Exod. IV. 4. Deut. XXV. 11. Jud. XIX. 25. 29. — *חָפַשׂ, *scrutor.* Job. XXX. 18. ἐπελάβετό μου τῆς στολῆς. Legerunt יִתְפֹּשׂ, nam תָּפַשׂ est *prehendere, tenere.* — *נָשַׁק, *osculor, homagium* i *præsto.* Inc. Ps. II. 12. ubi ἐπ. est *benevole excipere et admittere,* ut adeo bene sensum expresserit. — קָמַט, *corrugo.* Job. XVI. 7. καὶ ἐπιλάβου με, quæ verba Montf. in Hex. male retulit ad finem commatis 7. Vox Hebr. in l. Chald. et Arab. notat *constrinxit manibus pedibusque ad jugulandum.* — קָרָא (א pro ה), *evenio.* Jerem. XLIV. 23. ἐπελάβετο ὑμῶν τὰ κακὰ ταῦτα, *invaserunt* vos hæc mala. — שָׁקַק, *discurro.* Joël. II. 9. τῆς πόλεως ἐπιλήψεται, urbem *invadent,* seu *occu-*

abunt. — תָּמַךְ, sustento. Theod. Prov. XI. 16. — תָּפַשׂ, teneo, prehendo, comprehendo. Deut. IX. 17. 1 Reg. XI. 30. Ezech. XXIX. 7. Sir. IV. 12. ἐπιλαμβάνεται, in suam disciplinam, fidem et tutelam recipit. Susann. 39. ταύτης δὲ ἐπιλαβόμενοι, hanc vero arripientes. Vide Lex. N. T. s. h. v.

*ΕΠΙΛΑΜΒΑ'ΝΩ, insuper assumo. שׁוּת seq. עַל, pono super. Gen. XLVIII. 18. ubi ἐπέλαβεν in ed. Ald. est lectio aperte vitiosa pro ἐπέβαλεν.

'ΕΠΙΛΑ'ΜΠΩ, illucesco. צֶמַח הָיָה germen est. Ies. IV. 2. ἐπιλάμψει ὁ θεός. Syriacum ܕܢܚܐ Græco ἀπαύγασμα respondet in N. T. Præterea efflorescere et ἐπιλάμπειν, affulgere vel elucescere, non longe invicem absunt, ut jam monuit Cappellus ad h. l.

'ΕΠΙΛΑΝΘΑ'ΝΟΜΑΙ, obliviscor. הִנִּיחַ, Hiph. a יָנַח, derelinquo. Jer. XIV. 9. — נָשָׁה: נָשָׁה, Kal et Niph. oblitus sum, oblivioni tradidi. Gen. XLI. 51. Ies. XLIV. 21. Thren. III. 17. — נְשִׁיָּה, oblivio. Ps. LXXXVII. 13. — שָׁכַח, oblitus sum. Gen. XLI. 30. ἐπιλήσονται τῆς πλησμονῆς, obliviscentur affluentiæ. Vide et Ies. LXV. 16. Hesych. ἐπιλήσονται, ἐπιλανθάνονται. Psalm. XXX. 15. ἐπελήσθην, oblivioni traditus sum. Hesych. ἐπελήσθην, ἐληθαργήθην. Zonaras Lex. c. 827. ἐπελήσθην, ἐν λήθῃ γέγονα. Ps. CXVIII. 16. οὐκ ἐπιλήσομαι τῶν λόγων σου, non obliviscar verba tua. Hesych. οὐκ ἐπιλήσομαι, οὐκ ἐπιλαθήσομαι. Ies. XXIII. 16. πόρνη ἐπιλελησμένη, meretrix oblivioni tradita. Prov. II. 17. διαθήκην θείαν ἐπιλελησμένη, quæ fœdus divinum obliviscitur. Hesych. ἐπιλελησμένη, ἐπιλανθανομένη. Adde Psalm. CXXXVI. 6. ἐπιλησθείη ἡ δεξιά μου: ubi ἐπιλησθείη vel active sumi potest, quæ fuit sententia Chrysostomi, vel passive: oblivioni tradatur, h. e. exarescat, (Zonaras Lex. c. 853. hoc loco adducto: ἐπιλησθείη, πάρετος γενοίμην,) ut legerint תִּשָּׁכַח in Niph. Cohel. II. 16. τὰ πάντα ἐπελήσθη. Pro ἐπελήσθη, oblivioni tradita sunt, legendum ἐπιλησθήσονται, oblivioni tradentur: nam dies venturi non possunt oblivioni tradi. Thren. II. 6. ἐπελάθετο, oblivisci fecit, שִׁכַּח. Codex Norimb. ac Theodoretus ἐπιλαθέσθαι ἐποίησε, quod Symmacho tribuitur a Doederleinio Repert. T. VI. p. 197. Aqu. Ps. XII. 2. — *שָׁכֵחַ, oblitus. Psalm. IX. 18. Ies. LXV. 10. — תָּפַשׂ, apprehendo. Ies. III. 5. ἐπιλησθήσεται sec. Ald. Lectio aperte vitiosa. Scribendum ἐπιλήψεται, quod reliqui habent. Sap. II. 4. ubi passive legitur æque ac Sir. XLIV. 10. Sap. XVI. 23. pro ἐπιλελῆσθαι sec. Vat. legendum ἐπιλέλησται, ut habet Alex. et Complutensis.

ΟΥ'Κ 'ΕΠΙΛΑΝΘΑ'ΝΟΜΑΙ, non obliviscor. שִׁוָּה, Pih. propono. Ps. CXVIII. 30. Vox Hebr. h. l. notat sibi ante oculos ponere, h. e. semper memorem esse.

'ΕΠΙΛΕ'ΓΩ, eligo, colligo, et ex adjuncto, probo, amo. בָּחַר, eligo. Exod. XVII. 9. XVIII. 25. Jos. VIII. 3. — בִּעֵר, Pih. removeo. 1 Reg. XIV. 10. Quæ removenda sunt, v. c. sterquilinium et quisquiliæ, antea colliguntur. Vulg. mundabo, h. e. removebo. Symm. Theod. Deut. XXIV. 7. — קָבַץ, colligo. Esth. II. 3. Sirac. VI. 19. ἐπίλεξαι. Vulgatus: excipe, quasi legerit ἐπίδεξαι. Significat autem ἐπιλέγειν ad imitationem Hebr. בָּחַר amare, diligere, colere. 1 Macc. III. 38.

'ΕΠΙΛΕΙ'ΠΩ, relinquo, deficio. הִשְׁאִיר, Hiph. reliquum facio. Abd. v. 5. — כָּרַת, abscindo. Jer

a XXXIII. 17. οὐκ ἐκλείψει τῷ Δαβὶδ ἀνὴρ, non *deficiet* Davidi vir. Vide et v. 18. Suidas: ἐπιλείψει με, καταλείψει με.

'ΕΠΙ'ΛΕΚΤΟΣ, *electus, selectus.* • אֲצִילִים, plur. *nobiles stirpe* ex usu l. Arab. Exod. XXIV. 11. — בָּחִיר, *electus.* Symmach. Psalm. LXXXVIII. 20. — בַּרְזֶל, *ferrum.* Jos. XVII. 18. ἵππος ἐπίλεκτος, ubi
b existimarunt formula *currus ferrei* describi in universum *equitatum electum.* — גָּדוֹל, *magnus.* Symmach. Cant. V. 10. — *דָּגוּל, *vexillatus.* Symm. Cant. V. 10. דָּגַל in l. Arab. notat *insignem esse.* — חֶמֶד, *desiderium.* Ez. XXIII. 6. 12. 23. — מִבְחָר, *delectus.* Ex. XV. 4. Ezech. XXIII. 7. XXIV. 5. — מַחְמָד, *desiderium.* Joël. III. 5. — עֹבֵר,
c part. *transiens.* Aqu. Cant. V. 13. Vocem עֹבֵר, quam recentiores Intt. de *myrrha lacrymosa* (Arab. عبر notat *lacrymatus est*) explicant, fortasse ideo per ἐπίλεκτος expressit Aquila, quod veram ejus notionem ignoraret. Sed ne hoc quidem opus est. Nam עָבַר in l. Arab. notat *diligenter examinare aliquid, cujus qualitatis sit.* Est itaque עֹבֵר
d *examinatus*, et ex adjuncto *probatus.* Sic quoque explicarunt Symm. ac LXX. — פַּרְתְּמִים, plur. *proceres.* Aqu. et LXX sec. Chis. Dan. I. 3. Joseph. A. J. X. c. 10. §. 1. τοὺς εὐγενεστάτους τῶν 'Ιουδαίων παῖδας appellat, et in Hex. Orig. legitur ὁ 'Εβραῖος· τῶν εὐγενῶν. Arab. فرل est *secuit, distinxit.* — צַמֶּרֶת, *surculus.* Ez. XVII. 2. ἔλαβε τὰ ἐπίλεκ-
e τα (sc. μέρη vel βλαστήματα) τοῦ κέδρου, sumsit *selectas partes* vel *selecta germina* cedri. Sic Ælianus V. H. V. 6. ξύλα αὖα καὶ πρὸς εὐκαίρως μάλα ἐπίλεκτα. Conjicere tamen quis posset, Ezech. l. l. scribendum esse ἐπίληκτα, *supra desinentia*, nam vox Hebr. *ramum summum*, aut *fastigium supremum* notat. Similia adjectiva sunt κατάληκτον et ἀκατάληκτον. Adde Judith. II. 14. et 1 Macc. IV. 28.

'ΕΠΙΛΗΠΤΕΥ'ΟΜΑΙ, *furo, insanio.* הִשְׁתַּגֵּעַ, Hithp. a שָׁגַע, *amentem* vel *insanum me gero.* 1 Sam. XXI. 15. — סָפַד, *plango.* Jer. XLIX. 3. Vide sub ἐπίληπτος.

'ΕΠΙ'ΛΗΠΤΟΣ, *morbo sacro s. comitiali correptus, furiosus, insanus, epilepticus.* Speciatim ἐπίληπτοι dicebantur *divini ac fanatici, qui a maligno spiritu abrepti voces mittebant, quas ne ipsi quidem intellegerent*, quas μανίας, h. e. *divinationes* et *prophetias*, dixerunt. LXX Ps. XXXIX. 5. unde ἐπιληπτεύεσθαι est *more arreptitiorum insanire.* Jerem. XLIX. 3. — מִשְׁתַּגֵּעַ : מְשֻׁגָּע part. Pyh. et Hithp. a שָׁגַע. 1 Sam. XXI. 14. 15. 2 Reg. IX. 11. Aqu. Hos. IX. 7. Hesych. ἐπίληπτος, καταφερὴς καὶ ὁ τῇ ἱερᾷ νόσῳ συνεχόμενος. Idem: ἐπιλήπτῳ, ὑπαιτίῳ, δαιμονιζομένῳ. Cf. Ælian. V. H. IX. 31. Hippocrat. de Morb. Sacro pag. 306. 17. ac Suiceri Thes. T. II. pag. 947.

* 'ΕΠΙΛΗ'ΠΤΟΜΑΙ, i. q. ἐπιληπτίζω et ἐπιληπτεύομαι, *furo, insanio.* הִשְׁתַּגֵּעַ, Hithp. a שָׁגַע, *amentem* vel *insanum me gero.* 1 Sam. XXI. 15. sec. cod. Alex.

'ΕΠΙΛΗΣΜΟΝΗ', *oblivio.* Sir. XI. 27. ἐπιλησμονὴν ποιεῖ. Dio Cass. p. 840. 93. Reim.

'ΕΠΙΛΟΓΙ'ΖΟΜΑΙ, *reputo, considero.* *הִתְבָּרֵךְ, *benedico.* Symm. Ies. LXV. 16. ἐπιλογισθήσονται. Repone εὐλογισθήσεται, ut respondeat Hebr. יִתְבָּרֵךְ. Sic quoque legitur apud Procopium in Comment. ad h. l. pag. 745. — פָּקַד, *dilegenter*

t accuratus inspicio. Symm. Job. XXXV. 15. ἐπιλογιζόμενος. Vulg. nfert. 2 Macc. XI. 4. οὐδαμῶς ἐπιλογιζόμενος τὸ τοῦ Θεοῦ κράτος, nequaquam considerans Dei potentiam. 4 Macc. III. 6.

'ΕΠΙΛΟΓΙΣΜΟ'Σ, *cogitatio.* חֶשְׁבּוֹן nomen proprium *Chesbon.* Aqu. Cant. VII. 4. Habuit pro nomine appellativo a חָשַׁב, *cogitare, reputare.*

'ΕΠΙ'ΛΟΙΠΟΣ, *reliquus.* יֶתֶר, *residuus.* Ies. XXXVIII. 10. Jer. XXVII. 16. Mich. V. 3. — נוֹתָר, part. Niph. a יָתַר, *relictus, residuus.* Lev. XXVII. 18. Jud. XXI. 16. — נִשְׁאָר, part. Niph. idem. Deut. XIX. 20. — שְׁאָר ׃ שְׁאָרָא, Chald. *reliquiæ, residuum.* Dan. II. 18. VII. 7. — שְׁאֵרִית, idem. Jer. XXV. 20. XLIV. 14. Adde Theod. Jer. XXXIX. 3.

'ΕΠΙΛΥΠΕ'Ω, *contristo,* etiam *affligo, vexo, miseria et calamitate afficio.* Legitur Jerem. XXX. 8. sec. Compl. ubi ἐπιλυπεῖσθε est sine dubio versio alius interpretis ad סְפֹדְנָה pertinens. Adde 2 Maccab. IV. 37. VIII. 32. πολλὰ τοὺς Ἰουδαίους ἐπιλελυπηκότα. Vulgatus bene: *qui in multis Judæos afflixerat.*

'ΕΠΙ'ΛΥΣΙΣ, *solutio, explicatio, interpretatio.* פִּתְרוֹנִים, *interpretatio* (scil. somniorum). Aqu. Gen. XL. 8. — תְּרָפִים, *simulacra, quæ de rebus dubiis et occultis responsa dare credebantur.* Symmach. Hos. III. 4. Eodem sensu λύσις occurrit. Vide Lex. N. T. s. h. v.

'ΕΠΙΛΥ'Ω et 'ΕΠΙΛΥ'ΟΜΑΙ, *dissolvo, explico, interpretor.* פָּתַר, idem. Inc. Genes. XLI. 12. ἀνδρὶ κατὰ τὸ ἐνύπνιον αὐτοῦ ἐπέλυσεν, uniuscujusque somnii *interpretationem dedit.* Aqu. Genes. XLI. 8. ὁ ἐπιλυόμενος. — תְּרָפִים, *simulacra* ita dicta, quod ea de rebus dubiis et occultis percontarentur et consulerent, a rad. Syr. חרף, *percontatus est.* Theod. Hos. III. 4. οὐδὲ ἐπιλυομένου.

*'ΕΠΙΜΑΡΤΥΡΙ'Α, *attestatio, con-* f *testatio, obtestatio.* הָעֵד, *contestando,* seu *contestans.* Theod. Jerem. XI. 7. Est i. q. ἐπιμαρτύρησις, quod legitur apud Marc. Anton. Lib. VII. pag. 230. 4.

'ΕΠΙΜΑΡΤΥ'ΡΟΜΑΙ, *testes super aliquo cito et convoco, contestor, obtestor.* הוֹדִיעַ, Hiph. a יָדַע, *scire,* seu *notum facio.* Theod. Jerem. XI. 7. Ita Bielius. Sed ibi potius g Hebr. הָעֵיד respondet. — הָעִיד, Hiph. ab עוּד, *obtestor.* 1 Reg. II. 43. Neh. IX. 29. 30. Amos III. 13. Sir. XLVI. 22. *provocare ad testimonium* notat. 1 Macc. II. 56.

'ΕΠΙΜΕ'ΛΕΙΑ, *cura, diligentia,* it. *curatio, sanatio.* *עָוֹן, *perversitas.* Esdr. IX. 6. sec. ed. Compl. ubi tamen loco ἐπιμέλειαι legendum erit πλημμέλειαι. — שִׁקּוּי, *potio, irrigatio.* Prov. III. 8. τότε ἴασις ἔσται τῷ h σώματί σου, καὶ ἐπιμέλεια τοῖς ὀστέοις σου, h. e. tunc corpus tuum sanabitur, et ossa tua curabuntur. Sic etiam ἐπιμελεῖσθαι dici κατ' ἐξοχὴν de *illis, qui ægrotos et vulneratos curant,* ex Luciani Fugitivis p. 594. et Sympos. p. 655. observat L. Bos. Anim. ad SS. GG. pag. 66. ubi etiam ἐπιμελητὰς secundum Suidam dictos refert, οἳ τοὺς τετρωμένους ἐν πολέμῳ ἐθεράπευσαν. Nonnulli Prov. l. l. refinxerunt ἐπιμέλεια in πιμελή, h. e. πιότης, teste Hesychio, coll. i Sir. XXVI. 13. Semlerus in Ep. p. 22. malebat πιμέλεια. Sed utraque conjectura non opus est, nam שִׁקּוּי, *aspersio, irrigatio, omne* notat, *quod corpori robur ac vires addit.* Præterea legitur Esther. II. 3. ubi verba καὶ ἡ λοιπὴ ἐπιμέλεια (quibus nil in textu Hebr. respondet) Vulg. bene transtulit: *et cætera ad usus necessaria.* 1 Macc. XVI. 14. φροντίζων τῆς ἐπιμελείας αὐτῶν, *curam eo-*

a rum gerens. 2 Maccab. XI. 23. πρὸς τὴν τῶν ἰδίων ἐπιμέλειαν, ad suorum curam. Hes. ἐπιμέλεια, σπουδή. Suidas: ἐπιμέλεια, ἡ σπουδὴ, ἡ φροντίς.

'EN 'ΕΠΙΜΕΛΕΙ'ΑΙ, *in diligentia*, h. e. *diligens*. דָּשֵׁן, Pyh. *pinguefio*. Prov. XIII. 4. ubi Montf. ad Hexapla monuit legendum potius esse ἐν πιμελείᾳ, *in pinguedine*, quia recepta lectio nihil affinitatis habeat
b cum voce Hebraica. Sed recte contra eum Jaegerus monuit, ex usu loquendi scribendum potius esse πιμελῇ vel πιμελαῖ a πιμελής. Mihi autem lectio recepta minime sollicitanda esse videtur. Statuo potius, LXX ita aliene a textu Hebr. vertisse, ut justam oppositionem efficerent. In priori enim membro sermo est de eo, qui quidem vult, sed
c non serio vult. Huic recte opponitur ἐν ἐπιμελείᾳ, scil. ὢν, *qui sedulo curat et laborat, ut votis suis potiatur*. Vide seq. artic. et supra s. v. ἐπιμέλεια.

'EN 'ΕΠΙΜΕΛΕΙ'ΑΙ ΕΙ'ΜΙ', *in diligentia sum*, h. e. *sedulo ago*. דָּשֵׁן, Pyh. *pinguefio*. Prov. XXVIII. 25. Vulgatus habet *sanabitur*, quod Geiero scribarum vitio pro *saginabitur*
d positum videtur.

'ΕΠΙΜΕΛΕ'ΟΜΑΙ, *curo*, *curam gero*. גָּלָה, *revelo*. Prov. XXVII. 25. Ita Bielius. Sed ἐπιμελοῦ ibi non ad גָּלָה pertinet, sed ad נִרְאָה, pro quo רָאָה legerunt. Vide ad h. l. Jaegerum. — הֵשִׂים עֵינַיִם, *pono oculos*. Gen. XLIV. 21. ἐπιμελοῦμαι αὐτοῦ, *curam ejus geram*.

'ΕΠΙΜΕΛΗ'Σ, *accuratus*, *diligens*.
e צְנוּעִים, plur. *modesti* Symm. Prov. XI. 2. παρὰ τοῖς ἐπιμελέσι. Quia hæc versio cum textu Hebr. conciliari nequit, legere mallem ἐπιεικέσι, nisi statuere velimus, post ἐπιμελέσι excidisse vocabulum *modestiam* significans.

'ΕΠΙΜΕΛΩ'Σ, *accurate*, *diligenter*. אָסְפַּרְנָא Chald. *celeriter*. Esdr. VI. 8. 12. 13. — *הֵיטֵב, quod h. l. adverbialiter ponitur. Symm. Ps. XXXII. 3. LXX καλῶς. Vulg. bene Hieron. dilegenter. Adde 2 Reg. XI. 18. sec. Compl. et Symm. sec. cod. 108. Holm. Deut. IX. 21. — שִׁחֵר, Pih. *mane quæro*. Prov. XIII. 25. ἐπιμελῶς παιδεύει. Bene quoad sensum. Nam *mane fieri* apud Hebræos omne dicitur, *quod dilegenter et studiose fit*. 3 Esdr. VIII. 21. ἐπιμελῶς, *promte*, q. d. commoda ipsorum unice curantes, (quemadmodum ἐπιμελής sumitur apud Xenoph. Cyrop. IV. 2. 19.) ubi in textu Chald. est אַדְרַזְדָּא, *confestim*. Ib. v. 27. ἐπιμελῶς κολασθήσονται, *severe punientur*. Esdr. VII. 23. 2 Macc. VIII. 31. Hesych. ἐπιμελῶς, σπουδαίως.

*'ΕΠΙΜΕΛΕ'ΣΤΕΡΟΝ, adv. *diligentius*. 3 Esdr. VII. 2. ἐπιμελέστερον συνεργοῦντες. K.

*'ΕΠΙΜΕ'ΝΩ, *permaneo*, *persevero*. נִגְּרָה, *defluxit*. Symm. Thren. III. 49. ὁ ὀφθαλμός μου ἐπέμεινε (supple τοῦ δάκρυσαι), h. e. *indesinenter flevit*. Infra v. 51. Symm. habet κατέστησέν με δάκρυα. Præterea legitur apud LXX sec. ed. Rom. Exod. XII. 39. pro הִתְמַהְמֵהַּ, *demorari*, ubi reliqui libri habent ὑπομεῖναι.

*'ΕΠΙ'ΜΕΤΡΟΝ, *quod super mensuram additur*, *auctarium*. אַרְגֹּב, *Argob*, nomen proprium. Symm. Deut. III. 4. sec. Montf. Sed vox hæc, quæ *ambitum* proprie notat, (v. c. apud Diog. Laërt. II. 2.) et h. l. *regionem* significat, referenda potius est ad חֶבֶל, quod *Symm.* Soph. II. 6. per περίμετρον reddidit. Confer Fischerum de Verss. *GG.* V. T. p. 31. ac Thieme in Diss. de Puritate Symmachi p. 10.

'ΕΠΙΜΗ'ΚΗΣ, *prælongus*, *procerus*. Baruch. III. 15.

'ΕΠΙΜΙ'ΓΝΥΜΙ, *commisceo, immisceo.* עָרַב : הִתְעָרֵב, Kal et Hithp. idem. Prov. XIV. 10. Ez. XVI. 36. et XXVII. 27. sec. Compl. 3 Esdr. VIII. 89. Hebr. הִתְחַתֵּן seq. בְּ, *affinitatem contrahere cum.* Esth. X. 14. Demosth. p. 1370. 20. ed. Reisk. νόμον ἔθεντο τὴν γυναῖκα τοῦ βασιλέως ἀστὴν εἶναι, καὶ μὴ ἐπιμεμιγμένην ἑτέρῳ ἀνδρί.

'ΕΠΙ'ΜΙΚΤΟΣ, *commixtus, permixtus, miscellaneus.* אֲסַפְסֻף, *collecta turba.* Num. XI. 4. ὁ ἐπίμικτος (sc. ὄχλος) ὁ ἐν αὐτοῖς, *turba commixta inter illos.* — עֶרֶב : עֵרֶב, *turba mixta, miscella hominum.* Exod. XII. 38. Nehem. XIII. 3. Ezech. XXX. 5. Vide et Judith. II. 14. ubi ἐπίμικτος est *turba promiscua*, quæ conluxit ad bellum gerendum et quidem ea frequentia, quæ agmini locustarum aut arenæ maris comparatur. Conf. quoque σύμμικτος.

'ΕΠΙΜΙΜΝΗ'ΣΚΟΜΑΙ, *reminiscor.* 1 Macc. X. 46.

'ΕΠΙΜΙ'Ξ, *mixtim, confuse, promiscue.* Sap. XIV. 25. πάντας ἐπιμὶξ ἔχει, omnes *promiscue* juvat. Hesych. et Suidas: ἐπιμὶξ, ἀναμεμιγμένως. Schol. Od. Λ', 536. explicat per ἐπιμεμιγμένως. Adde Eustath. in Odyss. p. 48. 32.

'ΕΠΙΜΙΞΙ'Α, *commixtio, confusio, commercium, communio.* מַעֲרָב, *commercium, fidejussio.* Al. Ez. XXVII. 9. et ib. v. 27. sec. Compl. Lex. Cyrilli MS. ἐπιμιξίαι, κοινωνίαι. 2 Macc. XIV. 3. ἐν τοῖς τῆς ἐπιμιξίας χρόνοις, h. e. temporibus, quibus Judæorum multi promiscue cum gentibus viverent. Ita Grotius, qui male in aliis libris ἀμιξίας legi adjicit.

*ΕΠΙΜΟΝΗ', *permansio, perseverantia, mora, cunctatio.* Sirac. XXXVIII. 27. ubi ἐπιμονὴ, quod exhibent Alex. et Compl. ac ibidem cum ὑπομονὴ confunditur, est *instantia*, h. e. *instans et continuus labor.* Philoxeni Gloss. ἐπιμονὴ, *perseverantia, sedulitas, remansio, instantia.*

'ΕΠΙ'ΜΟΝΟΣ, *immanens, stabilis.* נֶאֱמָן, Niph. *stabilis sum.* Symm. Deut. XXVIII. 59. f

'ΕΠΙ'ΜΟΧΘΟΣ, *laboriosus, ærumnosus.* Sap. XV. 7. ἐπίμοχθον (pro ἐπιμόχθως. Ita enim distinguendum est.) πλάσσει, *laboriose* fingit. Hes. ἐπίμοχθον, ἐπίπονον. Adde Schol. Arist. Pac. 383.

'ΕΠΙΜΥ'ΛΙΟΝ, *lapis molaris superior.* רֶכֶב, *catillus, pars molæ superior*, sic dicta, quod vehatur super inferiorem. Deut. XXIV. 6. Jud. IX. 53. g

'ΕΠΙΝΕΥ'Ω, *annuo.* *נָכַר, *infitias eo, abnego.* Prov. XXVI. 24. χείλεσι πάντα ἐπινεύει: ubi fortasse legendum erit ἀπονεύει, ut legitur in Aldina. Habet quoque vox Hebr. notionem *simulandi ac dissimulandi.* Cæterum est hæc mira loquendi ratio, cui tamen similes reperiuntur in SS. 2 Macc. IV. 10. XI. 15. XIV. 20. h

'ΕΠΙΝΕΦΗ'Σ, *nubilus, nubibus tectus.* 2 Maccab. I. 22.

'ΕΠΙΝΙΚΑ'Ω, *vinco, supero.* נָצַח, Pih. *vinco, supero.* Esdr. III. 9. et 8.

*ΕΠΙΝΙ'ΚΙΟΝ, sc. ᾆσμα, *Epinicium, carmen triumphale.* נָצַח. Symm. Ies. LXIII. 3. Vide s. ἐπινίκιος.

'ΕΠΙΝΙ'ΚΙΟΣ, *ad victoriam pertinens.* לַמְנַצֵּחַ, *magistro musices*, Symm. Ps. IV. 1. ἐπινίκιος, sc. ὕμνος aut ψαλμὸς, *oda, quæ canitur ob partam victoriam.* Secundum Athanasium vero (Collect. Nov. PP. GG. T. II. p. 76. ed. Montf.) ac Origenem (T. II. Opp. p. 523. ed. Paris.) scripsit ἐπινίκιον, sc. ᾆσμα. Eodem modo etiam Ps. VIII. 1. pro ἐπινίκιος, quod in Hexapl. Symm. tribuitur, Theodoretus habet ἐπινίκιον. — *נָצַח, i

a *victoria.* Symm. Ies. LXIII. 4. τὸ ἐπινίκιον ex Procopio, ubi ἐπινίκιον notare videtur *id, quo triumphus partus ac reportatus est,* nempe *sanguis occisorum hostium.* Apud GG. ἐπινίκιον pr. *palmam, præmium victoriæ* notat, et aliquando *ipsam victoriam* s. *pugnam.* In Gregorii Nyss. Or. de occursu Domini dicitur de *quocunque carmine, quo Deus celebratur.*

b ΤΑ' ἘΠΙΝΙ'ΚΙΑ, *celebritates,* vel *dies festi, ob partam victoriam,* etiam *præmia victoriæ.* 3 Esdr. III. 5. δωρεὰς μεγάλας καὶ ἐπινίκια μεγάλα: ubi vid. Syrus. 2 Macc. VIII. 33. ἐπινίκια δὲ ἄγοντες ἐν τῇ πατρίδι.

ἘΠΙΝΟΕ'Ω, *excogito, comminiscor.* הֵשִׂים, Hiph. a שׂוּם, *pono.* Job. IV. 18. ubi ἐπινοεῖ *attendere, observare* notat, hoc sensu: in angelis
c suis observat aut reperit pravum quid seu pravitatem. Male Montf.: adversus angelos suos pravum quid cogitavit. Scil. שׂוּם h. l. *observare* notat, ita ut omissum sit *oculos,* unde Symmachus h. l. εὑρίσκειν posuit. — תְּבוּנָה, *intellegentia.* Symm. Job. XXXII. 11. Sap. XIV. 2. 14. σύντομον αὐτῶν τέλος ἐπινοήθη, repentinus idololatris *destinatus est* s. *paratur*
d interitus.

ἘΠΙ'ΝΟΙΑ, *cogitatio, studium, machinatio.* צֶלַע, *claudicatio.* Jer. XX. 10. Ita nempe vocem Hebraicam, quæ metaphorice *infortunium* notat, h. l. explicandam esse putarunt. Vide et Sap. VI. 16. (ubi pro ἐπινοίᾳ legere mallem εὐνοίᾳ ob antecedens εὐμενῶς.) XIV. 12. ἐπίνοια εἰδώλων, *excogitatio,* et quasi *inventio*
e idolorum, i. q. in seq. εὕρεσις. Hes. ἐπίνοια, ἐπιτήδευμα.

ἘΠΙΝΥ'ΣΣΩ, *pungo, stimulo.* 1 Maccab. VI. 57. κατέσπευδον καὶ ἐπενύσσοντο ἐκ τῆς ἄκρας, *stimulis quasi acti* festinarunt ex arce. Adde Lucian. Lexiph. p. 529. A.

ἘΠΙΝΥΣΤΑ'ΖΩ, *insuper dormito, capite declivi dormito.* תְּנוּמָה, *dormitatio.* Prov. VI. 4. ubi pro ἐπινυστάξῃς rectius, si quid video, in Ald. legitur ἐπινύσταξιν, aut ἐπινυστάξεις, ad quod e superioribus δῷς repetendum est. Adde Schol. Aristoph. Vesp. v. 2.

*ἘΠΙΝΥ'ΣΤΑΞΙΣ, *dormitatio.* V. ἐπινυστάζω.

ἘΠΙΞΕ'ΝΗΣ, pro ἐπὶ ξένης τῆς γῆς, *in terra peregrina.* 2 Macc. V. 9.

ἘΠΙΞΕΝΟ'ΟΜΑΙ, *hospitio excipior, diversor, hospitor.* גָּרַר, *disseco.* Prov. XXI. 7. ὄλεθρος ἀσεβέσιν ἐπιξενωθήσεται, exitium apud improbos *commorabitur.* Derivarunt a גּוּר. Vide et Sir. XXIX. 30. ἐπεξενώθη μοι ὁ ἀδελφὸς, *hospitio susceptus est a* me frater. Syrus: *viator enim supervenit mihi.* Lex. Vet. Ἐπιξενοῦμαι, *hospitor.* Vide Fischeri Ind. Palæph. s. h. v.

*ἘΠΙΞΕΝΟ'Ω, idem. Sir. XLVII. 3. ἐν λέουσιν ἐπεξένωσεν sec. Complut. h. e. *familiariter versatus fuit inter leones:* ubi alii libri ἔπαιξεν habent. Sine dubio reponendum est ἐπεξένωσεν.

*ἘΠΙ' ΟΙΚΟΣ ΜΕ'ΝΩ, *in ædibus alicujus maneo* s. *commoror.* הֵלִין, Hiph. a לִין, *pernocto, noctem transigo.* Jud. XIX. 5. sec. Oxon. ἐπ' οἶκος μεῖνον, ubi libri reliqui habent αὐλίσθητι.

ἘΠΙΟΡΚΕ'Ω, *pejero.* 3 Esdr. I. 49. Sap. XIV. 28.

ἘΠΙΟΡΚΙ'Α, *perjurium.* Sap. XIV. 25. Hesych. ἐπιορκία, ψεῦσμα.

ἘΠΙΠΕΙ'ΘΟΜΑΙ, *confido.* אָמַר מִבְטַחִי, *dico fiducia mea.* Job. XXXI. 24. — *בָּטַח, *confido.* Jud. IX. 26. Vide Var. Lect. — הֵנִיחַ Hiph. a נוּחַ, *facio quiescere.* Ies. XXX. 32. — חָסָה, *confido.* Deut. XXXII. 37. ἐφ' οἷς ἐπεποίθεισαν ἐπ' αὐτοῖς, in quibus *confisi sunt.* Gloss.

[S. in Cant. Script. ἐπεποίθησεν, αἰῤῥοῦσιν. Repone: 'Επεποίθεισαν, ῥέουσιν. Vide et Baruch. III. 10.

ΤΟ' 'ΕΠΙ'ΠΕΜΠΤΟΝ, sc. ΜΕ'-ΟΣ, *quinta pars.* חֲמִישִׁית, idem. ev. V. 16. VI. 4. Num. V. 7. Cf. πιδέκατον.

'ΕΠΙΠΕ'ΜΠΩ, *immitto.* שָׁלַח Pih. *itto.* Prov. VI. 19. Adde Symm. 'salm. LXXVII. 45. et Sap. XI. 8.

'ΕΠΙΠΙ'ΠΤΩ, *incido, confertim* *rruo, illabor.* נָהַר, *pronum me ex-ando.* Symm. 2 Reg. IV. 35. — הָפַךְ, *verto, converto.* Inc. 1 Sam. V. 19. ἐπέπεσον, *irruerunt.* Recte uoad sensum. Sermo enim ibi est le *doloribus partus,* de quibus nos uoque voce überfallen, *to be over-aken by,* uti solemus. — הִתְעַלֵּם Hithp. *occulto me.* Job. VI. 16. νῦν πεπτώκασίν μοι ὥσπερ χιὼν, confer-im irruunt in me tanquam nix: ibi tamen fortasse legendum πεπή-γασι. — נֶחֱלַק Niph. *dividor.* Gen. XIV. 15. Vox Hebr. seq. עַל h. l. ıotat *divisis copiis irruere.* — נָמַל, *succidor.* Job. XVIII. 17. ἐπιπεσεῖ-ται. Lege ἐκπεσεῖται vel potius ἀπο-πεσεῖται. — נָפַל, *cado.* Gen. XV. 12. ἔκστασις ἐπέπεσε τῷ 'Αβραάμ, ecstasis *irruebat* in Abrahamum. Vide et Dan. X. 7. Gen. XLV. 14. ἐπιπεσὼν ἐπὶ τὸν τράχηλον, *amplexus.* Exod. XV. 16. ἐπιπέσοι ἐπ' αὐτοὺς φόβος καὶ τρόμος, *irruat* in illos timor et tre-mor. Job. VI. 27. ἐπ' ὀρφανῷ ἐπιπίπ-τετε, in orphanum *irruitis.* Ibid. IV. 13. ubi ante ἐπιπίπτων inseren-dum est ὡς, vel simile. Adde Aqu. Gen. XVI. 12. Psalm. X. 10. Aqu. Theod. Psalm. XV. 6. Inc. Ezech. XI. 5. Hebr. Job. I. 15. sec. Olym-piodorum in Catena PP. GG. pag. 40. — *נְפִילִים, *gigantes.* Aqu. Gen. VI. 4. οἱ ἐπιπίπτοντες. — פָּעַר, *distendo.* Job. XVI. 10. — צָלַח *irruo.* Inc. 1 Sam. XI. 6. ubi tamen ἐπέπεσεν ad יִפֹּל v. 8. referre mavult Fischerus de Verss. GG. p. 111. 1 Macc. IV. 45. ἐπέπεσεν αὐτοῖς βουλὴ *f* ἀγαθὴ, *succurrebat* illis hoc bonum consilium: ubi ἐπιπίπτειν eleganter dicitur, *quod alicui succurrit, aut in mentem venit.* Confer Perizon. ad Ælian. V. H. I. 2. Cicero de Finib. Bon. et Mal. IV. 43. quod cuique in mentem *incideret.*

'ΕΠΙ'ΠΛΑΣΤΟΣ, *fucatus, ementi-tus.* אֱלִיל, *res nihili.* Symm. Job. XIII. 4. ἰατροὶ ἐπίπλαστοι, medici fu- *g* cati, s. ementiti, qui simulant se ideo venisse, ut medelam afferant, h. e. h. l. *ut solatio erigant.* — אֱלִילִים plur. *idola, quæ sunt tan-tum ficta numina.* Aqu. Psalm. XCV. 5. Adverbium ἐπιπλάστως legitur apud Marc. Anton. pag. 55. 12.

'ΕΠΙΠΛΕΙ'ΟΝ, *ut plurimum, ul-terius, copiosius.* Vide 'Επὶ πλεῖον in *h* Πλείων.

'ΕΠΙΠΛΕ'Ω, *innavigo.* עַל־פְּנֵי מַיִם *super facies aquæ.* Symmach. Job. XXIV. 18. ἐπιπλέων ὕδατι: ubi ali-quot MSS. et Drusius habent ἐπι-πλέον, quam lectionem Montfauconus repudiavit.

*'ΕΠΙΠΛΗΘΥ'ΝΩ, *impleo,* i. q. ἐπιπλήθω, quod legitur apud Apol-lon. Rhod. Argon. III. 270. רָבָה, *i multiplico me.* LXX sec. Vat. et Ald. Gen. VII. 17.

'ΕΠΙ'ΠΛΗΞΙΣ, *increpatio, objur-gatio.* 2 Macc. VII. 33. χάριν ἐπι-πλήξεως καὶ παιδείας, *objurgationis* et castigationis causa. Est ab ἐπιπλήσ-σειν, *increpare, objurgare.* Hesych. ἐπιπλήξειν, ἐπελθεῖν, ἐπιτιμῆσαι, ὑβρίσαι. Suidas: ἐπίπληξις, ἐπιτίμησις. Conf. Lex. N. T. s. h. v.

'ΕΠΙΠΛΗΡΟ'Ω, *impleo, adimpleo.* 2 Macc. III. 30. VI. 4. IX. 7.

*'ΕΠΙΠΛΗΣΙ'ΟΝ, i. q. πλησίον, *prope, juxta, cominus.* אֶל־מוּל, *e regione.* Jos. VIII. 33. sec. Compl.

a 'ΕΠΙΠΝΙ'ΓΩ, *suffoco.* חָנַק Pih. *strangulo.* Nah. II. 12. ἐπέπνιξε τοῖς λέουσιν.

'ΕΠΙΠΟΘΕ'Ω, *concupisco, desidero.* אִוָּה Pih. Mich. VII. 1. Pro ἐπεπόθησεν h. l. Hieronymus legit: ἃ πέπονθεν, *quæ passa est.* Sed ἐπεπόθησεν vera lectio est, nam exacte respondet Hebr. אִוְּתָה — גָּרַס, *frangor.* Aqu. et LXX Psalm.
b CXVIII. 20. ἐπεπόθησεν ἡ ψυχή μου τοῦ ἐπιθυμῆσαι. *Frangi* h. l. quasi *desiderio anima* dicitur, nam non solum גָּרַס, sed etiam sequens לְתַאֲבָה h. l. considerandum est. Hieron. *desideravit.* — הָבַל, *vanitas fio.* Psalm. LXI. 10. ἐπὶ ἅρπαγμα μὴ ἐπιποθεῖτε, *rapinam ne concupiscite.* Videntur legisse תֶּבְהָלוּ, *ne festinate ad divitias,* h. e. ne nimis eas
c cupiatis, quo sensu Prov. XXVIII. 22. occurrit. — חָמַל, *clementia utor.* Deut. XIII. 8. Jer. XIII. 14. In utroque loco legisse videntur חָמַד loco חָמַל, sed in posteriore minus commode ob sequentia. — יָאַב, *pronus, propensus sum.* Psalm. CXVIII. 130. — נִכְסַף Niph. *desiderio teneor.* Psalm. LXXXIII. 1. Theod. Job. XIV. 15. — עָרַג,
d *glocito,* etiam metaph. *desiderio feror.* Psalm. XLI. 1. — רָחַף, *commoveo me.* Deut. XXXII. 11. ἐπὶ τοῖς νοσσοῖς αὐτοῦ ἐπεπόθησε, h. e. *amare seu fovere solet pullos.* Picharellus mendum subesse suspicatur, et pro ἐπεπόθησε legendum esse ἐπιπέτηται, h. e. *involitat,* s. *involitare assolet,* quod solent super nidis aves facere,
e ut suspensæ aliquantulum alas agitent. Scharfenbergius ad h. l. eos existimat legisse יְרַחֵם, a רָחַם, *amare, tueri,* quod hoc sensu junctum particulæ עַל occurrit Ps. CIII. 13. Mihi autem Græci voci רָחַף subjecisse videntur notionem *desiderii* et *affectus,* quæ apud Syros obtinet. Conf. Th. Gatackeri Advers. Miscell. Lib. II. c. 2. et infra s. ἐπιποτάω. — תָּאַב, *ardenter desidero et appeto.* Theod. Quint. et Sexta Ed. ac LXX Psalm. CXVIII. 173.

'ΕΠΙΠΟ'ΘΗΜΑ, *desiderium.* מַאֲוַיִּים plur. *desideria, desiderata.* Aqu. Psalm. CXXXIX. 9. ἐπιποθήματα.

'ΕΠΙΠΟ'ΘΗΣΙΣ, *concupiscentia.* עֲגָבָה, *adamatio,* q. d. *amasiatio.* Aqu. Ex. XXIII. 11. f

'ΕΠΙΠΟΛΑ'ΖΩ, *supernato, innato, in superficie sum.* הֵצִיף Hiph. a צוּף, *natare facio.* 2 Reg. VI. 6. ἐπεπόλασε τὸ σιδήριον, *innatabat* ferrum. Hes. ἐπιπολάζει, ἐπιπλέει. Idem: ἐπιπολάσαντες, ἐπάνω τοῦ ὕδατος ἐπιφερόμενοι.

'ΕΠΙΠΟΛΥ`, *magna ex parte, multum, valde.* Vide 'Επὶ πολὺ in πολύς. g

*'ΕΠΙΠΟΝΗΡΕΥ'Ω et 'ΕΠΙΠΟΝΗΡΕΥ'ΟΜΑΙ, *improbus sum, improbe et nequiter ago, male tracto.* Vox hæc a Bielio omissa legitur Levit. XXVI. 33. ubi, si lectio cod. Oxon. ἐπιπονηρευομένη sana est, nec orta ex ἐπιπορευομένη, (ut ex eo probabile est, quia in textu Hebr. legitur אַחֲרֵיכֶם,) ἐπιπονηρεύειν est *male aliquem tractare.* i

'ΕΠΙ'ΠΟΝΟΣ, *laboriosus, operosus.* אֲבִיּוֹנָה, *appetitus.* Symmach. Cohel. XII. 5. διαλυθῇ ἡ ἐπίπονος, quod sensum non habet. Nonnulli legere volunt τὸ ἐπίπονον, *ærumna, calamitas,* quasi respectum sit ad אֲבוֹי, *heu,* unde deduxerit vocem אֲבִיּוֹנָה Hieronymus, qui transtulit *spiritus,* sc. *fortitudo,* legit, ut volunt, ἐπίπνοος. Neque sic tamen aliquis sensus exhibetur. 'Επίπνοος est *afflatus,* sed adjective: ἐπίπνοια, substantive, *instinctus.* E

conjectura Doederleinii legendum est ἐπιπόθησις, vel ἐπιπόθημα, quod voci Hebr. ex esse respondet. Alii substituunt ἐπιπονὴς, cum alias אֶבְיוֹן reddatur πένης (Job. XXIV. 4.), et Syrus quoque h. l. *inopiam* habeat. Desvœux ad h. l. pag. 259. judicat, Symmachum scripsisse ἐπιπονία, de qua voce videndus Hesychius. — מַכְאוֹב, *dolor*. Jer. XLV. 3. Symm. Ies. LIII. 3. Sir. VII. 16. μὴ μισήσῃς ἐργασίαν ἐπίπονον, ne averseris aut postponas operationem *laboriosam*. Hesych. ἐπίπονον, καματηρόν.

'ΕΠΙΠΟΡΕΥ'ΟΜΑΙ, *peragro, proficiscor, penetro, sequor*. אַחֲרֵי, *post*. Lev. XXVI. 33. — עָבַר, *transeo*. Ezech. XXXIX. 14. 2 Macc. II. 29. ἐπιπορεύεσθαι τοῖς ὑπογραμμοῖς τῆς ἐπιτομῆς, lineamenta epitomes *sequi*, h. e. rem compendio tradere. Adde 3 Macc. I. 4. ἐπιπορευομένη, *obambulans, huc et illuc discursitans*.

*'ΕΠΙΠΟΤΑ'Ω. רָחַף, *mollis, tener sum*, item: *molliter foveo*. Deut. XXXII. 11. ἐπιπότησε sec. Complut., quam lectionem quoque Grabius in textum recepit. Sed scribi debebat ἐπεποτήσατο, siquidem *involare* Græcis dicitur ἐπιποτᾶσθαι, [non ἐπιποτᾷν. Fortasse tamen legendum est ἐπεπότισε, *potum præbuit* s. *lactavit*, quod est signum aut exemplum τῆς ἐπιποθήσεως.

'ΕΠΙΠΡΕ'ΠΕΙΑ, *decor, vestis decora*. הָדָר, *decor, gloria*. Inc. Zach. VI. 13. Suidas: εὐπρεπείαις, στολαῖς εὐπρεπέσιν.

'ΕΠΙΠΡΕ'ΠΕΙ, *decet, convenit*. יָאָה, idem. Theod. Jer. X. 7. ὅτι σοὶ ἐπιπρέπει προσκυνεῖν σε, quoniam te *decet*, vel tibi *convenit*, ut adorent te. Sic enim legendum suspicatus est Bielius pro ὅτι σὺ ἐπέπρεψας προσκυνεῖν, et ex MS. Regio exhibet Grabius de Vitiis LXX Intt. p. 71. vel, ut Novi Collegii codex habet, σὺ ἐπέπρεψας προσκυνεῖν, vel ut Grabius emendandum putat, ὅτι σὺ ἐπέπρεψας προσκυνῆσαι. Conf. Prov. XXVI. 1. ubi Symm. et Theod. נָאוָה per verbum simplex ἔπρεψε interpretantur.

*'ΕΠΙΠΡΟΣΔΙ'ΔΩΜΙ, *insuper do*, seu: *addo*. Vide s. v. ἐπιπροστίθημι.

'ΕΠΙΠΡΟΣΤΙ'ΘΗΜΙ, *superaddo, insuper adjicio, proficio*. Prol. Sir. ὅπως ἐπιπροσθῶσι, ut *proficiant*, seu: ulterius progrediantur, coll. Prov. IX. 9. In Camerarii altera editione, quam Oporinus impressit, est ἐπιπροσδῶσι. Est autem ἐπιπροσδιδόναι, ut idem annotat, *proficere*, et præpositio πρὸς adjecta *incrementum* notat *profectus*, ut ad h. l. notavit Drusius. Hippocr. de Alim. pag. 380. 45. Phav. ἐπιπροσθεῖ, ἐμποδίζει, ἐπίκειται.

'ΕΠΙΠΤΥ'Ω, *superspuo, inspuo*, i. q. ἐπιφθύζω apud Theocrit. Id. II. 62. יָרַק, *spuo, inspuo*. Aqu. Lev. XV. 8. ἐπιπτύσῃ. Vide Eustath. ad Od. Α', p. 22. 9.

'ΕΠΙΠΩΜΑ'ΖΩ, *quasi operculo claudo, operio, obstruo*. אָטַר, *claudo, concludo*. Symm. Psalm. LXVIII. 16. — כָּסָה, *tego*. Aqu. Ps. XLIII. 20. Adde Hippocr. de Locis in Hom. p. 423. 30.

'ΕΠΙΡ'ΡΑΙ'ΝΩ, *inspergo, aspergo*. הִזָּה Hiph. a נָזָה, *spargo*. Inc. Num. XIX. 18. ἐπιῤῥανεῖ. — רָסַס, *conspergo, aspergo*. Symm. Ezech. XLVI. 17. ἐπιῤῥάναι. Vide quoque 2 Macc. I. 21.

'ΕΠΙΡ'ΡΑΜΜΑ, *assumentum*. אֵפוֹד. Hieron. Ep. de Vestit. Sacerdot. *Ephod*. LXX ἐπωμίδα, i. e. *superhumerale, appellant*. Aqu. ἐπίῤῥαμμα. Vide Drusium Anim Lib. II. cap. 55. et Braunium de Vest. Sacr. Hebr. L. II. cap. 5. §. 433—435.

'ΕΠΙΡ'ΡΑΝΤΙ'ΖΩ, *aspergo*. נָזָה, idem. Lev. VI. 27.

*'ΕΠΙΡ'ΡΑΝΤΙΣΜΟ'Σ, *inspersio*,

a *aspersio.* נִדָּה, *adspersio.* Num. XIX. 21. sec. Oxon.

ἘΠΙῤῤΈΩ, *influo, affluo.* הוּצַק Hoph. a יָצַק, *infundor.* Job. XXII. 16. ποταμὸς ἐπιῤῥέων οἱ θεμέλιοι αὐτῶν (tanquam) fluvius affluens fundamenta ejus. Legerunt יוֹצֵק loco יוּצַק.

ἘΠΙῤῤΊΝΟΝ, *quod ponitur supra nasum, ornamentum nasi* vel
b *frontale, quod fronti alligatum ad nares usque dependebat.* נֶזֶם, *annulus, qui ad ornamentum appenditur naribus.* Symm. Job. XLII. 12. Scribitur et ἐπιῤῥίνιον. Idem Ezech. XVI. 12. ubi vid. Drusius. Confer Casp. Bartholinum de Inaur. Vett. p. 87. seq. et Theod. Bartholinum de Morb. Bibl. c. 19. p. 49. seq.

c ἘΠΙῤῤΙΠΤΈΩ, *injicio.* 2 Macc. III. 26. πολλὰς ἐπιῤῥιπτοῦντας αὐτῷ πληγὰς, multas *injicientes* aut *infligentes* ipsi plagas. Adde Joseph. B. J. IV. p. 288. §. 3.

ἘΠΙῤῤΊΠΤΩ, idem. *הֵמִיט Hiph. a מוּט, *moveo, converto.* Symm. sec. Theodoretum Ps. LIV. 4. ubi ἐπιῤῥίπτειν sensu judiciali accipiendum est, ut *accusare, incusa-*
d *re, insimulare* notet. Hieron. *projecerunt super me.* Eusebius ibi Symmacho tribuit ἐπέγραψαν, sensu eodem. — *הֵקִים Hiph. a קוּם, *stare vel surgere facio, stabilio.* Jos. VIII. 29. sec. libros nonnullos, teste Bosio, ἐπέῤῥιψαν. Non male. Sermo enim ibi est de acervo lapidum. — הִשְׁלִיךְ Hiph. Jos. X. 11. Ps. XXI. 9. LIV. 25. Amos VIII.
e 3. Adde Theod. et LXX Job. XXVII. 22.

ἘΠΙῤῤΥΤΗ͂Σ, *infusorium, infundibulum.* מוּצָקוֹת, *infusoria.* Aqu. Zach. IV. 2. ἐπιῤῥυταί.

*ἘΠΙῤῤΩΓΟΛΟΓΈΩ, *racemos lego, racemationem facio.* 4 Macc. II. 9. Hesych. ἐπιῤῥωγολογῶν, καλαμῶνται τὸν ἀμπελῶνα.

ἘΠΙῤῤΏΝΝΥΜΙ, *corroboro, confirmo, spem addo, impello.* אִמֵּץ Pih. idem. Symm. Job. XVI. 5. ἐπέῤῥωσα, sensu metaphorico. 2 Macc. XI. 9. ἐπεῤῥώσθησαν ταῖς ψυχαῖς, *confirmati sunt animis.* Hes. ἐπιῤῥώννυσιν, ἰσχυροποιεῖ.

ἘΠΙ'ΣΑΓΜΑ, *quicquid equo vel jumento imponitur; ergo vel clitellæ et onera,* vel *ephippia, quæ insternuntur ad equitandum.* Hinc *sagmarius equus* apud Lampridium in Heliogabalo (Conf. Salmasium ad Scriptt. Historiæ Augustæ T. II. p. 438.), et *mulæ sagmariæ* apud Rhodiginum. מֶרְכָּב, *stragula* vel *sedile, cui insidetur.* Lev. XV. 9. ubi est *ephippium.*

ἘΠΙΣΑ'ΣΣΩ vel ἘΠΙΣΑ'ΤΤΩ, *insterno, sarcinis onero.* אָסַר, *ligo.* Jer. XLVI. 4. Sternendi notionem nonnulli veterum interpretum voci אָסַר h. l. tribuerunt, nec sine idonea causa. Certe חָבַשׁ, quod in genere *ligavit, alligavit,* de jumentis usurpatum etiam *stravit* notat, quod fit *alligatione cingulorum, clitellarum, frenorum,* etc. — הֶעֱמִיס Hiph. *onero.* 1 Reg. XII. 11. — חָבַשׁ. Vide s. v. אָסַר Gen. XXII. 3. ἐπέσαξε τὴν ὄνον αὐτοῦ, asinam suam *sarcinis onerabat.* Vid. et Num. XXII. 21. 2 Sam. XVII. 23. 1 Reg. XIII. 23. Vulg. *sternite mihi asinum. Qui cum stravissent.* Hesych. ἐπέσαξεν, ἔστρωσε. Suidas: ἐπεφόρτισεν. Lexic. Cyrilli MS. Brem. ἐπέστρωσεν.

ἘΠΙΣΕΙ'Ω, *quatio, concutio, impello.* הֵסִית Hiph. a סוּת, *incito.* Jud. I. 14. 1 Sam. XXVI. 19. 2 Sam. XXIV. 1. 1 Par. XXI. 1. Hesych. ἐπισειούσης, ἐπικελευομένης, ἀπὸ τῶν τὰς ἡνίας ἐπιχαλώντων. Σοφοκλῆς Ἀχαιῶν Συλλόγῳ.

ἘΠΙΣΗΜΑΙ'ΝΩ, *significo, indico,*

noto. טָפַל, assuo, consuo, concin- . Job. XIV. 17. ἐμισημήνω δὲ, εἴ ἄκων παρέβην. Putarunt nempe, טַמ esse h. l. i. q. חָתַם in priore embro, ac significare *signum imimere*. 2 Macc. II. 6. ἐπισημήνασαι τὴν ὁδὸν, *notare* viam.

'ΕΠΙ'ΣΗΜΟΣ, *signatus, signis vel otis distinctus, variegatus*, it. *insig-s*. *חָזוּת, *visio*. Dan. VIII. 5. ec. Compl. κέρας ἐπίσημον: ubi requi habent θεωρητόν. — כֶּתֶם, *aum insigne*. Theod. Cant. V. 12. bi pro ἐπίσημοι sine dubio reponenum est ἐπίσημος (quemadmodum Hebræus apud Origenem habet πίσημος χρυσίῳ,) aut potius cum almasio in Exerc. Plin. pag. 763. πίσημον χρυσίον, *insigne aurum*. — מְקֻשָּׁר part. Pyh. *colligatus*. Gen. XXX. 43. ubi *colligatæ oves* sunt *orpore compactæ, robustæ* adeoque *nsignes*, ἐπίσημοι. 1 Macc. XI. 37. XIV. 48. ἐν τόπῳ ἐπισήμῳ, in loco *llustri*. 2 Macc. XV. 37. ἔχειν ἐπίσημον τὴν τρισκαιδεκάτην τοῦ δωδεκάτου μηνὸς, *celebrare* tertiam decimam duodecimi mensis. Hesych. ἐπίσημος, ἐπιφανὴς, ἔνδοξος, προφανέστερος.

'ΕΠΙ'ΣΗΜΟΝ ΠΟΙΕ'Ω, *insignem facio*. נָשָׂא, *attollo*. Symm. Ps. IV. 7. ἐπίσημον ποίησον, quasi esset a נָסַס, unde נֵס, *vexillum*.

'ΕΠΙΣΗ'ΜΩΣ, *insigniter*. אוֹת, *signum*. Symm. Ps. LXXIII. 6. ἐπισήμως γνώριμα. Existimavit nempe, et recte ita judicavit, illud אֹתוֹת additum esse superlativi exprimendi gratia.

*'ΕΠΙ'ΣΗΣ, *similis, æqualis, par*. Sir. IX. 10. sec. Compl. amicus recens non est ἐπίσης, *æqualis, par*, seu *æque præstans* τῷ φίλῳ ἀρχαίῳ, ubi in codd. cum ἴσος et ἔφισος permutatur.

*'ΕΠΙΣΙΤΕ'Ω, *cibaria præbeo*. כָּרָה, *convivium apparo*. Job. XL. 25. ἐπισιτοῦνται sec. Compl.

'ΕΠΙΣΙΤΙ'ΖΩ, *cibum præbeo*. f הִצְטַיֵּר, *legatum me fingo*. Jos. IX. 4. ἐπεσιτίσαντο. Marg. cod. 58. Holm. τροφὰς μεθ' ἑαυτῶν ἔλαβον. Legerunt יִצְטַיָּדוּ cum Daleth, quod notat *commeatu se instruxerunt*. Confer Cappelli Crit. S. p. 748. seq. Vox ipsa legitur præterea apud Herod. VII. p. 439. 9. et Strabonem III. p. 251. A.

'ΕΠΙΣΙΤΙΣΜΟ'Σ, *cibaria, viaticum, commeatus*. g צֵיד, *viaticum*. Nehem. XIII. 15. — צֵדָה et צֵידָה, idem. Exod. XII. 39. Jos. I. 11. Psalm. LXXVII. 29. Adde Aqu. Symm. Theod. Genes. XLV. 21. Aqu. Ps. CXXXI. 15. Hesych. ἐπισιτισμὸν, ἐφοδιασμόν.

'ΕΠΙΣΚΑ'ΖΩ, *claudico, titubo*, צוֹלֵעַ verbale, *claudicans, claudus*. Genes. XXXII. 31. ἐπέσκαζε τῷ h μηρῷ αὐτοῦ, *claudicabat* femore suo, ubi Coislin. in margine: ἐπεχώλευεν, ἐπέκλινε τῷ ποδὶ, quod videtur Scholion esse. Hesych. ἐπίσκαζεν, ἐχώλευεν.

*'ΕΠΙΣΚΑΡΙ'ΖΩ, *salio, palpito*. עָיֵף, *lassus sum*. Jud. IV. 21. sec. cod. 128. Holm. ἐπεσκάρισε καὶ ἐξέψυχε. Vide s. ἀποσκαρίζω.

'ΕΠΙΣΚΕΠΑ'Ω vel 'ΕΠΙΣΚΕΠΑ'ΖΩ, *obtego, tegmen obduco, obvelo*. i סָכַךְ, *tego, obtego*. Thren. III. 43. — שׁוּף, *contero*, it. *occulto*. Symm. Ps. CXXXVIII. 10. ubi fortasse melius esset ἐπισκεδάζειν, *insuper dissipare*, nam σκεδάζειν est σκορπίζειν, ἀθετεῖν, καταργεῖν Hesychio, quod *conterendi* notioni affine. Vide quoque Schol. Aristoph. Lysistr. 663.

'ΕΠΙΣΚΕ'ΠΤΗΣ, *inspector*. פָּקִיד, *præfectus*. Aqu. Ezech. XXIII. 23.

'ΕΠΙΣΚΕ'ΠΤΟΜΑΙ, *inspicio, respicio, inquiro, dispicio, lustro, re-*

a *censeo, inviso, visito, punio.* בִּקֵּר Pih. *inquiro.* Lev. XIII. 36. οὐκ ἐπισκέψεται ὁ ἱερεὺς περὶ τῆς τριχὸς, non *inquiret* sacerdos de crine. Ib. XXVII. 31. οὐκ ἐπισκέψεται ἀνὰ μέσον καλοῦ καὶ πονηροῦ, non *inquiret,* an bonum vel malum sit. Esdr. VI. 1. ἐπεσκέψατο ἐν ταῖς βιβλιοθήκαις, *inquisivit* in bibliothecis. Ezech. XXXIV. 11. ubi Cappello legisse
b videntur וּפְקַדְתִּים, cui sententiæ nemo facile accedet. — בֹּקֶר, *mane.* Num. XVI. 5. ἐπέσκεπται καὶ ἔγνω ὁ Θεὸς τοὺς ὄντας αὐτοῦ, *respexit* et agnovit Deus suos: ubi non legerunt פָּקַד, uti Cappellus volebat, sed respexerunt notionem vocis בָּקַר, quæ in Pihel *investigare, inquirere* notat. Lexic. Cyrilli MS. Brem. ἐπέσκεπται, ἐπεσκέψατο καὶ
c ἔγνω. — דָּרַשׁ, *quæro.* 2 Par. XXIV. 6. Ez. XX. 40. — הִתְיַלֵּד Hithp. *natales profiteor.* Num. I. 18. ἐπεσκέπησαν κατὰ γενέσεις αὐτῶν, *lustrabantur* juxta familias suas. — יָרַד, *descendo.* 1 Sam. XX. 17. ἐπισκεπήσῃ, ubi cum Chald., Syro et Arabe legerunt תִּפָּקֵד, *multum desideraberis.* — נִחֵם Pih. *consolor.* Job. II. 11. τοῦ παρακαλέσαι καὶ ἐπισκέ-
d ψασθαι αὐτόν. Sed sine dubio verba h. l. transposita sunt, ut ἐπισκέπτεσθαι Hebr. נוּד, παρακαλέω autem Hebr. נִחֵם respondeat, i. q. apparet e vers. Vulg. quæ habet, *ut pariter venientes visitarent eum et consolarentur.* — פָּקַד, *diligenter et accuratus inspicio.* Theodot. Job. XXXV. 15. ἐπισκέπτεσθαι ὀργήν. Vulg. *inferre furorem.* Aqu. Jer.
e XXIII. 4. ἐπισκεπῶσιν. LXX Gen. XXI. 1. κύριος ἐπεσκέψατο τὴν Σάῤῥαν, dominus *invisit* Saram, dum scil. implevit promissa, quæ ei dederat. Vide et Gen. L. 24. Ex. IV. 31. Ruth. I. 6. 1 Sam. II. 23. ac conf. Lex. N. T. s. h. v. Num. I. 19. ἐπεσκέπησαν αὐτοὶ ἐν ἐρήμῳ, *recensebantur* illi in deserto. Vide et Num. II. 4. 28. 30. IV. 28. 33. Jud. XV. 1. ἐπεσκέψατο τὴν γυναῖκα, *invisebat* uxorem suam. Esdr. I. 2. ἐπεσκέψατο ἐπ' ἐμὲ, *respexit,* vel: *elegit* me. Jer. V. 9. μὴ ἐπὶ τούτοις οὐκ ἐπισκέψομαι, num in ista non *animadvertam.* Jer. XI. 22. ἐπισκέψομαι ἐπ' αὐτοὺς, *puniam* eos. Vide et Jer. XXXVI. 31. XLIV. 13. 29. Jer. XXIII. 2. οὐκ ἐπεσκέψασθε αὐτὰ, scil. τὰ πρόβατα, non *curam gessistis* illarum, sc. ovium. Phav. ἐπισκέπτομαι, τὸ προμηθεῖσθαι καὶ τίθεσθαί τινος. — פָּקִיד, *præfectus.* Neh. XII. 41. — שׂוּשׂ, *gaudeo.* Jerem. XXXII. 41. Sir. II. 17. ἐπισκέπτεσθαι, *inquirere, judicare,* etiam *punire.* Ibid. XVII. 26. ἐπισκέπτεται, *conspicit* et *perlustrat.* Judith. XIII. 20. ἐπισκέψασθαί σε ἐν ἀγαθοῖς.

*ΕΠΙΣΚΕΠΩ, *tego, contego.* אָטַם, *occludo, obturo.* Symm. 1 Reg. VI. 4. ἐπισκέποντας. Montf. *ad prospectum.* Male: nam fenestræ occlusæ non inserviunt prospectui. Fortasse tamen reponendum est ἐπισκεπομένας.

ἘΠΙΣΚΕΨΙΣ, *inspectio, visitatio, lustratio, recensio, deliberatio,* etiam per *metonymiam, visitati,* seu *ad pugnam numerati.* בִּקֹּרֶת, *animadversio, flagellatio.* Inc. Lev. XIX. 20. — מִפְקָד, *census.* 2 Sam. XXIV. 9. 1 Par. XXI. 5. Nehem. III. 31. sec. Compl. — פְּקֹד infin. Jerem. XXVII. 22. — פְּקֻדָּה, *visitatio.* Num. III. 36. XVI. 29. — פְּקֻדִים part. Pah. plur. *numerati.* Exod. XXX. 13. Num. II. 32. (ubi haud pauci codd. Holmes. e glossemate, aut ex alio interprete ἀριθμὸς habent pariter ac IV. 41.) III. 39. 2 Macc. V. 18. ἐπὶ τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ γαζοφυλακίου, ad *visitationem* gazophylacii. 2 Macc. XIV. 20. πλείονος δὲ γενομένης περὶ τούτων ἐπισκέψεως, cum multa de his fieret *deliberatio.*

*ΕΠΙΣΚΕΥΑ'ΖΩ, apparo, extruo, instauro, reparo. בָּדַק, rimor. 2 Par. XXXIV. 10. ἐπισκευάσαι καὶ κατισχύσαι τὸν οἶκον, ut repararent et firmam redderent domum. Symm. 2 Reg. XII. 5. ubi ἐπισκευασθῆναι per instaurandum, reparandum esse vertendum est, ut sit i. q. δεῖσθαι τῆς ἐπισκευῆς, ut legitur in altera Symmachi editione.—הֶעֱלָה Hiph. accendo. Exod. XXX. 8. Sermo ibi est de lucernis, quæ reparantur, antequam accenduntur. Vide infra s. כָּבָה. — חִדֵּשׁ Pih. renovo. 2 Par. XXIV. 4. — חִזֵּק Pih. restauro. 2 Par. XXIV. 12. XXIX. 3. Symm. 2 Reg. XII. 5. — כָּבָה, extinguor. 1 Sam. III. 3. πρὶν ἢ ἐπισκευασθῆναι. Conjicere fortasse aliquis posset, reponendum esse ἀποσβεσθῆναι, vel ἐπισκιασθῆναι, quemadmodum quoque apud nos lucernas aut lampadas tegendo extinguere solent. Sed fortasse utraque conjectura non opus est. Scilicet satis constat, lucernas s. lampadas, quæ erant in tentorio conventus ex mandato divino (Levit. XXIV. 2. seq.), numquam extingui debuisse, sed cotidie renovandas ac redintegrandas fuisse. Hujus præcepti divini bene memor incertus ille interpres omnem errandi occasionem adimere voluit versione π. ἢ ἐ.: nam paulo ante, quam extinguerentur, reparandæ et restaurandæ erant.

'ΕΠΙΣΚΕΥΗ', reparatio. בֶּדֶק rima, fissura. Symm. 2 Reg. XII. 5. ubi partim formula ἐνισχύσουσιν τὴν ἐπισκευὴν occurrit, partim δεόμενον τῆς ἐπισκευῆς. Posterius uti bene voci Hebr. respondet, ita in priore formula ἐπισκευὴ notabit id, quod instaurandum ac reparandum est, nisi statuere malimus, Symmachum בֶּדֶק prorsus omisisse in versione sua, ac formula ἐνισχύειν τὴν ἐπισκευὴν tantum Hebr. חִזֵּק exprimere voluisse.

*ΕΠΙΣΚΗ'ΠΤΩ, irruo, ingruo, urgeo, insto. שׁוּב, revertor. Inc. 2 Sam. XXIII. 10. ἐπίσκηψιν sec. cod. Reg. ubi alii ἐπίστρεψιν habent. Sed altera quoque lectio a textu Hebr. non prorsus aliena dici potest. f

'ΕΠΙΣΚΙΑ'ΖΩ, inumbro, obumbro. אָצַל, sepono. Theod. Num. XI. 25. In mente habuit radicem צָלַל. — *כִּי טוֹב צִלָּהּ, quia bona umbra ejus. Symm. Hos. IV. 13. ἐπισκιάζουσαν. g
Bene quoad sensum. Non inepta tamen est conjectura Bahrdtii, Symmachum potius scripsisse εὐσκιάζουσαν. — מַשְׂכִּית, imaginatio. Prov. XVIII. 11. μέγα ἐπισκιάζει. Vulg. circumdans eum. Vogelius putat, eos legisse מְשַׂכֵּנוּ. Jaegerus ad h. l. hæc verba expressa arbitratur ex חוֹמָה נִשְׂגָּבָה, libero interpretandi genere, et tropo alio sub- h
stituto, ut σκιὰ de defensione ac tutela metaphorice accipiendum sit, quemadmodum murus altus est signum certi præsidii et adjumenti. Mihi autem LXX potius deduxisse videntur a rad. שָׂכַךְ, quæ tegere, obtegere notat. — סָכַךְ, tego. Ps. XC. 4. CXXXIX. 8. — שָׁכַן, habito, commoror. Ex. XL. 32. ἐπεσκίαζεν ἐπ' αὐτὴν ἡ νεφέλη, obumbrabat i
illum nubes.

'ΕΠΙΣΚΟΠΕΥ'Ω, inspicio, observo. צָפָה, speculor. Mich. VII. 7. — צָפַן, speculor, insidior. Symm. Ps. LXV. 7. Cæterum occurrit quoque hæc vox apud Nicet. Annal. XXI. 6. 400. ut me docuit doct. Lobeck. ad Phrynichi Eclog. p. 591.

'ΕΠΙΣΚΟΠΕ'Ω, idem. אִתְבַּקַּר Chald. Hithp. perquiror. Esdr. V. 17. ἐπισκεπτέσθω, ubi alii ἐπισκεψάσθω habent. — דָּרַשׁ, quæro. Deut. XI.

a 12. — יָדַע, *scio*. Esth. II. 11. — נִצֵּחַ Pih. *urgeo*. 2 Par. XXXIV. 12. ἐπισκοπεῖν, *inspicere*, nempe ad opus urgendum. — פָּקַד, *visito*. Prov. XIX. 23. Legerunt יִפָּקֵד. — מֻפְקָד part. Hoph. *præfectus*. Al. 2 Reg. XII. 11.

ἘΠΙΣΚΟΠΗ', *inspectio, visitatio, cujus in Deo alia est gratiæ, alia iræ, ultio, vindicatio, vindicta, punitio,*
b *lustratio, recensio*. בִּקֹּרֶת, *flagellatio*. Lev. XIX. 20. LXX, quos et Lutherus secutus est, pro *animadversione* simpliciter et *pœna* acceperunt. — יִרְאָה, *timor*. Job. VI. 14. Acceperunt hic ἐπισκοπὴν sensu bono. — פָּקַד, *visito*. Jer. VI. 15. Job. XXXI. 14. ubi post ἐπισκοπὴν ex antecedentibus supplendum erit ποιῆται (ita nempe, ut post ἐπισκοπὴν
c comma ponatur, ac τίνα cum sequentibus jungatur.), aut ποιήσῃ aut ποιήσηται, ac vox ipsa sensu judiciali adhibetur. Adde Inc. Prov. XIX. 23. — פָּקֹד infin. *visitando*. Gen. L. 24. 25. Exod. III. 16. XIII. 19. — פְּקֻדָּה, *inspectio, visitatio*. Theod. Exod. XXX. 13. LXX Num. IV. 16. Job. X. 12. (ubi *providentiam* notat. Lex. Cyrilli MS. Brem. ἐπι-
d σκοπὴν, προνόησιν, πρόνοιαν.) Ps. CVIII. 7. — פְּקוּדִים part. Pah. plur. *visitati*. Num. I. 21. ubi ἐπισκοπὴ *visitatos*, seu *ad pugnam numeratos* notat. Ib. VII. 2. XIV. 29. — צָפוּן, *reconditum*. Ez. VII. 22. μιανοῦσι τὴν ἐπισκοπήν μου. Videntur צְפוּנִי accepisse, quasi esset a צָפָה, *speculari*. Ex Grotii sententia LXX arcanum h. e. adytum templi τὴν
e ἐπισκοπὴν vocarunt, quia Deus ibi signa exhibebat suæ majestatis. 3 Macc. V. 42. ubi consilii mutatio (de Judæis sc. non interficiendis) dicitur γινομένη πρὸς ἐπισκοπὴν τῶν Ἰουδαίων, facta ad *salutem* Judæorum. In notione *pœnæ* legitur Sap. XIV. 11. XIX. 14. Sap. III. 13. ἐπισκοπὴ ψυχῶν Bretschneidero esse videtur *judicium de beandis vel damnandis mortuis*, coll. 1 Petr. II. 12. 3 Esdr. VI. 5. notione *curæ ac tutelæ*, ἐπισκοπῆς γενομένης ἐπὶ, Chald. עֵין אֱלָהֲהוֹם הֲוָת עַל, *oculus Dei super*. Esdr. V. 5. Sir. XXXVII. 18. σκοποὶ καθήμενοι ἐπὶ μετεώρου ἐπισκοπῆς, speculatores in alta *specula* collocati, ubi ἐπισκοπὴ æque ac σκοπιὰ (Conf. Stephani Thes. L. Gr. T. III. p. 823.), *ipsam speculam*, seu *locum excelsum, unde prospectatur*, notat. Lectionem
g cod. Vatic. ἐπὶ σκοπῆς antecedens formula ἐπὶ μετεώρου non admittere videtur. Hesych. ἐπισκοπή, ἐκδίκησις.

ἘΠΙΣΚΟΠΗ' ἘΣΤΙ, *inspectio est, visitatio judicialis est*. נִפְקַד Niph. Num. XVI. 29. εἰ δὲ κατ' ἐπίσκεψιν πάντων ἀνθρώπων ἐπισκοπὴ ἔσται αὐτῶν, si autem vulgari *pœna* afficiantur. Ies. XXIV. 22. XXIX. 6. — סָכַן,
h *prodest*. Job. XXXIV. 9. ὅτι οὐκ ἔσται ἐπισκοπὴ ἀνδρὸς, h. e. non a Deo *beneficiis afficietur*. Symm. εὐδοκήσει. In textu Hebr. legitur: *nullam utilitatem percipiet vir*. Vulg. *non placebit vir Deo*. — רָצָה, *beneplacitum habeo*. Job. XXXIV. 9. καὶ ἐπισκοπὴ αὐτῷ παρὰ κυρίου, ubi pro καὶ legere mallem κἂν, et ἐπισκοπῇ notionem *beneplaciti* et *gratiæ* tribuere. Ἐπισκοπή μοι παρά τινος notat *gratia*
i *alicujus et favore fruor, habeo mihi aliquem propitium*. Vulg. *etiamsi cucurrerit cum eo*. Secutus est interpretem Græcum, qui בִּרְצֹתוֹ a רָצָא aut רוּץ, *currere*, deduxit.

ἘΠΙΣΚΟΠΗ'Ν ΠΟΙΕ'Ω et ΠΟΙΕ'ΟΜΑΙ, *inspicio, visito, curam gero*. סוֹד, *arcanum*. Job. XXIX. 4. θεὸς ἐπισκοπὴν ἐποιεῖτο τοῦ οἴκου μου. Verum quidem est, סוֹד interdum
k de *amicitia* et *intima familiaritate* dici, sed magis tamen vero accedere mihi videtur, LXX legisse סָכַךְ, *tegere, obtegere*. Certe Symmachus h. l. voce περιφράσσων usus est. —

הֵאִיר עֵינַיִם, *illumino oculos*. Prov. XXIX. 13. ἐπισκοπὴν αὐτοῦ ποιῆται, ejus *curam habet*, providentiam suam exserit in defendendo oppressos. Formula Hebr. de *lætandi materia, quam Deus præbet*, explicanda est. — הֵשִׂים תִּפְלָה Hiph. *pono insulsitatem*. Job. XXIV. 12. ubi loco תִּפְלָה legerunt תְּפִלָּה, *preces*, *ponere* seu *admittere preces*, sc. *afflictorum et oppressorum*. Vulgatus: *Deus inultum abire non patitur*. — פָּקַד, *visito*. Job. VII. 18. ἐπισκοπὴν αὐτοῦ ποιήσῃ, *curam* ejus habeas.

'ΕΠΙ'ΣΚΟΠΟΣ, *inspector, visitator, præfectus, præses*. אֵל, *Deus*. Job. XX. 29. — מָפְקָד part. Hoph. *præfectus*. 2 Par. XXXIV. 12. 17. — נוֹגֵשׂ, *exactor*. Ies. LX. 17. — פְּקֻדָּה, *inspectio*. Num. IV. 16. 2 Reg. XI. 19. — פָּקוּד part. Pah. *præfectus*. Num. XXXI. 14. τοῖς ἐπισκόποις τῆς δυνάμεως, *præfectis* exercitus, coll. 2 Reg. XI. 16. — פָּקִיד, idem. Inc. Gen. XLI. 34. LXX Jud. IX. 28. (ubi *imperatorem* notat. Conf. Valckenarii Scholas in Actus Apostol. I. 20. p. 332. seq.) Neh. XI. 9. 14. 22. Sic et apud Gentiles præsides s. præfectos urbium vel regionum ἐπισκόπους dictos esse ostendit Dougtæus in Anal. Sacr. P. II. Ex. 93. p. 139. Vide et Elsnerum ad 1 Tim. III. 2. — צִיֻּנִים, *signa, monumenta*. Aqu. ac Inc. Jer. XXXI. 21. Legerunt sine dubio צוֹפִים a צָפָה, *speculari*. Ex conjectura Montfauconi uterque scripserat σκοποὺς vel κατασκόπους. Sap. I. 6. τῆς καρδίας αὐτοῦ ἐπίσκοπος ἀληθής, cordis ejus *spectator* verus. 1 Macc. I. 53. ἐπισκόπους, *curatores* rei, coll. Joseph. A. J. XII. 5. 4. Hesych. ἐπίσκοπος, βασιλεύς, ἐπήκοος, φύλαξ, ἐπόπτης, κατάσκοπος.

'ΕΠΙΣΟΒΕ'Ω, *abigo*. Sir. XXII. 21. βάλλων λίθον ἐπὶ πετεινὰ, ἐπισοβεῖ αὐτά. Ita Bielius Trommium secutus, sed perperam: nam in omnibus codd. hucusque collatis ἀποσοβεῖ ibi legitur. f

*ΕΠΙΣΟΣ, *similis*, etiam *æqualis, par*. Sirac. IX. 12. ubi cum ἐπίσης et ἴσος in codd. permutatur. Ib. XXXI. 31. ἔπισον ζωῆς, *vitæ accommodatum est*. Complutensia vertunt *additamentum* *vitæ*: h. e. addit, adauget et producit vitam homini.

'ΕΠΙ'ΣΠΑΣΤΡΟΝ, *funis, quo aliquid attrahitur*, vel *velum, quod aditui alicui obducitur*. מָסָךְ, *tegumentum*. g Ex. XXVI. 36. Cyrillus ad h. l. ἐπίσπ. ὀνομάζει τὸ τῆς θύρας περιπέτασμα κ. τ. λ. Procopius autem funem intellegit, δι' οὗ συνήγετό τε καὶ ἡπλοῦτο τὸ καταπέτασμα. Num. IV. 27. Samar. Num. IV. 25. Legitur præterea Exod. XXXV. 16. sec. Compl. ubi nihil ei in textu Hebr. respondet. Hesych. ἐπίσπαστρον, βρόχον. h

'ΕΠΙΣΠΑ'Ω, άομαι, *attraho*. *נגר in notione *terrendi*. Aqu. Prov. XXI. 7. ubi vel deduxit a גָּרַר, *traxit, attraxit*, vel respexit notionem *colligendi* ac *congregandi*, quam גור quandoque habet. — מָשַׁךְ, *traho*. Ies. V. 18. οἱ ἐπισπώμενοι τὰς ἁμαρτίας, qui pœnas tanquam funibus attrahunt, h. e. provocant judicia divina. Suidas: ἐπισπώμενος, ἐπα- i κολουθῶν· ἐπισπώμενος δὲ προσλαμβάνων καὶ ἐπισύρων. — סָחַב, *traho, distraho*. Al. 2 Sam. XVII. 13. — סִלֵּף Pih. *perverto*. Symm. Prov. XIII. 6. Bene quoad sensum. Nam *pejores reddit*, quod exhibent verba Hebr., non differt sensu a verbis *attrahit peccatum*, aut *auget peccatorum numerum*, quod Symmachus posuit. Præterea سلف est *præcessit*, سلّف *præcedere fecit*. — שָׁאַב, *exhaurio*. Nah. III. 14. ἐπίσπασαι σαυτῇ, h. e. duc aquam, sc. in s. ad

a munitiones tuas. Eodem quoque modo Hebr. שָׁאַב intellegendum est. — תָּפַשׂ, *prehendo*. Genes. XXXIX. 12. Judith. XII. 11. de *amoris commercio* vel *concubitu* adhibetur, ac cum ὁμιλεῖν permutatur. (Ἐπισπᾶσθαι ibi metaph. est *allicere* aut *eo pertrahere mulierem, ut sui copiam faciat*. Cf. Xen. Cyrop. V. 5. 5.) Syrus ibi usus est voce ܢܓܕ, quæ
b de *familiaritate* ac *intima conjunctione* adhibetur. Sap. I. 12. μὴ ἐπισπᾶσθε ὄλεθρον ἔργοις χειρῶν ὑμῶν. In eadem *conciliandi* notione legitur quoque apud Josephum A. J. IX. 8. pag. 496. ed. Hav. Ibid. XIX. 3. ἕτερον ἐπισπάσαντο λογισμὸν, aliud *ceperunt* consilium. Vulg. *assumserunt*. I Macc. XIV. 1. τοῦ ἐπισπάσασθαι βοήθειαν αὐτῷ, ad *colligendas* sibi co-
c pias auxiliares. Vulgatus: *contrahere*, sensu Lat. coll. Cic. Att. VIII. 12. uti apud nos quoque zusammenziehen, *to draw together*, sensu militari dicitur. 4 Macc. V. 1. ἐπισπᾶσθαι per *rapere* vertere mallem, quam cum interprete Latino de *attractione præputii* intellegere. Conf. v. 4. ubi per ἀρπάζεσθαι s. συναρπάζεσθαι explicatur.
d *ΕΠΙΣΠΑ'ΟΜΑΙ ΘΑ'ΝΑΤΟΝ, *attraho s. concilio mortem*. עָמַל seq. לְ, *laboro*, et ex adjuncto, *labore efficio ac concilio mihi aliquid*. Theod. Prov. XVI. 26. ubi LXX habent ἐκβιάζεται ἑαυτῷ τὴν ἀπώλειαν. Bene quoad sensum.

'ΕΠΙΣΠΕΥ'ΔΩ, *festino, accelero, festinare facio*. הִבְהִיל Hiph. idem. Esth. VI. 14. ἐπισπεύδοντες ἐπὶ τὸν πό-
e τον, *propere ducentes* ad convivium. Active usurpatur verbum istud etiam apud Josephum A. J. Lib. X. c. 15. ἐπέσπευδον τὴν δίωξιν. — מִהֵר Pih. idem. Prov. VI. 18. — רָדַף, *persequor*. Symm. Prov. XIII. 11. 3 Esdr. I. 25. aut potius 27. ubi ἐπισπεύδειν est *urgere, imperare festinationem*.

'ΕΠΙΣΠΛΑΓΧΝΙ'ΖΟΜΑΙ, *misereor*. חָמַל, *clemens sum, parco*. Symm. Deut. XIII. 8. ἐπισπλαγχνισθήσῃ.

'ΕΠΙΣΠΟΥΔΑ'ΖΩ, *festino, accelero*, et ἐπισπουδάζομαι, *celeriter acquiror*. אוּץ, *festino retro*. Prov. XXI. 5. Gen. XIX. 15. sec. Alex. et Coton. — בָּהַל Pih. Prov. XX. 11. Sc. secuti sunt h. l. lectionem marginalem. *Properare pecunias* legitur apud Horat. Od. III. 24. 62. pro *properando* vel *per scelus accumulare*. — *מְהֻבָּל, *ex vanitate*. Prov. XIII. 11. ἐπισπουδαζομένη. Vulgatus *festinata*. Ex sententia plerorumque legerunt literis transpositis מְבֹהָל a בָּהַל, *festinare*. Sed legerunt potius מְהֻבָּל part. Pyh. ab הָבַל, coll. Arab. هبل, quod *festinare* notat. Cf. Arnoldi Symb. Critt. p. 96. — *נִצַּח, *vinco*, etiam *urgeo*. 2 Par. XXXIV. 12. sec. Compl. seu Inc. Int. Adde Lucian. Piscat. p. 200. B.

'ΕΠΙΣΠΟΥΔΑΣΤΗ'Σ, *sollicitator*. מַדְהֵבָה fœm. *aurea*. Ies. XIV. 4. Videntur nonnullis legisse מַרְהֵבָה, ut reponere quoque voluit Michaëlis, præeunte Syro, et collato ibid. XXX. 7. Sed non opus est, nam Arab. نعب est *abigere, auferre*, ut multis exemplis docuit Schultensius in Opp. Min. p. 263.

'ΕΠΙ'ΣΤΑΜΑΙ, *novi, scio*. דַּעַת, *scientia*. Prov. XV. 2. — הָבִין Hiph. a בִּין, *intelligere*. Job. XIV. 21. XXXVIII. 20.— הִשְׂכִּיל Hiph. *intellego*. Deut. XXXII. 28. Ies. XLI. 20. — יָדַע. Hebr. et οἱ λοιποὶ Gen. XLVII. 6. LXX Ex. IV. 14. IX. 31. et alibi sæpius. — נָצַר, *custodio*. Job. VII. 19. ὁ ἐπιστάμενος τὸν νοῦν. In lingua Arab. (نطر) et

Æthiop. נָצַר notat *inspexit, adspexit.* — רָעָה, *pasco.* Prov. X. 22. Legerunt יִרְעוּ pro יִרְעוּ, *pascent.* — *תָּעָה, *erro.* Prov. XIV. 22. Legerunt יֵדְעוּ, verbum non dissimilis quidem soni, sed dissimillimæ significationis.

ἘΠΙΣΤΑ'ΣΕΙΣ, *epistases.* שְׁפַתַּיִם, *lapides focarii.* Quidam *cremathras* esse dicunt. Aquila sec. ed. primam Ez. XL. 43. Sed lectio ipsa mihi est admodum suspecta. Suspicor legendum esse ἐπισπάσεις, *attractiones*, s. ἐπισπαστῆρες, nam vox Hebr. notat *uncinos ferreos ad suspendendam carnem.* Fortasse tamen ἐπιστάσεις notat *ea quæ apponuntur*, qualia sunt *lapides focarii.*

*ἘΠΙΣΤΑΣΙ'Α, *mora in aliqua re, attenta consideratio, præfectura, cura.* הַצּוֹת, *rixando*, inf. a נָצָה. Num. XXVI. 9. ἐν τῇ ἐπιστασίᾳ sec. Compl. Videtur hic Inc. Int. ἐπιστασίαν in ea notione accepisse, ut sit i. q. ἐπισύστασις in eod. Vat., *seditio, tumultus, conjuratio.* Certe paulo ante ibid. pro ἐπισυστάντες Alex. et Compl. etiam ἐπιστάντες habent. Hesych. ἐπιστασίαν, προστασίαν, παραμονήν.

ἘΠΙ'ΣΤΑΣΙΣ, *aggressio, incursio.* 2 Macc. VI. 3. ἐπίστασις τῆς κακίας, *aggressio* malitiæ. Significat ἐπίστασις h. l. *impetum, cum rei instamus*, h. e. *eam persequimur.* A nonnullis h. l. vertitur *præceptum.*

*ἘΠΙΣΤΑΤΕ'Ω, *præsum, præfectus sum.* 3 Esdr. VII. 2. ἐπιστάτουν τῶν ἱερῶν ἔργων, h. e. *templo exstruendo præerant.* In textu Chald. Esr. VI. 14. בְּנֵה exstat. Polyæn. Stratag. Lib. V. c. 1. αὐτὸς ὑπέσχετο τοῦ ἔργου ἐπιστάτης ἂν γενέσθαι, ubi de templo Jovis ab Agrigentinis ædificando sermo est. Etymol. M. 369. 51. τῶν ἔργων ἐπιστατεῖν.

ἘΠΙΣΤΑ'ΤΗΣ, *præfectus.* מְנַצֵּחַ, *præfectus.* 2 Par. II. 2. XXXIV. 13. — נָגִיד, *dux, princeps.* 2 Par. XXXI. 12. — נֹגֵשׂ, *exactor.* Exod. V. 14. — פָּקִיד, *præfectus.* 2 Reg. f XXIV. 39. Jer. XXIX. 26. LII. 22. — רֹדֶה part. *dominator.* 1 Reg. V. 16. — *שֹׁטֵר, *præfectus, inspector.* Symm. Jos. I. 10. ἐπιστάτας sec. Procopium in Cat. Niceph. p. 7. — שַׂר, *princeps.* Exod. I. 11. Hesych. ἐπιστάτης, ἐφέστης ἢ ἐπαίτης, ἀπὸ τοῦ ἐφίστασθαι, ἢ ἐπίτροπος, ἢ διδάσκαλος, καὶ ὁ ταχτικὸς, καὶ ὁ βραβευτὴς, καὶ ἄρχων τις Ἀθήνησι, καὶ ὁ ἐφεστηκώς. g

*ἘΠΙΣΤΕ'ΛΛΩ, *mitto ad, mitto literas, per literas certiorem facio,* aut *rogo.* שָׁלַח, idem. 1 Reg. V. 8. sec. cod. Alex. ubi vox ἐπιστέλλω non est in ἀποστέλλω mutanda, cum verosimile sit, Salomonem legatum cum literis misisse.

ἘΠΙΣΤΗΘΙ'ΖΟΜΑΙ, *pectori alicujus incumbo.* הִתְרַפֵּק Hithp. *adhæreo.* h Al. Cant. VIII. 5. ἐπιστηθιζομένη, ubi vide notas L. Bos.

ἘΠΙΣΤΗ'ΜΗ, *scientia.* בִּינָה, *intellegentia.* Job. XXXVIII. 36. Dan. I. 20. — דֵּעַ. Job. XXXII. 6. XXXVI. 3. — דַּעַת. Exod. XXXI. 3. XXXV. 29. Num. XXIV. 16. — הַשְׂכֵּל. Job. XXXIV. 35. — דֵּעָה וְהַשְׂכֵּל. Jer. III. 15. — חָכְמָה, *sapientia.* Exod. XXXVI. i 2. Ezech. XXVIII. 4. 5. 7. 17. — טַעַם, *sapor,* it. *consilium.* Al. Job. XII. 20. — *מַדָּע. Dan. I. 17. et II. 21. sec. Chis. — שֹׁגֵג part. *errans.* Job. XII. 16. Sine dubio existimavit, non commode dici posse Dei esse errantem, adeoque voci Hebr. contrariam tribuit notionem, — שֵׂכֶל ; שָׂכַל. 2 Par. II. 12. Neh. VIII. 10. — שִׂכְלוּת. Cohel. I. 17. — תְּבוּנָה. Exod.

a XXXVI. 1. Job. XII. 12. 3 Esdr. VIII. 8. *πολλὴν ἐπιστήμην περιεῖχεν*, magnam *curam* et *diligentiam* adhibuit. Vulgat. *magnam disciplinam obtinebat*. Sic *ἐπισταμένως* legitur apud Hom. Il. VII. 317. Sirac. XVII. 6. *ἐπιστήμη* est *lex Mosaica*. Ibid. XIX. 22. *ἐπιστήμη πονηρίας*, peccatorum prudentia, h. e. scientia et ars nequitiam astute et ma-
b ligne exercendi. In Prol. Syr. *studium* notat.

ἘΠΙΣΤΗΜΟΝΙ'ΖΩ, *doceo*. הִשְׂכִּיל Hiph. *intellegere facio*. Aqu. Symm. Ies. LII. 13. *ἐπιστημονισθήσεται*.

*ἘΠΙΣΤΗΜΟ'ΝΩΣ, *prudenter, intellegenter*. מַשְׂכִּיל part. Hiph. *intellegere faciens*. Aqu. Symm. Ps. XLVI. 8. sec. Vat. Conf. Repertor. Bibl. et Or. Literat. T. XIV. pag.
c 390. Pollux Onom. I. 157. V. 144.

ἘΠΙΣΤΗΜΟ'ΟΜΑΙ, *scientiam admitto, erudior*. הִשְׂכִּיל Hiph. *intellegere facio*, etiam *intellego*. Aqu. Psalm. II. 10. *ἐπιστημώθητε*. Inc. Ps. XCIII. 8.

ἘΠΙΣΤΗΜΟ'Ω, ῶ, *doceo, intellegere facio*. הִשְׂכִּיל Hiph. Aqu. Psalm. XXXI. 8. *ἐπιστημώσω σε*.

d ἘΠΙΣΤΗ'ΜΩΝ, *sciens, scientia præditus, sapiens, peritus*. יֹדֵעַ part. Pah. idem. Deut. I. 15. — נָבוֹן part. Niph. a בִּין. Deut. I. 13. IV. 6. Ies. V. 21. — מַשְׂכִּיל. Dan. I. 4. sec. Chis. Aqu. Psalm. XLIV. 1. LIII. 1. — מַשְׂכֶּלֶת part. fœm. Hiph. *intellegens, prudens*. Aqu. et Theod. Prov. XIX. 14. Hesych.
ἐπιστήμων, σοφός. Suidas: *ἐπιστήμονος,*
e *τοῦ ἐμπείρου*.

*ἘΠΙΣΤΗ'ΡΙΓΜΑ, *fulcrum*, metaph. *columen, præsidium*. מִשְׁעָן, *scipio, cui quis innititur*. 2 Sam. XXII. 19. sec. Vat.

ἘΠΙΣΤΗΡΙ'ΖΩ, Ι'ΖΟΜΑΙ, *stabilio, innitor*. *אֱמוּנָה, *fidelitas*. Aqu. (?) sec. cod. X. Holm. Exod. XVII. 12. *ἐπιστηριγμέναι*. Sic quoque, sed sine nomine Interpretis, cod. 57. Non male quoad sensum. Vide quoque s. *στηρίζω*. — הִתְרַפֵּק Hithp. *adhæreo*. Cant. VIII. 5. *ἐπιστηριζομένη ἐπὶ τὸν ἀδελφιδὸν αὐτῆς, recumbens* s. *innixa* super dilectum suum. رنق in Conj. VIIma notat *innixus alicui rei*. Vulgat. *innixa*. Confer Schultensii Op. Min. p. 249. רפק in l. Æthiop. *recumbere, accumbere* notat, et pro *ἀνακλίνεσθαι* ponitur in Vers. Æthiop. Matth. VIII. 11. Vide supra s. v. *ἐπιστηρίζομαι*. — יָעַץ, *consilium do*. Psalm. XXXI. 10. *ἐπιστηριῶ ἐπὶ σὲ ὀφθαλμούς μου*, *figam* in te oculos meos. Vulg. *firmabo super te oculos meos*, h. e. intenti in te erunt oculi mei. Variæ sunt de hac versione Intt. sententiæ. Secundum Koehlerum legerunt אֶעֱצָה a rad. עָצָה, cui hanc significationem tribuerunt, coll. Prov. XVI. 30. Alii statuunt, ante עָלֶיךָ supplendum esse אָשִׂים quod Gen. XLIV. 27. et Jer. X. 4. additur, et supplevit h. l. Syrus. Nonnullis denique accepisse videntur, quasi esset a יָעַן vel עָזַן, *robustus fuit*, nempe אִיעָזָה. Sed si cogitamus, Arab. وغض propr. *stipandi* notionem habere, omnibus his conjecturis commode carere poterimus. — נִסְמַךְ : סָמַךְ. Kal et Niph. Οἱ λοιποί. Ies. LIX. 16. LXX Jud. XVI. 30. *ἐπεστηρίξατο ἐπ' αὐτοῖς*, *innitebatur* illis. 2 Reg. XVIII. 21. *ὃς ἂν ἐπιστηριχθῇ ἀνὴρ ἐπ' αὐτήν*. Ies. XXXVI. 6. Symm. et LXX Psalm. LXX. 7. — נָחַת, *descendo*. Psalm. XXXVII. 2. *ἐπεστήριξας ἐπ' ἐμὲ τὴν χεῖρά σου*. Theodoretus ad h. l. *ἐπεστήριξας* κ. τ. λ. *ἐκ μεταφορᾶς τέθεικε τῶν αἰκιζομένων, καὶ πολλὰς ἐπιφερόντων πληγάς*. Inde Suidam sua deprom-

sisse in ἐπιστήριξας monet Küsterus. Inde quoque emendandus est Hesychius, apud quem perperam legitur: καὶ ἐπιστήρισας, ὠργίσθης, ἢ ἐπιστήριξας. Reponendum nempe Bielio videtur: Ἐπιστήριξας τὴν χεῖρά σου, ὠργίσθης. Sed ultimo verbo ἐπιστήριξας indicatur varietas lectionis in textu Græco, et ὠργίσθης exprimit phrasin ἐπιστήρισας ἐπ' ἐμὲ τὴν χεῖρά σου. — נָכוֹן. Niph. a כּוּן. Jud. XVI. 27. 30. — נִצַּב Niph. a יָצַב. Gen. XXVIII. 13. — נִשְׁעַן Niph. Jud. XVI. 27. 2 Sam. I. 6. — *עַל, *super*. Theod. et LXX Jud. XVI. 26. 29. Bene quoad sensum. — Vox ἐπεστήρικται apud Inc. Int. Hab. III. 4. quorsum referenda sit, incertum est. Fortasse legit וְשָׂם שָׂם.

ἘΠΙΣΤΟΙΒΑ'ΖΩ, *constipo, congero*. עָרַךְ, *ordino*. Lev. I. 12. Al. Lev. I. 7. 8. Vide et Sir. VIII. 4. et Eustath. in Od. A', p. 6. 31.

ἘΠΙΣΤΟΛΗ', *epistola*. אִגְּרָא Chald. *epistola*. Esdr. IV. 8. 11. V. 6. — אִגֶּרֶת, idem. 2 Par. XXX. 1. Neh. II. 7. Esth. IX. 26. — כְּלִי, *vas, instrumentum*. Ies. XVIII. 1. Faber ad Harmarum P. II. p. 125. conjicit, LXX loco בִּכְלֵי legisse כִּבְלֵי, quod sit *consutum, colligatum, complicatum*, a כָּבַל, *vincire*. Doederleinius ad h. l. mavult reponere ἐπὶ στολαῖς βιβλίνοις, *navigiis papyraceis*, quod mihi præferendum videtur. — כְּתָב, *scriptura*. Esth. III. 14. — סֵפֶר, *liber*. Ies. XXXIX. 1. Inc. 2 Reg. XX. 12. — שִׂטְנָה, *accusatio*. Esdr. IV. 6. ubi ἐπιστολὴ *libellum actionis* notat. 1 Macc. VIII. 22. *instrumentum fœderis*.

*ἘΠΙΣΤΡΑΤΕΙ'Α, *expeditio*. 3 Macc. III. 14. ἐκ τῆς εἰς τὴν Ἀσίαν γενομένης ἡμῶν ἐπιστρατείας, *post factam a nobis in Asiam expeditionem*. Xenoph. de Expedit. Cyri Lib. II. c. 4. §. 1. Vide quoque infra s. v. ἐπιφάνεια.

ἘΠΙΣΤΡΑΤΕΥ'Ω, *bellum infero, milito, expeditionem suscipio adversus* f
aliquem. צָבָא, idem. Ies. XXIX. 7. 8. XXXI. 4. Zach. XIV. 12. 2 Macc. XII. 27.

*ἘΠΙΣΤΡΑΤΟΠΕΔΕΥ'Ω, i. q. ἐπιστρατεύω, *castra moveo adversus aliquem*. Judith. II. 21. sec. Alex. et Vat. ἐπεστρατοπέδευσεν, *castra metatus est*. Subst. ἐπιστρατοπεδεία, *locatio castrorum ex adverso hostis*, item: *expeditio, impetus hostilis*, a g
Stephano non notatum, reperitur apud Polybium Lib. V. c. 76. 9. et I. 77. 7.

ἘΠΙΣΤΡΕ'ΦΩ, *converto*, it. *revertor*. אָסַף, *colligo*, it. *recipio*. Jos. XX. 4. — בּוֹא, *venio*. 1 Reg. XXII. 27. — בָּחַן, *probo*. Mal. III. 10. ἐπιστρέψατε δὴ ἐν τούτῳ. Num deduxerunt a חָנָה, Ar. حنى, *in-*
clinavit, deflexit? aut a בָּחַר? aut a h
פָּנָה, ut legerint פְּנוּ נָא? — דָּחַף, *impello*. In Niph. *festino*, h. l. *festinanter redeo*. Esth. VI. 12. ἐπέστρεψεν (sc. ἑαυτὸν) εἰς τὰ ἴδια, *revertebatur domum*. — הִבִּיט Hiph. a נָבַט, *intueor*. 1 Sam. XVI. 7. μὴ ἐπιστρέψῃς (sc. σεαυτὸν) εἰς τὴν ὄψιν αὐτοῦ, ne *convertas te* ad faciem ejus, h. e. ne *respicias* faciem ejus. Ies. LXIII.
15. ubi tamen mihi admodum vero- i
simile est pro ἐπίστρεψον legendum esse ἐπίβλεψον, quod Aqu. et Symm. habent. Thren. I. 13. ubi etiam nonnulli pro ἐπιστρέψατε reponere malunt ἐπιβλέψατε. — *הִכְנִיעַ Hiph. a כָּנַע, *incurvare facio*. Ies. Job. XL. 7. sec. Drusium ἐπέστρεψε, quod tamen referre mallem ad sequens הֲדֹךְ, cujus loco legerit הָדַר (hoc enim Syris id significat), vel הָפַךְ. — הָפַךְ, *verto, muto*. 1 Sam.

a IV. 20. X. 9. Dan. X. 16. sec. Chis. — *הִשְׁבִּית Hiph. a שָׁבַת, *cessare facio.* Dan. XI. 18. sec. Chis. N. L. — הִשִּׂיג Hiph. a נָשַׂג, *attingo.* 1 Sam. XIV. 27. — הֵשִׂים Hiph. a שׂוּם, *pono,* item: *converto.* Ezech. XXXV. 2. — הִשְׁלִיךְ Hiph. *projicio.* 2 Sam. XX. 12. ubi ἐπιστρέφειν notionem Hiphil. habet, ut sit i. q. ἐπιῤῥίπτειν, qua voce h. l. alii
b usi sunt. — *חָשַׁב, *cogito.* Inc. Thren. II. 8. sec. Theodor. Cod. Norimb. et Ed. Ald. ἐπέστρεψε. Legit תָּשֵׁב, a rad. שׁוּב. — *יָשַׁב, *sedeo.* Jud. IX. 41. sec. Oxon. ἐπέστρεψεν, cujus versionis auctor יֵשֵׁב a verbo שׁוּב, *redire,* deducendum credidit. — וְנִגַּשׁ, Niph. *appropinquo.* Jer. XXX. 18. — נָהָה, *lamentor.* Inc. 1 Sam. VII. 2. ἐπέστρεψεν. Sermo ibi
c est de lamentatione recipiscentiæ ac pœnitentiæ indice, de qua ἐπιστρέφειν πρὸς τὸν Θεὸν sæpius adhibetur. Conf. v. 3. et Joseph. A. J. VI. 2. 1. Quod alii volunt conferendum esse Arab. نزا, *perduci,* nullo exemplo probari potest. — נִכְנַע, Niph. *humilio me.* 2 Par. XXXIII. 19. Sc. *humiliare* h. l. est *se convertere ad Deum.* — נָפַל, *cado.* 2 Reg.
d V. 21. 1 Par. XII. 19. ἐπιστρέψει (sc. ἑαυτὸν) πρὸς τὸν κύριον αὐτοῦ, convertet se ad Dominum suum. — סָבַב : הֵסֵב, Kal et Hiph. *circumeo, circumdo.* Jud. XVIII. 23. 2 Reg. IX. 18. ἐπίστρεφε (sc. ἑαυτὸν) εἰς τὰ ὀπίσω μου, revertere post me. Al. Esdr. VI. 22. ἐπέστρεψε καρδίαν βασιλέως ἐπ' αὐτοὺς, *convertit* cor regis ad illos, h. e. animum regis Assur
e *propensum fecit* illis. Conf. Sirac. XLVIII. 10. et Luc. I. 17. et ad h. l. L. Bos. Adde 1 Par. X. 14. ubi ἐπιστρέφειν est vernaculum zuwenden, *to forward something to a person.* h. e. *efficere, ut aliquid ad aliquem perveniat.* — סָבִיב, *circumquaque.* 1 Sam. XIV. 21. ubi pro סָבִיב וְגַם legerunt סָבְבוּ גַּם, aut יָסֹבּוּ. Adde Ez. XLII. 17. 19. — סִפֵּר, Pih. *narro.* 1 Reg. XIII. 11. N. L. — פָּנָה, *respicio.* Genes. XXIV. 49. Exod. VII. 23. Num. XIV. 25. Adde Jud. XV. 4. ubi pro ἐπέστρεψε fortasse legendum συνέστρεψε. — *רָצָה, in Pih. et Hithp. *gratiam alicujus mihi conciliare studeo, ambio,* coll. 1 Sam. XXIX. 4. Aqu. Job. XX. 10. Jam si ἐπιστρέφειν, *se convertere ad aliquem,* h. l. esset i. q. vernaculum: sich an einen wenden, *to turn to a person,* h. e. *alicujus opem ac protectionem implorare, expetere sibi aliquid ab aliquo,* nec incommoda nec aliena a textu Hebr. dici posset hæc versio. Quia tamen Aquila non amat tales formulas loquendi metaphoricas, statuere mallem, eum יְרַצּוּ derivasse a רוּץ, *currere, accurrere.* — שׁוּב : הֵשִׁיב, Kal et Hiph. Symm. et LXX Ps. LXVII. 24. pro הָשֵׁב Vulg. *convertam.* Theodot. Jerem. XXXIV. 12. ubi notat *reducere e captivitate in patriam.* Aqu. sec. cod. Mosqu. Genes. III. 19. LXX Gen. VIII. 12. Jud. XIX. 3. ubi ἐπιστρέφειν τινὰ τινὶ est *reconciliare aliquem alicui.* Confer supra s. v. διαλλάσσω. 1 Sam. XXIII. 23. ἐπεστρέψατε, ubi nunc in Hex. Montfauc. legitur ἐπιτρέψατε, quod est merum vitium typographicum. Ib. XXVI. 23. ubi ἐπιστρέφειν est *retribuere, remunerari,* quasi *redire facere ad aliquem.* Symm. ἀποδώσει. 2 Reg. III. 4. i., *tributi loco aliquid dare.* 2 Chron. XII. 10. 11. οἱ ἐπιστρέφοντες, qui a Theodoreto in Quæst. T. I. p. 493. exponuntur οἱ τοῦ ναοῦ φύλακες. Hesych. ἐπίστροφος καὶ φροντίζων ἢ ἐπιμελητής. Adde Suidam. Ps. VII. 12. pro ἐπιστρεφῶν legendum sine dubio est ἐπιστρέφω-

u. Psalm. LXXXIV. 9. Legerunt אֵלַי יָשֻׁ. Ps. CXVIII. 79. Si lectio ἐπιστρεψάτωσάν με sana est, vel πρὸς supplendum erit ante με, quod quædam exemplaria adjunctum habent, vel sic accipiendum: *convertant me*, h. e. *arguant, corrigant me, ad rectam viam revocent*. Sed cum Bogellio suspicor legendum μοι. Vulg. *convertantur mihi*, h. e. redeant ad me, scil. ad pristinam amicitiam et vitæ consuetudinem, qui antea se subduxerant. Thren. I. 14. ubi pro ἐπιστρέψαι Theodoretus habet ἀποστρέψαι, rectius forsse. Eodem modo Mal. II. 6. pro ἐπίστρεψεν forte legendum ἀπέστρεψεν. Sic certe Vulgat. Syr. Arab. — שׁוּב לָלֶכֶת, *redeo eundo*. 1 Reg. XIII. 17. — שׁוֹבָב, *aversus*. Jerem. III. 22. — שָׁלַח, Pih. *dimitto*. Ies. XLV. 13. Habet ἐπιστρέφειν h. l. notionem Hiphilicam. — שָׁמַע, *audio*, etiam *obedio*. Jerem. XII. 17. XXXIV. 10. — *שָׁפַךְ, *effundo*. Dan. XI. 15. sec. Chis. ubi an sensum expresserint, aut vere legerint הָפַךְ, dijudicare nequeo. — שֶׁקֶר, *mentior*. Incert. 1 Sam. XV. 29. ubi pro ἐπιστρέψει sine dubio reponendum erit ἀποστρέψει, quod vide supra. — תּוּב, Chald. Dan. IV. 31. 33. — תְּשׁוּבָה, *reditus*. 2 Sam. XI. 1. 1 Reg. XX. 22. 26. 2 Paral. XXXVI. 10. Judith. VI. 5. ἐπιστρέφειν secundum Baduellum est *in fugam vertere*. Sirac. XVII. 24. ἐπιστρέφειν ἐπὶ κύριον esse videtur i. q. δεῖσθαι κατὰ πρόσωπον, *preces facere pro remissione peccatorum, suppliciter veniam postulare*. Ibid. XVIII. 13. *emendare, reducere in rectam viam*. Sap. XVI. 7. ubi ἐπιστρέφεσθαι est *advertere se ad intuendum* s. *intueri*. Sap. XIX. 2. ubi pro ἐπιστρέψαντες legendum ἐπιτρέψαντες.

'ΕΠΙ'ΣΤΡΕΨΙΣ, *conversio*. מְשׁוּבָה *aversio*. Symmach. Jer. III. 22. τὰς ἐπιστρέψεις Scribendum sine dubio ἀποστρέψεις. Ἐπιστρέφειν et ἀποστρέφειν sæpe invicem permutari, ex exemplis s. ἐπιστρέφω allatis luculenter apparet. f

'ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ', *conversio, reditus*, it. *animi propensio, desiderium, summus amor*. *גֶּבֶא, *fossa, in qua aqua colligitur*. Ez. XLVII. 11. ἐν τῇ ἐπιστροφῇ αὐτοῦ. Legerunt וּבְבֹאוֹ, *et cum intrabit*, sc. *ripas*, h. e. *redibit*. — *מִשְׁפָּט, *jus*. Ez. XVIII. 28. ubi *facere judicium* est *recte agere*, g *se convertere ad Deum*. — שְׁבוּת, *captivitas*. Theod. Jer. XXXIII. 36. Significat hic ἐπιστροφὴ *reditum e captivitate*. Deduxit autem שְׁבוּת non a שָׁבָה, sed a שׁוּב, *redire*. — שׁוּב, infin. *reverti*. Ez. XLVII. 8. — תְּשׁוּקָה, *appetitus*. Cant. VII. 10. ἡ ἐπιστροφὴ αὐτοῦ ἐπ' ἐμὲ, animi ipsius *propensio* erga me, seu: præ amore et mei desiderio totus in me h convertitur, uti solent amantes fixis oculis amicas suas intueri. Confer L. Bos. Exerc. in N. T. p. 27. et Fulleri Miscell. Sacr. Lib. III. c. 16. p. 368. Sir. XVIII. 21. ἐπιστροφὴ est *conversio ad Deum* sensu morali. Vulg. *conversatio*, quod est i. q. *conversio* apud Senecam Ep. 75. Ib. XL. 2. XLIX. 3.

'ΕΠΙΣΤΡΩΝΝΥ'Ω, *insterno, sub-* i *sterno*. הִתְפַּלֵּשׁ, Hithp. *voluto me*. Ezech. XXVII. 30. σποδὸν ἐπιστρώσονται: sensu eodem.

'ΕΠΙΣΤΥ'ΛΙΟΝ, *epistylium, ornamentum columnæ superimpositum*. כֹּתֶרֶת, *cinctura, coronamentum*, quo aliquid, e. g. columna, undique cingitur. Symm. 1 Reg. VII. 16.

*'ΕΠΙΣΥΓΧΩΡΕ'Ω, *concedo, consentio*. Esther. V. 8. sec. Vet. Alt. ἐπισυγκεχώρηκε σὲ ὁ βασιλεὺς ἀφανίσαι αὐτόν.

'ΕΠΙΣΥΝΑ'ΓΩ, *congrego*. אָסַף, idem. Ies. LII. 2. Mich. IV. 11.

a Hab. II. 5. — הֵשִׁיב, Hiph. a שׁוּב, redire facio, retraho. Gen. XXXVIII. 29. — כָּנַס, Pih. colligo, congrego. Psalm. CXLVI. 2. — *כְּנַשׁ, Chald. congrego. Dan. III. 2. sec. Chis. — מָלֵא, plenus. Jerem. XII. 6. Arab. ملأ est turba, conventus. Conf. Michaëlis in Suppl. p. 1504. — נוֹסַד, Niph. a יָסַד, consulto. Psalm.
b XXX. 17. ἐπισυναχθῆναι, convenire consultandi causa. — *נִלְוָה, Niph. copulor. Dan. XI. 34. sec. Chis. Bene quoad sensum. — סָאַן, confligo. Ies. IX. 5. ἐπισυνηγμένην δόλῳ. Ita ex mera conjectura transtulisse mihi videntur, ignorantes nempe veram notionem vocis Hebraicæ. — צֹהַר, fenestra. Gen. VI. 16. ἐπισυνάγων, congregan-
c dis inter ædificandum animalibus et aliis ad vitam sustentandam necessariis. Aut legerunt צֹבֵר aut habuerunt pro participio verbi צָהַר, quod in l. Arab. ضهر conjunxit notat. Confer quoque Schultens. Op. Min. p. 99. — קִבֵּץ, colligo, congrego. 1 Reg. XVIII. 20. Ps. CI. 23. CV. 45. — קָהַל, idem. 2 Par. XX. 27. 1 Macc. V. 53. ubi ἐπισυνάγων
d est receptum exercitus tueri.

'ΕΠΙΣΥΝΑΓΩΓΗ', congregatio. 2 Macc. II. 7. ἕως ἂν συναγάγῃ ὁ Θεὸς τὴν ἐπισυναγωγὴν τοῦ λαοῦ, ex Hebraismo, pro: donec congreget Deus populum.

'ΕΠΙΣΥΝΕ'ΧΩ, insuper mecum teneo, habeo, contineo, continenter habeo. 3 Esdr. IX. 17.

'ΕΠΙΣΥΝΙ'ΣΤΗΜΙ, insurgo adver-
e sus aliquem, conspiro. הִגִּיד, Hiph. a נָגַד, indico. Jer. XX. 10. Derivarunt a גָּדַד vel גּוּד, quod notat turmatim convenire, ac videtur convenientius. — הִקְהִיל, Hiph. congrego. Num. XVI. 19. — נוֹעַד, Niph. a יָעַד, convenio. Num. XIV. 35. — נִצָּה, Niph. rixor, item rebello. Num. XXVI. 9. — סִלּוֹן, spina. Ez. II. 6. Fortasse deduxerunt a סָלַל, aggerare, cumulare. — עָמַד seq. עַל. Al. Lev. XIX. 16.

'ΕΠΙΣΥΣΚΕΥΑ'ΖΩ, vasa colligo, spolio. נִצֵּל, Pih. eripio. Al. et LXX sec. Compl. Exod. III. 22. ἐπισυσκευάσατε, ubi vide Var. Lectt. in ed. Bosiana notatas.

'ΕΠΙΣΥ'ΣΤΑΣΙΣ, coitio, qua plures in aliquem insurgunt, conspiratio, tumultus. הַצּוֹת, inf. Hiph. a נָצָה, rixas movendo. Num. XXVI. 9. ἐν τῇ ἐπισυστάσει τοῦ κυρίου, in coitione adversus Dominum. — עֵדָה, congregatio. Num. XVI. 40. 3 Esdr. V. 90. ἐπισυστάσεις ποιούμενοι, tumultus excitantes. Ita et Act. XXIV. 12. et apud Josephum c. Apion. p. 1045. Vide L. Bos. Anim. ad SS. GG. p. 117.

'ΕΠΙΣΥΣΤΡΕ'ΦΩ, congrego, convoco. קָהַל, idem. Num. XVI. 42. Vide et 1 Macc. XIV. 44. ἐπισυστρέψαι συστροφήν, cœtus factiosos agitare.

'ΕΠΙΣΥ'ΣΧΕΣΙΣ, retentio. עֲצֶרֶת, idem. Inc. Levit. XXIII. 36.

'ΕΠΙΣΦΑΛΗ'Σ, lubricus, periculosus. Sap. IX. 14. Hes. ἐπισφαλής, βλαβερός, ἐπικίνδυνος.

'ΕΠΙΣΦΑΛΩ'Σ, lubrice, periculose. Sap. IV. 4.

*'ΕΠΙΣΦΗΝΟ'Ω, insuper obstruo et obturo cuneo. נָעַל, obsero. Jud. III. 24. sec. cod. 75. Holm. ἐπισφήνωσιν. Ita enim legendum loco ἐπισφίνωσιν.

'ΕΠΙΣΦΡΑΓΙ'ΖΩ, obsigno. חָתַם, idem. Neh. IX. 38.

'ΕΠΙ'ΣΧΕΣΙΣ, retentio. *מַעְצוֹר, restrictio. Aqu. 1 Sam. XIV. 6. —

עצרת, *retentio*. Samar. Num. XXIX. 5. sec. Schol. ed. Bos. ubi vid. fontf. Incert. Lev. XXIII. 36. ıqu. Deut. XVI. 8.

'ΕΠΙΣΧΥ'Ω, vel ΥΈΝΩ, *invalesco*, *rævaleo*. Sirac. XXIX. 1. ἐπισχύων ῆ χειρὶ αὐτοῦ, *qui manu sua prævalet*, ı. e. *qui multum largitur*. Conf. Spicil. I. p. 52. seq. 1 Macc. VI. 6. πίσχυσαν ὅπλοις καὶ δυνάμει, *invalue-unt* armis et potentia.

*ΈΠΙΣΧΩ, *cohibeo*. חדל, *desisto*. Jud. XX. 28. ἢ ἐπισχῶμεν, aut *desistamus a pugna*. Ita Oxon. sed alii κοπάσωμεν habent.

'ΕΠΙΣΩΡΕΥ'Ω, *coacervo*, *accumulo*. דגל, *vexillum*. Symm. Cant. II. 4. ἐπισωρεύσατε. Legit ex nonnullorum sententia דגרו a דגר, *collegit*, *congregavit*, aut, quod magis placet, דגלו, imp. Kal, ut sensum exprimere voluerit. Nam ad signa militaria se congregare solent milites, et ibi tuti esse. — חתם, *obsigno*. Symm. Job. XIV. 17. Sed ibi non tam voci חתם, quam formulæ חתם בצרור, *signare in fasciculo* (Vulg. *quasi in sacculo*), respondet. Adde Schol. Aristoph. Pac. 224.

'ΕΠΙΤΑΓΗ', *mandatum*, *præceptum*. חק, *statutum*. Dan. III. 16. sec. Chis. Symm. Mich. VII. 11. Vide et Sap. XIV. 16. XVIII. 16. ubi æque ac XIX. 6. ἐπιταγὴ *pœnam* notat, *quæ ab omnipotentis manu proficiscitur*. Quæ observatio an illustrationi loci Paulini Tit. II. 15. inserviat, aliis dijudicandum relinquo.

'ΕΠΙ'ΤΑΓΜΑ, *præceptum*. אור, *lumen*. Symm. Job. XXV. 3. Scil. e quemadmodum *illuminare docere* notat apud Hebræos, ita etiam *lumen Dei* ejus *religionem ac præcepta* significat.

'ΕΠΙΤΑΡΑ'ΣΣΩ, *conturbo*, *perturbo*, *confundo*. 2 Macc. IX. 24.

'ΕΠΙ'ΤΑΣΙΣ, *intentio*, metaph. *amplificatio*, *incrementum*. Sap. XIV. 18. εἰς ἐπίτασιν θρησκείας, *ut cultus eo major redderetur*.

'ΕΠΙΤΑ'ΣΣΩ vel ΤΤΩ, *præcipio*, f *mando*, *ordino*, *colloco*. * אמר, *dico*, *præcipio*. Dan. I. 18. et II. 2. 46. sec. Chis. — * בחר, *eligo*. Inc. 2 Sam. XIX. 38. ubi ἐπιτάσσειν τί τινὶ *optare*, *rogare*, *petere ab aliquo* significat. Qui enim aliquid ab altero petit, injungit ei quasi ac præcipit, ut certum bonorum genus sibi conferat. — חקק, quod etiam *statuere*, *decernere*, *leges ferre* notat. Jud. V. g 14. — יסד, Pih. *fundo*, *statuo*. Esth. I. 8. — פקד, *dilegenter et accuratus inspicio*, item *mando*. Inc. 1 Sam. XXV. 15. ubi ἐπιτάσσειν notat *inique ac severe alicui imperare*. — צוה, Pih. Gen. XLIX. 32. Esth. III. 12. — *קום. Ps. CVI. 29. יקם, *stare fecit*, ἐπέταξεν, Non videntur legisse יצו a צוה, ut nonnullis placuit, sed libere verterunt, sensu tamen eodem. h Sermo enim ibi est de tempestate, quæ jussu divino tranquillatur, unde etiam in sequentibus additur: καὶ ἔστη. — רשם, Chald. *consigno*, *exaro*. Dan. VI. 9. Libere transtulit. — בשם, *in nomine*, h. e. *jussu et mandato*. Esth. VIII. 9. Tob. III. 15. ἐπίταξον ἐπιβλέψαι εἰς με, *velis* me respicere, s. respice me. Ib. v. 6. VIII. 7. aut potius 10. ἐπιτάσσειν de i *benigna Dei voluntate* explicandum est. P. Fagius: יהי רצון. 3 Esdr. V. 51. Hebr. כתב. Esdr. III. 4. 3 Esdr. II. 26. 28. Chald. שום טעם Esdr. IV. 19. 21. 1 Macc. IV. 61. ἐπέταξεν ἐκεῖ δύναμιν, *collocabat* ibi exercitum. Vide et 1 Macc. VI. 50.

*ΈΠΙΤΑ'ΦΙΟΝ, *epitaphium*, *carmen sepulcrale* s. *inscriptio sepulcralis*. 4 Macc. XVII. 8. Vide Suidam s. h. v.

a 'ΕΠΙΤΕΙ'ΝΩ, *intendo, extendo, augeo.* כָּמַהּ, *desiderio teneor.* Aqu. Psalm. LXII. 2. ἐπετάθη, *extendit se,* nempe *præ nimio desiderio.* Tunc non opus erit statuere, eum ἐπόθησέ σου scripsisse. — פָּרַשׂ, *extendo.* Theod. Job. XI. 13. ἐπέτασας. — *רָפַף, *palpito, motito alas.* Job. XXVI. 11. sec. Vat. ἐπετάσθησαν. Fortasse legendum ἀπεστάθησαν. Præterea legi-
b tur Dan. VII. 6. sec. Chis. ἐπίτεινον ἐπάνω αὐτοῦ, quæ verba Chald. עַל־גַּבַּהּ, *super dorso ejus,* respondere videntur. Sap. XVI. 24. ubi res creatæ dicuntur ἐπιτείνεσθαι, *intendi,* seu: *majores vires accipere* (nam opponitur ἀνίεσθαι) in pœnam peccatorum, metaphora ab arcu petita. 4 Macc. III. 11. ἐπιτείνουσα, *incessens.* Ibid. XV. 23. Hesych.
c ἐπιτεῖναι, μεγαλῦναι, μακρῦναι. Idem: ἐπιτείνεται, ἐπὶ τῷ ὄντι πλεονάζει, ἢ αὔξει, ἢ εἰς ἐπίδοσιν ἄγεται.

'ΕΠΙΤΕΛΕ'Ω, *perficio.* בָּצַע, Pih. *abscindo, abrumpo,* metaph. *finio, absolvo.* Zach. IV. 9. — *גָּמַר, *perficio.* Duo incerti Ps. CXXXVII. 8. — דָּחַף *impello.* Esth. VIII. 14. Sensum expresserunt. — *הֵכִין, Hiph. a כּוּן, *stabilio.* Symm. Jer.
d XXXIII. 2. — זְמַן, *tempus, condictum.* Esther. IX. 27. N. L. — כָּלָה, Pih. 1 Sam. III. 12. ἄρξομαι καὶ ἐπιτελέσω, incipiam et perficiam. Adde Dan. XI. 16. sec. Chis. — *כּוֹנֵן. Symm. Ps. LXXXIX. 15. ubi sensum secutus est. — עָשָׂה, *facio.* Jud. XX. 10. Symm. Gen. XVIII. 21. Al. Jud. XI. 39. — פָּעַל, *operor.* Num. XXIII. 23. — קִטֵּר, Pih.
e *adoleo.* Lev. VI. 22. Num loco ἐπιτελεσθήσεται fortasse legendum ἐπιτεθήσεται? aut voci ἐπιτελέω subjecerunt notionem, quam simplex τελέω habet, ut sit *consecrare Deo?*

3 Esdr. VI. 4. ubi ἐπιτελέσαι *ædificare* notat, coll. VIII. 13. et 16. ubi Chald. עֲבַד Esdr. VII. 18. respondet.

*'ΕΠΙΤΕ'ΛΛΩ, *orior.* 3 Macc. V. 20. εἰς τὴν ἐπιτέλλουσαν ἡμέραν, die *illucescente.* Phrynichus p. 48. ed. Pauw. ἀνατέλλειν affirmat dici de sole, ἐπιτέλλειν vero de Cane aut Orione aut alia quavis stella; quemadmodum hoc verbum de *ortu siderum* usurpavit Polybius IX. 15. 9. Zonaras Lexic. col. 846. ἐπιτέλλει, ἀνατέλλων. Idem: ἐπιτείλας, ἀνατείλας.

'ΕΠΙΤΕ'ΜΝΩ, *disseco, contraho, abrevio.* 2 Macc. II. 24. δι' ἑνὸς συντάγματος ἐπιτεμεῖν, in uno volumine *abbreviare.* Ib. v. 33. τὴν ἱστορίαν ἐπιτεμεῖν.

'ΕΠΙΤΕΡΠΗ'Σ, *delectabilis, jucundus.* 2 Macc. XV. 40. ἐπιτερπὴ χάρις.

'ΕΠΙΤΗ'ΔΕΙΟΣ, *aptus, idoneus, utilis.* 1 Par. XXVIII. 2. ubi nihil est in textu Hebr. Sap. IV. 5. εἰς οὐδὲν ἐπιτήδειος, ad nihil *utilis.* 1 Macc. IV. 46. ἐν τόπῳ ἐπιτηδείῳ, in loco *idoneo.* Ib. XIII. 30. XIV. 34. 2 Macc. II. 30. 3 Macc. VI. 30. Hes. ἐπιτήδειον, ἕτοιμον, ὠφέλιμον.

'ΕΠΙ'ΤΗΔΕΣ, *studio, de industria.* לְמוֹעֵד, *in condictum conventum.* Symm. 1 Sam. IX. 24. ὅτι ἐπίτηδες τετήρηταί σοι, quoniam *de industria* asservatum tibi est. Suidas: ἐπίτηδες, ἐκ σπουδῆς. Idem hoc fragmentum antiqui auctoris subjungit: Οἷα ἐπίτηδες ξυνλέγημεν.

'ΕΠΙΤΗ'ΔΕΥΜΑ, *institutum, studium, molimen, opus, factum,* etiam *id, quod studiose sectamur.* גִּלּוּלִים, plur. *dii stercorei* s. *idola,* quæ, quia sunt ab hominibus inventa, ἐπιτηδεύματα dicuntur. 1 Reg. XV. 12. Ezech. VI. 9. XIV. 6. XX. 7. 8. — מַעֲלָלִים, plur. *actiones.* Deut. XXVIII. 20. Jud. II. 19. Psalm. XXVII. 5. ubi ἐπιτηδεύματα notat *ex industria, considerate, malitiose excogitata.* Aqu. Ies. III. 8. Aqu. Symm. Hos. VI. 2. De *institutis* et

a *factis nefariis,* seu *sceleribus* legitur apud Aquilam Hos. V. 4. et cap. VII. 2. etiam apud Symmachum, ubi in Vers. Quint. ipsum nomen formæ ἀσεβήματα habetur. — דְּרָכִים וּמַעֲלָלִים, *viæ et actiones.* Jer. XXIII. 22. — מוֹעֵצוֹת, plur. *consultationes.* Psalm. LXXX. 10. — מַעֲשֶׂה, *factum, opus.* Levit. XVIII. 3. — עֲלִילָה, *actio, opus.*
b 1 Sam. II. 3. 1 Par. XVI. 8. Ps. IX. 11. ubi ἐπιτηδεύματα sunt *artes et machinæ astu adinventæ,* vel: *simulacra et idola studio et figmento hominum excogitata.* — עוֹלֵל, *puerulus.* Mich. II. 9. Legerunt עַל־מַעַלְלֵיהֶם loco מֵעַל־עֹלָלֶיהָ. — צַעַד, *gressus.* Job. XIV. 16. — שְׁרִירוּת, *speculatio.* Ps. LXXX. 10. — תּוֹעֵבָה, *abominatio.* Ezech.
c VIII. 15. Sir. IX. 4. μήποτε ἁλῷς ἐν τοῖς ἐπιτηδεύμασιν αὐτῆς, ne forte *illecebris ejus et malis artibus* capiaris: ubi in quibusdam libris est ἐπιχειρήμασιν. Hinc Lexic. Cyrilli MS. Brem. τὰ ἐπιτηδεύματα, τὰ ἐπιχειρήματα. Hesych. ἐπιτήδευμα, ἐπίνοια, ἔργον, ποίημα. Lexic. Vet. 'Επιτήδευμα, *institutum, inceptum, studium, professio.*

d *'ΕΠΙΤΗΔΕΥ'ΜΑΤΑ ΠΟΝΗΡΑ'. מַעֲלָלִים, *opera.* Aqu. Theod. Jer. XXI. 14.

'ΕΠΙΤΗΔΕΥ'Ω, *studeo, machinor, studiose sector.* בָּעַל בַּת, *in uxorem duco filiam.* Mal. II. 11. ἐπετήδευσεν εἰς θεοὺς ἀλλοτρίους, *studiose sectatus est* deos alienos. Nam hanc significationem habet h. l. ἐπιτηδεύειν εἴς τινα, vel ἐπί τινι (Vide Var. Lect.),
e metaphorice si sumitur, ac multam elegantiam inde habet, quoniam ἐπιτηδεύειν quoque est *necessitudinem* vel *affinitatem contrahere,* unde ἐπιτήδειοι interdum sunt *necessarii, affines, consanguinei.* Sap. XIX. 13. χαλεπωτέραν μισοξενίαν ἐπετήδευσαν, gravius erga peregrinos odium *exercuerunt.* Conf. supra s. v. βδελυγία. 3 Macc. II. 14. ubi *machinari* et *conari* notat. f

'ΕΠΙΤΗΡΕ'Ω, *observo, insidior.* שָׁמַר, idem. Symm. Psalm. LXX. 10.

*'ΕΠΙΤΗ'ΡΗΣΙΣ, *observatio, insidiæ.* תְּרָפִים, *simulacra, quæ de rebus dubiis et occultis percontari et consulere solebant.* Inc. 1 Sam. XV. 23. Sed vox hæc referenda potius est ad אָוֶן, quod interdum quoque g
consilia prava, machinationes, insidias structas aut *struendas* notat. Vide supra s. v. ἀνθυφαίρεσις. Zimmermanno post ἐπιτήρησιν omissum videtur τῶν οἰωνῶν.

'ΕΠΙΤΙ'ΘΗΜΙ, *impono,* et med. ἐπιτίθεμαι, *mihi propono, irruptionem facio, adorior, invado, conspirationem facio, conspiro, adamo, amasium* et *amasiam ago.* גּוּר, *congrego me,* seq. עַל. Ps. LVIII. 3. ἐπέθεντο ἐπ' h
ἐμὲ κραταιοί, *invadebant* me robusti. Zonaras Lex. c. 825. ἐπέθεντο, ἐπανέστησαν. Δαβίδ· ἐπέθεντο ἐπ' ἐμὲ κραταιοί. ubi Tittmannus laudat Valckenar. ad Herodot. III. 76. — הֵנִיחַ, Hiph. a יָנַח, *colloco.* Num. XVII. 2. sec. Compl. ubi tamen fortasse loco ἐπέθηκε reponendum est ἀπέθηκε, ut reliqui libri habent. 1 Sam. VI. 18. 1 Reg. XIII. 29. Ez. XL. 44. i
Aqu. Psalm. XXXVII. 2. sec. Catenam PP. GG. T. I. p. 700. ἐπέθηκας. Glossa Cod. Vat. ἐπέθηκας, ἐπεσκίπασας. — הֵנִיף, Hiph. a נוּף, *agito.* Levit. VII. 20. Num. V. 25. (ἐπιθήσει. Scripsit fortasse ἐπιθύσει.) 2 Reg. V. 11.— הֵסֵב, Hiph. a סָבַב, *converto.* 2 Reg. XXIV. 17. — הִקְטִיר, *adoleo.* Exod. XXIX. 13. Levit. I. 9. 17. (ubi fortasse loco ἐπιθήσει recipienda est lectio Compl. ἐπιθύσει.) II. 2. Inc. Lev. II. 16.— *הֵרִים, Hiph. a רוּם, *tollo, attollo.* Ezech. XXI. 26. Sed plures

a et meliores libri pro ἐπίθου legunt ibi ἀπόθου. — הִרְכִּיב, Hiph. vehendum impono. 1 Paral. XIII. 7. Hos. X. 10. sec. Compl. Symm. 2 Sam. VI. 3. — הִשְׁחִית, Hiph. perdo. Jerem. XLIX. 8. ἐπιθήσουσι, injiciendo corrumpent. — הֵשִׁית, Hiph. a שִׁית, pono. Genes. XLVIII. 12. sec. Complut. Ruth. III. 15. — הִתְנַפֵּל, Hithp. irruo. Gen. XLIII.

b 18. τοῦ συκοφαντῆσαι ἡμᾶς, καὶ ἐπιθέσθαι ἡμῖν, ut calumniose deferat, et aggrediatur nos. — הוֹתַת, Pih. ab הָתַת, prava molior, insidior. Arab. هتّ? pro عنت, intulit malum, grassatus est. Psalm. LXI. 3. ἕως πότε ἐπιτίθεσθε ἐπ' ἄνθρωπον; quousque insidias paratis in hominem? — זוּד: הֵזִיד, Kal et Hiph. superbe ago. Ex. XVIII. 11. ἐπέθεντο αὐτοῖς,

c invaserunt illos. Ibid. XXI. 14. ἐὰν δέ τις ἐπιθῆται τὸν πλησίον ἀποκτεῖναι, si autem aliquis proximum invadat ad occidendum. Tychsen in Tentam. p. 85. putat, LXX hariolatos esse יָשִׁית. Aliis videtur hic observata significatio verbi Arab. زاد, addidit. — חָבַשׁ, obligo, medeor. Symm. Job. V. 18. ἐπιθήσει. Lege ἐπιδήσει, ab ἐπιδέω. — זָמַם, cogito.

d Genes. XI. 6. ὅσα ἂν ἐπιθῶνται ποιεῖν, quæcunque sibi proposuerint facere: ubi Schol. ed. Rom. θῶσιν ἐννοηθήσονται. Idem quoque vocem Hebr. significare docet Arabismus, ubi زمّ? est ligare, inde obstringere se ad aliquid. Secundum Tychsenium שׂוּם, ponere, cogitarunt. — יָצַק, fundo. Exod. XXXVIII. 5. Ies. XLIV. 3. Al. Job. XXXVI. 27.

e ἐπιθήσονται. — יָקוֹשׁ, laqueum tendo. Jer. L. 24. ἐπιθήσονταί σοι, insidias tibi struent. Conf. Lexic. N. T. s. h. v. — לָקַח, accipio. Levit. IV. 25. ubi non solum τῷ לָקַח, sed etiam τῷ נָתַן respondet. Idem valet de loco Num. VI. 18. — נִיב, proventus. Mal. I. 12. τὰ ἐπιτιθέμενα. In mente habuisse videntur vocem נוף in sacris usitatam, aut pro נִיבוֹ legerunt נָבוֹ, et acceperunt pro נָבֹא quasi esset præter. Niph. a בּוֹא: quod adducitur super mensam, h. e. quod illi superimponitur. Chald. dona. Recte quoad sententiam. Sermo enim ibi est de sacrificiis Deo oblatis. — נָשָׂא, fero, porto. Genes. XLII. 26. — נָתַן, do. Exod. XXV. 12. 20. 26. 30. et alibi sæpius. — סָמַךְ, nitor, fulcio. Exod. XXIX. 10. Lev. I. 4. III. 2. — עָגַב, adamo. Ez. XXIII. 5. ἐπέθετο ἐπὶ τοὺς ἐραστὰς αὐτῆς, amasiam egit cum amatoribus suis. Vide et v. 7. 9. 12. ac confer s. v. ἐπίθεσις. — עָלָה: הֶעֱלָה, Kal et Hiph. ascendo, accendo. Ex. XXV. 37. Num. VIII. 3. 1 Sam. VI. 7. — עָמַס, onero. Gen. XLIV. 13. Inc. Lev. I. 7. — עָרַךְ, ordino. Gen. XXII. 9. Lev. I. 7. et 8. ubi cum ἐπιστοιβάζω et στοιβάζω in codd. permutatur. — עָשָׂה, facio. Exod. XXV. 19. XXXVI. 34. XXXVII. 7. — *עָשָׂה הַמִּסְפָּחוֹת, facio velamina. Hebr. Int. Ezech. XIII. 18. — פָּרַשׂ, expando. Num. IV. 11. et 13. — פָּשַׁט, irruo. 1 Sam. XXIII. 27. ἐπέθεντο ἐπὶ τὴν γῆν, irruptionem fecerunt in terram. Inc. 1 Sam. XXVII. 8. 2 Paral. XXV. 13. et XXVIII. 18. Sic apud Diodor. Sic. Lib. III. p. 199. νυκτὸς ἐπιθέσθαι, noctu irruptionem facere. — קָשַׁר, conspiro, conjurationem facio. 2 Par. XXIV. 21. 25. ἐπέθεντο αὐτῷ, conjurationem contra illum faciebant. Ita et apud Phil. Lib. Quod quivis liber sit probus pag. 605. εἷς τῶν ἐπιτιθεμένων τῷ 'Ιουλίῳ

καίους Βρῶνας. 2 Par. XXIV. 26. ἱ ἐπιτιθέμενοι ἐπ' αὐτὸν, qui conjurationem contra illum faciebant. Vide et 2 Paral. XXXIII. 25. — קָשֶׁר, conjuratio. 2 Paral. XXIII. 13. — רָמָה, Pih. fallo, decipio. Symm. aut potius Aquila Genes. XXIX. 25. ἐπέθου με, fefellisti me. Idem 1 Sam. XXVIII. 2. ἐπέθου μοι. — שׁוּה, Pih. dispono. Psalm. XX. 5. Symm. Ps. LXXXVIII. 20. — הֵשִׂים : שׂוּם, Kal et Hiph. pono. Symm. 1 Sam. XV. 2. ubi tamen non tam voci שׂוּם, quam formulæ שׂוּם בְּדֶרֶךְ seq. ל respondet, quæ itidem respondet vernaculæ: einem etwas in den Weg legen, to throw something in a person's way, h. e. adoriri aliquem, hostiliter aliquem tractare. Symm. Job. XXIII. 6. μόνον αὐτὸς μὴ ἐπιτιθέσθω μοι, solummodo ipse ne imponat mihi. Vulgatus bene quoad sensum: nec magnitudinis suæ mole me premat. Aqu. et LXX sec. Compl. Job. I. 17. ἐπέθηκαν. Sed Olympiodorus in Catena PP. GG. p. 43. habet ἔθηκαν καθ' ἡμῶν. LXX Genes. XXVIII. 11. ubi tamen pro ἐπέθηκεν, quod habet cod. Alex., legere mallem ὑπέθηκεν, coll. v. 18. ubi etiam, ut h. l., in codd. cum τίθημι permutatur. Ex. III. 22. 2 Sam. XIII. 19. ἐπέθηκε τὰς χεῖρας αὐτῆς ἐπὶ τὴν κεφαλὴν αὐτῆς, imponebat manus suas super caput suum, quod fiebat in signum luctus. Conf. Jer. II. 37. et Eurip. Phœn. v. 1359. seq. — ישׁית, pono. Al. Psalm. III. 7. τῶν κύκλῳ ἐπιτιθεμένων μοι, circumcirca invadentes me. Sic et Herodot. Lib. I. c. 26. et 102. 177. Adde Philostrat. de Vit. Apoll. Tyan. Lib. V. c. 35. p. 219. Præterea legitur Mal. I. 7. in fine, ubi verbis καὶ τὰ ἐπιτιθέμενα ἐξουδενώσατε nihil respondet in textu Hebr. et pro quibus in Vers. Arab. rectius legitur: καὶ βρώματα τὰ ἐπιτιθέμενα ἐξουδενωμένα. Sunt autem hæc verba addita et transsumta ex v. 12. h. cap.

ʼΕΠΙΤΙΜΑ΄Ω, increpo, reprehendo, objurgo, interminor, additis minis præcipio. נָעַר, idem. Inc. sec. cod. Norimb. Jer. XXIX. 27. Aqu. Ies. XVII. 13. ἐπιτιμήσει ἐν αὐτῷ. LXX Gen. XXXVII. 9. ἐπετίμησεν αὐτῷ ὁ πατὴρ αὐτοῦ, objurgabat illum pater ejus. Ps. CV. 10. ἐπετίμησε τῇ ἐρυθρᾷ θαλάσσῃ, increpabat mare rubrum, vel: cum severa quasi interminatione præcepit mari rubro. Zach. III. 2. — הִטִּיף, Hiph. a נָטַף, stillo. Symm. Mich. II. 6. ἐπιτιμᾶτε. נָטַף in I. et IV. Conjug. apud Arabes notat quoque accusare, reprehendere. — עָצַב, dolore afficio. Inc. 1 Reg. I. 6. ἐπετίμησεν, ubi LXX ἀποκωλύειν habent. Vel libere vertit, vel loco עָצַב legit עָצַר.

ʼΕΠΙΤΙ΄ΜΗΣΙΣ, increpatio, objurgatio. גְּעָרָה, idem. Aqu. Psalm. LXXV. 6. Aqu. Symm. Theod. Prov. XIII. 8. LXX Job. XXVI. 11. Psalm. XVII. 18. CIII. 8. — מִגְעֶרֶת, idem. Aqu. Deut. XXVIII. 20.

ʼΕΠΙΤΙΜΙ΄Α, increpatio, mulcta, pœna, supplicium. Sap. III. 10. ἀσεβεῖς, καθὰ ἐλογίσαντο, ἕξουσιν ἐπιτιμίαν, impii juxta ea, quæ moliti sunt, punientur. Confer Lexic. N. T. s. h. v.

ʼΕΠΙΤΙ΄ΜΙΟΝ (τὸ), scil. πρᾶγμα, res objurgatione vel pœna digna, peccatum, culpa, it. mulcta, pœna. (Alciphr. III. 32. Philo Lib. de Cain. pag. 525. Conf. Intt. ad Lucian. de Mercede Conductis c. 4.) Sir. VIII. 6. πάντες ἐσμὲν ἐν ἐπιτιμίοις, omnes sumus in culpa, s. peccatores. Ibid. IX. 5. μήποτε σκανδαλισθῇς ἐν τοῖς ἐπιτιμίοις αὐτῆς, quæ verba Bielius transtulit: ne offendiculum capias peccatis ejus; sed rectius, ut mihi videtur, Vulgatus: ne forte scandalizeris in decore ejus, sc. decore ætatis florentis et formæ, ac elegantia vestium et cultus. ʼΕπιτίμιον enim vi etymologiæ omne

a notat, *quod est præstans* (unde etiam τὰ ἐπιτίμια interdum *præmia* significant), ut adeo h. l. commode de *venustate* et *pulcritudine* explicari possit, coll. v. 8. et 9. Non tamen repugnarem, si quis ἐπιτίμοις legere mallet. Nonnulli legendum suspicati sunt ψιμυθίοις hoc sensu: ne impingas *fuco* ejus. 2 Maccab. VI. 13. περιπίπτειν ἐπιτιμίοις, incidere in b *pœnas*. Hesych. ἐπιτίμιον, πρόστιμον, τιμωρία.

* 'ΕΠΙ'ΤΙΜΟΣ, *pretiosus, exquisitus, egregius*. Tob. XIII. 16. λίθῳ ἐπιτίμῳ, sec. cod. Alex. In reliquis ἐντίμῳ exstat. Sir. VIII. 5. sec. Alex. ubi Vat. pro ἐπιτίμοις habet ἐπιτιμίοις. Hesych. ἐπίτιμον, πλούσιον, τιμωρὸν, τιμητόν. Suidas: ἐπίτιμον, πλούσιον, ἢ τὸ μὴ ἄτιμον. Adde Thoc mæ Mag. Eclog. p. 358. ed. Bernard.

'ΕΠΙ'ΤΟΚΟΣ, *partui vicina*. הָרָה לָלֶדֶת, *gravida ad pariendum*. Symm. 1 Sam. IV. 19.

'ΕΠΙΤΟΜΗ', proprie: *amputatio, qua aliquid breve redditur*, deinde: *compendium, breviarium*. 2 Maccab. II. 27. 29.

'ΕΠΙΤΡΑ'ΧΗΛΟΝ, *collare, quod* d *supra collum est*. פָּתִיל, *sudarium*, vel, ut alii exponunt, *linteum capitis*, vel *pallium*. Inc. Gen. XXXVIII. 18. ubi tamen ἐπιτραχήλιον legendum est, quod nonnulli iterum in περιτραχήλιον mutarunt: coll. v. 25. Vide ad h. l. Scharfenbergium.

'ΕΠΙΤΡΕ'ΠΩ, *permitto*. אָמַר, *dico*. Esther. IX. 14. ἐπέτρεψεν οὕτω γενέσθαι, *permittebat* ita fieri. Hesych. e ἐπέτρεψεν, ἐπέτρεπεν, ὑπεχώρει. — נָתַן, *do*. Symm. 1 Sam. XXIV. 8. — עָזַב, *relinquo*. Genes. XXXIX. 5. ubi *committere, concredere* notat. — עָרַךְ, *ordino*. Job. XXXII. 13. 4 Macc. IV. 17. ἐπιτρέπειν τὴν ἀρχὴν, pontificatum *deferre*. Ib. v. 18.

'ΕΠΙΤΡΕ'ΧΩ, *accurro, incurso, irrumpo*. רוּץ, *curro*. Gen. XXIV. 17. Symm. Ps. LVIII. 5. Susann. v. 19. ἐπέδραμον αὐτῇ, *incursabant* in illam. Vide et 1 Maccab. VI. 45.

'ΕΠΙΤΡΙ'ΒΩ, *attero, allido*. הִדַּכָּא pro הִתְדַּכָּא, Hithp. *conteror*. Aqu. Job. V. 4. ἐπιτριβήσονται, *atterentur*. שָׁאַף, *absorbeo*. Symm. Psalm. LV. 3. ἐπέτριβον. שָׁאַף interdum est i. q. שׁוּף, *protero, conculco*. Cf. Amos II. 7. unde LXX h. l. voce καταπατεῖν usi sunt.

'ΕΠΙΤΡΙΜΜΟ'Σ, *attritio*. דַּכָּא, idem. Aqu. Deut. XXIII. 1.

'ΕΠΙ'ΤΡΙΠΤΟΣ, *attritus, fractus*. דַּךְ, idem. Aqu. Psalm. IX. 9. ἐπιτρίπτῳ.

'ΕΠΙ'ΤΡΙΨΙΣ, *allisio*, it. *fluctus*. דָּכִי, *contritio, allisio*. Ps. XCII. 5. — מְסַפֵּחַ, part. Pih. *adhibens, admovens*. Aqu. sec. cod. Barb. Hab. II. 15. Legit מִסְפַּח, *effusio*. *Effusio* autem est symbolum interitus.

'ΕΠΙΤΡΟΠΗ', *potestas, permissio, procuratio*. 2 Macc. XIII. 14. δοὺς δὲ ἐπιτροπὴν τῷ κτίστῃ τοῦ κόσμου, dans autem *procurationem*, s. permittens *exitum pugnæ* creatori mundi.

'ΕΠΙ'ΤΡΟΠΟΣ, *procurator, tutor*. 2 Maccab. XI. 1. Λυσίας ἐπίτροπος τοῦ βασιλέως, Lysias *procurator* regis: ubi vid. Baduellus et Grotius. Ibid. XIII. 2. XIV. 2. Conf. Lex. N. T. s. h. v.

'ΕΠΙΤΥΓΧΑ'ΝΩ, *adipiscor, consequor*, it. *felix sum, feliciter ago, prospero rerum successu utor*. חָרַךְ, *aduro, asso*. Prov. XII. 28. οὐκ ἐπιτεύξεται δόλιος θήρας, non *consequetur* dolosus feram. Arab. حرك est *movere, excitare*, speciatim *prædam e cubili*. Hesych. οὐκ ἐπιτεύξεται, οὐκ ἐπιτυχὴς ἔσται. Glossar. in Octat. ἐπιτεύξεται, ἐπιτυγχάνει. Conf. Fulleri Miscell. Sacr. Lib. VI. c. 13. pag. 737. — מַצְלִיחַ, part. Hiph. *pros-*

a pere agens. Gen. XXXIX. 2. *ἀνὴρ ἦν ἐπιτυγχάνων*, vir erat *prospero rerum successu utens*. Sic etiam Diod. Sic. Lib. III. sub fin. *ἐπιτυχόντα πᾶσι τοῖς ἄθλοις* vocat, *in omnibus certaminibus felici successu usum*. Alioquin etiam rescribi posset *εὐτυχῶν*.

'ΕΠΙΤΥΧΙ'Α, *adeptio, consecutio, prosper successus*, ab *ἐπιτυχὴς*, *qui*
b *voti redditur particeps*. Sap. XIII. 19. *χειρῶν ἐπιτυχίας*.

'ΕΠΙΦΑΙ'ΝΩ, *appareo, illumino*. הֵאִיר, Hiph. ab אוֹר, *illumino*. Num. VI. 25. Psalm. XXX. 20. CXVII. 26. — נִגְלָה : הִגְלָה, Hiph. et Niph. *deporto, migro in captivitatem*, item *revelo me*. Genes. XXXV. 7. Ez. XXXIX. 28. — הוֹפִיעַ, Hiph. a יָפַע, *splendeo*. Aqu.
c Psalm. XCIII. 1. *ἐπιφάνηθι*. — זָרַח, *orior*. Deut. XXXIII. 2. *ἐπέφανεν*. In Symmacho legitur *ἐπιφάνη*. Sed vox hæc, quam Montf. ad זָרַח retulit, pertinet potius ad הוֹפִיעַ, ut recte ad h. l. observavit Scharfenbergius. — נוֹרָא, part. Niph. a יָרֵא, *terribilis*. Soph. II. 11. — נִמְצָא, Niph. *invenior*. Jer. XXIX. 14. — פָּנָה, *respicio*. Ez. XVII. 6.
d — צָלַח, *irruo*. Theodot. 1 Sam. XVI. 13. *ἐπιφάνη*, *advenit, exseruit se in illo*. Ep. Jer. v. 51. *ἀστραπὴ ὅταν ἐπιφανῇ*, fulgur si *affulgeat*. 3 Maccab. II. 19. hiphilice notat *splendide manifestare, insigni modo aliquid palam declarare*, *ἐπίφανον τὸ ἔλεός σου*. Sic *φαίνειν* apud Dion. Cass. Fragment. p. 1. ed. Reim.

'ΕΠΙΦΑ'ΝΕΙΑ, *apparitio, osten-*
e *tum, illustris potentiæ divinæ manifestatio*. חַיִל, *exercitus*. Aqu. 2 Sam. VIII. 9. *τὴν ἐπιφάνειαν*. Ita Montfauconus e cod. Regio edi jussit. Sed, ut Wesselingius in Probabil. pag. 216. ac Scharfenbergius ad h. l. jam recte monuerunt, *τὴν ἐπιφάνειαν* componendum potius erat cum חֵמַת, præeuntibus Hieronymo, Theodoreto Quæstt. 22. in 2 Reg. et Procopio p. 126. ed. Meursii. f
Fuit cum suspicarer, pro *ἐπιφάνειαν* reponendum esse *ἐπιστρατείαν*, aut *ἐπιστρατίαν*, quod vide supra. — *מוֹצָא, *exitus*. Symm. Hos. VI. 3. Bene quoad sensum. Sermo enim ibi est de Deo, cui, quando apparet, exitus e cœlo tanquam palatio suo tribuitur. — מְרִיא, *saginatum*. Amos V. 22. *ἐπιφανείας αὐτῶν*. Legerunt aperte מַרְאֵיכֶם loco g
מְרִיאֵיכֶם, *pinguium vestrorum*. V. Cappelli Crit. S. P. III. pag. 199. ed. rec. — *נִדְגָּלוֹת, part. *vexillatæ*. Incert. Cant. VI. 9. *ὡς ἐπιφάνεια*. Fortasse legit literis transpositis כְּנִגְדָּלוֹת cum auctore Ed. Quint. et Sextæ, ac *ἐπιφάνειαν* in notione *apparitionis divinæ* dedit. Potest tamen in Hexaplis quoque legi *ἐπιφάνεια ὡς*, ut ad proxime antece- h
dens אֵימָה referatur, quod ab auctore Ed. Quint. *ἐπιφανὴς* redditur. — נוֹרָאוֹת, part. plur. Niph. *terribilia*. 2 Sam. VII. 23. *ποιῆσαι μεγαλωσύνην καὶ ἐπιφάνειαν*, facere magna et *ostenta*. Sic etiam de *manifesto documento præsentiæ divinæ* s. *miraculo* adhibetur 2 Macc. III. 24. XIV. 15. XV. 27. 3 Maccab. II. 9. Vide Wesseling. ad Diod. Sic. i
I. 35. et Valesium ad Eusebii H. E. II. 6. Præterea legitur in Addit. Esther. XIV. 2. sec. Vet. Arund. *ἀφείλατο πᾶν σημεῖον ἐπιφανείας αὐτοῦ*, ubi *ἐπιφάνεια* est *ostentatio*, i. q. *δόξα* in antecedentibus.

'ΕΠΙΦΑΝΗ'Σ, *illustris, splendidus*. אֵימָה, *terror, formido*. Ed. Quint. Cant. VI. 9. — מוֹרָאָה, part. Hoph. fœm. a רָאָה, *visu horrenda*. Soph. III. 3. — *מֹרִיָּה, *Morijah*. Nomen proprium montis. Genes. XXII. 2. sec. Oxon.

a ἐπιφανῆ. Ita enim legendum loco vocis misere depravatæ ἐπιφαῆ. — נָאוֹר, Niph. ab אוֹר, *illustris fio.* Symm. Psalm. LXXV. 5. — נוֹרָא, part. Niph. a יָרֵא, *terribilis.* Jud. XIII. 6. 1 Par. XVII. 21. Hab. I. 7. Mal. I. 14. In omnibus his ac reliquis, ubi occurrit, locis nonnulli statuunt eos נוֹרָא permutasse cum נִרְאָה, coll. Mal. IV. 5.

b 'ΕΠΙΦΑΝΕ'ΣΤΑΤΟΣ, *splendidissimus.* אַיִן, *non, nihil.* Prov. XXV. 14. Nisi statuere velis, ἐπιφανέστατα esse h. l. *blandientia quidem formis, sed per inanem speciem fallentia,* cum Jaegero reponendum erit ἐπισφαλέστατα, *incertissima, fallacissima.*

*'ΕΠΙΦΑΝΩ͂Σ, *insigniter, splendide, magnifice.* Esth. XII. 6. sec.

c Vet. Ar. πᾶσαν θύραν ἐπιφανῶς (Num ἐπιμελῶς legendum? K.) τηρεῖν. Ib. II. 18. ἤγαγε τὸν γάμον ἐπιφανῶς. Pollux Onom. V. 159.

*'ΕΠΙΦΑΥΛΙ'ΖΩ, *pro vili habeo, flocci facio, contemno.* עוֹלֵל, *vindemiam facio.* Thren. II. 20. ἐπιφαύλισαις sec. cod. Alex. Sed reponendum potius ibi est ἐπιφύλλισαις, quamquam et altera lectio locum

d habere potest. Confer Schultensii Origin. Hebr. p. 92. seq.

'ΕΠΙΦΑΥ'ΣΚΩ, *illucesco, orior, luceo, splendeo.* *הֶאֱהִיל, Hiph. ab אָהַל, *tabernaculum pono.* Job. XXV. 5. Cum Vulg. Syr. Arab. Chald. legisse videntur יָהֵל, aut potius ἐπιφαύσκειν de *expansione luminis* explicandum erit. — הֵהֵל, Hiph. ab הָלַל, *lucere facio.* Job.

e XXXI. 26. ὁρῶμεν ἥλιον τὸν ἐπιφαύσκοντα, videmus solem *lucentem.* Hes. ἐπιφαύσκοντα, ἀνατέλλοντα, φαίνοντα. Job. XLI. 10. — פֵּרֵד, *disjungo, separo.* Al. Job. XLI. 9. Ita Bielius. Sed ἐπιφαύσκειν ibi Hebr. תֵּהֵל respondet.

'ΕΠΙΦΕ'ΡΩ, *infero,* et ἐπιφέρομαι, *feror, irruo.* הֵנִיף, Hiph. a נוּף, *agito.* Zach. II. 9. — הֵשִׁיב, Hiph. a שׁוּב, *reverti facio.* Prov. XXVI. 15. Symm. Job. XX. 10. — יָלַךְ, *eo, ambulo.* Gen. VII. 18. ἐπεφέρετο κιβωτὸς ἐπάνω τοῦ ὕδατος, *ferebatur* arca super aquam. — רָזַם, *specto.* Job. XV. 12. τί ἐπήνεγκαν οἱ ὀφθαλμοί σου; quid *intulerunt,* vel *innuerunt* oculi tui? Permutarunt fortasse רָזַם cum רָסַן. — רָחַף, *incubo.* Genes. I. 2. πνεῦμα θεοῦ ἐπεφέρετο ἐπάνω τοῦ ὕδατος. Syr. ܪܚܦ notat *desuper venire,* aut *descendere.* Josephus habet πνεύματος αὐτὴν ἄνωθεν ἐπιθέοντος. Aqu. et Symm. ib. ἐπιφερόμενον. — *רָצָה, quod in Piel et Hithp. notat *gratiam alicujus sibi conciliare studere.* Symm. Job. XX. 10. ἐποίσουσιν, *inferent,* sc. *in domos suas,* h. e. summa cum humanitate eos excipient, et ita gratiam eorum sibi conciliare studebunt. Fortasse tamen et hic יְרַצּוּ a רוּץ in notione hiphilica derivarunt. — שָׁלַח, *mitto.* Gen. XXXVII. 21. χεῖρα δὲ μὴ ἐπενέγκητε αὐτῷ, manum autem non *inferte* illi. 1 Sam. XXII. 17. XXIV. 7. 2 Macc. XII. 35. τῶν ἱππέων Θρακῶν τινος ἐπενεχθέντος αὐτῷ, cum aliquis equitum Thracum *irrueret* in illum. Hesych. ἐπιφερομένους, ὡρμηκότας.

'ΕΠΙΦΗΜΙ'ΖΟΜΑΙ, *approbo,* it. *diffamo, impropero, objicio.* הִתְבָּרֵךְ, Hithp. *benedico mihi.* Deut. XXIX. 19. ἐπιφημίσηται ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ λέγων, *blandiatur* sibi ipse, s. sibi persuadeat felicem se futurum. Sap. II. 12. ἐπιφημίζεται ἡμῖν ἁμαρτήματα, *improperat* nobis peccata. Vulgat. *diffamat.*

'ΕΠΙΦΘΕ'ΓΓΟΜΑΙ, *eloquor.* דִּבֵּר, *loquor.* Aqu. Psalm. II. 5.

*'ΕΠΙΦΙ', nomen mensis *Ægyptiaci undecimi,* nostro Julio respon-

a dentis. 3 Macc. VI. 40. ἕως τῆς πυτάρτης τοῦ 'Επιφὶ (ubi in libris vett. scribitur etiam ἐπιφὶ et ἐπίφ.); et paulo post in eodem commate ἀπὸ πέμπτης τοῦ 'Επιφί. Syrus in utroque loco non expressit. Conf. Prolegom. ad H. Steph. Thes. L. Gr. (ed. Lond.) T. I. Vol. 2. p. CCXV.

*'ΕΠΙΦΛΥΓΜΟ'Σ, *scatebra, scaturigo, eruptio aquarum.* אֵד, *vapor.*
b Aqu. Genes. II. 6. ubi alii ἐπιβλυσμός, alii ἐπιβλυγμὸς habent, ac videndus est Montfauconus.

*'ΕΠΙΦΟΒΕΡΟ'Σ, *admodum terribilis ac formidolosus*, nam præpositio ἐπὶ in compositione auget quandoque significationem, v. c. ἐπιφανής. Reddenda est hæc vox Aquilæ Ps. XLIV. 5. ubi nunc quidem pro נוֹרָאוֹת, *terribilia*, in Hexaplis le-
c gitur: φωτίσει σε ἐπὶ φοβερὰ, sed re vera legendum est ἐπιφοβερὰ, *admodum terribilia*. Symmachus ibi φοβερὰ habet.

'ΕΠΙ'ΦΟΒΟΣ, *tremendus*, etiam *illustris, venerabilis.* אֵימָה, *formido.* Symm. Cant. VI. 3. 9. — נוֹרָה Niph. a יָרֵא, *metuor.* Aqu. Symm. Ps. LXXXVIII. 8. ac Inc. (sine dubio Aquila) sec. cod. Barb. in
d margine Mal. II. 20. (I. 14.), ubi est i. q. ἐπιφανής, h. e. *illustris, venerabilis.* — *נוֹרָאוֹת, *terribilia, insignia.* Aqu. 2 Sam. VII. 24.

'ΕΠΙ'ΦΟΒΟΣ ΕΙ'ΜΙ', *metu perculsus sum*, it. *metuendus, illustris, venerabilis sum.* נוֹרָה, Niph. a יָרֵא, *metuor.* Inc. Ps. CXXIX. 4.

'ΕΠΙΦΡΑ'ΤΤΩ, *obstruo, obtero.* לָעַג, *subsanno, irrideo.* Symm. Ps.
e LVIII. 9. ἐπιφράξεις. Jam Montfauconus suspicatus est, in versionem Symmachi (ex Eusebio et uno cod. Reg. desumtam) vitium aliquod irrepsisse, cum utraque vox longe diversis gaudeat significationibus. Vera ac sincera fortasse est lectio, quam nobis servavit Eusebius, qui in Catena PP. GG. T. II. p. 160. Symmachum ἐπιφθέγξῃ, *acclamabis*, vertisse testatur. f
— *סָכַר, *claudo, occludo.* Aqu. Gen. VIII. 2. ubi vid. Montf.

'ΕΠΙΦΥΛΑ'ΤΤΩ, *observo, studeo.* שָׁמַר, idem. Ezech. XLIV. 8.

'ΕΠΙΦΥΛΛΙ'ΖΩ, *racemo, racemationem facio, vindemio.* עוֹלֵל, Pih. ab עָלַל, *facio*, it. *vindemiam facio.* Thren. I. 23. sec. Compl. Vatic. habet ἐποίησαν ἐπιφυλλίδα. Ibid. II. 20. III. 50. ὀφθαλμός μου ἐπιφυλλιεῖ, g
oculus meus racemabit, ad quæ verba Origenes: ὅτι κατεπόντισάν με τὰ δάκρυα, τῇ ἐν ὕδατι πνιγομένων μεταφορᾷ. κατὰ δὲ τοὺς ό καταχόπτει με τὰ δάκρυα, καθάπερ ἄμπελον ἀκριβὴς τρυγητής. Vid. Flam. Nobil. ad h. l. Aqu. Deut. XXIV. 21. ubi vid. Montf. Inc. Thren. I. 12. ἐπιφυλλίσεις.

'ΕΠΙΦΥΛΛΙ'Σ, *racematio*, vel *par-* h
vus racemulus relictus sub foliis. עֲלִילָה, *actio, opus.* Soph. III. 8. Legerunt עוֹלֵלָה. — עוֹלֵלוֹת, plural. *racemationes, racemi.* Jud. VIII. 2. ubi alii ἐπιφυλλίδας ipsos pampinos racemorum feraces appellari malunt, quos et Columella Latinique alii *pampinos racemorum* vocant. Abd. v. 5. οὐκ ἂν ἐπελείποντο ἐπιφυλλίδα, non relinquent *racemum*. Vide i
et Mich. VII. 1. Lex. Cyrilli MS. Brem. ἐπιφυλλίδα, βωγολογίαν. Adde Symm. Ies. XXIV. 10. Hes. ἐπιφυλλίς, βοτρύδιον ἐπὶ τέλει βλαστάνον. Lex. Cyrilli MS. Brem. 'Επιφυλλίδες, τὰ μικρὰ βοτρύδια τὰ ἐναφιέμενα τοῖς κλήμασι τῆς ἀμπέλου, ὡς παρώμενα. Lege παρῄμενα. Conf. Schol. Aristoph. ad Ran. v. 92. et quæ inde repetuntur apud Suidam et Phavorinum.

'ΕΠΙΦΥΛΛΙ'ΔΑ ΠΟΙΕ'Ω, *racemationem facio.* עוֹלֵל, Pih. *racemo, iterum iterumque uvas colligo.* Thren. II. 20. ἐπιφυλλίδα ἐποίησε μάγειρος, de quo loco vide notata a me in Opusc. Critt. p. 398.

a *'ΕΠΙΦΥ'ΛΛΙΟΝ, i. q. ἐπιφυλλίς. עֹלֵלוֹת, plur. *racemi.* Jud. VII. 2. sec. Compl.

'ΕΠΙΦΥ'ΟΜΑΙ, *insuper nascor, adnascor, accresco,* it. *cresco, augeor.* 2 Macc. IV. 50. ἐπιφυόμενος τῇ κακίᾳ, *crescens* malitia. 2 Maccab. XV. 17. ubi ἐπιφύντες redditur *in hostes incitati et illati,* et Baduellus: Verbum est sumtum a plantis atque
b stirpibus, quæ ἐπιφύονται, adnascentes insurgunt. H. l. *eos* significat, *qui aliis vim inferunt.*

*'ΕΠΙΦΥΤΕΥ'Ω, *insuper sero.* 4 Macc. XV. 6. ἐπιφυτευομένην φιλοστοργίαν, *insitum* liberorum amorem.

'ΕΠΙΦΩΝΕ'Ω, *acclamo.* 3 Esdr. IX. 47. ubi in textu Hebr. Nehem. VIII. 6. est עָנָה. 2 Maccab. I. 23. 3 Maccab. VII. 13.

c 'ΕΠΙΧΑΙ'ΡΩ, *gaudeo, exulto, lætor,* speciatim *propter mala alterius,* s. *infortuniis alicujus insulto,* aut *miserum maligne irrideo.* Demosthen. in Orat. c. Midiam p. 404 et Isocrates in Æginet. p. 394. אָמַר הֶאָח, *dico heah.* Ezech. XXV. 3. — הֵגִיל, Hiph. a גּוּל. Hos. X. 5. — הֵרִיעַ, Hiph. a רוּעַ *clango.* Ps. XL. 12. — חָנֵף, *contaminor.* Mich.
d IV. 11. Cogitarunt forte חָנֵף, *hypocritam egit.* Arab. حنف, *fastidiose nasum attraxit, aversatus est.* — לָעַג, *subsanno.* Prov. I. 26. — שְׁאָט, *depopulatio.* Ezech. XXV. 15. — שָׂמַח, Ps. XXXIV. 22. 27. XXXVII. 17. Prov. XXIV. 17. — *שָׂמֵחַ, verbale, *lætus.* Psalm. XXXIV. 29. Prov. XVII. 5. — *שָׂחַק. Prov. I. 26. sec. Vat.

e *'ΕΠΙΧΑΡΑΚΟ'Ω, *vallo communio, circumvallo, obsideo, obsidione cingo.* Inc. 1 Reg. XV. 27. ἐπιχαράκωσιν, pro Hebr. יַכֵּהוּ, *percussit eum.* Montfauconus jam monuit, hanc vocem videri mendose positam: et ita vere est. Scribendum est ἐπεχάραξαν.

*'ΕΠΙΧΑΡΑ'ΣΣΩ vel ἐπιχαράττω, *insculpo, incisuris serratum reddo.* Vide ἐπιχαρακόω.

'ΕΠΙΧΑΡΗ'Σ ΓΙ'ΝΟΜΑΙ, *lætus fio.* שָׂמַח. Job. XXXI. 29. Adde Nahum. III. 4. sec. Alex.

'ΕΠΙ'ΧΑΡΙΣ, *gratus, jucundus,* חֵן, *gratia.* Nah. III. 4. — חֶסֶד, *benignitas.* Symm. Prov. XXXI. 26. νόμος ἐπίχαρις τῇ γλώσσῃ αὐτῆς, lex jucunda linguæ ejus. Suidas: 'Επίχαρις, ἐπιτερπής, ὁμιλητικός.

'ΕΠΙ'ΧΑΡΜΑ, *gaudium, ludibrium, irrisio.* שִׁמְצָה, *ignominia.* g
Theod. et LXX Exod. XXXII. 24. Arab. شمع, *lusit, risit, jocatus est,* et in Conjug. II. *ludibrio exposuit, risui habuit.* Sir. VI. 5. ἐπίχαρμα ἐχθρῶν ποιήσει αὐτόν, gaudium inimicorum faciet illum. Idem legitur ibid. XVIII. 31. XLII. 16. ubi derisio et gaudium inimicorum is dicitur, qui sibi infamiam, morbos, h
pauperiem, etc. consciscit. Hesych. ἐπίχαρμα, χάρμα, ᾧ τινι χαίρει τις, καὶ ὁ ἐπίχαρτος. Adde Eurip. Herc. Fur. v. 380.

*'ΕΠΙ'ΧΑΡΤΟΣ, *lætitiam ac gaudium adferens,* etiam *is cujus malis ac infortuniis lætamur.* Reperitur hæc vox apud LXX Prov. XI. 3. in quem locum verba πρόχειρος δὲ καὶ ἐπίχαρτος κ. τ. λ. transierunt e i
v. 10. ubi vox ἐπίχαρτος Hebr. רִנָּה, *ovatio,* respondet. Adde Thucyd. III. 67. ubi vid. Intt. ac Pollucis Onom. III. 101. et IX. 36.

'ΕΠΙΧΕΙΡΕ'Ω, *manum admoveo, aggredior, conor, audeo.* בִּקֵּשׁ *quæro.* Symm. 2 Sam. XXI. 2. — גָּמַל, *retribuo.* 2 Par. XX. 11. — חָשַׁב, *cogito.* Esth. IX. 25. ὅσα δὲ ἐπεχείρησεν ἐπάξαι ἐπὶ 'Ιουδαίους, quæcunque autem *conabatur* adducere super Judæos. 3 Esdr. I. 27. Hebr. הִתְחַפֵּשׂ. 2 Chron. XXXV. 22.

2 Macc. II. 30. ζωγραφεῖν ἐπιχειροῦντι, illi qui ad pingendum *manum admovet*, h. e. pictori. 2 Macc. VII. 19. θεομαχεῖν ἐπιχειρήσας, qui *audes* adversus Deum pugnare. Hesych. ἐπιχειρεῖ, ἐπιτολμᾷ.

ἘΠΙΧΕΙ'ΡΗΜΑ, *conatus, molimen, institutum, artificium*. Sir. IX. 4. μήποτε ἁλῷς ἐν τοῖς ἐπιχειρήμασι, ne capiaris *artificiis* s. *artibus* ejus, ubi cum ἐπιτήδευμα in codd. permutatur. Suidas: Τὰ ἐπιχειρήματα, αἱ ἐπιχειρήσεις, τὰ ἐπιτηδεύματα.

ἘΠΙ'ΧΕΙΡΟΝ, in lingua Hellenistica notat *manum et manui additum brachium et humerum*, it. *sceptrum*. זְרוֹעַ, *brachium*. Jer. XLVIII. 25. τὸ ἐπίχειρον αὐτῶν συνετρίβη, *brachium* eorum contritum est. Ad quem locum Origines in Catena Ghisler.
c p. 481. ἐπίχειρον ἢ τὸ σκῆπτρον παρίστησιν, ἢ τοὺς ὑπὸ τὴν ἀρχὴν ἢ τοὺς μισθωτούς. ἐπίχειρα γὰρ ὁ μισθός. Al. Jer. XXVII. 5. feci terram ἐν τῇ ἰσχύϊ μου μεγάλῃ, καὶ ἐν τῷ ἐπιχείρῳ μου τῷ ὑψηλῷ, potentia mea magna et brachio meo excelso. 2 Macc. XV. 33. τὰ ἐπίχειρα τῆς ἀνοίας κατέναντι τοῦ ναοῦ κρεμάσαι, brachia autem dementiæ ex adverso templi suspen-
d dere. Latinus reddit: *manum* autem dementis contra templum suspendi. Grotio placebat ἐπιχείρια, *præmia* aut *monumenta victoriæ*, νικητήρια, Polluce interprete.

ἘΠΙΧΕ'Ω, *infundo*. הֵרִיק Hiph. a רִיק, *evacuo*. Zach. IV. 12. — *יָרַק. Exod. XXIV. 6. sec. Oxon. — הֵשִׂים Hiph. a שׂוּם, *pono*. Lev. V. 11. — יָצַק. Gen. XXVIII.
e 18. 2 Reg. IX. 6. — נָתַן, *do*. Lev. II. 15.

ἘΠΙΧΟΡΗΓΕ'Ω, *suppedito*. Sir. XXV. 24. γυνὴ ἐὰν ἐπιχορηγῇ τῷ ἀνδρὶ αὐτῆς, ubi *vindicare sibi imperium* notat. Non choragi vocantur chororum societatumque duces, tenentesque primatum. Vulg. *mulier si primatum habeat*. Ex Bretschneideri sententia ἐπιχορηγεῖν hic significare videtur: *rem familiarem* f *augere adferendo largam dotem marito*. Conf. Lex. N. T. s. h. v.

ἘΠΙΧΥ'ΝΩ, *infundo, influo*. יָצַק, *fundo, effundo*. 1 Reg. XXII. 35.

ἘΠΙ'ΧΥΣΙΣ, *infusio*, et *fusio* simpliciter. מוּצָק part. Hoph. a יָצַק, *fusus*. Job. XXXVII. 18. ὡς ὅρασις ἐπιχύσεως, ut speculum *ære fusum* s. *fusi metalli*. Confer v. 10. Vide infra s. v. σύγχυσις. — צוּקָה, *an-* g *gustia, coarctatio*, a צוּק. Aquila Prov. I. 27. Deduxit a יָצַק, *fundere, effundere*. Hesych. ἐπίχυσις, κονίασις.

ἘΠΙΧΥΤΗ'Ρ, *infusorium*. מוּצָקוֹת plur. *infundibula, quibus infunditur*. Symm. Zach. IV. 2. ἐπιχυτῆρες. — צַנְתָּרוֹת plur. *tubi, fistulæ, ampullæ*. Symm. Zach. IV. 12.

ἘΠΙΧΥ'Ω, *infundo*. יָצַק, *fundo*. h Lev. XXI. 10. Job. XXXVI. 27. — נָתַן, *do*. Lev. XI. 38. Sermo ibi est de aqua.

ἘΠΙΧΩΡΕ'Ω, *concedo, permitto*. 2 Macc. IV. 9. ἐὰν ἐπιχωρηθῇ διὰ τῆς ἐξουσίας αὐτοῦ, si *concessum esset* per auctoritatem ejus. Vide et 2 Macc. XII. 12.

ἘΠΙΧΩ'ΡΗΣΙΣ, *concessio, permissio*. רִשְׁיוֹן, *licentia*. Esdr. III. 7.

ἘΠΙΨΑ'ΛΛΩ, *accino*. 2 Macc. I. i 30. οἱ δὲ ἱερεῖς ἐπέψαλλον τοὺς ὕμνους, sacerdotes autem *accinebant* hymnos.

ἘΠΟ'ΖΩ, *redoleo, oleo*. בָּאַשׁ, *putresco*. Exod. VII. 18. 21. VIII. 14. XVI. 20. 24.

ἘΠΟΙ'ΚΙΟΝ, *villa, casa*. *חָצֵר, *atrium*. Inc. Lev. XXV. 31. sec. Coisl. et Lips. — כָּפָר, *pagus*. Jos. XVIII. 24. Vide et 1 Par. XXVII. 25. ubi nihil est in textu Hebraico.

a 'ΕΠΟΙΚΟΔΟΜΕ'Ω, *superstruo, ædifico.* בָּנָה, *ædifico.* Num. XXXII. 38. nomina urbium, ἃς ἐπῳκοδόμησαν, quas ædificarunt, sec. ed. Ald. ubi tamen lectio ἐπῳκοδόμησαν ex antecedente ἐπωνόμασαν orta esse videtur. Certe reliqui libri habent ᾠκοδόμησαν.

*ΕΠΟΜΑΙ, *sequor.* אַחֲרוֹן, *postremum.* Symm. Exod. IV. 9. — b *הָלַךְ, *ambulo.* Inc. Ies. LXV. 2. 3 Macc. II. 26.

'ΕΠΟΝΕΙ'ΔΙΣΤΟΣ, *exprobrabilis, qui exprobrari potest, turpis, illiberalis.* חֹרֵף part. *exprobrans.* Prov. XXVII. 11. ἐπονειδίστους λόγους, sermones *exprobratorios.* Loco חֹרְפִי, *exprobranti mihi,* legerunt חֶרְפָּה aut חֲרָפוֹת· — חֶרְפָּה, *opprobrium.* Symm. Ps. XXXVIII. 9. 3 Macc. c VI. 31. οἱ πρὶν ἐπονείδιστοι καὶ πλησίον τοῦ ᾅδου. Sermo ibi est de Judæis, quibus crudelissima et ignominiosa mors destinata fuerat. Polyb. IV. 31. 8. ἐπονείδιστος δουλεία, *turpissima servitus.* Ibid. XI. 2. 7. ἐπον. βίος, *ignominiosissima* vita.

'ΕΠΟΝΕΙ'ΔΙΣΤΟΣ ΓΙ'ΝΟΜΑΙ, *exprobrabilis fio.* חִסֵּר Pih. *probro afficio.* Prov. XXV. 10.

d 'ΕΠΟΝΕΙ'ΔΙΣΤΟΣ ΕΙ'ΜΙ', *exprobrabilis sum.* הֶחְפִּיר Hiph. *probro afficio.* Prov. XIX. 26. — הִתְגַּלַּע Hithp. *immisceo me.* Prov. XVIII. 1. ubi pro יִתְגַּלָּע legisse videntur per metathesin literarum יִתְגַּעַל (nam גָּעַל est βδελύττειν), vel יִתְלַעַג. Vide tamen Schultensium ad h. l. et cap. XVII. 14.

'ΕΠΟΝΟΜΑ'ΖΩ, *appello, cognomino.* e הִזְכִּיר Hiph. *recordari facio.* Exod. XX. 24. — נָקַב, *expresse nomino.* Levit. XXIV. 11. Aquila Gen. XXX. 28. et Levit. XXIV. 15. — קָרָא, *voco.* Gen. IV. 16. 24. 25. Exod. II. 10. Al. Gen. XIX. 22. — שׂוּם אֶת שֵׁם, *pono nomen.* Deut. XII. 5. 2 Par. XII. 13.

'ΕΠΟΞΥ'ΝΩ, *exacuo, accelero.* 2 Macc. IX. 7. ἐποξύνειν τὴν πορείαν, *accelerare* iter.

'ΕΠΟΠΤΕΥ'Ω, *specto, inspicio.* הִבִּיט Hiph. a נָבַט, *intueor.* Symm. Psalm. X. (sec. Hebr. IX.) 14. ἐποπτεύεις.

'ΕΠΟ'ΠΤΗΣ, *inspector.* 2 Macc. III. 39. VII. 35. 3 Macc. II. 21. ubi de Deo, summo moderatore rerum omnium, dicitur. Hesych. ἐπόπτης· Ζεὺς ἢ θεατής.

*'ΕΠΟΠΤΙΚΟ'Σ, *qui aliquid inspicit et curat.* 4 Macc. V. 13. τῆς θρησκείας ἐποπτικὴ δύναμις, *numen, cui ista superstitio sit curæ.*

'ΕΠΟ'ΠΤΟΜΑΙ, *inspicio, contemplor.* חָזָה, *video.* Mich. IV. 11. — *נָבַט. Hebr. Symm. Theod. Ps. XCI. 12. ubi notat *cum voluptate videre.* — צָפָה, *speculor.* Ps. V. 4. ἐπόψομαι sec. Vat. Syrus in opinione fuisse videtur, ἐπόψομαι esse passivæ conjugationis et significationis. Arabs legisse videtur ἐπόψῃ με, ut quoque habet Alex. et Euseb. Confer ad h. l. L. Bosium. — רָאָה, *video.* Ps. XXXIV. 20. κύριε, πότε ἐπόψῃ; Vulgatus bene: *quando respicies,* h. e. *rationem habebis,* seu: *curam geres?* Ps. CXVII. 7. ἐπόψομαι τοὺς ἐχθρούς μου, *lætus* inimicorum meorum *pœnam videbo.* Hesych. ἐπόψομαι, θεωρήσω. Mich. VII. 10. Sir. VII. 10. τῷ πλήθει τῶν δώρων μου ἐπόψεται, ad multitudinem sacrificiorum meorum *respiciet* me.

'ΕΠΟΡΓΙ'ΖΟΜΑΙ, *irascor.* *הִשְׂתָּעֵר seq. עַל, *turbino, instar turbinis venio contra.* Dan. XI. 40. ἐποργισθήσεται αὐτῷ sec. Chis. sensu eodem. Segaarius conjicit, legendum esse ἐφορμηθήσεται. 2 Maccab. VII. 33. ἐπώργισται.

*'ΕΠΟΣ, *verbum,* it. *carmen.* Sir.

XLIV. 6. διηγούμενοι ἔπη ἐν γραφῇ. Vulg. *narrantes carmina in Scriptura.* Suidas: ἔπος, λόγος ἔμμετρος, στίχος.

*'ΕΠΟΤΡΥ'ΝΩ, *instigo, incito.* 4 Macc. V. 14. XIV. 1. Zonaras Lex. col. 851. ἐποτρύνει, παροξύνει. Idem tradit Hesychius, qui præterea addit: παρορμᾷ, quemadmodum Suidas: διεγείρει.

'ΕΠΟΥΡΑ'ΝΙΟΣ, *cœlestis.* שַׁדַּי, *omnipotens.* Ps. LXVII. 15. Arab. سدى notat *summam rei conscendere,* hinc שַׁדַּי, *summi cœli sessor.* Vid. Michaëlis ad Lowthum pag. 504. — שְׁמַיָּא Chald. dual. *cœli.* Dan. IV. 23. Adde 2 Macc. III. 39.

'ΕΠΟΧΕ'ΟΜΑΙ, ὀχοῦμαι, *vehor.* רָכַב, *vehor,* sive curru, sive jumento. Symm. Ps. LXVII. 5. 34.

'ΕΠΟΧΗ', *retentio, constrictio.* מַעְצוֹר, *impedimentum,* seu: *omne, quo quis ab agendo cohibetur et detinetur.* Symm. 1 Sam. XIV. 6. — עֹצֶר, *occlusio.* Aqu. Prov. XXX. 16. ἐποχὴ μήτρας, *constrictio* vulvæ.

"ΕΠΟΨ, *upupa.* דּוּכִיפַת, *attagen.* Levit. XI. 19. Deut. XIV. 18. — חֲסִידָה, *ciconia.* Zach. V. 9. πτέρυγας ἔποπος. Gloss. in Prophet. Ἄποπος (Legendum videtur ex Zach. l. c. Ἔποπος, et addendum ἔποψ.), ὄρνεον οὕτω καλούμενον. Favet emendationi huic series literarum. Nam vox Ἄποπος est inter Ἐπαρυστρίδες et Ἔνωτρον posita. Inde vero vox Ἄπαφος, quæ apud Hesychium exponitur ἔποψ ὄρνεον, videtur enata, et corruptis, quæ Grammatico passim inserta sunt, accensenda. — כּוֹס, *upupa,* a כָּסָה, *tegere, quia se per diem tegit.* Symm. Levit. XI. 17. Ps. CI. 7. De aliis hujus avis nominibus vide Hesychium s. v. Μακισίκρανος. Conf. quoque de hac ave præter auctores citatos Bocharto Hier. P. II. Lib. II. c. 31. Platonem Phædon. p. 387. et Aristophanem Av. v. 287.

'ΕΠΤΑ', *septem.* *לְפִי, *ad os.* Lev. XXVII. 18. ἑπτὰ sec. Ald. sed ortum suum debet hæc vitiosa lectio τῷ ἐπὶ τὰ, quod reliqui libri habent. — שִׁבְעָה : שֶׁבַע. Gen. V. 7. VII. 2. Postremo loco ἑπτὰ *multos* notat. Confer Drusium in Fragm. p. 514. et Psalm. CXVIII. 163. ubi שֶׁבַע, quod LXX vertunt ἑπτάκις, alii interpretantur πλειστάκις, *plures, sæpius.* Gen. XI. 21.—שָׁבוּעַ, *septimana.* Ez. XLV. 21.—שְׁבֻעָנָה per נ epenthet. Job. XLII. 13. — שִׁבְעָתַיִם dual. *septies.* Gen. IV. 15. — *שֹׂבַע, *satietas.* Symm. Ps. XVI. 11. Legit שֶׁבַע. — *שִׁשָּׁה, *sex.* 2 Sam. VI. 13. Permutarunt ibi literas ו (6) et ז (7).

ΔΙ'Σ 'ΕΠΤΑ' 'ΗΜΕ'ΡΑΙ, *bis septem dies.* שְׁבֻעַיִם dual. *duæ septimanæ.* Lev. XII. 5.

'ΕΠΤΑΕΤΗ'Σ, *septennis, septem annorum.* שֶׁבַע שָׁנִים. Jud. VI. 25.

*ΕΠΤΑΚΑΙ'ΔΕΚΑ, *septendecim.* שִׁבְעָה עָשָׂר : שְׁבַע עֶשְׂרֵה. 1 Reg. XIV. 21. 1 Par. VII. 11. Esdr. II. 39.

'ΕΠΤΑΚΑΙΔΕ'ΚΑΤΟΣ, *decimus septimus,* pro eodem in Hebr. 1 Reg. XXII. 52. 2 Reg. XVI. 1. 1 Paral. XXIV. 15.

'ΕΠΤΑ'ΚΙΣ, *septies.* שִׁבְעָה : שֶׁבַע. Psalm. CXVIII. 163. Prov. XXIV. 16. — שִׁבְעָתַיִם dualis. Gen. IV. 23. — שֶׁבַע פְּעָמִים, *septem vicibus.* Gen. XXXIII. 3. Lev. IV. 6. 17.

'ΕΠΤΑΚΙΣΧΙ'ΛΙΟΙ, *septem millia.* שִׁבְעַת אֲלָפִים. Num. III. 22. Esdr. II. 65. Job. I. 3.

'ΕΠΤΑΚΟ'ΣΙΟΙ, *septingenti.* שְׁבַע

a מְאוֹת. Gen. V. 26. 31. Num. I. 39. et alibi saepius.

'ΕΠΤΑ'ΜΗΝΟΝ, sc. *διάστημα*, et *ἑπτάμηνος*, sc. *διάστασις*, *intervallum* vel *spatium septem mensium*, *septimestre*. שִׁבְעָה חֳדָשִׁים. Ezech. XXXIX. 12. *ἵνα καθαρισθῇ ἡ γῆ ἑπτάμηνον* pro *καθ' ἑπτάμηνον διάστημα*, ut purgetur terra per spatium septem mensium. Ibid. v. 14. *μετὰ τὴν ἑπτά-*
b *μηνον*, sc. *διάστασιν*, post intervallum septem mensium. Adde Herodot. VI. pag. 353. 7. Hippocr. de Septim. Partu p. 255. 1. Similiter *τετράμηνον*, *ἑξάμηνον*, *δωδεκάμηνον*, quas voces vide suo loco.

*'ΕΠΤΑΜΗ'ΤΩΡ, *septem filiorum mater*. 4 Macc. XVI. 24.

'ΕΠΤΑΠΛΑ'ΣΙΟΝ, sc. *μέρος*, *septuplum*. שִׁבְעָתַיִם. Prov. VI. 31.
c Ies. XXX. 26. ubi vide Var. Lect. Vide quoque Sir. XX. 11. XXXV. 10.

'ΕΠΤΑΠΛΑΣΙ'ΩΝ, *septuplus*. אַרְבַּעְתַּיִם dual. *quadruplus*. 2 Sam. XII. 6. *ἑπταπλασίονα*, ubi non aliter legerunt, sed *multitudinis* notionem alia magis usitata ratione exprimere voluerunt. Negari tamen nequit, loco *ἑπταπλασίονα* apud
d Inc. et LXX vel *ἑπταπλάσιον*, scil. *μέρος*, ut habet Cod. Alex., vel *ἑπταπλασίως* reponendum esse. In Compl. et apud Theodor. (Quaest. ad h. l. pag. 426. ed. Hal.) legitur quidem *τετραπλάσιον*, sed haec lectio e recensione Hexaplari irrepsit, estque Theodotionis interpretatio. — שִׁבְעָתַיִם. Ps. LXXVIII. 13.

'ΕΠΤΑΠΛΑΣΙ'ΩΣ, *septuplo*. חַד
e שִׁבְעָה Chald. *unum septem*. Dan. III. 19. et ib. v. 22. sec. Chis. — שִׁבְעָתַיִם. Ps. XI. 7. Sed Casaubonus in Casaubonianis p. 80. judicat, interpretem Graecum l. l. *ἑπτάκις* scribere debuisse. Adde Aqu. sec. cod. Mosqu. Gen. IV. 24.

*'ΕΠΤΑ'ΠΥΡΓΟΣ, *qui habet septem turres*. 4 Macc. XIII. 7. *ἑπτάπυργος εὐλογιστία*. Ita dicitur relate ad septem fratres, quorum historia in anteced. legitur.

2

'ΕΠΤΑΧΗ͂, *septemplíciter*, *septifariam*. שִׁבְעָתַיִם. Aqu. Gen. IV. 15. Vide ad h. l. Montfauconium.

*"ΕΠΩ, *dico*, *loquor*, *sermonem habeo*, *indico*, *notum facio*, *cogito*, *praecipio*. אָמַר. 2 Sam. XII. 32. *μὴ εἰπάτω ὁ κύριός μου ὁ βασιλεὺς*, sc. *ἐν τῇ καρδίᾳ*, ne *cogitet* dominus meus rex. Vide et Gen. XX. 11. XXXI. f
31. Jud. XV. 2. Job. VII. 13. XXXII. 7. et conf. 2 Sam. XXI. 16. ubi Hebr. אָמַר per *διανοέομαι*, *cogito*, exponitur. Eodem sensu *εἶπα* aliquando usurpatur. Vide infra s. h. v. 2 Par. I. 2. *εἶπε Σαλωμὼν πρὸς πάντα Ἰσραὴλ*, *loquebatur* Salomo cum toto Israël. 2 Par. II. 11. *εἶπεν ἐν τῇ γραφῇ*, *dicebat per scripturam*, h. e. *literas scribebat*. 2 Par. XXXI. h
11. *εἶπεν ἔτι ἑτοιμάσαι παστοφόρια*, *jubebat*, ut pararent amplius pastophoria. Vide et 2 Par. XXXII. 1. XXXIII. 16. et conf. Matth. XX. 2. coll. Luc. VIII. 55. nec non Lex. N. T. s. h. v. Psalm. XV. 2. *εἶπα* pro אָמַרְתְּ, *dixisti*, sive quod legerint אָמַרְתִּי, sive quod perspicuitati studuerint, sensum tantum secuti. — דָּבַר et passim in Pih. i
דִּבֵּר. Gen. VIII. 15. XXIII. 13. — *דָּבָר, *verbum*. Exod. VIII. 13. 31. Prov. XV. 24. — דָּבָר הָיָה, *verbum fuit*. 1 Reg. XXI. 17. — דִּמָּה Pih. *imaginor*. Esth. IV. 12. *μὴ εἴπῃς σεαυτῇ*, *ne imagineris tibi*, vel *ne cogites*. — הִגִּיד Hiph. a נָגַד, *notum facio*, *indico*. 2 Reg. XXII. 10. Ies. XLI. 22. — הוֹרָה, Hiph. a יָרָה, *doceo*. Job. XII. 7. — הֵסִית Hiph. a סוּת, *incito*. Job. II. 3. ubi *εἶπω* est *auctor alicui sum*, *suadeo*, et quidem sensu malo. —

הִשְׁמִיעַ Hiph. a שָׁמַע, *audire facio*. Ies. XLI. 22. — הֵתַם Hiph. a תָּמַם, *perficio, consummo*. 2 Sam. XX. 18. *καὶ οὕτως εἶπον*, et deinde *dic*, aut: *decerne, quid faciendum sit*. — יָדַע, *scio*. Ies. XIX. 12. ubi יָדַע a multis per *notificare* exponitur. — יָעֵף, *lassus*. Ies. L. 4. Ita Bielius. Sed vide de hoc loco infra notata sub *ἡνίκα δεῖ εἰπεῖν*. — כִּי, *sed, verum*.
b 1 Sam. XXVIII. 18. Bene quoad sensum. — *מָרָה, *rebello*. Ezech. XX. 13. ubi וַיַּמְרוּ deduxerunt ab אָמַר, ut א exciderit, quod aliquoties factum est. — מַשָּׂאָה, *collecta*. 2 Par. XXIV. 9. Scil. vox Hebr. etiam *effatum, decretum* significare potest. — נְאֻם part. a נָאַם, *dictum, effatum*. Psalm. CIX. 1. Ies. LVI. 8. LXVI. 17. Jer. I. 19. —
c עָנָה, *respondeo*. Job. II. 2. — עָרַךְ, *dispono, ordino*. Ibid. XXIII. 4. — צִוָּה Pih. *præcipio*. Exod. XXXV. 1. Lev. IX. 6. — קָרָא, *voco, clamo*. Gen. XLV. 1. 1 Sam. III. 16. et alibi. — רָאָה, *video*. Thren. III. 35. Aliquando suspicabar, loco *καὶ εἶπε* reponendum esse *καὶ εἶδε*, ut altera lectio huc e versu sequenti venerit. Sed recepta lectio (quam
d Arabs tuetur) defendi quoque potest, modo vertatur: *non jubet, non probat*, quem sensum admittit h. l. formula Hebr. לֹא רָאָה. Sirac. XIX. 14. *εἰπεῖν* notat *iracunde, odiose et noxie* s. *temere aliquid loqui*. Vide alibi s. v. *κακῶς* et *παραβολή*.

*ΕἸΠΕΝ Ἡ ΚΑΡΔἸΑ ΜΟΥ ΕΥ̓͂ΓΕ, *dixit cor meum euge*. הִתְעֹרַרְתִּי, *excitavi me*. Job. XXXI. 29. non male quoad sensum.

*ΕἸΠΩ̂ ῬΗ͂ΜΑ ΤΙ' ΕἸΣ ΤΙΝΑ', *maledico alicui, blaspheme loquor*. בֵּרֵךְ, *benedico*, etiam *maledico*. Job. II. 9. Conf. Hexapla ac Lex. N. T. s. h. v.

*ἩΝΙ'ΚΑ ΔΕΙ͂ ΕἸΠΕΙ͂Ν, *quando oporteat loqui*. Sic LXX Ies. L. 4. עֻוּת vel עֵתָּה, *tempestive loqui*, interpretati sunt. Conf. ad h. l. Cappelli Nott. Critt. p. 516. f

*ΕἸ'ΠΟΝ Ω. Sic legitur 2 Reg. III. 21. sec. Vatic. pro וָמַעְלָה, *et supra*. Sed legendum ibi est *ἐπάνω*, ut habent Alex. Ald. et Compl. sec. L. Bos. in Prol. c. 3. Sine dubio orta est hæc lectio a librario, qui illud וָמַעְלָה in hac orationis serie non intellegebat, et ejus loco aliquid exhibere volebat, quod responderet præcedenti *ἀνεβόησαν*. g

'ΕΠΩΔΗ', *incantatio, incantamentum*. חֲבָרִים, *conjunctiones, incantationes*. Symm. Psalm. LVI. 6. ubi pro *ἐπῳδαῖς* sine dubio legendum est *ἐπῳδάς*, *incantationes edocti*. — לַחַשׁ, *mussitatio, susurrus*. Aqu. Cohel. X. 11. Theod. Ies. III. 3.

'ΕΠΩΜΙ'Σ, proprie *superhumerale*, i. e. *summa humeri pars*, *τὸ ὑπερέχον τοῦ βραχίονος* sec. Pollucem Onom. h II. 137. etiam simpliciter *humerus* eodem teste c. 133. deinde *amiculum humerale*, it. *latus, ora*, אֵפוֹד, *ephod, cinctum*. Exod. XXVIII. 6. XXIX. 5. XXXV. 8. Lex. Cyrilli MS. Brem. *ἐπωμίδα, ἐπένδυμα, ὁ χιτών*. Idem: Ἐπωμίδα, *ἱερατικὸν ἔνδυμα περὶ τὸν ὦμον*. Gloss. in Octat. *ἐπωμὶς, ἱερατικὸν περίβολαιον*. — אֲפֻדָּה, *amictus*. Exod. XXVIII. 8. XXXIX. 4. — i כָּתֵף, *humerus, latus*. Ex. XXVIII. 7. *δύο ἐπωμίδες ἔσονται αὐτῷ*, duas *oras* habebit. Vide et Exod. XXXIX 4. Ez. XLI. 2. *ἐπωμίδες τοῦ πυλῶνος*, humeri seu *latera ostii*. Eodem sensu *ὠμία* alias legitur. Vide infra in h. v. In navi etiam *eminens pars, ubi inscriptum est elogium*, *ἐπωμὶς* vocatur. Vide Stephani Thes. L. Gr.

'ΕΠΩ'ΝΥΜΟΣ, *celebris, solemnis*.

a Esth. XVI. 22. ἐπωνύμοις ἑορταῖς, *festis celebribus*, vel: *solemnibus*.

ἘΠΩΡΥ'ΟΜΑΙ, *horrendum vociferor, rugio, clamo adversus aliquem.* בָּחַל, *fastidio*. Al. Zach. XI. 8. ἐπωρύοντο ἐπ' ἐμὲ, *rugiebant* adversus me. Theodoretus ad h. l. θηριωδῶς μοι προσῆλθον οἱονεὶ βρυχώμενοι, καὶ τὴν ἐμὴν διψῶντες σφαγήν. In aliis libris legebatur ἐπορεύοντο, ut forte legebat
b Hieronymus, qui vertit: *irruebant super me*. Apud Suidam ἐπωρυόμενος exponitur φωνῶν. Conf. v. ὠρύομαι.

ἘΡΑ'ΟΜΑΙ, *amo, diligo*. אָהַב, idem. Esth. II. 17. ἠράσθη ὁ βασιλεὺς Ἐσθήρ. Prov. IV. 6. ἐράσθητι αὐτῆς. Sic Ælianus V. H. X. 18. ἠράσθη αὐτοῦ. — חָפֵץ, *delector*. 1 Sam. XIX. 1. ἡρεῖτο τὸν Δαβὶδ σφόδρα, *amabat* Davidem valde. Hesych. ἡρεῖτο,
c ἠγάπα.

ἘΡΑΣΤΗ'Σ, *amator, amasius, amicus, cultor, studiosus alicujus rei.* מְאַהֵב part. Pih. Jer. XXII. 20. 22. Thren. I. 20. Inc. Ez. XVI. 33. — עֹגֵב part. *amans*. Jer. IV. 30. — *רֵעַ, *socius*. Οἱ ἄλλοι Jerem. III. 1. Vulg. *amantibus*. Vide ad h. l. Montf. Sap. VIII. 2. ubi de cultore sapientiæ sermo est. Ib. XV.
d 6. ἐρασταὶ κακῶν, idolorum *cultores*.

ἘΡΓΑ'Β. Hac voce LXX reddunt הָאֶרֶן, *lapis*. 1 Sam. XX. 19. et ib. v. 41. נֶגֶב, *auster*, procul dubio, quod aliter legerunt, ac hodie in Codd. Hebr. legitur, fortasse הָרְגַב. Eusebius in Onom. p. 71. ed. Cleric. Ἐργὰβ male inter nomina propria locorum refert; ibique Bonfrerius observat, quod valde varie
e hæc vox in variis LXX Intt. codd. et in Patribus exprimatur, nempe *Ergab, Argab, Argaph, Annegab, Negeb*. Addit Bielius, quod in MSS. Glossariis aliter adhuc legatur. Sic enim in Gloss. ad Lib. 1 Reg. apud Fabricium Bibl. Gr. Lib. V. c. 40. p. 67. Παρὰ τῶν ἐργαβυὰρ, παρὰ τῶν λίθων. In aliis ejusdem generis Lex. MS. Cyrilli Bodleiano additis ita: Παρὰ τοῦ ἀριστοὺβ, παρὰ τῷ λίθῳ. In iisdem paulo post: Παρὰ τὸ ἐργαβὰν, περὶ τῷ λίθῳ. Vide et, quæ supra notata sunt in v. Βερσεκαθὰν, et conf. Fesselium Adv. Sacr. Lib. V. c. 5. p. 58. ac Scharfenbergium ad Cappelli Crit. S. p. 677. seq.

ἘΡΓΑ'ΖΟΜΑΙ, *operor, servio, opus rusticum facio, sulco, operam do, negotior, acquiro*. אָרַג, *texo*. Ies. XIX. 9. — גָּמַל, *rependo*. Prov. III. f
30. — חָטַב, *cædo*. 2 Par. II. 10. — מַעֲשֶׂה, *opus*. Num. XXXI. 51. — סַחַר, *negotiatio*. Prov. XXXI. 18. ubi ἐργάζεσθαι non est *negotiari*, ut plerique volunt, sed *laborare, rem familiarem administrare*, nam mercatura mulieri h. l. non commode tribuitur. — עָבַד, *servio*, it. *colo, facio*. Gen. III. 23. ἐργάζεσθαι τὴν γῆν, *colere terram*. Vide et Gen. i
II. 5. 15. IV. 2. 11. Prov. XII. 11. Symm. et LXX Cohel. V. 8. Sic etiam apud Hesiod. Ἔργ. v. 621. et Ælian. V. H. IX. 25. Confer Lex. N. T. s. h. v. Num. III. 7. ἐργάζεσθαι ἔργα τῆς σκηνῆς, ut faciant opera tabernaculi. Vide et Num. VIII. 12. 15. 19. Deut. XXI. 3. δάμαλιν ἐκ βοῶν, ἥτις οὐκ εἴργασται, vitulam de armento, quæ non *aravit*. Ies. i
XIX. 9. τοὺς ἐργαζομένους τὸ λίνον — τὴν βύσσον, qui *operantur* in lino — in bysso. Jerem. XXVII. 11. ἐργάσασθε βασιλεῖ Βαβυλῶνος, *servite* regi Babylonis. Vide et Jer. XXVIII. 14. XL. 9. Jer. XXX. 9. ἐργῶνται τῷ Κυρίῳ Θεῷ αὐτῶν, *serviant* Domino Deo ipsorum. Ez. XLVIII. 19. οἱ ἐργαζόμενοι τὴν πόλιν, qui in urbe *operantur*. — עֲבֹדָה, *opus*. 1 Par. k
XXVII. 26. — עָבַר, *transeo*. Ies. XXIII. 10. ἐργάζου τὴν γῆν σου, *cole* terram tuam. Hic male legerunt עבד cum Daleth. — עָשָׂה, *facio*. Exod. XXXI. 4 ἐργάζεσθαι τὸ χρυ-

σίον, *operari* in auro. Ibid. v. 5. XXXV. 9. XXXVI. 4. Ez. XXVII. 19. — עָשָׂה מְלָאכָה, *facio opus.* Exod. XXXVI. 5. 7. — פָּעַל. Symm. Job. XXXV. 6. LXX Ps. VI. 8. XIII. 5. XXXV. 13. οἱ ἐργαζόμενοι τὴν ἀνομίαν, *operam dantes* iniquitati. Ps. XIV. 2. ἐργαζόμενος δικαιοσύνην, *operam dans* justitiæ. Vide et Soph. II. 3. 1 Macc. IX. 23. et Lex. N. T. s. h. v. Hab. I. 5. ἔργον ἐγὼ ἐργάζομαι, *opus ego facio.* Theod. Prov. XXI. 6. ἐργαζόμενος θησαυροὺς, *acquirens* thesauros. Conf. Sap. VIII. 5. 6. Sic et Herodotus Lib. I. ἐργαζόμενος μεγάλα χρήματα, cum multas opes *acquisivisset.* Vide Fesselii Advers. SS. Lib. IV. c. 3. p. 326. Alias ποιεῖν eodem sensu usurpatur, quod vide infra s. l. — פְּעַל, *opus.* Ies. XLV. 9. — שִׂדֵּד, Pih. *occo.* Ies. XXVIII. 24. πρὶν ἐργάσασθαι τὴν γῆν, antequam terram *sulcaverit.* — *שְׁתוֹת, *retia.* Ies. XIX. 10. οἱ ἐργαζόμενοι αὐτὰ sec. cod. Vat. Sc. שָׁתַת notat h. l. e l. Arab. *texere, textorem agere,* quod intellexerunt h. l. LXX per ἐργάζεσθαι. Baruch. I. 22. ἐργάζεσθαι θεοῖς ἑτέροις, *colendo* Deos alienos. Ita Syrus. Ibid. II. 21. 22. et 24. ἐργάζεσθαι τῷ βασιλεῖ. Eodem modo et עָבַד adhibetur de *cultu* et *amore, quo cives regem amplectuntur et prosequuntur,* v. c. Cohel. V. 8. Sirac. XIII. 6. ἐὰν χρησιμεύσῃς, ἐργᾶται ἐν σοὶ, καὶ ἐὰν ὑστερήσῃς, καταλείψει σε, quamdiu florenti rerum statu gaudebis, *utetur opera tua et ministerio,* te autem ad inopiam redactum affliget. Vulg. *assumet te,* sc. ad suam amicitiam ac familiaritatem. Syrus: *colet te.* Sir. XXIV. 30. οἱ ἐργαζόμενοι ἐν σοφίᾳ, qui *operam dant* sapientiæ, s. vitam suam ad ejus præcepta instituunt ac componunt. Ib. XXX. 12. ἐργάζεσθαι ἐν υἱῷ, operam dare filio instituendo et educando, i. q. παιδεύειν in antecedentibus. Ibid. XXXIII. 25. ἐργάζεσθαι ἐν παιδὶ, *servum opere imposito occupare et exercere,* coll. v. 24. Sap. VIII. 6. ubi pro ἐργάζεται Grabius substituit ἐράζεται, *amatur,* cujus verbi rarior ac solis fere poëtis receptus usus in causa ei fuisse videtur, ut in ἐργάζεται perperam transferretur.

ἘΡΓΑ'ΖΟΜΑΙ ἈΜΙΣΘΙ' ΚΑΙ' ἈΣΙΤΙ', *operor sine mercede et cibo.* לָקַשׁ Pih. *sero, colligo, vindemio.* Job. XXIV. 6. ἀμπελῶνας ἀσεβῶν ἀμισθὶ καὶ ἀσιτὶ εἰργάσαντο, in vineis impiorum sine mercede et cibo operati sunt. Alii quoque Intt. h. l. de labore pauperum explicarunt, ad quem ab impiis coguntur. Vide ad h. l. Dathium.

ΕἸΡΓΑΣΜΕ'ΝΟΣ, *fabricatus.* עֲשׁוֹת, sing. *nitidus.* Ez. XXVII. 19. σίδηρος εἰργασμένος, ferrum *fabricatum:* ubi nonnullis legisse videntur עָשׂוּי.

ἘΡΓΑΛΕΙ͂ΟΝ, *instrumentum artificum, quo ad exercendam artem suam utuntur,* aut omnino *instrumentum,* sc. *quo ad opus faciendum utimur.* כְּלִי, *vas, instrumentum.* Ex. XXXIX. 42. — *מַשָּׂא, *onus.* Num. IV. 27. sec. Oxon. κατὰ πάντα τὰ ἐργαλεῖα δι' αὐτῶν. — עֲבֹדָה, *opus.* Ex. XXVII. 19.

ἘΡΓΑΣΙ'Α, *operatio, opus, negotiatio.* *בַּעֲבוּר *propter.* Symm. Gen. III. 17. ἐν τῇ ἐργασίᾳ σου (h. e. dum illam *colis:* nam vox ἐργασία h. l., ut alias sæpe, de *agricultura* adhibetur.), ubi pro בַּעֲבוּרֶךָ legit בַּעֲבֹדֶךָ. Vulg. in *opere tuo.* — מְלָאכָה, *opus. negotium.* Exod. XXXVIII. 24. Lev. XIII. 51. et alibi sæpius. — מַעֲשֶׂה. Exod. XXVI. 1. Num. XXXI. 20. 1 Sam. XXV. 2. ἡ ἐργασία αὐτοῦ sec. Compl. seu potius Inc. Int. ubi alii τὰ ποίμνια habent. Scilicet vox Hebr. notat metonymice *omne, quod est labore paratum et acquisitum,* speciatim *pecudes,* et

a sic quoque ἐργασία h. l. accipiendum est. Jon. I. 8. τίς ἡ ἐργασία σου; quaenam est *ars* tua? vel quodnam *vitae institutum* sequeris? Eodem modo מַעֲשֶׂה quandoque *negotium* vel *vitae genus* notat, v. c. Gen. XLVI. 30. et XLVII. 3. — עֶבֶד, *servus*, it. *opus*. Cohel. IX. 1. — עֲבֹדָה. Gen. XXIX. 26. 2 Par. XXIV. 12. et alibi. — בְּעֶצְיוֹן, ubi sequitur

b גֶּבֶר, *in Ezeon Geber*, quod est nomen loci ad mare Erythræum, unde perperam fabricarunt ἐργασία γάβερ, pro quo alii habent ἐν ἀσιών, vel εἰς γαιζιών. 1 Reg. IX. 26. 2 Par. XX. 37. — פֹּעַל, *opus*. Ruth. II. 12. Ies. I. 31. XLI. 24. Theod. Ies. XLV. 11. et Prov. XX. 11. — פְּעֻלָּה, idem. 2 Par. XV. 7. —*רְכֻב, *currus*. Nah. II. 13. Loco רִכְבָּה le-

c gerunt רִבְּה, extrito Caph. Sir. VII. 14. ἐπίπονον ἐργασίαν, ubi ἐργασία notat: *opificium, quo exercendo victus paratur*. De *opere arte facto* usurpatum legitur Sap. XIII. 12. et XIV. 20. ac de *quovis munere et ministerio*. 3 Esdr. VIII. 49. עֲבֹדָה, coll. Esdr. VIII. 21. Sir. VI. 20. ἐν γὰρ τῇ ἐργασίᾳ αὐτῆς ὀλίγον κοπιάσεις, molestum tibi primum erit et

d difficile negotium *acquirere* tibi ac *comparare* sapientiam veram. Conf. Græevium ad Hesiod. Ἔργ. v. 43.

*ΕΡΓΑ'ΣΙΜΟΣ, *qui elaborari potest*, vel: *quo quem operari licet, elaboratus*, it. *operi destinatus*. מְלָאכָה, *opus, negotium*. Lev. XIII. 48. ἐν παντὶ ἐργασίμῳ δέρματι, in omni pelle, *quæ elaborari potest*. — מַעֲשֶׂה, idem. 1 Sam. XX. 18. τῇ ἡμέρᾳ τῇ

e ἐργασίμῃ. Vulg. *die, qua operari licet*, scil. secundum legem Mosaicam. Latini *diem profestum* dicunt, nostrates Werkeltag, *work-day*. Al. Ez. XLVI. 1. ἡμέρας τὰς ἐργασίμας. Sic quoque Compl.

*ΕΡΓΑΣΤΗ'ΡΙΟΝ, *officina, taberna*, etiam *ergastulum*. Vox hæc a Bielio omissa legitur apud Aqu. Jer. XXXVII. 16. pro הַחֲנֻיוֹת, h. e. *loca, ubi manebant detenti*, ubi Inc. συγκλεισμὸν posuit. (His repugnat Cod. Syr. Hex. in quo Aquilæ tribuitur: ܒܐܘܣܢܕܘܟܐ, *in diversoria*. Ut igitur Syriaca Græcis concilientur, vertere mallem: *in tabernas*. Vide Michaëlis Suppl. p. 839. K.) Cf. quoque Bonfrerium ad Eusebii Onom. s. v. αἰνών, ubi addit ἐν Ἰερμίᾳ τὰ ἐργαστήρια.

'ΕΡΓΑΤΕΙ'Α, *opificium*. Sap. VII. 17. ἐργατειῶν ἐπιστήμη, *opificiorum scientia*.

'ΕΡΓΑ'ΤΗΣ, *operarius*. פֹּעַל, idem. Symm. Ps. XCIII. 16. Sap. XVII. 17. 2 Macc. III. 6. ἐργάται τῆς ἀνομίας, iniquitati *studentes*.

*ΕΡΓΑ'ΤΙΣ, *opifex*, vel *operaria*. Prov. VI. 8. apem adi, et disce, ὡς ἐργάτις ἐστὶ, quomodo *operaria*, vel quam *operosa* sit. In textu Hebr. nihil pro his legitur. Alias vero etiam Græcis apis dicitur ἐργάτις, v. c. ab Aristotele Hist. IX. 40. Vide Bocharti Hieroz. P. II. Lib. IV. c. 11. p. 513.

'ΕΡΓΟΔΙΩΚΤΕ'Ω, *exigo opera, opus urgeo, operis præfectus sum*. רָדָה, *dominor*. 2 Par. VIII. 10. ἐργοδιωκτοῦντες ἐν τῷ λαῷ, præfecti operibus populi.

'ΕΡΓΟΔΙΩ'ΚΤΗΣ, *exactor operum, operarum præfectus*. נֹגֵשׂ part. *exactor*. Exod. III. 7. V. 6. 10. 13. — מְנַצֵּחַ part. Pih. *præfectus*. 2 Par. II. 18. — נַצֵּחַ infin. Pih. 1 Par. XXIII. 4. — שַׂר מִסִּים, *princeps tributorum*. Symm. sec. Hexapla et Schol. sec. ed. Rom. Exod. I. 11. ἐργοδιώκτας. Vulg. *magistris operum*. Secundum Tychsenium legit μισθὸς, מַשִּׂים. Sed מַס *opus oneronum* ita significat, ut ἔργον Græcis. 3 Esdr. V. 58. Levitæ ἐργοδιῶκται dicuntur, h. e. *qui operam dant et inserviunt*

a *cultui Dei externo*, maxime sacrificiis. Vulg. *exsequutores legis*: unde statim explicationis causa additur: ποιοῦντες εἰς τὰ ἔργα ἐν τῷ οἴκῳ κυρίου. In textu Hebr. Esdr. III. 9. est עֹשֵׂה הַמְּלָאכָה.

'ΕΡΓΟΛΑ'ΒΕΙΑ, *faciendi operis susceptio sub pacti pretii conditione, redemtio operis et conductio.* Sirac. XXIX. 22. διώκων ἐργολαβείας. Recte.
b Vulgatus: *qui conatur multa agere*, h. e. qui est πολυπράγμων. Camerarius: *persequens operarum conductiones.* Grotius ad h. l.: ἐργολάβειαι, inquit, h. l. sunt *redempturæ alienorum negotiorum et litium.* Est eo sensu ἐργολαβεῖν apud Demosthenem et Æschinem (Confer Reiskii Indices Græcitatis Æschineæ et Demostheneæ s. h. v.), nec minus apud
c Zonaram ad 2 Canonem Chalcedonensem. In Glossis: ἐργολάβος, *redemtor*. Confer quæ de h. v. Kuhnius et Hemsterhuis notant ad Pollucem T. II. p. 820. et Bergler ad Alciphr. I. 34.

'ΕΡΓΟΝ, *opus, cultura.* אֹרַח, *via, semita.* Job. XIII. 27. et Ps. XVII. 4. In utroque loco non aliter legerunt, sed vocem אֹרַח sensu meta-
d phorico apud Hebræos recepto acceperunt. — בַּעֲבוּר, *eo quod, propterea.* Gen. III. 17. ἐν τοῖς ἔργοις σου. Secundum Cappellum loco בַּעֲבוּרֶךָ legerunt בַּעֲבָדֶיךָ in notione Chald. et Syr. עֲבַד, *facere, operari.* Sed fortasse sensum dederunt ac τὰ ἔργα de suo addiderunt, nec male. Confer eosdem c. VIII. 21. Jer. XIV. 4. τὰ ἔργα τῆς γῆς ἐξέλιπεν, ὅτι οὐκ ἦν
e ὑετὸς, *agricultura* cessabat, cessante pluvia. (Ita Josephus A. J. V. 2. sect. 7. τῆς γῆς καὶ τῶν ταύτης ἔργων ἐπιμελοῦντο. Hesych. ἔργα, ποτὲ μὲν τὰ περὶ τὴν ταλασιουργίαν, ποτὲ δὲ κατὰ τὴν γεωργίαν. Confer, quæ ex Homero observat L. Bos Observatt. Critt. p. 33.) Hic quoque plerique statuunt eos legisse בַּעֲבוּר. Fortasse respexerunt notionem *fructuum*, quam voci עֲבוּר h. l. et Jos. V. 12. tribuit Wepplerus in Fragm. Critt. et Phi- f
lol. P. III. p. 48. collato Syriaco ܥܒܘܪܐ, ut τὰ ἔργα τῆς γῆς sint *proventus terræ*. — גְּמוּל, *retributio.* Ies. III. 10. Sed ibi τῷ גְּמוּל potius præpositio κατὰ respondet, et πονηρὰ τὰ ἔργα τῶν χειρῶν αὐτοῦ exprimunt τὸ יָדָיו. Verba sunt: πονηρὰ κατὰ τὰ ἔργα τῶν χειρῶν αὐτοῦ. — דָּבָר, *verbum*, etiam *res, factum.* 1 Reg. XVIII. 36. — דֶּרֶךְ, *via*, etiam *agendi ratio,* g
facta. Job. XXXIV. 21. XXXVI. 23. — חֹק, *demensum.* Prov. XXXI. 15. ἔργα, *pensum.* — יְגִיעַ, *labor.* Job. X. 3. XXXIX. 11. — *יוֹם, *dies.* Jos. IV. 25. ubi pro ἔργῳ legendum videtur aut καιρῷ aut χρόνῳ, quod habent reliqui Intt. Fortasse tamen sensum secuti sunt. — כָּלָה, *consummatio.* Symm. Gen. XVIII. 21. Sc. ibi Hebraicis עָשׂוּ כָּלָה, *fecerunt consummationem*, respondent h
verba ἐπετέλεσαν τὸ ἔργον: unde luculenter apparet, τῷ כָּלָה h. l. potius respondere συνετέλεσαν, ac τὸ ἔργον, quod h. l. *scelera, flagitia* notat, ad עָשׂוּ referendum esse. — כְּלִי, *vas.* Num. IV. 16. Vox Hebr. metaphorice etiam *opera* notat. — לֶקַח, *doctrina.* Job. XI. 4. ubi pro ἔργοις reponere mallem λόγοις. — *מִי, *quis?* Prov. XX. 6. ἔργον ἐστὶ, *difficile est.* Hoc opus, hic labor est. — מַלְאָךְ. i
legatus. Nahum. II. 13. Legerunt מְלַאֲכָתֵיךְ — מְלָאכָה. Gen. II. 2. 3. XXXIX. 11. 1 Reg. XI. 28. ἀνὴρ ἔργων, *vir operum*, h. e. *rebus agendis idoneus.* Confer s. v. ἀνὴρ post Hebr. עֹשֵׂה. 1 Par. IX. 33. ubi *munus, ministerium* notat. Vulg.

a *ut die ac nocte jugiter ministerio suo deservirent.* — *מְלוּכָה, *regnum.* 1 Sam. XIV. 47. Legerunt מְלָאכָה. Cæterum duæ hic coaluerunt interpretationes. V. Fischeri Prolus. de Verss. GG. V.T. p. 157.—*מַלְכוּת, *regnum.* Dan. XI. 17. sec. Chis. Permiscentur hic מַלְכוּת, *regnum,* et מְלָאכָה, *opus.* Contrarium vide 1 Par. IV. 23. — מַלֹּאת inf. Pih.
b *implere.* Ex. XXXI. 5. Hic forte legerunt מְלָאכוֹת. — מַס, in plur. מִסִּים, *tributum.* Exod. I. 11. Vide supra s. v. ἐργοδιώκτης. — מַעֲבָדִים et Chald. מַעֲבָדִין plur. *facta.* Job. XXXIV. 25. Dan. IV. 34. — מַעֲלָלִים plur. *actiones.* Ps. LXXVI. 11. LXXVII. 9. Ies. III. 9. — מַעֲשֶׂה. Symm. sec. Cod. Vat. Adleri Ps. XVIII. 2. LXX Gen. XLVI.
c 34. et XLVII. 2. τί τὸ ἔργον ὑμῶν; *quodnam est vitæ vestræ genus?* Jud. XIX. 16. ubi ἔργα sensu Græco adhibentur de *operibus, quæ ad agriculturam pertinent.* Vide Interpretes ad Hesiodi Ἔργα καὶ Ἡμέρας. Ps. XLIV. 1. ubi ἔργον *carmen* notat, quemadmodum apud Horatium *lex operis* est *lex carminis.* Hab. III. 16. ἔργον ἐλαίου, h. e. *cultura olivæ.* —
d מִפְעָלִים plur. masc. *opera.* Prov. VIII. 22. — מִפְעָלוֹת plur. fœm. idem. Ps. XLV. 8. LXV. 4.—מַשָּׂא, *onus.* Num. IV. 28. sec. Vat. et Ald. Non legerunt מעשידם, ut Tychsenius conjecit, sed sensum expresserunt. — מִשְׁלַח יָד, *missio manus,* h.e. h. l. *res et negotia.* Deut. XXIII. 21. — מְתִים plur. *homines.* Job. XI. 11. Libere verterunt. — סִבְלָה,
e *onus.* Exod. I. 11. V. 4. 5. — עֲבֹד infin. *servire, facere.* Num. VII. 5.

— עֲבֹדָה, *servitus,* it. *opus.* Exod. I. 14. II. 24. V. 9. — עֲבִידָא Chald. Esdr. IV. 24. V. 8. VI. 7. — עֶבְרָה, *excandescentia.* Prov. XXII. 8. ubi legerunt עֲבֹדָתוֹ. Jaegerus ad h. l. mavult legere ὀργῶν, vel ὀργῶν (coll. XV. 1. XXI. 14.), loco ἔργων. Adde Jer. XLVIII. 30. ubi pro ἔργα alii habent ὀργήν. — *עֹז, *fortitudo.* Inc. Prov. XVIII. 10. Sensum expressit: nam עֹז Dei cognoscitur ex ejus operibus. — עֲלִילָה, *actio* in bonam et malam partem. Ps. CIV. 1. — עֵצָה, *consilium.* Job. XXI. 16. — עֲשׂוֹת : עָשָׂה : עֹשֶׂה in præt. Kal, part. et infin. Job. IV. 17. ἀπὸ τῶν ἔργων αὐτοῦ, ubi legisse videntur מִמַּעֲשָׂיו, loco *præ factore suo.* Prov. XX. 15. Joël. II. 11. 20. — g
פֹּעַל verbum. Job. XXXVI. 3. XXXVII. 12. Prov. XVI. 5 — פעל nomen. Deut. XXXII. 4. Jer. L. 29.—פְּעֻלָּה. Ps. XVI. 5. XXVII. 7. CVIII. 19. — *פְּרִי, *fructus.* Deut. XXVIII. 4. sec. Compl. ubi ἔργα κοιλίας, h. e. *fructus ventris, liberos* notat, et cum ἔκγονα et ἔγγονα in codd. permutatur. — *פֶּשַׁע, *defectio, prævaricatio.* Symm. Job. h
XXXVI. 9. ubi ἔργον notat *impie factum.* — *שְׁמוּעָה, *auditus.* Inc. Hab. III. 2. ubi vox Hebr. notat *facta illustria, quæ fama innotescunt.* — תּוֹעֵבָה, *abominatio.* Prov. XIII. 20. ubi legisse videntur nonnullis עֲבוֹדַת. Sed non opus est: nam ἔργα h. l. *impie facta* notat, i. q. et series orationis postulat. Legitur præterea apud Inc. 1 Sam. XIV. 47. i
in notione *muneris* aut *negotii,* ubi huic voci nihil in textu Hebr. respondet. Job. I. 3. ἔργα μεγάλα sunt glossema ex alia interpretatione. Ies. III. 24. ubi vide Cappellum in Notis Critt. p. 494. Sirac.

I. 7. ubi Syrus et Ar. ἔργα de *vitiis* intellexerunt. Sir. XV. 19. *ἔργον* in universum notat actiones hominis tam internas quam externas: unde Syrus vertit: omnes *cogitationes* hominis. Ibid. XVI. 28. τὰ ἔργα θεοῦ speciatim *corpora cœlestia* notat. 3 Esdr. VI. 11. τὰ ἔργα, *ædificia*, coll. VII. 3. τὰ ἱερὰ ἔργα, *exstructio templi*. Baruch. VI. 50. θεοῦ ἔργον, *virtus divina*, ubi ἔργον est *ipsa facultas agendi*, s. *virtus operativa*. 1 Esdr. V. 58. τὰ ἔργα τοῦ κυρίου notat *cultum Dei externum*, maxime qui est in sacrificiis offerendis. Sir. III. 7. ἔργῳ καὶ λόγῳ, *dictis factisque*, coll. Theogn. v. 957. Hesych. Ἔργον, δυσχερὲς, δύσκολον, ἢ ποίημα. Vide alibi Ἄμεμπτος, Δυνατὸς et Δαψιλής.

ἘΡΕΘΙ΄ΖΩ, *irrito, provoco*. גָּרָה Pih. *concito, incito, excito inimicitias*. Aqu. Prov. XXVIII. 25. et XV. 19. — *הִתְגָּרָה Hithp. *me ipsum incito*, speciatim *ad litem* et *bellum*. Dan. XI. 10. 25. sec. Chis. e notione *irritandi*, quam hæc vox in lingua Chald. et Syr. habet. — הִתְחָרָה, Hithp. *accendo me*, scil. *ira, exardesco*. Quint. Ed. Psalm. XXXVI. 1. — מָרָה, *rebellis sum*. Deut. XXI. 20. — *סֵתֶר, *occultatio*. Prov. XXV. 23. ubi Jaegerus existimat ἐρεθίζει fluxisse vel a repetendo תְּחוֹלֵל, vel a סָרֶרֶת, *linguam refractariam et incontinentem parit*. Sed *lingua occultationis* est h. l. *lingua occulte detrahens et calumnians*, quod non inepte per γλῶσσῃ (ita enim loco γλῶσσαν legendum arbitror) ἐρεθίζων exprimi potuit. Vide infra s. v. רָדַף. — סוּר, *recedo, discedo*. Hos. IV. 18. ubi scil. pro ᾑρέτισε legendum videtur ἠρέθισε, quod vetus versio apud Hieronymum interpretatur *provocavit*. Cf. Ps. LXV. 6. et LXVII. 7. ubi סוֹרְרִים παραπικραίνοντες redduntur, observante Breit. Prol. in LXX T. III. plag. f. p. 1. — רָדַף, *persequor*. Prov. XIX. 8. ὃς δὲ ἐρεθίζει λόγους: non male quoad sensum, nam *persequi verbis* eandem significationem habet. Cæterum pro λόγους reponere mallem λόγοις. f
1 Macc. XV. 40. ἐρεθίζειν *bello lacessere* notat. Conf. Syrum. Hesych. ἐρεθίζει, ἀδολεσχεῖ, χλευάζει, παίζει, σκώπτει, διαμάχεται. Eustathius: εἰς μάχην συμπλέκει. Adde 2 Macc. XIV. 27. g

ἘΡΕΘΙΣΜΟ΄Σ, *irritatio, provocatio*, it. *paroxysmus febris*. חַרְחֻר, *adustio, febris ardens* vel *acuta*. Deut. XXVIII. 22. de *febris paroxysmo*. Cf. Hippocr. de Humor. p. 48. 32. et Fœsii Œcon. Hipp. p. 145. Rosenmüllerus ad h. l. i. explicat de *catarrho suffocante*, consentiente quodammodo Arabe, qui de *paralysi pulmonum* interpretatur. — מְרִי, *rebellio*. Deut. XXXI. 27. h
Symm. Prov. XVII. 11. Confer Sir. XXXI. 34.

ἘΡΕΘΙΣΤΗ΄Σ, *irritator, provocator, protervus*. מֹרֶה part. *rebellis*. Deut. XXI. 18. ἀπειθὴς καὶ ἐρεθιστής. Vulg. *protervus*.

ἘΡΕΙ΄ΔΩ, *figo, infigo, firmo, fulcio*. אָמֵץ, Pih. *firmo, confirmo, roboro*. Prov. XXXI. 17. ἤρεισε τοὺς βραχίονας αὐτῆς εἰς ἔργον. — יָחַד, i
adunor. Genes. XLIX. 6. ἐρεῖσαι. Nisi constructio obstaret, legere mallem ἑνῶσαι. — נִשְׁעַן, *nitor*. Symm. Job. VIII. 15. ἐρεισθήσεται. Vulg. *innitetur*. Suspicor, hanc versionem Aquilæ tribuendam esse. — עֹזְרֵי רַהַב, *adjutores superbiæ*, h. e. admodum superbi, superbia abundantes. Vide A. Schultens. Anim. Philol. in Job. p. 25. Symm. k
Job. IX. 13. ἐρειδόμενοι ἀλαζονίᾳ, *arrogantia subnixi* vel *superbiæ quasi infixi*, vel, ut Drusius in Fragm. p. 793. etiam verti posse putat, *qui incumbunt jactantiæ*. — שׁוּב, *revertor*. Job. XVII. 10. ubi vel le-

a gerunt תְּשָׁפְּרוּ, vel loco ἐρείδεσι reponendum est ἔρχεσθαι. — שָׁמַר, custodio. Prov. III. 26. κύριος ἐρείσει σὸν πόδα, Dominus *firmabit* pedem tuum: ubi Schol. τηρήσει, quod est sine dubio alius interpretis. — תָּמַךְ, *sustento*. Prov. IV. 4. ἐρειδέτω ὁ ἡμέτερος λόγος εἰς σὴν καρδίαν, alte *infigatur* verbum nostrum cordi tuo. Prov. V. 6. τὰ δὲ ἴχνη αὐτοῦ
b οὐκ ἐρείδεται, gressus ejus non firmi sunt. Legerunt יִתָּמְכוּ. Ibid. XI. 16. ἐρείδονται πλούτῳ, *potiuntur* divitiis. Ibid. XXXI. 19. τὰς δὲ χεῖρας αὐτῆς ἐρείδει εἰς ἄτρακτον, manus suas *applicat* colo. Hesych. ἐρείδει, ἐπιστηρίζει, ὑποστηρίζει. — תָּפַשׂ, *teneo, apprehendo*. Prov. XXX. 28. Vulg. *nititur*.

'ΕΡΕΙΚΤΟ'Σ, *confractus, fissus*.
c תֻּפִּינִים plur. *cocturæ*. Interpres apud Origen. Lev. VI. 21. ἐρεικτά. Suidas: ἐρεικτά, τὰ κεκομμένα ὄσπρια· ἢ τὰ σχιζόμενα ὄσπρια. Εἰσὶ δὲ κύαμοι. 'Αριστοφάνης· ἧψε κατερεικτῶν χύτρας. Cf. ἐρικτὸς infra.

"ΕΡΕΙΟΣ, *laneus*. צֶמֶר, *lana*. Lev. XIII. 47. 48. 52. 59.

'ΕΡΕΙ'ΠΙΟΝ, *ruinosum, collapsum ædificium*. בַּיִת, *domus*. Symm.
d Job. III. 15. Sed verba οἰκοδομησάντων ἐρείπια αὐτοῖς referenda ibi sunt ad finem v. 14. ubi legitur: הַבֹּנִים חֳרָבוֹת לָמוֹ, ut jam Kreyssigius recte observavit. — חָרְבָּה, *vastitas*. Symm. Ps. IX. 7. CI. 7. Symm. Theod. Ez. XIII. 4. Suidas: ἐρείπιον, τὸ ἡμίπτωτον οἴκημα. Adde Herodot. II. p. 149. 19. et Strabon. VII. p. 504. C.

e "ΕΡΕΙΣΜΑ, *firmamentum, fulcimentum*. מַחְסֶה, *refugium*. Prov. XIV. 26. — מִשְׁעָן, *scipio*. Aqu. Ies. III. 1. Hesych. ἐρείσματι, ὑποβαστακτῆρι.

'ΕΡΕΙΣΜΟ'Σ, idem. מַשְׁעֵנָה, *bacillus*. Aqu. Ies. III. 1.

'ΕΡΕΥ'ΓΟΜΑΙ, *eructo, copiose emitto, ejicio*, item: *rugio*. הִבִּיעַ Hiph. a נָבַע, *scaturire facio, eructo*, metaph. *copiose eloquor*. Symm. et LXX Ps. XVIII. 2. ἡμέρα τῇ ἡμέρᾳ ἐρεύγεται ῥῆμα, dies diei eructat verbum, h. e. plena voce edisserit. — שָׁאַג, *rugio*. Hos. XI. 11. ὡς λέων ἐρεύξεται, tanquam leo rugiet. Hes. ἐρεύξεται, βρύσεται. Forte legendum βρυχήσεται. Vide et Amos III. 4. 8. et conf. 1 Macc. III. 4. — שֶׁרֶץ, *reptile*. Lev. XI. 10. ἀπὸ πάντων, ὧν ἐρεύγεται τὰ ὕδατα, ab omnibus, quæ *emittunt* aquæ. Hesych. ἐρεύγεται, ἀναβάλλει.

"ΕΡΕΥΝΑ, *scrutinium, investigatio, inquisitio*. Sap. VI. 8. ubi Vulg. *cruciatio*. Non male ob v. 5. et 6.

'ΕΡΕΥΝΑ'Ω, *scrutor, perscrutor, investigo*. בֹּחַן, *probatio*. Aqu. Ez. XXI. 13. ἠρεύνησε. — בָּלַס, *perquiro, scrutor*. Aqu. Amos VII. 14. — חָפַשׂ, *perscrutor, investigo*. Gen. XLIV. 12. 1 Reg. XX. 6. Prov. XX. 27. In postremo loco ἐρευνᾷν *plane ac penitus perspicere aliquid* notat, coll. 1 Cor. II. 10. — חָקַר, idem. Jud. XVIII. 2. 2 Sam. X. 3. Theod. Job. XXVIII. 27. — חָשַׂף, *denudo*. Joël. I. 7. ἐρευνῶν ἐξηρεύνησεν αὐτήν. Legerunt literis transpositis חָפַשׂ חִפְּשָׂהּ, sed admodum incommode. — מִשֵּׁשׁ, *contrecto*. Gen. XXXI. 35. 36. — סָלַל, *aggero, concumulo*. Jer. L. 26. ἐρευνήσατε αὐτὴν ὡς σπήλαιον, *perscrutamini* illam tanquam speluncam. Respexerunt sine dubio notionem vocis סָלַל nobis ignotam, sed seriei orationis h. l. admodum convenientem. Confer Horrei Miscell. Crit. Lib. II. c. 9. p. 300. qui pro ἐρευνήσατε scribendum putat ἐραυνήσατε (vel ἐρανίσατε vel ἐρανήσατε), quam conjecturam confirmare videtur lectio vitiosa cod. Alex. ἐραυνήσατε. Hes.

ἐρανίζεται, συλλέγει. — קִרְקֵר Pih. *destruo.* Symm. Num. XXIV. 17. Sic hoc verbum etiam explicant Syrus et Chaldæus apud Ies. XXII. 5. Conf. Schultensii Op. Min. p. 152. Hesych. ἐρευνᾷν, ζητεῖν.

*'ΕΡΕΥΝΑ'Ω ΤΟ'Ν ΟΙ'ΚΟΝ, *pervestigo domum,* i. q. nos: Haussuchung anstellen, *to commence searching a house.* Sic legitur apud b LXX sec. Vat. et Compl. Genes. XXXI. 33. ubi nihil legitur in textu Hebr. Cæterum τὸν οἶκον ibi positum est pro ἐν τῷ οἴκῳ, coll. v. 35.

'ΕΡΕ'Ω, *dico, cogito.* אָמַר, *dico.* Genes. X. 9. XII. 12. Psalm. CXXXVIII. 2. ubi pro ἐρεῖς Grabius posuit ἐρεῖ σε, quam conjecturam satis refutavit Schwarzius in c Diss. de Mutatt. in Textu Cod. Alex. a Grabio ex Conjectura Factis p. 40. — דָּבָר, *verbum.* Ex. VIII. 10. — דִּבֶּר Pih. Genes. XVIII. 5, XLI. 28. XLII. 14. et alibi sæpius. — דִּמָּה Pih. *cogito.* Ies. XIV. 24. ὃν τρόπον εἴρηκα, οὕτως ἔσται, quemadmodum *cogitavi,* ita erit. Eodem sensu ἐρῶ aliquando occurrit. Vide supra in h. v. — הִגִּיד Hiph. a d נָגַד, *notum facio.* Job. XV. 18. — הִתְבּוֹנֵן Hithp. a בִּין, *animadverto.* Ies. XIV. 16. ἐροῦσιν, quasi legissent וַיֹּאמְרוּ. — *מוּר, *muto.* Ez. V. 6. ubi pro תֵּמֶר, *commutavit,* legerunt וַתֹּאמֶר. Vide Cappelli Crit. S. p. 941. — נָטָה, *inclino.* 1 Par. XXI. 10. ἐρῶ ἐπί σε. Libere nec male verterunt, nam נָטָה est h. l. Lat. *proponere.* — נָתַן, *do.* Job. e XXXVI. 3. *Dare* h. l. *laudare, prædicare,* s. *defendere* notat. Conf. v. 2. — עָנָה, *respondeo.* Job. XXIII. 5. — פֶּה, *os.* Gen. XLV. 21. Vox Hebr. quandoque etiam notat *ore prolata,* τὰ εἰρημένα. — רָדַף, *persequor.* Job. XIX. 28. ubi tamen Grabius Proleg. in LXX Intt. T. IV. c. 4. §. 2. pro ἐροῦμεν legendum censet ἐρισῦμεν, *concertabimus:* quam conjecturam quoque f suam fecit Bielius, qui addit: רדף nunquam *dicendi* significationem habet, alias autem, ut Job. XIII. 25., verbo ἀντίκειμαι, et Prov. XIX. 8. per ἐρεθίζω redditum est. Ego vero aliter statuo. Nam non simplex ἐρεῖν h. l. spectandum est, sed tota formula ἐρεῖν ἔναντι τινός, *dicere contra aliquem,* h. e. *verbis insectari, calumniari, criminari.* Eandem sig- g nificationem habet quoque h. l. Hebr. רדף. Conf. Schwarzii Diss. laud. p. 43. — שָׁמַע, *audio.* Ies. LXV. 24. *Audire* est h. l. *respondere votis.* Sap. V. 3. ἐροῦσιν ἑαυτοῖς μετανοοῦντες, *apud se dicent pœnitentia tacti.* Sir. XXV. 9. ubi ἐρῶ vertendum est *laudabo, celebrabo,* et est i. q. μακαρίζειν in antecedentibus. Hinc εἱρμὸς *hymnum* notat in Patri- h bus Græcis. Conf. Suiceri Thes. Eccles. T. I. p. 1032. et supra s. נָתַן. Sic *dicere* apud Latinos nonnunquam poni pro *celebrare, laudare,* docet Barthius ad Script. Ven. p. 186.

*ΕΙ'ΡΗΝΤΑΙ 'ΥΠΟ' ΘΕΟΥ͂, *a Deo edita sunt.* לְמוּאֵל nomen propr. regis. Prov. XXXI. 1. Legerunt לְמוֹ אֵל pro לְאֵל. i

'ΕΡΗΜΙ'Α, *desertus locus, solitudo.* חָרֵב infin. *vastando.* Ies. LX. 12. — חָרְבָּה. Ez. XXXV. 4. Hesych. ἐρημία, ἡ ἐκπύρωσις, aut e conjectura Reiskii ἐκπόρθησις. — *מַרְגֵּעָה, *requies.* Symmach. Ies. XXVIII. 12. Sed ἐρημία est ibi apertum vitium scribendi. Legendum ἠρεμία. — שָׂדֶה, *ager.* Symm. Ps. XLIV. 12. ζῶα ἐρημίας, animalia deserti. Ps. LXXIX. 14. Conf.

a Fulleri Miscell. Sacr. Lib. VI. c. 6. p. 710. — שְׁמָמָה, *desolatio, desolatum.* Ezech. XXXV. 9.

'ΕΡΗΜΙΚΟ'Σ, *in loco deserto vivens* vel *occurrens, solitarius.* מִדְבָּר, *desertum.* Ps. CI. 7. ὡμοιώθην πελεκᾶνι ἐρημικῷ, similis factus sum pelicano *in locis desertis agenti.* Hesych. ἐρημικῷ, εἰς τὰς ἐρήμους διάγοντι. Suidas: ἐρημικῷ, ἐν ἐρήμοις ἄ-
b γοντι, qui et verba Psalmi subjungit. — רֹתֶם, *juniperus.* Ps. CXIX. 4. σὺν τοῖς ἄνθραξι τοῖς ἐρημικοῖς, cum carbonibus ex deserto. Chrysostomus reddit: *carbones desolatorios,* ἐρημοποιοὺς, δαπανῶντας, ἀναλίσκοντας. Mihi autem ἐρημικοῖς videtur esse mendum, et reponendum ἁλιμικοῖς, ut sensus sit: *cum carbonibus ex alimo arbore confectis.* Facilis autem
c lapsus est ex ἁλιμικοῖς in ἐρημικοῖς apud inscium scribam, qui nescivit, quid esset ἅλιμος et ἁλιμικός. Vide supra s. v. ἅλιμον. Non reticenda autem prorsus est conjectura Cl. Hamakeri, cui verosimile est, quod LXX continua scriptura pro נחלי רתמים legerint נחליותמים, atque vocem hanc habuerint pro participio verbi יָתַם, cujus cognatum
d Arab. يتم significat *solitarius fuit,* ex quo fonte in Hebr. Dial. supersit etiamnum יָתוֹם.

'ΕΡΗΜΙ'ΤΗΣ, *solitarius, in solitudine s. deserto agens.* פֶּרֶא, *onager.* Job. XI. 12.

'ΈΡΗΜΟΣ, *desertus, desolatus, incultus, siccus, saltuosus, non habitatus.* *אוֹת, *signum.* Ezech. XIV. 8. θήσομαι αὐτὸν εἰς ἔρημον sec. Vat.
e ubi Ald. habet σημεῖον. Sensum secuti sunt. — *אֵילִים, *arietes.* Ps. LXV. 15. ubi, ut in nota subjecta Montf. monet, Eusebius καὶ ἔρημοι habet, quæ versio corrupta videtur. Certe ego nullus dubito, quin pro ἔρημοι sit ἔριφοι reponendum. — *בְּלִי מַיִם, *sine aqua.* Inc. Psalm. LXII. 2. Bene quoad sensum. — בָּמָה, *excelsum.* Ezech. XXXVI. 2. ἔρημα αἰώνια, (quod Hebr. esset חָרְבוֹת עוֹלָם) ubi tamen pro ἔρημα forte legendum ἐρυμνὰ, vel ἐρύματα, ut conjecit Cappellus ad h. l. — חָרֵב, *desolatus.* Neh. II. 17. Ἱερουσαλὴμ ἔρημος, Jerusalem *desolata.* Vide et Ez. XXXVI. 35. 38. Jer. XXXIII. 10. ἐρημός ἐστιν ἀπὸ ἀνθρώπων καὶ κτηνῶν, *desertus est* ab hominibus et jumentis. Jer. XXXIII. 12. — חֹרֶב, *desolatio.* Ies. LXI. 4. f
— חָרָבָה, *siccitas.* 2 Reg. II. 8. ἐν ἐρήμῳ, sc. τόπῳ. Ez. XXX. 12. δώσω τοὺς ποταμοὺς αὐτῶν ἐρήμους, reddam fluvios eorum *siccos.* — חָרְבָּה, *vastitas.* Ies. XXXV. 1. Ez. XIII. 4. — חָרְבָה, *vastatio.* Lev. XXVI. 31. 33. Esdr. IX. 9. et alibi sæpius. — *יָם, *mare.* Ies. XVI. 8. τὴν ἔρημον secundum MS. Ies. Curterii, lapsu graphico pro τὴν θάλασσαν, ut h
in ed. Rom. legitur. Confer ad h. l. Montfauc. — יְשִׁימוֹן, *vastitas,* seu: *solitudo magna.* Num. XXI. 20. XXIII. 28. Psalm. LXVII. 8. Adde Symm. 1 Sam. XXIII. 19. — *מָבוֹא, *a veniendo.* Gen. XXIV. 62. Legerunt cum cod. Sam. מִדְבָּר. — מִדְבָּר, *desertum.* Ex. III. 1. ἤγαγε τὰ πρόβατα ὑπὸ τὴν ἔρημον, sc. χώραν, ducebat oves ad *interiora* i
deserti. 1 Sam. XVII. 28. Ex utroque loco apparet, quod ἔρημος aliquando non *locum omnino desertum, in quo nihil præter sabulum, saxa ferasque reperias,* sed *talem* potius denotet, *qui quidem, si cum aliis locis compares, non nimis cultus, graminosus tamen, irriguus et pascendis gregibus idoneus est.* Conf. Lex. N. T. s. h. v. Adde Hebr. Job. XXIV. 5. 2 Sam. II. 24. loco ὁδὸν ἔρημον necessario est legendum ὁδὸν ἐρήμου κ. τ. λ. — אֶרֶץ מִדְבָּר,

terra deserti. Deut. XXXII. 10. — מוֹרָשׁ, *possessio.* Ies. XIV. 23. Bene quoad sensum. — מְשַׁמָּה, *desolatio.* Ies. XV. 6. — נֶגֶב, *auster, meridies,* etiam *desertum illud vastum Arabiæ ad Judææ meridiem.* Accedit, quod rad. נגב in l. Chald. et Syr. *exsiccare, aridum fieri, exarescere* denotet, unde ܢܘܓܒܐ et נוּגְבָא est *siccitas.* Genes. XII. 9.
b XIII. 1. 3. Num. XIII. 18. 23. — נִכְחָד, part. Niph. *excisus.* Job. XV. 28. πόλεις ἐρήμους. — עֲרָבָה, *locus campestris, planities,* etiam *locus desertus,* i. q. עֲרָבָה. Conf. Simonis Lex. Hebr. s. h. v. Job. XXXIX. 6. Ies. XXXV. 1. et alibi. — צְבֹעִים, *Seboim,* nomen propr. Symm. 1 Sam. XIII. 18. Sc. vox Hebr. quoque vel omnino
c *feras,* vel speciatim *hyænas* significat, quæ quia loca deserta et inculta inhabitare solent, formulæ τὴν φάραγγα τῶν Σεβοὶμ explicandæ causa addidit aliquis εἰς τὴν ἔρημον. — צִיָּה, *siccitas.* Psalm. LXII. 3. — שַׁמָּה, *desolatio.* Ies. V. 9. XXIV. 12. — שָׁמֵם, verbum, Kal. Ezech. XXXV. 12. Symm. Thren. I. 16. — שָׁמֵם, verbale. Dan. IX. 17. —
d שֹׁמֵם, verbale. Ies. XLIX. 8. LIV. 1. — שְׁמָמָה, *desolatio.* Ex. XXIII. 29. Lev. XXVI. 33. et alibi sæpius. — *שִׁמָמָה, idem. Ezech. XXXV. 7. — תֹּהוּ, *inane.* Ies. XXXIV. 11. — תֶּלֶם, *porca.* Al. Hos. X. 4. Præterea legitur Am. IV. 2. ubi tamen pro ἔρημοι reponendum est ἔμπυροι, et Ies. XIV. 23. ubi ἔρημον additum est sensus
e explendi causa, ac nihil pro eo legitur in textu Hebr. Sir. VIII. 16. ἔρημος notat *locum, ubi nullum ab aliis sperandum est auxilium.* Vide seq. Ib. XLI. 26.

*ΕΡΗΜΟΣ ΕΙ'ΜΙ', *desolatus sum.* נָשַׁם, Niph. a שָׁמֵם, *desolor.* Lev. XXVI. 22.

*'ΕΡΗΜΟ'ΤΑΤΟΣ. בִּקְצֵה הַמִּדְבָּר *in fine deserti.* Rel. Exod. XIII. 20. τὴν ἐρημοτάτην.

'ΕΡΗΜΟ'Ω, *desolo, vasto, perdo,* f
exsicco. *אָשַׁם. Symm. Ez. VI. 6. sec. Theodoretum ad h. l. אשם h. l. *devastare* notat. —*בּוֹא בְמִשְׁמַנֵּי, *intro in pinguia.* Dan. XI. 24. sec. Chis. Legit בְּמִשְׁמָמֵי. *In vastationem veniet* est i. q. *vastabit.* — בָּלַק, *exinanio.* Ies. XXIV. 1. Arab. بلوقة est *desertum, terra nihil producens præter marmora.* — הֶחֱרִים, Hiph. *devoveo.* Ies. XI. g
15. Arab. خرم in Conj. VIII. *funditus exstirpavit, internecione delevit.* Vox ipsa Hebr. h. l. *exsiccandi* notionem habet. — הִשְׁלִיךְ, Hiph. *projicio.* Dan. VIII. 11. Locus projicitur, si evertitur et destruitur. — הִשְׁמִיד, Hiph. *perdo.* Lev. XXVI. 30. — הֶחֱרִיב : חָרֵב, Kal et Hiph. Jud. XVI. 7. 8. ubi ἐρημοῦν est *siccitate corrumpere.* Ies. LI. 10. ἡ ἐρημοῦσα θάλασσαν, *exsiccans* mare. Vide et Job. XIV. 11. h
Ies. XLIV. 27. Jer. LI. 36. Adde Edit. Quint. Ps. XXXI. 4. ἐρημωθῆναι ὀπώραν, *dum deserta sit maturitas,* h. e. *dum maturis frugibus collectis deserta fiant omnia in agris.* — *חָרֵב, verbale. Nehem. II. 3. — חָרְבָה, *desolatio.* Ezech. XXXIII. 24. 27. Mal. I. 4. — *חֲרָבוֹן, *siccitas.* Ed. Vta Ps. XXXI. 4. — *חָרַם, Hiph. הֶחֱרִים, *internecioni do, exsicco, deleo.* Ies. XI. 15. ubi haud pauci perperam statuunt eos

a הֶחֱרִיב *legitur*. — שָׁמֵם, *desolatus sum*. Gen. XLVII. 19. ἡ γῆ οὐκ ἐρημωθήσεται, terra non *inculta maneat*. — בַּמִּדְבָּר, *in deserto*. Jer. III. 2. — מְשַׁמָּה, *desolatio*. Ez. XXXIII. 29. XXXV. 5. — אֵין עֹבֵר בָּהּ, *non est transiens in ea*. Ies. XXXIV. 10. — שָׁאָה, transitive: *vasto, desolo*. Ies. VI. 11. — שָׁבַר, *frango*. Ies.
b XXIV. 10. *Frangere* h. l. *destruere, devastare* notat. Arab. شبر et سبر *trivit, contrivit*. — שָׁמֵם, נָשַׁם, Kal et Niph. Lev. XXVI. 43. Ies. XXXIII. 8. et alibi. — שְׁמָמָה, *desolatio*. Ies. I. 7. Ezech. XXXV. 7. — שָׁתָה, *bibo*. Ies. XXXVII. 25. ubi *bibere aquas* est
c *exsiccare eas*. Sirac. XVI. 5. ἐρημοῦσθαι est *decrescere, interire, miserum reddi*. Ib. XXI. 5. ἐρημώσουσι πλοῦτον, *perdent* divitias: coll. Apoc. XVIII. 16.

ἘΡΗ'ΜΩΣΙΣ, *desolatio, vastitas*. חָרְבָּה, *desolatio, vastitas*. Jer. VII. 32. XXV. 18. Aqu. Symm. Theod. Jerem. XXII. 5. — חֵרָבוֹן, *siccitas*.
d Aqu. Psalm. XXXI. 4. — מְשֹׁמֵם, part. Pih. *stupefaciens*. Dan. IX. 27. Sed מְשׁוֹמֵם ibi rectius vertitur: *vastabitur*. — שַׁמָּה. Lev. XXVI. 35. 2 Par. XXX. 7. Jerem. IV. 7. — שֹׁמֵם, verbale. Dan. VIII. 13. IX. 27.

ἘΡΗ'ΜΩΣΙΣ ΘΕΡΕΙ'Α, *desolatio*
e *æstiva*. חַרְבֹנֵי קַיִץ, *siccitates æstatis*. Aqu. Ps. XXXI. 4.

*"ΕΡΙΓΜΑ, *faba, aliaque legumina fresa*. Vox hæc a Bielio prorsus neglecta legitur apud LXX Levit. II. 16. sec. Oxon. pro גֶּרֶשׂ, *frumentum contusum*. Vide infra s. v. ἐρυγμα.

ἘΡΙ'ΖΩ, *litigo, rixor, contendo, adversor, repugno*. *יָמֵר, *dico*. Theod. Ps. CXXXIX. 20. Legit יַמְרוּךָ, a מָרָה. — הִתְגָּרָה. Hithp. *incito me*. 2 Reg. XIV. 10. ἵνα τί ἐρίζεις ἐν κακίᾳ σου; *quare contendis ad malum* vel *interitum tuum*? Vulg. *quare provocas malum*? — *יַחַד, *unio*. Gen. XLIX. 6. Legerunt יִחַר, a rad. חָרָה, quod *incalescere* notat, ac de *commotione* dicitur. Hieron. in Quæst. Hebr. *non calletur*. Sunt tamen, inter quos Origenes et Tertullianus, qui loco ἐρίσαι legerunt ἐρεῖσαι, *incumbant*. Vide s. v. ἐρείδω. — מָרָה, *rebellis sum*. 1 Sam. XII. 14. μὴ ἐρίσητε τῷ στόματι κυρίου, ne *adversemini* voluntati Domini. Ibid. v. 15. Theod. Psalm. CXXXVIII. 18. — מֹרַת רוּחַ, *amaritudo spiritus*. Gen. XXVI. 35. ἦσαν ἐρίζουσαι, *rixis magna ægritudine afficiebant*. — רָדַף, *persequor*. Job. XIX. 28. — רִצֵּד, Pih. *dejicio me*, it. *exsilio*. Aqu. Theodot. Ps. LXVII. 16. Scil. Arab. رصد dicitur de *oculis aliquem invidiose observantibus*, unde רָצַד notat *invidere, obliquis oculis intueri*, et ἐρίζειν de *contentione ex invidia orta* exponendum est. Conf. Schol. ad Pindari Nem. H', 38. Sir. VIII. 2. μὴ ἔριζε μετὰ ἀνθρώπου πλουσίου, ne *litiges* cum homine divite. Vide et Sir. XI. 9.

ἘΡΙΘΕΥ'ΟΜΑΙ, *lanam tracto, operor, lanificium exerceo*. Tob. II. 11. ἡ γυνή μου ἠριθεύετο ἐν τοῖς γυναικείοις, mulier mea *lanam tractabat* in gynæceis. Vulg. *ibat ad opus textrinum*. Versio Hebr. ed. Fagii et Münsteri habet עֹשָׂה מְלָאכָה, h. e. *opus faciebat*. Ita quoque Ilgenius vertendum judicat, qui hanc vocem nec ab ἔρα, *terra*, nec ab ἔριον, *lana*, deducendam putat, sed ab ἔρι, quod in compositione *conten-*

ionem s. intentionem viribus notat, unde ἔριθος in universum dicitur, qui vires suas intendit, ac adhibetur de messoribus (apud Hom. Il. Σ, 550.), servis (Hesiod. Ἔργ. 600.) et terram colentibus apud Polluc. Onom. VII. 32. 141. Hesych. ἠριθεύετο, εἰργάζετο.

Ἔ ΡΙΘΟΣ, *lanificus, qui lanificium exercet.* אֹרֵג, part. *textor.* Ies. XXXVIII. 12. Suidas: ἔριθος, ἔρια ἐργαζομένη. Vide s. v. ἐριθεύομαι.

Ἐ ΡΙΚΤΟ'Σ vel Ἐ ΡΕΙΚΤΟ'Σ, *contractus, contusus,* ab ἐρείκω, *frango, contundo.* גֶּרֶשׂ (שׂ pro ס), *contusum.* Levit. II. 14. χίδρα ἐρικτὰ, spicæ recentes *contusæ.* Ib. VI. 21. sec. Oxon. ubi alii ἐρεικτὰ, quomodo et interpres Origenis legit. Gloss. in Octat. et Hesych. ἐρικτὸν, κοπανιστόν. Idem: ἐρικτὰ, σῖτος πεφρυγμένος καὶ κοπτόμενος, ὡς ἄλφιτα, σχιστὰ ἄλευρα. Eusebio ad Lev. l. c. ἐρικτὰ sunt: τὰ ἐν μύλῳ στιςθέντα, καὶ τὸν φλοιὸν ἀποβαλόντα ὀσπριώδη λάχανα. Photius Lex. col. 17. ἐρικτῶν, τῶν διχερικτῶν πυρῶν, καὶ μὴ εἰς ἄλευρα ἀληλεσμένων, ἀλλ' ὥστε δύο ἐξ ἑνὸς γεγονέναι. Conf. ἐρεικτὸς supra.

Ἔ ΡΙΟΝ, *lana.* עֲמַר, Chald. idem. Dan. VII. 9. — צֶמֶר, idem. Deut. XXII. 11. Ies. I. 18. Ezech. XXVII. 18. Adde Aqu. Symmach. Theodot. Hos. II. 7. ubi ἔρια *vestes laneas* notat.

Ἔ ΡΙΣ, *lis, contentio.* נֵצַח, *victoria.* Οἱ λοιποὶ Ies. LXIII. 3. ubi plerique statuunt eos inepte legisse מַצָּה. Sed vox Hebr. etiam *sanguinem* notat. Cæterum vox hæc ex textu Latino Hieronymi est conficta, qui scripsit, cæteros interpretes vertisse *contentionem,* pro quo *cantionem* legere mavult Semlerus. Sirac. XXVIII. 12. ubi ἔρις *iram, iracundiam,* s. *causam litis* significare videtur. Vulgatus ἔρις κατασπευδομένη transtulit: *homo iracundus.* Ibid. XLVI. 6. 11. Hesych. ἔρις, φιλονεικία, μάχη.

Ἐ ΡΙΣΤΗ'Σ, *contentiosus.* מֶרִי, *rebellio,* et abstracto posito pro concreto, *rebellis, contumax.* Eandem notionem habet quoque ἐριστής apud Aqu. Symm. Theod. Ezech. XLIV. 6. Vide supra s. ἐρίζω. f

Ἐ ΡΙΣΤΗ'Σ ΕἸΜΙ', *litigiosus sum.* אָמַר, *dico.* Psalm. CXXXVIII. 19. ὅτι ἐρισταὶ ἔστε, *quia contentiosi estis.* Sic Chrysost. et Euthymius. Deduxerunt a מָרָה. Alii habent ἐρεῖς, g alii ἐρεῖτε, *dices,* (ita Augustin. et Apollin. Cat. Gr. ac Hilar.) alii ἐρεῖτε. Vulg. dicitis.

Ἐ ΡΙΣΤΥ'ΒΗ. Vide Ἐρυσίβη.

Ἔ ΡΙΦΟΣ, *hædus.* גְּדִי, idem. Gen. XXXVIII. 17. 20. 23. Adde Inc. 1 Sam. X. 3. — כַּר, *agnus.* Amos VI. 4. Legerunt גְּדָיִים. Conf. Repert. Bibl. et Or. Liter. Eichhorn. P. II. p. 117. — עֵז, *caper.* Exod. h XII. 5. Lev. I. 10. — גְּדִי עִזִּים, *hædus caprarum.* Gen. XXVII. 9. 16. — עַתּוּדִים, *hirci.* Jer. LI. 40. — שָׂעִיר, *hircus.* Gen. XXXVII. 30. Ez. XLIII. 22. Adde Sirac. XLVII. 3.

Ἑ ΡΜΗΝΕΙ'Α, *interpretatio.* מְלִיצָה, idem. Aqu. Theod. Prov. I. 6. Sir. XVII. 5. ἑρμηνεία τῶν ἐνεργημάτων. Continent hæc verba periphrasin *linguæ,* s. *facultatis loquendi, qua uti debet homo ad interpretandum operationes divinas.* Ibid. XLVII. 18. i

Ἑ ΡΜΗΝΕΥ'Σ, *interpres.* מֵלִיץ, idem. Aqu. Symmach. Ies. XLIII. 27. Vide quoque Holmesium ad Gen. XLII. 23.

Ἑ ΡΜΗΝΕΥΤΗ'Σ, *interpres.* מֵלִיץ, idem. Genes. XLII. 23. k

Ἑ ΡΜΗΝΕΥ'Ω, *interpretor.* תִּרְגֵּם, Chald. Pah. *transfero, verto, ex una lingua in aliam interpretor.* Esdr. IV. 7.

Ἑ ΡΠΕΤΟ'Ν, sc. ζῶον (quod addi-

a tur Genes. I. 21.), *animal reptile*, ac deinde *quodvis animal*. Vid. Intt. ad Callim. Fragm. 228. חַיָּה, *vivens, bestia*. Genes. I. 28. — כַּר מֹשֵׁל, *agnus dominans*, vel *dominatoris*. Ies. XVI. 1. Legerunt רָמַשׂ — אֶשְׁלַח כְּרֶמֶשׂ לְאֶרֶץ verbum, *repo*. Levit. XX. 25. — רֹמֶשֶׂת : רֹמֵשׂ, partic. Gen. I. 21. VII. 8. Deut. IV. 18. Aqu. Symm.
b Ps. LXVIII. 35. Hieron. *et omnia, quæ moventur in illis*. Bene. — רֶמֶשׂ, *reptile*. Gen. I. 24. 25. VI. 7. 20. et alibi sæpius. — שֶׁרֶץ, idem. Gen. I. 20. VII. 21. et alibi aliquoties. Hesych. *ἑρπετὰ, τὰ ἄποδα, παρὰ τὸ εἰς τὴν ἔραν πεπτωκέναι.*

'ΕΡΠΩ, *repo, repto*. רָמַשׂ, idem. Gen. I. 26. 30. Deut. IV. 18. — שָׁרַץ, idem. Lev. XI. 29. 41. 46.
c Hes. *ἕρπει, βαδίζει, τῇ κοιλίᾳ περιπατεῖ, παραγίνεται.*

*'ΕΡΥΓΜΑ. Inc. Lev. II. 16. pro Hebr. גֶּרֶשׂ, *frumentum contusum*, sec. cod. Basil. Montfauconus ibi legendum conjicit *φρύγματος*, sed mallem legere *ἐρίγματος*, quod vide supra.

'ΕΡΥΘΑΙ'ΝΩ, *rubrum facio*. Sap. XIII. 14. *ἠρυθήνας χρόαν αὐτοῦ, ru-*
d *bram faciens* superficiem ejus. Al. ibi *ἐρυθήνας* legunt. Inde apud Hesychius: *ἐρυθήνας, βάψας*: et in Gloss. MS. τῆς Παναρέτου: *'Ερυθήνας, φοινίξας*. Sic et Lex. Cyrilli MS. Brem. *'Ερυθήνας, φοινίξας, βάψας*. Rursus Hesych. *ἐρυθαίνει, πυῤῥὸν ποιεῖ, ὅθεν καὶ ἐρύθημα ἡ ῥίζα, ἡ λεγομένη ἐρυθρόδανον.*

'ΕΡΥ'ΘΗΜΑ, *rubedo, rubor*, item:
e *radix, quæ erythrodanum etiam appellatur, qua mulieres faciem pingunt*. חָמוּץ, *tinctus, conspersus*. Ies. LXIII. 1. *ἐρύθημα ἱματίων, rubor* vestimentorum. Lex. Cyrilli MS. Brem. *ἐρύθημα, χρῶμα αἱματῶδες*. Gloss. MS. in Sap. Sal. *ἐρύθημα, βαφὴ, εἴτε ἱματίου, εἴτε ἄλλου τινός.*

'ΕΡΥΘΡΙΑ'Ω, *rubesco, erubesco, rubore suffundor*. הָכְלַם, Hoph. idem. Al. et LXX sec. Compl. f
Jerem. XIV. 4. *ἠρυθρίασαν, erubuerunt*. Esth. XV. 8. *ἐρυθριῶσα ἀκμῇ κάλλους αὐτῆς, rubescens* vigore pulchritudinis ejus. Tob. II. 14. *ἠρυθρίων πρὸς αὐτὴν, excandescebam adversus illam*, ad verbum: *sanguineo rubore* (sc. præ ira) *suffundebar contra illam*. Syrus: *contendebam cum illa*. Vide infra s. v. *ἐρυθρός*. Drusius et Baduellus legunt *ἤριζον*. g
Ilgenius mavult *ἠρίθευον*, ab *ἐριθεύω, contendo, rixor*, et Houbigantius *ἤριζον*, præeunte Syro et Hebr. Münsteri. Suidas: *ἐριθευόμενος, ὁ διὰ λόγων φιλονεικῶν*. Adde Aristot. Polit. V. 3.

'ΕΡΥΘΡΟΔΑΝΟ'ΟΜΑΙ, *radice rubiæ tingor, rubro colore tingor, rubefio*. מְאָדָּם, part. Pyh. *rubefactus, rutilans*. Ex. XXV. 5. XXVI. h
14. XXXV. 7. In omnibus his locis pro *ἠρυθροδανωμένα* in cod. Alex. legitur *ἠρυθοδανωμένα*. Lex. Cyrilli MS. Brem. *ἠρυθροδανωμένα, πεπυρωμένα, βεβαμμένα, κεκοκκινωμένα*. Suidas: *ἠρυθροδανωμένον, ἐρυθρῷ βάμματι βεβαμμένον*. Hesych. *ἠρυθροδάνωνται, πεπύρωνται, κεκοκκίνωνται*. Id. *'Ερυθροδανωμένα* (lege *ἠρυθ.*), *πυῤῥὰ, κόκκινα, πυροειδῆ*. Glossar. in Octat. *ἐρυθροδανωμένον, πεφοινιγμένον, πυῤῥόν*. i
Lex. Cyrilli MS. *ἐρυθρ. κόκκινον, πυῤῥὸν ἢ μέλαν*, additurque: *τοιοῦτον γὰρ ἡ ῥίζα τῆς ἐρυθροδάνου*. De hac radice Dioscorides Lib. III. c. 160. *'Ερυθρόδανον ἢ ἐρευθόδανον, ἔνιοι δὲ τεύθριον καλοῦσι, ῥίζα δέ ἐστιν ἐρυθρὰ βαφική*. Latine *rubia* dicitur, tingendis coriis necessaria, de qua vide Plinii H. N. XIX. 3. et XXIV. c. 11.

'ΕΡΥΘΡΟ'Σ, *ruber, rufus*. אָדֹם, idem. Ies. LXIII. 2. — סוּף, *alga marina, carectum, juncus*. Exod. X. 19. XIII. 18. XV. 4. 22. Adde Aquil. Jon. II. 6. ubi respexit for-

nulam יַם סוּף, *mare Algosum* s. *inus Arabicus*, quam Græci *mare Erythræum* dixerunt. Æthiopibus ierba quædam *Supho* dicitur, quæ n fundo Maris Rubri crescit, et quæ ion tantum ipsa rubra est, sed inde et color ruber pannis tingendis inserviens paratur, teste Hieronymo de Qualitate Maris Rubri p. 47. seq. — פּוּעָה, nomen proprium. Inc. Ex. I. 15. ἐρυθρόν: quam vocem Symmacho tribuendam esse conjicit Montf. Sed errat. Est enim Philonis Judæi, qui in libro: Quis Rer. Divin. Hæres p. 498. ed. Francof. Φουὰ δὲ ἐρυθρὸν ἑρμηνεύεται. Esth. III. 7. sec. Vet. Alt. ἐρυθρὸς, *præ ira sanguineo rubore suffusus.*

'ΕΡΥΜΝΟ'Σ, *munitus.* 2 Macc. XI. 5. ἐν ἐρυμνῷ χωρίῳ, in *munito loco.* Ita juxta ed. Rom. In Francof. ἐρυμνῷ, ut videtur, mendose. Hesych. ἐρυμνόν, ἰσχυρόν, μέγα, ὑψηλὸν καὶ ὀχυρὸν, οὗ ταχέως οὐδεὶς ἐπιβαίνει, ἢ σκοτεινόν.

'ΕΡΥΜΝΟ'ΤΗΣ, *munitio.* 2 Macc. XII. 14.

'ΕΡΥΣΙ'ΒΗ, et semel ac vitiose ἐρισύβη, *rubigo in plantis et fructibus, morbus segetum.* אַרְבֶּה, *locusta.* Joël. II. 25. — חֹדֶשׁ, *novilunium.* Hos. V. 7. ubi legisse videntur חֶרֶשׁ, *æstus maxima vi omnia adurens,* sec. Hasæum in Bibl. Brem. Cl. VII. pag. 821. seq. Nam eos חָסִיל legisse, quod nonnulli voluerunt, admodum est improbabile. — חָסִיל, *bruchus.* 1 Reg. VIII. 37. Psalm. LXXVII. 51. Joël. I. 4. ubi v. Schol. — צְלָצַל, *locusta.* Deut. XXVIII. 42. ubi ἐρισύβη legitur. Secundum Eusebium ad Ps. LXXVII. 49. ἐρυσίβη est κονιορτώδης φθορὰ τοῦ σίτου, καὶ κατὰ τὸν Ἡρωδιανὸν τὸ ἐπικαθίζον τοῖς καρποῖς παχνῶδες καὶ διαφθεῖρον αὐτούς. Græcus quidam auctor, quem Agellius ibid. laudat, ἔοικεν, inquit, ἡ ἐρυσίβη καὶ ὁ μυξίτης ὁ αὐτὸς εἶναι, ὁ παρὰ Μωσῇ καλούμενος σκνίψ. κ. τ. λ. Hesych. ἐρισύβη, ὁ ὡς κονιορτὸς καταοχόμενος καὶ ἀφανίζων σῖτον. Idem: ἐρυσίβη, νόσος τις ἀέρος ἐπιγινομένη τοῖς φυτοῖς καὶ καρποῖς. Vide quoque Suidam, Eustathium ad Il. Β', p. 235. ad Odyss. Ε', p. 357. Agellium ad Psalm. LXXVII. 51. ac Theodoret. T. II. p. 1334. ed. Hal. f

"ΕΡΧΟΜΑΙ, *venio, futurus vel venturus sum, eo, proficiscor, redeo, revertor.* *אַוָּה, *desiderium.* Hos. X. 10. ἦλθε sec. Alex. et Compl. ubi g loco בְּאַוָּתִי, *pro desiderio meo,* legerunt בָּאתִי, non male, judice Dathio. — אֲזַל, Chald. *abeo.* Dan. VI. 19. — אָחַז, *prehendo.* Job. XVIII. 9. ἔλθοισαν ἐπ' αὐτὸν παγίδες. Sensu eodem. — אָמַר, *dico.* 2 Sam. XIV. 4. Pro ἦλθεν h. l. alii habent παρεγένετο. Subjecerunt hic voci Hebr. notionem seriei orationis admodum convenientem, immo neces- h sariam. — *אוֹן, *robur.* Job. XVIII. 12. ἔλθοισαν, *obveniant:* deducentes אנן ab אָנָה, *obviam venire.* — אֹרַח, *via, semita.* Job. XXXI. 32. — אָתָה, et Chald. אֲתָה. Esdr. IV. 12. V. 3. 16. Job. III. 25. Dan. III. 2. VII. 13. — *ב. 1 Par. II. 24. ἦλθε χαλὲβ, ubi pro בְּכָלֵב, adstipulante Vulgato, legerunt בָּא כָּלֵב. — בּוֹא. 2 Reg. XIII. 20. ἐλθόντος ἐνιαυτοῦ, *veniente* vel *revertente* anno. 2 Sam. XIII. 23. οὐκ ἦλθε, non *pervenit,* nempe gloriosior. i 2 Reg. V. 6. ἔρχεσθαι, *afferri, apportari,* ubi cum κομίζεσθαι permutatur in codd. 1 Par. V. 9. ubi pro ἕως ἐρχομένων, quod habet Vat., scribendum est ἕως τῆς εἰσόδου ex Complut. Psalm. XXI. 34. γενεὰ ἡ ἐρχομένη, generatio *futura.* Vide et Psalm. LXX. 20. Jerem. XXVI. 2. Ies. XXXIX. 6. ἰδοὺ ἡμέραι ἔρχονται, ecce dies *erunt,* vel venient. Vide

a et Jerem. VII. 30. IX. 24. XIX. 6. Dan. XI. 9. ἐλεύσεται ἐρχόμενος, *veniet*. Vide et Hab. II. 3. Zach. I. 21. τί οὗτοι ἔρχονται ποιῆσαι; quid hi facient? Zachar. II. 10. Al. 1 Sam. VII. 45. — בָּזָה, *sperno*. Neh. II. 19. Forte legerunt בוא. — דֶּרֶךְ, *via*. Proverb. XIV. 12. — הוֹסִיף, Hiph. a יָסַף, *addo*. Prov. XXIII. 35. — הוֹפִיעַ, Hiph. a יָפַע, *splen-*
b *deo*. Prov. XXIII. 35. μὴ δὲ ἔλθοι εἰς αὐτὴν φέγγος. Job. III. 4. ubi Eckermannus male statuit eos תָּאוֹא legisse. — *חוּל, *maneo*. Symmach. 2 Sam. III. 29. Arab. حال *circumire* notat. — חָלַךְ, *eo, ambulo*. Genes. XXXII. 6. Num. XXII. 16. 37. 2 Sam. XIII. 34. λαὸς πολὺς ἐρχόμενος ἐν τῇ ὁδῷ, populus multus *ambulans* in via. — הִקְדִּים, Hiph.
c *obvenio*. Amos IX. 10. οὐδὲ μὴ ἔλθοι ἐφ' ὑμᾶς τὰ κακὰ, ne *veniant* super vos mala. — הִשָּׁה, Hiph. a נָשָׁה, *exactorem ago*. Psalm. LIV. 16. ἐλθέτω θάνατος ἐπ' αὐτούς. Bene quoad sensum: nam verba Hebr. sonant: *mors eos inopinato opprimat*. — חָבֵר, *socius*. Jud. XX. 11. Loco ἐρχόμενοι scripserunt fortasse συνερχόμενοι. — יָלַךְ, *eo, ambulo*. Genes.
d XVIII. 22. ἦλθον εἰς Σόδομα, *ibant* versus Sodoma. Ex. VIII. 25. ἐλθόντες θύσατε κυρίῳ, *euntes* sacrificate Domino. 1 Reg. X. 14. ἀπεστράφη καὶ ἦλθεν εἰς τὴν γῆν αὐτῆς, revertebatur et *proficiscebatur* in terram suam. — ירד, *descendo*. 1 Sam. XXIX. 4. 2 Reg. II. 3. — יָצָא, *exeo*. Num. XI. 26. 2 Reg. VIII. 3. Ezech. III. 23. — לָקַח, *accipio*.
e Job. XXVII. 13. ἐλεύσονται παρὰ, i. q. κομίσονται apud Theod. — מָבוֹא, *introitus*. 1 Paral. IV. 39. — מוּל, *e regione*. 1 Sam. XIV. 5. Emendanda est hic versio LXX Intt.

quæ h. l. bis ἐρχομένῳ habet, e versione Inc. Int., ut ejus loco reponatur ἐχομένη. Vide infra s. v. ἔχω. Et si vel impressa lectio apud LXX retineretur, tamen ob antecedens ὁδὸς scribendum esset ἐρχομένη. — מֵזַח, *zona*. Ies. XXIII. 10. Libere verterunt. — מַסָּע, *iter, profectio*. Gen. XIII. 3. — מָצוּק מוּל, *situs e regione*. 1 Sam. XIV. 5. — נִדָּה, Pih. *procul amoveo*. Amos VI. 3. ἐρχόμενοι. Videntur הַמְנַדִּים, *elongantes, longe removentes*, derivatum a נוד, aut נָדַר, *se movere, migrare*, ita ut legerint הַמְנֹדְדִים, aut, compensato ד, הַמְנֹדִים. Arabs legisse videtur εὐχόμενοι pro מְנַדְּרִים, *voventes*, ut jam Drusius observavit. — נֶעֱרָה, Niph. *effundor*. Ies. XXXII. 15. ἕως ἂν ἔλθῃ ἐφ' ὑμᾶς πνεῦμα ἀφ' ὑψηλοῦ, coll. Act. I. 8. — נָפַל, *cado*. Job. I. 15. ubi ἔρχεσθαι notat *irruere, impetum facere*. Adde Ies. IX. 8. — נִצָּב, Niph. a יָצַב, *consisto*. Ex. V. 20. ἐρχόμενοι. Non male. — עָבַר, *transeo*. Jud. XII. 1. 2 Reg. IV. 31. Adde Theod. Job. XXXIII. 28. — עָלָה, *ascendo*. Amos VII. 1. Legerunt עֹלֶה, *ascendens*, aut potius עֹלוֹת — פְּלֻגּוֹת, plural. *partes, divisiones*. Jud. V. 16. — קָבַץ, *congrego*. Al. 1 Par. XI. 1. — קָרַב, *appropinquo*. Jon. I. 6. — תּוּב, Chald. *revertor*. Dan. IV. 33. εἰς τὴν τιμὴν τῆς βασιλείας μου ἦλθον, ad honorem regni mei *redii*. Conf. Lex. N. T. s. h. v. Præterea legitur Cant. VII. 1. ubi ἡ ἐρχομένη (cujus loco reponendum τῇ ἐχομένῃ) de suo addiderunt seriei orationis convenienter. Sap. IV. 20. ἐλεύσονται δειλοί, *evadent timidi*, h. e. *timebunt*. Sap. XV. 5. ἔρχεται εἰς ὄνειδος, *cedit in opprobrium*. Ibid. VII. 7. 11. ἦλθέ μοι, *nactus sum*,

2

ntigit mihi, coll. VIII. 20. et Bar. V. 22. Bar. IV. 14. ἐλθέτωσαν αἱ πάροικοι Σιὼν, καὶ μνήσθητε. Est ἀνακολουθία pro ἔλθετε κ. μ., venite, qui accolatis Sionem, et mementote.

*ἘΡΧΟΜΑΙ ΕἸΣ ΜΕΤΆΝΟΙΑΝ. הָבִין דֶּרֶךְ, *intellego viam*. Proverb. XIV. 15. coll. v. 8. Vide Jaegerum ad h. l.

ἘΛΕΥΣΤΈΟΝ, *veniendum*. 2 Macc. VI. 17.

ἘΡΩΔΙΌΣ, *ardea, ardeola*. חֲסִידָה, *ciconia*. Psalm. CIII. 19. Aqu. Job. XXXIX. 13. Jer. VIII. 17. Aqu. Symm. et Theod. Zach. V. 9. ubi vid. Montf. — כּוֹס, *bubo*. Deut. XIV. 16. Lex. Cyrilli MS. ἐρωδιὸς, ὁ πελαργός. Sic et Suidas: ἐρωδιὸς, εἶδος ὀρνέου, ὁ πελαργὸς λεγόμενος, ἢ ὅμοιος αὐτῷ. Sed ex sententia Bielii et Bocharti (Hieroz. P. II. Lib. II. c. 33. p. 234.) falluntur, qui ἐρωδιὸν pro *ciconia* habent, et videtur illa explicatio enata inde, quod חסידה ab aliis de *ciconia* accipiatur. Etymol. MS. ἐρωδιὸς, εἶδος ὀρνέου ἐμφερὴς γεράνῳ· ἔχει δὲ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἀκρόπτερον, ὡς βασίλειον. Græcis alias dicitur ἄραμος et νυκτανετός. Hesych. ἄραμος, ἐρωδιός. Idem νυκταιετὸς, ὄρνις ἱερὸς Ἥρας, ὃς καὶ ἐρωδιός. Scribitur et ῥωδιός. Rursus Hesych. Ῥωδιὸν, τὸν ἐρωδιόν. Confer quoque Montf. ad Psalm. CIII. 17. et Zonaræ Lexic. c. 862.

ἜΡΩΣ, *amor*. אֲהָבִים plur. *amores*. Prov. VII. 18. ubi ἔρως de *illicitis amoribus et amplexibus venereis* usurpatur. Vulg. *cupitis amplexibus*.

ἜΡΩΣ ΓΥΝΑΙΚΌΣ, *amor mulieris*. עֹצֶר רַחַם, *occlusio uteri*. Prov. XXX. 16. per euphemismum et verecundiam quandam.

ἘΡΩΤΆΩ, *rogo, interrogo, scrutor, percontor, quæro, exquiro*. אָמַר, *dico*. Ex. III. 13. ἐρωτήσουσιν. Recte quoad sensum. — חָקַר, *investigo*. Deut. XIII. 14. καὶ ἐτάσεις καὶ ἐρωτήσεις καὶ ἐξερευνήσεις, et examinabis et *exquires*, et perscrutaberis. Conf. 2 Maccab. VII. 2. — שָׁאַל, *rogo*. 1 Sam. X. 4. ἐρωτήσουσί σε τὰ εἰς εἰρήνην, *salutabunt* te. Vide et 1 Sam. XVII. 22. XXV. 5. (ubi ἐρωτᾷν εἰς εἰρήνην legitur). 2 Sam. VIII. 11. 1 Sam. XXII. 10. ἠρώτα αὐτῷ διὰ τοῦ Θεοῦ, *interrogabat* pro illo apud Deum. Vide et 2 Sam. V. 19. 1 Par. XIV. 14. ἠρώτησε Δαβὶδ ἔτι ἐν Θεῷ, *interrogabat* David iterum apud Deum. Psalm. CXXI. 6. ἐρωτήσατε δὴ τὰ πρὸς εἰρήνην τὴν Ἱερουσαλὴμ, h. e. *benedicite, salutem apprecamini* Hierosolymæ. Jer. VI. 16. ἐρωτήσατε τρίβους, *quærite semitas*. Vide et Jer. XXIII. 33. Jer. XXXVIII. 14. ἐρωτήσω σε λόγον, interrogabo te aliquid. Legitur præterea apud LXX sec. Hex. 1 Reg. XIV. 1. ubi nihil respondet in textu Hebr. et ἐρωτᾷ notat *consulere oraculum* s. *prophetam*.

ἘΡΏΤΗΜΑ, *interrogatio, interrogatum, quæstio*. Sirac. XXXIII. 4. ὁ νόμος αὐτῷ πιστὸς, ὡς ἐρώτημα δικαίων, vel, ut alii rectius, δήλων, lex illi certa, tanquam id, quod quæsitum est per Urim. Confer Num. XXVII. 21.

ἘΣΒΕΕΊ vel ἘΣΒΕΊ, pro Hebr. הֶעֱבִיר, *transire fecit*. Al. Jerem. XLVI. 17. ubi aliter procul dubio legit. In Francof. edit. pro ἐσβεὶ μωῆδ male conjunctim legitur νεσβειμωῆδ, et litera ν ex antecedente voce σαὼν præmittitur.

*ἘΣΕΒΏΝ. פְּנִימָה, *intrinsecus*. Psalm. XLIV. 14. ἐσεβὼν sec. Vat. Vers. Æthiop. Didym. et Cyrillum ex manifesto errore. Scribendum est ἔσωθεν, ut præter Alex. Ald. et Compl. legitur apud Justin. Mart. Dial. c. Tryph. Jud. p. 135. Vulg. *ab intus*. Idem et Arabs. Alii statuunt, hanc vocem ortam esse ex מִמִּשְׁבְּצוֹת aliter (sc. מֵחֶשְׁבּוֹן) lecto: unde non mirum, si et Didymus et Hieron. in Ep. ad Prin-

a Odyss. p. 579. 10. Marc. Ant. IX. 33.

"ΕΣΧΑΤΟΣ, *extremus*, *ultimus*, et "Εσχατον, *extremum*. אַחַר, *post*. Num. XXXI. 2. ἔσχατον (pro κατ' ἔσχατον χρόνον, vel κατ' ἔσχατον τέλος,) προστεθήσῃ πρὸς τὸν λαόν σου, ultimo, vel postea, patribus tuis adjungaris. Neh. V. 15. — אָחוֹר, *retro*. Job. XXIII. 8. Ies. XLI. 23. τὰ ἐπερχόμενα ἐπ' ἐσχάτου, sc. χρόνου, quæ *fu-*
b *tura sunt* tempore ultimo. Job. XXIII. 8. τὰ ἐπ' ἐσχάτοις, quæ a tergo, h. e. *futura sunt*. Psalm. CXXXVIII. 4. Symm. Prov. XXIX. 11. ἐπ' ἐσχάτων, sc. τῶν ἡμερῶν, *tandem*. Idem Ps. XLIII. 12. ἔταξας ἡμᾶς ἐσχάτους παντὸς ἐναντίου. Eleganter. Ultimi in fuga facillime a persequentibus capiuntur. — אַחֲרוֹן. Theod. Job. XIX. 25. ἔσχατον, *ulti-*
c *mum, novissime*. Symm. et reliqui Ies. IX. 1. ὁ ἔσχατος pro ἔσχατον adverbialiter. Vide infra s. v. πρῶτος. LXX Num. XXIV. 14. ἐπ' ἐσχάτου (sc. χρόνου) ἡμερῶν, ultimo tempore dierum. Deut. IV. 30. ἐπ' ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν, coll. Hebr. I. 1. Deut. XXXIV. 2. ἕως τῆς θαλάσσης τῆς ἐσχάτης, ad mare ultimum, h. e. *occidentale*. Vide et Joël. II. 20.
d Zach. XIV. 8. et conf. Fesselii Advers. Sacr. Lib. VII. c. 7. p. 203. Esdr. VIII. 13. ἀπὸ υἱῶν ἔσχατοι, ultimi filiorum. Dan. XI. 4. εἰς τὰ ἔσχατα αὐτοῦ, scil. τέκνα, ad *posteros* ejus. Conf. Jer. XXXI. 17. ubi pro τέκνοις al. habent ἐσχάτοις. — אַחֲרֵי, i. q. אַחַר. Deut. XXXI. 27. πῶς οὐχὶ καὶ ἔσχατον τοῦ θανάτου μου; quomodo non etiam *post* mortem
e meam? Vide et v. 29. Ita 1 Cor. XV. 8. ἔσχατον πάντων, *post* omnes. Dan. XII. 8. τί τὰ ἔσχατα τούτων; quid *post hæc*? Jos. X. 14. — *אַחֲרֵי דְנָה, *post hæc*. Chald. Dan. II. 45. sec. Chis. ἐπ' ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν. — אַחֲרִית, *finis, postremum*. Job. VIII. 7. τὰ δὲ ἔσχατά σου (sc. χρήματα) ἀμύθητα, posteriores autem facultates tuæ innumerabiles.

Vide et Job. XLII. 12. Psalm. LXXII. 17. εἰς τὰ ἔσχατα (sc. πράγματα) αὐτῶν. Prov. V. 11. ἐπ' ἐσχάτων, sc. σου, h. e. ἐπὶ γήρως, ut recte interpretatus est Clemens Alex. Strom. Lib. I. p. 283. Ibid. XXIII. 32. τὸ ἔσχατον, pro κατὰ τὸ ἔσχατον τέλος, *postremum*. Vide et Prov. XXIX. 21. Cohel. VII. 9. ἀγαθὴ ἐσχάτη (subintellegendum videtur φθογγὴ, vel φωνὴ, vel simile quid,) λόγων ὑπὲρ ἀρχὴν αὐτοῦ, melior ultimus verborum, quam initium ejus. Cohel. X. 13. ἐσχάτη στόματος αὐτοῦ, sc. φωνὴ, ultima oris ejus vox. Aqu. Deut. XXXII. 20. εἰς ἐσχάτην, sc. ἡμέραν, in ultimum diem. — אֶפֶס, *finis*. Ies. XLV. 22. Jer. XVI. 19. — אֹרַח, *via, semita*. Job. VIII. 13. ubi pro אֹרְחוֹת legisse videntur אַחֲרִית. — אֹרֵחַ, *viator*. Jer. IX. 2. Videntur legisse transpositis literis אַחֲרוֹן vel אַחֲרִים. — גָּדוֹל, *magnus*. Jos. I. 4. ubi pro ἐσχάτης alii habent μεγάλης. "Εσχατος interdum *magnum et summum in suo genere* notat. — יַרְכָה, *latus*. Ies. XXXVII. 24. εἰς τὰ ἔσχατα τοῦ Λιβάνου, sc. μέρη. Jer. VI. 22. XXV. 32. — מְאַסֵּף part. Pih. *colligens*. Num. X. 25. ἔσχατοι πασῶν τῶν παρεμβολῶν. Sc. vox Hebr. exponenda est h. l. per *finiens*, *agmen claudens*, coll. Jos. VI. 9. 13. — מֶרְחָק, *longinquitas*. Ies. VIII. 9. ἕως ἐσχάτου τῆς γῆς, h. e. usque ad terras remotissimas. — *מִשְׁאָר, *reliquiæ*. Οἱ λοιποὶ sec. Procop. in Cat. Niceph. Deut. XXVIII. 5. Vide infra s. μίλλω. — סוּף, *alga marina, carectum*. 1 Reg. IX. 26. Jon. II. 6. In utroque loco permutarunt hanc vocem cum סוֹף, quæ *finem* ac *terminum* notat. — עָקֵב, *calcaneus*. Inc (fortasse Symm.) et LXX Jos. VIII. 13. ubi τὰ ἔσχατα *agmen novissimum* significat. — *עַד מָתַי, *usque quo*. Inc. 2 Sam. II. 26. ἕως ἐσχάτου. Ita Montfauconius. Sed pertinet potius

hæc versio ad sequens בְּאַחֲרוֹנָה, in novissimo. — *פֶּגֶר, cadaver. Symm. Ies. LXVI. 24. ubi τὰ ἔσχατα τινὸς mortem notat, ex usu loquendi SS. — *צִיִּים, solitudicolæ. Theod. Ps. LXXIII. 14. ubi ἔσχατος ei is esse videtur, qui in extremis terræ finibus habitat, aut, si neutrum h. l. statuere malimus, τὸ ἔσχατον erit *fines terræ*, qui etiam alias τὰ ἔσχατα τῆς γῆς vocantur. Vulg. *populo Æthiopum*. — קֵץ, *finis*. Ez. XXXV. 5. — קָצֶה, idem. Deut. XXVIII. 49. Ps. CXXXIV. 7. Aqu. Ez. XV. 4. ubi τὰ ἔσχατα *extremitates* notat. — שְׁבִיעִי, *septimus*. Levit. XXIII. 16. ubi ἐσχάτης in ἑβδόμης mutandum videtur. — *שְׁעָרִים, *turpes, ob fœditatem horribiles*. Symm. Jerem. XXIX. 17. ubi τὰ ἔσχατα sunt vel *ea, quæ sunt vilissimæ conditionis* (Conf. Lex. N. T. s. h. v.), vel *novissima*. Nam ficus novissimæ non ad maturitatem perveniunt. — תַּכְלִית, *consummatio*. Job. XI. 7. Præterea legitur Levit. XXVI. 18. ubi ἔσχατον mendose irrepsit in textum, cum neque necessarium sit, sed potius vitiet textum, neque in Hebræo habeat vocem l sibi respondentem. Sir. I. 13. τὰ ἔσχατα est i. q. ἡμέρα τελευτῆς in altero membro, coll. II. 7. et VII. 35. Sir. XII. 12. ἐπ' ἐσχάτῳ, *tandem, denique, posthac*, coll. XIII. 7. XXX. 10. XXXI. 25. Sir. LI. 19. ἕως ἐσχάτων, usque ad *finem vitæ*. Ibid. XLVIII. 27. τὰ ἔσχατα, *novissima*. Hesych. ἔσχατον, ἐσώτατον, πρῶτον, τελευταῖον, ὕστερον, ὕστατον.

*ΕΣΧΑ'ΤΩΣ, *extreme, novissime*. e עֵקֶב, *pro eo quod*. Theod. Amos IV. 12. Sc. vox Hebr. ex usu l. Arab. quoque *finem* s. *postremum rei* significat.

"ΕΣΩ, *intus, intra*. בְּבַיִת, *in domo*. Gen. XXXIX. 11. — בַּיְתָה, *domum versus*. 2 Par. IV. 4. Symm. 2 Sam. V. 9. — *מֵאַחֲרַי, *de post me*. Aqu. 1 Sam. XV. 11. τὸ ἔσω, ubi sine dubio reponendum ὀπίσω. — לִפְנֵי, *coram*. Ezech. IX. 6. — פְּנִימָה, *introrsum, versus interius*. Lev. X. 18. 2 Reg. VII. 11. 2 Par. XXIX. 18. — f לִפְנִימָה, *ad introrsum, ad id, quod est versus interius*. 2 Par. XXIX. 16. קַרְקַע, *fundum*. 1 Reg. VI. 15.

"ΕΣΩΘΕΝ, *intrinsecus*. *בַּיִת, *domus*. Aqu. Theod. Ez. I. 27. ubi vulgo existimatur eum legisse בֵּין. Sed non opus est. Nam בַּיִת synecdochice *partem interiorem* notat. g Confer Simonis Lex. Hebr. p. 233. — בַּבַּיִת. Sed ibi legitur הַבַּיִת, *domus*. Ezech. XL. 45. — בַּיְתָה. Exod. XXVIII. 26. XXXIX. 18. — בֵּית לָהּ. Ezech. I. 27. — מִבַּיִת. Gen. VI. 14. Exod. XXV. 11. XXXVII. 2. Lev. XIV. 41. ubi in codd. nonnullis ἔξωθεν legitur. Videtur mihi utraque lectio h. l. jungenda, ut scripserint ἔσωθεν καὶ h ἔξωθεν, i. q. etiam res ipsa postulat. Aqu. 1 Reg. VI. 16. מִבַּיְתָה. 1 Reg. VI. 15. — לוֹית plur. *adjectiones*. 1 Reg. VII. 35. — *מִחוּץ. Ez. XLVI. 2. Legendum sine dubio ἔξωθεν. לִפְנֵי. Ezech. XL. 20. — פְּנִימָה. 1 Reg. VI. 18. Ps. XLIV. 15. — לִפְנִימָה. Ezech. XL. 17. — מִפְּנִימָה. 1 Reg. VI. 19. 2 Par. III. 4. — פְּנִימִי. Ezech. XL. 16. i

'ΕΣΩ'ΤΕΡΟΣ, *interior*. מִבַּיִת. Lev. XVI. 2. 13. Symm. 1 Reg. VI. 16. — אֶל מִבַּיִת. Lev. XVI. 15. — חִיצוֹן, *exterior*. Ies. XL. 18. ubi pro ἐσωτέραν legendum ἐξωτέραν. — יַרְכְּתֵי, *ad latera*. 1 Sam. XXIV. 4. — עֶלְיוֹן, *excelsus*, h. l. *superior*. 2 Par. XXIII.

a 20. — מִלִּפְנִים. 1 Reg. VI. 28. — פְּנִימִי. 1 Par. XXVIII. 11. 2 Par. IV. 22. Esther. IV. 10. Inc. Ezech. VIII. 3.

'ΕΣΩ'ΤΑΤΟΣ, *intimus*. *בְּיַרְכְּתֵי, *ad latera*. Inc. Ps. CXXVII. 3. *ἐν τοῖς ἐσωτάτοις*. Hieron. *in penetralibus* Bene quoad sensum. — לִפְנִימָה. 1 Reg. VI. 29. — פְּנִימִי. 1 Reg. VI.
b 26. 35. VII. 50. — פְּנִינִים plur. *margaritæ*. Theod. et LXX Job. XXVIII. 18. *τὰ ἐσώτατα*, h. e. quæ in terra latent, thesauri terræ, seu, quæ ex visceribus terræ s. ex imo maris emuntur, aut in secretissimis locis conservantur, qualia sunt gemmæ: ubi non opus est statuere eos פְּנִימִים legisse, h. e. *intima*. Idem valet de versione Symm. Prov. VIII.
c 11.

'ΕΤΑ'ΖΩ, *examino, inquiro, exploro, torqueo, vexo, discrucio*. בָּחַן. 1 Par. XXIX. 17. Ps. VII. 10. CXXXVIII. 22. — בִּקֵּשׁ Pih. Esth. II. 22. — דָּרַשׁ. Deut. XIII. 14. 1 Par. XXVIII. 9. — חָקַר. Job. XXXII. 12. Jer. XVII. 10. Thren. III. 39. — נֶגַע, *percutio*. Gen. XII. 17.
d *ἤτασεν ὁ Θεὸς τὸν Φαραὼ ἐτασμοῖς μεγάλοις*, *discruciabat* Deus Pharaonem plagis magnis. Hesych. *ἤτασεν; ἐβασάνισεν*. Vide et Job. XXXIII. 27. ubi verba: חָטָאתִי וְיָשָׁר הֶעֱוֵיתִי וְלֹא שָׁוָה לִי, *peccavi et rectum perverti, et non pœna digna me affecit*, LXX quoad sensum, ac brevitati studentes, ita reddunt: *οὐκ ἄξια ἤτασέ με, ὧν ἥμαρτον, non ita me discruciavit, ac ego peccatis meis promerui*. Conf. et Sap. II. 19. VI. 6.
e — פָּקַד, *visito*. Job. XXXVI. 23. — *שׁוּת, *pono*. Symm. Ps. LXXII. 18. sec. Caten. PP. GG. T. II. p. 508. *ὅπως ἐν θλίψει ἐτάζεις αὐτούς*. Sed sine dubio lectio *ἐτάζεις* est ibi merum vitium typographicum, et in *ἔταξας*, *statuisti*, mutandum. Dan. XIII. 51. sec. Chis. ubi *ἐτάζειν* notat *interrogando examinare*. Sap. VI. 6. *δυνατοὶ δὲ δυνατῶς ἐτασθήσονται*, potentes vero potenter torquebuntur, punientur, vel, ut vetus interpres habet, *tormenta patientur*. Confer Boisii Collat. p. 464.

'ΕΤΑΙ'ΡΑ, *socia, amica*, it. *meretrix*. אִשָּׁה, *fœmina*. Prov. XIX. 13. *ἀπὸ μισθώματος ἑταίρας*, scil. *γυναικὸς*, a mercede *meretricis*. — אַחֶרֶת *alia, altera*. Jud. XI. 2. *υἱὸς γυναικὸς ἑταίρας*, filius meretricis. Sic et Sir. XLI. 46. Conf. Fesselii Advers. Sacr. Lib. VII. c. 5. p. 192. et infra s. v. *ἑταιρίζομαι*. — רַעְיָה, *socia*. Symm. Cant. I. 15. Hesych. *ἑταίρα, φίλη, πόρνη, καὶ ἑταιρεύουσα*.

'ΕΤΑΙΡΕΙ'Α, *societas, sodalitas, sodalitium*, etiam *convivium*. מִרְזַח, quod apud Talmudistas *convivium* notat. Symmach. Amos VI. 7. Suidas: *ἑταιρεία, ἡ συνήθης ὁμιλία καὶ φιλία*.
h

'ΕΤΑΙΡΕ'Ω, *amicitiam habeo*. הִתְרוֹעֵעַ Hithp. a רוּעַ, *jubila*. Aqu. Ps. LIX. 10. *ἡταιρήσατο*, *amicitiam habuit*. Deduxit sc. a רָעָה, *sociavit, congregavit*, unde רֵעַ, *socius*. Recte Hieronymus: *mihi Philistæa fœderata est*.

'ΕΤΑΙΡΙ'Α, *societas, sodalitium*. הִתְרוֹעַע, Hithp. a רוּעַ, *amice me gero*. Prov. XVIII. 25. — חֶבֶר, i *societas*. Symm. Hos. VI. 9.

'ΕΤΑΙΡΙ'ΖΟΜΑΙ, *meretricem ago*. Sir. IX. 3. *μὴ ὑπάντα γυναικὶ ἑταιριζομένῃ*, ne occurre meretrici. Vulg. *multivola*, h. e. meretrix, quæ multos vult amasios. Corn. a Lapide existimat, Vulg. legisse *ἑτεριζομένῃ*, q. d. *quæ alios et varios amat*. Cf. Fesselii Adv. Sacr. Lib. VII. c. 5. p. 192.

'ΕΤΑΙΡΙΚΟ'Σ, *socialis, sodalitius.* חֶבֶר, *societas.* Symm. et Theod. Prov. XXI. 9. ἑταιρικοῦ.

'ΕΤΑΙΡΙ'Σ, *meretrix propudiosa* (Minuc. Felix Octav. 25.), *prostibulum.* קְדֵשָׁה, *meretrix, quæ versatur in publico, et obit plateas, si forte quid venetur.* Symm. Hos. IV. 14. μετὰ τῶν ἑταιρίδων, ubi vid. Montf. Hesych. ἑταιρίδων, πορνῶν.

'ΕΤΑΙ'ΡΟΣ, *socius, sodalis, amicus, paranymphus.* אַחֵר, *alius.* Deut. XIII. 6. ubi lectio ἑταίροις in cod. Alex. aperte est vitiosa, et scribendum ἑτέροις. — דּוֹד. Quint. Ed. Cant. I. 13. — *חֶבֶר nomen propr. *Cheber.* Jud. IV. 17. χαβὲρ ἑταίρου sec. cod. Vatic. ubi proclive est suspicari a quopiam una cum voce propria ipsius significationem in textum insertam, quæ prius forte margini adscripta erat. Hebr. חָבֵר socium significat vel *societatem.* Forsasse etiam legerunt חָבֵר, *socius, sodalis.* Vide ad h. l. L. Bos. — חָבֵו. Cant. I. 6. ubi tamen pro ἑταίρων Arabs legisse videtur ἑτέρων. Similis permutatio reperitur apud Hieronymum. Dan. IV. 5. Adde Cant. VIII. 13. et Symm. Cohel. IV. 10. — מֵרֵעַ, *socius, amicus.* Inc. et LXX Jud. XIV. 11. προκατέστησαν αὐτῷ ἑταίρους τριάκοντα, constituebant illi *paranymphos* triginta. Hesych. ἑταῖροι, συνεργοὶ, φίλοι, παράνυμφοι. — רֵעַ, *socius, amicus.* 2 Sam. XIII. 3. ἦν τῷ 'Αμνὼν ἑταῖρος, erat Amnon *amicus.* Vid. et 2 Sam. XVI. 17. Prov. XXVII. 17. In aliis locis רֵעַ per φίλος exponitur. Inc. Ps. CXXXVIII. 17. ubi tamen vox Hebr. *cogitationes, consilia* notat. Aqu. et Symm. Cant. V. 1. — רֵעֶה, *amicus, socius arcte junctus.* 1 Reg. IV. 5. — *רַע, *malus.* Aqu. Prov. VI. 24. Extulit רֵעַ.

'ΕΤΑΙ'ΡΟΣ ΕΙ'ΜΙ', *socius* vel *paranymphus sum.* *רָעַע, *affligere se.* Symm. Psalm. XV. 4. Legit לְהָרַע, quam lectionem quoque secuti sunt LXX, qui habent τῷ πλησίον αὐτοῦ. Ita quoque Syrus. — רֵעָה et הִתְרָעָה, Pih. et Hithp. *consocio.* Jud. XIV. 20. τῷ νυμφαγωγῷ αὐτοῦ, ὃς ἦν ἑταῖρος αὐτοῦ, paranympho ejus, qui erat sodalis ejus. Vide et Prov. XXII. 24. f

"ΕΤΑΣΙΣ, *examen, inquisitio.* עֵד, *testis.* Job. X. 17. ἐπανακαινίζων ἐπ' ἐμὲ τὴν ἔτασίν μου. Sensum expresserunt. Nam *renovare contra aliquem testes,* h. e. semper novos contra aliquem excitare ac producere testes, et *instaurare in aliquem inquisitionem,* quoad sensum non differunt. g

"ΕΤΑΣΙΝ ΠΟΙΕ'Ω, *inquisitionem facio.* קוּם, *surgo,* scil. ad judicium. Job. XXXI. 14.

*"ΕΤΑΣΜΑ, *inquisitio,* i. q. ἐτασμός. מִקְדָּשׁ, *sanctuarium.* Amos VII. 13. sec. Compl. ἔτασμα. Lectio aperte vitiosa. Reponendum ἁγίασμα. h

'ΕΤΑΣΜΟ'Σ, *examen, inquisitio, cruciatus, plaga.* נֶגַע, *plaga.* Gen. XII. 17. Vide supra in ἐτάζω. Judith. VIII. 23. εἰς ἐτασμὸν καρδίας αὐτῶν, ad explorationem cordis eorum. Hes. ἐτασμὸς, ἐξέτασις. 2 Macc. VII. 37.

'ΕΤΑΣΤΗ'Σ, *scrutator.* בָּחַן, *exploro, probo, tento.* Theod. Psalm. VII. 10. i

'ΕΤΕΡΟΓΕΝΕ'Σ, *alterius generis.* שַׁעַטְנֵז, *contextura* s. *pannus mixtus ex lana et lino.* Symmach. Deuter. XXII. 11. Palæph. II. 2. Hesych. ἑτερογενὲς, ἀλλογενὲς, ἀλλόφυλον.

'ΕΤΕΡΟ'ΓΛΩΣΣΟΣ, *qui est alterius linguæ, qui diversa lingua loquitur.* לֹעֵז, *barbarus.* Aqu. Psalm. CXIII. 1. — *לַעֲגֵי שָׂפָה, *blæsitates labii, balbutientia labia.* Inc. et Aqu. Ies. XXVIII. 11. ἐν ἑτερογλώσ-

a σις. Scil. לַעַז notat quoque *lingua barbara et peregrina uti.* Confer Ies. XXXIII. 19. et Ps. CXIV. 21.

'ΕΤΕΡΟ'ΖΥΓΟΣ, *alterjugis, qui est alterius jugi, heterogeneus.* כִּלְאַיִם, dual. *diversæ species, heterogenea.* Al. Lev. XIX. 19. τὰ κτήνη σου οὐ κατοχεύσεις ἑτεροζύγῳ, jumenta tua non admittes animanti, *qui est alterius jugi* vel *generis.* Alias et ἑτε-
b ροζύγιος eodem sensu dicitur. Hes. ἑτεροζύγιοι, οἱ μὴ συζυγοῦντες. Tales apud Hebræos erant bos et asinus, quorum ille in mundis, hic in immundis animalibus censebatur. Proinde cum illis simul arare prohibebantur Israëlitæ, neque unum alteri ad coitum admittere. Vide Lev. l. l. et Deut. XXII. 10. Cf. Bocharti Hieroz. P. I. Lib. I. c. 2.
c p. 11. et Lib. II. cap. 22. p. 246. et Lexic. N. T. s. v. ἑτεροζυγέω. Substantivo ἑτεροζυγία usus est Schol. Luciani T. II. p. 325.

'ΕΤΕΡΟΚΛΙ'ΝΩ, *alio declino, deprimo in alteram partem,* et subintellecto ἐμαυτὸν, *præpondero, propendeo,* proprieque de *lancibus* dicitur. נָטָה, *inclino, declino, deflecto.* Symm. Ps. XVI. 11. τοὺς ὀφθαλμοὺς
d αὐτῶν ἔταξαν ἑτεροκλινεῖν ἐν τῇ γῇ, oculos *dejiciunt* in terram, veluti modesti et pudentes, ut sic etiam magis occultent insidias. Ita quoque Theodoretus hæc verba laudat. Sed Eusebius in Comment. ad h. l. pag. 57. Symmacho tribuit verba: ἔθεντο κατ' ἐμοῦ τοῦ παρακλῖναί με. Hesych. καταῤῥεπὴς, ἑτεροῤῥεπὴς, ἑτεροκλινής.

e 'ΕΤΕΡΟΚΩΦΑ'Ω, *surdum ago apud alterum.* Sirac. XIX. 23. ἑτεροκωφῶν, *surdum se simulans, fingens, se in alienis vitiis non videre:* ubi tamen alii rectius ἐθελοκωφῶν. Vide supra ἐθελοκωφάω.

'ΕΤΕΡΟΛΟΓΙ'Α, *sermo varians, diversiloquium, sermo perversus ac dolosus.* מִלָּה, *verbum, dictio, sermo.* Symm. Ps. CXXXVIII. 4. ὅτι οὐκ ἔστι ἑτερολογία ἐν τῇ γλώσσῃ μου. Sic nempe pleniorem Symmachi versionem exhibuit Chrysostomus in Catena PP. GG. T. III. p. 691 Nec mihi sollicitanda videtur hæc lectio, quod contra Semlerum moneo, cui in Ep. Crit. ad h. l. hæc vox ex male intellecta nota hexaplari: ἕτερος· λαλιά, orta esse videtur. Symmachus enim vocem מִלָּה in malam partem accepit, quæ notio quoque e linguis orientalibus quodammodo confirmari potest. Conf. quoque Prov. VI. 13.

'ΕΤΕΡΟΣ, *alter, alius, novus.* אָח, *frater.* Exod. XVI. 15. Num. XIV. 4. — אֶחָד, *unus.* Gen. XLII. 13. Jerem. XXXII. 39. Ez. XI. 19. et alius sæpius. In omnibus fere his locis legisse videntur אַחֵר. — אָחוֹת, *soror.* Ex. XXVI. 3. 6. 17. Ezech. I. 9. 23. III. 13. — אַחֵר, *alius.* Gen. IV. 24. VIII. 10. 12. et alibi sæpius. Gen. XVII. 21. ἕτερος *secundum* notat, ubi cod. Oxon. vel e Glossemate, vel ex alius interpretis versione ἀυτῷ habet. — *אָחֳרִי, Chald. Dan. II. 39. VII. 5. 6. 8. 20. — *אָחֳרָן, Chald. Dan. II. 11. 44. III. 30. V. 19. VII. 24. — *אַחֲרִין, Chald. *novissimum.* Inc. Dan. IV. 5. ubi vid. Montfauc. — אַחֲרוֹן, *posterior.* Deut. XXIX. 22. Ps. XLVII. 12. CI. 19. Job. XVIII. 20. Legerunt אֲחֵרִים. — אִישׁ, *vir.* Gen. XXXI. 49. Exod. XVI. 15. Num. XIV. 4. — אִשָּׁה, *fœmina.* Exod. XXVI. 3. 6. 17. et alibi. — *זֶה, præcedente זֶה. Job. I. 16. — זָר, *alienus.* Exod. XXX. 9. — חָדָשׁ, *novus.* Exod. I. 8. — חָזוּת, *visio.* Dan. VIII. 8. ἕτερα, alia conspicua. — *יָמִין, *dextra.* 1 Reg. VII. 21. sec. Vat. Sed sine dubio ibi reponen-

dum est δεξιῷ ex Complut. — *רַע, malus. Nehem. II. 1. Forte legerunt רֵעַ. — רֵעַ, socius. Genes. XXXI. 49. Ies. XIII. 8. XXXIV. 14. Aqu. 1 Sam. XXVIII. 17. ubi Montf. legere mavult ἑταίρῳ, modo non ἑταῖρος in notione *amici* accipiatur (nulla enim erat inter Saulem et Davidem amicitia), sed *sodalis, socius regni,* qualis erat Davides, coll. c. XVI. Aqu. Ies. XXXIV. 14. Montf. hic quoque conjicit legendum ἑταῖρος. — רְעוּת, *socia.* Ies. XXXIV. 16. — *שֹׁנֶה, *iterans.* Prov. XXIV. 21. ἑτέρῳ αὐτῶν: ubi pro שׁוֹנִים, *iterantes,* legerunt שְׁנֵיהֶם, coll. v. 22. Doederlein. ibi loco μηδ' ἑτέρῳ αὐτῶν legere mavult μὴ δευτέρῳ αὐτῶν, hoc sensu: ne fidem illi neges, qui secundo ab iis loco constituitur. — שָׂעִיר, *dæmon sylvestris.* Ies. XXXIV. 14. ἕτερος πρὸς τὸν ἕτερον. Si conjecturæ locus est, scripserunt fortasse σάτυρος πρὸς τὸν ἕτερον, nam vox Hebr. notat *satyrum,* dæmonem sylvestrem, qui sub hirci forma colebatur. Ex σάτυρος facile ἕτερος oriri potuit partim per se, partim ob sequentia. Legitur præterea apud Symm. Job. XVI. 4. ubi voci ἑτέροις ante προσεγενόμην nihil respondet in textu Hebr., ut adeo sensus causa de suo addiderit. Adde Ies. XXX. 10. Sirac. XXXII. 10. XXXIII. 24. Hesych. ἕτερον, ἄλλον ἢ ἀλλοῖον, ἢ ἓν τῶν δυοῖν, ἢ ἀριστερὸν, νέον, δεύτερον. Cf. quoque s. v. ζυγὸς et πλάνησις.

*ΕΤΕ'ΡΩΘΕΝ, adv. *altera* s. *diversa ex parte.* 4 Macc. VI. 4. Hesych. e ἑτέρωθεν, ἀλλαχόθεν, ἐκ τοῦ ἐναντίου, εἰς τὸ ἕτερον μέρος.

*ΕΤΕΡΩ'ΘΙ, adv. *alibi, alio loco.* 4 Macc. VI. 4.

"ΕΤΙ, *adhuc, amplius, iterum.* אֶחָד, *unus.* 1 Par. XVII. 21. ubi alii ἓν habent. — *כָּל עוֹד, *omni tempore.* Job. XXVII. 3. — *מָה. LXX sec. Hexapl. 1 Reg. XIV. 14. — *עַד, *præda.* Genes. XLIX. 27. Legerunt עוֹד. — עַד, *æternitas.* Aqu. Ies. IX. 6. ubi ἔτι cum f πατὴρ cohæret, non, ut apud Eusebium distinctum est, cum ἄρχων εἰρήνης. Aqu. Theodot. Vta Psalm. XXI. 5. Legerunt וָעֶד. Symmach. Job. II. 9. — לָעַד, *in æternitatem.* Al. Prov. XII. 20. καὶ ἔτι. — עוֹד, *adhuc.* 1 Par. XIV. 12. ubi ἔτι *iterum* notat. Aqu. Theod. Job. VI. 10. Job. XXXIV. 24. ubi ἔτι, ut Hebr. עוֹד, notat *diu.* Psalm. g CXXXVIII. 18. ἔτι, *dum ego sum, dum vivo.* Præterea legitur apud LXX Hos. XIII. 2. ubi ἔτι post ἁμαρτάνειν Bahrdtio expungendum videtur, quia Arabs non legit, et admodum otiosum est. Sed forsitan ibi pertinet ad עַתָּה, et notat *nunc.*

"ΕΤΙ ΔΕ', *insuper, quin etiam.* וְעוֹדֶנּוּ, *et adhuc ille.* Job. II. 3. h

"ΕΤΙ ΔΕ' ΚΑΙ', *insuper vero etiam.* אַף, *etiam.* Ps. XV. 9. — אַף כִּי, *etiam cum.* Nehem. IX. 8. — גַּם, *etiam.* Psalm. LXX. 26. 2 Macc. VIII. 30.

'ΑΠΟ' ΤΟΥ˜ "ΕΤΙ, *ab hoc tempore.* מִנִּי עַד, *a sæculo.* Al. Job. XX. 4.

ΕΙ'Σ "ΕΤΙ, *in longum tempus.* עַד, *æternitas.* Aqu. Prov. XXIX. 14. — *לָעַד, *in æternitatem.* Aquila Symmach. Theod. Prov. XII. 19. i ubi εἰς ἔτι *adhuc* notat.

ΟΥ'Κ "ΕΤΙ, ΟΥ'ΚΕ'ΤΙ, *non amplius.* אַיִן, *ubi ille?* Job. XIV. 10. οὐκ ἔτι ἐστὶ, sc. ἐν τοῖς ζῶσι, cadens autem homo non amplius est in vivis. Soph. Antig. v. 572. μὴ λέγε, οὐ γὰρ ἔστ' ἔτι, ubi Schol. ἀντὶ τοῦ, μὴ φρόνει, ὅτι ἐν τοῖς ζῶσί ἐστι. Sic et Eurip. Hec. v. 683. — אֵין, *non.* Ez. XXVII. 36. — אֶפֶס, *nihil.* Amos VI. 10. — הֻכַּת, Hoph. a כָּתַת, *conteror.* Job. IV. 20. οὐκ ἔτι εἰσὶ, sc. ἐν τοῖς ζῶσιν, non amplius sunt in vivis. — לֹא, *non.* Jos.

a VIII. 20. — *נִלְאֵתִי, *laboravi, fatigatus sum*. Ies. I. 14.

ΟΥ'Κ "ΕΤΙ ΕΙ'ΜΙ', sc. ἐν τοῖς ζῶσι, *non amplius sum in vivis*. אֵינֶנּוּ, *non ille*. Job. VII. 27.

'ΕΤΟΙΜΑ'ΖΩ, *paro, præparo, firmo, stabilio*. בָּנָה, *ædifico*. 2 Par. XXVI. 14. — בָּרָא, *creo*. Theod. et LXX Ez. XXI. 19. — הוֹכִיחַ, Hiph. a יָכַח, *adjudico*. Gen. XXIV. 14. 44. In
b priore loco loco הֲכִנֹתָ *legerunt* הֲכִינוֹת. — הֵיטִיב, Hiph. a יָטַב, *benefacio*. Mich. VII. 3. Vox Hebr. aliquando *parare, præparare, aptare* notat. — הֵסִיר Hiph. a סוּר, *amoveo, separo*. 2 Par. XXXV. 12. *Separatio sacrificiorum* h. l. commode *præparatio* dici potest. Vide infra sub פִּלֵּג. — הֵעִיר, Hiph. ab עוּר, *excito*. Job. XLI. 2. ἡτοίμασταί
c μοι. Legerunt יוֹעֲדֵנִי. — הֵפִיק, Hiph. *educo*, h. l. *obtineo*, a פּוּק. Prov. VIII. 35. — הִרְבִּיץ, Hiph. *cubare facio, struo*. Ies. LIV. 11. — *הֲתֵיטְבִי, *numquid bona es*. Nah. III. 8. ἑτοιμάσαι. Legerunt mutatis punctis הִתְיַצְּבִי, in Hithpael, quod eadem significatione acceperunt, qua in Hiph. הֵיטִיב, quod Mich. VII. 3. reddiderunt ἑτοιμάσουσι.
d — הִתְעַתֵּר, Hithp. *paro me*. Job. XV. 28. — חוּשׁ, *festino*. Psalm. CXVIII. 60. N. L. — כּוֹנֵן : כּוּן : הֵכִין, Kal, Pih. et Hiph. *dispono, constituo, firmo, stabilio*. Jos. I. 11. ἑτοιμάζεσθε ἐπισιτισμόν, *parate* vobis commeatum. 1 Sam. XIII. 13. ἡτοίμασε κύριος βασιλείαν σου, *stabilivit* Dominus regnum tuum, coll. 1 Sam.
e XX. 30. 2 Sam. V. 12. (ubi Symm. ἑδράζειν). 1 Reg. II. 12. Psalm. IX. 8. Theod. Prov. XXV. 5. ἑτοιμασθήσεται ἐν δικαιοσύνῃ ὁ θρόνος σου. Aqu. et Symm. habent ibi ἑδρασθήσεται. Symm. Psalm. X. 17. ubi loco ἑτοιμάσεις καρδίας αὐτῶν προσέχειν οὖς σου reponendum videtur (sic) ἑτοιμασίας καρδίας αὐτῶν προσέχει ὁ. σ. hoc sensu: ad præparationem cordis eorum attendit auris tua. Aqu. Symmach. Theod. Prov. IV. 26. et XXII. 18. ubi vid. Jaegerus. — *מְפִיץ, *malleus*. Syrus Jerem. LI. 20. ἑτοιμάσαι. Fortasse scribendum est ἑτοιμάζεται ut legerit מֵכִין. — מָרַט, *expolio*. Ez. XXI. 9. — *מָשְׁחוּ, *ungo*. Ies. XXI. 5. sec. Vat. ubi sensum expresserunt. Nam corium clypeis inductum ungebatur oleo, ne siccitate fatisceret, ictuque gladii dissiliret, adeoque *ungere clypeum* et præparare ad pugnam. — *עָצַב, *elaboro*. Incert. Job. X. 8. — עָרַךְ, *ordino*. Num. XXIII. 4. Jos. II. 6. Psalm. XXII. 6. — עָשָׂה, *facio*. Esther. V. 15. VI. 14. VII. 9. — פִּלֵּג, Pih. *divido*. Job. XXXVIII. 25. Bene. Sermo ibi est de aquæductu. Conf. supra s. v. הֵסִיר. — פִּנָּה, Pih. *expedio*. Genes. XXIV. 31. Ies. XL. 3. Vox Hebr. notat e *conspectu removere, expurgare*, adeoque æque commode de via ac de *ædificio* dicitur, ita ut sit *præparare ad adventum alicujus*. Conf. quoque Theod. Mal. III. 1. — פָּקַד, *visito*. Ezech. XXXVIII. 8. — תּוּר, *exploro*. Ezech. XX. 6. Vox Hebr. h. l. rectius per *prospicere, providere* redditur. — תָּכַן, *perpendo, appendo*. 1 Sam. II. 3. 2 Reg. XII. 11. τὸ ἀργύριον τὸ ἑτοιμασθὲν, pecuniam *paratam*. Symm. Theod. Prov. XXI. 2. ubi Zieglerus confert Arab. ثقن, *correxit, firmavit*. Sirac. II. 18. (20.) ἑτοιμάζειν καρδίας, *componere cogitationes, desideria, actiones et mores, easque conformare legi ac voluntati divinæ*. Ibid. XVIII. 23. ἑτοιμάζειν ἑαυτὸν, *præparare se per animi avocationem ab omnibus curis et negotiis terrenis, ut eum totum ad Deum et orationem transferas*. Sirac. XXXIII. 4. ἑτοίμασον λόγον, *præme-*

ditare, quid et quomodo dicere debeas. 1 Macc. I. 18. ἑτοιμάζεσθαι est *confirmari, stabiliri.* 3 Esdr. I. 4. ἑτοιμάσατε, *in ordinem disponite;* כּוּן 2 Chron. XXXV. 4. Tob. VI. 18. ὅτι σοι αὕτη ἡτοιμασμένη ἦν, nam hæc tibi *destinata* est: coll. Matth. XXV. 34. Addit. Esth. XI. 7. *excitari* aut potius *acquiescere,* nostrum **sich darein ergeben,** *to submit, to give way,* hoc sensu: parati erant perire.

b ʹΕΤΟΙΜΑΣΙ'Α, *præparatio,* it. *basis, fundamentum.* הֵכִין, Hiph. *præparo.* Ps. IX. 41. ἑτοιμασία καρδίας, *firmum propositum,* stabile, non hæsitans. Legerunt fortasse תְּכוּנָה, aut pro nomine habuerunt, deducendo illo a rad. תָּכַן. Ps. LXIV. 10. ubi sine dubio scripserunt ἡ ἑτοιμασία αὐτῆς, ita ut αὐτῆς ob sequens τοὺς excidisse videatur. Certe Vul-
c gatus habet *præparatio ejus.* Nah. II. 3. — כֵּן, *basis.* Dan. XI. 7. 20. 21. — מָכוֹן, idem. Esdr. II. 68. Psalm. LXXXVIII. 14. — מְכוֹנָה, idem. Esr. III. 3. —*מְכוּנָה, idem. Zachar. V. 10. — *נָכוֹן, *paratum.* Theodot. Prov. IV. 18. ἑτοιμασία ἡμέρας pro נְכוֹן הַיּוֹם, *meridies,* quam formulam Schultensius præclare composuit cum Græca σταθερὰ
d μεσημβρία, de qua exposuit Ruhnkenius ad Timæi Lex. Platon. pag. 168. — תְּכוּנָה, *dispositio.* Ezech. XLIII. 11. Adde Sap. XIII. 12.

ʹΕΤΟΙΜΟΣ, *paratus,* it. *stabilitus, firmatus, firmus, ratus, stabilis.* הֵכִין, Hiph. a כּוּן. Jos. IV. 3. Aqu. Symm. Jos. III. 17. ubi pro ἕτοιμοι legere mallem ἑτοίμως, ut habet margo cod. X. Holm. — כָּסַף, *appeto.* Ps. XVI.
e 13. — מָכוֹן, *basis, statio.* Ex. XV. 17. εἰς ἕτοιμον κατοικητήριόν σου, in *stabile* domicilium tuum: ubi ἕδρασμα, καθέδραν interpretatur. 2 Paral. VI. 2. Psalm. XXXII. 14. ubi pro ἑτοίμου κατοικητηρίου Symm. ἕδρας, Aqu. ἑδράσματος habet. — מֹרָט, *expolio.* Ezech. XXI. 10. 11. — נָכוֹן, part. Niph. a כּוּן. 1 Sam. XXIII. 23. ubi ἕτοιμος est locus *certus* ac *determinatus.* Symm. ἐπὶ βεβαίῳ. Ps. XXXVII. 18. ἕτοιμος (*destinatus*) εἰς f
μάστιγας. Hos. IV. 3. Mich. IV. 1. Aqu. Prov. IV. 18. ἑτοίμη ἡμέρα, *meridies,* pro נְכוֹן הַיּוֹם. Vide supra s. v. ἑτοιμασία et Drusium in Fragm. pag. 1099. Aqu. Genes. XLII. 31. ἕτοιμον τὸ ῥῆμα, h. e. juxta Schol. βέβαιος ὁ λόγος, *firmum, ratum, stabile verbum.* Vide Drusium l. l. pag. 59. — עָרוּךְ, part. Pih. *ordinatus.* 2 Sam. XXIII. 5. g
— עִתִּי, *opportunus.* Lev. XVI. 21. ἐν χειρὶ ἀνθρώπου ἑτοίμου, *per hominem paratum,* uti Vulg. transtulit, h. e. *qui ad manus est:* ubi non opus est statuere eos cum reliquis Intt. עָתִיד legisse. — עָתִיד, *paratus, qui præsto est.* Deut. XXXII. 35. Esth. III. 14. VIII. 13. Adde Theod. Job. III. 8. — פִּים, plur. ex פֶּה, *ora.* 1 Sam. XIII. 21. N. L. Judith. h
IX. 5. πᾶσαι αἱ ὁδοί σου ἕτοιμοι, omnes viæ tuæ *expeditum habent cursum,* h. e. nihil, quod tu fieri volueris, impedire valet.

ʹΕΤΟΙΜΟΣ ΓΙ'ΝΟΜΑΙ, *paratus fio* vel *sum.* הָיָה נָכוֹן, idem. Exod. XIX. 15. XXXIV. 2.

ʹΕΤΟΙΜΟΣ ΕἸΜΙ', *paratus sum.* הָיָה נָכוֹן, idem. Jos. VIII. 4. 1 Reg. II. 46. — הַצְנֵעַ, Hiph. *humiliter ago.* Mich. VI. 8. ἕτοιμον εἶναι, con- i
sentiente Syro. Scil. Arab. صنع est *paravit, elaboravit,* Conj. IV: *curam impendit, exercuit aliquem.* Sic et apud Syros ܨܢܥ, *studia in bonum* notat, v. c. Ies. XII. 4. Ps. IX. 2. — מֹרָט, Pyh. *expolior.* Ez. XXI. 11.

ʹΕΤΟΙΜΟΣ ʹΙΣΤΗΜΙ, *paratus sto.* הָיָה נָכוֹן, *sum paratus.* Exod. XIX. 11.

a 'ΕΤΟΙ'ΜΩΣ, *promte, expedite.* הָכִין, inf. Hiph. a כּוּן. Jos. III. 17. 1 Sam. XXVI. 4. ubi vide var. lectiones in ed. Bosiana. Esdr. VII. 26. sec. Vat.

'ΕΤΟΙ'ΜΩΣ ἜΧΩ, *paratus sum.* אִיתַי עֲתִיד, Chald. *es* s. *estis parati.* Dan. III. 15. εἰ ἔχετε ἑτοίμως, si parati estis. Conf. Lex. N. T. s. h. v. — אֶל נָכוֹן, *ad firmum,* h. e.

b *firmiter, certo.* Al. 1 Sam. XXVI. 4.

"ΕΤΟΣ, *annus.* *אֲנָשִׁים, *homines.* 1 Sam. XVII. 12. ἐν ἔτεσι, ubi Cappello legisse videntur בְּשָׁנִים. Sed arbitror potius, eos libere vertisse: nam *senex* et *grandævus inter viros* seu *homines* est *longe provectus ætate, decrepitus.* Vide Scharfenbergium ad Cappelli Crit. S. p. 1025. —*גּוֹי, *gens.* Malach. III. 9. τὸ ἔτος

c συνετελέσθη, ubi legendum τὸ ἔθνος, quam emendationem secutus quoque est Grabius. Bahrdtio legisse videntur הַיּוֹם. — יוֹם, *dies.* 1 Reg. II. 40. 2 Reg. XX. 6. Job. XXXVIII. 21. יוֹם sæpe *annum* significare, notum est. — שָׁנָה, *annus.* Genes. V. 3. et alibi sæpissime. — *שֵׁנָה, *somnus.* Psalm. LXXXIX. 5. Legerunt שָׁנִים,

d aut saltem שָׁנָה. 1 Macc. I. 29. ἔτος ἡμερῶν, *integer annus.*

"ΕΤΟΣ 'ΕΞ "ΕΤΟΥΣ, *annus ex anno.* מִסְפַּר שָׁנִים, *numerus annorum.* Lev. XXV. 50.

ΔΥ'Ο "ΕΤΗ, *duo anni.* שְׁנָתַיִם, idem. Al. 2 Sam. XXIII. 23.

*ΤΡΙΑ'ΚΟΝΤΑ "ΕΤΗ, *triginta anni.* Inc. 1 Sam. XIII. 1. בֶּן שָׁנָה, *filius anni,* υἱὸς τριάκοντα ἐτῶν. Scil.

e interpretem male habebat, quod h. l. legitur, Saulem filium unius anni fuisse, cum regnare cœpisset. Non dubitavit itaque pro lubitu immutare annorum numerum, ac triginta ponere. Hæc enim ætas erat, qua, uti constat, ad numera publica adspirare solebant apud Judæos. Formula Hebr. autem significat eum, qui non est adeo multorum annorum, aut ante eam supplendum est כְּ similitudinis, hoc sensu: velut anni filius Saul erat innocens. Conf. ad h. l. Montfauconium.

*"ΕΤΗ ΠΟΛΛΑ'. נִיר, *sulcatio.* Prov. XIII. 23. ubi Jaegerus suspicatur interpretem נֵיר de *lucerna,* et tropice de *vitæ luce* accepisse. Sed versio LXX Intt. h. l. cum textu Hebr. nullo modo conciliari potest, et quis dixerit, unde omnia interpretamenta Græca, maxime in Iesaia et Proverbiorum libris, originem duxerint?

'ΕΤΥ'ΜΩΣ, i. q. ἀληθῶς, *vere.* אֶל נָכוֹן, *ad firmum,* h. e. *firmiter, certo.* 1 Sam. XXVI. 4. Hesychius: ἐτύμως, ἀληθῶς.

ΕΥ', *bene.* Jungitur quoque adverbiis, ut augeat eorum vim: v. c. εὖ μάλα, *maxime.* 2 Macc. VIII. 30. quod etiam pro adjectivo dicitur. 2 Macc. X. 32. εὖ μάλα φρούριον, *firmissimum propugnaculum.* Hesych. εὖ μάλα, καλῶς, πάνυ.

ΕΥ' ΓΙ'ΝΕΤΑΙ, *bene est, vel fit.* טוֹב, *bonum.* Deut. V. 33. XIX. 13. — יִטַב, *bonum est.* Gen. XII. 13. XL. 14. Deut. IV. 40.

ΕΥ' ΓΕ'ΓΟΝΕΝ, *bene factum est.* אָח עֲשׂוּיָה, part. Pah. fœm. *ah! facta.* Ezech. XXI. 15. — מְעֻטָּה part. Pyh. fœm. *aperta, involuta, amicta,* h. l. *acuta.* Ez. XXI. 15. De gladio acuto ad mactandum recte dici potest εὖ γέγονεν εἰς σφαγήν. Ed. Complutensis tamen habet: εὖ γε ὀξεῖα γέγονεν κ. τ. λ.

ΕΥ' ΕΙ'ΜΙ', *bene sum.* טוֹב. Deut. VI. 24. X. 13. XV. 16. — יִטַב. Deut. VI. 3. Jer. VII. 22.

*ΕΥ' "ΕΧΩ, *bene habeo.* *טוֹב לֵב, *bonum cor,* h. e. *hilaritas animi.* Inc. 2 Sam. XIII. 28. ubi εὖ ἔχειν *hilaritatis* notionem habet, speciatim ejus, quæ vino largiter sumto

citari solet: unde Vulgatus non ale transtulit: *cum temulentus erit Amnon.*

ΕΥ' ΠΟΙΕ'Ω, *bene facio.* עָשָׂה. Symm. 2 Sam. XIV. 20. Vide infra in εὐποιέω.

ΕΥ' ΧΡΑ'ΟΜΑΙ, *bene utor, bene facio.* הֵיטִיב, Hiph. a יָטַב, *bene facio.* Gen. XII. 16. τῷ Ἀβραὰμ εὖ ἐχρήσαντο δι' αὐτὴν, Abramo bene faciebant propter illam. Conf. Raphelii Anim. Xenophont. ad Act. XVII. 3. p. 189.

ΕΥ'ΑΓΓΕΛΙ'Α, *bonum* vel *lætum nuntium.* בְּשֹׂרָה, idem. 2 Sam. XVIII. 27. εἰς εὐαγγελίαν ἀγαθὴν ἐλεύσεται, lætum nuncium afferet; ubi ἀγαθὴν additum est pleonastice. 2 Reg. VII. 9.

ΕΥ'ΑΓΓΕΛΙ'ΖΩ, ίζομαι, *læta annuntio, lætum nuntium affero.* בִּשֵּׂר, Pih. idem. 1 Sam. XXXI. 9. 2 Sam. XVIII. 19. 30. et 31. εὐαγγελισθήτω ὁ κυριός μου ὁ βασιλεὺς, *exhilaretur bono nuntio* dominus meus rex. Cf. Matth. XI. 5. Hebr. IV. 2. 6. 1 Reg. I. 42. ἀγαθὰ εὐαγγελίσαι. Vide s. εὐαγγελία. Ps. LXVII. 12. ubi pro εὐαγγελιζομένοις Drusius recte legendum putat εὐαγγελιζομέναις, quæ lectio magis quadrat ad vocem Hebr. — שָׂרִיד, *residuus.* Joël. II. 32. εὐαγγελιζόμενος, vel, ut alii rectius, εὐαγγελιζόμενοι. Legerunt מְבַשְּׂרִים s. מְבַשֵּׂר, ita ut e media voce exciderit syllaba רִי. Conf. Lexic. N. T. s. h. v.

ΕΥ'ΑΓΓΕ'ΛΙΟΝ, *bonum nuntium,* it. *præmium boni nuntii.* בְּשֹׂרָה, *nuntium lætum,* metonymice: *læti nuntii præmium.* 2 Sam. IV. 10. occidi eum, ᾧ ἔδει με δοῦναι εὐαγγέλια, cui me oportebat dare *præmia.* Conf. Lampii Diss. Philol. Vol. I. p. 16. 2 Sam. XVIII. 20. ἀνὴρ εὐαγγελίων, vir, qui læta nuntia affert. Conf. quoque v. 22. 25.

ΕΥ'ΑΓΓΕΛΙΣΜΟ'Σ, *læta annuntiatio, lætum nuntium,* i. q. εὐαγγέλιον. בְּשֹׂרָה, idem. Al. 2 Sam. XVIII. 20. f

ΕΥ'Α'ΛΩΤΟΣ, *facilis captu s. expugnatu.* Prov. XXX. 28. ubi in Hebr. textu nihil pro hac voce extare videtur Bielio, qui tamen non vidit, duas hic coaluisse versiones, quarum altera, καὶ εὐάλωτος ὢν, respondeat Hebr. תְּתַפֵּשׂ, cujus auctor pronuntiaverit תִּתָּפֵשׂ. Theod. ἐλλαμβανόμενος. Suidas: εὐάλωτον, εὐκόλως χειρούμενον. g

ΕΥ'ΑΝΔΡΙ'Α, *virilitas, fortitudo.* 2 Macc. VIII. 7. et XV. 17.

ΕΥ'ΑΠΑ'ΝΤΗΤΟΣ, *qui bene obviam procedit, aditu facilis, comis, affabilis.* 2 Macc. XIV. 9. καθ' ἣν ἔχεις πρὸς ἅπαντας εὐαπάντητον φιλανθρωπίαν, pro ea, quam habes erga quosvis, humanitate, seu comitate.

ΕΥ'ΑΡΕΣΤΕ'Ω, *placeo, complaceo,* etiam *documenta benevolentiæ alicui exhibeo.* הִתְהַלֵּךְ, Hithp. *continuo ambulo.* Gen. V. 22. εὐηρέστησε δὲ τῷ Θεῷ, *placebat* autem Deo. Vide et Gen. VI. 9. ac XLVIII. 15. Genes. XVII. 1. εὐαρεστήσεις ἐναντίον ἐμοῦ, καὶ γίνου ἄμεμπτος, vitam coram me probatam agas, et sis inculpatus. Vide et Psalm. CXIV. 9. εὐαρεστήσω ἐνώπιον κυρίου. Suidas ad Gen. XXIV. 40. εὐηρέστησα. ἤρεσα. *Ambulare coram Deo* sæpe notat *Deo placere ob probitatem ac integritatem vitæ.* Ps. XXXIV. 17. εὐηρέστουν, *benevolum me ipsi præbui,* sicut הִתְהַלֵּךְ est omnino *se gerere erga aliquem, tractare aliquem,* in utramque partem. Inc. et LXX Ps. LV. 13. ubi εὐ. notat *recte agendo favorem Dei consequi studere,* usui loquendi Hebr. convenienter quidem, non autem seriei orationis: nam h. l. *ambulare coram Deo* notat *in templo versari cultus publici causa.* — שֵׁרֵת Pih. *ministro.* Gen. XXXIX. 4. Cogitavit de voce יָשַׁר, *placere.*

a ΜΗ' ΕΥ'ΑΡΕΣΤΕ'Ω, *non placeo, displiceo.* רַע, *malus.* Exod. XXI. 8.

*ΟΥ'Κ ΕΥ'ΑΡΕΣΤΕ'Ω, idem. מֹרַת, *amaritudo.* Syrus Genes. XXVI. 30. οὐκ εὐαρεστοῦσαι. Scilicet *ingrata sunt gustui amara.*

ΕΥ'ΑΡΕ'ΣΤΗΣΙΣ, *complacentia.* נִחוֹחַ, *acquiescentia, gratum et suave.* (Aqu.) Symm. Theod. Exod. XXIX. 18. Lev. I. 9. ubi vide
b Schol. cod. Vat. ac Scharfenbergium. Adde Ignat. Epist. 7. p. 164. Testam. Isaach. c. 4. p. 625.

ΕΥ'Α'ΡΕΣΤΟΣ, *acceptus, gratus.* Sap. IV. 10. εὐάρεστος τῷ Θεῷ. Ibid. IX. 10. εὐάρεστόν ἐστι παρὰ σοί. Hesychius: εὐάρεστον, πάνυ ἀρέσκοντα. Adde Clem. Alex. Cohort. ad Gentes p. 62. Pott. Testam. Dan. c. 1. p. 646.

c ΕΥ'Α'ΡΜΟΣΤΟΣ, *congruus, concinnus.* מֵטִיב נַגֵּן, *benefaciens pulsando,* h. e. *qui optime pulsat.* Ez. XXXIII. 32.

ΕΥ'ΓΕ, *recte, bene, euge,* vox laudantis vel exultantis. הֶאָח, idem. Job. XXXIX. 25. Ez. XXVI. 2. XXXVI. 2. Vide quoque supra s. v. ἔπω.

ΕΥ'ΓΕ, ΕΥ'ΓΕ, *euge, euge.* אָח.
d Ezech. VI. 11. ubi Schol. Ἑβραϊστὶ αἶα, ἔχει, (legendum videntur εὖγε) καλῶς. Hesych. εὖγε, καλῶς, ὁσίως. Ita autem Ezech. l. c. ironice usurpatur, quomodo sæpe id usurpari docet Suidas in εὖγε. — הֶאָח. Ps. XXXIV. 28. — הֶאָח הֶאָח. Ps. XXXIV. 24. XXXIX. 21. LXIX. 4.

*ΕΥ'ΓΕΙΟΣ, i. q. εὔγεως, *terreus,*
e epith. *soli non lapidosi, sed aratu facilis ac fertilis.* Sirac. XXVI. 19. sec. Complut. Etymol. M. 629. 36. εὔγειον χωρίον.

ΕΥ'ΓΕ'ΝΕΙΑ, *generositas, nobilitas.* מַתָּנָה, *donum.* Aqu. Theod. et LXX Cohel. VII. 8. ἀπολλύειν τὴν καρδίαν εὐγενείας αὐτοῦ. In notis ed. Rom. dicitur, nonnullos libros habere εὐτονίας, quæ lectio Montfaucono melius quadrare videtur ad versionem Hieronymi: *fortitudinis* s. *vigoris ejus.* Ex nonnullorum sententia legisse videntur אֵיתָנָה quod *robur* et *fortitudinem* notat, hoc sensu: *emollit animum ejus sen: et recti alioqui tenacem ac rigidum.* Arbitror tamen, eos non aliter legisse, sed vocem Hebr. deduxisse non a נָתַן, sed a מָתַן, quod in Arab. (متن) notat *firmus, validus fuit,* unde *lumbi* nomen habet. Ælian. V. H. XII. 1. διὰ τὴν εὐγένειαν τῆς ψυχῆς. Vide et Sap. VIII. 3. 2 Macc. XIV. 42. τῆς ἰδίας εὐγενείας ἀναξίως ὑβρισθῆναι, indignas *generis sui dignitate* contumelias perpeti. Vulgat. *contra natales suos:* ubi *natales* synecdochice pro splendidis et claris natalibus ponuntur.

ΕΥ'ΓΕΝΗ'Σ, *nobilis, generosus,* f *magnus.* גָּדוֹל, *magnus.* Job. I. 3. εὐγενὴς τῶν ἀφ' ἡλίου ἀνατολῶν, *nobilissimus* orientalium. Conf. Luc. XIX. 12. et de Dieu ad h. l. — *בָּנוֹת, *filiæ.* Symm. Exod. XXI. 9. Scharfenbergius ad h. l. pro τῶν εὐγενῶν scribendum judicat τῶν παίδων. Sed recepta lectio quoque locum habere potest: nam filia patris familiæ opponitur h. l. servæ. Conf. Procopium in Cat. Niceph. p. 791. — *פַּרְתְּמִים, *principes.* Hebr. Int. Dan. I. 3. coll. Joseph. A. J. X. g 10. 1. 2 Macc. X. 13. μήτ' εὐγενῆ τὴν ἐξουσίαν ἔχων, *neque generosam potestatem,* h. e. ut in Lex. Pasoris exponitur, *generosi animi vim habens.* Ita Bielius. Equidem mallem cum Grotio vertere: neque potestate nobili functus nobiliter. Vide supra s. v. ἀζωγεναίζω.

ΕΥ'ΓΕΝΩ~Σ, *generose.* 2 Maccab. XIV. 42. 4 Maccab. VI. 22.

*ΕΥ"ΓΛΩΣΣΟΣ vel ΕΥ"ΓΛΩΤΤΟΣ, *disertus, facundus,* אִישׁ דְּבָרִים, *vir verborum,* h. e. *eloquens, facundus.*

a Ex. IV. 10. sec. codd. 18. et 29. Holmes.

ΕΥΓΝΩΜΟΣΥΝΗ, *benevolentia*. Esth. XVI. 6. τῶν ἐπικρατούντων εὐγνωμοσύνην, eorum, qui dominantur, *benevolentiam*. Hes. εὐγνωμοσύνη, εὔνοια.

ΕΥΓΝΩΣΤΟΣ, *bene notus, manifestus*. יָדַע, *scio*. Prov. V. 6. οὐκ εὔγνωστοι ὁδοὶ, *tramites cæci et obscuri*,
b pro לֹא תֵדַע, quod habebant pro secunda persona indefinite posita. Legitur præterea Prov. XXVI. 26. ubi ex alio interprete irrepsisse, et ad תִּגָּלֶה referendum videtur. Hesych. εὔγνωστος, δῆλος, φανερός. Adde Sophocl. Ajac. 717. Eurip. Orest. 1394.

ΕΥΔΙΑ, *serenitas cœli*. Sirac. III. 15. ubi Syrus recte *æstus* transtulit.
c Neque enim, ut Houbigantius recte observat, *serenitas glaciem dissolvit*. Significat autem εὐδία apud bonos auctores Græcos *mitiorem diem, clementiam temporis*, apud Hippocratem *teporem*. Conf. Fœsii Œcon. Hippocr. p. 247. Conf. Ælian. V. H. IX. 18. ac Lexic. N. T. s. h. v. Phavor. εὐδία καὶ εὔδιος, ἡ τοῦ ἀέρος ἠρεμία κυρίως, ἢ ἀβροχία.
d Suidas: εὐδία, ἡ ἄνευ ἀνέμων ἡμέρα.

ΕΥΔΙΑΝΟΗΤΟΣ, *perspicax*. טוֹבַת־שֶׂכֶל, *bona intellectu*. Symm. 1 Sam. XXV. 3. Vulgat. *prudentissima*. Eustath. ad Od. Ε', 235. p. 1535. l. 37.

ΕΥΔΟΚΕΩ, *complaceo, approbo, acquiesco, oblector, bene erga aliquem affectus sum, volo, consentio*. הִצְלִיחַ, Hiph. *prospere ago*. 1 Par.
e XXIX. 23. ηὐδοκήθη, alii εὐωδώθη. — חָמַד, *desidero*. Ps. LXVII. 17. τὸ ὄρος, ὃ ηὐδόκησεν ὁ Θεὸς κατοικεῖν ἐν αὐτῷ, mons, in quo *placuit* Deo habitare. — חֵפֶץ, verbum. 2 Sam. XXII. 20. ηὐδόκησεν ἐν ἐμοί, me *delectatur*. Ps. L. 20. εὐδοκήσεις θυσίαν δικαιοσύνης, *oblectaberis* victima justitiæ. Ies. LXII. 4. Mal. II. 17. Adde Symmach. Ps. XXXVI. 23. ubi pro εὐδοκεῖται Corderio legendum f
videtur εὐοδοῦται. Sed præstat lectio recepta ob textum Hebraicum. — יָשַׁר, *rectus sum*. Hab. II. 4. οὐκ εὐδοκεῖ ἡ ψυχή μου ἐν αὐτῷ. Cappellus existimat, eos legisse יְשָׁרָה (Michaëlis in Supplem. p. 2356. suspicatur, eos legisse לֹא שָׂרְרָה) a שָׂרַר, Arab. سرّ, quod notat *delectari, gaudere, complacere in re aliqua*, et qua ipsa voce Arabs h. l. g
usus est. Sed non opus est. Quidni enim יָשַׁר, quod notat *prospero rerum successu gaudere, beatum esse*, etiam *gaudere, delectari* in universum significare possit? — נָתַן, *do*. Jud. XV. 18. σὺ εὐδόκησας sec. Vat. ubi supplendum erit δοῦναι, hoc sensu: *pro benevolentia tua concessisti*. — פַּחְדָּה, *pavor*. Jerem. II. 19. εὐδόκησα. Legerunt בָּחַרְתִּי. — h
קָדַד, *verticem inclino*. Gen. XXIV. 26. 48. Inclinatio capitis est signum assensus ac approbationis. — רָצָה, *gratum, acceptum habeo, approbo*. Levit. XXVI. 34. εὐδοκήσει ἡ γῆ τὰ σάββατα αὐτῆς, *fruetur* terra sabbatis suis. Ibid. v. 41. εὐδοκήσουσιν τὰς ἁμαρτίας αὐτῶν, h. e. pœnas, quas pro peccatis patientur, placide et humiliter quasi pœnitentes acceptabunt. Posset etiam per antiphrasin et ironice accipi, q. d. tunc i
displicebunt illis peccata eorum, s. ea exosa habebunt et abominabuntur. Ps. XXXIX. 18. εὐδόκησον τοῦ ῥύσασθαί με, *placeat tibi* me liberare. Constructionis hujus vocis cum infinitivo ex Polybio exempla dedit Raphelius ad Matth. III. 17. p. 81. et ad 1 Thess. II. 8. p. 578. Sic et Sirac. XXV. 18. συνοικῆσαι λέοντι καὶ δράκοντι εὐδοκήσω (sc. μᾶλλον) ἢ ἐνοικῆσαι μετὰ γυναικὸς πονηρᾶς, *malim*

a habitare cum leone et dracone,
quam in una domo cum muliere
mala. Vide et 1 Macc. VI. 23.
XIV. 41. 46. 47. 2 Par. X. 7. εὐ-
δοκεῖν, *benignum et humanum se præ-
stare*, ubi alii ἀρέσκειν habent. Ps.
XLIII. 5. εὐδόκησας ἐν αὐτοῖς, *delec-
tatus es* illis. Ps. XLVIII. 13. ἐν τῷ
στόματι αὐτῶν εὐδοκήσουσι, ubi pro εὐ-
δοκήσουσι alii habent εὐλογήσουσι. Ps.
b L. 17. ὁλοκαυτώματα οὐκ εὐδοκήσεις,
holocaustis non *oblectaberis*. Vide
et Ps. CI. 15. CXVIII. 7. Cohel.
IX. 7. — *שָׁמַע, *exaudio*. Jud.
XI. 17. sec. Vat. — *שָׁעָה, *respi-
cio*, metaph. *benigne accipio*. Syrus
Gen. IV. 4. — *תִּרְצָה, nomen pro-
prium urbis, quod ab auctore Vers.
Quint. Cant. VI. 3. appellative
sumtum est. Tob. V. 18. εὐδόκησαν
c οὕτως, ita *inter se conveniebant*. Sirac.
XV. 17. ὃ ἐὰν εὐδοκήσῃ, δοθήσεται αὐ-
τῷ, quodcunque *voluerit*, dabitur
illi. 1 Macc. XI. 29. εὐδόκησεν ὁ βα-
σιλεὺς, rex *consentiebat*. Cf. 1 Macc.
XIV. 47. 1 Macc. VI. 23. ἡμεῖς
εὐδοκοῦμεν δουλεύειν τῷ πατρί σου, nos
volumus servire patri tuo. 1 Macc.
XIV. 41. ὅτι εὐδόκησαν — τοῦ εἶναι,
quod *voluerint*, vel *inter se convene-
d rint* — ut esset, coll. Rom. XV. 26.
1 Maccab. VIII. 1. εὐδοκοῦσιν ἐν πᾶσι
τοῖς προστιθεμένοις αὐτῷ, h. e. omnes
conatus eorum *feliciter* iis *succedunt*.
Hesych. εὐδόκησαν, ἐβούλοντο, ἠθέλη-
σαν, ἠγάπησαν. Suidas: εὐδοκεῖν, συγ-
κατατίθεσθαι. Phavor. εὐδόκησα, καὶ
τὸ ἠθέλησα, εὐδόκησα, καὶ τὸ ἀναπαύ-
ομαι, καὶ τὸ ἀρέσκομαι.

ΕΥ'ΔΟΚΗΤΟ'Σ, *placens, acceptus,*
e *gratus*. תִּרְצָה, *Thirza*, nomen pro-
prium urbis, quod pro nomine ap-
pellativo accepit Symm. Cant. VI.
3. εὐδοκητή. — *רְצֵי, *fragmenta*.
Symm. Ps. LXVII. 31. εὐδοκήτους.
Non derivavit a רָצַץ, sed a רָצָה,
et legit רְצוּי. Drusius habet εὐδο-
κίμους. Semlero in Ep. ad Griesbach. p. 18. εὐδοκίμους videtur esse alia glossa seu interpretatio.

ΕΥ'ΔΟΚΙ'Α, *beneplacitum, benevolentia*, etiam per metonymiam *benevolentiæ ac favoris signum*. *נִיחֹחַ, *acquiescentia, gratum et suave*. Οἱ λοιποὶ Lev. I. 9. sec. Procopium in Catena Niceph. p. 960. εὐδοκίας, quam lectionem tamen in dubium vocavit Scharfenbergius ad h. l. — רָעָה, foem. *res mala, adversitas*. Theodot. et LXX Psalm. CXL. 7. ubi nonnullis legisse videntur: בִּרְצוֹנֵיהֶם aut בִּרְצוֹתֵיהֶם Buxtorfio autem in Anticrit. pag. 645. non videntur legisse aliis consonantibus, sed aliis fortasse punctis, scilicet בִּרְעוֹתֵיהֶם, *in familiaritatibus ipsarum*, qui sibi bene placent, et respexisse ad significationem vocis רְעָה Chald. quæ idem, quod רְצָה, unde רְעוּת, *voluntas, benevolentia*. Sic רֵעַ, Cohel. IV. 14. monente Aben Esra sumitur pro רָצוֹן *beneplacitum*, juxta quosdam. Fortasse legendum κακίαις. — רָצוֹן *beneplacitum*. Ps. V. 15. XVIII. 15. CXLIV. 17. ubi pro εὐδοκίας Vulgatus habet *benedictione*, ut adeo legisse videatur εὐλογίας. Adde Aqu. Symm. Theod. Prov. XVIII. 22. ubi εὐδοκία notat *benevolentiæ ac favoris signum et documentum*. Aqu. Mal. II. 13. ubi εὐδοκίαν λαμβάνειν seq. ἀπὸ notat *probare, delectari*. — תִּרְצָה, *Thirza*, nomen proprium urbis, quod pro appellativo acceperunt LXX Cant. VI. 3. Vide supra s. v. εὐδοκέω et εὐδοκητός. Sirac. IX. 15. μὴ εὐδοκήσῃς ἐν εὐδοκίᾳ ἀσεβῶν, *illud ipsum, quod placet* impiis, tu non probes. Jam quia his placent mala et prava, Vulgatus non male reddidit: *injuria injustorum*. Ib. XI. 16. ubi ἡ εὐδοκία est *objectum benevolentiæ, is cui propitium se exhibet*, ad imitationem vocis רָצוֹן, Prov. XII. 22. Sirac. XVIII. 31.

..ία ἐπιθυμίας, id quod prava con-
..iscentia a te postulat. Sir. XXIX.
ἐπὶ μικρῷ καὶ μεγάλῳ εὐδοκίαν ἔχε,
..vis æque ac magnis contentus
Phavorinus: εὐδοκία, τὸ ἐπ' ἀγα-
..ιίᾳ τοῦ Θεοῦ θέλημα, παρὰ τὸ καλῶς
..χθαι. Idem: εὐδοκίαν τὴν ἐπ' εὐεργ-
..ίᾳ βούλησιν ἔθος τῇ θείᾳ γραφῇ κα-
.. Suidas: εὐδοκία, τὸ ἀγαθὸν θέ-
..μα τοῦ Θεοῦ. Etymologicum inedi-
..n: εὐδοκία, συνήθεια, βούλησις, ἢ
..λημα, γνώμη, προαίρεσις, ἐπιθυμία.

ΕΥ'ΔΟΚΙΜΕ'Ω, probo, approbo.
..רָ, beneplacitum habeo. Theodot.
..b. XXXIV. 9. ubi me offendit
..nstructio hujus vocis cum præ-
..s. μετὰ sequente genitivo. Adde
..enes. XLIII. 23. ἀργύριον εὐδοκι-
..οῦν (forte εὐδόκιμον), argentum pro-
..tum, ubi pro εὐδοκιμοῦν nihil extat
..n textu Hebr. Sir. XXXIX. 43.
..L. 27. XLI. 20.

ΕΥ'ΔΟΞΙ'Α, gloria. הָדָר, idem.
..ymm. Ps. CIII. 2. — נָעִים, amæ-
..us, jucundus. Symm. Job. XXXVI.
..0. et 11.

ΕΥ'ΔΡΑ'ΝΕΙΑ, prospera effectio,
..abilitas ad res agendas, robur.
..Sap. XIII. 19. τὸν ἀδρανέστατον ταῖς
..χερσὶν εὐδράνειαν αἰτεῖται, ab illo, quod
..ihil valet manibus, robur, seu pros-
..perum rerum successum petit. Gloss.
MS. τῆς Παναρέτου: εὐδράνειαν, ἰσχύν.
Hesych. εὐδράνεια, ἰσχύς.

*ΕΥ'ΕΙΔΗ'Σ, venustus, speciosus
..forma. טוֹב מַרְאֶה, bonus specie,
..i. e. formosus. Dan. I. 4. sec. Chis.
ubi loco ἐνιδὴς sine dubio reponen-
dum est εὐειδὴς, monentibus jam
Romanis editoribus in præf. pag.
XVIII. Theodotion habet καλὸς τῇ
ὄψει. Suidas: εὐειδὴς, ὁ κατὰ θεωρίαν
καλός. Hesych. εὐειδέα, εὔμορφα.
Magis vero ad Danielis l. l. facit
Thom. Mag. εὐειδὴς, ὁ τὸ εἶδος τοῦ
σώματος κάλλιστα διακείμενος, καλὸς δὲ
ὁ τὴν ὄψιν ἀστεῖος. Vide Wesseling.
ad Herodot. III. 1.

ΕΥ'ΕΚΤΕΙ͂Ν ΠΟΙΕ'Ω, bene ha-
bere vel valere facio. הֵיטִיב גֵּהָה,
bonam medicinam facio. Prov. XVII. f
23. καρδία εὐφραινομένη εὐεκτεῖν ποιεῖ,
cor, quod lætitia perfunditur, valere
facit. Hesych. et Lex. Cyrilli MS.
Brem. εὐεκτεῖ, εὐρωστεῖ, ὑγιαίνει.

ΕΥ'ΕΛΠΙΣ, qui est bonæ spei.
תִּקְוָה, exspectatio. Prov. XIX. 18.
παίδευε τὸν υἱόν σου, οὕτως γὰρ ἔσται
εὔελπις: ubi εὔελπις eum notat, de
quo bene existimari sperarique pot-
est, qui bonam de se spem affert. g
Apud GG. notat eum, qui bene spe-
rat. Vide Plat. Alcib. I. princ.
Apol. Socr. cap. 33. Xenoph. Ages.
8. 2. et Æschyl. Prom. 509. Sap.
XII. 19. εὐέλπιδας ἐποίησας, bonæ spei
fecisti. 3 Maccab. II. 33. Dio Cass.
pag. 352. ed. Reim. hortor πρὸς τὸ
μέλλον εὐέλπιδας εἶναι.

ΕΥ'ΕΞΙ'Α, bonus corporis habitus,
robur, valetudo. Sir. XXX. 14. h
ὑγιεία καὶ εὐεξία βελτίων παντὸς χρυσίου,
sanitas et bonus corporis habitus
melior omni auro. Hesych. εὐεξία,
ὑγιεία, εὐφυΐα. Suidas: εὐεξία, εὐρωστία
σώματος. εὐεξία δέ ἐστιν ἐπιτεταμένη
ὑγεία, ἀκρότης ὑγείας εὐεξία. Lexic.
Cyrilli MS. Brem. εὐεξία, εὐρωστία,
ὑγεία σώματος. De robusto athletarum
habitu vocem hanc solemnem esse
ostendit Spanhemius Observ. ad i
Julianum p. 101. seq.

ΕΥ'ΕΡΓΕΣΙ'Α, beneficentia, bene-
ficium. גְּמוּל, retributio, collatio, eaque
vel boni vel mali. Symm. Ps. CII. 2.
Vide s. v. εὐεργετέω. — עֲלִילָה, opus,
seu actio, in bonam et malam par-
tem. Ps. LXXVII. 14. Vide et
Sap. XVI. 11. 24. 2 Macc. VI. 13.
IX. 26.

ΕΥ'ΕΡΓΕΤΕ'Ω, benefacio. גָּמַל, k
rependo, etiam benefacio. Chald.
גְּמוּלָא, beneficium. Confer et Arab.
جمل in Conj. II. Ps. XII. 6.
CXIV. 7. Adde Symm. et Inc. Ps.
CXLI. 8. Symmach. Ies. LXII. 7.

a et Prov. XI. 17. — גָּמַר, perficio. Psalm. LVI. 3. ubi non גָּמַל legerunt. Vide s. v. ἀνταποδίδωμι. — *עָשָׂה טוֹב, facio bonum, benefacio. Symm. Ps. CXVIII. 65. Ps. L. 20. Symm. 1 Sam. II. 32. Sap. III. 5. μεγάλα εὐεργετηθήσονται, magnis beneficiis afficientur. Vide et Sap. XI. 6. 14.

ΕΥ'ΕΡΓΕ'ΤΗΜΑ, beneficium. 2
b Macc. V. 20.

ΕΥ'ΕΡΓΕ'ΤΗΣ, benefactor, bene meritus. Sap. XIX. 13. 2 Macc. IV. 2. τὸν εὐεργέτην τῆς πόλεως, bene meritum de urbe. Similiter Hercules Isocrati Orat. ad Philipp. pag. 190. dicitur ἁπάσης τῆς Ἑλλάδος εὐεργέτης. Hesych. εὐεργέτης, ἀγαθοποιός. Confer Lex. N. T. s. h. v.

ΕΥ'ΕΡΓΕΤΙΚΟ'Σ, beneficus. Sap.
c VII. 22. ἔστι γὰρ ἐν σοφίᾳ πνεῦμα εὐεργετικόν.

ΕΥ'ΖΩΓΙ'Α, prosperitas. גָּד, prosperitas. Aqu. Genes. XXX. 11. ubi tamen nonnullis legendum videtur vel ἡ ζῶσις (venit cinctus) vel εὐζωνία, bona armatura. Vide s. εὐζωνίζω et εὔζωνος. Hesych. εὐζωΐα, καλὴ ζωή.

ΕΥ'ΖΩΝΙ'ΖΩ, accingo. גָּדַד, turmatim convenio et aggredior. Aqu.
d Genes. XLIX. 19. εὐζωνιεῖ, et postea εὐζωνισθήσεται.

ΕΥ"ΖΩΝΟΣ, accinctus, bene armatus, expeditus. חָלוּץ, part. Pah. lectus in exercitum. Jos. IV. 13. εὔζωνοι εἰς μάχην, bene armati ad pugnam. Hesych. εὔζωνοι, εὔοπλοι, ἔνοπλοι. Suidas: εὔζωνοι, ἔνοπλοι, ἢ οἱ μὴ ἔχοντες φορτία κ. τ. λ. — חֲמֻשִׁים, plur. quini, quino ordine incedentes. Jos.
e I. 14. — גְּדוּד, turma, agmen. Al. Gen. XLIX. 19. εὔζωνος, significatione fortasse petita a rad. Chald. אגד, ligavit, colligavit. Sic et Aquila eandem vocem Gen. XXX. 11. per εὔζωνον reddit, quod Hieronymus Onom. Urb. v. Gedud expeditum vel accinctum interpretatur.

Conf. Fulleri Miscell. Sacr. Lib. V. c. 17. pag. 671. Adde Aqu. 1 Sam. XXX. 8. 2 Sam. III. 22. sec. Coisl. 2 Sam. IV. 2. ubi loco εὔζωνοι scribendum est εὐζώνων, ita ut ἄρχων; omissum sit. Idem Hos. VI. 9. Hesych. εὔζωνος, εὔσταλος, μὴ ἔχων φορτίον. Phav. εὔζωνοι, εὔσταλοι, ἢ εὔζωνοι καὶ μονόζωνοι, οἱ εὐσταλεῖς καὶ καθαροὶ στρατιῶται, καὶ μὴ κατάφρακτοι. Conf. Suiceri Thes. T. I. p. 1307.

ΕΥ'Η'ΘΗΣ, bonis moribus præditus, simplex, it. stultus. 2 Maccab. II. 33. Hesych. εὐήθης, ἁπλοῦς, μωρὸν, ἀνόητον, ἀσύνετον. Conf. Intt. ad Luciani Tim. pag. 72. et Ælian. V. H. III. 17. XIV. 28.

ΕΥ'Η'ΚΟΟΣ, bene audiens, obediens. שֹׁמֵעַ, part. audiens. Prov. XXV. 12. εὐήκοον οὖς. Adde Epist. Jerem. 51. ἄστρα εὐήκοα.

*ΕΥ'ΗΛΑΤΕΥ'Ω. Habent hanc vocem a Bielio omissam codices Basileenses Deut. XXIX. 20. pro Hebr. סָלַח, parcere, quam Eugubinus suppositam dicit pro ἱλεῶ, sed reponendum ibi est εὐιλατεύω.

ΕΥ'ΗΜΕΡΕ'Ω, proprie bonos dies habeo, dies feliciter transigo, deinde prospere ago, bene rem gero. 2 Macc. XIII. 16. ἐξέλυσαν εὐημεροῦντες. Vulgatus: rebus prospere gestis abierunt. Ibid. XII. 11. Legitur præterea 2 Macc. VIII. 35. ubi tamen in Alex. et Compl. perperam scriptum est εὐημερηκὼς, pro δυσημερηκὼς vel δυσημερήσας. Adde Ælian. V. H. XIII. 38. et quæ ex Hyperide affert Suidas in v. εὐημερήσαντες.

ΕΥ'ΗΜΕΡΙ'Α, proprie: serenitas diei, commoda cœli temperies, deinde: felicitas, prosper rerum successus. 2 Macc. V. 6. VIII. 8. X. 28. XIV. 14. De rebus bene gestis s. victoria legitur 3 Macc. III. 11. Hesych. εὐημερία, εὐδαιμονία. Confer Spanhemium in Callim. p. 743. et Perizon. ad Ælian. V. H. XIII. 38. sub fin.

ΕΥ"ΗΧΟΣ, bene sonans, bonam vo-

cem habens, sonorus, canorus. שִׂיחַ, *frutex,* it. *colloquium.* Job. XXX. 7. ubi εὔηχοι, sc. τόποι, mihi sunt *sylvæ, in quibus est magna resonantia.* Verba sunt ἀναμέσον εὐήχων βοήσονται, ad quæ pertinent, quæ in editione Latina sub asterisco leguntur: *et inter arbores clamabunt.* — שֶׁמַע, *auditus.* Ps. CL. 5.

ΕΥ'ΘΑΛΕ'Ω, *floreo, viresco.* רַעֲנַן, Chald. *virens, viridis.* Incert. et Theodotion Dan. IV. 1. εὐθαλῶν. Symmach. εὐθαλήσω.

ΕΥ'ΘΑΛΗ'Σ, *floridus, bene virens,* seu *pullulans.* רַעֲנָן, *viridis.* Symm. Ps. LI. 10. Ez. VI. 13. (ubi tamen incertum est, annon potius εὐθαλὴς ad עֲבֻתָּה, *implicata, frondosa,* referendum sit). Aqu. Deut. XII. 2. Cant. I. 16. — שַׁפִּיר, Chald. *pul-*
c *cher.* Dan. IV. 18.

ΕΥ'ΘΑΡΣΕ'Ω, *confido.* בָּטַח idem. Symm. Ps. XC. 2. — *חָסָה, *confisus sum.* Symmach. Ps. LX. 5. sec. Heracleotam in Catena PP. GG. T. II. pag. 197. Æschyl. Sept. c. Theb. v. 33.

*ΕΥΘΑΡΣΕ'ΩΣ, *cum fiducia, audacter.* 2 Macc. VII. 10. sec. cod. Alex. ubi reliqui libri εὐθαρσῶς ha-
d bent.

ΕΥ'ΘΑΡΣΗ'Σ, *confidens, audax, ferox, ferociens.* לְהָטִים, *ardentes,* metaph. *irascentes, ignem quasi et flammam spirantes.* Symm. Ps. LVI. 4. εὐθαρσῶν, sc. λεόντων. Bielius perperam h. v. pro participio vocis εὐθαρσέω habuit. Colbertinus unus exhibet εὐθαρσὴς ὤν. Conf. ad h. l. Montf. 3 Esdr. VIII. 30. εὐθαρσὴς
e γίνομαι, *bona fiducia plenus reddor.* Respondet Hebr. הִתְחַזֵּק. Esdr. VII. 28. 2 Macc. VIII. 21. Adde Æschyl. Agam. v. 939.

ΕΥ'ΘΑΡΣΩ'Σ, *confidenter, audacter.* 2 Macc. VII. 10.

ΕΥ'ΘΕΤΕ'Ω, *appositus, utilis sum.* כָּשֵׁר, *rectus sum.* Aqu. Cohel. XI. 6. εὐθετήσει. Usus est hac voce Theophrastus Hist. Plant. Lib. I. cap. 1. de Incremento Plantarum et f
Animantium, ubi vid. Scaliger.

ΕΥ'ΘΕΤΟΣ, *bene positus, aptus, idoneus, opportunus.* מְצֹא, infin. *invenire.* Ps. XXXI. 7. ἐν καιρῷ εὐθέτῳ, tempore *opportuno.* Non male quoad sensum. Fortasse tamen scripserunt εὑρετῷ. Susann. v. 15. παρατηρεῖν ἡμέραν εὔθετον, observare diem *opportunum.* Ita et Diodorus Siculus Lib. IV. p. 265. καιρὸν εὔθε- g
τον appellat *tempus opportunum.*

ΕΥ'ΘΕ'ΩΣ, *statim.* פִּתְאֹם, *subito, statim.* Job. V. 3. — *עַתָּה, *nunc.* Ed. Quinta Hos. VIII. 10. Sic quoque νῦν usurpatur in N. T. Confer Lex. N. T. s. h. v.

ΕΥ'ΘΗΝΕ'Ω, *abundo, exubero, fertilis sum, feliciter ago.* פָּרָה, *fructifico.* Ps. CXXVII. 3. ἡ γυνή σου ὡς ἄμπελος εὐθηνοῦσα, uxor tua sicut vi- h
tis *frugifera.* — צַאֲנָן, *Tzaanan,* Judæ quoddam oppidum. Aqu. aut Symm. Mich. I. 11. εὐθηνοῦσαν s. εὐθηνοῦσαν. Sic enim pro εὐσθενοῦσαν apud Cyrillum legendum esse bene judicat Bochartus Hieroz. P. I. Lib. II. c. 43. pag. 432. ejusque emendationem confirmat Eusebius de Loc. Hebr. v. Σενναάρ. Legit autem uterque שַׁאֲנָן. — *רַעֲנַן, i
Chald. *fertilis, virens, florens.* Dan. IV. 1. sec. Chis. — *שַׁאֲנָן, *tranquillus.* Ps. CXXII. 5. et οἱ λοιποὶ Ies. XXXII. 9. γυναῖκες εὐθηνοῦσαι. Aqu. III. 18. — שָׁוָה, Pih. *dispono.* Hos. X. 1. ὁ καρπὸς εὐθηνῶν αὐτῆς, fructus ejus *abundans.* Sic Æliano V. H. XIII. 1. ἄμπελοι πάνυ σφόδρα εὐθηνοῦντων (hoc idem quod εὐθηνούντων. Vide notas Perizonii et Gronovii.) βοτρύων. — שָׁלָה, *tranquillus sum.* Thren. I. 6. — שָׁלֵו :

a שָׁלֵיו, *tranquillus.* Job. XXI. 23. ὅλος δὲ εὐπαθῶν καὶ εὐθηνῶν, totus vero bene se habens ac *feliciter agens.* Hesych. εὐθηνῶν, εὐδαιμονῶν, πλουτῶν. Vide et Ps. LXXII. 12. Al. Zach. VII. 7. — שָׁלוֹם, *pax.* Job. XXI. 9. εὐθηνοῦσι, ubi Middeldorpf. in Curis Hex. in Jobum pag. 58. e cod. Syr. Hex. reponere mavult εὐθύνουσι, quemadmodum Ps. CXXII. 4. pro
b εὐθηνοῦσι ipsi legendum videtur εὐθύνουσι, et Ps. CXXVII. 3. εὐθύνουσα, et Thren. I. 5. pro εὐθηνοῦσαν restituendum εὐθύνουσαν auctoritate Cod. Syriaci. — שְׁנָאן, *iteratio.* Al. Ps. LXVII. 18. εὐθηνούντων. Legerunt שַׁאֲנָן, quæ vox *eos* significat, *qui omnibus bonis abundant.* Hieron. *millia abundantium.* Latinus interpres, qui habet *lætantium*, videtur
c nonnullis legisse εὐθυμούντων. — שָׁתַל, *planto.* Jer. XVII. 8. ὡς ξύλον εὐθηνοῦν παρ' ὕδατα, sicut arbor plantata ad aquarum rivos, quæ pinguescit et uberes fructus profert, coll. Psalm. I. 3. Sensum expresserunt.

ΕΥ'ΘΗΝΩ͂Ν ΕΙ'ΜΙ', *felix, tranquillus sum.* הֲוָה שְׁלֵה, idem, Chald. Dan. IV. 1.

d ΕΥ'ΘΗΝΙ'Α, *abundantia, ubertas,* spec. *anni, copia, felicitas.* רְנָנָה *cantus*, etiam: *objectum cantus et lætitiæ.* Symm. Job. XX. 5. — שָׂבָע, *saturitas.* Gen. XLI. 29. εὐθηνία πολλή, magna *fertilitas.* Vide et v. 31. 34. 47. 53. Glossæ Philoxeni: εὐθηνία. (Sic enim legendum judice Bocharto Hier. P. I. Lib. II. c. 43. p. 432. pro εὐθίηνα.)
e *copia, ubertas, annona, abundantia, merges.* Jul. Poll. Onom. I. 51. — שָׁלַה, *tranquillus sum.* Ps. CXXI. 6. — שַׁלְוָה, *tranquillitas.* Psalm. CXXI. 7. Dan. XI. 21. 24. Al. Ps. XXIX. 7. Aqu. Symm. Prov. I. 32. — שַׁלְוַת הַשְׁקֵט, *tranquillitas quietis.* Ezech. XVI. 48.

'ΕΥΘΗ'Σ, θὲς, *placens.* טוֹב, *bonus.* 2 Sam. XIX. 18. — יָשָׁר, *rectus*, et cum עֵינַיִם junctum, *gratus, placitus.* Jud. XVII. 6. 2 Sam. XIX. 6. Psalm. XXXII. 4. XCI. 15.

ΕΥ'ΘΙ'ΚΤΩΣ, *convenienter, congrue.* 2 Macc. XV. 38. Hesych. εὐθίκτως, εὐψηλαφήτως.

*'ΕΥΘΡΑΣΤΟΣ. Sap. XV. 13. sec. cod. Alex. εὔθραστα σκεύη; ubi vel e conjectura reponendum est εὔθλαστα, vel cum reliquis libris le-
f gendum εὔθραυστα.

ΕΥ"ΘΡΑΥΣΤΟΣ, *fractu facilis, fragilis.* Sap. XV. 13. ὕλης γεώδους εὔθραυστα σκεύη, materiæ fictilis *fragilia* vasa. Hesych. εὔθραυστος, ἀσθενέστερος.

ΕΥ'ΘΥΜΕ'Ω, *bono,* h. e. *hilari animo sum.* טוֹב לֵב, *bonus corde*, h. e. *hilaris.* Symm. Prov. XV. 15. εὐθυμῶν. Formulam Hebr. de ani-
h mi læti suaque sorte contenti felicitate illustravit Gataker. de Stylo N. T. c. 13. — שְׁנָאן, *iteratio.* Ps. LXVII. 18. Legerunt שַׁאֲנָן.

ΕΥ'ΘΥΜΙ'Α, *animi tranquillitas, gaudium.* גִּיל, *exultatio.* Symm. Ps. XLII. 4. Suspecta mihi est h. l. vox εὐθυμία. Vulg. *qui lætificat juventutem meam.* Scil. גִּיל habet hanc
i notionem. Confer Dan. I. 10. — שַׁלְוָה, *tranquillitas.* Psalm. XXIX. 7. — שָׂשׂוֹן, *gaudium.* Symm. Ps. L. 10. Hesych. εὐθυμία, εὐθυμοσύνη, ἀμεριμνία, χαρά. Conf. Ælian. V. H. XIII. 26. et XIV. 6. ac Senecam de Tranquillitate Animi c. 2.

ΕΥ"ΘΥΜΟΣ, *qui bono animo est, hilaris, tranquillus.* 2 Macc. XI. 26. Hesych. εὔθυμος, καλόψυχος, εὔψυχος.

ΕΥ'ΘΥ'ΝΗ, *pœna.* 3 Macc. III. 28. Suidas: εὐθύνας, δίκας, τιμωρίας.

ΕΥΘΥΝΩ, *rectus sum*, it. *dirigo, corrigo, rectum facio, punio*, et εὐθύνομαι, *rectus, bonus, pulcher videor.* הַבִּיט Hiph. a נָבַט, *respicio.* Aqu. Theod. Prov. IV. 25. ubi εὐθύνειν de oculis usurpatum notat: *in rectum dirigere.* — הִטָּה Hiph. a נָטָה, *inclino.* Num. XXII. 23. verberabat asinam τοῦ εὐθῦναι αὐτὴν ἐν τῇ ὁδῷ, *ut corrigeret illam in via*, h. e. *ut in rectam viam reduceret.* Jos. XXIV. 23. εὐθύνατε τὴν καρδίαν ὑμῶν πρὸς κύριον, *convertite* animos vestros ad dominum. — יָשַׁר, *rectus, planus sum.* 1 Sam. XVII. 20. ηὐθύνθη τὸ ῥῆμα ἐν ὀφθαλμοῖς αὐτοῦ, *placuit* ei res. Ibid. v. 26. ηὐθύνθη ὁ λόγος ἐν ὀφθαλμοῖς, conditionem illam *lubenter accepit.* Al. Jud. XIV. 7. ηὐθύνθη ἐν ὀφθαλμοῖς Σαμψὼν, *bona vel pulchra videbatur in oculis Samsonis*, vel *placebat* Samsoni; ubi Theod. et LXX habent: ἤρεσεν ἐνώπιον ὀφθαλμῶν. — שַׁאֲנַן Pih. *tranquille ago.* Aqu. Job. III. 18. εὐθύνησαν, pro quo fortasse legendum εὐθήνησαν. Vide supra s. v. εὐθηνέω. — *שַׁלְאֲנָן, *quietus.* Theod. Job. XXI. 23. εὐθυνῶν, ubi non dubito, quin rescribendum sit εὐθηνῶν. Vulg. *dives.* — שָׁלָה,
d *tranquillus sum.* Jer. XII. 1. εὐθύνουσαν πάντες. Hic alii, et quidem rectius, uti videtur, habent εὐθύνησαν. Sir. II. 2. εὔθυνον τὴν καρδίαν σου, *dirige* cor tuum, sc. ad legem et voluntatem Dei, s. submitte te voluntati divinæ. Confer Spicilegium meum II. p. 79. Ibid. v. 6. et VI. 18. ubi εὐθύνειν est *emendare.* 3 Macc. II. 17. μηδὲ εὐθύνῃς ἡμᾶς ἐν βεβηλώσει (τούτων),
e neque *punias* nos pollutione horum. Hesych. εὐθῦναι, ἐξετάσαι, διορθῶσαι. Idem: εὐθύνει, διοικεῖ, ἐλέγχει, ζημιοῖ, κυβερνᾷ. Idem: εὐθύνονται, κρίνονται, ἐρωτῶνται, δίκας εἰσπράττονται, ἢ ἀπαιτοῦνται, ἢ ἠνιοχοῦνται. Suidas: εὐθῦναι, ὀρθῶσαι.

ΕΥΘΥΣ, *rectus, planus, justus.* בַּר, *purus.* Psalm. LXXII. 1. — *הִנֵּה, *ecce.* Symm. 2 Sam. III. 22. εὐθύς. Vulg. *statim.* — *חַי, *vivus.* f
Prov. II. 19. τρίβους εὐθείας, אָרְחוֹת חַיִּים: ubi non aliter legerunt. Certe hoc sensu formula *viæ vitæ* in Proverbiis aliquoties occurrit. — *טוֹב, *bonus.* 2 Sam. XIX. 18. — יָשָׁר, *rectus, planus.* Jos. X. 13. ἐπὶ βιβλίῳ τοῦ εὐθοῦς, in libro *justorum.* 1 Reg. XIV. 8. sec. Hex. Vulg. *quod placitum esset.* Psalm. CVI. 42. CX. 1. Prov. II. 21. Conf. g
Drusii Obss. Lib. VIII. c. 4. Prov. XX. 14. εὐθεῖα ἡ ὁδός. Hos. XIV. 10. Theod. Prov. XX. 1. ubi εὐθὺς positum est pro εὐθεῖα. Vide ad h. l. Jaegerum. — יֹשֶׁר : יָשַׁר, Kal et Pih. 2 Sam. XVII. 4. 1 Par. XIII. 4. Ies. XLV. 13. Al. αὕτη εὐθεῖα ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς μου, h. e. hæc *placet* oculis meis. — יֹשֶׁר, *rectitudo.* Ps. XXIV. 22. Prov. II. 13. — *יְשֻׁרוּן, h
nomen proprium, *Jeschurun.* Οἱ λοιποὶ sec. Hieron. Ies. XLIV. 2. — מִישׁוֹר, *rectitudo.* Ps. XXVI. 17. Ies. XL. 4. ἔσται τὰ σκολιὰ εἰς εὐθεῖαν, sc. ὁδόν. Ies. XLII. 16. Aqu. sec. cod. 108. Holm. Deut. IV. 43. — מֵישָׁרִים plur. idem. Psalm. LVII. 1. Ies. XXVI. 7. XXXIII. 15. Symm. Cant. I. 4. Aqu. Symm. Prov. XXIII. 16. — נֶגֶד, *coram.* Gen. XXXIII. 12. ἐπ' εὐθεῖαν, sc. i
ὁδὸν, *via recta.* — נֹכַח, idem. Ez. XLVI. 10. κατ' εὐθὺ αὐτῆς ἐξελεύσονται, via ejus *recta* egredientur. Hesych. et Lex. Cyrilli MS. Brem. κατ' εὐθὺ, κατ' εὐθεῖαν. Symm. Prov. IV. 25. εἰς τὸ εὐθὺ, et Prov. VII. 9. Suidas: εὐθὺ, κατευθὺ, καὶ κατ' ἐναντίον, ἐπ' εὐθείας. — נְכֹחָה fœm. ex נָכוֹחַ, *rectum, æquitas.* Ies. LIX. 15. — נָכוֹן part. Niph. a כּוּן, *firmus.* Ps. L. 11. LXXVII. 41. — נִתְכַּן Niph. *rectus sum.* Ezech.

a XXXIII. 17. 20. — שָׁפֶר, *clivus.* Num. XXIII. 3. (ubi εὐθεῖαν præcise dictum est pro κατ' εὐθεῖαν χώραν, *in planam regionem*) et Jer. III. 2. In utroque loco respexerunt ad Syriacam vocis significationem, ubi ܦܫܛ est *rectus, planus.* — תָּמִים, *integer, perfectus.* Aqu. Prov. XXVIII. 10.

ΟΥ'Κ ΕΥ'ΘΥ'Σ, *non rectus.* יָרַט, b *declino, diverto.* Al. Num. XXII. 32.

ΕΥ'ΘΥ' ΠΟΙΕ'Ω, *rectum facio.* יִשֵּׁר Pih. idem. Ies. XL. 3. Symm. Prov. III. 6.

*ΕΥ'ΘΥΣΜΟ'Σ. , nomen proprium, *Sur.* Ἄλλοι sec. Montf. Gen. XVI. 7. Sed, ut recte observavit Scharfenbergius ad h. l., Scholion ed. Rom. τεῖχος ἢ εὐθυσμὸς, unde hæc c desumta sunt, continet verba Philonis, qui Libr. de Profugis p. 479. ed. Francof. habet: τεῖχος δὲ ἢ εὐθυσμὸς ἑρμηνεύεται Σοὺρ.

*ΕΥ'ΘΥ'ΤΑΤΟΣ. יְשֻׁרוּן nomen propr. *Jesahurun.* Οἱ λοιποὶ Ies. XLIV. 2. sec. Hieronymum.

ΕΥ'ΘΥ'ΤΗΣ, *rectitudo, integritas vitæ.* אֱמֶת, *veritas, pietas.* Jos. XXIV. 14. — זָכוּ Chald. *puritas.* d Dan. VI. 22. — יָשָׁר, *rectus.* Ps. X. 8. ubi pro יָשָׁר legisse videntur יֹשֶׁר cum Vulgato et Syro Int. Idem valet de locis Psalm. XXXVI. 39. et CX. 7. — *יֹשֶׁר. 1 Reg. IX. 4. Psalm. CXVIII. 7. Cohel. XII. 10. γεγραμμένον εὐθύτητος (Lege: γεγραμμένους εὐθύτητος, sc. μετὰ, pro εὐθὺ) λόγους ἀληθείας. — יְשָׁרָה fœm. ex יָשָׁר. 1 Reg. III. 6.—*כּוֹשָׁרוֹת, e *loca omnibus rebus affluentia.* Theod. Psalm. LXVII. 7. ἐν εὐθύτησιν. Scil. כָּשַׁר in L. Syr. notat *felicem, prosperum esse:* hinc כּוֹשָׁרָה est *felicitas.* Symbolum felicitatis autem est dimissio e captivitate apud Hebræos. Potest tamen hæc versio quoque illustrari e notione *rectus fuit,* quam tribuit voci כָּשַׁר Simonis p. 837. seq. Vincti sedent incurvati, vinculis autem liberati iterum eriguntur, et erecti sedere ac incedere valent. —*מֵשֶׁר. Οἱ λοιποὶ Prov. I. 3. ubi errat Montfauconus, quando ees vel מֵישָׁרִים legisse, vel ob vocis affinitatem ita vertisse statuit. Nam מֵשָׁרִים est idem vocabulum, modo defective scriptum. — מִישׁוֹר. Ps. XXV. 12. XLIV. 8. LXVI. 4.— מֵישָׁרִים plur. Ps. IX. 8. ἐν εὐθύτητι, *recte, juste.* Ps. LXXIV. 2. ἐγὼ εὐθύτητα (pro κατ' εὐθύτ.) κρινῶ, ego *recte* s. *juste* judico. Cant. I. 3. ubi εὐθύτης positum est pro εὐθεῖς. Adde Symm. et LXX Cant. VII. 9. εἰς εὐθύτητας. Vulgatus *ad potandum.* Bene quoad sensum. Sermo enim ibi est de vino, quod facile delabitur per guttur. — נָכוֹן part. a כּוּן, *firmus.* Theod. Job. XLII. 7. — *שְׁרִירוּת, *pertinacia.* Theod. Jer. h XI. 8. ubi εὐθύτης est sensu malo *pertinacia,* quando aliquis a directione, quam semel elegit, averti se non patitur. Vulg. habet: *in pravitate.* Aqu. ac Theod. Ibid. XIII. 10.

ΕΥ'ΙΛΑΤΕΥ'Ω, *propitius sum, condono, ignosco.* סָלַח, idem. Deut. XXIX. 20. οὐ μὴ θελήσει ὁ θεὸς εὐϊλατεῦσαι αὐτῷ, neutiquam vult Deus i illi *propitius esse.* Hesych. εὐϊλατεῦσαι, εὐμενῆ εἶναι. Conf. Judith. XVI. 13. Ps. CII. 3. τὸν εὐϊλατεύοντα πάσας τὰς ἀνομίας σου, condonantem omnia peccata tua. Lex. Cyrilli MS. Brem. εὐϊλατεῦσαι, συγχωρεῖν, ἀφιέναι. Phavor. εὐϊλατεύοντα, εὐμενῆ ὄντα, εὐσυμπάθητον, ἱλεοῦντα. Photius Lex. c. 30. εὐϊλατεύειν, εὐμενῆ εἶναι.

ΕΥ'Ι'ΛΑΤΟΣ, *condonans, propitius.* נֹשֵׂא part. idem. Ps. XCVIII.

σὺ εὔλατος ἐγένου αὐτοῖς, tu propi-ɩs factus es illis. 3 Esdr. VIII. 5. εὐϊλάτου ἐτύχομεν, nacti sumus propitium Dominum. In Hebr. Esdr. III. 27. נַעְתַּר לָנוּ, exorabilis fuit nobis.

ΕΥ'ΚΑΙΡΙ'Α, opportunitas tempo-s. עֵת, tempus. Ps. IX. 9. ubi ἐν εὐκαιρίαις cum βοηθὸς conjungendum st, non cum καὶ θλίψει, ut Clemens Alex. fecit, qui h. v. de prosperitate ccepit, cum potius cum Vulgato de opportunitate explicandum sit. Ibid. v. 22. Psalm. CXLIV. 16. Symmach. Cohel. IX. 12. Sirac. XXXVIII. 26. ἐν εὐκαιρίᾳ σχολῆς, per opportunitatem otii, sc. quærenda et comparanda est. Adde 1 Macc. XI. 42.

ΕΥ"ΚΑΙΡΟΣ, opportunus, tempestivus. עֵת, tempus. Psalm. CIII. 28. Vide et 2 Macc. XIV. 29. XV. 20.

ΕΥ'ΚΑΙ'ΡΩΣ, tempestive, opportune. Sir. XVIII. 22.

*ΕΥ'ΚΑΤΑ'ΛΛΑΚΤΟΣ, valde placabilis, admodum benignus. Opponitur δυσκατάλλακτος. 3 Macc. V. 13. τὸν εὐκατάλλακτον θεὸν, Deum valde placabilem. Adv. εὐκαταλλάκτως legitur apud Schol. Soph. Ajac. v. 1365.

ΕΥ'ΚΑΤΑΦΡΟ'ΝΗΤΟΣ, contemtus, qui facile contemnitur, merito contemnendus. בָּזוּי part. Pah. idem. Jer. XLIX. 14.—*נִבְזֶה, despectus. Dan. XI. 21. sec. Chis. Alciphr. II. 3.

ΕΥ'ΚΕ'ΡΑΙΟΣ, simplex. Esther. XVI. 16. εὐκέραιον εὐγνωμοσύνην, simplicem benevolentiam.

ΕΥ'ΚΙ'ΝΗΤΟΣ, mobilis, agilis, qui facile movetur. Sap. VII. 22. πνεῦμα εὐκίνητον. Sap. XIII. 11. εὐκίνητον φυτὸν, lignum bene mobile, quod facile obediat manui artificis. Gloss. in Sap. Sal. εὐκίνητον, ὅπου θέλει γινόμενον.

*ΕΥ"ΚΛΑΔΟΣ, bene ramis aut germinibus præditus, procerus, læte germinans. יְפֵה נוֹף, pulcher climate. Ed. Vta Psalm. XLVII. 3. εὐκλάδῳ, pulchris ramis prædito: ubi loco נוֹף legit sine dubio נִיב, a נוּב, progerminare. Suidas: εὔπτορθον, εὔκλαδον. f

ΕΥ'ΚΛΕΗ'Σ, gloriosus, celebris. עֹז, robur. Jer. XLVIII. 17. βακτηρία εὐκλεής. Sap. III. 15. καρπὸς εὐκλεής. Gloss. Brem. εὐκλεής, ἔνδοξος.

ΕΥ"ΚΛΕΙΑ, gloria, celebritas. Sap. VIII. 18. 2 Macc. VI. 19. Hesych. εὔκλεια, εὐδοξία, ἐνδοξότης. Suidas: εὔκλεια, δόξα. g

ΕΥ'ΚΛΗΜΑΤΕ'Ω, palmitibus luxurio, frondeo, bonas propagines habeo. בָּקַק, evacuo, et sec. Arabismum (بَقّ) multam prolem edo. Hos. X. 1.

ΕΥ'ΚΟΛΟΣ, facilis, expeditus, promtus. נְכֹחַ, rectum. 2 Sam. XV. 3. ἰδοὺ λόγοι σου καλοὶ καὶ εὔκολοι. h Scil. quod recta ad scopum ducit, id non difficile est effectu. Bene itaque h. l. LXX interpretati sunt, ubi de consiliis sermo est.

ΕΥ'ΚΟΠΙ'Α, facilitas. 2 Macc. II. 26. Diod. Sic. pag. 22. 25.

ΕΥ"ΚΟΠΟΣ, facilis. *נְכֹחִים, recti, recta. Inc. Prov. VIII. 9. ubi e conjectura Montfauconii loco εὔκοπα legendum est εὔσκοπα, quia ea, i quæ e regione posita sunt, facile conspici possunt. Sed recte potius sensum expressit. Nam eloquia sapientiæ dicuntur h. l. נְכֹחִים, h. e. plana, s. facilia intellectu intellegentibus. Sirac. XXXII. 4. XLV. 9.

ΕΥ'ΚΟΣΜΕ'Ω, exorno. 1 Macc. VIII. 15. Ita Bielius. Sed εὐκοσμεῖν ibi potius notat: bene administrare, sapienter gubernare, res bono ordine tueri, videre, ut ordo rerum per leges constitutus a civibus observetur. Narratur enim ibi, Romanos cotidie trecentos et viginti inire

consilia: περὶ τοῦ πλήθους τοῦ εὐκοσμεῖν αὐτοὺς, ut viderent, ne quid P. R. detrimenti caperet, ac sapienter regerentur cives Romani. Vulgatus: *ut, quæ digna sint, gerant.* Syrus: *quomodo curam gererent et regerent.* Hinc εὐκοσμία *bonos mores* notat apud Xenoph. Cyrop. I. 2. 3. Confer quoque Schweighæuseri Gloss. Polyb. 4 Macc. VI. 2. ubi de *vestimentis* sermo est.

ΕΥ'ΚΟΣΜΙ'Α, *ornatus.* Sirac. XXXII. 3. XLV. 9.

ΕΥ"ΚΥΚΛΟΣ, *bene in orbem redactus, pulchre orbiculatus, bene rotundatus.* Sap. V. 21. ἀπὸ εὐκύκλου τόξου, a bene in orbem intenso (h. e. intensissimo) arcu. Ad quæ verba illustranda facit locus Homeri Il. Δ', v. 124. seq. (ubi Scholiastes vocem κυκλοτερὲς interpretatur εὔκυκλον.) et Ælian. V. H. XIII. 1. Adverbium εὐκύκλως legitur apud Orpheum de Lapid. p. 196. v. 45.

ΕΥ'ΛΑ'ΒΕΙΑ, *reverentia, metus.* דְּאָגָה, *solicitudo, timor anxius.* Jos. XXII. 24. — יָרֵא, *timeo.* Aqu. Ies. LVII. 11. διέμεινας δὲ ἐξ αἰῶνος ἄφοβος, καὶ ἄνευ εὐλαβείας, permansisti autem a sæculo sine metu et *timore.* Apud Procopium legitur ἄνευ λάβης, pro quo Montf. Lexic. in Hexapl. Orig. legendum suspicatur ἄνευ βλάβης, *sine noxa.* Sed Bielius vix dubitat, quin ἄνευ εὐλαβείας scripserit Aqu. Certe hoc Hebraico magis convenit, quam ἄνευ βλάβης, et LXX etiam alias יָרֵא per εὐλαβεῖσθαι interpretati sunt. Nec tamen prorsus displicet conjectura Doederleinii ad h. l., qui potius legere mavult ἀνυλαβὴς, h. e. *impius, cui nulla est εὐλάβεια,* h. e. *religio.* Præterea legitur quoque hæc vox apud LXX Prov. XXVIII. 14. ubi verbis: δι' εὐλάβειαν (h. e. *per cavendi diligentiam*) nihil respondet in textu Hebr. Sic *timidus* de *cauto ac provido* legitur apud Cornel. Thras. II. 3. εὐλάβεια de *cautione* apud Aristoph. Av. 375. et εὐλαβεῖσθαι est φυλάττεσθαι, *caute agere.* Vid. Moeris Attic. pag. 144. et Gataker. ad Antonin. VIII. §. 60. Adde Sap. XVII. 8.

ΕΥ'ΛΑΒΕ'ΟΜΑΙ, *vereor, revereor, caveo mihi, timeo.* גּוּר, *metuo.* 1 Sam. XVIII. 15. εὐλαβεῖτο ἀπὸ προσώπου αὐτοῦ, *timebat ipsum.* Hesych. εὐλαβεῖτο, ἐφοβεῖτο, ἐφυλάσσετο. Symmach. Job. XIX. 29. εὐλαβεῖσθε ὑπὲρ ἑαυτῶν τὴν μάχαιραν, *metuite vobis gladium,* vel *cavete vobis* a gladio. Ita Drusius in Fragm. p. 812. Symm. Job. XLI. 16. εὐλαβηθήσονται. Idem Ps. XXXII. 8. Aqu. Ps. CXVIII. 39. ubi tamen pro ὃν εὐλαβοῦμαι legendum: ὃν ηὐλαβήθην, ut recte scribitur in Catena PP. GG. T. III. pag. 403. — דָּאַג, *sollicitus sum.* Ies. LVII. 11. — *דְּחַל Chald. *timeo.* Dan. IV. 2. sec. cod. Chis. — הֵחִיל Hiph. a חוּל, *contremisco.* Jer. V. 22. — הָסָה Pih. *sileo præ metu aut horrore.* Num. XIII. 31. ubi nonnullis videntur legisse חָסָה per Cheth, et respexisse Arab. خشي, *revereri, timere metu religioso,* qua tamen conjectura mihi non opus esse videtur. Respondet præterea quoque huic voci Hab. II. 20. Soph. I. 7. Zach. II. 13. — חָסָה, *confugio, confido.* Nahum. I. 7. ubi non legerunt חֲסִידוֹן, ut nonnulli suspicati sunt: nam etiam alibi, v. c. Prov. XXX. 5. et Soph. III. 13., hanc vocem ita liberius verterunt. — חָסִיד, *beneficus, pius.* Prov. II. 8. — חָשַׁב, *cogito.* Mal. III. 16. *Cogitare nomen Dei est: Deum pie ac religiose colere.* — יָגֹר verbale, *timens.* Jerem. XXII. 25. Symm. Theod. Ps. CXVIII. 39. — יָרֵא verbum, *timeo.* Ex. III. 6. 1 Sam. XVIII. 29. προσέθετο εὐλαβεῖσθαι ἀπὸ Δαυὶδ ἔτι, *magis adhuc timebat* Davidem. Hesych. εὐλαβεῖσθαι, φυλάτ-

αι, φοβεῖσθαι. — *נָוַד, vagor. Jer. 1. εὐλαβηθῇ, ubi pro תָּנוּד legerit תָּגִיר, quod vide supra. — , exulto. Jer. XV. 17. Scilicet אֶז h. l. male conjunxerunt cum quentibus, et formulam gaudere Deo explicarunt de reverentia ro præstanda. — עָרַץ, contero. b. XIII. 25. ὡς φύλλον κινούμενον ὁ ἀνέμου εὐλαβηθήσῃ, tanquam folin, quod vento agitatur, contremiss. — שָׁמַר, custodio, diligenter mi- caveo. Deut. II. 5. εὐλαβηθήσονται ᾶς σφόδρα, valde sibi cavebunt a bis. Lex. Vet. εὐλαβοῦμαι, revere-, vereor, formido.

ΕΥ'ΛΑΒΗ'Σ, reverens, pius, religiosus. חָסִיד, beneficus, sanctus. Iich. VII. 2.

ΕΥ'ΛΑΒΗ͂ ΠΟΙΕ'Ω, sanctum s. eligiose caventem facio, sanctifico. הִזִּין Hiph. a נָזַר, separo. Lev. XV. 30.

ΕΥ'ΛΑΒΩ͂Σ, timide, caute, reverenter, religiose. 2 Macc. VI. 11. διὰ τὸ εὐλαβῶς ἔχειν, propterea quod vererentur, s. religioni ducerent.

ΕΥ'ΛΑΛΟΣ, bene loquens, facundus, disertus. אִישׁ שְׂפָתַיִם, vir labiorum, i. e. loquax. Job. XI. 2. Eandem notionem habet quoque h. l. εὔλαλος. Nam εὖ in compositis quandoque valde, seu multum notat, v. c. εὐδιάφθαρτος, valde corruptibilis, εὔγονος, fœcundus, εὐέκφορος, admodum ferax, etc. — אִישׁ דְּבָרִים, vir verborum, h. e. eloquens, facundus. Syrus et LXX sec. Compl. Ex. IV. 10. Sirac. VI. 6. ubi notat suavia, dulcia, aliis grata loquentem, ac est i. q. in priori membro λάρυγξ γλυκύς. Lex. Vet. εὔλαλος, effabilis, eloquens, loquax, luculentus. Drusius ad Job. l. c. mavult legere: locutuleius.

ΕΥ'ΛΟΓΕ'Ω, benedico, laudo, it. κατ' ἀντίφρασιν, maledico, blasphemo. בָּרַךְ, idem. Gen. I. 22. ηὐλόγησεν αὐτὰ ὁ Θεὸς, benedicebat illis Deus. Jud. V. 2. 9. εὐλογεῖτε κύριον, laudate Dominum. Ruth. III. 10. εὐλογημένη σὺ (sc. ἔστω) τῷ κυρίῳ, benedicta f sis domino. Vide et 1 Sam. XXV. 33. XXVI. 25. 2 Sam. II. 5. coll. Luc. I. 28. Psalm. XLIV. 22. εὐλογείτω πᾶσα σὰρξ τὸ ὄνομα τὸ ἅγιον, laudent omnes homines nomen sanctum. Hesych. εὐλογείτω, ἐπαινείτω. Confer Alberti ad Gloss. N. T. p. 121. Suidas ad Ps. XLVIII. 19. εὐλογῆσαι, ἐπαινέσαι, ὑμνῆσαι, ἐγκωμιάσαι. 1 Reg. XXI. 13. εὐλόγησε Θεὸν g καὶ βασιλέα, Deum et regem blasphemavit. Hesych. εὐλόγησεν, ὕμνησεν. Εἴρηται δὲ παρὰ τῇ γραφῇ καὶ κατὰ ἀντίφρασιν, ἀντὶ τοῦ ἐβλασφήμησεν. Job. II. 5. εἰς πρόσωπόν σε εὐλογήσει. Lex. Cyrilli MS. Brem. εἰς πρόσωπόν σε εὐλογήσει, ἀντὶ τοῦ καταράσεται. Conf. Suiceri Thes. Eccles. T. I. p. 1246. Similiter εὐφημεῖν, quod alias fausta acclamare vel laudare significat, per h antiphrasin etiam notat maledicere, gemere, et εὔφημοι, sc. λόγοι, per eandem figuram lamenta, probra. Hesych. εὐφημοῦσι, στένουσι, κωλύουσι (lege καταλαλοῦσιν.) κατ' ἀντίφρασιν. Idem: εὐφήμοις, γόοις, δυσφήμοις κατ' ἀντίφρασιν. Et ὑμνεῖν, quod communiter carmine celebrare, canere notat, interdum lugere, incusare, conviciis insectari significat. Vide infra s. v. i ὑμνέω. Plures alias voces, quæ per antiphrasin explicandæ sunt, magno numero collegit Pocockius ad Portam Mosis p. 19. Symm. Ps. XXXVI. 23. οἱ εὐλογημένοι ὑπ' αὐτοῦ, benedicti ab eo. Conf. Matth. XXV. 34. ubi εὐλογημένοι τοῦ πατρὸς dicuntur pro εὐ. ὑπὸ τ. π. — בְּרַךְ, Chald. Pah. idem. Dan. II. 19. 20. IV. 31. τῷ ὑψίστῳ ηὐλόγησα, laudabam k altissimum. (Zonaras Lex. c. 1015. ηὐλόγησα, ηὐξάμην, καὶ εὐλόγησα.) Eadem constructio occurrit Sir. L. 24. LI. 17. 1 Maccab. X. 28. — בְּרָכָה, benedictio. Gen. XII. 2. Prov. XI. 25. Ies. XIX. 24. — הִבְרִיא Hiph. sagino. 1 Sam. II.

a 31. Legerunt, aut legendum putarunt: יְבָרֵךְ · — הוֹדָה Hiph. a יָדָה, *celebro*. Ies. XII. 1. XXXVIII. 19. — הוֹתִיר Hiph. a יָתַר, *abundare facio*. Al. Deut. XXX. 9. — הִלֵּל Pih. *laudo*. Ies. LXIV. 11. Inc. Ies. XXXVIII. 18. — הִרְנִין Hiph. *cantare facio, exhilaro*. Job. XXIX. 13. — יָרֵא, *timeo*, etiam *reverentiam palam declaro*. Ies. XXV.
b 3. — כִּבֵּד Pih. *honoro*. Ies. XXV. 3. — נִגֵּן, Pih. *pulso*. Ies. XXXVIII. 20. — רָצָה, *beneplacitum habeo*. 2 Sam. XXIV. 23. Semlerus pro εὐλογήσουσι reponit εὐδοκήσουσι, cum qua voce etiam permutatur in codd. Genes. XXXIII. 10. pro eodem. Vulg. *complacebunt*. Ex antiquis libris attulit Sabaterius *prosperabuntur*: ergo lectum fuit εὐοδωθή-
c σονται. Sed Ambrosii jam tempore fuit lectio εὐλογήσουσι. Adde Theod. Job. XXXIII. 26. ubi effectus *benevolentiæ* ponitur, nempe *benedictio*, in qua est *exauditio precum*. Al. Psalm. XLVIII. 13. Tob. IX. 6. εὐλογεῖν est *gratulari*. Sed tunc legendum erit cum Grotio et aliis: εὐλόγησε (nempe Raguel) Τωβίαν καὶ τὴν γυναῖκα αὐτοῦ. Baduellus: *gra-*
d *vidam fecit*. Aut cogitavit de εὔλοχος, aut voci εὐλογεῖν tribuit notionem, cujus quidem exemplum desidero, quæ tamen partim usu Hebr. בָּרֵךְ, partim analogia linguæ Germanicæ (gesegneten Leibes *their blessed bodies*) confirmari potest. Sed Drusius et Grotius verum viderunt.

e **ΕΥ'ΛΟΓΗΤΟ'Σ**, *benedictus*. בָּרוּךְ part. Pah. idem. Genes. IX. 26. XXVI. 29. — *בְּרִיךְ Chald. part. Peh. Dan. III. 29.

ΕΥ'ΛΟΓΙ'Α, *benedictio*, item: *munus, fructus, pax*. בְּכֹרָה, *primogenitura*. 2 Par. V. 1. 2. ubi εὐλογία notat *pia vota pro salute primogeniti*. — בָּרֵךְ : בָּרֵךְ infin. Kal et Pih. *benedicendo*. Num. XXIII. 11. Jos. XXIV. 10. — בְּרָכָה, *benedictio*. Gen. XXXIII. 11. λάβε τὰς εὐλογίας μου, ἃς ἤνεγκά σοι, accipe *munera* mea, quæ attuli tibi. 1 Sam. XXX. 26. Ἰδοὺ εὐλογία ὑμῖν ἀπὸ τῶν σκύλων, ecce *munus* vobis a spoliis. Vide et Jud. I. 15. 1 Sam. XXV. 27. 2 Reg. V. 15. coll. v. 5. et Vorstii Philol. S. P. I. c. 6. Phav. εὐλογία, πληθυσμὸς ἀγαθῶν ἐξ ἑκουσιότητος διδόμενος. 2 Reg. XVIII. 31. ποιήσατε μετ' ἐμοῦ εὐλο- g
γίαν, facite mecum *pacem*. Lex. Cyrilli MS. εὐλογία, εἰρήνη. Ita locutione metonymica, sed facilis interpretationis. Cum enim benedictiones vulgo hac conciperentur formula: *Pax tibi, vobis*, ipsa *pax* dicta est *benedictio*. Conf. Vitringa ad Ies. XXXVI. 16. Ps. XX. 3. προέφθασας αὐτὸν ἐν εὐλογίαις χρηστότητος, prævenisti illi *benedictionibus* h
benignitatis, h. e. *largissima benignitate*. Confer 2 Cor. IX. 6. — מְבֹרֶכֶת part. Pyh. fœm. *benedicta*. Deut. XXXIII. 13. ἀπ' εὐλογίας. Legerunt מִבִּרְכַּת, *a benedictione*. — *חַיִּים. Deut. XXX. 19. non male ob contextam orationem. — פְּרִי, *fructus*. Ies. XXVII. 9. τοῦτό ἐστιν ἡ εὐλογία αὐτοῦ, hoc est *fructus* ejus salutaris. Sc. פְּרִי h. l. notat *effectum, s. omne, quod aliquam ac-* i
tionem sequitur in utramque partem, h. l. in bonam, *effectus salutaris pœnæ*. — תַּאֲוָה, *finis, terminus*, sec. alios *desiderium, cupediæ*. Gen. XLIX. 26. *Cupediæ collium* sunt pretiosissima, quæ in montibus proveniunt, coll. Deut. XXXIII. 15. Sir. XI. 22. εὐλογία *felicitatem, prosperitatem* notat, quia est effectus benedictionis divinæ.

ΕΥ'ΛΟΓΙ'ΖΩ, *benedico*. הִתְבָּרֵךְ Hithp. idem. Aqu. Symmach. Ies. LXV. 16.

a *ΕΥ'ΛΟΓΙΣΤΙ'Α, *ratio bene subducta*, aut *recte inita prudentia in capiendis consiliis*. 4 Macc. V. 22. οὐ μετὰ εὐλογιστίας, non *convenienter rectæ rationi*. Ib. VIII. 14. Hesych. εὐλογιστία, εὐβουλία. Vide quoque Photii Lex. et Suidam.

ΕΥ"ΛΟΓΟΣ, *bene loquens, eloquens*. אִישׁ דְּבָרִים, *vir verborum*, i. e. *eloquens, facundus*. Al. et LXX
b sec. Oxon. et alios Holm. Ex. IV. 10.

*ΕΥ'ΜΑΘΩ"Σ, *promte ad discendum*, etiam *scite, sollerter, artificiose*. Sap. XIII. 11. περιέξυσεν εὐμαθῶς πάντα τὸν φλοιὸν αὐτοῦ, circumrasit *artificiose* seu *sollerter* omnem corticem ejus. Thom. Mag. εὐμαθὴς, ὁ εἰς τὸ μαθεῖν ταχύς.

*ΕΥ'ΜΑΡΩ"Σ, *prompte, faciliter*,
c *commode, expedite*. Sir. VIII. 10. sec. Compl. Vulg. *sine querela*. Cf. Stephani Thes. Append. pag. 978. Hesych. εὐμαρὲς, εὐχερὲς, ὑγιὲς, ῥᾴδιον, ἀσφαλές. Zonaras Lex. col. 924. εὐμαρῶς, ὑγιῶς, εὐχερῶς, εὐκόλως, εὐμαρῶς, πρᾴως, ἱλαρῶς.

ΕΥ'ΜΕΓΕ'ΘΗΣ, *permagnus, procerus*. בָּחוּר, *electus, juvenis*. 1 Sam. IX. 2. Bar. III. 16. Adde Lucian.
d Navig. p. 938. C. Diod. Sic. p. 19. 85.

ΕΥ'ΜΕΛΗ'Σ, *suaviter modulans*. Sap. XVII. 19. de cantu avium: ἦχος εὐμελής. Legitur præterea hæc vox apud Pollucem II. 117. Dion. Hal. Tom. V. pag. 68. 13. Reisk. et Lucian. Amor. p. 580. C.

*ΕΥ'ΜΕΛΩ"Σ, *perite, accurate*. 4 Macc. XI. 18. ubi vid. Combefi-
e sius. Sed rectius ibi legitur ἐμμελῶς.

ΕΥ'ΜΕ'ΝΕΙΑ, *benevolentia, amicitia*. רָצוֹן, *beneplacitum*. Symmach. Prov. XVI. 16. 2 Macc. VI. 29. εὐμένειαν εἰς δυσμένειαν μεταβαλλόντων, *amicitiam* in inimicitiam mutantium. Hesych. εὐμένεια, φιλία, διαλλαγὴ, συγχώρησις. Lex. Cyrilli MS. Brem. εὐμένεια, ἐπίνευσις ἀγαθή.

ΕΥ'ΜΕΝΗ'Σ, *benevolus, benignus*. f
2 Macc. XII. 31. XIII. 26. Lex. Cyrilli MS. Brem. εὐμενῆ, ἐπιεικῆ, πρᾷον, ἥμερον, συγχωρητήν.

*ΕΥ'ΜΕΝΙ'ΖΩ et ΕΥ'ΜΕΝΙ'ΖΟΜΑΙ, *propitium reddo, placo*. Vide supra s. v. ἐξευμενίζω.

ΕΥ'ΜΕΝΩ"Σ, *benigne, benevole, amice*. Sap. VI. 16. φαντάζεται αὐτοῖς εὐμενῶς, apparet illis *amice*. Inde in Gloss. τῆς Παναρέτου MSS. εὐμενῶς, φιλικῶς. Hesych. εὐμενῶς, πρᾴως, ἱλα- g
ρῶς.

ΕΥ'ΜΕΤΑ'ΒΟΛΟΣ, *facile mutabilis*. נֶהְפָּךְ part. Niph. *mutatus*. Prov. XVII. 21. εὐμετάβολος γλώσσῃ. Hesych. εὐμετάβολον, ἀλλοπρόσαλλον.

ΕΥ'ΜΗ'ΚΗΣ, *prælongus, procerus*. אִישׁ מִדָּה, *vir mensuræ*, h. e. *procerus*. Inc. (sine dubio Symmachus) et LXX sec. Compl. 1 Par. XI. 23. — רָם, *altus*. Deut. IX. 2. Eurip. h
Iphig. in Aul. 595. Alciphr. III. 67.

ΕΥ'ΜΟΡΦΙ'Α, *formositas*. Sap. VII. 11.

ΕΥ"ΜΟΡΦΟΣ, *formosus*, ac non tam de formositate naturali, quam etiam adscititia per ornatum comæ ac vestium dicitur. Sir. IX. 8. ἀπὸ γυναικὸς εὐμόρφου. Vulg. *a muliere compta*. Clemens Alex. p. 257. κε- i
χαριτωμένης. Adde Herodot. I. p. 80. 10. et conf. Locellam ad Xen. Ephes. p. 143.

ΕΥ'ΝΟΕ'Ω, *amice consentio, benevolentiæ et amicitiæ vinculis jungor*. *דְּבַק, *adhæreo, cohæreo*. Dan. II. 43. sec. Chis. ubi est i. q. ὁμονοεῖν, ac duæ versiones coaluerunt. — יֵאָת, *consentio*. Quint. ed. Genes.
XXXIV. 15. εὐνοήσομεν, amice con- k
sentiemur. Sic et verba Matth. V. 24. ἴσθι εὐνοῶν. Vulgatus reddit: *esto consentiens*. Adde Diod. Sic. Lib. I. p. 59.

ΕΥ"ΝΟΙΑ, *benevolentia, amicitia*. 1 Macc. XI. 33. 53. 2 Macc. IX. 21. 26. Hesych. et Lex. Cyrilli MS. Brem. εὔνοια, φιλία. De *pietate*

a *erga parentes* legitur 4 Macc. II. 10.

ΕΥ'ΝΟΜΙ'Α, *bona legum constitutio*, vel *bonarum legum constitutio, bonæ leges, status rerum sub bonis legibus*. תּוּשִׁיָּה, *essentia, felicitas*. Aqu. Prov. VIII. 14. non male: nam εὐνομία omnino *prosperum rerum statum* notat. Cf. Curas meas Novissimas in Photii Lexicon p. 25.
b Suidas: εὐνομία, εἰρήνη. 4 Macc. III. 20. VII. 9.

*ΕΥ'ΝΟΟΣ, contr. εὔνους, *bene affectus erga aliquem, benevolus*. 4 Macc. IV. 3. Præterea legitur Sirac. XXVI. 14. sec. ed. Compl. γυνὴ στυγηρὰ καὶ εὔνους.

ΕΥ'ΝΟΥ'ΧΟΣ, *eunuchus, castratus, præfectus, nobilis aulicus*. *סוּס, *equus*. Inc. 2 Reg. XI. 16. ubi
c quilibet videt eum סָרִיס legisse: quam lectionem receptæ præferendam esse judico, quia admodum verosimile est, Hatthatiam, ut fuga salutem peteret, ad gynæceum regium confugisse, quod ab eunuchis regiis custodiebatur, non autem viam introitus equorum in palatium elegisse. — סָרִיס, *eunuchus*, et per synecdochen *minister aulicus*
d *quilibet*. Gen. XXXIX. 1. ὁ εὐνοῦχος Φαραώ, *aulicus* Pharaonis, ubi vid. Montf. Genes. XL. 2. 7. 1 Sam. VIII. 15. Ies. LVI. 3. μὴ λεγέτω ὁ εὐνοῦχος, ὅτι ξύλον ἐγώ εἰμι ξηρόν, ne dicat *castratus* (h. e. *cælebs*), ego lignum aridum sum. Sap. III. 14. ubi de maritatis dicitur, qui licet facultatem exercendi concubitum habeant, liberos tamen procreare
e non valent. Conf. Lex. N. T. s. h. v. Hesych. εὐνοῦχος, σπάδων, τομίας, κάλαβος. Gloss. in Sap. εὐνοῦχος, ἐνταῦθα ὁ ἄγαμος.

ΕΥ'ΟΔΙ'Α, *prosper successus in itinere, prosperitas, felicitas*. פָּתָה Pyh. *persuadeor, pellicior*. Prov. XXV. 15. εὐοδία βασιλέως. Ducta est hæc versio a verbi פָּתָה notione ea, qua *longe lateque patere*, v. c. apud Chaldæos (Vide Buxtorf. col. f
1868.), significat, unde ib. XXIV. 28. per πλατύνεσθαι a LXX redditur. Est autem *spatii amplitudo* symbolum *felicitatis* apud Hebræos. 3 Esdr. VIII. 52. ubi respondet דֶּרֶךְ יְשָׁרָה, *via recta*. Esdr. VIII. 21. 3 Esdr. VIII. 7. Hebr. יַד אֱלֹהִים הַטּוֹבָה, *manus Dei bona*. Esdr. VII. 19. Sir. X. 5. εὐοδία ἀνδρός, *prosperitas, felicitas hominum*, g
ubi ἀνδρὸς positum est pro ἀνδρῶν. Alii, ut Vulgatus et Syrus, legerunt hic ἐξουσία e præcedenti commate. Hesych. εὐοδία, εὐπραξία. Sir. XX. 8., *augmentum in opibus et honoribus*.

ΕΥ'ΟΔΙΑ'ΖΩ, i. q. εὐοσμέω, ab ὄζω, *boni odoris sum, bene oleo*. נוֹבֵב Pih. a נוּב, *fœcundum facio*. Zach. IX. 17. οἶνος εὐοδιάζων. Ita Bielius e h
Trommio. Sed in omnibus libris, collatis hucusque, rectius legitur εὐωδιάζων. Vide infra h. v. Εὐωδιάζω Græcis potius est *prosperum iter præbeo*, et in medio *prospero itinere* s. omnino *successu utor*. Conf. Strabon. XV. p. 1050. B.

ΕΥ'ΟΔΟΣ, *pervius*, it. *iter expeditum habens, prosper*. נֶחֱלַץ Niph. *liberor*. Prov. XI. 9. ubi εὔοδος est i
i. q. εὐοδῶν, *qui efficit, ut aliquis bene ac libere procedat*. 3 Esdr. VII. 3. εὔοδα ἐγίνετο τὰ ἱερὰ ἔργα. Hesychius: εὔοδος, ἀγαθή.

ΕΥ'ΟΔΟΣ ΕΙ'ΜΙ', *prosper sum*. צָלַח, *procedo, prospero successu utor*. Num. XIV. 41.

ΕΥ'ΟΔΟ'Ω, *bene duco, dirigo, facio, ut res prospere cedant, felicem successum do*, et Εὐοδοῦμαι, *prosperor, prospere ago*. *בָּרַךְ, *benedico*. k
LXX sec. cod. Coton. Gen. XXIV. 35. ubi sensum expresserunt, et εὐοδοῦν est *beneficiis afficere*. — הֵיטִיב Hiph. a יָטַב, *bene, recte facio*. Inc. Jud. XIX. 22. εὐοδουμένων. Non legit מְצַלְיחִים, *prospero successu usi*,

a sed rescribendum est judice Scharfenbergio εὐωχουμένων, quod Vulgatus expressit: *illis epulantibus.* — הִנְחָה, Hiph. *duco.* Gen. XXIV. 48. ὅς εὐώδωσέ με ἐν ὁδῷ ἀληθείας, qui *bene me duxit* in via recta. — הִקְרָה Hiph. *occurrere facio.* Gen. XXIV. 12. εὐόδωσον ἐναντίον μου σήμερον, *fac, ut res hodie prospere mihi cedant.* — הִשְׂכִּיל Hiph. *intellegentem reddo,*
b *erudio, informo,* etiam: *prudenter, intellegenter ago.* Prov. XVII. 8. οὗ δ' ἂν ἐπιστρέψῃ, εὐοδωθήσεται, quocunque autem se converterit, *res prospere aget.* Inc. 1 Reg. II. 3. — נָהָה בְדֶרֶךְ, *duco in via.* Gen. XXIV. 27. ἐμὲ εὐώδωκε κύριος εἰς οἶκον τοῦ ἀδελφοῦ, *bene duxit* me dominus in domum. — נָתַן, *do.* Jud. XV. 18. σὺ εὐώδωσας ἐν χειρὶ τοῦ δούλου σου
c τὴν σωτηρίαν, tu manu servi tui salutem *feliciter dedisti.* Non male quoad sensum (Mallem tamen loco εὐώδωσας legere ἔδωκας, aut εὐδόκησας, quod alii habent). Confer Sirac. XXXVIII. 14. 1 Macc. III. 6. — פָּרַץ, *erumpo.* 1 Par. XIII. 2. εἰ παρὰ κυρίου εὐοδωθῇ, si a Domino *prosper successus detur.* Respexerunt notionem *decernendi,* quam
d Arab. فرض habet, unde فريضة est *lex, statutum.* — הִצְלִיחַ : צָלַח, Kal et Hiph. et semel (Esdr. V. 8.) Chald. Aph. הַצְלַח. Gen. XXIV. 21. 40. 42. 56. ubi εὐοδοῦν τὴν ὁδὸν est *prosperare iter.* Hesych. εὐοδώσει, κατευθύνει s., ut legendum est, κατευθυνεῖ? Conf. Deut. XXVIII. 29. Jos. I. 8. Ies. XLVIII. 15. Gen. XXXIX. 23. ὅσα αὐτὸς ἐποίει, κύριος
e εὐώδου ἐν χερσὶν αὐτοῦ, quæcunque ille faciebat, Dominus prospera faciebat in manibus ejus. Confer 3 Esdr. VI. 10. Sap. XI. 1. Jos. I. 8. ubi verba εὐοδωθήσῃ καὶ sec. Rom. sunt aliena, nec leguntur in Compl. et Oxon. Auctor videtur Symmachus, qui alibi pro הִצְלִיחַ habet εὐοδοῦσθαι, v. c. Gen. XXXIX. 3. Ies. LIII. 2. Prov. XXVIII. 13. 2 Par. VII. 11. εὐωδώθη, h. e. ἡτοιμάσθη, interprete Hesychio. 2 Par. f
XIII. 12. οὐκ εὐοδωθήσεσθε, rem non prospere agetis. Vide et 2 Par. XVIII. 11. 14. XX. 21. XXIV. 20. 2 Par. XXVI. 5. εὐώδωσεν αὐτῷ κύριος, *fecit, ut res prospere ipsi cederent,* dominus. Nehem. I. 11. εὐόδωσον δὴ τῷ παιδί σου σήμερον, *fac,* quæso, *prospere* hodie *res cedant* servo tuo. Vide et Neh. II. 20. — צְלָחוֹת plur. *catilli, paropsides.* 2 Par. g
XXXV. 13. In mente habuerunt vocem צָלַח, quæ de *prospero successu* quandoque dicitur. — *רַב־מְאֵרוֹת, *multitudo maledictionum.* Inc. Prov. XXVIII. 27. οὐκ εὐοδωθήσεται. Ita enim legendum est loco vitiose impressi in Hexaplis Montf. εὐοδωσθήσεται. — רָחַם, *intime diligo, misereor.* Symmach. Prov. XXVIII. 13. εὐοδωθήσεται. Ita Bie- h
lius. Sed vox hæc, quæ Symmacho tribuitur, est potius Alexandrinorum, pertinens ad יַצְלִיחַ, et ejusdem est ἀγαπηθήσεται, referendum ad יְרֻחָם. Sir. XV. 10. εὐοδοῦν αἶνον, *decenter ac rite laudare.* Syrus: *docere.* Sirac. XXXVIII. 14. ἵνα εὐοδώσῃ αὐτοῖς ἀνάπαυσιν. Ita cod. Vat. Sed præfero lectionem ἐνδώσῃ, quam ed. Compl. exhibet. Altera lectio i
ex εὐωδία v. 13. orta esse videtur. 1 Macc. III. 6. εὐωδώθη σωτηρία, quod quia non commode dici posse nonnullis videbatur, legendum putabant ἐδόθη e vers. Syr. Sed vide supra ad Jud. XV. 18. s. נָתַן.

ΕΥ'Ο'ΔΩΣ ΠΟΡΕΥ'ΟΜΑΙ, *prospere proficiscor.* הֵיטִיב צַעַד, *benefacio gressum.* Prov. XXX. 29.

ΕΥ"ΟΠΤΟΣ, *conspicuus, perspicuus.* Ep. Jer. 51. Sed εὔοπτος ibi mihi alienum esse videtur ab orationis serie. Quid si εὔτροπος, *bene*

a alatum, admodum celer, legatur? quod bene convenit *fulguribus*.

ΕΥ'ΠΑ'ΘΕΙΑ, *bona constitutio, felicitas, fiducia*. שַׁלְוָה, *tranquillitas*. Al. Psalm. CXXI. 7. Hesych. εὐπαθείας, εὐθαρσίας.

ΕΥ'ΠΑΘΕ'Ω, *bene mihi est, bono robore gaudeo, felicitate fruor*. רַעֲנָן, *virens, viridis*. Ps. XCI. 14. εὐπαθοῦντες ἔσονται. Vulg. *bene patientes*
b *erunt*. Auctor Græcus ibi habet: εὐπαθεῖν, σφριγᾷν, ἀκμάζειν. Hesych. εὐπαθοῦντες, εὔρωστοι. Suidas: εὐπαθοῦντες, ὑγιαίνοντες, τρυφῶντες. — שַׁאֲנָן, *tranquillus*. Jer. XXX. 10. εὐπαθήσει. — שָׁלָה, *tranquillus sum*. Al. Ps. CXXI. 6. εὐπαθήσαισαν. Aqu. Job. III. 26. εὐπάθησα. — שַׁלְאֲנַן, *summe tranquillus*. Job. XXI. 23. ὅλος δὲ εὐπαθῶν (in Francof. Ed.
c male legitur εὐπαθὼν) καὶ εὐθηνῶν, totus autem *feliciter agens* et abundans. — *שָׁלֵיו, *pacificus*. Theod. Job. XXI. 23. Sed fortasse ibi verba sunt transposita.

*ΕΥ'ΠΑ'ΘΗΣΙΣ, *bonus ac felix rerum status*. שַׁאֲנָן, *tranquillus*. Theod. Jer. XXX. 10. ἡσυχάσει ἐν εὐπαθήσει, requiescet in *bono statu*. Sed fortasse ibi reponendum erit
d καὶ εὐπαθήσει, partim ob textum Hebr., partim quia Vulgatus habet: *et cunctis affluet bonis*. Vocem εὐπάθημα e Chrysostomo excitat Toupius ad Suidam Tom. I. p. 332. Lond.

ΕΥ'ΠΑ'ΡΥΦΟΣ, *eleganter textus, prætextatus*. (Alciphr. III. 42.) מִכְלוֹל, *perfectio*. Ez. XXIII. 12. ἐνδεδυκότας εὐπάρυφα, sc. ἱμάτια, vel
e ἐνδύματα, induentes vestimenta eleganter texta. Deduxerunt a כָּלַל, *texere*. Schol. ibi εὐπάρυφα interpretatur κεκοσμημένα. Arabs legisse videtur εὐπόρφυρα. Hesych. καλῶς ὑφασμένα. Suidas: εὐκατέργαστα, ἢ πλούσια. Vide Intt. ad Polluc. Onom. p. 718. Photius Lex. c. 38. εὐπάρυφος, ὁ πλατεῖαν παρυφὴν τουτέστι πορφύραν ἔχων.

*ΕΥ'ΠΕΙ'ΘΕΙΑ, *obsequium*. 4 f
Macc. V. 16. τῆς πρὸς τὸν νόμον ἡμῶν εὐπειθείας. Suspicor quidem, loco εὐπειθείας esse ἀπειθείας legendum, non tamen sollicitarem impressam lectionem, si modo constaret εὐπείθειαν etiam *persuasionem* significare, ut sensus sit: *cohortatione ad violandam legem nostram*.

*ΕΥ'ΠΕΙΘΕ'Ω, *obtempero, obsequor*. 4 Macc. VIII. 5. g

ΕΥ'ΠΟΙΕ'Ω, et ΕΥ' ΠΟΙΕ'Ω, *bene facio*. הוֹלִיד Hiph. a יָלַד, *parere facio*. Job. XXIV. 21. στεῖραν δὲ οὐκ εὖ ἐποίησε, sterili autem non *benefecit*. Vide ad h. l. Intt. — הֵיטִיב Hiph. a יָטַב, *benefacio*. Construitur partim cum *accusativo*, v. c. Gen. XXXII. 9. 12. Num. X. 29. 32. partim cum *dativo*, Exod. I. 20. Jos. XXIV. 20. — *טוֹב, *bonus*. h
Prov. III. 27. Sir. XII. 1. 2. 4. XIV. 7. 11. εὐποιεῖν ἑαυτὸν s. ἑαυτῷ, *sibi bene facere honeste vivendo, bene de se mereri*, nostrum: sich gütlich thun, *to benefit one's self*.

ΕΥ'ΠΟΡΕ'Ω, ἴσμαι, *abunde habeo, possum, opulentus sum, suppetit mihi*, it. *opulentum facio*. הִשִּׂיג Hiph. a נָשַׂג, *consequor*. Lev. XXV. 26. 49. Bene quoad sensum. — מָצָא, *invenio*, etiam *consequor, potior*, item: *habeo, possideo*. Lev. XXV. 28. i
Sap. X. 10. εὐπόρησεν αὐτὸν ἐν μόχθοις, *opulentum fecit* illum laboribus. Grabius Proleg. T. IV. c. 4. §. 5. pro εὐπόρησεν ibi legendum censet ηὐπόρισεν, putans, quod εὐπορεῖν significet quidem *ditescere*, sed non *ditare*. Non cogitavit autem, quod tam apud Hellenistas, quam alios scriptores Græcos verba activa k
transitiva sæpius significatione occurrant. Vide L. Bos. Prol. in LXX Intt. cap. 3. ad Gen. I. 20. — נָוָה, *quietus resideo, tranquille habito*. Symm. Hab. II. 5.

ΕΥ'ΠΟΡΙ'Α, *abundantia, opulentia*. ι, quod sæpius *opes ac divitias* :at. Inc. 1 Sam. XIV. 52. Aqu. d. VI. 12. 1 Sam. X. 26. 2 Sam. . 7. (ubi ante εὐπορίας supplen- ιm est υἱός.) Idem Job. V. 5. — חֵיל, *antemurale*, etiam *copia* (Abd.).). Aqu. Ps. XCVII. 14. Potest i vox εὐπορία referri ad muros nu- ιerosos majores et minores, qui Iierosolymam cingebant. Restat ocus in versione Symmachi Prov. .II. 4. ubi pro אֵשֶׁת חַיִל legitur: ωνὴ εὐπορίας. Si εὐπορία in notione *pulentiæ* sumitur, ut Montfauconus voluit, per se quidem bene respondet Hebr. חַיִל, quod quandoque de *opibus* adhibetur, sed tunc est aliena hæc versio a serie orationis. Igitur aut statuendum est, γυναῖκα εὐπορίας esse mulierem εὔπορον, *quæ prospere rem agit ad facultates acquirendas*, aut scribendum est εὐπορείας hoc sensu: *quæ recta via incedit, officia sua præstat*. Vulg. *mulier diligens*.

ΕΥ'ΠΟΡΟΣ, *abundans, dives*. אִישׁ חַיִל, *vir opulentiæ*. Inc. 1 Sam. XXXI. 12. Conf. Ælian. V. H. XII. 43. in fin. Phav. εὔπορος, πλούσιος, εὐχρήματος, πολυχρήματος, εὖ πράττων εἰς χρημάτων λόγον.

*ΕΥ'ΠΟ'ΡΦΥΡΟΣ, *bene purpura tinctus*, aut *infectus*. מִכְלוֹל, *omne genus pulchrarum vestium*. Ez. XXIII. 12. sec. Alex. ubi reliqui libri εὐπάρυφα habent. Schol. ib. διαπόρφυρα ποικίλτά, et aliud Schol. εὐπάρυφα, ἀντὶ τοῦ κεκοσμημένα.

*ΕΥ'ΠΡΑΓΕ'Ω, *feliciter res meas ago, felix sum in rebus agendis*.
e הֵיטִיב Hiph. a יָטַב, *benefacio*. Symm. Psalm. XXXV. 4. — חָיָה, *vivo*, it. *felix sum*. Symm. sec. cod. Barber. Hab. II. 4.

*ΕΥ'ΠΡΑΓΙ'Α, *felicitas in rebus agendis, prosperitas*. נָעִים, *amœnus, amœnitas*. Inc. et LXX sec. Ald. Job. XXXVI. 11. Vide quoque s. v. εὐπραξία.

*ΕΥ'ΠΡΑΞΙ'Α, *felicitas in rebus gerendis, res secundæ, prosper rerum successus*. Legitur bis 3 Macc. III. f
5. et quidem ita, ut videatur esse *probitas, bona* s. *pia agendi ratio*. Dio Cass. I. 38. p. 179. ed. Reim. Hesych. εὐπραγία, εὐποιΐα, et paulo ante idem: εὔποιοι, δίκαιοι. Photius Lex. col. 34. εὐπραξίαν, οἱ παλαιοὶ κοινῶς διὰ τοῦ ξ. Θουκυδίδης δὲ διὰ τοῦ γ. Adde Zonaræ Lex. 910. ac Suidam.

ΕΥ'ΠΡΕ'ΠΕΙΑ, *decor*. גֵּאוּת, *excellentia*. Ps. XCII. 1. — *דַּהֲרוֹת, g
calcitratus. Aqu. sec. Procop. Cat. Niceph. p. 157. Jud. V. 22. ἐφορμώντων ἡ εὐπρέπεια. Legit fortasse הֲדָרַת literis transpositis. — הָדָר, *honor, gloria*. Prov. XXXI. 25. Thren. I. 7. Inc. Ps. XLIV. 4. Symm. Ies. XXXV. 2. — הוֹד, *eminentia, præstantia, gloria, dignitas*. Aqu. Theod. Hab. III. 3. Theod. Job. XL. 4. — כָּבוֹד, *gloria*: Al. Ps. XXVIII. h
2. — מִכְלָל, *perfectio*. Ps. XLIX. 2. — מָעוֹן, *habitaculum*. Ps. XXV. 8. εὐπρέπειαν οἴκου σου. Sec. Cappellum legerunt נֹעַם, aut, ut visum est Scharfenbergio, expresserunt significationem vocis Hebr. vulgo ignotam. Certe Schultensius ad Job. XXXIX. 2. monuit, מָעוֹן esse *locum commodum, juvantem*. — נָוֶה, idem. Inc. et LXX 2 Sam. XV. 25. i
Aqu. (quem h. l. quoque secutus est Vulgatus) Job. V. 3. Symm. sec. Scholion Theodoreti in Catena Norimb. Jer. L. 7. In omnibus his locis non legerunt נַאֲוָה, quod *decorem, pulchritudinem* notat, ut haud paucis placuit, quia etiam נָוֶה ita usurpatur, v. c. Hos. IX. 13. — נֹעַם, nomen proprium *Noam*. Aqu. Symm. Zach. XI. 7. Habue-

a runt pro nomine appellativo. — *נֹעַם, *amœnitas, jucunditas.* Job. XXXVI. 11. sec. Vat. — תִּפְאֶרֶת, *ornatus, ornamentum, gloria.* Symm. Ps. LXX. 8. Hesych. εὐπρέπεια, εὐμορφία.

ΕΥ'ΠΡΕ'ΠΕΙΑ ΔΟ'ΞΗΣ, *decor gloriæ.* דִּבְרֵי קָדְשׁ, *verba sanctitatis.* Jer. XXIII. 9. Libere transtulerunt.

b *ΕΥ'ΠΡΕΠΕ'Ω, *decorum facio, decorus sum.* נָעֵם, *amœnus sum.* Aqu. Prov. II. 10. εὐπρεπήσει. Bielius habet, nescio unde, εὐπρεπώσει. Kreyssigius conjicit εὐπρεπίσει.

ΕΥ'ΠΡΕΠΗ'Σ, *decorus, speciosus.* הוֹד, *decor.* Zach. X. 3. — נָאוָה part. fœm. a נָאָה. Cant. I. 5. — נָאָה, *pulcher sum.* Symm. Ies. LII. 17. — נָוֶה, *habitaculum.* Job. XVIII.
c 16. Vide supra s. v. εὐπρέπεια. — נָעִים, *amœnus.* 2 Sam. I. 23. XXIII. 1. ubi loco εὐπρεπεῖς ψαλμοὶ fortasse legendum εὐπρεπὴς ψαλμοῖς. Ει et η sæpe invicem permutantur in codicibus MSS. Aqu. Ps. XV. 6. — *נָעֵם, *amœnus fuit.* Theod. Ez. XXXII. 19. מִמִּי נָעָמְתְּ, *præ quibusnam amœna fuisti,* ἐξ ὑδάτων εὐπρεπῶν; ubi Cappello in Crit. S. p.
d 814. legisse videtur מִמֵּי נַעֲמֹת, dissentiente tamen Scharfenbergio. — שְׁחוֹרָה, *nigra.* Inc. Cant. I. 5. Excusari quidem quodammodo posset hæc versio ex notione pulchritudinis apud singulas gentes admodum diversa et relata, majore tamen cum veri specie statui potest, illud εὐπρεπὴς apud Inc. ad sequens נָאוָה potius referendum esse. Sap.
e VII. 29. ἔστι γὰρ αὕτη (sc. σοφία) εὐπρεπεστέρα ἡλίου, *est enim sapientia præstantior, s. splendidior aut magis nitida sole.* Sir. XXIV. 16. ἐλαία εὐπρεπής. Vulg. *oliva speciosa.* Syrus, qui habet *nutrita,* legisse videtur εὐτρεφὴς vel εὐγραφής.

ΕΥ'ΠΡΕΠΙ'ΖΩ, *decorus sum.* נָעֵם, idem. Aqu. Psalm. CXL. 6. εὐπρεπίσθησαν.

ΕΥ'ΠΡΕΠΟ'Ω. Vide supra s. v. εὐπρεπέω. f

ΕΥ'ΠΡΕΠΩ'Σ, *decore, decenter.* נָעַמְתְּ 2 pers. præt. Kal, *amœna es.* Ez. XXXII. 19. Confer Cappelli Crit. S. p. 814. Vide et 3 Esdr. I. 10. Sap. XIII. 11. ubi *concinne, eleganter* notat. Hesych. εὐπρεπῶς, εἰκότως. Suidas: εὐπρεπῶς, κοσμίως, ὡραίως.

ΕΥ'ΠΡΟΣΗ'ΓΟΡΟΣ, *affabilis.* Sir. g
VI. 5. εὐπροσήγορα, *salutis et pacis apprecationes,* sc. *ab aliis.* Sic Syrus: *multi erunt, qui tibi pacem apprecentur.* Confer quæ ad h. l. ex Isocrate ad Demonicum observat Baduellus. Pollux Lib. I. c. 2. sect. 40. inter nomina, quæ in laudem regis dici possunt, refert εὐπροσήγορος, et Lib. II. c. 4. sect. 127. voces εὐπροσήγορος
et δυσπροσήγορος invicem opponit. h
Idem Lib. V. c. 31. sect. 137. ὁ δὲ δεξιὸς ἐν τούτοις (sc. προσηγορίαις) εὐπροσήγορος, φιλοπροσήγορος.

ΕΥ'ΠΡΟΣΩΠΙ'ΖΟΜΑΙ, *speciosus, acceptabilis sum.* נָעֵם, idem. Symm. Psalm. CXL. 6. εὐπροσωπίσθησαν, ubi Semlerus εὐπρεπίσθησαν reponendum temere judicat. Alii, quibus ego accedere mallem, legendum statuunt εὐπροσωπίσθησαν. i

ΕΥ'ΠΡΟ'ΣΩΠΟΣ, *pulcher facie, formosus.* יְפֵה מַרְאֶה, *pulcher aspectu.* Gen. XII. 11.

ΕΥ'ΡΕΜΑ, *inventum,* item: *lucrum adventitium,* aut potius: *lucrum in genere.* Sir. XX. 8. ἔστιν εὕρεμα εἰς ἐλάττωσιν, est lucrum, quod homini damnum affert. Ib. XXIX. 4. 7. ubi cum εὕρημα permutatur in codd.

ΕΥ'ΡΕΣΙΣ, *inventio.* Sir. XIII. k
30. εὕρεσις παραβολῶν, *inventio parabolarum.* Sap. XIV. 11. ubi εὕρεσις est *inventio rerum, de qua sollerter cogitavimus.*

ΕΥ'ΡΕΤΗ'Σ, *inventor, auctor, causa.* יִמְצָא 3 pers. fut. Kal, inve-

. Prov. XVI. 20. — מְצָא, *situs*. l. IX. 6. sec. Vat. τῷ εὑρετῇ, ubi מ et מְצָא confudit. 2 Macc. I. 31. πάσης κακίας εὑρετής. Syrus: *excogitasti et fecisti*.

ΕΥ'ΡΗΜΑ, *res inventa, lucrum, od alicui casu obtigit*. שָׁלָל, *præda, olium*. Jer. XXXVIII. 2. XXXIX. . XLV. 5. Suidas: εὕρημα, ἐπίτευγ-.

ΕΥ'ΡΙΖΟΣ, *bene radicatus*. יְפֵה נ, *pulcher tractu*. Ps. XLVII. 2. ὄρει τῷ ἁγίῳ αὐτοῦ εὐρίζῳ, (ubi in ente habuisse videntur vel Arab. نافَ Conj. II. *excrevit*, vel Hebr. נו, Arab. نوى med. ي *pro-erminavit*.) ἀγαλλιάματι πάσης τῆς ῆς, in monte suo sancto, bene ra-icato, exultatione totius terræ. Sic nim bene distinguere mihi verba idetur L. Bos in Proleg. in LXX nt. c. 3. Vulgo distinguuntur ita: ὄ. τ. ἁ. αὐτοῦ. Εὐρίζῳ ἀγαλλιάματι . τ. λ. In Cod. Alex. pro εὐρίζῳ orrupte legitur εὐρίζων. Sic et Lex. Cyrilli MS. Brem. Εὐρίζων, ἀγαλ-λιάματι καλὰς ῥίζας ἔχοντι χωροποιούς. Lege χαροποιούς.) et Hesychius: ὐρίζων ἀγαλλιάματι (pro εὐρίζῳ ἀγαλ-λιάματι), καλὰς ῥίζας ἔχοντι καὶ χαρο-ποιούς. Rectius Suidas: Εὐρίζῳ, Δα-βίδ· εὐρίζῳ ἀ. π. τ. γ. ἀντὶ τοῦ ἐπιμόνῳ, καλῶς ἐῤῥιζωμένῳ. Phavorinus, qui idem habet, addit: καὶ βεβαίως πε-πηγμένῳ. Theodoretus Ps. l. c. legit εὐριζῶν, vel εὖ ῥιζῶν. Atque ita le-gendum censet Wesseling. Proba-bil. c. 32. p. 286. Unde et apud Suidam: εὐριζῶν, πλατύνων (Ita quo-que Hesychius. Legebant εὐρίζων, ut in Caten. Corderii ad h. l., quasi ab εὖρος, ut sit i. q. εὐρύνων vel εὐρύ-ζων. Sic et verterunt Ambros. Au-gustin. etc. *dilatans*. Semlerus quo-que in Epist. Crit. p. 16. εὐρύζων le-gendum esse judicavit.), ἢ καλὰς ῥίζας χαροποιοὺς ἔχων, καλῶς θεμελιῶν καὶ πυγίως, ὥστε ἀσάλευτον αὐτὴν καὶ ἀτρεμῆ διαμένειν. Vide quoque ad Ps. l. l. Schol. ed. Rom. ac Hexapla, Valckenarium Opusc. Philol. Crit. T. I. p. 187. et Stephani Thes. L. Gr. ed. Lond. T. I. p. 332. seq.

f

ΕΥ'ΡΙ'ΣΚΩ, *invenio, assequor, de-prehendo, incido in aliquem, obvenio, consequor, adipiscor, quæro*; et εὑρίσ-κομαι, *sum, existo*. אָמִיץ, *fortis*. Amos II. 16. εὑρέθη ἡ καρδία αὐτοῦ ἐν δυνάσταις. Ita quoque Inc. et Itala: *inventum est cor ejus*. Legerunt, ut videtur, נִמְצָא. Alii libri habent εὑρήσει τὴν καρδίαν αὐτοῦ, Hebr. יִמְצָא. — אֲמֻצָּה, *fortitudo*. Zach. XII. 5. g
Hic quoque אָמֵץ et מָצָא permu-tasse videntur nonnullis Intt., contra dicente tamen Buxtorfio in Anticrit. p. 632. ubi docuit, eos non legisse aliis literis, sed aliis punctis sub-jectis אַמְצָה pro אֲמֻצָּה, *robur meum*, et מָצָה cum ה sumsisse, et intellexisse hoc sensu, ut et alibi. Sic Ps. LXXVIII. 10. יָמֻצוּ, *expri-mentur*, reddiderunt εὑρεθήσονται. Ver- h
ba enim quiescentia tertia radicali א et ה sæpius confunduntur, et promiscue nunc cum hac nunc cum illa litera scribuntur. Sic ab eodem verbo מָצָא legitur 2 Sam. III. 8. הִמְצִיתִיךָ ad formam quiescentium tertia radicali ה. — בּוֹא, *venio*. 2 Reg. XII. 10. τὸ ἀργύριον τὸ εὑρεθὲν ἐν οἴκῳ κυρίου, pecuniam templo *illa-tam*. Sensu eodem 2 Par. XXX. 25.
Job. XXVIII. 20. בָּקַע, *perrumpo*, i
erumpo. Ies. LIX. 5., ubi libere ver-terunt. — בִּקֵּשׁ, Pih. *quæro*. Cohel. VIII. 17. bene quoad sensum. Conf. seq. דָּרַשׁ — דָּרַשׁ, idem. Al. Prov. XXXI. 13. εὑραμένη. Sc. דָּרַשׁ per metonymiam antecedentis pro con-sequente interdum *invenire* notat, v.

a c. Ies. LXV. 1. Hiob. III. 4. Sic quoque apud Symm. (sec. Theod. Comment. p. 993. Ez. XXXVI. 37. pro אֶדָּרֵשׁ legitur εὑρεθήσομαι. — הִדְרִיךְ, Hiph. *incedere facio.* Ies. XLVIII. 17. — הֵפִיק, Hiph. a פּוּק, *eauco.* Prov. XII. 2. — הִשִּׂיג, Hiph. a נָשַׂג, *assequor, consequor.* Gen. XLIV. 6. εὑρὼν δὲ αὐτοὺς ὁ ἄνθρωπος εἶπεν αὐτοῖς, *assecutus* autem illos ho-
b mo ille, dixit illis. Vide et Exod. XIV. 9. Lev. V. 11. ἐὰν δὲ μὴ εὑρίσκῃ ἡ χεὶρ αὐτοῦ ζεῦγος τρυγόνων, si autem non inveniat manus ejus (h. e. si non *habeat*) par turturum. Vide et Lev. XIV. 21. 22. 30. 32. Deut. XXVIII. 2. ἥξουσιν ἐπὶ σὲ πᾶσαι αἱ εὐλογίαι αὗται, καὶ εὑρήσουσί σε, venient super te omnes hæ benedictiones, et *deprehendent* te. — *הֵשִׂים, *pono.* Symm.
c Job. IV. 18. Scil. הֵשִׂים est h. l. *observare,* ita ut omissum sit *oculos,* unde LXX h. l. voce ἐπινοεῖν usi sunt. Vulg. *reperit.* — *יָצָא, *exeo.* Ezech. XXVII. 32. ubi pro נְצֵאת legerunt מְצָאת, et illud conjunxerunt cum fine antecedentis versiculi. — *יָשַׁב, *sedeo.* Ed. Quinta et Sexta Ps. I. 1. οὐχ εὑρέθη. Bene quoad sensum. — כָּרַת, *exscindo.* 1 Sam. XX. 15. ubi
d pro εὑρεθῆναι sine dubio legendum est ἐξαρθῆναι, quod alii libri habent: nam εὑρεθῆναι ἀπὸ τοῦ οἴκου non commode dici potest. — כָּשֵׁר, *rectus sum.* Symm. Cohel. XI. 6. εὑρήσει, pro quo Trommius legendum suspicatur εὖ ῥήσει. Bielius mavult cum Salmasio de Modo Usur. p. 519. εὐοδήσει, *prospere, feliciter succedet.* — מִלֵּט, Pih. *eripio.* 2 Reg. XXIII. 18.
e ubi pro εὑρέθησαν, quod cod. Alex. et ed. Ald. exhibent, sine dubio legendum ἐῤῥύσθησαν. — *מוֹצָא, *exitus,* a יָצָא. Hos. VI. 3. ubi pro מֹצָאוֹ legerunt נִמְצָאוֹ. — מָצָא, *invenio.* Gen. IV. 13. πᾶς ὁ εὑρίσκων με, omnis *incidens* in me. Vide et 1 Reg. XX. 35. Gen. VI. 8. εὗρε χάριν ἐναντίον κυρίου, inveniebat, h. e. *nanciscebatur* gratiam coram Domino. Vide et Gen. XVIII. 3. XXX. 27. XXXIII. 15. et conf. Lex. N. T. s. h. v. Gen. XXXII. 19. ἐν τῷ εὑρεῖν ὑμᾶς αὐτὸν, si vos *occurratis* illi. Gen. XLIV. 16. ὁ Θεὸς εὗρε τὴν ἀδικίαν τῶν παίδων σου, Deus jam *pœnas* criminum nostrum *deposcit.* Gen. XLIV. 34. ἵνα μὴ ἴδω τὰ κακὰ, ἃ εὑρήσει τὸν πατέρα μου, ne videam mala, quæ *obvenient* patri meo. Vide et Num. XX. 14. Deut. IV. 30. XXXI. 21. Neh. IX. 32. Ex. XXII. 2. ἐὰν δὲ ἐν τῷ διορύγματι εὑρεθῇ ὁ κλέπτης, si autem in perfossione *deprehendatur* fur. Vide et v. 7. 8. Ex. XXXV. 22. πᾶς, ᾧ εὑρέθη βύσσος παρ' αὐτῷ, omnis, qui *habebat* byssum. Vide et v. 23. Deut. XVIII. 10. οὐχ εὑρεθήσεται ἐν σοὶ περικαθαίρων, non reperiatur vel *non sit* in populo tuo, qui expurget. Confer Lex. N. T. s. h. v. et Ies. XXXIX. 2. ubi נִמְצָא redditur ἦν. Ruth. I. 9. εὕροιτε ἀνάπαυσιν, *requiem consequamini.* Vide et Jer. XLV. 3. Thren. I. 4. 1 Sam. XIII. 15. τὸν λαὸν τὸν εὑρεθέντα μετ' αὐτοῦ, populum, qui *erat* cum illo. Vide et v. 16. 2 Par. XXIX. 29. XXX. 21. 25. Esth. I. 5. Esdr. VIII. 25. πᾶς Ἰσραὴλ οἱ εὑρισκόμενοι, omnes Israëlitæ, qui *aderant.* 1 Sam. XX. 35. εὑρέ μοι τὰς σχίζας, *quære* mihi sagittas. 1 Sam. XXV. 28. κακία οὐχ εὑρεθήσεται ἐν σοὶ πώποτε, malitia nunquam *deprehendatur* in te. 1 Sam. XXIX. 6. οὐχ εὕρηκα κατὰ σοῦ κακίαν, non *deprehendi* in te malitiam. Ps. XX. 8. εὑρεθείη ἡ χείρ σου πᾶσι τοῖς ἐχθροῖς σου, ἡ δεξιά σου εὕροι πάντας τοὺς μισοῦντάς σε, manum tuam *sentiant* omnes inimici tui, dextera tua *incidat* in omnes, qui te odio prosequuntur. Prov. III. 13. ὃς εὗρε σοφίαν, qui *adeptus est* sapientiam. Vide et Prov. VIII. 9. XVIII. 22. XXI. 21. Hos. XIV. 9. ἐξ ἐμοῦ ὁ καρ-

ός σου εὕρηται, ex me fructus tuus præsto est. His locis a Bielio adducis addam nunc unum et alterum. Jud. XIV. 18. οὐχ ἂν εὕρετε τὸ πρόβλημά μου, ubi εὑρίσκειν est *intellegere, sensum orationis percipere, interpretari valere*, unde ibi cum γινώσκειν permutatur in codd. Job. XXVIII. 3. et 20. in cod. Alex. perperam legitur εὑρεθῇ pro εὑρέθη, quod est in reliquis. Hieronymus utrobique vertit: *inventa est*. Job. XXXIV. 11. pro יַמְצִיאֶנּוּ, *invenire faciet eum*, LXX habent εὑρήσει αὐτὸν, ubi vel legerunt cum Syro et Arabe יִמְצָאֶנּוּ, vel voci εὑρίσκειν tribuerunt notionem hiphilicam, quod tamen mihi est minus probabile. Ps. XX. 9. ubi εὑρίσκεσθαι τινὶ est *assequi, aliquem comprehendere*. Confer ibi Symm. Adde Theod. Ies. X. 10. ubi εὑρίσκειν est i. q. λαμβάνειν apud LXX, ac notat *capere, occupare*. Conf. Lex. N. T. s. h. v. — *מָצָה, *exprimo, sugo*. Psalm. LXXII. 10. Non legerunt יִמָּצְאוּ, *invenientur*, quæ fuit Cappelli sententia. Vide supra s. v. אֲמַצָּה. — *נֶאֱמַר, *dictum est*. Dan. VIII. 26. sec. Chis. ubi sensum expresserunt. — נוֹתַר, Niph. a יָתַר, *relinquor*. 1 Reg. XV. 18. — *רָאָה, *video*. Deut. XXIII. 14. sec. Oxon. Bene quoad sensum. Jud. XVIII. 9. — נָשָׂא, *fero*. Esth. II. 9. εὗρε χάριν ἐνώπιον αὐτοῦ, *nacta est* gratiam coram illo. Vide et v. 16. 17. — שְׁכַח, Chald. *invenio*. Esdr. IV. 15. Dan. V. 12. 15. — *שָׁם הוּא, *ibi ille*. Job. XXXIX. 30. εὑρίσκονται, ibi ipsi *adsunt*. — שָׁמַר, *custodio*. Prov. II. 20. Sir. XVI. 14. εὑρίσκειν simpliciter positum notat *mercedem recipere, consequi fructum actionum suarum*. Sap. XIII. 6. 9. εὑρίσκειν τὸν Θεὸν, *mente assequi* s. *intelligere* Deum: coll. Sap. I. 2. Sir. XVIII. 28. et Prov. III. 13. Judith. VIII. 14. est *pervestigare, mente perscrutari*, i. q. ἐπιγινώσκειν. Sir. XXXIV. 22. ἐπ' ἐσχάτῳ εὑρήσεις τοὺς λόγους μου, tandem vera esse, quæ dixerim, *experiere*, seu: *usu tuo cognosces*. 3 Esdr. I. 7. τῷ λαῷ εὑρεθέντι, populo, qui *aderat*: coll. 9. et 27. 1 Macc. VI. 13. εὗρόν με, *evenerunt mihi*. f

*ΟΥ'Χ ΕΥ'ΡΙ'ΣΚΩ. אֵין, LXX sec. Complut. Gen. XXXVII. 29. οὐχ εὗρε. Reliqui libri habent οὐχ ὁρᾷ.

ΕΥ'ΡΟΕ'Ω, *bene procedo, prospere, feliciter succedo*. Vide in Εὑρίσκω post כָּשֵׁר.

ΕΥ'ΡΟΣ, *latitudo*. אֹרֶךְ, *longitudo*. Ezech. XL. 12. — פְּתָא, Chald. Dan. III. 1. — רָחָב, *latus*. Job. XI. 9. XXXVIII. 18. רֹחַב, *latitudo*. Ex. XXV. 23. XXVI. 2. 8. et alibi sæpius. Gloss. in Octat. εὖρος, πλάτος. g

ΕΥ'ΡΟΣ, *Eurus*, nomen venti ab oriente spirantis, quasi ἀπὸ τῆς ἕω ῥέων, ἀνατολικὸς secundum Etym. M. קָדִים, idem. Symm. Ps. LXXVII. 26.

*ΕΥ'ΡΥΘΜΟΣ, *numerorum modulationem habens, numerosus, concinnus, bene compositus*. Addit. Esth. XIV. 9. δὸς λόγον εὔρυθμον εἰς τὸ στόμα μου. Vulgatus: *tribue sermonem compositum in ore meo*. Intelligitur autem ibi *oratio oblectans aures et persuadens, quæ apte et jucunde cadit ad oblectationem aurium et persuasionem animorum*. Suidas et Phav. εὔρυθμον, εὖ τεταγμένον. Adde Pollucis Onom. IV. 58. 96. et IX. 107. h

ΕΥ'ΡΥΧΩΡΕ'Ω, *dilato*. הִרְחִיב, Hiph. a רָחַב, *dilato*. Symm. Psalm. XVII. 37. εὐρυχωρήσας. i

ΕΥ'ΡΥΧΩΡΙ'Α, *latitudo*. *מֶסֶךְ, *mixtum*. Ed. Quinta Ps. LXXIV. 9. πλήρης εὐρυχωρίας. N. L. Fortasse pertinet vox εὐρυχωρία ad sequens

a נגר, quod *diffundi ex pandi* notat. — מֶרְחָב, *locus latus et amplus, latitudo.* Symm. Ps. XVII. 20. CXVII. 5. — רְוָיָה, *exuberans, irrigua.* Symm. Ps. LXV. 12. Legit רְוָחָה, a רָוַח, *latus, spatiosus fuit.* Suid. εὐρυχωρία, πλάτος.

ΕΥ'ΡΥ'ΧΩΡΟΣ, *spatiosus, amplus.* גֹּרֶן, *area.* 2 Par. XVIII. 9. Vox Hebr. etiam *locum latum* et *spatio-*
b *sum* notat. Vide Faber. Archæol. pag. 304. — מֶרְחָב, *latitudo:* Ps. XXX. 10. Hos. IV. 17. — נִרְחָב, part. Niph. *latus.* Ies. XXX. 23. — *רְחָבָה, *lata.* Symm. Psalm. CXVIII. 96. — רְחַב יָדַיִם, *latus manibus.* Jud. XVIII. 10. ubi in Compl. εὐρύχωρος χερσὶν legitur, quod Aquilæ esse videtur. Aqu. Symm. Theod. Quint. et Sexta Ed. Ps. CIII.
c 26. Symmach. Ies. XXXIII. 21. — מְרֻוָּח, part. Pyh. a רָוַח, *perflabilis, ventis pervius et expositus.* Jerem. XXII. 14. 3 Esdr. V. 47. (72.) τὸ εὐρύχωρον, locus amplus et spatiosus, aptus ad conventum populi: Hebr. רְחוֹב, coll. Esdr. X. 9. 3 Esdr. IX. 6. 38. 41. Hesych. εὐρύχωρον, μεγάλως πολύχωρον. Adde Pindar. Nem. Od. I. 96.

d ΠΛΑΤΥ'Σ ΚΑΙ' ΕΥ'ΡΥ'ΧΩΡΟΣ, *latus et spatiosus.* רְחַב יָדַיִם, *latus manibus.* Ies. XXXIII. 21.

ΕΥ'ΡΩ'Σ, *situs, caries, vermis, tinea.* עָשׁ, *tinea.* Symm. Psalm. XXXVIII. 12. Ies. L. 9. Lex. Cyrilli MS. Brem. εὐρῶτα, σκώληκα. Sic et Schol. Aristoph. in Nub. v. 44. εὐρὼς, ὁ σκώληξ. Conf. v. εὐρωτιάω.

*ΕΥ'ΡΩ'ΣΤΕΡΟΣ, *robustior, vali-*
e *dior.* Sap. VIII. 1. sec. ed. Ald. ubi reliqui libri εὐρώστως habent.

ΕΥ'ΡΩΣΤΟΣ, *robustus, validus.* Sir. XXX. 14.

ΕΥ'ΡΩ'ΣΤΩΣ, *fortiter, valide.* Sap. VIII. 1. 2 Macc. X. 17. XII. 27. 35. Hesych. εὐρώστως, ὑγιῶς, ἰσχυρῶς.

ΕΥ'ΡΩΤΙΑ'Ω, *situ obsitus sum, mucidus sum, cariem patior.* נִקֻּדִים, *mucidi, mucore tanquam punctis cariis notati et distincti.* Jos. IX. 5. ἄρτοι εὐρωτιῶντες. Confer Fischerum de Vers. GG. V. T. p. 125. In Vat. legitur εὐρωτιῶν. Gloss. in Octat. εὐρωτιῶν, σκωληκόβρωτος, σαπρός. Suid. εὐρωτιῶν, σαπείς, ἠφανισμένος, ὁ σκωληκόβρωτος. Hesych. εὐρωτιῶν, ἠφανισμένος· ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἄρτων, ὅταν ἄζυμοι ὦσι καὶ χρονίσωσιν, ἢ ὑγροὶ τῷ ἡλίῳ καὶ μὴ ξηρανθέντες. — *עָבֵשׁ. Joël. I. 17. ubi pro εὐρωτίασαν (sec. cod. Barber.) vel Hebr. עָבְשׁוּ docet reponendum esse εὐρωτίασαν, ut Chald. עֲפַשׁ, notat *mucorem contrahere, mucescere, rancescere.* — עָשֵׁשׁ, *contabesco.* Symm. Psalm. XXX. 13. τὰ ὀστᾶ μου εὐρωτίασαν, *ossa mea cariem patiuntur.* Cæterum vox hæc restituenda quoque Gregorio Nysseno ad Psalm. p. 364. B. ubi loco ἐξουτιῶν legendum esse εὐρωτιῶν e loco Luciani Necyom. c. 15. monet D. Hoeschel. ad Phot. p. 293.

*ΕΥ'ΡΩΤΙ'Α. V. supra s. εὐρωτιάω post עָבֵשׁ.

ΕΥ'ΣΕ'ΒΕΙΑ, *pietas.* זִמָּה, *scelus.* Ez. XVI. 42. ubi tamen alii rectius ἀσέβειαν pro εὐσέβειαν habent. Sic apud Lysiam Orat. Funebr. in Corinth. Soc. pro εὐσεβείας legendum f
esse ἀσεβίας censet Taylorus. Vide Act. Erud. 1741. pag. 481. — יָד, *manus.* Prov. XIII. 11. Ita Bielius. Sed verbis עַל יָד ibi respondet apud LXX ἑαυτῷ, et μετ' εὐσεβείας affluxit ab interpretis ingenio, sententiam a calumniis defendere magisque explicitam reddere volentis, ut ad h. l. observavit Jaegerus. — יִרְאַת יְהוָה et יִרְאָה, *timor Domini.* Prov. I. 7. εὐσέβεια εἰς θεόν. Ies

a XI. 2. XXXIII. 6. Quid sit εὐσέβεια 4 Maccab. VI. 2. me ignorare fateor. Fortasse ἡ περὶ τὴν εὐσέβειαν εὐσχημοσύνη est ornatus sacer, quo in cultu Dei publico utebatur summus sacerdos.

*ΕΥ'ΣΕΒΕ'Ω, pius sum, pie ago. Hist. Sus. 64. Chis. εὐσεβήσουσι γὰρ νεώτεροι. K.

ΕΥ'ΣΕΒΗ'Σ, pius. נָדִיב, ingenuus, b seu: qui facit ea, quæ hominem ingenuum ac liberalem decent. Ies. XXXII. 8. — צַדִּיק, justus. Ies. XXIV. 16. XXVI. 7. — *רֶשַׁע, impietas. Cohel. III. 16. ubi pro εὐσεβὴς, quod extat in Vat., reliqui libri rectius habent ἀσεβής.

ΕΥ'ΣΗΜΟΣ, insignis, it. lætus. כֶּסֶה, feria stativa. Psalm. LXXX. 3. ἐν εὐσήμῳ ἡμέρᾳ ἑορτῆς ὑμῶν, in die c insigni festi vestri. Secundum Agellium post εὐσήμῳ est comma ponendum, ut εὐσήμῳ substantive h. l. sumatur, et τὸ εὔσημον diem plenæ lunæ significet. Zonaras Lex. c. 722. ἐν εὐσήμῳ, ἐν ἀγαθῇ, ἐν καλῇ, ἐν φανερᾷ, ἐν μεγάλῃ. ubi vid. Tittmannus. Confer eundem ibid. c. 912. — כֶּסֶא, tempus statum. Al. Prov. VII. 20. εὐσήμου, scil. ἑορτῆς. Sed d כֶּסֶא ibi notat plenilunium, quod tum tota luna tegatur luce.

*ΕΥ'ΣΗ'ΜΩΣ, clare, perspicue. Dan. II. 19. sec. Chis. ἐξεφάνθη εὐσήμως, ubi nihil pro hoc adverbio legitur in textu. Strabo Geogr. Lib. X. p. 707. C.

ΕΥ'ΣΘΕΝΗ'Σ ΕΙ'ΜΙ', validus, robustus sum. גָּאָה, extollo me. Hebr. Job. X. 16. ubi εὐσθενὴς non tam robustum, quam eum notat, qui ob robur suum ac potentiam se extollit. e Vulg. et propter superbiam quasi leænam capies me. Vide ad h. l. notas L. Bosii. Adde Quint. Smyrn. XIV. 633.

ΕΥ'ΣΚΙΟΣ, umbrosus. רַעֲנָן, viridis. Jerem. XI. 16. ἐλαίαν εὔσκιον. Pindar. Pyth. Od. XI. 32. Xenoph. Œcon. IX. 4.

*ΕΥ'ΣΠΛΑΓΧΝΟΣ, pr. qui firmis est visceribus, (Conf. Fœsii Œcon. f Hippocr. p. 252.) deinde ex Hebraismo, admodum misericors et benignus. Orat. Manass. v. 6. κύριος ὕψιστος, εὔσπλαγχνος κ. τ. λ. Vide Lex. N. T. s. h. v.

ΕΥ'ΣΤΑ'ΘΕΙΑ, stabilitas, stabilimentum, firmitas, it. firma felicitas, status prosper et firmus. Sap. VI. 26. βασιλεὺς φρόνιμος εὐστάθεια δήμου, a prudentia regis pendet perennis salus populi. g 2 Macc. XIV. 6. οὐκ ἐῶντες τὴν βασιλείαν εὐσταθείας τυχεῖν. Vulgat. nec patiuntur regnum esse quietum. Syrus: ܫܠܡܐ ܒܣܝܡܐ. 3 Macc. III. 26. ἐν εὐσταθείᾳ καὶ βελτίστῃ διαθέσει. Hesych. εὐστάθεια, σταθερότης, καὶ εὐσταθὲς, ἐπερεισμένον. Suidas: εὐστάθεια, καρτερία.

ΕΥ'ΣΤΑΘΕ'Ω, stabilis sum, firmiter consisto, tranquillus sum, quiete h ac pace fruor. שָׁלֵיו, tranquillus. Jerem. XLIX. 30. ἔθνος εὐσταθοῦν. 2 Macc. XII. 2. οὐκ εἴων αὐτοὺς εὐσταθεῖν. Ibid. XIV. 25. Hesychius: εὐσταθήσουσιν, ἡσυχάσουσιν.

ΕΥ'ΣΤΑΘΗ'Σ, stabilis, firmus. Sirac. XXVI. 20. ἐπὶ στέρνοις εὐσταθέσι, super pavimenta stabilia. Sed ingenue fateor, mihi h. l. suspectam esse vocem εὐσταθέσι et legendum i videtur εὐσταλέσι ob parallelismum membrorum. Hesych. εὐσταθὴς, βέβαιος.

ΕΥ'ΣΤΟΧΟΣ, recte ad scopum collineans, directus. Sap. V. 21. εὔστοχοι βολίδες ἀστραπῶν πορεύσονται, directa ferentur fulgurum jacula. Nam tela, quæ perveniunt, quo jaciuntur, Græcis εὔστοχα dicuntur, ut recte ad h. l. monuit Grotius. k

ΕΥ'ΣΤΟ'ΧΩΣ, apte ad scopum, dextre, recte et dextre jaculando. לְתֻמּוֹ, in simplicitate sua. 1 Reg. XXII. 34. ἐνέτεινεν τὸ τόξον εὐστόχως, intendebat arcum dextre, ubi alii

a ἀφελῶς habent. 2 Par. XVIII. 33. Adde Lucian. de Morib. Philos. p. 25. C.

ΕΥ'ΣΤΡΟΦΙ'Α, *facilitas ad se vertendum, agilitas, versatilitas.* עֶבְרָה, *excandescentia.* Prov. XIV. 37. ubi Jaegero (qui omnino huc conferendus est) legisse videntur עָרְמָתוֹ. Nam εὐστροφία est *versutia, agilitas, qua se quis in omnes partes vertit et*
b *versat, ut rem conficiat.*

*ΕΥ'ΣΤΡΟΦΟΣ, *tortilis, agilis.* גַּלְגַּל, *rota.* Symm. Ezech. X. 13. εὔστροφα. Ita Bosius ad h. l. protulit versionem Symmachi, cui Hieron. tribuit *volubiles:* Cod. Syr. Hex. autem [Syriac], *volutationes,* h. e. κυλίσματα, quod Montf. Symmacho vindicavit. Num scribendum εὔστροφα κυλίσματα, et utraque lectio
c conjungenda? Unde Bosius vocabulum εὔστροφα petierit, nescio. K. Hesychius: εὐστρόφῳ, καλῶς ἐστραμμένῳ.

ΕΥ'ΣΥΝΑΛΛΑ'ΚΤΩΣ, *reconciliabiliter.* Prov. XXV. 10. φύλαξον τὰς ὁδούς σου εὐσυναλλάκτως, custodi vias tuas *ita, ut facile alteri reconcilieris.* In textu Hebr. longe aliter. Hes. εὐσυναλλάκτως, εὐμεταδότως.

d *ΕΥ'ΣΧΗΜΟΣΥ'ΝΗ, *decor, speciositas, elegantia.* 4 Macc. VI. 1. ubi *splendidum habitum* notat.

ΕΥ'ΣΧΗ'ΜΩΝ, *pulchre compositus, speciosus, formosus, decorus.* יוֹרֶא, *pluvia,* sec. alios part. Niph. a יָרֵא, *reverendus.* Prov. XI. 25. ἀνὴρ δὲ θυμώδης οὐκ εὐσχήμων. Legerunt מוֹרֶה pro מָרְוֶה, et לֹא pro הוּא, nisi potius legerint יָרַע aut מָרַע,
e aut לֹא יִירָא, a יָרֵא, *timere.* Sir. XXVI. 33. εὐσχήμων, *honesta, pudica.* Opponitur ibi ἀσχήμονι.

ΕΥ'ΣΧΟΛΙ'Α, *otii abundantia.* לִפְנֵי, *ante faciem, coram.* Aqu. Theod. 1 Reg. VI. 17. ἐν εὐσχολίᾳ, quod Drusius vertit *in otii abundantia,* ubi Montfauc. monet, se et de lectione Græca, et de versionis adcuratione dubium esse, et ego meum N. L. adscribo. f

ΕΥ'ΤΑΚΤΕ'Ω, pr. *ordinem servo,* diciturque de *militibus, qui ordinem non deserunt.* Deinde universe ad mores transfertur, et notat: *ordinate me gero, præsto ea, quæ sunt officii.* 2 Macc. IV. 27. οὐδὲν εὐτάκτει, *nihil præstitit eorum, quæ promiserat.* Syrus: *nihil dedit.* Alii vertunt: *nihil ei procedebat.*

ΕΥ'ΤΑ'ΚΤΩΣ, *ordinate,* it. *modeste,* g *decenter.* כֻּלּוֹ, *omnis ille,* h. e. *universim, turmatim.* Prov. XXX. 27. Adde 3 Macc. II. 1. τὰς χεῖρας προτείνας εὐτάκτως, manus *decenter* attollens.

*ΕΥ'ΤΑ'ΚΤΩΣ 'ΟΔΕΥ'Ω, *ordinate viam facio,* s. *ordino viam,* ut Hieronymus vertit: h. e. *convenienter legibus divinis ago.* שׂוּם דֶּרֶךְ, *pono viam.* Symm. Ps. XLIX. 23. Sed h *ponere viam* simpliciter positum hanc significationem nullo modo habere potest. Suspicor itaque, Symmachum legisse תָּם דֶּרֶךְ, *integer vitæ.* Nam sonus literæ ת fuit olim obtusus et subobscurus, mediusque inter S et T: unde שׁ et ת sæpe permutatæ sunt ab interpretibus Græcis, v. c. Jud. I. 25. Secundum alios legit שֹׁמֵר דֶּרֶךְ aut i דְּרָכָי.

ΕΥ'ΤΑΞΙ'Α, *bonus ordo, moderatio, modestia.* 2 Macc. IV. 37. 3 Macc. I. 10. τὴν τοῦ ἱεροῦ εὐταξίαν, ubi est *præclara compositio, optima ædificii structura.* Syrus: *ordinem et decus.* De acie instructa Romanorum usus est Josephus de B. Jud. II. 19. p. 203. ed. Haverc.

*ΕΥ'ΤΕΚΝΙ'Α, *boni liberi et multi.* 4 Macc. XVIII. 9. Adde Pollucis Onom. III. 14. IX. 160.

ΕΥ'ΤΕΛΗ'Σ, *facilem impensam requirens, vilis, tenuis,* etiam *frugalis, parcus.* זוּלוּת, *vilitas, res vilis.*

ymm. Ps. XI. 9. — כְּמְעַט, *sicut* *rum*. Symm. Prov. X. 20. Bene uoad sensum, nam pauca, exigua, at abrasa vilia sunt, nec admodum urari solent. — נִמְבָזָה, *contemptiile*. Symmach. 1 Sam. XV. 9. — נִקְלֹה, part. Niph. *res levicula*. Aqu. Sam. XVIII. 23. Hesych. εὐτελὴς, λόγης δαπάνης καὶ σύντομος.

ΕΥ'ΤΕΛΕ'ΣΤΕΡΟΣ, *viliora*. נִקְלָה eq. מ, idem. Symm. 2 Sam. VI. 22. Adde Sap. XV. 10.

ΕΥ'ΤΕΛΩ͂Σ, *parvo sumtu, tenuiter, exiliter, frugaliter*. 2 Macc. XV. 39. εὐτελῶς καὶ μετρίως.

ΕΥ'ΤΗΚΤΟΣ, *liquabilis, facile liquescens*. Sap. XIII. 11. εὔτηκτον φυτὸν, planta vel arbor, quæ facile colliquescit, putrescit, corrumpitur. Ita Compl. Sed sine dubio legendum εὔτυκτον, *facilem factu, elaboratam diligenter*, aut εὔτεκτον; *bene genitam, recte natam et formatam*. Vulg. *rectum:* nam quæ recta sunt, facilius formantur: unde dicuntur εὐκτήδονα δένδρα, *quarum venæ et fibræ recte fluunt*. Sap. XIX. 20. εὔτηκτον γένος ἀμβροσίας τροφῆς, *facile liquescens* genus cibi cœlestis. Gloss. MS. in Sap. Sal. Εὔτικτος, ἀχειρῶς τικτόμενος. Lege: Εὔτηκτος, εὐχερῶς τηκόμενος.

ΕΥ'ΤΟΛΜΙ'Α, *audacia, confidentia, animi præsentia, animositas*. 2 Macc. XIII. 18.

ΕΥ'ΤΟΝΙ'Α, *valida intensio, tolerantia, patientia*. — מַתָּנָה, *donum*. Aqu. Theod. Cohel. VII. 8. Non derivarunt a נָתַן, sed a מָתַן, quod in l. Arab. *firmus, validus fuit* notat. Bielius εὐτονίαν h. l. in notione *benevolentiæ* s. *animi in aliquem bene affecti* accepisse videtur. Hesych. εὐτονία, ἀνεξικακία, καρτερία, ὑπομονή. Idem: εὔτονος, εὐμενὴς, γενναῖος.

ΕΥ'ΤΟΝΟΣ, in compar. εὐτονώτερος, *valde intensus, intensior, vehementior*. 2 Macc. XII. 23. 4 Macc. VII. 10. πυρὸς εὐτονώτερος, igne vehementior, h. e. is, qui flammis adeo se cogi non passus est, ut in religionem Mosaicam perjurium committat. Vide s. βιαιότερος. f

ΕΥ'ΤΟ'ΝΩΣ, *intense, vehementer*. בַּשּׁוֹפָרוֹת, *in buccinis*. Jos. VI. 8. Sensum expresserunt. Hesych. εὐτόνως, ἰσχυρῶς, ἐλαφρῶς.

ΕΥ'ΤΡΕΠΙ'ΖΩ, *exorno, bene præparo*. הִקְדִּישׁ Hiph. a קָדַשׁ, *sanctifico, præparo ad divinum usum*. Syrus Jerem. XII. 3. εὐτρέπισον. Vertunt: *bene præpara*. Lexic. Vet. g Εὐτρεπὴς, *paratus, præparatus*. Εὐτρεπίζω, *apparo, paro, comparo*. Phav. εὐτρεπίζω, ἑτοιμάζω, παρασκευάζω, εὐκοσμῶ, εὖ τίθημι. — נָעֵם, *jucundum est*. Aqu. Psalm. CXL. 8. εὐτρεπίσθησαν: ubi Semlerus, nulla prorsus necessitate cogente, εὐπρεπίσθησαν legere mavult. 4 Macc. V. 32. τροχοὺς εὐτρέπιζε, *para* rotas. h

ΕΥ'ΤΡΟΦΙ'Α, *bonum alimentum*. בָּשָׁן, nomen proprium regionis. Symm. Ps. LXVII. 16. Ita transtulit, quod putaret, montem Basanem per metaphoram significare *montes pingues* et *fertiles*. Legitur præterea hæc vox apud Aristoph. Thesmoph. v. 450. Schol. et Aristot. Hist. Anim. I. p. 837. D. E.

ΕΥ'ΤΡΟΦΟΣ, *pinguis, bonum alimentum præbens*. בָּשָׁן. Symmach. i Amos IV. 1. εὔτροφοι. Vide supra s. v. εὐτροφία, ac Funckii Symb. p. 40. seq. Adde Hippocrat. de Dentitione p. 267. 17.

ΕΥ'ΤΥΧΕ'Ω, *fortunatus sum, prospera fortuna utor*. גָּד, *prospera fortuna*. Al. Gen. XXX. 10. εὐτύχηκα.

*ΕΥ'ΤΥΧΙ'Α, *secunda fortuna, felicitas*. 2 Maccab. XIV. 18. sec. k Compl. εὐτυχίαν, ubi alii libri εὐψυχίαν habent. Adde Pollucis Onom. III. 102. VI. 205. IX. 160.

ΕΥ'ΦΗΜΕ'Ω, *bonis ominibus prosequor, laudo, benedico, fausta acclamo, hymnis celebro*. הֵרִיעַ Hiph. *clango*. Inc. Ps. XLVI. 2. εὐφημήσατε. —

a רָנַן, *canto.* Symm. Psalm. XXXI. 11. et XXXII. 1. ubi tamen vide, quæ sunt notata a me in Opusc. Crit. p. 188. — הִרְנִין Hiph. *lætus canto.* Symm. Psalm. XXXI. 14. et CXLIV. 7. Vide et 1 Macc. V. 64. Hesych. εὐφημεῖ, καταλαλεῖ ἢ ἐπαινεῖ. Idem: εὐφημῆσαι, βοῆσαι μετ' εὐφημίας.

ΕΥ'ΦΗΜΙ'Α, *laus, hymnus, fausta*
b *acclamatio.* רִנָּה, *cantus.* Symm. Ps. XLI. 5. CXXV. 2. — רְנָנָה, idem. Symm. Ps. XCIX. 2. μετ' εὐφημίας, *cum laude* vel *hymno.* Sic Ælianus V. H. XII. 1. ἀνὰ πᾶσαν ἡμέραν θυσίαις τε ἱλεοῦτο καὶ ὕμνοις.

ΕΥ"ΦΗΜΟΣ, *benedicens.* רָנַן, *canto.* Symm. Ps. LXII. 6.

*ΕΥ"ΦΘΑΡΤΟΣ, *qui facile corrumpi potest.* Sap. XIX. 20. εὐφθάρ-
c των ζώων σάρκας, coll. XVI. 18. Deest hoc vocabulum quoque in H. Stephani Thesauro.

ΕΥ"ΦΟΡΟΣ ΓΙ'ΝΟΜΑΙ, *bene me habeo.* טוֹב לוֹ, *bonum illi.* Symm. 1 Sam. XVI. 23. εὔφορος ἐγίνετο, *bene se habebat.* LXX ἀγαθὸν ἦν αὐτῷ. Sed ingenue fateor, lectionem illam mihi esse suspectam. Mallem legere εὔφρων, aut εὐφραινόμενος.

d ΕΥ'ΦΡΑΙ'ΝΩ, ομαι, *exhilaro, lætor.* אָגַר, *colligo.* Deut. XXVIII. 39. Sensum expresserunt. Nam *percipere fructus vinearum* et *vino exhilarari* parum differunt. — *אָשְׁישֵׁי, *fundamenta.* Symm. Ies. XVI. 7. εὐφραινομένοις. Legit cum Sin לִמְשׂוֹשֵׂי, a rad. שׂוּשׂ, *gaudere, lætari.* Ita quoque Vulgatus et Hieronymus. — בּוֹא, *venio.* 1 Sam. XVI. 5. εὐφράνθητε μετ' ἐμοῦ σήμερον. In textu
e Hebr. legitur: בָּאתֶם אִתִּי בַּזָּבַח, *venite mecum in victima,* unde luculenter apparet, εὐφραίνεσθαι h. l. notare *magnifice epulari, laute convivari.* Sermo enim ibi est de epulis sacrificalibus, unde alii libri ἀνακλίνεσθαι habent. — גִּיל, *exultatio.* Hos. IX. 1. — הֵגִיל, Hiph. a גִּיל. Ies. XLI. 16. Soph. III. 18. — הוֹרָה, Hiph. a יָרָה, *doceo.* Ies. f
XXVIII. 26. εὐφρανθήσῃ. Respexerunt fortasse notionem *irrigandi,* quam יָרָה habet, et quæ haud raro ad *refectionem, recreationem,* et *oblectationem* in linguis orientalibus transfertur. Fortasse etiam יָרָה cum רָוָה h. l. permutarunt. — הָמָה, *strepo.* Psalm. LXXVI. 3. εὐφράνθην, *lætitiam testatus sum.* Admittit usus loquendi hanc interpreta- g
tionem. — *הִרְנִין, Hiph. a רָנַן, *jubilare facio, exhilaro.* Theod. Job. XXIX. 13. Vulg. *consolatus sum.* — הִרְעִיף, Hiph. *destillo.* Ies. XLV. 8. εὐφρανθήτω ὁ οὐρανὸς ἄνωθεν, ubi εὐφραίνεσθαι in notione transitiva accipiendum est. — *הִתְחַמֵּץ, *exacerbor, indignor,* pr. *fermentum* s. *acrimoniam in me concipio.* Ps. LXXII. 21. ηὐφράνθη ἡ καρδία μου. Ita Vatic. h
Psalt. Rom. et Augustinus. Sed vox Hebr. contrarium sensum exhibet. Num legerunt הִתְהַמֵּר aut הִתְלַצֵּץ? Vulg. habet: *inflammatum est cor meum.* Legit ergo ἐξεκαύθη, ut scriptum reperitur in Ald. et Complut. Conf. Starck. Carmina Davidis p. 145. — הִתְלַצֵּץ, Hithp. a לִיץ, *derideo.* Ies. XXVIII. 22. — *חָגַג, *gyro, tripudio, salto, festum celebro.* i
Theod. ac LXX sec. Hex. Levit. XXIII. 41. — חָדָה, Pih. *exhilaro.* Ps. XX. 6. — חָלַל: חִלֵּל, Kal et Pih. *tripudio.* Deut. XX. 6. ubi εὐφραίνεσθαι ἐκ τῆς ἀμπέλου est *percipere fructus vineæ.* Confer supra s. v. אָגַר. Sic quoque *gaudere* apud Latinos sumitur. Ps. LXXXVI. 7. — טוֹב לֵב, *bonus corde.* Esth. V. 9. — נָהַר, *confluo.* Ies. LX. 5. נְהַר in L. Syr. et Chald. notat *splenduit, illuxit, illuminatus est,* et deinde, ut

omnia verba et nomina lucis, ad gaudium et hilaritatem transfertur, v. c. Ps. XXXIV. 6. Jer. XXXI. 12. — יָחַד, Pih. aduno. Ps. LXXXV. 10. Retulerunt ad vocem חָדָה, gavisus sum, et aliis punctis subjectis legerunt יַחַד. Ita quoque Syrus. — *מוֹגֵג, Pih. liquefacio, dissolvo, ac si de terra sermo est, emollio, a מוּג, liquefio, dissolvor. Ps. LXIV. 11. ubi εὐφραίνεσθαι est recreare terram. Usurpatur vox Hebr. quoque metaphorice, et ad animum transfertur, quod etiam hic locum habere potest. Unde Vulgatus habet: lætabitur. — מַשְׁאַבִּים, plur. loca, ubi hauritur aqua. Jud. V. 11. ἀνὰ μέσον εὐφραινομένων. Cod. Alex. habet εὐφραινόντων. Videtur mendum esse loco ὑδρευομένων. — *מָשַׁח, ungo. Dan. IX. 24. sec. Chis. εὐφρᾶναι ἅγιον, ἁγίων. Legerunt fortasse לְשַׂמֵּחַ, literis transpositis. Est tamen oleum et unctio symbolum felicitatis et hilaritatis in SS. Cf. Ps. XXIII. 5. et 2 Cor. I. 21. — מָשׂוֹשׂ, lætitia. Ies. LXII. 5. — נָכוֹן, Niph. a כּוּן, aptor. Prov. XXII. 18. ubi LXX viderunt יְרַנֵּן, quod paulo liberius verbo transitivo elocuti sunt εὐφρανοῦσί σε, magna cum voluptate de iis loqueris, ut recte observavit ad h. l. Jaegerus. — נָשָׂא, attollo. Ies. XLII. 11. εὐφράνθητι, lætitiam clamore significa: nam post נָשָׂא supplendum est h. l. קוֹל. Vide ad h. l. Montfauconium. — *רוּם. Theod. Prov. XI. 11. εὐφρανθήσονται. Jaegerus ad h. l. hanc vocem referre mavult ad תַּעֲלֹז, exultavit, v. 10. Sed cum רוּם eandem habeat significationem, hac conjectura facile supersedere possumus. — רָנַן, canto. Deut. XXXII. 44. 1 Par. XVI. 33. Ies. XII. 6. Adde Ies. LII. 8. ubi εὐφραίνεσθαι τῇ φωνῇ est i. q. ᾄδειν εὐφροσύνην v. 9. — שָׂבֵעַ, satior. Al. Deut. XIV. 29. εὐφρανθήσονται, quæ vox vel, cum proxime antecedente juncta, vertenda est ad hilaritatem, h. e. ad satietatem usque, vel in notione epulandi et laute convivandi accipienda erit, vindicata ei a me in Lexic. N. T. s. h. v. n. 4. Vide quoque in fine hujus articuli ad Sir. XXII. 28. notata. — שָׂגַב, Pih. in edito collocor. Prov. XXIX. 25. εὐφρανθήσεται, materiam lætandi habebit. Posuerunt consequens pro antecedente. — שׂוּם, pono. Ez. XXIII. 41. Vide supra s. מָשַׁח. — שׂוּשׂ: הֵשִׂישׂ, Kal et Hiphil. Deuteron. XXVIII. 63. Ies. XXXV. 1. LXII. 5. Inc. sec. cod. Norimb. Jerem. XXXII. 41. et alibi sæpius. — שָׂחַק, rideo, ludo. Prov. VIII. 30. XXXI. 25. — שִׁיר, canticum. Ies. XXX. 29. — שָׁלֵו, tranquillus. Inc. et LXX Zach. VII. 7. ubi pro εὐφραίνουσα alii habent εὐθηνοῦσα. — שָׂמַח: שָׂמֵחַ, Kal et Pih. Ps. CIII. 16. οἶνος εὐφραίνει καρδίαν ἀνθρώπου, vinum exhilarat cor hominis. Cf. Cohel. X. 19. et infra s. εὐφροσύνη. Lev. XXIII. 40. Symm. Ps. CIII. 16. οἶνον εὐφραίνειν καρδίαν ἀνθρώπου. Si lectio hæc sana est, ante εὐφραίνειν supplendum est εἰς τὸ, ut accusativus ab antecedente ἐκφῦσαι pendeat. Sed si fides habenda est Hieronymo, qui habet: et vinum lætificat cor hominis, Symmachus scripserat οἶνος εὐφραίνει κ. ἀ. ut quoque LXX habent. — *שָׂמֵחַ, verbale, lætus. Deut. XVI. 15. 1 Par. XXIX. 10. Esther. V. 14. et alibi sæpius. — שִׂמְחָה, lætitia. Jud. VI. 24. Ps. XLII. 4. et alibi. Adde Theod. Ezech. XXXV. 15. καθὼς ηὐφράνθης. Vulgat. sicuti gavisus es. — שַׁעֲשַׁע, Pih. a שָׁעָה, oblecto. Ps. XCIII. 19. — שָׂשׂוֹן, lætitia. Jer.

a VII. 32. Sir. XXII. 28. εὐφρανθῇς, *læteris*, h. e. *una fruaris*, unde alii legunt ὅμου πλησθῇς. Vide quoque supra s. v. שָׂבַע. Baruch. III. 34. ubi εὐφράνθησαν vel vertendum: *summa cum hilaritate*, h. e. *alacritate et promtitudine*, vel: *magis magisque splendent, splendore crescunt*, ad imitationem Hebr. שָׂמַח Prov. XIII. 9. Utramque interpretatio-
b nem confirmat v. 35. Idem valet de voce εὐφροσύνη v. 35.

ΕΥ'ΦΡΑΙΝΟ'ΜΕΝΟΝ ΠΟΙΕ'Ω, *lætum facio*. שִׂמַּח מִיגוֹן, *exhilaro a mœrore*. Jer. XXXI. 13.

ΕΥ'ΦΡΑ'ΤΗΣ, *Euphrates*, nomen fluvii celebris in Chaldæa. פְּרָת, idem. Gen. II. 14. XV. 18. Deut. I. 7. De nomine hujus fluvii vide Relandi Diss. Misc. P. I. p. 45. 94.

c *ΕΥ'ΦΡΟ'ΝΗΣΙΣ. תְּבוּנָה, *intelligentia, prudentia*. Aqu. sec. Heracleotam (in Catena PP. GG. in Psalm. T. II. pag. 630.) Psalm. LXXVII. 72. εὐφρονήσει. Sed vox hæc mihi merum vitium typographicum, et scribendum esse videtur ἐν φρονήσει. Cæterum confer Thiemii Diss. de Puritate Symm. p. 20. et 22.

d ΕΥ'ΦΡΟΣΥ'ΝΗ, *lætitia, convivium*. גְּדוּלָּה, *magnitudo*. Esth. I. 4. ubi pro εὐφροσύνης sine dubio reponendum est μεγαλοσύνης. — גִּיל, *exultatio*. Jer. XLVIII. 33. — הִתְנַשֵּׂא, infin. Hithp. *efferendo se*. Prov. XXX. 32. — חֶדְוָה, *lætitia, gaudium*. Esdr. VI. 16. — יוֹם טוֹב, *dies bonus*, h. e. *lætus*. Esth. VIII. 17. — טוּב לֵב, *bonitas cordis*, h. e.
e *lætitia, hilaritas*. Ies. LXV. 14. — מָשׂוֹשׂ, *gaudium*. Ies. XXXII. 13. 14. LXV. 18. Thren. II. 15. — מִשְׁתֶּה, *convivium*. Esth. IX. 19. μετ' εὐφροσύνης, *convivio*. — נֶבֶל, *nablium*, instrumentum musicum, quo in rebus lætis utebantur. Ies. XIV. 11. — *נָבַל, *stulte ago*. Prov. XXX. 32. ἐν εὐφροσύνῃ, vel, ut Grabius edidit: εἰς εὐφροσύνην. Legere mallem ἐν ἀφροσύνῃ, aut εἰς ἀφροσύνην. — נָוֶה, *habitatio*. Ies. XXXV. 7. f
ubi εὐφροσύνη est *locus, ubi libenter commorari solemus*. — סִכְלוּת, *stultitia*. Cohel. II. 3. ubi tamen iterum pro εὐφροσύνη legendum videtur ἀφροσύνη. Fortasse etiam legerunt שִׂכְלוּת. Sed prius ob v. 12. est magis verosimile. — צְדָקָה, *justitia*. Ies. LXI. 10. Ita Bielius Trommium secutus, sed perperam: nam εὐφροσύνη h. l. respondet Hebr. g
שׂוֹשׂ, *gaudendo*. — רִנָּה, *cantus*. Ps. CIV. 42. Ies. XIV. 7. XXXV. 10. et alibi. — רַנֵּן, Pih. *canto*. Ies. LII. 9. — רְנָנָה, *cantus*. Job. III. 7. XX. 5. — שׂוּשׂ: הֵשִׂישׂ, Kal et Hiph. Ies. LXI. 10. LXV. 18. — שְׂחוֹק, *risus*. Prov. XIV. 13. — שְׂמֹחַ, infin. *lætando*. Ies. XXXV. 14. — שִׂמַּח, Pih. *lætor*. Jud. IX. 13. — *שָׂמֵחַ, verbale, *lætus*. Prov. h
XXIX. 6. — שִׂמְחָה, *lætitia*. Gen. XXXI. 27. Num. X. 10. Deut. XXVIII. 47. et alibi sæpius. Aqu. Symm. Ps. XV. 11. Symm. Ps. XX. 7. et XLII. 4. — *שֶׁמֶן, *oleum, pinguedo*. Ies. XXV. 6. Scil. oleum et unguenta ex oleo sunt symbola hilaritatis et felicitatis in SS. Conf. Ps. XLV. 8. Sec. Cappellum in Nott. Critt. ad h. l. p. i
510. legerunt שְׂמֵחִים. — שָׂשׂוֹן. Esth. VIII. 17. Ies. XII. 3. — *תִּפְאֶרֶת, *gloria*. Esth. I. 4. sec. Origen. ubi εὐφροσύνην ceperim pro καύχησιν, quod Arundel. habet. Præterea legitur Joël. I. 5. ubi εὐφροσύνη καὶ χαρὰ huc e v. 16. irrepserunt. Baruch. III. 35. Vide notata supra ad εὐφραίνομαι. Judith. XII. 12. καὶ

ἰς εὐφροσύνην οἶνον, bibere vinum ad lætitiam. Ib. X. 3. ἱμάτια τῆς εὐφροσύνης, *vestes, quibus diebus festivis ac lætis ornabatur*. Sir. II. 7. ubi εὐφροσύνη *ipsam lætitiæ ac gaudii materiam* notat, *quæcunque tandem sit*, coll. ib. IV. 13. ubi Vulgat. habet *placor*, (h. e. suavitas, jucunditas et lætitia) et εὐφροσύνη permutatur cum ζωὴ in membro priore. Ibid. XIII. 18. Vulg. *in stultitiam*. Legit ἀφροσύνην, et ita quoque Syrus. Ibid. XV. 6. εὐφροσύνη non est *gaudium, quod ipse percipit*, sed *quod aliis creat sapiens*. Ibid. XXXVII. 4. εὐφροσύνη opponitur τῷ καιρῷ τῆς θλίψεως, adeoque *felicitatem, statum fortunatum ac prosperum* notat. 1 Macc. III. 2. bellum gerebant μετ' εὐφροσύνης, *felicissimo cum successu*. Hesych. εὐφροσύνη, εὐθυμία.

'ΕΜΠΛΗ'ΘΩ ΕΥ'ΦΡΟΣΥ'ΝΗΣ, *impleo lætitia*. הִגִּיל, Hiph. a גִּיל, *exulto*. Ies. XXIX. 19.

ΕΥ'ΦΡΟ'ΣΥΝΟΣ, *lætitiam afferens, lætus, hilaris*. Judith. XIV. 9. φωνὴ εὐφρόσυνος, *clamor summæ lætitiæ index, et gratulationis plenus*.

ΕΥ'ΦΥΗ'Σ, *bona indole præditus, qui natura habilis est ad aliquid*, it. *commodus, tempestivus, opportunus*. 3 Esdr. VIII. 3. εὐφυής. Vulg. *ingeniosus*. Syrus: ܡܗܝܪܐ, h. e. *peritus*, coll. Ps. XL. 2. In textu Hebr. Esdr. VII. 6. est מָהִיר. Confer quoque Josephum A. J. XI. 5. p. 560. ed. Hav. qui ἔμπειρος habet. Sap. VIII. 20. παῖς δὲ ἤμην εὐφυής, puer autem eram *bona indole præditus*. 2 Macc. IV. 32. εἰληφέναι καιρὸν εὐφυῆ, nactum esse *commodam* occasionem seu *opportunum* tempus. Phav. εὐφυής, ὁ εἰς πάντα δεξιὸς καὶ ἐπιτήδειος. Hesych. εὐφυής, ὁ ἐξ ἑτοίμου λέγων καὶ σκώπτων, μέτριος, σπουδαῖος, ὡραῖος, ἐπιεικής. Id. εὐφυΐα, ὀξύτης, γνῶσις.

ΕΥ'ΧΑΡΙΣ, *cui gratia inest, gratiosus*, item: *elegans*. Sap. XIV. 20. διὰ τὸ εὔχαρι τῆς ἐργασίας, propter *elegantiam* operis. Gloss. MS. in Sap. Εὐχαρεῖ (sc. Εὔχαρι), ὡραῖον. V. infra s. v. χάρις.

ΕΥ'ΧΑΡΙΣΤΕ'Ω, *gratias ago*. Ju- f
dith. VIII. 22. Sap. XVIII. 2. 2 Macc. I. 11. Cf. Lex. N. T. s. h. v.

* ΕΥ'ΧΑΡΙΣΤΗ'ΡΙΟΝ, *gratiarum actio*, it. *præmium grati animi testandi causa, remuneratio*. 2 Macc. XII. 45. κάλλιστον ἀποκείμενον εὐχαριστήριον, sec. Alex. ubi alii libri χαριστήριον. Polyb. V. 14. 8. εὐχαριστήρια θύειν τοῖς θεοῖς, ubi *sacrificia* notat, *quibus gratiæ aguntur*.

ΕΥ'ΧΑΡΙΣΤΙ'Α, *gratiarum actio*. g
תּוֹדָה, idem. Aqu. Psalm. XLI. 5. LXVIII. 31. et Amos IV. 5. Sap. XVI. 28.

ΕΥ'ΧΑ'ΡΙΣΤΟΣ, *gratiosus, comis, liberalis, beneficus*. חֵן, *gratia*. Al. Prov. XI. 16. γυνὴ εὐχάριστος ἐγείρει ἀνδρὶ δόξαν, mulier gratiosa est dulce decus mariti sui: ubi videndus Montfauconus.

ΕΥ'ΧΕΡΗ'Σ, *manu facile tractabilis, facilis, expeditus*. נָקֵל, Niph. a h
קָלַל, *levis*. Prov. XIV. 6. Judith. VII. 8. 2 Macc. II. 28. Hesych. εὐχερής, εὔκολος, εὔτομος.

ΕΥ'ΧΕΡΩ͂Σ, *facile, expedite*. Judith. IV. 5. Sap. VI. 2. 2 Maccab. II. 31. Palæph. LII. 6. Ignorat hunc vocabuli usum Thesaurus Stephani.

ΕΥ'ΧΗ', *votum*, it. *oratio, precatio*. דֶּלֶף, *stilla*. Prov. XIX. 13. οὐχ ἁγναὶ
εὐχαὶ ἀπὸ μισθώματος ἑταίρας. Verba i
hæc immane quantum ab Hebr. dissident. Eorum summa petita est ex Deut. XXIII. 19. Legerunt: נֶדֶר מֵאֶתְנַן אִשָּׁה וְלֹא טָהוֹר — נָדַר, *voveo*. Num. XXX. 11. Mal. I. 14. ubi vid. Bahrdtius. — נֶדֶר; נֵדֶר. Gen. XXVIII. 20. XXXI. 13. Lev. VII. 6. Adde Inc. Lev. XXII. 18. Suidas: εὐχαί, αἱ ὑποσχέσεις. Idem verbis Psalm. CXI. 5 8. hæc addit; εὐχὴ· γὰρ ἐπαγγελία

a Θεῷ τῶν κατ' εὐσέβειαν ἀφιερωμένων. — נָזִר, *nasiræatus*. Num. VI. 3. 8. 12. — *נֶפֶשׁ. Symm. Ps. XVI. 9. περὶ εὐχῆς ἐκύκλωσάν με, sec. Catenam PP. GG. T. I. p. 289. Si lectio sana est, נֶפֶשׁ in notione *desiderii* accepit, sed jure suspicor, eum ψυχῆς scripsisse. Confer L. Bos. Proleg. c. 3. — תָּעֻפָה, fut. Kal ab עוּף, *evolo*. Job. XI. 17. L. Bos.
b in Proleg. in LXX c. 3. pro εὐχὴ hic legendum putat ψυχὴ, Bielio vero תְּפִלָּה legisse videntur. Equidem reponere mallem αὐγὴ, *splendor tuus, diluculum erit ut aurora.* Vide Michaëlis Supplem. p. 1869. — *רָב, *multus*. Jerem. XI. 15. Non legerunt הַנְּדָרִים pro הָרַבִּים, sed affinitate literarum ב et נ decepti legerunt הָרִנִּים, vel הָרְנָנִים. Certe
c רִנָּה sæpius reddunt δέησιν. — תְּפִלָּה, *precatio*. Job. XVI. 17. Prov. XV. 9. 32. — תְּרוּמַת יָד, *agitatio manus*. Deut. XII. 6. 3 Esdr. II. 9. notat *id, quod voto largimur et consecramus*, s. *donum spontaneum*; ac Hebr. מִגְדָּנוֹת, *res pretiosæ*, respondet, coll. Esdr. I. 6. 3 Esdr. II. 7. Hebr. נְדָבָה Esdr. I. 4. coll. VIII. 58. et Esdr. VIII. 28.
d ΕΥ'ΧΗ' ΑΥ'ΤΟΥ͂ 'ΕΠ' ΑΥ'ΤΩ͂, *votum ipsius super illo*. נֹדֵר, *vovens*. Mal. I. 14.

ΕΥ'ΧΗ' ΧΑΡΜΟΣΥ'ΝΗΣ, *votum lætitiæ*. תּוֹדָה, *laudatio, celebratio*. Lev. XXII. 29.

ΕΥ͂ΧΟΜΑΙ, *voveo, vota facio, opto*, it. *oro, precor, supplico*. *אָלָה, *execror, devoveo*. Jud. XVII. 2. sec. Oxon. Explicandum est εὔξω h. l.
e e ratione *votorum*, quæ cum execrationibus fere conjuncta erant. Conf. v. 3. — אָסַר, *ligo*. Num. XXX. 10. *Ligare obligationem in animam suam est voto se obstringere.* — הִזִּיר, Hiph. a נָזַר, *separo*. Num. VI. 5. ubi bene sensum expresserunt. — הִפְלִיא, Hiph. *segrego*. Lev. XXVII. 2. — הִשִּׁיג, Hiph. a נָשַׂג, *consequor*. Num. VI. 21. ubi pro εὔξηται alii rectius εὕρη habent. — הִתְפַּלֵּל, f
Hithp. *supplico*. Num. XI. 2. XXI. 8. ηὔξατο πρὸς κύριον περὶ τοῦ λαοῦ, *supplicabat* ad Dominum pro populo. Vide et Deut. IX. 20. 26. — חָפֵץ, *desidero*. Jerem. XLII. 22. ἐν τῷ τόπῳ, ᾧ ὑμεῖς εὔχεσθε εἰσελθεῖν, in loco, in quem vos ingredi *optastis*. — *נָדַד, *elongo*. Amos VI. 3. הַמְנַדִּים, *elongantes*, οἱ εὐχόμενοι sec. Alex. et Compl. Drusio judice g
εὐχόμενοι non est lectio corrupta pro ἐρχόμενοι, quod reliqui libri habent, sed est alius interpretis, qui הַמְנַדְּרִים, a נָדַר, *vovere*, legerit. — נָדַר, *voveo*. Gen. XXVIII. 20. XXXI. 13. ηὔξω μοι ἐκεῖ εὐχὴν, *nuncupasti mihi ibi votum*. Vide et Jud. XI. 30. 1 Sam. I. 11. Jon. II. 10. ὅσα ηὐξάμην, h. e. juxta Gloss. MS. in Cant. Script. ὅσα ὑπεσχόμην. — נֶדֶר, *votum*. Prov. XX. 25. — נָזִיר, h
nasiræus, separatus. Num. VI. 13. 18. 19. — נָשָׂא, Pih. *effero me*. Jerem. XXII. 27. εἰς τὴν γῆν, ἣν αὐτοὶ εὔχονται ταῖς ψυχαῖς, in terram, quam illi animis *desiderant*. *Attollere animam ad aliquid, est cupere, animo ferri ad aliquid.* — עָתַר, *supplex oro*. Exod. VIII. 8. 9. Job. XXII. 27. — תְּפִלָּה, *precatio*. Jer. VII. 15. 3 Esdr. VIII. 50. ηὐξάμην i
ἐκεῖ νηστείαν, h. e. *præscripsi, proclamavi*, s. *constitui* ibi jejunium. Joseph. A. J. XI. 5. p. 561. νηστείαν αὐτοῖς παρήγγειλεν. In textu Hebr. Esdr. VIII. 21. legitur קָרָא. Sirac. XXXVIII. 9. εὖξαι κυρίῳ, *ora Dominum*. 2 Maccab. IX. 20. εὔχομαι μὲν τῷ Θεῷ τὴν μεγίστην χάριν, *voveo* quidem Deo maximas gratias.

sych. εὔχεσθαι, ἱκετεύειν, καυχᾶσ-, αὐχεῖν, λέγειν.

ΕΥ'ΧΡΗΣΤΕ'Ω, utilis sum. עָנָה, pondeo. Symm. Coh. X. 19. εὐχρηστήσει. Sensum expressit, et quim bene. Sermo enim ibi est de cunia, quæ omnia suppeditat nessaria ad vitam ac quasi respont votis humanis.

ΕΥ'ΧΡΗΣΤΙ'Α, utendi facilitas, us commodus. 3 Macc. II. 33. εὐχρηστίας ἐστέρουν, bono usu privabant. uid. εὐχρηστία, ἡ καλὴ χρῆσις.

ΕΥ'ΧΡΗΣΤΟΣ, utilis. חֵן, gratia. rov. XI. 16. ubi tamen pro εὔχρηστος alii rectius εὐχάριστος habent. — חֵפֶץ, desiderium. Prov. XXXI. 13. ene quoad sensum. Nam חֵפֶץ etonymice rem notat, in quam vontas et desiderium fertur. Sap. III. 13.

ΕΥ'ΨΥΧΙ'Α, animositas, fortitudo, agnanimitas. 2 Macc. XIV. 18. Macc. VI. 11. Cf. Suidam in h.

ΕΥ'ΨΥΧΟΣ, lætus, alacris, aniosus, magnanimus. Prov. XXX. 1. ἀλέκτωρ ἐμπεριπατῶν θηλείαις εὔψυχος (Ald. et Compl. εὐψύχως), allus incedens inter gallinas alacris. Aliter in textu Hebr. Conf. ad h. l. Fulleri Miscell. Sacr. Lib. V. c. 12. p. 649. Hesych. εὔψυχος, ἱλαρός. Maccab. IX. 14. οἱ εὔψυχοι τῇ καρδίᾳ, animosi corde.

ΕΥ'ΨΥ'ΧΩΣ, animose, forti et magno animo, alacriter. Prov. XXX. 31. V. s. v. εὔψυχος. 2 Macc. VII. 20. animo forti. 3 Macc. VII. 18. χορηγήσας αὐτοῖς εὐψύχως, suppeditavit illis benevole.

ΕΥ'Ω'ΔΗΣ, bene olens, fragrans. בֹּשֶׂם : בֶּשֶׂם, aroma. Ex. XXX. 25. — טוֹב, bonus. Symm. Cohel. VII. 2. Præterea legitur hæc vox apud Symm. Cohel. X. 1. ubi ad quamnam vocem Hebr. referenda sit, incertum est. Potest referri ad יַבִּיעַ, vaporare faciet, ita ut ad h. v. suppleatur אֲשֶׁר, vel statui potest, Symmachum, omissa voce יַבִּיעַ, sequens שֶׁמֶן per ἔλαιον εὐῶδες transtulisse. 3 Maccab. VII. 16. εὐωδεστάτοις ἄνθεσι, floribus optimi odoris. Suidas: εὐώδει, εὐόδμῳ. Eodem modo quoque explicat Schol. Hom. Il. III. 382. f

ΕΥ'ΩΔΙ'Α, bonus odor, fragrantia. *מִנְחָה, donum, oblatio. Num. XXVIII. 8. sec. Oxon. Scil. vocem Hebr. intellexerunt de sacrificio Deo grato et accepto, de quo vox εὐωδία in N. T. haud raro adhibetur. — נִיחוֹחִין, Chald. plur. res grati odoris. Esdr. VI. 10. Dan. II. 46. 3 Esdr. I. 12. μετ' εὐωδίας. Sed e collatione 2 Paral. XXXV. 13. apparet, potius scribendum esse μετ' εὐοδίας. Respondet enim ibi Hebr. בְּצַלְחוֹת, quod a צָלַח, felicem esse, derivarunt, cum qua voce εὐωδίας nullo modo conciliari potest. LXX ibi habent καὶ εὐωδώθη. Vulg. in loco Esdræ habet cum benevolentia, et ita quoque Syrus. Videntur legisse εὐδοκίας. Sir. XXXVIII. 13. ubi tamen legere mallem εὐοδία hoc sensu: Est tempus, quo medicorum manus successum sortiuntur. 3 Esdr. I. 12. ubi εὐωδία condimenta notat. g h

'ΟΣΜΗ' ΕΥ'ΩΔΙ'ΑΣ, odor fragrantiæ. לֶחֶם, cibus. Lev. III. 11. Sermo ibi est de oblatione, seu sacrificio, quod cibus Jovæ dicitur, quem accommodate loquendi rationi Hebræorum de odore fragrante explicarunt. — רֵיחַ נִיחוֹחַ, odor quietis, h. e. pergratus. Genes. VIII. 21. Exod. XXIX. 18. et alibi sæpius. Sir. L. 18. i

ΕΥ'ΩΔΙΑ'ΖΩ, odoratum reddo, bonum odorem edo. נוֹבֵב, Pih. a נָבַב, facundum seu cantare facio. Zach. IX. 17. sec. ed. Rom. οἶνος εὐωδιάζων, vinum bene fragrans, cui sunt aromata admixta. Græcis alias tale vinum ἀνθοσμίας οἶνος dicebatur,

a de quo videndus est Hesychius ac Suidas s. h. v. ubi conferendi sunt Intt. Adde Polluc. Lib. II. cap. 4. sect. 77. Confer et de vino quodam odorato, quod σαπρίας dicebatur, Hermippi locum apud Athen. Deipn. Lib. I. cap. 23. Sir. XXXIX. 17. ὡς λίβανος εὐωδιάσατε ὀσμήν. Confer ad h. l. Hos. XIV. 7. Cant. IV. 11. Musæum de Her. et Leand. v. 48.
b et Clem. Alex. Strom. Lib. VIII. p. 933. 12.

ΕΥ'ΩΝΙ'ΖΩ, *vilipendo.* זֻלּוּת, *res viles, vilitates.* Aqu. Ps. XI. 9. κατὰ τὸ ὕψος εὐωνισμένοι τοῖς υἱοῖς τῶν ἀνθρώπων, quanta est eorum superbia et insolentia, tantus erit contemtus eorum apud omnes. Legit זִלּוֹת, aut זָלוּת, æque ac Symm. qui habet εὐτελεῖς. Suidas: εὔωνοι,
c εὐτελεῖς.

ΕΥ'Ω'ΝΥΜΟΣ, *sinister.* הִשְׂמִיל, Hiph. *sinistram peto.* Ez. XXI. 16. ἐκ δεξιῶν καὶ ἐξ εὐωνύμων, sc. μερῶν, a dextris et sinistris partibus. — *צָפוֹן, *septentrio.* Jos. XIII. 3. — שְׂמֹאל, *sinister.* Num. XX. 17. Jos. XXIII. 6. 2 Sam. XVI. 6. et alibi. — שְׂמָאלִי, idem. 2 Reg. XI. 12.

d ΕΥ'ΩΧΕ'Ω, *convivio excipio, epulum præbeo.* ΕΥ'ΩΧΕ'ΟΜΑΙ, *epulo excipior.* Judith. I. 16. εὐωχούμενος ἦν ἐκεῖ, *convivia faciebat ibi.* 3 Macc. VI. 14. εὐωχοῦντο δὲ ὑπὸ τοῦ βασιλέως, *epulis excipiebantur* a rege.

ΕΥ'ΩΧΙ'Α, *convivium, epulum, voluptas in epulis.* 3 Macc. IV. 1. 8. VI. 25. 30. — *lætitia, felicitas quæcunque.* Fragm. Esth. IV. et VIII.
e 23. ἐπίστρεψον τὸ πένθος ἡμῶν εἰς εὐωχίαν. Hesych. εὐωχία, εὐφροσύνη.

'ΕΦΑΔΑΝΩ'. Vide supra ἀφαδανῶ.

'ΕΦΑ'ΛΛΟΜΑΙ, *insilio.* צָלַח, *invado.* 1 Sam. X. 6. ἐφαλεῖται ἐπί σε πνεῦμα κυρίου, *furore divino corripieris.* Idem legitur ib. XI. 6. XVI. 13.

'ΕΦΑΜΑΡΤΑ'ΝΩ, *ad peccandum induco* vel *allicio.* הֶחֱטִיא, Hiph. f
peccare facio. Jer. XXXII. 35.

'ΕΦΑ'ΠΤΩ, *annecto, alligo.* 'Εφάπτομαι, *attingo, tango, edo.* הִגִּישׁ, Hiph. a נָגַשׁ, *facio appropinquare.* Amos VI. 3. ἐφαπτόμενοι σαββάτων ψευδῶν. Ita Bielius. Ibi autem duæ versiones coaluerunt, et ἐφαπτόμενοι sine dubio est alius interpretis, qui pro וַתַּגִּשׁוּן fortasse legit וַתִּגְּעוּן coll. IX. 5. — נָגַע, *tango.* Amos g
IX. 5. — קָשַׁר, *ligo, alligo.* Deut. VI. 8. XI. 18. 2 Maccab. VII. 1. ἀπὸ τῶν ἀθεμίτων ὑείων κρεῶν ἐφάπτεσθαι, *edere* contra legem carnes porcinas. Sic Inc. Lev. XXII. 6. Hebr. אָכַל per ἅπτεσθαι interpretatur. Sic et *attingere* significat *comedere* apud Plinium H. N. Lib. XII. c. 6. ubi ita: *Edixerat Alexander, ne quis agminis sui id pomum attingeret,* quod Theophrast. Lib. IV. cap. 3. per h
μὴ ἐσθίειν expressit.

*ΕΦΑΡΜΟ'ΖΩ, *accommodo, adapto, concinno.* 4 Macc. XI. 10. Suidas: ἐφαρμόζω. δοτικῇ.

'ΕΦΕ'ΔΡΕΥΣΙΣ, *sessio.* יָשַׁר, *dirigo.* Aqu. Job. XXXVII. 3. ἐφέδρευσις αὐτοῦ, *sessiones* ejus. Ita Bielius. Sed ἐφέδρευσις est ibi potius *consideratio, observatio,* i. q. ἐφεδρεία. Aquila vocem יְשָׁרֵהוּ, *directiones ejus,* a שׁוּר, *intueri,* derivavit. Vulgat. *ipse considerat.* Kreyssigio hæc vox delenda videtur. Nam quum in cod. i
Reg. legatur ἐφεδρεύει εἰς αὐτὸ, nescit, an Aquila scripserit ἐφεδρεύσει εἰς αὐτὸ s. αὐτόν.

'ΕΦΕΛΚΥ'Ω, *attraho, protraho.* מָשַׁךְ, *traho.* Ies. XIV. 1. sec. Ald. Compl. ἡμέραι αὐτοῦ οὐ μὴ ἐφελκυσθῶσι, dies ejus neutiquam *protrahentur.* Eadem verba habet quoque Theod. Ies. XIII. 22. Ep. Jerem. 37. ὅταν δέ τις αὐτῶν ἐφελκυσθεῖσα ὑπό τινος τῶν παραπορευομένων κοιμηθῇ,

ndo vero aliqua illarum *attracta allecta* (Vide s. v. ἐφέλκω.) a piam prætereuntium compressa it. Lucian. Amorr. pag. 566.

ΕΦΕ'ΛΚΩ, idem. הֶאֱרִיךְ, Hiph. *ongo*. Num. IX. 19. Sap. XIV. ἐφελκόμενον, *attracta*, sensu memorico, pro *allecta*. Sic 4 Macc. . 21. ἐφέλκεσθαι τοὺς ἀκούοντας it *voluptate aures permulcere*.

ΕΦΕ'ΣΤΙΟΣ, *qui ad focum vel la- est* s. *manet, domesticus, incola, cilinus, qui in aliena domo habitat, grinus*. Al. Sirac. XXXVII. 14. e ἀφέστιος. Hesych. ἐφέστιοι, ἔνοιδοι ἑστίαν καὶ οἶκον ἔχουσιν. ξένοι, ημοι, οἰκέται, Σκυθῶν βασιλέως ἀάται.

ΕΦΕΣΤΡΙ'Σ, *vestis, quæ aliis superinduitur, amiculum, pallium, læ- sagum, paludamentum*. מְעִיל, *lium, vestimentum extimum*. Symm. iam. II. 19. XXIV. 12. Job. I. Hesych. ἐφεστρὶς, χλανίς. Pollux). VII. sect. 61. αἱ δὲ ἐφεστρίδες ἀμφιεστρίδες. Mœris: ἐφεστρὶς, τὸ τοῖς ἱματίοις ἐπίβλημα, ἣν καὶ μανν καὶ χλαμύδα καὶ σύῤῥην καλοῦσι, στολὴν, καὶ ἀστράβην, καὶ κολόβιον, Artemid. Oneir. Lib. II. c. 3. Suidam.

'ΕΦΗΒΙ'Α, *pubertas, adolescentia*. נְעוּרִי, idem. Aqu. Ps. CXXVI. ἐφηβιῶν. Hesych. ἐφηβίαν, νεωτέραν. Macc. IV. 9. ubi ἐφηβία notare detur *locum*, in quo *exercentur et nvenire solent exercitationis causa hebi*, i. q. ἐφηβεῖον. Vide ad h. l. rotium, qui ἐφηβεῖον legendum suscatur, et Spicil. II. p. 83.

"ΕΦΗΒΟΣ, *puber, adolescens*. 2 lacc. IV. 12. Hesych. ἐφήβων, νεωρων. Lex. Cyrilli MS. Brem. ἔφηος, ὁ ἀπὸ ιδ' ἐτῶν ἕως κα' ἔτη.

"ΕΦΗΛΟΣ, *qui laborat vitio, quod ηλὶς dicitur*, h. e. *qui maculas tanuam clavos in facie habet, qui claum habet in oculis, qui sanguineos abet oculos, lippus*. דַּק, *tenuis, gracilis*. Lev. XXI. 19. ἢ ἔφηλος, ἢ πτίλλος τοὺς ὀφθαλμοὺς, sive maculas in fronte habens, sive cui ex ciliis pili periere. Vulg. *lippus*. Schol. Ed. Rom. ἔφηλος, ἀῤῥώστημα καταμελαίνειν εἶδος τὴν ἐπ' ἄκρου δέρματος ὄψιν, ἐπ' αὐτοῖς δεικνύμενον μετώποις. Hesych. ἔφηλος, ἔφυλος (hæc vox litura sananda videtur), ὑψηλοφόρος, ἢ ἐφηλίδας ὡς ἥλους ἔχων εἰς τὴν ὄψιν. Cyrillus Alex. Lib. XII. de Ador. ἔφηλον appellari docet τὸν τὴν ἐφηλίδα τὴν καλουμένην ἐπ' αὐτοῖς ἔχοντα μετώποις. De hac autem ita Suidas: ἐφηλὶς, ἡ ἐκ τοῦ ἡλίου παρὰ τὸ πρόσωπον γινομένη ἔκκαυσις καὶ μελανία, καὶ πάθος παρὰ τὸ πρόσωπον γινόμενον. εἴρηται ἀπὸ τοῦ ἡλίου. γράφεται καὶ ἔφηλις. In Gloss. Brem. ἔφηλος exponitur αἱματωειδεῖς ἔχων ὀφθαλμούς. Confer Bonfrerium ad Lev. l. c. p. 684. et Suiceri Thes. Eccl. T. I. p. 1289.

'ΕΦΗΜΕΡΙ'Α, *ministerium diurnum, functio hebdomadis circulo definita, et ipsa familia* s. *classis sacerdotum*. *לְשָׁכוֹת plur. *cubicula, cellæ, conclavia*. Al. 1 Par. IX. 33. Intelleguntur autem h. l. *cellæ, in quibus templi ministri habitabant*. Conf. Simonis Lex. Hebr. s. h. v. et נִשְׁכָּה. — מַחֲלֹקֶת, *divisio*. 1 Par. XXIII. 6. XXVIII. 13. 21. et alibi. — מְלָאכָה, *opus, functio*. 2 Par. XIII. 11. — מִשְׁמָר, *custodia*. Neh. XII. 24. Inc. 1 Par. XXV. 8. — מִשְׁמֶרֶת, idem. 1 Par. XXV. 8. XXVI. 12. 2 Par. XXXI. 16. 17. 3 Esdr. I. 1. Hebr. עֲנִיָּה 2 Chron. XXXV. 15. Hesych. ἐφημερία, ἡ τῆς ἡμέρας λειτουργία. Ita etiam Suidas, Lex. Cyrilli MS. et Etym. M. in quo etiam ratio redditur, cur ita dicatur; nimirum διὰ τὸ εὐμετάβλητον πρὸς τὴν τῆς ἑκάστης ἡμέρας κατάστασιν. Iisdem etiam πατριὰ exponitur, et in Lexico præterea Cyrilli ἡ λειτουργία τῆς ἑβδομάδος. Idem: ἐξ ἐφημερίας, ἐκ συνεχοῦς λειτουργίας. 'Εφημερία δὲ κυρίως τὸ παρ-

a ἑβδομαρίων. Conf. Lex. N. T. s. h. v.

'ΕΦΘΟ'Σ, *elixus, coctus.* בָּשֵׁל, *coctilis.* Num. VI. 19. — מְבֻשָּׁל part. Pyh. *coctus.* 1 Sam. II. 17. Hesych. ἑφθὸν, τὸ ὀπτημένον. Lex. Cyrilli MS. Brem. ἑφθὸν, σὺν ὕδατι ἑψητόν.

'ΕΦΙΚΝΕ'ΟΜΑΙ, *assequor, pervenio.* Symmach. Job. XXXII. 12.
b עֲדֵיכֶם, *et ad vos,* transtulit: καὶ μέχρι τοῦ ἐφικέσθαι ὑμῶν, *et usque quo pertingeretis.* Vulgatus Symmach. secutus habet: *et donec putabam vos aliquid dicere.* Sir. XLIII. 32. 36. Legitur præterea apud Symm. Job. XI. 8. ubi verba מַה־תִּפְעָל transtulit ἀπορήσεις, πῶς ἂν ἐφίκοιο, incertus hærebis, quomodo *adieris,* h. e. nullus tibi ad eum patebit aditus.
c Apud eundem Cohel. XI. 10. Hebr. מָצָא respondet: ὅσα ἂν ἐφίκηται, quæcunque *attigerit.* Vulg. *quodcunque facere potest.* Bene quoad sensum.

'ΕΦΙΚΤΟ'Σ, *quem assequi possumus, possibilis.* 2 Macc. XV. 39. τοῦτο ἐφικτὸν ἦν μοι, hoc *possibile* mihi erat. Hes. ἐφικτὸν, δυνατὸν, καταληπτόν. Pro δυνατὸν vocem sæpe etiam adhibet Plutarchus, ut ab initio
d Thesei, in Æmilio p. 268. et in Pyrrho pag. 391. Vide quoque Spanhemium ad Julian. p. 22.

*''ΕΦΙΜΕ. צְפִי, *prospice.* Theod. Jer. XLVIII. 19. Vox hæc vitiata forte pro ἔπιδε posita est, judice Montfauconio ad h. l.

''ΕΦΙΠΠΟΣ, *qui equo insidet, eques.* 2 Macc. XI. 8. XII. 35. 4 Macc. IV, 10.

e 'ΕΦΙ'ΠΤΑΜΑΙ, *advolo, involo.* *דָּאָה, *vola.* Jer. XLIX. 22. ubi Grabius addidit: καὶ ἐφιπτήσεται. Cod. Norimb. habet καὶ ἐπιστήσεται. Ep. Jerem. 19.

*''ΕΦΙΣΟΣ, *similis, æqualis, par.* Sir. IX. 10. sec. Vat. Reliqui libri habent ἴσος et ἐπίσης.

'ΕΦΙ'ΣΤΗΜΙ, *insto, adsto, supervenio, insisto, constituo, firmo, inhibeo, præfectus sum, insurgo, ingruo, invado, adorior, præficio, colloco, pono, appono.* הֶחֱזִיק Hiph. *corroboro.* Jer. LI. 12. ἐπιστήσατε φαρέτρας, *statuite* pharetras. — הָעִיף Hiph. ab עוּף, *volare facio.* Prov. XXIII. 5. ἐὰν ἐπιστήσῃς τὸ σὸν ὄμμα πρὸς αὐτὸν, si *infigas* oculum tuum in illum. — הִצְטַיֵּר Hithp. a צִיר, *legatum me fingo.* Jos. IX. 4. ubi tamen pro ἐπεστήσαντο, quod Ald. et Compl. f
habent, sine dubio legendum ἐπεσιτίσαντο, quod alii habent et Masius jam e Syro correxit. Voces hæ facile invicem permutari potuerunt. Legerunt autem cum Daleth וַיִּצְטַיָּדוּ, quod significat *sumserunt sibi viaticum.* Confer Scharfenb. ad Cappelli Crit. S. pag. 749. — הֵקִים Hiph. a קוּם, *erigo.* Jos. VII. 26. Jer. XXIX. 10. ἐπιστήσω g
τοὺς λόγους μου ἐφ' ὑμᾶς, *firmabo* verba mea super vos. — הֵשִׁיב Hiph. a שׁוּב, *reduco.* 2 Sam. VIII. 3. Ies. I. 26. ἐπιστήσω τοὺς κριτάς σου ὡς τὸ πρότερον: ubi ἐπιστήσω est *præficiam.* Vulg. *instituam.* Bene quoad sensum.—הִשְׂכִּיל Hiph. *intellegentiam consequor.* Neh. VIII. 13. ἐπιστῆσαι πρὸς πάντας τοὺς λόγους τοῦ νόμου, verte: ut adstarent prælectioni omnium præceptorum legis, adeoque ut eorum intellegentiam consequerentur. Mallem tamen hic legere vocem ab ἐπιστήμη derivatam. — מָנַע, *inhibeo.* Ezech. XXXI. 15. — נִלְחַם Niph. *pugno.* Jer. XXI. 2. βασιλεὺς Βαβυλῶνος ἐφέστηκεν ἐφ' ἡμᾶς, rex Babylonis *adortus est* nos. Conf. Act. VII. 5. — נִצַּב : הִצִּיב : h
הִתְיַצֵּב, Niph. Hiph. et Hithp. a יָצַב. Gen. XXIV. 43. ἐφέστηκα ἐπὶ τῆς πηγῆς τοῦ ὕδατος, *adsto* ad fontem aquæ. Vide et Num. XXIII. 6. Amos IX. 1. Jos. VI. 27. ἐπίστησε

ὶς πύλας αὐτῆς, *stare facit* portas us. Conf. 1 Reg. XVI. 34. Ruth. I. 5. εἶπε τῷ παιδαρίῳ αὐτοῦ τῷ ἐφεστῶτι ἐπὶ τοὺς θερίζοντας, dicebat uero suo, qui *præfectus* erat messoribus. Vide et 1 Reg. IX. 23. Sam. XXII. 17. εἶπεν ὁ βασιλεὺς ῖς ἐφεστηκόσιν ἐπ' αὐτὸν, dicebat rex lis, qui *adstabant* illi. Jerem. LVI. 14. ἐπίστηθι καὶ ἑτοίμασον, urge et præpara te. — נָתַן, *do.* ev. XVII. 10. ἐπιστήσω τὸ πρόσωπόν ου ἐπὶ τὴν ψυχὴν, *ponam faciem eam contra animam*, h. e. *iratus uniam*. Vide et Lev. XX. 3. 6. XXVI. 17. Ies. III. 3. ἐπιστήσω νεανίσκους ἄρχοντας αὐτῶν, *constituam* juvenes in duces illorum. — סָמַךְ, *ulcio*. Ies. LXIII. 5. ὁ θυμός μου ἐπέστη, ira mea *supervenit*. Confer ap. XIX. 1. — עָמַד, *sto, maneo.* x. VIII. 22. ἐφ' ἧς ὁ λαός μου ἐπιστῇ ἐπ' αὐτῆς, in qua populus meus *ommoratur*. Lev. XIX. 16. οὐκ ἐπιστήσῃ ἐφ' αἷμα τοῦ πλησίον σου, non *nsurges* adversus sanguinem proximi tui. 1 Sam. XVII. 51. ἐπέστη ἐπ' αὐτὸν, *adoriebatur* illum. 2 Sam. I. . ἐπίστηθι δὴ ἐπάνω μου, καὶ θανάτωσόν με, *invade*, quæso, me, et occide ne. Suidas: ἐπίστηθι, ἐπινέχθητι, ἐπιθητι. 2 Sam. I. 10. Ezech. X. 18. ἐπέστη ἐπὶ τὰ χερουβὶμ, *stabat* super Cherubim. Ez. XXIV. 24. περὶ κρίσεως αἵματος οὗτοι ἐπιστήσονται, judicio anguinis hi *præfecti erunt*. Aqu. Symm. Theod. Prov. XXV. 6. — פָּקַד, *visito*. Lev. XXVI. 16. ἐπιστήσω ἐφ' ὑμᾶς τὴν ἀπορίαν, *inducam* n vos animum perplexum. Num. I. 50. ἐπίστησον τοὺς Λευίτας ἐπὶ τὴν σκηνὴν, *præfice* Levitas tabernaculo. Vide et Jer. XLIX. 18. L. 44. Jer. LI. 27. ἐπιστήσατε ἐπ' αὐτὴν βελοστάσεις, *statuite* contra illam machinas. — *רָפַף, *palpito, alas motito*. Job. XXVI. 11. ἐπιστάθησαν sec. Alex. Fortasse legendum ἀπεστάθησαν. — שׂוּם: הֵשִׂים Kal et Hiph. *pono*. Ex. I. 11. ἐπέστησεν αὐτοῖς ἐπιστάτας τῶν ἔργων, *præfecit* illis præfectos operum. Suidas: ἐφίστη, ἔταττεν, ὥριζεν, κ. τ. λ. Ies. XXI. 4. ἡ ψυχή μου ἐφέστηκεν εἰς φόβον, *anima mea infixa est in timorem*, h. e. *timore penitus perculsa est*. Ies. XLI. 22. ἐπιστήσομεν τὸν νοῦν, *advertemus* mentem. — שׁוּת: הֵשִׁית, Kal et Hiph. *pono*. Exod. VII. 23. οὐκ ἐπέστησε τὸν νοῦν αὐτοῦ οὐδὲ ἐπὶ τούτῳ, neque huic etiam mentem advertebat. Conf. Prov. XXII. 17. XXVII. 23. — שָׁנָה Pih. *muto*. Job. XIV. 20. ἐπέστησας αὐτῷ τὸ πρόσωπον, *ponis contra* illum facies. Legendum sine dubio est ἀπέστησας. Vulg. *immutabis*. Itala: *mutasti*. — שָׁפַת, *dispono*. 2 Reg. IV. 38. ἐπίστησον τὸν λέβητα, *appone* lebeta. Vide et Ezech. XXIV. 4. Judith. VIII. 3. *urgere, incitare*. Sap. VI. 5. φρικτῶς καὶ ταχέως ἐπιστήσεται ὑμῖν, terribiliter et celeriter vobis *superveniet*. Sir. XII. 12. ἐπίστησον τὴν ψυχήν σου, *appone* s. *adjice animum tuum*, h. e. *adverte, dilegenter eum observa*. Ibid. XL. 27. χρυσίον καὶ ἀργύριον ἐπιστήσουσι πόδα, aurum et argentum *firmabunt* pedem.

ἘΦΟΔΕΥΤΗΣ, *qui obeundo lustrat, explorator*. מְרַגְּלִים, *exploratores*. Aqu. Gen. XLII. 9. ἐφοδευταί. LXX κατάσκοποι.

ἘΦΟΔΕΥΩ, pr. *circumeo, obeo*. (Theophr. Char. 6.) Sed, quia exploratores obeunt regiones et insidiantur incolis, cœptum est usurpari non modo pro *insidiari*, sed etiam pro *explorare*. חָפַר, *pervestigo*. Deut. I. 22. ἐφοδευσάτωσαν ἡμῖν τὴν γῆν, *explorent* nobis terram. Hesych. et Suid. ἐφοδευσάτωσαν, κατασκοπησάτωσαν. Confer Judith. VII. 6. 1 Macc. XVI. 14. 2 Macc. III. 8. — שׁוֹרֵר, *observator*. Aqu. Psalm. V. 9. ἐφοδεύοντάς μοι, *insidiantes* mihi.

ἘΦΟΔΙΑΖΩ, *ad iter sumo neces-*

a saria. הִצְטַיֵּד Hiph. a צוּד, *in viaticum sumo.* Jos. IX. 12. θερμοὺς ἐφωδιάσθημεν αὐτοὺς, calidos illos, sc. panes, *ad iter sumsimus.* Cod. 131. Holm. habet ἐφοδιάσθημεν. Hesych. ἐφωδιάσθημεν, τὰς χρείας τῆς ὁδοῦ ἐλάβομεν.

*ΕΦΟ´ΔΙΟΝ, *viaticum, commeatus,* in genere *subsidium quodvis,* it. *occasio.* Hinc:

b 'ΕΦΟ´ΔΙΟΝ 'ΕΦΟΔΙΑ´ΖΩ, *viaticum suppedito.* הַעֲנֵיק הַעֲנִיק Hiph. *munerando munero.* Deut. XV. 13. ἐφόδιον ἐφοδιάσεις αὐτὸν, viaticum illi dabis. Suidas: ἐφόδια, τὰ πρὸς τὴν ὁδὸν ἐπιτήδεια ἀναλώματα. Legitur præterea ἐφόδιον in prologo Sirac. ubi in universum *adjumentum, subsidium* notat.

"ΕΦΟΔΟΣ, *aditus, adventus, impe-*
c *tus, invasio.* 1 Macc. IX. 68. ἡ ἔφοδος αὐτοῦ κενὴ, *invasio* ipsius frustranea. Vide et 2 Macc. XV. 8. 1 Macc. XI. 44. εὐφράνθη ὁ βασιλεὺς ἐπὶ τῇ ἐφόδῳ αὐτῶν, lætabatur rex de *adventu* illorum. Vide et 2 Macc. XIV. 21. 2 Macc. V. 1. δευτέραν ἔφοδον εἰς Αἴγυπτον ἐστείλατο, secundam *expeditionem* in Ægyptum suscipiebat. Hesychius: ἔφοδος, ὁρμὴ, ἄφιξις, ἐπιδρο-
d μὴ, παρουσία, βλάβη.

*ΕΦΟ´ΜΟΙΟΣ, i. q. ἀφόμοιος, (quod vide supra) cum quo etiam permutatur in libris nonnullis in Prol. Syr. sec. Vat.

'ΕΦΟΡΑ´Ω, *inspicio, adspicio, intueor.* הִבִּיט Hiph. a נָבַט, idem. XXVIII. 24. — *הָלַךְ בְּמִשְׁפָּט, *eo ad judicium.* Job. XXXIV. 24. ubi pro Hebr. *ad eundum ad Deum*
e *in judicium* LXX habent: ὁ γὰρ κύριος πάντας ἐφορᾷ. Sensum liberius expresserunt. — עַיִן, *oculus.* Zach. IX. 1. — רָאָה, *video.* Job. XXII. 12. Psalm. CXII. 5. Ezech. IX. 9. Adde 4 Macc. XIII. 13.

ΟΥ´Κ 'ΕΦΟΡΑ´Ω, *non inspicio.* רָחַק מִן, *longe absum ab aliquo.* Job. XXI. 16. ἔργα δὲ ἀσεβῶν οὐκ ἐφορᾷ, *abominatur* improborum agendi rationem.

*ΕΦΟ´ΡΙΟΝ, *conterminale, confinium, fines.* Pollux Onom. IX. 8. יְבוּל, *productio, proventus, fructus.* Jud. VI. 4. sec. Alex. Oxon. τὰ ἐφόρια: ubi vel legerunt גְּבוּל vel sensum expresserunt, vel denique scribendum est ἐκφόρια, ut habent Ald. et Compl. Lucifer Calarit. Lib. de Regibus Apostaticis: *et corrumpebant fines terræ.*

'ΕΦΟΡΜΑ´Ω, *irruo.* צָלַח, *seu findo, penetro.* Symm. Jud. XIV. 6. ἐφώρμησεν. Bene quoad sensum. Sermo enim ibi est de *correptione spiritus divini,* de qua Arabicum اضلجع sec. Gieuharum et Camusum est vocabulum solemne.

"ΕΦΟΡΟΣ *inspector.* אֱלֹהַּ, *Deus.* Inc. Ps. LVIII. 10.

'ΕΦΟΥ´Δ ΒΑ´Ρ, Hebr. אֵפוֹד בַּד, *amiculum linteum.* 1 Sam. II. 18. Inde apud Hesychium: ἐφοὺδ βαρ, ἱερατικὸν ἔνδυμα. τὸ δὲ βὰρ μακρὸν λέγεται. Conf. Heinsii Aristarch. Sacr. p. 184. Humphr. Hodium de Text. Bibl. Orig. p. 215. et notata supra in v. βάρ. Lex. Cyrilli MS. 'Εφοὺδ τὸ ἐφοὺδ 'Ελληνικῇ διπλοΐδι ἔοικεν. τὸ μῆκος πήχεων (legendum videtur πηχαῖον), ἔκ τε χρωμάτων (lege χρωμάτων) συντόνων καὶ χρυσοῦ συμπεπλεγμένον. Τοῦτο δὲ ἐφόρει ἐπάνω τοῦ ποδήρη (scribe ποδήρους). Ποδήρης δέ ἐστι λινοῦν ἔνδυμα βύσσινον, χιτὼν περιζαμένον (repone περιεῤῥαμμένος) τῷ σώματι, καὶ τὰς χεῖρας (l. χειρίδας) τοῖς βραχίοσι κατεσφιγμένον (l. κατεσφιγμένος). Κέχυται δὲ ἕως τῶν σφυρῶν. Ὧ ἐπιζώννυται κατὰ τὸ στῆθος ὁ ἱερεύς. Conf. Joseph. A. J. Lib. III. c. 7. et quæ inde repetuntur apud Hesychium in ἐφοὺδ, et quæ e Lex. MS. in Bibl. Coisl. affert Montfauconus p. 609. nec non Braunium de Vestitu Sacerd. Hebr. Lib. II. c. 6. §. 436. — *אָרוֹן, *arca,* spec. *arca fœderis.* Jud. XIV. 18. ἐφοὺδ.

ȝerunt aut potius substituerunt ‎אֲנִי, partim quoniam v. 3. de illo hija narratur, eum cum Ephodo ·uisse, partim quoniam ad Deum ısulendum non arca, sed Ephos adhibebatur. Etiam Josephus c testatur A. J. VI. 6. 3. ubi le-:ur : λαβόντα τὴν ἀϱχιεϱατικὴν στο-ν. Fortasse etiam versio Alex. c interpolata est e loco simili c. XX. 7. quocum confer Joseph. . J. VI. 14. 8.

*᾽ΕΦΡΑΪΜ, *Ephraim*. Hos. VII. ubi vel voce ᾽Εφϱαΐμ Hebr. ‎אֹפְרֵם, *oquens eos,* literis Græcis exprimere oluerunt, vel vox hæc e v. 8. huc repsit. Amos VI. 7. ἐξ ᾽Εφϱαΐμ de uo addiderunt, et ita quoque Itala. Rejecit illud *ex Ephraim* quoque Hieronymus ut superfluum. Sem-ero autem videtur corruptum esse ex ‎סְרוּחִים.

᾽ΕΦΥ´ΒΡΙΣΤΟΣ, *contumeliosus, probrosus.* Sap. XVII. 7. ἔλεγχος ἐφύβϱιστος.

᾽ΕΧΕ´ΤΛΗ, *stiva, ea pars aratri, quam arator sinistra tenet.* ‎מַלְמַד, *stimulus.* Symm. Jud. III. 31. Legeritne ‎במחרשת aut aliud quid, dictu est difficile. Lex. Cyrilli MS. Brem. ἐχέτλη, τὸ μικϱὸν ξύλον τοῦ ἀϱότϱου, ὃ κϱατεῖ ὁ ἀϱοτήϱ. Hesych. ἐχέτλη, ὃ κατέχει ὁ ἀϱοτὴϱ τοῦ ἀϱότϱου, καὶ ἡ αὖλαξ, καὶ ἡ σπάθη τοῦ ἀϱότϱου. Fungerus ad h. l. notat, quod ἐχέτλη aliis dicatur ἱστοβοεὺς et ἱστοβόη. Suidas: ἐχέτλη, τοῦ ἀϱότϱου τὸ κϱάτημα.

᾽ΕΧΘΕ´Σ, *heri.* ‎אֶמֶשׁ, *heri, vesperi.* 2 Reg. IX. 26. Job. XXX. 3. — ‎אֶתְמוֹל, idem. 1 Sam. IV. 7. e
ἐχθὲς καὶ τϱίτην ἡμέϱαν, heri et nudius tertius. Psalm. LXXXIX. 4. ἡμέϱα ἡ ἐχθὲς, *hesterna dies.* — ‎תְּמוֹל. Gen. XXXI. 5. Jos. III. 4.

᾽ΕΧΘΙΣΤΟΣ, *inimicissimus.* Cant. Tr. Puer. v. 6. ἐχθίστων ἀποστατῶν, apostatarum inimicissimorum. Inde in Gloss. MS. in Cantica Script. ἐχθίστων, ἐχθϱοτάτων, et apud Hesychium: ἐχθίστων, μεμισημένων, μυσαϱῶν, ἐχθϱοτάτων. Vide et Sap. XII. 4. XV. 18. f

᾽ΕΧΘΡΑ, *inimicitia.* ‎אֹיֵב, *inimicus.* Ies. LXIII. 10. Mich. II. 8. In utroque loco mihi pro εἰς ἔχθϱαν reponendum videtur εἰς ἐχθϱὸν, ut jam dixerat Hieronymus. Alii statuunt, eos legisse ‎לְאֵיבָה. Sed prius videtur verosimilius ob faciliorem librariorum lapsum. — ‎אֵיבָה, *inimicitia.* Gen. III. 15. Num. XXXV. g
22. Ez. XXXV. 5. — ‎אַף, *ira.* Ezech. XXXV. 11. — ‎אֹרֶב, *insidiæ.* Jer. IX. 8. ubi non opus est statuere, eos ‎אֵיבָה legisse, nam sensus parum mutatur. — ‎שִׂנְאָה, *odium.* Num. XXXV. 20. Prov. X. 19. XV. 18. XXVI. 26. 3 Esdr. V. 74. ἐν ἔχθϱᾳ ἦσαν αὐτοῖς, inimici erant illis.

᾽ΕΧΘΡΑ`, *inimica.* ‎אֹיֶבֶת, idem. Mich. VII. 8. et 10. h

᾽ΕΧΘΡΑΙ´ΝΩ, *pro inimico habeo, odio prosequor.* ‎אָיַב, idem. 1 Sam. XVIII. 29. ἐγένετο Σαοὺλ ἐχθϱαίνων τὸν Δαβὶδ, Saul *odio prosequebatur* Davidem. Ps. III. 7. τοὺς ἐχθϱαίνοντάς μοι, coll. XXXIV. 22. — ‎צָרַר, *angustiis afficio.* Num. XXV. 17. ἐχθϱαίνετε τοῖς μαδιηναίοις, pro inimicis habete, atque hostiliter tractate Madienæos. — ‎צָרַר, *hostiliter tracto, invado.* Deut. II. 9. 19. — ‎שָׂנֵא, i
odio prosequor. Aqu. Ps. XXXIV. 19. ἐχθϱαίνοντές με. Sir. XXVIII. 6. 1 Macc. VII. 26. ubi cum dativo construitur, coll. IX. 51. XI. 38. 40. Ibid. IX. 29. ἐν τοῖς ἐχθϱαίνουσιν τοῦ ἔθνους ἡμῶν, in illis, qui *inimicitiam exercent* in gentem nostram. Hesych. ἐχθϱαίνειν, μισεῖν.

᾽ΕΧΘΡΕΥ´Ω, *inimicus sum.* ‎אָיַב, idem. Exod. XXIII. 22. ἐχθϱεύσω

a τοῖς ἐχθροῖς σου. — צָרַר, *hostiliter tracto, invado.* Num. XXXIII. 55. Vide et 2 Macc. X. 26.

*'ΕΧΘΡΙ'Α, i. q. ἔχθρα, *inimicitia.* שִׂטְנָה, nomen proprium *Sithnah,* secundum etymologiam *odium.* Gen. XXVI. 21. ubi ita *puteus* dictus est, quia *causa odii et rixandi quasi materia* fuit. Sic λήθη pro *causa oblivionem inducente* ponitur apud
b Thucyd. II. c. 44. Confer Miscell. Lips. Vol. VI. P. II. p. 273. Fortasse tamen Genes. l. l. ἔχθρα legendum est, ut 4 codd. Holmes. habent, et Philo legisse videtur.

'ΕΧΘΡΟ'Σ, *inimicus.* אֹיֵב, idem. Gen. XLIX. 8. Ex. XV. 6. 9. — אֹרֵב, *insidiator.* 1 Sam. XXII. 8. — בֶּצֶר, *aurum lectissimum.* Job. XXII. 25. ἀπὸ ἐχθρῶν. Legerunt
c מִצַּר. — גּוֹי, *gens.* Ps. CV. 39. ubi tamen pro ἐχθρῶν Bielio legendum videtur ἐθνῶν. Ita Vulg. Vide Colomesii Obss. Sacr. p. 589. Satis tamen constat, Judæos et omnino veteres populos gentes exteras pro *inimicis* et *hostibus,* habuisse, ut vel e Latino *hospes* apparet. Eadem causa fortasse etiam commoti sunt, ut Ez. XXXIX. 27. pro ἐχθρῶν po-
d nerent ἐθνῶν. Vide seq. זָר. — זָר, *alienus.* Prov. VI. 1. Respexerunt sine dubio notionem *inimici,* quam habet זָר. Psalm. LIV. 5. CIX. 11. et Ies. I. 8. — מַצְמִית part. Hiph. *exscindens.* Psalm. LXVIII. 6. — מְתִים plur. *homines.* Ps. XVI. 14. — סַבָּל, *bajulus.* Nehem. IV. 10. Accepisse videntur סַבָּל in notione transitiva, ut sit *onus alteri impo-*
e *nere,* ac legisse סֹבֵל. — עָר Chald. *adversarius.* Dan. IV. 17. — צַר, *hostis.* Gen. XIV. 20. Num. XXIV. 8. Deut. XXXII. 41. 44. et alibi sæpius. — צַר וְאוֹיֵב, junctim. Esth. VII. 6. — צֹרֵר part *oppugnans.* Esth. IX. 10. Ps. VII. 4. 6. VIII. 3. — רֵעַ, *malus.* Prov. XX. 12. — שׁוּר, *observator.* Psalm. XCI. 11. — שֹׂנֵא : מְשַׂנֵּא part. Kal et Pih. *osor.* Exod. XXIII. 5. Job. VIII. f
22. Psalm. IX. 13. — שׁוֹרֵר, *observator.* Ps. V. 9. XXVI. 17. — מִתְקוֹמֵם pro תְּקוֹמֵם part. Hithp. a קוּם, *insurgens.* Ps. CXXXVIII. 20. Sap. XII. 24. τὰ καὶ ἐν ζώοις τῶν ἐχθρῶν ἄτιμα, animalia apud hostes (sc. Judæos) vilia et infamia.

*'ΕΧΘΡΟ'ΤΑΤΟΣ, *inimicissimus.* Sirac. VIII. 8. sec. Compl. Confer Fischer. ad Welleri Gr. Gr. II. 102. g
ac Pollucis Onom. V. 116.

"ΕΧΙΔΝΑ, *vipera.* אֶפְעֶה, idem. Aqu. Ies. LIX. 5.

'ΕΧΙ'ΝΟΣ, *echinus, erinaceus, hericius.* Dictum volunt a spinis, quibus ἔχεται, i. e. continetur. קִפֹּד, *noctua.* Ies. XIV. 23. XXXIV. 11. Soph. II. 14. — קִפּוֹן, *merula.* Ies. XXXIV. 15. — תַּנִּין, *draco.* Ies. XIII. 22. Hesych. ἐχῖνος, μικρὸν τῆς h
θαλάσσης ζῶον, ἢ τὸ ἀγγεῖον. Apud eundem ἐχῖνοι inter alia exponuntur ζῶον θαλάσσιον ἰδιόμορφον, καὶ μῦες, καὶ οἱ ἀκανθόχοιροι.

*"ΕΧΙΣ, *anguis, vipera.* Sirac. XXXIX. 35. Suidas: ἔχις, εἶδος ὄφεως, ἀπὸ τοῦ κατέχειν.

"ΕΧΩ, *habeo, teneo, accipio, potestatem habeo, possum.* אָחַז, *prehendo, teneo.* Job. XVII. 9. σχοίη δὲ πιστὸς i
τὴν ἑαυτοῦ ὁδὸν, *teneat* autem fidelis viam suam, vel ambulet in via sua. Phav. σχοίη· Ἀττικῶς. ὁμοίως τὸ στρατεύοιμι, στρατευοίην. Job. XVIII. 21. πρώτους δὲ ἔσχε θαῦμα, primos autem *tenebat* stupor. Confer Marc. XVI. 8. ibique Keuchenium. Job. XXI. 6. ἔχουσι δέ μου τὰς σάρκας ὀδύναι, *tenent* autem carnes meas dolores. Vide et Job. XXX. 16. Ies. XIII. 8. — אֵל, *facultas.* Prov. III. 27. ἡνίκα ἂν ἔχῃ ἡ χείρ σου βοηθεῖν, cum *possit* manus tua succurrere. Conf.

Matth. XVIII. 25. Act. XXV. 26. Sic passim exteri ἔχω pro possum adhibent. Herodot. VIII. c. 128. ντινα μὲν τρόπον, ἀρχὴν ἔγωγε οὐκ ἔχω ἔπαι, quonam modo, prorsus ego dicere nequeo. Isocrat. Nicocl. p. 50. ἔχοι δ' ἄν τις ἐπιδεῖξαι. Ælian. V. H. I. 25. XII. 64. XIII. 2. — בּוֹא, venio. Lev. XIV. 35. — בָּלַס, perquiro. Symm. Amos VII. 14. ἔχων. Libere vertit: nam vellicatio fructuum sycomori possessionem earum præsupponit. Potest tamen ἔχειν h. l. quoque per colere verti, unde Theodotion h. l. habet χαρακῶν, vallans, vel fossa muniens, quod eodem redit. — בַּעַל, dominus. Cohel. X. 20. Dan. VIII. 6. 20. Aqu. 1 Sam. XXVIII. 7. Idem 2 Sam. V. 20. Aqu. Symm. ib. VI. 2. Symm. Cohel. V. 10. Aqu. Hos. II. 16. ὁ ἔχων. Hieronymus ad h. l.: Lingua Hebræa et Syra בַּעַל interpretatur ἔχων, i. e. habens. Si voluerimus dicere habens me, dicimus בַּעְלִי, et apud utramque gentem uxores viros suos vocant Baali, i. e. vir meus, quod intelligitur habens me, et est sensus: qui habet me in conjugio. Suidas: ἔχει ὁ ἀνὴρ γυναῖκα, ἔχεται δὲ γυνὴ ὑπὸ τοῦ ἀνδρός. Conf. Lex. N. T. s. h. v. Aqu. Theod. Nah. I. 2. Aqu. Cant. VIII. 10. — בְּעוּלָה part. fœm. Niph. maritata. Aqu. Es. LXII. 4. ἐσχημένη. — הוֹאִיל, Hiph. a יָאַל, volo. Gen. XVIII. 31. ἐπειδὴ ἔχω (sc. ἐξουσίαν) λαλῆσαι πρὸς τὸν κύριον, postquam habeo potestatem loquendi ad Dominum. — הֶחֱזִיק Hiph. apprehendo. Jer. L. 42. — הָיָה, sum. Exod. XXVIII. 28. Jos. VIII. 20. — *הֵפִיק. Inc. Prov. III. 13. Bene quoad sensum. — הֵשִׂים Hiph. a שׂוּם, pono. Jer. X. 8. — חִלֵּק Pih. distribuo. Job. XXI. 17. ubi tamen pro ἕξουσιν forsasse legendum ἥξουσιν ob αὐτοῖς, quod in Cod. Alex. præcedit. — יָדַע, scio. Cohel. VI. 5. ubi tamen pro ἔχει rectius scribitur ἔγνω. — יֵשׁ, sum. Gen. XXIII. 8. εἰ ἔχετε (subaudiendum videtur θέλημα) τῇ ψυχῇ ὑμῶν, si placet vobis. — כּוּן, dispono. Neh. VIII. 12. ἀποστείλατε μερίδας τοῖς μὴ ἔχουσι, mittite portiones illis, qui non habent, sc. opes, pecuniam, h. e. pauperibus. Sic τοὺς μὴ ἔχοντας Paulus 1 Cor. XI. 22. vocat pauperes. Et Sir. XIII. 7. ἐὰν ἔχῃς significat: si dives sis. Exteris etiam ἔχοντες, per ellipsin, pro ἔχοντες τὰ χρήματα, divites, dicuntur. Vide Lex. N. T. s. h. v. — כָּתַב, scribo. Job. XXXI. 36. — לֹא, ita ut omissum sit הָיָה, apud Symm. Job. II. 4. ὅσα ἔχει ἀνήρ, pro אֲשֶׁר לָאִישׁ. Eodem modo ibidem ὑπάρχει usurpatur apud LXX. — לְבוּשׁ, vestimentum. Esther. IV. 2. ubi ἔχων, omissa voce ἱμάτιον. (Cf. L. Bos. Ellips. Gr. p. 214.) notat indutum esse. — לָקַח, accipio. Gen. XXXVIII. 23. Amos VI. 13. Hos. XIII. 11. pro ἴσχω videtur scribendum ἀνίσχω, ad quam scripturam quoque ducit lectio ἀνίσχω ed. Ald. — מָצָא, invenio. Gen. XIX. 15. Ex. XXXIII. 12. Prov. XXVIII. 23. — נָשָׂא, fero, sumo. Jos. VI. 8. 2 Paral. XI. 20. — נָתַן, do. Esth. III. 11. τὸ μὲν ἀργύριον ἔχε, argentum quidem habeas, retineas. — עָצַר, contineo. Dan. X. 16. — צָפַן, abscondo. Job. X. 13. ταῦτα ἔχων ἐν σεαυτῷ. — רַב, multum. Num. XVI. 3. ἐχέτω ἐν ὑμῖν. Vulg. sufficiat vobis. Conf. reliquos Intt. et v. 7. Alii legere maluerunt: ἀρκείτω vel ἀρκέτω ὑμῖν, sufficiat vobis. Sed nihil mutandum, cum apud probatos auctores legamus phrasin non dissimilem καλῶς αὐτῷ ἔχει, bene quadrat illi. — רָבַץ, cubo. Gen.

a XLIX. 25. — שָׁגַל, vitio, violo. Deut. XXVIII. 30. γυναῖκα λήψῃ καὶ ἀνὴρ ἕτερος ἕξει αὐτὴν, uxorem duces, et vir alius rem habebit cum illa. Vide et Ies. XIII. 16. et conf. Lex. N. T. s. h. v. — שָׁלוֹם, pax. Gen. XLIII. 27. ἠρώτησε δὲ αὐτοὺς, πῶς ἔχετε, sc. ἑαυτοὺς, interrogabat autem illos, quomodo vos habetis. Sic Ælian. V. H. II. 37. Tob. VII.
b 12. τὸ νῦν ἔχον ἡδέως γίνου, quod nunc attinet, bono sis animo: coll. Act. XXIV. 25. 1 Macc. IV. 28. ἐν τῷ ἐχομένῳ ἐνιαυτῷ, anno subsequente. 1 Macc. XI. 9. ἣν ἔχει, quam uxorem habet. Syrus: ܕܢܣܒ, quam duxit. 2 Macc. VI. 11. διὰ τὸ εὐλαβῶς ἔχειν βοηθῆσαι ἑαυτοῖς, qui illicitum arbitrabantur, sc. defendere, ubi ἔχειν, ut Lat. habere, est i. q. λογίζεσθαι,
c putare, existimare. Sic ἔχειν εἰς γέλωτα, εἰς παραβολὴν, Sap. V. 3. est i. q. λογίζεσθαι v. seq. et cap. II. 16. 2 Macc. X. 9. οὕτως ἔχειν, sic sese habere, ita esse. 3 Esdr. II. 20. καλῶς ἔχειν, utile esse, præstare. Joseph. A. J. XI. 5. p. 549. ed. Hav. Dio Cass. I. 36. p. 96. ed. Reim. 3 Esdr. VIII. 82. ἔχοντες, experientia cognitum habentes. Sirac. XX. 17. τὸ ἔχειν,
d id quod ipsi habere contigit, bonorum suorum possessio. 1 Macc. IX. 36. ἔχοντες, præda onusti.

*ΜΗ' ἜΧΩ, non habeo. Symm. Job. VI. 6. מִבְּלִי, τῷ μὴ ἔχειν. Vulg. quod non est sale conditum. LXX ἄνευ ἁλός. — לֹא, non. Symm. Hos. VII. 16. εἰς τὸ μὴ ἔχειν.

*ΟΥ'Κ ἜΧΩ, non possum, non valeo. Inc. Psalm. CXLV. 3. τῷ οὐκ
e ἔχοντι σῶσαι, Hebr. שֶׁאֵין לוֹ. Vide quoque s. ἀγνὸς, ἀνάγκη, ἀνὴρ, βούλομαι, γαστὴρ, ἐλπὶς, ἑτοίμως, ἡσυχία, θαῦμα, κακῶς, λόγος, παῤῥησία, πίστις, πτέρυξ, σοφία, φρόνησις, χρεία, ὠδίν.

ἜΧΟΜΑΙ, adhæro, conjungor, etiam habitor, inhabitor. *בְּעוּלָה, maritata. Aqu. Ies. LXII. 4. ἐσχημένη, possessa, s. inhabitata. — דָּבַק, adhæreo. Deut. XXX. 20. — הֶחֱזִיק, apprehendo. Hebr. et LXX Job. II. f
3. Vulgat. retinens, proprie inhærens. — הִתְמַלֵּט, Hithp. proripio me. Job. XIX. 20. — בְּרֹב, in multitudine. Ezech. XIV. 4.

'ΕΧΟ'ΜΕΝΟΣ, contiguus, conjunctus, cohærens, propinquus, proximus, vicinus. אַחַר, post. Ps. LXVII. 27. — אַחֲרֵי, idem. Gen. XLI. 23. ἐφύοντο ἐχόμενοι αὐτῶν, nascebantur proxime post illos. 2 Sam. XXI. 1. g
τρία ἔτη, ἐνιαυτὸς ὁ ἐχόμενος ἐνιαυτοῦ, tres annos jugiter. 1 Paral. XXVII. 34. μετὰ τὸν Ἀχιτόφελ ἐχόμενος, post Achitophel proximus in dignitate. Ps. XCIII. 15. ubi pro ἐχόμενοι nonnulli male ἐρχόμενοι legendum esse conjecerunt. — אֵצֶל, apud, juxta. Lev. VI. 11. ἐχόμενα τοῦ θυσιαστηρίου, juxta altare. Vide et 1 Reg. XIII. 25. Nehem. II. 6. IV. 3. 18. Hic h
ἐχόμενα positum videtur pro κατὰ τὰ ἐχόμενα μέρη. 1 Reg. I. 9. ὃς ἦν ἐχόμενος τῆς πηγῆς Ῥωγὴλ, qui erat juxta fontem Rogel. Vide et Ez. I. 15. 19. X. 9. Hesych. ἐχόμενος, ἀντεχόμενος, πλησίον. Suidas: ἐχόμενος, ἐγγὺς, ἢ κατέχων. Ez. XLIII. 8. Amos II. 8. ἐχόμενα τοῦ θυσιαστηρίου, juxta altare. Gloss. MS. in Proph. ἐχόμενα, ἐγγύθεν. Dan. VIII. 17. sec. Chis. i
Symm. Inc. 1 Reg. I. 9. Inc. Ex. X. 6. — *אֵת, cum. Jud. IV. 11. sec. Rom. ubi loco ἐχόμενα legendum esse ἐχομένη, omni dubio caret. — חֹבֵל, part. sociatus. Exod. XXVI. 3. quinque autem cortinæ ἔσονται ἐξ ἀλλήλων ἐχόμεναι, sibimet invicem conjungentur. Vide et Ezech. I. 9. — אֶל יַד, ad manum. 2 Sam. XIV. 30. — בְּיָדוֹ, in manibus. Ps. CXL. 7. k
— בְּעַד יַד, circa manum. 1 Sam. IV. 19. — לְיַד, ad manum, juxta. 1 Sam. XIX. 3. Ps. CXXXIX. 6. ἐχόμενα

ἰβου, *prope* semitam. Hesych. ἐχόμενα τρίβου, πλησίον, ἐγγυτάτω. — עַל יְדֵי : עַל יְדֵי, *ad manum, ad manus.* Num. II. 17. ἕκαστος ἐχόμενος, unusquisque *proxime sequens.* 1 Par. XXV. 2. ἐχόμενοι, *proximi.* Job. I. 4. Dan. X. 4. — *מֵאֵצֶל. Aqu. 1 Sam. XX. 41. — מוּל, *e regione.* Deut. XI. 30. — מִמּוּל, idem. Num. XXII. 5. ἐχόμενός μου, *prope* me, vel juxta regionem meam. Codex unus Holmes. habet ἐχθραινόμενος e glossemate. — בְּמַעַר, *secundum nuditatem.* 1 Reg. VII. 35. — *בְּסֵתֶר, *in abscondito.* Cant. II. 14. Cappellus vult, eos legisse בְּסֵטֶר, quod Chald. significat: *a latere, prope.* Sed Buxtorfius recte monuit in Anticrit. p. 634., סֵתֶר eandem habere significationem, v. c. 1 Sam. XXV. 20. ubi Chald. habet בְּסְטַר טוּרָא, *in latere montis.* ת quandoque pro ט ponitur, v. c. Jerem. XVIII. 14. ubi יִנָּתְשׁוּ Hebræi poni volunt pro יִנָּטְשׁוּ. — לְעֻמַּת, idem. Ez. III. 13.

'Η 'ΕΧΟΜΕ'ΝΗ, sc. 'ΗΜΕ'ΡΑ, *sequens dies.* מִמָּחֳרַת, *postridie.* 1 Par. X. 8. Dan. XIV. 32. sec. Chis. Vide et 2 Macc. XII. 39.

'ΕΧΟΜΕ'ΝΩΣ, *consequenter.* 2 Macc.
d VII. 15.

'ΕΨΑ'Ω, 'ΕΨΩ, et 'ΕΨΟ'Ω, *coquo, elixo.* *אָפָה, idem. Al. 1 Sam. XXVIII. 4. Ez. XLVI. 21. — בָּשֵׁל, בִּשֵּׁל, Kal et Pih. Ex. XII. 9. XVI. 23. XXIII. 19. et alibi sæpe. Adde 1 Reg. XIX. 21. — הֵזִיד, Hiph. a נָזַד. Gen. XXV. 19. — *רוּם. 1 Sam. IX. 24. ubi tamen fortasse scripserunt ὕψωσεν, *levavit.* Draco
e 31. 40.

*'ΕΨΕΜΑ. Bel et Dr. 33. ἥψησεν ἕψεμα, pro quo ἕψημα reponendum videtur, quum in cod. Chis. v. 32. ἐν ἑψήματι legatur. K.

'ΕΨΗΜΑ, *coctile, esculentum, edulium aqua coctum, polenta.* *אֱדוֹם, *ruber, rutilus.* Gen. XXV. 30. ubi tamen אֱדוֹם prius per *absonium* ex Arab. إدام explicatur a Boysenio f
in Symb. p. 13. — נָזִיד, *decoctum, jusculum.* Gen. XXV. 29. 2 Reg. IV. 38. Agg. II. 13. Vide et Drac. v. 40. Suidas: ἕψημα, ὁ ἀπὸ τινὸς ἑψηθεὶς ζωμός.

'ΕΩ'ΘΙΝΟΣ, *matutinus.* בֹּקֶר, *mane.* Ex. XIV. 24. — לֶקֶשׁ, *fœnum cordum s. serotinum.* Amos VII. 1. לֶקֶשׁ est *gramen vere nascens collegit* vel *evulsit.* Vide I. D. Michaëlis in Suppl. g
p. 1462. — שַׁחַר, *aurora.* Ps. XXI. 1. Jon. IV. 8. Adde Sir. L. 6.

*'ΕΩΛΟΣ, *hesternus, pridianus,* it. *marsidus, rancidus, vetus et obsoletus.* פִּגּוּל, *res putrida, profanum.* Ez. IV. 14. sec. Vat. κρέας ἕωλον, *caro pridiana.* Theod. κρέας ἕωλον ἢ βέβηλον. Nempe, ut recte ad h. l. observavit Grotius, de sacrificiis pro gratiis Deo agendis vetitum pridianis vesci, h
Exod. XXII. 29. Zonaras Lex. col. 946. ἕωλον, μάταιον, ἢ χθεσινὸν ἢ τὸ ψυχρὸν καὶ ἀνωφελές· ἢ τὸ ἀνίσχυρον. τὸ εἰς τὴν ἕω λειπόμενον. Vide quoque Photii Lex. s. h. v. ac Plutarch. VI. 488. 6. Reisk.

'ΕΩΣ, *usque.* אֵצֶל, *apud, juxta.* Dan. VIII. 7. — בּוֹאֲךָ, *venire* te. 1 Sam. XV. 7. — *כ *similitudinis.* 1 Sam. IX. 27. Legendum ὡς. — ל præfixum. Ies. XXXVIII. 1. ægro- i
tabat ἕως θανάτου, *usque ad mortem.* — עַד. 2 Sam. VI. 23. non pariebat infantem ἕως τῆς ἡμέρας τοῦ ἀποθανεῖν αὐτήν, h. e. *nunquam* peperit. Jon. IV. 9. ἕως θανάτου λελύπημαι, *vehementissime* angor. עַד אֲשֶׁר אִם. Gen. XXVIII. 15. — *הָעִיר, *urbs.* Jos. III. 16. Mutato ר in ד literam

a affinem legisse videntur עַד. — עַד בּוֹאֲךָ, *usque venire te.* 1 Reg. XVIII. 45. — עַד לֵב, *usque ad cor.* Deut. IV. 11. — *עוֹד. Dan. IX. 20. sec. Chis. — *עַל. Mich. I. 14. Legerunt עַד. Idem valet quoque de loco Ps. LX. 7. ubi pro ἕως ἡμέρας nonnulli legere malunt ὡς ἡμέρας provocantes ad cod. Kenn. 156. ubi כִּימֵי legitur. — *עֵר, *vigilans.* Mal.
b II. 12. Legerunt עַד. Legitur præterea in edit. Quint. Hos. VII. 8. ubi tamen pro ἕως scribendum est ὡς, ut jam Montf. observavit. Respondere autem ibi videtur Hebr. הָיָה, quod in hac orationis serie vertendum est: *fuit sicut,* s. *similis.* 1 Macc. II. 58. ἕως εἰς, i. q. εἰς simpliciter.

ἝΩΣ ἊΝ, *usque ad, usque dum,*
c *donec.* עַד. Ps. CXL. 11. Ies. XXII. 14. non remittetur vobis peccatum hoc, ἕως ἂν ἀποθάνητε, h. e. *nunquam remittetur.* Confer 2 Sam. VI. 23. — עַד כִּי. Gen. XLIX. 10. Legitur præterea Job. XXXIX. 24. ubi scribendum est ὡς ἄν, *statim atque signum dederit tuba.*

ἝΩΣ ΕἸΣ, *usque ad.* עַד. Lev. XXIII. 14.

d *ἝΩΣ ἮΛΘΕΝ, *usque dum pervenit.* כִּלָּה, *finivit.* Gen. XLIV. 12. Recte quoad sensum.

ἝΩΣ ὍΤΟΥ, *usque dum.* עַד אֲשֶׁר. 1 Sam. XXX. 4. Vide et 1 Macc. XIV. 10.

ἝΩΣ ΟὟ, *usque dum, donec.* עַד. Ps. LXXI. 7. ἕως οὗ ἀνταναιρεθῇ ἡ σελήνη, donec sublata fuerit luna, h. e. ut apud Suidam exponitur ex Theodoreto ad h. l. πάντα τοῦ παρόντος βίου τὸν χρόνον. — *כִּי עַד. Psalm. e XCIV. 15. Acceperunt pro עַד כִּי per hypallagen, quæ in hujusmodi particulis quandoque usurpatur. Sic Job. XXXVIII. 21. כִּי אָז acceperunt pro אָז כִּי. — עַד כִּי. Gen. XXVI. 13. — *עַד־אָחֳרִין, *ad postremum,* i. e. *postremo, tandem,* Chald. Dan. IV. 5. in Cod. Alex.

ἝΩΣ ΠΌΤΕ, *quousque, quamdiu.* f
עַד אָנָה. Ps. XII. 1. LXI. 2. — *עַד מָתַי. 2 Sam. II. 26.

ἝΩΣ ΠΡΌΣ, *usque ad.* עַד. Gen. XXXVIII. 1. Græci alias pro ἕως πρὸς dicunt ὡς ἐπί, ἄχρι, et μέχρι πρός.

ἝΩΣ ΤΊΝΟΣ, *usque quo.* עַד אָנָה. Ex. XVI. 28. Num. XIV. 11. et alibi sæpius.

ἝΩΣ ΤΌΤΕ, *usque tunc.* עַד כֵּן g
Neh. II. 16.

ἝΩΣ ΤΟΎΤΩΝ, *usque ad hæc.* עַד הֲלֹם, *eousque.* 2 Sam. VII. 18.

*ἝΩΣ ὯΔΕ, *hucusque.* עַד פֹּה, idem. Symm. Job. XXXVIII. 11.

ἙΩΣΦΌΡΟΣ, *lucifer, stella matutina, auroræ vel lucis prænuncia.* בֹּקֶר, *mane.* Exod. XIV. 24. — הֵילֵל, *lucifer.* Ies. XIV. 12. — מִשְׁחָר, *aurora.* Ps. CIX. 4. — נֶשֶׁף, *crepusculum.* 1 Sam. XXX. 17. — שַׁחַר, h
aurora. Job. III. 9. Vide supra s. v. ἀνατέλλω. Job. XXXVIII. 12. XLI. 10. Hesychius: ἑωσφόρος, ἀνατολικὸς ἀστήρ, ὁ τὸν ὄρθρον φέρων. λέγει δὲ τὸν φωσφόρον.

ADDENDA.

P. 2. c. 2. — *'ABAΣA'NIΣTOΣ, :xploratus, non examinatus, item: pers doloris, qui nullis doloribus uciatur. Quod Middeldorpf in uris Hexapl. ad Job. XXI. 13. :otulit Symmachi fragmentum yriacum ex Cat. Nicet. p. 365., ïræce ita vertendum est: *καὶ ἐξαίφ-ης εὐθυμοῦντες καὶ ἀβασάνιστοι εἰς ᾅδην ατέρχονται.* Nam ܟܡܝ̈ܪܝܢ h. l. non :grotos, sed *tristes* significat. Ve-eor tamen, ne verba *εὐθυμοῦντες καὶ ἀβασάνιστοι* ex Origenis Commenta-iis in Symmachi reliquias irrepse-rint. K.

Ibid. *k*. 1. post cultu. — Zonaras Lex. 5. *ἀβέβαιος, ὁ μὴ πάγιος.*

P. 5. *i*. 8. post — Tob. IV. 12. *δῶρον ἀγαθὸν*, donum, munus s. sacrificium gratum et acceptum. Judith. XI. 21. *ἀγαθὴ*, i. q. *συνετὴ*, *prudens*, nam v. 19. ei *σύνεσις λόγων* tribuitur.

P. 7. *e*. 5. post *ἐπιμελῶς*. — Tob. XIII. 10. lauda Deum *ἀγαθῶς*, h. e. *quantum potes, quam optime*, Hebr. הֵיטִיב.

P. 11. *k*. 6. post *ἀναπαύσω*. — Tob. XIII. 12. *ἀγαπᾷν* est *beneficiis afficere*, in qua significatione sæpius quoque in N. T. libris reperitur.

P. 12. *h*. 7. post amat. — Cæterum confer de hac voce Gregorium de Dial. p. 50. ed. Schæfer.

P. 13. *e*. 8. post Breit. — Adde Etymol. M. 6. 35.

P. 14. *d*. 9. post *ἀκοή*. — Cæterum vide de hac voce Tollii Excursum II. in Apollonii Sophistæ Lexic. Homer. p. 735.

P. 19. *c*. 9. post Bas. — Ety- e
mol. M. 10. 27. *ἀγιαστὸς, ἀγιαστία.*

P. 21. *h*. 4. post *ἀγιστία*. — Etymol. Gudianum 4. 50. *ἀγιστεία ἀγιωσύνη ἐστι. ἄγιστον, τὸ σέβασμα.* Reperitur quoque hæc vox in Marini Proclo p. 45. ubi tamen Boissonade *χαστείας* reponere maluit.

P. 22. *e*. 8. post *τιμῶν*. — Adde Etymol. M. 12. 15.

Ibid. *i*. 1. post 14. — Zonaras Lex. f
26. *ἀγκύλη, εἶδος ἀκοντίου, σημαίνει δὲ καὶ ἔργον τι τῆς σκηνῆς τοῦ Μωσέως.* Conf. quoque Alberti ad Hesych. v. *ἀγκύλας.*

P. 23. *g*. 5. post *τόπους*. — Adde Etymol. M. 11. 46. et 613. 37.

P. 31. *b*. 9. post habet. — Vox *ἄγρωστος* reperitur quoque in Etymol. Gudiano 7. 7. ubi per *εἶδος πόας χορτώδους* exponitur. g

Ibid. *d*. 4. post 41. — Adde Etymol. M. 180. 31.

P. 34. *e*. 8. post 3. — 1 Macc. IX. 49. *ἄξωμεν Βακχίδην*, efficiemus (nempe sollicitando regem Demetrium, teste Josepho), ut Bacchides mittatur. Vide seq.

P. 36. *k*. 8. — *'AΔA'P, *Adar*. Nomen mensis anni civilis sextus, nostro Martio respondens, Hebr. אֲדָר, de qua voce conf. Simonis Lexic. Hebr. p. 40. ed. Eichhorn.

a Esr. VI. 15. Esth. III. 7. 13. 1 Macc. VII. 43. et 2 Macc. XV. 37. ubi expresse vox Syriaca dicitur.

P. 36. *k*. 8. — *'ΑΔΑ'Ρ-ΝΙΣΑ'Ν, *Adar-nisan*. Nomen mensis. Esth. I. 1. sec. Vet. Arund. ubi νισὰν explicationis causa additum videtur.

P. 37. *h*. 3. post caput. — Sic quoque Arab. اخت sumitur apud
b Meidan. Prov. 56. ubi nox, cui *soror* non est, notat noctem, quæ similem non habet. Adde Coran. Sur. VII. 39.

Ibid. *h*. 6. post alloquitur. — Eodem sensu accipiendum quoque est ibid. VIII. 5. 9. Confer quoque Lexic. N. T. s. h. v.

P. 38. *g*. 6. post 14. — Addit. Esther. XV. 9. ἀδελφὸς, *throni* seu
c *regni consors*, coll. XVI. 9. ubi Esther ab Artaxerxe τῆς βασιλείας κοινωνὸς dicitur.

P. 40. *b*. 4. post *sepulcrum*. — — (Vide quos laudat Arntzenius ad Sedulium p. 74.)

P. 53. *g*. 6. post passim. — Ps. CV. 13. καὶ ἦσαν τὴν αἴνεσιν αὐτοῦ. Zonaras Lexic. 1008. ἦσαν, ὑπῆρχον, καὶ ἀντὶ τοῦ ὕμνησαν καὶ ἐδόξασαν.

d P. 55. *k*. 8. — *'ΑΖΩΤΙΣΤΙ', *Asdodice*, h. e. *lingua* seu *dialecto incolis Asdodi* seu *Azoti* (urbis Palæstinæ) *communi et propria*. אַשְׁדּוֹדִית Chald. *Asdodice*. Neh. XIII. 24.

P. 57. *b*. 5. post 13. — Verbum ἀθεμιστῆσαι reperitur in Etymol. M. ubi per παρανομῆσαι exponitur.

Ibid. *g*. 4.—*'ΑΘΕ'ΣΜΩΣ, *illicite*,
e *nefarie, contra leges*. 3 Macc. VI. 25. sec. cod. Alex. ubi tamen loco ἀθέσμως ex aliis locis sine dubio reponendum est ἀθέσμοις. Vide s. v. ἄθεσμος.

P. 59. *d*. 8. — *'ΑΘΕ'ΤΗΣΙΣ, *motio rei e loco, abrogatio, abolitio*, etiam i. q. ἀθεσία, quod vide supra. מַעַל, *prævaricatio, perfidia*. Dan. IX. 7. ubi pro vulgato ἀθεσίᾳ in Alex. et Compl. ἀθετήσει legitur. —
f פֶּשַׁע, *prævaricatio*. 1 Sam. XXIV. 12. οὐδὲ ἀσέβεια, οὐδὲ ἀθέτησις. Uterque locus fugit Trommii ac Bielii diligentiam. Basil. Ep. 51. Tom. III. Opp. p. 144. ἀθέτησις τῆς πίστεως. Id. Tom. II. p. 659. 671. Nazianz. Tom. I. p. 744. ἀθέτησις τοῦ 'Ιουδαϊσμοῦ, et τῆς ἁμαρτίας apud Socrat. H. E. Lib. II. c. 37. Philoxenus Gloss. ἀθέτησις, *deceptio*. g
Cæterum vide Lexicon N. T. s. h. v.

Ibid. *i*. 6. post ἀγωνιστάς. — Adde Etymol. M. 669. 26. στρὰς ἀθλοφόρους.

P. 64. *e*. 6. post Bretschneider. — Cæterum vide quos laudat Schæferus ad Dion. Halic. de Compos. Verb. p. 43.

P. 65. *e*. 4. post *debiles*. — Zo- h
naras Lex. 984. 'Ηκίσατο, ἐμάστιξεν, ubi Tittmannus adducit locum Dionis Lib. LXI. 7. ubi legitur: τοὺς μὲν πληγαῖς ᾐκίζετο.

Ibid. *i*. 5. post caudam. — Cæterum de vocis hujus orthographia et significatione vide D'Orville ad Chariton. p. 275. et Pierson. ad Moer. p. 36. seq.

P. 66. *c*. 1. post 23. — ac Hase ad i
Leonis Diaconi Historiam p. 206.

Ibid. *i*. 1. post male. — et usui loquendi Græcorum et Latinorum convenienter. Vide Schraderum ad Musæum p. 136. seq. et Barth. ad Claud. p. 609.

P. 69. *c*. 7. post 2. — Pertinet huc quoque inscriptio carminis inter libros Apocryphos V. T. relati, τῶν τριῶν παίδων αἴνεσις, *canticum* seu k
hymnus trium puerorum s. *juvenum*.

P. 74. *a*. 7. post 18. — ad quem locum pertinet glossa Zonaræ Lex. 645. εἴλετο, ἠθέλησεν, coll. 2 Thess. II. 13.

P. 75. *c*. 9. post αἱρῶ. — De confusione αἱρεῖν et αἰρεῖν in libris veteribus vide Hemsterhusium ad Aristoph. Plut. p. 494. ed. rec.

P. 77. *f*. 2. post ζῆλος. — Bo-

tus Hieroz. Tom. II. f. 618. ndat ζηλωτική, quod mutatum it in καρδία αἰσθητική, quia ejus capitis v. 10. pro Hebr. לֵב legitur καρδία αἰσθητική. Sed ητικὸς, ut vernaculum empfin-, *to be hurt at what one says*, m *irritabilem, iracundum* et *ad n proclivem* significare potest.

P. 85. *f.* 5. post antecedentibus. Baruch. III. 13. αἰὼν adjective nitur, εἰς τὸν αἰῶνα χρόνον. Vulg. *æterno tempore*.

P. 91. *d.* 2. post 181. — Adde ymol. M. 405. 40.

Ibid. *e.* 2. post ἀκάριαῖος. — Jam leo, ἀκαίριος quoque legi in ymol. Gudiano p. 565. l. 14. ac poni per ὁ μὴ ἔχων καιρόν.

P. 101. *g.* 10. post 852. — Etym. . 49. 27. ἀκοπίαστοι, μὴ κάμνοντες.

P. 111. *i.* 2. post coaluerint. — tymol. Gud. 25. 4. ἀκτὴ, ὃ σημαίνει γιαλόν.

P. 118. *h.* 10. post mundi. — ob. VIII. 9. ἐπ' ἀληθείας, integro sincero animo adductus, reveentia Dei commotus.

P. 124. *b.* 4. post *Ilium*. — Zoaras Lex. 593. ἑάλω, ἐκρατήθη.

P. 134. *c.* 1. post *superbivit*. — Nunc mutata sententia statuo, Job. XI. 12. ἄλλως idem esse quod μάτην, ut frequens est Aristophani, v. Equ. 11. et Avib. 4. Vide quoque Dukerum ad Thucyd. p. 260. 28.

P. 138. *h.* 2. post h. l. — Forasse tamen LXX notiore nomine, quod valli deinde hæsit, pro ignotiore et antiquato uti maluerunt. Vallis enim circa lacum postea dicta גיא מלח, *vallis salis*.

P. 146. *e.* 3. post perpetrasti. — Tob. III. 16. ἁμαρτία ἀνδρὸς, illicitus concubitus cum viro.

P. 147. *f.* 4. post *condictum*. — Vide quoque Tittman. ad Zonar. Lexic. c. 166. qui אמה et אמת confert, quod est serioribus Ebræis *fossa parva, qua agri aut horti irrigantur*. f

P. 155. *h.* 9. post 'Αμυρίτης. — et Valck. Glossas Sacras ex Hesychio Tom. I. Ej. Opusc. Philol. p. 175.

P. 157. *a.* 3. post 1054. — Eadem vox restituenda quoque est Etymol. Gudiano 46. 20. ubi legitur: τὸ θηλυκὸν ἀμπλακυία (lege ἀμπλακία) καὶ ποιητικῶς ἀμπλακίη καὶ ἀμπλάκη, ἤγουν ἀποτυχία τῶν ἀγαθῶν ἔργων, ὅ g ἐστιν ἁμαρτία.

P. 160. *g.* 9. post obstat. — præter auctoritatem Cod. Syr. Hex. Mediol.

P. 161. *k.* 7. post γένοιτο. — Lev. XXV. 33. ὃς ἂν λυτρώσηται. Vulgatus legisse videtur ὃς οὐ λυτρώσηται, quod præferendum est.

P. 165. *c.* 2. post *sternere*. — Auctore Zonara Lex. 178. ἀναβάσεις h Ps. l. l. sunt οἱ εὐσεβεῖς λογισμοὶ περὶ θεόν.

P. 166. *f.* 7. — *'ΑΝΑΒΕ'ΝΝΩ pro ἀναβαίνω. 1 Macc. VI. 48. sec. cod. Alex. ἀνέβεννον. Vide infra s. v. ἀποκτέννω.

P. 169. *f.* 2. post calefaciebat. — Vide quoque Editores Romanos Cod. Chis. Danielis p. 373.

P. 170. *f.* 3. post 9. — *הָרַג, i *occido*. Deut. XIII. 9. ἀναγγέλλων ἀναγγελεῖς, non quod legem, quæ durior ipsis videretur, emollire vellent, ut Grotius sibi persuadebat, sed quod legerent הגד תגדנו, ut observat Edm. Calmet. Vide quoque ad h. l. Houbigantium.

P. 171. *a.* 5. post fecit. — Psalm. XXI. 34. ἀναγγελήσεται τῷ κυρίῳ γενεὰ ἡ ἐρχομένη. Zonaras Lex. 196. k hoc loco adducto ἀναγγελήσεται per διηγηθήσεται interpretatur.

P. 176. *g.* 8. post *scaturirent*. — Lucian. Pseudom. 59. σκωλήκων ζέσας. Vide quoque sub ἐκζέω et ἔκζεσις notata.

P. 183. *e.* 10. post est. — In Hist. Susann. v. 32. ubi ἀνακαλύπτειν et

a ἀνακαλύπτειν in codd. confunduntur,
ἀνακαλύπτειν notat *velamen removere.*

P. 183. *h.* 4. post *εἶναι.* — ubi
ἀνακεῖσθαι notat *otiosum sedere.*

Ibid. *i.* 3. post ea. — Etymol.
Gudianum 51. 47. ἀνάκλησις δὲ ἀνα-
κάλεσις.

P. 188. *h.* 6. post ἀνάθημα. —
Sponius Misc. Sect. X. 111. in
Isthmo Corinthiaco marmor vidit,
b in quo legitur: τὰ ἀναλήμματα ὑπὸ
σεισμῶν καὶ παλαιότητος διαλελυμένα
ἐπεσκεύασεν.

P. 192. *d.* 5. post 21. — Ono-
sander Strateg. c. 9. ἡ δὲ ῥᾳθυμία
τὰς ψυχὰς ἀνάνδρους καὶ δειλὰς ἐποίη-
σεν.

Ibid. *k.* 7. post seq. — et Valck.
Gloss. Sacras ex Hesychio T. I.
Opuscul. Philol. p. 176.

c P. 198. *b.* 4. post ænigmata. —
Etymol. M. 98. 6. ἀναπλήσεις, ἀνα-
πληρώσεις, ἐκ τοῦ ἀναπλῶ.

P. 206. *c.* 4. post יִשְׁמַח. —
Videtur quoque antiquissimis He-
bræis non minus atque Arabibus
duplex ע fuisse, simplex nempe ע
Ain, et gutturale ע *Gain*, quod ex
diversis nominibus apparet, quæ
quidem per ע Hebraice scripta, per
d Γ vero a Græcis expressa sunt.

Ibid. *i.* 3. post 17. — 1 Macc.
IX. 23. ἀνέτειλαν, in lucem prodie-
runt, qui nempe antea abditi latue-
rant, i. q. ἐξέκυψαν in altero mem-
bro. Vulg. *exorti sunt.*

P. 207. *h.* 7. post Mosqu. — Cæ-
terum hæc vox quoque occurrit in
Porphyrio de Antro Nymph. c. 29.
Adde Suiceri Thes. s. h. v.

e P. 208. *h.* 9. post 8. — Tob. IV.
14. ἀνατροφῇ in ed. Compl. perpe-
ram legitur pro ἀναστροφῇ.

P. 209. *c.* 5. post 146. — Zona-
ras Lex. 169. ἈΝΑΦΑΛΑΝΤΊΑΝ,
οὐκ ἈΝΑΦΆΛΑΝΤΟΝ λέγουσι. σημαί-
νει δὲ τὸν φαλακρόν.

P. 224. *e.* 7. post est. — Cæte-
rum ἄνθραξ, lapis in media inauri
Sphentosthlabi, commemoratur quo-
que in Leonis Diaconi Historia 97. f
B. ed. Has.

P. 226. *b.* 4. post 15. — Sic quo-
que *homo* pro *servo* ponitur apud
Martialem IV. Ep. 84. *nec quisquam*
liber *nec tibi gratus* homo *est.*

Ibid. *f.* 4. post *frugis.* — 3 Esdr.
IX. 40. ἀνθρώπου, *mas, vir,* ἀπὸ ἀνθρώ-
που ἕως γυναικὸς, *utriusque sexus.*
Baruch. II. 1. ἀνθρώπους, *homo de plebe.*
Ibid. v. 3. *pater.*

P. 229. *c.* 8. post tropæum. — g
Euripid. Phœn. v. 575. τρόπαια πῶς
ἀναστήσεις;

P. 230. *d.* 8. post eo. — 3 Esdr.
I. 24. ἀνέστησαν οἱ λόγοι τοῦ κυρίου, mi-
næ divinæ *eventu comprobatæ* s. *con-
firmatæ sunt.*

P. 231. *b.* 6. post ἅπαξ. — Ja-
cobi in Diss. de Fragmento cod.
Bibl. Hebr. MS. (Altorf. 1772. 4.)
p. 15. suborta est suspicio, LXX
loco καὶ οὐκ εἰς ἅπαξ ἐμοί olim scrip- h
sisse: καὶ οὐκ εἰσακούειν ἐμοῦ, *neque
exaudis me,* quam interpretationem
vocis דּוּמִיָּה (quæ inter alia *levamen*
notat) paulo liberiorem neminem
miraturum esse existimat.

P. 232. *g.* 3. post animo. — 3 Macc.
VII. 4. ἀνοίκτῳ θράσει sec. Ald. et
Compl., ubi in Cod. Vat. ἀνήμερῳ
legitur.

P. 235. *a.* 7. post 74. — Similis
huic est vox ἀνομοιομερὴς apud Etym. i
M. 110. 49.

P. 242. *h.* 3. post *Israël.* — Cæ-
terum ibi in Vet. Arundel. pro
ἀποδοχὴν legitur ἀντιτάσσεσθαι.

P. 250. *g.* 4. post 22. — Adde
Patres Apostol. T. II. p. 435. ubi
et p. 434. ἰσόψυχοι legitur.

P. 252. *f.* 10. post Bip. — Adde
Etymol. M. 85. 2. et 115. 18.

P. 256. *g.* 4. post *ratio.* — Zo-
naras Lex. 228. ἄξονες καὶ αἱ πράξεις
τῶν ἀρετῶν, ubi vid. Tittmannus.

P. 259. *a.* 7. post erat. — Sic *abdu-*

-e pro *abripere* ponitur. Conf. Græcum ad Cic. V. Verr. c. 13. p. 321. Zonaras Lex. 277. ἀπῆκτο, ἀπηνέχθη.

P. 264. e. 10. post 11. — Sic ἀπαντᾷν pro *venire* legitur apud Aristot. Ethic. IX. εἰς τὰ κήδη δὲ μάλιστα οἴονται τοὺς συγγενεῖς ἀπαντᾷν, *occurrere* apud Plinium VI. Ep. 4. 3. et Valer. Max. IV. 4. 7.

P. 266. a. 9. post ἁμαρτος. — Idem Adverbium etiam Job. XXXI. in edit. Complut. nescio an typographi culpa pro simplici ἀνωθεν legitur. Waltonus certe et Bosius ἀπάνωθεν scripserunt. K.]

Ibid. c. 7. post ἀπαρχή. — Zonaras Lex. 284. ἅπαξ ἀντὶ τοῦ ὄντως καὶ βεβαίως, ὡς τὸ ἅπαξ ὤμοσα ἐν τῷ ἁγίῳ μου.

P. 270. b. 5. post *sollicitudines*. — Judith. XII. 16. ἀπατᾷν, ut vernaculum anführen, *to lead on, to introduce a subject*, sensu venereo adhibetur.

P. 276. g. 6. post 46. — Cæterum Esth. I. 12. sec. Vet. Arund. Chald. עמלקאה, *Amalecita*, ubi alii libri ὑπερήφανοι habent.

P. 279. e. 2. post 26. — Cæterum confer Schæferum ad Gregorium de Dialect. p. 399.

P. 280. k. 8. — *ΑΠΛΑΤΟΣ, *inaccessus, immensus*. 3 Macc. IV. 11. sec. cod. Alex. ἀπλάτῳ, ubi reliqui libri ἀπλέτῳ exhibent.

P. 283. a. 8. post verendus. — Etiam *ab* pro *post* quandoque ponitur. Vide Marklandum ad Statii Sylvas p. 26.

P. 283. k. 11. post Fischeri. — Ἀπὸ quandoque *valorem rei* et *pretium* notat et per *pro* reddendum est. Sic 1 Macc. XV. 18. ἀσπίδα χρυσῆν ἀπὸ μνῶν χιλίων. Vulg. *clypeum aureum minarum mille*, sc. pretio, coll. XIV. 24. ubi legitur: ἀσπίδα χρυσῆν μεγάλην ὁλκῆς μνῶν χιλίων. Plura exempla vide in Ind. Demosth. Reisk. — Cant. Tr. Puer. 44. ἀπὸ πάσης τῆς δυναστείας, pro ἐν πάσῃ τῇ δυναστείᾳ. Vulg. *in omni potentia*, h. e. *non obstante* omnipotentia. Ita quoque Syrus. f

P. 286. a. 10. post adhibetur. — Versio hæc incerti interpretis ex scriptura משחרין, quam retinuit Sam. Codex, quæque ante Origenem in quibusdam Codd. legebatur, orta esse videtur.

P. 290. c. 1. post *alteram*. — Musæus v. 251. ἀπεδύσατο πέπλον.

P. 300. h. 4. post 31. — et Lobeckii Obss. ad Phrynichi Eclog. p. 318. g

P. 302. h. 11. post ἀπέκτεινε. — Adde 3 Esdr. IV. 7. ἀποκτένουσιν.

Ibid. i. 12. — *ΑΠΟΚΤΟΝΕΏ, i. q. ἀποκτείνω. 2 Macc. IV. 36. ἀποκτόνησιν sec. cod. Alex. et ἀποκτονῆσθαι sec. ed. Compl.

Ibid. i. 13. post 17. — Adde Etymol. M. 371. 35.

P. 304. a. 8. post ἀπόλαυσις. — Etymol. Gudian. 69. 29. ἀπόλαυσις τοῦ γήρως. h

P. 308. a. 5. post *lædere*. — 1 Macc. II. 63. ὁ διαλογισμὸς αὐτοῦ ἀπώλετο, consilia ejus *irrita fiunt*.

Ibid. i. 3. post 28. — Etymol. Gudian. 472. 59. ἀπολύτρωσις φόνου.

P. 311. h. 7. post ἀπαρήσω. — Hinc substantivum ἀπόπειρα, *periculum*, apud Philonem in Leg. ad Caium p. 1020. B. i

P. 313. d. 8. post ἀποπνέων. — Etymol. Gud. 471. 4. πνεῖν τοῦ ἀποπνεῖν διαφέρει· πνεῖν μὲν γὰρ ἐστιν τὸ ζῆν καὶ τὸ πνέειν, ἀποπνεῖν δὲ τὸ ἀποθνήσκειν.

P. 320. a. 9. post ἦλθεν. — Recte Alexandrinus sensum expressit. Nam אהל notat h. l. *movere tentoria proficiscendi gratia*. Vulg. *movens tabernaculum*. Conf. Plüschke Comment. de Radicum Linguæ Hebr. Natura Nominali (Lips. 1817. 8.) p. 5. seq. Cæterum ἀποσκηνοῦν reperitur quoque in Psalterio Salomonis (Ps. VII. 1.) addito de la Cerda Adversariis Sacris. k

Ibid. g. 5. post *prosequi*. — Cf.

a Lobeckium ad Phrynichi Eclog. p. 591.

P. 321. *c.* 4. post περιτιμαν. — Cæterum de vocibus ἀποσκυθίζω et ἀποσκυτίζω conferri meretur Cel. Barkerus Annotatt. in Etymol. M. Vol. II. p. 1082. seq. ed. rec.

P. 322. *e.* 4. post 26. — Legitur quoque hæc vox Sirac. XXXVI. 12. ἀπὸ ἀποστάσιώς σου sec. cod.
b Alex. ubi tamen ἀπὸ ex antecedentibus adhæsit, et simpliciter ἀπὸ στάσεως legendum est.

P. 323. *i.* 7. post *significare.* — Tob. II. 21. ἀποστέλλειν est *mittere aliquid eo consilio, ut vendatur.*

P. 326. *c.* 1. post vertit.—Grotius vertit *redit* ac simul observat, Onkelosum quoque et Jonathanem hic habere: ותב במימריה, *reversus*
c *est ad verbum suum,* h. e. *in se.*

P. 328. *d.* 2. post *disciplina.* — Grotio ad h. l. ἀποστροφὴ est id, quod Græcis elegantioribus dicitur ἀπροσεξία, *incuria.*

P. 346. *f.* 7. post 45. — De confusione vocum ἄργυρος et ἀργύριον in libris veteribus vid. Hemsterhus. ad Aristoph. Plut. pag. 491. seq. ed.
d rec.

P. 349. c. 1. post s. h. v.—Etymol. Gudian. 76. 6. ἀρθρέμβολα ὄργανα τιμωρητικὰ παρὰ τὸ ἐξαρθροῦν τὸ ἐμβαλλόμενον. ἢ τὰ βαλλόμενα εἰς τὰ ἄρθρα τῶν μελῶν καὶ βασανιστήριον. Adde Etymol. M. 141. 36.

P. 350. *c.* 2. — *ἈΡΙΘΜΟΙ῍, *Numeri* aut *liber Numerorum.* Ita inscribitur quartus Pentateuchi Mosaici liber ob quinque prima capita,
e in quibus describuntur duodecim tribus Israël secundum cognationes et familias suas ac nomina eorum, qui ad bella procedere poterant, in numerum rediguntur.

P. 351. *k.* 4. post ἀνδραγαθία. — Adde Etymol. M. 143. 15.

P. 360. *i.* 9. post *farinæ.* — Lev. XXIII. 17. ubi post שְׁתַּיִם legerunt חַלּוֹת, ut quoque habet Cod. Sam. Syrus, Chaldæus et Arabs.

P. 362. *i.* 4. post transtulerint. f
— *כְּנַף, *ala.* Aqu. Symmach. sec. cod. Chis. Dan. IX. 27. Vox Hebr. *quamvis extremitatem* notat.

P. 372. *k.* 3. post 3. — Diodorus Tarsensis ad h. l. ἄσφαλτος εἰς οἰκοδομὴν ἄχρηστος, ἄσβεστος δὲ ἐπιτηδειοτάτη.

P. 379. *h.* 2. post καλαβώτης. — Adde quoque Gregorium de Dialect. p. 544. ed. Schæfer. g

Ibid. *k.* 1. post *portant.*—Hesych. πυτίνη, πλεκτὴ λάγυνος οἴνου, ubi vide Intt.

P. 381. *a.* 3. post 25. — Nonnulli observarunt, a Persico آزمودن, *tentare,* derivatam esse hanc vocem, sic ut *tentatorem* significet.

Ibid. *e.* 1. post 19.—et Gregorium de Dialect. p. 806. ed. Schæfer. h

P. 388. *d.* 10. — De copia τῆς ἀσφάλτου in Babylonia agit Diodorus Siculus II. c. 12. ubi quoque nonnulla notat Wesselingius.

P. 392. *f.* 1. post supplicio.—Cæterum vide ad h. l. Baduellum.

P. 404. *d.* 8. post χρόνον. — Job. XXIV. 17. in cod. Alex. loco αὐτοῖς reponendum est αὐτούς: sequitur enim διεσκέδασεν. i

Ibid. *h.* 7. post addendum. — Judith. VIII. 11. ἐν αὐταῖς, sc. ἡμέραις. Sed fortasse e conjectura Houbigantii scribendum est ἐν ἡμέραις ταύταις.

P. 405. *e.* 9. — *ΚΑΤᾺ ΤᾺ ΑΥ῍ΤᾺ, *ejusdem argumenti et formæ.* 1 Macc. XII. 2. ubi Vulgatus: *secundum eandem formam.*

P. 410. *f.* 4. post morali. — Adde k
Sirac. XXXVI. 26. sec. cod. Alex. ληστῇ ἀφαλλομένῳ, ubi tamen reliqui libri ἐφαλλομένῳ habent.

P. 411. *a.* 4. post effodit terram. — Gallice: *il fera disparoitre la terre.*

Ibid. *a.* 5. post *terram* — (Galli quoque de veloci equo dicere solent: *il mange beaucoup de chemin.*

Apud Virgil. Georg. III. 142. exprimitur per *acri carpere prata fuga.*)

P. 412. *e.* 6. post 6. — Baruch. III. 19. ἀφανίζεσθαι dicitur de iis, quorum (morte nempe peremtorum) memoria prorsus ex hac terra deleta est.

P. 414. *e.* 4. post *ejus.* — Restituenda quoque est hæc vox codici
b Alexandrino Ep. Jerem. 43. ubi nunc quidem legitur ἀπελκυσθεὶς, sed reponendum est ἀφελκυσθεῖσα.

P. 417. *e.* 1. post communico. — Adde 3 Macc. V. 1. sec. cod. Alex., ubi in reliquis libris legitur ἀφθόνῳ.

P. 419. *a.* 4. post Jaegerum. — 3 Esdr. IV. 7. ἀφεῖναι est *dare veniam* et opponitur τῷ ἀποκτεῖναι.

c P. 422. *d.* 5. post ἔφοδος. — Etymol. M. 178. 20. ἄφοδος, ὁ ἀπόπατος οἱονεὶ ἔξω τῆς ὁδοῦ γινόμενος. πάτος γὰρ ἡ ὁδός. λέγεται δὲ ἄφοδος καὶ ἡ ἀναχώρησις, ὥσπερ καὶ ἔφοδον τὴν ἐπέλευσιν λέγομεν.

P. 430. *c.* 8. post s. h. v. — Tob. I. 5. τῇ Βάαλ τῇ δαμάλει, ubi Houbigantius τῇ ἐν Βαιθὴλ δαμάλει olim lectum fuisse opinatur.

d P. 431. *a.* 6. post περιπατεῖ. — 3 Esdr. IV. 4. de *itinere* aut *incessu militari* adhibetur. Tob. III. 9. βαδίζειν μετά τινος, *eandem sortem habere,* ubi de violenta morte illata sermo est. Baruch. IV. 19. βαδίζετε, *adeste* seu *redite.* Ita quoque ibid. V. 7.

P. 433. *b.* 3. post θεοῦ. — Etymol. Gudian. 102. 45. βάθρον, ἐφ' ᾧ ἔστι
e βαίνειν, ἢ βῆμα, ἢ θεμέλιον. Conf. ibid. 103. 4. et 106. 22.

P. 434. *d.* 1. post 5. — Zonaras Lex. 372. hunc locum respiciens: βακτηρία τῇ θείᾳ γραφῇ ἡ μετὰ τὴν παίδευσιν γενομένη παράκλησις.

P. 437. *h.* 1. post 212. — ac Valckenær. Opuscula Philol. Crit. T. I. p. 143. seq. ' Cæterum restituenda videtur hæc vox Josepho A. J. VIII. 15. 2. ubi loco καὶ βαρεῖς reponendum videtur καὶ βάρεις, quod f
fugit Havercampium. Conf. quoque Esdr. VI. 2.

P. 437. *i.* 10. post σκόλοψι. — Zonaras Lex. c. 373. βαρακίναις, ἀκάνθαις, σκόλοψι. Sic quoque Phavorinus.

P. 442. *i.* 8. post Chis. — 1 Macc. XI. 1. βασίλειον et βασιλεία confunduntur.

P. 447. *f.* 10. post 7. — Βασταγμὸς reperitur quoque in Nova Ver- g
sione Gr. Venet. Pentateuchi Exod. I. 11. pro סִבְלָה, *onus.*

P. 448. *h.* 2. post 33. — Coran. Sur. LXXIV. 5. والرجز فاهجر, *et abominationem fuge,* h. e. interprete Jahia: والاوثان لا تعبدها, *idola ne colito.*

P. 450. *i.* 4. post sæcula. — Zonaras Lex. 595. ἐβεβαίωσας, ἐφανέρωσας. h

P. 453. *f.* 4. — *ΒΗ'Λ, qui et Βῆλος dicitur, nomen deastri vel solis a Babyloniis aliisque populis religiose culti, ortum ex Hebr. בַּעַל, *dominus,* et excidente litera ע juxta morem Chaldaicum בֵּל. Ies. XLVI. 1. Jer. L. 2. Vide inscriptionem Historiæ Beli et Draconis ac ibid. v. 3. 4. et seq. et Seldenum de Diis Syris II. cap. 1. i

P. 457. *c.* 8. post sacram. — Bar. I. 3. πρὸς τὴν βίβλον, ad lectionem libri. Ita Arabs. Sed Syrus: ad audiendum librum, quod equidem præfero.

P. 460. *e.* 10. post habet. — Apud Græcos quoque βλέπειν de *vate futura prævidente* adhiberi docet Merrick. ad Tryphiod. p. 370.

P. 464. *b.* 5. post Syr. — Grotio k
ad h. l. videntur legisse נִכְפּוּן, *roboratus,* sono accedente.

Ibid. *c.* 5. post contineant. — 2 Macc. VI. 11. βοηθῆσαι ἑαυτοῖς, sibimet auxilium ferre, nempe fugam faciendo.

P. 471. *c.* 1. post 65. — Tob. IV.

a 20. βουλὴ est bonum consilium, quod est eventu felix ac prospero successu gaudet, i. q. εὐτυχία apud Isocratem.

P. 471. g. 9. post suadent. — De confusione vocum βούλεσθαι et βουλεύεσθαι, βούλευμα et βούλημα in codd. vide Hemsterhus. ad Aristophan. Plut. p. 498. et 526. ed. rec.

P. 473. e. 1. post meum. — Zona-
b ras Lexic. 595. ἐβραγχίασεν [ἐκοπίασεν]. Cæterum locus Psalmi est LXVIII. 3.

P. 476. c. 2. post βρῶμος. — (Cf. Schwæigheuserum ad Athenæum P. III. p. 94.)

P. 482. f. 5. post 9. — et quæ de hac voce protulerunt Editores Romani Cod. Chis. Danielis pag. 432. seq.

c P. 484. i. 3. post μανομένη. — Voce γαστριμαργεῖν, quæ in Lexicis desideratur, usus est Philo de Abrahamo 371. A.

P. 489. k. 8. post meæ. — Hist. Sus. 42. πρὶν γενέσεως, antequam fiant, ut Vulgatus recte transtulit. — Cæterum γένεσις seu, uti Cod. Alex. exhibet, γένεσις κόσμου est inscriptio primi libri Mosis, propter duo pri-
d ora capita, in quibus de primordiis mundi exponitur.

P. 495. i. 8. post habent. — Nunc γῆν θαλάσσης per fundum maris reddere mallem, nam נִבְכֵי יָם quoque a R. Levi עִמְקֵי יָם explicatur.

P. 498. a. 6. post terra. — Zonaras Lexic. 437. γίγας παρὰ τὸ ἐκ τῆς γῆς εἶναι. καὶ ὁ Δαβὶδ (Ps. XVIII. 6.)· καὶ γίγας δραμεῖν (ὁδόν). λέγει δὲ
e τὸν ἥλιον.

P. 500. b. 2. post natus. — Sap. XIV. 7. δι' οὗ γίνεται δικαιοσύνη. Houbigantius non dubitat, quin olim scriptum fuerit περιγίνεται hoc sensu: per quod justi (sc. Noe et Sem) superstites fuere diluvio per arcam.

P. 505. a. 3. post χρύσεος. — Ies. L. 4. γλῶσσαν παιδείας, linguam institutionis, h. e. aliis instituendis idoneam aut eruditam, uti est in textu f
Hebraico.

P. 515. c. 8. post 13. — 1 Macc. VIII. 20. γραφῆναι ἡμᾶς συμμάχους καὶ φίλους ὑμῶν, ut recipiamur in vestram societatem et amicitiam. Vulg. conscribere.

Ibid. e. 8. post ἡμᾶς. — curavit Deus, ut minæ ejus mature implerentur. Ita ad imit. Hebr. שָׁקַד Jerem. I. 12. g

P. 516. f. 8. post sacco. — aut potius γυμνοῦν h. l. est solvere, vento tradere, i. q. ῥήσσειν in N. T.

P. 518. d. 7. post inimicam. — Legitur præterea hæc vox in Geopon. V. 20. 360.

P. 519. c. 4. — *ΔΑΓΩ'Ν, Dagon, nomen proprium deastri Philistæorum pisciformis, a דָּג, piscis. 1 Sam. V. 4. Philo Byblius: Δαγὼν, ὅς ἐστι h
Σιτὼν, atque ita vult appellatum, quod frumentum invenerit. Nam דָּגָן frumentum sonat. Conf. Beyeri Additamenta ad Seldenum de Diis Syris p. 285. seq. Præterea Δαγὼν legitur quoque apud LXX Ies. XLVI. 1. pro נְבוֹ, Nebo, quod est numen Moabitarum, secundum libros nonnullos, de quo loco videndus Seldenus Synt. II. de Diis i
Syris cap. 12.

P. 521. h. 5. post פָּרוֹת. — Tob. I. 5. ἔθυον τῇ Βαὰλ τῇ δαμάλει. Lectio ibi aperte vitiosa ac vel scribendum καὶ τῇ δαμάλει, ut intelligantur δαμάλεις, quas aureas conflari jussit Jeroboam rex 1 Reg. c. XII. vel, quod præfero, loco δαμάλει reponendum est δυνάμει. Prior conjectura confirmatur Codice Hebr., k
qui habet וְאֶת הָעֶגְלִים, ubi sine dubio הָעֲגָלִים, vituli s. juvenci, legendum erit.

P. 522. e. 4. post consumeretur. — Judith. XI. 10. δαπανᾶν est edere et cum φαγεῖν in codd. confunditur.

P. 523. f. 6. post ἴδε. — Baruch. V. 14. ἔχει δὲ, habet quidem, seu: quanquam habet.

P. 524. *b.* 10. post afficeret. — Houbigantio δεήσεως in mendo cubare ac olim scriptum fuisse videtur διοικήσεως, *dispensatione*, i. q. οἰκονομίας apud Vett. Patres.

P. 525. *g.* 3. post videntur. — Tob. XIII. 7. δεικνύω, *declaro* seu *enarro*.

P. 527. *i.* 2. post ἔφερον. — Zonaras Lex. 615. idem habet, et addit ἢ ἐκακολόγουν. Idem c. 489. δεινάζειν, λοιδορεῖν. Idem c. 490. δεινάζων, βλασφημῶν. Soph. Ajac. v. 243.

P. 528. *d.* 10. — *ΔΕΙΡΩ, i. q. δέρω, quod vide suo loco. Adde Philostrat. p. 225. extr. Etymol. Gudianum 139. 1. 389. 27. et D'Orville ad Charit. p. 306.

Ibid. *g.* 9. post 18. — 3 Esdr. I. 43. sec. Alex. et Ald. In Vaticano vitiose ὀκτὼ legitur.

P. 529. *f.* 3. post 38. — 1 Macc. X. 3. ubi pro αἱ δεκάται legendum videtur τὰς δεκάτας, suppleto κατὰ ex more Græcorum. Certe alia ratione cum ἀφειμένη, construi nequit.

P. 531. *h.* 2. post *utentes*. — Adde 2 Macc. IV. 34. sec. Alex. et Compl. δεξιασθεὶς μεθ' ὅρκων.

P. 532. *b.* 2. post 23. — 1 Macc.
d XI. 62. ἔδωκεν αὐτοῖς δεξιὰς, ubi legendum δεξιὰν, data dextra pacem stabilierunt.

P. 533. *h.* 8. post 721. — Adde Etymol. Gudian. 136. 58. seq.

P. 535. *f.* 3. post 5. — Lectio δεσμώτας, quæ Baruch. I. 9. reperitur, sine dubio est vitiosa. Vulgatus hanc vocem prorsus omisit, Syrus *satellites*, Arabs *mancipia*
e transtulit, quæ versiones quomodo cum lectione recepta conciliari possint, equidem non video. Aliquando mihi quidem in mentem venit δεσπότας, quod facile cum altero confundi potuit, sed hæc conjectura vel ideo non omnino probabilis est, quia in voce Græca aliquid esse debet, quod sit oppositum τοῖς ἄρχουσι ac æquipollens cum τῷ λαῷ τῆς γῆς. Hoc motus δημότας loco δεσπότας reponendum arbitror.

P. 537. *g.* 5. post appellat. — f
Sirac. L. 21. ἰδευτέρωσιν (in Ald. perperam legitur ἠλευθέρωσιν) ἐν προσκυνήσει.

P. 540. *c.* 3. post δῆλων. — Vide ad h. l. L. Bosii notas.

Ibid. *c.* 9. 1. post δηλῶν. — Zonaras Lex. 493. δῆλοι, ὁράσεις, ἐνύπνια. ἢ τὰ διὰ τοῦ ἐφοὺδ σημαινόμενα.

P. 545. *i.* 7. post *est*. — Zonaras Lex. 550. διεβοήθη, διεδόθη, διελαλήθη. g

P. 547. *h.* 11. post vertatur. — Adde Heliod. VII. 27. Socrat. H. Eccl. V. 7. 267.

P. 549. *b.* 9. post *successorem*. — (Vox διαδέχεσθαι *vices gerere* quoque notat apud Josephum in Libro de Vita Sua p. 543. et 550.)

P. 552. *i.* 2. post διετρίβη. — Zonaras Lex. 550. διεθρύβη, διετρίβη. διετρίβη τὰ ὄρη βίᾳ. h

P. 556. *d.* 4. post videtur. — Eadem vox restituenda quoque est codici Alex. et Edit. Complut. 1 Macc. V. 5. ubi pro διεκλίσθησαν necessario legendum est διεκλείσθησαν, ac in Cod. Vatic. quoque legitur συνεκλείσθησαν.

P. 557. *g.* 6. post *ordino*. — etiam simpliciter *divido*, i. q. διαιρέω. Vid. Schæfer. ad Dionys. Halic. de i
Compos. Verborum p. 313.

P. 558. *a.* 6. — *ΔΙΑΚΡΙΒΕΩ. Sir. LI. 19. sec. Alex. διηκριβησάμην, ubi tamen legendum videtur διηκριβωσάμην.

P. 564. *a.* 9. post adhibeo. — Exod. XIX. 21. καταβὰς διαμάρτυραι τῷ λαῷ. Zonaras Lex. 530. διαμάρτυραι, βεβαίωσαι.

P. 569. *h.* 7. post auctoritate. — k
Adde Etymol. M. 273. 47.

P. 571. *h.* 6. post contendentes. — vel potius: *pugnis inter se certantes*. Cæterum vox διαπληκτίζεσθαι, obvia in Schol. ad Aristoph. Aves v. 440., pertinet ad istam verborum classem, quam attigit Valck. ad Herodot. p. 379.

P. 574. *a.* 1. post antecedentibus. — Etymol. Gudianum 145. 4. διαῤῥεῖν, τὸ διὰ μέσου ῥεῖν.

a P. 576. g. 7. *ΔΙΑΣΑΦΗΝΊΖΩ, *accurate et dilucide expono*, i. q. διασαφέω. 2 Macc. III. 19. ubi loco διεσάφησεν cod. Alex. διεσαφήνισεν habet. Vulg. *aperuit*. Zonaras Lex. 533. διασαφηνίζειν, τὸ τῇ γλώσσῃ ἀκριβοῦν. Philoxenus Gloss. διασαφηνίζει, *disserit*. Idem: διασαφηνίσαι, *disserere, edisserere*. Vide quoque s. v. διασαφέω. Adde Xenoph. Mem. III.
b 1. 11.

P. 586. *f*. 3. post *evaserunt*. — Baruch. VI. 56. et 58. διασώζειν *custodire* notat.

P. 592. *k*. 6. post ἐμαχέσατο. — Zonaras Lex. 551. διηνέχθη, οὐ συνεφώνησεν, ἐμαχέσατο.

P. 599. *f*. 3. post 15. — Prov. VI. 13. διδάσκει δὲ ἐννεύμασι δακτύλων. Simili ratione Eustath. de Ismen.
c Lib. IV. init. ἡ δὲ σιγῶσα τῇ γλώττῃ, τῷ σχήματι λαλεῖ.

P. 600. *i*. 4. post *testiculos*. — Zonaras Lex. 509. δίδυμος καὶ ὁ ὄρχις. Adde Etymol. M. p. 271. 35. Eustath. p. 581. 17.

P. 604. *b*. 6. post 4. — 3 Esdr. VIII. 19. διδόναι in *accipiendi* notione positum videtur, quemadmodum לָקַח quoque *accipere* et
d *dare* vicissim notat. Proxime antecedens διδόμενα verte: *concessa*.

P. 608. *g*. 11. post 14. — 1 Macc. VIII. 2. διηγήσαντο αὐτῷ, narrabatur ei, ubi διηγήσαντο impersonaliter positum est.

P. 610. *b*. 10. post gentem. — Sirac. XLIV. 23. sec. cod. Alex. διέστησεν. Reliqui libri διέστειλεν habent.

e Ibid. *k*. 3. post *sensum*. — Hinc ortum est substantivum nondum in Lexica receptum δικαιοπράγημα, quod legitur apud Michaël. Eph. in V. Nicom. p. 71. a.

P. 612. *g*. 2. post colit. — Addit. Esther. XI. 5. δικαίων ἔθνος, natio Judaica. Ibid. v. 8.

P. 614. *i*. 1. post *tribuitur*. — aut: justa hæc est et merita officiorum ejus compensatio.

P. 616. *a*. 2. post 20. — Baruch II. 17. δικαίωμα est *laus*, *celebratio*, i. q. δόξα in antecedentibus. Ita quoque sumendum est δικαιοσύνη v. 18.

P. 618. *g*. 1. post 11. — Cant. Tr. Puer. διοδεύειν de flamma adhibitum per *erumpere* optime reddi potest.

P. 620. *b*. 1. post 10. — Zonaras Lex. c. 553. διορίζοντος, ὅρους τιθέντος.

Ibid. *g*. 2. post Macedonum. — Vulgatus legit Διοσκόρου, quam lectionem præfert Houbigantius.

P. 624. *c*. 6. post *plenilunium*. — quoniam circa dimidiatum mensem fit plenilunium, i. q. πανσέληνος s. πληροσέληνος.

Ibid. *d*. 1. post πληρουμένης. — Zonaras Lex. 522. διχομηνία ἡ πεντεκαιδεκάτη τῆς σελήνης. μέση γὰρ ἡ σελήνη. [λέγεται καὶ διχόμηνος.]

Ibid. *f*. 6. post 17. — Fortasse tamen Philo, qui Opp. T. I. p. 596. habet ἐπὶ τὰ σώματα τὰ διχοτομηθέντα, veram lectionem exhibuit, ut adeo τὰ διχοτομηθέντα sit sensus causa e commate præcedente ab interprete additum. Atque etiam cod. Oxon. teste Sabatiero ad h. l. legit: ἐπὶ τὰ σώματα διχοτομημένα.

Ibid. *g*. 6. post 15. — ubi pro δίψα fortasse legendem διψάς.

P. 627. *i*. 6. post imperandi. — Potest quoque reddi: qui exemplo suo regere *debebant* populum, aut: qui *videri et existimari volebant* regentes populum. Syrus: *censentur*. Arabs: *credebantur*.

P. 628. *h*. 9. post probationis. — h. e. *lapis gravissimi ponderis*, ad quem juvenes exercere se solebant k et eum pro varietate virium sublevare, alii ad genua, alii ad umbilicum, alii ad humerum et caput, cæt., qui Zach. XII. 3. אֶבֶן מַעֲמָסָה (ubi videndus Hieronymus) et Græce δίσκος dicitur. Vide Hieronymum Mercurialem de Arte Gymnastica p. 123. seq.

P. 634. *i*. 9. post notat. — Conf.

quoque 3 Esdr. VI. 10. ubi δόξα *magnificentiam, splendorem* notat.

P. 636. *e*. 10. post *oblationibus*. — Addit. Esth. XIV. 5. ἐδοξάσαμεν τοὺς θεοὺς αὐτῶν, coluimus idola eorum.

P. 637. *a*. 1. post δίξαν. — Negari tamen nequit, in exemplari Hippolyti (contra Noëtum cap. 15.) LXX habuisse δόξαν.

Ibid. *a*. 6.—*ΔΟΡΙΑ'ΛΩΤΟΣ, *hasta* vel *bello captus*, i. q. δορυάλωτος, quod vide. 2 Macc. V. 11. sec. cod. Alex. Conf. ibid. X. 24. Δουριάλωτος legitur apud Sophocl. Ajac. 211. Philoxen. Gloss. δοριάλωτος, *manu captus*.

P. 637. *i*. 3. post 11. — δορυάλωτον ἔλαβε, *armis* cepit: ubi cod. Alex. δοριάλωτον exhibet.

c P. 641. *c*. 8. post 8. — Κατ' ἐξοχὴν Δράκων vel ὁ Δράκων dicebatur *serpens a Babyloniis religiose cultus*, qui in inscriptione Historiæ Beli et Draconis ac in ipsa historia v. 23. seq. commemoratur. Magnam semper gentium superstitionem circa serpentes fuisse, quibus numen aliquod inesse illis persuasum erat, satis notum est. Conf. Seldenum de

d Diis Syris p. 364. seq.

P. 643. *c*. 4. post C. — nec non Etymol. M. 287. 55.

Ibid. *d*. 5. post 16. — Rorem pro *quovis humore* poni notat Gifan. Collect. ad Lucret. in Ros. Confer quoque Potteri Notas ad Lycophr. v. 322.

P. 647. *f*. 10. post habent. — — *עֲרָבָה, *solitudo*. Job. XXIV. 5.

e sec. Alex. ἡδυνήθη. Sed legendum ibi ἠδύνθη, quod vide suo loco. Similis confusio est apud Theodot. Psalm. CXL. 6.

Ibid. *c*. 1. post. 31. — Δυναμοῦσθαι legitur quoque apud Synes. de Provid. p. 100. B. et Euseb. de Laud. Const. M. 719. ex versione Alexandrina propagatum, ut certe videtur Lobeckio ad Phrynichi Eclog. p. 605.

P. 648. *h*. 5. post Syr. — Zonaras Lex. 579. Δυνάστης, ὁ διάβολος. παρὰ τῇ θείᾳ γραφῇ. [Δαβίδ· ῥύσεται] πτωχὸν ἐκ δυνάστου. Ps. LXXI. 12. ubi sic Theodoretus. f

P. 651. *c*. 2. — *ΔΥΟΠΕΝΤΑΚΙΣΧΙ'ΛΙΟΙ, *duo quinque millia*. 2 Macc. XII. 28. sec. cod. Alex. ubi codex Vatic. habet δύο καὶ πεντακισχιλίους.

P. 653. *e*. 1. post προσέρχεται. — Zonaras Lex. 583. δυσπρόσιτα, τὰ δυσχερῆ, ubi videndus Tittmannus. g

Ibid. *f*. 10. — *ΔΥ'ΣΤΡΟΣ — ΞΑΝΘΙΚΟ'Σ, *Dystrus — Xanthicus*. Nomen mensis τῷ 'Αδαρ — νισὰν respondens Esther. I. 1. sec. V. A. ubi etiam duo nomina Græca mensium coaluerunt ac Gr. δύστρος depravatum videtur. Vide supra s. v. 'Αδαρ — νισὰν, et infra s. v. Ξανθικός. h

P. 654. *d*. 3. post Phavorinus. — et Zonaras Lex. c. 586. ubi conferendus Tittmannus.

Ibid. *f*. 8. post videtur. — Consimiliter Clemens Alex. Strom. VI. p. 811. emendandus, et pro δωδεκάδος reponendum δεκάδος, quod et annotatum est a doct. Editore.

P. 655. *g*. 3. — *ΔΩ'ΡΗΜΑ, *donum, munus*, etiam *oblatio sacra, sacrificium*. Sirac. XXXI. 18. ubi lectio δωρήματα, quam sola editio Complutensis exhibet, longe præferenda videtur τῷ μωμήματα et μωκήματα in reliquis libris. Sermo enim ibi est de προσφοραῖς et θυσίαις, ac nimia profecto esset breviloquentia, si quis l. l. μωκήματα de προσφοραῖς μεμωκημέναις explicare vellet. Adde Zonaræ Lex. c. 589. ac Xenoph. Hier. 8. 4. i k

Ibid. *h*. 3. post est. — Defendi tamen potest lectio recepta, quum μισθοδοτεῖν, κληροδοτεῖν, σιτοδοτεῖν, ejusque generis alia sint usitata.

P. 659. *b*. 7. post 38. — 1 Macc. XII. 40. μήποτε οὐκ ἐάσῃ αὐτὸν, ne forte non permitteret eum ipsius imperio.

a P. 659. *f.* 7. post XXV. 8. — 2 Macc. VI. 11. τὴν ἑβδομάδα. Vulg. *sabbati diem.*

Ibid. *i.* 4. post 12. — Adde 1 Macc. XIII. 40. et XIV. 22.

P. 662. *k.* 10. — *ΕΓΓΥΤΗ'Σ, *præs, sponsor, fidejussor*, i. q. ἔγγυος. Sirac. XXIX. 15. ubi pro vulgato ἐγγύου in ed. Compl. ἐγγυητοῦ legitur.

Ibid. *i.* 5. post 1. — *הֵקִים,
b *surgere facio.* Ies. XIV. 9. οἱ ἐγείραντες ἐκ τῶν θρόνων αὐτῶν πάντας τοὺς βασιλεῖς, qui omnes s. multos reges solio *excusserant*, perinde ac rex Assyriorum.

P. 664. *g.* 1. post 30. — ubi cum ζωγραφίᾳ conjungitur ac de *pictura encaustica* adhibetur, de qua vide Salmasium ad Hist. Aug. p. 393. et Exercitatt. Plin. p. 140. Vulga-
c tus in versione prorsus omisit.

Ibid. *i.* 9. post 3. — Vide Tittmannum ad Zonaræ Lex. c. 603.

P. 665. *i.* 3. post liceat. — Cæterum adde Lexicis hanc vocem, quæ præterea apud Eusebium H. Eccl. II. 13. 63. reperitur.

P. 669. *i.* 7. post sensum. — Adde Hist. Susann. 16. sec. Compl. ubi est i. q. χέονται.

d P. 670. *f.* 2. post δόξης. — Ita certe exhibet ed. Aldina, sed in aliis libris fortasse rectius ἐν κυκλώσει legitur.

P. 671. *b.* 2. — *ΕΓΧΑΙ'ΝΩ, *inhio.* 3 Esdr. IV. 19. sec. cod. Alex. εἰς αὐτὴν ἐγκέχηνασι, ubi alii ἐκκέχηνεν habent. Zonaras Lex. c. 610. ἐγχανὼν, καταγελάσας. Ἀριστοφάνης (Nub. 1438.)· οὐδ᾽ ἐγχανὼν τεθνήξει. Philoxeni Gloss. ἐγχαίνω, *inhio.*

P. 673. *c.* 7. post 13. — Judith V. 18. ἐγενήθη εἰς ἔδαφος, solo æquatum est.

Ibid. *b.* 9. post possent. — Camerarius legere mavult ἀπὸ ὀρόφης, *de tecto.*

P. 674. *i.* 10. post συμπαρακαθίσαντα. — Zonaras Lex. c. 623. ἐθελοκακεῖ; ὁ βούλεται ἀπολέσαι.

P. 675. *c.* 8. post *tenebant.* — f
Præterea in Lexicis recte traditur, אִי latissime patere, et omnino *regionem, provinciam* significare. I. D. Michaëlis in Spicilegio Geographiæ Hebr. Exteræ P. 1. p. 133. ἔθνη ad lectionis varietatem pertinere videtur, pro אִיִּים scripto גּוֹיִם.

P. 685. *b.* 3. post μισθόν. — Tob. VI. 7. τί ἐστιν; quid *prodest*, quam *utilitatem* ac *vim habet*? Vulgatus: g
quod remedium habebunt ista?

P. 688. *i.* 3. post Hebr. — Tob. III. 9. μία, *unica*, coll. v. 16. ubi μονογενὴς dicitur. 3 Esdr. III. 19. pro διάνοιαν μίαν legere mallem ματαίαν. Alioquin enim sententia non vera esset. Vinum enim dissidium quoque et odium interdum parit.

FINIS VOLUMINIS PRIMI.

Excudebant Andreas et Joannes M. Duncan,
Academiæ Glasguensis Typographi.